

WWW.PROPHECYFILM.COM

Free DVDs and Books

Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelser

Köp Heliga Birgittas Uppenbarelser på [Lulu](https://www.lulu.com) (740 Sidor)

Vår Herres Jesu Kristi ord till sin högt älskade utvalda brud om bestyrkandet av hans högtheliga mandomsanammelse och om förkastandet, vanhelgandet och brytandet av vår tro och dopet, och huru han uppmanar denna sin älskade brud att älska honom.

BOK 1 - KAPITEL 1

Jag är himmelens och jordens Skapare, en person i gudomen med Fadern och den Helige Ande. Jag är den, som talade genom profeterna och patriarkerna och som de väntade. För deras längtans skull och enligt mitt löfte antog jag kött utan synd och begärelse, i det jag gick in i jungfruns sköte liksom den strålande solen genom den klaraste ädelsten. Ty liksom solen icke skadar glaset, när den tränger in därigenom, så förstördes icke jungfruns jungfrulighet, när jag antog mandom. Jag antog kött på så sätt, att jag icke lämnade gudomen. Och jag var icke desto mindre i gudomen med Fadern och den Helige Ande och styrde och uppfyllde allt, fastän jag var i jungfruns kved med min mandom.

Ty såsom strålgansen aldrig kan skiljas från elden, så har min gudom aldrig skilts ifrån min mandom, icke ens i döden. Sedan har jag velat, att denna från synd alldeles rena kropp för allas synder skulle sargas från hjässan till fotabjället och korsfästas. Den offras ännu dagligen på altaret, för att människan må älska mig desto mera och desto oftare erinra sig mina välgärningar. Nu är jag däremot helt glömd, försummad och föraktad. Jag är såsom en konung, som fördrivits från sitt eget rike och i vars ställe den uslaste rövare blivit korad och hedrad.

Jag har ju velat, att mitt herradöme skulle vara i människan, och över henne borde jag med rätta vara konung och herre, eftersom jag har skapat och återlöst henne. Nu har hon emellertid brutit och vanhelgat den tro, som hon lovat mig i dopet; hon har kränkt

och föraktat mina lagar, som jag föreskrivit för henne. Hon älskar sin egen vilja och försmår att höra mig. Dessutom upphöjer hon den eländige rövaren, djävulen, över mig, och åt honom har hon givit sin tro. Denne är verkligen en rövare, ty genom att ingiva henne onda ting och giva henne falska löften rövar han till sig människans själ, vilken jag har återlöst med mitt blod.

Han rövar icke därför att han skulle vara mäktigare än jag - ty jag är så mäktig, att jag förmår allt med mitt ord, och så rättvis, att jag ej skulle göra det minsta emot rättvisan, även om alla helgon både mig. Men eftersom människan, utrustad med fri vilja, frivilligt försmår mina bud och ger sitt samtycke åt djävulen, så är det rättvist, att hon erfar hans tyranni. Ty denne djävulen, som skapats god av mig men föll genom sin onda vilja, är såsom min tjänare avsedd för de ondas straff. Men fastän jag nu är så föraktad, är jag likväl så barmhärtig, att de, som bedja om min barmhärtighet och ödmjuka sig, dem skall jag förlåta vad de begått och befria från den onde rövaren. De, som fortsätta att förakta mig, dem vill jag däremot hemsöka med min rättvisa, så att de, som lyssna, måste bäva, och de, som få röna den, måste säga: 'Ve oss, att vi någonsin retat majestätets Herre till vrede!'

Men du, min dotter, som jag utvalt åt mig och med vilken jag talar i min Ande, älska mig du av allt ditt hjärta, icke så som du älskar en son eller dotter eller släktingar utan mer än något annat i världen. Ty jag, som skapat dig, jag har icke skonat någon av mina lemmar från lidande för din skull. Och jag älskar ännu din själ så innerligt, att förr än jag ville sakna henne, så skulle jag ännu en gång, om det vore möjligt, låta mig korsfästas för henne. Efterlikna min ödmjukhet, ty jag, Ärans konung och änglarnas, kläddes i usla trasor, stod naken vid pelaren och hörde all skymf och smädelse med mina egna öron. Sätt även min vilja framför din vilja, ty min moder, din härskarinna, har från begynnelsen och till slutet endast velat det jag ville.

Om du gör detta, så skall ditt hjärta alltid vara i mitt hjärta och upptändas av min kärlek, såsom något torrt lätteligen upptändes av eld. Så skall din själ fyllas av mig, och jag skall vara i dig, så att allt timligt skall bli dig bittert och all köttslig åtrå till ett gift. Du skall vila i min gudoms arm, vareist ingen köttslig åtrå finnes utan andens glädje och förnöjelse, varav den förtjusta själen berusas till det inre och till det yttre och fylles av fröjd, så att hon icke tänker på och ingenting annat begär än den glädje som hon har. Älska alltså mig allena, så skall du få allt vad du vill och hava överflöd. Månne det icke står skrivet, att ankans olja aldrig sinade, förrän Herren lät regn falla på jorden efter profetens ord? Jag är den sanne profeten. Om du tror mina ord och uppfyller dem, skola oljan, glädjen och jublet aldrig i evighet tryta för dig.»

Vår Herres Jesu Kristi ord till dottern, som han nu tagit till sin brud, om den sanna trons artiklar, och vad de prydnader och de tecken och den vilja är, som bruden bör hava för att tackas brudgummen.

BOK 1 - KAPITEL 2

Jag är Skapare till himmelen, jorden, havet och allt vad däri är. Jag är en med Fadern och den Helige Ande, icke såsom de gudar av sten eller guld, varom fordom talades, och icke flera gudar, såsom man då räknade, utan en enda Gud, Fader, Son och Helig Ande, tre till personerna men en till väsendet, skapande allt och skapad av ingen, oföränderlig, allsmäktig, bestående utan någon begynnelse och utan något slut. Jag är den, som blev född av jungfrun men icke miste gudomen utan förenade den med mandomen, så att jag i en enda person skulle vara Guds sanne Son och jungfruns Son. Jag är den, som hängde på korset, dog och blev begravnen, under det jag bevarade gudomen oskadd. Ty fastän jag dog i mandomen och köttet, som jag, den ende Sonen, antagit, så levde jag dock i gudomen, i vilken jag var en enda Gud med Fadern och den Helige Ande.

Jag är densamme, som uppstod från de döda och uppsteg till himmelen och som nu i min Ande talar med dig. Jag har utvalt dig och tagit dig till min brud för att visa dig mina hemligheter, ty så behagar det mig. Du är även med viss rätt vorden min, då du vid din mans död lade din vilja i mina händer och när du efter hans död jämväl betänkte, hur du skulle kunna bli fattig för min skull och bad därom. Du har velat lämna allt för min skull, och därför är du med rätta vorden min. Jag bör sörja för dig för denna din stora kärleks skull. Därför tager jag dig till min brud och till min egen lust, sådan den höves Gud att hava med kysk själ.

Bruden tillkommer det att vara beredd, när brudgummen vill fira bröllop, så att hon må vara passande klädd och ren. Du renar dig på ett lämpligt sätt, om din tanke ständigt kretsar kring dina synder: hur jag i dopet renade dig från Adams synd och hur ofta jag hade fördrag med dig och tålmod, då du föll i synd. Bruden bör även hava sin brudgums tecken i bröstet, d. v. s. du bör ge akt på de välgärningar och verk, som jag gjort för dig: hur ädelt jag skapade dig, i det jag gav dig kropp och själ, hur ädelt jag berikade dig, i det jag gav dig hälsa och timliga ting, hur ljuvligt jag återlöste dig, då jag dog för dig och återställde arvedelen åt dig, om du vill hava den. Bruden bör även göra brudgummens vilja. Vad är min vilja, om icke att du måtte älska mig över allt annat och icke åstunda något annat förutom mig?

Jag har skapat allt för människans skull och lagt allt under hennes lydno, men hon

älskar allting utom mig och hatar ingenting förutom mig. Jag har ånyo köpt hennes arvedel, som hon förlorat, åt henne, men hon är så vansinnig och så utan förstånd, att hon hellre vill hava denna förgängliga ära, som icke är något annat än havets skum, vilket en stund tornar sig högt som ett berg men snabbt sjunker ned till intet igen, än den eviga äran, vari det evinnerligt goda är.

Men om du, min brud, intet annat åstundar än mig, om du försmår allt för min skull, icke endast barn och släktingar utan även hedersbetygelser och rikedomar, så skall jag giva dig den dyrbaraste och ljuvligaste lön. Icke guld eller silver skall jag giva dig utan mig själv till brudgum och lön, jag som är ärans konung. Men om du blyges över att vara fattig och föraktad, så betänk, hur din Gud gått före dig - honom övergåvo hans tjänare och vänner på jorden, ty han besökte icke jordiska vänner utan himmelska. Och om du fruktar och bävar för arbetets och sjukdomens tunga, så betänk, hur tungt det är att brinna i elden.

Vad skulle du icke förtjäna, om du hade förolämpat en jordisk herre så som mig? Vet, att fastän jag älskar dig av hela mitt hjärta, så handlar jag icke emot rättvisan på en enda punkt, utan så som du syndat med alla lemmar, så måste du också göra bot med alla lemmar. Men för din goda vilja och din föresats att bättra dig förvandlar jag min rättvisa till barmhärtighet, i det jag efterskänker svåra straff för en liten botgörings skull. Omfatta därför villigt denna lilla möda, på det att du renad måtte uppnå den stora lönen desto snabbare. Bruden bör nämligen jämte brudgummen mödas av arbete, så att hon desto förtröstansfullare må vila ut hos honom.»

Vår Herres Jesu Kristi ord till bruden, om brudens undervisning i att älska och hedra honom, brudgummen, och om de ondass hat till Gud och kärlek till världen.

BOK 1 - KAPITEL 3

Jag är din Gud och Herre, som du dyrkar. Jag är den, som uppehåller himmelen och jorden med min makt, och de uppehållas icke av några andra ting eller pelare. Jag är den, som under brödets gestalt dagligen offras på altaret som sann Gud och sann människa. Jag är densamme som utvalt dig. Ära min Fader. Älska mig. Lyd min Ande. Betyga min moder heder som din härskarinna. Hedra alla mina helgon. Iakttag den rätta tron, vilket du skall lära dig av honom, som rönt de båda andarnas, d. v. s. lögnens och sanningens andars, tvekamp i sig själv och segrade med min hjälp. Bevara sann ödmjukhet. Vad är sann ödmjukhet om icke att visa sig sådan man är och lovprisa Gud för de goda ting, som han beskärt?

Men nu är det många, som hata mig och mina gärningar och räkna mina ord för sorg och fåfänga men i stället med kärlek omfatta och älska horkarlen, d. v. s. djävulen. Vad de göra för mig, det sker med knot och bitterhet. De skulle icke bekänna mitt namn, om de ej blygdes och fruktade för människor. Världen älska de så lidelsefullt, att de varken dag eller natt förtrötts i arbetet för henne, och av kärlek till henne glöda de beständigt. Deras tjänst behagar mig så, som om någon skulle ge sin ovän penningar för att hans egen son skulle bli dräpt. Så göra dessa.

De giva nämligen en ringa allmosa, och med läpparna hedra de mig, för att de skola få världslig framgång och förbliva i sin berömmelse och sin synd. Därför dödas deras goda håg, och de hindras i att göra framsteg i det goda. Men om du vill älska mig av hela ditt hjärta och icke åstunda något annat än mig, så skall jag draga dig till mig genom kärleken, liksom magneten drager till sig järnet, och lägga dig på min arm, som är så stark, att ingen förmår utsträcka den, så hård, att ingen förmår böja den då den är utsträckt, och så ljuvlig, att den övergår alla vällukter och att världens njutningar icke uthärda någon jämförelse därmed.»

FÖRKLARING

Denne man, som skulle undervisa Kristi brud, var en helig magister i teologien, som hette magister Mattias i Sverige, kanik i Linköping. Han kommenterade förträffligt hela Bibeln. Och han blev på ett sinnrikt sätt frestad av djävulen med många kätterier emot den katolska tron. Han besegrade dem emellertid alla med Kristi hjälp och kunde icke övervinnas av djävulen, såsom det tydligt står i den heliga Birgittas levernesbeskrivning.

Och denne magister Mattias har författat prologen till dessa böcker, vilken börjar: Stupor et mirabilia etc. Han var en helig man och utrustad med andlig makt i gärning och förkunnelse. När han dog i Sverige, var Kristi brud i Rom, och när hon då bad, hörde hon i anden en röst, som sade: »O salig är du, magister Mattias, för den krona, som är dig beredd i himmelen! Kom nu till den vishet, som aldrig slutar!» Om honom står även att läsa i denna bok, kapitel 52, vidare i bok V, sista spørsmålets tredje svar, samt i bok VI, kapitel 75 och 89.

Vår Herres Jesu Kristi ord till bruden, att hon icke bör frukta för det som uppenbarats henne av honom och icke heller tänka, att det stammar från en ond ande, och om lärdomen att känna god eller ond ande.

BOK 1 - KAPITEL 4

Jag är din Skapare och Återlösare. Varför fruktade du för mina ord? Och varför undrade du, av vilken ande de voro, god eller ond? Säg mig, vad du funnit i mina ord, som ditt samvete icke föreskrivit dig att göra! Eller har jag någonsin befallt dig något emot ditt förnuft?»

Härpå svarade bruden: »Ingalunda. Allt detta är sant, och jag for illa vilse.» Anden eller brudgummen svarade: »Jag föreskrev dig tre ting, av vilka du må kunna urskilja den gode anden. Jag bjöd dig att ära din Gud, som skapat dig och givit dig allt vad du äger. Att du skall ära honom över allting, det säger dig ditt förnuft. Jag bjöd dig vidare att hålla den rätta tron, d. v. s. att tro, att förutan Gud ingenting blivit gjort och ingenting heller skulle kunna göras. Jag bjöd dig även att älska en förnuftig återhållsamhet i alla ting. Världen är nämligen gjord för människans skull, för att människan skulle nyttja den till sin nödort. Så kan du även av tre andra ting, dessas motsats, urskilja den orene anden. Denne manar dig att söka ditt eget beröm och yvas över de ting, som beskärts dig. Han manar dig även till vantro. Han manar dig till oåterhållsamhet i alla lemmar och alla ting, och till detta upptänder han ditt hjärta. Stundom bedrager han även i det godas gestalt. Därför bjöd jag dig att alltid rannsaka ditt samvete samt öppna det för visa andliga män.

Fördenskull bör du ej tvivla på att Guds gode ande är med dig, när du icke åstundar något annat än Gud och helt upptändes av honom. Detta kan endast jag göra, och det är omöjligt för djävulen att då nalkas dig. Och han förmår icke heller nalkas någon ond människa, såframt icke jag tillåter det, antingen för dennes synders skull eller för någon hemlig dom, som är känd för mig. Han är nämligen min skapelse liksom allt annat, och av mig blev han skapad väl, men av sin ondska är han ond, och därför är jag herre över honom. Fördenskull tillvita somliga mig falskeligen en skuld, när de säga, att de, som tjäna mig av stor fromhet, torde vara vansinniga och besatta av djävulen. De menar mig vara lik den man, som har en kysk och på sin man fast förtröstade hustru men utlämnar henne till hor. Sådan skulle jag vara, om jag utlämnade en rättfärdig människa, som älskade mig, åt djävulen. Men eftersom jag är trofast, skall djävulen icke få härska över någons själ, som fromt tjänar mig.

Och fastän mina vänner stundom synas vara såsom vansinniga, så är det ej för att djävulen plågar dem eller för att de tjäna mig med glödande fromhet, utan på grund av någon brist i hjärnan eller någon annan hemlig orsak, som är dem given till deras förödmjukelse. Det kan också stundom ske, att djävulen av mig får makt över goda människors kropp, för att de sedan skola få vedergällning, eller att han förmörkar deras samveten. Men aldrig kan han härska över deras själar, som sätta sin tro och kärlek till

mig.»

Kristus talar ord av den högsta kärlek till sin brud i en underbar liknelse om en härlig borg, varmed den stridande kyrkan betecknas, och säger att Guds kyrka ännu skall återuppbyggas på den ärorika jungfruns och helgonens förböner.

BOK 1 - KAPITEL 5

Jag är alltings Skapare, jag ärans konung och änglarnas herre. Jag grundade åt mig en härlig borg och satte mina utvalda däri. Mina fiender ha genomgrävt dess grund och blivit mina vänner så övermäktiga, att de slå deras ben i stocken, varvid märgen tränger ut ur mina vänners ben. Deras mun krossas med stenar, och de plågas av hunger och törst. Dessutom förföljer man även deras Herre. Mina vänner bedja nu med suckan om hjälp; rättvisan ropar på hämnd, men barmhärtigheten säger att man bör skona.»

Sedan sade samme Gud till den himmelska härskara, som stod runt omkring: »Vad synes eder om dessa, som erövrat min borg?»

Alla svarade såsom med en röst: »Herre, i dig är all rättvisa, och i dig se vi allt. Du består utan begynnelse och utan slut, du Guds Son. Dig är all domarmakt given. Du är deras domare.»

Han svarade: »Fastän I veten och sen allt i mig, så sägen likväl den rättvisa domen för denna bruds skull, hon som står här».

De sade: »Detta är rättvisan, att de, som genomgrävt muren, skola straffas såsom tjuvar. Och de som framhärda i ondskan, skola straffas såsom våldsmakare. Och de som äro fångna skola befrias, och de hungrande skola mättas.»

Då talade Guds moder Maria, som hittills tegat: »Min Herre och käraste Son, du var sann Gud och människa i mitt moderliv. Du har med din nåd helgat mig, som var ett jordiskt käril. Jag bönfäller dig: förbarma dig över dem ännu en gång.»

Då svarade Herren sin moder: »Välsignat vare din muns ord. Det steg upp som den ljuvligaste vällukt till Gudomen. Du är änglarnas och alla helgons ära och drottning, ty av dig hugsvalas Gudomen och glädjas alla helgon. Och eftersom din vilja allt från din ungdoms begynnelse varit såsom min, skall jag ännu en gång göra vad du vill.» Men till härskaran sade han: »Eftersom I haven kämpat manligt, skall jag ännu blidkas för eder kärleks skull. Se, jag skall åter uppbygga min mur för edra böners skull. Jag skall befria och läka dem, som lidit övervåld, och hundrafalt skall jag hedra dem för den smälek de lidit. Men om våldsverkarna bedja om min barmhärtighet, så skall jag giva dem fred och

barmhärtighet. De som förakta den, skola få känna min rättvisa.»

Sedan sade han till bruden: »Min brud, jag har utvalt dig och infört dig i min ande. Du hör mina ord och mina helgons. Fastän helgonen se allt i mig, ha de likväl talat för din skull, för att du skulle förstå. Ty du, som ännu är i köttet, kan icke se tingen i mig så som de kunna, vilka äro andar. Nu skall jag även visa dig, vad allt detta betyder. Den borg, varom jag talat, är den heliga Kyrkan, som jag uppbyggt med mitt och mina helgons blod. Jag sammanfogade den med min kärleks murbruk och satte mina utvalda och mina vänner i denna borg. Dess grundval är tron, nämligen tron att jag är en rättvis och barmhärtig domare. Nu är emellertid grundvalen undergrävd, ty visserligen tro alla och förkunna, att jag är barmhärtig, men nästan ingen förkunnar eller tror att jag är en rättvis domare.

De hålla mig såsom en vrång domare. Ty vrång skulle den domare vara, som av barmhärtighet lämnade de orättfärdiga ostraffade, så att de orättfärdiga kunde förtrycka de rättfärdiga ännu mera. Men jag är en rättvis och barmhärtig domare, ty jag lämnar icke ens den minsta synd ostraffad eller den minsta goda gärning olönad. Genom att undergräva denna mur gingo de in i den heliga Kyrkan, de vilka synda utan fruktan, förneka att jag är rättvis och plåga mina vänner lika svårt som dem, vilka sitta i stocken. Ty för dessa mina vänner finnes ingen glädje eller tröst, utan all smälek och plåga tillfogas dem såsom djävulsbesatta.

Om de säga sanningen om mig, vederläggas de och beskyllas för lögn. De hysa en våldsamt åstundan att höra eller tala rätt, men det finns ingen som hör dem eller talar rätt till dem. Jag, Herren och Skaparen, hädas. Människorna säga nämligen: 'Vi veta ej, om han är Gud. Och om han är det, bry vi oss icke om det.' De kullkasta mitt baner och trampa det under fötterna, i det de säga: 'Varför har han lidit? Vad gagnar det oss? Om han vill tillfredsställa vår vilja, är det tillräckligt för oss. Han må hava sitt rike och himmelen.' Jag vill gå in till dem, men de säga: 'Förr skola vi dö, än vi övergiva vår vilja'.

Se, min brud, hurudana de äro! Jag har gjort dem, och med ett ord skulle jag kunna förgöra dem. Hur förhäva de sig icke emot mig! Men nu är jag för min moders och alla helgons böners skull ännu så barmhärtig och tålmodig, att jag vill sända dem mina ord, som utgått av min mun, och erbjuda dem min barmhärtighet. Om de vilja taga emot dem, skall jag blidkas; varom icke, skola de få känna min rättvisa, och de skola offentligen skämmas ut såsom tjuvar inför änglar och människor samt dömas av alla. Ty såsom de i galgen upphängda människorna uppslukas av korpar, så skola dessa uppslukas av djävlarne men dock ej förintas.

Och såsom de, vilka straffas i stocken, icke finna någon vila därstädes, så skola dessa

överallt hava smärta och bitterhet. Den mest brännande flod skall flyta in i deras mun men deras buk skall dock ej fyllas, utan de skola till straff förnyas dag för dag. Mina vänner skola däremot frälsas samt hugsvalas av de ord, som utgå av min mun. De skola få se min rättvisa i förening med barmhärtighet. Jag skall kläda dem i min kärleks vapenskrud och göra dem så starka, att trons motståndare skola falla tillbaka såsom träck och blygas för evigt, när de få se min rättvisa; ja blygas skola de, eftersom de missbrukade mitt tålmod.»

Kristi ord till bruden om hur hans ande ej kan vara med de orättfärdiga, och om de ondas skilsmässa från de goda och om utsändandet av goda män, beväpnade med andliga vapen, i kriget, d. v. s. mot världen.

BOK 1 - KAPITEL 6

Mina ovänner äro såsom de våldsammaste vilddjur, vilka aldrig kunna mättas eller få ro. Deras hjärta är så tomt på kärlek till mig, att det aldrig släpper in en tanke på mitt lidande, och aldrig har detta ord ännu en enda gång framgått ur deras innersta hjärta: 'O Herre, du har återlöst oss; lov vare dig för din bittra pina'. Hur skulle min ande kunna vara med dem, som icke ha någon gudlig kärlek till mig och som gärna prisgiva andra för att fullgöra sin egen vilja? Deras hjärta är fullt av de uslaste maskar, d. v. s. världslig åtrå. I deras mun lade djävulen sin träck, och därför behaga mina ord dem ej.

Följaktligen skall jag skilja dem från mina vänner med min såg. Och liksom det ej finnes någon död, som är bittrare än den att söndersågas, så finns det intet straff, som de icke skola bli delaktiga av, och de skola sågas mitt itu av djävulen och skiljas från mig. Så förhatliga äro de mig, att också alla de, som hålla fast vid dem, skola skiljas från mig. Därför skickar jag mina vänner, att de må skilja djävularna från mina lemmar, ty de äro i sanning mina ovänner. Jag skickar dem alltså såsom riddare i krig. Var och en, som späker sitt kött och avhåller sig från det otillåtna, är i sanning min riddare. De skola som lans hava mina ord, som jag talat med min mun; i handen svärdet, nämligen tron.

Deras bröst skall vara täckt av kärlekens pansar, så att de, vad som än händer dem, icke älska mig mindre fördenskull. De böra ha tålmodets sköld vid sidan, så att de tåligt uthärda allt. Jag inneslöt dem såsom guld i ett käril, men nu skola de gå ut och vandra min väg. Enligt den förordnade rättvisan kunde jag ej ingå i majestätets ära med min mandom utan att lida bedrövelse, och huru skulle då de kunna ingå? Om deras Herre har lidit, är det ej underligt, om även de få lida. Om Herren uthärdade slag, är det ej mycket, om de få uthärda ord. De skola ej frukta, ty jag övergiver dem aldrig. Liksom det är

omöjligt för djävulen att beröra och dela Guds hjärta, så är det omöjligt för djävulen att skilja dem från mig. Och eftersom de äro såsom det renaste guld i min åsyn, så skall jag, om de prövas med en liten eld, likväl aldrig övergiva dem, ty elden är dem given för att de måtte undfå desto större lön.»

Den ärorika jungfruns ord till dottern om sättet att kläda sig och med vilka kläder och prydnader dottern bör vara pyntad och klädd.

BOK 1 - KAPITEL 7

Jag är Maria, som födde den sanne Guden och den sanna människan, Guds Son. Jag är änglarnas drottning. Min Son älskar dig av hela sitt hjärta. Därför skall du älska honom. Du bör vara prydd med de mest höviska kläder. Vilka och hurudana de böra vara, skall jag visa dig. Ty såsom du förut haft särk, kjortel, skor, kappa och bröstsmykke, så skall du nu hava andliga kläder. Särken är förkrosselse, ty liksom särken är närmast kroppen, så äro förkrosselsen och bikten omvändelsens första väg till Gud. Genom dem renas sinnet, som gladdes i synden, och det orena köttet tyglas. De båda skorna äro två viljor, nämligen viljan att bättra begångna synder samt viljan att göra gott och avhålla sig från ont.

Din kjortel är hoppet på Gud, ty liksom kjorteln har två armar, så vare rättvisan och barmhärtigheten i hoppet, på det att du så må hoppas på Guds barmhärtighet, att du ej glömmert bort hans rättvisa. Och tänk så på hans rättvisa och dom, att du ej glömmert barmhärtigheten. Ty han gör aldrig någon rättvisa förutan barmhärtighet och aldrig barmhärtighet förutan rättvisa. Kappan är tron, ty liksom kappan betäcker allt och allt inneslutes i den, så kan människan fatta och nå allt med tron.

Denna kappa bör vara bestänkt med din brudgums kärleks tecken, nämligen huru han skapade dig, huru han återlöste dig, huru han fostrade dig, införde dig i sin ande och öppnade dina andliga ögon. Bröstsmcket som alltid må vara fäst på ditt bröst är betraktandet av hans lidande: huru han blev begabbad och gisslad, huru han levande stod på korset, blodig och sargad i alla lemmar, huru i döden hela hans kropp skälvde av den bittraste pina och värk samt huru han anbefalldes sin ande i Faderns händer. Detta bröstsmcke må alltid vara på ditt bröst. En krona må vara på ditt huvud, d. v. s. du må vara kysk i din åstundan, så att du hellre lider slag än befläckas vidare. Var därför sedesam och hövisk; tänk icke på något annat och åstunda icke något annat än din Gud och din Skapare, ty när du har honom, har du allt. Och prydd på detta sätt skall du invänta din brudgum.»

Himladrottningens ord till den älskade dottern, vari hon lär henne, hur hon bör älska och prisa Sonen på samma gång som modern.

BOK 1 - KAPITEL 8

Jag är himmelens drottning. Du begrundar, hur du bör lovprisa mig. Det bör du veta och vara säker på, att allt lov, som ägnas min Son, också ägnas mig, och att den som ringaktar honom även ringaktar mig, ty jag älskade honom så innerligt och han mig, att vi båda voro som ett enda hjärta, och han hedrade mig, som var ett jordens käril, så storartat, att han upphöjde mig över alla änglar. Du bör alltså lova mig på detta sätt: 'Välsignad vare du Gud, allas Skapare, som värdigats stiga ned till jungfru Marias moderliv. Välsignad vare du Gud, som utan men ville vara med jungfru Maria och utan synd värdigades taga obefläckad lekamen av henne.

Välsignad vare du Gud, som kommit till jungfrun, till hennes själs och alla hennes lemmars glädje, och gått fram ur henne utan synd, till alla hennes lemmars glädje. Välsignad vare du Gud, som efter din himmelsfärd glatt jungfru Maria, din moder, med ständiga hugsvalelser och som besökt henne för att trösta henne genom dig själv. Välsignad vare du Gud, som upptagit din jungfruliga moder Marias kropp och själ till himmelen och hedersamt ställt henne över alla änglar, bredvid din Gudom. Förbarma dig över mig för hennes böners skull!' »

Himladrottningens ord till den älskade dottern om den ljuvliga kärlek, som Sonen hyste till den jungfruliga modern, och huru Kristi moder blev avlad av det kyskaste hjonelag och helgad i moderlivet, och hur hon med kropp och själ blev upptagen till himmelen, samt om hennes namns dygder och om änglarna, som bestämts till människornas skydd eller prövning.

BOK 1 - KAPITEL 9

Jag är himmelens drottning. Älska min Son, ty han är allra höviskast, och när du har honom, har du all höviskhet. Han är även allra åtråvärdast, och när du har honom, har du allt åtråvärt. Älska honom även därför att han är allra dygdigast, och när du har honom, har du alla dygder. Jag vill säga dig, huru ljuvligt han älskade min kropp och min själ och hur mycket han även hedrade mitt namn. Denne min Son älskade mig förr än jag

honom, ty han är min skapare.

Han förenade min fader och moder i ett äktenskap av så stor kyskhet, att man då ej skulle kunna finna något kyskare äktenskap, och aldrig ville de komma samman om icke enligt lagen och endast med avsikt att alstra avkomma. Och när ängeln bådade dem, att de skulle föda den jungfru, varav världens frälsning skulle framgå, så hade de hellre velat dö än komma samman i köttslig älskog, och vällusten var död i dem. Jag försäkrar dig, att de köttsligen kommo samman av helig kärlek och på grund av den bebådande ängels ord, icke av någon sinnlig begärelse utan mot sin vilja och av helig kärlek, och så sammansattes mitt kött av deras säd genom gudlig kärlek. När min kropp blivit gjord, infogade Gud av sin gudom den skapade själen i kroppen, och genast helgades själen jämte kroppen, och änglarna vaktade och tjänade henne dag och natt. Men när själen helgades och förenades med kroppen, kände min moder en så stor glädje, att det skulle vara omöjligt att beskriva den.

När sedan mitt livslopp fullbordats, upplyfte min Son först min själ - ty hon var kroppens härskarinna - till en förnämligare plats hos sin gudom i himmelen än övriga. Därefter upplyfte han min kropp, så att ingen skapad varelses kropp är så nära Gud som min. Se huru mycket min Son älskat min själ och kropp! Det finns visserligen några, som av illvillighet förneka, att jag är upptagen till himmelen med kropp och själ, och även några, därför att de ej veta bättre. Men detta är den säkraste sanning, att jag med kropp och själ är upptagen till gudomen.

Hör nu hur mycket min Son även hedrade mitt namn. Mitt namn är Maria, såsom det läses i Evangeliet. När änglarna höra detta namn, fröjdas de i sitt sinne och tacka Gud, för att han gjort sådan nåd genom mig och med mig och för att de se min Sons mandom förhärligad i gudomen. De, som äro i skärselden, fröjdas övermåttan, liksom den sjuke och sängliggande gör, om han av några får höra ett tröstens ord, som behagar honom i själen: då jublar han genast. Ja, när de goda änglarna få höra detta namn, så nalkas de genast desto mera de rättfärdiga, till vilkas skydd de äro givna, och glädjas över deras förkovran. Alla människor ha nämligen fått goda änglar till skydd och onda änglar till prövning. Icke så att dessa änglar skiljas från Gud, nej, de tjäna själen på så sätt, att de ej övergiva Gud; de äro beständigt i hans åsyn, och likväl elda de och egga själen till att göra vad gott är. Och alla djävlarne bäva för detta namn och frukta för det. När de höra det namnet Maria, så släppa de genast själen med de klor, varmed de fasthållit henne.

Ty liksom en fågel, som har sina klor och sitt näbb i ett byte, släpper bytet, om han hör något ljud, men strax återvänder till det, när han ser, att ingen handling följer på ljudet, så lämna djävlarne genast själen liksom förskräckta, när de hört mitt namn, men de ila åter fram och återvända till henne såsom den snabbaste pil, såframt ingen bättring

följer. Ingen är så kall i Guds kärlek (såframt han icke är fördömd), att han icke, om han åkallar detta namn med den avsikten att han aldrig vill återvända till sin invanda synd, får uppleva, att djävulen genast viker från honom och aldrig mera kommer tillbaka till honom, såvida han icke återtager viljan att begå dödssynd. Likväl tillstod det stundom djävulen att oroa honom, på det att han måtte få desto större lön; dock skall djävulen aldrig äga honom.»

Jungfru Marias ord till dottern, framställande en nyttig lära, huru hon bör leva, och beskrivande många underbara ting om Kristi lidande.

BOK 1 - KAPITEL 10

Jag är himladrottningen, Guds moder. Jag har sagt dig, att du bör hava ditt bröstsmykke på dig. Nu skall jag utförligare visa dig, att jag från början, när jag hörde och förstod att Gud fanns, ständigt och med fruktan bekymrade mig om min frälsning och mitt iakttagande av hans bud. Men när jag hörde mera om Gud, att han var min skapare och domare över alla mina handlingar, älskade jag honom innerligt, och i varje stund fruktade jag och aktade mig noga för att förtörna honom genom handling eller ord. Senare, när jag hörde att han givit lagen och budorden åt folket och gjort så stora underverk med dem, fattade jag ett fast beslut i min själ att icke älska något förutom honom, och världsliga ting blevo mig mycket bittra.

När jag sedan hörde, att han, densamme Guden, skulle återlösa världen och födas av en jungfru, greps jag av en sådan kärlek till honom, att jag icke tänkte på något annat än Gud och icke åstundade något annat än honom. Jag avlägsnade mig så mycket jag kunde från samtal och från föräldrars och vänners närvaro, och allt, som jag fick äga, gav jag bort till de fattiga och behöll endast en knapp föda och dräkt. Intet behagade mig förutom Gud.

Jag önskade alltid i mitt hjärta, att jag skulle få leva till tiden för hans födelse och kanske förtjäna bli Guds moders ovärdiga tjänarinna. Jag lovade även i mitt hjärta, att, om det vore honom välbehagligt, bevare min jungfrulighet och aldrig äga något i världen, men om Gud ville annorlunda, så skulle hans vilja ske och icke min, ty jag trodde, att han kunde allt och endast ville det som var nyttigt för mig. Därför antvordade jag all min vilja åt honom.

När den tid stundade, då jungfrurna enligt lagen skulle visas i Herrens tempel, var jag också bland dem, eftersom mina föräldrar lytt föreskriften, och jag tänkte inom mig,

att för Gud var intet omöjligt, och eftersom han visste, att jag intet önskade, intet åstundade förutom honom, kunde han bevara mig jungfrulig, om det behagade honom; varom icke, skulle dock hans vilja ske. Efter att ha hört allt som befalldes i templet, återvände jag hem och brann nu mera än förr av kärlek till Gud och upptändes dagligen av nya heta kärleksbegär. Därför drog jag mig mera än vanligt tillbaka från alla och var allena dag och natt, storligen fruktande att min mun skulle tala eller örat höra något, som var emot min Guds vilja eller mina ögon se något av världens tjusning. Jämväl i tystnaden hyste jag fruktan och ängslades mycket över att jag kanske förteg det som jag hellre bort säga.

När jag så oroades i mitt hjärta, ensam med mig själv, och satte all min förtröstan på Gud, rann det mig i hågen att begrunda Guds stora makt, hur änglarna och allt skapat tjäna honom, och hur utsäglig och obegränsad hans härlighet är. När jag tjusades av denna tanke, såg jag tre underbara ting: jag såg en stjärna men icke en sådan, som lyser på himlen, jag såg ett ljus, men icke ett sådant, som lyser i världen, jag kände en doft, icke som av örter eller något liknande, utan utsägligt ljuvlig, och den uppfyllde mig helt, så att jag jublade av fröjd.

Därefter hörde jag genast en röst, men icke från en mänsklig tunga, och när jag hörde den, bävade jag och fruktade, att det kunde vara något bländverk. Strax visade sig för mig en Guds ängel; han var som den skönaste man men icke iklädd kött, och han sade till mig: 'Hell dig, du högtbenådade!' Då jag hörde detta, undrade jag vad han menade och varför han kom med en sådan hälsning; jag visste och trodde mig ju ovärdig något sådant eller något gott, men att det för Gud icke är omöjligt att göra vad han vill. Då sade ängeln på nytt: 'Det som födes i dig är heligt och skall kallas Guds Son, och såsom han behagat, så skall det ske'. Men icke ens då trodde jag mig värdig, och jag frågade icke ängeln, varför eller när det skulle ske, utan jag frågade, hur det kunde ske, att jag ovärdiga skulle bli Guds moder; jag sade ock, att jag icke visste av någon man. Och ängeln svarade mig, såsom jag sagt: 'För Gud är intet omöjligt, ty allt vad han vill göra, det sker'.

När jag hört dessa ängelns ord, kände jag den innerligaste längtan att varda Guds moder, och min själ talade i kärlek: 'Se här är jag; ske din vilja i mig'. Vid dessa ord avlades genast min Son i mitt sköte, till utsägligt jubel för min själ och hela min varelse. När jag hade honom i moderlivet, bar jag honom utan plåga, utan tyngd eller obehag. Jag ödmjukade mig i allt, vetande, att han, som jag bar, var allsmäktig. När jag födde honom, så födde jag honom utan smärta och synd, liksom jag också avlat honom under en sådan själens och kroppens jubelfröjd, att mina fötter till följd av denna fröjd icke förnummo marken, på vilken de stodo. Och såsom han till hela min själs fröjd gått in i alla mina lemmar, så gick han, under alla mina lemmars fröjd och min jublande själs obeskrivbara

glädje, ut utan att skada min jungfrudom.

När jag skådade och betraktade hans skönhet, droppade min själ liksom dagg av glädje; jag visste mig ju vara ovärdig en sådan son. Men när jag betraktade de ställen på hans händer och fötter, om vilka jag av profeterna hört att de skulle genomborras av spikar vid korsfästelsen, fylldes mina ögon av tårar, och hjärtat höll på att brista av bedrövelse. När min Son såg mina gråtande ögon, bedrövades han nästan till döds. När jag däremot begrundade hans gudomsmakt, tröstades jag på nytt, väl vetande, att han ville ha det så och att det borde ske så; jag förenade hela min vilja med hans, och så var min glädje alltid blandad med smärta.

När min Sons lidande förestod, grepo hans fiender honom, slogo honom på kinden och halsen, spottade på honom och begabbade honom. Så fördes han till gisselpelaren, och han tog själv av sig sina kläder. Han lade själv sina händer omkring pelaren, och hans fiender bundo dem utan skonsamhet. När han stod bunden, hade han alls intet skylande på sig utan stod naken som han blivit född och led skammen av sin nakenhet.

Hans vänner flydde, och hans ovänner kommo samman från alla håll, ställde sig där och gisslade hans kropp, som var ren från all fläck och synd. Vid första slaget föll jag, som stod mycket nära, ned såsom död, och när jag återfick sansen, såg jag hans kropp piskad och gisslad ända intill revbenen, så att dessa syntes. Och vad som var än bittrare - när gisslen rycktes ut, plöjdes hans kött av dessa gissel liksom jord av plogen. När min Son stod så, helt blodig, helt sargad, så att det icke fanns något helt på honom och icke något som mera kunde gisslas, då uppväcktes anden hos en av de närvarande, och denne frågade: 'Skolen I döda honom utan dom?' Och han skar genast av hans band.

Därefter tog min Son på sig sina kläder, och den plats, där hans fötter stodo, såg jag vara helt fylld av blod, och av min Sons fotspår kunde jag se vart han gick, ty där han gått fram, där syntes jorden blodig. Och de tålde knappt, att han klädde på sig utan drevo på honom och drogo honom, för att han skulle skynda sig. Medan min Son nu fördes bort såsom en rövare, torkade han bort blodet ur sina ögon. - När han blivit dömd, lade de på honom korset, för att han skulle bära det. När han burit det en liten stund, kom en man och tog det för att bära det. Medan min Son gick till pinans plats, slogo somliga honom på halsen, andra i ansiktet. Och han blev så hårt och kraftigt slagen, att fastän jag icke såg den som slog, hörde jag dock tydligt ljudet av slaget. När jag jämte honom kommit till pinans plats, såg jag alla redskap ligga redo där till hans avrättning. Och min Son kom dit och tog själv av sig sina kläder.

Tjänarna sade till varandra: 'Dessa kläder äro våra; han kommer inte att få igen dem, eftersom han är dömd till döden'. När min Son stod med naken kropp såsom han

blivit född, kom en man framspringande och räckte honom ett kläde, varmed han innerligt glad betäckte sina länder. Sedan grepo de vilda bödlarna honom och sträckte ut honom på korset. Först fäste de hans högra hand på stammen, vilken var försedd med borrhål för spikarna, och de genomborrade handen på det ställe, där benet var fastast. Därefter sträckte de ut hans andra hand med ett rep och fäste den på liknande vis vid trästammen. Sedan korsfäste de den högra foten, och ovanpå denna den vänstra foten med två spikar, så att alla senor och ådror uttänjdes och brusto sönder.

Efter att ha gjort detta satte de törnekronan på hans huvud, och den stack min Sons vörnadsvärda huvud så våldsamt, att hans ögon fylldes av det flödande blodet, öronen täpptes och skägget helt och hållet vanställdes av det nedrinnande blodet. När han hängde så blodig och genomborrad, ömkade han sig över mig, som stod där och grät, såg med sina blodfyllda ögon på min systerson Johannes och anförtrodde mig åt honom. Den stunden hörde jag några säga, att min Son var en rövare, andra att han var en lögnare, andra att ingen var mera värd att dö än min Son.

Av att höra detta förnyades min smärta. Och, som sagt, när den första spiken fästes i honom, blev jag utom mig vid ljudet av det första slaget och föll ned såsom död, med förmörkade ögon, skälvande händer och sviktande ben, och i min smärta förmådde jag icke se upp, förrän han var helt och hållet fastspikad. Men när jag reste mig, såg jag min Son ömkligt hängande, och jag, hans högt bedrövade moder, sörjande och förtvivlad, kunde knappast stå av smärta. Min Son, som såg mig och sina vänner i tröstlös gråt, ropade med hög och sorgsen röst till sin Fader: 'Fader, varför har du övergivit mig?' Det var, som ville han säga: 'Det är ingen som förbarmar sig över mig utom du, Fader'.

Då syntes hans ögon halvdöda, hans kinder insjunkna, hans ansikte ohyggligt vanställt, hans mun öppen, hans tunga blodig; hans mage låg platt intryckt emot ryggen, eftersom all vätskan var förtärd, som om han ej hade några inälvor. Hela kroppen var blek och tynande av blodförlusten. Hans händer och fötter voro mycket hårt utspända; de voro utdragna och anpassade efter korsets form. Hans skägg och hår voro helt fyllda av blod. När min Son nu stod så sargad och blåblek, var endast hjärtat ännu friskt, ty det var av den bästa och starkaste natur. Av mitt kött hade han nämligen tagit den renaste och bäst sammansatta kropp. Hans hud var så fin och ömtålig, att blodet genast flöt ut, om han gisslades aldrig så lätt.

Och själva blodet var så friskt, att det kunde skådas i det rena skinnet. Och emedan han var av den bästa natur, kämpade livet med döden i hans genomborrade kropp. Ty stundom steg smärtan från hans genomborrade lemmar och senor upp till hjärtat, som var alldeles friskt och oskadat och plågade detta med otrolig smärta och pina. Och stundom gick smärtan från hjärtat ned till de sargade lemmarna, och sålunda förlängde

den bittert dödskampen.

När min Son, omgiven av dessa kval, såg på sina gråtande vänner, som hellre velat lida denna plåga i sig med hans hjälp eller evigt brinna i helvetet, än att se honom plågas på detta sätt, så övergick hans sorg över sina vänners sorg all den bitterhet och bedrövelse, som han utstod i kroppen eller hjärtat, ty han älskade dem så ömt. Då ropade han i sin kropps övermåttan stora nöd å mandomens vägnar till Fadern: 'O Fader, i dina händer anbefaller jag min ande'. När jag, hans högt bedrövade moder, hört denna röst, darrade alla mina lemmar i mitt hjärtas bittra sorg, och så ofta jag sedan tänkte på denna röst, var den liksom närvarande och ny för mig.

När nu döden nalkades och hjärtat brast på grund av plågornas våldsamhet, då skälvde alla lemmar, och hans huvud höjde sig något litet och sjönk därefter ned igen. Hans mun syntes öppen och tungan helt blodig. Hans händer drogo sig något litet tillbaka från borrhålens platser, och fötterna fingo mera att bära av kroppens tyngd. Fingrarna och armarna utsträckte sig något, och ryggen trängdes hårt emot trästammen. Då sade några till mig: 'Din son är död, Maria!' Men andra sade: 'Död är han, men han skall uppstå'. När alla så gått sin väg, kom det en och stack sin lans så häftigt i hans sida, att den nästan trängde ut genom den andra sidan. Och när han drog ut spjutet, befanns udden vara röd av blod.

Det tycktes mig då, som om mitt eget hjärta genomborrades, när jag såg min älskade Sons hjärta genomborrat. Sedan togs han ned från korset, och jag mottog honom i mitt knä som en spetälsk och alldeles blåvit, ty hans ögon voro döda och blodfyllda, hans mun kall som snö, hans skägg var som snören, hans ansikte var förlamat, och hans händer voro så förstelnade, att de ej kunde böjas ned över bröstet utan över magen, ungefär vid naveln. Så som han hängt på korset, så hade jag honom i knäet, och han var liksom förlamad i alla lemmar.

Sedan lade de honom i ett rent linne, och jag torkade hans sårade lemmar med mitt linnekläde och slöt hans ögon och hans mun, vilka öppnat sig i döden. Så lade de honom i graven. O hur gärna hade jag icke velat att man lagt mig levande i graven med min Son, om det varit hans vilja! - Sedan detta fullbordats, kom den gode Johannes och förde mig hem.

Se, min dotter, detta har min Son lidit för dig!»

Kristi ord till bruden om hur han frivilligt överlämnade sig åt sina ovänner, som korsfäste honom, och om sättet att leva i alla lemmars återhållsamhet från otillåtna rörelser, efter hans högt saliga pinas förebild.

BOK 1 - KAPITEL 11

Guds Son talade till bruden, sägande: » Jag är himmelens och jordens Skapare, och det är min sanna lekamen, som inviges på altaret. Älska mig av hela ditt hjärta, ty jag älskade dig. Och jag överlämnade mig frivilligt åt mina ovänner, och mina vänner och min moder blevo kvar i den bittraste smärta och gråt. När jag såg spjutet, spikarna, gisslet och de andra pinoredskapen ligga redo, gick jag icke desto mindre glad fram att lida. Och när mitt huvud var blodigt på alla håll av törnekronan och blodet flöt åt alla håll, så hade jag t.o.m., ifall mina ovänner även berört mitt hjärta, hellre låtit sarga och sönderdela det än jag velat mista dig. Fördenskull är du högeligen otacksam, om du icke älskar mig för en så stor kärlek.

Ty om mitt huvud var genomstunget och nedåtböjt på korset för din skull, så bör ditt huvud böjas till ödmjukhet. Och eftersom mina ögon voro fyllda av blod och tårar, så bör dina ögon avhålla sig från behaglig syn. Eftersom mina öron fylldes med blod och fingo höra de ord, som talades till min försmädelse, så böra dina öron vändas bort från lättfärdigt och dåraktigt tal. Eftersom min mun måste smaka den beskaste dryck och den goda förvägrades den, så bör din mun stängas för det onda och öppnas för det goda. Och eftersom mina händer voro utsträckta med spikar, så böra dina gärningar, som symboliseras av händerna, utsträckas till de fattiga och till mina budord. Dina fötter, med andra ord den åstundan, varmed du bör gå till mig, skola korsfästas och avhålla sig från njutningar. Såsom jag lidit i alla lemmar, så må alla dina lemmar vara beredda till min tjänst. Jag kräver nämligen större tjänst av dig än av andra, emedan jag gjort större nåd med dig.»

Huru en ängel beder för bruden, och huru Kristus frågar ängeln, vad det är han begär för brudens räkning och vad som gagnar bruden.

BOK 1 - KAPITEL 12

Den goda ängel, som var brudens beskyddare, syntes bedja till Kristus för samma brud. Herren svarade honom och sade: » Den som vill bedja för en annan, han bör bedja om hans välfärd. Du är som en eld, vilken aldrig utsläckes, beständigt brinnande av min kärlek. Du ser och vet allting, när du ser mig. Du vill ingenting som icke jag vill. Säg mig därför, vad som är gagneligt för denna min nya brud.»

Ängeln svarade: »Herre, du vet allt». Herren sade till honom: » Ja, allt som hänt

och skall hända är evigt i mig. Och allt i himmelen och på jorden vet jag och känner jag, och ingen förändring finnes hos mig. Men för att denna brud skall förstå min vilja, så säg nu, medan hon hör på, vad som är gagneligt för henne.»

Ängeln sade: »Hon har ett stolt och högmodigt hjärta, och därför är ett ris nödvändigt för henne, att hon må tuktas». Då sade Herren: »Vad beder du då om för henne, min vän?» Ängeln sade: »Herre, jag beder om misskund med ditt ris». Herren sade: »För din skull skall jag göra så med henne, att jag aldrig övar rättvisa förutan barmhärtighet. Därför bör denna brud älska mig av hela sitt hjärta.»

Huru Guds ovän har tre djävlar i sig, och om den dom, som Kristus fäller över honom.

BOK 1 - KAPITEL 13

Min ovän har tre djävlar i sig. Den första sitter i könsorganen, den andra i hjärtat, den tredje i munnen. Den första är såsom en skeppare, vilken låter vattnet tränga in genom kölen; vattnet ökas så småningom och fyller båten. Därför flödar vattnet över, och båten sjunker. Denna båt är hans kropp, ansatt av djävlarernas frestelser och hans egna lustar liksom av stormande vågor. Först gick vällusten in i hans kropp genom kölen, d. v. s. genom den onda begärelse, varmed han fröjdades i sådana tankar. Och eftersom han ej gjorde motstånd genom ånger och bot och ej lagade sin kropps skepp med återhållsamhetens spikar, så växte dagligen vällustens vatten, under det att han gav sitt samtycke till det onda. Därför fylldes bukens skepp med begärelse, och vattnet flödade över samt dränkte skeppet med vällust, så att det ej skulle komma till frälsningens hamn.

Den andra djävulen, som sitter i hjärtat, är lik en mask inuti ett äpple. Masken äter först äpplets kärna, lämnar kvar sin smuts där och kryper sedan omkring i hela äpplet, tills det blivit alldeles odugligt. Så gör djävulen. Först fördärvar han mannens vilja och goda begär, vilka äro att förlikna vid en kärna, varigenom all själens styrka och allt gott ha sitt bestånd, och sedan hjärtat blivit plundrat på detta goda, lämnar djävulen i stället i hans hjärta världsliga tankar och begär, vilka han älskar högre. Nu driver djävulen hans kropp till vad som behagar honom, och därav minskas hans styrka och förstånd, och han gripes av livsleda. Denne man är förvisso ett äpple utan kärna, nämligen en man utan hjärta, ty utan hjärta går han in i min kyrka, eftersom han ej har någon Gudskärlek.

Den tredje djävulen är lik en bågskytt, vilken ser ut genom fönstren och skjuter på de oförsiktiga. Hur sitter icke djävulen i honom, han som aldrig talar utan att nämna djävulen? Det som älskas högre nämnes ju oftare. Hans bittra ord, varmed han sårar

andra, äro såsom kastvapen, vilka sändas ut genom lika många fönster som de gånger djävulen nämnes, oskyldiga sargas av hans ord och enfaldigt folk tager anstöt av hans ord. Därför svär jag i min sanning, jag som är sanningen, att jag skall döma honom såsom en sköka till svavelelden, såsom en förrädare och försåtställare till alla lemmars sönderskäreelse och såsom sin Herres föraktare till evärdlig skam. Dock, så länge hans själ och kropp äro tillsammans, är min barmhärtighet redo för honom. Vad jag begär av honom, det är att han må vara flitigare i gudstjänsten och bönerna, icke frukta någon skymf och icke åtrå någon ära, och att onda ord aldrig må nämnas av hans mun.»

FÖRKLARING

Denne man var prior i cisterciensorden. Han begrov en bannlyst. När han hade läst den sista begravningsbönen för honom, hörde fru Birgitta i extas följande: »Denne man gjorde som han ej borde och begrov en bannlyst. Nu skall du veta och vara övertygad om, att han är den, som först skall jordas efter den döde. Ty han syndade mot Fadern, vilken har sagt, att man ej får taga hänsyn till personen och ej hedra den rikes anlete. Men han hedrade - för ett litet förgängligt ting - den ovärdige och lade honom, såsom han ej borde, bland värdiga.

Han syndade mot min Ande, som är de rättfärdigas samfund och gemenskap, när han begrov den orättfärdige med de rättfärdiga. Han syndade mot mig, Sonen, ty jag har sagt: 'Den, som försmår mig, han skall försmås'. Men han hedrade och upphöjde den, som min Kyrka och min ställföreträdare förkastat.» När priorn fick höra dessa ord, greps han av ånger, och på fjärde dagen därefter dog han.

Kristi ord till bruden om det sätt och den vörndnad som hon bör iakttaga i bönen, och om tre slag av människor, som tjäna Gud i denna världen.

BOK 1 - KAPITEL 14

Jag är din Gud, som blev korsfäst på korset, sann Gud och sann människa i en person. Jag är dagligen i prästens händer. När du beder någon bön till mig, så sluta alltid din bön så, att du vill, att min vilja alltid skall ske och icke din. Ty när du beder för de fördömda, hör jag dig ej. Stundom önskar du även, att något skall ske, som är emot din välfärd, och därför är det dig nödvändigt att överantvarda din vilja åt mig, ty jag vet allt och förser dig endast med det som är nyttigt. Många bedja ej med rätt avsikt, och därför förtjäna de ej att bönhöras.

Det finns tre slag av människor, som tjäna mig i denna världen. Det första slaget är de, som tro mig vara Gud, alltings givare och mäktig över allting. De tjäna mig i den avsikten, att de måtte vinna ära och timliga ting, men det himmelska akta de för intet och umbära det gladeligen, om de i stället ernå det närvarande. Enligt deras vilja tillfaller dem världslig lycka i allt. Så mista de det eviga, och med timliga fördelar vedergäller jag dem det goda de gjort ända till den yttersta skärven och till det sista ögonblicket. Det andra slaget är de, som tro mig vara allsmäktig Gud och sträng domare, och de tjäna mig av fruktan för straff men ej av kärlek till den himmelska härligheten. Om de ej vore rädda, skulle de ej tjäna mig.

Det tredje slaget är de, som tro mig vara allas Skapare och sann Gud samt tro mig vara rättvis och barmhärtig. De tjäna mig icke av fruktan för något straff utan av himmelsk kärlek. Och de ville hellre uthärda varje straff, om de kunde, än reta mig till vrede en enda gång. Dessa förtjäna sannerligen att bönhöras, när de bedja, ty deras vilja är efter min vilja. Men den, som tillhör det första slaget, skall aldrig komma ut från straffets ort och skall aldrig få se mitt anlete. Den, som tillhör det andra slaget, skall ej få så stort straff, men han skall ej få se mitt anlete, såframt han icke gör bot och bättring för sin räddhåga.»

Kristi ord till bruden, vari han liknar sig vid en stor konung, och om de två skattkammare, genom vilka Gudskärleken och världskärleken betecknas, och om läran att skrida fram på detta livets väg.

BOK 1 - KAPITEL 15

Jag är att förlikna vid en stor och mäktig konung. Till en konung höra fyra ting. För det första bör han vara rik, för det andra mild, för det tredje vis och för det fjärde kärleksfull. Jag är i sanning änglarnas och alla människors konung. Jag har även de fyra nyssnämnda egenskaperna. För det första är jag mycket rik, ty jag giver åt alla deras nödortf men äger efter denna gåva icke mindre än förut. För det andra är jag mycket mild, ty jag är redo att giva åt alla bedjande. För det tredje är jag mycket vis, ty jag vet, vad som är nyttigt för var och en. Och för det fjärde är jag kärleksfull, ty jag är mera beredd att giva än någon annan att begära. Jag har liksom två skattkammare.

I den första skattkammaren förvaras tunga saker såsom bly. Och det hus, vari de äro, är omgärdat med skarpa och stingande taggar. Men den, som först börjar att vända och vältra dessa tunga saker och därefter lär sig att bära dem, för honom tyckas de sedan vara lätta såsom dun. Och så bliva de ting ytterst lätta, vilka förut tycktes vara tunga, och

ljuva de, som förut troddes stinga. I den andra skattkammaren synes vara skinande guld och dyrbara stenar samt välluktande och söta drycker.

Guldet är emellertid i verkligheten smuts och dryckerna gift. Till dessa skattkammare leda två vägar, men förut var det blott en enda väg. Vid vägskalet, d. v. s. där de båda vägarna börja, stod det en man och ropade till tre män, som gingo fram på en annan väg: 'Hören, hören mina ord, och om I ej viljen höra, så sen åtminstone med edra ögon, att det är sant vad jag talar. Men om I varken viljen höra eller se, så kännen med händerna och prøven, att det icke är något svek i mina ord.' Då sade den förste av dem: 'Må vi höra och se, om hans ord äro sanna'. Den andre mannen sade: 'Det är lögn vad han säger'. Den tredje sade: 'Jag vet att det är sant vad han säger, men jag bryr mig icke om det'.

Vad äro dessa båda skattkammare om icke min kärlek och världens kärlek? Men till de båda skattkamrarna leda två vägar. Försakelse och fullkomlig förnekelse av den egna viljan leder till min kärlek, men köttets njutning leder till världskärleken. I min kärlek synes det för somliga ligga en blytung börda, ty när de skola fasta, vaka eller tygla sitt kött, känna de det som om de bure bly, och om de få höra smädande ord eller måste dväljas i andakt och bön, är det som om de sutte mellan taggar, och de ängslas i varje stund. Den, som vill vara i min kärlek, må först börja att vända bördan, d. v. s. försöka att göra det goda genom sin vilja och beständiga åstundan. Sedan må han litet och så småningom lyfta på bördan, d. v. s. göra det som han kan, i det han tänker så här: 'Detta kan jag göra väl, om Gud giver mig hjälp'. Sedan må han framhärda i det påbörjade och med så stor glädje börja bära det som förut tycktes honom tungt, att varje besvär i fastor, vakor eller några andra mödor tyckes honom så lätt som dun.

Och på ett sådant ställe vila mina vänner; det är omgärdat med onda och tröttande ting liksom med taggar och törnen, men för mina vänner är det den högsta frid och lent som dagg. Till denna skattkammare är den rätta vägen att försmå sin egen vilja, och det gör människan, när hon betraktar mitt lidande och min kärlek, ej frågar efter sin egen vilja utan med alla krafter står emot den och alltid strävar till det högre. Och fastän denna väg i början är något tung, så förnöjer den dock i fortsättningen så mycket, att det, som förut syntes omöjligt att bära, sedan blir det allra lättaste, så att man med rätta kan säga till sig själv: 'Guds ok är ljuvt'.

Den andra skattkammaren är världen. I den finns guld, dyrbara stenar och drycker, som tyckas välluktande men som, när de avsmakas, äro beska som gift. Var och en, som bär detta guld, måste, när hans kropp försvagas, lemmarna förlora sin kraft, hans mærg varder till intet och hans kropp faller död till marken, lämna guldet och ädelstenarna, ty de gagna honom då ej mera än smuts. Och världens drycker, d. v. s. hennes njutningar,

de synas vara angenäma, men när de komma i buken, försvaga de huvudet, tynga hjärtat och förstöra alla lemmar, och sedan förtorkar människan såsom gräset, och när dödsqualen nalkas, bliva alla njutningar bittra såsom gift. Till denna skattkammare leder egenviljan, när människan icke bryr sig om att motstå sina onda böjelser och icke begrundar vad jag föreskrivit och gjort utan genast gör vad som faller henne in, det må nu vara tillåtet eller otillåtet.

På denna väg vandra tre män, och med dessa menar jag alla dåliga människor, som älska världen och all sin egen vilja. Till dessa ropade jag, när jag stod vid vägskalet eller början av vägarna, ty när jag kom i mänsklig gestalt, visade jag liksom två vägar för människorna, nämligen vad de skulle följa och vad de skulle undvika, eller med andra ord den väg, som leder till döden. Ty före min ankomst i köttet fanns det bara en enda väg, på vilken alla goda och onda vandrade till dödsriket. Jag är den som ropade, och jag ropade så: 'O människor, hören mina ord, som föra till livets väg, ty de äro sanna, och med edra egna sinnen kunnen I fatta, att det är sant vad jag talar. Och om I ej hören dem eller ej kunnen höra dem, så sen åtminstone, d. v. s. med tron och förnuftet, att mina ord äro sanna. Ty liksom något uppfattas såsom synligt med köttets ögon, så kunna de osynliga tingen urskiljas med trons ögon och tros. Det finns många enfaldiga människor i Kyrkan, som göra föga gott men likväl frälsas genom den tro, varmed de tro mig vara allas Skapare och Återlösare.

Det finns ju ingen, som icke kan förstå och tro, att jag är Gud, om han betraktar, hur jorden bär frukt och himlen ger regn, hur träden grönska, hur djuren bestå vart och ett i sin art, hur stjärnorna tjäna människan samt hur saker och ting gå människans vilja emot. Av allt detta kan människan se, att hon är dödlig och att det är Gud, som anordnar allt detta. Ty om Gud icke funnes, så skulle allt detta gå på oordnat sätt. Således är allt av Gud, och allt är förnuftigt anordnat till människans nytta. Det finns icke den minsta sak i världen, som är till eller har bestånd utan förnuftig anledning. Således kan människan, om hon på grund av svaghet icke kan fatta eller förstå min makt sådan den är, likväl se med tron och tro. Men om I, o människor, ej viljen betrakta min makt med edert förstånd, så kunnen I dock med edra händer känna de gärningar, som jag och mina helgon ha gjort. De äro nämligen så uppenbara, att ingen kan betvivla dem vara Guds gärningar. Vem uppväckte döda och gav synen åt blinda om icke Gud? Vem drev ut onda andar om icke Gud? Vad har jag lärt om icke det som är nyttigt för själens och kroppens välgång och lätt att bära?

Men vad den förste mannen sade, det betyder, att några säga: 'Må vi höra och pröva, om det är sant'. De stå en tid i min tjänst, icke för kärleks skull utan på försök och för att efterlikna andra; de övergiva ej sin egen vilja utan göra den jämte min vilja. De ha en farlig ställning, ty de vilja tjäna tvenne herrar, fastän de icke kunna tjäna någondera väl.

När de bliva kallade, skola de bliva lönade av den herre, som de älskat mest. Vad den andre mannen sade, det betyder, att några säga: 'Det är lögn vad han säger, och Skriften är falsk'. Jag är Gud och allas Skapare, och utan mig har intet blivit gjort. Jag stiftade den nya lagen och den gamla; de framgingo ur min mun, och det finns ingen osanning däri, ty jag är Sanningen. Därför skola de, som säga, att jag talat osanning och att den Heliga Skrift är falsk, aldrig få se mitt ansikte, ty deras samvete säger dem, att jag är Gud, eftersom allt sker efter min vilja och min anordning.

Himlen lyser dem, och själva kunna de icke lysa sig, jorden bär frukt, luften gör jorden fruktsam, alla djur ha en särskild bestämmelse, djävlna bekänna mig och rättfärdiga människor lida otroliga ting av kärlek till mig - allt detta se de, och likväl se de icke mig. De skulle även kunna se mig i min rättvisa, om de gåve akt på hur jorden uppslök de ogudaktiga och elden förbrände de orättfärdiga. Så skulle de också kunna se mig i min barmhärtighet: när vattnet flöt ur klippan för de rättfärdiga och havets vatten vek undan för dem, när elden lät bli att skada dem och när himmel och jord närde dem. Emedan de se detta och ändå säga att jag ljuger, så skola de aldrig få se mitt ansikte. Vad den tredje mannen sade, det betyder, att några säga: 'Vi veta mycket väl, att han är sann Gud, men vi bry oss icke om det.'

Dessa skola plågas i evighet, ty de förakta mig, som är deras Gud och Herre. Är det ej ett stort förakt, att de nyttja mina goda gåvor och likväl försmå att tjäna mig? Ty om de hade detta goda genom sin egen flit och ej helt och hållet av mig, så vore föraktet lätt. Men de, som börja att vända min börda, d. v. s. frivilligt och med het åstundan försöka göra det lilla som de kunna, dem skall jag ge min nåd.

Och de, som lyfta mina tyngder, d. v. s. av kärlek till mig göra framsteg i detta goda dag för dag, med dem arbetar jag, och jag skall vara deras styrka och upptända dem, så att de vilja ännu mera. Men de som sitta på det ställe, som synes stinga men dock har den högsta frid, de arbeta tålmodigt natt och dag och förtröttas ej utan glöda mer och mer, och ringa synes dem det vara, som de uträtta. De äro mina käraste vänner, och de äro mycket få, ty den andra skattkammarens drycker förnöja de andra mera.»

Hur bruden förnam, att ett helgon talade till Gud om en kvinna, som var fruktansvärt plågad av djävulen och som sedan blev befriad genom den ärorika jungfruns förböner.

BOK 1 - KAPITEL 16

Bruden såg ett helgon, som talade till Gud och sade: »Varför misshandlas denna

kvinnas själ, som du återlöst med ditt blod, så av djävlarne?»

Djävulen svarade genast: »Därför att hon med rätta är min».

Då sade Herren: »Med vad rätt är hon din?»

Djävulen svarade: »Det finns två vägar. Den ena leder till himmelriket och den andra till helvetet. När hon skådade båda vägarna, sade hennes samvete och förstånd henne, att hon borde föredraga min väg. Och eftersom hon hade fri vilja att vända sig till vilken väg hon själv ville, syntes det henne nyttigare att vända sin vilja till att begå synd, och så började hon vandra på min väg. Sedan bedrog jag henne med tre synder, nämligen frosseri, penningbegär och kättja. Därför sitter jag nu i hennes buk och i hennes natur. Och jag håller henne med fem händer. Med den första handen håller jag hennes ögon, så att hon ej må varsebliva det andliga. Med den andra handen håller jag hennes händer, så att hon ej må göra goda gärningar. Med den tredje handen håller jag hennes fötter, så att hon ej må gå till det som gott är. Med den fjärde håller jag förståndet, så att hon icke må blygas för att synda. Och med den femte håller jag hennes hjärta, så att hon icke må återvända till det rätta genom ånger.»

Då sade den heliga jungfru Maria till Sonen: »Son, tvinga honom att säga sanningen om den sak, varom jag vill fråga honom».

Sonen sade: »Du är min moder, du är himmelens drottning och barmhärtighetens moder; du är trösten för dem, som äro i skärselden, och glädjen för dem, som vandra omkring i världen; du är änglarnas härskarinna, du har den högsta platsen hos Gud, och du har jämväl makten över djävulen. Befall därför denne djävul vad du vill, o moder, så skall han säga dig det.»

Då frågade den heliga jungfrun denne djävul: »Säg mig, djävul, vilken avsikt hade denna kvinna, innan hon gick in i kyrkan?»

Djävulen svarade henne: »Hon hade för avsikt att avhålla sig från synden».

Jungfru Maria sade till honom: »Eftersom den vilja, som hon förut hade, ledde till helvetet, så säg vart den vilja leder, som hon nu har, nämligen hennes vilja att avhålla sig från synden».

Djävulen svarade motvilligt: »Denna vilja att avhålla sig leder henne till himmelen». Då sade jungfru Maria: »Om du fått makt av rättvisan att för hennes förra viljas skull leda henne bort ifrån den heliga Kyrkans väg, så är det nu rättvisa, att hon genom den vilja, som hon nu har, föres tillbaka till Kyrkan. Men nu, djävul, frågar jag dig ännu en sak. Säg, vilken vilja hon har på den punkt, som hennes samvete nu befinner sig på.»

Djävulen svarade: »Hon har ånger i sinnet för det, som hon har gjort, och stor bedrövelse, och föresätter sig att aldrig mera begå sådant utan vill bättra sig så mycket

hon kan». Då frågade jungfrun djävulen: »Säg mig, kunna icke dessa tre synder, nämligen kättjan, frosseriet och penningbegäret, vara tillsammans med dessa tre goda ting, nämligen ångern, bedrövelsen och föresatsen att bättra sig, i ett och samma hjärta?» Djävulen svarade henne: »Nej». Den heliga jungfrun sade då: »Säg mig alltså, vilka av dessa böra fly från hennes hjärta och vika bort: dessa tre dygder eller dessa tre laster? Du säger ju, att de ej kunna dväljas tillsammans på en och samma plats.»

Djävulen sade: »Jag säger, att synderna skola vika».

Då svarade jungfrun: »Alltså är vägen till helvetet stängd för henne och vägen till himmelriket upplåten för henne». Nu frågade den heliga jungfrun djävulen ytterligare: »Säg mig: om det låge en rövare utanför brudens hus och ville våldtaga henne, vad skulle då brudgummen göra?»

Djävulen svarade: »Om den brudgummen är god och ädelsinnad, så bör han försvara henne och våga sitt liv för hennes liv».

Jungfrun sade då: »Du är den uslaste rövare, och själen är min Sons brud, ty han har återlöst henne med sitt eget blod. Henne skändade du och tog med våld. Men eftersom min Son är själens brudgum och han är Herre över dig, höves det dig att fly för honom.»

FÖRKLARING

Denna kvinna var en sköka. Hon ville återvända till världen, ty djävulen plågade henne dag och natt, så att han i synlig måtto pressade ned hennes ögon och i mångas åsyn drog henne ur sängen. Bemälda heliga Birgitta sade då öppet i många trovärdiga personers närvaro: »Vik bort, djävul, ty du har oroat denna Guds skapade varelse tillräckligt!» Sedan hon sagt detta, låg kvinnan en halvtimme med ögonen nedtryckta mot jorden, och när hon reste sig, sade hon: » Jag har i sanning sett djävulen gå ut genom fönstret i den vederstyggligaste skepnad, och jag hörde en röst, som sade till mig: 'Du är i sanning befriad, kvinna!'» Efter den stunden var kvinnan befriad från all otålighet, plågades icke mera av orena tankar och dog en god död.

Kristi ord till bruden, vari han liknar en syndare vid tre ting, nämligen en örn, en fågelfångare och en stridsman.

BOK 1 - KAPITEL 17

Jag är Jesus Kristus, som talar med dig. Jag var i jungfruns kved som sann Gud och människa, men var icke desto mindre med Fadern och styrde allt, ehuru jag var hos

jungfrun. Denne min eländige ovän är lik tre ting. För det första är han lik en örn, som flyger i luften och under vilken andra fåglar flyga. För det andra är han lik en fågelfångare, som spelar på en med hårt lim besmord pipa: fåglarna tjasas av hans spel och flyga fram till pipan men fastna i limmet. För det tredje är han lik en kämpe, som är först i varje tävlingskamp. Örnen liknar han, emedan han i sitt högmod icke tål, att några äro över honom, och med sin elakhets klor sargar alla som han kommer åt. Därför skall jag hugga av hans vålds och övermods vingar.

Jag skall taga bort hans ondska från jorden och överlämna honom åt den evigt sjudande kitteln, såframt han icke bättrar sig. Fågelfångaren liknar han, emedan han med ljuva ord och löften drager alla till sig och emedan alla de, som komma till honom, så fastna i fördärvet, att de aldrig kunna fly därur. Därför skola helvetets fåglar hopbinda hans ögon, så att han aldrig någonsin får se min ära utan helvetets eviga mörker. De skola avhugga hans öron, så att han icke får höra min muns ord. De skola från hjässan till fotabjället tillfoga honom bitterhet i stället för ljuvlighet, så att han får utstå så många kval som han fört människor i fördärvet. Han är även lik en kämpe, som är först i all ondska, icke vill vika för någon utan föresätter sig att nedtrycka alla. Därför skall han såsom kämpe vara först i varje kval; hans pina skall alltid förnyas, och hans ve skall aldrig hava något slut. Likväl står min barmhärtighet redo för honom, så länge själen är med kroppen.»

FÖRKLARING

Denne var en mycket mäktig riddare, som storligen hatade prästerskapet och tillfogade det skymfliga ord. Om honom är föregående uppenbarelse gjord och likaså den följande. Guds Son säger: »O världens riddare, spörj de visa vad som hände den högmodige Haman, vilken föraktade mitt folk. Fick han icke en skymflig död och vanära? Så begabbar denne mig och mina vänner. Liksom Israel icke begrät Hamans död, så skola därför mina vänner icke heller gråta över hans död, utan han skall dö den bittraste död, såframt han icke bättrar sig.» Det gick också på detta sätt.

Kristi ord till bruden om huru det i Guds hus bör finnas ödmjukhet, och huru med ett sådant hus klosterlivet betecknas; vidare om att byggnader böra företagas och allmosor givas endast med hjälp av väl förvärvat gods och om sättet för återställande av orätt förvärvat gods.

I mitt hus skall all ödmjukhet finnas, den som nu är alldeles försmådd. Där skall vara en stark mur mellan männen och kvinnorna, ty fastän jag kan försvara alla och hålla alla utan mur, så vill jag likväl, såsom försiktighetsmått och för djävulens slughets skull, att en mur skall åtskilja båda boningshusen. Den skall vara stark; icke mycket hög utan måttlig. Fönstren skola vara mycket enkla samt klara, taket måttligt högt, så att ingenting synes där, som icke doftar av ödmjukhet. Ty de, som nu bygga mig hus, äro lika de byggmästare, vilka, när byggnadens herre träder in till dem, gripa honom i håret och trampa honom under fötterna; smutsen lyfta de i höjden och guldets trampa de under fötterna. Så göra många med mig.

De bygga nämligen upp smutsen, d. v. s. dessa förgängliga världsliga ting höja de upp som till himlen, men själarna, som äro dyrbarare än guld, bekymra de sig föga om. Om jag vill gå in till dem genom mina predikanter eller genom goda tankar, så gripa de mig i håret och trampa mig under fötterna, d. v. s. de smäda mig och anse mina gärningar och mina ord föraktliga såsom smuts, Sig själva anse de däremot vara mycket klokare. Men om de ville bygga åt mig och till min heder, då skulle de först uppbygga själarna.

Den som nu vill bygga mitt hus, han må med yttersta noggrannhet akta på, att icke dit till byggnaden kommer en penning, som icke är väl och rättmätigt förvärvat. Det finns ju många, som veta att de äga illa förvärvat gods, och likväl sörja de icke däröver och hava icke viljan att tillfyllestgöra och giva tillbaka åt dem, som de bedragit och plundrat, ehuru de skulle kunna giva tillbaka och tillfyllestgöra, ifall de ville. Men eftersom de tänka vid sig själva, att de ej i evighet kunna äga detta, giva de åt kyrkorna en del av det gods, som är orättfärdigt förvärvat, som om de ville få mig blidkad genom denna gåva. Men annat gods, som är väl förvärvat, bevara de för sina efterkommande.

Detta behagar mig sannerligen icke. Den som vill behaga mig med sina gåvor, han må nämligen först hysa åstundan att bättra sig och sedan göra de goda verk han kan. Han bör även gråta och sörja över det onda som han gjort och sedan giva tillbaka ifall han kan; och om han icke kan, så må han hava viljan att återställa det svekfullt förvärvade. Sedan bör han akta sig, så att han icke mer begår sådant. Men om det ej funnes någon, åt vilken han kunde giva tillbaka det med orätt förvärvade, då skulle han kunna giva det åt mig, ty jag kan åt alla återgiva det som är deras. Om han icke kan giva tillbaka men med föresats att bättra sig och med förkrossat hjärta ödmjuka sig för mig, så är jag rik nog att återgälda, och jag kan återställa deras ägodelar åt alla bedragna, antingen i denna världen eller i den tillkommande.

Jag vill kungöra för dig, vad det hus, som jag vill bygga, betyder. Detta hus är klosterlivet, och dess grundval är jag, som skapat allt och genom vilken allt blivit gjort

och har bestånd. I detta hus äro fyra väggar. Den första är min rättvisa, med vilken jag skall döma dem, som äro fientliga mot detta hus. Den andra väggen är min vishet, varmed jag skall upplysa invånarna med min insikt och mitt förstånd. Den tredje är min makt, varmed jag skall stärka dem emot djävulens ränker. Den fjärde väggen är min barmhärtighet, som mottager alla dem, vilka bedja om den. I denna vägg är nådens dörr, genom vilken alla de mottagas, som bedja därom.

Husets tak är den kärlek, varmed jag överskyler deras synder, som älska mig, att de icke skola dömas för sina synder. Takfönstret, varigenom solen intränger, är betraktandet av min nåd, varigenom värmen av min gudomlighet intränger till invånarna. Att muren bör vara stark och stor, det betyder, att ingen förmår försvaga mina ord eller kullkasta dem. Att den bör vara måttligt hög, det betyder, att min vishet kan förstås och fattas delvis men aldrig fullständigt. De enkla men klara fönstren betyda, att fastän mina ord äro enkla, så tränger likväl den gudomliga kunskapens ljus in i världen genom dem. Det måttligt höga taket betecknar, att mina ord skola uppenbaras icke i obegriplig mening utan i begriplig och förståelig mening.»

Skaparens ord till bruden om sin makts, vishets och dygds härlighet och huru de, som nu kallas visa, mest synda emot honom.

BOK 1 - KAPITEL 19

Jag är himmelens och jordens Skapare. Jag har tre egenskaper. Jag är mäktigast, jag är visast, och jag är även dygdigast. Jag är nämligen så mäktig, att änglarna i himmelen hedra mig, djävlarne i helvetet icke våga betrakta mig och alla elementen lyda min befallning. Jag är även så vis, att ingen förmår utforska min vishet, och har så stor insikt, att jag vet allt, som redan har hänt och som skall hända. Jag är därtill så förnuftig, att icke ens den minsta mask eller något annat djur, hur fult det än synes, är gjort utan orsak.

Jag är även så dygdig, att allt gott framströmmar ur mig liksom ur en god källa och all sötma utgår från mig liksom från en god vinkvist. Därför kan ingen vara mäktig förutan mig, ingen vara vis eller dygdig förutan mig. Och därför synda världens mäktige storligen emot mig: jag gav dem styrka och makt, för att de skulle hedra mig, men de tilldelade sig själva hedern, som om de hade den av sig själva. Dessa eländiga inse icke sin vanmakt. Ty om jag sände dem den minsta sjukdom, så skulle de genast förtvina, och allt skulle bliva dem värdelöst. Hur skulle de då kunna hålla stånd emot min styrka och de eviga straffen?

Men ännu mera synda de emot mig, som nu sägas vara visa. Ty jag gav dem själsförmögenheter och förstånd och vishet, för att de skulle älska mig, men de förstå ingenting, som icke länder till deras timliga nytta. De ha ögonen i nacken och se blott till det, som förlustar dem, men de äro så blinda, att de icke tacka mig, som givit dem allt, ty ingen, varken de goda eller onda, skulle kunna känna och förstå förutan mig, ehuru jag tillåter de onda att böja sin vilja till vad de åstunda.

Ingen kan heller vara dygdig förutan mig. Därför kan jag nu säga det ordspråket, som gemene man allmänt brukar anföra: Den som är tålig föraktas av alla. Så anses jag nu av människorna för mitt tålmodss skull vara ytterst dåraktig, och därför föraktas jag av alla. Men ve dem, när detta mitt tålmodss tid är slut och de skola få se min dom. De skola då inför mig vara såsom den smuts, vilken faller ned i det yttersta djupet och icke hejdas, förrän den kommit ned till det djupaste helvetet.»

Jungfrumoderns och Sonens hulda samtal med varandra och med bruden, och huru bruden bör bereda sig till bröllopet.

BOK 1 - KAPITEL 20

Guds moder hördes säga till Sonen: »Ärans konung är du, min Son. Du är Herre över alla herrar. Du har skapat himmelen och jorden och allt vad däri är. Ske därför all din åstundan, ske all din vilja.»

Sonen svarade: »Det är ett gammalt ordspråk, att vad den unge lär i sin ungdom, det bevarar han på sin ålderdom. Så har också du, moder, från din ungdom lärt att följa min vilja och övergiva all din vilja för min skull. Därför gjorde du väl i att säga: 'Ske din vilja'. Du är såsom dyrbart guld, vilket man lägger på ett hårt städe och slår, ty du blev slagen med alla bedrävelser, och genom mitt lidande led du mer än någon annan lidit. Ty när mitt hjärta brast på korset på grund av den våldsamma smärtan, sårades därvid ditt hjärta liksom av det vassaste järn, och du hade gärna låtit det sönderskåras, om detta varit min vilja. Men om du hade kunnat hejda mitt lidande och önskat mitt liv, så hade du likväl icke velat det, om så ej varit min vilja. Därför gör du väl i att säga: 'Ske din vilja'.»

Sedan talade Maria till bruden: »Du min Sons brud, älska min Son, ty han älskar dig, och hedra hans helgon, som stå i hans närhet. Ty de äro liksom oräkneliga stjärnor, vilkas ljus och glans ej kan jämföras med något av världens ljus. Världens ljus skiljer sig

från mörkret, men ännu mera skiljer sig helgonens ljus från denna världens ljus. Jag säger dig i sanning, att om helgonen syntes i sin klarhet, sådana de äro, så skulle intet mänskligt öga kunna uthärda detta utan berövas sin kroppsliga syn.»

Därefter talade jungfruns Son till sin brud och sade: »Min brud, du bör hava fyra egenskaper. För det första bör du vara beredd till min Gudoms bröllop, vari ingen köttslig åtrå finnes utan den ljuvaste andliga lust, en sådan som det höves Gud att hava med kysk själ. Kärleken till dina barn, ditt timliga goda eller dina fränder må ej draga dig ifrån kärleken till mig. Det må ej gå med dig såsom med de fåvitska jungfrurna, som icke voro beredda när Herren ville kalla dem till bröllopet och som därför utestängdes.

För det andra bör du tro mina ord, ty jag är Sanningen, och ur min mun har aldrig utgått någonting annat än sanning, och ingen kan finna någonting annat än sanning i mina ord. Ibland har jag en andlig mening med det som jag talar, och ibland menar jag det som orden uttryckligen säga, och mina ord böra vid sådant tillfälle förstås utan liknelse. Därför kan ingen beskylla mig för osanning.

För det tredje bör du vara lydig, så att du må utkräva rättvis bot och bättring av alla de lemmar, varmed du syndat. Ty ehuru jag är barmhärtig, lämnar jag dock ej rättvisan. Därför må du ödmjukt och glatt lyda dem, som du är skyldig lydnad, så att du icke ens gör det, som synes dig nyttigt och förnuftigt, om det är emot lydnaden. Det är nämligen bättre att för lydnadens skull avstå från sin egen vilja, även om den är god, och följa den överordnades vilja, såframt denna icke är emot själens frälsning eller på annat sätt oförnuftig.

För det fjärde bör du vara ödmjuk, ty du är förenad i ett andligt äktenskap. Du bör således vara ödmjuk vid din brudgums ankomst och blygsam. Din tjänarinna vare måttfull och tyglad, d. v. s. din kropp vare återhållsam och väl tuktad. Du skall ju vara fruktsam av andlig säd, många till gagn. Ty liksom den lilla kvisten, om den ympas på en torr stam, kommer stammen att grönska, så bör du genom min nåd grönska och bära frukt. Min nåd skall berusa dig, och av det söta vin, som jag skall giva dig, skall himmelens hela härskara glädjas.

Du får ej misströsta om min godhet. Jag försäkrar dig, att liksom Sakarias och Elisabet gladdes i sina själar av en utsäglig fröjd över löftet om ett framtida barn, så skall ock du glädjas över min nåd, som jag vill giva dig, och därtill skola andra glädjas genom dig. Med dessa två, nämligen Sakarias och Elisabet, talade en ängel, men jag, änglarnas Gud och Skapare och din Gud, talar med dig.

Dessa två födde mig min käraste vän Johannes, men jag vill genom dig föda många

söner åt mig, icke kroppsliga utan andliga. Jag säger dig i sanning, att denne Johannes var lik ett rör, fullt av ljuvlighet och honung, ty i hans mun ingick aldrig något orent, och aldrig mottog han livets nödortf över det förnimbara måttet. Aldrig gick heller sädesvätska ur hans kropp, och därför kan han med rätta kallas ängel och jungfru.»

Brudgummens ord till bruden i den yppersta liknelse om en trollkarl, med vilken djävulen sinnrikt betecknas och beskrives.

BOK 1 - KAPITEL 21

Brudgummen Jesus talade till bruden i liknelse, i det han uppställde ett exempel om en groda och sade: »Det var en trollkarl, som hade det yppersta skinande guld. Till honom kom en enfaldig och mild man och ville köpa detta guld. Trollkarlen sade till honom: 'Du skall ej få detta guld, om du icke giver mig bättre guld och i större mängd'. Mannen sade: 'Jag hyser en sådan åstundan att få detta ditt guld, att jag hellre än att mista det vill ge dig vad du begär'.

Han gav alltså bättre guld åt trollkarlen och i större mängd, fick av honom det skinande guldet och lade det i ett skrin, i tanke att därav göra sig en ring till sitt finger. Efter en liten tid kom trollkarlen till denne enfaldige man och sade: 'Guldet, som du köpte och lade i ditt skrin, är icke guld, som du tror, utan den fulaste groda. Den är fostrad i mitt bröst och närd med min kost. Och för att du skall se att detta är sant, må du öppna skrinet; då skall du se, hur grodan hoppar in i mitt bröst, vari den är fostrad.'

När mannen ville öppna och se hur det förhöll sig, så syntes grodan i skrinet. Skrinets lock hängde över fyra axlar, som sågo ut att snart falla av. När det blivit öppnat, syntes grodan, och den hoppade in i bröstet på trollkarlen. När den enfaldige mannens tjänare och vänner sågo detta, sade de till honom: 'Herre, detta yppersta guld ligger i grodan, och om du ville, skulle du lätt kunna erhålla guldet'. 'Hur skulle jag kunna det?' sade han då. De sade: 'Om någon toge ett skarpt och brännande spjut och stucke in det i ryggen på grodan, i den del av ryggen, där det vore något ihåligt, då skulle han lätt kunna få guldet. Men om man ej kunde finna något ihåligt i den, då borde man med största kraft och ansträngning sticka spjutet i den, och så skulle du få det som du köpte.'

Vem är denne trollkarl om icke djävulen, som eggjar människorna till världslig lust och heder, vilket icke är någonting annat än en groda? Ty han utlovar det falska såsom varande sant och gör att det sanna ser ut som om det vore falskt. Han äger detta dyrbaraste guld, nämligen själen, som jag, genom makten av min gudom, gjorde

dyrbarare än alla stjärnor och planeter, som jag skapade odödlig och varaktig och behagligare för mig än allt annat och åt vilken jag beredde en evig vila och boning hos mig. Henne köpte jag ur djävulens våld med ett guld, som var bättre och av större värde, när jag för henne gav min kropp, obefläckad av varje synd, och utstod en så bitter pina, att ingen av mina lemmar var utan sår.

Den återlösta själen satte jag i kroppen liksom i ett skrin, till dess jag skulle ställa henne i min gudoms värdighet. Men nu har människans sålunda återlösta själ blivit liksom den fulaste och uslaste groda. Hon hoppar i sitt övermod och dväljes i orenligheten genom sin kättja, och hon har fräntagit mig guld, nämligen all min rättvisa. Och därför kan djävulen med rätta säga mig: 'Det guld som du köpt är icke guld utan en groda, fostrad i min lustas bröst. Skilj därför kroppen från själen, så skall du få se, att hon genast hoppar upp till min lustas bröst, där hon blivit fostrad.' Jag svarar honom: 'Emedan grodan är ryslig att se på, ryslig att höra och giftig att taga på och den icke bringar mig något gott eller någon glädje utan endast dig, i vars bröst den blivit fostrad, så må den vara din, ty din är den med rätta. När dörren öppnats, d. v. s. när själen skilts från kroppen, kommer den alltså genast att flyga till dig för att utan ände stanna hos dig.'

Sådan är den mannens själ, om vilken jag talar med dig. Hon är nämligen såsom den uslaste groda, full av all orenlighet och vällust, fostrad i djävulens bröst. Till hennes skrin, d. v. s. till kroppen, nalkas jag nu genom döden. Skrinet hänger över fyra axlar, som hota att falla av, ty hans kropp har bestånd genom fyra ting, nämligen styrka, skönhet, visdom och syn, vilka allesammans nu börja tryta för honom. När hans själ kommer att skiljas från kroppen, flyger hon strax till djävulen, av vars mjölk hon är fostrad, ty hon har förgätit min kärlek, med vilken jag åtog mig att i hennes ställe lida den pina som hon förtjänat. Hon vedergäller mig nämligen icke med kärlek och fräntager mig till på köpet det som rättvisligen tillkommer mig, ty mig, som återlöst henne, borde hon älska mera än någon annan. Men hon finner mera behag i djävulen.

Rösten av hennes bön är mig såsom grodans röst, hennes skepnad är i min åsyn avskyvärd. Hennes hörsel förmåga skall aldrig höra min glädje, och hennes förgiftade känsel skall aldrig känna min gudom. Men jag är likväl barmhärtig. Visserligen är hans själ oren, men om någon berörde henne och såge efter, ifall någon ånger och god vilja finnes där, samt stötte ett skarpt, brännande svärd, d. v. s. fruktan för min stränga dom, i hans sinne, då skulle han ännu finna min nåd, om han ville lyda mig. Och om ingen ånger och ingen kärlek finnes hos honom, så vore det ändå hopp, ifall någon stunge honom med skarp tillrättavisning och hård förebräelse, ty så länge själen lever med kroppen, är min barmhärtighet öppen för alla.

Betänk alltså, att jag dog för min kärleks skull, men ingen giver mig kärlek tillbaka, utan man frántager mig t.o.m. det rättvisa, ty det vore ju rättvist, att människorna levde desto bättre, med ju större möda de blivit återlösta. Men nu vilja de leva desto sämre med ju bittrare pina jag återlöst dem; de vilja synda desto fräckare, ju mera jag visat dem syndens avskyvärdhet. Se därför och betrakta, att jag icke vredgas utan orsak, ty min nåd ha de förvandlat till vrede för sig. Jag återlöste dem från synden, och själva insnärja de sig alltmera i synden. Alltså må du, min brud, återgälda mig det du bör återgälda mig: du må bevara din själ ren åt mig, ty jag dog för dig av den orsaken, att du skulle bevara henne ren åt mig.»

Moderns så ljuvliga fråga till bruden och brudens ödmjuka svar till modern. Samt moderns nyttiga tal till bruden, och om de godas förkovran bland de onda.

BOK 1 - KAPITEL 22

Modern talade till Sonens brud och sade: »Du är min Sons brud. Säg vad du har i själen och vad du begär!» Bruden svarade härpå: »O min fru, det vet du så väl, ty du vet allt». Då sade den heliga Jungfrun: »Fast jag vet allt, vill jag ändå höra det av din mun, medan de, som här stå, höra det». Och bruden sade: »Två ting fruktar jag, min fru. För det första för mina synder, som jag ej begråter och ej gör bättring för, så som jag ville. För det andra bedrövas jag därav, att din sons ovänner äro så många.»

Då svarade Jungfru Maria: »Mot det första giver jag tre läkemedel. Betänk först, att allt som har anda, såsom grodor och övriga djur, stundom har besvär, och dock lever ej deras anda evinnerligen utan dör med kroppen. Däremot lever din själ och varje människas själ evinnerligen. Betänk för det andra Guds barmhärtighet, ty ingen människa är så syndig, att icke synden förlåtes henne, om hon beder med föresats att bättra sig och med ånger. Betänk för det tredje, hur stor ära själen har, som utan ända lever med Gud och i Gud.

Och mot det andra, nämligen att Guds ovänner äro så många, giver jag dig också tre läkemedel. Överväg för det första, att din Gud och din och deras Skapare är domare över dem, och de skola aldrig döma honom mera, fast han för en tid tålmodigt bär deras ondska. För det andra, att de äro fördörelsens barn, och hur svårt och outhärdligt det skall bli för dem att brinna i evighet. De äro såsom de uslaste trälar, vilka skola gå miste om arvet, under det att barnen skola övertaga arvet.

Men nu säger du kanske: Bör man alltså ej predika för dem? Jo, obetingat. Betänk,

att det bland de onda ofta finns goda, och att fosterbarnen ofta gå bort från det goda, såsom den slösaktige sonen, vilken drog bort till en fjärran trakt och levde illa. Men stundom gripas de genom predikan av ånger och återvända till fadern, och de bliva desto välkomnare för honom, som de förut varit syndare. Därför bör man framför allt predika för dem, ty fastän predikanten ser nästan alla vara onda, tänker han likväl för sig själv: 'Kanske finnas bland dem några, som skola bliva min Herres barn; jag skall alltså predika för dem'. Denne predikant skall undfå den bästa lön. Överväg för det tredje, att de onda tillåtas leva till de godas prövning, på det att de goda, om de bedrövas av de ondas seder, må belönas med tålmodets frukt, såsom du bättre skall förstå av denna liknelse.

Rosen doftar ljuvt, är skön att se på och mjuk att taga på, och likväl växer den endast bland törnen, som äro vassa att taga på, vanskapliga att se på och som ingen vällukt hava. Så kunna även goda och rättfärdiga människor, fastän de äro mjuka i sitt tålmod, sköna i sina seder och välluktande i sitt goda exempel, likväl icke förkovras eller prövas utom bland de onda. Stundom värnar även törnet rosen, att hon ej plockas före sin mognad; så giva de onda de goda anledning till att icke falla i synd, och stundom tyglas de av deras ondska, så att de ej förfalla till omåttlig glädje eller annan synd.

Och aldrig bevaras vinet väl i sin godhet utom på dräggen, och icke heller kunna de goda och rättfärdiga bevaras och förkovras i dygderna, om de icke prövas genom hemsökelse och genom de ondas förföljelser. Fördrag du därför villigt min sons ovänner, betänk att han är deras domare och att han, om det vore rättvist att de alla skulle förgöras, lätt kunde utrota dem på ett ögonblick. Därför må du tåla dem, så länge han tål dem.»

Kristi ord till bruden om en låtsad man, som kallas Guds ovän, och om dennes stora hyckleri och alla egenskaper.

BOK 1 - KAPITEL 23

Denne tyckes människorna likna en väl prydd, stark och skön man, tapper i sin herres strider, men när hjälmen tagits bort från hans huvud, är han avskryvård att se på och onyttig till att arbeta. Hans hjärna synes nämligen bar, han har öronen i pannan och ögonen i nacken, hans näsa är avskuren och hans kinder hopskrumpna som på en död man; på högra sidan har hans haka jämte käkarna och hälften av läpparna helt och hållet fallit bort, så att ingenting är kvar på den högra sidan utom strupen allena, vilken synes bar. Hans bröst är fullt av framvällande maskar. Hans armar äro som två ormar. I hans hjärta bor den värsta skorpion. Hans rygg är som ett bränt kol. Hans inälvor äro

stinkande och ruttnande liksom varfyllt kött. Hans fötter äro döda och odugliga till att gå med.

Jag skall säga dig vad detta betyder. Till det yttre synes han människorna vara prydd med goda seder och vishet samt vara tapper i att tjäna och hedra mig, men ingalunda är han så. Om hjälmen tages bort från hans huvud, d. v. s. om det visades för människorna hurudan han är, skulle han vara fulare än alla.

Hans hjärna är bar, ty hans seders dåraktighet och lättfärdighet visar med de tydligaste tecken för goda människor, att han är ovärdig en sådan ära. Ty om min vishet smakade honom, skulle han förstå, att han borde skrudas i så mycket strängare livsvandel än andra eftersom han är upphöjd till större heder än andra. Han har öronen i pannan, ty i stället för den ödmjukhet, som han borde hava i sin höga värdighet för att vara ett ljus för andra, vill han endast höra sitt eget lov och sin egen ära, och därav bliver han högmodig, så att han vill kallas stor och god av alla.

Han har ögonen i nacken, ty hela hans tanke är riktad på det närvarande och ej på det eviga, på hur han månne behaga människorna och på vad köttets nytta kräver men ej på hur han månne behaga mig och gagna själarna. Hans näsa är avskuren, ty han är blottad på all klok urskillning, varmed han skulle skilja mellan synd och dygd, mellan timlig och evig heder, mellan världens rikedomar och de eviga, mellan dessa korta fröjder och de evinnerliga. Hans kinder äro skrumpna, d. v. s. all den vördnad, han borde hava för mig, och de dygders skönhet, varmed han skulle behaga mig, det är alldeles dött i min tjänst.

Ty av blygsel för människorna skämmes han för att synda men icke för min skull. Ena delen av käken och läpparna ha fallit bort, så att ingenting är kvar utom strupen, ty efterföljelsen av mina gärningar och förkunnelsen av mina ord jämte innerlig bön, det har alldeles fallit bort hos honom, så att ingenting är kvar i honom utom hans frossande strupe. Men att efterfölja de onda och att snärjas i världsliga bestyr, det synes honom alldeles sunt och vackert. Hans bröst är fullt av maskar, ty i bröstet, där tanken på mitt lidande och minnet av mina gärningar och bud skulle finnas, där finns endast omsorg om världsliga ting och begär efter det världsliga, vilket såsom maskar tär på hans sinne, att han ej kan tänka på det andliga.

I hans hjärta, där jag ville dväljas och min kärlek borde vara, där sitter nu den värsta skorpion, som stinger med stjärten och smeker med ansiktet, ty från hans mun utgår mycket angenämt och förståndigt tal, men hans hjärta är fullt av orättvisa och svek, ty han bryr sig icke om, att den kyrka, vars förman han är, fördärvas, bara han kan främja sin egen vilja. Hans armar äro såsom ormar, ty i sin ondska sträcker han ut sina armar

efter de enfaldiga och kallar dem med enfald till sig, men när han fått lägligt tillfälle, bringar han dem ömkligen på fall.

Liksom en orm rullar han hop sig i en ring, ty han fördöljer sin ondska och orättfärdighet, så att knappast någon skulle kunna upptäcka hans försåtliga list. Han är såsom den ledaste orm i min åsyn, ty liksom ormen är förhatligare än alla andra djur, så är han för mig vederstyggligare än alla andra, ty han håller min rättvisa för intet och anser mig för en man, som icke vill straffa. Hans rygg är såsom ett kol; den borde dock vara såsom elfenben, ty hans gärningar borde vara starkare och renare än andras, så att han kunde bära de svaga genom sitt tålmod och sitt goda levernes exempel.

Men nu är han som ett kol, ty han är vanmäktig att tåla ett enda ord för min heder, om det icke sker för hans egen nyttas skull. Likväl tycker han sig stå stark emot världen. Därför skall han falla, när han tror sig stå, ty han är så vederstygglig och livlös i min och mina helgons åsyn som ett kol. Hans inälvor äro stinkande, ty hans tankar och begär stinka inför mig såsom dött kött, vars stank ingen kan uthärda; så kan intet helgon uthärda honom, utan alla vända sig bort från hans åsyn och begära dom över honom. Hans fötter äro döda. Hans båda fötter äro nämligen hans två böjelser till mig, d. v. s. hans vilja att göra bot för sina synder och hans vilja att göra gott. Men dessa fötter äro alldeles döda i honom, ty all kärlekens märg är förtärd i honom, och intet är kvar utom förhärdelsens ben. Och så står han inför mig. Likväl kan han, så länge själen är i kroppen, finna min misskund.»

FÖRKLARING

Sankt Laurentius visade sig och sade: »När jag var i världen, hade jag tre ting: återhållsamhet med mig själv, barmhärtighet mot min nästa och kärlek till Gud. Därför predikade jag nitiskt Guds ord, fördelade klokt Kyrkans medel och fördrog glatt gissel, eld och död. Men denne biskop tål och låtsas ej märka prästerskapets tygellöshet, utdelar frikostigt Kyrkans medel till de rika och har kärlek blott till sig och de sina. Därför gör jag kunnigt för honom, att det lättaste moln nu for upp till himmelen, men brandrök förmörkar det, så att det ej kan ses av många. Detta moln är Guds moders bön för Kyrkan.

Girighetens, ofromhetens och orättfärdighetens brandrök förmörkar det så, att Guds moders barmhärtighets lätta moln ej kan ingå i de eländas hjärtan. Därför må biskopen skyndsamt omvända sig till den gudfruktiga kärleken, i det han bättrar sig och sina underlydande, förmanar dem med sitt exempel och sina ord och leder dem till ett bättre liv. Annars skall han känna domarens hand, och hans kyrka skall renas med eld och svärd och plågas så med plundring och hemsökelse, att det icke på långa tider skall finnas

någon som tröstar henne.»

Gud Faders ord inför himmelens härskara, och Sonens och moderns svar till Fadern för att utverka nåd åt dottern, d. v. s. åt Kyrkan.

BOK 1 - KAPITEL 24

Fadern talade, under det att himmelens hela härskara hörde på: » Jag klagar inför eder, att jag överlämnade min dotter åt en man, som storligen plågar henne och pressar hennes fötter så svårt i en trästock, att all märg tränger ut ur hennes fötter».

Sonen svarade honom: »O Fader, hon är den, som jag återlöst med mitt blod och trolovat mig med, men nu är hon grymt våldtagen».

Sedan talade modern och sade: »Du är min Gud och min Herre, och din Sons välsignade lemmar voro i min kropp, han som är din sanne Son och min sanne Son. Jag nekade dig ingenting på jorden. Förbarma dig nu över din dotter för mina böners skull.»

Därefter talade änglarna och sade: »Du är vår Herre; i dig hava vi allt gott, och vi behöva ingenting utom dig. När din brud framgick ur dig, gladdes vi alla, men nu må vi med rätta bedrövas, eftersom hon är överlämnad i händerna på den uslaste man, som överöser henne med all smälek och skymf. Förbarma dig därför över henne för din stora misskunds skull, ty hennes elände är mycket stort, och det finnes ingen som tröstar och befriar henne utom du, Herre Gud allsmäktige.»

Då svarade Fadern Sonen och sade: »Min Son, din klagan är min klagan, ditt ord är mitt ord, dina verk äro mina verk. Du är i mig och jag i dig på oskiljaktigt sätt. Ske din vilja!» Sedan sade han till Sonens moder: »Eftersom du icke nekade mig någonting på jorden, så skall jag ingenting neka dig i himmelen, och din vilja skall uppfyllas». Till änglarna sade han: »I ären mina vänner, och eder kärleks flamma brinner i mitt hjärta. Jag skall visa barmhärtighet mot min dotter för edra böners skull.»

Skaparens ord till bruden, om huru hans rättvisa av trefaldig orsak tål de onda och huru hans barmhärtighet av trefaldig orsak skonar de onda.

BOK 1 - KAPITEL 25

Jag är himmelens och jordens Skapare. Du undrade, min brud, varför jag är så tålmodig mot de onda. Det är för att jag är barmhärtig. Ty min rättvisa har fördrag med dem av tre orsaker, och min barmhärtighet skonar dem av tre orsaker. För det första fördrager min rättvisa dem för att deras tid helt skall gå till ända. Ty såsom en rättvis konung, om han håller några fångslade och man frågar honom, varför han ej låter avrätta dem, svarar, att detta sker emedan tiden för räfst- och rättartinget ännu ej kommit, där de kunna förhöras, så att åhörarna bättre må kunna giva akt därpå och taga varning, så uthärdar jag de onda, tills deras tid kommer, för att deras ondska skall bli kunnig även för andra.

Måne jag icke förutsade Sauls förkastelse långt innan den blev bekant för människor? Och jag tålde honom länge, på det att hans ondska skulle bli uppenbar för andra. För det andra har jag fördrag med de onda, emedan de hava gjort några goda gärningar, för vilka de böra belönas ända till den yttersta punkten; det skall icke finnas ens det minsta goda, som de gjort för mig, för vilket de icke skola belönas - här skola de undfå sin lön. För det tredje för att Guds ära och hans tålmod skall uppenbaras. Därför uthärdade jag Pilatus, Herodes och Judas, när de likväl voro fördömda. Och om därför någon frågar, varför jag fördrager den eller den, så må han betrakta Judas och Pilatus.

Likaså skonar min barmhärtighet de onda människorna av tre orsaker. För det första av stor kärlek, ty deras eviga pina blir lång. Därför fördrager jag dem av högsta kärlek ända till sista ögonblicket, så att deras pina genom denna långa tidsutdräkt skall börja senare. För det andra för att deras natur skall förtäras i lasterna, ty genom synden förtäres naturen, så att den timliga döden skulle kännas bittrare, om deras natur vore friskare. En frisk natur ljuter nämligen en långsammare och bittrare död. För det tredje till de godas förkovran och några ondas omvändelse. Ty när goda och rättfärdiga människor plågas av de onda, så sker det, för att dessa goda och rättfärdiga måtte avhållas från synd eller förvärva större förtjänst.

Likaså leva ock onda stundom till ondas båtad. Ty när onda betrakta några onda människors fall och ondska, tänka de för sig själva och säga: 'Vad gagnar det oss att följa dem? När Herren är så tålig, är det bättre, att vi omvända oss.' Och så återvända stundom de förvillade till mig, ty de fasa för att göra sådant som dessa onda gjorde, och deras samvete säger dem, att man ej skall göra sådant. Därför säges det, att om någon blir stungen av en skorpion, så kan han helas av den olja, vari en annan reptil dött. Så gripes stundom en ond, när han ser en annan ond människas fall, av ånger, och han blir botad, när han sett den andra människans fåfänga och ondska.»

Änglaskarans lovprisande ord till Gud, och på vilket sätt barn hade fötts, om de första föräldrarna ej hade syndat, och huru Gud genom Moses visade undergärningar för folket och sedan själv visade sådana för oss vid sin ankomst. Och om förfallet i denna tids kroppsliga äktenskap, och om betingelserna för ett andligt äktenskap.

BOK 1 - KAPITEL 26

Änglarnas härskara syntes stå inför Gud, och hela härskaran sade: »Lov vare dig, Herre Gud, och heder, du som är och var utan slut. Vi äro dina tjänare, och av trefaldig orsak lova och hedra vi dig. För det första emedan du skapat oss, för att vi skulle glädjas med dig, och givit oss det outsägliga ljuset, åt vilket vi skulle fröjdas evinnerligen. För det andra emedan allting är skapat och uppehålles av din godhet och trofasthet och allting har bestånd efter din vilja och förbliver genom ditt ord. För det tredje emedan du skapat människan, för vars skull du tagit mandom; av denna mandom är vår högsta glädje och av din rena, kyska moder, som förtjänade bära dig, vilken himlarna icke kunna fatta och innesluta.

Därför vare din ära och välsignelse över allting för änglarnas värdighet, som du upphöjt till så stor heder. Din evärdliga evighet och beständighet må vara över allting, som är beständigt och kan vara det. Din kärlek må vara över människan, som du skapat. Du, Herre, är den ende, som bör fruktas, för din stora makts skull. Du är den ende, som bör åtrås, för all din kärleks skull. Du är den ende, som bör älskas, för din oföränderlighets skull. Därför vare dig lov utan ände, oupphörligt och i all evighet. Amen.»

Då svarade Herren: »I hedren mig värdigt för varje skapad varelse. Men sägen, varför I loven mig för människan, som mer än alla skapade varelser retat mig till vrede. Jag skapade ju henne värdigare än alla lägre varelser, och för ingen tålde jag så ovärdiga ting som för henne, och ingen återlöste jag så dyrt som människan. Och vilken skapad varelse iakttagert icke sin ordning? Endast människan gör det icke. Hon tillfogar mig större bedrövelse än andra skapade varelser. Ty liksom jag skapat eder till mitt lov och min ära, så gjorde jag även människan till heder för mig. Jag gav henne nämligen en kropp liksom ett andligt tempel, varuti jag satte själen liksom en fager ängel, ty människans själ har makt och styrka som en ängel. I detta tempel var jag, hennes Gud och skapare, som den tredje, på det att hon skulle förnöjas av mig och njuta mig. Sedan gjorde jag henne ett annat tempel av hennes revben, henne likt.

Men nu, min brud, du för vars skull detta säges, kan du fråga, huru barn skulle ha fötts av dem, ifall de icke hade syndat? Jag svarar dig: av gudlig kärlek och ömsesidig

tillgivenhet och könslig förening, varav de båda skulle ha upptänts inbördes, skulle förvisso kärlekens blod ha befruktats i kvinnans kropp utan någon skamlig vällust, och så skulle kvinnan ha blivit fruktsam. När sedan barnet blivit avlat utan synd och vällustig begärelse, skulle jag av min gudom ha insänt själen, och så skulle kvinnan utan smärta ha burit och fött barnet. När barnet blivit fött, skulle det genast ha varit fullkomligt såsom Adam. Men denna heder föraktade människan, när hon samtyckte till djävulen och åstundade en högre ära än den jag givit henne. Sedan olydnaden skett, kom min ängel över dem, och de blygdes över sin nakenhet, och genast kände de köttslig begärelse och ledde hunger och törst.

Då miste de även mig, ty när de haft mig, hade de ej känt hunger eller annan köttslig lust eller blygsel, utan jag allena hade för dem varit allt gott, all ljuvlighet och fullkomlig förnöjelse.

Men när djävulen gladdes över deras förtappelse och fall, var jag rörd av medlidande med dem och övergav dem icke utan visade dem en trefaldig misskund. Jag klädde dem nämligen, då de voro nakna, och gav dem bröd av marken. För den kättja, som djävulen efter deras olydnad uppväckte hos dem, ingav jag i deras säd själar genom min gudomsmakt.

Och det onda, som djävulen ingav dem, det vände jag helt till det goda för dem. Sedan visade jag dem det sätt, på vilket de skulle leva och dyrka mig, och jag gav dem lov att komma samman, ty före min tillåtelse och min viljas förkunnelse voro de betagna av fruktan och voro rädda för att komma samman. Likaså ömkade jag dem, när de efter Abels dråp sörjde en lång tid och iakttogo återhållsamhet, och tröstade dem. Och när de nu lärt känna min vilja, började de åter komma samman och avla barn, av vilkas släkt jag, deras Skapare, lovade att jag skulle födas. - När Adams barns ondskas växte, visade jag min rättvisa för de syndiga men barmhärtigheten för mina utvalda; av dessa blidkades jag, så att jag bevarade dem från undergång samt upphöjde dem, eftersom de iakttagit mina bud och trott på mina löften. När så misskundens tid kom, visade jag genom Moses mina undergärningar, ty jag räddade mitt folk enligt mitt löfte, jag närde dem med manna och gick före dem i molnstoden, gav dem min lag och yppade dem mina hemligheter och framtiden genom mina profeter.

Sedan valde jag, som skapat allt, mig en jungfru, född av fader och moder; av henne tog jag mänskligt kött, och av henne värdigades jag födas utan samlag och synd. Liksom de första barnen i paradiset skulle ha fötts genom den gudomliga kärlekens mysterium, av de födandes ömsesidiga kärlek och tillgivenhet utan någon skamlig vällust, så tog min gudom mandomsgestalt av en jungfru, utan samlag och utan hennes jungfrudoms brytande.

Jag kom alltså i köttet som sann Gud och människa, jag uppfyllde lagen och alla

skrifterna, så som det förut profeterats om mig, och begynte den nya lagen, eftersom den gamla var trång och hård att bära, ja icke var något annat än en bild av det som skulle ske i framtiden. Ty i denna gamla lag var det tillåtet för en man att hava flera hustrur, för att icke folket skulle bli utan avkomma och behöva beblanda sig med andra folk. Men i min nya lag är det föreskrivet, att en man blott skall hava en hustru, och det är förbjudet att han under hennes livstid har flera hustrur. De, som förenas med gudlig kärlek och gudsfruktan och för att alstra avkomma, de äro mitt andliga tempel, och i dem vill jag bo såsom den tredje.

Men människorna i denna tid ingå förening av sju orsaker. För det första för anletets skönhet. För det andra på grund av rikedomar. För det tredje på grund av övermåttan stor lättfärdighet och den ohöviska glädjen vid samlaget. För det fjärde emedan där finnes vänners gille och omåttligt frosseri. För det femte emedan där finnes högfärd i kläder och föda, i spel och skämt och andra fåfängligheter. För det sjätte för att avla barn men ej för att uppfostra dem för Gud eller till goda seder utan till rikedomar och ära. För det sjunde komma de samman på grund av kättja, och i sitt kättjefulla begär äro de såsom boskap.

De komma med samtycke och endräktig vilja till min kyrkas dörr, men deras begär och innersta tanke är mig alldeles emot, och deras vilja, som är att behaga världen, sätta de före min vilja. Ty om hela deras tanke stode till mig och de antvardade sin vilja i mina händer och de inginge äktenskapet i fruktan för mig, då skulle jag giva dem mitt samtycke och vara som den tredje hos dem. Men nu är mitt samtycke, som borde vara deras förnämsta ting, borta, ty i deras hjärta råder kättja och icke min kärlek. - Sedan gå de fram till mitt altare, där de höra, att de skola vara ett hjärta och en själ, men då flyr mitt hjärta ifrån dem, ty de hava icke värme av mitt hjärta och känna icke smak av mitt kött.

De söka nämligen den värme, som snart skall förgå, och eftertrakta det kött, som maskarna skola äta. Därför förenas sådana människor utan Gud Faderns band och hans förenande, utan Sonens kärlek och utan den Helige Andes hugsvalelse. Men när makarna komma till sängen, då viker genast min ande ifrån dem, och en oren ande nalkas i stället, eftersom de endast komma samman av kättja och det icke tänkes eller talas något annat dem emellan. Dock är min misskund ännu med dem, om de omvända sig.

Av mycken kärlek sänder jag nämligen i deras säd en levande själ, skapad av min makt, och jag tillstäd understundom att av onda föräldrar goda barn födas - dock födas oftare onda barn av onda föräldrar, eftersom sådana barn efterlikna föräldrarnas ondska så mycket de kunna och skulle efterlikna den ännu mer, om det tillstades dem av mitt tålmod. Ett sådant äkta par skall aldrig få se mitt ansikte, om det icke bättrar sig. Ingen

synd är nämligen så svår, att den ej borttvättas genom botgöring.

Fördenskull vill jag vända mig till det andliga äktenskapet, ett sådant som det höves Gud att hava med kysk kropp och kysk själ. Där finnas sju goda ting, motsatta de sju förut nämnda onda tingen. Ty de som ingå ett sådant åstunda icke någon kroppslig gestalt eller skönhet och icke heller åsynen av det angenäma, utan endast Guds kärlek och åsyn. För det andra åstunda de icke att äga något annat än det som de behöva för att leva, och blott till nödortf, icke till överflöd. För det tredje undvika de fåfänga och lättfärdiga ord. För det fjärde lägga de icke vikt vid att få se vänner eller fränder, utan jag är deras kärlek och åstundan.

För det femte önska de bevara ödmjukheten, invärtes i sitt samvete och utvärtes i sin dräkt. För det sjätte föresätta de sig att aldrig vilja leva kättjefullt. För det sjunde föda de åt sin Gud söner och döttrar, genom sin goda vandel och sitt goda exempel och genom andliga ords förkunnelse. De stå framför min kyrkas dörr, när de bevara sin tro okränk, och där giva de mig sitt samtycke och jag dem. De gå fram till mitt altare, när de andligen förnöjas av mitt kött och blod, i vilken förnöjelse de vilja vara ett hjärta, ett kött och en vilja, och jag, sann Gud och människa, mäktig i himmel och på jord, jag skall vara den tredje hos dem, och jag skall uppfylla deras hjärta.

De världsliga makarna börja sitt äktenskaps åtrå i kättja såsom boskap, nej äro sämre än boskap, men dessa andliga makar börja i gudlig kärlek och gudsfruktan och bry sig icke om att behaga någon annan än mig. De förra uppfyller och uppväcker den onde anden till köttslig begärelse, vari det blott finnes liksom stank, men de senare fyllas av min ande och upptändas av min kärleks eld, som aldrig skall tryta hos dem.

Jag är en Gud, tre till personerna men en till väsendet, med Fadern och den Helige Ande. Liksom det är omöjligt att Fadern skiljes från Sonen och att Anden skiljes från dem båda, och liksom det är omöjligt att värmen skiljes från elden, så är det omöjligt att sådana andliga makar skiljas från mig; jag är alltid som den tredje hos dem. Ty en gång sargades min kropp vid min pina och dog, men nu skall den aldrig mera sargas eller dö. Så skola de, som med rätt tro och fullkomlig vilja införlivas med mig, aldrig dö ifrån mig, ty varhelst de stå, sitta eller gå, är jag alltid som den tredje med dem.»

Moderns ord till bruden om hur det finns tre ting i dansen och huru denna världen betecknas med dansen, och om moderns bedrövelse vid Kristi död.

Guds moder talade till bruden och sade: »Min dotter, jag vill, att du skall veta, att där varest dans pågår, där finns tre ting, nämligen tom glädje, högljutt ropande och onyttigt arbete. Men när någon sörjande eller sorgsen inträder i danshuset och hans vän, som då deltagar i dansens glädje, ser sin vän komma in sorgsen och bedrövad, så lämnar han genast nöjet, skiljer sig från dansen och sörjer med sin sörjande vän.

Denna dans är denna värld, som alltid kretsar kring bekymmer, fast det för dåraktiga människor synes vara glädje. I världen äro tre ting: tom glädje, lättfärdiga ord och onyttigt arbete, ty allt, som mannen samlar med sitt arbete, lämnar han efter sig. Den som deltagar i världens dans, må betrakta min möda och min smärta och sörja med mig, som var skild från all världens glädje, samt skilja sig från världen. Vid min Sons död var jag ju som en kvinna, vars hjärta är genomstunget av fem spjut.

Det första spjutet var hans skamliga och tadelvärda nakenhet, ty jag såg min käraste och allsmäktige Son stå naken vid pelaren, utan att hava något att skyla sig med. Det andra var hans anklagelse. Ty de anklagade honom, i det de sade honom vara en förrädare, lögnare och t.o.m. försåtställare, honom, som jag visste vara rättfärdig och sann och aldrig hava skadat eller velat skada någon. Mitt tredje spjut var hans törnekrona, som så våldsamt sargade hans högtheliga huvud, att blodet flöt ned i hans mun, skägg och öron. Det fjärde var hans jämmerliga röst på korset, med vilken han ropade till Fadern: 'O Fader, varför har du övergivit mig?' Det var som om han ville säga: 'Fader, det finns ingen som förbarmar sig över mig utom du'. Det femte spjutet som genomborrade mitt hjärta var hans hårda, grymma död.

De spjut, av vilka mitt hjärta kändes genomborrat voro lika många som de ådror, ur vilka hans dyrbara blod strömmade ut. Ådrorna i hans händer och fötter voro ju genomstungna, och smärtan i de genomstungna senorna steg otröstligen upp till hans hjärta och från hjärtat åter till senorna, och emedan hans hjärta var utmärkt friskt och starkt (ty det var sammanfogat av den bästa natur), kämpade livet och döden inbördes, och så förlängdes livet under desto bittrare plågor. Men när döden nalkades och hjärtat brast av den outhärdliga pinan, då skälvde alla hans lemmar till, och huvudet, som var bakåtböjt, höjde sig något; de halvslutna ögonen öppnades nästan till hälften, och likaså öppnades hans mun, så att den blodiga tungan syntes. Fingrarna och armarna, som voro liksom förlamade, utsträcktes. Men när han givit upp andan, föll huvudet ned på bröstet, händerna sjönko något litet ned från spikhålen, och fötterna hade sålunda en tyngre börda att bära.

Då domnade mina händer, ögonen förmörkades och ansiktet bleknade som på en död människa; öronen hörde intet, munnen kunde icke tala, fötterna vacklade och min

kropp föll till marken. När jag åter reste mig och såg min Son vara eländigare och mera föraktad än en spetälsk, fogade jag min vilja helt efter hans, ty jag visste, att allt hade skett efter hans vilja och icke hade kunnat ske, om icke han hade tillåtit det. Jag tackade honom därför för allt, och så var någon glädje blandad med sorgen, emedan jag såg att han, som aldrig syndat, av sin stora kärlek hade velat lida så mycket för syndarna. Må därför var och en, som är i världen, begrundas, hur jag led vid min Sons död och alltid hava det för ögonen.»

Herrens ord till bruden om hur en man kom inför hans domstol för att bliva dömd och om den förfärliga, fasansfulla dom, som avkunnades över honom av Gud och alla helgon.

BOK 1 - KAPITEL 28

Bruden såg Gud; han tycktes vara vred och sade: »Jag är utan början och utan slut. Hos mig är ingen förändring och varken år eller dag, utan all tid i denna världen är för mig, som om den vore en timma eller en kort stund. Var och en, som ser mig, ser och förstår såsom på ett ögonblick allt som är i mig. Men emedan du, min brud, är kroppslig, kan du icke förstå och begripa så som en ande, och därför skall jag för din skull kungöra vad som hänt.

Jag satt som domare, ty all domsmakt är given åt mig, och en man kom för att bliva dömd inför domstolen. Faderns röst dånade och sade till honom: 'Ve dig, att du någonsin blev född!' Gud sade icke detta, emedan han ångrade att han skapat honom, utan såsom när någon sörjer över en annan och känner medlidande med honom. Sedan svarade Sonens röst: ' Jag utgöt mitt blod för dig och led den bittraste pina för din skull, men från den är du alldeles skild, och den har ingenting att göra med dig'.

Andens röst sade: 'Jag har undersökt alla hans hjärtas vrår för att se, om jag kunde finna någon mildhet eller kärlek i hans hjärta, men det är kallt som is och så hårt som en sten, och jag har intet med honom att skaffa'. Dessa tre röster hava icke hörts därför att det skulle finnas tre Gudar (ty det gör det icke), utan endast därför att du, min brud, icke på annat sätt skulle kunna förstå detta mysterium. Sedan förvandlades dessa tre röster, Faderns och Sonens och den Helige Andes, genast till en enda röst, och denna röst dånade och sade: 'Ingalunda skall himmelriket givas åt dig'.

Barmhärtighetens moder teg och lät icke upp sin misskund, ty han, som skulle dömas, var ovärdig att få den; och alla helgon ropade med en röst och sade: 'Detta är

gudomlig rättvisa, att han för evigt må vara förvisad från ditt rike och din glädje'. Och alla som voro i skärselden sade: 'Ingen pina hos oss är så bitter, att den är tillräcklig att straffa dina synder; större plågor böra tillkomma dig, och därför skall du skiljas från oss'. Men då ropade han, som skulle dömas, med förfärlig röst och sade: 'Ve, ve den säd, som kom samman i min moders liv och varav jag danades!' Han ropade ännu en gång och sade: 'Förbannad vare den stund, då min själ förenades med kroppen, och förbannad vare han som gav mig kropp och själ!'

Han ropade en tredje gång: 'Förbannad vare den stund, då jag levande framgick ur moderlivet!' Då kommo tre rysliga röster från helvetet emot honom och sade: 'Kom till oss, fördömda själ, liksom flytande koppar, till evig död och evinnerligt liv!' De ropade för andra gången: 'Kom, fördömda själ, du tomma, till vår elakhet! Bland oss skall ingen finnas, som icke skall fylla dig med sin elakhet och pina!' För tredje gången ropade de: 'Kom, fördömda själ, tung som den sten, vilken ständigt sjunker och dock aldrig når en botten, där den kan få vila. Du skall sjunka ned i djupet, djupare än vi, så att du icke kan stanna, förrän du kommit längst ned i avgrunden.'»

Och nu sade Herren: »Liksom den man, som hade flera hustrur och såg, att en av dem föll, vände sig bort ifrån denna och vände sig till de andra, som förblivit ståndaktiga, och fröjdade sig med dem, så vände jag mitt ansikte och min barmhärtighet ifrån honom, och jag vänder mig till mina tjänare och gläds med dem. Därför skall du, när du hört hans fall och elände, tjäna mig så mycket uppriktigare, som jag bevisat större barmhärtighet mot dig. Fly världen och dess begärelse! Icke påtog jag mig ett så bittert lidande för världens äras skull eller emedan jag icke förmådde fullborda det på ett snabbare och lättare sätt, - ty det hade jag kunnat - nej, emedan rättvisan fordrade, att liksom människan syndat i alla lemmar, så måste även botgöring ske i alla lemmar.

Därför kände gudomen medlidande med människan och brann av så stor kärlek till en jungfru, att han tog mandom av henne. I denna mandom uthärdade Gud all den pina, som människan rätteligen bort bära. Därför bör du, om jag av kärlek tog ditt straff på mig, förbliva, så som mina tjänare göra, i sann ödmjukhet, att du icke blyges inför någon och icke rädes för något utom mig. Bevaka din mun, så att du aldrig ville tala, om detta vore min vilja. Bedrövas icke för timliga ting, ty dessa äro förgängliga, och jag kan göra dem rika och fattiga, som jag vill. Sätt därför, min brud, allt ditt hopp till mig.»

FÖRKLARING

Denne man var en adelsman, kanik och subdiakon; han fick falsk dispens och trolovade sig med en rik jungfru men överraskades av en plötslig död och vann sålunda icke vad han åtrådde.

Jungfruns ord till dottern om två fruar, av vilka den ena kallas Högmod och den andra Ödmjukhet (med den senare betecknas den allraljuvligaste jungfrun), och om hur jungfrun kommer dem, som älska henne, till mötes i deras dödsstund.

BOK 1 - KAPITEL 29

Guds moder talade till Sonens brud och sade: »Det finns två fruar. Den ena har intet särskilt namn, ty hon är ovärdig att ha ett sådant. Den andra är ödmjukheten, och hon kallas Maria. Över den första är djävulen herre, ty han behärskar henne. Denna frus riddare sade till henne: 'O min fru, jag är beredd att göra allt vad jag kan för dig, om jag blott kan få en enda herdestund med dig. Jag har ju starka krafter, har mannamod i hjärtat, fruktar intet och är beredd att gå i döden för dig.' Hon svarade honom: 'O min tjänare, du har en stor kärlek till mig. Men jag sitter på en hög tron, och jag har bara denna enda tron, och mellan oss äro tre portar. Den första porten är så trång, att allt vad människan har på kroppen, det slites av henne, om hon ingår genom denna port.

Den andra är så vass, att den stinger människan ända in på senorna. Den tredje porten är så brinnande, att det icke finnes någon vederkvickelse för branden där, utan den, som ingår genom denna port, han smälter genast liksom koppar. Men jag tronar så högtuppsatt, och den som vill sitta bredvid mig, han kan - ty jag har bara en enda tron - falla ned i det lägsta djup under mig.' Han svarade henne: 'Jag vill giva mitt liv för dig, och fallet bekymrar mig icke'.

Denna fru är högmodet, och den som vill komma till henne, måste gå in liksom genom tre portar. Genom den första porten går den in, som offerar allt för människors lov och för högmodet. Och om han intet äger, bjuder han till med hela sin vilja för att få anledning att högmodas och berömmas. Genom den andra porten går den in, som offerar allt vad han arbetar och allt vad han gör, all sin tid, sina tankar och sina krafter, till att kunna förverkliga högmodet. Ja, om han kunde giva sitt eget kött till att sargas, så skulle han gärna göra detta, för hedersbetygelsers och rikedomars skull. Genom den tredje porten går den in, som aldrig vilar och har ro utan helt brinner som en eld i sin åtrå att uppnå någon heder eller något varöver han kan känna världsligt högmod. Men när han uppnått vad han begär, kan han icke längre förbliva i detta tillstånd utan faller ömkligen; högmodet däremot förbliver i världen.»

»Men jag», sade Maria, »som är allra ödmjukast, sitter på en rymlig tron; ovan mig är varken sol, måne eller stjärnor, ej heller moln, utan en underbar och utsäglig

skinande klarhet, utströmmande från det gudomliga majestätets härliga skönhet; under mig är varken jord eller stengrund utan en oförlikneligt ljuv vila i Guds dygd. Omkring mig är varken mur eller vägg utan i stället änglarnas och de heliga själarnas ärorika härskara. Och fastän jag sitter så högt uppe, hör jag likväl mina vänner, som äro på jorden och dagligen utgjuta sina suckar och tårar för mig. Jag ser deras arbete och ser deras ävlan vara större än deras, som kämpa för sin fru Högmod.

Därför skall jag uppsöka dem och sätta dem hos mig på min tron, som är mycket rymlig och lätt kan rymma alla. Men ännu kunna de icke komma till mig eller sitta hos mig, ty det finns ännu två murar mellan oss. Den första muren är världen. Den är trång. Fördenskull skola mina tjänare i världen tröstas genom mig. Den andra muren är döden. Därför skall jag, deras käraste fru och moder, skynda dem till mötes i döden, så att de t.o.m. i döden skola känna tröst och vederkvickelse, och jag skall sätta dem hos mig på den himmelska glädjens tron, så att de evinnerligen skola vila under gränslös jubelfröjd i den eviga kärlekens och den eviga härlighetens armar.»

Herrens kärleksfulla ord till bruden om hur de falska kristna mångdubblas och ånyo korsfästa Kristus och hur han vore beredd att ännu en gång lida döden för syndarna, om detta vore möjligt.

BOK 1 - KAPITEL 30

Jag är Gud, som skapade allt till människans nytta, och det skulle tjäna människan och gagna henne. Men människan missbrukar allt, vad jag skapade till hennes nytta, och använder det till sitt fördärv, och dessutom bekymrar hon sig mindre om Gud och älskar honom mindre än den skapade världen. Judarna beredde mig tre plågoreskap under mitt lidande. För det första det trä, på vilket jag, den gisslade och törnekrönte, blev fastspikad. För det andra det järn, varmed de fastnaglade mina händer och fötter. För det tredje den galladryck, som de gåvo mig att dricka. Vidare smädade de mig och sade mig vara en dåre, för den döds skull, som jag gärna utstod, och de kallade mig lögnare för min läras skull. Sådana finnas nu många i världen, och det är få, som bereda mig tröst.

Ty de spika fast mig på träet genom sin vilja att synda, de gissla mig genom sin otålighet (ingen kan nämligen uthärda ett ord för min skull), och de kröna mig med sitt högmods törne, då de vilja vara högre än jag. De genomborra mina händer och fötter med förhårdelsens järn, ty de berömma sig av sin synd och förhärda sig för att ej behöva frukta mig. Som galladryck giva de mig bedrövelse. För den pina, som jag glad gick till, kalla de mig lögnare och dåre. Nu har jag makt att dränka dem och hela världen för

synderernas skull, om jag ville. Men om jag dränkte dessa, då skulle de, som bleve kvar, tjäna mig av fruktan, och detta vore icke rättvist, ty människan bör tjäna mig av kärlek. Om jag själv komme i synlig gestalt till dem, skulle deras ögon icke uthärda att se mig och deras öron icke uthärda att höra mig. Ty hur skulle en dödlig människa kunna se den odödlige? Sannerligen, i min kärlek ville jag gärna ännu en gång dö för människorna, om det vore möjligt.»

Sedan visade sig den heliga Jungfru Maria, och Sonen sade till henne: »Vad vill du, min utvalda moder?» Hon sade: »Min Son, förbarma dig över dina skapade varelser för min kärleks skull». Han svarade: »Jag skall ännu en gång bevisa dem barmhärtighet för din skull». Sedan talade Herren till bruden och sade: » Jag är änglarnas Gud och Herre. Jag är Herre över döden och livet. Jag, densamme, vill bo i ditt hjärta. Se, vilken stor kärlek jag har till dig! Himlarna och jorden och allt vad däri är kunna icke rymma mig, och ändå vill jag bo i ditt hjärta, som blott är ett litet köttstycke.

Vem skulle du då kunna frukta, vad skulle du kunna behöva, när du inom dig har den allsmäktige Guden, vari allt gott är? Nu bör det finnas tre ting i detta hjärta, som är min boning: en säng, vari vi kunna vila, en bänk, på vilken vi kunna sitta, och en lampa, av vilken vi kunna få ljus. I ditt hjärta bör nämligen finnas en säng att vila i, så att du kan vila från onda tankar och världsliga begär och städse betrakta den eviga glädjen. Bänken skall vara din vilja att förbliva sittande hos mig, även om det stundom händer, att du går ut. Det är ju emot naturen att alltid stå, men den står alltid, som alltid vill vara med världen och aldrig sitta hos mig. Ljuset eller lampan skall vara din tro att jag förmår allting och är allsmäktig över allting.»

Hur bruden såg den allraljuvaste Jungfru Maria, obeskrivligt skönt prydd med krona och andra prydnader, och hur den helige Johannes Döparen förklarar för bruden vad kronan och det andra betyder.

BOK 1 - KAPITEL 31

Bruden såg himmelens drottning, Guds moder, som hade en obeskrivligt skön och kostbar krona på huvudet, det underbart sköna håret utslaget över skuldrorna, en gyllene kjortel, skinande med en utsäglig glans, samt en blå kappa av azur eller klar himmelsfärg. När nu bruden högeligen förundrade sig över en så härlig syn och i denna sin förundran helt och hållet stod hänryckt i en inre häpnad, visade sig plötsligt för henne den helige Johannes Döparen, som sade till henne: »Hör noga på vad detta betyder. Kronan betyder, att hon är drottning och härskarinna

och änglarnas konungs moder; det utslagna håret, att hon är ren och obefläckad jungfru; den himmelsfärgade kappan, att alla timliga ting voro såsom döda för henne; den gyllene kjorteln, att hon var brinnande och glödande av Gudskärlek, till det inre och det yttre. Men i kronan satte hennes Son sju liljor, och mellan dessa liljor satte han sju ädelstenar.

Den första liljan är hennes ödmjukhet, den andra hennes gudsfruktan, den tredje hennes lydnad, den fjärde hennes tålmod, den femte hennes ståndaktighet, den sjätte hennes mildhet (ty hon är mild och ger åt alla, som bedja henne), den sjunde hennes barmhärtighet i trångmål (ty i vilket trångmål människan än befinner sig, blir hon hulpen, om hon av hela sitt hjärta åkallar henne).

Mellan dessa skinande liljor satte hennes Son sju kostbara ädelstenar. Den första stenen är hennes makalösa dygdighet, ty det finns icke någon dygd i någon själ eller någon kropp, som icke hon har i högre mått. Den andra stenen är hennes fullkomliga renhet, ty denna himladrottning var så ren från sitt första inträde i världen och ända till sin sista dag, att aldrig någon syndafläck kunde påträffas hos henne. Och ingen av djävlarne kunde hos henne finna ens så mycken orenhet, som kunnat rymmas på en nålsudd. Hon var i sanning den allra renaste. Ty för ärans konung hövdes det endast att vila i det renaste käril, utvalt framför alla änglar och människor och renare än de. Den tredje stenen var hennes skönhet, ty Gud lovas beständigt av sina helgon för sin moders skönhets skull, och de heliga änglarna och alla heliga själar uppfyllas av glädje över hennes skönhet.

Den fjärde kostbara stenen i kronan är samma jungfrumoders vishet, ty hon är uppfylld av all gudomlig vishet med Gudi, och all vishet fullkomnas och fullbordas genom henne. Den femte stenen är hennes styrka, ty hon är så stark med Gudi, att hon förmår betvinga alla skapade ting. Den sjätte stenen är hennes klarhet, ty hon är så klar, att änglarna, vilkas ögon äro klarare än ljuset, upplysas av henne, och djävlarne icke våga blicka in i hennes klarhet.

Den sjunde stenen är all glädjes och all andlig sötmas fullhet, som i så fullt mått finnes hos henne, att det ej finnes någon glädje, som icke förökas av henne, och ingen förnöjelse, som icke bliver rikare och fullkomnas genom henne och av hennes saliga åsyn, ty hon är uppfylld av nåd, och detta i högre mått än alla helgon. Hon är nämligen det renhetens käril, vari änglarnas bröd vilade och vari all ljuvhet och fägring finnes. Dessa sju stenar satte hennes Son mellan de sju liljorna, som voro i hennes krona. Därför må du, hennes Sons brud, hedra och lova henne av hela ditt hjärta, ty hon är i sanning värd allt lov och all heder.»

Huru bruden på Guds uppmaning utvalde fattigdomen åt sig och försmådde rikedom och köttslighet; om sanningen i det som uppenbarades för henne och om tre märkliga ting som Kristus visade henne.

BOK 1 - KAPITEL 32

Du bör vara som den människa, vilken lämnar, och som den, vilken samlar. Du bör nämligen lämna själens rikedomar och samla dygder, lämna det förgängliga och samla det eviga, lämna det synliga och samla det osynliga. Jag skall nämligen i stället för köttets lust giva dig själens jubelfröjd, i stället för världens glädje himmelens glädje, i stället för världens ära änglarnas ära, i stället för fränders åsyn Guds åsyn, i stället för jordiska ägodelar mig själv, alltings givare och skapare. Svara mig på tre ting, som jag frågar dig om. För det första: vill du vara rik eller fattig i denna värld?»

Hon svarade: »Herre, jag vill hellre vara fattig, ty rikedomarna göra mig intet gott; de bereda mig blott bekymmer och draga mig från din tjänst». - »Säg mig för det andra: månne du icke i mina ord, som du hört av min mun, funnit något, som enligt din uppfattning är tadelvärt eller falskt?» Hon svarade: »Nej, sannerligen icke; allt är förnuftigt». - »Säg mig för det tredje: vilket behagar dig mera, den köttets lust, som du förut hade, eller den andens lust, som du nu har?»

Hon svarade: » Jag blyges i mitt hjärta vid att tänka på denna forna köttsliga lust; den är mig nu såsom gift och smakar mig nu lika bittert som jag förut älskade den varmt. Jag ville hellre dö än någonsin återvända till den, och den tål ingen jämförelse med denna andliga lust.» »Således», sade Kristus, »erkänner du i ditt inre, att allt vad jag sade dig är sant.

Varför rädde du då och bekymrar dig därför att jag framdrager det, som jag sade dig skulle hända? Se på profeterna, se på apostlarna och de heliga lärarna - månne de funno något annat än sanning hos mig? Därför brydde de sig icke om världen och dess åtrå.

Eller varför spådde profeterna så långt i förväg om framtida ting, om icke därför att Gud ville, att först skulle orden kungöras och sedan gärningarna komma, så att de okunniga skulle undervisas om tron? Alla min mandomsanammelses hemligheter förkunnades ju på förhand för profeterna, och även stjärnan, som ledde de vise männen; de trodde profetens ord och förtjänade att få se vad de trodde, och när de sett stjärnan, blevo de hastigt förvissade. Så böra mina ord nu först förkunnas, att man sedan, när gärningarna komma, desto säkrare må tro dem.

Tre ting visar jag dig. För det första en mans samvete, vars synd jag uppenbarade för

dig och bevisade med de uppenbaraste tecken. Men varför? Skulle jag icke kunna dräpa honom personligen? Eller skulle jag icke kunna dränka honom på ett ögonblick, om jag ville? Förvisso skulle jag kunna detta. Men för att andra skola bli undervisade och mina ord befinnas vara sanna, så att jag kan visa hur rättvis och tålmodig jag är och hur osäll denne man är, som regeras av djävulen, vill jag ännu tåla honom. Ty av den vilja, som han hade till synden, och av syndens lusta har djävulens makt över honom ökats så mycket, att varken milda ord eller stränga hotelser eller fruktan för helvetet skulle kunna kalla honom tillbaka. Och detta med rätta, ty eftersom han alltid hade vilja att synda, skall han, även om han ej skred till gärning, med rätta hemfalla åt djävulen för evigt. Ty den minsta synd, som någon finner sin lust i och ej gör bot för, är tillräcklig att bereda honom evig förtappelse.

Jag visade dig två andra. Djävulen plågade den enes kropp men var ej i hans själ. Han förmörkade den andres medvetande med sina ränker men var likväl icke i hans själ och hade intet välde över henne. Men nu frågar du kanske: Äro icke medvetandet och själen detsamma? Månne han icke är i själen, då han är i medvetandet? Ingalunda. Kroppen har ju två ögon, som den ser med, och även om synen berövas den, kan kroppen ändå vara frisk. Så förhåller det sig även med själen. Ty fastän förståndet och medvetandet stundom förvirras och plågas, förledes likväl icke alltid själen till synd. Och därför hade djävulen makt över hans medvetande men icke över hans själ.

Jag skall visa dig en tredje, i vars själ och kropp djävulen helt regerar. Om han ej tvingas därtill av min makt och min särskilda nåd, kan han aldrig drivas ut ur mannen eller lämna honom. Från några människor viker ju djävulen villigt och snabbt, men från andra endast ovillig och tvingad. Ty i några ingår djävulen för föräldrarnas synders skull eller för någon lönnlig Guds dom; detta händer t.ex. med barn och sinnesslöa. I andra ingår han för deras otro eller för någon annan synd. Från dessa viker djävulen villigt, om han utdrives av dem, som kunna besvärjelser eller sådan konst, varmed djävlar utdrivas. Om de företaga en sådan utdrivning för fåfång äras eller för någon timlig vinnings skull, då har djävulen makt att ingå i den, som drev ut honom, och ännu en gång i den, från vilken han blev utdriven, ty ingendera hade kärlek till Gud.

Från dem däremot, vilkas själ och kropp han helt behärskar, går han aldrig ut, om icke genom min makt. Ty såsom ättika, om den blandas med det sötaste vin, fördärvar all sötman i vinet och aldrig kan skiljas därifrån, så går icke djävulen ut ur dens själ, som han besitter, om icke genom min makt. Vad är detta vin om icke människosjälen, som är mig ljuvare än alla skapade varelser och som var mig så kär, att jag lät mina senior sönderskåras och mitt kött sargas ända in till revbenen för hennes skull och att jag skulle vilja lida döden ännu en gång för hennes skull hellre än att mista henne. Detta vin bevarades på dräggen, ty jag satte denna själ i kroppen, varest den förvarades såsom i ett

tillslutet krus efter min vilja. Men nu har detta söta vin blivit uppblandat med den värsta ättika, nämligen djävulen, vars ondska är mig bittrare och avskyvärdare än all ättika. Från denne man (vars namn jag skall säga dig) skall genom min makt ättikan skiljas, så att jag genom honom må visa dig min barmhärtighet och vishet men genom den förre min dom och min rättvisa.»

FÖRKLARING

Den förste var en högättad och högmodig kantor, vilken utan påvens tillåtelse begav sig till Jerusalem och blev ansatt av djävulen. Om denne djävulsbesatte läses även i bok III, kapitel 31, och i bok IV, kapitel 115. Den andre djävulsbesatte tillhörde samma kapitel; han blev cisterciensmunk. Djävulen ansatte honom så, att han knappt kunde hållas av fyra personer. Hans utsträckta tunga liknade en oxtunga. Hans handbojor brusto på osynligt sätt sönder.

Efter en månad och två dagar botades han av fru Birgitta. Den tredje djävulsbesatte var fogde i Östergötland. När han uppmanades att göra bot, sade han till den som förmanade honom: »Kan inte husets herre få sitta var det behagar honom? Djävulen har mitt hjärta och min tunga; hur skulle jag kunna göra bot?» Han smädade också Guds helgon, och samma natt dog han utan sakrament och bikt.

Herrens förmanande ord till bruden om sann och falsk visdom och huru de goda änglarna bistå de goda visa och djävularna de onda visa.

BOK 1 - KAPITEL 33

Mina vänner äro såsom skolarer, vilka hava tre ting. För det första förstånd utöver hjärnans natur. För det andra visdom utan mänsklig hjälp, ty jag lär dem själv i deras inre. För det tredje äro de fulla av ljuvlighet och Gudskärlek, varmed de besegra djävulen. Men människorna lära sig nu på motsatt vis. För det första vilja de vara visa av skrytsamhet, för att de skola kallas goda klerker. För det andra vilja de vara visa för att kunna äga och vinna rikedomar. För det tredje vilja de vara visa för att kunna vinna ära och värdigheter. Fördenskull går jag bort från dem, när de gå till sina skolor och gå in där, ty de inhämta lärdom för högfärds skull, och jag lärde dem ödmjukhet. De gå dit för vinningslystnads skull, men jag hade icke ens en plats, där jag kunde luta mitt huvud.

De gå dit för att kunna vinna värdigheter, i det de avundas dem som ha en högre ställning än de, men jag dömdes av Pilatus och begabbades av Herodes. Därför går jag

bort från dem, ty de lära sig icke min lära. Emedan jag är mild och god, giver jag åt var och en vad han begär. Den som ber mig om ett bröd, han skall få det. Och om någon ber om strå, skall det givas honom. Mina vänner, de bedja om bröd, ty de eftertrakta och lära sig den gudomliga visheten, i vilken min kärlek är. Andra bedja däremot om strå, d. v. s. världslig visdom. Ty liksom strå icke är nyttigt för människor utan blott är föda för oskälige djur, så är det intet gagn med den världsliga visdom, som dessa söka, och ingen vederkvickelse för själen; endast ett litet namn och tom möda. Ty när människan dör, då utplånas all hennes visdom, och hon kan ej ses av dem, som prisade henne.

Jag är såsom en stor herre, den där har många tjänare, vilka å sin herres vägnar fördela åt alla vad som är nödvändigt för dem. Så stå goda och onda änglar till min tjänst. De som lära sig min vishet, d. v. s. att tjäna mig, dem bistå de goda änglarna, som vederkvicka dem med huggnad och angenämt arbete. Men de världsligt visa bistås av de onda änglarna, som ingiva dem vad de vilja, dana dem efter sitt behag, inblåsa dem tankar och egga dem till mycken ävlan. Men om de blickade till mig, så kunde jag giva dem bröd utan sådan möda och världen i ymnigt mått, av vilken de nu aldrig mättas, eftersom de förvandla det söta till bittert för sig.

Men du, min brud, bör vara såsom en ost och din kropp såsom det ostkar, vari osten formas, ända tills den fått karets form. Så skall din själ, som är mig ljuv och behaglig som en ost, provas och renas så länge i kroppen, till dess kroppen och själen äro endrättiga och samstämmiga och båda ha samma återhållsamhetens form, så att köttet lyder anden och anden leder köttet till alla dygder.»

Kristus undervisar bruden om hur hon skall leva. Djävulen tillstår för Kristus, att bruden älskar honom, Kristus, över allting; han frågar Kristus, varför denne älskar henne så mycket, och yppar den kärlek, som Kristus hyser för bruden.

BOK 1 - KAPITEL 34

Jag är himmelens och jordens Skapare, som var i jungfruns moderliv såsom sann Gud och sann människa, som dog, återuppstod och uppsteg till himmelen. Du, min nya brud, har kommit till en okänd ort. Därför bör du göra fyra ting. För det första känna ortens tungomål. För det andra hava passande kläder. För det tredje veta att inrätta dagar och tider enligt ordningen på orten. För det fjärde vänja dig vid ny föda. Så bör du, emedan du från världens ostadighet kommit till stadighet, hava ett nytt tungomål, d. v. s. avhållsamhet från onyttiga ord och stundom även från tillåtna, för att iakttaga tystnadens och förtegenhetens allvar.

Dina kläder böra vara ödmjukhet till det inre och till det yttre, så att du icke i ditt inre upphöjer dig själv såsom varande heligare än andra och icke till det yttre blyges för att visa dig ödmjuk inför människor. För det tredje innebär inrättandet av din tid, att liksom du förut haft flera tider för din kropps nödtorft och nytta, så skall du hava en tid till själen, d. v. s. så att du aldrig någonsin vill synda emot mig. För det fjärde innebär den nya födan avhållsamhet från glupskhet och kräsligheter med all klokhet, allt eftersom den mänskliga naturen kan tåla det. Den avhållsamhet, som överstiger det för människonaturen möjliga, behagar mig nämligen icke, ty jag begär det förnuftiga och att njutningslystnaden skall tämjas.»

Då visade sig djävulen i samma stund. Herren sade till honom: »Du har skapats av mig och sett all rättvisa i mig. Svara mig nu, om denna nya brud lagligen och med godkänd rättvisa är min. Jag tillåter dig nämligen att se och förstå hennes hjärta, så att du kan veta, vad du skall svara mig. Måne hon älskar något så högt som mig eller vill taga något i utbyte mot mig?»

Djävulen svarade honom: »Ingenting älskar hon så högt som dig, och hellre än att mista dig ville hon lida alla kval, såframt du gäve henne tålmodets kraft. Jag ser liksom ett brinnande band löpa ned från dig till henne, och det binder hennes hjärta så hårt, att hon icke kan tänka på eller älska något annat än dig.»
Då sade Herren till djävulen: »Säg mig: huru står hon i ditt hjärta, eller hur behagar dig den stora kärlek, som jag hyser till henne?»

Djävulen sade: »Jag har två ögon. Det ena är kroppsligt (fastän jag icke är kroppsligt), och med det ögat ser jag timliga ting så klart, att det icke finns något så hemligt eller dunkelt, att det skulle kunna dölja sig för mig. Det andra ögat är andligt, och det finns ingen pina, som är så liten, att jag ej kan se den med det ögat och förstå, till vilken synd den hör. Och det finns ingen så liten eller lätt synd, att jag ej kan se den, ifall den ej är renad genom botgöring. Men fastän inga lemmar äro sårbarare och ömtåligare än ögonen, ville jag likväl mycket gärna, att två brinnande facklor outhärligt genomträngde mina ögon, om jag därigenom kunde uppnå, att hon icke såge med andliga ögon. Jag har även två öron. Det ena är kroppsligt, och ingen kan tala så hemligt och tyst, att jag ej hör och får veta det genom detta öra.

Det andra är andligt, och ingen kan ha en så hemlig tanke eller åstundan till någon synd, att jag ej hör det med detta öra, såframt icke synden är utplånad genom botgöring. Och jag ville gärna, att helvetets pina, frambrusande som en ström och spridande den våldsammaste brand, utan uppehåll flöte genom mina öron, om jag därigenom kunde uppnå, att hon intet hörde med andliga öron. Jag har också ett andligt hjärta, och jag

ville gärna, att det utan uppehåll sönderskures i små stycken och städse förnyades till samma pina, om jag därigenom kunde uppnå, att hennes hjärta kallnade i din kärlek. Men eftersom du är rättvis, frågar jag dig nu om en sak, som du må svara mig på. Säg mig, varför du älskar henne så mycket! Varför har du inte utvalt dig en heligare, rikare och skönare?»

Herren svarade honom: »Emedan rättvisan krävde detta. Du har ju skapats av mig och sett all rättvisa i mig. Säg mig, så att hon hör på, vilken rättvisa det var, att du gjorde ett så svårt fall och vilken din tanke var, då du föll!»

Djävulen svarade: »Jag såg tre ting i dig. Jag såg din ära och heder, som översteg allting, och jag tänkte på min egen ära. Därför blev jag högmodig och föresatte mig att icke blott bliva dig lik utan t.o.m. bliva högre än du. För det andra såg jag dig vara mäktigare än alla andra, och därför åstundade jag att vara ännu mäktigare än du. För det tredje såg jag vad som skulle hända i framtiden, och eftersom din ära och heder är utan början och utan slut, avundades jag dig och tänkte, att jag gärna ville beständigt plågas av de bittraste kval, om du därigenom kunde dö, och under sådana tankar störtade jag, och så kom helvetet till.»

Herren svarade: »Du frågade mig, varför jag älskar henne så mycket. Förvisso, emedan jag vänder all din ondska till det goda. Ty emedan du blev högmodig ock icke ville hava mig, din skapare, till din jämlike, därför ödmjucar jag mig i allt, hämtar samman syndare och jämställer mig med dem, i det jag giver dem av min ära. För det andra: emedan du hade en så ond åstundan, att du ville vara mäktigare än jag, därför gör jag syndare mäktigare än du och låter dem deltaga i min makt. För det tredje: emedan du avundades mig, är jag så kärleksfull, att jag offrade mig för syndarna.» Sedan sade Herren: »Nu, djävul, är ditt mörka hjärta upplyst. Säg, så att hon hör på, vilken kärlek jag har till henne.»

Djävulen sade: »Om det vore möjligt, tålde du gärna en sådan pina i varenda lem särskilt, som du en gång led på korset i alla lemmar, förr än du ville mista henne».

Då svarade Herren: »Om jag alltså är så barmhärtig, att jag icke vägrar min förlåtelse åt den, som beder därom, så bed även du ödmjukt om förlåtelse av mig, och jag skall giva dig den».

Djävulen svarade: »Ingalunda gör jag detta. Ty när jag föll, bestämdes det ett straff för varje synd och för varje onyttig tanke och onyttigt ord, och var och en av de änglar, som föllo, skall hava sitt straff. Därför ville jag, förr än jag böjde mina knän för dig, hellre sluka alla plågor i mig, så länge min mun kunde öppnas och stängas för plågorna, så att jag alltid vore förnyad till att lida plågan.»

Då sade Herren till sin brud: »Se hur förhärdat världens furste är och hur mäktig emot mig genom min hemliga rättvisa. Jag skulle ju med min makt kunna förrinta honom på ett ögonblick, men jag gör icke en större orätt emot honom än mot en god ängel i himmelen. Men när hans tid kommer - den nalkas nu -, så skall jag döma honom och hans följeslagare. Därför må du, min brud, städse göra framsteg i goda gärningar. Älska mig av hela ditt hjärta; frukta ingenting utom mig. Jag är nämligen herre över djävulen och över allt, som finns till.»

Jungfruns ord till bruden om hennes egen smärta vid Kristi lidande, och om hur världen blev såld genom Adam och Eva samt återlöst genom Kristus och hans jungfruliga moder.

BOK 1 - KAPITEL 35

Maria talade: »Min dotter, betrakta min Sons lidande, han vars lemmar för mig voro såsom mina lemmar och såsom mitt hjärta. Ty såsom andra barn pläga vara i moderlivet, så var han i mig. Men han blev avlad i den gudomliga kärlekens brinnande älskog, andra barn däremot av köttets begärelse. Därför säger träffande Johannes evangelisten, hans kusin: »Ordet blev kött». Ty genom kärlek kom han och var i mig. Ordet och kärleken danade honom i mig. Han var ju för mig såsom mitt hjärta. När han därför föddes av mig, kände jag det, som om halva mitt hjärta föddes och utginge av mig. Och när han led, kände jag det, som om mitt hjärta lede. Ty liksom det förhåller sig så med det, som till hälften är utanför och till hälften är innanför, att det inre känner samma smärta som det yttre, om detta såras, så var det med mig, då min Son gisslades och sargades, ty då liksom gisslades och sargades mitt hjärta.

Jag var också närmast honom vid hans pina, och jag skildes icke från honom. Jag stod närmast hans kors, och liksom det stinger värre som är närmare hjärtat, så var hans pina svårare för mig än för andra. När han såg på mig från korset och jag på honom, då strömmade tårar ur mina ögon liksom ur blodsådror. Och när han såg mig vara uppfylld av lidande, då kände han en sådan smärta över mitt kval, att all värken i hans sår liksom domnade för min smärtas skull, som han såg i mig. Därför vågar jag säga, att hans smärta var min smärta, eftersom hans hjärta var mitt hjärta. Ty liksom Adam och Eva sålde världen för ett äpple, så återlöste min Son och jag världen liksom med ett hjärta. Betänk därför, min dotter, hurudan jag var vid min Sons död, och det skall då icke bliva dig svårt att lämna världen.»

Herrens svar till en ängel, som bad för bruden, att brudens kroppsliga och själsliga bedrövelse måtte vika och att större bedrövelser måtte tillfalla mera fullkomnade människor.

BOK 1 - KAPITEL 36

Herren svarade en ängel, som bad för sin Herres brud: »Du är såsom den Herrens riddare, vilken aldrig avtog sin hjälm för lättjas skull och vilken aldrig vände ögonen bort ifrån striden för fruktans skull. Du är ståndaktig som ett berg och brinnande som en låga. Du är så ren, att ingen fläck finnes i dig. Du beder om misskund för min brud. Fast du vet och ser allt i mig, må du likväl, medan hon hör på, säga vilken misskund du ber om för henne. Misskunden är nämligen trefaldig.

En är den, varigenom kroppen straffas och själen skonas, såsom det skedde med min tjänare Job, vars kött fick lida alla plågor och vars själ bevarades. Den andra misskunden är den, varigenom själen och kroppen förskonas från plåga, såsom fallet var med den konungen, som levde i allsköns njutning och varken hade plåga till kroppen eller själen, då han levde i världen. Den tredje misskunden åter är den, varigenom kroppen och själen straffas, så att man både har bedrövelse i köttet och smärta i hjärtat, såsom det skedde med Petrus och Paulus och andra helgon.

Ty tre äro människornas tillstånd i världen. Det första är deras, som falla i synd men åter resa sig; dem låter jag stundom plågas till kroppen, så att de måtte frälsas. Det andra är deras, som gärna skulle vilja leva i evighet för att kunna synda i evighet, som hava all sin vilja inriktad på världen och som, om de någon gång göra något för mig, göra det i den avsikten, att deras timliga lycka må växa och förkovras. Åt dessa gives icke kroppslig plåga eller stora hjärtequal, utan de få vara kvar i sin makt och sin vilja, ty för det minsta goda, som de gjort mig, skola de här undfå sin lön för att sedan pinas i evighet.

Den vars vilja beständigt är till synden, för honom skall ju pinan bliva beständig. Det tredje tillståndet är deras, som mera frukta för att synda emot mig och förtörna mig än de frukta någon pina, och som hellre ville plågas evinnerligen med uthärdlig pina än de medvetet ville reta mig till vrede. Åt dem gives kroppens och hjärtats bedrövelse, såsom åt Petrus och Paulus och andra helgon, så att de här i världen måtte bättra vad de syndade i världen, eller så att de för en tid måtte renas, till större ära för dem själva och till exempel för andra. Denna trefaldiga misskund gjorde jag i detta rike med de tre, vilkas namn äro dig bekanta. Men nu, ängel, du min tjänare, säg, vilken misskund du beder om för min brud.»

Han sade: »Om själens och kroppens misskund, så att hon må göra bättring för vad hon syndat i världen, och ingen av hennes synder må komma inför din domstol». Herren svarade: »Det må ske efter din vilja».

Sedan talade han till bruden: »Du är min. Därför skall jag göra med dig såsom mig täckes. Älska ingenting så som mig. Rena dig alltså varje timma från synd med deras råd, åt vilka jag anförtrott dig. Fördölj ingen synd, lämna intet outrannsakat, anse ingen synd vara lätt och ingen vara värd att förbises. Ty allt vad du förbiser, det skall jag draga mig till minnes och döma. Inför min domstol skall nämligen ingen av dina synder komma, som blev straffad med botgöring under ditt liv. Men de synder, för vilka du ej gjort bot, skola renas i skärselden eller straffas med någon annan lönnlig dom av mig, såframt du ej tillfyllestgör för dem och bättrar dem här.»

Moderns ord till bruden om sin Sons förträfflighet och om hur Kristus nu korsfästes grymmare av sina fiender, de onda kristna, än han fordom korsfästes av judarna, och hur de förra följaktligen skola straffas hårdare och bittrare.

BOK 1 - KAPITEL 37

Modern talade: »Min Son hade tre goda ting. För det första hade ingen en så fin och vek kropp som han, ty den var byggd av de två yppersta naturer, nämligen gudomen och mandomen, och så ren, att liksom ingen fläck finnes i det klaraste öga, så kunde man icke finna något lyte på hans lekamen. Det andra goda bestod i att han aldrig syndade. Ty andra barn bära stundom sina föräldrars synder och sina egna; han däremot syndade aldrig och bar likväl allas synder. Det tredje var, att somliga dö för Gud och få en härlig lön därför, men han dog lika mycket för sina ovänner som för mig och sina vänner.

Men när hans fiender korsfäste honom, gjorde de fyra ting med honom. För det första krönte de honom med törnen. För det andra genomborrade de hans händer och fötter. För det tredje gävo de honom ättika att dricka. För det fjärde stucko de upp hans sida. Men nu klagar jag över, att min Son av sina ovänner, som nu äro i världen, korsfästes grymmare än då judarna korsfäste honom. Visserligen lider gudomen inga kval och kan icke dö; likväl korsfästa de honom med sina egna laster. Ty om en man tillfogar sin oväns bild kränkning och skada, bör skadegöraren, fastän bilden icke känner skadan, dock anklagas och dömas för sin onda vilja att skada, liksom för en begången gärning. På samma sätt äro deras laster, med vilka de andligen korsfästa min Son, ledare och tyngre för honom än deras, som korsfäste honom lekamligen.

Men nu frågar du kanske: Hur korsfästa de honom? Jo, för det första fästa de honom på det kors, som de berett åt honom, när de icke akta på sin skapares och herres bud utan skymfa honom, då han genom sina tjänare manar dem att tjäna honom och de förakta detta och i stället göra det som behagar dem. Sedan korsfästa de hans högra hand, när de hålla rättvisa för orättvisa och säga: 'Synden är icke så svår och så förhatlig för Gud som det påstås. Gud straffar icke någon i evighet; han hotar bara, för att skrämma oss. Ty varför återlöste han människan, om han ville att hon skulle förgås?'

De beakta icke, att den minsta synd, om människan finner glädje i den, är tillräcklig att bereda henne evigt straff, och att Gud icke låter ens den minsta synd förbliva ostraffad, liksom han icke heller låter ens den minsta goda gärning förbliva obelönad. Därför skall deras straff bliva evinnerligt, ty de hava en ständig vilja att synda, och min Son, som ser hjärtat, räknar den för gärning. Ty liksom de hava viljan, skulle de även fullborda den i gärning, om min Son tillstodde det. Vidare korsfästa de hans vänstra hand, när de vända dygden till last och vilja synda ända till slutet, i det de säga: 'Om vi bara på vårt yttersta säga en gång: Förbarma dig över mig, o Gud, så är Guds förbarmande så stort, att vi få förlåtelse'.

Men detta är icke dygd: att vilja synda och icke bättra sig, att vilja ha lön utan arbete, om icke ångern finnes i hjärtat, så att man ville bättra sig, om man blott kunde det för sjukdom eller något annat hinder. Sedan korsfästa de hans fötter, när de finna glädje i att synda och icke en enda gång tänka på min Sons bittra pina eller en enda gång tacka honom av sitt innersta hjärta med ord sådana som: 'O hur bitter var icke din pina, Gud; lov vare dig för din död' - sådant hör man aldrig ur deras mun. De kröna honom sedan med begabbelsens krona, när de begabba hans tjänare och anse det vara fåfängligt att tjäna honom. De giva honom även galla att dricka, när de glädja sig och jubla åt synden. Och icke en enda gång uppstiger den tanken i deras hjärta, hur svår och mångfaldig denna synd är. De sticka upp hans sida, när de hava vilja att framhärda i synden.

Jag säger dig i sanning, och detta kan du säga mina vänner, att sådana människor inför min Sons ögon äro orättfärdigare än de, som dömde honom, omildare än de som korsfäste honom, fräckare än de som sålde honom, och de böra få ett större straff än dessa. Pilatus visste mycket väl, att min Son icke syndat och icke var värd att dö. Likväl dömde han, emedan han fruktade att mista sin världsliga makt och att judarna kunde göra uppror, liksom nödtvungen, min Son till döden. Men vad skulle dessa ha att frukta om de tjänade honom, och vad skulle de mista av sin heder och värdighet, om de hedrade honom? Därför skola de dömas hårdare, och de äro i min Sons åsyn sämre än Pilatus, ty Pilatus dömde honom, därför att andra bådo det och ville det och under fruktan, men de

döma honom för sin egen viljas skull och utan fruktan, när de skymfa honom genom synden, som de kunde avhålla sig ifrån, om de ville. De avhålla sig dock icke från synden och blygas icke, när de hava begått synden, ty de betänka icke, att de äro ovärdiga Dens välgärningar, som de icke tjäna.

De äro sämre än Judas, ty när Judas hade förrått sin herre, visste han mycket väl, att denne var Gud och att han syndat svårt emot honom, men han misströstade och störtade sig så i helvetet, i det han trodde sig ovärdig att leva. Men fastän dessa mycket väl känna sin synd, framhärda de likväl i den och känna ingen ånger i hjärtat över den. De vilja vinna himmelriket med våld och makt, när de tro sig kunna få det icke genom gärningar utan för ett fåfängt hopps skull, men det gives dock endast åt den som arbetar och lider något för Gud.

De äro sämre än de, som korsfäste honom, ty när dessa sågo min Sons goda verk, nämligen att han uppväckte döda och botade spetälska, tänkte de inom sig: 'Denne man gör oerhörda och ovanliga undergärningar, ty med ett ord tillintetgör han vem han vill, han vet våra tankar och gör allt vad han vill. Om han finge framgång, skulle vi alla underkastas hans makt och bliva honom underdåniga.' Och för att icke nödgas underkasta sig honom korsfäste de honom, för sin avunds skull. Men om de hade vetat, att han var ärans konung, skulle de aldrig ha korsfäst honom.

Dessa människor däremot se dagligen hans verk och hans stora undergärningar, de njuta hans välgärningar och höra, huru de skola tjäna honom och komma till honom, men de tänka inom sig: 'Om vi måste lämna allt timligt och följa hans vilja och icke vår egen, så är detta tungt och outhärdligt'.

Därför förakta de hans vilja, på det att den icke må vara över deras egen vilja, och de korsfästa min Son genom sin förhärdelse, i det de lägga synd till synd emot sitt samvete. Ja, dessa äro sämre än de, som korsfäste honom, ty judarna gjorde det för avunds skull och emedan de icke visste att han var Gud, men dessa veta att han är Gud, och i sin ondska och förmäthenhet, för sin egen vinningslystnads skull, korsfästa de honom grymmare på andligt sätt än judarna på kroppsligt sätt, ty själva äro de återlösta, men judarna voro ännu icke återlösta. Därför, o brud, lyd min Son och frukta honom, ty liksom han är barmhärtig, är han även rättvis.»

Gud Faderns och Sonens hulda samtal med varandra och huru Fadern överlämnade den nya bruden åt Sonen och Sonen hult tog henne till sin, och huru brudgummen undervisar bruden i tålmod och enfald genom ett exempel.

BOK 1 - KAPITEL 38

Fadern talade till Sonen: »Jag kom med kärlek till jungfrun och tog din sanna lekamen av henne. Därför är du i mig och jag i dig. Liksom elden och värmen aldrig åtskiljas, så är det omöjligt att skilja gudomen från mandomen.»

Sonen svarade: »Dig vare all ära och heder, Fader; ske din vilja i mig och min i dig». Fadern svarade åter: »Se, min Son, denna nya brud överlämnar jag till dig såsom ett får att ledas och uppfostras. Du skall, såsom varande fårets ägare, av henne få ost att äta, mjölk att dricka och ull att kläda dig med. Men du, brud, bör lyda honom. Dig tillkomma nämligen tre ting. Du bör vara tålig, lydig och villig.»

Då sade Sonen till Fadern: »Din vilja med makt, makt med ödmjukhet, ödmjukhet med vishet, vishet med barmhärtighet; ske din vilja, som är och skall vara utan begynnelse och utan slut i mig. Jag tager mig henne i min kärlek, i din makt och den Helige Andes ledning, vilka icke äro tre gudar utan en Gud.»

Sedan sade Sonen till sin brud: »Du har hört, hur Fadern antvardade dig åt mig såsom ett får. Du bör alltså vara enfaldig och tålig som ett får och fruktsam i att nära och kläda. Tre äro nämligen i världen. Den första är helt naken, den andra törstig, den tredje är hungrig. Den första betecknar min Kyrkas tro, som är naken, ty alla blygas för att tala tron och mina bud, och om det finns några som tala sådant, så föraktas de och beskyllas för lögn. Därför böra mina ord, som framgå ur min mun, kläda denna tro liksom ull. Ty liksom ullen växer på fårets kropp av värmen, så framgå mina ord av min gudoms och min mandoms värme till ditt hjärta; de skola kläda min heliga tro med sanningens och vishetens vittnesbörd och bevisa att tron är sann, hon som nu anses fåfäng, så att de, som hittills varit lata till att kläda tron med kärlekens gärningar, efter att ha hört min kärleks ord må omvändas och åter upptändas till att tala trosvisst och handla kraftigt.

Den andra betecknar mina vänner, som efter den tröstandes sed åstunda att fullkomna min heder och som bedrövas av min vanheder. De skola berusas av sötman i mina ord, som de hört, och upptändas till en större kärlek till mig, och jämte dem skola andra, som nu äro döda, upptändas till min kärlek, när de höra, vilken nåd jag gör med syndarna. Den tredje betecknar dem, som tänka så i sitt hjärta: 'Om vi blott visste Guds vilja och huru vi borde leva, och om vi bleve väl undervisade om den goda vägen, så skulle vi gärna göra vad vi kunde'. Dessa liksom hungra att lära känna min väg, och ingen mättar dem, ty ingen visar dem fullkomligt, vad de skola göra, och om någon visar det, så lever ingen därefter. Därför synas dem orden vara liksom döda, eftersom ingen lever efter dem. Fördenskull vill jag själv visa dem vad de skola göra, och jag skall mätta dem med

min sötma.

Ty timliga ting, som synas och som nu åstundas av nästan alla, förmå icke mätta människan, utan uppväcka begär att vinna allt mer och mer. Men mina ord och min kärlek skola mätta människorna och fylla dem med överflödande ljuvlighet. Därför skall du, min brud, som är mitt får, vara angelägen att bevara tålmod och lydnad. Du är ju med all rättvisa vorden min; därför bör du följa min vilja. Den, som vill följa en annans vilja, bör emellertid hava tre ting. För det första skall han hava en vilja med honom. För det andra likadana gärningar. För det tredje bör han draga sig bort från hans ovänner. Men vilka äro mina ovänner om icke högmod och alla synder? Från dem bör du draga dig bort, om du åstundar att följa min vilja.»

Huru hoppet, tron och kärleken fullkomligen funnos i Kristus i hans dödsstund och huru de ofullkomligen finnas i oss eländiga.

BOK 1 - KAPITEL 39

Jag hade tre ting i min död. För det första tron, när jag böjde mina knän och bad, i det jag visste, att min Fader kunde frälsa mig från lidandet. För det andra hoppet, när jag ståndaktigt väntade och sade: Icke såsom jag vill. För det tredje kärleken, när jag sade: Ske din vilja. Jag hade kroppslig nöd på grund av den naturliga fruktan för lidandet, när blodssvetten gick ut ur min kropp. Ty på det att mina vänner icke skola rädas, att de äro övergivna, när bedrövelse drabbar dem, har jag med mitt exempel visat dem, att det svaga köttet alltid flyr plågorna. Men nu kan du fråga, hur blodssvetten gick ur min kropp.

Såsom den sjukes blod förtorkar och förtäres i alla ådrorna, så förtärdes mitt blod av naturlig smärta över döden. Min Fader ville ju visa den väg, varigenom himmelen skulle öppnas och den utestängda människan skulle ingå, och därför antvardade han mig av kärlek åt lidandet, så att min kropp efter fullbordat lidande skulle förhärligas i äran. Ty rättvisan tillät ej, att min mandom utan pina kom till äran, ehuru jag förmått göra det så med min gudoms makt. Hur skulle därför de förtjäna att ingå i min ära, som ha liten tro, fåfängt hopp och ingen kärlek?

Om de hade tro på den eviga glädjen och på det fruktansvärda straffet, skulle de icke åstunda något annat än mig. Om de trodde, att jag ser och vet allt och är mäktig till allt samt utkräver dom av alla, skulle de ledas vid världen, och de skulle rädas att synda inför mig mera av fruktan för mig än för människor. Om de hade ett fast hopp, då skulle hela

deras håg och tanke vara inriktade på mig. Om de hade gudlig kärlek, då skulle de åtminstone tänka i sin själ vad jag gjort för dem, hur stor min möda var vid förkunnelsen, hur stor min smärta var i lidandet, hur stor min kärlek var i döden, då jag hellre ville dö än övergiva dem.

Men deras tro är sjuk och liksom vacklande i dem, hotande att snart falla, ty de tro blott när hemsökelsen icke angriper dem men misströsta när något går dem emot. Deras hopp är fåfängt, ty de hoppas att synden skall undslippa rättvisa och sann dom. De hoppas erhålla himmelriket för intet och önska erhålla barmhärtighet utan rättvisans stränghet. Deras kärlek till mig är helt kall, ty de upptändas aldrig till att söka mig, om de icke tvingas av bedrövelsen.

Huru skulle jag kunna värmas av sådana, som icke hava rätt tro, icke fast hopp och icke brinnande kärlek till mig? När de därför ropa till mig och säga: 'Förbarma dig över mig, o Gud', så förtjäna de icke att bönhöras och icke heller att inträda i min härlighet, ty de vilja icke följa sin Herre till lidandet, och därför skola de icke heller följa honom till äran. Ingen riddare kan nämligen behaga sin Herre och efter sitt fall återupptagas i hans nåd, såframt han icke dessförinnan gjort honom någon ödmjuk bot för sitt förakt.»

De ord, varmed Skaparen ställer tre milda frågor till sin brud; den första om mannens tjänarställning och om hustruns herravälde, den andra om mannens arbete och hustruns förbrukande, den tredje om husbondens förakt och tjänarens heder.

BOK 1 - KAPITEL 40

Jag är din Skapare och Herre. Svara mig på tre ting, som jag frågar dig om. Hur är tillståndet i det huset, där hustrun klädes som fru och hennes make som tjänare? Månne detta höves?»

Då svarade hon i sitt samvete: »Nej, herre, det höves icke». Och Herren genmälte: » Jag är allas herre och änglarnas konung. Jag klädde min tjänare, nämligen min mandom, endast till nytta och nödortft, ty ingenting begärde jag i världen utom knapp kost och dräkt. Men du, som är min brud, du vill leva såsom fru, hava rikedom och ära och hållas i heder. Vad båtar nu allt detta? Förvisso är alltsammans fåfängligt, och allt måste lämnas. Människan blev ju icke skapad till sådant överflöd, endast till naturens nödortft. Men detta överflöd uppfanns av högfärden, som nu hålles och älskas som lag. Säg mig för det andra - månne det är passande, att mannen arbetar från morgon till kväll och hustrun på en timme förbrukar allt som blivit samlat?»

Då svarade hon: »Nej, detta är icke passande; hustrun bör i stället leva och handla efter mannens vilja». Herren sade: » Jag gjorde som den mannen, vilken arbetar från morgon till kväll. Ty från min ungdom och ända till min pina arbetade jag och visade den väg, som går till himmelen, i det jag predikade och med gärningar fullkomnade vad jag predikade. Men hustrun, d. v. s. själen, som borde vara min såsom en hustru, förbrukar allt detta mitt arbete, när hon lever i yppighet, så att intet av det jag gjorde gagnar henne; och icke finner jag i henne någon dygd, i vilken jag skulle kunna förnjöjas med henne. Säg mig för det tredje - i det hus, där herren föraktas och tjänaren hedras, måne det icke gå opassande och avskyvärt till där?»

Hon svarade: »Jo, förvisso». Och Herren sade: » Jag är allas Herre. Mitt hus är världen, och människan borde med rätta vara min tjänare. Men jag, Herren, föraktas nu i världen, och människan hedras. Därför skall du, som jag utvalde, tänka på att göra min vilja, ty allt, som är i världen, är endast som havets skum och en fåfänglig syn.»

I närvaro av den himmelska härskaran och bruden klagar Skaparen över fem män, betecknande påven och hans prästerskap, onda lekmän, judar och hedningar, och talar om den hjälp han sänder sina vänner, vilka beteckna alla människor, och om den mycket stränga dom han fäller över sina fiender.

BOK 1 - KAPITEL 41

Jag är allas Skapare. Jag är född av Fadern före morgonstjärnan; jag är oskiljaktigt i Fadern och Fadern i mig och en Ande i oss båda. Därför äro Fadern och Sonen och den Helige Ande en Gud och icke tre gudar. Jag är den, som lovade Abraham den eviga arvedelen och genom Moses förde mitt folk ut ur Egypten. Jag är densamme som talade i profeterna. Fadern sände mig till jungfruns moderliv men skilde sig icke från mig utan förblev oskiljaktigt hos mig, på det att människan, som avfallit från Gud, skulle återvända till Gud genom min kärlek.

Men nu vill jag i närvaro av dig, min härskara, fastän du ser allt och vet allt i mig, likväl för denna närvarande bruds kunskaps och undervisnings skull (ty hon kan fatta andliga ting endast genom deras likhet med kroppsliga) klaga över dessa fem män, som stå här, ty de förtörna mig på mångfaldigt sätt. Liksom jag fordom med namnet Israel i lagen förstod hela det israelitiska folket, så förstår jag nu med dessa fem alla människor i världen.

Den förste är Kyrkans styresman och hans präster, den andre är de onda lekmännen, den tredje är judarna, den fjärde är hedningarna och den femte mina vänner. Men från dig, jude, undantager jag alla judar, som hemligen äro kristna och i det fördolda tjäna mig med uppriktig kärlek, rätt tro och fullkomlig gärning. Och från dig, hedning, undantager jag alla, som gärna skulle vandra på mina buds väg, om de bara visste hur och om de bleve undervisade, och som med sin gärning göra så mycket de veta och kunna; de skola ingalunda dömas tillsammans med eder.

Nu klagar jag alltså över dig, du Kyrkans huvud, du som sitter på min stol, vilken jag överlämnat åt Petrus och hans efterföljare att sitta på, med trefaldig värdighet och myndighet: för det första att de skulle ha makt att binda själarna och lösa dem från synden, för det andra att de skulle öppna himmelen för de botfärdiga, för det tredje att de skulle stänga himmelen för de förbannade och dem, som förakta mig. Men du, som borde förlossa själarna och föra dem till mig, du är i sanning själarnas förgörare. Jag förordnade ju Petrus till herde och vårdare för mina får. Du däremot förskingrar och sargar dem. Du är sämre än Lucifer. Han hyste nämligen avund mot mig och önskade icke döda någon annan än mig, för att han skulle få härska i mitt ställe. Du är så mycket sämre, som du icke blott dödar mig, i det du med dina onda gärningar driver mig bort från dig, utan även dödar själarna genom ditt dåliga exempel. Jag återlöste själarna med mitt blod och antvordade dem åt dig som åt en trogen vän, men du överlämnar dem på nytt åt ovännen, varifrån jag återlöst dem.

Du är orättvisare än Pilatus: han dömde icke någon annan till döden än mig, men du dömer icke blott mig, såsom den vilken icke har någon makt och icke är värd något gott, nej, du dömer även de oskyldiga själarna, och skadegörarna låter du gå fria. Du är omildare än Judas; han sålde endast mig, men du säljer icke endast mig utan även mina utvaldas själar för din skamliga vinnings och ditt fåfänga namns skull. Du är nedrigare än judarna. Dessa korsfäste bara min kropp, men du plågar och korsfäster mina utvaldas själar, för vilka din ondska och din överträdelse är bittrare än varje svärd. Och därför är du lik Lucifer, orättvisare än Pilatus, omildare än Judas, nedrigare än judarna. Därför klagar jag med rätta över dig.»

Till den andre, d. v. s. till lekmännen, sade Herren: »Till din nytta har jag skapat allt. Du var ense med mig och jag med dig. Du gav mig din tro och lovade med en ed, att du skulle tjäna mig. Nu har du emellertid avfallit från mig, liksom en man, vilken icke känner sin Gud. Du håller mina ord för lögn och mina gärningar för fåfänglighet, och min vilja och mina bud säger du vara mycket tunga. Du har kränkt den tro du lovat mig. Du har brutit din ed och övergivit mitt namn. Du har skilt dig från mina helgons tal och har kommit att tillhöra djävlnas tal; deras kamrat har du blivit. Du tycker att ingen är värdig lov och heder utom du själv. Allt som är mitt och som du bör göra för mig, det

synes dig svårt, men det som behagar dig själv, synes dig lätt.

Därför klagar jag med rätta över dig, ty du har brutit den tro, du givit mig i dopet och senare, och för min kärlek, som jag bevisat dig med ord och gärningar, tadar du mig och kallar mig lögnare; för min pina kallar du mig en dåre.»

Till den tredje, d. v. s. till judarna, sade han: » Jag började mitt kärleksverk med eder, jag valde eder till mitt egendomsfolk, jag förde eder ut ur trädömen, jag gav eder min lag och förde eder in i det land som jag lovat edra fäder, jag skickade eder profeterna till tröst. Sedan utvalde jag bland eder en jungfru åt mig, av vilken jag tog mandom. Men nu klagar jag över eder, ty I viljen ännu icke tro, utan I sägen: 'Kristus har ännu icke kommit, han är fortfarande att vänta'.»

Till den fjärde, d. v. s. till hedningen, sade Herren: » Jag skapade dig och återlöste dig liksom den kristne, och allt gott gjorde jag för din skull, men du är såsom en vansinnig, ty du vet icke vad du gör, ja, såsom en blind, ty du vet icke vart du går. Du dyrkar nämligen den skapade i stället för Skaparen, det falska i stället för det sanna, och du böjer ditt knä för det som är lägre än du. Därför klagar jag över dig.»

Till den femte sade han däremot: »Träd närmare fram, min vän!» Och han sade genast till den himmelska härskaran: »Älskade vänner, jag har en vän, med vilken jag betecknar flera. Han är såsom en man, vilken är inestängd bland onda människor och hårt fjättrad. Om han talar vad sant är, slå de hans mun med stenar. Om han gör vad gott är, stöta de ett spjut i hans bröst. O mina vänner och alla helgon, hur länge skall jag tåla sådana människor, hur länge skall jag uthärda sådant förakt?»

Den helige Johannes döparen svarade: »Du är såsom den renaste spegel, ty i dig se vi och veta vi allt liksom i en spegel, utan hjälp av ord. Du är den oförlikneliga sötma, vari vi smaka allt gott. Du är såsom det skarpaste svärd, ty du dömer i rättvisa.»

Då svarade Herren honom: »Sannerligen, min vän, du säger sant, ty i mig se mina utvalda allt gott och all rättfärdighet, och detta se även de onda andarna, fastän icke i ljuset utan i sitt eget inre. En man, som blivit satt i fängelse och som förut lärt sig bokstäverna, vet, ehuru han sitter i mörkret, det som han lärt sig, fast han för tillfället icke kan se. Så är det med djävlarne: fastän de icke se min rättfärdighet i min klarhets ljus, veta de och se de den likväl i sitt eget inre. Jag är även såsom ett svärd, vilket skiljer två ting åt. Så giver jag åt var och en vad han förtjänar.»

Sedan sade Herren till den helige Petrus: »Du är trons och min Kyrkas grundare. Säg nu, i närvaro av denna härskara, vad rättvisligen bör ske med dessa fem män.»

Petrus svarade: »Lov och heder vare dig, Herre, för din kärlek, som du bevisar din

jord. Välsignad vare du av all din härskara, ty allt, som hänt och skall hända, låter du oss se och veta i dig, ty i dig se och veta vi allt. Detta är sann rättvisa, att den förste, som sitter på din stol och har Lucifers gärningar, han skall skymfligen mista den stol, vari han fördristat sätta sig, och bliva delaktig av Lucifers pina. Vad den andre angår, är det rättvisa, att emedan han avfallit från din tro, han må nedstörtas till helvetet med huvudet nedåt och fötterna uppåt, eftersom han föraktade dig, du som borde vara hans huvud, och älskade sig själv. Vad den tredje angår, är det rättvisa, att han ej får se ditt ansikte utan straffas för sin ondska och vinningslystnad, ty de otrogna förtjäna icke att njuta din åsyn. Vad den fjärde angår, är det rättvisa, att han inestänges såsom varande en galen man och förvisas till mörka platser. Vad den femte angår, är det rättvisa, att hjälp sändes honom.»

När Herren hört detta, svarade han: » Jag svär vid Gud Fader, vars röst Johannes döparen hörde i Jordan; jag svär vid den kropp, som Johannes döpte, såg och vidrörde i Jordan; jag svär vid Anden, som i duvoskepnad uppenbarade sig i Jordan, att jag skall utöva rättvisa över dessa fem».

Sedan sade Herren till den förste av dessa fem män: »Min stränghets svärd skall ingå i din kropp; det skall stickas in däruppe i huvudet och fästas så djupt och fast i dig, att det aldrig skall kunna dragas ut. Din stol skall sänkas liksom en tung sten, vilken ej upphör att falla, förrän den nått det yttersta djupet. Dina fingrar, nämligen dina bisittare, skola brinna i den outsläckliga svavelelden. Dina armar, nämligen dina ämbetsmän, som borde utsträckas till själarnas gagn men i stället utsträckas till världens nytta och heder, de skola dömas till det straff, varom David talar: 'Hans söner skola bliva faderlösa och hans hustru änka, och andra skola taga hans egendom'. Vem är 'hans hustru' om icke deras själ, vilken skall utestängas från den himmelska härligheten, mista Gud och bliva såsom en änka?

'Hans söner', d. v. s. de dygder, som de tyckas hava, och mina enkla, enfaldiga män, som äro under dem, skola skiljas från dem, deras värdighet och gods skola tillfalla andra, och i stället för värdighet skola de ärva evig skam. Sedan skall deras huvudprydnad nedsänkas i helvetets dy, ur vilken de aldrig skola kunna resa sig. Liksom de genom sitt höga anseende och sitt högmod stego upp över alla andra, så skola de sjunka djupare ner i helvetet än andra, ja så djupt att det skall bliva dem omöjligt att resa sig. Deras lemmar, nämligen alla de klerker, som följa dem och hjälpa dem, skola huggas av dem och frånskiljas, liksom när man river ned en mur, varvid det icke lämnas sten på sten och murbruken icke sammanhåller stenarna, och barmhärtighet skall icke vederfaras dem, ty min kärlek skall aldrig värma dem eller bygga upp dem till ett evigt hus i himmelen, utan de skola jämte sina huvuden för evigt utestängas från allt gott och pinas.

Men till den andre säger jag: Emedan du icke vill hålla den tro du lovat mig och icke vill hysa kärlek till mig, skall jag till dig sända ett djur, som stiger upp ur den vilt brusande strömmen, och det skall uppsluka dig. Och liksom strömmen alltid brusar nedåt, så skall detta djur släpa dig ned till helvetets djup, och lika omöjligt som det är för dig att simma emot den brusande strömmen, lika svårt skall det vara för dig att någonsin stiga upp ur helvetet.

Till den tredje säger jag: Emedan du, jude, nu icke vill tro att jag kommit, skall du få se mig, när jag kommer till den andra domen, men icke i min härlighet utan i ditt samvete, och du skall röna att allt vad jag sade var sant. Då återstår dig det straff som du förtjänat.

Till den fjärde säger jag: Eftersom du nu icke bryr dig om att tro och icke vill veta, skall ditt mörker bliva ljus för dig, och ditt hjärta skall upplysas, så att du vet mina domar vara sanna, och dock skall du icke komma till ljuset.

Till den femte säger jag: Med dig skall jag göra tre ting. För det första skall jag fylla dig invändigt med min glöd. För det andra skall jag göra din mun hårdare och fastare än varje sten, så att stenarna vända tillbaka mot dem, som kastat dem. För det tredje skall jag beväpna dig så väl med mina vapen, att ingen lans skall skada dig utan allt mjukna inför dig liksom vax för elden. Var därför styrkt och stå manligen fast!

Ty liksom en riddare, som i striden hoppas på hjälp av sin herre, kämpar så länge som någon livskraft är kvar i honom, så må du stå fast och kämpa, ty Herren din Gud skall giva dig den hjälp, som ingen kan motstå. Och emedan ditt antal är litet, skall jag hedra dig och mångdubbla dig. Se, mina vänner, dessa ting sen I och veten I i mig, och så stå de inför mig. Mina ord, som nu äro sagda, skola gå i fullbordan. Men de andra människorna skola aldrig komma in i mitt rike, så länge jag är konung, såframt de icke bättra sig, ty himmelen skall endast givas åt dem, som ödmjuka sig och göra bot.»
Då svarade hela härskaran: »Lov vare dig, Herre Gud, som är utan begynnelse och utan ände».

Jungfruns uppmanande ord till bruden om huru hon bör älska hennes Son över allting och huru alla dygder och nådegåvor inneslutas i den ärorika jungfrun.

BOK 1 - KAPITEL 42

Modern talade: »Jag hade tre ting, varmed jag behagade min Son. För det första ödmjukheten, så att ingen skapad vareelse, varken ängel eller människa, var ödmjukare än jag. För det andra hade jag lydnad, ty jag bemödade mig att lyda min Son i allt. För det tredje hade jag en synnerlig kärlek. Därför är jag trefaldigt hedrad av min Son. Ty för det

första har jag blivit ärorikare än änglar och människor, så att det icke finnes någon dygd hos Gud, som icke strålar i mig, ehuru han är källan och allas Skapare; jag är däremot hans skapade varelse, vilken han unnade större nåd än andra.

För det andra fick jag, som lön för min lydnad, en så stor makt, att det icke finnes någon så oren syndare, att han ej får förlåtelse, om han vänder sig till mig med föresats att bättra sig och med förkrossat hjärta. För det tredje är Gud mig så nära för min kärleks skull, att den som ser Gud han ser mig, och den som ser mig han kan se gudomen och mandomen i mig såsom i en spegel och mig i Gud.

Den som ser Gud ser nämligen i honom tre personer. Och den som ser mig ser liksom tre personer. Ty gudomen inneslöt mig med själ och kropp i sig och fyllde mig med all dygd, så att det icke finns någon dygd hos Gud, som icke lyser i mig, ehuru Gud själv är alla dygders fader och givare. Ty såsom det sker med två förenade kroppar, att vadhelst den ena upptager, det upptager också den andra, så gjorde Gud med mig.

Det är nämligen ingen ljuvlighet till, som icke finnes hos mig. Det är som när någon har en nötkärna och giver en annan en del av den. Min själ och min kropp äro klarare än solen och renare än en spegel. Såsom tre personer synas i en spegel, om de stå nära, så kunna Fadern och Sonen och den Helige Ande skådas i min renhet. Jag hade ju min Son i mitt sköte med hans gudom. Nu synes han i mig med gudom och mandom liksom i en spegel, eftersom jag är förhärligad. Därför må du, min Sons brud, sträva efter att följa min ödmjukhet och icke älska något förutom min Son.»

Sonens ord till bruden om hur människan genom ett litet gott stiger upp till det högsta goda och genom ett litet ont stiger ned till det värsta straff.

BOK 1 - KAPITEL 43

Guds Son talade: »Av ett litet gott upprinner stundom en stor lön. Dadelpalmen har en sällsam lukt, och i dess frukt är en sten. Om den sättes i fet jord, mår den väl, blomstrar och sätter frukt och växer till ett stort träd. Om den däremot sättes i torr jord, förtorkar den. Mycket torr är den jorden och fattig på gott, som förnöjes i synden. Om dygdernas säd sås i den, blir den dock icke fetare. Fet är däremot det sinnets jord, som erkänner sin synd och sörjer över den.

Om dadelkärnan sättes däri, d. v. s. om min doms och min makts stränghet sås däri, slår den rot i sinnet med tre rottrådar. För det första betänker den människan, att hon

ingenting kan göra utan min hjälp; därför öppnar hon sin mun för att bedja till mig. För det andra börjar hon också att giva några små allmosor för mitt namns skull. För det tredje lämnar hon sina världsliga bestyr för att tjäna mig. Sedan börjar hon öva försakelse genom fasta och genom att förneka sin egen vilja, och detta är trädets stam.

Därefter växa kärlekens grenar, när hon drager alla hon kan till det goda. Sedan växer frukten, när hon även undervisar andra i den mån hon kan och med all fromhet ger akt på hur hon skall kunna föröka min heder. En sådan frukt behagar mig högeligen. Så stiger alltså människan genom ett litet gott upp till fullkomningen. När hon först slår rot genom en, låt vara liten, fromhet, växer kroppen genom försakelse, mångdubblas grenarna genom kärlek och förkovras frukten genom predikan.

På liknande sätt stiger människan genom ett litet ont ned till den största förbannelse och det största straff. Du vet väl vad som är den tyngsta bördan av allt som växer? Det är förvisso det barn, som avlas men ej kan framföras utan dör i moderns liv. Därav sönderslites jämväl modern och dör, och fadern för henne och barnet till graven och jordar henne med det ruttnade fostret. Så gör djävulen med själen. Den lastbara själen är ju såsom djävulens hustru; hon följer hans vilja i allt, och hon avlar barn med honom, när synden behagar henne och hon fröjdas i den.

Ty såsom modern undfår och blir havande av den lilla säden, som icke är någonting annat än ruttenhet, så avlar även själen, när hon finner behag i synden, en stor frukt med djävulen. Sedan danas lemmar och stärker kroppen, när synd lägges till synd och dagligen förökas. När synderna förökats, sväller modern upp och vill föda men förmår ej. Naturen är nämligen förtärd i synden, hon är led vid livet, och hon ville gärna synda mera, men hon kan ej, och det tillstädes henne ej av Herren.

Då kommer fruktan, att hon ej förmår fullborda sin vilja, och styrkan och glädjen äro sin kos; överallt är smärta och sorg. När hon nu förtvivlar att kunna göra något gott, sönderslites moderlivet, och så dör hon, i det hon hädar och skymfar Guds dom, och av djävulen, barnets fader, föres hon till helvetets grav, där hon jordas med syndens ruttenhet och den onda begärelsens barn och skall vila i evighet. Se där, huru synden förökas från att ha varit ett litet ont och hur den växer till fördömelse.»

Skaparens ord till bruden om hur han nu föraktas och tadlas av människorna, som icke akta på vad han i sin kärlek gjort för dem, då han förmanat dem genom profeterna och även lidit för dem, och som icke bekymra sig om hans vrede, som han utövade mot de halsstarriga, i det han hårt straffade dem.

BOK 1 - KAPITEL 44

Jag är allas Skapare och Herre. Jag skapade världen, och världen försmådde mig. Jag hör från världen en röst som av en humla, vilken samlar honung på marken. Ty liksom humlan, när hon flyger, plötsligt sänker sig åter mot marken och ger ifrån sig en mycket hes röst, så hör jag nu i världen denna hesa röst säga: 'Jag aktar ej på vad som följer efter detta'. Ja, alla ropa: 'Jag aktar ej därpå'. Sannerligen, människan bryr sig icke om och giver icke akt på vad jag gjorde för kärleks skull, i det jag förmanade genom profeterna och själv predikade och led för dem. Hon bekymrar sig icke om vad jag gjorde i min vrede, då jag föll över de onda och olydiga. De se, att de äro dödliga och att döden oväntat kan drabba dem, men det bekymra de sig icke om.

De höra och se min rättvisa, som jag utövade mot Faraos och Sodoms invånare för deras synders skull, som jag gjorde mot konungar och andra furstar och som jag dagligen låter utövas med svärd och andra hemsökelser, men det är som om de icke såge allt detta. Därför flyga de som humlor dit de vilja, och stundom flyga de liksom hoppande, ty de förhäva sig i sitt övermod, men de sänka sig hastigt, i det de hängiva sig åt kättja och frosseri.

De samla även sötma men åt sig själva och på jorden, ty människan arbetar och samlar till kroppens nytta men ej till själens och till jordisk heder men ej till evig. De förvandla det timliga till plåga och det, som till intet är nyttigt, till evinnerligt straff. För min moders böners skull skall jag därför till dessa humlor, från vilka mina vänner äro undantagna (ty dessa äro endast med sin kropp i världen), sända min klara röst, vilken skall predika barmhärtighet, och de skola frälsas, om de höra den.»

Moderns, änglarnas, profeternas, apostlarnas och djävlarernas svar till Gud i brudens närvaro, i det de bevittna hans härlighet i skapelsen, mandomsanammelsen och återlösningen, och hur människorna nu motsäga allt detta och om den stränga dom, som de ådraga sig.

BOK 1 - KAPITEL 45

Modern talade: »Kläd dig, du min Sons brud, och förbliv ståndaktig, ty min Son nalkas dig. Hans kött blev pressat som i en vinpress. Ty såsom människan syndade i alla lemmar, så tillfyllestgjorde denne min Son i alla lemmar. Min Sons hår var utbrett, hans senior uttänjda, hans leder avbrutna, hans ben sargade, hans händer och fötter

genomborrade; hans sinne var bedrövat, hans hjärta var hemsökt av sorg, och hans inälvor trängdes ända in mot ryggen, ty människan syndade i alla lemmar.»

Sedan talade Sonen, medan himmelens härskara stod bredvid och hörde på, och sade: »Fastän I veten allt i mig, talar jag likväl för denna min bruds skull, som står här. Jag frågar eder, I änglar, sägen mig: vad är det, som var utan begynnelse och skall vara utan slut? Och vad är det, som skapade allt och icke är skapat av någon? Sägen det och bären vittnesbörd!»

Änglarna svarade såsom med en röst och sade: »Herre, det är du. Vi bära vittnesbörd om dig i tre ting. För det första, att du är vår Skapare och att du skapat allt som är i himmel och på jord. För det andra, att du är utan begynnelse och skall vara utan slut och att ditt herravälde och din makt skola vara i evighet. Utan dig har nämligen intet blivit gjort, ja utan dig kan intet göras. För det tredje vittna vi, att vi i dig se all rättvisa och allt som har skett och som skall ske, och att allt är närvarande hos dig utan begynnelse och utan ände.»

Sedan sade han till profeterna och patriarkerna: »Jag frågar eder: vem har fört eder från trälldom till frihet? Vem delade vattnet för eder? Vem gav eder lagen? Vem gav åt eder, profeter, ande att tala?» De svarade, honom: »Du, Herre. Du förde oss ut ur fångenskapen. Du gav oss lagen. Du uppväckte vår ande till att tala.»

Sedan sade han till modern: »Säg sanningens vittnesbörd vad du vet om mig». Hon svarade: »Innan den av dig utskickade ängeln kom till mig, var jag ensam till kropp och själ. Men sedan ängeln uttalat ordet, var din kropp i mig med sin gudom och mandom, och jag kände din kropp i min kropp. Jag bar dig utan smärta, jag födde dig utan kval. Jag svepte dig i fattiga kläder, jag närde dig med min mjölk, jag var med dig från din födelse och ända till din död.»

Sedan sade han till apostlarna: »Sägen, vem är han, som I haven sett, hört och förnummit?»

De svarade honom: »Vi hava hört dina ord och nedskrivit dem; vi hava hört dina stora gärningar, när du gav den nya lagen. Med ditt ord befallde du demonerna, och de veko hädan. Med ditt ord uppväckte du döda och botade sjuka. Vi sågo dig i din mänskliga lekamen. Vi sågo dina undergärningar i den gudomsära, som du hade i mandomen. Vi sågo dig överlämnad åt dina fiender och hänga på korset. Vi sågo dig lida den bittraste pina och läggas i graven. Vi förnummo dig, när du uppstod. Vi kände på ditt hår och ditt ansikte. Vi kände på dina sårmärken och dina lemmar. Du åt med oss och du gav oss din vältalighet. Du är i sanning Guds Son och jungfruns Son. Vi förnummo även, när du med din mandom uppfor till din Faders högra sida, där du är i evighet.»

Sedan sade Gud till de orena andarna: »Fastän I fördöljen sanningen i edert samvete, befäller jag eder likväl att säga: vem minskade eder makt?»

De svarade honom: »Liksom tjuvar icke säga sanningen, om icke deras fötter pressas i den hårda trästocken, så skulle icke heller vi säga sanningen, om icke din gudomliga och fruktansvärda makt tvingade oss. Du är den, som med din styrka nedsteg till dödsriket. Du förminskade vårt välde i världen. Du tog ut din rättmätiga tillhörighet, nämligen dina vänner, ur dödsriket.»

Då sade Herren: »Se, alla, som hava anda och ej äro iklädda kropp, bära sanningens vittnesbörd om mig, men de, som hava ande och kropp, nämligen människorna, motsäga mig. Några veta sanningen men bry sig icke därom. Andra veta den icke, och därför bry de sig icke därom utan säga allt vara falskt.» Åter sade han till änglarna: »De säga att edert vittnesbörd är falskt, att jag icke är Skapare och att alla ting icke äro kända i mig. Därför älska de den skapade världen högre än mig.»

Till profeterna sade han: »De säga emot eder och påstå, att lagen är fåfänglighet, att I frälsats tack vare eder styrka och klokhet, att anden varit falsk och att I haven talat efter eder egen vilja».

Till modern sade han: »Några säga, att du icke är jungfru, några, att jag icke tagit lekamen av dig. Andra veta det men bry sig icke därom».

Till apostlarna sade han: »De säga emot eder, ty de påstå, att I ären lögnare och att den nya lagen är nyttig till intet och är utan mening. Andra tro att det är sant men bry sig icke därom. Nu frågar jag eder: Vem skall bliva deras domare?»

De svarade honom alla: »Du, o Gud, som är utan begynnelse och utan slut. Du, Jesus Kristus, som är med Fadern. Åt dig är domsmakten given av Fadern; du är deras domare.»

Herren svarade: »Jag som klagade över dem, jag är nu deras domare. Men fastän jag vet och förmår allting, mån I likväl säga eder dom över dem.» De svarade honom: »Liksom hela världen i tidernas morgon förgicks i syndaflo den, så bör världen nu förgås i eld, ty ondskan och orättfärdigheten är nu mycket större än då».

Herren svarade: »Emedan jag är rättvis och barmhärtig, skall jag icke utöva dom utan barmhärtighet och icke barmhärtighet utan rättvisa. Därför skall jag för min moders och mina helgons böners skull ännu en gång sända världen min barmhärtighet. Men om de icke vilja höra, så skall rättvisan sedan följa desto strängare.»

Moderns och Sonens lovprisande ord till varandra i brudens närvaro, och huru Kristus

nu anses skamlig, vanhederlig och föraktlig av människorna och om dessa människors eviga fördömelse.

BOK 1 - KAPITEL 46

Maria talade till sin Son och sade: »Välsignad vare du, som är utan begynnelse och utan ände. Du hade den ädlaste och skönaste kropp. Du var den tappraste och dygdigaste man. Du var den allra värdigaste varelse.»

Sonen svarade: »Dina ord, som utgå ur din mun, äro mig ljuvliga och förnöja mitt hjärtas innersta såsom den ljuvligaste dryck. Du är mig ljuvare än alla andra varelser. Ty såsom olika ansikten skådas i en spegel men intet behagar mera än det egna, så älskar jag visserligen mina helgon, men dig älskar jag dock med en särskild kärlek, emedan jag är född av ditt kött. Du är såsom en myrra, vars doft steg upp till gudomen och förde gudomen ned i din kropp. Denna doft förde din kropp och själ till gudomen, varest du nu är med kropp och själ. Välsignad vare du, ty åt din skönhet fröjdas änglarna. Av din kraft befrias alla, som åkalla dig med uppriktigt hjärta. I ditt ljus skälva alla demonerna, och de våga ej stanna kvar i din glans, ty de vilja alltid vara i mörkret.

Du gav mig en trefaldig lovprisning, ty du sade, att jag hade den ädlaste kropp, för det andra att jag var den tappraste man och för det tredje att jag var den allra värdigaste varelse. Dessa tre ting motsägas blott av dem, som hava kropp och själ. De säga, att jag har den skamligaste kropp, att jag är den föraktligaste man och den uslaste varelse. Ty vad är skamligare än att locka andra till synd? De påstå ju, att min kropp lockar till synd, i det de säga, att synden icke är så ful som det påstås och icke till den grad misshagar Gud.

De säga, att ingenting är till utan att Gud vill att det skall vara så och att ingenting är skapat utom av honom. 'Varför skulle vi då ej nyttja det, som blivit skapat till vår nytta? Naturens bräcklighet fordrar detta, och så ha alla levat före oss, ja leva ännu.' Så tala människorna nu om mig, och min mandom, i vilken jag, den sanne Guden, uppträdde bland människorna, när jag avrådde från synden och visade hur svår den är, den säga de vara skamlig, som om jag skulle ha tillrätt det som onyttigt och skamligt är. De säga, att ingenting är hedervärt utom synden och det som behagar deras vilja. De säga även, att jag är den nesligaste man.

Vad är nesligare än att en man, som talar sanning, får uppleva, att man då slår honom på munnen med stenar och slår honom i ansiktet och han dessutom får höra skymf, i det de säga: 'Om han vore en man, skulle han hämnas'. Så göra de med mig. Jag talar till dem genom lärare och genom den Heliga Skrift, men de säga, att jag talar lögn.

De slå mig på munnen med stenar och med knytnävarna, när de begå äktenskapsbrott, dråp och lögn, och de säga: 'Om han vore manlig, om han vore den allsmäktige Guden, skulle han straffa en sådan överträdelse'. Jag fördrager emellertid detta med tålmod, och dagligen hör jag dem säga, att pinan varken är evig eller så bitter, som det säges, och att mina ord äro osanna. För det tredje anse de mig vara den uslaste varelse. Ty vad är värdelösare i huset än hunden och katten, för vilka man gärna toge en häst, om man finge byta?

Men människan håller mig för värdelösare än hunden; hon skulle icke vilja taga mig, om hon fördenskull måste mista hunden, och förrän hon ville mista hundskinnen, ville hon förkasta och förneka mig. Finns det en sak, som så föga behagar sinnet, att man ej tänker på den och åstundar den hetare än mig? Ty om de skattade mig högre än någon skapad varelse, så skulle de älska mig mera än andra ting. Men nu hava de intet, som är så litet, att de ej älska det högre än mig. Över allting sörja de mera än mig. De sörja över sina egna eller sina vänners förluster. De sörja över ett förnärmande ord; de sörja över att de förnärma andra människor, som äro mera framstående än de, men de sörja icke över att de förnärma mig, allas Skapare. Vilken människa är så föraktad, att hon ej blir hörd, om hon beder om något, och ej får någon gengåva, om hon giver bort något? Jag däremot är ytterligt usel och föraktlig i deras ögon, ty de anse mig icke vara värdig något gott, ehuru jag givit dem allt gott.

Du, min moder, smakade mera av min visdom än andra, och aldrig utgick något annat än sanning ur din mun. Så utgår heller aldrig något annat än sanning ur min mun. Jag skall nu rättfärdiga mig i alla helgons åsyn, för det första mot honom, som sade mig hava den oskönaste kropp, och jag skall bevisa, att jag förvisso har den allra ädlaste kropp, utan lyte och synd, och han skall drabbas av evärdlig skam, vilket alla skola få se. Vad beträffar honom, som sade, att mina ord voro osanna, och att han icke visste, huruvida jag är Gud eller icke, skall jag bevisa, att jag i sanning är Gud, och han skall såsom träck rinna ned till helvetet. Men den tredje, som ansåg mig vara den allra uslaste, honom skall jag döma till evärdlig fördömmelse, så att han aldrig får se min ära och min glädje.»

Sedan sade han till bruden: »Framhärda ståndaktigt i min tjänst. Du har kommit in liksom i en mur, i vilken du är inestängd, så att du ej kan fly och ej heller gräva under grundvalen. Uthärda alltså villigt den lilla bedrövelsen, så skall du sedan smaka evig vila i mina armar. Du vet Faderns vilja, du hör Sonens ord, du känner min Ande, du har tröst och huggnad i samtal med min moder och mina helgon. Framhärda därför ståndaktigt, annars skall du lära känna min rättvisa, genom vilken du skall tvingas att göra vad jag nu milt uppmanar dig att göra.»

Herrens ord till bruden om den nya lagens förakt och hur lagen nu förkastas och föraktas av världen och hur dåliga präster icke äro Guds präster utan Guds förrädare och om den förbannelse och fördömelse som sådana ådraga sig.

BOK 1 - KAPITEL 47

Jag är den Gud, som fordom kallades Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Jag är den Gud, som gav lagen åt Moses. Den var såsom en klädedräkt. Ty såsom en moder, vilken har ett barn i moderlivet, bereder kläder åt barnet, så beredde jag, Gud, lagen, vilken endast var en klädedräkt och en skugga och ett tecken för det som framdeles skulle ske. Jag klädde mig och svepte mig i dessa lagens kläder. Och liksom ett barn växer upp, lägger av sin gamla dräkt och påtager en ny, så lade jag av den gamla lagens klädedräkt, när den förbrukats, och påtog den nya klädedräkten, nämligen den nya lagen, och åt alla, som ville hava dem, gav jag kläder jämte mig.

Denna klädedräkt är icke trång eller svår att bära utan överallt väl anpassad. Den bjuder nämligen icke, att man skall fasta och arbeta övermåttan eller dräpa sig själv eller göra något, som går över möjligheterna, utan den är lämplig och ägnad att tygla och späka själen och kroppen. Ty när kroppen mycket håller fast vid synden, förtär denna synd kroppen. I den nya lagen finnas nu två ting. För det första klok måttlighet och rätt bruk av alla saker för själ och kropp. För det andra lätthet att hålla lagen, ty den som ej kan stå fast i ett, kan det i ett annat. Därav följer, att den som ej kan leva jungfruligt, honom står det fritt att ingå lofvårt äktenskap; och den som faller i synd må resa sig.

Men denna lag förkastas och föraktas nu av världen. De säga nämligen, att den är trång, tung och oformlig. Trång kalla de lagen, emedan den föreskriver, att man skall nöja sig med det nödvändiga och sky överflödet; dessa vilja däremot ha allting utan förnuftig måtta, i det de liksom boskap åtrå vad som är över kroppskrafterna, och därför är lagen dem trång. För det andra säga de, att den är tung, ty den säger, att man skall njuta med förnuftig måtta och på fastställda tider, men dessa vilja tillfredsställa sitt njutningsbegär mer än vad som är nyttigt och mer än vad som är föreskrivet. För det tredje säga de, att lagen är oformlig, eftersom den bjuder oss att älska ödmjukheten och tillskriva Gud allt gott.

Dessa vilja däremot förhäva sig och högmodas över de goda ting, som Gud givit dem, och därför är lagen dem oformlig. Se, så föraktad är min klädedräkt. Jag fullkomnade allt det gamla och började så det nya, ty det gamla var mycket svårt, och det var min mening, att det nya skulle förbliva, till dess jag komme för att döma. Men de

bortkastade skamligen den klädedräkt, varmed själen höljes, nämligen den rätta tron.

Därtill lägga de synd till synd, ty de vilja även förråda mig. Månne icke David säger i psalmen: 'Han som åt mitt bröd tänkte förräderi emot mig?' I dessa ord vill jag, att du skall lägga två ting på ditt minne. För det första att han icke säger 'tänker' utan 'tänkte', som om det gällde något redan förflutet. För det andra att han med dessa ord endast utmärker en enda människa, som förrådde. Jag däremot säger, att dessa äro mina förrädare, som nu finnas till, icke de som hava varit eller som skola komma, utan de som leva nu. Jag säger också, att det icke bara är en enda människa utan många.

Men nu kan du kanske fråga: 'Månne det icke finns tvenne bröd - ett osynligt och andligt, av vilket änglarna och helgonen leva, och ett jordiskt, varav människorna äta? Men änglarna och helgonen vilja intet annat än det som är efter din vilja, och människorna kunna intet annat än vad som behagar dig. Huru kunna de då förråda dig?' Jag skall svara dig i närvaro av min himmelska härskara; visserligen vet och ser den allting i mig, men jag talar för din skull, att du må veta. Det finns i sanning två bröd. Dels änglarnas.

Änglarna äta mitt bröd i mitt rike, på det att de må mättas av min utesägliga härlighet. De förråda mig ju icke, utan de vilja ingenting annat än vad jag vill. Men de förråda mig, som äta mitt bröd vid altaret. Jag är i sanning det brödet. Detta bröd har tre egenskaper: gestalt, smak och rundhet. Jag är i sanning brödet. Liksom brödet har jag tre egenskaper: smak, gestalt och rundhet. Jag har smak, ty liksom all mat är såsom smaklös och utan kraft, om brödet saknas, så är utan mig allt som är till smaklöst, kraftlöst och fåfängt. Jag har vidare brödets figur, emedan jag är av jorden.

Jag är ju född av min jungfruliga moder, men min moder är av Adam och Adam av jorden. Jag har jämväl den runda formen, vari varken finns slut eller början. Ingen kan skåda eller finna slut eller början i min vishet, makt eller kärlek. Jag är inuti allt, över allt och utanför allt. Ja, om någon skulle flyga som en pil utan uppehåll och i evighet, skulle han ändå aldrig finna ett slut eller en botten på min makt och dygd. På grund av dessa tre egenskaper, nämligen smak, figur och rund form, är jag det bröd, som synes och kännes på altaret men förvandlas till min lekamen, som blev korsfäst. Ty liksom ett torrt och eldfängt trästycke, om det lägges på elden, snabbt förtäres och intet blir kvar av trädets gestalt utan allt är eld, så blir vid orden Hoc est corpus meum det som förut varit bröd genast min lekamen, men det förbrännes ej såsom trä av eld utan av min gudom. Därför förrådes jag av dem, som äta mitt bröd. Vilket dråp kan vara avskyvärdare än det, varigenom någon dödar sig själv?

Och vilket förräderi är nedrigare, än när två äro förenade med ett olösligt band,

såsom fallet är med två makar, och den ene förråder den andre? Vad gör nu mannen, då han vill förråda sin hustru? Jo, han säger hycklande till henne: 'Låt oss gå till den och den platsen, att jag må fullkomna min vilja med dig'. Hon går med honom i all enfald, beredd till allt vad hennes make vill. Men när han funnit läglig tid och plats, använder han mot henne något av dessa tre medel att bringa henne om livet: antingen något så tungt, att det dödar henne med ett enda slag, eller något så vasst, att det strax tränger in i inälvorna, eller något, varmed hennes livsande strax hejdas och kväves. När nu maken är död, tänker förrädaren för sig själv: 'Nu har jag gjort illa. Om mitt illdåd blir allmänt känt, blir jag dömd till döden.' Därför går han och lägger den döda hustruns kropp på en hemlig plats, så att hans brott ej må uppdagas.

Så göra nu de präster mot mig, vilka äro mina förrädare. De och jag förenas med ett band, när de taga brödet och när de, i det de uttala orden, förvandla det till min sanna lekamen, som jag antog av jungfrun. Detta skulle ingen ängel kunna göra, ty endast åt prästerna gav jag denna värdighet; dem utvalde jag till det högsta ämbetet. Men nu handla de mot mig som förrädare, ty de visa mig ett glatt och vänligt ansikte och föra mig till en hemlig plats för att förråda mig. Dessa präster visa ett glatt ansikte, när de synas vara goda och enfaldiga, och de föra mig försåtligt till en lönnlig plats, när de träda fram till altaret. Jag är då, liksom en brud eller brudgum, beredd att göra all deras vilja, men de förråda mig. För det första lägga de en tyngd över mig, när den heliga gudstjänsten, som de förrätta för mig, är dem tung och svår.

Hellre tala de hundra ord för världen än ett enda för min ära. Hellre gäve de hundra mark guld för världen än en penning för mig. Hellre arbetade de hundrafalt för sin egen nytta och världens än en gång för min ära. Med denna tunga börda trycka de ned mig, så att jag är såsom död i deras hjärtan. För det andra stinga de mig liksom med ett vasst järn, som tränger in i inälvorna. När prästen går fram till altaret, betänker han nämligen, att han syndat, och ångrar sig, men han är fast besluten att synda på nytt, när gudstjänsten är fullbordad, i det han tänker för sig själv: 'Väl ångrar jag min synd, men jag lämnar icke ifrån mig henne, med vilken jag syndade, för att icke göra så mer'.

Dessa präster stinga mig liksom med det vassaste järn. För det tredje liksom kväves min ande, när de tänka inom sig: 'Gott och behagligt är det att vara med världen. Gott är det att leva utsvävande, och jag kan icke avhålla mig därifrån. Jag skall göra min vilja i ungdomen; när jag blir gammal, då vill jag bliva återhållsam och bättra mig.' Av denna genomusla tanke kväves min livsande.

Men nu kan man fråga, huru deras hjärtan bli så ljumma och kyliga för mig och allt gott, att de aldrig kunna värmas eller återuppstå till min kärlek. Såsom en låga icke kan flamma upp ur ett isstycke, även om detta lägges på elden, utan isstycket i stället smälter,

så kunna dessa, även om jag giver dem min nåd och de höra förmanande ord, dock icke uppstå till livets väg, utan de förtorka och tyna i allt gott. Så förråda de mig alltså, i det de visa sig hederliga och dock icke äro det, och emedan de tyngas och bedrövas av min ära, som de i stället skulle hava sin glädje i, och hava vilja till att synda och föresätta sig att synda ända till slutet. Och de liksom undangömma mig och försätta mig på en hemlig plats, när de tänka inom sig: 'Jag vet mig hava syndat, men om jag låter bli att fira mässoffret, står jag med skammen och blir tadlad av alla'.

Och så gå de oblygt fram till altaret och ställa mig framför sig och beröra mig, som är sann Gud och människa. Jag befinner mig med dem så att säga på en hemlig plats, ty ingen vet eller betänker, hur onda och ärelösa de äro, inför vilka jag, Gud, ligger såsom på en hemlig plats, ty även om den uslaste man vore präst skulle han dock, om han uttalade orden Hoc est corpus meum, konsekra min sanna lekamen, och jag, den sanne Guden och människan, skulle ligga i hans händer. Men när han lägger mig på sina läppar, då är jag icke längre genom nåden närvarande för honom med min gudom och mandom; jag är borta, och endast brödets gestalt och smak återstår för honom.

Icke så, som om jag icke i sanning vore närvarande för de onda likaväl som för de goda, ty det är jag, i kraft av sakramentets instiftelse; nej, jag menar, att verkan därav icke är densamma för de onda som för de goda. Se, sådana präster äro icke mina präster utan verkliga förrådare, ty de sälja mig liksom Judas gjorde och förråda mig. Jag betraktar hedningar och judar men jag ser inga, som äro sämre än dessa präster, ty de äro i samma synd, som föranledde Lucifers fall.

Nu skall jag även säga dig deras dom och vad de likna. Deras dom är förbannelse. David förbannade dem som ej lydde Gud, och eftersom han var en rättvis profet och konung, förbannade han icke av vrede eller ond vilja eller otålighet utan av Guds rättvisa. Så förbannar jag, som är bättre än David, dem, som äro präster; icke av vrede eller ond vilja utan av rättvisa. Förbannat vare därför allt vad de taga av jorden till sin nytta, ty de prisa icke sin Gud och Skapare, som givit dem detta.

Förbannad vare den mat och dryck, som går in i deras mun och som när deras kropp till föda åt maskarna och deras själ till helvetet. Förbannad vare deras kropp, som skall återuppstå i helvetet för att evigt brinna. Förbannade vare deras år, i vilka de ha levat onyttigt. Förbannad vare den stund, som börjar för dem i helvetet och som aldrig skall sluta. Förbannade vare deras ögon, med vilka de sett himmelens ljus. Förbannade vare deras öron, med vilka de hört mina ord, som de icke brytt sig om. Förbannad vare deras smak, med vilka de smakat mina gåvor. Förbannad vare deras känsel, varmed de vidrört mig.

Förbannad vare deras lukt, varmed de förnummit världens ljuvligheter, under det att de förgätit mig, som är ljuvligare än allt annat. Men nu kan man fråga: På vad sätt skola de förbannas? Jo, deras syn skall förbannas, ty de skola icke se Guds åsyn i mig utan helvetets mörker och pina. Deras öron skola förbannas, ty de skola icke höra mina ord utan blott helvetets skri och fasa. Deras smak skall förbannas, ty de skola icke smaka glädjen av mitt eviga goda utan blott den eviga elden.

Deras lukt skall förbannas, ty de skola icke förnimma den underbart ljuvliga vällukten i mitt rike, vilken övergår alla dofter, utan blott känna stanken i helvetet, vilken är bittrare än galla och värre än svavel. De skola förbannas av himmel och jord och av alla oskälige varelser, ty dessa lyda Gud och prisa honom, under det att de själva förakta honom. Fördenskull svär jag i min sanning (ty jag är sanningen), att om de dö så och i ett sådant syndens tillstånd, som de nu befinna sig i, så skall aldrig min kärlek eller min dygd innesluta dem i sig, utan de skola hemfalla åt en fördömelse utan slut.»

Hur gudomen, i närvaro av himmelens härskara och bruden, talade till mandomen emot de kristna, såsom Gud talade till Moses emot Israels folk, och huru de förbannade prästerna älska världen och förakta Kristus och om deras förbannelse och fördömelse.

BOK 1 - KAPITEL 48

En stor härskara syntes i himmelen, och Gud sade till den: »O mina vänner, som veten och förstån och skåden allt i mig, jag talar i eder närvaro för denna min bruds skull, som står här. Se, liksom när någon talar till sig själv, så talar min gudom till min mandom. Moses var med Herren på berget fyrtio dagar och nätter, och när folket såg, att han var borta så länge, togo de guld och kastade det i smältugnen, och därav smiddes en kalv, vilken de kallade sin gud. Då sade Gud till Moses: 'Folket har syndat. Jag skall förinta det, liksom något skrivet utstrykes ur en bok.' Moses svarade: 'Nej, min Herre. Betänk, att du fört det upp ur Röda havet och gjort underbara ting med det. Om du nu förintar det, var är då ditt löfte? Jag beder dig, gör icke detta, ty då skola dina ovänner säga: Ond är Israels Gud, han som förde folket upp ur havet men dräpte det i öknen.' Och Gud blidkades av hans ord.

Jag är denne Moses, för att tala i en liknelse. Min gudom talar till mandomen, liksom till Moses, och säger: 'Se vad ditt folk har gjort, se huru det försmått mig. Alla kristna skola dräpas, och deras tro utplånas.' Min mandom svarar: 'Nej, herre. Betänk, att jag fört folket genom havet i mitt blod, när jag var sargad från hjässan till fotabjället. Jag har lovat dem evigt liv; förbarma dig över dem för mitt lidandes skull.' Efter att ha

hört dessa ord blickades gudomen och sade: 'Ske din vilja, ty all dom är given åt dig. Sen, mina vänner, vilken kärlek! Men nu klagar jag inför eder, mina andliga vänner, änglar och helgon, och inför mina kroppsliga vänner, som äro i världen men endast med kroppen, att mitt folk samlade ved, tände en eld och kastade in guld, så att därav uppstod en kalv åt dem, vilken de nu tillbedja som Gud. Den står liksom kalven på fyra fötter, har huvud, hals och svans. När Moses dröjde på berget, sade folket: 'Vi veta icke vad som hänt honom'. Och det misshagade dem, att han fört dem ut ur fångenskapen, och de sade: 'Låtom oss söka en annan Gud, som kan gå före oss'.

Så göra nu dessa förbannade präster med mig. De säga nämligen: 'Varför skola vi föra ett strängare liv än andra? Vad få vi för lön för det? Det är bättre för oss att leva i frid och som vi vilja. Må vi alltså älska världen, som vi äro säkra på - hans löfte äro vi nämligen osäkra på.' Sedan samla de ved, d. v. s. de hängiva sig med alla sina sinnen åt världens kärlek, och de tända en eld, när de hava fullkomlig vilja till världen. De brinna, när deras lusta glöder i sinnet och skrider fram till handling. Sedan kasta de in guld; d. v. s. all den kärlek och hedersbetygelse, som de borde ägna mig, den offra de nu för världens äras skull. Så uppstår kalven, d. v. s. en fullständig kärlek till världen; den har fyra fötter, nämligen lättja, otålighet, omåttlig glädje och girighet. Ty dessa präster, som borde vara mina, äro lata när det gäller att bevisa mig heder, otålga att uthärda något för min skull, överdrivna i glädjen och aldrig nöjda med vad de vunnit. Kalven har även ett huvud och en strupe.

Detta betecknar hela deras vilja, som står till frosseri; den kan aldrig mättas, även om hela havet flöte in. Men denna kalvens svans är deras ondska, ty de tillåta ingen att behålla sina ägodelar, om de kunna fråntaga honom det. Genom sitt onda exempel och sitt förakt sära de och bringa dem på fall, som tjäna mig. En sådan kärleks kalv är i deras hjärtan; åt en sådan glädjas och förnöjas de. De tänka om mig såsom israeliterna om Moses. 'Han har varit borta länge', säga de. 'Hans ord synas vara fåfänga och hans gärningar mödosamma. Låtom oss följa vår egen vilja; vår makt och vilja vare vår Gud.' Ja, de nöja sig icke härmed; de glömma mig icke helt och hållet utan de hålla mig för en avgud. Hedningarna dyrkade trä och stenar och döda människor. Bland annat dyrkade de en avgud vid namn Belsebub, vars präster offrade honom rökelse och ägnade honom knäböjningar och lovprisande rop. Och allt av deras offer som var onyttigt läto de falla på marken, och fåglar och flugor förtärde det. Allt som var nyttigt behöllo däremot prästerna för sig. De låste dörren om sin avgud och behöllo nyckeln för sig själva, så att ingen skulle gå in.

Så handla prästerna mot mig i denna tid. De offra mig rökelse, d. v. s. de tala och predika sköna ord men till sin egen ära och för att vinna något timligt gott, men icke av kärlek till mig. Liksom rökelsedoften ej kan fångas utan blott kännas och synas, så lända

icke deras ord till själarnas gagn, så att de kunna rotfästas och bevaras i hjärtat; nej, de höras blott och tyckas angenäma för en kort tid. De offra mig böner men ingalunda sådana som äro mig behagliga; liksom de, som ropa lovprisning med munnen och tuga i hjärtat, stå de inför mig och ropa med munnen, under det att deras tankar sväva kring världsliga ting. Om de däremot skulle tala med någon mäktig person, då skulle deras hjärta följa med vad de talade, så att de ej skulle löpa vilse i talet och så att man ej skulle kunna anmärka på dem i någonting. Men inför mig bedja prästerna såsom de människor, vilka äro sinnesförvirrade och vilka tala ett med munnen men hava ett annat i hjärtat.

Ingen, som hör sådana människors ord, kan vara säker på innebörden. De böja knä för mig, d. v. s. de lova mig ödmjukhet och lydnad. Men i sanning, deras ödmjukhet är som Lucifers; de äro lydiga mot sina begär och icke mot mig. De stänga även dörren om mig och hava nyckeln i eget förvar. De låsa upp omkring mig och lovprisa mig, när de säga: 'Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden', men de stänga till om mig, när deras egen vilja fullkomnas och min vilja är såsom en innestängd och vanmäktig mans, vilken man varken kan höra eller se. De hava nyckeln i eget förvar, när de med sitt exempel förleda även andra, som önska göra min vilja, och, om de kunde, gärna ville förbjuda dem det, så att min vilja icke måtte befrämjas och fullkomnas, utan det endast måtte gå efter deras egen vilja. Vidare gömma de allt det i offret, som är dem nödvändigt och nyttigt, och de utkräva all hedersbetygelse och allt vad man är skyldig dem, men den människokropp, som faller till marken, d. v. s. dör, och för vilken de borde frambära det bästa offer, honom anse de onyttig och överlämna honom åt flugorna, d. v. s. åt maskarna, och vad de äro förpliktade att göra för honom, det bekymra de sig icke alls om och tänka icke på, ej ens om det gäller hans själs frälsning.

Men vad sades till Moses? 'Dröp dem, som gjort denna avgud!' Så blevo några dräpta den gången, dock ej alla. På samma sätt skola nu mina ord komma och döda dem - några skola dödas till kropp och själ genom evig fördömmelse, andra skola räddas till livet, så att de omvända sig och leva; andra skola dömas till en bråd död; ty dessa präster äro mig helt förhatliga. Vad skall jag likna dem vid? De likna törnbuskens frukt, som till det yttre är röd och vacker men till det inre full av smuts och taggar. Så träda de fram inför mig såsom män, vilka äro röda av kärlek, och för människorna synas de vara rena, under det att de invärtes äro fulla av all orenlighet.

Om denna frukt lägges i jorden, så växa andra törnen upp därav. Så dölja de sina synder och sin ondskas i hjärtat liksom i jorden, och de bliva så rotfästa i det onda, att de icke ens blygas för att framträda offentligt och skryta med sin synd. Därav taga andra sig icke allenast anledning att synda utan bliva även djupt sårade i sin själ, i det de tänka för sig själva: 'Om präster göra så, är det ännu mera tillåtet för oss'.

Ja, prästerna äro icke endast lika törnbuskens frukter utan även taggarna, ty de tycka icke om att bliva berörda med klander och förmaning, och de anse, att inga äro visare än de och att de alltså kunna göra allt vad de vilja. Därför svär jag i min gudom och mandom, så att alla änglar höra det, att jag skall bryta sönder den dörr, som de stängde om min vilja, och min vilja skall fullbordas, och deras vilja skall tillintetgöras och till evig tid inneslutas i pina och kval. Ty, såsom det fordom blivit sagt, 'jag skall börja min dom med prästerna och vid mitt altare'.»

Kristi ord till bruden om huru samme Kristus förliknas vid Moses, som förde folket ut ur Egypten, och hur de förbannade prästerna, vilka han i profeternas ställe utvalde till sina mera älskade vänner, nu ropa: »Gå bort ifrån oss!»

BOK 1 - KAPITEL 49

Guds Son talade: »Jag liknade mig förr vid Moses. När han förde ut folket, stod vattnet som en mur till höger och vänster. Jag är i sanning, för att tala i liknelse, den Moses, som förde ut det kristna folket, d. v. s. öppnade himmelriket för dem och visade dem vägen. Men nu utvalde jag åt mig andra vänner, kärare och förtrognare än profeterna, nämligen prästerna, vilka icke allenast höra mina ord och se, när de se mig själv, utan även taga på mig med sina händer, vilket ingen av profeterna eller änglarna kunnat göra.

Dessa präster, vilka jag i profeternas ställe utvalt till mina vänner, ropa till mig, men icke med sådan längtan och kärlek som profeterna, nej prästerna och profeterna ropa med två skilda röster. Prästerna ropa icke som profeterna: 'Kom, Herre, ty du är ljuv', utan de ropa: 'Gå bort ifrån oss, ty dina ord äro bittra, och dina gärningar äro tunga och bereda oss förargelse'.

Hör vad de förbannade prästerna säga! Jag står inför dem som det mildaste får, av vilket de taga ull att kläda sig med och mjölk att dricka, och ändå avsky de mig, trots min stora kärlek. Jag står som en gäst framför dem och säger: 'Vän, giv mig livets nödtorft, ty jag behöver det, och du skall i gengäld få den bästa lön av Gud'. Men fast jag uppträtt med fårets saktmod, driva de bort mig såsom den varg, vilken ligger i försåt för husbondens får. I stället för att giva mig gästfrihet förödmjuka de mig, liksom en förrädare, vilken är ovärdig att få härbärke, och vägra att taga emot mig.

Vad skall den bortdrivne gästen göra? Skall han icke använda vapenmakt mot den husbonde, som drev bort honom? Ingalunda - detta är icke rättvist, ty ägaren kan giva

eller förvägra sina tillhörigheter åt vem han vill. Men vad skall då gästen göra? Jo, han bör säga till den som driver bort honom: 'Vän, eftersom du icke vill taga emot mig, skall jag gå till en annan, som visar barmhärtighet mot mig'. Så kommer han till en annan och hör denne säga: 'Välkommen, herre; allt mitt är ditt! Du skall nu vara herre, och jag vill vara din tjänare och gäst.' I ett sådant härbärke, där jag hör sådana ord, behagar det mig att vara.

Jag är förvisso såsom en gäst, vilken är bortdriven av människorna; men fastän jag har makt att gå in överallt, gör jag det likväl ej, för rättvisans skull, utan jag går bara in till dem, som mottaga mig med god vilja och såsom en verklig herre, ej såsom en gäst, och som antvarda all sin vilja i mina händer.»

Modern och Sonen välsigna och lova varandra. Om den nåd, som Sonen beviljar åt Modern för dem, som äro i skärselden och vistas i denna världen.

BOK 1 - KAPITEL 50

Guds moder talade till Sonen och sade: »Välsignat vare ditt namn, min Son, förutan ände, jämte din gudom, som är utan begynnelse och utan ände. I din gudom äro tre underbara ting, nämligen makt, visdom och dygd. Din makt är såsom en våldsamt brinnande eld, inför vilken allt som är fast och starkt är att anse som ett förtorkat strå i elden. Din visdom är såsom ett hav, som är så stort, att det ej kan uttömmas och som, när det stiger och flödar över, betäcker dalar och berg. Så ofattlig och outrannsaktig är din visdom.

Hur vist har du icke skapat människan och satt henne över hela din skapade värld! Hur vist har du icke ordnat fåglarna i luften, djuren på jorden och fiskarna i havet och åt var och en givit dess livstid och ordning! Hur underbart giver du icke och fråntager alla livet! Hur vist giver du icke visdom åt de ovisa och fråntager de övermodiga den! Din dygd är såsom solens ljus, som lyser på himlen och uppfyller jorden med sitt ljus. Så mättar din dygd det högsta och det lägsta och uppfyller allt. Därför vare du välsignad, min Son, du som är min Gud och min Herre!»

Sonen svarade: »Käraste moder min, dina ord äro mig ljuvliga, eftersom de utgå ur din själ. Du är såsom morgonrodnaden, som bryter fram i klarhet. Du har strålat över alla himlar; ditt ljus och din klarhet ha övergått alla änglars. Med din klarhet har du dragit till dig den sanna solen, nämligen min gudom, så att min gudoms sol kom till dig och fattade fäste i dig. Av dess glöd är du uppvärmd mer än andra genom min kärlek; av dess glans

är du mer upplyst än andra genom min visdom. Jordens mörker har förjagats och alla himlar upplysts genom dig. Jag säger i min sanning, att din renhet, som behagade mig mera än alla änglar, drog min gudom till dig, att du skulle upptändas av den Helige Andes glöd; genom den inneslöt du den sanne Guden och människan i ditt sköte, varav människosläktet fick ljus och änglarna fröjdades. Därför vare du välsignad av din välsignade Son. Fördenskull finns det ingen bön, som du ställer till mig, som icke blir bönhörd, och genom dig skola alla, som bedja om misskund och ha vilja att bättra sig, få nåd. Du är nämligen som en ymnig källa, ur vilken misskunden flödar till de elända.»

Modern svarade Sonen: »All dygd och ära vare dig, min Son! Du är min Gud och min misskund; av dig är allt gott som jag har. Du är lik den säd, som ej såddes men likväl växte och gav hundrafaldig, ja tusenfaldig frukt. Ty all misskund utgår av dig, och emedan den är oräknelig och outsäglig, kan den väl betecknas med hundratalet, varmed all fullkomlighet utmärkes, ty av dig är all förkovran och fullkomning.»

Sonen svarade modern: »I sanning, moder, du talade väl, då du liknade mig vid den säd, som icke såddes men likväl växte, ty jag kom med min gudom till dig, och min mandom såddes ej genom mans och kvinnas sammankomst men växte likväl i dig, av vilken misskunden flödar till alla; därför sade du väl. Eftersom du med din muns högst ljuvliga ord drager misskund från mig, må du begära vad du vill, och det skall givas dig.»

Modern svarade: »O min Son, eftersom jag vann misskund av dig, beder jag om misskund och hjälp åt de elända. Det finns nämligen fyra platser. Den första är himmelen, vari änglarna och helgonens själar icke behöva något annat än dig, som de hava; ty i dig hava de allt gott. Den andra platsen är helvetet, och de som vistas där äro uppfyllda av ondskan och utestängda från all misskund. Därför kan ingenting mera ingå till dem av det som är gott. Den tredje platsen är skärselden, och de som vistas där behöva trefaldig misskund, ty de plågas på trefaldigt sätt. De plågas nämligen genom hörseln, ty de höra ingenting annat än pina, kval och elände. De plågas genom synen, ty de se ingenting annat än sitt elände. De plågas genom känslan, ty de känna den outhärdliga eldens och svåra pinans glöd. Giv dem, min Herre och Son, din misskund för mina böners skull!»

Sonen svarade: »Gärna vill jag för din skull giva dem trefaldig misskund. Det svåra, som de höra, skall lättas; det svåra, som de se, skall mildras; deras plåga skall dämpas och bliva mildare, och alla de, som äro i skärseldens svåraste plåga, skola från denna stund komma till den mellersta; de som äro i den mellersta, skola komma till den lättaste plågan, och de, som äro i den lättaste, skola få gå hem till vilan.»

Modern svarade: »Lov och ära vare dig, min Herre!» Och hon tillfogade genast:

»Den fjärde platsen är världen, och dess innevånare behöva tre ting. För det första ånger över sina synder. För det andra bot och tillfyllestgörelse. För det tredje styrka till att göra det goda.»

Sonen svarade: »Var och en, som åkallar ditt namn och har hopp till dig jämte föresats att göra bot och bättring för sina synder, åt honom skola dessa tre ting givas, och himmelriket därtill. Jag förnimmer nämligen en så stor ljuvlighet vid dina ord, att jag ej kan neka dig något som du beder om, ty du vill endast det jag vill. Du är som en lysande och brinnande låga, varmed de släckta ljusen upptändas och de tända näras, ty av din kärlek, som uppsteg i mitt hjärta och drog mig till dig, skola de, som varit döda i synden, få nytt liv, och de, som i min kärlek varit matta och svarta liksom rök, få ny styrka.»

Modern välsignar Sonen, medan bruden hör på, och den ärorike Sonen förliknar underskönt sin högst ljuvliga moder vid en blomma, uppväxt i dalen.

BOK 1 - KAPITEL 51

Guds moder talade till Sonen och sade: »Välsignat vare ditt namn, min Son Jesus Kristus! Heder vare din mandom över allt som är skapat! Ära vare din gudom över alla goda ting; den är en Gud med din mandom.»

Sonen svarade: »Min moder, du är lik en blomma, som växte i en dal. Runt den dalen voro fem höga berg, och blomman växte ur tre rötter, med en rak stjälk, som icke hade några knölar. Denna blomma hade fem blad, fulla av all ljuvlighet. Dalen höjde sig emellertid med sin blomma över dessa fem berg, och blommans blad utbredde sig över hela himlahöjden och över alla änglarnas körer. Du, min älskade moder, du är denna dal, för den ödmjukhets skull, som du hade i rikare mått än alla andra. Den växte sig högre än fem berg.

Det första berget var Moses, för hans makts skull. Han hade nämligen genom lagen makten över mitt folk, som om den varit innesluten i hans hand. Du inneslöt däremot alla lagars Herre i ditt sköte, och därför är du högre än detta berg.

Det andra berget var Elias, som var så helig, att han med själ och kropp blev upptagen till min heliga stad. Men du, käraste moder min, din själ blev upptagen och satt över alla änglakörer, vid Guds tron, och med den är din allrareaste kropp; därför är du högre än Elias.

Det tredje berget var Simsons styrka, vilken överträffade alla andra människors. Dock

besegrade djävulen honom genom sitt svek, men du har besekrat djävulen genom din styrka; alltså är du starkare än Simson.

Det fjärde berget var David, som var en man enligt mitt hjärta och min vilja men likväl föll i synd. Men du, min moder, följde min vilja i allt och syndade aldrig. Det femte berget var Salomo, som var full av visdom men likväl blev dårad. Men du, min moder, var full av all visdom, blev aldrig ovis och lät aldrig dåra dig. Därför är du högre än Salomo.

Blomman växte emellertid ur tre rötter, ty du hade från din ungdom tre egenskaper: lydriad, kärlek och gudomligt förstånd. Ur dessa tre rötter växte stjälken rak utan varje knöl; härmed menas din vilja, som aldrig böjdes och kröktes utom för min vilja. Blomman hade även fem blad, som växte över alla änglakörer. Du, min moder, är i sanning blomman med dessa fem blad.

Det första bladet är din ärbarhet; den är så stor, att mina änglar, som äro ärbara inför mig, se din ärbarhet och finna att den är förmer än de och mera framstående än deras helighet och ärbarhet. Därför är du högre än änglarna.

Det andra bladet är din barmhärtighet, som är så stor, att du, när du såg alla själers nöd, varkunnade dig över dem, samt led den största pina vid min död. Änglarna äro fulla av barmhärtighet och dock känna de aldrig smärta, men du, mildaste moder, varkunnade dig över de elända, när du kände all plåga vid min död, och i din barmhärtighet ville du hellre lida plågan än vara skild från den. Därför övergick din barmhärtighet änglarnas barmhärtighet.

Det tredje bladet är din mildhet. Änglarna äro visserligen milda och önska gott åt alla, men du, käraste moder, hade före din död en ängels vilja i din själ och kropp och gjorde väl mot alla. Och ännu nekar du ingen, som förståndigt beder för sin nytta. Därför är din mildhet högre än änglarnas.

Det fjärde bladet är din skönhet. Änglarna betrakta nämligen varandras skönhet och undra över alla själers och kroppars skönhet, men de se, att din själs skönhet övergår allt, som är skapat, och din kropps höviskhet överträffar alla skapade varelser. Så övergår din skönhet alla änglar och allt som är skapat.

Det femte bladet är din gudliga glädje, ty ingenting gladde dig utom Gud, liksom ingenting annat gläder änglarna än Gud. Var och en av dem känner och kände sin glädje i sig, men när de sågo din glädje åt Gud, sågo de i sitt inre, hur deras glädje flammade upp i dem, liksom ett ljus, i gudlig kärlek. De sågo, att din glädje var såsom ett flammande

bål, brinnande med den starkaste eld, och så högt, att dess låga nalkades min gudom. Och därför, ljuvaste moder, brann din gudliga glädje så skönt över alla änglakörer. Eftersom denna blomma hade fem blad, nämligen ärbarhet, barmhärtighet, mildhet, skönhet och den högsta glädje, var den full av all ljuvlighet. Men den som vill smaka ljuvheten, må nalkas den och upptaga den i sig. Så var det också med dig, goda moder.

Du var ju så ljuvlig för min Fader, att han upptog dig helt och hållet i sin Ande, och din ljuvhet behagade honom mer än allt annat. Blomman bär emellertid fröet med hjälp av solens hetta och kraft; därav växer frukten. Så tog den välsignade solen, min gudom, mandom i ditt jungfruliga sköte. Ty liksom säden, varhelst den sås, alstrar blommor av samma art som säden, så voro mina lemmar lika dina lemmar till skepnad och utseende, ehuru jag var man och du kvinna och jungfru. Ja, denna dal växte jämte sin blomma högre än alla berg, när din kropp upphöjdes över alla änglakörer med din allrasaligaste själ.»

Modern välsignar sin Son och beder honom, att hans ord måtte utspridas över världen och slå rot i hans vänners hjärtan. Huru denna jungfru liknas vid en blomma, underbart uppvuxen i en trädgård, och om de ord, som Kristus genom bruden sände till påven och andra Kyrkans prelater.

BOK 1 - KAPITEL 52

Den heliga jungfrun talade till Sonen och sade: »Välsignad vare du, min Son och min Gud, änglarnas herre och ärans konung. Jag beder dig, att dina ord, som du talat, må slå rot i dina vänners hjärtan och att deras sinnen måtte hänga lika fast vid dessa ord som becken sammanhöll Noas ark, vilken varken stormvägor eller vindar kunde slå sönder. Må de utspridas över världen såsom de ljuvaste grenar och blommor, vilkas doft sprides vida omkring! Må de även bära frukt och befinnas söta, liksom dadeln, vars sötma förnöjer själen.»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, käraste moder min! Min ängel Gabriel sade till dig: 'Välsignad är du, Maria, framför alla kvinnor!' Och jag bär det vittnesbördet om dig, att du är välsignad och högthelig, över alla änglakörer. Du är såsom en blomma i trädgården; fastän många olika välluktande blomster omgiva den, överträffar den dem likväl i doft, skönhet och dygd. Dessa blommor äro alla utvalda från Adam och ända till världens slut; de planterades i världens trädgård och lyste och doftade i mångfaldiga dygder.

Men bland alla dem, som varit och som sedan skola komma, är du den främsta i den goda levnadsvandelns och ödmjukhetens vällukt, i den älskligaste jungfrulighetens skönhet och i återhållsamhetens dygd. Jag frambär det vittnesbördet om dig, att du vid mitt lidande var förmer än någon martyr, i din återhållsamhet förmer än någon av bekännarna, i din barmhärtighet och goda vilja förmer än en ängel. Därför skall jag för din skull fästa mina ord såsom det fastaste beck i mina vänners hjärtan. De skola utspridas såsom välluktande blomster och bära frukt såsom den ljuvliga, underbara dadelpalmen.»

Sedan talade Herren till bruden: »Säg till min vän, din fader, vars hjärta är efter mitt hjärta, att han samvetsgrant framlägger dessa skrivna ord samt överlämnar dem till ärkebiskopen och sedan till den andre biskopen. När dessa ha blivit noggrant undervisade, må han sända dem vidare till den tredje biskopen. Säg honom även å mina vägnar: 'Jag är din Skapare och själarnas återlösare. Jag är Gud, som du älskar över allting. Se och skåda, hur de själar, som jag återlöste med mitt blod, äro såsom deras själar, vilka icke veta av Gud, och de äro så grymt fjättrade av djävulen, att han pinar dem i alla lemmar som i en hård press. Därför må du, om mina sår smaka dig i din själ och om du något besinnar min hudflängning och min pina, genom dina gärningar visa, hur mycket du älskar mig. Och mina ord, som jag talat med min egen mun, skall du låta komma till offentlig kännedom och själv bära fram till Kyrkans huvud.

Jag skall nämligen giva dig min Ande, så att du, varhelst det råder osämja mellan två, i mitt namn och av den kraft, som blivit dig given, skall kunna försona dem, om de tro. Och dessutom skall du, till ytterligare förtydligande av mina ord, till påven föra med dig vittnesbörden av dem, vilka mina ord smaka väl och tackas. Mina ord äro nämligen som fett, vilket smälter desto snabbare, ju större hetta som finnes invärtes, men om ingen hetta finnes, så kastas fettets upp och kommer ej ned i inälvorna.

Så är det med mina ord. Ty ju mera människan glöder i min kärlek, när hon äter och tuggar dem, desto mera gödes hon av den himmelska glädjens och den inre kärlekens sötma och desto mera flammor hon upp i kärlek till mig. Men de, vilka mina ord icke behaga, de hava liksom ister i munnen, vilket icke smakar dem och som de därför genast spotta ut och trampa på. Så försmås mina ord av somliga, emedan de andliga tingens sötma icke smakar dem. Men landets herre, vilken jag utvalde till min lem och i sanning gjorde till min, han skall manligen hjälpa dig och förse dig med förnödenheter för resan av väl förvärvade gods.'»

Moderns och Sonens välsignande och lovprisande ord till varandra, och huru jungfrun

liknas vid arken, vari staven, mannat och lagtavlorna voro, i vilken liknelse många sällsamma ting äro uppenbarade.

BOK 1 - KAPITEL 53

Maria talade till Sonen: »Välsignad vare du, min Son, min Gud, änglarnas Herre! Du är den, vars röst profeterna hörde, vars kropp apostlarna sågo, och den, vilken judarna och dina ovänner förgrepo sig på. Du är en enda Gud med gudomen och mandomen och den Helige Ande. Ty profeterna hörde Anden, apostlarna sågo din gudomsära, och judarna korsfäste din mandom. Därför vare du välsignad utan begynnelse och utan slut.» Sonen svarade: »Välsignad vare du, ty du är jungfru och moder. Du är den ark, som fanns i gamla förbundets tid och vari tre ting funnos: staven, mannat och tavlorna. Med staven skedde tre ting.

För det första förvandlades den till en giftlös orm. För det andra blevo havets böljor åtskilda genom den. För det tredje framkallade den vatten ur klippan. Jag, som låg i ditt moderliv och tog mandom av dig, förliknar mig vid denna stav. För det första är jag lika förfärlig för mina ovänner som ormen för Moses. De fly nämligen från mig liksom från åsynen av en orm. De bäva för mig och sky mig som en orm, och likväl är jag utan ondskans gift och i stället full av all barmhärtighet. Jag låter mig hållas av dem, om de vilja. Jag återvänder till dem, om de söka mig. Jag skyndar till dem liksom en moder till sin förlorade och återfunne son, om de åkalla mig. Jag bevisar dem barmhärtighet och förlåter deras synder, om de anropa mig. Så handlar jag mot dem, och ändå sky de mig som en orm.

För det andra åtskildes havets böljor genom denna stav, när vägen till himmelen, som var stängd för syndens skull, öppnades genom mitt blod och min pina. Ja, då delade sig i sanning havet, och en väg danades, där det förut ej funnits någon väg, när alla mina lemmars värk steg upp till hjärtat och hjärtat brast av den våldsamma plågan. När folket sedan förts genom havet, förde Moses dem ej genast till löftets land utan till öknen, för att de skulle prövas och undervisas där. Så är det ock nu: när folket antagit min tro och mina bud, föres det icke genast in i himmelriket, nej, det är nödvändigt, att människorna prövas i öknen, d. v. s. i världen, hur mycket de älska Gud.

Med tre ting retade emellertid folket Gud till vrede i öknen. För det första emedan de gjorde sig en avgud och tillbådo den. För det andra emedan de längtade efter köttgrytorna i Egypten. För det tredje genom sitt övermod, när de utan Guds vilja ville träda upp och strida mot sina ovänner. Så syndar även människan mot mig i denna världen. För det första dyrkar hon en avgud, ty hon älskar världen och vad däri är högre än mig, som är hennes skapare. Alltså är världen deras gud och icke jag. Jag sade ju i mitt

evangelium: 'Där, varest människans skatt är, där är ock hennes hjärta'. Så är människans skatt världen, ty till den trängtar hennes hjärta, ej till mig. Därför skola, liksom judarna föllo i öknen med svärd i kroppen, dessa människor falla med den eviga fördörelsens svärd i själen, och i den fördömsen skola de leva evärdligen. För det andra syndade de genom sin åtrå efter köttgrytorna.

Jag gav åt människan all hennes nödtorft, för att hon skulle bruka den höviskt och måttfullt, men nu vill hon njuta allt på omåttligt och oklokt sätt. Ty om hennes natur vore i stånd till det, skulle hon bola utan uppehåll, dricka utan hejd, åtrå utan mått och gräns, och så länge hon förmådde synda, skulle hon icke upphöra med synden. Därför skall det gå med dem som med judarna i öknen: de skola dö en bråd död. Ty vad är detta timliga liv annat än ett ögonblick i jämförelse med evigheten? Fördenskull skola de dö en plötslig död lekamligen, ryckas från detta korta livet och utan ände leva i plågor själsligen.

För det tredje syndade de i öknen genom sitt övermod, ty utan Guds vilja ville de tråda upp till strid. Så vilja människorna med sitt högmod stiga upp till himmelen, och de förtrösta icke på mig utan på sig, i det de följa sin vilja och åsidosätta min. Därför skola de, liksom judarna av sina fiender, själsligen dödas av djävlar, och deras pina skall bliva evig. De hata mig alltså som en orm, de dyrka en avgud i stället för mig, trakta efter sin åtrå mer än efter mig och älska sitt högmod i stället för min ödmjukhet. Ännu är jag likväl så barmhärtig, att om de omvända sig till mig med ångerfullt hjärta, så omvänder jag mig till dem såsom en mild fader och tager dem till mig.

För det tredje gav klippan vatten genom denna stav. Klippan är människans hårda hjärta, ty om det blir slaget med min fruktan och kärlek, flyta genast ångerns och botfärdighetens tårar ut. Ingen är så ovärdig, ingen är så ond, att icke tårar flyta ur hans ögon och alla hans lemmar uppväckas till fromhet, om han vänder sig till mig, innerligt betraktar mitt lidande, besinnar min makt och betänker min godhet, huru den låter jorden och träden bära frukt.

För det andra fanns mannat i Mose ark. Så vilade i dig, min jungfruliga moder, änglarnas, de heliga själarnas och de rättfärdiga jordevarelsernas bröd; dem behagar intet utom min sötma, för dem är all världen död, och gärna skulle de vara utan lekamlig föda, om det vore min vilja. För det tredje voro lagtavlorna i denna ark. Så vilade alla lagars herre i dig. Därför vare du välsignad framför allt skapat i himmelen och på jorden.»

Sedan talade han till bruden och sade: »Säg mina vänner tre ting. När jag kroppsligen var i världen, avpassade jag mina ord så, att goda människor blevo starkare och ivrigare genom dem och dåliga människor blevo bättre, vilket framgår av Magdalenas, Matteus' och många andras omvändelse. Jag avpassade även mina ord så,

att mina ovänner ej kunde vederlägga dem. Därför må de, med vilka mina ord sändas, arbeta ivrigt, så att de goda genom mina ord bliva ivrigare i det goda och de dåliga vända sig ifrån det onda, och de må taga sig i akt för mina ovänner, så att mina ord ej hindras. Jag gör ju icke någon större orätt mot djävulen än mot änglarna i himmelen. Ty om jag ville, kunde jag mycket väl tala mina ord så, att hela världen hörde. Jag skulle även kunna öppna helvetet, så att man såge dess plågor, men detta skulle icke vara rättvist, ty då skulle människan tjäna mig blott av fruktan, och hon bör tjäna mig av kärlek.

Ty ingen annan än den, som har kärlek, skall inträda i himmelriket. Jag gjorde slutligen djävulen orätt, om jag toge den, som för sina synders skull med rätta hemfallit åt honom, ifrån honom utan att denne gjort goda gärningar. Jag skulle även göra orätt mot ängeln i himmelen, om jag likställde en oren människas ande med honom, som är ren och som är glödande av kärlek. Ingen skall därför ingå i himmelen som icke blivit prövad i skärselden såsom guld i elden eller genom goda gärningar förvärvat sig en så långvarig skolning och prövning i världen, att det icke finns någon fläck hos honom, som bör renas.

Om du icke vet, till vilka mina ord skola sändas, skall jag säga dig det. Den är värdig att få höra mina ord, som med sina gärningar vill förtjäna att komma till himmelriket; för honom och för den, som med föregående goda gärningar förvärvat det, skola mina ord upplåtas; till dem skola mina ord gå. De, vilka mina ord smaka väl och vilka ödmjukt hoppas att deras namn äro inskrivna i livets bok, de hålla mina ord. Men de, vilka orden icke falla i smaken, de betrakta dem men kasta genast ut dem och utspy dem.»

Ängelns ord till bruden om huruvida hennes tankars ande är god eller ond, huru det finns två andar, nämligen en oskapad och en skapad, och om deras egenskaper.

BOK 1 - KAPITEL 54

Ängeln talade till bruden och sade: »Det finns två andar, en oskapad och en skapad. Den oskapade har tre egenskaper. För det första är han varm, för det andra ljuvlig, för det tredje ren. För det första värmer han, och hans värme utgår ej från några skapade ting utan från honom själv, ty jämte Fadern och Sonen är han allas skapare och allsmäktig.

Han värmer, när själen helt brinner av kärlek till Gud. För det andra är han ljuvlig, när ingenting behagar själen och ingenting förefaller henne ljuvligt utom Gud och tanken på hans gärningar. För det tredje är han ren, så att ingen synd kan påträffas hos honom

och intet, som är fult eller som kan förändras eller förgås. Han värmer emellertid icke som den jordiska elden, och han kommer icke, såsom den synliga solen, någonting att smälta, utan hans värme är själens inre kärlek och längtan, som uppfyller själen och drager henne till Gud. Han är ljuvlig för själen, icke såsom ett åtråvärt vin, en njutning eller något annat världsligt, nej, denna Andens ljuvlighet är så gränslös, att inga timliga behag kunna jämföras med den, och den är ofattbar för dem som ej smakat den. För det tredje är denne Ande så ren som solens strålar, hos vilka ingen fläck kan hittas.

Den andre anden, som är skapad, har också tre egenskaper. Han är brännande, bitter och oren. För det första är han brännande och förtärande såsom en eld, ty den själ, som han äger, upptänder han helt med vällustens och den onda begärelsens eld, så att själen icke kan tänka på eller önska något annat än sina begärs förverkligande, och följderna blir ofta, att hon fördenskull mister sitt timliga liv samt all heder och hugnad. För det andra är han bitter som galla, ty han uppfyller till den grad själen med sin lusta, att det tillkommande goda synes henne vara intet och det eviga goda vara dårskap, och allt det som är av Gud och som det är hennes plikt att hålla, blir henne bittert, ja avskyvärt som spya och galla.

För det tredje är han oren, ty han gör själen så usel och så benägen till synd, att hon icke blyges för någon synd, ja icke skulle avstå från någon synd, om hon icke fruktade människors dom mera än Guds. Därför är denne ande brännande som en eld, ty han brinner av begär att göra ont, och han upptänder andra jämte sig själv. Därför är han bitter, ty allt gott är honom bittert, och han vill även göra det bittert för andra. Därför är han oren, ty han fröjdas åt orenhet och vill, att andra skola bli honom lika.

Men nu skulle du kunna fråga mig: 'Månne icke även du är skapad ande liksom han? Varför är du då icke sådan?' Jag svarar dig: Jag är i sanning skapad av samme Gud som han, ty det finnes endast en Gud, Fader, Son och Helig Ande, och dessa äro icke tre gudar utan en Gud. Och båda äro vi skapade väl och till det goda, ty Gud skapade endast vad gott är. Men jag är såsom en stjärna, ty jag förblev i Guds godhet och kärlek, i vilken jag är skapad; han däremot är såsom ett kol, ty han avföll från Guds kärlek. Och liksom stjärnan intet är utan klarheten och glansen och kolet intet utan svärtan, så är den gode ängeln, vilken är såsom en stjärna, intet utan klarheten, d. v. s. den Helige Ande, ty allt vad han har, det har han av Gud Fadern, Sonen och den Helige Ande, av vars kärlek han glöder och av vars klarhet han strålar; han håller städse fast vid honom, danar sig efter hans vilja och vill aldrig någonting annat än vad Gud vill; så glödande är han, så ren är han.

Djävulen däremot är såsom ett vanskapligt kol och fulare än alla andra skapade varelser, ty liksom han en gång var skönare än andra, så skulle han bli vanskapligare

än andra, eftersom han satte sig upp emot sin Skapare. Såsom Guds ängel strålar av Guds ljus och oupphörligen brinner av hans kärlek, så brinner och ängslas djävulen alltid i sin ondska. Liksom dennes ondska är omätlig, så äro Guds andes godhet och Guds nåd outsägliga. Ty ingen i denna världen är så rotfäst hos djävulen, att icke den gode anden någon gång besöker och rör hans hjärta, och likaså är ingen så god, att icke djävulen gärna försöker komma honom nära med frestelse.

Många goda och rättfärdiga frestas ju med Guds tillåtelse av djävulen, och detta icke därför att de gjort något ont utan för att deras ära måtte bli större. Guds Son, som är en i gudomen med Fadern och den Helige Ande, frestades ju, när han tagit mandom; hur mycket mera skola då icke hans utvalda frestas, för att deras belöning måtte bli större! Även många goda falla stundom i synd, och deras samvete förmörkas stundom genom djävulens svek, men genom den Helige Andes kraft resa de sig på nytt, starkare än förut, och stå sedan fastare. Det finns ingen, som icke i sitt samvete förstår, huruvida djävulens ingivelse leder till syndens fulhet eller till det goda, såframt han noggrant vill tänka efter och rannsaka sig själv.

Därför bör du, min Herres brud, icke tveka angående dina tankars ande, huruvida den är god eller ond, ty ditt samvete säger dig vad som bör underlåtas och vad som bör göras. Vad måne den bör göra, som är full av djävulen? Den gode anden kan icke ingå i honom, eftersom han är full av ont. Tre ting bör han göra. För det första bör han avlägga en ren och fullständig bikt över sina synder. Även om han ej genast kan känna ånger, för sitt hårda hjärtas skull, gagnar dock bikten så mycket, att djävulen för dess skull liksom upphör med sitt svek och väjer för den gode anden.

För det andra bör han bliva ödmjuk, så att han vill göra bättring för de synder han begått och verka det goda han förmår; då börjar djävulen vika undan. För det tredje bör han med ödmjuk bön anropa Gud om att få tillbaka den gode anden, gripas av förkrosselse över begångna synder samt hava sann kärlek, ty kärleken till Gud dräper djävulen. Denne ville hellre hundra gånger dö än att människan av kärlek bevisade Gud det allra minsta goda, så avundsam och ondskefull är han.»

Sedan talade den heliga jungfrun till bruden och sade: »Du min Sons nya brud, kläd dig i din dräkt och sätt på dig ditt bröstsmykke, d. v. s. min Sons lidande».

Hon svarade henne: »O min fru, du må sätta på mig detta smycke».

Jungfrun sade: » Ja, jag vill göra det. Jag vill ock säga dig, hur min Son var beskaffad och varför han så innerligt åstundades av fäderna. Han stod så att säga mellan två olika städer, och en röst från den första staden ropade till honom: 'Du man, som står på vägen mellan de båda städerna, du är en vis man, ty du vet att akta dig för hotande faror. Du är även stark i att lida det tillstötande onda; du har även mannamod, ty du fruktar intet. Vi

ha åstundat dig, och vi vänta på dig.

Öppna därför vår port, ty våra ovänner belägra den, så att den icke kan öppnas.' Ur den andra staden hördes en röst, som sade: 'O du mildaste och starkaste man, hör vår klagan och gråt! Vi sitta i mörkret och lida outhärdlig hunger och törst. Betänk därför vårt elände och vår stora nöd. Vi äro slagna, liksom hö, avslaget med lie. Allt gott förtorkar i oss; all vår styrka tynar bort. Kom till oss och fräls oss, ty dig allena ha vi väntat, dig ha vi hoppats på som på vår befriare. Kom och avskaffa vår nöd, vänd vår jämmer i glädje och var vår hjälp och räddning! Kom, du välsignade, allra värdigaste lekamen, som framgick ur den rena jungfrun.'

Dessa båda röster hörde min Son från de båda städerna, d. v. s. från himmelen och dödsriket. Därför förbarmade han sig, öppnade genom sitt så bittra lidande och sin blodsutgjutelse dödsrikets port och förde ut sina vänner. Han öppnade även himmelen, till änglarnas fröjd, och förde de ur dödsriket befriade ditin. Betänk detta, min dotter, och hav det städse för ögonen.»

Huru Kristus liknas vid en mäktig herre, som byggde en stor stad och ett härligt slott med vilka världen och kyrkan symboliseras, och huru domarna, försvararna och arbetarna i Guds kyrka ha förvandlats till en dålig båge.

BOK 1 - KAPITEL 55

Jag är lik en mäktig herre, som byggde en stad och uppkallade den efter sig. Sedan byggde han ett slott i staden, och där voro många rum, avsedda till nyttiga ändamål. Sedan han byggt slottet och ordnat alla sina saker, delade han sitt folk i tre delar och sade: 'Mina vägar bära till fjärran trakter. Förbliven nu trogna och arbeten manligt till min ära. Jag har ju ordnat för eder nödtorft och eder föda, och I haven även domare till att döma eder och försvarare till att värna eder mot fiender. Jag har även utsett arbetare, som skola föda eder, giva mig tionde av sitt arbete och spara till min nytta och heder.' Sedan någon tid förflutit, glömdes emellertid stadens namn. Då sade domarna: 'Vår herre har rest till fjärran trakter. Låtom oss döma rätta domar och hålla rättvisa, så att vi icke må tadlas, när vår herre kommer tillbaka, utan kunna hembära heder och välsignelse.'

Försvararna sade: 'Vår herre litade på oss och lämnade försvaret av sitt hus åt oss. Låtom oss därför avhålla oss från överflöd i mat och dryck, så att vi ej bli odugliga till strid. Låtom oss även avhålla oss från omåttlig sömn, så att vi må vara på vår vakt och icke övrumplade. Må vi vara väl beväpnade och ständigt vaksamma, så att vi ej må

befinnas oförberedda, när fiender komma. På oss hänger nämligen i högsta grad vår herres heder och vårt folks frälsning.' Arbetarna sade: 'Stor är vår herres ära och ärorik är hans belöning. Må vi därför arbeta tappert och icke blott erbjuda honom tiondedelen av vårt arbete utan även allt som blir över av vårt livsuppehälle. Vår lön skall bliva desto ärorikare, ju större han ser att vår kärlek är.'

Så gick åter en tid, och stadens och slottets herre blev bortglömd. Då sade domarna till varandra: 'Vår herre dröjer länge borta. Vi veta icke, om han återvänder eller ej. Låtom oss alltså döma efter vår egen vilja och göra vad som behagar oss.' Försvarena sade: 'Det är dumt av oss att arbeta, när vi icke veta, vad lön vi skola få. Må vi hellre ingå förbund med våra fiender och sova och dricka tillsammans med dem, ty vi bry oss icke om, vems fiender de ha varit.' Arbetarna sade: 'Varför spara vi vårt guld åt en annan, när vi icke veta vem som skall få det efter oss? Det är bättre att vi själva använda det och förfoga över det efter vårt behag. Vi skola giva tiondet åt domarna och göra dem vänligt stämnda, så kunna vi sedan göra vad vi vilja.'

Jag är i sanning lik denne mäktige herre, ty jag byggde mig en stad - det är världen - och inrättade ett slott där - det är kyrkan. Världens namn var gudomlig vishet, ty av begynnelsen hade världen detta namn, att den var skapad i gudomlig vishet. Detta namn vördades av alla, och Gud lovades av sina skapade varelser i sin vishet och prisades underbart, men nu är stadens namn vanhedrat och förändrat, och ett nytt namn har uppkommit, vilket lyder: mänsklig vishet. Ty domarna, som fordom dömde i rättvisa och gudsfruktan, de ha nu gripits av övermod och lägga snaror för enfaldiga människor.

De önska vara värtaliga, på det att de må vinna människors lov, och de tala det som faller folk i smaken, på det att de måtte vinna ynnest. De fördraga stilla alla ord, på det att de må kallas goda och saktmodiga; de mottaga gåvor och förvränga den rätta domen. De äro visa för sin timliga nyttas och för sin egen viljas skull men stumma, när det gäller att lova mig. De trampa de enfaldiga under fötterna och bringa dem till tystnad.

De utsträcka sin vinningslystnad till alla och göra det rätta till falskt. Sådan vishet älskas numera, men min visdom är förgäten. - Kyrkans försvarare, som äro adelsmännen och riddarna, se mina ovänner och min Kyrkas angripare men låtsas ej om det; de höra deras smädande ord men bry sig ej om det; de varsebliva och lägga märke till mina buds angripares gärningar men bära det likväl tåligt.

De se, hur dessa dagligen begå alla dödssynder, som om de vore tillåtna, men de plågas ej därav utan sova och umgås med dem, ja de förbinda sig med ed vid deras sällskap. Arbetarna, d. v. s. hela allmogen, försmå mina bud och kvarhålla de gåvor och tionden, de skulle bringa mig. De erbjuda i stället gåvor åt sina domare och visa dem

vörndad, på det att domarna måtte bliva välvilliga och gunstigt stämnda emot dem. Sannerligen, jag kan djärvt säga, att min och min Kyrkas fruktans svärd är bortkastat i världen och penningpungen satt i dess ställe.»

De ord, varmed Herren utlägger det närmast föregående kapitlet, och om den dom, som han fäller över sådana människor, och huru Gud för de godas skull för en tid uthärdar de onda.

BOK 1 - KAPITEL 56

Jag sade dig förut, att min Kyrkas svärd är bortkastat och en penningpung satt i dess ställe, vilken är öppen i ena ändan och i andra ändan är så djup, att det som man lägger in aldrig når botten och pungen aldrig blir fylld. Denna pung är girigheten, vilken övergår alla mått och har blivit så mäktig, att man föraktar Herren och intet åstundar förutom penningar och den egna viljan. Jag är såsom en herre, vilken är både fader och domare. När han skall gå fram och döma, säga de kringstående till honom: 'Herre, träd skyndsamt fram och fäll domen!' Herren svarar dem: 'Vänta litet, tills i morgon, ty kanske min son ännu bättrar sig under tiden'.

När han kommer tillbaka nästa dag, säger folket till honom: 'Träd fram, Herre, och fäll domen! Varför uppskjuter du domen så länge och dömer icke skadegörarna?' Herren svarar då: 'Vänten ännu litet för att se om min son bättrar sig. Men om han då icke kommer till besinning, skall jag göra vad rättvist är.' Så fördrager jag människan tåligt ända till det yttersta ögonblicket, ty jag är både fader och domare. Men min rättvisa är oföränderlig, och fastän den uppskjutes länge, skall jag dock antingen straffa syndarna, om de icke bättra sig, eller också bevisa dem barmhärtighet, om de omvända sig.

Jag sade dig även förut, att jag delade folket i tre delar, nämligen i domare, försvarare och arbetare. Vilka betecknas med dessa domare om icke prästerna, som vänt den gudomliga visheten till en ond och fåfänglig sådan? Liksom de präster bruka göra, vilka taga många ord och sammansätta dem till några få ord, vilka säga detsamma som de många, så ha denna tids präster tagit mina tio budord och sammansatt dem till ett enda. Vilket är detta enda ord? Jo, det är: Sträck ut din hand och giv penningar! Detta är prästernas vishet, att tala vackert och handla illa, att låtsas vara mina tjänare men handla ondskefullt emot mig.

För gåvornas skull tåla de gärna syndarna i deras synder, och de enfaldiga bringa de på fall med sitt dåliga exempel. Dessutom hata de dem, som vandra på min väg. Med

kyrkans försvarare menas de otrogna riddarna; dessa bryta sin tro och loven och tåla gärna dem, som synda mot min Kyrkas tro och stadgar. Arbetarna, d. v. s. hela allmogen, äro liksom otämjda tjurar, vilka ha tre kännetecken: för det första böka de upp jorden med sina klövar, för det andra fylla de och mätta sin buk, för det tredje fullkomna de sin lusta enligt sin åstundan. Så fikar nu allmogen med hela sin åstundan efter timliga ting. Den fyller sig med omåttligt frosseri och världslig fåfänga och fullkomnar besinningslöst sina sinnliga begär.

Men fastän mina ovänner äro många, har jag dock bland dem många vänner, ehuru hemliga. Liksom jag fordom sade till Elias, som trodde att han var den ende överlevande av mina vänner: ' Jag har sjutusen män, som icke böjt knä inför Baal', så har jag nu, fastän ovännerna äro många, likväl många hemliga vänner bland dem, vilka dagligen sörja över att mina ovänner äro övermäktiga och att mitt namn föraktas. Därför gör jag för deras böners skull såsom en kärleksrik och god konung, vilken känner stadens onda gärningar men tåligt fördrager inbyggarna och sänder brev till sina vänner för att varna dem för faran: jag sänder mina ord till mina vänner, och de äro icke så dunkla som Apokalypsens, vilka jag uppenbarade för Johannes på dunkelt sätt, på det att de skulle uttydas av min ande den tid, som behagade mig.

De äro icke så hemliga, att de ej må förkunnas, och det är ej med dem som med de hemligheter, vilka Paulus såg men ej hade rättighet att omtala, utan dessa ord äro så uppenbara, att alla, både små och stora, kunna förstå dem, och så lätta, att alla, som vilja, kunna fatta dem. Därför skola mina vänner låta mina ord komma till mina ovänner, så att de kanske omvända sig, när deras fara och dom blir bekant för dem, och ångra sina gärningar.

Annars skall jag döma staden, och liksom en mur nedrives, så att det icke lämnas sten på sten och i grundvalen icke ens två stenar hålla fast vid varandra, så skall det gå med staden, d. v. s. världen. Domarna skola brinna i den kraftigaste eld. Nu brinner ingen eld kraftigare än den, som näres med något fett. Dessa domare voro feta, ty de hade mer tillfälle att fullborda sin vilja än andra; de överträffade andra i ära och timligt överflöd, och de överflödade mer än andra i ondska och orättfärdighet. Därför skola de brinna i den hetaste kittel.

Försvararna åter skola upphängas i den högsta galge. Galgen består ju av tvenne upprätta träbjälkar och av en tredje bjälke, ställd på tvären över de båda andra. Denna galge med två bjälkar betecknar deras grymma och svåra straff, som är uppbyggt liksom av tvenne bjälkar. Den första är, att de icke hoppades på min eviga lön och icke arbetade för den med sina gärningar. Den andra bjälken är, att de misströstade om min makt och godhet, i det de trodde, att jag icke kunde eller ville giva dem tillfyllest. Tvärbjälken är

deras onda sinnelag, som tog sig uttryck i att de handlade illa, fast de mycket väl visste vad de borde göra, och icke blygdes att handla emot sitt samvete. Men galgens rep är den eviga elden, som icke kan släckas med vatten, icke kan sönderskäras med sax eller förnötas eller brista på grund av ålder.

I denna galge, varest den grymmaste pina och en outsläcklig eld råda, skola de hänga och känna skam och blygsel liksom olyckliga förrädare, emedan de varit trolösa. De skola få höra smädelser, eftersom mina ord misshagat dem. Verop skall vara i deras mun, eftersom deras egen heder och berömmelse var dem ljuvlig. I denna galge skola de sargas av levande korpar, som aldrig mättas - det är djävlarne -, och fast de sargas, skola de aldrig bliva förtärda, utan de skola leva evinnerligen och plågas, och deras plågoandar skola också leva evinnerligen. Där skall vara ett ve, som aldrig slutar, och ett elände, som aldrig lindras. Ve dem, att de någonsin blivit födda! Ve dem, att deras liv blev så långt!

Vad till sist arbetarna angår, skall deras rättvisa straff bliva tjurarnas. Tjurarna hava mycket hårt kött och skinn; därför består deras straff i det vassaste järn. Detta vassa järn är helvetets död, som skall pina dem, vilka föraktat mig och älskat sin egen vilja i stället för mina bud.

Men mitt brev, d. v. s. mina ord, är skrivet, och må mina vänner arbeta på att det klokt och visligen når fram till mina ovänner; de kanske vilja höra det och så bättra sig. Men om några, sedan de hört mina ord, säga: 'Låtom oss ännu vänta litet grand, tiden kommer icke, nej, det är ännu icke hans tid', så svär jag vid min gudom, som utdrev Adam ur paradiset och skickade tio plågor över Farao, att jag kommer till dem fortare än de tro.

Jag svär vid min mandom, som jag utan synd antog av jungfrun för människornas frälsning och i vilken jag utstod bedrövelse i hjärtat och led kroppslig plåga och död för att människorna skulle få leva, i vilken jag uppstod från de döda och uppsteg till himmelen samt sitter vid Faderns högra sida, sann Gud och människa i en person, att jag skall låta mina ord gå i fullbordan. Jag svär vid min Ande, som utgöts över apostlarna på pingstdagen och upptände dem, så att de kunde tala alla folks tungomål, att om de icke bättra sig och återvända till mig som svaga tjänare, skall jag straffa dem i min vrede.

Ve dem då till kropp och själ! Ve dem, att de kommit till världen och levat i världen! Ve dem, ty deras vällust var kort och fåfång men deras pina skall bliva evinnerlig! Då skola de förnimma, vad de nu förakta att tro, nämligen att mina ord voro kärlekens. Då skola de förstå, att jag förmanade dem som en fader, fast de icke ville höra mig. Ja, om de icke välvilligt velat tro mina ord, måste de tro gärningarna, när de komma.»

Herrens ord till bruden om hur han för de kristna själarna är en avskydd och föraktad föda och hur i stället världen är älskad och befunnen angenäm av dem, och om den förfärliga dom, som fälles över sådana.

BOK 1 - KAPITEL 57

Sonen talade till bruden: »De kristna handla nu mot mig så som judarna handlade emot mig. Dessa drevo ut mig ur templet och hade fullständig vilja att döda mig, men eftersom min stund ännu icke var kommen, undkom jag ur deras händer. Så handla nu de kristna emot mig. De driva ut mig ur sitt tempel (det betyder: deras själ, som borde vara mitt tempel), och de ville gärna döda mig, om de kunde. I deras mun är jag såsom ruttet och stinkande kött; jag tyckes dem vara en man, som talar osanning, och de akta icke på mig. De vända ryggen åt mig, och jag skall vända nacken åt dem, ty i deras mun är ingenting annat än begärelse. I deras kött bor en djurisk vällust.

Endast högfärden är behaglig i deras öron, endast världens nöjen i deras ögon. Men mitt lidande och min kärlek avsky de, och mitt liv är dem tungt och hårt. Därför skall jag göra som det djur gör, som har många gömslen och som, när det av jägarna förföljes och drives ur det ena gömslet, flyr till det andra. Så skall jag göra, ty de kristna förfölja mig med sina onda gärningar och driva mig ut ur sitt hjärtas gömsle. Därför vill jag gå till hedningarna, i vilkas mun jag nu är besk och osmaklig, och jag skall i deras mun bliva ljuvare än honung. Likväl är jag ännu så barmhärtig, att var och en, som beder om förlåtelse och säger:

'Herre, jag vet att jag syndat svårt, och jag vill gärna bättra mig med din nåd; förbarma dig över mig för ditt bittra lidandes skull', honom skall jag med glädje taga emot. Men till dem, som förhärda sig i sin ondska, skall jag komma som en kämpe, som har tre egenskaper, nämligen förfärlighet, styrka och stränghet. Jag skall komma så förfärlig till de kristna, att de ej våga röra det minsta finger emot mig. Jag skall också komma så stark, att de skola vara som mygg inför mig. För det tredje skall jag komma till dem så sträng, att de skola känna ve i denna värld och ve förutan ända.»

Moderns ord till bruden, och hur ljuvliga modern och Sonen äro för varandra; hur Kristus för de onda är bitter, bittrare, bittrast, och hur han för de goda är ljuvlig, ljuvligare, ljuvligast.

BOK 1 - KAPITEL 58

Modern talade till bruden: »Betänk, du nya brud, min Sons lidande, som i bitterhet övergick alla helgons lidande. Såsom en moder skulle känna bitter bedrövelse, om hon såge sin Son levande sönderskäras, så bedrövades jag vid min Sons lidande, när jag såg hans bittra kval.»

Sedan talade hon till Sonen: »Välsignad vare du, min Son, du är helig, såsom det sjunges: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth. Välsignad vare du, ty du är ljuvlig, ljuvligare, ljuvligast. Du var helig före mandomsanammelsen, helig i moderlivet, helig efter mandomsanammelsen. Du var ljuvlig före världens skapelse, ljuvligare för änglarna, ljuvligast för mig vid mandomsanammelsen.»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, moder, framför alla änglar. Liksom jag på trefalt sätt, såsom du nu sagt, var ytterst ljuvlig, så är jag bitter för de onda, bittrare, bittrast. Jag är bitter för dem, som säga mig hava skapat mycket utan orsak och smädande säga mig hava skapat människan till döden och icke till livet. O vilken eländig och dåraktig tanke! Måne jag, som är rättfärdigast och dygdigast, skapat änglarna utan orsak? Måne jag berikat människan med så många goda ting, om jag skapat henne till fördömsen? Ingalunda.

Nej, jag skapade allting väl, och av kärlek gav jag människan allt gott. Hon vände emellertid allt det goda till ont för sig. Jag har icke skapat något ont, men människan styr sin vilja på annat sätt än hon borde enligt Guds förordning, och detta är illa. Men jag är bittrare för dem, som säga att jag givit människan den fria viljan till att synda och icke till att göra gott, som säga, att jag är orättvis, emedan jag fördömer somliga och rättfärdiggör andra, och som giva mig skulden till att de äro onda, eftersom jag undanhåller dem min nåd.

Jag är dock bittrast för dem, som säga, att min lag och mina bud äro ytterst svåra och att ingen förmår hålla dem, som säga, att mitt lidande icke är värt något för dem, och som därför anse det för intet. Därför svär jag vid mitt liv, så som jag fordom svor genom profeterna, att jag skall rättfärdiga mig inför änglarna och alla mina helgon. De, för vilka jag är bitter, skola röna, att jag skapat allting förnuftigt och väl, till människans nytta och undervisning, och att icke ens den minsta mask består utan orsak. De däremot, för vilka jag är bittrare, skola röna, att jag visligen givit människorna den fria viljan till hennes nytta. Och de må veta, att jag är rättvis, som åt den goda människan giver det eviga riket men åt den onda det eviga straffet.

Det hövdes nämligen icke, att djävulen, som var skapad väl av mig men som föll genom sin ondska, skulle ha gemenskap med en god människa. De onda människorna

skola också få röna, att det icke är min skuld, att de äro onda, utan deras egen skuld. Ty om det vore möjligt, skulle jag gärna för var och en människas skull taga på mig en sådan pina, som jag en gång led på korset för alla, om de därigenom kunde vinna det utlovade arvet. Men människans vilja är städse gensträvig mot min. Jag gav henne frihet, därför att hon skulle tjäna mig, om hon ville, och vinna en evig lön; men om hon icke ville, skulle hon straffas tillsammans med djävulen, för vars ondskas och för vars följeslagares ondskas helvetet rättvist blev skapat.

Men emedan jag är kärleksfull, vill jag icke att människan skall tjäna mig av fruktan eller tvingad såsom ett oskäligt djur, utan av gudlig kärlek. Ingen kan nämligen se mitt ansikte, som ovilligt eller av fruktan för straff tjänat mig. - De, för vilka jag är bittrast, skola förstå i sitt samvete, att min lag var mycket lätt och mitt ok mycket ljuvt. De skola känna otröstlig sorg över att de föraktat min lag och älskat världen högre, vars ok är tyngre och mycket svårare att bära än mitt.»

Då svarade modern: »Välsignad vare du, min Son, min Gud, min Herre! Eftersom du för mig var ljuvligast, beder jag dig, att andra måtte bliva delaktiga av min ljuvlighet!» Sonen svarade henne: »Välsignad vare du, käraste moder! Dina ord äro ljuva och fulla av kärlek. Därför skall var och en, som tager av din ljuvlighet i sin mun och fullkomligt kvarhåller det, få gagn därav. Men den som tager därav och spottar ut det igen, skall få ett desto bittrare straff.»

Då svarade jungfrun: »Välsignad vare du, min Son, för all din kärleks skull!»

Kristi ord i brudens närvaro om hur Kristus liknas vid en bonde, goda präster vid en god herde, dåliga präster vid en dålig herde och goda kristna vid en hustru. Mycket nyttigt innehålles i denna liknelse.

BOK 1 - KAPITEL 59

Jag är den som aldrig sade något osant. Jag anses i världen som en bonde, vars namn tyckes vara föraktligt. Mina ord anses dåraktiga och mitt hus ett tarvligt skjul. Denne bonde hade en hustru, som icke ville något annat än det som överensstämde med hans vilja, som ägde allt med honom och som hade honom till sin herre och lydde honom i allt såsom sin husbonde. Bonden hade även många får, till vilkas vård han lejde sig en herde för fem guldmynt, för att han därmed skulle förse herden med hans livs nödtorft. Eftersom denne herde var god, använde han guldet till sin nytta och födan till sitt livs nödtorft. Någon tid efter det att denne herde flyttat kom en annan och sämre.

Denne köpte sig en hustru för guld, till henne förde han sin föda, vilade ständigt med henne och bekymrade sig icke om fåren, vilka ömkligen förskingrades av grymma vilddjur. När bonden såg, hur hans får förskingrades, ropade han: 'Min herde är mig otrogen! Mina får äro förskingrade av de grymmaste vilddjur; några äro alldeles uppätta av vilddjuren med kropp och ull, andra äro dödade men deras kroppar oätta.' Då sade hustrun till sin man bonden: 'Min herre, det är visst, att vi ej få igen de kroppar, som äro förtärda, men de kroppar, som förblivit orörda fast de äro utan liv, dem må vi föra hem för att draga nytta av dem. Ty om vi skulle gå miste om allt, skulle det bliva outhärdligt för oss.' Mannen svarade henne:

'Men vad skola vi göra? Vilddjuren hade nämligen giftiga tänder; därför är fårens kött likaledes förgiftat, skinnet är fördärvat och ullens hoptovad. Hustrun svarade: 'Om allt är fördärvat och allt är taget ifrån oss, varav skola vi då leva?' Mannen svarade: 'Jag ser på tre ställen levande får. Några äro lika döda får och våga av fruktan icke andas. Andra ligga i djup smuts och kunna icke lyfta sig. Åter andra ligga i gömställen och våga icke komma fram. Kom därför, min hustru, och låtom oss lyfta upp de får, som försöka resa sig men icke förmå det utan hjälp, och låtom oss draga nytta av dem.'

Se, jag Herren är denne bonde, ty av människorna anses jag som en åsna, uppfostrad i sitt stall efter sitt sätt och sina seder. Mitt namn är den heliga Kyrkans inrättning, men hon anses nu föraktlig, ty Kyrkans sakrament, nämligen dop, konfirmation, smörjelse, bot och äktenskap, anammats som på spe och givas åt andra för vinningslystnads skull. Mina ord anses vara dåraktiga, ty de ord, som jag med min egen mun talade i liknelser, de förvandlas nu från andlig förståelse till timlig förströelse. Mitt hus betraktas som föraktligt, ty de älska de jordiska tingen i stället för de himmelska. Med denne förste herde, som jag hade, förstår jag mina vänner prästerna, som jag fordom hade i den heliga Kyrkan, ty med ett enstaka ord menar och förstår jag flera.

Åt dem anförtrodde jag mina får, d. v. s. att inviga min högst värdiga lekamen samt styra och försvara mina utvaldas själar. Jag gav åt dem även fem goda ting, dyrbarare än allt guld. För det första insikt och förstånd angående alla svårbegripliga ting, att de skulle kunna skilja mellan det goda och det onda, mellan det sanna och det falska. För det andra gav jag dem andliga tings förståelse och visdom; den är nu glömd, och i stället älskas mänsklig visdom. För det tredje gav jag dem kyskhet; för det fjärde måttfullhet i alla ting och avhållsamhet, till kroppens tyglande; för det femte ståndaktighet i goda seder, ord och verk.

Efter denne förste herde, d. v. s. mina vänner som fordom voro i min Kyrka, kommo nu andra, orättfärdiga herdar, som för guld köpte sig en hustru; d. v. s. i stället för kyskheten och dessa fem goda ting antogo de kvinnlig lekamen, nämligen

oåterhållsamhet, och därför vek min ande från dem. Ty när de ha fullkomlig vilja att synda och mätta sin hustru, nämligen att tillfredsställa sin vällust, då är min ande borta ifrån dem, emedan de icke bekymra sig om fårens fördärv, endast de kunna förverkliga sin onda begärelse. Men de får, som äro helt förtärda, det är de, vilkas själar äro i helvetet och vilkas kroppar äro jordade i gravarna i förbidan på den eviga fördörelsens återuppståndelse.

De får, vilkas kött är kvar men vilkas livsande är borta, det är de, som varken älska mig eller frukta mig eller känna någon hängivenhet för mig eller omsorg för min skull. Från dem är min Ande långt borta, ty deras kött är förgiftat av vilddjurens giftiga tänder, d. v. s. deras själ och tankar, som symboliseras genom fårens kött och inälvor, äro mig lika motbjudande och avskyvärda att smaka som förgiftat kött. Från deras skinn, d. v. s. deras kropp, har allt gott och all kärlek torkat bort, och det är icke dugligt till någonting i mitt rike utan skall efter domen överlämnas till den eviga elden i helvetet. Deras ull, d. v. s. deras gärningar, är så helt onyttig, att det icke finns något däri, för vilket de vore värdiga att hava min kärlek och nåd.

Vad skola vi då göra, min hustru? - Med hustrun förstår jag de goda kristna. - Jag ser på tre ställen levande får. Några äro lika döda får och våga av fruktan icke andas. Detta är hedningarna, som gärna ville hava den rätta tron, om de blott visste huru, men som icke våga andas, d. v. s. för sin fruktans skull icke våga lämna den tro, som de hava, och antaga den rätta. Andra får ligga i gömställen och våga icke komma fram. Detta är judarna; de leva liksom under ett täckelse och ville gärna komma fram, om de vore övertygade om att jag är född.

De dölja sig nämligen under ett täckelse, i det de hoppas frälsning av de bilder och tecken, varmed jag tecknas i lagen och vilka i sanning ha fullbordats i mig, och på grund av denna fåfänga tro frukta de att närma sig den rätta tron. Åter andra får ligga i smutsen. Härmed menas de kristna, som äro i dödssyndens tillstånd. Av fruktan för straffet skulle de gärna vilja resa sig, men de kunna icke, för de tunga syndernas skull och för att de ingen kärlek hava. Hjälp mig därför, du min hustru, d. v. s. I goda kristna!

Ty såsom hustrun och mannen böra vara ett kött och en lem, så är den kristne min lem och jag hans, ty jag är i honom och han i mig. Därför, o min hustru, d. v. s. I goda kristna, spring med mig till de får, som ännu hava livsande, så att vi må lyfta upp dem och vederkvicka dem. Hav medlidande med mig, ty jag köpte dem mycket dyrt. Må vi lyfta, du med mig och jag med dig, du om ryggen och jag om huvudet.

Glad bär jag dem med mina händer. En gång bar jag dem alla på min rygg, när den var helt sargad och fastspikad på korsets stam. O mina vänner, så ömt älskar jag dessa

får, att jag ännu en gång, om det vore möjligt, för varje får gärna ville lida den död, som jag fordom utstod på korset för dem alla, och på detta sätt återlösa dem, hellre än att förlora dem. Därför ropar jag till mina vänner av hela mitt hjärta, att de ej måtte spara gods eller arbete för min skull, och om jag icke sparades för smädande ord, då jag var i världen, så må de icke spara sig i att tala sanning om mig.

Jag blygdes ej att lida den föraktliga döden för dem. Jag stod naken, som jag blivit född, inför mina ovänners ögon. De slogo mig med knytnävarna på tänderna. De drogo mig i håret med sina fingrar. De gisslade mig med sina gissel. De fäste mig på träet med sina verktyg, och så hängde jag mellan tjuvar och rövare på korset. Därför skolen I, mina vänner, icke spara eder i arbete för mig, jag som utstod sådant av kärlek till eder.

Arbeten tappert och bringen de nödställda fåren hjälp. Jag svär vid min mandom, som är i Fadern och Fadern i mig, och vid gudomen, som är i min Ande och Anden i gudomen och samme Ande i mig och jag i honom och dessa tre en Gud i tre personer, att de som arbeta och bära mina får med mig, dem skall jag skynda till mötes på halva vägen för att hjälpa dem, och jag skall giva dem den kostbaraste belöning, nämligen mig självtill evärdelig glädje.»

Sonens ord till bruden om de tre slagen av kristna, symboliserade genom judarna i Egypten, och huru det, som uppenbarats för bruden, bör bäras vidare, bevittnas och förkunnas av Guds vänner för okunniga personer.

BOK 1 - KAPITEL 60

Guds Son talade till bruden och sade: »Jag är Israels Gud och den som talade med Moses. När Moses sändes till mitt folk, begärde han något tecken, i det han sade: 'annars tror folket mig ej'. Men om det folk, till vilket Moses sändes, var Herrens folk, varför trodde det icke? Nu bör du emellertid veta, att detta folk hade tre slags människor. Några trodde Gud och Moses. Andra trodde Gud men misstrodde Moses, i det de ansågo, att han kanhända av egen uppfinning och av förmäthenhet fördristade sig att tala och handla som han gjorde. Åter andra trodde varken Gud eller Moses.

Så finns det nu bland de kristna tre slag av människor, vilka betecknas genom dessa hebréer. Det finns några, som riktigt tro på Gud och mina ord. Det finns andra, som tro på Gud men misstro mina ord, emedan de ej förmå skilja mellan den goda och den onda anden. Så finns det åter andra, som varken tro på mig eller på dig, genom vilken jag talat mina ord. Men, såsom jag sade, fastän somliga av hebréerna misstrodde Moses, gingo de

likväl alla med honom genom Röda havet och ut i öknen, och de, som icke trott, dyrkade där avgudar och retade Gud till vrede, varför de omkommo genom en ömkelig död. Men endast de, som hade en dålig tro, gjorde så.

Därför skall min vän, emedan människosjälens är sen till att tro, bära mina ord vidare till dem, som tro honom. Och dessa skola sedan utsprida dem till andra, som icke förmå skilja mellan den goda och den onda anden. Men om de, som höra, begära ett tecken, må man visa dem staven, såsom Moses gjorde, d. v. s. förklara dem mina ord. Ty liksom Moses' stav var rät och förskräcklig (ty den förvandlades ju till en orm), så äro mina ord räta, och ingen falskhet kan påträffas i dem. Förskräckliga äro de, emedan de förkunna den rättfärdiga domen. Man må även framhålla och bevittna, att för ett ord och ljud ur en enda mun vek djävulen från Guds skapade varelse, han som skulle kunna förflytta berg, om han icke hindrades av min makt. Hurudan är hans makt då, när han med Guds tillåtelse fördrevs vid ljudet av en enda röst?

Därför gå nu (liksom de hebréer, vilka varken trodde Gud eller Moses, likväl gingo ut ur Egypten och nådde det utlovade landet, i det de så att säga trängde sig fram med de andra) många kristna liksom ovilliga fram tillsammans med mina utvalda, ty de förtrösta icke på min makt, att jag kan hela dem, de tro icke mina ord och hava ett falskt hopp på min kraft. Likväl skola mina ord uppfyllas utan deras vilja och så att säga tränga sig fram till uppfyllelse, tills de komma till den plats, som behagar mig.»

Sonen giver bruden råd emot djävulen, svarar henne, varför han icke tager bort de onda, innan de komma i synd, samt säger, att åt de döpta, som dö innan de uppnått förnuftets ålder, skall himmelriket givas.

BOK 2 - KAPITEL 1

Sonen talade till bruden och sade: »När djävulen frestar dig, så säg honom dessa tre ting. För det första: Guds ord kunna icke vara annat än sanna. För det andra: För Gud är ingenting omöjligt. För det tredje: Du, djävul, förmår icke ingiva mig en sådan kärleks glöd, som Gud giver mig.»

Vidare sade Herren till bruden: » Jag skådar människan på trefaldigt sätt. För det första skådar jag hennes kropp utvändigt och hur den är beskaffad. För det andra skådar jag hennes sinne invärtes och vart det syftar och huru. För det tredje skådar jag hennes hjärta och vad det åstundar. Ty såsom fiskmåsen ser fisken i havet, skådar djupet där den går och ger akt på de vreda böljorna, så vet och betraktar jag allas vägar och ger akt på vad som tillkommer var och en, ty jag har en skarpare syn och vet bättre vad som rör människan än vad hon vet om sig själv.

Men eftersom jag nu ser och vet allting, skulle du kunna fråga mig, varför jag icke tager bort de onda, innan de hamna i syndens djup. På detta svarar jag själv, jag som ställde frågan: Jag är allas Skapare, jag vet allting på förhand, ja, jag vet och ser både vad som hänt och vad som skall hända. Men fast jag kan och vet allt, gör jag dock av rättvisa icke mera mot kroppens naturliga disposition än mot själens disposition.

Varje människa har bestånd enligt kroppens naturliga anordning, som jag på förhand kände till från evig tid. Att den enes liv är längre, den andres kortare, det beror på naturens styrka eller svaghet och på den kroppsliga dispositionen. Att en blir blind, en annan halt o. s. v., det beror icke på mitt förutvetande, ty jag skådar på förhand allting så, att ingen får det sämre fördenskull, och mitt förutvetande skadar inga människor; icke heller beror det på himlakropparnas gång och ställning, utan på hemlig rättvisa och naturens oordning och bristfällighet. Ty synden och naturens oordning tillfoga på mångfaldigt sätt lyte och missbildning i lemmarna, och detta sker icke därför att jag vill det utan därför att jag på grund av rättvisa låter det ske, ty ehuru jag kan allt, står jag ej emot rättvisan. Att någon lever längre eller kortare, det beror således på naturens starka eller svaga disposition, som är i mitt förutvetande, så att ingen kan göra något däremot.

Du skall förstå detta bättre genom en liknelse. Tänk dig, att det var två vägar och att en enda ledde till dem. I dessa vägar voro otaliga gravar, den ena mot den andra och över den andra. Den ena av dessa båda vägar ledde till sist rakt ned i avgrunden och den andra

till sist upp i höjden. Men i vägskalet mellan dem stod det skrivet på detta sätt: 'Den som går denna första väg, han skall begynna den i glädje och i köttslig vällust men sluta den i stor nöd och skam. Den som däremot går denna andra väg, han skall begynna den med litet och drägligt arbete och sluta den med högsta glädje och hugnad.' Den, som slog in på den enda väg, som ledde till de båda andra, han var först helt och hållet blind, men när han kom till vägskalet, där de båda nya vägarna började, så öppnades hans ögon och han såg den skrift, vari slutet på dessa båda vägar beskrevs.

När han såg skriften och stod och överlade med sig själv, visade sig plötsligt för honom två män, som hade till uppgift att hålla vakt över de båda vägarna. När de sågo vandraren vid vägskalet, talade de med varandra och sade: 'Låtom oss noga se efter, vilken väg han väljer, och den av oss skall behålla honom, vars väg han valt'. Vandraren begrundade för sig själv de båda vägarnas slut och olika förtjänster, fattade så ett klokt beslut och valde hellre den väg, som började med små sorger och slutade i glädje, än den, som började i glädje och slutade i sorg. Han ansåg det nämligen vara drägligare och klokare att besväras med litet arbete i början för att till sist vinna en trygg och säker vila.

Vet du vad detta betyder? Jag vill tydligt säga dig det. De två vägarna äro det goda och onda, som människan möter på sin väg. Det står i hennes egen makt och fria vilja att välja vilket hon vill, när hon kommit till förnuftets ålder. Till dessa båda vägar, nämligen till valet mellan det goda och onda, leder en annan väg, nämligen barnaåldern, som leder fram till förnuftets ålder. Den som vandrar denna barnaålderns väg, är liksom blind, ty från barndomen och ända till dess människan uppnått förnuftets ålder, är hon så att säga blind och kan icke skilja mellan gott och ont, mellan synd och dygd, mellan Guds bud och det förbjudna. Alltså är människan, när hon vandrar på denna väg, d. v. s. medan hon framlever sina barnaår, likasom blind. Men när hon kommit till korsvägen, d. v. s. till förnuftets ålder, då öppnas förståndets ögon för henne, ty då kan hon betänka, vilket som är bättre: att hava liten sorg och sedan evig glädje eller att hava liten glädje och sedan evig sorg. Och då äro de tillstädes, som noggrant räkna hans steg, vilken väg han än väljer.

I de båda vägarna äro många gravar, den ena mot den andra och den ena före den andra, ty i ungdomen och i ålderdomen dör en tidigare, en annan senare, en i unga år, en annan på sin ålderdom. Därför kan detta livets slut med fördel betecknas med gravar, ty där skola alla hamna, den ene så och den andre så, enligt vad den naturliga dispositionen fordrar och jag på förhand vet. Ty om jag mot den naturliga kroppsliga dispositionen skulle borttaga någon, skulle djävulen genast ha ett gynnsamt tillfälle emot mig.

Och därför handlar jag, på det att djävulen ej hos mig måtte finna det minsta emot rättvisan, lika litet emot kroppens naturliga disposition som mot själens. Men nu må du

besinna min godhet och misskund. Jag övar nämligen, som magistern säger, dygd mot dem som icke hava dygd. Av min myckna kärlek giver jag, som det står skrivet, himmelriket åt alla dem, som äro döpta och dö före förnuftets ålder. Det behagade min Fader att giva himmelriket åt sådana. Ja, i min mildhet bevisar jag även hedningarnas barn barmhärtighet.

Ty de av dem, som dö före förnuftets ålder, de kunna visserligen icke få skåda mitt ansikte, men de komma till en plats, som det icke är tillåtet för dig att få veta och varest de dväljas utan pina. Men de, som tillryggalagt den första vägen och kommit till vägskälet, där de båda nya vägarna börja, d. v. s. till den ålder, då de kunna skilja mellan gott och ont, de ha makt att välja vilket som behagar dem bäst, och deras lön skall utfalla efter det utslag deras egen vilja givit, ty de kunde vid denna tid läsa den skriften, som stod vid vägskälet, nämligen att det är bättre att hava liten sorg i början och sedan glädje än glädje i början och sorg på sistone.

Det händer dock stundom, att några borttagas innan kroppens natur är disponerad därtill, t.ex. genom dråp, dryckenskap och annat sådant, ty djävulens ondska är så stor, att syndaren i fråga skulle hava mycket lång pina, om han finge stanna längre i världen. Och därför fordra rättvisan och synderna, att några borttagas före kroppens naturliga disposition; detta borttagande var i mitt förutvetande från begynnelsen, och det är icke möjligt för någon att uppresas sig däremot.

Det händer även stundom, att goda borttagas innan kroppens natur är disponerad därtill, eftersom jag har en så stor kärlek till dem, ja, det händer stundom, att de borttagas på grund av sin brinnande kärlek till mig och på grund av den kroppsliga försakelse de ålagt sig för min skull, såsom det var i mitt förutvetande från begynnelsen och såsom rättvisan fordrar det. Därför handlar jag lika litet mot kroppens naturliga disposition som mot själens.»

Sonens klagomål i brudens närvaro över en själ, som skulle fördömas, och Kristi svar till djävulen, varför han tillät denna själ och tillåter de onda att beröra, anamma eller mottaga hans sanna lekamen.

BOK 2 - KAPITEL 2

Gud syntes vredgad och sade: »Det av mina händers verk försmår mig mera, som jag bestämde till större ära. Denna själ, vilken jag bevisade all min kärleks omsorg, gjorde mig tre ting. Hon vände bort sina ögon från mig och vände dem till min ovän. Hon

befäste sin vilja till världen. Hon ingav sig tillförsikt att fritt kunna synda emot mig. Därför gjorde jag, emedan hon icke brydde sig om att tänka på mig, en hastig dom över henne. Emedan hon befäste sin vilja emot mig och ingav sig en falsk tillförsikt, förtog jag henne hennes åstundan.»

Då ropade en djävul och sade: »O domare, denna själ är min!»

Domaren svarade: »Vad har du att andraga emot henne?»

Han sade: »Det klagomål, du framförde, utgör min anklagelse: hon försmådde dig, sin skapare, och därför blev hon min tjänarinna. Och när hon blev så plötsligt borttryckt från världen, hur kunde hon då plötsligt blidka dig? När hon levde i världen med frisk lekamen, tjänade hon dig icke med uppriktigt hjärta, ty hon älskade de skapade tingen mera; hon bar icke sjukdomen tåligt, och emedan hon icke övervägde sina gärningar, såsom hon borde, brann hon icke mot slutet med kärlekens eld, och eftersom du hastigt ryckte bort henne, är hon min.»

Domaren svarade: »Icke skulle det hastiga slutet döma henne, om icke gärningarna vore onda; icke bliver viljan utan noggrann överläggning evigt fördömd».

Då kom Guds moder och sade: »O min Son, den försumlige tjänaren hade en vän, vilken var ytterst förtrogen med herren och kär för denne; måne denne vän kan bistå honom? Eller måne han skall frälsas för dennes skull, om denne vän beder därom?»

Domaren svarade: »Varje rättvisa bör vara förenad med barmhärtighet och vishet; med barmhärtighet för att hårdheten må mildras, med vishet för att opartiskheten må bevaras. Men om överträdelsen varit sådan, att den ej kan förlåtas, kan för vännens skull straffet lindras, dock så att rättvisan förbliver okränkta.»

Då sade modern: »Min välsignade Son, denna själ hade mig ständigt i åminnelse, visade mig vörndad och höll högtid för min skull, fastän hon var kall för dig; förbarma dig därför över honom». Sonen svarade åter: »Välsignade moder, du vet och ser allt i mig. Fastän denna själ hade dig i åminnelse, gjorde hon det dock mera för timligt gagn än för andligt. Min allrarenaste lekamen hanterade han ej såsom han borde, ty hans orena mun höll min kärleks älsklighet borta från honom. Hans världskärlek och lättfärdighet dolde mitt lidande för honom.

Alltför stort hopp om förlåtelse och underlåtenhet att tänka på slutet förkortade hans liv. Och fastän han ständigt hanterade och anammade mig, förbättrades han icke mycket därav, emedan han icke förberedde sig som han borde. Den som vill mottaga en god gäst och herre hos sig, bör ju icke endast göra härbärgets utan ock alla redskap i ordning. Så gjorde icke denne, ty även om han gjorde huset rent, prydde han det dock icke vörndadsfullt och omsorgsfullt, beströdde icke golvet med dygdernas blomster och

fyllde icke sina lemmars redskap med avhållsamhet.

Därför ser du granneligen vad som bör göras med honom och vad han förtjänat. Ty fastän jag är ogripbar och okränkbar och är överallt med min gudom, är det mig förvisso en fröjd att vara hos en ren människa, fast jag går in både hos den gode och den fördömde. De goda mottaga nämligen min lekamen, som blev korsfäst och uppsteg till himmelen samt förebådades genom mannat och änkans mjöl. Så göra även de onda, men för de goda är verkan större kraft och styrka, under det att de onda ådraga sig en strängare dom, emedan de icke räddas att, ehuru ovärdiga, framträda till något så upphöjt.»

Djävulen svarade: »Om han trädde fram ovärdigt till dig, och hans dom försvårades därigenom, varför tillstodde du honom då att framträda till dig och beröra dig, som är så värdig?»

Domaren svarade: »Du frågar icke av kärlek, ty den äger du icke, utan emedan min kraft tvingar dig därtill, för denna bruds skull, som hör detta. Liksom under mitt jordeliv både goda och onda berörde mig, emedan jag ville visa min sanna mandom och min tålmodiga ödmjukhet, så förtära både goda och onda mig på altaret, de goda till större fullkomning men de onda för att de icke må tro sig vara fördömda och för att de, sedan de tagit denna min lekamen, själva må kunna förändra sin vilja och omvända sig, om de vilja. Och hur skulle jag kunna visa en större kärlek än när jag, den renaste, ingår även i det orenaste käril, låt vara att jag, liksom den kroppsliga solen, icke kan orenas av någon? Denna kärlek försmå du och dina vänner, emedan I förhärden eder mot kärleken.»

Då sade modern ånyo: »O gode Son, så ofta han trädde fram till dig, fruktade han dig, fastän ej såsom han borde. Han ångrade också, att han förolämpat dig, ehuru icke fullkomligt. Detta, min Son, må lända honom till gagn för min skull.»

Sonen svarade ånyo: »Jag är, såsom profeten sade, den sanna solen, ehuru långt bättre än den kroppsliga. Denna kan icke genomtränga berg och hjärtan, men jag kan bådadera. Om berget motstår den kroppsliga solen, att den ej skall beröra jordens närhet, vad motstod mig om icke synden, att denna själ skulle värmas av min kärlek? Om någon del av berget borttages, är det likväl nödvändigt, att det som är närmast, mister sin värme. Och om jag ingår i en del av en ren själ, vilken hugnad är detta för mig, om det förnimmes stank från en annan del? Därför bör det, som är orent, avlägsnas; sedan skall ljuvheten följa på skönheten.»

Modern svarade: »Ske din vilja med all barmhärtighet!»

FÖRKLARING

Denne präst blev ofta förmanad för sin oåterhållsamhets skull men ville icke bättra sig. När han en dag gått ut på ängen för att rykta sin häst, blev det åskväder, och han träffades av blixten och dog. Hela hans kropp var dock oskadd förutom blygden, vilken syntes helt och hållet förbränd. Då sade Guds ande: »Dotter, de som fångslas av sådana onda lustar, förtjäna att i sin själ drabbas av sådant, som drabbade denne i hans kropp».

Guds moders undrande ord till bruden och huru det i denna värld finns fem hus, vilkas invånare äro fem mänskliga stånd, nämligen de otrogna kristna, de förhårdade judarna och hedningarna var för sig, de goda judarna och hedningarna tillsammans, och Guds vänner, och mycket nyttiga anmärkningar härom.

BOK 2 - KAPITEL 3

Maria talade: »Det är en märklig sak detta, att allas Herre och ärans konung är föraktad. Han var liksom en pilgrim på jorden, i det han gick från plats till plats och såsom en vandrare klappade på mångas dörrar för att bliva mottagen. Världen var nämligen såsom ett lantgods, där fem hus funnos. När min Son i sin pilgrimsdräkt kommit till det första huset, klappade han på porten och sade: 'Min vän, öppna för mig och låt mig få komma in och vila hos dig, så att icke vilddjuren till äventyrs skada mig eller regnskurarna komma över mig. Giv mig av dina kläder, varmed jag kan värma mig, ty jag fryser, och varmed jag kan betäcka mig, ty jag är naken. Giv mig av din mat, varmed jag kan livnära mig, ty jag är hungrig. Giv mig av din dryck, varmed jag kan vederkvicka mig, ty jag är törstig. Om du gör detta, skall du undfå lön av din Gud.'

Då svarade den som var därinne: 'Du är mycket otålig; därför kan du icke sämjas och bo med oss. Du är mycket storväxt; därför förmå vi icke kläda dig. Du är mycket glupsk; därför förmå vi icke mätta dig, ty din glupskhet har ingen botten.' Pilgrimen Kristus, som var därute, tog på nytt till orda: 'Min vän, för in mig glatt och frivilligt, ty jag kan rymmas på en liten plats. Giv mig av dina kläder, ty det finns icke ett så litet klädesplagg i ditt hus, att det icke är tillräckligt att värma mig. Giv mig av din mat, ty jag kan bli mätt av bara en smula, och en droppe vatten kan ge mig svalka och kraft.' Den som var innanför svarade ånyo: 'Vi känna dig mycket väl: du är ödmjuk i ord men envis i att bedja. Du synes vara måttfull och lätt att förnöja men är dock omättligh och otillfredsställbar. Du är så frusen, att det är ytterst svårt att bekläda dig. Gå din väg; jag tar inte emot dig.'

Då gick Herren till det andra huset och sade: 'Min vän, öppna och se på mig. Jag skall giva dig vad du behöver. Jag skall värna dig mot dina ovänner.' Den som var

innanför svarade: 'Mina ögon äro sjuka, och det skulle skada dem, om jag såge på dig. Jag har överflöd på allting och behöver icke det du erbjuder. Jag är mäktig och stark; vem skulle kunna skada mig?'

Då kom han till det tredje huset och sade: 'Min vän, låt upp dina öron och hör på mig. Sträck ut dina händer och tag på mig. Öppna din mun och smaka mig.' Husets ägare svarade: 'Ropa högre, på det att jag må höra dig väl. Om du är mjuk och len, skall jag taga dig till mig; om du är ljuv och mild, skall jag mottaga dig.'

Sedan gick Herren till det fjärde huset, vars dörr var öppen ungefär till hälften, och sade: 'Min vän, om du insåge, hur onyttigt din tid förbrukas så skulle du låta mig komma in till dig. Om du förstode och hörde vad jag har gjort för dig, skulle du känna medömkan med mig. Om du gäve akt på hur mycket du kränkt mig, skulle du gråta och bedja om förlåtelse.' Den som var i huset svarade: 'Vi äro likasom döda av förbidan på dig och längtan efter dig; ömka därför vårt elände, så skola vi mycket gärna giva dig oss själva. Se till vår nöd och betrakta vår lekamens trångmål, så skola vi vara beredda till allt vad du vill.'

Så kom Herren till det femte huset, som var helt och hållet öppet, och sade: 'Min vän, här vill jag gärna träda in. Men du skall veta, att jag begär en mjukare bädd än dunbolstrar pläga giva, en hetare värme än ull kan åstadkomma, en färskare kost än färskt djurkött kan erbjuda.' De som vore innanför svarade: 'Hammare ligga vid våra fötter; med dem vilja vi gärna slå sönder våra fötter och ben och giva dig den mærg, som flyter ut därifrån, att vila på. Våra inälvor och allt vårt inre vilja vi gärna låta upp för dig: gå in även där! Ty liksom intet är mjukare för dig att vila på än vår mærg, så finns det ingenting som kan bjuda dig en bättre värme än våra inälvor. Vårt hjärta är färskare än djurkött, och vi vilja gärna skära sönder det till föda åt dig, om du blott går in till oss, ty du är ljuv att smaka och härlig att njuta.'

Invánarna i de fem husen beteckna fem mänskliga stånd i världen. De första äro de otrogna kristna, som säga att min Sons domar äro orättvisa, hans löften falska och hans bud omöjliga att hålla. Dessa säga hädiskt i sin tanke och i sitt förstånd till min Sons predikare: 'Allsmäktig eller icke - han är allra längst, och därför kan han ej nås. Han är allra vidast och högst, och därför kan han ej klädas. Han är omättlig, och därför kan man ej mätta honom. Han är otåligast, och därför kan man ej bo med honom.' De säga honom vara längst, eftersom de äro små i arbete och i kärlek och ej försöka att nå upp till hans godhet. De säga honom vara vidast, eftersom deras girighet icke vet någon måtta.

De skylla alltid på brist och ana ont innan det kommer. De klandra honom såsom omättlig, eftersom himmel och jord ej räcka till åt honom, utan han dessutom begär de

bästa gåvor av människan och fordrar att man skall giva allting för själen, vilket de anse vara den dåraktigaste befallning, och giva mindre åt kroppen, vilket de anse vara ett stort fördärv. De säga honom även vara otåligast, eftersom han hatar synderna och skickar dem ting, som strida mot deras vilja. De anse endast det vara skönt och nyttigt, som den kroppsliga lustan drager dem till.

Nu är emellertid min Son i sanning allsmäktig i himmel och på jord, allas Skapare och av ingen skapad; han var till före alla, och efter honom skall ingen komma. Han är förvisso längst, högst och vidast; inom, utom och över allting. Men ehuru han är så mäktig, åstundar han dock i sin kärlek att beklädas med människans tjänst, han som ej har behov av kläder, eftersom han bekläder allt och själv är evinnerligen och oföränderligen klädd med evig heder och ära. Han åstundar att mättas med människans kärlek, han som är änglarnas och människornas bröd, vederkvickande alla och icke i behov av någon.

Han begär frid av människan, han som är fridens skapare och förnyare. Därför kan var och en, som vill mottaga honom med glatt sinne, mätta honom t.o.m. med en brödmula, om viljan är god, kläda honom t.o.m. med en tråd, om kärleken är brinnande, släcka hans törst t.o.m. med en droppe, om välviljan är riktig, och mottaga honom i sitt hjärta och tala med honom, om fromheten är varm och ståndaktig. Gud är nämligen ande, och därför vill han, att köttsliga ting förvandlas i andliga och förgängliga ting i eviga. Och han anser, att det göres mot honom och bevisas honom, som man bevisar hans lemmar.

Och han ger icke blott akt på verket eller förmågan utan på den ivriga viljan och i vilken avsikt gärningen blivit gjord. Men ju mera min Son ropar på dem genom hemliga ingivelser, ju mer han förmanar dem genom sina predikanter, desto mera förhärda de sina sinnen mot honom; de höra honom ej, de öppna ej genom sin goda vilja dörren för honom och leda icke in honom genom kärlekens gärningar. Därför skall, när deras tid kommer, det falska hopp, på vilket de förtrösta, varda till intet, sanningen upphöjas och Guds ära uppenbaras.

De andra äro de förhårdade judarna. De förefalla sig själva vara förståndiga i allting och hålla sin visdom för laglig rättvisa. De skryta med sina gärningar och hålla dem för att vara hedervärdare än andras. Om de höra min Sons gärningar, anse de dem vara föraktliga; om de höra hans ord och bud, förakta de dem; de anse sig vara syndiga och befläckade, om de skåda eller höra något som tillhör min Son, och ännu osällare och eländigare, om de skulle efterfölja hans gärningar. Men så länge världen är dem huld, anse de sig allra lyckligast, och så länge de hava friska krafter, tro de sig vara allra starkast. Därför skall deras hopp falla till intet, och deras ära bliva till skam.

De tredje äro hedningarna. Somliga av dem ropa dagligen hånfullt: 'Vem är denne Kristus? Om han är huld att giva timliga ting, skola vi gärna anamma honom. Om han är mild att efterskänka synder, skola vi gärna hedra honom.' Men de hava slutit sitt förstånds ögon, så att de icke kunna förstå Guds rättvisa och barmhärtighet. De täppa till sina öron, så att de icke höra, vad min Son har gjort för dem och för alla. De stänga sin mun och fråga ej vad som kommer att hända dem och vad som gagnar dem. De sluta sina händer och vägra att sträva efter att utforska det sätt, på vilket de kunna fly lögnen och finna sanningen. Eftersom de icke vilja förstå någonting och akta sig, medan de kunna och medan de hava tid, skola de falla med sina hus och ryckas med av stormen.

De fjärde äro de judar och hedningar, som gärna ville vara kristna, om de blott visste huru och vad som vore välbehagligt för min Son, och om de hade någon hjälpare. De höra dagligen av folken i grannländerna och förstå av kärlekens inre rop och av tecken, hur mycket min Son gjort och att han lidit för alla. Därför ropa de i sitt samvete till min Son: 'O Herre, vi hava hört, att du lovat att giva dig själv åt oss. Därför vänta vi på dig. Kom och infria ditt löfte! Vi förstå ju och se, att hos dem, vilka dyrkas som gudar, ingen gudomskraft finnes, ingen kärlek till själarna, ingen kyskhetens prisvärda storhet. Hos dem finna vi blott kroppslig vänskap och kärlek till denna världens heder.

Vi förnimma din lag och höra dina stora undergärningar i all barmhärtighet och rättvisa. Vi höra av dina profeters utsagor, att de väntat dig, som de profeterat om. Kom därför, du mildaste Herre, ty vi vilja gärna giva oss åt dig, eftersom vi förstå, att hos dig finnes kärlek till själarna, klokt nyttjande av alla ting, fullkomlig renhet och evigt liv. Ja kom snart, ty vi äro såsom döda av längtan efter dig, och upplys oss!' Så ropa dessa till min Son. Och därför är deras dörr likasom halvöppen, ty de hava fullkomlig vilja till det goda men hava ännu icke nått fram till verkan. Dessa förtjäna att hava min Sons nåd och tröst.

I det femte huset äro mina och min Sons vänner, och deras sinnens dörr är helt öppen för min Son. De höra gärna min Son, när han kallar dem. De icke blott öppna för honom, när han klappar, utan skynda även glatt emot honom, när han kommer. Med de gudomliga budordens hammare krossa de allt som är vrångt hos dem, och de bereda en viloplats åt min Son, icke i fåglarnas dun utan i dygdernas endräkt och i de onda begärens tyglande, vilket är alla dygders märg. De giva även värme åt min Son, icke den som kommer av ylle, utan av en så brinnande kärlek, att de icke blott giva allt sitt åt min Son utan även sig själva. Vidare bereda de honom en kost, som är färskare än allt kött, nämligen ett det allra fullkomligaste hjärta, varmed de icke åstunda eller älska något annat än sin Gud.

I deras hjärta bor himmelens Herre, och av deras kärlek vederkvickes ljuvligen Gud, han som vederkvicker allt. De hava alltid ögonen riktade på dörren, så att icke ovänner må ingå, öronen vända mot Herren och händerna beredda till strid emot ovänner. Min dotter, dessa må du efterlikna i den mån du kan, ty deras grundval är på den fastaste klippan. Andra hus hava sin grundval i dyn, och därför kullkastas de, när vinden kommer.»

Guds moders ord till sin Son för bruden, och hur Kristus liknas vid Salomo samt om den svåra domen mot de falska kristna.

BOK 2 - KAPITEL 4

Guds moder talade till Sonen och sade: »Min Son, se din brud gråter över att dina vänner äro så få men dina ovänner många». Sonen svarade: »Det står skrivet, att rikets barn skola bliva utkastade och andra, som icke äro rikets barn, skola ärva. Det står även skrivet, att en drottning från fjärran land kom för att se Salomos rikedomar och höra hans vishet, och när hon såg detta, hade hon knappast ord för sin beundran. Men de, som voro i hans rike, aktade icke på hans vishet och beundrade icke hans rikedomar. Jag förliknar mig vid denne Salomo, men jag är långt rikare och visare än Salomo, ty av mig är all vishet, och av mig beror det, om någon är vis.

Mina rikedomar äro evigt liv och utsäglich ära. Dessa har jag lovat åt de kristna och erbjudit dem som åt söner, på det att de skulle äga dem evinnerligen, om de följde mig och trodde mina ord. Men de akta icke på min vishet, de förakta mina gärningar och räkna mitt löfte och mina rikedomar för intet. Vad skall jag då göra med dem? Sannerligen, eftersom sönerna icke vilja hava arvet, skola främlingarna, d. v. s. hedningarna, få det.

Ty dessa skola komma liksom den främmande drottningen, med vilken jag förstår de otroende själarna, och de skola beundra min äras och kärlek rikedomar, så att de lämna sin otros ande och uppfyllas av min ande. Men vad skall jag göra med rikets barn? Jo, liksom en klok krukmakare, när han ser, att det ting, han först formade av leran, icke är vackert och användbart, slungar det mot marken och trampar sönder det, så skall jag göra med de kristna. De borde vara mina, ty jag skapade dem till min avbild och återlöste dem med mitt blod, men nu äro de usla och vanskapliga, och därför skola de förtrampas såsom stoft och slungas ned i helvetet.»

Gud talar i brudens närvaro om sin storhet och härlighet, säger en underbar liknelse, vari Kristus betecknas med David och judarna, de onda kristna och hedningarna med Davids tre söner, och beskriver huru kyrkan har bestånd genom sju sakrament.

BOK 2 - KAPITEL 5

Jag är Gud, icke en stengud eller trögud och icke skapad av någon utan allas Skapare, förblivande utan begynnelse och utan slut. Jag är den som kom till jungfrun och var med jungfrun och dock icke lämnade gudomen; jag, som genom mandomen var i jungfrun, under det att gudomen förblev oskadd, jag regerade på samma gång med Fadern och med den Helige Ande i himmelen och på jorden genom gudomen. Jag upptände jungfrun med min Ande, icke så, att min Ande, som upptände henne, skildes från mig; nej, den som upptände var på samma gång i Fadern och i mig Sonen, och Fadern och Sonen i honom, och dessa äro icke tre gudar utan en.

Jag är lik konung David, som hade tre söner. En av dem hette Absalon, och han traktade efter sin faders liv. Den andre av dem traktade efter sin faders rike, och det var Adonia. Den tredje erhöll riket, och det var Salomo. Den förste betecknar judarna. De traktade nämligen efter mitt liv, sökte min död och försmådde mitt råd. Därför kan jag nu, när jag ser deras vedergällning, säga såsom David om sin döde son: 'Min son Absalon!', d. v. s.: O judar, mina söner, var är nu edert längtan och förbidan? O mina söner, var är nu edert slut?

Jag ömkar mig över eder, eftersom I åstundaden att jag skulle komma, jag, om vilken I genom så många tecken haven hört att jag är kommen, och eftersom I åstundaden det flyktiga, som nu alltsammans har förgått. Men nu ömkar jag mig mera över eder, liksom David, när han upprepade det första ordet, ty jag ser edert slut i dödens elände. Därför säger jag ännu en gång av högsta kärlek, liksom David sade: 'O min son, vem unnar mig att jag kan få dö för dig?' David visste nämligen väl, att han icke kunde återuppväcka sin döde son genom sin egen död, men han visade sin faderliga kärleks känsla och sin goda viljas redobognaste åstundan, och om det hade varit möjligt, ville han gärna ha lidit döden i stället för sin son, fast han visste att det var omöjligt.

Sålunda säger jag nu: O mina söner judar, fastän I haden ond vilja emot mig och gjorden så mycket emot mig som I kunden, så ville jag gärna, om det vore möjligt och behagade min Fader, ännu en gång dö för eder, ty jag ömkar edert elände, som I själva haven förorsakat eder såsom ett rättvist straff. Jag sade eder ju med ord och visade eder med exempel vad I skullen göra. Jag gick före eder liksom en höna för sina kycklingar, skyddande eder med kärlekens vingar, men I försmådden allt. Därför förgick allt det som

I åstundaden. Edert slut är i elände, och allt edert arbete är fåfängt.

Med Davids andre son betecknas de onda kristna. Adonia syndade mot sin fader på dennes ålderdom, ty han tänkte så inom sig: 'Min fader är gammal, och hans krafter avtaga. Om jag talar något vrängt till honom, svarar han ej; om jag handlar fientligt, hämnas han ej; om jag företager mig något emot honom, skall han tåligt bära det. Därför skall jag göra vad jag vill.' Denne gick med några av sin fader Davids tjänare upp i en lund, där få träd funnos, för att han skulle härska. Men när faderns vishet och vilja kom till synes, förändrades sonens råd, och de som voro med honom kommo på skam. Så göra nu de kristna mot mig. De tänka inom sig: 'Guds tecken och domar äro ej så uppenbara som förr; vi kunna tala vad vi vilja, ty han är barmhärtig och ger ej akt därpå. Låtom oss göra det som behagar oss, ty han skall lätt förlåta.' De tro icke på min makt - som om jag nu vore vanmäktigare att göra det jag vill än tidigare. De anse min kärlek vara mindre - som om jag ej ville förbarma mig över dem liksom över deras fäder. De driva spe med mina domslut och anse min rättvisa för fåfänglighet.

Därför gå de upp i lunden med några av Davids tjänare för att regera med tillförsikt. Vilken är denna lund, där få träd bruka stå, om icke den heliga Kyrkan, som har bestånd genom sju sakrament liksom genom få träd? I denna Kyrka gå de in med några av Davids tjänare, d. v. s. genom fåtaliga goda gärningar, för att med tillförsikt erhålla Guds rike. De göra nämligen några små goda gärningar, för vilkas skull de lita på, att i vilken synd de än månne vara och vilken synd de än må göra, skola de ändå få himmelriket såsom med ärftlig rätt. Men liksom Davids son, vilken ville vinna riket emot Davids vilja, drevs bort med vanheder, eftersom han var orättfärdig och eftersträvade på orättfärdigt sätt, och riket gavs åt en visare och bättre, så skola dessa drivas bort från mitt rike, och det skall givas åt dem som göra Davids vilja, ty ingen utom den som har kärlek kan vinna mitt rike, och ingen utom den som är ren och rättar sig efter mitt hjärta, kan nalkas mig, den renaste.

Davids tredje son var Salomo. Han betecknar hedningarna. När Batseba hörde, att en annan än Salomo, åt vilken David lovat riket efter sig, blivit utvald av några, gick hon in till David och sade: 'Herre, du har svurit mig att Salomo skulle regera efter dig. Men nu är en annan utvald, och om det går på detta sätt, dömes jag såsom en äktenskapsbryterska till elden, och min son blir förklarad oäkta.' När David hörde detta, reste han sig och sade: ' Jag svär vid Gud, att Salomo skall sitta på min stol och regera efter mig'. Och han befallde sina tjänare, att de skulle upphöja Salomo på rikets stol och förkunna, att den som David hade utvalt, var konung. Dessa fullgjorde sin herres befallning och upphöjde Salomo till stor makt, men alla de, vilka sammansvurit sig med hans broder, blevo bortdrivna och gjorda till trälar. Vem är nu denna Batseba, som skall anse sig som äktenskapsbryterska ifall en annan konung blir utvald, om icke

hedningarnas tro?

Det finnes nämligen intet värre äktenskapsbrott än att avfalla från Gud och den rätta tron och tro på en annan Gud än allas Skapare. Men liksom Batseba komma många hedningar med ödmjukt och förkrossat hjärta till Gud och säga: 'Herre, du har lovat att vi framdeles skulle vara kristna; fullgör därför ditt löfte. Om en annan konung, d. v. s. en annan tro än din, längre skall härska över oss, och om du skiljer dig från oss, skola vi eländigt dömas till elden och dö såsom den äktenskapsbryterska, vilken tagit sig en älskare i sin lagvigde makes ställe. Och fast du lever i evinnerlighet, skall du likväl dö ifrån oss och vi ifrån dig, om du håller din nåd borta från våra hjärtan och vi genom vår vantro sätta oss upp emot dig. Fullgör fördenskull ditt löfte, styrk oss i vår svaghet och upplys vårt mörker. Ty om du dröjer längre, d. v. s. om du håller dig borta ifrån oss, måste vi förgås.'

Efter att ha hört detta vill jag göra såsom David och resa mig i min nåd och barmhärtighet. Jag svär alltså vid min gudom, som är med min mandom, och vid min mandom, som är i min ande, och vid min ande, som är i min gudom och mandom (och dessa tre äro icke tre gudar utan en), att jag vill fullgöra mitt löfte. Jag skall nämligen sända mina vänner, som skola föra in min son Salomo, d. v. s. hedningarna, i lunden, d. v. s. i Kyrkan, som så att säga har bestånd genom de sju sakramenten såsom genom sju träd, nämligen dopet, boten, konfirmationen, altarets sakrament, prästvigningen, äktenskapet och sista smörjelsen, och de skola få vila på min stol, med andra ord i den heliga Kyrkans rätta tro, men de onda kristna skola bliva deras trälar.

De förra skola få glädjas åt den eviga arvedel och ljuvlighet, som jag skall bereda åt dem, men de senare skola jämra sig i sitt elände, vilket skall börja för dem i detta livet och fortsätta i evighet. Alltså må mina vänner, eftersom det nu är tid att vaka, icke sova och icke förtrötta, ty en ärorik lön skall följa på deras möda.»

Sonens ord i närvaro av bruden om en konung, som stod på ett fält med sina vänner till höger och sina ovänner till vänster, och huru med denne konung betecknas Kristus, som har de kristna på högra sidan och hedningarna på den vänstra, och huru han förskjuter de kristna och skickar sina predikanter till hedningarna.

BOK 2 - KAPITEL 6

Sonen talade: »Jag är såsom en konung, som stod på ett fält och som hade sina vänner på den högra sidan och sina ovänner på den vänstra. När de nu stodo på detta

sätt, trängde rösten av en ropande fram till högra sidan, där alla stodo väl beväpnade, med hjälmar fastbundna och ansiktena vända emot sin herre. Rösten ropade: 'Vänden eder till mig och tron på mig; jag har guld att giva eder'. De hörde rösten och vände sig åt det håll, varifrån den kom, och när de hade vänt sig, talade rösten på nytt: 'Om I viljen se guld, så lösen edra hjälmar, och om I önsken äga det, så skall jag åter binda edra hjälmar men efter min vilja'.

De lydde honom, och han band deras hjälmar bakvänt, så att framdelen med borrhålen, varigenom de skulle se, kom i nacken, och bakdelen av hjälmen skymde deras ögon, så att de icke kunde se. Och så ledde denne ropande dem blinda efter sig. När detta hänt, kungjorde några av konungens vänner för sin herre, att hans män voro förledda av hans ovänner. Han sade då till sina vänner: 'Gån efter dem och ropen så: Lösen edra hjälmar, så skolen I se, att I ären bedragna.

Omvänden eder till mig, så skall jag mottaga eder i frid.' De ville emellertid icke höra utan förlöjligade det. När tjänarna hörde detta, berättade de det för sin herre, vilken sade: 'Emedan dessa ha försmått mig, mån I genast gå bort till den vänstra sidan och säga dessa tre ting till dem, som stå där: 'Den väg, som leder till livet, är beredd för eder; porten är öppen, och herren vill själv komma eder till mötes med frid. Tron därför fast, att vägen är beredd, och hoppens ståndaktigt, att porten är öppen och att hans ord äro sanna; skynden med kärlek emot herren, så skall han mottaga eder med kärlek och frid och föra eder till den eviga friden.' De, som hörde budbärarnas ord, trodde och blevo mottagna i frid.

Jag är denne konung. Jag hade de kristna på min högra sida, ty jag beredde dem det eviga goda. Deras hjälmar voro då fastbundna och deras ansikten vända emot mig, när de hade fullkomlig vilja att göra min vilja och att lyda mina bud och hela deras åstundan stod till himmelen. Men så ljöd i världen djävulens röst, d. v. s. högfärden, som visade världens rikedomar och den köttsliga lustan. De vände sig då till detta och gävo sitt begär och sitt samtycke åt högfärden. De lade för dess skull också av sig sina hjälmar, när de med gärning fullbordade sitt begär och satte det timliga före det andliga. Sedan de alltså hade avlagt den gudliga viljans hjälmar och dygdernas vapen, fick högfärden så stor makt över dem och gjorde dem så underdåniga sitt herravälde, att de gärna ville synda ända till slutet, ja gärna ville leva i evighet för att kunna synda i evighet. Denna högfärd har förblindat dem så, att hjälmarnas borrhål, genom vilka de skulle se, nu finnas i nacken och mörkret framme i pannan.

Vad äro hjälmarnas borrhål, om icke betraktandet av det framtida och det omtänksamma aktgivandet på det närvarande? Genom det första borrhålet borde de betrakta hur ljuvliga de eviga belöningarna äro och hur rysliga de tillkommande straffen

äro samt hur förskräckliga Guds domar äro. Genom det andra borrhålet borde de betrakta, vad som är föreskrivet och vad som är förbjudet av Gud, hur mycket de hava överträtt Guds bud, och huru de skola göra bättring. Men dessa borrhål äro nu i nacken, där intet kan ses, ty betraktandet av de himmelska tingen har fallit i glömska.

Kärleken till Gud har svalnat, men världskärleken anses så ljuvlig och omfattas med sådan ömhet, att den driver dem såsom ett väl smort hjul till allt vad den vill. Men när mina vänner se min vanheder, själarnas fall och djävulens herravälde, sända de dagligen för dessa olyckliga sina bönerop till mig, och deras böner ha trängt genom himlen och in i mina öron, och bevekt av deras böner har jag dagligen sänt dem mina predikanter, visat dem järtecken och mångdubblat min nåd för dem. De ha emellertid föraktat allt och lagt synd till synd.

Därför vill jag nu säga mina tjänare och i sanning fullkomna det jag säger: Mina tjänare, gån fram till den vänstra sidan, nämligen till hedningarna, vilka ända tills nu levat i förakt likasom på vänstra sidan. Gån fram och sägen så: 'Himmelens herre och allas skapare låter säga eder detta. Himlavägen är öppen för eder; haven vilja att inträda med fast tro. Himlaporten står öppen för eder; hoppens fast och träden in genom den. Himmelens konung och änglarnas herre vill själv komma eder till mötes och giva eder frid och evig välsignelse.

Gån emot honom och mottagen honom med hans tro, vilken han visat eder och med vilken vägen till himmelen beredes. Mottagen honom med det hopp, varmed I hoppens på honom, ty nu vill han giva eder himmelen. Älsken honom av hela edert hjärta och fullkomnen det i gärning och träden in genom Guds portar, från vilka de kristna, som ej vilja gå in genom den och som göra sig ovärdiga genom sina gärningar, skola drivas bort.' Jag säger eder i min sanning, att jag skall fullkomna mina ord och ej uppgiva dem. Jag skall mottaga eder som mina barn och vara eder fader, nu då de kristna skymfligen ha försmått mig.

I mina vänner, som ären i världen, mån alltså segervisst skrida fram, ropa och förkunna dem min vilja samt hjälpa dem, så att de kunna fullgöra den. Jag skall vara i edert hjärta och i eder mun. Jag skall vara eder ledare i livet och bevarare i döden. Jag skall ej övergiva eder; skriden modigt fram, ty av arbetet skall äran växa. Jag skulle kunna göra allt på ett ögonblick och med ett ord, men jag vill, att eder lön skall bliva desto större genom kampen och min heder växa genom edert manliga mod. Förundren eder icke över att jag talar. Ty om den visaste i världen kunde se, hur själarna dagligen fara ned till helvetet, så skulle de i antal vara flera än havets sandkorn och strändernas småstenar. Detta är rättvisa, ty de ha skilt sig från sin Gud och sin Herre. Fördenskull talar jag på det att djävulens anhang måtte minskas, faran inses och min härskara fyllas;

kanske lyssna de då och upphöra med sin synd.»

Jesu Kristi ord till bruden, i vilka han jämför sin gudom med en krona och betecknar prästernas och lekmännens stånd med Petrus och Paulus samt beskriver de sätt, på vilka man bör bemöta ovännerna, och den vandel, som bör utmärka de världsliga riddarna.

BOK 2 - KAPITEL 7

Sonen talade till bruden och sade: » Jag är kronans konung. Måne du vet, varför jag säger 'kronans konung'? Förvisso var min gudom utan begynnelse och skall vara utan slut och är, och denna min gudom liknas vid en krona, eftersom en sådan är utan början och utan slut. Men liksom i ett rike kronan bevaras åt den framtida konungen, så bevarades min gudom i min mandom, med vilken den skulle krönas. Jag hade två tjänare; den ene var präst, den andre lekman. Petrus var den förste, och han innehade prästens ämbete; Paulus däremot var lekman.

Petrus var bunden i äktenskap, men när han såg, att äktenskapet icke kunde passa ihop med prästens ämbete och betänkte, att hans sinnes dygd kunde äventyras genom oåterhållsamhet, så skilde han sig ifrån det visserligen tillåtna äktenskapet, i det han avhöll sig från sin hustrus bädd, och höll med fullkomligt sinne fast vid mig. Paulus iakttog kyskhet och bevarade sig obefläckad av den äktenskapliga bädden. Se, vilken kärlek jag bevisade dessa två!

Åt den förste, Petrus, gav jag himmelrikets nycklar, så att vadhelst han band och löste på jorden, det skulle vara bundet och löst i himmelen. Åt den andre, Paulus, gav jag, att han skulle vara lik Petrus i ära och heder. Ty liksom de varit jämlika och förenade på jorden, så äro de nu i himmelen förenade och förhärligade i evig ära. Men fastän jag nämnt just dessa två, förstår jag dock med dem och i dem mina andra vänner. Ty liksom jag fordom i lagen talade till endast Israel som till en enda människa, så betecknade jag dock hela det israelitiska folket med detta namn. Sålunda förstår jag nu med dessa två flera, ja dem, vilka jag fyllt med min ära och kärlek.

När någon tid förgått, började emellertid det onda mångdubblas och köttet sjukna samt bliva mera benäget till det onda. Därför sörjde jag barmhärtigt för de båda stånden, prästernas och lekmännens, vilka jag menar när jag säger Petrus och Paulus, och jag tillät prästerna att på måttfullt sätt hava kyrkogods till nytta för kroppen, på det att de måtte bliva desto ivrigare och flitigare i min tjänst. Jag tillät även lekmännen att hava

äktenskap enligt Kyrkans sedvänja. Bland prästerna var det en god man, som tänkte så för sig själv: 'Köttet drager mig till ond begärelse och världen till skadlig syn, och djävulen lägger på mångfaldigt sätt syndens försåt för mig. Därför må jag, på det att jag ej må kuvas av köttet och av begärelsen, ålägga mig måtta i alla mina handlingar, och vara måttlig i vederkvickelse och vila.

Jag må iakttaga den tillbörliga tiden vid arbete och bön samt tygla mitt kött med fastor. För det andra vill jag, på det att icke världen må draga mig ifrån Guds kärlek, lämna allt som är av världen, emedan det är förgängligt. Att i fattigdom följa Kristus är tryggare. För det tredje må jag, på det att icke djävulen må bedraga mig, han som alltid utger det falska för sant, underkasta mig en annans ledning och lyda denne. Jag vill lägga av all egen vilja och göra mig beredd till allt som befallas mig av den andre.' Det var han, som inrättade det första klostret, på prisvärt sätt kvarstannade där och lämnade sitt liv att efterliknas av andra.

Lekmännens stånd var för en tid väl inrättat. Några av dem odlade jorden och höllo flitigt på med arbetet på åkrarna. Andra seglade på skepp och förde handelsvaror till andra trakter, för att en trakts fruktbarhet skulle komma en annan trakts fattigdom till hjälp. Andra idkade hantverk och bedrevo olika konster. Bland dessa funnos några försvarare av min Kyrka, vilka nu kallas hovmän; dessa togo vapen för att försvara den heliga Kyrkan och bekämpa hennes ovänner. Bland dessa hovmän fanns en god man, min vän, vilken tänkte för sig själv: 'Jag odlar icke jorden som jordbrukare.

Jag arbetar icke på havets vågor som köpman. Jag bedriver icke hantverk som en god arbetare. Vad skall jag då göra? Med vilka arbeten skall jag tjäna min Gud? Jag har ju icke mannakrafter i Kyrkans arbete. Min kropp är svag, och för vek till att tåla sår. Min hand är för klen till att slå fiender. Mitt sinne har svårt för att höja sig till det himmelska. Vad skall jag då göra? Jo, jag vet, vad jag skall göra. Jag skall stå upp och under en världslig furste avlägga en fast ed att med mina krafter och mitt blod försvara den heliga Kyrkans tro.' När denne min vän kom till fursten, sade han: 'Herre, jag hör till Kyrkans försvarare.

Min kropp är alltför vek till att tåla sår, min hand är slapp till att slå, mitt sinne är ostadigt när det gäller att tänka på det goda. Den egna viljan behagar mig, och vilan tillåter mig icke att som en fast mur stödja Guds hus. Därför förbinder jag mig med en offentlig ed, under den heliga Kyrkans lydnad och din, o furste, att jag skall försvara henne alla mitt livs dagar. Emedan sinnet och viljan kanske äro matta till att besluta sig för kamp, bör och kan jag, på grund av min ed, tvingas till att arbeta.'

Fursten svarade honom: ' Jag skall gå med dig till Herrens hus och vara vittne till

din ed och ditt löfte'. Så kommo båda till mitt altare, och min vän böjde knä framför mitt altare och sade: 'Jag är alltför svag i mitt kött till att tåla sår. Den egna viljan är mig mycket kär. Min hand är matt till att slå. Därför lovar jag nu lydnad åt Gud och åt dig, som är min hövding, i det jag med ed fast förbinder mig att försvara den heliga Kyrkan mot hennes ovänner och att styrka Guds vänner, att göra väl emot änkor, faderlösa och Guds trogna och att aldrig göra något, som är emot Guds Kyrka och hennes tro.

Vidare förpliktar jag mig att hörsamma din rättelse, om jag råkar fela, så att jag, då jag är förpliktad till lydnad, desto bättre må kunna akta mig för synderna och egenviljan och desto ivrigare och lättare följa din och Guds vilja samt veta, att det för mig är mycket mera fördömligt och föraktligt än för andra, om jag kränker lydnaden och fördristar mig att gå emot dina bud.' Sedan detta löfte avlagts vid mitt altare, tänkte fursten visligen efter och bestämde åt honom en dräkt, som var skild från andra världsliga dräkter, till tecken på att han avsvurit sin egen vilja, och för att han skulle veta, att han hade en överordnad och måste lyda honom. Fursten lade även ett svärd i hans händer och sade: 'Med detta svärd skall du krossa och döda Guds fiender'.

Och han lade en sköld på hans arm, i det han sade: 'Med denna sköld skall du försvara dig emot fiendernas kastspjut och tåligt bära det man tillfogar dig, så att skölden förr må brista än du tar till flykten'. I närvaro av min präst lovade min vän att trofast iakttaga allt detta, och efter löftets avläggande gav prästen honom min lekamen till kraft och styrka, så att min vän, genom min lekamen förenad med mig, aldrig skulle skiljas från mig. - Sådan var min vän Georg och många andra, och sådana böra ock riddarna vara, vilka borde hava namn på grund av värdigheten ock dräkt på grund av gärningen och den heliga trons försvarande.

Hör nu, vad mina ovänner göra emot det, som mina vänner förut gjort. Mina vänner, de gingo in i klostren av klok fruktan och gudlig kärlek. Men de, som nu äro i klostret, de gå ut i världen för högfärds och vinningslystnads skull, och de hava sin egen vilja och göra det som är angenämt för kroppen. Det är rättvisa, att de, som dö i en sådan vilja, icke måtte känna eller vinna den himmelska glädjen utan i stället plågan i helvetet utan slut. Vet även, att de klosterbröder, som mot sin egen vilja och av gudlig kärlek bliva prelater, icke skola räknas till dessas antal.

Och riddarna, som buro mina vapen, voro beredda att giva livet för rättvisan och gjuta blodet för den heliga tron; de skaffade de behövande rättvisa samt kväste och förödmjukade de onda. Men nu - hör hur förvända de äro! Nu behagar det dem mera att dö i krig för högfärds, vinningslystnads och avunds skull, enligt djävulens ingivelser, än att leva efter mina bud för att erhålla den eviga glädjen. Därför skall jag åt alla, som dö i sådan vilja, giva lön enligt rättvisans dom - deras själar skola för evigt njuta djävulens

sällskap.

Men de, som tjäna mig, skola få lön med den himmelska härskaran utan slut. Dessa ord har jag, Jesus Kristus, talat, jag som är sann Gud och människa, en med Fadern och den Helige Ande, alltid Gud.»

Kristi ord till bruden om en viss riddares avfall från det sanna ridderskapet, nämligen ödmjukheten, lydnaden, tålmodet, tron, och inträde i det falska, nämligen högfärden och dygdernas motsats, och om hans fördömmelses erfarenhet, och huru man drabbas av fördömelse för en ond vilja såsom för en gärning.

BOK 2 - KAPITEL 8

Jag är den sanne herren. Ingen herre är förnämare än jag eller var före mig eller skall vara efter mig, utan allt herravälde är av mig eller genom mig. Därför är jag sann herre, och ingen bör rätteligen kallas herre utom jag allena, ty av mig är all makt. Jag sade dig förut, att jag hade två tjänare, av vilka den ene manligen förde en lovvärd vandel och fullbordade den ännu manligare; otaliga andra följde honom sedan i samma vandel och ridderskap. Nu skall jag säga dig, vem som först avföll från bekännandet av det ridderskap, som instiftats av min vän. Hans namn säger jag dig icke, ty du känner honom icke till namnet, men jag skall visa dig, hurudan hans avsikt och åstundan var.

En, som ville bliva riddare, kom till mitt tempel, och när han gick in, hörde han denna röst: 'Om du vill bliva riddare, bör du hava dessa tre ting. För det första bör du tro, att det bröd, som synes på altaret, är sann Gud och människa, himmelens och jordens Skapare. För det andra bör du efter antaget ridderskap hava större avhållsamhet från din vilja än vad du förut varit van. För det tredje bör du icke bekymra dig om världens heder. Jag skall då giva dig gudomlig glädje och evärdlig ära.'

När han hört detta och stod och övervägde dessa tre ting, hörde han i sitt sinne en annan, mycket usel röst, som sade tre ting, vilka voro motsatta de tre första. 'Om', sade den, 'du vill tjäna mig, så skall jag giva dig tre andra ting. Jag skall låta dig äga det du ser, höra det som förnöjer dig och erhålla det som du åtrår.' När han hörde detta, tänkte han: 'Den förste herren befäller mig att tro det jag icke ser och lovar det jag icke vet. Han befäller mig att avhålla mig från de förnöjelser som jag åstundar och ser. Han befäller mig att hoppas på det osäkra. Den andre däremot lovar mig världens heder, som jag ser, och den förnöjelse, som jag begär; han förbjuder mig icke att höra och se det angenäma. Förvisso, det är bättre för mig att följa honom, hava det jag ser och nyttja det, på vilket

jag är säker, än att hoppas på det osäkra.'

Den mannen, som tänkte så, begynte först vika bort från det sanna ridderskapet. Han förnekade den sanna riddareden och bröt sitt löfte. Han kastade tålamodets sköld framför mina fötter, och trons försvars svärd kastade han ur sina händer och gick så ut ur mitt tempel. Den usla rösten sade till honom: 'Om du, såsom jag sade, vill vara min, så bör du gå fram med all högfärd på fältet och gatorna, och liksom denne Herren bjöd de sina att hava ödmjukhet i allt, så må ingen slags skrytsamhet eller högfärd fly från dig.

Och liksom denne inträdde med lydnad och underkastade sig all lydnad, så må du icke tåla, att någon är högre än du och icke sänka din hjässa i ödmjukhet. Tag svärdet i händerna till det ändamålet, att du må utgjuta din nästas och din broders blod för att förvärva hans egendom. Sätt skölden på armen till det ändamålet, att du villigt må ge ditt liv för att vinna ära. I stället för den tro, som denne har, må du älska din kropps tempel, så att du icke avhåller dig från någon vällust som behagar dig.'

Till sådana ting styrkte denne man sin vilja och sin avsikt, och hans furste lade sin hand på hans nacke i det rum, som var bestämt härtill. Ty intet som helst rum skadar någon, om viljan varit god, eller gagnar någon, om avsikten varit ond. Efter att de ord, som bekräftade hans ridderskap, blivit sagda, gick denne bort och utövade sitt ridderskap till all världslig högfärd, i det han den eländige, föga aktade på att han nu var förpliktad till mera än förr och till ett strängare liv. Otaliga riddarskaror följde och följa denne riddare i övermod och sjunka, eftersom de svurit riddareden, djupare i avgrunden än andra.

Men nu kan du fråga: många vilja upphöjas i världen och kallas stora, men de ha ändå ingen makt - mätte dessa för sin onda vilja skola straffas lika hårt som de, vilka haft all den framgång, de önskat? På detta svarar jag dig: den, som har fullkomlig vilja och gör vad i hans förmåga står, på det att han må kunna upphöjas i världen, förvärva världslig heder och kallas med ett fåfängt namn, men som, på grund av min hemliga dom, dock icke tillåtes att nå sin viljas mål, skall (det försäkrar jag dig) för denna onda viljas skull straffas lika hårt som den, vilken fullbordade viljan i gärning; såframt icke viljan rättas genom botgöring.

Se, om två, som äro mycket kända för många, säger jag dig en liknelse: En av dem fick framgång enligt sin vilja och vann nästan allt det, som han åstundade. Den andre hade samma vilja men vann ingen framgång. Den förste vann världens heder, älskade sin kropps tempel i all vällust och härskade som han ville; i allt, vad han lade handen vid, lyckades han. Den andre av dem var honom lik i viljan, men han hade mindre ära. Han skulle gärna hundra gånger ha utgjutit sin nästas blod, om han därmed kunnat

tillfredsställa sin lystnad; han gjorde vad han kunde och fullkomnade sin vilja enligt sitt begär.

Dessa båda lida samma förfärliga straff. Fast de icke båda dött på samma tid och i samma stund, talar jag dock om en endas själ som om två, ty bådads fördömelse är en och samma, och bådads röst vid kroppens och själens skilsmässa och själens utträde var en och samma. När själen alltså lämnat kroppen, talade den så till kroppen: 'Säg mig, var är nu den behagliga syn för ögonen, som du lovat mig, var är den vällust du visat mig, var äro de angenäma ord, som du befallt mig att använda?' Djävulen var genast tillstädes och svarade: 'Den utlovade synen är endast stoft, orden äro intet annat än luft, och vällusten är blott smuts och ruttenhet; detta gagnar dig till intet'.

Då ropade själen: 'Ve, ve, så eländigt jag är bedragen! Jag ser tre ting. Jag ser nämligen, att Han, som utlovades mig i brödets liknelse, är konungarnas konung och herrarnas herre. Jag ser vad han lovade, och detta är outsägligt och outgrundligt. Jag hör nu, att den återhållsamhet, som han tillrätt, hade varit mycket nyttig.' Och han ropade ännu högre med trefalt ve: 'Ve', sade han, 'att jag blivit född! Ve, att mitt liv var så långt på jorden! Ve mig, ty jag måste leva i den eviga döden, som aldrig kan ändas!'

Se, vilket elände de eländiga skola få för sitt gudsförakt och för den förgängliga lyckan! Tacka därför mig, min brud, för att jag kallat dig från ett så stort elände! Lyd min Ande och de utvalda!»

Kristi ord till bruden för att giva en förklaring på det omedelbart föregående kapitlet och berätta om djävulens framstormande mot den ovannämnde riddaren och om hans fruktansvärda fördömelse genom rättvisan.

BOK 2 - KAPITEL 9

Varje tid i detta liv är endast som en timma för mig. Därför har det, som jag nu säger till dig, alltid varit i mitt förutvetande. Jag sade dig förut, att det var en, som började ett sant ridderskap, och en annan, som skamligen lämnade det. Den, som vek bort från det sanna ridderskapet, kastade sin sköld framför mina fötter och svärdet vid min sida, när han bröt sitt löfte och sin heliga tjänst. Vad betecknar den sköld, som han kastade, om icke den rätta tron, varmed han skulle försvara sig mot trons och sin själs fiender?

Och vad äro mina fötter, med vilka jag går till människan, om icke den gudomliga förnöjelse, varmed jag drager människan till mig, och det tålmod, varmed jag tåligt

fördrager henne? Denna sköld kastade han, när han vid inträdet i mitt tempel tänkte så för sig själv: 'Jag vill följa den herre, som icke rådde mig till någon avhållsamhet, som ger mig vad jag åstundar och som låter mig höra det som behagar öronen'. Sålunda kastade han alltså min tros sköld, när han mera ville följa sin egen vilja än mig, när han mera älskade det skapade än Skaparen.

Om han hade haft en rätt tro, om han hade trott mig vara allsmäktig och rättvist dömande och givaren av evig ära, då hade han icke åtrått något annat än mig, icke fruktat något annat än mig. Men han kastade sin tro, och detta framför mina fötter, när han, efter att ha föraktat min tro och räknat den för intet, varken frågade efter min glädje eller gav akt på mitt tålmod. Vidare kastade han svärdet vid min sida. Vad betecknar svärdet om icke den gudsfuktan, som en sann riddare ständigt bör hava i sina händer, d. v. s. i sina gärningar?

Och vad betecknar min sida om icke min vård och mitt skydd, med vilket jag omhuldar och försvarar mina barn liksom hönan sina kycklingar, så att icke djävulen må skada dem eller olidliga faror drabba dem? Men denne man kastade bort min fruktans svärd, när han icke brydde sig om att tänka på min makt och icke gav akt på min kärlek och mitt tålmod. Han kastade det vid min sida, som om han ville säga: 'Jag har ingen fruktan för och bryr mig icke om ditt försvar, ty vad jag har, det stammar från min flit och min förnäma börd'.

Han bröt även det löfte han givit mig. Vilket är det sanna löfte, som människan bör giva Gud? Förvisso kärlekens verk: att vadhelst människan än gör, må hon göra det av kärlek till Gud. Men han bröt det, när han förvred Gudskärleken till egenkärlek och satte all sin egen lusta före den framtida och eviga glädjen. Se, så skildes han från mig och gick ut ur min ödmjukhets tempel. Alla kristnas kroppar, vari ödmjukheten härskar, äro nämligen mitt tempel. Men de, hos vilka högfärden råder, äro icke mitt tempel utan djävulens, han som efter sin vilja hetsar dem till begär efter det världsliga. Sedan han gått ut ur min ödmjukhets tempel och kastat bort den heliga trons sköld och min fruktans svärd, steg han upp på fältet med allt övermod, övade sig i all vällust och i egenviljans begär, och efter att ha försmått min fruktan tilltog han i synd och i onda lustar.

Men när han kommit till sitt livs yttersta slut och själen skulle gå ut ur kroppen, stormade djävlar fram mot henne, och tre röster ur helvetet ljödo mot henne. Den första sade: 'Männe icke detta är han, som vek bort från ödmjukheten och följde oss i all högfärd? Om han kunnat stiga upp två fot högre än vi i högfärd för att t. o. m. överträffa oss och vara främst i högfärd, så hade han gärna gjort det.' Själens svarade härpå: 'Ja, jag är densamme'. Då svarade rättvisan honom: 'Detta är vedergällningen för din högfärd, att du skall falla från den ene djävulen till den andre, ända tills du kommer till det nedersta i

helvetet.

Och liksom det icke fanns någon djävul, som icke visste sitt säkra straff, som skulle tillfogas honom för varje onyttig tanke och gärning, så skall du icke undkomma någon av dina plågoandars straff utan röna allas elakhet och ondska.' Den andra rösten ropade så: 'Männe icke detta är han, som skilde sig från det ridderskap han lovat Gud och slöt sig till vårt ridderskap?' Själen svarade: 'Jo, jag är densamme'.

Och rättvisan sade: 'Detta är din belönings lott, att var och en, som följer din ondska, han skall med sin ondska och pina öka din plåga och pina och vid sin ankomst till dig likasom stinga dig med ett dödssår. Ty liksom den, som redan hade ett grymt sår, skulle plågas olidligt och ropa ve över ve, om sår på sår tillfogades honom, ända till dess hans kropp vore full av sår, så skall elände på elände komma över dig. Din smärta skall ständigt förnyas, din plåga skall aldrig tryta och ditt ve aldrig minskas.' Den tredje rösten ropade: 'Männe icke detta är han, som sålde Skaparen för det skapade, kärleken till Skaparen för kärleken till sig själv?'

Rättvisan svarade: 'Jo, det är han'. Därför skola likasom tvenne gapande svalg öppna sig för honom. Genom det ena skall varje pina komma till honom, bestämd för alla hans synder, alltifrån den minsta synd ända till den största, eftersom han sålt sin Skapare för sin vällust. Genom det andra skall varje möda och skam komma till honom, och aldrig skall gudomlig tröst eller kärlek nå honom, ty han älskade sig i stället för sin Skapare. Därför skall hans liv vara förutan ände, och hans straff vara förutan ände, och alla helgon skola vända bort sitt ansikte från honom. Se, min brud, huru olyckliga de, som försmå mig, skola bliva, och huru stor smärta de köpa sig för liten vällust.»

Kristus talar till bruden liksom till Moses ur busken, betecknar med Farao djävulen, med Israels folk de nutida riddarna och med busken jungfruns kropp, och beskriver, huru riddarna och de nutida biskoparna i denna tid bereda boningar åt djävulen.

BOK 2 - KAPITEL 10

Det står skrivet i Mose lag, att Moses, när han vaktade boskapen i öknen, såg en törnbuske som stod i låga men ej förtärdes av elden, varvid han bävade och beslöjade sitt ansikte. Då sade en röst ur busken till honom: 'Mitt folks nöd har trängt upp till mina öron, och jag ömkar dem, ty de betungas av den hårdaste trälldom'. Jag, som nu talar med dig, är den röst, som ropade ur busken. Mitt folks elände tränger upp till mina öron.

Vilket var mitt folk om icke Israel?

Med detta folk förstår jag riddarna i världen, vilka bekämt sig till mitt ridderskap och vilka borde vara mina men svårt hemsökas av djävulen. Men vad gjorde Farao med mitt folk Israel i Egypten? Förvisso tre onda ting. För det första, att de vid byggandet av hans murar icke fingo hjälp av halmsamlarna, med vilkas hjälp de hade kunnat göra tegelstenarna, utan själva måste samla sig halm i trakten varhelst de kunde. För det andra, att byggnadsarbetarna icke fingo lön för sitt arbete, ehuru de åstadkommit det ålagda antalet stenar. För det tredje, att de svårt plågades av uppsyningsmännen, om de icke kunde frambringa det vanliga antalet. Detta mitt folk byggde i sitt högsta betryck två städer åt Farao.

Vem är denne Farao om icke djävulen, som plågar mitt folk, d. v. s. riddarna, som böra vara mitt folk? Jag säger i sanning, att om riddarna bleve bestående i den förordning och inrättning, som först börjats av min vän, så skulle de höra till mina allra käraste. Ty liksom Abraham allra först mottog budet om omskärelsen och, eftersom han lydde mig, blev min käraste vän, så blevo de, vilka följde Abrahams tro och hans gärningar, delaktiga av min kärlek till honom och hans ära. Så hava bland andra stånd riddarna behagat mig särskilt, emedan de lovat att för mig offra det, som de hålla kärast, nämligen sitt blod, ja, genom detta löfte ha de behagat mig högeligen, liksom Abraham genom omskärelsen. Och de renades dagligen genom iakttagandet av sitt löfte och utövandet av den heliga kärleken. Men nu hållas dessa riddare i ömklig trældom av djävulen, som tillfogar dem dödssår, ja störtar ned dem till straff och plåga.

Även Kyrkans biskopar bygga åt honom; liksom Israels barn bygga de två städer. Den första staden är kroppens möda och den onödiga ansträngningen att förvärva världsliga ting. Den andra är sinnets oro och upprörda tillstånd - de unna sig nämligen aldrig att vila från världens begär. I det yttre råder möda och i det inre oro och ängslan, som gör det andliga betungande. Men liksom Farao icke försåg mitt folk med det nödvändiga till att göra tegelstenar och icke heller gav dem sädesfält, icke heller vin och andra förnödenheter, utan folket självt med smärta och bedrövad håg måste skaffa detta, så gör nu djävulen med dem: ehuru de arbeta för honom och med hela sitt hjärta hänga fast vid världen, kunna de dock icke förverkliga vad de åstunda och icke släcka sin åtrås törst.

Därför brännas de av smärta till det inre och av möda till det yttre. Jag ömkar fördenskull deras nöd: att mina riddare och mitt folk bygga hus åt djävulen och oupphörligt arbeta, att de icke kunna fullkomna vad de åstunda, att de ängslas för onödiga ting och för denna ängslan icke skörda välsignelsens frukt utan skammens vedergällning.

När Moses skickades till folket, gav Gud honom av tredubbel orsak ett tecken. För det första dyrkade var och en i Egypten sin särskilda gud, och de, som kallades gudar, voro otaliga; därför var det rättmätigt, att ett tecken skulle ske, på det att, sedan det underbara tecknet och Guds makt visats, man genom tecknen skulle tro på en enda Gud och en enda Skapare av allt och på det att alla avgudar skulle bevisas vara falska. För det andra gavs åt Moses ett tecken i en bild, som skulle föreställa min framtida lekamen.

Ty vad betecknade den buske, som brann men ej förtärdes, annat än den av den Helige Ande befruktade och utan synd födande jungfrun? Jag har förvisso gått fram ur denna buske. Jag antog mandom av Marias jungfruliga kött. Likaledes betecknade den orm, som till tecken gavs åt Moses, min lekamen. För det tredje gavs åt Moses ett tecken för att styrka sanningen av det, som skulle ske och som genom tecknens bild skulle fullkomnas, så att Guds sanning måtte bevisas vara desto sannare och säkrare, ju tydligare det, som tecknen betecknade, i sinom tid blev uppfyllt.

Men nu skickar jag mina ord till Israels barn och till riddarna, för vilka det av trenne orsaker icke är nödvändigt att tecken sker. För det första därför att man nu, genom den Heliga Skrift och av mångfaldiga tecken, dyrkar och känner en enda Gud, allas Skapare. För det andra därför att de icke längre hoppas att jag skall födas - de veta ju verkligen, att jag är född och har tagit mandom utan synd, eftersom hela skriften är fullbordad. Och man kan icke hysa en bättre och säkrare tro än den, som nu förkunnats av mig och av mina heliga predikare. Jag har emellertid gjort tre ting med dig, genom vilka du kan bliva trodd. För det första, att mina ord äro sanna och icke avvika från den sanna tron.

För det andra, att på mitt ord djävulen vek från den besatte mannen. För det tredje, att jag åt en gav förmågan att omvända de söndrade hjärtana till ömsesidig kärlek. Därför må du icke tvivla angående dem, som skola tro på mig. Ty de som tro på mig, de tro ock på mina ord. De, för vilka jag är välsmakande, de finna ock mina ord välsmakande. Fördenskull står det skrivet, att Moses, när Gud talade till honom, betäckte sitt ansikte.

Du bör emellertid icke betäcka ditt ansikte. Jag har ju öppnat de andliga ögonen för dig, så att du skall se andliga ting; jag har öppnat dina öron, på det att du må höra det som är av anden. Jag skall till sist visa dig min kropps bild, sådan den var i lidandet och före lidandet och sådan den var efter uppståndelsen, när Magdalena, Petrus m. fl. sågo den. Du skall även höra min röst, som i busken talade till Moses; den är densamma, som nu talar i din själ.»

Kristi honungsljuva ord till bruden om den gode och sanne riddarens ära och heder och huru änglarna underbart möta honom, och huru den ärorika Treenigheten på det huldaste sätt tager emot honom och skänker honom en outsäglig vila som lön för liten möda.

BOK 2 - KAPITEL 11

Jag talade förut med dig om den riddarens slut och pina, vilken först vek bort från det ridderskap som han hade lovat mig. Nu berättar jag dig i liknelse (ty på annat sätt skulle du ej kunna förstå det andliga) om dens ära och heder, som först manligen började det sanna ridderskapet och än manligare fullbordade det. När denne min vän nalkades sitt livs yttersta och själen skulle lämna kroppen, skickades fem legioner änglar för att möta honom. Bland dessa kommo ock otaliga djävlar, för att de skulle finna, om de hade någon rätt till honom; ty de äro fulla av ondska och lämna aldrig själen. Då ljöd emellertid en röst klart och ljust i himmelen, och den sade: 'Månne icke han, o Herre Fader, är den, som förpliktade sig till din vilja och fullkomligt förverkligade den?' Och han svarade då själv i sitt medvetande: 'Jag är i sanning han'.

Sedan hördes tre röster. Den första talade å Gudomens vägnar, och den sade: 'Månne icke jag har skapat dig och givit dig kropp och själ? Du är min son, och din Faders vilja har du gjort; kom därför nu till din allra mäktigaste Skapare och allraljuvaste Fader, ty åt dig skall den eviga arvedelen givas, eftersom du är son, åt dig skall Faderns arvedel givas, eftersom du lytt honom. Ja kom, du ljuvaste, till mig, och jag skall mottaga dig med glädje och heder.' Den andra rösten hördes å Mandomens vägnar, och den sade: 'Broder min, kom till din broder, ty jag offrade mig för dig i striden, jag göt mitt blod för dig; kom till mig, ty du följde min vilja; kom till mig ty du vedergällde blod för blod.

Du var beredd att giva död för död och liv för liv. Kom därför, du som följde mig i ditt liv, kom nu till mitt liv och min glädje, som ej skall taga slut. Jag erkänner dig nämligen i sanning som min broder.' Den tredje rösten hördes å Andens vägnar (det är dock ej tre gudar utan en). 'Kom, min riddare', sade den. 'Du var så åtråvärd invändigt, att jag åtrådde att bo hos dig. Du var så manlig utvändigt, att du var värd, att jag skulle försvara dig. Gå därför för din kropps oros skull in i ron. Gå för ditt sinnes sorgs skull in i den outsägliga trösten. Gå för din kärleks och din manliga kamps skull in i mig själv, och jag skall bo hos dig och du hos mig. Kom alltså, du förträfflige riddare, till mig, ty du har icke åstundat något annat än mig; kom, och jag skall fylla dig med gudomlig lust.'

Därefter ljödo de fem änglalegionerna liksom med fem röster. Den första sade: 'Må vi gå före denne förträfflige riddare och bära hans vapen framför honom, d. v. s. må vi för vår Gud visa hans tro, som han bevarade orubbad och värnade för rättvisans ovänner'.

Den andra sade: 'Må vi bära hans sköld framför honom, d. v. s. må vi för vår Gud visa hans tålmod, som visserligen är känt för vår Gud men dock blir ärorikare genom vårt vittnesbörd. Ty med sitt tålmod uthärdade han icke blott motgångar tåligt utan tackade t. o. m. Gud för dem.' Den tredje rösten sade: 'Må vi gå före honom och i vår Guds åsyn visa hans svärd, d. v. s. må vi visa hans lydnad, varmed han lydde i ljuvt och i lett enligt sitt avlagda löfte'. Den fjärde rösten sade: 'Kommen! Vi må visa vår Gud hans häst, d. v. s. bära vittnesbörd om hans ödmjukhet.

Ty liksom hästen bär människans kropp, så gick hans ödmjukhet före och efter honom och förde honom till varje gott verk. Högmodet fann hos honom intet av sig, och därför red han tryggt.' Den femte rösten sade: 'Kommen! Vi må visa vår Gud hans hjälm, d. v. s. giva vittnesbörd om hans gudliga åstundan, som han hade till Gud. Han tänkte förvisso i sitt hjärta varje stund på Gud, honom hade han i munnen, honom i gärningarna, honom åstundade han över allting. För Guds kärleks och heders skull visade han sig död för världen. Må vi alltså visa vår Gud detta, ty denne man är värd att för liten möda få evig vila och fröjdas med sin Herre, vilken han så mycket och så ofta åstundade.'

Med sådana röster och med underbar änglakör fördes min vän till den eviga vilan. När själen såg detta, jublade hon innerligt och sade: 'Säll är jag, att jag någonsin blev skapad! Säll är jag, att jag tjänade min Gud, honom som jag nu ser. Säll är jag, ty jag har en glädje och en ära utan slut.' Se, så kom min vän till mig, och med sådan lön begåvades han. Och ehuru icke alla utgjutit sitt blod för mitt namn, skola de dock få samma lön, om de äro villiga att giva sitt liv för mig, ifall tillfälle erbjudes och trons behov fordrar detta. Se, hur mycket den goda viljan gör!»

Kristi ord till bruden om sin rättvisas oföränderlighet och evighet och huru, sedan han antagit mandom, denna rättvisa framträdde i klarare ljus genom hans kärlek, och huru han mildt utövar sin barmhärtighet mot de fördömda och ljuvt uppmanar de nämnda riddarna till barmhärtighet.

BOK 2 - KAPITEL 12

Jag är den sanne konungen. Och ingen är värdig att kallas konung utom jag, ty av mig är all heder och makt. Jag är den, som dömde den förste ängeln, vilken föll på grund av övermod, vinningslystnad och avund. Jag är den, som dömde Adam och Kain och hela världen, i det jag för människors synders skull sände syndafloden. Jag är densamme, som lät det israelitiska folket komma i fångenskap och underbart förde ut det med underbara

tecken.

I mig är all rättvisa och var och är, utan begynnelse och utan slut, och den förminskas aldrig någonsin hos mig utan förbliver alltid sann och oföränderlig i mig, och ehuru min rättvisa nu i denna tid synes något mildare och Gud vid utövandet av sin domarmakt tåligare, så är detta dock icke någon förändring av min rättvisa, ty den ändras aldrig, utan en större manifestation av min kärlek. Med samma rättvisa och samma sanning i domen dömer jag nu världen som då jag lät mitt folk tjäna egyptierna och sände dem plågor i öknen. Men före min mandomsanammelse fördoldes den kärlek, som jag hade i rättvisan, likasom ett ljus, som är förborgat eller överskyggt av något moln.

När jag tagit mandom, förändrades visserligen den givna lagen, men rättvisan förändrades dock ej utan visade sig tydligare, ja framträdde i ymnigare ljus i kärleken genom Guds Son, och detta på trefaldigt sätt. För det första mildrades ju den lag, som var hård för de olydiga och förhärdade och svår för de högmodiga, som borde kuvas. För det andra led och dog ju Guds Son. För det tredje tyckes domen så att säga utdragas längre nu än förr genom barmhärtigheten och vara mildare mot de syndiga. Den syntes ju mycket hård och sträng mot de första föräldrarna, mot dem som omkommo i syndaflo den och mot dem som dogo i öknen. Samma rättvisa är nu med mig och var det från evighet, men nu framträder mera barmhärtigheten och kärleken, som då klokt doldes i rättvisan och barmhärtigt visades, ehuru mera fördolt, ty jag har aldrig gjort, och gör ej heller, rättvisa förutan barmhärtighet eller mildhet utan rättvisa.

Men nu kan du fråga: om jag har barmhärtighet i all rättvisa, hur visar sig då min barmhärtighet mot de fördömda? Jag svarar dig med en liknelse. Föreställ dig, att en domare sitter till doms och att hans broder kommer dit för att bliva dömd. Domaren säger till honom: 'Du är min broder och jag din domare, och fastän jag älskar dig innerligt, kan jag dock icke handla mot rättvisan, och det passar sig icke heller. Du ser i ditt samvete hela rättvisan enligt dina förtjänster, och enligt den bör du dömas. Om det vore möjligt att gå emot rättvisan, skulle jag gärna bära det ådömda straffet för dig.'

Jag är såsom denne domare. Människan är min broder genom min mandom. När hon kommer till min dom, säger hennes samvete hennes skuld, och hon förstår vad den skuld är, som hon dömes för. Men eftersom jag är rättfärdig, svarar jag själen i en liknelse och säger till henne: 'Du ser all rättvisa i ditt samvete; säg alltså vad du förtjänar!' Då svarar själen mig: 'Mitt samvete säger mig min dom, och denna är det rättvisa straff som jag förtjänat för att jag icke lydde dig'. Då svarar jag själen: 'Jag, din domare, tog på mig all pina för din skull; jag gjorde din fara bekant för dig och likaså den väg du skulle gå för att icke komma till pinan. Det var nämligen rättvisa, att du icke,

förrän skulden blivit sonad, skulle inträda i himmelen, och därför åtog jag mig att sona den i ditt ställe, ty själv var du oförmögen att lida. Genom profeterna visade jag dig, vad som skulle hända mig, och icke den minsta punkt av det, som profeterna förutsade, förblev ouppfylld.

Jag visade dig all kärlek jag kunde, för att du skulle vända dig till mig. Men eftersom du vänt dig ifrån mig, har du nu förtjänat rättvisan, ty du har föraktat barmhärtigheten. Dock är jag ännu så barmhärtig, att om det vore möjligt för mig att dö ännu en gång, så ville jag hellre för din skull ännu en gång lida samma pina, som jag en gång led på korset, än att se dig dömas av en sådan rättvisa. Rättvisan säger emellertid, att det är omöjligt, att jag dör en gång till. Barmhärtigheten säger, att om det vore möjligt, skulle jag gärna dö för dig. Se, huru barmhärtig jag är t. o. m. mot de fördömda, och hur kärleksfull! Allt vad jag gör, det gör jag ju för att visa min kärlek. Från begynnelsen älskade jag människan, även när jag syntes vredgad, men ingen bryr sig om min kärlek eller ger akt på den.

Emedan jag är rättvis och barmhärtig, förmanar jag alltså nu dem, som kallas riddare, att de må söka min barmhärtighet, så att de icke måtte drabbas av min rättvisa, som är stadig och orubblig som ett berg, brinnande som en eld, förfärlig som ett tordön, plötslig som en båge, spänd för att avskjuta en pil. Jag förmanar dem på trefaldigt vis. För det första såsom en fader sina barn, att de må omvända sig till mig, emedan jag är deras Fader och Skapare; att de må omvända sig, så skall jag giva dem fädernearvet, som med arvsrätt tillkommer dem; att de må omvända sig, ty fastän jag är föraktad, skall jag dock med glädje taga emot dem och skynda dem till mötes med kärlek.

För det andra beder jag dem såsom en broder, att de må komma ihåg mina sår och mina gärningar; att de må omvända sig, så skall jag taga emot dem som en broder. För det tredje beder jag såsom en herre, att de må vända tillbaka till sin herre, vilken de givit sin tro, vilken de böra tjäna och åt vilken de förbundit sig med ed. Alltså, I riddare, vänden om till mig, eder fader, som uppfostrat eder med kärlek; betrakten mig, eder broder, som för er skull har blivit eder lik; vänden om till mig, eder gode herre. Det är ju en stor ohederlighet att giva en annan herre tro och tjänst. I haven givit mig tro, att I skullen försvara min Kyrka och hjälpa de olyckliga, och se, nu given I min ovän tjänst! I tagen t. o. m. ned mitt baner och höjen min oväns baner.

Alltså, I riddare, återvänden till mig med uppriktig ödmjukhet, I som genom övermod avvikit från mig! Om det synes eder hårt att lida något för mig, så betrakten, vad jag har gjort för eder! För eder skull gick jag på blödande fötter till korset; för eder skull hade jag händer och fötter genomborrade; jag skonade för eder skull ingen av mina lemmar, och dock förgäten I allt detta och gån bort ifrån mig. Återvänden alltså, så skall

jag till hjälp giva eder tre ting. För det första styrka emot kroppsliga och andliga fiender. För det andra mannamod, så att I icke frukten någonting förutom mig och tycken det vara angenämt att arbeta för mig. För det tredje skall jag giva eder vishet, varmed I skolen förstå den sanna tron och Guds vilja. Återvänden alltså, och stån manligen fast. Jag, som förmanar eder, är ju den, som änglarna tjäna, som befriat edra lydiga fäder, dömt de olydiga och förödmjukat de högmodiga.

Jag var den främste i kriget, den främste i lidandet. Följen alltså mig, så att I icke mån upplösas såsom vaxet av elden. Varför gören I edert löfte om intet? Varför förakten I eden? Månne jag är mindre och värdelösare än eder jordiske vän, mot vilken I hållen den tro, som I lovat honom? Men beträffande mig, livets och ärans givare och hälsans bevarare, hållen I ej det löfte I givit mig. Därför, I goda riddare, fullgören edert löfte, och om I ej förmån det med gärning, så försöken åtminstone med viljan, ty då skall jag, ömkande den trældom som djävulen håller er i, taga eder vilja för gärning. Om I återvänden till mig med kärlek, så arbeten för min Kyrkas tro, och jag skall med hela min härskara skynda eder till mötes som en god fader. Jag skall till belöning giva eder fem goda ting.

För det första skall den eviga hedern aldrig vika från eder hörsel. För det andra skall Guds ansikte och ära aldrig vika från eder syn. För det tredje skall Guds lov aldrig vika från eder mun. För det fjärde skall eder själ äga allt vad den önskar och aldrig önska annat än vad den äger. För det femte skolen I aldrig skiljas från eder Gud, utan eder glädje skall räcka utan slut, och edert liv skall utan slut leva i glädje. Se, o riddare, sådan skall belöningen bliva, om I försvaren min tro och arbeten mera för min heder än för eder egen.

Kommen ihåg, om I haven förstånd, att jag har tålamod med eder och att I tillfogen mig en sådan smälek, som I själva icke viljen tåla av varandra. Men fastän jag kan allting genom min makt och fastän rättvisan ropar hämnd över eder, skall dock min barmhärtighet, som är i visheten och, godheten, ännu skona eder. Söken fördenskull barmhärtigheten, ty jag beskär av kärlek det som jag ödmjukt borde bedjas om.»

Kristi makts ord till bruden mot denna tids riddare och om det sätt som bör iakttagas vid dubbandet av riddare och huru Gud beskär riddarna styrka och hjälp i deras gärningar.

Jag är med Fadern och den Helige Ande en Gud, men tre till personerna. Den ena skiljes icke från den andra och söndras icke, utan Fadern är i Sonen och Anden, och Sonen i Fadern och Anden, och Anden i dem båda. Gudomen skickade sitt ord till jungfru Maria genom sin ängel Gabriel, och icke desto mindre var samme Gud (dels skickande, dels skickad av sig själv med ängeln) hos Gabriel, och före Gabriel hos jungfrun. Men när ordet sagts av ängeln, blev Ordet kött i jungfrun.

Detta Ord är jag, som talar med dig. Fadern skickade mig genom sig själv med den Helige Ande till jungfruns sköte, icke på det sättet att änglarna måste umbära Guds åsyn och närvaro, nej: jag, Sonen, som med Fadern och den Helige Ande var i det jungfruliga skötet, jag var densamme i himmelen med Fadern och den Helige Ande i änglarnas åsyn, styrande allt och uppehållande allt, fastän min mandom, som antagits blott av mig, Sonen, vilade i Marias moderliv. Jag, som alltså är en Gud i gudomen och mandomen, försmår icke att tala med dig, för att visa min kärlek och styrka den heliga tron.

Och fastän min mandom synes vara bredvid dig och tala med dig, är det dock riktigare att säga, att din själ och ditt medvetande är hos mig och i mig, ty intet är omöjligt eller svårt för mig, varken i himmelen eller på jorden. Jag är nämligen såsom en mäktig konung, vilken med sin härskara kommer till en stad och uppfyller alla platser och intager allt. Så fyller min nåd alla dina lemmar och styrker dem alla. Jag är i dig och utanför dig.

Fastän jag talar med dig, är jag dock densamme i min härlighet. Vad skulle vara svårt för mig, jag som uppehåller allting med min makt, förordnar allting med min vishet och behärskar allting med min dygdighet? Jag är alltså utan begynnelse och utan ände en Gud med Fadern och den Helige Ande. För människornas frälsning tog jag mandom, medan gudomen förblev oskadd; jag blev i sanning pinad; uppstod från de döda och uppsteg till himmelen, och nu talar jag i sanning med dig.

Jag talade förut med dig om ridderskapet, som fordom var mig mycket kärt. Det var mig så kärt, att det var bundet till mig med kärlekens band, ty med sitt löfte förbundo sig riddarna att giva sitt kött för mitt kött och sitt blod för mitt blod, och därför var jag ense med dem och förband dem med mig i ett band och i ett samfund. Men nu klagar jag över dessa riddare, som borde vara mina, att de ha vänt sig bort ifrån mig. Jag är förvisso deras Skapare och Återlösare, jag är ock deras hjälpare, jag har skapat kroppen och lemmarna för dem, och allt som finns till i världen har jag gjort till deras nytta. Jag har återlöst dem med mitt blod, jag har köpt den eviga arvedelen åt dem med mitt lidande. Jag försvarar dem i alla faror, jag giver dem styrka att handla och att arbeta.

Men nu äro de bortvända från mig. De hålla mitt lidande för intet, de förgäta mina

ord, av vilka deras själ borde förnöjas och livnäras. De förakta mig, och med sin själ och hela sitt begär välja de att giva sitt kött och låta det sargas för människornas lovprisning, att gjuta sitt blod för sin vinningslystnads tillfredsställelse och att gärna dö för det världsliga och för djävulska och fåfängliga ord. Ännu är dock, fastän de äro så bortvända från mig, min barmhärtighet och min rättvisa hos dem. Ty genom min barmhärtighet skyddar jag dem, så att de ej må antvandas åt djävulen, och genom min rättvisa fördrager jag dem tåligt. Och om de ännu skulle vilja omvända sig, skall jag glatt mottaga dem och fröjdefullt skynda emot dem.

Säg alltså till den, som vill omvända sitt ridderskap till mig, att han ånyo kan täckas mig på detta sätt. Den, som vill bliva riddare, bör med sin häst och utrustning skrida fram till kyrkogården, och där lämna kvar hästen, ty denna är icke skapad till människornas högfärd utan till livets nytta och försvar och till bruk vid Guds ovänners bekämpande. Sedan må riddaren taga på sig sin mantel, vars band må läggas över pannan, så att liksom diakonen tager på sig stolan till tecken på lydnad och gudligt tålmod, så må riddaren taga på sig manteln och lägga bandet över pannan, till tecken på lovat ridderskap och den lydnad, som han bör antaga för att försvara mitt kors.

Den världsliga maktens baner må gå före honom, så att han må veta, att han skall lyda den världsliga makten i allt som icke är emot Gud. När han kommit in på kyrkogården, må prästerna komma emot honom med kyrkans baner, varuppå mitt lidande och mina sår må vara målade, till tecken på att han bör försvara Guds Kyrka och tron och även lyda Kyrkans förmän. Men när han går in i kyrkan, må den timliga maktens baner stanna kvar utanför kyrkan och mitt baner gå före honom i kyrkan, till tecken på att den gudomliga makten går före den världsliga och att man bör vårda sig mera om det andliga än om det timliga.

När mässan blivit läst fram till Agnus Dei, må den världslige förmannen - konungen eller en annan - gå fram till riddaren vid altaret och säga: 'Vill du bliva riddare?' När denne då svarar: 'Ja', må förmannen tillägga: 'Lova då Gud och mig, att du vill försvara den heliga Kyrkans tro och lyda hennes föreståndare i allt som länder till Guds ära'. När riddaren då svarar 'Ja', må han överlämna ett svärd i hans händer och säga: 'Se, jag överlämnar svärdet i dina händer, att du ej må spara ditt liv för tron och Guds kyrka och att du må kuva Guds ovänner och försvara Guds vänner'.

Sedan må han giva honom en sköld och säga: 'Se, jag giver dig en sköld, att du må försvara dig emot Guds ovänner, giva änkor och faderlösa hjälp och i allt öka Guds ära'. Därefter må han lägga sin hand på hans hals och säga: 'Se, du är nu underkastad Kyrkans lydnad och välde. Se nu till, att såsom du förbundit dig genom ett löfte, du också må uppfylla det i gärning.' Efter detta må han lägga manteln och dess band över honom, så

att han dagligen må hava i minnet vad han lovat Gud och att han genom ett uttalande i Kyrkans åsyn mer än andra förbundit sig att försvara Guds kyrka.

Sedan detta fullbordats och Agnus Dei lästs, må den präst, som firar mässan, räcka honom min lekamen, att han må försvara den heliga Kyrkans tro. Jag skall vara i honom och han i mig. Jag skall beskära honom hjälp, så att han må bliva stark, och upptända honom med min kärleks låga, så att han icke önskar något annat än mig, icke fruktar något annat än mig, sin Gud. Om han till äventyrs är ute på fältet och han där åtager sig ridderskapet för min heder och för att försvara min tro, så skall detta dock gagna honom, om avsikten varit rätt.

Jag är ju på varje plats genom min makt, och alla kunna täckas mig genom rätt avsikt och god vilja. Men jag är kärleken, och ingen kan komma till mig utom den som har kärleken, och därför befäller jag ingen att göra allt detta, ty då skulle han tjäna mig av fruktan. Men de som vilja åtaga sig ridderskap på detta sätt, de kunna behaga mig. Tillbörligt vore det, att liksom de genom högmot avvikit från ridderskapets sanna utövande, så borde de visa sig villiga att genom ödmjukhet återvända till det sanna ridderskapets utövande.»

Denne riddare tros hava varit herr Karl, den heliga Birgittas son.

Huru Kristus betecknas med en guldsmed och Guds ord med guld, och huru sådana ord må kungöras för dem, som hava gudlig kärlek, rätt samvete och väl ordnade sinnen, och huru Guds predikare böra vara ivriga och icke lata till att sälja guld, d. v. s. kungöra Guds ord.

BOK 2 - KAPITEL 14

Jag är såsom en god guldsmed, vilken sänder sin tjänare att sälja sitt guld på jorden och säger till honom: 'Du bör göra tre saker. För det första bör du icke överlämna mitt guld till några andra än dem, som hava klara och rena ögon. För det andra må du icke överlämna det åt dem, som intet samvete hava. För det tredje må du salubjuda mitt guld för tio pund med dubbel vägning.

Den som vägrar att väga upp mitt guld två gånger, han skall icke hava det. Min ovän har emellertid tre planer emot mig, för vilka du bör akta dig. För det första vill han göra dig trög och lat i att frambära och visa mitt guld. För det andra önskar han inblanda något falskt i mitt guld, så att de, som se och pröva mitt guld, tro att det är smuts och ruttighet. För det tredje lägger han i sina vänners mun de ord, varmed de kunna stå

emot dig och envist försäkra, att mitt guld icke är gott.'

Se, jag är såsom denne guldsmed. Jag smidde allt som är i himmel och på jord, icke med hammare och verktyg utan med min makt och kraft. Allt, som är och har varit och skall komma, vet jag på förhand om. Icke ens den minsta mask eller det minsta frö är till utan mig eller kan bestå utan mig, och det finns intet som är så litet, att det kan dölja sig för mitt förutvetande, ty allt är av mig och allt finnes i mitt förutvetande.

Bland allt vad jag gjort, äro dock mina ord, vilka jag talat med min egen mun, det allra förnämsta, liksom guldet bland övriga metaller. Därför böra mina tjänare, med vilka jag skickar mitt guld över länderna, göra tre ting. För det första må de icke antvarda mitt guld åt dem, som icke hava klara och rena ögon. Men nu kan du fråga: vad betyder det att ha klar syn? Jo, den ser klart, som har den gudliga visheten, jämte gudlig kärlek. Men hur kan man inse detta?

Jo, det syns förvisso tydligt. Den, som lever i enlighet med det som han förstår, den som drager sig bort från världens fåfänga och nyfikenhet, den som icke söker något så ivrigt som sin Gud, han har en klar syn. Åt honom skall mitt guld antvardas. Den däremot, som har visdom men icke gudlig kärlek till att göra vad han förstår, den människan är lik en blind, som synes hava ögonen riktade på Gud men i själva verket vänder dem åt världen och nacken åt Gud. För det andra bör mitt guld icke överlämnas åt den, som icke har samvete. Vem har samvete om icke den som anpassar detta timliga och förgängliga efter det eviga, som har själen i himmelen och kroppen på jorden, som dagligen tänker på huru han skall lämna jordelivet och giva Gud räkenkap för sina gärningar?

Åt honom skall mitt guld antvardas. För det tredje må min tjänare salubjudas mitt guld för tio pund, två gånger vägda. Vad betecknas med den våg, på vilken guldet väges, om icke samvetet? Vad betyda händerna, som böra väga, om icke den goda viljan och åstundan? Vad betyda vikterna om icke de lekamliga och andliga gärningarna? Den som vill köpa och hava mitt guld, nämligen mina ord, bör alltså med god vilja på sitt samvetes vågskål väga och se efter, att tio pund, väl vägda efter min vilja, utbetalas för mitt guld.

Det första pundet är människans besinningsfulla seende, som består i att människan betänker, hur stor skillnad det är mellan kroppsligt och andligt seende, vilken ringa nytta det är med kroppslig fågring och åsyn, vilken hövskhet det är hos änglarnas och de himmelska makternas skönhet och härlighet, de som överträffa alla himlens stjärnor i glans, samt vilken ljuvlighet och vilken själens glädje som ligger i Guds bud och hans ära. Detta pund, nämligen det lekamliga skådandets och det andliga skådandets, som är i Guds bud och ära, bör icke vägas lika, utan det andliga skådandet bör ha

övervikt framför det kroppsliga och väga mera på vågskålen, ty ögonen böra vara öppna för själens och kroppens nödtorft men stängda för fåfänglighet och lettsinne.

Det andra pundet är det goda hörandet. Människan må nämligen betänka, vad lettsinniga, narraktiga och skämtsamma ord tjäna till; de äro i själva verket intet annat än fåfänga och luft, som förflyktigas. Därför må hon höra på Guds lov och besjungande samt helgonens ord och gärningar; hon må höra det som är nödvändigt för själen och kroppen och länder till god uppbyggelse. Detta hörande må väga tyngre på vågskålen än hörandet av lättfärdiga ting. När detta goda hörande lägges med det andra på vågskålen, skall det hålla hela vikten, och det andra skall flyga i höjden såsom tom luft och förflyktigas.

Det tredje pundet är munnens pund. Må människan på sitt samvetes våg väga de uppbyggliga och ärbara orden och betänka, hur nyttiga och höviska de äro. Må hon även giva akt på de fåfänga och onyttiga orden, hur skadliga och gagnlösa de äro, och lägga bort fåfänga ord och älska de goda.

Det fjärde pundet är smaken. Vad är världens smak annat än elände? Det är möda i början och ingången, smärta i fortsättningen och bitterhet på slutet. Människan må alltså noggrant väga den andliga smaken mot den timliga. Den andliga må väga mer än den timliga, ty den andliga smaken slutas aldrig, förbytes aldrig i leda och förminskas aldrig. Denna smak börjar här i världen med lustans tyglade och med det måttfulla inrättandet av livet, och den varar utan ända i himmelen i Guds njutande och ljuvlighet.

Det femte pundet är känselns pund. Människan må väga, hur mycket bekymmer och elände hon känner av sin kropp, hur mycken oro av världen, hur många vedervärdigheter från sina medmänniskors sida; överallt känner hon elände. Hon må även väga, vilken vila själen, det väl tuktade sinnet, äger, och vilken sötma det är att icke bekymras för onödiga ting; då skall hon överallt känna hugsvalelse. Den som alltså vill väga väl, må lägga den andliga och kroppsliga känseln på vågen och väga så, att den andliga väger mera än den kroppsliga känseln. Denna andliga känsel börjar och fortsätter i tålmod vid motiga ting och i trogen lydnad mot Guds bud, och varar evinnerligen i den lugnaste glädje och frid. Men den som låter den kroppsliga vilan och världens känsel och dess glädje väga mera än den eviga, han är icke värdig att beröra mitt guld eller njuta min glädje.

Det sjätte pundet är människans gärning. Människan må i sitt samvete noggrant väga den andliga och kroppsliga gärningen: den förra leder till himmelen, den senare till världen, den förra till ett evigt liv utan plåga, den senare till stor bedrövelse och plåga. Men den, som åtrår mitt guld, må låta den andliga gärningen, som är i min kärlek och till min heder, väga mera än den kroppsliga gärningen, ty andliga ting förbliva men

kroppsliga förgå.

Det sjunde pundet är tidens ordnande. En viss tid tog människan till att syssla med blott andliga ting; en viss till kroppens nödtorft, utan vilken hon ej kan vara och vilken även räknas till det andliga, om den användes förnuftigt, en viss till att utöva det för kroppen nyttiga. Och emedan människan en gång måste avlägga räkenskap för sin tid liksom för sina gärningar, må det andliga arbetets tid väga mera än det lekamliga arbetets och tiden inrättas så, att det andliga aktas för mer än det timliga och ingen tid tillåtes förrinna utan granskning och rättvisans jämna vägande.

Det åttonde pundet är det tillåtna timliga godas rättvisa förvaltning, så att den, som är rik, med from kärlek må giva åt de fattiga, så långt hans förmåga sträcker sig. Men nu kan du fråga: vad skall då den fattige giva, han som ingenting har? Jo, han må hava den goda viljan, och tänka så för sig själv: 'Om jag hade någonting, så skulle jag gärna giva'. Då skall denna vilja tillräknas honom som gärning. Men om den fattiges vilja är sådan, att han gärna ville äga timliga ting liksom andra men dock ej ville giva åt de fattiga annat än mycket litet och det allra sämsta, då skall en sådan vilja tillräknas honom som en mycket liten gärning. Må alltså den rike mannen, som har gods, göra gärningar med kärlek; den, som icke har något, må hava vilja att giva, och den skall gagna honom. Men den, som låter det timliga väga mer än det andliga, som ger en penning åt mig men hundra åt världen och tusen åt sig själv, han väger icke riktigt, och en sådan mätare är ovärdig att hava mitt guld. Ty jag, som givit allt och förmår borttaga allt, är värd den värdigare delen. Det timliga är skapat till människans nytta och nödtorft, ej till överflöd.

Det nionde pundet är det noggranna aktgivandet på den tid som förgått och förflutit. Må alltså människan betrakta sina handlingar, vilka de varit och huru många, och huru hon gjort bättring för dem och huru värdigt. Hon må även giva akt, att icke de goda till äventyrs äro färre än de dåliga, och om hon skulle finna, att hennes dåliga handlingar äro flera än hennes goda, så må hon gripas av en fullkomlig vilja att bättra sig och sann ånger över de begångna synderna. Och om denna ånger är sann och fast, så väger den mera inför Gud än alla hennes synder.

Det tionde pundet är betraktandet och inrättandet av ens kommande tid: om människan har en sådan avsikt, att hon icke vill älska något annat än det som är av Gud och icke åstunda något annat än det som hon vet behagar Gud, och gärna och tåligt vill omfatta all bedrövelse, ja t.o.m. helvetets kval, om Gud hade hugnad därav och om det vore Guds vilja att hon gjorde det. Detta pund övergår allting, och genom detta pund vinnas lätt alla kommande ting. Var och en, som alltså giver dessa tio pund, han skall hava mitt Guld.

Men som jag sade vill ovännen på trefaldigt sätt hindra dem, som föra mitt guld. För det första vill han göra dem lata. Nu är den kroppsliga lättjan ett och den andliga ett annat. Den kroppsliga förefinnes, när kroppen är lat till att arbeta, att stiga upp o.d. Den andliga lättjan förefinnes, när den andliga människan känner min andes sötma och nåd och hellre vill vila i denna sötma ensam än gå ut till andra och hjälpa dem, på det att även de måtte få taga del av samma sötma. Månne icke Petrus och Paulus hade min andes sötma i övermått?

De skulle, om det varit mig välbehagligt, hellre velat ligga fördolda i jordens djupaste famn med den inre sötma, som de hade, än gå ut i världen. Men på det att andra skulle bli delaktiga av deras sötma och på det att de skulle kunna uppbygga andra, valde de att hellre gå ut till andras nytta och förkovran och sin egen äras förökande än att förbliva allena och icke styrka andra med den nåd de själva fått. Så böra även mina vänner nuförtiden, ehuru de hellre ville vara allena och fröjdas åt den sötma de äga, gå ut, på det att även andra måtte delaktiggöras av deras glädje. Ty liksom en, som har överflöd på timligt gott, ej nyttjar det ensam utan överlämnar det åt andra, så böra icke heller mina ord och min nåd döljas utan utgjutas för andra, så att även de må uppbyggas. Mina vänner kunna nämligen hjälpa tre slag av människor.

För det första de fördömda, för det andra syndarna (d.v.s. dem som falla i synd men stå upp igen), för det tredje dem som stå fast i det goda. Men nu kan du fråga, hur någon kan hjälpa de fördömda, som icke äro nåden värdiga -- det är ju omöjligt för dem att återvända till nåden? På detta vill jag svara dig i en liknelse. Föreställ dig, att det i den allra djupaste avgrund funnes otaliga gravar, i vilka den, som fölle ned i djupet, nödvändigtvis måste störta ned. Om någon täppte till någon av dessa gravar, skulle den fallande på grund av denna tilltäppning icke störta ned så djupt som han skulle göra, ifall ingen grav vore igentäppt. Så är det även med de fördömda.

Ty ehuru de genom min rättvisa och sin egen förhårdade ondska skola fördömas på en föreskriven och på förhand bestämd tid, blir straffet dock lättare för dem, om de genom någon hållas tillbaka från något ont och uppmuntras till något gott. Se, hur barmhärtig jag är t. o. m. mot de fördömda! Ehuru barmhärtigheten ville tala för att skona dem, talar dock rättvisan och deras ondska däremot.

För det andra kunna de hjälpa dem, som falla och stå upp igen, om de lära dem, huru de skola stå upp igen, giva dem varningar mot fallet, undervisa dem huru de skola förkovra sig och motstå sina begär.

För det tredje kunna de gagna de rättfärdiga och fullkomliga. Månne icke även dessa falla? Jo, förvisso, men till deras äras förökande och djävulens skam. Ty liksom en riddare, som blivit lätt slagen i kriget, ytterligare eggas genom detta slag och än mer

manas till att strida, så eggas mina utvalda genom den djävulska motgångens frestelse till andlig möda och ödmjukhet och göra desto ivrigare framsteg till att vinna ärans krona. Därför skola mina ord ej döljas av mina vänner, ty många kunna, när de hört om min nåd, ytterligare upptändas till att älska mig.

För det andra arbetar min ovän på att mitt guld må likna träck på grund av någon felaktighet. Därför må skrivaren, när något skall nedskrivas, till vittne kalla två trogna eller en av beprövat samvete, och sedan dessa granskat det som är skrivet, må han sända det vidare till vilka han vill; ty om det utan vittnesbörd komme till ovännernas händer, så kunde därtill läggas något falskt, varav sanningens ord kunde föraktas hos de enfaldiga.

För det tredje lägger min ovän i sina vänners mun, att mitt guld må hindras. Därför må mina vänner säga dessa ord till de motsägande: 'I de uppenbarade ordens guld är det som om det bara funnes tre ord. De lära nämligen att frukta rätt, att älska fromt och att vist åstunda det himmelska. Pröven orden och rannsaken, och sägen emot oss, om I finnen att det förhåller sig annorlunda!' »

Kristi ord till bruden om paradysvägen, som öppnades vid hans ankomst och om hans brinnande kärlek, som han visat oss, när han led så många plågor för oss ända från sin födelse och till sin död, och huru helvetesvägen nu är bred men paradysvägen trång.

BOK 2 - KAPITEL 15

Du undrar, varför jag talar sådant och varför jag visat dig så märkliga ting. Måne jag gör det för dig ensam? Nej, förvisso icke, utan till andras undervisning och frälsning, ty världen var såsom en ödemark, där det endast fanns en enda väg, och den förde bort till den djupaste avgrund. Men i avgrunden fanns det två rum. Det ena var så djupt, att det icke hade någon botten under sig, och de, som kommo ned däri, stego aldrig upp igen. Det andra var icke så djupt som det första och icke lika förfärligt, och de, som kommo ned däri, hade hopp om att få hjälp; de hade en längtan och en långvarig trånad men ej elände, de rönte mörker men ej kval.

De, som bodde i detta andra rum, ropade dagligen till en härlig närliggande stad, vilken var full av allt gott och alla förnöjelser. De ropade kraftigt, ty de visste den väg de skulle gå till staden, men den öde skogen var så tät och trång, att de på grund av dess täthet icke förmådde tränga igenom den och icke heller hade styrka att bana sig väg. Och vad ropade de? Förvisso, de ropade så: 'O Gud, kom och giv hjälp, visa vägen och giv oss ljus, ty vi bida dig. Hos ingen annan finns frälsning för oss utom hos dig.' Detta rop

trängde upp i himmelen till mina öron och rörde mig till barmhärtighet. Jag bevektes av ett så brinnande rop och begav mig ut i ödemarken som pilgrim.

Men innan jag började min färd och mitt arbete, ljöd en röst framför mig, och den sade: 'Yxan är redan satt till trädet'. Denna röst kom från Johannes döparen, som sänts ut i öknen före mig och som nu ropade 'Yxan är redan satt till trädet', som om han ville säga: 'Nu vare människan redo, ty yxan är nu redo, och den är kommen, som så att säga skall bereda vägen till staden och undanröja alla hinder'. Men när jag kom, arbetade jag från solens uppgång till dess nedgång, ty från min mandomsanammelse och ända till döden på korset verkade jag människans frälsning. Vid början av mitt inträde i denna ödemark måste jag fly för mina ovänner, nämligen för den förföljande Herodes; jag frestades av djävulen och led förföljelser av människorna. Sedan utstod jag mångfaldiga mödor, åt och drack och fyllde utan synd naturens andra fordringar, till trons styrkande och till bevis att jag antagit sann människonatur.

När jag sedan banade vägen till staden, nämligen till himmelen, och undanröjde de hindrande snåren, stungo de vassaste törnen min sida, grymma spikar sårade mina händer och fötter, och mina tänder och kinder blevo illa slagna. Men jag bar det tåligt och ryggade icke tillbaka utan trängde blott desto ivrigare fram, liksom när ett av hunger ansatt djur får se en människa måtta ett spjut emot sig, rusar på spjutet blott på grund av sin hunger efter en människa, och ju djupare människan trycker in spjutet i djurets inälvor, desto häftigare störtar sig självt mot spjutet (blott av sin åstundan efter en människa), till dess inälvorna och hela kroppen genomborrats.

Så brann jag av så stor kärlek till själarna, att när jag såg och rönt alla de bittra och grymma kvalen, brann jag, ju mera människan var villig att döda mig, blott av desto större iver att tåla lidandet för själarnas frälsnings skull. Så skred jag alltså fram i denna världens öken, under möda och elände samt beredde vägen med mitt blod och min svett.

Ja, världen kan verkligen kallas en öken, ty all dygd förtorkade däri, så att endast en lasternas ödemark återstod, vari det blott fanns en enda väg, och därtill en väg, på vilken alla fördes ned till dödsriket, de fördömda till fördömelse men de goda blott till mörker. Jag hörde alltså barmhärteligen deras långa åstundan efter den kommande frälsningen och kom som en pilgrim för att arbeta; okänd till min makt och gudom beredde jag den väg, som leder till himmelen. Mina vänner, som sågo denna väg och betraktade mitt arbets svårigheter och min själs glädje, glädde sig och följde mig i myckenhet och en lång tid.

Men nu är den röst förvandlad, vilken ropade: 'Varen beredda!' Min väg är förvandlad; snåren och törnena ha växt upp igen, och man har slutat att gå på den.

Helvetets väg är däremot öppen och bred, och på den gå de flesta fram. Dock är min väg icke alldeles glömd och förgäten, ty mina fåtaliga vänner gå av längtan efter det himmelska fäderneslandet ännu fram på den, flygande liksom fåglar från buske till buske, och de tjäna mig likasom i löndom och med fruktan, ty att gå fram på världens väg synes för alla vara fröjd och gamman.

Emedan min väg har blivit så trång och världens väg bred, ropar jag alltså i öknen, d. v. s. i världen, till mina vänner, att de må rycka upp törnena och tistlarna på den väg, som leder till himmelen, och röja upp vägen för dem, som vilja vandra den. Ty liksom det är skrivet: 'Saliga äro de som icke ha sett mig och dock trott mig', så äro de, som nu tro mina ord och fullkomna dem i gärning, saliga. Jag är förvisso såsom en moder, vilken springer sin vilsegångne son till mötes, visar honom ett ljus, på det att han måtte se vägen, kärleksfullt möter honom på vägen och förkortar den för honom, nalkas honom, omfamnar honom och fröjdas.

Så skall jag kärleksfullt skynda emot mina vänner och alla, som vända tillbaka till mig, och upplysa deras hjärtan och själar till gudomlig vishet. Jag vill omfamna dem med all ära och föra in dem i det himmelska hovet, som icke har någon himmel ovan sig eller jord under sig; där finns det endast Guds skådande; icke mat eller dryck utan gudomlig glädje. Men för de onda upplåtes vägen till helvetet, dit de skola inträda för att aldrig komma ut därifrån; de skola gå miste om äran och glädjen och fyllas av evig nöd och smälek. Därför talar jag dessa ord och visar min kärlek, på det att de, som förirrat sig, måtte återvända till mig och lära känna mig, sin Skapare, som de hava glömt.»

Kristi ord till bruden: varför han hellre talar med henne än med andra, som äro bättre än hon, vidare om tre ting, som Kristus befäller bruden, tre ting, som han förbjuder henne, tre ting, som han tillåter henne, och tre ting, som han tillråder henne; vari den bästa lärdom innehålles.

BOK 2 - KAPITEL 16

Många undra, varför jag talar med dig och icke med andra, som föra ett bättre liv och tjänat mig en längre tid. Jag vill svara dig härpå med ett exempel. Det är en herre, som har flera vingårdar, belägna i flera olika nejder, och varje vingårds vin har smak av den nejd, varifrån det stammar. När vinet blivit tillrett, dricker vingårdarnas herre stundom av det medelmåttigare och lättare vinet, ej alltid av det starkare.

Om nu någon av dem, som äro närvarande och se detta, skulle säga: 'Herre, varför

vill du göra så?' så kommer herren att svara, att just det vinet smakade honom och var honom behagligare vid det tillfället, och han slår icke bort och försmår icke fördenskull de bättre vinerna, utan gömmer dem till sin heder och nytta, för att använda dem vid lämpligt tillfälle, vart och ett till det ändamål, som då passar för det. Så gör jag med dig. Jag har många vänner, vilkas liv är mig ljuvligare än honung, angenämare än varje vin och mera skinande än solen för min åsyn. Likväl valde jag att giva min ande till dig, eftersom det behagade mig så; icke därför, att du är bättre än dem eller jämförbar med dem eller dina förtjänster värdigare än deras, utan därför att jag ville det så.

Jag gör visa människor av de ovisa och rättfärdiga av syndarna, och icke föraktar jag de andra därför att jag gjorde sådan nåd med dig, men jag gömmer dem hellre till någon annan heder eller nytta för mig, såsom rättvisan då fordrar det. Ödmjuka dig därför i allt och oroa dig icke över någonting utom över dina synder. Älska alla, även dem som synas hata dig och baktala dig, ty de bereda dig möjlighet att vinna en större krona.

Tre ting föreskriver jag dig att göra. Tre ting föreskriver jag dig att icke göra. Tre ting tillåter jag dig att göra. Tre ting råder jag dig att göra.

För det första föreskriver jag dig att göra tre ting: att icke åstunda något annat än din Gud, att lägga bort allt högmod och all förmäthenhet, att ständigt hata köttets vällust. Tre ting befäller jag dig att icke göra: att älska fåfänga och lättfärdiga ord, att göra dig skyldig till omåttlighet i föda och överflöd i andra ting, att älska världens glädje och ytlighet. Tre ting tillåter jag dig: en måttlig sömn till ditt välbefinnande, måttliga vakor till kroppens övande, en måttlig föda till kroppens styrka och uppehälle.

Tre ting råder jag dig till: för det första arbete i fastor och goda gärningar, för vilka himmelriket utlovas som lön, för det andra att använda det, som du äger, till Guds ära, för det tredje att ständigt betänka två ting i ditt hjärta: dels vad jag gjorde för dig, då jag led och dog för dig (denna tanke uppväcker kärlek till Gud), dels min rättvisa och den framtida domen (detta uppväcker fruktan i själen). Ett fjärde ting är till sist vad jag både föreskriver och befäller och tillråder och tillåter, och det är att lyda såsom du är förpliktad till. Detta föreskriver jag, emedan jag är din Gud. Detta befäller jag, att du icke gör på annat sätt, emedan jag är din Herre. Detta tillåter jag dig, emedan jag är din brudgum. Detta tillråder jag, emedan jag är din vän.»

Kristi ord till bruden om huru gudomen i sanning kan kallas en dygd, och om människans mångfaldiga fall, förorsakat av djävulen, och om det mångfaldiga botemedel, som genom Kristus givits i fullt mått till människans hjälp.

BOK 2 - KAPITEL 17

Guds Son talade till bruden och sade: »Tror du ståndaktigt, att det, som prästen håller i händerna, är Guds lekamen?» Hon svarade: »Liksom jag ståndaktigt tror, att det ord, som sändes till Maria, blev kött och blod i hennes sköte, så tror jag, att det, som jag nu ser i prästens händer, är sann Gud och människa».

Herren svarade henne: » Jag, som talar med dig, är densamme, som evigt förbliver i gudomen och som tog mandom i jungfruns moderliv utan att mista gudomen. Min gudom kan med rätta kallas en dygd, ty i den finnas två ting, nämligen den allra mäktigaste makt, varifrån all makt stammar, och för det andra den allra visaste vishet, av vilken och i vilken all vishet är. I denna gudom äro förvisso alla de ting, som äro till, förnuftigt och visligen ordnade. Ty det finns icke en enda titel i himmelen, som icke är i den och inrättad och förutsedd av den. Och det finns icke ett enda stoftgrand på jorden, icke en enda gnista i helvetet, som står utanför hans förordning och som skulle kunna dölja sig för hans förutvetande.

Måne du undrar, varför jag sade: 'en enda titel i himmelen'? Jo, liksom titeln är det skrivna ordets fullkomning, så är Guds ord alltings fullkomning och inrättat till alltings ära. Men varför sade jag 'ett enda stoftgrand på jorden', om icke därför att allt jordiskt är förgängligt? Och dock står det icke utanför Guds förordnande och försyn, hur litet det än är. Och varför sade jag 'en enda gnista i helvetet', om icke därför att det i helvetet icke finns något annat än avund? Ty liksom gnistan framgår ur elden, så framgår all ondska och avund från de orena andarna, så att de och deras anhängare alltid hysa avund men aldrig någon kärlek.

Därför att den fullkomliga visheten och makten finnes hos Gud, så är allting inrättat så, att det ingenting förmår emot Guds makt, och icke kan någonting påstås vara oklokt gjort, utan allt är förnuftigt gjort, så som det passade för var och en sak. Gudomen må alltså i sanning kallas dygd. Sin största dygd visade Gud vid skapandet av änglarna. Han skapade dem nämligen sig själv till ära och dem själva till glädje, att de skulle hava kärlek och lydnad - kärlek, varmed de icke skulle älska någonting förutom Gud; lydnad, varmed de skulle lyda Gud i allt. Somliga änglar foro illa vilse och uppreste syndigt sin vilja mot dessa två ting. De vände nämligen sin vilja tvärt emot Gud, så att dygden blev dem förhatlig och det, som var Gud emot, blev dem kärt. På grund av denna oordnade viljerörelse förtjänade de sitt fall, icke därför att Gud hade bestämt det för dem utan emedan de själva, på grund av tygellösheten i deras visdom, beredde sig detta fall.

När Gud alltså såg, vilken förminskning, som genom dessas synd föranletts i hans

himmelska härskara, tillkännagav gudomen en andra gång sin dygd, i det Gud skapade människan med kropp och själ. Hennes kropp gav han två goda ting, nämligen friheten att göra det goda och undvika det onda, ty eftersom flera änglar icke borde skapas, var det rättvist, att människan skulle hava frihet att stiga upp till änglarnas värdighet, om hon ville. Även åt människans själ gav han två goda ting, nämligen förstånd att skilja det hindersamma från det hindersamma, det bättre från det bästa, och för det andra styrka att stå fast i det goda. När djävulen såg denna Guds kärlek till människan, tänkte han avundsjukt för sig själv: 'Se, nu har Gud gjort något nytt, som kan stiga upp till vår plats och tillkämpa sig det som vi försmått och lämnat.

Om vi förmå bringa det på fall och vilseleda det, skall det tröttna i kampen, och sålunda icke kunna stiga upp till en så hög värdighet.' Sedan tänkte de ut en svekfull plan, bedrogo genom sin ondska den första människan och fingo genom rättvis tillåtelse makt över henne. Men huru och när blev människan besegrad? Förvisso när hon lämnade dygden och gjorde det förbjudna och när ormens löfte behagade henne mera än lydningen mot mig. För denna olydnads skull fick hon icke vara i himmelen, eftersom hon föraktat Gud, men ej heller i helvetet, ty med förståndets hjälp rannsokade hennes själ noga vad hon gjort och greps av ånger över den begångna synden. Fördens skull förordnade den dygderike Gud, som betraktade människans elände, likasom en fängelseplats för henne, på det att människan där skulle utröna sin svaghet och gottgöra sin olydnad, tills hon förtjänade att stiga upp till den värdighet som hon förlorat. Detta betänkte djävulen, och nu ville han dräpa människans själ genom olydnad.

Han sände in sin smuts i själen och förmörkade människans förstånd så, att hon varken hade kärlek eller fruktan för Gud. Guds rättvisa glömdes, hans dom föraktades och fruktades icke, Guds godhet och hans gåvor föllo i glömska. Därför älskades han ej, och så stodo människorna i elände med sitt förmörkade samvete och föllo än värre än förut. Men ehuru människan var i detta läge, var dock Guds dygd icke borta från henne utan visade sin barmhärtighet och sin rättvisa: sin barmhärtighet, när Gud visade människorna, nämligen Adam och andra goda män, att de i bestämd tid skulle få hjälp, varigenom deras innerliga kärlek till Gud uppväcktes, sin rättvisa genom syndaflo den på Noas tid, varigenom Guds fruktan ingöts i hjärtana. Men djävulen upphörde ändå icke att oroa människan utan angrep henne med tvenne andra synder. Först ingav han henne vantro, sedan misströstan: vantro, på det att människorna icke skulle tro Guds ord utan anse hans undergärningar bero av ödet allena, misströstan, på det att de icke skulle hoppas på frälsningen och på att återvinna den förlorade äran.

Men den dygderike Gud underlät icke att giva två botemedel emot dessa två. Ty emot misströstan gav han hopp, i det han nämnde Abraham vid namn och lovade, att han skulle födas av hans säd och återföra honom och hans tros anhängare till den förlorade

arvedelen. Därtill kallade han profeter, för vilka han yppade sättet och platsen för sin återlösning och tiden för sitt lidande. Emot den andra synden, nämligen vantron, talade Gud till Moses, visade honom lagen och sin vilja och fullkomnade sina ord med tecken och gärningar. Men djävulens ondska var ändå icke slut utan eggade människan till ännu sämre ting. Han ingav hennes hjärta två andra ting: för det första att tänka, att lagen var ytterst olidlig, och att oroas vid dess iakttagande, för det andra att det tycktes liksom otroligt, ja ytterst svårt att tro, att Gud skulle vilja lida och dö av kärlek. Emot dessa två gav Gud åter tvenne botemedel.

För det första sände han, för att människan icke skulle oroas av lagens hårdhet, sin Son till jungfruns sköte, vilken antog mandom, fullkomnade det som hörde till lagen och sedan gjorde själva lagen lättare. Emot den andra synden visade Gud den allra största dygd, ty Skaparen dog för de skapade och den rättfärdige för de orättfärdiga, och den oskyldige pinades ända till det yttersta ögonblicket, såsom det förutsagts av profeterna. Men djävulens ondska upphörde ändå icke: han uppreste sig ännu en gång mot människan och ingav henne två andra ting. För det första ingav han hennes hjärta, att mina ord skulle göras till föremål för spott och spe, för det andra att mina gärningar skulle falla i glömska. Mot dessa två företog sig Guds dygd att visa ytterligare två botemedel. För det första att mina ord åter skulle tagas till heder och mina gärningar tagas till förebild. Därför ledde Gud dig i sin ande och yppade genom dig sin vilja på jorden för sina vänner, särskilt för två sakers skull: för det första för att Guds misskund må visas, varigenom människorna skola lära sig att komma ihåg Guds kärlek och lidande, för det andra för att man må ge akt på Guds rättvisa och frukta min doms stränghet.

Säg fördenskull till denne man, att eftersom min barmhärtighet kommit nu, må han draga fram den i ljuset, så att människorna lära sig att söka barmhärtigheten och taga sig i akt för domen. Säg honom vidare, att ehuru mina ord äro skrivna, böra de dock först förkunnas och sålunda omsättas i gärning. Du skall förstå detta bättre genom en liknelse: När Moses skulle mottaga lagen, var staven beredd och tavlorna iordninggjorda, men han gjorde icke underverk med staven förrän det var nödvändigt och tiden fordrade det; när den lägliga tiden kommit, då visades underverk, och mina ord uppenbarades genom gärningar.

Så var det ock när den nya lagen kom: först växte min kropp och framskred till mogen ålder; sedan hördes orden. Men fastän orden hördes, hade de dock ej kraft och styrka i sig, förrän gärningarna kommit, och de voro ej fullkomnade, förrän jag med mitt lidande fullbordat allt vad som profeterats om mig. Så är det även nu. Ty fastän min kärleks ord äro skrivna och borde föras ut i världen, hava de dock ingen makt, förrän de komma i fullständigt ljus.»

Om de tre underbara ting, som Kristus gjort med bruden, och huru hon icke kan uthärda att se änglarna eller djävlarne i deras egentliga väsen, på grund av de förras skönhet och de senares hemskhet, och varför Kristus värdigats gästa en sådan änka som hon.

BOK 2 - KAPITEL 18

Tre underbara ting har jag gjort med dig. Du ser nämligen med andliga ögon, du hör med andliga öron, och du känner med din kroppsliga hand min ande i ditt levande bröst. Den syn, som du ser, ter sig icke för dig sådan den är. Ty om du såge änglarnas och de heliga själarnas andliga skönhet, skulle din kropp icke uthärda att se det utan brista som ett skört och sprucket käril, på grund av själens glädje över synen. Och om du såge djävlarne sådana de äro, skulle du antingen leva med stor smärta eller dö genom en plötslig död, på grund av deras förfärliga åsyn.

Därför visas dig andliga ting som kroppsliga. Du skådar änglarna och själarna i gestalt av människor, som hava liv och själ, ty änglarna leva med sin ande. Djävlarne visas dig i en gestalt, som är till döds och dödlig, såsom i djurs och andra oskälige varelsers skepnad, ty sådana hava en dödlig ande och när deras kropp dör, så dör även anden; djävlarne däremot dö icke i anden utan leva utan ände och dö utan ände. Andliga ord sägas dig under liknelser, ty annars skulle din ande icke kunna fatta dem. Men underbarare än allt det andra är det, att du känner min ande röra sig i ditt hjärta.»

Hon svarade: »O du min Herre, jungfruns Son, varför har du värdigats gästa en så simpel änka? Jag är ju fattig på alla goda gärningar, ringa i förstånd och kunskaper och under en lång tid förtärd i alla synder.»

Han svarade henne: » Jag har tre egenskaper. För det första kan jag göra den fattige rik och den ovise och med ringa förstånd utrustade fullt vis och förständig. Jag förmår även förvandla ålderdom till ungdom. Ty såsom fågeln Fenix bär samma torra stickor till sitt bo i dalen och bland dessa även hämtar stickor av ett trä, som utvändigt är torrt av naturen och invändigt hett, vari solens glödande stråle tränger in, så att det antändes, vilket har till följd att alla de andra stickorna antändas, så bör du samla dygder, genom vilka du kan förnyas från synderna.

Bland dessa bör du hava ett trä, som invändigt är hett och utvändigt torrt, d. v. s. ett rent hjärta, i vars yttre all världslig lust förtorkat och vars inre är fullt av all kärlek, så att

du icke begär, icke åstundar något annat än mig. Då skall min kärleks eld tränga in i det, och därav skall det upptändas av alla dygder, så att du liksom i eld renas från synderna och återuppstår såsom en förnyad fågel, sedan du avlagt lustans skinn.»

Kristi ord till bruden om huru Gud talar till sina vänner genom sina predikanter och genom bedrövelser, huru Kristus betecknas med binas ägare, Kyrkan med bigården och de kristna med bina, och huru de onda kristna tillåtas att leva bland de goda.

BOK 2 - KAPITEL 19

Jag är din Gud. Min Ande lärde dig att höra, se och känna: att höra mina ord, se liknelser och känna min Ande med själens glädje och fromhet. I mig är all barmhärtighet med rättvisa, och i rättvisan barmhärtighet. Jag är såsom den, vilken ser sina vänner avfalla från sig och hamna i ett fruktansvärt djup, varifrån det är omöjligt att åter resa sig. Till dessa vänner talar jag genom dem, som förstå skriften. Jag talar genom gissel och varnar dem på förhand för deras faror, men de gå ändå vilse och akta ej på mina ord. Mina ord äro endast som ett enda ord, och det är: 'Syndare, omvänd dig till mig!

Du går nämligen i fara, ty det finns försåt på vägen, och för ditt hjärtas mörkers skull äro de fördolda för dig.' Detta mitt ord föraktas, denna min misskund förgätes. Men ehuru jag är så barmhärtig, att jag förmanar dem som synda, är jag dock så rättvis, att även om alla änglar påverkade dem, så kunde de dock ej omvändas, om de icke själva rörde sin vilja till det goda. Men om de själva vände sin vilja till mig och med sin själs begär samtyckte till mig, så kunde icke ens alla djävlar hålla dem tillbaka.

Det finns en mask i sin herres ägo som heter bi. Bina visa sin konung eller vise trefaldig vördnad och få av honom trefaldigt gott. För det första bära bina till sin konung all sötma som de kunna samla. För det andra både stå de och fara de ut enligt hans bud, och vart de flyga eller fara, stå alltid deras kärlek och tillgivenhet till visen. För det tredje följa de honom, förbliva ständigt hos honom och tjäna honom. För dessa tre ting hava bina ett trefaldigt gott av sin konung. För det första få de genom hans röst ett säkert tecken på tiden att fara ut och att arbeta.

För det andra hava de av honom styrelse och ömsesidig kärlek: av hans närvaro och herravälde och av den kärlek, som han har till dem och de till honom, förenas var och en i kärlek med den andra och var och en gläder sig åt den andras välstånd och förkovran. För det tredje bliva de fruktsamma av ömsesidig kärlek och av sin vises glädje. Ty liksom fiskarna, när de leka med varandra i havet, släppa ut sina ägg, vilka falla i havet och bära

frukt, så bliva bina fruktsamma av ömsesidig kärlek och sin vises kärlek och glädje; av denna deras kärlek framgår genom min sällsamma kraft en likasom död säd, vilken genom min godhet skall få liv.

Husbonden, binas ägare, har bekymmer för sina bin och talar till sin tjänare: 'Min tjänare', säger han, 'jag tycker att somliga av mina bin äro sjuka och icke flyga'. Tjänaren svarar: 'Jag förstår mig icke på denna sjukdom, men om så är, frågar jag dig, hur jag skall kunna veta detta'. Husbonden svarar: 'Av tre tecken kan du förstå deras sjukdom eller brist. För det första därav, att de äro kraftlösa och trötta i flykten, och detta kommer av att de förlorat sin konung, av vilken de skulle hava glädje och styrka.

För det andra därav, att de flyga ut på ovissa och obestämda tider, och detta beror på att de icke hava något tecken av sin vises röst. För det tredje därav, att de icke hava någon kärlek till bikupan, varför de komma tillbaka tomma, mättande sig själva och icke hembärande någon sötma, av vilken de skulle kunna leva i framtiden. De bin däremot, som äro friska och dugliga, äro fasta och pålitliga i sin flykt och starka; de hava sin vederbörliga tid att flyga ut och komma tillbaka och föra hem vax till att bygga upp sina boplatser med och honung till att äta.'

Då svarar tjänaren husbonden: 'Om de alltså äro onyttiga och sjuka, varför låter du dem då leva längre och dödar dem ej?' Husbonden svarar: 'Jag låter dem leva av trefaldig orsak, ty de göra trefaldigt gagn, om än icke av egen förtjänst. För det första hålla de de iordninggjorda boplatserna besatta, så att icke getingar komma och intaga de tomma platserna och ofreda andra goda och nyttiga bin. För det andra bevarar jag dem, för att andra, fruktsamma bin måtte bliva fruktsammare och mera nitiska i arbetet genom de dåliga binas ondska, ty när de fruktsamma bina se hur de ofruktsamma och onda arbeta blott för sin egen vinning, så bliva de själva desto ivrigare att samla till sin konung, ju ivrigare de se att de onda bina arbeta för sin egen vinning. För det tredje hjälpa de dåliga bina de goda i det gemensamma försvaret.

Det finns nämligen en mask, getingen, som brukar äta bin, och när bina märka att han kommer, så hata de honom alla, och fastän de onda bina endast bekämpa och hata honom av avund och för att skydda sitt liv, under det att de goda göra det av kärlek och rättvisa, så arbeta dock goda och onda bin gemensamt för att besegra getingen. Om alla onda bin vore borta och endast de goda vore kvar, så skulle getingen hastigare kunna få makt över bina, emedan de då vore fåtaligare. Och därför', säger husbonden, 'tål jag de onyttiga bina. Men när hösten kommer, skall jag sörja för de goda bina och skilja dem från de onda, vilka, om de lämnas kvar utanför bikupan, skola dö av köld, men om de äro innanför, skola dö av hunger, eftersom de försummat att samla, när de hade kunnat.'

Jag, Herren, allas Skapare, jag är dessa bins ägare och herre. Av min innerliga kärlek och mitt blod byggde jag mig en bigård, nämligen den heliga Kyrkan, där de kristna genom trons och den ömsesidiga kärlekens enhet skulle samla sig och dväljas. Deras boplatser äro deras hjärtan, i vilka de goda tankarnas och önskningarnas sötma skulle bo; denna sötma skulle hämtas samman genom betraktandet av min kärlek vid skapandet och återlösandet av människan, mitt tålmod i uthärdandet och min barmhärtighet vid återkallandet och återställandet av människan. I denna bigård, den heliga Kyrkan, finnas två slag av människor; de liknas vid två slags bin. De första äro de onda kristna, som icke samla för mig utan endast för sig själva, som komma hem tomma och icke känna visen, eftersom de hava gadd i stället för sötma och vinningslystnad i stället för kärlek.

De goda bina äro däremot de goda kristna, och dessa betyga mig trefaldig vördnad. För det första hava de mig till hövding och herre och erbjuda mig söt honung, d. v. s. kärlekens verk, vilka äro högst ljuvliga för mig och nyttiga för dem själva. För det andra rätta de sig efter min vilja; deras vilja är efter min vilja, hela deras tanke är på mitt lidande, och hela deras verksamhet till min heder. För det tredje följa de mig, d. v. s. de lyda mig i allt varhelst de äro, vare sig inne eller ute, i sorg eller i glädje; deras hjärta är alltid med mitt hjärta. Därför hava de trefaldig kraft och nåd av mig. För det första få de av min krafts och ingivelses röst tillbörlig och säker tid: natt i nattens tid och ljus i ljusets tid. De förvandla också natten till ljus, d. v. s. världens glädje till evärdlig glädje och förgänglig fröjd till evig lycka.

De äro förnuftiga i allt, ty de använda det närvarande till nödtorft; de äro ståndaktiga i motgångar, försiktiga i medgång, måttfulla i köttets vårdande, samvetsgranna och omtänksamma i handlandet. För det andra hava de liksom goda bin ömsesidig kärlek, så att de alla hava ett och samma hjärta för mig, älska sin nästa såsom sig själva men mig över allting och mer än sig själva. För det tredje bliva de fruktsamma genom mig. Vad är att vara fruktsam om icke att hava min Helige Ande och fyllas av honom? Ty den, som icke har honom utan saknar hans sötma, är ofruktbar och onyttig; en sådan faller och varder till intet. Den Helige Ande däremot upptänder den, som han bor hos, med gudlig kärlek, öppnar förståndets sinne, utrotar högfärden och omåttligheten samt uppväcker hågen till Guds hedrande och världens föraktande.

De ofruktbara bina känna icke denna Ande, och därför förakta de ledningen och undfly enheten och kärlekens gemenskap. De äro tomma på goda gärningar; de förvandla ljus till mörker, tröst till gråt, glädje till smärta. Emellertid låter jag dem leva av tre orsaker. För det första därför att icke getingar, d. v. s. otrogna, skola ingå i de beredda boplatserna. Ty om de onda människorna skulle ryckas bort på en gång, skulle rätt få goda bliva kvar, och eftersom de vore så fåtaliga, skulle de otrogna, eftersom de äro flera,

tränga in hos dem, bosätta sig hos dem och plåga dem mycket. - För det andra tål jag dem, därför att de goda skola provas.

Genom de ondas ondska provas nämligen de godas ståndaktighet; i motgången blir det synligt, huru tålig var och en är men i medgången huru stadig och måttfull var och en är. Emedan lasterna stundom smyga kring bland de rättfärdiga och dygderna ofta giva dem anledning till högmod, tillåtas alltså de onda att leva med de goda, på det att icke de goda må bliva lättsinniga genom alltför mycken glädje eller slumra in i lättja och på det att de flitigt måtte rikta ögonen på Gud. Ty där mindre kamp finnes, där gives ock mindre lön. - För det tredje tålas de för de kristnas hjälps skull, så att icke hedningar eller andra otrogna fiender måtte skada dem utan frukta dem desto mera, ju flera de, vilka synas vara goda, äro.

Och liksom goda stå emot onda av rättvisa och av gudlig kärlek, så göra även de onda det men endast för att skydda livet och fly Guds vrede. Och sålunda hjälpa alla onda och goda varandra inbördes, så att de onda tålas för de godas skull och de goda krönas ärofullare på grund av de ondas ondska.

Binas vårdare äro kyrkornas föreståndare och jordens furstar, goda och onda. Till de goda vårdarna talar jag, och jag, deras Gud och vårdare, manar dem, att de må vårda mina bin: att ge akt på deras utgång och ingång och uppmärksamma, om de äro sjuka eller friska. Om de till äventyrs ej kunna bedöma sådant, så yppar jag dem tre tecken, varav de kunna lära känna det. Onyttiga äro de bin, som äro tröga i flykten och flyga vid oordnade tider samt komma hem tomma utan att föra sötma med sig. Tröga i flykten äro de, som mera bekymra sig om det timliga än om det eviga och mera frukta kroppens död än själens. En sådan människa talar så till sig själv: 'Varför skall jag ha oro när jag kan ha ro? Varför skall jag lämna mig i dödens våld, när jag kan leva?' De betänka ej, de eländiga, att jag, ärans allsmäktige konung, antog vanmaktens skepnad. Jag är även den lugnaste, ja själva det sanna lugnet, och dock tog jag för deras skull möda och oro på mig, ja befriade dem genom min död.

Oordnade beträffande tiden äro de, vilkas begär söker det jordiska, vilka tala lättfärdiga ting, vilka arbeta blott för sin egen nyttas skull, vilkas tid är sådan som kroppen kräver. De ha ingen kärlek till bigården och samla icke heller sötma, ty visserligen göra de mig några goda verk men blott av fruktan för straff. Fastän de hava några fromma gärningar, lämna de dock ej sin egenvilja och synden. De vilja äga Gud på det sättet, att de dock ej övergiva världen eller lida någon brist eller sorg. Sådana bin löpa hem med tomma fötter, ty de löpa men oklokt, flyga men icke med tillbörlig kärlek. Därför skola, när hösten, d. v. s. skiljandets tid, kommer, de onyttiga bina skiljas från de goda och för sin självishets och vinningslystnads skull plågas av evig hunger. För sitt

föraktande av Gud och sin tröghet i det goda skola de pinas av övermåttan stor köld och dock ej förtäras.

Mina vänner skola emellertid akta sig för de onda binas trefaldiga ondska. För det första att icke de senares orenlighet kommer in i deras öron, ty de onda bina äro förgiftade: de ha ingen honung och äro tomma på sötma men överflöda i stället av förgiftad bitterhet. För det andra må de akta sina ögonstenar för deras vingar, ty dessa äro vassa som nålar. För det tredje må de akta sin kropp, att den ej är blottad för deras stjärtar, ty där hava de gaddar, med vilka de stinga mycket hårt. Vad detta betecknar, det kunna de visa utlägga, som ge akt på deras seder och begär. Men de, som ej kunna förstå detta, må frukta faran och undfly deras sällskap och exempel; annars må de genom erfarenhet lära det, som de icke ville lära genom att höra.»

Sedan talade modern: »Välsignad vare du, min Son, som är och som var och som evigt skall vara! Din barmhärtighet är ljuv och din rättvisa stor. Det synes mig - för att tala i liknelse - att det nu är med dig som om ett moln stege upp i himlen och en lätt vind föreginge molnet. I molnet visade sig emellertid likasom något mörkt, och en, som var utomhus och kände den lätta vinden, lyfte upp ögonen, såg det mörka i molnet, tänkte och sade vid sig själv: 'Detta mörka moln synes mig bebåda ett kommande regn', varefter han fattade ett klokt beslut och skyndade sig till ett gömställe för att få skydd mot regnet.

Andra däremot, som voro blinda eller kanske ej gåvo akt på den lätta vinden eller fruktade för det mörka i molnet, fingo röna vad detta moln betydde. Molnet växte nämligen över hela himmelen och kom med ett väldigt tordön och ljungeld av så stark verkan, att många miste livet vid detta tordön och allt det yttre och inre av människan förtärdes av elden, så att intet återstod.

Detta moln, min Son, är dina ord, som tyckas mycket mörka och svåra att tro, eftersom de icke ofta blivit hörda och eftersom de talats för fåkunniga och icke förklarats genom järtecken. Dessa ord föregås av min bön och din misskund, varmed du förbarmar dig över alla och såsom en moder lockar alla till dig. Denna misskund är lätt och mild som den lättaste vind i tålmod och uthärdande samt varm i kärleken, ty du manar dem, som reta dig till vrede, till misskund och bjuder mildhet åt dem, som försmå dig. Alltså må alla, som höra dessa ord, lyfta ögonen och med förståndet se, varifrån orden utgått. De må utforska, om orden ha förkunnat misskund och ödmjukhet.

De må undersöka, om orden ha förkunnat det närvarande eller det framtida, sanningen eller falskheten. Om de finna att de äro sanna, må de fly till gömstället, nämligen till den sanna ödmjukheten, med gudlig kärlek, ty när rättvisan kommer, då skall själen av förskräckelse skiljas från kroppen och elden skall stänga själen inne i sig,

och själen skall brinna invändigt och utvändigt, brinna men dock ej förtäras. Fördenskull ropar jag, barmhärtighetens drottning, till världens invånare, att de må lyfta ögonen och se barmhärtigheten. Jag förmanar och beder såsom en moder, råder såsom en härskarinna. När rättvisan kommer, skall det nämligen vara omöjligt att bjuda motstånd. Varen därför fasta i tron och betrakten, pröven sanningen i edert samvete och förändren eder vilja; då skall han, som talat kärlekens ord, även visa kärlekens verk och tecken.»

Sedan talade Sonen till mig och sade: »Jag visade dig förut beträffande bina, att de hava ett trefaldigt gott av sin vise. Jag säger dig nu, att de korsfarare, som jag satte vid gränserna av de kristnas länder, böra vara sådana bin. Men nu kämpa dessa emot mig, ty de bry sig icke om själarna och varkunna sig icke över kropparna av dem, som från villfarelsen omvänt sig till den katolska tron och till mig: de betunga dem med arbete, beröva dem deras frihet, undervisa dem icke i tron och beröva dem sakramenten och sända dem sålunda med större smärta till helvetet, än om de hade stannat kvar i sin gamla hedendom. Vidare kämpa de endast för att utvidga sin högfärd och öka sin vinningslystnad. Därför skall för dem den tid komma, då deras tänder skola krossas, deras högra hand stympas och deras högra fot sönderskäras, så att de må leva och lära känna sig själva.»

Guds klagomål över tre, som nu vistas i världen, och huru Gud från begynnelsen utvalt tre stånd, nämligen prästernas, försvararnas och arbetarnas, och om den plåga, som är beredd åt otacksamma människor, och den ära, som är erbjuden och förunnad åt tacksamma människor.

BOK 2 - KAPITEL 20

Det syntes en stor himmelsk härskara, till vilken Herren talade och sade: »Fastän I sen och veten allting i mig, så vill jag dock, emedan det behagar mig så, beklaga mig inför eder över tre ting. För det första, att de högst ljuvliga bigårdar, som från evighet voro byggda i himmelen och från vilka onyttiga bin utgingo, nu äro tomma. För det andra, att det omätliga djup, mot vilket varken stenar eller träd mäktat bjuda motstånd, städse är öppet, så att själar stiga ned dit liksom snön från himmelen faller ned på jorden. Och liksom snön inför solens ansikte upplöses i vatten, så lösas själarna från allt gott, hemfalla till stora straff och förnyas till varje plåga. För det tredje klagar jag över, att det är så få som ge akt på, att de platser äro tomma, varifrån de onda änglarna avföllö, och som ge akt på själarnas fall och förtappelse. Däröver klagar jag med rätta.

Jag utvalde från begynnelsen tre män. Med dem förstår jag det trefaldiga ståndet i

världen. För det första utvalde jag prästen, som skulle utropa min vilja med sin röst och visa den med sin gärning. För det andra utvalde jag försvararen, som skulle försvara mina vänner med sitt liv och vara beredd till all möda för min skull. För det tredje utvalde jag arbetaren, som skulle arbeta med sina händer och livnära kropparna med sitt arbete. Men den förste, nämligen prästen, har nu blivit spetälsk och stum, ty var och en, som letar efter seders och dygders skönhet hos prästen, han ryggar tillbaka, förvirras vid synen och fasar för att träda fram till honom, på grund av hans övermod och girighets spetälska. Och den, som vill höra prästen, finner att han är stum till mitt lov men talträngd, när det gäller hans eget lov. Huru skall man då finna den väg, som leder fram till denna ljuvliga sötma, om den, som borde gå före, är svag och vanmäktig, och om den, som borde ropa, är stum? Huru skall man då få kännedom om denna himmelska ljuvlighet?

Den andre, d. v. s. försvararen, skälver i hjärtat och är tom i händerna, ty han skälver för världens skam och för sin heders mistande. Han är tom i händerna, ty han gör inga gudliga gärningar, utan allt vad han gör, det gör han för världen. Vem skall då försvara mitt folk, om den, som borde vara huvudet, fruktar? Den tredje är såsom en åsna, vilken lutar ned huvudet och står ihop med sina fyra fötter. Ja, folket är i sanning såsom en åsna, ty det åtrår ingenting annat än det jordiska; det förgäter det himmelska och söker det förgängliga. Det har liksom fyra fötter, ty det har ringa tro och tomt hopp, för det tredje inga goda gärningar och för det fjärde fullkomlig vilja till synd. Därför står munnen alltid öppen för frosseri och begärelse. Se, mina vänner, huru kan det omätliga djupet minskas genom sådana, och huru kan honungskakan fyllas?»

Då svarade Guds moder: »Välsignad vare du, min Son! Ditt klagomål är rättvist. Jag och dina vänner kunna icke bringa dig någon annan ursäkt för människosläktet än ett enda ord, med vilket det kan frälsas, och det är: 'Förbarma dig, Jesus Kristus, den levande Gudens Son!' Detta ropar jag, och detta ropa dina vänner.»

Sonen svarade: »Dina ord äro ljuvliga i mina öron, smaka mig angenämt i munnen och tränga in med kärlek i hjärtat. Jag har en präst, en försvarare och en bonde. Den förste är ljuvlig såsom den brud, vilken den hedervärdaste brudgum av hela sitt hjärta åstundar med gudlig kärlek. Hans röst skall vara såsom den röst, som genljuder i skogarna genom rop och tal. Den andre skall vara beredd att giva sitt liv för mig och skall ej rädas världens smälek. Honom skall jag beväpna med den Helige Andes vapen. Den tredje skall hava en så fast tro, att han kan säga så: 'Så fast är min tro, att jag likasom ser det jag tror, och jag hoppas även allt vad Gud lovat'. Han skall hava vilja till att göra det goda, framskrida i det goda och undvika det onda.

I munnen på den första av dessa tre män skall jag lägga tre ord, som han skall ropa.

För det första skall han ropa: 'Den, som har tron, må med sin gärning göra det som han tror'. För det andra: 'Den, vars hopp är fast, må vara ståndaktig i allt gott'. För det tredje: 'Den, som älskar fullkomligt och innerligt, må hava en brinnande åstundan att få se det som han älskar'. Den andre skall vara stark som ett lejon i arbetet, samvetsgrann i att undvika försåt, ståndaktig och uthållig. Den tredje skall vara vis som ormen, vilken kan stå på stjärten och upplyfta huvudet mot himlen. Dessa skola fullkomna min vilja, och andra skola följa dem. Och fast jag kallar dem tre, menar jag dock många med dem.» Sedan talade han till bruden och sade: »Stå ståndaktigt fast, låt dig icke bedrövas av världen eller av smälek, ty jag, som hörde all skymf och smälek, är din Gud och Herre.»

Den ärorika jungfruns ord till dottern om huru Kristus togs ned från korset och om hennes bitterhet och tröst vid Sonens pina. Och huru själen betecknas med en jungfru och Guds och världens kärlek med två ungersvenner, och om de betingelser själen bör hava såsom jungfru.

BOK 2 - KAPITEL 21

Maria talade: »Fem ting bör du betänka, min dotter. För det första, att min Sons alla lemmar hårdnade och kallnade i döden och att blodet under pinan flöt ut ur hans sår och levrat hängde kvar vid alla hans lemmar. För det andra, att han blev så bittert och obarmhärtigt stungen i hjärtat, att den, som stack, icke upphörde förrän spjutet berörde revbenen och båda delarna av hjärtat voro på spjutet. Betänk för det tredje, hur han togs ned från korset. De två, som togo ned honom från korset, använde tre stegar, varav en räckte upp till fötterna, en annan ställdes upp under skuldrorna och armarna och en tredje räckte upp till kroppens mitt.

Den förste steg upp och höll honom om midjan. Den andre steg upp på den andra stegen och drog först ut spiken ur den ena handen; sedan vred han stegen åt andra sidan och drog ut spiken ur den andra handen. Dessa spikar sköto långt ut över korsets stam. Så steg han, som höll kroppens börda, sakta och försiktigt ned, och den andre steg upp på den stege, som räckte upp till fötterna, och drog ut spikarna ur fötterna. Och när kroppen nalkades marken, fattade en av dem kroppen vid huvudet, en annan vid benen, men jag, som var hans moder, höll om midjan, och så buro vi tre honom till en håll, vilken av mig blivit övertäckt med en ren linneduk. I den svepte vi kroppen, men jag sydde icke ihop linneduken, eftersom jag säkert visste, att han ej skulle förmultna i graven. Sedan kommo Maria Magdalena och andra heliga kvinnor, och heliga änglar så talrika som stoftgranden bjödo sin Skapare tjänst.

Vilken bedrövelse jag kände kan ingen beskriva. Jag var såsom en barnaföderska, vars alla lemmar skälva efter förlossningen och som, fast hon knappt kan andas av smärta, dock gläds i sitt hjärta, så mycket hon förmår, därför att hon vet, att det barn, som hon fött, aldrig mer skall återvända i samma elände varifrån det utgått. Så var det med mig: fast jag var övermåttan bedrövad över min Sons död, gladdes jag dock i min själ, emedan jag visste, att han icke mera skulle dö utan leva i evighet, och så blandades min sorg med någon glädje. Jag kan i sanning säga, att när min Son var begravnen, var det liksom tvenne hjärtan i en grav. Månne det icke är sagt, att där din skatt är, där är ock ditt hjärta? Så dvaldes min tanke och mitt hjärta alltid i min Sons grav.»

Sedan sade Guds moder: »Jag skall genom en liknelse säga dig, i vilket tillstånd denne man befann sig och huru han nu är beskaffad. Det är som om en jungfru vore trolovad med en man och framför henne stode två unga män, av vilka den ene är kallad av jungfrun och säger till henne: 'Jag råder dig, att du icke skall tro honom, som du är trolovad med, ty han är hård i sina gärningar, sen till belöning och girig i gåvor. Tro alltså hellre mig och de ord, som jag säger dig. Jag skall visa dig en annan, som icke är hård utan mild i allt. Han ger dig genast vad du önskar; ja han ger dig i övermått det som tackes och behagar dig.' När jungfrun hör detta, tänker hon för sig själv och svarar så: 'Dina ord äro ljuva att höra. Själv är du len och fager att taga på; jag tror att det är rådligt att följa dina ord.'

Och när hon så drager ringen från fingret för att räcka den åt ynglingen, ser hon i ringen en inskrift med trenne meningar. Den första lyder: 'När du kommer i toppen på trädet, skall du akta dig, så att du icke tager en förtorkad trädgren till stöd, ty då kan du falla'. Den andra lyder: 'Akta dig, så att du icke tager råd av en ovän!' Den tredje: 'Sätt icke ditt hjärta mellan lejonets tänder'. När jungfrun ser detta, drager hon tillbaka handen, håller kvar ringen och tänker så: 'Dessa tre meningar, som jag ser, betyda kanske, att han, som vill hava mig till brud, icke är trogen. Det synes mig, som om hans ord vore fåfänga och han vore full av hat och ville döda mig.'

Och när hon tänker detta, ser hon åter på ringen och får då se en annan inskrift, som också består av tre meningar. Den första lyder: 'Giv åt honom som gav åt dig'. Den andra: 'Giv blod för blod'. Den tredje: 'Tag icke bort från ägaren det som är hans eget'. När jungfrun sett och hört detta, tänker hon åter så: 'De tre första meningarna lära mig hur jag skall fly döden, de följande tre hur jag skall behålla livet. Då är det rättmätigt, att jag hellre följer livets ord.' Så fattar jungfrun ett klokt råd och kallar till sig tjänaren till den, som först trolovat sig med henne. Och när denne nalkas, avlägsnar den, som ville bedraga henne, sig från henne.

Sådan är denne mans själ. Hon är trolovad med hans Gud. De två ynglingar, som

stodo framför henne, äro Guds vänskap och världens vänskap. Världens vänner ha hittills kommit denne man närmare, och de ha talat med honom om världens rikedomar och ära. Han räckte nästan fram sin kärleks ring och ville lyda dem i allt. Men när min Sons nåd kom honom till hjälp, såg han en inskrift, d. v. s. han hörde barmhärtighetens ord, och därav förstod han tre ting. För det första, att han skulle akta sig för att stiga för högt upp och stödja sig på förgängliga ting, ty då skulle ett desto värre fall hota honom.

För det andra förstod han, att det icke var någonting annat än smärta och bekymmer i världen. För det tredje, att djävulens belöning är dålig. Sedan såg han en annan inskrift, d. v. s. han hörde Guds trösterika ord. För det första, att han skulle giva sitt åt Gud, från vilken han har allt. För det andra, att han skulle giva sin kropps tjänst åt Den, som göt sitt blod för honom. För det tredje, att han icke skulle skänka sin själ åt någon annan än Gud, som skapat och återlöst honom. När han hör och noggrant betänker detta, behaga honom Guds tjänare och nalkas honom, och världens tjänare avlägsna sig från honom.

Men nu är hans själ såsom en jungfru, vilken nyligen rest sig från sin brudgums armar och vilken bör hava tre ting. För det första fagra kläder, så att hon ej må begabbas av konungens tjänare, om något fel märkes i hennes klädsel. För det andra bör hon vara dygdig och lydig sin brudgums vilja, så att icke något vanhederligt må upptäckas i hennes handlingar och brudgummen måste blygas för hennes skull. För det tredje bör hon vara så ren, att brudgummen icke finner någon enda fläck på henne, för vars skull hon skulle kunna föraktas och förskjutas. Sedan må hon hava dem, som leda henne till hennes brudgums säng, så att hon icke må gå fel i gångarna eller i det svåra inträdet.

Men den, som är brudledare må hava två ting. För det första må han ses av den efterföljande. För det andra må det höras, vad han säger och vart han går. Men den som följer någon föregångare bör hava tre ting. För det första må han ej vara senfärdig och trög vid följandet. För det andra må han icke gömma sig för föregångaren. För det tredje må han samvetsgrant giva akt på och betrakta föregångarens fotspår och noga följa honom. För att hans själ skall kunna nå fram till brudgummens gemak, är det alltså nödvändigt, att hon föres av en brudledare, vilken lyckligen leder fram henne till Gud, hennes brudgum.»

Den ärorika jungfruns undervisande ord till dottern om den andliga och timliga visdomen och vilken av dem som bör följas, och huru den andliga visdomen efter få mödor leder människan till evig tröst, den timliga däremot till evig fördömelse.

Maria talade: »Det står skrivet, att den, som vill vara vis, må lära sig visdom av den vise. Därför säger jag dig i en liknelse: En, som ville lära visdom, såg två mästare stå framför sig, och han sade till dem: 'Gärna ville jag lära mig visdom, om jag blott visste, vart den förde mig, och vilken nytta och vilket mål den hade'. Den ene av lärarna svarade: 'Om du vill följa min visdom, skall hon föra dig upp på det högsta berg, men på vägen skall du känna hårda stenar under fötterna, och svårt och mycket brant skall det bliva vid uppstigandet.

Om du strävar efter denna visdom, skall du vinna det som utvärtes är mörkt men invärtes strålande klart. Om du håller henne fast, skall du hava vad du vill. Hon löper omkring dig som en cirkel och drager dig allt mer och mer, allt ljuvare och ljuvare, till sig, tills du i sinom tid får genomströmmas av glädje från alla håll.' Den andre mästaren sade: 'Om du följer min visdom, skall hon föra dig ned i en blomstrande dal rik på alla jordens frukter. Mjukt är det på vägen under fötterna, och föga möda vid nedstigandet.

Om du framhärdat i denna visdom, skall du hava det som utvärtes är strålande klart men som, när du vill njuta det, skall fly ifrån dig. Och du skall hava det, som icke varar utan snart har en ände, och när boken är läst till slut, skola både boken och det lästa bliva till intet, och du skall lämnas kvar tom.' När han hört detta, tänkte han: 'Jag hör två sällsamma ting här. Om jag stiger uppför berget, bliva mina fötter trötta och min rygg tung. Om jag vinner det, som utvärtes är mörkt, vad skall det gagna mig? Och om jag strävar efter det som ingen ände har, när skall jag då få hugnad?

Den andre mästaren lovar det, som utvärtes är strålande klart men som icke är varaktigt, och säger, att visheten skall taga slut med läsningen. Vad har jag för nytta av det, som ej är varaktigt?' När han tänkte så i sin själ, syntes plötsligt en tredje man mellan de tvenne mästarna, och denne sade: 'Fastän berget är högt och svårt att stiga uppför, så finnes dock en ljus sky ovan berget, och av den skall du få svalka. Om det, som utlovas, utvärtes är mörkt, så kan det dock brytas, och då skall du vinna det guld som ligger förborgat inuti och äga det med evig glädje.'

Dessa två mästare beteckna två slags visdom, nämligen andlig och köttslig. Den andliga består i att antvarda den egna viljan åt Gud och med hela sitt begär och sin gärning längta till det himmelska. (Man kan nämligen icke tala om verklig visdom, om icke gärningen överensstämmer med orden.) Denna visdom för till det saliga livet. Men denna visdom är stenig vid framskridandet och brant vid uppstigandet. Det synes nämligen hårt och 'stenigt' att stå emot sina begär, och det är 'brant' att försaka invanda njutningar och icke älska världslig heder. Men fast det är så svårt, skall dock var och en,

som betänker att tiden är kort och världen förgänglig och som stadigt fäster sin håg på Gud, få se skyn ovan berget, nämligen den Helige Andes tröst. Den, som icke söker någon annan tröstare än Gud, skall vara värdig denna tröst. Huru skulle eljest alla Guds utvalda ha begynt så svåra och bittra ting, om icke Guds ande samverkat med människans goda vilja liksom med ett gott redskap?

Den goda viljan förde denna Ande till dem; den gudliga kärlek, som de hade till Gud, inbjöd honom, ty de arbetade med vilja och åstundan, tills de blevo starka i gärning. Men när de vunnit Andens tröst, erhöilo de också genast den gudomliga glädjens och kärlekens guld, varigenom de icke blott tålde många motgångar utan även gladdes att tåla dem, vid tanken på belöningen. Denna glädje synes världens älskare mörk, ty dessa älska mörkret, men för Guds älskare är den ljusare än solen och mera strålande klar än guldets, ty Guds älskare genomtränga syndernas mörker och stiga upp på tålamodets berg, betraktande tröstens sky, som ej skall sluta utan som börjar i denna värld och löper omkring som en cirkel, tills den kommer till fulländning. Världens visdom däremot leder till eländets dal, som synes blomstrande genom sin rikedom på ting, skön genom den ära den bjuder, mjuk genom sin vällust. Denna visdom tager hastigt slut och har ingen annan nytta utom det lilla som man såg och hörde för stunden.

Alltså, min dotter, sök visdom av den vise, d. v. s. av min Son. Han är förvisso den visdom, varav all visdom är, och den cirkel, som aldrig ändas. Jag ropar till dig såsom en moder till sin son: älska den visdom, som invärtes är såsom guld men utvärtes föraktlig; invärtes glödande av kärlek men utvärtes mödosam och dock fruktbar i gärningen; och om du bedrövas över din börda, skall Guds ande vara din tröstare.

Gå därför fram och ansträng dig, liksom den man, som fortsätter tills han vant sig vid arbetet, och rygga ej tillbaka, förrän du uppnått bergets topp. Ingenting är nämligen så svårt, att det icke bliver lätt genom stadig och förnuftig fortsättning, och ingenting är så hedersamt i företagets begynnelse, att det icke fördunklas genom avslutandets ofullkomlighet. Skrid alltså fram till den andliga visdomen; hon skall föra dig till kroppsliga mödor, världsförakt, kortvarig bedrövelse och evärdlig tröst. Världens visdom däremot är bedräglig och stingande; hon leder dig till timliga tings samlande och till heder i det närvarande livet men på sistone till yttersta elände, om man ej noggrant aktar sig och ser sig för.»

Den ärorika jungfrun talar till dottern, beskriver sin ödmjukhet och huru ödmjukheten betecknas med en mantel och talar om den sanna ödmjukhetens betingelser och om dess underbara frukt.

BOK 2 - KAPITEL 23

Många undra, varför jag talar med dig. Förvisso därför, att min ödmjukhet må uppenbaras. Ty liksom hjärtat icke gläder sig åt en sjuk lem i kroppen, förrän den återfått hälsan, ja glädes ännu mera, sedan hälsan återvunnits, så är jag, om en människa syndar men av hela sitt hjärta och med sann bättring återvänder till mig, genast beredd att mottaga den återvändande, och jag ger icke akt på huru mycket han syndat utan på den avsikt och vilja han har, när han återvänder.

Jag kallas av alla barmhärtighetens moder. I sanning, dotter, min Sons barmhärtighet gjorde mig barmhärtig, och hans misskund, som jag såg, gjorde mig medlidsam. Därför skall den bliva olycklig, som icke träder fram till barmhärtigheten medan han kan. Kom alltså du, min dotter, och dölj dig under min mantel. Den är utanpå föraktlig men invändigt nyttig för tre orsakers skull. För det första skyddar den mot stormig väderlek. För det andra värnar den mot svidande köld. För det tredje försvarar den emot regn.

Denna mantel är min ödmjukhet. Den tyckes mycket föraktlig för världens älskare, och de anse det vara dårskap att följa den. Ty vad är föraktligare än att kallas narraktig och icke vredgas eller ge svar på tal? Vad är smädligare än att övergiva allting och lida brist på allt? Vad är plågsammare bland världsmänniskorna än att förbise en tillfogad oförrätt samt tro och anse sig för ovärdigare och ringare än alla andra?

Sådan, o dotter, var min ödmjukhet; detta var min glädje och hela min vilja, ty jag tänkte icke på att behaga någon annan än min Son. Och denna ödmjukhet hjälper dem, som följa mig, på tre sätt. För det första emot sjukdomsbringande och stormig väderlek, d. v. s. mot människornas skymf och ringaktning. Ty liksom stormig och hård väderlek slår och kastar människan från alla håll och kyler henne, så kasta smädelse lätt ned en människa, som är otålig och ej ger akt på framtiden, och driva bort kärleken från hennes själ.

Men den som flitigt beaktar min ödmjukhet och betänker vad jag, allas fru, fick höra, han må söka mitt pris och icke sitt. Han må betänka, att ord icke äro någonting annat än luft, och då skall han strax få vederkvickelse. Ty varför äro världsmänniskor så otåliga vid ord och smädelse, om icke därför att de mera söka sitt eget lov än Guds och ingen ödmjukhet finnes hos dem? Deras öga är ju blint för deras synder. Därför är det (ehuru den skrivna rättvisan säger, att skymfande ord icke böra höras eller tålas utan orsak) dygdigt och prisvärt att för Guds skull tåligt höra och uthärda en tillfogad oförrätt.

För det andra värnar min ödmjukhet mot svidande köld, d. v. s. mot köttlig vänskap. Det finns nämligen en vänskap, varmed människan älskas för dessa närvarande tings skull, liksom de som tala så: 'Mätta du mig, så skall jag mätta dig i detta livet, ty jag bekymrar mig icke om, vem som skall mätta dig efter döden. Hedra du mig, så skall jag hedra dig, ty föga rör det mig, vilken heder som skall komma i framtiden.' En sådan vänskap är kall och utan Guds värme, hård som frusen snö när det gäller att älska och ömka den behövande medmänniskan, och ofruktbar på lön. Ty när sällskapet upplösts och taffeln hävts, då är genast all vänskapens nytta till ända och dess frukt tom. Men den, som följer min ödmjukhet, han gör väl emot alla för Guds skull, såväl ovänner som vänner: mot sina vänner, därför att de trofast framhärda i Guds ära; mot sina ovänner, därför att de äro Guds skapade varelser och kanske skola bliva goda.

För det tredje försvarar betraktandet av min ödmjukhet emot regnskurar och orenheten i det vatten, som framgår ur molnen. Ty molnet bildas av den fuktighet och de ångor, som tränga fram ur jorden, som med hetta stiga upp till himlen och som förtätas däruppe, och av det moln, som så bildas, framgå tre ting: regn, hagel och snö. Detta moln betecknar människans kropp, som framgår av orenhet. Liksom molnet har kroppen tre ting. Den kan nämligen höra, se och känna. Därav att kroppen kan se följer att den åtrår vad den ser: gods, sköna anleten och vidsträckta besittningar. Vad är allt detta om icke liksom regn, som strömmar fram ur molnen?

Det befläcker själen genom åstundan att samla, oroar henne genom bekymmer, distraherar henne genom onyttiga tankar och oroar henne genom det hopsamlades förlust. Därav att kroppen kan höra följer att den gärna hör sitt eget beröm och världens vänskap. Den hör allt det som är angenämt och njutningsrikt för kroppen men skadligt för själen. Vad är allt detta om icke liksom snö, vilken snabbt smälter? Det gör själen kall för Gud och förhärdad mot ödmjukheten. Därav att kroppen kan känna följer, att den gärna känner sin egen lusta och bekvämlighet. Vad är detta om icke liksom hagel, sammanfruset av orenhetens vatten?

Det gör själen ofruktbar för det andliga, stark till det världsliga och eftergiven, när det gäller kroppens njutningar. Därför må var och en, som önskar skyddas mot detta moln, fly till min ödmjukhet och efterlikna den. Ty genom den försvaras han mot synens åtrå, så att han icke åtrår det otillåtna, försvaras han mot hörselns lusta, så att han icke hör något emot sanningen, försvaras han emot köttets vällust, så att han icke faller för frestelser till olovlige ting.

Jag säger dig i sanning, att detta betraktande av min ödmjukhet är såsom en god mantel, vilken värmer dem som bära den, nämligen dem som bär den icke allenast i tanke utan även i gärning. Den lekamlige manteln värmer ju icke, om den icke bäres, och

icke heller gagnar min ödmjukhet dem som blott tänka på den utan blott den, som efter sin ringa förmåga försöker efterlikna den. Därför må du, min dotter, ikläda dig denna ödmjukhet av alla dina krafter. Världens kvinnor bära mantlar, som utvändigt hava högfärd och invändigt föga nytta. Fly helt och hållet dessa kläder, ty om icke den forna världskärleken förbleknar för dig, om du icke beständigt tänker på Guds barmhärtighet emot dig och din otacksamhet emot honom, om du icke städse tänker på det som du gjort och som du gör och vilken dom du förtjänar för detta, så kan du icke tillägna dig min ödmjukhets mantel.

Ty varför ödmjukade jag mig så mycket och varför förtjänade jag en så stor nåd, om icke därför att jag tänkte och visste, att jag av mig själv intet var eller hade? Därför ville jag ej heller veta av mitt eget beröm utan endast Givarens och Skaparens. Fly därför, min dotter, till min ödmjukhets mantel, och tänk, att du är mer syndig än alla andra. Ty även om du ser några onda, så vet du icke vad som skall bliva av dem, eller i vad avsikt eller med vilket vetande de göra detta, om det är av svaghet eller med fast uppsåt. Håll dig alltså icke för bättre än andra, och döm icke andra i ditt hjärta.»

*Jungfrun talar uppmuntrande ord till dottern och klagar över sina vänners fåtalighet;
Kristus talar till bruden och säger, att hans heliga ord betecknas med blommor och
angiver hos vilka sådana ord bära frukt.*

BOK 2 - KAPITEL 24

Maria talade: »Föreställ dig, att det finns en stor folkskara och att någon går i dess närhet med ryggen och armarna svårt tyngda av en stor börda och ögonen fulla av tårar och att han så kastar blicken på folkskaran för att se, om någon möjligen skall ömka sig över honom och lätta hans börda. Sådan var jag, ty jag hemsöktes av bedrövelse från min Sons födelse och ända till hans död. Jag bar den största börda på min rygg, i det jag ständigt var upptagen av fromt arbete och tåligt bar allting som hände mig.

Jag fick bära en tung börda på mina armar, ty jag led bedrövelse och hjärtequal mer än någon annan skapad varelse. Mina ögon voro fulla av tårar, när jag betraktade min Sons lemmar, som framdeles skulle pinas och genomborras av spikar, och likaså när jag såg allt det fullkomnas på honom, som jag hört sias av profeterna. Men nu kastar jag blicken på alla, som äro i världen, för att se, om det möjligen finns några, som ömka sig över mig och besinna min smärta, men jag finner mycket få, som tänka på min bedrövelse och min smärta. Därför må du, min dotter, fastän jag är glömd och förgäten av många, dock icke förglömma mig utan se min smärta och efterlikna mig så mycket du

kan. Betrakta mina kval och tårar, och sörj över att Guds vänner äro så få. Stå stark; se min Son kommer!»

Och han kom genast och sade: » Jag, som talar med dig, är din Gud och herre. Mina ord äro liksom ett gott träds blommor, och ehuru alla blommor komma från en och samma rot hos trädet, utvecklas dock icke alla till frukt. Så äro mina ord liksom blommor, komna från den gudomliga kärlekens rot. Många taga emot dem, men de bära icke frukt i alla och mogna icke heller i alla. Ty somliga taga emot dem för en tid men förkasta dem sedan, emedan de äro otacksamma mot min ande. Andra taga emot dem och bevara dem, eftersom dessa människor äro fulla av kärlek, och hos dem bära de gudlighetens och den heliga vandeln frukt. - Men du, min brud, emedan du med gudomlig rätt är vorden min, bör du hava tre hus.

I det första bör finnas det nödvändiga, som tjänar kroppen till föda. I det andra de kläder, som skola betäcka kroppen utvändigt. I det tredje de nödiga verktygen till husets gagn. I det första bör det finnas tre ting, nämligen bröd, dryck och sovel. I det andra bör det också finnas tre ting, nämligen kläder, tillverkade av linne, av ull och av silkesmaskars gärning. I det tredje bör det också finnas tre ting: redskap och käril, som skola fyllas med vätskor; levande redskap, med vilka lekamliga ting fortskaffas, nämligen hästar och åsnor och liknande djur; samt redskap som sättas i rörelse genom levande ting.»

Kristi förmanande ord till bruden om det löfte som är förknippat med de tre husen, och huru den goda viljan betecknas med brödet, det gudfruktiga överbägandet med drycken och den gudliga visheten med sovlet, och huru gudlig vishet icke ligger i boklig lärdom utan i hjärtat och den goda levnaden.

BOK 2 - KAPITEL 25

Jag, som nu talar med dig, är allas Skapare och av ingen skapad. Före mig var intet, och efter mig kan icke heller någonting vara, ty jag var alltid och är alltid. Jag är jämväl den Herre, vars makt ingen förmår motstå, och från vilken all makt och allt herravälde stammar. Jag talar med dig liksom en man talar till sin hustru: Hustru min, vi böra ha tre hus. I det första bör det finnas bröd, dryck och sovel. Men nu kan du fråga, vad detta bröd betecknar. Icke menar jag det bröd, som är på altaret; detta är förvisso bröd, innan orden Hoc est corpus meum uttalats över det, men när dessa ord uttalats, är det icke längre bröd utan min lekamen, som jag antog av jungfrun och som verkliga blev fäst på korset.

Detta bröd menar jag icke här, utan det bröd, som vi böra samla i vårt hus, är den goda och ärliga viljan. Om det timliga brödet är rent och oförfalskat, har det två goda ting. För det första styrker det och giver kraft åt alla ådror och sensor. För det andra drager det till sig all invärtes orenlighet och går bort med den ur kroppen, så att människan bliver renad. Så är det med den rena viljan. För det första styrker den. Ty om människan icke vill någonting annat än det som har med Gud att göra, icke arbetar annat än till Guds ära och med hela sitt begär åstundar att draga sig bort från världen och vara med Gud, så styrker denna vilja människan i det goda, förökar hennes Gudskärlek, gör att världen mister sitt värde för henne, stärker hennes tålmod och befäster henne i hoppet att vinna den eviga äran, så att hon med glädje finner sig i allt som händer henne. För det andra drager den goda viljan bort all orenhet. Vilken är den orenhet, som skadar själen, om icke högmod, vinningslystnad och kättja?

Men om högmodets eller någon annan synds orenlighet kommit in i sinnet, viker den, om människan tänker så: 'Högmodet är fåfängligt, ty det höves icke att mottagaren berömmes för de goda gåvorna utan givaren. Vinningslystnaden är fåfänglig, ty allt jordiskt förgår. Kättjan är ingenting annat än stank; därför vill jag ej hava den utan följa min Guds vilja, han vars belöning aldrig slutas och vars goda aldrig åldras.' Då skall all högmodets och vinningslystnadens frestelse vika, och den goda viljan framhärda i det goda.

Den dryck, som vi böra hava i våra hus, är det gudfruktiga övervägandet vid allt som skall göras. Den timliga drycken har två goda ting. För det första åstadkommer den en god matsmältning. Ty om någon föresätter sig att göra något gott och dessförinnan betänker och noga överväger, vilken heder Gud skall få av detta, vilken nytta det skall hava för nästan och vilket gagn för själen, samt icke vill göra det, såframt han icke inser att hans verk skall få någon gudlig nytta, så skall detta verk få god framgång, liksom en god matsmältning.

Och då inser han snart, om något oklokt skulle kunna inträffa i den gärning som skall göras; då rättar han det genast, om han ser något galet föreligga, och hans verk kommer att bliva riktigt, förståndigt och uppbyggligt inför människorna. Ty om någon icke har gudfruktigt övervägande vid sin gärning och icke söker själens nytta och Guds heder, så skall hans arbete, även om det har framgång en tid, dock på sistone bliva till intet, såframt icke avsikten rättas. - För det andra släcker drycken törsten. Vilken törst är värre än den onda lystnadens och vredens synd?

Om människan betänker, vilken nytta som kommer därav och hur eländigt det hela slutar men vilken lön hon skall få om hon står emot, så utsläcker genast denna onda törst

genom Guds nåd, den gudliga kärlekens och den goda åstundans värme förnimmes och glädje uppstår över att hon ej gjorde det som föll henne i sinnet. Hon utforskar, hur hon i framtiden skall kunna taga sig i akt för de ting, genom vilka hon skulle ha kommit på fall, såframt icke eftertanken hade hjälpt henne, och hon blir allt noggrannare, när det gäller att akta sig för sådant. Detta, o min brud, är den dryck, som bör samlas i vår fatabur.

För det tredje bör där vara sovel. Detta verkar två ting. För det första skänker det en bättre smak i munnen, och kroppen får större gagn, än om brödet hade varit ensamt. För det andra skänker det större läckerhet och bättre blod, än om brödet och drycken hade varit ensamma. Så är det även med det andliga sovlet. Vad är detta sovel? Förvisso den gudliga visheten. Ty om någon har god vilja, icke vill någonting annat än det som har med Gud att göra, samt gudfruktigt överväger, så att han icke gör något om han icke först vet att det länder till Guds heder, så smakar visheten honom mycket väl.

Nu kan du fråga, vad gudlig vishet är. Många äro ju enfaldiga och kunna endast sitt Fader vår och knappast detta riktigt. Andra ha stor boklig bildning och djupsinnigt vetande; måne icke detta är den gudliga visheten? Ingalunda. Gudlig vishet ligger nämligen ej särskilt i boklig bildning utan i hjärtat och i den goda levnaden. Den som flitigt betänker vägen till döden och hurudan denna död är samt domen efter döden, han är vis.

Den som förkastar världens fåfänga och överflöd, nöjer sig med det som är nödvändigt och arbetar till Guds heder så mycket han kan, han har vishetens sovel, med vars hjälp den goda viljan och det gudfruktiga övervägandet smaka bättre. Ty när människan tänker på döden och dödens nakenhet, när hon besinnar Guds förfärliga dom, där intet kommer att fördöljas och intet lämnas ostraffat, och när hon överväger världens ostadighet och fåfänglighet, måne hon då icke gläder sig och känner en ljuv smak i hjärtat över att ha lämnat sin vilja åt Gud och avhållit sig från synder?

Måne icke köttet styrkes och blodet förbättras, d. v. s. all själslig svaghet - tröghet samt löslighet i seder - fördrives och den gudliga kärlekens blod förnyas? Ty människan betänker då, att det är förståndigare att älska det som är evigt än det som är förgängligt. Alltså ligger gudlig vishet icke särskilt i boklig lärdom utan i goda gärningar. Många äro nämligen visa när det gäller världen och deras egna begär men helt ovisa, när det gäller Guds bud och vilja och tyglandet av deras kropp. Dessa äro icke visa utan ovisa och blinda, ty de känna till det som är förgängligt och som är nyttigt för stunden men försmå och förgäta det eviga. Andra äro ovisa, när det gäller att söka världens njutningar och dess ära men visa i att betrakta det som är av Gud och brinnande i hans tjänst.

Dessa äro i sanning visa, ty Guds bud och hans vilja smakar dem. De äro i sanning

upplysta och ha öppna ögon, ty de betänka alltid, hur de skola komma till det sanna livet och det sanna ljuset. De andra däremot vandra i mörkret, ty det synes dem behagligare att vara i mörkret än att söka den väg, på vilken de kunna komma till ljuset. Låtom oss därför, min brud, i våra hus samla dessa tre ting, nämligen den goda viljan, det gudfruktiga övervägandet och den gudliga visheten. Det är nämligen detta, åt vilket vi böra glädjas. Fastän jag förmanar dig, betecknar jag dock i dig alla mina utvalda i världen, ty den rättfärdiges själ är min brud, och jag är hennes Skapare och Återlösare.»

Jungfrun förmanar bruden hur hon skall leva, och Kristus lär henne vilka kläder hon bör hava i det andra huset, med vilka kläder fred med Gud och nästan, barmhärtighetens verk och ren avhållsamhet betecknas; och den vackraste förklaring gives av allt detta.

BOK 2 - KAPITEL 26

Maria talade: »Fäst min Sons lidandes bröstsmücke på dig, såsom den helige Laurentius fäste det på sig. Han tänkte nämligen dagligen så i sitt sinne: 'Min Gud är min herre, och jag är hans tjänare. Herren Jesus Kristus blev berövad sina kläder och begabbad; hur skulle det då kunna passa sig, att jag, hans tjänare, klädes på yppigt sätt? Han blev gisslad och spikad på trä; det höves alltså icke, att jag, som är hans tjänare (om jag nu verkligen är hans tjänare), är utan plåga och bedrövelse.' När han utsträcktes över glöden, när det smältande fett rann ned i elden och elden antände alla hans lemmar, lyfte han ögonen mot himlen och sade: 'Välsignad vare du, min Gud och min Skapare, Jesus Kristus!'

Jag känner, att jag icke har levat väl i mina dagar, och jag inser, att jag gjort föga till din heder. Men emedan din barmhärtighet är så stor, beder jag dig, att du handlar mot mig efter din barmhärtighet.' Och med dessa ord skildes själen från kroppen. - Se, min dotter: han, som så högt älskade min Son och som uthärdade så mycket för hans heders skull, ansåg sig ändå ovärdig att vinna himmelriket! Huru skulle då de, som leva efter sin vilja, kunna vara värdiga? Betrakta fördenskull städse min Sons och hans helgons lidande! Ty de ledo icke allt detta utan orsak, utan för att giva andra ett exempel på huru man skall leva och för att visa vilka svåra straff min Son ålägger för syndernas skull, han som icke vill att någon enda synd skall förbliva utan botgöring.»

Sedan kom Sonen, talade och sade till bruden: »Jag sade dig förut vad som bör vara i våra hus. Bland andra ting böra där finnas kläder av trefaldigt slag. Först linkläde, som härrör från jorden och har vuxit där. För det andra skinn, som kommer från djuren. För

det tredje silke, som kommer från maskarna. Linneklädet har två goda egenskaper.

För det första är det mjukt och behagligt mot den nakna kroppen. För det andra förlorar det icke sin färg, utan ju oftare det tvättas, desto renare blir det. Den andra klädessorten, nämligen skinnet, har också två egenskaper. För det första betäcker det nakenheten; för det andra värmer det emot kölden. Den tredje klädessorten, nämligen silket, har också två egenskaper. För det första tyckes det mycket fagert och fint; för det andra är det mycket dyrt att köpa. Linneklädet, som är lämpligt att hava närmast kroppen, betecknar fred och endräkt.

Detta bör den fromma själen hava med sin Gud: hon bör hava fred med sin Gud, icke vilja annat eller annorlunda än vad Gud vill och icke reta honom genom sina synder, ty det råder icke fred mellan Gud och själen, om icke synden undflys och den onda begärelsen tyglas. Hon bör även hava fred med sin nästa, d. v. s. icke tillfoga honom något ont, utan hjälpa honom om hon kan och förlåta om han brutit emot henne. Ty vad oroar och plågar själen värre än att alltid åstunda synden och aldrig få nog av den, att alltid åtrå och aldrig mättas? Och vad stinger själen bittrare än att vredgas på nästan och avundas honom hans goda ting? Därför bör själen hava fred med Gud och med nästan, ty intet kan vara lugnare än att få vila från synden och icke bekymras för världsliga ting. Ingenting är heller behagligare än att glädjas åt nästans goda och önska honom detsamma som man önskar sig själv.

Detta linnekläde bör vara närmast kroppen, ty för det hjärta, vari Gud vill vila, är freden närmare än övriga dygder, och där bör den främst bo. Freden är den dygd, som leder in Gud i hjärtat och håller kvar honom där. Denna fred kommer liksom linnet från jorden och har vuxit där, ty den sanna freden och tålmodet uppkommer genom betraktandet av den egna svagheten. Må alltså människan, som är av jorden, betrakta sin egen svaghet - hon vredgas ju genast, om hon förolämpas, och sörjer genast, om hon lider någon skada - om hon betänker detta, kommer hon icke att göra mot någon vad hon själv ej kan tåla, och hon kommer att tänka vid sig själv: 'Liksom jag, så är ock min nästa svag; liksom jag icke vill tåla sådant, så kan icke heller han göra det'.

Då förlorar icke freden sin färg, d. v. s. sin hållbarhet, utan bliver desto varaktigare, ty när människan betraktar nästans svaghet i sig själv, gör detta henne välvillig att tåla tillfogad orätt. Men om freden på något sätt svärtas genom otålighet, så blir den desto vitare hos Gud, ju trägnare och snabbare den rentvås genom ånger och bot. Och människan blir även gladare och aktsammare i att uthärda, ju oftare hon rentvår sig efter att ha varit förbittrad, ty hon gläder sig åt den belöning, som hon hoppas vinna för sin fridsamhets skull och aktar sig desto samvetsgrannare, att hon ej må komma på fall genom otålighet.

Det andra klädet, nämligen skinnet, betecknar barmhärtighetens verk. Skinnkläderna tillverkas av döda djurs skinn. Vilka äro dessa djur om icke mina helgon, enfaldiga såsom djur? Med deras skinn bör själen betäckas, d. v. s. hon bör efterlikna och göra deras barmhärtighetsverk. Dessa skinn göra två ting. För det första betäcka de den syndiga själens nakenhet och rena henne, så att hon icke framträder befläckad inför min åsyn. För det andra skydda de själen mot köld. Vad är själens köld om icke själens förhärdelse mot min kärlek? Mot denna köld duga barmhärtighetens verk, som bekläda själen, så att hon ej förgås av köld.

Genom dem besöker nämligen Gud själen, och hon själv kommer städse närmare Gud. Det tredje klädet, nämligen silket, som tillverkas av maskar och synes mycket dyrt att köpa, betecknar ren avhållsamhet. Denna är nämligen fager i Guds och änglars och människors åsyn. Den är även dyr att köpa, ty det synes människan hårt att avhålla sin mun från mycket och onyttigt tal. Det synes henne hårt att hejda sitt kötts lystnad från omåttligt överflöd och yppighet och det synes henne hårt att gå emot sin egen vilja. Men fastän det är hårt, är det övermåttan nyttigt och vackert.

Därför, min brud (med dig menar jag alla troende), låtom oss i vårt andra hus samla freden med Gud och nästan, barmhärtighetens gärningar, som bestå i att ömka och bistå de elända, och avhållsamheten från begärelser, vilken, liksom den är dyrare än andra ting, även är fagrare, ja, så fager att ingen annan dygd synes vara fager utan den. Denna avhållsamhet bör man hämta från maskarna, d. v. s. genom att betänka sina synder mot mig, sin Gud, min ödmjukhet och avhållsamhet, jag som blev lik en mask för människans skull.

Människan må nämligen i sin själ betänka, huru och huru ofta hon syndat mot mig och på vilket sätt hon gjort bättring, och därvid finna, att hon med ingen avhållsamhet och ingen möda förmår tillräckligt bättra det som hon så ofta förbrutit emot mig. Hon må även överväga min och mina helgons pina, varför vi uthärdade allt detta, och hon må i sanning förstå, att om jag fordrade så svåra ting av mig och mina helgon, som lydde mig, så skall jag fordra desto svårare straff av dem, som icke lyda mig.

Alltså må den goda själen villigt ålägga sig avhållsamhet och betänka huru onda hennes synder äro, vilka gnaga själen likt maskar, och sålunda av de usla maskarna samla sig kostbart silke, nämligen ren återhållsamhet i alla sina lemmar, varöver Gud och hela den himmelska härskaran glädjas. Om hon samlar den, skall hon förtjäna evig glädje, och om icke denna återhållsamhet hade bistått henne, skulle hon ha fått evig sorg.»

Kristi ord till bruden om de redskap, som böra finnas i det tredje huset, och huru med dessa redskap det tuktade sinnets goda tankar och den sanna syndabekännelsen betecknas, och den bästa förklaring av allt detta, och om låsen till dessa hus i allmänhet.

BOK 2 - KAPITEL 27

Guds Son talade till bruden och sade: » Jag sade dig förut, att i det tredje huset böra finnas redskap av trefaldigt slag. För det första redskap, vari vätskor hållas. För det andra redskap, med vilka jorden kan beredas utomhus, såsom harv och yxa och sådana varmed söndriga ting kunna lagas. För det tredje levande redskap, såsom åsnor, hästar o. d., med vilka både levande och döda ting kunna framforslas. Men i det första huset, där vätskorna äro, bör det finnas redskap av två slag. För det första de redskap eller käril, i vilka flytande och söta vätskor, såsom vatten, olja och vin, hållas. För det andra de redskap eller käril, i vilka bittra och fasta vätskor, såsom senap, mjöl och dylika ting, hållas. Måne du kan förstå vad detta betyder? Vätskorna beteckna förvisso själens goda och onda tankar.

Den goda tanken är nämligen såsom en ljuv olja och såsom ett angenämt vin, men den onda tanken är såsom en bitter senap, ty den gör själen bitter och orolig. Och liksom människan stundom behöver fasta vätskor, vilka, ehuru de icke bidra mycket till kroppens uppehälle, dock tjäna till kroppens och hjärnans renande och läkande, så göra visserligen de onda tankarna icke själen fet och mätta henne ej, såsom de goda tankarnas olja gör, men de bidra dock till själens renande, liksom senapen till hjärnans. Ty om icke onda tankar uppstode ibland, så skulle människan vara ängel och icke människa och hon skulle tro, att hon hade allting av sig själv.

Därför är det - på det att människan må förstå sin svaghet, som hon har av sig själv, och sin styrka, som hon har av mig - nödvändigt, att jag i min stora misskund stundom låter henne frestas av onda tankar, vilka, såframt människan icke samtycker till dem, äro en rening för hennes själ och ett skydd för hennes dygder. Och fastän de äro bittra som senap att tåla, så läka de dock i hög grad själen och föra henne till det eviga livet och hälsan, som hon ej kan vinna utan bitterhet. Därför må själens käril, där goda tankar skola förvaras, flitigt iordningställas och beständigt renas, ty det är nyttigt, att även onda tankar uppkomma, för prövnings och större förtjänsts skull, men själen må noga akta på att hon ej samtycker till dem och förnöjes åt dem - annars skall själens sötma utgutas och endast bitterheten bliva kvar.

Även i det andra huset bör det finnas redskap av två slag. För det första utomhusredskap, med vilka jorden utomhus må beredas för sådd och ogräs uppräckas, såsom plog och harv. För det andra redskap, som äro nyttiga till det som inomhus och utomhus är nödvändigt, såsom yxa o. d. De redskap, med vilka jorden odlas, beteckna människans sinnen, vilka böra inrättas till nästans nytta liksom plogen till jorden. Onda människor äro som jorden, ty de tänka alltid på det jordiska. De äro för torra för att hava ånger över sina synder, ty synden räkna de för intet. De äro kalla i Gudskärlek, ty de söka intet annat än sin vilja. De äro tunga till att göra gott men raska till att söka världens heder. Därför bör den gode mannen uppodla dem genom sina yttre sinnen, såsom en god bonde uppodlar jorden med plogen.

Först bör han uppodla dem med sin mun, i det han talar till dem det som är nyttigt för själen och lär dem att gå livets väg samt i gärning gör det goda han kan, så att hans nästa må undervisas genom orden och uppmuntras till att göra det goda. Sedan må han uppodla sin nästa med övriga lemmar, på det att denne må bära frukt, nämligen med enfaldiga ögon, som ej se det som sårar blygseln, för att hans oblyga nästa må lära sig att vara sedesam i alla lemmar. Han må uppodla honom med öron, som ej höra det olämpliga, och med fötter, som äro snabba till Guds verk. Åt den på detta sätt uppodlade jorden skall jag Gud genom odlarens arbete giva min nåds regn, och arbetaren skall glädja sig åt den fordom torra jordens frukt, när säden börjar spira där.

De verktyg, som äro nödvändiga för att bereda tingen inomhus, såsom yxan och andra liknande, beteckna gärningens kloka avsikt och det gudfruktiga aktgivandet på den. Ty det goda, som människan gör, bör hon icke göra på grund av människors hedersbetygelser och lovprisning, utan av gudlig kärlek till den eviga vedergällningen. Därför må människan noga rannsaka sina gärningar och undersöka, i vad avsikt eller för vad lön hon gör dem, och om hon då finner någon högfärd i sin gärning, må hon genast hugga bort det med kloketens yxa, så att liksom hon utomhus uppodlar sin nästa, vilken s. a. s. är utomhus, d. v. s. utanför mina vänners samfund på grund av sina onda gärningar, så må hon i det inre bära frukt genom gudlig kärlek.

Ty liksom den bonde, som ej har verktyg varmed han kan laga det söndriga, snart måste se sitt arbete vara fåfängt, så komma ej heller människans gärningar till fullkomlighet, om hon icke med kloket rannsakar dem, huru de kunna lättas, om de synas alltför mödosamma, och huru de kunna lagas och förbättras, om de brustit i något stycke. Fördenskull må man icke blott flitigt arbeta till det yttre utan även till det inre samvetsgrant iakttaga, huru och i vad avsikt det arbetas.

I det tredje huset bör det finnas levande redskap, som framforsla döda och levande ting, såsom hästar, åsnor och andra djur. Dessa redskap äro den sanna

syndabekännelsen. Det är nämligen den, som framforslar det levande och det döda. Vad betecknar det levande om icke själen, som är skapad genom min gudom och lever i evighet? Genom den sanna bekännelsen nalkas hon dagligen alltmera Gud. Ty liksom djuret blir desto starkare till att bära bördor och vackrare att se på, ju omsorgsfullare och bättre det fodras, så befördrar ock bekännelsen själen, ju oftare den göres och ju samvetsgrannare själen avlägger räakenskap över såväl det minsta som det största, och den behagar Gud så mycket, att den leder själen in i Guds hjärta.

Och vad betecknar det döda, som bekännelsen också befördrar, annat än de goda gärningar, som dö genom dödssynden? Ty de goda gärningar, som dö genom dödssynder, äro döda inför Gud - intet gott kan nämligen behaga Gud, om icke synden först rättas genom fullkomlig vilja eller gärning. Ej kunna söta och stinkande ting lämpligen finnas på samma gång i ett käril. Men om någon dräper sina goda gärningar genom dödssynder och sedan gör sann bekännelse över de begångna synderna, med vilja att bättra sig och att framdeles taga sig i akt, så väckas de goda gärningar, som förut varit döda, strax till liv genom bekännelsen och ödmjukhetens dygd och lända mannen till gagn för den eviga frälsningen.

Om han dör utan att ha gjort syndabekännelse, kunna visserligen de goda gärningarna icke dö eller förintas men han kan, på grund av dödssynden, icke heller vinna det eviga livet för dem; dock kunna de utverka ett lättare straff åt honom eller frälsning åt andra, om han gjorde dessa goda gärningar med gudlig avsikt och till Guds heder. Men om han gjorde dessa gärningar för världslig heder och för sin egen nytta, då dö dessa gärningar, när gärningsmannen dör, ty han har mottagit sin lön av världen, för vars skull han arbetade.

Fördenskull, min brud (med dig menar jag alla mina vänner), må vi i våra hus samla de ting, genom vilka Gud vill andligen förnjösas med den fromma själen. I det första huset må vi först samla den ärliga viljans bröd, i det vi icke vilja annat än det som Gud vill; vidare det gudliga övertägandets dryck, i det vi icke företaga oss något utan att tänka på Guds heder; för det tredje den gudliga vishetens sovel, i det vi städse tänka på vad som skall hända och hur det närvarande skall ordnas.

I det andra huset må vi samla frid med Gud, i det vi avhålla oss från synder, och frid med nästan, i det vi avhålla oss från osämja; vidare barmhärtighetsgärningar, med vilka vi även i handling äro nyttiga för nästan; för det tredje fullkomlig återhållsamhet, varmed vi stävja det som vill grumla friden. I det tredje huset må vi samla förnuftiga och goda tankar, till att invändigt pryda vårt hus; för det andra väl tuktade och tyglade sinnen till att utvändigt lysa våra vänner; för det tredje sann syndabekännelse, varigenom vi kunna leva upp igen, ifall vi sjukna.

Men ehuru husen finnas, kan dock icke det samlade förvaras i dem, om de icke hava dörrar, och dörrarna kunna icke hänga utan axlar och icke stängas utan lås. Därför må, för att det samlade skall förbliva oskadat, i huset sättas en dörr, nämligen det fasta hoppet, så att man icke brytes ned av några motgångar. Detta hopp må hava två axlar, vilket betyder att människan icke må misströsta om att vinna äran och att undkomma straffet utan i varje vedervärdighet alltid må förtrösta på Guds barmhärtighet och hoppas på bättre ting.

Dörrens lås må emellertid vara den gudliga kärleken, varmed dörren må förseglas, så att icke ovännen kan komma in. Ty vad tjänar det till att ha en dörr utan lås och ett hopp utan kärlek? Om någon hoppas på evig lön och hoppas på Guds barmhärtighet men likväl icke älskar och fruktar Gud, då har han s. a. s. en dörr utan lås, genom vilken dödsfienden kan komma in, när han vill, och döda honom. Det riktiga hoppet ligger däri, att den, som hoppas, även gör det goda han kan; han kan ju icke vinna det himmelska, om han vetat det goda och kunnat göra det men icke velat. Men om någon förstår, att han farit vill och icke gjort det som han kunnat, så må han hava den goda viljan att göra det goda han kan, och om han ej kan göra det i gärning, så må han fast hoppas, att han kan nå fram till Gud även genom den goda viljan och den gudliga kärleken.

Alltså må dörren, d. v. s. hoppet, befästas med gudlig kärlek, och liksom låset inuti har många taggar, för att ovännen ej må kunna öppna, så må det i den gudliga kärleken finnas aktsamhet i att icke såra Gud och kärleksfull fruktan att förirra sig från honom, vidare brinnande nitälskan för huru Gud må älskas och omsorg om hur han kan efterföljas, dessutom sorg över att man ej kan göra så mycket som man skulle vilja och som man förstår sig vara förpliktad till, samt ödmjukhet, så att människan, med hänsyn till sina synder, aktar det goda hon gör för intet. Med dessa taggar må låset skyddas, så att icke djävulen lätt må öppna kärlekens lås och sända in sin kärlek däri.

Den nyckel, varmed låset öppnas och stänges, bör vara längtan efter Gud allena, samverkande med gudlig kärlek och gudlig gärning, så att människan, även om hon kunde, ej skulle vilja äga något förutom Gud, och detta för sin så stora kärleks skull. Denna längtan innelycker Gud i själen och själen i Gud, ty bådas vilja är en och densamma. Endast mannen och hustrun d. v. s. Gud och själen, böra hava denna nyckel, så att Gud, så ofta han vill träda in och förnöjas åt det goda, d. v. s. själens dygder, må hava fritt tillträde tack vare den ständiga längtans nyckel, och så att även själen, så ofta hon vill gå in i Guds hjärta, fritt må kunna det, eftersom hon icke åstundar något annat än Gud.

Denna nyckel bevaras genom själens vaksamhet och vakandet över hennes

ödmjukhet, varigenom hon tillskriver Gud allt det goda hon har, och nyckeln bevaras även genom Guds makt och Guds kärlek, så att icke själen må dåras av djävulen. Se, min brud, hur stor Guds kärlek till själen är! Stå därför fast och gör min vilja!»

Kristi ord till bruden om sin oföränderlighet och om sina ords fullbordan, ehuru gärningarna icke följa genast, och hur vår vilja i allt bör överlämna sig åt Guds vilja.

BOK 2 - KAPITEL 28

Sonen talade till bruden och sade: »Varför bedrövas du så av att denne man påstod mina ord vara falska? Måne jag blir sämre av hans smädelse eller bättre av hans lov? I sanning, jag är oföränderlig; min ära kan icke minskas eller ökas, och icke är jag i behov av lov. Men när människan lovar mig, gagnar hon sig själv därmed, icke mig.

Ur min mun - jag är ju sanningen - har aldrig osanning utgått och kan icke utgå, ty allt vad jag talat genom profeterna eller genom andra mina vänner, det skall fullbordas, antingen andligen eller lekamligen, så som jag då menade det, och icke var det falskt fördenskull, att jag en gång sade ett, en annan gång ett annat, en gång uttryckte mig tydligare, en annan gång dunklare, ty för att bevisa min tros pålitlighet och pröva mina vänners omsorg har jag visat mycket, vilket allt efter min andes olika verkningar kan förstås på olika sätt av de goda och de onda, väl eller illa, så att de i sina olika belägenheter hava något, varav olika människor kunna verka olika ting i det godas tjänst.

Ty liksom jag förenade min gudom och min mandom i en person, så talade jag stundom å min mandoms vägnar, i den mån den var underkastad gudomen, stundom å gudomens vägnar, i den mån den var mandomens skapare, såsom det framgår av mitt evangelium. Och så voro mina ord, ehuru smädarna och de okunniga finna dem vara olika, likväl sanna och enligt sanningen.

Det var icke heller utan orsak, som jag meddelade somt på dunkelt sätt, ty det var rättvist, att mitt rådslut skulle något fördunklas, så att de onda ej skulle fatta det och varje god ivrigt skulle bida min nåd och vinna lön för sin bidan, ty om mitt rådslut hade blivit utsatt till en viss tid, hade alla, på grund av den förestående långa väntetiden, upphört med sin bidan och sin kärlek. Jag lovade även mycket, som dock undandrog från de människor, som då voro, för deras otacksamhets skull. Om de hade upphört med sin ondska, så hade jag förvisso beskärt dem vad jag lovat. Därför bör du icke bedrövas över att mina ord beskyllas vara lögnaktiga, ty vad som synes omöjligt för människor, det är möjligt för mig. Mina vänner undra också över att gärningarna icke genast följa på

orden, men detta är icke utan orsak.

Månne icke Moses sändes till Faraos? Och dock visades icke tecknen genast! Varför? Jo, om tecknen och gärningarna genast hade kommit, så hade icke Faraos förhärdelse blivit uppenbar, och icke heller Guds makt och undergärningar visade. Icke desto mindre skulle Faraos ha blivit dömd för sin ondska, även om icke Moses hade kommit, fast hans förhärdelse då icke hade blivit så uppenbar. Så skall det även ske nu. Förbliv därför ståndaktig och tapper. Ehuru plojen drages av oxarna, styres den likväl efter plöjarens vilja. Så skola även mina ord, fastän I hören och veten dem, dock icke framskrida och fullbordas efter eder vilja utan efter min, ty jag vet hur jorden är beskaffad och hur den skall plöjas. I skolen alltså överlämna all eder vilja åt mig och säga: 'Ske din vilja!'»

Johannes Döparens förmaningsord till bruden under en liknelse, vari Gud betecknas med fågeln skatan, själen med skatungarna, kroppen med redet, världens förlustelser med vilda djur, högmodet med rovfåglar och världens glädje med snaran.

BOK 2 - KAPITEL 29

Johannes Döparen talade till Kristi brud, sägande: »Herren Jesus kallade dig från mörkret till ljuset, från orenhet till fullkomlig renhet, från det trånga ut i det vida. Vem kan då förklara, hur mycket du bör tacka honom för detta eller när du är i stånd därtill? Dock skall du göra så mycket du förmår. Det finns en fågel som kallas skata. Hon älskar ungarna, ty äggen, varur de framgått, voro i hennes moderliv. Denna fågel gör sig ett rede av gamla nötta och slitna saker för tre orsakers skull: för det första för vilans skull, för det andra för att ha ett skydd mot regn och svår torka, för det tredje för att där kunna fostra upp sina ungar, som komma ur äggen, i det fågeln i sin kärlek lägger sig över äggen för att värma dem och ruva ut ungarna.

När ungarna blivit födda, lockar modern dem att flyga på tre sätt, för det första genom att visa dem födan, för det andra genom sitt ideliga ropande och för det tredje genom att giva dem ett exempel med sin flykt. Emedan ungarna älska modern och äro vana vid hennes föda, våga de sig så småningom ut ur boet, följande modern; sedan flyga de allt längre, allt efter sina krafter, tills de äro fullärda genom vana och konst.

Denna fågel är Gud, som evigt är och som aldrig förändras. Ur hans gudoms sköte framgå alla förnuftsbegåvade själar. Åt varje själ beredes ett bo av nötta och slitna saker, ty i kroppen, som är av jord och som förenas med själen, livnär Gud själen med goda önsknings föda, värnar henne mot de onda tankarnas fåglar och skänker trygghet för

de onda handlingarnas regnskurar. Varje själ förenas med kroppen av den orsaken, att själen skall styra denna kropp och ingalunda styras av henne och att hon skall uppmuntra kroppen till arbete och sörja för henne på förnuftigt sätt. Därför lär Gud såsom en god moder själen att göra framsteg till det bättre. Han lär henne att från det trånga tråda ut i det vida. Först gör han det genom födan, i det han giver var och en förstånd och insikt efter förmågan och lär sinnet att bedöma, vad som bör väljas och vad som bör undflys.

Liksom fågelmodern först för ungarna ut över boets kant, så lär sig människan först att tänka på det himmelska och att tänka på hur trångt och uselt kroppens bo är och hur strålande det himmelska och hur ljuvligt det eviga är. Gud leder jämväl själen genom sin röst, med vilken han ropar: 'Den som följer mig skall hava livet; den som älskar mig skall icke dö'. Denna röst leder till himmelen. Den som icke hör den är antingen döv eller också otacksam mot moderns kärlek. För det tredje leder Gud själen genom sin flykt, d. v. s. genom sin mandoms föredöme. Denna ärorika mandom har likasom två vingar: för det första emedan all renhet och ingenting befläckt fanns i Gud, för det andra emedan han gjorde allt gott; och med dessa två vingar flög Guds mandom i världen. Dem skall själen följa så gott hon förmår, och om hon icke kan det i handling, bör hon åtminstone försöka med viljan.

När ungen flyger, bör han emellertid akta sig för tre ting. För det första för de vilda djuren; han må icke sitta bredvid dem på marken, ty ungen är icke så stark som de. För det andra må han akta sig för rovgiriga fåglar, ty ungen är ännu icke så snabb att flyga som dessa fåglar, och därför är det tryggare för honom att dröja kvar i gömslet. För det tredje må han akta sig, att han icke åtrår det lockbete, som döljer en snara.

De vilda djur, som jag talat om, äro världens förlustelser och begär. För dem må fågelungen akta sig, ty de tyckas ljuva att smaka, goda att äga och sköna att betrakta, men när man tror sig hålla dem, försvinna de snabbt, och när man tror att de förlusta, sarga de obarmhärtigt. För det andra må ungen akta sig för rovgiriga fåglar, nämligen högmodet och ärelystnaden. De åstunda alltid att stiga högre och högre upp, överträffa andra fåglar och hata dem, som äro lägre än de. För dessa må ungen akta sig, och han må åstunda att dröja kvar i ödmjukhetens gömsle, så att han icke högmodas över de nådegåvor han fått, föraktar dem som äro ringare och hava fått mindre nåd och tänker sig vara bättre än de. För det tredje må han akta sig för det lockbete, som döljer en snara. Härmed menas världens glädje. Ty det goda tyckes hava löje på läpparna och lusta i kroppen, men en tagg döljer sig däri. Omåttligt löje leder nämligen till omåttlig glädje, och kroppens vällust för med sig ostadighet i sinnet, varav följer sorg i döden eller dessförinnan samt bedrövelse. Skynda dig därför, dotter, och stig träget ut ur ditt rede genom din åstundan efter det himmelska. Akta dig för begärens vilddjur och högmodets

fåglar. Akta dig för den fåfånga glädjens lockbete.»

Sedan talade modern till bruden och sade: »Akta dig för den fågel, som är bestänkt med tjära, ty alla som beröra den bliva nedfläckade. Den fågeln är världens vänskap, ostadig som luften, avskyvärd genom sitt förvärvande av gunst och sitt onda sällskap. Bry dig icke om hedersbetygelser, akta icke på gunst, se icke på beröm eller klander, ty av allt detta kommer ostadighet i själen och minskning av den gudomliga kärleken. Förbliv alltså stadig. Gud, som begynte draga dig ut ur redet, skall nämligen föda dig ända till döden, och efter döden skall du ej lida hunger. Han skall beskydda dig mot smärtan och värna dig i livet, och efter döden skall du icke behöva frukta något.»

Guds moders bön till Sonen för bruden och för ett annat helgon och Kristi upptagande av sin moders bön samt om säkerheten av människans sanna eller falska helighet i detta liv.

BOK 2 - KAPITEL 30

Maria talade till Sonen och sade: »Min Son, giv din nya brud, att din allra värdigaste lekamen måtte slå rot i hennes hjärta, så att hon förvandlas i dig och uppfylles av din glädje.» Sedan sade hon:

»Medan denne helige man levde på jorden, var han stadig i den heliga tron såsom ett berg. Ingen motgång bröt honom, ingen lusta drog honom tillbaka. Han var också böjlig efter din vilja liksom den rörliga vinden, vart din andes kraft än drog honom. Han var dessutom brinnande i din kärlek såsom eld, i det han liksom elden värmdde de kalla och förtärde de onda. Nu är hans själ med dig i äran, men hans redskaps käril är förnedrat och ligger på en simplare plats än det borde. Giv därför, min Son, att hans kropp måtte upphöjas; hedra den, ty den hedrade dig så mycket den kunde, och upphöj den, ty genom sitt arbete upphöjde den dig så mycket den kunde.»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, ty du lämnar intet orört, som tillhör dina vänner. Som du ser, moder, höves det icke, att den bästa mat gives åt vargarna. Det höves icke, att safiren, som bevarar lemmarna friska och styrker sjuka lemmar, lägges i dyn. Det passar icke heller, att ljuset tändes för de blinda. Denne man var förvisso ståndaktig i tron och glödande i kärlek. Även i sin återhållsamhet var han ypperligt inriktad efter min vilja. Fördenskull smakade han mig såsom den bästa mat, vällagad i all tålmodighet och bedrövelse, god i god vilja och åstundan, bättre i iver och manligt framskridande, bäst och ljuvligast i lofvärd fullkomning. Därför höves det icke, att en sådan mat upphöjes

inför vargarna, vilkas onda girighet icke känner någon mättnad, vilkas begärelse undflyr dygdernas örter och åtrår ruttet kött och vilkas svekfulla röst är skadlig för alla får.

Han var även såsom en safir i ringen genom sin berömmelses och levnads klarhet, varigenom han visade sig vara sin kyrkas brudgum, sin herres vän, den heliga trons bevarare och världens föraktare. Fördenskull, käraste moder, höves det icke, att en älskare av så stor godhet, en sådan ren brudgum skall beröras av så orena; att en vän av så stor ödmjukhet skall vidröras av världens älskare. Han var för det tredje såsom ett ljus, satt på ljusstaken, genom alla mina buds utövande och genom den goda levnadens lärdom, varigenom han skyddade dem, som stodo, så att de ej skulle falla, upplyfte de vacklande och även kallade till mig sådana, som skola komma efter honom. Detta ljus äro de ovärdiga att se, som äro förblindade av egenkärlek; detta ljus kan ej skådas av dem, som hava högfärdens starr; detta ljus kan ej vidröras av dem, som äro skabbiga i händerna. Ty detta ljus är mycket förhatligt för dem, som äro vinningslystna och älska sin egen vilja. Därför är det rättvist, att innan han upphöjes, de orena bliva renade och de blindade upplysta.

Men vad den man angår, som folket i landet kallar helig, visa tre ting, att han icke är helig. För det första, att han före sin död icke följt helgonens liv. För det andra, att han icke hade glad vilja att lida martyriet för Gud. För det tredje, att han icke hade en brinnande och vis kärlek såsom helgonen. Det finns också tre anledningar till att han synes helig för folket. Den första är de svekfullas och inställsammas lögn. Den andra är de ovisas lättrogenhet. Den tredje är prelaternas vinningslystnad och lojheten hos dem som undersökt saken. Men huruvida han är i helvetet eller i skärselden, är dig icke tillåtet att veta, förrän tiden att tala därom kommer.»

Förmaning och undervisning till en biskop om hur han skall inrätta sina måltider, sin dräkt och sin bön, hur han skall förhålla sig i allt före, under och efter måltiden och när han går till sängs, samt hur han i allt skall utöva sitt biskopsämbete.

BOK 3 - KAPITEL 1

Jesus Kristus, Gud och människa, som kom till jorden för att taga mandom och frälsa själarna med sitt blod, han som med sitt ljus visade hurudan en sann levnad är och som öppnade himmelens port, han sände mig till eder. »Lyssna», sade han, »ty dig är förunnat att höra andliga ting. Om denne biskop beslutar sig för att gå den trånga vägen, som få vandra, och vara en av de få, må han först lägga av den börda, som ligger på honom och tynger honom, nämligen lystnaden efter världsliga ting. Dessa må han endast begagna till sin nödtorft, nämligen till vad som fordras för en biskops anspråkslösa uppehälle. Så gjorde den gode Matteus, vilken kallades av Gud, lämnade världens tunga börda och i stället fann en lätt börda. För det andra må han vara omgjordad som en vägförande, som Skriften säger.

När Tobias var beredd för sin färd, fann han en omgjordad ängel stående. Vad betyder detta, att ängeln var omgjordad, om icke att varje biskop bör vara omgjordad med rättvisans och den gudomliga kärlekens bälte samt beredd att färdas den väg, på vilken den gick, som sade: 'Jag är den gode herden, som giver mitt liv för mina får'. Må han även med sina ord vara beredd till att tala sanning och med sina gärningar till att öva rättvisa, såväl mot sig själv som mot andra, och må han icke vika från rättvisan för hotelsers eller smädelsers skull, för falsk vänskap eller missriktad fruktans skull.

Till varje biskop, som visar sig omgjordad på detta sätt, skall Tobias komma, d. v. s. rättfärdiga människor, som skola följa hans leverne. För det tredje må han förtära bröd och vatten, innan han anträder färdens, liksom det läses om Elia, att han vid sin huvudgård fann bröd och vatten, när han väcktes ur sömnen. Vad betyder detta åt profeten givna bröd om icke det lekamliga och andliga goda, som tilldelades honom? Ty i öknen beskärdes honom lekamligt bröd för exemplets skull.

Gud hade visserligen kunnat livnära och uppehålla profeten utan lekamlig föda, men han ville ändå beskära honom lekamligt bröd, på det att människan måtte förstå, att det är Gud välbehagligt, om hon gör ett måttligt bruk av Guds goda gåvor till köttets hugnad. Profeten livades dessutom av Andens ingjutelse, när han gick fyrtio dagar med styrkan av denna föda. Och såframt icke en nådens inre smörjelse hade ingjuts i hans sinne, hade han förvisso förgåtts under de fyrtio dagarnas möda, ty han var i sig själv en svag man, men av Gud fick han styrka att fullborda en så lång väg. Emedan människan lever av varje Guds ord, uppmana vi alltså biskopen att förtära brödstycket, d. v. s. att

älska Gud över allting.

Detta brödstycke skall han finna vid sin huvudgård, d. v. s. emedan hans förnuft säger honom, att han bör älska sin Gud över allting, mer än allt annat, såväl emedan Gud skapat och återlöst honom som på grund av Guds långa tålmod och godhet emot honom. Vi bedja honom även att dricka litet vatten, d. v. s. i sitt inre betänka Kristi pinas bitterhet. Ty vem förmår att värdigt betänka Kristi mandoms nöd, som han led, när han bad att lidandets kalk måtte gå ifrån honom och när hans svett såsom blodsdroppar föll ned på jorden? Må biskopen alltså dricka detta vatten till kärlekens bröd! Då skall han styrkas att vandra på Jesu Kristi väg.

Om biskopen nu, sedan frälsningens väg är anträdd, vill vandra vidare, så är det honom nyttigt att från första timmen på dagen tacka Gud av hela sitt hjärta, samvetsgrant tänka på sina handlingar och begära hjälp av Gud att kunna göra hans vilja. När han sedan tager på sig kläderna, må han bedja på detta sätt: 'Askan bör vara med askan och stoftet med stoftet. Men eftersom jag genom Guds försyn är biskop, kläder jag dock dig, min kropp, med kläder, som äro av jorden, icke av högmod eller för att göra mig fager, utan för att skyla dig, så att icke din nakenhet må synas.

Jag bryr mig icke om ifall din dräkt är bättre eller tarvligare, blott den är sådan, att biskopskruden igenkännes till Guds ära och den biskopliga myndigheten urskiljes genom dräkten, till andra människors näpst och upplysning. Därför beder jag dig, mildaste Gud, att du beskär mig ett ståndaktigt sinne, så att jag ej högmodas av askans och stoftets värde eller fåvitskt skryter med stoftets färger. Utan förunna mig styrka, så att, liksom biskopsdräkten är urskild från andra och hedervärdare än alla andra på grund av gudomligt bemyndigande, min själs dräkt måtte skådas lika värdig hos Gud och jag icke måtte sjunka desto djupare som straff för oklokt och ovärdigt bruk av min myndighet eller desto skymfligare avklädas till min fördömelse, därför att jag på fåfängligt vis burit en hedervärd dräkt.'

Sedan må han läsa eller sjunga tiderna, ty ju högre värdighet en människa uppnått, desto större ära bör hon bevisa Gud. Dock behagar ett rent hjärta Gud såväl i tystnad som i sång, om människan är sysselsatt med andra rättfärdiga och nyttiga arbeten. Efter att ha läst mässan, må biskopen utöva sitt ämbete, och han må giva noga akt på, att han icke mera inriktar sin uppmärksamhet på det timliga än på det andliga. När han går till bords, må han hava en dylik tanke: 'O Herre Jesus Kristus, du som bjuder mig underhålla denna bräckliga kropp med kroppslig föda, giv mig hjälp att så förse min kropp med det nödvändiga, att köttet icke förmätet uppreser sig mot själen på grund av överflöd i mat och icke heller förtröttas i din tjänst på grund av oförståndig avhållsamhet, och ingiv mig lämplig måttfullhet, så att, när det som är av jorden uppehålles av det jordiska, jordens

herre ej måtte retas till vrede av sin jordevarelse'. När han sitter till bords, må en måttlig vederkvickelse vara honom tillåten och ett samtal, vari lättfärdighet och fåfänglighet undvikas.

Och icke må ett sådant ord talas eller höras, varav åhörarna kunna lockas till synd, utan allt må vara ärbart och lädande till själens nytta. Ty liksom allt är smaklöst vid ett timligt bord, där bröd och vin saknas, så är vid ett biskopligt och andligt bord, där god lärdom och förmaning saknas, alla framsatta rätter smaklösa för själen. Och därför må, för att man ej måtte få något tillfälle till fåfänglighet, något sådant föreläsa vid bordet, varav de vid bordet sittande kunna uppbyggas. När måltiden är slut och man tackat Gud för maten, må han gripa sig an med sitt arbete eller läsa i böcker, med vilka han kan förkovra sin själ. Efter kvällsvarden må han kunna förströ sig med sina umgängesvänner.

Men liksom en moder, då hon skall avvänja sitt barn, bestryker barmen med aska eller något annat beskt, tills barnet vant sig av med modersmjölken och vant sig vid fastare föda, så må biskopen draga sina vänner och tjänare till Gud med sådana ord, av vilka de lära sig att frukta och älska Gud, så att han må vara deras fader genom sin av Gud givna myndighet och deras moder genom andlig uppfostran. Och om han vet, att någon av hans husfolk syndar till själens död, och denne icke bättrar sig efter åhörd förmaning, må han avlägsna denne ifrån sig. Ty han blir icke obesmittad av hans synd, om han för timlig nyttas eller trevnads skull kvarhåller honom.

När han går till sängs, må han samvetsgrant rannsaka den gångna dagens gärningar och sinnesstämningar samt tänka så: 'O Gud, du som skapat min kropp och min själ, se till mig i din barmhärtighet och beskär mig din nåd, så att jag ej av omåttligt sovande blir försumlig i din tjänst och ej heller genom kort och orolig sömn förtröttas i din tjänst, och giv mig, till din heder, den måttliga sömn, som du befallt oss att hava till kroppens vederkvickelse, och beskär mig styrka, så att min ovän djävulen ej må oroa mig eller skilja mig från din mildhet'. När han stiger upp ur sängen, må han rena sig med bikt, ifall köttet gjort sig skyldigt till några försummelse, så att icke nästa natts sömn må begynnas med den föregåendes synder.»

Jungfruns ord till dottern om lämpligt medel mot det svåra, som möter biskopen på den smala vägen, och huru tålmodet betecknas med kläder, de tio buden med tio fingrar samt längtan efter det eviga och motviljan mot det världsliga med två fötter, och om de tre fiender, som biskopen har på sin väg.

Vidare talar Guds moder: »Säg biskopen, att om han slår in på nämnda väg, skola tre svårigheter möta honom: för det första att vägen är smal, för det andra att det finns stingande törnen på den, för det tredje att vägen är stenig och ojämn. Mot dessa tre ting skall jag giva dig tre råd. Det första är att biskopen ikläder sig starkare och sinnrikt sydda kläder för den trånga vägen. Det andra är att han framför sina ögon må hava tio fingrar, mellan vilka han skall se såsom genom ett galler, så att han icke stinges av törnena. Det tredje är att han må sätta ned sina fötter försiktigt och vid varje steg känna efter, om den nedsatta foten har stadigt fäste, och att han icke brådstörtat må sätta ned båda fötterna på en gång, såframt han icke dessförinnan övertygat sig om vägens beskaffenhet.

Vad betecknar den trånga vägen om icke vrånga människors ondska mot de rättfärdiga, sådana människor, som begabba rättfärdiga gärningar, förvränga de rättfärdigas vägar och riktiga förmaningar och ringakta allt vad ödmjukhet och mildhet heter? Emot sådana människor må biskopen ikläda sig tålmodets och ståndaktighetens kläder, ty tålmodet gör det svåra ljuvt och gör, att man glatt fördrager tillfogade smädelser. Och vad beteckna törnena, om icke världens motigheter? Mot dessa skall han begagna Guds tio buds och Guds råds fingrar, så att han, när motighetens och fattigdomens törne stinger, må betänka Kristi lidande och fattigdom. Men när vredens och avundens törne stinger, då må han betrakta Guds kärlek, som han bjöd oss att bevara. Den sanna kärleken söker nämligen icke sitt utan ställer sig helt till Guds äras och nästans nyttas tjänst. Och att han bör vara försiktig när han sätter ned fötterna, det betecknar, att han överallt må hysa förståndig fruktan. Ty en god människa bör hava likasom tvenne fötter: den första är längtan efter det eviga och den andra motvilja mot världen.

Men längtan efter det eviga bör vara förenad med klokhet, så att han icke åstundar det eviga endast för sig själv, såsom varande värdig därtill, utan lägger all sin åstundan, sin vilja och sitt hopp om belöning i Guds händer. Motviljan mot världen bör vara förenad med försiktighet och fruktan, så att icke motviljan beror på världens motigheter och otålighet vid livet och icke heller på att han vill hava mer vila i detta timliga liv och bliva befriad från det för andra så nyttiga arbetet, utan endast på avsky för synden och längtan efter det eviga livet.

Sedan han övervunnit dessa svårigheter på vägen, vill jag ytterligare varna biskopen för tre fiender, som äro på hans väg. Den förste fienden försöker väsa i biskopens öron för att täppa till hans hörsel. Den andre står framför honom för att stinga honom i ögonen. Den tredje är framför hans fötter, ropar högt och har en snara till hands för att snärja hans fötter, när han lyfter dem från marken. Den förste fienden äro de människor eller de ingivelser, som försöka draga bort biskopen från den rätta vägen, i det de säga:

'Varför lägger du på dig så mycket arbete, och varför färdas du på en så smal väg? Vik hellre av och slå in på den blomsterkantade väg, på vilken så många vandra. Vad rör det dig, huru den eller de leva? Varför skall du näpsa och förarga dem, av vilka du skulle kunna hedras och älskas? Om de icke göra dig och de dina emot, vad behöver du då bry dig om, ifall de förtörna Gud eller huru de leva? Om du själv är god, må det vara nog; vad åligger det dig att döma andra?

Giv hellre gåvor och tag emot sådana och nyttja människors vänskap, på det att du må prisas och kallas god under ditt liv!' Den andre fienden vill blända dig liksom filistéerna Simson. Denne ovän är världens fågring och ägodelar, överdåd i kläder och andra praktfulla ting, gunst och heder hos människor. Ty när sådana ting erbjudas och tjusa ögonen, förblindas förståndet, svalnar kärleken till Guds bud, begås fritt och självsvaldigt synden och förgätes synden lätt, sedan den är begången. Fördenskull må biskopen känna sig nöjd, när han måttligt äger det nödvändiga.

Nu finna nämligen många, många det ljuvligare att stå med Simson vid lystnadens kvarn än att älska Kyrkan enligt herdeämbetets lofvärda förordning. Den tredje fienden ropar högt, har en snara till hands och säger: 'Varför går du så försiktigt och med sänkt huvud? Varför ödmjucar du dig själv så mycket, när du kunde och borde hedras av så många? Var hellre präst av den orsaken, att du måtte sitta bland de främsta; var biskop av den orsaken, att du måtte hedras av så många som möjligt! Skrid fram till större värdigheter, på det att du måtte bli mera betjänad och kunna njuta mera vila! Samla rikedomar, med vilka du kan hjälpa andra, så att du kan hugsvalas av dem och vara glad överallt!'

När nu själen ansättes av sådana begär och ingivelser, så upplyftes genast hågen, likasom med en ond begärelses fot, till jordisk lystnad, varigenom den till den grad insnärjes i den världsliga omsorgens snara, att den knappt kan stå upp till att betrakta sitt elände och de eviga belöningarna eller straffen. Och detta är icke underligt, ty Skriften säger, att den som åstundar biskopsämbetet, åstundar god gärning till Guds heder. Nu däremot åstunda de flesta äran och sky arbetet, vari själens evärdliga hälsa är. Fördenskull må denne biskop förbliva i den ställning, som han har, och icke eftertrakta en högre, förrän det behagar Gud att förse honom med en sådan.»

Jungfruns utförliga förklaring för biskopen, hur han må utöva sitt biskopsämbete, så att Gud måtte bli hedrad genom honom; vidare om den dubbla frukt, som åtföljer en sann värdighet, och om den dubbla skam, som åtföljer en falsk värdighet, och huru Jesus Kristus och alla helgon skynda den sanne och rätte biskopen till mötes.

BOK 3 - KAPITEL 3

Guds moder talade: »Jag vill utlägga för biskopen, vad han bör göra för Gud och vad Guds heder är. Varje biskop bör hava biskopsmitran väl förvarad i sina armar, icke sälja den för penningar, icke överlåta den till andra för köttslig vänskaps skull och icke förlora den på grund av försumlighet eller liknöjdhet. Vad betecknar biskopsmitran annat än den biskopliga värdigheten och makten, nämligen till att viga präster och bereda krisma, rätta den vilsefarande och med sitt exempel uppmuntra de försumliga? Och att han bör hava mitran väl förvarad i armarna, det betyder, att han flitigt må betänka, på vilket sätt och vilken biskopsmakt han mottagit, huru han förvaltats den, vilken frukt den månne bära och vad dess slut månne bliva.

Om biskopen nu vill betänka, på vilket sätt han mottagit makten, må han först tänka över, om han åstundade biskopsdömet för sin egen skull eller för Guds skull. Om det var för sin egen skull, då var hans åstundan utan tvivel köttslig. Men om det var för Guds skull, d. v. s. för att göra Gud heder, då var hans åstundan förtjänstfull och andlig. Om biskopen sedan betänker, varför han fått biskopsdömet, så må han minnas, att det förvisso var för att han skulle vara de fattigas fader samt själarnas tröstare och medlare, ty biskopens egendom är själarnas, och om den till ingen nytta förtäres och dåraktigt förslösas, så skola dessa själar ropa på hämnd över den orättrådige förvaltaren.

Vilken biskopsvärdighetens frukt skall vara, vill jag säga dig. Den är, såsom Paulus säger, dubbel, nämligen kroppslig och andlig. Den är kroppslig, emedan han på jorden är Guds ställföreträdare och därför, för Guds heders skull, hedras som Gud av människorna. I himmelen skall den bliva kroppslig och andlig, på grund av kroppens och själens förhärligande, ty där skall tjänaren vara med herren, såväl för den biskopliga vandels skull, vilken han förde på jorden, som för det ödmjukhetens exempels skull, varmed han kallade andra till äran, jämte sig.

Men var och en, som har biskoplig dräkt och värdighet men skyr den biskopliga livsvandeln, han skall bliva värd en dubbel skam. Att biskopsmakten ej bör säljas, det betyder, att biskopen ej må vara medvetet simonistisk, ej utöva sitt ämbete för penningar eller människors ynnest och ej för människors böners skull befordra sådana människor till ämbeten, om vilka han vet, att deras liv är dåligt.

Att mitran icke bör överlåtas åt andra för människors vänskap, det betyder, att biskopen icke bör förbise de försumligas synder och icke lämna dem ostraffade, vilka han kan och bör näpsa, icke förtiga sina vänners synder för köttslig vänskaps skull och icke heller lägga sina underlydandes synder på sin rygg, ty biskopen är Guds väktare. Att

biskopen icke bör förlora mitran av försumlighet, det betyder att biskopen icke skall överlämna åt andra att göra vad han själv är förpliktad att göra och vad han själv kan göra på ett mera fruktbarande sätt, och att han icke för kroppens vilas skull må överlåta det åt andra, som han själv kan fullgöra på ett bättre sätt, ty till biskopens ämbete hör icke vila utan arbete. Biskopen bör icke heller vara okunnig om deras liv och seder, åt vilka han anförtror de ämbeten vilka det tillkommer honom att tillsätta, utan veta och undersöka, huru de iakttaga rättvisan och om de förvalta sina ämbeten med klokhet och icke med vinningslystnad.

Vidare vill jag, att du skall veta, att biskopen, emedan han har en fåraherdes ämbete, skall hava en blomsterkvast under sina armar, en sådan, vars vällukt från när och fjärran lockar fåren att glada springa dit. Denna blomsterkvast betecknar den gudliga förkunnelse, som det är biskopens plikt att utöva. De båda armar, under vilka han håller den gudliga förkunnelsens blomsterkvast, äro de två för biskopen nödvändiga gärningarna, nämligen de goda gärningarna i det offentliga och de goda gärningarna i det fördolda; dessa skola verka, att de får, som äro honom nära i hans biskopsdöme, skola förhärliga Gud i biskopen, när de se biskopens kärlek i hans gärningar och höra den i hans ord, och de får, som äro fjärran, skola känna längtan att följa biskopen, när de höra hans berömmelse.

Ty detta är den skönaste blomsterkvast: att icke blygas för sanningen och Guds ödmjukhet, att lära det goda och själv göra det som man lär, att vara ödmjuk i äran och from i försmädelsen. När biskopen fullbordat denna väg och kommit fram till porten, är det nödvändigt för honom att hava någonting i händerna, som han kan räcka fram åt den högste konungen. Därför må han i händerna hava ett för honom dyrbart käril, och detta bör han erbjuda tomt åt den högste konungen.

Detta tomma käril, som skall erbjudas, är hans hjärta, och på det att det må vara tomt på all vällust och allt begär efter förgängligt lov, bör han arbeta dag och natt. När en sådan biskop skall inledas i härlighetens rike, skall Jesus Kristus, sann Gud och människa, skynda emot honom med hela sin härskara av helgon, och han skall då höra änglarna säga: 'O vår Gud, vår fröjd och allt vårt goda! Denne biskop var ren i köttet och tapper i sin gärning; det höves oss därför att föra fram honom till dig, ty han längtade dagligen efter vårt sällskap.

Uppfyll därför hans längtan och öka vår glädje genom hans ankomst.' Då skola även de andra helgonen säga: 'O Gud, vår glädje är av dig och i dig, och vi behöva intet annat. Dock uppväckes vår glädje därav, att denne biskops själ röner glädje, han som åstundade dig när han levde. Han bar ju de ljuvligaste blommor både i sin mun, genom vilka han förökade vårt antal, och i sin gärning, genom vilken han vederkvickte dem som bodde när

och fjärran. Förrunna honom därför att glädjas med oss, och gläds även du åt honom, ty du åstundade ju honom så mycket, att du ville dö för hans skull.' Till sist skall ärans konung säga till honom: 'O min vän, du har kommit för att överlämna mig ditt hjärtas käril, tomt på dig själv och på din egen vilja; jag skall därför fylla dig med min glädje och min ära. Min fröjd skall vara din, och din ära skall jag aldrig låta upphöra.'»

Modern talar till dottern om onda biskopars åtrå och beskriver genom en utförlig liknelse, huru många för god viljas skull erhålla den andliga värdighet, vilken biskopar med oordentlig vandel förakta, ehuru de kroppsligen blivit kallade därtill.

BOK 3 - KAPITEL 4

Guds moder talade till Sonens brud med dessa ord: »Du gråter över att Guds kärlek till människan är mycket stor men människornas kärlek till Gud däremot så liten. Ja, så är det förvisso. Ty vem är den herre eller biskop, som icke har större längtan efter att vinna herravälde, heder av världen och rikedomar än att bistå de fattiga med sina egna händers verk? Och därför skola, emedan herrarna och biskoparna icke vilja komma till den bröllopfest, som är beredd för alla i himmelen, de fattiga och sjuka i stället komma, såsom jag vill visa dig med en liknelse.

Det bodde i en stad en vis, skön och rik biskop. Han berömdes för sin skönhet och visdom men tackade icke, såsom han borde, Gud, vilken givit honom denna visdom. Han prisades också och hedrades för sina rikedomar, och därför gav han många gåvor för att vinna världslig ynnest. Han åtrådde även många ting, för att han skulle kunna giva ännu frikostigare och hedras ännu mera. Denne biskop hade i sitt stift en lärd klerk, vilken tänkte så för sig själv: 'Denne biskop älskar Gud mindre än han borde. Hela hans liv är inriktat på världsliga ting. Därför skulle jag, om det behagade Gud, gärna vilja hava hans biskopsdöme för att därigenom hedra Gud.

Jag åstundar det icke för världens skull, ty världens ära är intet annat än luft, icke heller för rikedomars skull, ty de äro tunga såsom den tyngsta börda, icke heller för min kropps vila eller för mitt eget gagn, ty det anstår mig endast att hava en förnuftig vila så att kroppen förmår stånda i Guds tjänst; nej, jag åstundar det endast för Guds skull. Och fast jag är ytterst ovärdig att hava någon heder, skulle jag dock gärna anamma biskopsämbetets börda för att kunna vinna desto flera själar åt Gud, gagna desto flera med mitt ord och mitt exempel och underhålla desto flera genom kyrkans ägodelar.

Ty Gud vet, att en hård död vore mig kärare och att en bitter pina vore mig ljuvare

att bära än biskopsvärdigheten. Jag känner ju pina likaväl som andra, men den, som åstundar biskopsdömet, åstundar dock ett gott verk. Därför åstundar jag gärna en biskops heder jämte hans ämbetes börda, men så som jag åstundar döden. Hedern åstundar jag för att därigenom kunna frälsa många, och början åstundar jag för min frälsning och av kärlek till Gud och själarna, och endast för att jag frikostigare skall kunna fördela kyrkans medel bland de fattiga, friare kunna undervisa själarna, med större tillförsikt kunna handleda de vilsefarande, fullkomligare kunna späka mitt kött och samvetsgrannare kunna behärska mig själv, till exempel för andra.'

Denne kanik tadelade sin biskop klokt och i hemlighet. Biskopen blev emellertid förargad över orden, skämde ut klerken oklokt och offentligen samt skröt med att vara duglig till allt och måttlig. Kaniken begrät biskopens överträdelser och bar tåligt smädelsen, men biskopen förhånade kanikens kärleksfullhet och tålighet och talade så illa om honom, att kaniken blev tadelad och ansedd för narraktig och lögnaktig men biskopen för rättvis, klok och omtänksam.

Så gick en tid. Biskopen och kaniken dogo och kallades inför Guds domstol. I Guds åsyn och änglarnas närvaro var en gyllene tron framsatt, och framför tronen lågo mitra och full skrud för en biskop. Många djävlar följde kaniken och ville gärna finna någon dödssynd hos honom, men på biskopen voro de lika säkra som havsfisken på sina ungar, vilka den gömmer levande i sin buk bland de stormiga böljorna. Många klagomål framfördes mot biskopen, nämligen varför och i vilken avsikt han mottagit biskopsämbetet, varför han högmodats över själarnas gods, huru han styrt de själar, som anförtrotts honom, och varmed han lönat Gud för den nåd, som Gud bevisat honom.

När biskopen icke kunde svara något rättfärdigt på klagomålen, sade domaren: 'Må man sätta träck på biskopens huvud i stället för mitran, tjära på hans händer i stället för handskar, smuts på hans fötter i stället för skor och en skökas trasor i stället för skjortan och den biskopliga linneklädnaden. I stället för heder må han få vanheder, och djävlarernas vilda skara må bliva hans myckna tjänstefolk.' Sedan tillade domaren: 'På kanikens huvud må sättas en krona, skinande som solen, på hans händer förgyllda handskar, och på hans fötter skor, och ovanpå kläderna må han iklädas den biskopliga skruden med all heder'. Och när han blivit iklädd biskopsskruden, fördes han genast av hela den himmelska härskaran ärofullt inför domaren såsom en biskop. Men biskopen fördes bort såsom en tjuv, med ett rep om halsen, och domaren vände sin barmhärtighets ögon bort ifrån honom, och sammalunda gjorde alla helgon.

Se, huru många för god viljas skull på andligt sätt erhålla den värdighet, vilken föraktats av dem, som kroppsligen äro kallade till den! Allt detta skedde på ett ögonblick inför Gud, men för din skull har det blivit framställt i ord. Inför Gud äro ju tusen år

såsom en timme. - Dagligen händer det, att Gud, emedan biskopar och herrar icke vilja förvalta det ämbete, till vilket de blivit kallade, åt sig utväljer fattiga präster och klockare, vilka leva efter bästa samvete och till Guds heder gärna skulle gagna själarna, om de kunde, och göra så mycket de kunna och därför skola intaga de platser, som beretts åt biskoparna. Gud är nämligen lik den, som hänger upp en guldkrona utanför sin husdörr och ropar så till dem, som gå förbi: 'Var och en, av vad stånd han vara må, kan förvärva denna krona, och den, som är skönast klädd i dygderna, han skall vinna den'.

Du må dock veta, att om biskoparna och herrarna äro visa enligt den lekamliga vishetens fordringar, så är Gud visare än de och detta även på andligt sätt, och han upphöjer de ödmjuka och godkänner icke de högmodiga. Du må även veta, att denne beprisade kanik icke själv ryktade sin häst, när han skulle fara att predika eller till sitt arbete, och icke själv lagade maten, när han skulle äta, utan han hade tjänstefolk och det nödvändiga till ett förnuftigt uppehälle, och han hade även penningar men icke för att befrämja någon vinningslystnad, ty även om all världens ägodelar tillfallit honom, skulle han icke ha givit ut en penning för att vinna biskopstiteln. Han skulle icke heller för hela världen hava avstått från biskopsdömet, om det behagat Gud att giva honom det, utan han satte hela sin vilja till Gud, beredd att hedras till Guds heder och förnedras för sin kärlek till Gud och sin gudsfuktan.»

Ambrosii ord till bruden om de godas böner för folket och huru styrmännen beteckna de världsliga och andliga herrarna, stormarna högmod m.m. och hamnen ingången till sanningen, samt om brudens kallelse i anden.

BOK 3 - KAPITEL 5

Det är skrivet, att Guds vänner fordom ropade, i det de bådo Gud att riva himlens förlåt och stiga ned för att befria sitt folk Israel. På liknande sätt ropade också i dessa tider Guds vänner, i det de sade: 'O mildaste Gud, vi se en otalig folkmassa förgås i farliga stormar, emedan styrmännen äro vinningslystna och ständigt vilja segla till de länder, där de anse sig ha större vinst att hämta. De styra sig själva och folket dit, där böljorna sjuda som värst; folket vet icke var den säkra hamnen är belägen, och fördenskull förgås ömkligen en oräknelig folkmassa, och mycket få komma fram till den goda hamnen. Därför bedja vi dig, all äras konung, att du värdigas tända ljus över hamnen, så att folket kan undvika sina faror, slipper lyda de onda befälhavarna och med ditt välsignade ljus kan ledas fram till den rätta hamnen.'

Med dessa styrmän förstår jag alla dem, som hava världslig eller andlig makt här på

jorden. Ty de flesta av dem älska sin egen vilja så högt, att de ej akta på vad som är nyttigt för deras egna och deras underlydandes själar. De kasta sig frivilligt in i världens vildaste stormar, nämligen högmodets, vinningslystnadens och orenhetens; hopen efterliknar deras eländiga gärningar, i det den härigenom tror sig hålla den rätta vägen, och så förgöra dessa styrmän både sig själva och sina underlydande, i det de följa allt vad deras vilja begär. Och med hamnen förstår jag ingången till sanningen.

Den är nu så förmörkad för många, att när någon visar vägen till det himmelska fäderneslandets hamn, som är Kristi allra heligaste evangelium, då säga de, att han ljuger, och de följa hellre deras gärningar, vilka vältra sig i allehanda synder, än de tro på deras ord, vilka förkunna evangeliets sanning. Med det ljus, som Guds vänner begärde, förstår jag en gudomlig uppenbarelse, som skall ske i denna värld, på det att Guds kärlek måtte förnyas i människornas hjärtan och hans rättvisa icke glömmas eller förgätas. Och därför behagade det Gud, för hans barmhärtighets skull och för hans vänners böners skull, att kalla dig i den Helige Ande till att se, höra och förstå på andligt sätt, för att du enligt Guds vilja må uppenbara för andra vad du hört i anden.»

Samme Ambrosii ord till bruden, vari han framställer en liknelse om en man, en hustru och en tjänstekvinna; och huru äktenskapsbrytaren betecknar den dålige biskopen, hustrun Kyrkan och tjänstekvinnan kärleken till världen, och om den mycket stränga domen över dem, som hålla mera fast vid världen än vid Kyrkan.

BOK 3 - KAPITEL 6

Jag är biskop Ambrosius, som uppenbarar mig för dig och talar med dig i en liknelse, eftersom ditt hjärta icke kan fatta andliga tings innebörd utan någon kroppslig liknelse. Det var en man, som hade en lagvigd hustru, mycket fager och klok. Emellertid behagade tjänstekvinnan honom mera än hustrun, och med anledning därav inträffade tre ting.

Det första var, att tjänstekvinnans ord och åthävor gladde honom mera än hustruns. Det andra var, att han klädde tjänstekvinnan i de finaste kläder och icke bekymrade sig om, att hustrun gick trasig och var klädd i simpla lumpor. Det tredje var, att han brukade dväljas nio timmar hos tjänstekvinnan och endast den tionde hos hustrun. Ty den första timman vakade han hos tjänstekvinnan och fröjdades av att se på hennes skönhet. Den andra timman sov han i hennes armar. Den tredje timman utstod han glatt kroppslig möda för tjänstekvinnans nytta. Den fjärde timman njöt han kroppens vila hos henne efter kroppens trötthet.

Den femte timman hade han oro i sinnet och bekymmer för hennes väl. Den sjätte timman njöt han sinnets vila hos henne, ty han såg sig fullkomligt tackas henne med sin omsorg om henne. Den sjunde timman for den köttliga åtråns brand in i honom. Den åttonde timman tillfredsställde han sin lustas åtrå med henne. Den nionde timman underlät han att göra några ting, som han dock hade lust att göra. Den tionde timman gjorde han några ting, som han dock icke hade lust att göra. Och så förblev han blott en enda timma hos sin hustru. Men en av hustruns fränder kom till äktenskapsbrytaren, klandrade honom strängt och sade: 'Omvänd ditt sinnes kärlek till din lagvigda maka, älska henne och kläd henne som det höves, och förbliv nio timmar hos henne och endast den tionde timman hos tjänstekvinnan; annars skall du veta, att du kommer att lida den värsta död'.

Med denne äktenskapsbrytare förstår jag denna kyrkas föreståndare, som har ett biskopligt ämbete men ett horiskt leverne. I sanning, han är genom ett andligt band så förenad med den heliga Kyrkan, att hon borde vara hans käraste brud, men ändå drog han sin kärlek från henne och älskade tjänstekvinnan världen mycket mer än härskarinnan bruden, som är så fager. Och fördenskull gör han tre ting. Det första är, att han gläder sig mera åt världens svekfulla hyllning än åt den heliga Kyrkans dygdiga skick. Det andra är, att han älskar all prydnad, som världen har, men föga bekymrar sig om den brist, som Kyrkans prydnad andligen eller lekamligen lider. Det tredje är, att han ägnar nio timmar åt världen men endast den tionde åt den heliga Kyrkan.

Ty den första timman vakar han glad hos världen och betraktar vällustigt dess skönhet. Den andra timman sover han sött mellan världens armar, nämligen i höga murars och beväpnade väktares skydd, och han hoppas därmed lyckligen bevara sin kropps säkerhet. Den tredje timman utstår han glatt kroppslig möda för att vinna världsliga fördelar, så att han därigenom lekamligen kan glädjas med världen. Den fjärde timman låter han gärna sin kropp vila efter dess möda, ty han har redan tillräckligt av det som han finner behag i.

Den femte timman har han på mångfaldigt sätt oro i sitt sinne, emedan han vill synas visligen sörja för världsliga ting. Den sjätte timman njuter han ljuvligen sinnets lugn, ty han ser, att hans omsorg allmänt behagar världsliga människor. Den sjunde timman hör och ser han världens förlustelser och inriktar vällustigt sin vilja på dem, så att hans hjärta därav upptändes av en otålig och olidlig brand. Den åttonde timman fullkomnar han i handling vad han förut åtrått så hett. Den nionde timman underlåter han för världens skull och till ingen nytta att göra några ting, som äro honom behagliga, för att han icke skall synas kränka dem, som han köttligen älskar.

Den tionde timman utför han några goda gärningar men icke med glädje utan av fruktan, att han skall få ett dåligt och föraktligt rykte och bliva illa bedömd, om han av någon orsak helt underlåter att göra dem. Endast denna tionde timma brukar han dväljas hos den heliga Kyrkan. Det goda, som han gör, gör han icke av kärlek utan av fruktan, emedan han rädes helvetseldens plåga. Och om det vore honom möjligt att leva evigt i världen med kroppens hälsa och överflöd på världsliga ting, så skulle han ej bry sig om avsaknaden av den himmelska lycksaligheten.

Fördenskull säger jag och försäkrar jag, bedyrande vid Gud, som är utan början och skall förbliva utan något slut, att om han icke skyndsamt vänder åter till den heliga Kyrkan och tillbringar de nio timmarna hos henne men den tionde hos tjänstekvinnan, d. v. s. världen (detta dock icke för att älska henne utan för att med nödtvång begagna sig av hennes rikedomar och hedersbetygelser, enligt biskopsämbetets fordringar, i det han till Guds ära ödmjukt och förnuftigt inrättar allt), så skall han få ett lika svårt andligt slag i sin själ, som den person (för att tala med en kroppslig liknelse) syntes få, vilken blev så förfärligt slagen i hjässan, att allt köttet i kroppen upplöstes ända ned till fotabjället, ådrorna och senorna brusto, benen brötos sönder och mörgen ömkligen flöt ut från alla håll.

Och lika svårt som den kroppens hjärta syntes pinas, i vilken hjässan och dess närmaste lemmar slogos så hårt, att även fotabjället, som dock är avlägsnare, skadades, skall den eländiga själ, som är närmast den gudomliga domens slag, synas plågas på det bittraste sätt, då samvetet ser sig olidligt sargas och pinas överallt.»

Jungfruns ord till bruden, vari den biskop, som älskar världen, jämföres med en blåsbälg, full av luftdrag, och med en snigel, liggande i smutsen, och huru denne sättes i motsats till biskop Ambrosius och får sin dom.

BOK 3 - KAPITEL 7

Skriften säger, att den som älskar sin själ i denna värld, han skall förlora henne. Denne biskop älskar sin själ enligt hela sin lusta, och andlig lust är icke i hans hjärta. Därför kan han med fördel jämföras med en blåsbälg, full av luftdrag vid ässjan. Ty såsom luftdraget är kvar i bälgen ännu efter det att kolen förtärts och den glödande metallen rinner, så förbliver hos honom, oaktat han giver sin natur allt vad den begär och onyttigt förbrukar sin tid, denna lusta, liksom luftdraget i blåsbälgen. Ty hans vilja är full av högmod och världens åtrå, och därigenom giver han dem, vilkas hjärtan äro förhårdade, tillfälle och exempel att synda, så att de förtäras i synder och såsom smält

metall rinna ned i helvetet. Så var icke denne gode biskop Ambrosius beskaffad. Hans hjärta var i sanning fullt av gudomlig vilja.

Hans föda och sömn voro förståndiga; han bortblåste all åtrå till synd och förbrukade sin tid på ett nyttigt och hedervärdigt sätt. Han kan med fördel kallas dygdernas blåsbälg, ty han läkte syndasåren med sanningens ord, han upptände de kalla till gudlig kärlek med sina goda gärningars exempel, och de som brunno av åtrå till synden, kylde genom hans rena liv. Så hjälpte han många, att de ej ingingo i helvetets död, ty den gudliga begärelsen förblev hos honom så länge han levde. - Och denne onde biskop är även lik en snigel, som ligger i den smuts, varest han är född, och drager huvudet mot marken.

Så ligger denne man i syndens orenlighet och förnöjes däri, och hans själ drages mot det jordiska, icke mot det eviga. Tre ting påminner jag honom om. För det första hur han förvaltade prästämbetet. För det andra vad detta ord i evangeliet betyder: 'De äro utvärtes som får men invärtes som glupande ulvar'. För det tredje varför hans hjärta är så varmt för det timliga men så kallt för allas Skapare.»

Jungfruns ord till bruden om sin egen fullkomlighet och upphöjdhet och om de nutida magistrarnas oordnade begär och om deras falska svar på den fråga, som den ärorika jungfrun ställde till dem.

BOK 3 - KAPITEL 8

Modern talar: »Jag är den, som från evighet var i Guds kärlek, och den Helige Ande var på fullkomligt sätt hos mig från min barndom. Och såsom du kan hämta exempel av nöten, vars skal växer och utvidgar sig utanpå, allt eftersom nöten inuti utvidgas och växer, så att nöten alltid är full och intet tomt finnes i den, som vore i stånd att uppfyllas av något annat utifrån kommande ting, så var ock jag från min barndom full av den Helige Ande, och allt efter min kropps och ålders tillväxt uppfyllde den Helige Ande mig helt och hållet och i så överflödande mått, att han icke lämnade något tomt i mig, så att någon synd kunde komma in där. Och sålunda är jag den, som aldrig begått någon synd, vare sig förlåtlig eller dödlig.

Jag var förvisso så brinnande i Guds kärlek, att ingenting annat behagade mig än att fullkomna Guds vilja. Den gudomliga kärlekens eld brann nämligen i mitt hjärta. Välsignad vare Gud över allting, han som med sin makt skapade mig, uppfyllde mig med den Helige Andes kraft och hyste en brinnande kärlek till mig. Av denna sin kärleks glöd

sände han sin budbärare till mig och lät mig förstå sin vilja, nämligen att jag skulle bli Guds moder. Och när jag fått veta, att detta var Guds vilja, så utgick genast av den kärleks glöd, som jag hyste till Gud i mitt hjärta, den sanna lydandens ord ur min mun, varmed jag svarade budbäraren: 'Varde mig efter ditt ord'.

Och i samma ögonblick blev ordet kött i mig, och Guds Son blev min Son, och så hade vi tillsammans en son, vilken både är Gud och människa, liksom jag både är moder och jungfru. När denne min Son, vilken är den visaste man och sann Gud, Jesus Kristus, vilade i mitt moderliv, undfick jag så stor vishet av honom, att jag icke allenast kan förstå magistrarnas visdom utan även kan se i deras hjärtan och bedöma, huruvida deras ord framgå ur gudlig kärlek eller endast ur boklig lärdom. Förkunna alltså du, som hör dessa ord, för magistrern, att jag frågar honom om tre ting.

För det första huruvida han hellre önskar att kroppsligen hava biskopens gunst och vänskap än att andligen föreställa hans själ för Gud. För det andra huruvida han mera fröjdas i sin själ över att ensam äga många guldpenningar än inga. För det tredje vilket av dessa två ting som synes behaga honom mera: att kallas magister och sitta bland de främsta och mest hedrade, för världslig äras skull, eller att kallas en vanlig enkel broder och sitta bland de yttersta. Må han samvetsgrant begrunda dessa tre ting. Ty om han älskar biskopen mera kroppsligen än andligen, så följer därav, att han hellre säger honom det, som behagar honom att höra, än han förbjuder honom allt det syndiga, som det lyster honom att göra.

Och om han mera gläder sig åt besittningen av många guldpenningar än av inga, så älskar han rikedomar mer än fattigdom och synes råda sina vänner, att de hellre böra behålla allt det, som de kunna förvärva, än lämna det, som de mycket väl skulle kunna mista. Men om han glädjes åt magistertiteln för världslig äras skull och för att få sitta bland de hedrade, så älskar han högmodet mera än ödmjukheten, och därför synes han för Gud vara mer lik en åsna än en magister. Ty han tuggar då tomma halmen, vilken kan jämföras med boklig lärdom utan kärlek, och saknar det bästa vetet, som kan jämföras med kärleken. Den gudliga kärleken kan ju aldrig få fäste i ett högmodigt hjärta.

Sedan magistrern urskuldat sig och sagt, att han hellre önskade föreställa biskopens själ inför Gud andligen, att han var mest glad åt inga guldpenningar och att han för det tredje icke brydde sig om magistertiteln», svarade modern åter: »Jag är den, som hörde sanningen av Gabriels mun och trodde utan något tvivel, och därför tog också Sanningen kött och blod av min kropp och förblev i mig. Jag födde av mig samma Sanning, som både är Gud och människa av sig själv. Och emedan Sanningen, som är Guds Son, velat komma till mig, bo i mig och födas av mig, så förstår jag fullkomligt, huruvida det är sanning i människors mun eller icke.

Jag frågade magistern om tre ting, och jag skulle hava funnit, att han svarat mig väl, om sanning varit i hans ord. Men emedan så icke var fallet, skall jag varna honom för tre andra ting. Det första är, att det finns några ting, som han kroppsligen älskar och åtrår, och dem skall han ingalunda få. Det andra är, att det som han nu äger med världslig glädje, det skall han snart mista. Det tredje är, att de små skola ingå i himmelen men de stora stanna utanför, emedan porten är trång.»

Jungfruns ord till bruden om huru de seende och hörande etc. undfly farorna med hjälp av solen etc., och om det som händer de blinda och döva, etc.

BOK 3 - KAPITEL 9

Modern talar: »Fastän den blinde icke ser utan faller huvudstupa i gropen, skiner icke desto mindre solen i sin klarhets glans och skönhet, och när de vägfarande människorna, som hava klar syn, se denna glans, lyckönska de sig och undvika farorna på sin väg. Och fastän den döve icke hör, faller dock lavinen med sitt våldsamma larm förfärligt ned över honom från höjden, under det att den, som kan höra, flyr till tryggare platser. Och fastän den döde icke kan känna någon smak utan förruttnar bland maskarna, behåller dock den goda drycken sin söta smak, varav den levande, som avsmakar den, fröjdas i sitt hjärta och fattar mod till att gripa sig an med manliga gärningar.»

Jungfrun talar till dottern och gör henne säker på de ord som meddelas henne. Hon skildrar Kyrkans fara och hotande fall samt hur numera prelaterna tyvärr i stor utsträckning äro hemfallna åt skörlevnad, penninggirighet och slösaktighet med penningar, i det de använda Kyrkans inkomster på högfärdig ståt, vilket väcker Guds vrede emot dem.

BOK 3 - KAPITEL 10

Modern talar: »Frukta ej det som du nu skall se, och anse det icke vara av någon ond ande. Ty liksom två ting komma, när solen nalkas, nämligen ljus och värme, vilka icke följa på den mörka skuggan, så komma vid den Helige Andes ankomst till hjärtat två ting, nämligen den gudomliga kärlekens eld och den heliga trons fullkomliga ljus. Dessa båda ting känner du ju för tillfället. Intetdera kan följa på djävulen, som är att förlikna vid en

mörk skugga. Sänd därför mitt budskap till honom, som jag nämnde för dig. Fast jag känner hans hjärta och hans svar samt hans livs snabba ändalykt, bör du likväl sända honom följande ord.

Jag vill göra honom uppmärksam på, att på den högra sidan är den heliga Kyrkans byggnad så sönderfallen, att det högsta valvet har fått många sprickor, vilket ger anledning till så farliga ras, att många, som gå därunder, mista livet. Flera av dess pelare, vilka borde resa sig i höjden, böja sig nu ända mot jorden, och hela golvet är så gropigt, att de blinda, som träda in, göra farliga fall, ja det händer ibland, att t.o.m. de, som se klart, falla svårt tillsammans med de blinda, på grund av de farliga groparna i detta golv. Fördenskull är Guds Kyrka i ett mycket farligt läge. Och vad förestår henne, när hon befinner sig i dylikt skick, annat än undergång? Jag försäkrar dig, att om hon icke får hjälp till uppbyggnad, så skall hennes fall vara så stort, att det ger genljud i hela kristenheten.

Jag är den jungfru, i vars moderliv Guds Son värdigades taga plats, varvid dock kroppens smittosamma lusta var fullständigt fjärran. Och denne Guds Son föddes ur mitt stängda sköte till den största hugsvalelse för mig och utan plåga. Jag stod sedan vid hans kors, när han med sant tålamod besegrade dödsriket och öppnade himmelen med sitt hjärteblod. Jag var även med på berget, när samme Guds Son, som ock är min Son, uppfor till himmelen. Jag känner alldeles klart hela den katolska tron, som han förkunnade och lärde för alla dem, som vilja ingå i himmelriket. Jag står nu ovan världen med min enträgna bön, såsom regnbågen över himmelens skyar synes sänka sig ned till jorden och nå den med sina båda ändar.

Med regnbågen menar jag mig själv. Ty jag sänker mig ned till jordens invånare och berör både de goda och de onda med min bön. Jag böjer mig till de goda, på det att de må bliva stadiga i att göra det som den heliga Kyrkan bjuder, och till de onda, på det att de icke måtte fortsätta med sin ondska och bliva än sämre. Honom, som jag namngivit för dig, meddelar jag, att från det ena hållet av jorden mörka, hemska skyar framträda för att undanskymma regnbågens klarhet. Med dessa moln menar jag sådana, som föra skörlevnad i sitt kött och som i sitt penningbegär äro omättligen och utan botten såsom havets djup samt för världslig högfärds skull giva bort sitt gods på oförståndigt och slösaktigt sätt, liksom den forsande strömmen utgjuter sitt vatten.

Dessa tre synder övas nu av många av Kyrkans föreståndare, och de stiga fula och avskyvärda upp i himmelen inför Guds åsyn och undanskymma min bön liksom de mörka skyarna den klara regnbågen. Och de, som i stället borde blidka Gud tillsammans med mig, väcka alltså Guds vrede emot sig själva. Sådana människor borde icke upphöjas i Guds Kyrka.

Om någon alltså vill arbeta på att Kyrkans grundval blir stadig och önskar återställa den välsignade vingård, som Gud själv grundlagt med sitt blod, men tycker sig vara oförmögen till detta värv, så vill jag, himmelens drottning, komma honom till hjälp med alla änglaskaror för att rycka upp de angripna rötterna och kasta de ofruktbara träden att brinna i elden samt i deras ställe plantera friska och fruktbringande skott. Med vingården menar jag Guds kyrka, vari ödmjukheten och kärleken till Gud böra förnyas.»

TILLÄGG

Guds Son talar om påvens nuntier: I haven kommit till ett samfund av stormän, och I skolen stiga upp till något än högre. Fördenskull är den högeligen förtjänstfull, som arbetar på att ödmjukheten måtte upphöjas, ty högmodet har redan farit alldeles för högt upp. Stor heder skall även den undfå, som har kärlek till själarna, ty ärelystnad och simoni råda nu hos så många, så många. Salig skall ock den heta, som alltefter sin förmåga arbetar på att lasterna må utrotas ur världen, ty de hava nu större herravälde än vanligt.

Det är även högeligen nyttigt att hava och bedja om tålmod, ty många, som nu leva, skola få uppleva, att solen tudelas, stjärnorna bringas på skam, visheten förvandlas till dårskap, de ödmjuka på jorden fälla tårar och de övermodiga komma till makten. Att förstå och tolka detta tillkommer de visa, som veta att göra det ojämna slätt och förutse det framtida.

Ovanstående uppenbarelse ställdes till kardinalen av Albano, som då var prior.

Brudens trosfyllda ord till Kristus, och huru Johannes Döparen lär bruden, att det förvisso är Kristus, som talar med henne, och om den gode rikes lycksalighet och huru den okloke biskopen på grund av sin dåraktighet och sitt usla liv liknas vid en apa.

BOK 3 - KAPITEL 11

Bruden talade ödmjukt till Kristus i bönen och sade: »O min Herre Jesus Kristus, jag tror så fast på dig, att även om ormen låge framför min mun, skulle han icke komma in, om du ej tillåte det för mitt godas skull!

Johannes Döparen svarade: »Han, som visar sig för dig, är naturligen Guds Son, om vilken Fadern i min närvaro bar vittnesbörd och sade: 'Denne är min Son'. Han är den, av vilken den Helige Ande utgick, som visade sig över honom i duvoskepnad, medan jag

döpte. Han är jungfruns sanne son enligt köttet, och jag vidrörde hans kropp med mina händer. Tro därför fast på honom och gå fram på hans väg, ty han är den, som visade den rätta vägen till himmelen, på vilken fattig och rik kan komma till himmelen. Men nu kan du fråga, hur den rike skall vara beskaffad för att kunna ingå i himmelen, när Gud själv har sagt, att det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än en rik att ingå i himmelen.

På detta svarar jag dig: Den rike, som är så beskaffad, att han fruktar, att något hos honom är illa förvärvat, som har omsorg om att hans ägodelar icke utgivas och förbrukas onyttigt eller emot Gud, som mot sin vilja äger jordisk egendom och ära, som gärna vill skiljas från dem, som bedrövas över själarnas skada och Guds vanheder och som, fastän han genom Guds anordning i någon måtto tvingas att hava världsliga ting, dock med hela sin flit vakar över att Gud hålles älskad, en sådan rik är en fruktbärande och salig rik och är kär för Gud. Men sådan är icke denne rike biskop; han är i stället lik en apa, vilken har fyra kännetecken.

Det första är, att kläder beredas åt henne, vilka räcka ned till hennes nedre del och hölja de övre delarna, under det att hennes blygddelar synas helt nakna. Hennes andra kännetecken är, att hon med sina fingrar tager på illaluktande ting och för dem till sin mun. Det tredje är, att hon har ett mänskligt anlete men färgen och den övriga kroppsskepnaden av ett djur. Det fjärde är, att fastän hon har händer och fötter, trampar hon dock smutsen med fingrarna och händerna.

Ja, denne biskop är dåraktig som en apa, nyfiken på världens fåfänglighet och på vanskapligt sätt bortvänd från prisvärda gärningar, ty han har kläder, d. v. s. biskopsvigningar, som äro mycket hedervärda och kostbara inför Gud, och dock synas hans blygddelar nakna, ty hans lättfärdiga seder och köttsliga begärelser synas för människorna och vålla själarnas fördärv. Emot detta säger den berömlige riddaren, att människornas blygddelar borde omges med större ärbarhet, och betecknar härmed, att klerkernas djuriska drifter böra döljas under goda gärningar, så att icke de svaga taga ont exempel av dem. Apan berör även stinkande ting och luktar på dem. Vad gör fingret om icke visar på en skådad sak, såsom jag, när jag såg Gud i mandomen, visade på honom med fingret och sade: 'Se Guds lamm!'

Vad äro biskopens fingrar annat än hans lofvärda seder, med vilka han borde visa andra Guds rättvisa och Guds kärlek? Men nu visar han med sina gärningar att han är rik, välboren, vis i världsliga ting och frikostig med penningar. Vad är allt detta om icke att liksom sätta fingrarna i illaluktande ting? Ty att berömma sig av köttet och av det myckna husfolket, vad är det annat än att berömma sig av uppblåsta säckar?

Apan har som sagt även mänskligt anlete, medan hennes övriga skepnad är djurisk. Så är denne biskops själ märkt med Guds tecken men vanställd genom hans egen vinningslystnad. För det fjärde: liksom apan med fötterna och händerna berör och trampar i smutsen, så traktar denne med sitt begär och sin gärning efter jordiska ting, vänder bort sitt ansikte från det himmelska och böjer sig till det jordiska liksom ett glömskt djur. Måne en sådan människa mildrar Guds vrede? Ingalunda - snarare väcker han Guds rättvisa vrede mot sig.»

TILLÄGG

Denna uppenbarelse handlar om en kardinallegat under jubelåret etc. Guds Son talar: »O du övermodige beräknare, var är nu din ståt, dina hästars prakt? Du ville icke förstå, medan du njöt ära; därför är du nu vanärad! Svara nu, fastän jag vet allt, på det som jag frågar, så att denna nya brud hör det!»

Och genast visade sig liksom en skälvande och naken människa, underligt vanskapt. Domaren sade till honom: »O själ, du lärde dock att förakta världen och dess rikedomar, varför har du då följt dem?»

Själen svarade: »Emedan den uslaste stank var mig välbehagligare än din högst ljuvliga vällukt». Och sedan han sagt detta, höllde en neger genast ett kar med svavel och etter i honom.

Vidare sade domaren: »O själ, du sattes till att vara en ljusstake för folken, varför lyste du icke med ditt ord och ditt exempel?»

Själen svarade: »Emedan din kärlek var utskrapad från mitt hjärta. Jag gick såsom en människa utan minne och såsom en kringirrande man, betraktande det närvarande och icke givande akt på det tillkommande.» Efter att ha sagt detta berövades själen ögonens ljus. Och en neger, som syntes stå bredvid, sade: »O domare, denna själ är min; vad skall jag göra?»

Domaren svarade: »Rena henne och sätt henne liksom i press, tills den rådsförsamling kommer, där vännernas och ovännernas beskickning skall dryftas.»

Bruden talar, frambärande böner till Kristus för ovannämnde biskop. Kristi, den heliga Jungfruns och S:ta Agnes' svar till bruden.

O min Herre, jag vet, att ingen ingår i himmelen, om icke Fadern drager honom. Drag därför, o mildaste Fader, denne sjuke biskop till dig, och du, Guds Son, giv ditt bistånd därtill, och du, Helige Ande, uppfyll med din kärlek denne kalle och utblottade biskop.»

Fadern svarade: »Om den dragande är stark men den sak som drages alltför tung, så förstöres och ödelägges arbetet mycket fortare. Om den, som drages, är bunden, förmår han varken hjälpa sig själv eller den dragande; om han är oren, är han avskyvård att dragas och vidröras. Denne biskop är beskaffad som den, vilken står vid ett vägskäl och överlägger med sig själv, vilken väg han skall taga.»

Bruden svarade: »O min Herre, månne det icke är skrivet, att ingen står stadigt i detta livet utan antingen viker av till det som är bättre eller till det som är sämre?»

Fadern svarade: »Bådadera kan sägas, ty han står emellan två vägar, nämligen glädjens eller smärtans. Han oroas av fasan för det eviga straffet och vill vinna den himmelska glädjen, och dock synes det honom vara svårt att fullkomligt vandra den väg, som leder till glädjen. Han går emellertid, när han följer det, till vilket han har en hetare åstundan.»

Vidare talade den heliga Agnes: »Denne biskop är beskaffad som den, vilken stod mellan tvenne vägar, av vilka han visste den ena vara trång i början men fröjdefull i slutet, och den andra vara nöjsam till en tid men till sist leda ned i ett bottenlöst och pinofyllt djup. När vägfaren stod och grubblade över dessa vägar, kände han en lockelse att gå den väg, som var nöjsam i början, men han bävade dock för det bottenlösa djupet, och så fick han följande tanke: 'Det måste finnas någon genväg vid denna nöjsamma väg; om jag finner den, kan jag länge vandra trygg, och när jag nalkas slutet och djupet, kommer det icke att tillfoga mig något ont, bara jag finner genvägen.' Så gick han trygg på vägen, men när han kom till djupet, föll han ömkligen, ty han fann icke genvägen, såsom han tänkte.

Män, som tänka på detta sätt, finner man många i dag. De tänka så: 'Mödosamt är det att gå den trånga vägen, och svårt är det att lämna egenviljan och den världsliga hedern'. Därför fatta de ett falskt och farligt hopp. 'Långt är vårt liv', säga de, 'Guds misskund är mycket stor, världen är ljuvlig och skapad till förlustelse; därför möter det intet hinder att jag en tid brukar världen såsom jag vill, ty när mitt liv lider mot sitt slut, vill jag följa Gud. Det finns ju en genväg i denna värld, nämligen ånger och bikt; om jag finner den, skall jag bliva frälst.'

En dylik tanke, nämligen att vilja synda ända till slutet och då bikta sig, utgör ett mycket svagt hopp, ty de veta icke ordet av förrän de falla, och stundom drabbas de av sådan plåga på det yttersta eller så hastigt slut, att de på intet vis kunna finna någon fruktbärande ånger, och detta med rätta, ty de ville icke förutse det kommande onda, när de kunde det, utan satte tiden för Guds förbarmande efter sitt godtycke och sitt bestämmande, och de tänkte ej göra slut på synden förrän den icke kunde förnöja dem längre. På liknande sätt stod också denne biskop mellan dessa två vägar.

Nu nalkas han emellertid den nöjsammare vägen, köttets väg, och han har framför sig likasom tre blad som han genomläser. Det första bladet läser han med behag och beständigt. Det andra läser han stundom men icke med nöje. Det tredje bladet läser han sällan och då med smärta. Det första är de rikedomar och ärebetygelser, med vilka han förlustas. Det andra är fruktan för helvetet och den kommande domen, varav han plågas. Det tredje är kärlek till Gud och sonlig fruktan, som han sällan känner. Ty om han betänkte, vad Gud gjort för honom och vad han är skyldig honom, skulle kärleken till Gud aldrig slockna i hans hjärta.»

Bruden svarade: »O min fru, bed för honom!» Då sade den heliga Agnes: »Vad gör rättvisan, om icke dömer, och vad gör barmhärtigheten, om icke kallar och lockar?» Guds moder sade: »Så må man säga till biskopen: Fastän Gud kan göra allt, bör människan dock själv medverka till att synden undflys och den gudliga kärleken erhålles. Det finns tre ting, som förmå människan att undfly synden och tre medel, genom vilka hon kan uppnå kärleken. De tre ting, varmed synden undflys, äro fullkomlig ånger, föresatsen att icke mera vilja begå synden samt bättring enligt deras råd, som man ser hava försmått världen. De tre ting, som medverka till att man vinner kärleken, äro ödmjukhet, barmhärtighet och arbete i kärlekens tjänst. Ty det behövs icke mera än att någon läser ett enda Pater noster med avsikt att uppnå kärleken för att kärlekens verkan snabbare än eljest skall nalkas honom.

Beträffande den andre biskopen, om vilken jag tidigare talat med dig, vill jag till sist säga, att gravarna synas honom mycket breda att hoppa över, murarna mycket höga att stiga över och reglarna mycket hårda att bryta upp. Därför står jag och väntar på honom, men han har vänt sitt huvud mot tre skarors gärningar, vilka han med nöje betraktar. Den första skaran dansar och sjunger; till denna säger han: 'Det behagar mig att höra eder; vänten på mig!' Den andra står och spanar; till denna säger han: 'Det behagar mig att se vad I sen, ty det förnöjer mig mycket'. Den tredje fröjdas och vilar sig, och han söker vila och ära tillsammans med denna.

Men att dansa och sjunga i världen, vad är det annat än att fara från den ena timliga

glädjen till den andra, från den ena ärelystnaden till den andra? Att stå och spana, vad är det annat än att draga bort själen från den gudliga betraktelsen och tänka på timliga tings samlande och utgivande? Att vila, vad är det annat än att hava köttets vila? Nu har biskopen stigit upp på ett högt berg för att betrakta dessa tre skaror, och han bryr sig icke om de ord, som jag sänt honom, eller om denna avslutning på orden, nämligen att om han håller sitt löfte, skall jag också hålla mitt.»

Bruden svarade: »O huldaste moder, gå icke ifrån honom!»

Modern sade till henne: »Jag skall icke gå ifrån honom, förrän stoftet mottager stoftet. Och om han bryter sönder reglarna, skall jag möta honom såsom en tjänarinna och hjälpa honom såsom en moder.»

Och hon tillade: »Dotter, du tänker på, vilken belöning denne kanik i Orleans hade fått, om hans biskop blivit omvänd. Jag svarar dig: liksom du ser, att marken frambär örter och blomster av olika skepnad och olika arter, så skulle alla människor, om de från världens ursprung lovvärt förblivit bestående på avsedd plats, ha mottagit en härlig lön, ty var och en, som är i Gud, går från den ena glädjen till den andra, icke emedan någon medför leda utan emedan förnöjelsen ständigt ökas och den utsägliga glädjen ideligen förnyas.»

FÖRKLARING

Denne var biskop i Växjö. När han var i Rom, oroade han sig mycket och ville återvända. Bruden hörde då i anden: »Säg biskopen, att hans kvarstannande är nyttigare än hans skyndsamhet att resa. De av hans följe, som gått i förväg, skola komma fram senare än han. När han därför återvänt till fäderneslandet, skall han finna mina ord vara sanna.» (Allt gick också på detta sätt. Ty när han återvände, fann han konungen fången och hela riket i oordning. De i följet, som gått i förväg, hade blivit hindrade på vägen och kommo långt senare fram.) »Vet även, att den fru, som är i biskopens följe, skall återvända frisk, men hon skall icke dö i fäderneslandet.» Så gick det även, ty hon kom till Rom en andra gång och dog och blev begravnen där.

TILLÄGG OM SAMME BISKOP

När fru Birgitta steg ned från berget Monte Gargano till staden Mafredonia i riket Apulien, var denne biskop i hennes följe, och det hände sig då, att han föll av hästen och skadade sig så svårt, att två revben brötos. När han om morgonen skulle resa med fru Birgitta till Sankt Nikolaus i Bari, kallade han henne till sig och sade: »O min fru, det är mycket tungt för mig att stanna kvar här utan eder. Och det är även mycket besvärligt för eder att stanna kvar för min skull, särskilt på grund av dessa fridstörare. Jag besvär eder

för Jesu Kristi kärleks skull, att I bedjen till Gud för mig och vidrören min plågade sida.

Jag hoppas nämligen att min smärta skall lindras genom beröringen av eder hand.» Av medömkan upplöst i tårar sade hon: »O min herre, man har en oriktig uppfattning om mig, ty jag är den största synderska i Guds åsyn. Emellertid må vi alla bedja till Gud, så skall han belöna eder tro.» När hon efter förrättad bön reste sig upp, berörde hon biskopens sida, sägande: »Herren Jesus Kristus bote dig». Genast försvann smärtan, biskopen steg upp och följde frun hela vägen, ända tills hon återvänt till Rom.

Moderns ord till dottern, vari Kristi ord och gärningar underbart betecknas med en skatt, gudomen med en borg, synderna med regler, dygderna med murar, världens skönhet och nöjet av vänner med två gravar och vari det säges, hur biskopen bör ordna med själavården.

BOK 3 - KAPITEL 13

Guds moder talar till Sonens brud, sägande: »Denne biskop beder till mig i sin kärlek. Därför bör han göra det som är mig allra kärast. Jag vet förvisso en skatt, och den, som äger den, skall aldrig bliva fattig, den som ser den skall aldrig känna bedrövelse eller död, den som åtrår den skall med jubelfröjd få vad han begär. Denna skatt är förvarad i en stark borg bakom fyra regler. Utanför borgen är det höga, tjocka och stora murar, och utanför murarna två djupa och breda gravar.

Därför beder jag honom, att han må hoppa över båda gravarna med ett enda hopp, stiga över murarna med ett enda steg, bryta sönder alla regler med ett enda slag och så bringa mig denna kostbara klenod. Vad detta betyder, skall jag säga dig. Hos eder kallas detta för en skatt, som sällan tages i bruk och sällan flyttas på. Skatten, som jag talat om, är min käraste Sons ord och de högst kostbara gärningar, som han gjorde före och under sitt lidande, samt de förunderliga gärningar, som han gjorde när ordet blev kött i min lekamen och som han gör, när brödet dagligen blir samma kött på altaret i kraft av Guds ord.

Allt detta är den kostbaraste skatt, och den är nu så förgäten och glömd, att mycket få minnas den och använda den till sin förkovran. Guds ärorike Sons lekamen vilar i en befäst borg, nämligen i gudomens kraft. Ty liksom en borg värnar emot ovänner, så värnar min Sons gudoms makt hans mandoms lekamen, att ingen fiende må skada den. De fyra reglarna äro fyra synder, varigenom många utestängas från delaktigheten och godheten av Kristi lekamens kraft. Den första är högmod och lystnad efter världslig

heder. Den andra är lystnad efter världsliga ägodelar. Den tredje är det nesliga begäret till kroppens omåttliga fyllande genom otukt och frosseri.

Den fjärde är vreden, avunden och liknöjdheten för den egna frälsningen. Många älska dessa fyra och hava dem till vana, och därför äro de långt avlägsnade från Gud. Ty de skåda och mottaga Guds lekamen, men deras själar äro lika fjärran från Gud som tjuvar, vilka önska stjäla men ej kunna komma nära det åstundade för de starka reglarnas skull. Därför sade jag, att han skulle bryta sönder reglarna med ett enda slag. Slaget betecknar nitälskan för själarna, i det denne biskop så att säga skall bryta sönder syndarna med rättvisans gärningar och gudlig kärlek, så att syndaren, sedan lasternas regler brutits, skall kunna nå fram till denna kostbara skatt.

Och fast han icke förmår slå alla syndare, må han dock göra vad han förmår, och framför allt tukta dem som äro under hans hand, icke skonande hög eller låg, frände eller släkting, vän eller ovän. Så gjorde den helige Thomas av England, som utstod många förföljelser för rättvisans skull och till sist led en svår död, emedan han icke underlät att slå kropparna med den kyrkliga rätten, på det att själarna skulle lida mindre straff. Dennes liv må biskopen följa, så att alla, som höra honom, måtte förstå, att han hatar både sina egna och andras synder. Då skall ett sådant slag av den gudomliga nitälskan höras högt över alla himlar, upp till Gud och änglarna, och många skola omvända sig och bättra sig, i det de säga: 'Han hatar icke oss utan våra synder; må vi alltså omvända oss och bliva både Guds och hans vänner'.

De tre murarna, som omgiva borgen, äro tre dygder. Den första består i att lämna det som är nöjsamt för kroppen och göra Guds vilja. Den andra består i att hellre vilja lida smälek och skada för sanningens och rättvisans skull än att hava världslig heder och egendom men förneka sanningen. Den tredje består i att varken spara liv eller gods för vilken som helst kristens frälsning. Men märk, vad människan nu gör. Hon tycker, att dessa murar äro så höga, att hon på intet vis kan komma över dem.

Fördens skull nalkas icke människornas hjärtan denna ärorika lekamen med uthållighet och icke heller deras själar, ty de äro fjärran från Gud. Därför bjöd jag min vän, att han skulle stiga över murarna med ett enda steg. I kallen detta att taga ett steg, när man sätter fötterna långt ifrån varandra för att hastigt framflytta kroppen. Så är det ock med ett andligt steg. När kroppen är på jorden men hjärtats kärlek i himmelen, då överstigas dessa tre murar, ty då behagar det människan att i betraktande av det himmelska lämna sin egen vilja, tåla motgång och förföljelse för rättvisans skull och t.o.m. villigt dö för Guds heders skull.

De tvenne gravarna utanför muren äro världens skönhet och närvaro samt nöjet av

världsliga vänner. I dessa gravar vila många mycket gärna och bry sig aldrig om att få se Gud i himmelen. Gravarna äro breda och djupa; breda emedan sådana människors vilja är långt ifrån Gud; djupa, emedan de kvarhålla många i helvetets djup. Därför böra dessa gravar överstigas med ett enda hopp. Vad innebär det andliga hoppet om icke att skilja hela sitt hjärta från det som är fåfängt och från det jordiska 'hoppa in' i himmelriket?

Se, nu har jag visat dig, hur reglarna skola brytas och murarna överstigas; nu skall jag visa, huru biskopen bör överrätta mig detta kostbaraste ting som någonsin funnits. Gudomen var och är av evighet och utan begynnelse, ty man kan varken finna begynnelse eller slut däri. Mandomen däremot var i min kropp och mottog kött och blod av mig. Därför är mandomen det kostbaraste ting som någonsin varit och är. När därför den rättfärdiges själ med kärlek mottager Guds lekamen i sig och Guds lekamen uppfyller själen, så är där det kostbaraste ting som någonsin funnits. Ty ehuru gudomen är i tre personer utan begynnelse och utan slut i sig, tog likväl Sonen sin välsignade lekamen av mig, när Fadern sände honom med gudomen och den Helige Ande till mig. Men nu skall jag visa samme biskop, hur han skall överbringa detta kostbaraste ting åt Herren.

Varhelst Guds vän finner en syndare, i vilkens ord röjes en ringa kärlek till Gud och en stor kärlek till världen, där är själen tom på Gud, och fördenskull må Guds vän hava kärlek till Gud och sörja över att själen, som dock återlösts med Skaparens blod, är ovän till Gud, och han må varkunna sig över den usla själen och hava likasom tvenne röster, en, med vilken han beder till Gud att förbarma sig över själen, och en annan, med vilken han visar själen dess fara. Om han kan sänja dessa två, Gud och själen, och göra dem till ett, då överbringar han med sin kärleks händer det kostbaraste tinget åt Gud.

Ty när Guds lekamen, som var i mig, och människans själ, som är skapad av Gud, komma samman i vänskapens enhet, så är detta det, som är mig allra kärast, och det är icke underligt, ty jag var närvarande när min Son, denne ärofulle riddare, gick ut ur Jerusalem för att kämpa den kamp, som var så hård och svår, att alla senorna i hans armar utsträcktes, hans rygg blev blå och blodig, hans fötter blevo genomborrade med spikar, hans ögon och öron blevo fyllda av blod, hans hals nedböjdes, när han gav upp andan, och hans hjärta blev genomstunget av lansudden. Så vann han själarna med denna stora plåga, och nu tronar han i härlighet och utsträcker sina armar till människorna, men det finnes mycket få, som bringa honom bruden. Därför må Guds vän ej spara liv eller gods utan giva andra sin hjälp och överbringa dem åt min Son.

Säg vidare till samme biskop, att emedan han begär mig till sin kära vän, så vill jag giva honom min tro och binda mig vid honom i ett enda band. Guds lekamen, som var i mig, skall nämligen mottaga hans själ i sig med stor kärlek, så att, liksom Fadern var i mig med Sonen, som hade min lekamen och min själ i sig, och liksom den Helige Ande,

som är i Fadern och Sonen, var allestädes med mig och även hade min Son i sig, så skall även min tjänare vara bunden med samme Ande. Ty när han älskar Guds pina och har hans lekamen allra kärast i hjärtat, då skall han hava Kristi mandom, som har gudomen inom och utom sig, och Gud skall vara i honom och han i Gud, liksom Gud är i mig och jag i honom. När min tjänare och jag hava en Gud, då hava vi också ett kärleksband: den Helige Ande, som är en Gud jämte Fadern och Sonen.

Tillägg ännu ett ord. Om denne biskop håller sitt löfte till mig, skall jag hjälpa honom, medan han lever. På hans livs yttersta dag vill jag beskydda och bistå honom samt föra fram hans själ inför Gud och säga: 'O min Gud, denne tjänade dig och lydde mig; därför för jag fram hans själ inför dig'.

O dotter, vad tänker den människan på, som föraktar sin själ? Måne Gud Fader med sin ofattbara gudom hade låtit sin oskyldige Son lida en så hård pina i mandomen, om han icke haft denna dygdiga lust och längtan till själarna och velat bereda denna eviga ära åt dem?»

Denna uppenbarelse handlar om en biskop av Linköping, som sedan blev ärkebiskop. Om densamme läses i bok VI, kapitel 22, som börjar: »Denne prelat». Om honom handlar ock detta.

TILLÄGG

»Biskopen, för vilken du gråter, kom till en lätt skärseld. Därför skall du vara övertygad om, att ehuru han hade många hindrare i världen, hava dessa fått sin dom, och han skall äras hos mig för sin tro och sin renhet.»

Modern talar till dottern om en biskop i en sällsam liknelse, i vilken biskopen betecknas med en fjäril, biskopens ödmjukhet och högmod med dess två vingar, de tre utseenden, som hölja biskopens onda egenskaper, med insektens tre färger, biskopens gärningar med färgens täthet, hans dubbla vilja med fjärilens två spröt, hans girighet med fjärilens mun och hans ringa kärlek med dess lilla kropp.

BOK 3 - KAPITEL 14

Modern talar till Sonens brud och säger: »Du är ett käril, som ägaren fyller och mästaren tömmer, och dock är det en och samma, som fyller och tömmer. Ty liksom den, som samtidigt fyller kärilet med vin, mjölk och vatten, skulle kallas mästare, om han

skilde var och en av dessa sammanblandade vätskor åt och återförde dem till deras egen natur, så gjorde och gör jag, allas moder och mästarinna, med dig. Ty för ett år och en månad sedan sades dig många ärenden, vilka alla nu äro så att säga sammanblandade i din själ, och det skulle synas avskyvärt, om de på en gång utgötes, eftersom deras slut är obekant. Därför skiljer jag dem först så småningom åt, såsom det behagar mig.

Männe du kommer ihåg, att jag sände dig till en biskop, som jag kallade min tjänare? Vi må nu likna honom vid en fjäril, som har breda vingar, bestänkta med vit, röd och blå färg, vilken är tjock och, om man rör vid fjärilen, bliver kvar på fingrarna liksom aska. Denna insekt har en liten kropp men stor mun, två spröt i pannan och ett hemligt ställe i buken, genom vilket bukens orenlighet utsläppes. Denna insekts, d. v. s. denne biskops, vingar äro hans ödmjukhet och högmod. Ty han synes utvändigt ödmjuk i ord och åthävor, i klädedräkt och i gärningar, men invändigt bor högmodet, som gör honom stor i hans egen åsyn, svällande av förment ära, fikande efter människors gunst och förmäten, så att han föredrager sitt eget framför andras och dömer andras. Med dessa två vingar flyger han, nämligen med ödmjukheten, som han visar för människorna, på det att han måtte behaga alla och vara i allas mun, och med sitt invärtes högmod, varigenom han anser sig heligare än många andra.

Vingarnas tre färger äro tre utseenden, som hölja hans onda egenskaper. Ty den röda färgen betecknar, att han beständigt disputerar om Kristi pina och helgonens underverk, på det att han måtte kallas helig, och dock är detta fjärran från hans hjärta, ty det smakar honom ingalunda. Den blå färgen betecknar, att han till det yttre synes icke bry sig om timliga ting utan vara död för världen och alldeles himmelsk, såsom det blåa har himmelens utseende, men förvisso har denna andra färg icke större stadga och fasthet inför Gud och bär icke mera frukt än den första. Den vita färgen betecknar honom vara klosterlik till kläderna och prisvärd till sederna, men det är i själva verket lika mycken sötma och fullkomning i denna tredje färg som i de båda första. Liksom fjärilens färg är tjock och vidlåder händerna men icke lämnar kvar något annat än stoft i händerna, så synas hans gärningar vara beundransvärda, ty han åstundar att vara enastående, men de äro tomma och ofruktbara till hans egen nytta, eftersom han icke uppriktigt söker och älskar den som är värd att älskas.

De bägge spröten äro hans dubbla vilja, ty han åstundar att hava en levnad utan besvär i denna världen men efter döden det eviga livet, på det att han dels icke må gå miste om sin stora ära på jorden, dels måtte krönas fullkomligare i himmelriket. Denne biskop är mycket lik en fjäril, som tänker bära himlen på det ena sprötet och jorden på det andra och dock, om han kunde, icke skulle hålla uppe det minsta till Guds heder. Så tror och tänker sig denne gagna Guds kyrka med sitt ord och exempel, som om hon icke skulle kunna förkovra sig utan honom, och han förmodar, att världsliga människor

genom hans förtjänster befrämjas andligen. Och därför tänker han så som riddaren efter avslutad kamp: 'Om jag ändå kallas from och ödmjuk, varför skall jag då börja ett strängare liv? Om jag försyndar mig genom några angenäma ting, utan vilka jag ej kan leva angenämt, så skola mina större förtjänster och mina gärningar urskulda mig. När himmelriket kan vinnas t.o.m. genom en dryck kallt vatten, är det då nödvändigt att arbeta mer än måttligt är?'

Fjärilen har även en vid mun, men hans lystnad är ändå vidare, ja, om han kunde sluka alla flugor förutom en, så skulle han även åtrå och sluka denna sista. Likaså skulle denne, om han kunde få en penning utöver de många han redan fått, och detta på sådant sätt att det ej märktes utan vore fördolt, mottaga denna penning, men hans penninglystnads hunger skulle aldrig stillas. Fjärilen har vidare ett hemligt avlopp för sin orenlighet. Så utgjuter denne oförsynt sin vrede och otålighet, så att hans hemliga ting visas för andra. Vidare är hans kärlek liten, liksom fjärilens kropp är liten. Ty vad som fattas honom i kärlekens storlek, det utfylles helt genom vingarnas bredd och utsträckning.»

Bruden svarade: »Om han har någon gnista av kärlek, är det alltid hopp om hans liv och frälsning». Och modern genmälte: »Hurudan kärlek hade Judas, när han efter att ha förrått sin herre sade: 'Jag har syndat, ty jag har förrått oskyldigt blod?' Han ville förvisso, att det skulle se ut som om han hade kärlek, men han hade ingen.»

Moderns i en liknelse framställda ord till dottern om en annan biskop, och huru denne betecknas med en broms, hans ordrika vältalighet med bromsens högljudda flykt, de två ting, han tänker på, med bromsens vingar, och hans ord för att behaga världen med bromsens styng, och om jungfruns undran över dessa båda biskopars liv och över predikanterna.

BOK 3 - KAPITEL 15

Vidare talar modern till bruden och säger: » Jag visade dig en annan biskop, som jag kallade hjordens herde. Honom likna vi bäst vid en broms, som har jordens färg, som flyger med högt ljud och som stinger outhärdligt plågsamt varhelst den sätter sig. Så har denne herde jordens färg, ty fast han blivit kallad till fattigdomen, vill han hellre vara rik än fattig, hellre styra än underkasta sig, hellre hava sin egen vilja än tuktas genom att lyda andra. Han flyger också med högt ljud, ty i stället för av fromma predikningar överflödar han av ordrik vältalighet, i stället för om den andliga läran disputerar han om världens fåfänga, och i stället för att följa sin ordens heliga enkelhet prisar och efterliknar

han världens fåfänga.

Han har dessutom två vingar, d. v. s. han tänker på två ting. Det första är att han vill giva vackra och behagliga ord åt alla, på det att han måtte hedras av alla. Det andra är, att han vill, att alla skola böja sig för honom och lyda honom. Vidare stinger bromsen ohyggligt, och på liknande sätt stinger denne biskop till själens fördärv. Ty fast han är själarnas läkare, upplyser han icke dem, som gå till honom, om deras fara och sjukdom och nyttjar icke amputeringskniven, utan han talar behagliga ord till dem, för att han skall kallas mild och icke undvikas av någon.

Se, med dessa båda biskopar är det något mycket underligt. Den ene synes utanpå fattig, ensam och ödmjuk, för att han skall kallas andlig. Den andre önskar att äga världsliga ting, för att han skall kallas barmhärtig och frikostig. Den ene vill synas äga intet, och dock åtrår han att hemligen äga allt. Den andre vill öppet äga mycket, för att han skall kunna skänka bort mycket och sålunda hedras mycket. Därför skall det gå som ett allmänt ordspråk säger: emedan dessa tjäna mig så, att jag icke ser det (d. v. s. så att jag icke gillar det), skall jag löna dem så, att de icke se det. – Du undrar varför sådana lovprisas för sin förkunnelse. Jag svarar dig: Stundom talar en ond för goda, och hos dessa ingjutes Guds gode ande, icke på grund av lärarens godhet utan genom lärarens ord, i vilka Guds gode ande talar till åhörarnas fromma.

Stundom talar en god för onda, vilka då bliva goda genom det, som de höra, både på grund av Guds gode ande och lärarens godhet. Stundom talar även en kall för kalla, på det att de kalla åhörarna må bringa det, som de hört, till frånvarande glödande människor, så att dessa, när de höra det, må bliva ännu mera glödande. Fördenskull får du icke bedrövas, till vilka du än må sändas, ty Gud är förunderlig och kastar guld under fötterna men sätter det smutsiga bland solstrålarna.»

Sonens ord till bruden att själarnas fördömelse icke behagar Gud och om den yngre biskopens sällsamma frågor till den äldre och den äldres svar till den yngre.

BOK 3 - KAPITEL 16

Sonen talar till bruden och säger: »Vad tror du att orsaken är till att dessa båda visas dig? Måne därför att deras synd och fördärv behagar Gud? Ingalunda. Det sker i stället därför, att Guds tålmod och heder måtte bli desto uppenbarare och åhörarna frukta Guds dom. Men kom nu och hör något sällsamt! Den yngre biskopen frågade den äldre och sade: 'Hör mig, broder, och svara mig! Du var ju förpliktad till lydnadens ok;

varför övergav du det? Du utvalde ju fattigdomen och klosterlivet; varför lämnade du dem?

När du gick i kloster, visade du ju att du var död för världen; varför åtrådde du då biskopsdömet?' Den äldre svarade: 'Lydnaden, som lärde mig att vara underdånig, blev mig tung, och därför åtrådde jag friheten. Oket, som Gud säger vara ljuvt, blev mig bittert, och därför sökte och utvalde jag kroppens vila.

Ödmjukheten hos mig var låtsad, och därför åstundade jag äran. Och emedan det är bättre att köra än att draga, begärde jag biskopsdömet.' Den yngre frågade på nytt: 'Varför prydde du icke din biskopsstol med världslig heder? Varför samlade du icke genom världslig klokhet rikedomar? Varför förvaltade du icke det, som du ägde, enligt den världsliga ärans begrepp? Varför förnedrade du dig så till det yttre, och varför drevs du icke hellre fram av den världsliga ärelystnaden?'

Den äldre svarade: 'Jag prydde icke min biskopsstol med världslig heder, emedan jag hoppades bliva mera hedrad, om jag uppträdde ödmjuk och andligt sinnad än om jag syntes världslig. Och på det att jag skulle lovprisas av världsliga människor, ville jag synas försmå allt; men på det att jag skulle älskas av de andligt sinnade, visade jag mig ödmjuk och from. Jag underlät alltså att samla rikedomar med världslig klokhet, för att icke andliga män skulle anmärka på mig och förakta mig för min världslighets skull.

Jag gav icke heller frikostigt gåvor, emedan det för mitt lugns skull mera behagade mig att vara tillsammans med få människor än med många. Och det förnöjde mig mera om jag hade någonting på kistbotten än om jag givit ut någonting med min hand.' Åter frågade den yngre: 'Säg mig: varför gav du åsnan en ljuvlig och angenäm dryck ur det orena karet? Varför gav du biskopen drav ur svinhon? Varför kastade du din krona under fötterna? Varför spottade du ut vetet och tuggade ogräset? Varför löste du andra från repen men band dig själv med fotbojor? Varför bragte du läkemedel åt andras sår men späkte dina egna sår?'

Den äldre svarade: » Jag gav åsnan ljuvlig dryck ur det orena och föraktade karet, ty eftersom jag var bokligt bildad, tyckte jag mera om (och därmed trodde jag mig uppnå världslig ära) att handhava de heliga sakramenten vid altarena än att upptagas av världsliga omsorger och bekymmer. Och emedan mitt hemliga liv var okänt för människorna men känt för Gud, greps jag av väldig förmätenhet och förvärrade så Guds rättvisa och förskräckliga dom över mig. Till det andra säger jag, att jag gav biskopen drav ur svinhon, ty jag tillfredsställde min naturs lusta och gav fritt utlopp åt den men var icke ståndaktig i återhållsamheten. Till det tredje svarar jag, att jag satte biskopskronan under fötterna, ty det behagade mig mera att öva barmhärtighet för

människors ynnests skull än att öva rättvisa för Guds heders och kärleks skull.

Till det fjärde svarar jag, att jag spottade ut vetet och tuggade stråna, ty jag talade icke Guds ord av kärlek till Gud, och det lyste mig icke att göra det som jag lärde andra att göra. Till det femte svarar jag, att jag band mig själv när jag löste andra, ty jag avlöste dem som kommo till mig med ånger, och det, som de ångerfullt begräto och gråtande övergåvo, det behagade det mig att fullgöra. Till det sjätte svarar jag, att jag smorde andra med läkande olja men mig själv med dödligt giftig, ty i det jag lärde en ren vandel förbättrade jag andra men försämrade mig själv; det, som jag föreskrev andra, ville jag nämligen själv icke röra ett finger för. Och därför förslappades jag och förtvinades i det, vari jag såg andra förkovras, ty det behagade mig mera att lägga ännu flera syndabördor till de begångna synderna än att lätta dem genom bättring.»

Därefter hördes en röst, som sade: »Tacka Gud, att du icke hör till dessa giftfyllda kar, som, när de krossas, gå till själva giftet». Och så förkunnades genast, att den ene av dessa var död.

Jungfru Marias ord till dottern, innehållande beröm över Sankt Dominicus' liv och orden, och huru denne i sin dödsstund vände sig till Jungfrun, och huru i dessa tider få av hans bröder följa det Kristi lidandes tecken, som Dominicus givit dem, medan många vandra efter det märke, som djävulen inskurit i dem.

BOK 3 - KAPITEL 17

Vidare talar Guds moder till bruden, sägande: » Jag talade i går till dig om två som tillhörde Sankt Dominicus' regel. Förvisso hade denne Dominicus min Son till sin käraste Herre, och mig, hans moder, älskade han mer än sitt hjärta. För detta helgon visade min Son att det fanns tre ting i världen, som misshagade honom, nämligen högmodet, vinningslystnaden och den köttliga åtrån.

Den helige Dominicus utverkade med djupa suckar hjälp och medel till dessa tre tings minskande, och Gud varkunnade sig över hans tårar och ingav honom att författa en lag och levnadsregel, i vilken denne helige stadgade tre goda ting som medel mot världens tre onda ting. Ty som medel mot vinningslystnadens last stadgade han att ingenting äga utom med ens priors samtycke. Mot högmodet stadgade han att hava en ödmjuk och enkel dräkt. Mot köttets omätliga glupskhet stadgade han avhållsamhet och bestämd tid till att behärska sig.

Han förordnade även för bröderna en prior, som skulle se till att frid iakttogs samt vaka över enigheten. Vidare ville han giva sina bröder ett andligt tecken och intryckte så att säga ett andligt, rött kors under deras vänstra arm vid hjärtat, genom sin lära och sitt exempels kraft, i det han lärde och förmanade dem att beständigt minnas Guds lidande och att nitiskt predika Guds ord, icke för världens skull utan av kärlek till Gud och själarna.

Han lärde dem också att hellre vilja vara underdåniga än härska, att hata den egna viljan, att tåligt fördraga smädelser och icke åstunda någonting utöver föda och kläder, att älska sanningen i hjärtat och bekantgöra den med munnen, att icke söka eget lov utan alltid hava Guds ord på läpparna och lära ut dem, icke förtiga dem av fruktan eller tala dem för människogunsts skull. - När hans förlossnings tid stundade, vilken min Son visat honom i anden, gick han med tårar till mig, hans moder, och sade: 'O Maria, himmelens drottning, du som Gud utvalde till hjälp vid föreningen av hans gudom och mandom, du är den makalösa jungfrun och den allravärdigaste, makalösa modern, du är den högst mäktiga, från vilken gudamakten utgick. Hör mig, som beder till dig! Jag flyr till dig, emedan jag vet att du är allra mäktigast.

Mottag mina bröder, som jag uppfostrat och närt under mitt trånga skapulär, och skydda dem under din vida mantel! Styr dem och vederkvick dem, så att icke den gamle fienden måtte få makt över dem och så att han icke måtte fördärva den nya vingård, som din Sons högra hand planterat. O min fru, vad menar jag med det trånga skapuläret, som består av ett klädstycke för bröstet och ett annat för ryggen, annat än det dubbla sätt, på vilket jag betraktade mina bröder? Jag hade ju natt och dag omsorg för dem, huru de skulle tjäna Gud med förståndig och lovvärd måttfullhet, och jag bad även för dem, att de icke skulle åstunda någonting av världen, som skulle misshaga Gud eller fläcka deras rykte av ödmjukhet och fromhet hos deras nästa. Eftersom min belönings timma nu stundar, överlämnar jag mina lemmar åt dig: undervisa dem såsom söner och värna dem liksom en moder.'

Efter dessa och andra ord kallades Dominicus till Guds ära. Jag svarade honom sålunda, i det jag talade i liknelse: 'O Dominicus, älskade vän, eftersom du älskat mig mer än dig själv, skall jag under min vida mantel försvara och styra dina söner, och alla, som förbliva din regel trogna, skola frälsas. Min vida mantel är min barmhärtighet, vilken jag icke vägrar åt någon, som beder därom; alla, som bedja, skola få skydd i min barmhärtighets sköte.' Men vad tror du nu, min dotter, att Dominicus' regel är? Förvisso ödmjukhet, avhållsamhet och världsförakt. De, som antaga dessa tre dygder, härda ut i dem och älska dem, skola aldrig fördömas, och det är dessa, som hålla den helige Dominicus' regel. Men hör nu något sällsamt! Dominicus antvordade sina söner under min vida mantel, och se, det är nu färre under min vida mantel än det då var under hans

trånga skapulär. Dock hade icke alla ens under Dominicus' livstid dennes fåraull och seder. Genom en liknelse skall jag bättre visa dig deras seder.

Om Dominicus stege ned från den himmelshöjd, där han dväljes, och sade till tjuven, som smyger fram ur dalen och beskådar fåren för att slakta och förgöra dem: 'Varför kallar du på mina får och leder bort dem, när jag genom de tydligaste tecken vet dem vara mina?' så skulle tjuven kunna svara: 'Varför, Dominicus, gör du anspråk på det som inte är ditt? Det är ju orättmätigt överväld att tillvälla sig det som är andras.' Om Dominicus ville svara, att han fostrat, tämt, lett och lärt dem, skulle tjuven säga: 'Om du fostrat och lärt dem, så har jag med ljuvligt smekande ord återfört dem till deras egen vilja.

Om du blandade det milda med det stränga för dem, så lockade jag dem inställsammare och visade dem det, som förnöjde dem ljuvligare, och se, nu löpa flera efter min röst och till mitt bete. Och därför känner jag de får såsom mina, vilka villigare följa mig, ty de ha sin fria vilja att följa den som lockar på dem.' Om nu Dominicus skulle genmäla, att hans får äro märkta med ett rött tecken i hjärtat, skulle tjuven säga: 'Mina får äro märkta med mitt tecken, som är inskuret i högra örat på dem, och eftersom mitt tecken är uppenbarare och tydligare än ditt, så känner jag dem som mina får'.

Denne tjuv är djävulen, vilken tillvällat sig många av Dominicus' får, som äro skurna i det högra örat, emedan de icke höra livets ord, som säger att vägen till himmelriket är trång, utan hellre begärligt lyssna till och höra det, som de tycka om. Men de av Dominicus' får äro få, som hava det röda tecknet i hjärtat, som med kärlek minnas Guds pina, nitiskt predika Guds ord och föra ett heligt liv i all kyskhet och fattigdom. Ty detta är Dominicus' regel, såsom det plägar sägas: att bära allt sitt på ryggen, att icke vilja äga någonting som icke regeln tillåter, att icke blott lämna det överflödiga utan även stundom giva avkall på det tillåtna och nödvändiga för att därmed tygla köttet.»

Moderns ord till dottern, att bröderna nu hellre lyssna till djävulens röst än till sin fader Dominicus'; huru nu endast helt få följa hans fotspår, och huru de, som eftertrakta biskopsdömet för världslig äras och sitt lugns och sin frihets skull, icke höra till Sankt Dominicus' regel, och om den fruktansvärda domen över sådana. Och om ett levande prov på den fördömelse, en sådan biskopsstyrelse medför.

BOK 3 - KAPITEL 18

Modern talar till bruden och säger: » Jag har sagt dig, att alla, som leva efter

Dominicus' regel, äro under min mantel. Nu skall du höra, hur många de äro. Om Dominicus stege ned från den njutningarnas plats, där han nu i sanning är lycksalig, och ropade så: 'O älskade bröder, följn mig, ty fyra goda ting äro sparade åt eder, nämligen ära som belöning för ödmjukheten, evig rikedom för fattigdomen, mättnad utan leda som belöning för avhållsamheten och evigt liv för världsföraktet', så skulle han knappast höras.

Men om i stället djävulen stege upp ur avgrunden och ropade fyra motsatta ting, i det han sade: 'Dominicus har lovat eder fyra ting, men sen på mig, jag visar eder med handen det som I åstunden, ty jag erbjuder ära, jag har rikedomar i handen, vällusten är redo för eder, och världen skall bliva eder ljuvlig att njuta; tagen alltså det som jag erbjuder, nyttjen det som är säkert och leven med glädje, så att I kunnen glädjas tillsammans efter döden', ja, om dessa båda röster nu ljöde i världen, så skulle flera löpa efter djävulens och rövarens röst än efter min härlige vän Dominicus' röst.

Och vad skall jag säga om Dominicus' bröder? Förvisso är det få, som hålla hans regel, och färre, som följa hans fotspår, ty alla höra icke en och samma röst, emedan de icke alla äro av samma släkte, ej för att de icke alla äro av Gud och alla kunde frälsas, om de ville, utan för att de icke alla höra Guds Sons röst, som säger: 'Kommen till mig, och jag skall vederkvicka eder, i det jag giver mig själv åt eder'.

Vad skall jag nu säga om de bröder, som för världens skull eftertrakta biskopsdömet - månne de höra till Dominicus' regel? Ingalunda. Men de, som mottaga biskopsdömet av en förnuftig orsak, månne de skola uteslutas från Dominicus' regel? Förvisso icke. Den helige Augustinus levde ju efter munkregel innan han blev biskop, och i sitt biskopsstånd övergav han icke det reguljära livet, ehuru han steg till högre ära.

Han mottog nämligen äran mot sin vilja, icke med utsikt att erhålla vila utan förvisso mera arbete, ty när han såg att han kunde gagna själarna, lämnade han för Guds skull gärna sin egen vilja och kroppens vila, för att han skulle kunna vinna flera själar åt sin Gud. Fördenskull höra de, som åstunda och antaga biskopsämbetet för att desto bättre kunna gagna själarna, till Dominicus' regel, och deras lön skall bliva dubbel, dels emedan de dragits bort från regelns ljuvlighet, dels emedan de kallats till biskopsämbetets börda.

Därför svär jag vid Gud, vid vilken profeterna svuro, icke på grund av otålighet utan för att taga Gud till vittne på sina ord, ja, så säger jag nu och svär vid samme Gud, att över de bröder, som föraktat Dominicus' regel, skall en mäktig jägare komma med vilda hundar. Föreställ dig, att tjänaren säger till sin herre: 'I din hage ha många får kommit in, vilkas kött är besmittat, vilkas ull är tovig och smutsig, vilkas mjölk är oduglig och

vilkas brunst är omåttlig. Bjud alltså, att dessa må utdrivas, så att icke betesmarkerna fördärvas för de nyttiga fåren och så att de goda fåren icke oroas genom de ondas ostyrighet.'

Husbonden skulle svara härpå: 'Stäng grindarna, så att inga andra komma in än de, vilka det är nyttigt för mig att fostra och föda och vilka äro fredliga och sediga'. Sålunda säger jag, att först skola några, dock icke alla, grindar stängas, och sedan skall jägaren komma med hundarna, och han skall icke skona ullen från pilar eller kropparna från sårnader, förrän livet lyktats. Sedan skola väktarna komma, och de skola noggrant se efter och giva akt på, av vilket släkte de fåren äro, som skola släppas in på Herrens betesmarker.»

Då svarade bruden och sade: »O min fru, vredgas icke, om jag frågar dig: När nu påven mildrade regelns stränghet för dem, männe de då äro att klandra, om de äta kött eller annat som framsättes?»

Modern svarade: »Påven betänkte människonaturens svaghet och brist, som några framlade för honom, och tillät dem förståndigt att äta kött, på det att de skulle bliva skickligare och ivrigare i att predika och arbeta men icke för att de skulle visa sig vekligare och slappare, och därför må vi urskulda påven, att han gav denna tillåtelse».

Bruden sade ånyo: »Dominicus stadgade att hava kläder icke av bästa men icke heller av tarvligaste tyg utan av en medelsort. Männe de då äro att klandra, om de kläda sig i fina kläder?»

Modern svarade: »Dominicus, som författade regeln av min Sons ande, föreskrev, att de icke skulle hava kläder av de finaste och dyrbaraste tygerna, för att de icke möjligen skulle tadlas eller ogillas för sin fagra och kostbara dräkt eller bliva högmodiga. Han förordnade även, att de icke skulle hava kläder av de tarvligaste och hårdaste tygerna, för att de icke på grund av den hårda dräkten skulle oroas för mycket vid insomnandet efter arbetet. Utan han stadgade, att de skulle hava måttliga och nödvändiga kläder, av vilka de icke kunde högmodas och i vilka de icke kunde hava någon fåfänga, men genom vilka de kunde fördriva kroppens kyla och befästas till dygdernas beständiga förkovran. Och därför må vi lova Dominicus för hans förordningar men klandra hans bröder, d. v. s. dem, som förändra sina kläder på grund av fåfänga och ej på grund av nyttans fordringar.»

Bruden sade vidare: »Männe de bröder äro att klandra, som bygga höga och dyrbara kyrkor åt din Son? Eller böra de tadlas och dömas, om de tigga mycket för att kunna fullborda sådana byggnader?»

Modern svarade: »När kyrkan är så bred, att den rymmer dem, som träda in, när dess murar växt så pass i höjden, att icke de, som äro därinne, ha det trångt, när murarna äro så starka och tjocka, att de ej spricka genom någon påverkan av väderleken, och när taket är så fast och tätt, att det icke droppar därigenom, så hava de byggt nog. Ty Gud finner större behag i ett ödmjukt hjärta i en ödmjuk kyrka än i höga murar, där kropparna äro innanför men hjärtana utanför. Därför behöva de icke fylla sina kistor med guld och silver för byggnadsverkens skull, ty vad gagnade det Salomo att hava byggt ett så dyrbart tempel, när han glömde bort att älska Den, för vars skull han byggt det?»

Sedan allt detta sagts och hörts, ropade genast den äldre biskopen, vars död förut omtalats, och sade: »O o o! Borta är biskopsmitran, och nu synes det, vad som doldes inunder den. Var är nu den hedervärde biskopen, var den vörnadsvärde prästen, var den fattige brodern? Borta är förvisso biskopen, som blev smord med olja till apostoliskt ämbete och till levnadens renhet; kvar är trälen, fläckad med fet träck. Borta är även prästen, som blev invigd med heliga ord, för att han skulle förvandla det livlösa och döda brödet till den livgivande Guden; kvar är den svekfulle förrädaren, som för sitt penningbegärs skull sålde honom, vilken återlöst alla av kärlek.

Borta är likaledes den fattige brodern, som med en ed förnekade världen. Nu är jag dömd för mitt högmod och mitt skryt, och dock nödgas jag säga sanningen: att denne rättvise domare, som dömt mig, hellre velat rädda mig genom den högst bittra död, som han led på korsets trä, men rättvisan, mot vilken han ej kunde handla, bestred att jag skulle dömas annorlunda än jag nu erfar.»

Brudens svar till Kristus om huru hon hemsökes av många olika och onyttiga tankar och huru hon icke kan förjaga dem, och Kristi svar till bruden, varför detta tillstädjes av Gud, och om den stora nyttan av sådana tankar, emedan de lända till belöning, om de klokt avskys och fruktas, och att en förlåtlig synd icke får ringaktas, ty då kan den leda till dödssynd.

BOK 3 - KAPITEL 19

Sonen talar till bruden: »Varför bedrövas du och är bekymrad, dotter?»

Hon svarade: »Emedan jag hemsökes av många olika och onyttiga tankar, som jag icke kan förjaga, och emedan jag oroas, när jag hör om din förfärliga dom».

Sonen svarade: »Detta är sann rättvisa. Ty liksom du fordom förlustades i världsliga

begär emot min vilja, så tillstädjas nu många olika tankar att hemsöka dig emot din vilja. Dock må du frukta med klokhet och fast förtrösta på mig, din Gud, och vara övertygad om, att om sinnet icke har lust i de syndiga tankarna utan kämpar mot dem och avskyr dem, så äro de själens rening och krona.

Men om det lyster dig att göra en, låt vara liten, synd, som du förstår är en synd, och du gör den i förlitande på din förra avhållsamhet och i förmäten tillit till nåden, och du sedan icke gripes av ånger eller gör bättring, så må du veta, att den kan bliva en dödssynd. Om därför sinnet gripes av någon begärelse till synd, så må du strax besinna, vart den leder, och ångra dig. Ty sedan människans natur blivit skadad, framgår synden på mångahanda sätt genom hennes sjukdom. Det finnes ju ingen människa, som icke begår åtminstone förlåtliga synder.

Men den barmhärtige Guden gav människan ett läkemedel, nämligen att sörja över varje begången synd och över att hon måhända icke tillfyllestgjort nog för varje bättrad synd, ty intet hatar Gud så, som när du vet om synden men icke bryr dig om den eller förhäver dig över några förtjänster, som om Gud på grund av dem skulle tåla någon synd som du gör, därför att han icke kan hedras förutan dig, eller som om han skulle tillåta dig att göra något ont, därför att du gjort mycket gott, när du dock, om du så gjorde hundrafalt gott för ett enda ont, icke kunde tillfyllest vedergälla Gud för hans kärlek och godhet.

Hys därför vislig fruktan, och om du icke kan hindra tankarna, så var åtminstone tålig och bevärna viljan emot dem. Du kommer nämligen icke att bli fördömd för dem, om de endast uppstå, ty du kan endast förhindra att du finner lust i dem. Men även om du icke samtycker till tankarna, må du frukta, så att du icke faller på grund av högmod.

Var och en, som står fast, gör det endast med Guds kraft. Därför är fruktan en ingångsport till himmelen, ty många föllo i synd och vållade sin egen död, emedan de lade bort att frukta Gud och blygdes att för människor bikta det, som de icke blygts att synda inför Gud. Den, som därför icke bryr sig om att bedja om förlåtelse för en liten synd, honom skall jag icke heller akta värdig att få sin synd förlåten. Och så ökas synderna genom upprepat övande, så att det, som hade varit förlåtligt och ursäktligt ifall man ångrat det, blir mycket svårt om man glömmer det och lägger ringa vikt vid det, vilket du kan förstå av denna själ, som nu är dömd.

Ty hon begick först förlåtliga och ursäktliga synder, men sedan ökade hon sin synd genom vana, i det hon förlitade sig på några goda gärningar hon gjort, som om jag icke skulle akta på och döma små synder. Och så snärjdes själen genom oordnad begärelses vana och rättade och hämmade icke den syndiga lustan, förrän domen stod för dörren

och det sista ögonblicket nalkades. När slutet närmade sig, kände hans samvete plötslig oro och skräck, och han sörjde över att han skulle dö så snart och bävade för att skiljas från det lilla timliga, som han älskade. Gud har nämligen fördrag med människan ända till den yttersta minuten och väntar för att se, om den syndiga människan möjligen vill draga hela sin vilja, som ju är helt fri, bort från böjelsen till synd.

Men emedan viljan icke bättrar sig, snärjes och bindes själen i det oändliga, ty djävulen, som vet, att var och en skall dömas enligt sitt samvete och sin vilja, anstränger sig mest på människans yttersta, för att själen skall förvillas och vändas bort från den rätta avsikten, vilket Gud tillstod, eftersom själen vägrade att vaka, när hon skulle det. Du må icke heller förtrösta alltför djärvt, om jag kallar någon för vän och tjänare, såsom jag kallade denne förut, ty även Judas kallades vän och Nebukadnesar tjänare. Ty liksom jag själv sade:

'I ären mina vänner, om I gören vad jag bjuder eder', så säger jag nu: 'De äro mina vänner, som följa mig, och de äro mina fiender, som förakta mig och mina bud och förfölja mig'. Måne icke David, efter det att jag sagt om honom, att jag funnit en man efter mitt hjärta, syndade genom mandräp? Salomo, åt vilken så underbara ting gävos och lovades, lämnade sin godhet, och för hans otacksamhets skull uppfylldes icke löftet i honom utan i mig, Guds Son. Liksom det därför sättes en avslutning på din diktamen, så sätter jag denna avslutning på mitt ordande: Om någon gör min vilja och lämnar sin egen, skall han som arvedel få det eviga livet, men om någon hör mina ord och dock icke framhårdar i gärningarna, skall han räknas som en oduglig och otacksam tjänare.

Men du bör icke heller misströsta, om jag kallar någon ovän, ty så fort en ovän förändrar sin vilja och inriktar den på det goda, blir han Guds vän. Måne icke Judas var en bland de tolv, när jag sade: 'I ären mina vänner, som haven följt mig; I skolen sitta på tolv troner?' Vid det tillfället följde Judas mig, och likväl skall han icke sitta bland de tolv. Huru uppfyllas då Guds ord? Jag svarar dig: Gud, som ser människornas hjärtan och viljor, dömer och belönar efter det som han ser. Människan dömer däremot enligt vad hon ser i ansiktet. På det att den gode därför icke skulle yvas och den onde misströsta, kallade Gud till apostlaämbetet både goda och onda, liksom han dagligen kallar goda och onda till värdigheterna, på det att alla, som hålla ämbetet med levernet, skola äras i det eviga livet.

Den, som däremot har hedern men ingen förpliktelse, han skall äras för en tid men förtappas i evighet. Emedan Judas icke följde mig med fullkomligt hjärta, gälla orden 'I som haven följt mig' icke honom, ty han höll icke ut till belöningens stund, utan det gäller dem, som höllo ut, både i den tiden och i framtiden. Herren, för vars åsyn allt ligger öppet, talar nämligen stundom i närvarande form om det som tillhör framtiden och talar

stundom om det som skall ske, liksom om det redan vore gjort.

Stundom blandar han även samman det förflutna med det framtida och nyttjar det förflutna för det framtida, så att ingen djärves utrannsaka Treenighetens oföränderliga rådslut. Hör ännu ett ord. Många äro kallade, men få utvalda. Så var denne man kallad till biskopsämbetet men icke utvald, ty han var otacksam mot Guds nåd. Därför var han biskop till namnet men icke till förtjänsten och skall räknas till dem, som fara ned och ej till dem som stiga upp.»

TILLÄGG

Guds Son talar, sägande: »Du undrar, min dotter, varför den ene biskopen hade ett så lugnt slut, den andre ett så förskräckligt, ty muren föll och krossade honom helt, och han överlevde blott en kort tid, och den tiden led han den största plåga. Jag svarar dig: Skriften säger, eller rättare, jag själv har sagt, att den rättfärdige, vilken död han än får, är rättfärdig inför Gud; världens människor anse den rättfärdig, som får ett skönt slut utan plåga och skam, men Gud dömer den vara rättfärdig, som är prövad genom långvarig avhållsamhet eller som lider förföljelse för rättfärdighets skull, ty Guds vänner plågas i denna världen, antingen för att de skola få mindre straff i den tillkommande eller för att de skola få en större krona i himmelen.

Petrus och Paulus dogo för rättfärdighetens skull, men Petrus på ett bittrare sätt än Paulus, emedan han älskade köttet mera än Paulus och emedan han mottagit överhögheten över min Kyrka och alltså borde dana sig efter mig genom en bittrare död. Emedan Paulus älskade återhållsamheten mera och arbetat mera, mottog han såsom en berömlig riddare svärdet, ty jag ordnar allting efter förtjänst och mått. Fördenskull är det icke en föraktlig död eller ändalykt utan människans vilja och avsikt som kröner eller fördömer inför Guds domstol.

På liknande sätt är det med dessa båda biskopar, ty den ene led en bittrare plåga och fick en skymfligare död och detta lände honom till mindre straff, ehuru icke till härlighet, eftersom han icke led med god vilja; den andre däremot erhöll ett ärorikt slut, och detta skedde genom min hemliga rättvisa, men det lände honom icke till evig belöning, emedan han icke bättrade sin vilja medan han levde.»

Moderns ord till dottern, varmed säges, hur pundet betecknar den Helige Andes gåvor och huru den helige Benedikt mångdubblade den gåva, som den Helige Ande givit honom, och på vilka sätt den Helige Ande eller djävulens ande går in i människans själ.

BOK 3 - KAPITEL 20

Modern talar: »Dotter, det står skrivet, att den, som mottog fem pund, förvärvade fem andra pund. Vad är pundet om icke den Helige Andes gåva? Somliga mottaga ju vishet, andra rikedom, andra vänskap hos de rika, men alla böra giva sin Herre dubbel vinst tillbaka därav, nämligen av visheten förmågan att leva sig själv och andra till nytta och att meddela undervisning, och av rikedomar och annat timligt gott förmågan att bruka dem förståndigt och bistå andra barmhärtigt.

Så mångdubblade denne gode abbot Benedikt den nådens gåva, som han mottagit, i det han försmådde allt som var förgängligt, tvang sitt kött att lyda anden och icke satte någonting framför den gudomliga kärleken. Dessutom flydde han, emedan han fruktade att öronen kunde befläckas genom åhörandet av något onyttigt och ögonen genom åsynen av njutningsrika ting, ut i ödemarken, och sålunda efterliknade han den, som före sin födelse jublade i moderlivet, när han förnam sin allrahuldaste Återlösares ankomst.

Visserligen hade Benedikt fått himlens salighet även utan ödemarken, ty världen var död för honom och hans hjärta var helt fyllt av Gud, men det behagade dock Gud att kalla Benedikt till berget, för att han skulle bli bekant för desto flera och för att genom hans exempel flera skulle eggas till ett fullkomligare liv. Denne helige mans kropp var såsom en jordsäck, vari den Helige Andes eld, som utestängde all djävulens eld från hans hjärta, inneslöts. Ty liksom den jordiska elden upptändes av två ting, nämligen av luften och av människans blåsande, så går den Helige Ande in i människans själ antingen genom personlig ingivelse eller genom någon mänsklig handling eller genom något gudomligt uttalande, som uppväcker sinnet till Gud. Likaså besöker även djävulens ande de sina, men de äro vitt skilda.

Ty den Helige Ande uppeldar själen till att söka Gud men förbränner icke kroppsligen; han giver ljus genom ärbarehetens renhet men förmörkar icke sinnet genom ondska. Den onde anden däremot givet sinnet en förbrännande åtrå till det köttsliga och en outhärdlig bitterhet. Han förmörkar också själen, så att hon ej kan skåda sig själv, och nedtrycker henne tröstlöst till det jordiska. Därför kallade Gud, på det att den goda eld som var i Benedikt skulle upptända flera, denne till berget, och sedan kallade Benedikt till sig flera andra gnistor och gjorde genom Guds ande ett väldigt bål av dem.

Och han sammansatte för dem en klosterregel av Guds ande, genom vilken många blevo lika fullkomliga som han själv. Nu äro emellertid många bränder utkastade från Sankt Benedikts bål; de ligga kringspridda överallt och hava köld i stället för hetta och mörker i stället för ljus. Men om de låge samlade i elden, skulle de överallt giva eld och

värme ifrån sig.»

Moderns ord till dottern, vilka genom en liknelse skildra härligheten och fullkomligheten i den helige Benedikts liv. Och huru den själ, som bär frukt för världen, betecknas med ett ofruktbart träd, sinnets högmod med flinta och den kalla själen med en kristall. Och om de tre mycket anmärkningsvärda gnistor, som härröra från kristallen, flintan och trädet.

BOK 3 - KAPITEL 21

Modern talar: »Jag sade dig förut, att den helige Benedikts kropp var liksom en säck, vilken tuktades och styrdes men icke styrde. Hans själ var liksom en ängel, vilken gav stor hetta och brand ifrån sig, såsom jag skall visa dig genom en liknelse. Föreställ dig tre eldar, av vilka den första var upptänd i myrra och gav en ljuvlig vällukt ifrån sig, den andra var upptänd i torrved och gav glödande kol samt ljus, klar låga ifrån sig, den tredje var upptänd i olivträ och gav låga, ljus och värme ifrån sig. Med dessa tre eldar förstår jag tre personer och med de tre personerna tre tillstånd i världen.

Det första tillståndet var deras, som under betraktande av Guds kärlek lämnade sin egen vilja i andras händer, som i stället för världens fåfänga och högmod anammade fattigdomen och försmädelsen, som i stället för omåttlighet älskade återhållsamhet och renhet. Dessa hade sin eld från myrran, ty liksom myrran är bitter men fördriver demonerna och släcker törsten, så var deras avhållsamhet bitter för kroppen men släckte det oordnade begäret och tillintetgjorde demonernas hela makt. Det andra tillståndet är deras, som tänkte så för sig själva: 'Varför älska vi världens ära, när den icke är lik något annat än luft, som blåser i öronen?

Varför älska vi guldet, när det icke är likt något annat än rött stoft? Vad är köttets slut annat än förmultnande och aska? Vadagnar det oss att eftertrakta jordiska ting, när allt ändå är fåfänglighet? Fördenskull vilja vi leva och arbeta endast för att Gud måtte bli hedrad i oss och för att andra genom våra ord och exempel måtte upptändas till Gudskärlek.' Sådana människor hade sin eld från torrveden, ty världskärleken var död för dem, och var och en av dem gav rättvisans glödande kol och den heliga förkunnelsens klara låga ifrån sig.

Det tredje tillståndet var deras, som glödde av kärlek till Kristi lidande och med hela sitt begär önskade att få dö för Kristus. Dessa hade sin eld från olivträdet. Ty liksom oliven i sig har fetma och hetare värme, när den antändes, så voro dessa helt och hållet

mättade av den gudomliga nådens fetma, genom vilken de gävo den gudomliga vishetens ljus, den hetare kärlekens brand och den ärbaraste vandelns styrka ifrån sig. Dessa tre eldar utbredde sig vitt och brett. Den första av dem upptändes i eremiterna och renlevnadsmännen, såsom Hieronymus skriver, vilken, inspirerad av den Helige Ande, fann deras liv underbart och värt att efterföljas.

Den andra upptändes i bekännarna och lärarna, den tredje i martyrerna, vilka försmådde sitt kött för Guds skull - även andra skulle ha försmått det, om de erhållit hjälp från Gud. Till några av dessa tre eldar eller människor av dessa tillstånd blev den helige Benedikt sänd. Han blåste samman de tre eldarna till en, så att de, som voro ovisa, upplystes, de, som voro kalla, upptändes, och de, som voro heta, blevo ännu hetare. Och så började med dessa eldar Benedikts ordensliv, vilket ledde var och en efter hans skapnad och fattningsförmåga till frälsningens och den eviga lyckalighetens väg.

Men liksom den Helige Andes ljuvhet blåste från den helige Benedikts säck, varigenom många kloster förnyades, så har den Helige Ande vikit från många av hans bröders säck, ty askans glöd är utslocknad och bränderna ligga kringspridda och giva varken värme eller glans ifrån sig utan endast orenhetens och lystnadens rök. Dock gav Gud mig till mångas hugnad tre gnistor, med vilka jag förstår flera. Den första är utdragen ur kristallen genom solens värme och glans, och den har nu fattat fäste i det torra, för att en stor eld måtte uppstå av den. Den andra är utdragen ur den hårda flintan, den tredje ur det ofruktsbara trädet, vilket växte med sina rötter och utbredde sina blad.

Med kristallen, som är en kall och skör sten, betecknas den själ, som, ehuru den är kall i Guds kärlek, dock med sin vilja och sitt begär strävar till fullkomning och beder Gud att hjälpa sig. Därför bär denna vilja henne till Gud och uppnår, att hennes hemsökelse ökas, genom vilka hennes onda drifter kallna, till dess Gud upplyser hjärtat och så fäster sig i den på vällust tomma själen, att hon nu icke vill leva annat än till Guds heder. Med flintan betecknas däremot högmodet. Ty vad är hårdare än högmodet hos det sinne, som önskar allas lovprisning och likväl åtrår att kallas ödmjukt och synas fromt?

Vad är avskyvärdare än den själ, som i alla sina tankar håller sig förmer än andra och icke tål att tillrättavisas eller undervisas av någon? Dock bedja många, som äro så högmodiga, ödmjukt till Gud, att högmodet och ärelystnaden måtte borttagas ur deras hjärta. Fördenskull samverkar Gud med den goda viljan, avlägsnar det hindersamma ur deras hjärtan och förlänar stundom milda, angenäma ting, genom vilka de både dragas bort från det världsliga och sporras att söka det himmelska.

Med det ofruktsbara trädet betecknas till sist den själ, som, uppfostrad i högmod, bär frukt för världen och åstundar att hava världen och all dess heder. Likväl upprycker hon,

emedan hon fruktar den eviga döden, många av syndens telningar, vilka hon skulle fostra, om hon icke hade denna fruktan. Fördenskull nalkas Gud själen, på grund av denna rättmätiga fruktan, och giver henne sin nåd, så att det onyttiga trädet måtte bli fruktbarande. - Med sådana gnistor bör alltså den helige Benedikts ordensliv, som nu synes övergivet och föraktat för många, förnyas.

Moderns ord till bruden om en munk, som hade ett skökohjärta i bröstet, och huru denne genom sin egen vilja, sin åtrå och sin flykt från det änglalika livet avföll från Gud.

BOK 3 - KAPITEL 22

Vidare talar modern till bruden: »Vad ser du för straffvärt hos denne, som står här?» Hon svarade: »Att han mycket sällan läser mässan». Modern svarade henne: »Icke skall han dömas fördenskull. Det finns nämligen många, som komma ihåg sina göromål och därför klokt avhålla sig från att läsa mässan och icke äro mig mindre välbehagliga. Men vad ser du mera hos honom?»

Hon sade: »Att han icke har de kläder, som stadgats av den helige Benedikt». Modern sade till henne: »Det händer ofta, att en sedvänja börjas. Alla de, som veta den vara ond och dock följa den, äro straffvärda. De, som däremot äro okunniga om lofvärda stadgar och gärna skulle nöja sig med simplare kläder, såframt icke den långa sedvänjan vore så mäktig, de böra icke snabbt och obarmhärtigt dömas. Men hör nu på, så skall jag tillkännagiva för dig, att han är straffvärd för tre andra ting.

För det första för att hans hjärta, vari Gud skulle vila, är i skökors bröst. För det andra för att han lämnat det lilla, som han ägde, och eftertrår det myckna, som andra äga; lovat att försaka sig själv och dock helt följer sin egen vilja. För det tredje för att Gud skapade hans själ skön som en ängel och han därför borde föra ett änglalikt liv men hans själ nu är lik den ängel, som genom sitt övermod avföll från Gud. Han är stor bland människorna, men hurudan han är inför Gud, det vet Gud. Gud är nämligen såsom den, vilken har någonting dolt i knytnäven och döljer det för andra, tills han öppnar näven. Så utväljer Gud de svaga och döljer deras kronor i detta livet, tills han skall vedergälla var och en efter hans gärningar.»

FÖRKLARING

Denne var en mycket världslig abbot, som icke bekymrade sig om själarna och som

dog hastigt och utan sakrament. Om honom säger den Helige Ande: O själ, du älskade jorden, och nu tager jorden dig tillbaka. Du är död i ditt liv, och nu skall du icke få mitt liv och icke taga del med mig, ty du älskade dens sällskap, som genom högmod avföll från mig och som föraktade den sanna ödmjukheten.

Gud Faders svar på brudens bön för syndarna och huru det är tre, som giva vittnesbörd på jorden, liksom tre i himmelen, och huru hela Treenigheten giver bruden vittnesbörd, huru hon är Treenighetens brud genom tron, och likaså alla, vilka följa den heliga Kyrkans rätta tro.

BOK 3 - KAPITEL 23

O du min ljuvligaste Gud, jag beder dig för syndarna, till vilka jag själv hör, att du värdigas förbarma dig över dem.» Gud Fader svarade: »Jag hör och vet din vilja. Därför skall din kärleks bön uppfyllas. Fördenskull skola, liksom Johannes säger i dagens epistel, eller snarare jag genom Johannes: 'Tre äro de, som giva vittnesbörd på jorden, anden, vattnet och blodet, och tre i himmelen, Fadern, Sonen och den Helige Ande', tre giva dig vittnesbörd. Ty den Helige Ande, som bevarade dig i moderlivet, vittnar för din själ, att du är Guds genom den tro, som dina faddrar å dina vägnar bekände vid dopet. Dopets vatten giver dig vittnesbörd, att du är Kristi mandoms dotter genom pånyttfödelsen och reningen från Adams synd. Jesu Kristi blod, genom vilket du är återlöst, skänker dig också vittnesbörd, att du är gudomens dotter och genom Kyrkans sakrament skild från djävulens välde.

Och vi, Fader, Son och Helig Ande, tre till personerna men en till väsen och makt, bära dig vittnesbörd, att du är vår genom tron, likaså ock alla, vilka följa den heliga Kyrkans rätta tro. Och till vittnesbörd, att du vill göra vår vilja, skall du gå fram och ur prästens hand anamma Kristi mandoms lekamen och blod, på det att Sonen må bära dig det vittnesbördet, att du är hans, vars lekamen du anammar till själens styrka, på det att Fadern, som är i Sonen, må bära dig det vittnesbördet, att du är Faderns och Sonens, och på det att den Helige Ande, som är i Sonen och Fadern samt Anden i dem båda, må bära dig det vittnesbördet, att du tillhör dessa tre, som på samma gång äro en, genom den sanna tron och kärleken.»

Jesu Kristi svar på brudens böner för de otrogna, att Gud hedras genom onda människors ondskas, ehuru icke på grund av deras förtjänst och vilja, vilket han för

henne visar genom en liknelse, vari Kyrkan eller själen betecknas med en jungfru, de nio änglakörerna med nio bröder till jungfrun, Kristus med en konung och människornas tre tillstånd med konungens tre söner.

BOK 3 - KAPITEL 24

O min Herre Jesus Kristus, jag beder dig, att din tro måtte utbredas över de otrogna, att de goda måtte upptändas ännu mera i din kärlek och att de onda måtte förbättras.» Sonen svarade: »Du bedrövas därav att Gud har alltför liten heder, och du önskar av hela ditt hjärta, att Guds heder måtte fullkomnas. Därför skall jag berätta dig en liknelse, av vilken du må kunna förstå, att Gud hedras även genom onda människors ondska, ehuru ej genom deras förtjänst och vilja. Det var nämligen en vis och skön, rik och dygdig jungfru, som hade nio bröder. Var och en av dem älskade sin syster som sitt hjärta, och vars och ens hjärta var så att säga i henne.

I det rike, där jungfrun bodde, var det så stadgat, att den som hedrade skulle hedras, den som rövade skulle rövas och den som våldtog skulle halshuggas. Rikets konung hade tre söner. Den förste av dessa älskade jungfrun och erbjöd henne guldskor och guldskärp, fingerguld för handen och krona för hjässan. Den andre åtrådde jungfruns egendom och plundrade henne. Den tredje åtrådde hennes jungfrudom och försökte våldtaga henne. Dessa tre konungasöner blevo tillfångatagna av jungfruns nio bröder och förda inför konungen. Bröderna sade till konungen: 'Dina söner ha åtrått vår syster. Den förste hedrade henne och älskade henne av hela sitt hjärta. Den andre plundrade henne. Den tredje skulle gärna ha givit sitt liv, om han kunnat våldtaga henne. Och de tillfångatogs just i den stund, då de hade fullkomlig vilja till att fullborda detta.'

När konungen hört detta, svarade han: 'Alla äro de mina söner, och jag älskar dem alla lika mycket. Dock varken kan eller vill jag handla emot rättvisan, utan jag ämnar döma över mina söner såsom över mina tjänare. Kom därför, du min son, som hedrade jungfrun, och tag heder och krona med din fader. Men du, min son, som åtrådde jungfruns egendom och plundrade henne, du skall sitta i fängelse, tills det rövade återställes. Jag har hört det vittnesbördet om dig, att du ångrade din gärning och ville giva tillbaka det du rövade men icke hann det, emedan du blev förekommen av den snabba och oförutsedda domen.

Därför skall du förbliva i fängelset, till dess sista skärven är återgäldad. Men du, min son, du gjorde alla försök att våldtaga jungfrun men ångrade icke din gärning, och därför skall du plågas på lika många sätt som du använt medel att försöka kränka jungfrun.' Alla jungfruns bröder svarade: 'Lov vare dig, domare, för din rättvisa. Om icke dygd hade varit hos dig och icke opartiskhet i din rättvisa och kärlek i din opartiskhet, så hade du

aldrig dömt på detta sätt.'

Denna jungfru betecknar den heliga Kyrkan, som är så inrättad, att hon är hög och ädel i tron, skön i de sju sakramenten, lofvärd i seder och dygder och huld i sin frukt, emedan hon visar den sanna vägen till evigheten. Denna heliga Kyrka har likasom tre söner, och med dem betecknas många. Den förste betecknar dem, som älska Gud av hela sitt hjärta. Den andre betecknar dem, som älska timliga ting till sin heder. Den tredje betecknar dem, som sätta sin egen lusta framför Gud. Kyrkans jungfrudom betecknar människosjälarna, som skapats endast genom gudomens makt. Den förste sonen förärar guldkor, när han känner förkrosselse över sina överträdelse och försummelse. Han erbjuder kläder, när han giver akt på lagens föreskrifter och iakttager evangeliets råd så mycket han förmår.

Han erbjuder ett skärp, när han bestämt föresätter sig att hålla ut i återhållsamhet och kyskhet. Han sätter ringen på jungfruns hand, när han fast tror på vad den heliga katolska Kyrkan föreskriver, nämligen den kommande domen och det eviga livet. Ringens sten är hoppet, i det han ståndaktigt hoppas, att ingen synd är så avskyvärd, att den icke kan utplånas genom botgöring och vilja till bättring. Han sätter kronan på jungfruns hjässa, när han har den sanna kärleken. Liksom det finns många olika stenar i kronan, så finnes det många olika dygder i kärleken. Men själens eller Kyrkans huvud, det är min lekamen. Var och en som älskar och hedrar denna min lekamen, han kallas med rätta Guds son. Därför har var och en, som på sådant sätt älskar den heliga Kyrkan och sin själ, nio bröder.

Bröderna äro de nio änglakörerna, ty med dem skall han taga arvedel, och deras sällskap skall han njuta i det eviga livet. Dessa änglar omfatta nämligen den heliga Kyrkan med all kärlek, som om hon vore i varderas hjärta. Det är ju icke stenarna och väggarna, som utgöra den heliga Kyrkan, utan de rättfärdigas själar, och därför glädjas änglarna åt deras heder och lycka som åt sin egen.

Den andre brodern eller sonen betecknar dem, som förakta den heliga Kyrkans inrättning, som leva för världens heder och köttets älskog, som vanställa dygdernas skönhet och leva efter sin egen vilja men dock mot slutet ångra sig och känna förkrosselse över sina onda gärningar. De skola renas i skärselden, till dess de genom Kyrkans gärningar och böner blivit försonade med Gud. Den tredje sonen betecknar dem, som bringa sin egen själ på fall och icke bry sig om, ifall de gå evigt förlorade, blott de kunna tillfredsställa sin lusta här.

Över sådana människor begära de nio änglakörerna rättvisa, ty de ha föraktat att omvända sig och göra bot. När Gud skipar rättvisa, lova därför änglarna honom för hans

oböjliga opartiskhet. Men när Guds heder fullkomnas, då glädja de sig över hans dygd, att han nyttjar även onda människors ondska till sin heder. Därför skall du, när du ser onda människor, ömka dem men glädjas åt Guds eviga heder, ty Gud, som icke vill någonting ont, emedan han är allas Skapare och i sanning den ende i sig själv gode, han låter dock såsom den rättvisaste domare mycket ske, på grund av vilket han i himmelen och på jorden hedras för sin opartiskhet och sin förborgade godhet.»

Moderns beklagande ord till dottern om hur Kristus Jesus, det oskyldigaste lammet, i dessa nya tider föraktas av sina skapade varelser.

BOK 3 - KAPITEL 25

Modern talar och säger: »Jag klagar först över att detta oskyldigaste lamm, som allra bäst kunde gå, i dag blev buret. I dag teg den pilt, som allra bäst kunde tala. I dag omskars den oskyldigaste pilt, som aldrig syndat, och ehuru jag icke kan vredgas, synes jag dock vred över att den högste Herren, som blivit en liten pilt, förgätes och föraktas av sina skapade varelser.»

Kristus förklarar för bruden Treenighetens utsägliga mysterium, säger, huru djävulska syndare genom sin ånger och sin vilja att bättra sig erhålla Guds barmhärtighet och hur han förbarmar sig över alla, d. v. s. judar o. s. v., samt talar om den dubbla domen, nämligen över dem som skola fördömas och dem som skola frälsas.

BOK 3 - KAPITEL 26

Sonen talar: »Jag är himmelens och jordens Skapare, ett med Fadern och den Helige Ande, sann Gud. Ty Gud är Fadern, Gud är Sonen, Gud är den Helige Ande, och dock icke tre gudar utan tre personer, och en Gud. Men nu skulle du kunna fråga: Varför är det icke tre gudar, om det är tre personer? Jag svarar dig, att Gud icke är annat än den makt, den vishet och den godhet, av vilken all makt nedanför och ovanför himmelen är och dessutom all vishet och all godhet som kan tänkas.

Sålunda är Gud trefaldig och en, tre till personerna men en till naturen. Ty makten och visheten, det är Fadern, av vilken allting är och som är före allting, och han har makten icke av någon annan utan av sig själv och i evighet. Makt och vishet är även Sonen, jämlik Fadern, icke mäktig av sig själv utan född av Fadern på mäktigt och

outsägligt sätt, begynnelse från begynnelsen och aldrig någonsin skild från Fadern. Makt och vishet är även den Helige Ande, som utgår av Fadern och Sonen, som är evig jämte Fadern och Sonen och jämlik dem i majestät och makt.

Det är således en Gud och tre personer, ty de tre ha en natur, en verksamhet och en vilja, en ära och makt. Gud är en till sitt väsen, och dock äro personerna skilda. Ty Fadern är helt och hållet i Sonen och Anden, Sonen är helt och hållet i Fadern och Anden, Anden är helt och hållet i dem båda, i en enda gudomsnatur, icke som om någon vore tidigare eller senare utan på outsägligt sätt. Där är intet tidigare eller senare, intet större eller mindre än det andra, intet på annat sätt, utan allt är outsägligt och jämlikt. Fördenskull står det med rätta skrivet, att Gud är underbar och högst lofvärd.

Nu kan jag emellertid klaga över att jag är ringa lovad och okänd för många, ty alla söka sin egen vilja men få söka min. Men var du ståndaktig och ödmjuk och upphöj dig icke i dina tankar, när jag visar dig andras faror, och förråd icke deras namn, såframt det icke befallas dig. Det är nämligen icke till deras skam som deras faror visas dig, utan för att de må omvända sig och lära känna Guds rättvisa och barmhärtighet. Och du bör icke undfly dem såsom fördömda, ty även om jag säger i dag, att någon är högst usel, så är jag beredd att förlåta honom, om han i morgon åkallar mig med förkrosselse och med vilja att bättra sig. Och om den, som jag i går sade vara högst usel, säger jag då i dag, att han är min käraste vän för hans förkrosselses skull, ja så kär, att om hans förkrosselse är ståndaktig, vill jag icke endast förlåta honom synden utan också efterskänka honom syndastraffet.

Du skall inse detta genom en liknelse. Om två kvicksilverkolor båda hastigt runne emot varandra och det ej fattades mera än en hårsman i deras förening, så vore Gud ändå i stånd att göra så, att de ej förenades. Likaså skulle en syndare, om han än vore så rotfäst i djävulska gärningar, att han stode på fördörelsens yttersta klippspets, dock erhålla förlåtelse och barmhärtighet, om han åkallade Gud med förkrosselse och vilja att bättra sig. Men nu skulle du, när jag är så barmhärtig, kunna fråga, varför jag icke förbarmar mig över hedningarna och judarna, av vilka somliga dock skulle dö för Gud, om de undervisades i den rätta tron.

Jag svarar dig, att jag bevisar alla barmhärtighet, såväl hedningar som judar, och att icke någon varelse lämnas utan min barmhärtighet. Ty de, som höra, att deras tro icke är sann, och ivrigt åstunda den sanna tron, och de, som anse att den tro är bäst som de hava, emedan aldrig någonting annat blivit predikat för dem, och som med hela sin kraft göra vad de kunna, deras dom skall ske med en viss barmhärtighet.

Ty tvåfaldig är domen, nämligen deras som skola fördömas och deras som skola

frälsas. De kristna, som skola fördömas, få en dom utan misskund: evig pina, evigt mörker och en mot Gud förhärdad vilja. Deras dom, som skola frälsas, skall däremot vara: Guds åsyn, förhärligande i Gud och att vilja Gud gott. Från detta äro de onda och falska kristna samt hedningarna och judarna uteslutna, vilka, ehuru de icke hade den rätta tron, dock hade sitt samvete till domare och trodde att han, som de dyrkade och förtörnade, var Gud.

De hedningar och judar däremot, vilkas vilja och gärning var enligt rättvisan och emot synden, de skola jämte de mindre onda kristna röna en barmhärtig dom i sina straff, emedan de älskade rättfärdigheten och hatade synden, men de skola icke undgå hugnaden av Guds åsyn och härlighet; denna kunna de icke se, emedan de icke blivit döpta, ty något timligt eller någon lönnlig Guds dom höll dem tillbaka, så att de icke på fruktbärande sätt skulle söka och erhålla frälsningen, men om intet hindrat dem att söka den sanne Guden och bliva döpta, skulle de hållits tillbaka varken av fruktan eller möda, varken av förlust av ägodelar eller ära, utan endast av det hinder, som besestrar den mänskliga skröpligheten, och därför skall jag, som sett Cornelius och centurionen, innan de blivit döpta, veta att belöna dessa rikligare och fullständigare, såsom deras tro kräver. Ty ett är onskans okunnighet, ett annat är fromhetens och svårighetens.

Likaså är vattendopet ett, blodsdopet ett annat, den fullkomliga viljans dop ett tredje. Allt detta kan Gud bedöma, han som känner allas hjärtan. Jag, som utan begynnelse är av evighet född från begynnelsen och som ånyo föddes på nytt på timligt sätt i tidens fullbordan, jag visste från begynnelsen att belöna allas förtjänster, och jag giver åt var och en efter hans förtjänst. Icke ens det minsta goda, som göres till Guds ära, skall förbliva obelönat.

Därför bör du mycket tacka Gud, emedan du är född av kristna föräldrar och i frälsningens tid, ty många åstundade att se och erhålla det, som erbjudes de kristna, och erhöillo det dock ej.»

Brudens bön till Herren för Rom och om den oräkneliga mängd av heliga martyrer, som vilar i Rom, och om de kristnas tre grader av fullkomning, och huru Kristus, uppenbarande sig för henne, meddelar henne en vision och förklarar den.

BOK 3 - KAPITEL 27

O Maria, fastän jag varit omild, kallar jag dig likväl till min hjälp, och jag beder dig, att du värdigas bedja för denna upphöjdaste och heligaste stad Rom. Jag ser nämligen

lekamligen, att några av de kyrkor, i vilka helgons ben vila, äro övergivna. Somliga äro befolkade, men deras föreståndares hjärtan och seder äro långt ifrån Gud. Utverka därför kärlek åt dem, ty jag har hört av skrifterna, att varje dag på året har sjutusen martyrer här i Rom. Och därför - ehuru själarna icke hava mindre heder i himmelen om deras relikier äro förgättna på jorden - beder jag dig, att större heder måtte bevisas dina helgon och dina helgons relikier på jorden och folkets fromhet sålunda uppväckas.»

Modern svarade: »Om du mätte ut ett jordstycke, som vore hundra fot i längd och lika mycket i bredd, och besådde det helt och hållet med rena vetekorn, så tätt, att det ej vore större avstånd mellan kornen än en fingerled, och varje korn sedan bure hundrafaldig frukt, så skulle det dock vara ännu flera martyrer och bekännare i Rom från den tid, då Petrus med ödmjukhet kom till Rom, och till dess Celestinus lämnade högmodets tron och återvände till sitt ensittarliv. Men jag talar om de martyrer och bekännare, som predikade den sanna tron emot vantron samt ödmjukheten mot övermodet och som dogo (eller voro beredda att dö) för trons sanning. Ty Petrus och många andra voro så glödande och nitiska att bekantgöra Guds ord, att om de hade kunnat dö för var och en människa särskilt, så hade de gärna gjort det.

Dock voro de ängsliga, att de skulle tagas bort från deras åsyn, vilka de hugnade med tröstens och förkunnelsens ord, ty de åstundade deras frälsning mera än sitt eget liv och sin egen heder. De voro också försiktiga, och därför uppträdde de lönnligen under förföljelsens tid, för att kunna samla och vinna desto flera själar. Mellan dessa båda, nämligen Petrus och Celestinus, voro icke alla goda men icke heller alla dåliga. Låtom oss uppställa dem i tre grader, såsom du lärt dig i dag: positiv, komparativ och superlativ, d. v. s. de goda, de bättre och de bästa. Till den första graden hörde de, vilkas tanke var denna: 'Vi tro vad den heliga Kyrkan föreskriver. Vi vilja icke bedraga någon utan återlämna det som är vunnet med bedrägeri, och vi önska av hela vårt hjärta tjäna Gud.'

Liknande människor funnos ock på Romulus', Roms grundläggares, tid, vilka lydde Gud i mån av sin tro och tänkte sålunda: 'Vi förstå och veta genom de skapade varelserna, att Gud är allas Skapare; honom vilja vi därför älska över allting'. Och många tänkte så: 'Vi hava hört av hebréerna, att den sanne Guden visat sig för dem genom uppenbara järtecken. Och därför skulle vi, om vi visste, på vilken vi egentligen borde förtrösta, gärna göra det.' Alla dessa hörde så att säga till den första graden. Men i välbehaglig tid kom Petrus till Rom, och han upplyfte somliga till den positiva graden, andra till den komparativa, andra till den superlativa.

De, som anammat den sanna tron och levde i äktenskap eller annat lofvärt stånd, de tillhörde den positiva graden. De, som av kärlek till Gud lämnade sina ägodelar, som med ord, exempel och gärningar visade andra människor goda föredömen i att leva och som

icke satte någonting framför Kristus, de tillhörde den komparativa graden. De som av kärlek till Gud offrade sitt kött, de tillhörde den superlativa graden. Men låtom oss i dessa tre grader söka, var numera en brinnande kärlek till Gud finnes.

Låtom oss söka bland riddarna och de lärde, låtom oss söka bland klosterfolket och världsföraktarna, som dock borde vara i den komparativa och superlativa graden, och förvisso skola vi finna mycket få, som äga en sådan kärlek. Ty det finnes intet strängare liv än riddarens, om det äger bestånd i sin sanna inrättning. Om det är föreskrivet för munken att hava kåpan, så är det för riddaren föreskrivet att hava det som tyngre är, nämligen brynjan. Om det är tungt för munken att strida emot köttets vällust, så är det tyngre för riddaren att gå fram mellan beväpnade fiender. Om en hård bädd är föreskriven för munken, så är det tyngre för riddaren att vila i vapenskruden.

Och om munken ängslas och plågas genom sin avhållsamhet, så är det hårdare för riddaren att ständigt plågas av fruktan för sitt liv. Ty det kristna ridderskapet instiftades icke för världslig besittnings och vinningslystnads skull utan för att försvara sanningen och utvidga den sanna tron. Och därför borde riddarens och munkens stånd hållas i den superlativa eller komparativa graden. Men nu hava alla grader avfallit från sin lovvärda inrättning, ty kärleken till Gud har förvandlats till åtrå efter det världsliga. Ty om det vore risk att en guldpennning skulle föras bort från dessa tre, skulle de, flesta hellre förtiga sanningen än de skulle tala och därmed förlora penningen.»

Nu talar bruden, sägande: »Jag såg vidare liksom många örtagårdar på jorden, och jag såg rosor och liljor i örtagårdarna. Och på ett rymligt ställe på jorden såg jag en åker, hundra fjät i längd och lika många i bredd. I varje fjät voro sju vetekorn sådda, och varje korn bar hundrafaldig frukt. Sedan hörde jag en röst som sade: 'O Rom, Rom, dina murar äro sönderbrutna. Därför äro dina portar utan bevakning; dina käril säljas, dina altaren äro övergivna; vinet, offret och ottesångsrökelsen brännes i förgården, och därför utgår icke den heliga, högst ljuva vällukten från det allraheligaste.'»

Och genast visade sig Guds Son och sade till bruden: » Jag skall säga dig innebörden av vad du sett. Jorden, som du såg, betecknar varje ort, där det nu finns kristen tro. Örtagårdarna beteckna de platser, där Guds helgon vunno sina kronor. Dock fanns det även i hednaland, i Jerusalem och andra orter många Guds utvalda, men dessa platser ha icke visats dig nu. Åkern, som var hundra fjät i längd och lika många i bredd, betecknar Rom. Ty om alla örtagårdar i hela världen sammanställdes och jämfördes med Rom, skulle Rom förvisso (jag talar nu på lekamligt vis) vara lika rikt på martyrer som de, eftersom denna stad är utvald till Guds kärlek. Vetet, som du såg på varje fjät, betecknar den, som genom köttets späkande, ånger och oskyldigt leverne ingått i himmelen. Rosorna äro martyrerna, som äro röda av det blod de utgjutit på olika platser. Liljorna

äro bekännarna, som predikade och bekräftade den heliga tron med ord och gärningar. Men nu kan jag tala om Rom, såsom profeten talade om Jerusalem.

Fordom bodde rättvisa i denna stad, och dess furstar voro fridens furstar. Nu har den hemfallit åt synd, och dess furstar äro dråpare. O Rom, om du kände dina dagar, skulle du förvisso gråta och icke glädjas. Rom var i forna dagar såsom ett tyg, färgat med den skönaste färg och sammanvävt med den kostbaraste tråd. Dess jord var färgad med röd färg, nämligen med martyrblood, och sammanvävd, nämligen uppblandad med helgons ben. Nu däremot äro dess portar övergivna, ty dess försvarare och väktare hava vänt sig till världslig åtrå. Dess murar äro nedrivna och utan bevakning, ty man aktar ej på själarnas fördärv, utan prästerskapet och folket, som äro Guds murar, förskingras och splittras till att göra det som är gagneligt för köttet.

De heliga kärilen säljas skymfligen, ty Guds sakrament utdelas för penningar och världslig gunst. Altarena äro övergivna, ty de som frambära mässoffret med kärilen, hava sina händer tomma på Guds kärlek och ögonen riktade på offergåvorna, och fastän de hava den sanne Guden mellan händerna, är dock hjärtat tomt på Gud och i stället fyllt med världslig fåfänglighet.

Det allraheligaste, där fordom det högsta offret frambars, betecknar längtan efter att njuta och skåda Gud, varav kärleken till Gud och nästan skulle uppstiga jämte all avhållsamhets och dygds vällukt. Men nu förspilles offret i förgården, d. v. s. i världen, ty den gudliga kärleken har förvandlats till oåterhållsamhet och världslig fåfänga. Sådant är Rom lekamligen, såsom du sett, ty många altaren äro ödelagda, offergåvan förslösas på värdshusen, och de offerande ägna sig mera åt världen än åt Gud. Dock må du veta, att från den ödmjuka Petri tid och till dess Bonifatius besteg högmodets tron, hava oräkneliga själar farit upp till himmelen. Icke ens nu är dock Rom förutan Guds vänner, och om de hade hjälp, skulle de ropa till Herren, och han skulle förbarma sig över dem.»

Jungfruns upplysning till bruden om sättet att kunna älska och om de fyra städerna, i vilka fyra kärlekar finnas, och vilken av dem som med rätta bör kallas den fullkomliga kärleken.

BOK 3 - KAPITEL 28

Modern talar till bruden och säger: »Männe du älskar mig, min dotter?»
Hon svarade: »Lär mig, min fru, att älska, ty min själ är befläckad av en falsk kärlek och förförd av ett dödligt gift, och därför förmår den icke begripa den sanna kärleken.»

Modern sade: » Jag skall lära dig. Det finns fyra städer, vari fyra kärlekar finnas, om de nu alla böra kallas kärlekar, ty endast den kärlek kan rätteligen benämnas så, där Gud och själen förenas i dygdernas sanna enhet.

Den första staden är prövningens stad, som är världen, vari människan försättes, för att det skall utrönas, om hon älskar Gud eller icke, för att hon skall lära känna sin sjukdom och för att hon skall förvärva sig dygder, genom vilka hon kan komma åter till äran, så att hon, renad på jorden, skall kunna krönas desto ärofullare i himmelen. I denna stad finnes en oordnad kärlek, när köttet älskas mera än själen, när det timliga åtrås ivrigare än det andliga, när lasten hedras och dygden föraktas, när pilgrimsfärden befinnes ljuvare än fosterlandet och när den stackars dödliga människan fruktas och äras mera än Gud, som regerar i evighet.

Den andra staden är reningens stad. Där avtvås själens smuts. Det behagade nämligen Gud att inrätta sådana platser, vari den, som var försumlig och övermodig då han hade sin fria vilja, skall renas före sin kröning, dock med fruktan. I denna stad finnes ofullkomlig kärlek, ty Gud älskas i hopp om att han skall befria ur fångenskapen, icke med innerlig kärlek, och detta på grund av plågan och bitterheten i botgöringen för synden.

Den tredje staden är pinans stad. Det är helvetet. Där finnes all ondska, all orenhet, all avunds och all förhärdelses kärlek. Gud regerar även i denna stad, genom sin skipade rättvisa, genom det rättmätiga måttet av straffen och genom att tygla djävlarernas ilska, så att de icke pina någon utöver det avvägda jämnmått, som bestämts för var och en efter hans förtjänst. Ty liksom några av de fördömda syndat mer, andra mindre, så äro ock mått fastställda för allas rättvisa straff. Alla fördömda innestängas visserligen i mörkret, dock icke alla på samma sätt. Ty mörker åtskiljes från mörker, fasa från fasa, eld från eld.

Överallt styr och ställer ju Gud i rättvisa och barmhärtighet, och detta även i helvetet, så att de, som syndat med flit, straffas på ett sätt, de, som syndat av svaghet, på ett annat sätt, och de, som endast höllos fångna i arvsyndens förbannelse, på ett tredje sätt; dessa sistnämndas plåga består i avsaknaden av Guds åsyn och de utvaldas ljus, och de nalkas barmhärtigheten och glädjen i så måtto, att de ej komma till de fasansfulla straffen, eftersom de icke begått onda gärningar. Om icke Gud fördelade allting i bestämt antal och mått, skulle djävulen aldrig hava måtta i att pina själarna.

Den fjärde staden är ärans stad. Där är fullkomlig älskog och väl ordnad kärlek, ty intet åstundas utom Gud och för Guds skull. För att du skall kunna komma till denna

stadens fullkomning, höves dig att hava fyrfaldig kärlek, nämligen en välordnad, ren, sann och fullkomlig sådan. Välordnad är den kärlek, varmed det köttliga endast älskas för uppehållets skull, världen icke för överflöds skull, nästan för Guds skull, vännen för levnadens renhets skull och ovännen för belönings skull. Ren är kärleken, när lasten icke älskas jämte dygden, när den onda vanan försmås och synden icke tages lätt. Sann är kärleken, när Gud älskas med allt begär och av hela hjärtat, när man vid alla handlingar har Guds heder och fruktan i tankarna, när man icke av förtröstan på goda gärningar tillåter sig någon synd, nej inte ens den minsta, när man visligen håller måtta, så att man ej slappas av alltför stor iver, när man icke fattar benägenhet för synden av klenmod och okunnighet om frestelserna. Men fullkomlig är kärleken, när ingenting är så ljuvt för människan som Gud. Den börjas i detta livet men fullkomnas i himmelen.

Älska därför denna fullkomliga och sanna kärlek, ty var och en, som icke har den, skall renas, även om han är trogen, nitisk, ödmjuk och pånyttfödd i dopet; annars skall han komma till förskräckelsens stad. Ty liksom det är en Gud, så är det en tro i Petri kyrka, ett dop och en ärans och belönings fullkomning. Fördens skull bör den, som vill komma till den ende Guden, hava en vilja och en kärlek med den ende Guden. Därför äro de människor usla, som säga: 'Det är tillräckligt, om jag är den minste i himmelen; jag vill icke vara fullkomlig'. O vilken dåraktig tanke! Hur skulle någon kunna vara ofullkomlig där, varest alla äro fullkomliga, några genom sitt livs oskuld, några genom sin barndoms oskuld, några genom sin rening, några genom sin tro och goda vilja?»

Brudens lovprisning av Jungfrun, innehållande en liknelse med Salomos tempel och den outgrundliga sanningen om gudomens förening med mandomen, och huru prästernas tempel äro målade med fåfänga.

BOK 3 - KAPITEL 29

Välsignad vare du, Maria, Guds moder! Du är Salomos tempel, vars väggar voro förgyllda, vars tak var skinande, vars golv var belagt med de dyrbaraste stenar, vars hela anordning var strålande skön, vars hela inre var välluktande och ljuvligt att betrakta. Du kan sannerligen på allt sätt liknas vid Salomos tempel, vari den sanne Salomo vandrade och satt, och i vilket han införde ärans ark och ljusstaken till att lysa. Så är du, välsignade jungfru, tempel för den Salomo, som stiftade fred mellan Gud och människan, som återförsonade de brottsliga, som gav liv åt de döda och befriade de fattiga från den omilde fogden. Din kropp och själ blevo förvisso gudomens tempel, vari den gudomliga kärlekens tak fanns, under vilket Guds Son utgick från Fadern till dig och med glädje bodde hos dig.

Templets golv var ditt skönt ordnade liv och ditt trägna övande av dygdena. Dig fattades ingen ärbarhet, ty allt i dig var stadigt, allt var ödmjukt, allt var fromt, allt var fulländat. Templets väggar voro kvaderstenar, ty du bedrövades icke av någon skymf, högmodades icke av någon heder, oroades icke av någon otålighet och åstundade intet annat än Guds heder och kärlek. Ditt tempels målningar var den ständiga upptändning av den Helige Ande, varav din själ upplyftes så mycket, att det icke fanns någon dygd, som icke var fullständigare och fullkomligare i dig än i någon annan skapad varelse. I detta tempel vandrade alltså Gud, när han ingöt sin besökelses ljuvlighet i dina lemmar, och han vilade där, när gudomen förenades med mandomen. Välsignad vare därför du, allra saligaste jungfru! I dig blev den store Guden en liten pilt, den allra äldste Herren en svag liten son, den evige Guden och osynlige Skaparen en synlig skapad varelse. Därför beder jag dig (ty du är den mildaste och mäktigaste fru): se till mig och förbarma dig över mig!

Du är ju moder till Salomo, men icke till honom, som var Davids son, utan till honom, som är Davids fader och Salomos herre, han som byggde det underbara tempel, vilket i sanning betecknade dig. Sonen må bönhöra sin moder, särskilt en sådan och en så stor moder. Utverka därför, att pilten Salomo, som så att säga var sovande i dig, må vara vakande i mig, så att icke begärelsen till någon synd må stinga mig utan min förkrosselse över begångna synder må vara beständig, den världsliga kärleken död för mig, mitt tålmod uthålligt och min botgöring fruktbar. Jag har endast ett, som länder mig till förtjänst, och det är ett enda ord, »Förbarma dig, Maria», ty mitt tempel är helt och hållet motsatsen till ditt. Det är nämligen mörkt av laster, smutsat av kättja, förstört av åtråns maskar, ostadigt genom högmod och fallfärdigt genom världslig fåfänga.

Modern svarade: »Välsignad vare Gud, som ingav ditt hjärta att framsäga denna hälsning, för att du skulle förstå, hur stor godhet och ljuvhet det finnes hos Gud! Men varför jämför du mig med Salomo och Salomos tempel, när jag är moder till honom, vars anor varken ha början eller slut och om vilken det läses, att han varken haft fader eller moder, nämligen Melkisedek? Ty han beskrives hava varit präst, och Guds tempel hör till prästerna, och därför är jag översteprästens moder samt jungfru. Jag säger dig i sanning, att jag både är moder till konung Salomo och till prästen, som stiftade frid.

Ty Guds Son, som är min son, är både präst och konungarnas konung. I mitt tempel iklädde han sig andligen de prästkläder, vari han frambar offret för världen. I den kungliga staden kröntes han med en kunglig men smärtsam krona. Utanför höll han slaget och striden såsom den starkaste kämpe. Nu kan jag emellertid klaga över att samme min Son är glömd och förgäten av prästerna och konungarna. Konungarna berömma sig ju av sina palats, sina härar, sin framgång och sin heder i världen. Prästerna

högmodas över själarnas gods och timliga besittningar. Ty liksom du sade att templet är målat med guld, så äro prästernas tempel målade med världslig fåfånga och nyfikenhet, ty simonien råder hos deras hövding, förbundsarken är bortförd, dygdernas lampor utslocknade, gudsfruktans bord övergivet.»

Bruden svarade: »O barmhärtighetens moder, förbarma dig över dem och bed för dem». Modern sade till henne: »Från begynnelsen älskade Gud de sina så mycket, att icke blott deras böner för dem själva höras utan även andra röna bönhörelse för deras skull. Därför äro, för att bönera för andra skola höras, två ting nödvändiga, nämligen viljan att lägga bort synden och viljan att förkovras i det goda. Var och en, som har dessa två ting, skall röna gagn av mina böner.»

Den heliga Agnes' ord till bruden om den kärlek, som hon, bruden, bör hysa för jungfrun, jämförd med en blomma, och huru den ärorika jungfrun med sina ord beskriver Guds omätliga och eviga mildhet, trots vår omildhet och otacksamhet, och huru Guds vänner icke böra oroas trots bedrövelserna.

BOK 3 - KAPITEL 30

Den heliga Agnes talar till bruden och säger: »Dotter, älska barmhärtighetens moder! Hon är nämligen lik den blomma eller säv, vars skepnad är som ett svärd och som har två mycket vassa egggar och en spenslig udd och i höjd och bredd överträffar alla andra blomster. Så är Maria alla blommors blomma och den blomma, som spirade i dalen och utbredde sig över alla berg, ja den blomma, som växte upp i Nasaret och slog ut på Libanons berg. Denna blomma var högre än allt annat, ty himmelens välsignade drottning övergick varje skapad varelse i värdighet och makt. Maria hade även två de vassaste svärdsegggar, nämligen hjärtats bedrövelse vid Sonens pina och den ståndaktiga kampen mot djävulens angrepp (hon samtyckte nämligen aldrig till synden).

Sant spådde åldringen, när han sade: 'Ett svärd skall gå genom din själ'. Hon uthärdade nämligen på andligt sätt lika många svärdshugg, som hon förutsåg och såg sin Son få sår och plågor. Maria övergick dessutom i bredd, nämligen i barmhärtighet, alla andra. Ty hon var och är så mild och barmhärtig, att hon hellre ville tåla alla bedrövelser än att själarna icke skulle återlösas. Nu, när hon är förenad med sin Son, glömmer hon icke sin medfödda godhet utan utsträcker sin barmhärtighet till alla, t. o. m. till de allra sämsta.

Liksom himmel och jord upplysas och värmas av solen, så finns det ingen, som icke

röner mildhet av den ljuva Maria, om han beder därom. Maria hade vidare en spenslig udd, och det var ödmjukheten. Genom den behagade hon ängeln, i det hon svarade sig vara tjänarinna, ehuru hon utvaldes till härskarinna. Genom den undfick hon Guds Son, ty hon ville icke täckas de högmodiga. Genom den uppsteg hon till den högsta himlatronen, ty hon älskade intet förutom Gud. Träd därför fram lekamligen och hälsa barmhärtighetens moder, ty nu kommer hon.»

Nu visade sig Maria och sade: »Du har sagt ett substantiv, Agnes; tillägg nu ett adjektiv!» Agnes sade: »Om jag sade 'den allra skönaste' eller 'den allra dygdigaste', så skulle detta icke tillkomma någon med större rätt än dig, som är moder till allas frälsning».

Guds moder svarade den heliga Agnes: »Det är sant, som du har sagt, att jag är mäktigare än alla andra. Därför må jag tillägga ett adjektiv och substantiv, nämligen den Helige Andes språkrör. Men kom, du språkrör, och lyssna till mig! Du sörjer över att detta talesätt höres bland människorna: 'Låtom oss leva efter vår lusta, ty Gud blidkas lätt. Låtom oss nyttja världen och dess ära, så länge vi kunna, ty världen är gjord för människornas skull.' I sanning, min dotter, ett sådant tal framgår icke av Guds kärlek och syftar och leder heller icke till Guds kärlek. Likväl glömmer icke Gud bort sin kärlek fördenskull utan visar varje stund sin godhet trots människornas otacksamhet. Ty han är lik en konstsmed, som smider ett förnämligt verk och som stundom glödgar järnet, stundom kyler det. Så visade Gud, denne ypperste konstsmed, som gjort världen av intet, sin kärlek mot Adam och dennes efterkommande.

Människorna kallnade emellertid så mycket i Guds kärlek, att de räknade Gud för intet och begingo många svåra synder. Därför visade Gud först sin misskund genom milda förmaningar men sedan sin rättvisa genom syndaflo den. Efter syndaflo den ingick emellertid Gud sitt förbund med Abraham, gav denne tecken på sin kärlek och huldhet, förde ut hans folk under de största tecken och undergärningar, gav folket lagen med sin egen mun och bekräftade sina ord och stadgar med de tydligaste tecken. När folket efter en tids förlopp kallnade och förföll till en sådan galenskap, att det t.o.m. dyrkade avgudar, ville den gode Guden ännu en gång värma de kalla och sände till världen sin egen Son, vilken lärde dem den rätta vägen till himmelen och visade dem den sanna ödmjukhet, som de borde efterfölja. Nu är han högst förgäten och glömd av många, men han framlägger och erbjuder dock fortfarande sin misskunds ord.

Emellertid skall icke allt fullbordas på en gång, nu lika litet som tidigare. Ty innan syndaflo den kom, förmanades folket till botgöring, och denna botgöring avvaktades. Så blev ock Israel, innan det fick ingå i det förlovade landet, först provat, och löftet uppsköts en tid. Visserligen hade Gud mycket väl kunnat föra ut folket på fyrtio dagar och icke

behövt förlänga tiden till fyrtio år, men Guds rättvisa fordrade, att folkets otacksamhet skulle påvisas, Guds barmhärtighet bliva uppenbar och det framtida folket ödmjukas desto mera.

Om nu någon skulle undra, varför Gud plågade sitt folk så, eller varför någon plåga skall vara evig, när den syndiga levnaden icke kan vara evig, så vore detta en stor förmäthenhet, liksom den är förmäten, som med sin tanke och sitt förstånd försöker förstå och begripa, hur Gud kan vara evig. Sannerligen, Gud är evig och obegriplig, och i honom är evig rättvisa och vedergällning samt outrönlig barmhärtighet. Om icke Gud hade övat rättvisa mot de första änglarna, hur skulle man då kunna känna hans rättvisa och veta, att han dömer allt med opartiskhet?

Och om han icke visat barmhärtighet mot människan, i det han skapade henne och räddade henne genom otaliga järtecken, hur skulle man då kunna känna till hans stora godhet och hans gränslösa, fullkomliga kärlek? Och därför finns det hos Gud, emedan han är evig, en evig rättvisa, vari intet kan tilläggas eller minskas. Liksom människan uttänker att göra sitt verk på ett visst sätt eller en viss dag, så uppenbarar Gud, när han vill utöva sin rättvisa eller barmhärtighet, dessa i tiden, ty av evighet äro alla närvarande, förflutna och framtida ting hos honom. Fördenskull böra Guds vänner tåligt framhärda i sin Gudskärlek och ej oroas och bedrövas, ehuru de se världsliga människor ha framgång.

Gud kan liknas vid en god tvätterska, som lägger ett orent kläde mellan vågorna, på det att det måtte bliva renare och vitare genom beröringen med vattnet, men samtidigt noga aktar på böljeslagen, så att icke klädet sjunker. Så lägger Gud i detta livet sina vänner mellan fattigdomens och bedrövelsens vågor, genom vilka de kunna renas för det eviga livet, men han aktar dem noga, så att de icke skola sjunka ned genom alltför stor sorg eller outhärdlig bedrövelse.»

Kristi ord till bruden, framställande en mycket god liknelse om en läkare och konung, och huru Kristus betecknas med denne läkare, och huru de, som enligt mänsklig beräkning skola fördömas, ofta bliva frälsta, medan de, som enligt mänsklig eller världslig beräkning skola frälsas, bliva fördömda.

BOK 3 - KAPITEL 31

Guds Son talar till bruden och säger: »En läkare kom till ett fjärran, obekant land, där konungen icke styrde utan styrdes, emedan han hade ett harhjärta, och därför liknade han en krönt åsna, där han satt på tronen. Hans folk hängav sig åt frosseri,

glömde bort ärbarhet och måttlighet och hatade alla, som gävo dem råd beträffande det tillkommande goda. Läkaren föreställde sig för konungen, sade sig vara från ett ljuvligt rike och hava kommit, emedan han förstod människornas sjukdom. Konungen förundrade sig över mannen och hans tal samt svarade: 'Jag har två män i fängelset. De skola halshuggas i morgon. Den ene kan knappt andas, men den andre är kraftigare och fetare nu än när han fördes in i fängelset. Gå därför in till dem och se på deras ansikten för att utröna, vems kroppstillstånd som är bättre.'

Läkaren gick in till dem, såg på dem och sade sedan till konungen: 'Den man, som I sägen vara kraftig, är allrämest lik en död man och kan icke leva, men om den andre är det gott hopp'. Konungen frågade honom: 'Varav har du utrönt detta?' Läkaren sade: 'Emedan den ene är uppfylld av onda vätskor och skadligt väder, kan han icke botas, men den andre, som är fullständigt utmattad, kan lätt botas, med hjälp av blid och hälsosam luft'. Då sade konungen: 'Jag skall kalla samman mina ädlingar och vise män, att de må se din vishet och duglighet och du således må förefalla ärorikare i deras ögon'. Läkaren svarade honom: 'Gör ingalunda detta! Du vet ju, att ditt folk är avundsjukt på andras ära och att det med ord förföljer och nedsätter den, som det ej kan skada i gärning. Vänta i stället, så skall jag uppenbara min vishet för dig, när du är ensam i din kammare, ty så har jag blivit undervisad och lärd: nämligen att hava min största vishet i det fördolda och ringa vishet i det offentliga. Jag söker icke äran i ditt mörker, när jag kan äras i mitt fosterlands ljus. Det är ej heller tid för läkedom, förrän sunnanvinden börjar blåsa och solen visar sig i söder.'

Konungen svarade honom: 'Huru skall detta kunna ske i mitt land? Här går solen mycket sällan upp, emedan vi bo fjärmast i världen, och nordanvinden råder alltid hos oss. Men vad gagnar mig din vishet och att vänta så länge på läkedom? Jag ser ju, att du är mycket rik på ord.' Läkaren svarade: 'Det anstår icke den vise att vara brådstörtad. Men för att jag icke må förefalla dig misstänkt och förhatlig, så må du giva dessa två män i mitt våld, och jag skall föra dem till ditt rikes gränser, där luften är lämpligare, och då skall du få se, hur mycket gärningarna och hur mycket orden duga.' Konungen sade till honom: 'Vi äro upptagna av viktigare och nyttigare ting; varför drager du oss bort från dem? Vad gagnar oss din konst? Vi glädja oss i stället åt det närvarande goda, som vi se och äga; det framtida, som är ovisst, trakta vi icke efter. Dock må du taga dessa män, såsom du begär, och om du visar något storartat och beundransvärt med dem, så skola vi lova dig och låta dig prisas och äras.' Läkaren fick alltså de båda männen och förde dem dit, där luften var mild. Den ene dog, men den andre blev vederkvickt av den behagliga luften och levde upp igen.

Denne läkare är jag. Jag ville bota människorna och sände därför genom dig mina ord till världen. Fastän jag såg mångas sjukdomar, visade jag dig likväl två människor,

genom vilka du kunde beundra min rättvisa och barmhärtighet. Jag visade dig nämligen en, som djävulen blott hemligen ägde och dock skulle pina i evighet, en vars gärningar syntes människorna vara rättfärdiga och lovades såsom sådana. Jag visade dig också en annan, över vilken djävulen uppenbarligen härskade, och jag sade, att han skulle frälsas i sinom tid, fast det icke blev uppenbart för människor, såsom du trodde. Ty det var den gudomliga rättvisan, att liksom den onde anden så småningom börjat härskas över honom, så skulle han så småningom draga ut ur honom, och han fortfor också att draga ut, till dess själen skildes från kroppen.

Djävulen kom med honom till domstolen. Domaren sade till honom: 'Du har renat och sållat honom som vete. Men nu tillkommer det mig att för hans skriftermåls skull kröna honom med en dubbel krona. Vik alltså hädan från honom, som du renat så länge!' Sedan sade han till själen: 'Kom, lycksaliga själ, och skåda med andliga sinnen min ära och glädje!' Men till den andra själen sade han: 'Emedan tron icke fanns hos dig och du dock prisades och berömdes såsom en trogen kristen, och emedan de rättfärdigas fullkomliga gärningar icke påträffats hos dig, skall du icke få denna de trogna kristnas lön.

Du frågade, medan du levde, varför jag velat dö för dig och ödmjuka mig så mycket för din skull. Därför svarar jag dig nu, att den heliga Kyrkans tro är sann; den för själarna till höjden, och mitt lidande och mitt blod för dem in i himmelen. Fördens skull skola din otro och din fåvitska kärlek trycka ned dig till intet, och du skall bliva intet med hänsyn till de andliga eviga tingen. Att djävulen icke drog bort från den andre, så att alla sågo det, på det svarar jag, att denna världen är såsom ett simpelt skjul i jämförelse med det tabernakel, vari Gud bor, och att folket förtörnar Gud. Därför drog han efterhand bort, liksom han efterhand dragit in.»

Jungfrun talar i en liknelse till bruden om hur Gud Fader utvalde henne bland andra helgon till sin moder och till frälsningens hamn.

BOK 3 - KAPITEL 32

Modern talar till bruden och säger: »En man, som sökte ädelstenar, fann en magnet, som han lyfte upp med sin egen hand och gömde bland sina klenoder. Med dess hjälp förde han skeppet till en trygg hamn. Så sökte min Son många helgon liksom ädelstenar men utvalde endast mig till sin moder, på det att människorna genom mig skulle föras till himmelens hamn. Liksom magneten drager järnet till sig, så drager alltså jag hårda hjärtan till Gud. Därför bör du icke oroas, om ditt hjärta stundom kännes hårt, ty detta

sker för att din belönings krona måtte bliva större.»

Sonens ord till bruden och huru han genom två människors exempel visar att han dömer enligt det inre och icke enligt det yttre.

BOK 3 - KAPITEL 33

Guds Son talar till bruden: »Du undrar över två personer. Den ene var såsom en kvadersten, den andre var en Jerusalems-pilgrim, men ingen av dem nådde fram till det som du hoppades. Den förste, till vilken du skickades, var stadig och fast såsom en kvadersten i det som han begripit men dock, liksom Tomas, milt tvivlande. Därför, emedan det ännu icke var den tid, då människornas ondska var fullkomnad, prövade han vinet men drack det icke. Om den andre sade jag, att han skulle vara eder följeslagare till Jerusalem. Detta skedde därför, att I skullen veta dens verkliga beskaffenhet, som av ryktet kallades rättfärdig och helig. Ty han är renlevnadsman till dräkten och munk till yrket men avfälling till sina seder, präst till värdigheten men slav under synden, pilgrim till ryktet men kringstrykare till uppsåtet, Jerusalemsfarare till frejden men snarare Babylonsfarare.

Därtill avreste han emot lydnaden och Kyrkans stadgar, och han är helt befläckt av kätteri, så att han tror och säger sig vara den blivande påve, som skall återupprätta allt. Även hans böcker bevittna detta. Därför skall han hastigt dö och, såframt han icke låter varna sig, bliva lögnens faders sällskap. Fördenskull skall du icke oroas, om något säges dunkelt eller om det förut nämnda icke sker enligt din tanke, ty Guds ord kunna förstås på olika sätt. Och så ofta det sker, skall jag förklara dig sanningen därav. Men nu vill jag Gud, den sanne Jerusalemsfararen, själv vara din ledsagare på färden.»

FÖRKLARING

Guds ande talar: »Du har hört, att han är död, om vilken jag sade till dig, att han var en kvadersten och milt tvivlande. Du må därför veta, att han icke hörde till dem, som frestade Gud i öknen, icke heller till dem, som begärde tecken liksom profeten Jona, och icke heller till dem, som uppväckte förföljelse mot mig, utan till dem, som hade nitälskan och kärlek, dock icke fullkomlig.»

Modern talar till dottern med en liknelse, i vilken själen betecknas med en ring och

kroppen med en duk, samt beskriver, huru själen bör renas genom klokhets och kroppens renas genom avhållsamhet och icke dödas.

BOK 3 - KAPITEL 34

Guds moder talar: »Om någon får en ring, som är allför trång för fingret, och han då frågar sin ovän till råds, vad han bör göra, så svarar denne: 'Fingret skall avhuggas, så att ringen kan sättas däruppå'. Hans vän säger däremot: 'Ingalunda. Man bör hellre uttänja ringen med en hammare.' Och om någon vill sila en mäktig herres dryck genom en oren duk och frågar sin ovän till råds, så svarar denne: 'Skär bort allt, som är orent, från duken, och där, varest du finner någonting rent, kan du sila din herres dryck'.

Men hans vän säger: 'Ingalunda bör man göra så. Man bör hellre rengöra och tvätta duken, och sedan sila drycken genom den.' Så är det även i andliga ting. Med ringen förstås själen; med duken kroppen. Alltså bör själen, som skall vara på Guds finger, uttänjas med klokhets och reningens hammare, och kroppen bör icke dödas utan renas genom avhållsamhet, så att Guds ord kunna gjas genom den.»

Johannes evangelistens ord till bruden om huru ingen gärning bliver obelönad och huru Bibeln överträffar alla andra skrifter och om konungen, som är en rövare, en förrädare och en slösare, och om de råd, som den helige Johannes ger samme konung, och huru denne bör förakta rikedom och ära för Guds skull.

BOK 4 - KAPITEL 1

För bruden visade sig en manskgestalt, vars hår var kringskuret med smälek och vars kropp var överstänkt med olja och som var helt blottad men dock ej blygdes. Han sade till bruden: »Den skrift, som I kallen helig, säger, att ingen gärning skall bliva obelönad. Detta är den skrift, som hos eder kallas Bibeln. Hos oss är den skinande som solen, dyrbarare än guld och fruktbärande såsom den säd, vilken bär hundrafaldig frukt. Ty liksom guldet överträffar andra metaller, så överträffar den skrift, som I kallen den heliga men vi i himmelriket den gyllene, alla andra skrifter, ty i den hedras och prisas den sanne Guden, hugfästas patriarkernas gärningar och förklaras profeternas ingivelser. Och därför att ingen gärning är utan belöning, så hör vad jag talar!

Den konung, för vilken du beder, är inför Gud en rövare och själarnas förrädare och en omåttlig förslösare av rikedomar. Och emedan ingen förrädare är sämre än den, som förråder den som älskar honom, så förråder denne på andligt sätt många, ty han älskar köttsligen de orättfärdiga och upphöjer orättvist de ogudaktiga, förtrycker de rättfärdiga och blundar inför förseelser, som böra straffas. För det andra är ingen rövare sämre än honom, som förråder den, vilken vilar sitt huvud i hans sköte. Så plundrade denne konung sorgligen rikets allmoge, vilken så att säga vilade i hans sköte, i det han lät taga bort somligas gods och lade olidliga bördor på andra, blundade för någras oförrätter och alltid utövade rättvisan mycket slappt. För det tredje är ingen tjuv sämre än den, som stjal ifrån sin herre, vilken anförtrott honom allt och givit honom sina nycklar.

Men denne har mottagit maktens och ärans nycklar, vilka han nyttjat på orättfärdigt och slösaktigt sätt, icke till Guds heder. Men därför att han av kärlek till mig försakade några ting, som behagade honom, så råder jag honom tre ting. För det första, att han må göra som den förlorade sonen i evangeliet, vilken lämnade svinens drav och återvände till fadern. Han må nämligen förakta rikedom och ära, som i jämförelse med det eviga endast är såsom svinens drav, och med ödmjukhet och fromhet återvända till Gud, sin Fader. För det andra må han låta de döda begrava sina döda och följa den korsfäste Gudens tränga väg. För det tredje må han avlägga sina synders tunga börda och slå in på den väg, som i början är trång men på slutet fröjdefull.

Men du, som ser mig, må förstå, att jag är den, som fullt förstod den gyllene skriften och fördenskull var i stånd att utöka den. Jag blottades skymfligen, men eftersom jag

tåligt fördrog detta, klädde Gud min själ med en oförgänglig dräkt. Jag blev även begjuten med olja, och därför fröjdas jag nu åt den evärdliga glädjens olja. Näst Guds moder fick jag den lättaste döden, eftersom jag varit hennes beskyddare, och min lekamen är på den fridfullaste och tryggaste plats.»

Brudens sällsamma och märkliga syn, utlagd av Gud. I denna syn betecknas de döpta med ett djur, hedningarna med en fisk och Guds vänner med tre folkskaror.

BOK 4 - KAPITEL 2

Sedan fick bruden se likasom två vågskålar, hängande över jorden. Toppen, där de voro sammanbundna, gick ända upp i molnen, och deras cirklar genomträngde himmelen. I den ena vågskålen var en fisk, vars fjäll voro vassa som en rakkniv, vars ögon voro som basiliskens, vars mun var såsom en giftsprutande enhörnings och vars öron voro såsom de skarpaste spjut, ja såsom stålklingor. I den andra vågskålen var ett djur, vars skinn var såsom flinta, vars väldiga mun utsände brinnande lågor, vars ögonbryn voro såsom de vassaste svärd, vars ytterst hårda öron avsköto de skarpaste pilar, som om de vore en hårt spänd båge. Sedan visade sig tre folkskaror på jorden.

Den första var liten, den andra mindre, den tredje allra minst. Till dem ropade en röst från himmelen: »O mina vänner, jag längtar våldsamt efter detta sällsamma djurs hjärta. Om det ändå funnes någon, som av kärlek ville bjuda mig det! Likaså åstundar jag mycket varmt fiskens blod. Om jag blott kunde finna någon människa, som bjöde mig det!»

En röst svarade ur folkhoparna, talande såsom ur allas mun: »O vår Skapare, hur skulle vi kunna giva dig ett sådant djurs hjärta? Dess hud är ju hårdare än flinta. Om vi närma oss dess mun, brännas vi av den eld som flammar där. Om vi betrakta dess ögon, genomträngas vi av gnistorna från dess pilar. Och även om det funnes något hopp om att få djuret, vem skulle kunna fånga fisken? Dess fenor och fjäll äro vassare än svärdsuddar. Dess ögon utsläcka vår syn. Dess mun gjuter oläkligt gift i oss.»

Rösten från himmelen svarade och sade: »Vänner, djuret och fisken tyckas eder oövervinnliga, men i den Allsmäktiges ögon är det lätt. Åt var och en, som söker sättet att bekämpa djuret, skall jag från himmelen beskära visdom och kraft. Åt var och en, som är beredd att dö för mig, skall jag giva mig själv till belöning.»

Den första skaran svarade: »Högste Fader, du är allt gotts givare. Vi äro dina

händers verk. Gärna giva vi dig vårt hjärta till din ära. Det övriga, som är utom hjärtat, få vi inrätta till vår kropps uppehälle och vederkvickelse. Och eftersom döden synes oss hård, köttets svaghet mödosam och vårt vetande mycket litet, så styr oss du invändigt och utvändigt, tag huldrikt emot vad vi skänka och vedergäll oss så mycket dig behagar.»

Den andra skaran svarade: »Vi kännas vid vår svaghet och märka världens fåfänglighet och föränderlighet. Därför vilja vi gärna giva dig vårt hjärta och lägga all vår vilja i andras händer, ty vi önska hellre att vara andra underdåniga än att äga det minsta av världen.»

Den tredje skaran svarade: »Hör, Herre, du som åstundar djurets hjärta och törstar efter fiskens blod! Gärna vilja vi giva dig vårt hjärta, och vi äro beredda att dö för dig. Beskär du visdom, så skola vi söka sättet att finna djurets hjärta!»

Då sade rösten från himlen: »Min vän, om du önskar vinna djurets hjärta, så kör en vass borrhålen genom dina händer, tag sedan valfiskens ögonlock och klistra dem vid dina med det starkaste beck, tag vidare en stålskiva och bind den vid ditt hjärta, så att stålskivans breda yta kommer allra närmast ditt hjärta, drag ihop näsborrarna, drag andan djupt in i halsen och gå så, med sluten mun och återhållen andedräkt, djärvt fram mot det vilda djuret. När du kommit fram till djuret, så grip med båda händerna om dess öron. Dess pilar skola då icke skada dig utan tränga ut genom de öppna borrhålen i dina händer. Gå vidare löst på djuret med sluten mun, och när du kommit det alldeles in på livet, så blås all din anda in i det.

Då komma djurets lågor icke att skada dig utan tränga in i djuret självt och sätta det i brand. Giv även noga akt på de svärdsuddar, som sticka ut ur djurets ögon! Tryck dem hårt mot dina egna ögon, som beväpnats med valfiskens ögonlock! Vid denna beröring komma djurets svärd antingen att böja sig eller intränga i dess hjärta. Iakttag även noggrant var djurets hjärta rör sig! Fäst ståleggen stadigt där, så att den skär igenom djurets skinn av flinta! Om flintan då brister, må du veta, att djuret dör och att dess hjärta blir mitt. Om det väger ett pund, skall jag giva hundra åt den som bemödat sig. Om flintan icke brister utan djuret skadar människan, så skall jag läka den sargade mannen och återuppväcka den döde.

Den, som vill bjuda mig fisken, må gå till stranden med ett nät i händerna, ett nät som är sammanbundet icke av trådar utan av den kostbaraste metall. Han må gå ut i vattnet men icke längre än till knäna, så att icke vågorna skada honom. Och han må fästa foten på det ställe, där det är fast botten och där sanden är utan smuts. Sedan må han tillsluta sitt ena öga och vända detta stängda öga mot fisken, vars syn är såsom basiliskens; den skall då ingalunda kunna mäka något mot mannen.

Denne må vidare taga en sköld av stål på armen; då skall icke ormbettet kunna skada honom. Sedan må han breda ut sitt nät över fisken så hårt och dock så varsamt, att fisken icke kan skära sönder nättrådarna med sina rakknivsvassa fjäll eller undfly genom sin kraftiga ansträngning. När han känner fisken, må han breda ut nätet högt över honom. Om han håller fisken tio timmar över vattnet, dör den. Han må sedan bära den till stranden, se på den med det öga som han icke stängt till, lägga handen på den, öppna den i ryggen, där den är mest blodrik, och så erbjuda den åt sin Herre. Om fisken kommer undan och simmar till en annan strand, skadande mannen med sitt gift, så är jag i stånd att läka såret. Belöningen för fiskens blod blir icke mindre än för djurets hjärta.»

Till sist sade Gud: »Dessa vågskålar beteckna så mycket som om någon sade: 'Skona och tål! Vänta och förbarma dig!' och som om någon såge en annans orättvisa och ständigt manade honom att upphöra med det onda. Så stiger jag Gud, allas Skapare, stundom som en vågskål ned till människan, i det jag förmanar henne, skonar henne och prövar henne genom hemsökelse. Stundom stiger jag också upp, i det jag upplyser och upptänder människornas sinnen och gästar dem med ovanlig nåd. Att vågskålarnas föreningsband når ända upp i skyn, det betecknar, att jag, allas Gud, vidmakthåller alla, såväl hedningar som kristna, såväl vänner som ovänner, och upplyser och besöker dem med min nåd, om det blott finnes några, som ville besvara min nåd och vända bort sin vilja och sitt begär från det onda.

Djuret betecknar dem, som undfått det heliga dopet och kommit till förnuftets ålder men icke följa det heliga evangeliets ord utan hava vänt sitt hjärta och sin mun till det jordiska utan att tänka på det andliga. Fisken betecknar hedningarna, som driva omkring i åtråns böljor. Deras blod är ringa, d. v. s. deras tro och deras åstundan till Gud är liten. Därför åstundar jag djurets hjärta och fiskens blod, om det blott finnes några, som i sin kärlek sökte bjuda mig dem. De tre skarorna äro mina vänner. Den första består av dem, som förståndigt nyttja världen, den andra av dem, som lämna sitt eget och ödmjukt lyda, den tredje av dem, som äro beredda att dö för Gud.»

Ett sällsamt samtal i form av frågor och svar mellan Gud och bruden om konungen och om konungens och hans efterkommandes arvsrätt i riket, och huru somt bör återkrävas av efterträdarna på tronen och somt icke.

BOK 4 - KAPITEL 3

O Herre», sade bruden, »vredgas icke, om jag frågar. Jag har hört av skriften, att

ingenting får förvärfvas med orättvisa och att intet förvärvat får behållas emot rättvisan. Nu har denne konung ett land, om vilket några säga, att han har det med rätt, medan andra säga tvärt emot. Därför är det underligt, om du hos honom vill fördraga det som du förkastar hos andra.»

Gud svarade: »Efter syndafloden återstodo inga andra människor än de, som funnos i Noas ark. Från dem härstammade en släkt, som kom österut, och några av den slakten kommo till Sverige. En annan släkt kom västerut, och från den härstammade några, som kommo till Danmark. De, som först började odla den jord som ej var kringfluten av vatten, de tillägnade sig intet av deras jord, som bodde hinsides vattnen och på öarna, utan var och en lät sig nöja med det som han funnit, liksom det står skrivet om Lot och Abraham, att Abraham sade: 'Om du går åt höger, skall jag hålla mig åt vänster'. Det var, som om han ville säga: 'Vad du tillägnar dig, det skall varda ditt och dina arvingars'. Sedan kommo under tidernas lopp domare och konungar, vilka nöjde sig med sina länder och ej intogo deras område, som bodde på öarna och hinsides vattnen; var och en höll sig inom sina förfäders landamären.»

Hon frågade: »Om någon del av riket avhändes genom någon gåva, skall icke då den delen återkrävas av de efterkommande?»

Gud svarade henne: »I ett rike förvarades en krona, som tillhörde konungen. Folket, som ansåg sig icke kunna bestå utan konung, valde sig en konung och lämnade åt den valde konungen kronan i förvar; den skulle sedan gå i arv till den kommande konungen. Om nu denne utvalde konung ville avyttra någon del av kronan, så kunde och borde förvisso den kommande konungen återkräva den, ty ingen förminskning får ske med kronan, och konungen får icke under sin livstid förminska eller avhända sig rikets krona utom av en förnuftig anledning, om sådan finnes. Ty vad är rikets krona annat än den kungliga makten? Vad är riket annat än det folk som bor däri? Och vad är konungen annat än rikets och folkets målsman och vidmakthållare? Därför får kronans bevarare och försvarare ingalunda dela eller förminska kronan till förfång för den kommande konungen.»

Bruden invände: »Men om konungen av nödvändigheten eller av våldet tvingas att bortlämna en del av kronan?»

Gud svarade: »Om två män vore i en träta och den ene, som vore mäktigare, ej ville göra någon eftergift såframt icke den andres finger högges av - vems vore väl det avhuggna fingret om icke dens, som lidit skadan? Så förhåller det sig ock med riket. Om någon konung av nödtvång eller till följd av iråkad fångenskap skulle förminska riket med någon del, så kan förvisso en kommande konung återkräva den. Konungen är nämligen icke kronans herre utan dess förvaltare, och nöd gör ej lag.»

Hon frågade: »Om konungen under sin livstid förlänat någon herre en del av kronan och om denne herre och hans efterkommande behölle länet som sitt eget efter konungens död, månne det då ej borde återkrävas?»

Herren svarade: »Förvisso borde det länet återgå till den laglige ägaren».

Hon fortsatte: »Om en del av kronan vore pantsatt till någon för att gälda en skuld och denne uppbure skatterna under många år och sedan doge, varefter landsändan komme i en annans händer, som icke hade någon rätt till den, eftersom den ej förlänats eller förpantats åt honom utan han kommit över den genom en tillfällighet, men ej ville släppa den ifrån sig utan penningersättning, vad vore då att göra?»

Herren sade: »Om någon hölle en guldklimp i handen och sade till den som stode bredvid: 'Denna guldklimp är din; om du vill hava den, må du giva mig så och så många skålpund', förvisso borde då dessa skålpund givas åt honom. Ty om något land intagits med makt och besittes i fred, må det på klokt sätt återkrävas och efter beräknat skadestånd återförvärfvas. Och liksom, då den nyvalde konungen lyftes upp på en sten för att beskådas av folket, detta betecknar att han har makt och herravälde över de övre delarna av riket, så hör även landet i de nedre delarna, både genom ärftlig rätt och genom köp och återköp, till riket. Därför skall konungen bevara vad han fått, ty om han handlar annorlunda, kan det hända att han förlorar herraväldet och förvandlas till undersåte.»

Åter talade bruden: »O Herre, vredgas icke, om jag frågar ännu en gång. Denne konung har två söner och två riken. I det ena riket tillsättes konungen med ärftlig rätt och i det andra efter folkets godtycke. Men nu har man gjort tvärtom, ty den yngre sonen har blivit tagen till konung i arvriket och den äldre i valriket.»

Gud svarade: »Hos dem, som valde dem, funnos tre olämpliga egenskaper, och den fjärde fanns i överflödande grad: oordnad kärlek, låtsad klokhet, smicker av dåraktiga människor och misströstan på Gud och allmogen. Därför var deras val emot rättvisan, emot Gud, emot statens goda och allmogens nytta. Fördenskull är det, på det att freden måtte bevaras till allmogens nytta, nödvändigt att den äldre sonen återfår arvriket, medan valriket tillfaller den yngre. Ja, om man icke ändrar det skedda, skall riket taga skada, allmogen lida förfång, osämja uppstå och sönerns dagar förbittras, och deras riken skola icke mer vara riken, utan det skall gå såsom det står skrivet: 'De mäktiga skola störtas från sina troner, och de, som vandra på jorden, skola upphöjas'.

Se, jag framställer för dig en liknelse om två riken. I det ena är val, i det andra arv. Det första, där det är val, är kullstörtat och plågat, eftersom den rätte arvingen icke blev vald. Skuld till detta hade de, som valde, och de, som härsklystet åtrådde riket. Men Gud straffar icke sonen för faderns synder och vredgas icke i evighet utan skipar och upprätthåller rättvisa på jorden och i himmelen. Därför skall detta rike ej komma till sin

forna ära eller uppnå ett lyckligare tillstånd, förrän den rätte arvingen träder upp, antingen på fäderne- eller mödernesidan.»

Guds ord till bruden om de båda andarna, den gode och den onde, och om den sällsamma strid, som försiggår i en förnäm frus själ genom den gode andens ingivelser och den onde andens frestelser, och vad hon härvidlag bör välja.

BOK 4 - KAPITEL 4

Kristus talar till bruden: »Av två andar ingivas och ingjutas tankar och ingivelser i människornas hjärtan, nämligen av en god och av en ond ande. Den gode anden råder människan att tänka på det framtida himmelska och att icke älska det timliga. Den onde anden råder människan att älska det synliga, gör att synden ser lätt ut, sänder svagheter och sätter svaga människors exempel till förebild. Se, jag vill i bild beskriva för dig, huru de båda andarna upptända den drottningens hjärta, som du känner och om vilken jag förut talat med dig.

Den gode anden ingiver henne dessa tankar: Rikedomar äro mödosamma, världslig ära såsom vind, köttsliga njutningar såsom en dröm, glädjen förgänglig och allt världsligt fåfängligt; däremot är domen oundviklig och plågaren mycket svår. Det synes mig därför mycket hårt att avlägga sträng räkenskap för förgängliga rikedomar, att skörda andlig vanheder för fåfänglig vind, att uthärda lång bedrövelse för en kortvarig förnöjelse och att avlägga räkenskap för honom, som känner allting innan det blir till. Fördenskull är det tryggare att lämna mycket och sålunda hava mindre räkenskap att avlägga än att insnärjas i mångahanda och behöva avlägga en lång och mödosam räkenskap.

Den onde anden ingiver henne däremot sådana tankar: Låt dylika tankar fara, ty Gud är mild och blidkas mycket lätt. Äg frimodigt det goda och giv frikostigt vad du äger. Du är ju född till att hava rikedomar, och rikedomar ha givits dig för att du skall bli prisad och giva åt den som begär av dig. Men om du lämnar dina rikedomar, måste du tjäna dem, som nu tjäna dig, din ära blir mindre och din försmädelse större. Den fattiga människan vandrar nämligen utan hugnad. Det är svårt för dig att vänja dig vid nya seder, att kuva ditt kött med främmande vanor och leva utan betjäning. Håll därför fast vid den ära du tagit emot, lev kungligt efter ditt stånd och sköt ditt hus på hedersamt vis. Om du förändrar din vandel, skall du bli tadlad för ostadighet. Fortsätt att leva så som du börjat, så blir du ärorik inför Gud och människor.

Åter ingiver den gode anden sina råd i denna drottningens själ, i det han säger: Jag vet

två ting vara eviga, nämligen himmelen och helvetet. Den, som älskar Gud över allting, skall ej ingå i helvetet, men den som icke älskar Gud skall icke komma till himmelen. På vägen till himmelen gick den människovordne Guden själv fram och bekräftade den med tecken och med sin död. O hur ärorikt är icke det himmelska, hur bitter är icke djävulens elakhet och hur fåfängligt är icke det jordiska! Denne Gud åtföljde hans moder och alla helgon, vilka hellre ville utstå alla kval och mista allting, ja t.o.m. föraktade sig själva för att icke gå miste om det himmelska och eviga. Därför är det tryggare att lämna ära och rikedomar i rätt tid än att hålla fast vid dem ända till slutet, ty det kan hända att man glömmer bort minnet av synderna när smärtan tilltager på det yttersta. Och då skola de, som icke bekymra sig om min frälsning, roffa åt sig vad jag samlat.

Djävulens ingivelse genmäler däremot: Låt bli att tänka så! Vi äro svaga människor; Kristus däremot är Gud och människa. Vi få icke jämföra våra gärningar med helgonens, vilka ju hade större nåd och vänskap med Gud. Det är tillräckligt för oss att hoppas på himmelen, leva på vårt svaga vis och gottgöra våra synder med allmosor och böner. Barnsligt och dåraktigt är det att börja på med något ovanligt och så ej kunna fullfölja det.

Ånyo svarar den goda ingivelsen: Jag är ovärdig att liknas vid helgonen. Dock är det mycket tryggt att så småningom arbeta sig fram till fullkomligheten. Vad skulle hindra mig att gripa mig an med det ovanliga? Gud är ju i stånd att giva hjälp. Ofta händer det, att någon fattig man följer en mäktig och rik herres väg. Och ehuru den förnåme herrn kommer fortare fram till härbärgen, får njuta en kräslig kost och vila i en mjuk säng, så kommer dock den fattige fram till samma härbärge, ehuru senare, och får smaka kvarlevorna av den förnåme herrns måltid - detta hade han ej fått, om han icke följt dennes väg och uppsökt hans härbärge. Så säger jag även nu, att ehuru jag är ovärdig att liknas vid helgonen, vill jag dock slå in på den väg de valt för att åtminstone få del av deras förtjänster.

Det är nämligen två ting som oroar mitt sinne. För det första att högmodet får makt med mig, om jag stannar i mitt fädernesland. Kärleken till mina fränder, som bedja om hjälp, nedtrycker min håg. Överflödet på tjänstefolk och kläder vållar mig besvär. Därför är det behagligare och rådligare för mig att stiga ned från högmodets säte och ödmjuka min kropp med en pilgrimsfärd än att stanna kvar i mitt ärofulla stånd och hoga synd på synd. För det andra plågas jag av folkets fattigdom och rop på hjälp; jag borde bistå det men ligger det i stället till last med min närvaro. Därför är mig ett gott råd av nöden.

Den onda ingjutelsen och djävulska ingivelsen svarar: Att begiva sig på pilgrimsfärd tillkommer blott den ostadige. Barmhärtigheten är dock välbehagligare för Gud än offer. Om du reser ut ur ditt fädernesland, komma vinningslystna människor, som hört talas

om dig, att plundra dig och taga dig till fånga. Så skall du i stället för frihet få erfara fångenskap, i stället för rikedom fattigdom, i stället för heder vanheder, i stället för maklig vila oro och bedrövelse.

Den gode anden kommer nu med denna ingivelse: Jag hörde talas om en, som blev tillfångatagen och satt i tornet och som kände större tröst i fångenskapen och mörkret än han någonsin rönt i sitt överflöd och sin timliga hugnad. Om det därför behagar Gud att sända mig bedrövelse, så skall detta lända mig till större förtjänst. Gud är ju mild till att trösta mig och redobogen att bistå, framför allt om jag lämnar mitt land blott för mina synders skull och för att vinna Guds kärlek.

Den onda ingjutelsen och djävulska ingivelsen svarar ånyo: Om du är ovärdig att få tröst av Gud och om du varit otålig när det gällt fattigdom och ödmjukhet, då kommer du att ångra den stränghet du ålagt dig, ty du kommer att hava en stav i handen i stället för ring, en simpel duk på huvudet i stället för krona och en tarvlig säck i stället för purpurskrud. Den gode anden svarar: Jag har hört, att den heliga Elisabet, prinsessa av Ungern, uppfödd i veklighet och förnämt gift, uthärdade stor fattigdom och försmädelse men fick större tröst av Gud i fattigdomen och en härligare krona än om hon stannat kvar i all världslig ära och hugnad.

Åter viskar den onda ingivelsen: Vad skall du göra, om Gud lämnar dig i händerna på män, som våldtaga din kropp? Måne du då kan härda ut av blygsel? Måste du icke då otröstligen sörja över din envishet och hela din släkt skämmas och sörja? Och då kommer du förvisso att känna otålighet och ängslan i hjärtat och bliva otacksam mot Gud. Du kommer rentav att önska dig döden. Måne du kan våga visa dig, när du blivit så utskämd i allas mun?

Den goda tanken svarar åter: Jag har hört av skrifterna, att den heliga jungfrun Lucia blev bortförd till en bordell, men hon var ståndaktig i tron, förtröstade på Guds godhet och sade: Huru mycket än min kropp våldföres, är jag dock jungfru, och min krona skall fördubblas. Och Gud såg hennes tro och bevarade henne oskadd. Sålunda säger jag, att Gud, som icke låter någon frestas över förmågan, skall bevara min själ, min tro och min vilja. Jag anförtror mig alltså helt åt honom. Ske hans vilja med mig!

Emedan denna fru ansättes av sådana tankar, vill jag förmana henne till tre ting. För det första att hon drager sig till minnes, till vilken ära hon är utvald. För det andra vilken kärlek Gud bevisat henne i hennes äktenskap. För det tredje hur nådigt hon blivit bevarad i denna dödlighet. Vidare vill jag varnande påminna henne om tre ting. För det första att hon skall avlägga räkenskap inför Gud över hela sitt timliga gods, ja t.o.m. över den minsta skärv, hur hon lyfte den och gav ut den. För det andra att hennes tid är

mycket kort och att hon icke vet ordet av förrän hon skall dö. För det tredje att Gud icke skonar härskarinnan mer än tjänarinnan.

Därför råder jag henne till tre ting. För det första att ångra det hon begått och göra fruktbar bättring för sina biktade synder samt älska Gud av hela sitt hjärta. För det andra råder jag henne att förståndigt undfly skärseldsplågan. Ty liksom den, som icke älskar Gud av hela sitt hjärta, är värd ett stort straff, så är den, som icke gör bättring för sina synder ehuru han kan det, värd skärselden. För det tredje råder jag henne att för en tid lämna köttsliga vänner för Guds skull och för att undgå skärseldsplågan begiva sig till en plats, där det finns en genväg mellan himmel och död, eftersom där finnas avlater (d. v. s. räddning för själarna), som heliga påvar givit och Guds helgon utverkat genom sitt blod.»

Den helige Petri ord till bruden om den stora åstundan han hade att frälsa folken, och huru han anvisar bruden, hur hon skall erhålla en åminnelse, och om de stora undergärningar, som ännu skola uppfyllas och fullbordas i staden Rom.

BOK 4 - KAPITEL 5

Den helige Petrus talar till Kristi brud: »Dotter, du liknade mig vid en plog, som gör breda fåror och rycker upp rötterna. Detta var förvisso sant. Ty så nitälskade jag mot lasterna och så eldad var jag för dygderna, att jag, om jag kunnat omvända hela världen till Gud, ingalunda hade sparat mitt liv eller mina krafter. Gud var mig så ljuv att tänka på, att tala om, att arbeta för, att allt annat var mig bittert att tänka på förutom Gud. Dock var även Gud bitter för mig men icke för sin egen skull utan för min skull. Ty så ofta jag tänkte på huru mycket jag syndat och huru jag förnekat honom, grät jag bittert, ty jag hade nu lärt mig att älska fullkomligt, och mina tårar voro mig lika angenäma som ljuv föda. Men när du nu beder mig att giva dig en åminnelse, svarar jag dig: Måne du icke hört hur glömsk jag var?

Jag var ju fullkomligt undervisad i Guds väg, och med en ed förband jag mig att vara trofast mot Gud och dö med honom, men på en kvinnas fråga förnekade jag sanningen, och varför? Därför att Gud lämnade mig åt mig själv och jag icke kände mig själv. Men vad gjorde jag sedan? Jag begrundade förvisso mig själv och övervägde, att jag intet var av mig själv, och jag stod upp och skyndade till Sanningen, Gud, som intryckte minnet av sitt namn så djupt i mitt hjärta, att jag varken inför tyrannerna eller under gisslandet eller i döden kunde glömma honom. Så må också du göra. Stå i ödmjukhet upp och gå till åminnelsens mästare och begär en åminnelse av honom. Han är nämligen den ende, som kan allt.

Jag skall emellertid hjälpa dig, så att du blir delaktig av de korn, som jag utsådde på jorden. Vidare säger jag dig, att denna staden Rom var kämparnas stad och dess gator belagda med guld och silver. Nu äro emellertid safirstenarna förvandlade till smuts, stadens invånare äro mycket få och deras högra öga är utslaget och deras högra hand avhuggen; paddor och ormar bo hos dem, och för deras gifts skull våga icke de saktmodiga djuren visa sig eller mina fiskar upplyfta huvudet. Därför skola ännu fiskar samlas i denna stad, och om de än icke bliva så många som fordom, skola de dock vara lika älskliga och tappra, så att vid deras lek paddorna och grodorna stiga ned, ormarna förvandlas till lamm, och lejonen bliva såsom duvor vid sina fönster.»

Dessutom tillägger han: » Jag säger dig vidare, att man ännu i dina dagar skall få höra ropet: 'Leve Petri ställföreträdare!', och du skall få se honom med dina ögon, ty jag skall undergräva vällustens berg, och de som sitta därpå skola stiga ned, och de som icke vilja stiga ned godvilligt, skola komma tvingade, emot allas förhoppning, ty Gud vill upphöjas med barmhärtighet och sanning.»

Den helige Pauli ypperliga berättelse för bruden, huru han av Gud blev kallad genom den helige Stefani förböner; om vargen, som blev ett lamm, och huru gott det är att bedja för alla.

BOK 4 - KAPITEL 6

Den helige Paulus talar till Kristi brud, sägande: »Dotter, du jämförde mig med ett lejon, som blev uppfostrat bland vargar men på underbart sätt tagen från vargarna. Ja, dotter, jag var i sanning en rovlysten varg, men från en varg gjorde Gud mig till ett lamm, och detta för två sakers skull. För det första för sin stora kärlek, i det han gör sina käril av de ovärdiga och sina vänner av syndarna. För det andra för den allrasaligaste Stefani, den förste martyrens, böners skull. Jag vill nämligen visa dig, hurudan jag var och vilken avsikt jag hade, när Stefanus stenades, och varför jag förtjänade hans böner. Jag gladdes sannerligen icke och njöt icke av den helige Stefani pina, och jag avundades icke hans ära, men jag åstundade dock att han skulle dö, emedan jag, såvitt jag då kunde döma, icke såg honom hava den rätta tron.

När jag såg hans övermåttan stora iver och tålmod att bära lidandet, sörjde jag mycket över att han var otroende, när han i själva verket var högst troende och jag helt och hållet blind och otroende, och jag hyste medlidande med honom och bad av hela mitt hjärta, att hans bittra pina måtte lända honom till ära och belöning. Fördens skull var jag

bland de första, vilka fingo gagn av hans bön, ty genom hans bön blev jag bortryckt från de många vargarna och blev till ett mildt lamm. Därför är det gott att bedja för alla, ty den rättfärdiges bön gagnar dem, som äro närmast och lämpligast till att mottaga nåden. Men nu klagar jag över att denne man, som var så värtalig bland de lärda och så tålig bland dem, som stenade, är mycket glömd och förgäten av mångas hjärtan och mest av dem, som natt och dag borde betjäna honom. De bjuda honom sina bröstna, tomma, smutsiga och vederstyggliga käril. Därför skola de, såsom skrivet är, iklädas dubbel skam och blygsel samt utkastas ur njutningens hus.»

Brudens sällsamma och märkliga vision angående en själ, som skall dömas, och djävulens anklagelser och den ärorika jungfruns försvarstal, samt en utläggning av denna vision, vari himmelen betecknas med ett palats, Kristus med en sol, jungfrun med en kvinna, djävulen med en neger och ängeln med en riddare, vari det talas om två platser med oåterkalleliga straff och tre platser med straff som skola upphöra, och vari det säges mycket annat märkligt, framför allt om förbövernans makt.

BOK 4 - KAPITEL 7

En människa, som vakade i bön och icke sov, tyckte sig i en andlig vision se ett palats av omätlig storlek. Där funnos otaliga varelser, klädda i vita, skinande kläder, och var och en av dem sågs hava sitt eget säte. Längst fram i palatset stod ett domarsäte, och det såg ut som en sol sutte där. Den glans, som strömmade ut från solen, var omätlig i längd, djup och bredd. En jungfru, som hade en dyrbar krona på huvudet, stod bredvid tronen. Och alla tjänade den sol, som satt på domarsätet, och hyllade den med hymner och lovsånger.

Sedan syntes en neger, fasansfull till utseende och åtbörder. Han tycktes vara full av avund och upptänd av stor vrede, och han ropade: »Du rättvise domare, tilldöm mig själen och hör hennes gärningar! Föga återstår nämligen av hennes liv. Tillåt mig även att straffa kroppen jämte själen, till dess de skiljas från varandra!»

Därefter fick jag se, att det inför domarsätet stod en, vilken såg ut som en beväpnad riddare. Han var ärbar och vis i sitt tal och sansad och mild i sina åtbörder. Han sade: »O domare, se här de goda gärningar, som han gjort ända till denna stund!»

Genast hördes en röst från solen i domarsätet: »Här är lasten större än dygden. Det är icke rättvist, att lasten förenas med den högsta dygd.» Negern svarade: »Det är rättvist, att denna själ blir min. Ty om hon hade något lastbart i sig, så finnes hos mig all

ondska.»

Riddaren genmälte: »Guds barmhärtighet följer varje människa allt intill döden, ja intill sista ögonblicket, och sedan stundar domen. Men hos den mannen, som vi nu tala om, äro själ och kropp ännu förenade, och uppfattningsförmågan har han ännu kvar.»

Negern inföll: »Skriften, som ej kan ljuga, säger: 'Du skall älska din Gud över allting och din nästa såsom dig själv'. Men denne gjorde alla sina gärningar av fruktan och icke av kärlek, såsom han borde. Du skall även finna, att han haft föga ånger över de synder han biktat. Himmelriket har han ej förtjänat; följaktligen har han förtjänat helvetet. Hans synder ha här uppenbarats inför den gudomliga rättvisan, emedan han ännu aldrig erfarit en av Gudskärlek ingiven ånger över de synder som han begått.»

Riddaren invände: » Jo, han har hoppats och trott, att han skulle få sann ånger före sin död». Negern svarade honom: »Du har samlat alla de goda gärningar, som han gjort, och du känner till alla de ord och tankar, som skulle kunna lända hans själ till frälsning. Allt detta, hurudant den än må vara, kan icke jämföras med den nådegåva, som består i en av Gudskärlek ingiven och med tro och hopp förbunden ånger; ännu mindre kan det utplåna alla hans synder. Ty Gud är av evighet så rättvis, att ingen syndare, som ej känt fullkomlig ånger, får inträda i himmelriket. Det är omöjligt, att Gud dömer stick i stäv mot den ordning, som från evig tid varit i hans förutvetande. Alltså bör denna själ dömas till helvetet och förenas med mig för att evigt pinas.»

Vid dessa hans ord teg riddaren och svarade intet.

Sedan syntes oräkneliga djävlar, lika gnistor, som flyga upp ur en brinnande ugn; de ropade med en röst och sade till honom, som satt i domarsätet såsom solen: »Vi veta, att du är en Gud i tre personer, att du har varit från begynnelsen och skall vara utan slut och att det icke finnes någon annan Gud än du. Du är sannerligen själva kärleken, varmed barmhärtigheten och rättvisan äro förenade. Du har varit i dig själv av begynnelsen, helt oförminskad och oföränderlig, såsom det höves Gud. Utanför dig finns intet, och intet finnes, som har glädje utan dig. Din kärlek skapade sålunda änglarna av intet annat ämne än av din gudoms makt, och du gjorde såsom barmhärtigheten föreskrev.

Men sedan vi i vårt inre blivit upptända av högmod, avund och åtrå, kastade din kärlek, som älskade rättvisan, ut oss från himmelen med vår elakhets eld, ned i ett mörkt, omätligt djup, som nu kallas helvetet. Så gjorde din kärlek då, och den skall ej heller nu vara skild från din rättvisa dom, vare sig denna sker enligt barmhärtigheten eller enligt rättvisan. Vi säga ännu mer: om det, som du älskat högre än allt annat, nämligen den jungfru, som fött dig och som aldrig syndat, om hon hade begått en dödssynd och dött utan gudlig ånger, så skulle hennes själ - så älskar du rättvisan - aldrig ha kommit till

himmelen utan ha stannat hos oss i helvetet. Därför, o domare, varför tilldömer du oss icke denna själ, så att vi få straffa henne efter hennes gärningar?»

Då hördes ett ljud såsom av en basun, och de, som hörde detta, tystnade. En röst sade: »Tigen stilla, I alla änglar, själar och demoner, och lyssnen till vad Guds moder talar!»

Strax visade sig jungfrun inför domarsätet, och under sin mantel tycktes hon dölja några stora föremål. Hon sade: »I fiender, I förföljen barmhärtigheten, och med ingen kärlek älsken I rättvisan. Fastän denna själ ådagalägger en brist på goda gärningar, som gör, att hon ej bör komma till himmelen, så skåden likväl, vad jag har under min mantel!»

När jungfrun lyfte upp båda mantelskörten, syntes under den ena likasom en liten kyrka, vari några munkar befunno sig, och under den andra kvinnor och män, Guds vänner, ordensmänniskor och andra. Och de ropade alla med hög röst och sade: »Förbarma dig, nåderike Gud!»

Sedan blev det tyst, och jungfrun talade och sade: »Skriften säger: 'Den, som har fullkomlig tro, han kan med den förflytta berg i världen'. Vad kunna och böra då icke deras röster göra, som haft tro och tjänat Gud med brinnande kärlek? Vad skola icke även de Guds vänner göra, som han bett sända förböner för honom, så att han måtte undslippa helvetet och komma till himmelen, och som icke begärt någon annan lön för sina goda gärningar än himmelriket? Månne icke alla deras tårar och böner förmå gripa och upplyfta honom, så att han före sin död får gudsingiven ånger och kärlek tillika? Jag skall även bifoga mina egna böner och bönerna av alla de helgon, som finnas i himmelen, och som han ägnat särskild heder.» Jungfrun tillade: »Demoner, jag befäller eder med domarens makt att giva akt på det, som I nu skåden i rättvisan!» Då svarade de alla såsom med en mun: »Vi se, att i världen blidkas Guds vrede av litet vatten och stort väder. Så beveker ock din bön Gud till barmhärtighet jämte kärlek.»

Sedan hördes från solen en röst, som sade: »För mina vänners böner skall denne man få gudlig ånger före sin död. Han skall alltså icke hamna i helvetet utan få renas tillsammans med dem, som lida svårt straff i skärselden. Och när själen blivit renad, skall hon undfå lön i himmelen tillsammans med dem, som haft hopp och tro på jorden men ringa kärlek.» Nu flydde demonerna.

Därefter tyckte sig bruden se, att det öppnade sig ett mörkt och hemskt ställe, där det syntes en ugn, som brann invändigt. Elden hade intet annat att förbränna än djävlar och levande själar. Ovanför denna ugn visade sig den själ, vars dom redan fällts. Själens

fötter voro fästade vid ugnen, och själen stod upprätt liksom en människa. Hon stod icke på den högsta platsen och ej heller på den lägsta utan likasom på ugnens sida. Hennes gestalt var hemsk och sällsam. Elden i ugnen syntes draga sig upp genom själens fötter, liksom när vattnet stiger upp genom rör; den tryckte sig hårt samman och for upp över huvudet, så att svettporerna liknade ådror, uppsvällda av brinnande eld. Öronen sågo ut som smeders blåsbälgar och satte hjärnan i rörelse med sitt oavbrutna blåsande.

Ögonen tedde sig bakåtvända och insjunkna, innantill fästade vid nacken. Munnen var vidöppen, och tungan, som var utdragen genom näsborrharna, hängde ned på läpparna. Tänderna voro likt järnspikar fästade genom gommen. Armarna voro så långa, att de hängde ända ned till fötterna, och båda händerna tycktes hålla och sammanpressa något fett med sjudande tjära. Huden, som betäckte själen, syntes ligga som ett djurskinn över en kropp, och den var såsom ett med sädesvätska övergjutet linnekläde. Detta kläde var så kallt, att var och en, som såg det, måste rysa. Var trängde ut därifrån såsom ur ett sår med skämt blod, och den stank, som därvid kändes, var så ohygglig, att icke ens den värsta stank i världen kunde jämföras med den.

Efter att ha sett denna plåga hörde bruden en röst från själen. Denna skrek »Ve!» fem gånger och grät och ropade av alla sina krafter. »Ve mig för det första», sade hon, »att jag så föga älskat Gud för alla hans stora dygder och den nåd som han förunnat mig! Ve mig för det andra, att jag icke fruktat rättvisan såsom jag borde! Ve mig för det tredje, att jag älskade kroppens och mitt syndiga kötts lusta! Ve mig för det fjärde för världens rikedomars och mitt högmods skull! Ve mig för det femte, att jag någonsin sett Ludvig och Johanna!»

Sedan sade ängeln till mig: » Jag vill förklara denna vision för dig. Det palats, som du såg, är en bild av himmelen. De många varelser, som sutto på troner och voro klädda i vita, skinande kläder, äro änglar och helgons själar. Solen betecknar Kristus i sin gedom, kvinnan den jungfru som fött Gud, negern den djävul som anklagar själen, riddaren den ängel som omtalar själens goda gärningar och ugnen helvetet, vars inre bränner så hett, att om hela världen brunne med allt vad däri är, så kunde det ändå ej förliknas vid hettan i denna ugn.

I ugnen höras skilda röster, vilka alla tala emot Gud och vilka alla börja och sluta sitt tal med 'Ve!' Sjalarna te sig som människor, vilkas lemmar utan misskund uttänjas och vilka aldrig få en stunds vila. Vet även, att den eld som du såg i ugnen, brinner i evigt mörker och att icke alla själar, som brinna där, hava samma slags plåga. Mörkret omkring ugnen kallas Limbus och utgår av det mörker, som råder i ugnen; bådadera äro dock ett område och ett helvete, och den, som kommer dit, kan aldrig få bo hos Gud.

Ovanför detta mörker är den svåraste skärseldsplåga, som själar kunna uthärda. Utanför den platsen finns det en annan plats, där det råder en mindre pina, som ej är något annat än krafternas förminskning i styrka och skönhet och dylikt. Det är, för att tala i liknelse, som om någon hade varit sjuk och sjukdomen eller plågan hade upphört men han ännu icke hade några krafter utan måste återvinna dessa så småningom. Det finns ännu en tredje, högre plats, där det icke råder någon annan plåga än längtan att komma till Gud. För att du skall förstå detta bättre i ditt sinne, kommer jag med en liknelse. Föreställ dig, att koppar blivit blandat med guld och nu brinner tillsammans med guldets i den hetaste eld, där metallen skall renas så länge att kopparen är förtärd och guldets är kvar i rent skick.

Ju starkare och tjockare kopparen är, desto hetare eld behöver man för att guldets skall bli klart som vatten och alldeles glödande. Sedan bär mästaren guldets till en annan plats, där det skall få verklig gestalt för att ses och beröras. Därefter sänder han det till ett tredje ställe, där det skall förvaras för att överlämnas åt ägaren. Så är det ock i andlig måtto. På det första stället, ovanför mörkret, råder den svåraste skärseldsplågan. Det var där du såg nämnda själ renas. Själarna utsätts där för djävlarernas beröring och - för att tala i liknelse - giftiga kräldjur och vilda rovdjur.

Där är hetta och köld, där är mörker och kval, och allt detta härrör från pinan i helvetet. Somliga själar lida större, andra mindre straff, allteftersom synderna blivit gottgjorda eller icke, medan själen ännu bodde i kroppen. Sedan för mästaren - jag menar den rättvise Guden - guldets - jag menar själarna - till andra ställen, där de endast plågas av brist på krafter, och där måste de dväljas, tills de få undsättning antingen av sina särskilda vänner eller av den heliga Kyrkans oupphörliga gärningar.

Ju större hjälp själen får av sina vänner, desto fortare tillfrisknar hon och befrias från denna plats. Därefter föres själen till en tredje plats, där den enda plågan består i längtan att få komma till Guds närvaro och hans saliggörande åskådning. Här dväljas många och mycket länge, med undantag av dem som, medan de levde i världen, hade fullkomlig åstundan att komma till Guds närhet och hans åsyn. Vet även, att många i världen dö så rättfärdiga och oskyldiga, att de genast komma till Guds närhet och åsyn. Och somliga hava gottgjort sina synder med så många goda gärningar, att deras själar ingen plåga skola känna. Det är emellertid få, som icke komma till den plats, där man längtar att få komma till Gud.

Och alla de själar, som dväljas på dessa tre platser, få del av den heliga Kyrkans böner och goda gärningar, som förrättas i världen, och särskilt av dem, som de själva gjort medan de levat, och av dem, som deras vänner göra efter deras död. Vet även, att liksom synderna äro mångfaldiga och växlande, så äro även straffen mångahanda och

olika. Liksom den hungrige gläder sig åt den mat, som kommer till hans mun, en törstig åt drycken, en sorgsen åt den glädje han får uppleva, en naken åt kläder och en sjuk åt att komma i säng, så glädja sig alltså själarna och få del av det goda, som för deras skull göres i världen.»

Ängeln tillade: »Välsignad vare den, som i världen bistår själarna med böner och goda gärningar samt med sin kropps arbete, ty ljuga kan icke Guds rättvisa, som säger, att själarna antingen skola renas efter döden med skärseldens kval eller hastigare förlossas genom vänners goda gärningar!«

Sedan hördes många röster ur skärselden säga: »O Herre Jesus Kristus, rättvise domare, sänd din kärlek till dem, som andligen hava makt i världen; då kunna vi mer än nu taga del i deras sång, läsning och offer!«

Ovanför det rum, varifrån detta rop hördes, syntes likasom ett hus, och därifrån hördes många röster, som sade: »Må Gud löna dem, som sända oss hjälp i vår vanmakt!«

Ur själva huset syntes likasom en morgonrodnad uppstiga, men under morgonrodnaden visade sig en sky, som ingenting hade av morgonrodnadens glans, och från skyn hördes en stark röst, som sade: »O Herre Gud, giv av din oändliga makt hundrafaldig lön åt dem i världen, som med sina goda gärningar lyfta oss upp till din gudoms ljus och till ditt anletes åsyn!«

Ängels ord till bruden om anledningen till det straff, som den av Gud i föregående kapitel dömda själen lider, och om den lättnad, som denne man fick i sitt straff, emedan han före sin död visade skonsamhet mot sina ovänner.

BOK 4 - KAPITEL 8

Vidare talar ängeln och säger: »Den själ, vars belägenhet du sett och vars dom du hört, är i den svåraste pinan i skärselden. Pinan ligger däri, att han icke vet, om han skall uppnå den himmelska vilan efter skärseldens slut eller om han är fördömd. Och detta är Guds rättvisa, ty han hade stor klokhets och urskillningsförmåga, men han använde den till världens gagn och kroppsligen, icke till själens gagn och andligen. Han glömde nämligen bort att tänka på Gud, så länge han levde, och därför lider hans själ nu eldens hetta och skälver av köld. Den är blind av mörkret och fasar dock för djävulens förfärliga anblick; den är döv av djävulens skri, hungrar och törstar invändigt och är till det yttre hölj med skam.

Dock förunnade Gud honom en nåd efter döden, nämligen att han ej skulle beröras av djävlarne, ty endast för Guds heders skull förlät han de svåra förbrytelser, som hans värsta fiender begått mot honom, underlät att hämnas och försonade sig med sin värste ovän. Vet även, att det goda han gjort och det som han lovat, de allmosor han givit av sina rättfärdigt förvärvade ägodelar och framför allt Guds vänners böner, de minska hans pina och skänka honom svalka, så som det är bestämt i Guds rättvisa. Andra allmosor, som han givit av mindre väl förvärvade gods, gagna på andligt vis dem, som förut rättfärdigt ägt dem, eller också på lekamligt vis, om de äro värdiga enligt Guds anordning.»

Ängels ord till bruden om den gudomliga rättvisans dom över nämnda själ och om den tillfyllestgörelse, som här på jorden skall åstadkommas för denna sig i skärselden uppehållande själ.

BOK 4 - KAPITEL 9

Vidare talar ängeln: »Du hörde förut, att denne genom Guds vänners böner fick gudfruktig och av kärlek ingiven ånger över sina synder kort före sin död, och den ångern räddade honom från helvetet. Därför dömde Guds rättvisa efter döden, att han skulle brinna i skärselden i de sex åldrar, som han hade från den stund, då han först begick en medveten dödssynd, och till dess han kände fruktbar ånger av kärlek till Gud, såframt han ej erhåller hjälp av de levande och av Guds vänner.

Den första åldern var, att han icke älskade Gud för dennes ädla lekamens död och för de mångfaldiga lidanden, som Kristus själv utstod för intet annat än för själarnas frälsning. Den andra åldern var, att han icke älskade sin egen själ såsom en kristen bör göra och icke tackade Gud för att han blivit döpt och ej var jude eller hedning. Den tredje åldern var, att han mycket väl visste vad Gud befalle honom göra men hade föga vilja att förverkliga det. Den fjärde åldern var, att han mycket väl visste vad Gud förbjuder dem som vilja komma till himmelen men ändå fräckt handlade däremot, i det att han icke följde samvetets varningar utan sin köttsliga åstundan och vilja. Den femte åldern var, att han icke nyttjade nåden och brukade bikten så som han borde, när han hade så lång tid. Den sjätte åldern var, att han brydde sig föga om Guds lekamen och ej ville anamma den flitigt, eftersom han ej ville avhålla sig från synden, samt icke hade lust att kärleksfullt anamma Kristi lekamen förrän vid livets slut.»

Sedan visade sig en man, som var mycket hövisk att åse. Hans kläder voro vita och skinande såsom prästens alba, och han var omgjordad med ett linneskärp och hade en

röd stola om halsen och under armarna. Han började sina ord på detta sätt: »Du, som ser detta, giv akt och märk och lägg på minnet vad du ser och vad som säges dig. I, som leven i världen, kunnen ej förstå Guds makt och förordningar före tidens början på samma sätt som vi, vilka äro hos honom. Ty det, som hos Gud sker på ett ögonblick, det kan av eder fattas endast med ord och liknelser på jordiskt sätt. Jag är en av dem, som denne till skärselden dömde man hedrade med sina gåvor, medan han levde. Därför förunnade Gud mig i sin nåd, att om någon ville göra det som jag råder till, så skulle dennes själ kunna föras till en högre plats, där hon skulle erhålla sin riktiga gestalt och icke känna några andra kval än dem som den lider, vilken haft en svår sjukdom och nu ligger utan krafter, sedan alla plågor försvunnit, men dock gläder sig, emedan han säkert vet, att han skall få överleva. Du hörde ju, att hans själ ropade ett femfaldigt ve.

Nu vill jag i stället säga honom fem trösterika saker. Det första veropet var, att han så litet älskat Gud. För att han må befrias från detta ve, må man för hans själ giva trettio kalkar, vari Guds blod offras och varmed Gud själv högt hedras. Det andra veropet var, att han icke fruktat Gud. För att utplåna denna synd må trettio präster, gudfruktiga enligt människors omdöme, utväljas, och var och en av dem må läsa trettio mässor, när han kan, nio till martyrernas ära, nio till bekännarnas, nio till alla helgons, en till änglarnas, en till den heliga Marias och en till den heliga Trefaldighetens, och de må ivrigt bedja för hans själ, så att Guds vrede måtte mildras och hans rättvisa böjas till barmhärtighet.

Det tredje veropet gällde hans högmod och vinningslystnad. För att utplåna dessa må man taga emot trettio fattiga, ödmjukt tvätta deras fötter och giva dem mat, penningar och kläder, varav de kunna hugnas. Och både de som tvätta och de som tvättas må ödmjukt bedja Gud, att denne för sin egen ödmjukhets och sin bittra pinas skull måtte förlåta denna själ den vinningslystnad och det högmod, som hon gjorde sig skyldig till. Det fjärde veropet gällde hans köotts vällust.

Om därför någon gäve en jungfru och likaledes en änka i kloster samt hjälpte en jungfru till ett gott äktenskap samt på samma gång skänkte dem så mycket gods, att de hade tillräckligt till föda och kläder, då skulle Gud förlåta den synd, som denna själ begått i köttet, ty dessa äro de tre levnadsstånd, som Gud utvalt och befallt till att hållas i världen. Det femte veropet var, att han begick många synder till andras förfång: han arbetade ju av alla krafter på att de två nyssnämnda personerna, som icke voro mindre närskylda än om båda varit av allra närmaste släkt, kommo tillsammans i äktenskap, och denna förening ombesörjde han mera för sin egen skull än för rikets och utan att fråga påven om lov, och emot den heliga Kyrkans lofvärda förordning.

Många ha blivit martyrer därför att de icke tålde, att sådant begicks emot Gud och den heliga Kyrkan och kristna seder. Den, som vill utplåna denna synd, må gå till påven

och säga: 'En man (namnet må han icke nämna) begick denna synd; han ångrade den visserligen på sistone och fick avlösning men hann ej gottgöra synden. Ålägg den därför mig vilken bot I viljen och jag förmår uthärda, ty jag är beredd att i hans ställe försona denna synd.' Sannerligen, även om det icke ålades denne en större bot än ett Fader vår, så skulle det dock förhjälpa denna själ till ett avkortande av skärseldsplågan.»

Kristus klagar inför bruden över romarna och fäller en hård dom över dem; om de dö i sina synder.

BOK 4 - KAPITEL 10

Guds Son talar dessa ord, sägande: »O Rom, för mina många välgärningar ger du mig en dålig vedergällning. Jag är Gud, som skapat allt och som uppenbarat min oändliga kärlek genom min kropps hårda, grymma död, vilken jag frivilligt utstod för själarnas frälsnings skull. Det finns tre vägar, och på dem har jag velat gå fram till dig, men du har sannerligen velat förråda mig på dem alla. På den första vägen hängde du en stor sten över mitt huvud, för att den skulle krossa mig. På den andra vägen satte du ett vasst spjut, som skulle hindra mig att komma fram till dig. På den tredje vägen grävde du en grop, för att jag oförsiktigt skulle falla däri och sålunda kvävas. Men det, som jag nu säger, bör icke förstås lekamligen utan andligen. Jag talar ju till Roms invånare, som göra sådant, men icke till mina vänner, som ej följa deras gärningar.

Den första vägen, på vilken jag brukar komma till människans hjärta, är den sanna gudsfruktan, och över den hängde människan en väldig sten, nämligen det hårda hjärtats stora förmätenhet, i det hon icke fruktar den domare, som ingen kan motstå, utan tänker så i sitt hjärta: 'Om gudsfruktan kommer till mig, skall mitt hjärtas förmätenhet krossa henne'.

Den andra vägen, på vilken jag kommer, är det gudliga rådets ingivelse, vilken även ofta kommer genom predikan och lärdom. På denna väg sätter människan ett spjut emot mig, när hon finner behag i att synda mot mina bud och fast föresätter sig att framhärda i sina synder, tills hon icke längre förmår bedriva dem. Detta är förvisso det spjut, som hindrar Guds nåd att komma till henne.

Den tredje vägen är den Helige Andes upplysning av varje människas hjärta; genom den kan människan förstå och överväga, hur mycket jag gjort för henne och hur svåra lidanden jag påtagit mig för hennes skull. På denna väg gräver hon mig en djup grop, i det hon säger så i sitt hjärta: 'Det som behagar mig, det är mig kärare än hans kärlek. För

mig är det nämligen tillräckligt att tänka på de ting, som behaga mig i detta livet.' Och så förkväver människan den gudliga kärleken jämte mina gärningar likasom i en djup grop.

Roms invånare göra mig i sanning allt detta och visa förvisso detta med ord och gärningar. De räkna mina ord och gärningar för intet och smäda mig, min moder och mina helgon, såväl på skämt som på allvar, såväl i glädje som i vrede, samt bereda oss skymf i stället för tacksägelse. De leva förvisso icke enligt de kristnas sedvänja, såsom den heliga Kyrkan lär, ty de hava icke större kärlek till mig än djävlarne, vilka hellre vilja utstå sitt elände i evighet och behålla sin ondska än skåda mig och dväljas hos mig i evinnerlig ära. Sådana äro framför allt de, som icke vilja anamma min lekamen, vilken på altaret förvandlas från bröd, såsom jag själv bestämt: anammandet därav hjälper allra mest emot djävulsk frestelse.

O hur olyckliga äro icke de, som, så länge de äro friska, försmå och avsky en sådan hjälp, som om den vore något värre än etter, eftersom de icke vilja avhålla sig från sina synder! Nu kommer jag därför på en för dem okänd väg med min gudoms makt för att utkräva hämnd på dem, som förakta min mandom. Och liksom de berett tre hinder för mig på sina vägar, så att jag icke skall kunna gå in till dem, så skall jag bereda dem tre andra ting, vilkas bitterhet de skola förnimma och smaka både som levande och som döda. Min sten är en plötslig och oförutsedd död, vilken skall krossa dem så, att allt, vad de hava till sin förnöjelse, skall stanna kvar här nere och själen allena nödgas komma till min domstol.

Mitt spjut är min rättvisa, vilken skall driva dem så långt bort ifrån mig, att de aldrig skola smaka min godhet, som återlöst dem, och aldrig skola se min skönhet, som skapat dem. Min grop är helvetets mörker, vari de skola falla för att där leva i eviga kval. Alla mina änglar i himmelen och alla helgon skola döma dem, och alla djävlar och alla själar i helvetet skola förbanna dem. Men dem betecknar jag och om dem säger jag detta, vilka äro så beskaffade som ovan är sagt, vare sig de äro ordenspräster, världspräster, lekmän eller kvinnor eller söner och döttrar till dessa, vilka nått en sådan ålder, att de förstå, att Gud förbjudit alla synder, och icke desto mindre frivilligt snärja sig i synder, i det de utestänga Gudskärleken och ringakta gudsfuktan.

Dock har jag ännu samma vilja som då jag hängde på korset. Jag är densamme som jag var, då jag förlät den rövaren, som bad om barmhärtighet, alla hans synder och öppnade himmelens portar för honom, men upplät helvetets stängsel för den andre rövaren, som föraktade mig; där skall han evigt pinas för sina synder.»

Den heliga Agnes' ord till den ärorika Jungfrun, vari hon prisar och välsignar henne, och huru hon beder till Jungfrun för dottern, och om Herrens och Jungfruns ljuva och trösterika svar till bruden, och huru denna världen betecknas med en gryta.

BOK 4 - KAPITEL 11

Agnes talar: »O Maria, du moder och du jungfru över alla jungfrur, du kan med rätta kallas den morgonrodnad, som belystes av den sanna solen, Jesus Kristus. Men månne jag kallar dig morgonrodnad för din kungliga ätt, eller för rikedomar eller ära? Ingalunda. Nej, du må med rätta kallas morgonrodnad för din ödmjukhets, för ditt troslys' och för ditt oförlikneliga kyskhetslöftes skull. Du är nämligen den sanna solens förebåderska och framlederska. Du är de rättfärdigas glädje, djävlnas bortdriverska syndarnas tröst. Därför beder jag dig för det bröllops skull, som Gud firade med dig i denna stund, att din dotter må kunna förbliva i din Sons heder och kärlek.»

Guds moder svarade: »Säg för hennes skull, som hör detta, hur du fattar detta bröllop!» Agnes svarade: »Du är i sanning både moder, jungfru och hustru. Ty det skönaste bröllop skedde i dig den stund, då Gud i dig förenades med mandomen, utan att hans gudom led skada eller förminskades; så förenades även jungfruligheten och moderskapet utan att jungfrudomens renhet skadades, och du blev på en gång moder och dotter till din Skapare.

I dag födde du timligen honom, som var evigt född av Fadern och som jämte Fadern verkat allt. Den Helige Ande var inom dig, utanför dig och kring dig, och han gjorde dig fruktsam, när du gav ditt samtycke till Guds budbärare. Denne Guds Son, som i dag föddes av dig, var i dig redan innan hans sändebud kom till dig. Var därför misskundsam mot din dotter. Hon är nämligen lik en fattig kvinna, som bodde i en dal och icke ägde annat än något litet levande ting, såsom en höna eller gås, men hyste en så stor kärlek till den herre, som bodde på berget ovanför dalen, att hon av kärlek erbjöd denne herre på berget allt det levande hon ägde.

Herren svarade denna kvinna: 'Jag har överflöd på allting, och jag behöver icke det som är ditt, men kanske giver du denna lilla skänk av den orsaken, att du måtte få en större i gengäld'. Hon svarade honom: 'Icke erbjuder jag detta därför att du behöver det, utan därför att du lät mig, fattiga kvinna, bygga och bo vid ditt berg och därför att jag är hedrad av dina tjänare. Jag erbjuder dig nu det lilla, som är mig till hugnad, för att du skall se, att jag skulle göra mera, om jag förmådde, och att jag icke är otacksam mot din nåd.' Herren svarade: 'Emedan du älskar mig med så stor kärlek, skall jag taga dig upp på mitt berg och giva dig och de dina kläder och föda årligen'. Så är nu din dotter beskaffad.

Hon lämnade nämligen åt dig det enda levande hon ägde, d. v. s. världens och sina barns kärlek. Därför tillkommer det din mildhet att sörja för henne.»

Modern svarade Sonens brud och sade: »Dotter, förbliv ståndaktig! Jag skall bedja min Son, att han giver dig årlig kost och lyfter dig upp på det berg, där tusen sinom tusen änglar tjäna honom. Ty om man räknade alla människor, som blivit födda ända från Adam och till den sista människa, som skall födas vid världens slut, skulle man finna mera än tio änglar för var och en människa. Världen är förvisso icke lik något annat än en gryta. Elden och askan inunder grytan, det är världens vänner, under det att Guds vänner äro likasom den yppersta mat i grytan. När bordet blivit dukat, då skall den ljuvliga maten bäras fram till Herren, och han skall njuta av den; grytan skall krossas, men elden skall dock icke utsläckas.»

Jungfrumoderns ord till dottern om huru Guds vänner i denna världen än få smaka andlig bedrövelse, än andlig hugnad, och vad den andliga bedrövelsen och hugnaden är, och huru Guds vänner böra glädja och vederkvicka sig timligen.

BOK 4 - KAPITEL 12

Modern talar: »Guds vänner skola i denna världen än smaka andlig bedrövelse, än andlig hugnad. Den andliga hugnaden är den Helige Andes ingjutelse, betraktandet av Guds storverk och beundrandet av hans tålmod och när allt detta ljuvligen fullkomnas i gärning. Andlig bedrövelse är det, när orena och olägliga tankar mot viljan oroar sinnet, när sinnet ängslas över Guds vanhedrande och själarnas skada och när själen av förnuftig orsak tvingas att invecklas i timliga omsorger och bekymmer. Så få Guds vänner även stundom erfara timlig hugnad, t.ex. av uppbyggliga ord, ärbar lek eller andra gärningar, vari intet tadelvärt eller ohöviskt finnes. Du skall förstå detta genom en liknelse.

Om näven alltid hölles knuten, skulle antingen senorna sammandragas och skrupna eller handen mista all kraft. Så är det även med det andliga. Om själen alltid förbleve i kontemplation, skulle hon antingen förglömma sig själv och gå under i högmod, eller ock skulle hennes äras krona förminsas. Därför är det så, att Guds vänner än huggas genom den Helige Andes ingjutelse, än lida bedrövelse med Guds tillåtelse, ty genom vedermödorna uppryckas syndernas rötter och fästas rättfärdighetens frukter stadigare. Dock begränsar Gud, som ser hjärtana och förstår allt, sina vänners frestelser, så att de lända dem till gagn, ty han låter allting ske på rättfärdigt sätt och i rätt vikt och mått.

Alltså bör du, emedan du är kallad i Guds ande, icke bekymra dig över Guds långmod, ty det är skrivet, att ingen kommer till Gud, om icke Fadern drager honom. Herden kallar och lockar ju med en blomsterkvast fåren hem, och sedan stänger han omsorgsfullt fårahuset, så att fåren, fastän de springa omkring därinne, likväl icke ha en utgång, ty huset har ordentligt byggda väggar, högt tak och stängda dörrar. Därför vänja sig fåren att äta hö, så att de bliva spaka och även äta hö ur herdens hand. Så har det även skett med dig. Det som förut syntes dig svårt, ja outhärdligt, har nämligen nu blivit dig lätt, så att ingenting nu förnöjer dig så som Gud.»

Kristi ord till bruden om vilka tårar som äro välbehagliga för Gud och vilka icke, och på vilket sätt allmosor böra givas åt de fattiga för de avlidnas själar, och om Kristi råd och uppmaning till bruden.

BOK 4 - KAPITEL 13

Sonen talar: »Du undrar, varför jag icke hör den, som jag ser gjuta många tårar och giva mycket åt de fattiga för min heders skull. På det första svarar jag dig: Där, varest två källor strömma fram, händer det ofta, att de flyta samman i en enda och att den enas vatten, som är grumligt och orent, smutsar ned och fördärvar den andra förut så rena källans vatten. När detta har blivit smutsigt, vem kan då dricka det? Så är det även med mångas tårar. Somligas tårar framgå nämligen stundom av eftergivenhet för naturens böjelse och stundom av världslig bedrövelse och fruktan för helvetet.

Sådana människors tårar äro orena och stinkande, ty de framgå icke av kärleken till Gud. Men de tårar äro mig ljuva, som framgå av Guds välgärningars och de egna syndernas betraktande och av kärlek till Gud. Sådana tårar lyfta själen från det jordiska till himmelen och pånyttföda människan till det eviga livet. Det finns nämligen två slags födelser, den kroppsliga och den andliga. Den kroppsliga föder människan av orenhet och till orenhet. Den begråter kroppens skador och uthärdar glatt världens mödor. Sådana födelsers son är icke tårarnas son, ty genom sådana tårar förvärvas icke det eviga livet. Men den föder tårarnas son, som begråter själens skador och som har omsorg om att sonen icke förolämpar Gud.

En sådan moder är mera släkt med sin son än den, som föder på köttsligt sätt, ty genom en sådan födelse förvärvas det saliga livet. På det andra, nämligen att han giver allmosor åt de fattiga, svarar jag dig: Om du köpte en rock åt din son för din tjänares penningar, månne icke rocken med rätta tillhörde den, som ägde penningarna? Jo, förvisso. Så är det även andligen. Ty den som betungar sina underlydande eller sin nästa

för att han med deras penningar skall kunna hjälpa sina käras själar, han retar mig mera till vrede än han blidkar mig, ty orättfärdigt fråntaget gods gagnar endast dem, som förut ägde detta gods rättfärdigt, och icke dem, för vilka det gives ut. Men emedan denne gjort dig väl, böra välgärningar bevisas honom andligen och kroppsligen, andligen genom att böner fram bäras till Gud för honom, ty ingen kan tro, hur mycket de ödmjukas böner behaga Gud, vilket jag vill visa dig genom en liknelse.

Om någon erbjöde en konung ett stort silverstycke, skulle de, som såge detta, säga: 'Detta är en stor gåva'. Om någon däremot läste ett Pater noster för konungen, skulle han förhånas. Inför Gud är det tvärtom, ty om någon beder ett Pater noster för en annans själ, så är detta välbehagligare för Gud än ett stort guldstycke. Detta framgår klart av vad som hände med den gode Gregorius. Denne upplyfte ju med sin bön den hedniske kejsaren till en högre grad.

Vidare bör du säga honom dessa ord: 'Eftersom du gjort väl emot mig, beder jag till Gud, allas belönare, att han måtte vedergälla dig efter sin nåd'. Säg vidare till honom: 'Käre vän, ett råder jag dig till, och ett beder jag dig om. Jag råder dig att öppna ditt hjärtas ögon och betrakta världens ostadighet och fåfänglighet. Tänk vidare på, huru kärleken till Gud kallnat i ditt hjärta, och hur svårt straffet är och hur förfärlig den kommande domen.

Väck Gudskärleken till liv i ditt hjärta, inrätta all din tid, ditt timliga goda, dina gärningar, önsknings och tankar till Guds heder, antvarda dina barn åt Guds anordning och föresyn och låt icke din Gudskärlek minskas för deras skull. För det andra beder jag, att du i dina böner måtte utverka, att Gud, som kan allt, måtte giva dig tålmod och uppfylla ditt hjärta med sin välsignade kärlek.»

Kristi styrkande ord till den i fruktan försatta bruden, att hon ej bör frukta för det hon ser och hör, ty det är av den Helige Ande, och huru djävulen betecknas med en huggorm och ett lejon och den Helige Andes tröst med en tunga, och på vilket sätt man bör bjuda djävulen motstånd.

BOK 4 - KAPITEL 14

Sonen talar: »Varför rädes du och bekymras däröver, att djävulen skall inblanda något i den Helige Andes ord? Månne du någonsin hört, att den, som lade sin tunga mellan tänderna på det vreda lejonet, bevarade den hel? Eller månne någon människa någonsin sugit ljuv honung ur huggormens stjärt? Ingalunda. Men vad är lejonet eller

ormen om icke djävulen? Han är lejon genom sin ondska, orm genom sin slughet. Vad är tungan om icke den Helige Andes tröst?

Och vad är det att lägga tungan mellan lejonets tänder om icke att framsäga den Helige Andes ord (han som uppenbarade sig i tungoskepnad) för mänsklig ynnests och lovprisnings skull? Den som alltså talar Guds lov för att behaga människor, han skall förvisso sargas och bedragas av djävulen, ty hans ord framgå icke, ehuru de äro Guds, av Gudskärlekens mun, och tungan, nämligen den Helige Andes tröst, borttages från honom. Men den, som intet åstundar förutom Gud, för honom är allt världsligt plågsamt, och hans kropp åstundar icke att se eller höra något annat än det som tillhör Gud, och hans själ fröjdas i den Helige Andes ingjutelse.

En sådan människa kan icke bedragas, ty den onde anden viker för den gode och vågar icke närma sig honom. Men vad betyder det att suga honung ur huggormens stjärt om icke att hoppas vinna den Helige Andes tröst av djävulens ingivelser, vilket dock ingalunda kan ske, emedan djävulen hellre läte sig dödas tusen gånger än han gäve själen ett enda tröstande ord, som kunde gagna henne för det eviga livet. Frukta alltså icke! Gud, som började det goda hos dig, skall nämligen föra det till ett gott slut.

Du må dock veta, att djävulen är såsom en jakthund, lössläppt ur kopplet; när han ser, att du icke har den Helige Andes ingjutelse, springer han till dig med sina frestelser och ingivelser, men om du sätter något hårt emot honom, som vållar hans tänder smärta eller täpper till munnen på honom, så skall han genast springa ifrån dig och icke skada dig. Vad är nu det hårda, som man bör sätta emot djävulen, om icke den gudliga kärleken och lydningen för Guds bud? Om djävulen ser detta vara fullkomligt i dig, då värka genast hans tänder, d. v. s. hans vilja och bemödande gäckas, emedan han ser, att du hellre vill lida alla vedermödor än handla emot Guds bud.»

Kristus förklarar för bruden, varför de goda röna bedrövelse i detta livet och de onda lycka; visar genom en liknelse, att han stundom utlovar timliga ting, varmed något andligt skall förstås, och förklarar, varför han icke förutsagt allting på bestämda tider, ehuru alla tider och stunder äro honom kända.

BOK 4 - KAPITEL 15

Guds Son talar: »Du undrar, varför du hört Guds hedervärde vän hemsökas av bedrövelse men Guds ovän, som du trott böra plågas, vara hedrad, såsom det sagts dig i en annan gudomlig syn. Jag svarar dig: mina ord måste förstås både andligen och

lekamligen. Vad är världslig bedrövelse om icke en förberedelse och en upphöjelse till kronan? Och vad är världslig lycka för den man, som missbrukar nåden, om icke ett nedstigande till fördärvet? Sålunda innebära bedrövelser i världen en sann upphöjelse till livet, men att hava framgång i världen betyder för en orättfärdig människa ett verkligt nedstigande till helvetet. Därför vill jag, för att styrka ditt tålmod med lärdomen av Guds ord, säga dig en liknelse.

Det var en moder, som hade två söner. Den ene var född i ett mörkt fängelse och hade icke sett eller känt något annat än mörkret och modersmjölken. Den andre däremot var född i en liten stuga, njöt mänsklig kost, vilade i en säng och betjänades av en sköterska. Till den, som var född i fängelset, sade modern: 'Min son, om du vill gå ut ur fängelset, skall du få en läckrare kost, en mjukare säng och en tryggare vistelseort'. När gossen hörde detta, gick han ut, ty om modern hade utlovat högre ting, såsom goda hästar, elfenbenshus eller mycket tjänstefolk, så hade han ej trott det - han kände ju endast mörkret och modersmjölken.

Så lovar ock Gud stundom små ting, varmed han menar större ting, på det att människan genom det timliga må lära sig att tänka på det himmelska. Till den andre sonen sade däremot modern: 'Min son, vad gagnar det dig att dväljas i denna usla hydda? Hör mitt råd, ty det skall lända dig till gagn! Jag vet två städer. I den ena hava invånarna oändlig och utsäglig glädje samt heder utan gräns. I den andra hava kämpar stridsövning, och alla de, som kämpa, bliva konungar, och alla de, som besegras, segra.' Gossen hörde detta och gick ut på valplatsen.

Han gick tillbaka hem och sade till modern: 'Jag såg en sällsam lek på valplatsen. Somliga kastades till marken och trampades ned, andra berövades sina kläder och sårades; dock tego alla och lekte, och ingen lyfte huvud eller hand emot dem, som slogo ned honom.' Modern svarade: 'Den stad, som du sett, är endast en förstad till ärans stad. I denna förstad vill Herren utröna, vilka som äro lämpliga att inträda i ärans stad. Dem, som han ser vara tapprast i striden, dem skall han kröna ärofullast i härligheten. Fördenskull finnas i denna stad sådana, som skola pröva dem, vilka skola krönas i härligheten.

Du såg de kullkastade berövas sina kläder, såras och dock tiga, och detta skedde därför att våra kläder blivit fläckade i vår mörka hydda; för att de skola bliva rena, är stor kamp och möda av nöden.' Gossen svarade: 'Hårt är det att nedtrampas och dock tiga; bättre synes det mig vara att återvända till min hydda'. Modern sade till honom: 'Om du stannar i vår hydda, skola i vårt mörker och i vår smuts maskar och ormar alstras; du skall förfäras av att höra deras ljud, deras bett skall komma all din kraft att domna, och deras sällskap skall komma dig att önska, att du aldrig blivit född'. Gossen hörde detta

och åstundade ett lekamligt gott, ehuru modern hade menat det på andligt sätt; han blev allt modigare, och dag för dag växte hans längtan att vinna kronan.

Så gör även Gud. Ty han utlovar och beskär stundom timliga ting, ja han utlovar köttsliga ting, varmed han förstår andliga, på det att själen genom de mottagna gåvorna må uppväckas till gudlig nitälskan och ödmjuka sig genom den andliga förståelsen, så att hon ej blir inbilsk och förmäten. Så gjorde Gud med Israels barn. Ty först lovade och gav han dem timliga ting, och han gjorde även undergärningar med dem, på det att de därigenom skulle undervisas att förstå det osynliga och andliga.

Sedan deras förstånd tillägnat sig en större kunskap om Gudomen, talade Gud genom profeterna dunkla och svårbegripliga ord och blandade några tröstande och glädjerika därmed, i det han lovade folket att de skulle få återvända till sitt fädernesland och njuta en evärdlig fred och att de skulle kunna återuppbygga det grusade. Ehuru det köttsliga folket förstod och ville äga allt det utlovade på köttsligt vis, visste och bestämde dock Gud på förhand, att somt skulle fullbordas på köttsligt, somt på andligt sätt.

Men nu kan du fråga: 'Varför har ej Gud, för vilken alla tider och stunder äro bekanta, tydligt och i rätt tid förutsagt allt, och varför har han stundom sagt ett och menat ett annat?' Jag vill svara dig. Israels folk var köttsligt, åstundade endast det köttsliga och kunde endast förstå det osynliga genom det synliga. Därför behagade det Gud att på många sätt undervisa sitt folk, så att de, som trodde på hans löften, skulle krönas desto ärofullare för sin tros skull, de, som gjorde framsteg i det goda, skulle bliva desto ivrigare, de tröga skulle upptändas av desto större nitälskan för Gud, överträdarna skulle upphöra att synda mera, de betungade tåligare skulle bära sina vedermödor, de arbetande gladare skulle hålla ut och de väntande krönas desto ärofullare för att de hållit fast vid det dunkla löftet.

Ty om Gud åt de köttsliga lovat endast andliga ting, så hade de alla tröttnat i kärleken till det himmelska. Och om han endast lovat köttsliga ting, vad skillnad hade det då varit mellan människan och djuren? Men på det att den dödliga människan rättfärdigt skulle styra och behärska sin kropp, gav den milde och vise Guden henne kroppsliga ting; för att hon skulle åtrå det himmelska, visade han välgärningar och himmelska underverk; för att hon skulle frukta att synda, visade han sina förfärliga domar och ingivelser genom onda änglar, och på det att på samma gång löftenas upplysare och vishetens givare skulle bidas och åstundas blandade han dunkla och förbryllande ting med de tröstande.

Så visar Gud ännu i dag andliga tecken genom kroppsliga liknelser, och när han talar om timlig heder, menar han andlig, på det att allt lärarskap må tillerkännas Gud allena. Ty vad är världslig ära annat än vind, möda och den gudomliga hugnadens

förminskning? Vad är bedrövelse annat än en övning i dygd? Och att lova världslig ära åt den rättfärdige, vad är det om icke att förhindra ett andligt gott? Att lova världslig bedrövelse, vad är det om icke ett läkemedel mot en svår sjukdom?

Därför, min dotter, kunna Guds ord förstås på mångfaldigt sätt, men man kan fördenskull icke skönja någon föränderlighet hos Gud, utan hans vishet må beundras och fruktas. Ty liksom jag genom profeterna sade många ting på kroppsligt sätt, vilka också fullkomnades kroppsligen, så sade jag ock mycket på kroppsligt sätt, som fullkomnades eller skulle förstås på andligt sätt. Så gör jag även nu, och när dessa ting hända, skall jag säga dig deras orsak.»

Jungfrun beskriver för dottern, huru den sluge djävulen ofta leder somliga människor under fromhetens ull in bland Guds tjänare för att oro dessa; säger vidare, åt vilka avlat förlänas, liknar Kyrkans inrättning vid en gås och Gud vid en höna och säger, vilka som äro värdiga att kallas Guds kycklingar.

BOK 4 - KAPITEL 16

Modern talar till Kristi brud: »Varför haven I tagit emot denne man, vars tunga är så stortalig, vars liv är obekant och vars seder äro världsliga?» Hon svarade: »Emedan vi trodde honom vara god och för att jag ej skulle få obehag för att ha visat tillbaka en man med erkänt elak tunga. Men om jag hade vetat, att det misshagade Gud, så skulle jag lika litet ha tagit emot honom som en huggorm».

Modern sade: »Denna din goda vilja bevakade och tyglade hans tunga och hjärta, så att han icke förorsakade eder oro. Men djävulen, som är slug, förde till eder en varg i fåraull, för att han skulle finna lägligt tillfälle att störa eder och prata om eder.» Hon svarade: »Det förefaller oss, som om han vore from och botfärdig; han besöker ju helgonens gravar och säger, att han vill avhålla sig från synd».

Modern svarade: »Om det finnes en gås med fjädrar, säg mig – vilketdera äter man då, köttet eller fjädrarna? Månne icke fjädrarna förorsaka vämjelse, medan köttet livnär och styrker? Så förhåller det sig ock andligen med den heliga Kyrkan. Hon är nämligen såsom en gås, vari Kristi lekamen utgör det färska köttet. Sakramenten äro så att säga det inre av gåsen. Vingarna beteckna martyrernas och bekännarnas dygder och gärningar, dunet betecknar helgonens kärlek och tålmod, men fjädrarna beteckna den avlat, som heliga män ha beviljat och förvärvat. Var och en, som sålunda söker avlaten i den avsikten, att han måtte avlösas från sina förra synder och likväl förbliva i sin forna

lastbara vana, han har blott gåsens fjädrar, av vilka själen varken livnäres eller styrkes utan vilka blott förorsaka uppkastning, ifall de förtäras.

Men de, som komma till avlaten för att sedan undfly synderna, återställa orättfärdigt förvärvat gods, gottgöra den skada de vållat, icke mera förvärva en enda skärv med skamlig vinning, icke leva en enda dag utan enligt Guds vilja, i mot- och medgång foga sig efter Guds vilja samt försaka världens heder och vänskap, de skola vinna syndernas förlåtelse, och de äro lika änglar i Guds åsyn. Den, som gläder sig åt att ha fått avlösning från begångna synder men icke är villig att lämna den forna fåfängligheten och sitt sinnes oordnade begär utan vill behålla det orättfärdigt förvärvade godset, älska världen i sig och de sina, rodna över ödmjukheten, icke fly de dåliga vanorna och icke vänja sitt kött av med överflödet, honom lända fjädrarna, nämligen avlaten, till uppkastning, d. v. s. till att få ånger och bikt, varigenom synden uppkastas och Guds nåd förvärvas, och han skall flyga såsom med några fjädrar ur djävulens händer i Guds sköte -- försåvitt han själv med sin goda vilja vill samverka till att få detta.»

Hon svarade: »O barmhärtighetens moder, bed för denne man, att han måtte få nåd i din Sons åsyn». Hon sade: »Den Helige Ande besöker honom, men det ligger något som en stenhäll framför hans hjärta och hindrar Guds nåd att komma in. Gud är såsom en höna, vilken värmer äggen, varur levande kycklingar framgå. Alla ägg, som äro under hönan, mottaga hennes värme, däremot ej de kringliggande föremålen. Och hönsmodern krossar icke själv det skal, varunder ungen fostras, utan kycklingen försöker själv hacka hål på det med sin näbb, och när modern ser detta, bereder hon denna unge en varmare plats, där den helt kan utkläckas. Så besöker Gud alla med sin nåd. Men de, som tänka så: 'Vi vilja avhålla oss från synden, och så mycket vi kunna, vilja vi sträva efter fullkomning', dem besöker den Helige Ande allt oftare, på det att de desto fullkomligare må kunna göra det goda.

De, som antvarda all sin vilja åt Gud och som icke vilja göra det allra minsta emot Guds kärlek utan följa dem, som synas dem sträva mot ytterligare fullkomning, och rätta sig efter ödmjuka människors råd samt klokt kämpa emot sitt kötts rörelser, dem lägger Gud under sig liksom hönan kycklingarna; han gör sitt ok lätt för dem och hugsvalar dem i deras svårigheter, Men de, som följa sin egen vilja och anse att det lilla goda, som de göra, är värt lön inför Gud; som icke sträva efter högre fullkomning utan hänga fast vid det, som förnöjer hågen, som urskulda sin skröplighet med andras exempel och släta över sina synder med hänvisning till andras dålighet, de bliva icke Guds kycklingar, ty de äro icke villiga att krossa sitt hjärtas hårdhet och fåfänga utan om de kunde, så ville de gärna leva länge för att länge kunna framhärda i synden.

Så gjorde icke den gode Sackeus, icke heller Magdalena, utan emedan de hade brutit mot Gud i alla lemmar, så gävo de honom i alla lemmar tillfyllestgörelse för sina synder, och emedan de till sin dödliga skada uppstigit till världens hedersbetygelser, stego de ödmjukt ned till världsförakt, ty det är svårt att samtidigt älska Gud och världen; den som gör så, han är lik ett djur, som har ögon både fram och bak, och honom går det illa för, hur försiktig han än är. Men de, som äro sådana som Sackeus och Magdalena, de ha utvalt den tryggare delen.»

FÖRKLARING

Denne man var fogde i Östergötland. Han kom under jubelåret till Rom, dock mera av fruktan än av kärlek. Om honom sade Kristus i Rom: »Var och en, som undgått en fara, må akta sig, att han icke åter råkar ut för den. De sjömän, som ha för stor tillförsikt i hamnen, lida ju skeppsbrott. Därför må denne akta sig, så att han icke åter kommer till sin forna ämbetsställning. Om han icke aktar sig, skall han gå miste om det åtråvärda, och det hopsamlade skall hamna hos främlingar. Barnen skola icke få arv, och han själv skall få en plågsam död bland främmande.» När han återvänt, blev han emellertid åter uppbördsman, och allt det sagda slog in.

Den heliga Agnes' mycket goda undervisning till dottern om att leva väl och lofvärt för att undvika en ond vandel och Guds onåd. Där betecknas styrkan och tålamodet med en vagn, och med de fyra hjulen betecknas fyra dygder, nämligen att fullkomligt lämna allting för Guds skull, att vara ödmjuk, att vist älska Gud och att klokt tygla sitt kött; angående renlevnadsmännen tillägges något ytterligare.

BOK 4 - KAPITEL 17

Agnes talar till Kristi brud: »Du såg i dag en högmodig fru i högmodets vagn». Bruden svarade: »Ja, jag såg, och jag blev som från mina sinnen, ty kött och blod, stoft och träck åstunda att lovas, när det med rätta borde ödmjuka sig. Vad är en dylik uppseendeväckande ståt annat än Guds gåvors slösaktiga förödande, hopens förundran, de rättfärdigas plåga och de fattigas utarmning, Guds förtörnande, förgätandet av sig själv, förvärrandet av den framtida domen och själarnas skada?»

Agnes svarade: »Gläds, dotter, att du är befriad från sådant! Jag vill nu beskriva dig en annan vagn, där du tryggt kan vila. Den vagn, vari du bör sitta, är styrka och tålamod i bedrövelser. Ty när människan börjar tygla sitt kött och antvarda hela sin vilja åt Gud, då oroas antingen sinnet av högmod, varigenom människan höjes från sig själv och över sig

själv, så att hon vill räkna sig lik Gud och rättfärdiga människor, eller också brytes hon ned av otålighet och oklokhet, så att hon återfaller i de vanliga synderna eller försvagas i krafterna, så att hon blir olämplig till Guds arbete. Fördenskull är det nödvändigt med klokt tålmod, så att man icke av otålighet viker tillbaka eller av oklokhet framhårdar, utan anpassar sig efter krafter och tider.

Det första hjulet på denna vagn är den fullkomliga viljan att övergiva allt för Guds skull och icke åstunda något annat än Gud. Det finns ju många som lämna det timliga för att komma ifrån sina besvärligheter men dock äga allt, som är dem till nytta och lust. Dessas hjul löper icke som det bör, ty när fattigdomen plågar dem, åstunda de att hava tillräckligt av allt; när tunga motgångar inträffa, önska de sig medgång; när försmädelse drabbar dem, knota de över Guds anordning och önska sig heder och ära; när man befäller dem att göra något, som är dem emot, önska de sin egen frihet. Därför har Gud behag i den vilja, som icke söker sitt eget, varken i medgång eller motgång.

Det andra hjulet är den ödmjukhet, varmed människan anser sig vara ovärdig allt gott, i det hon varje stund håller sina synder för ögonen och anser sig vara straffbar i Guds åsyn.

Det tredje hjulet består i att älska Gud vist. Den älskar vist, som skärskådar sig själv, hatar sina laster, sörjer över sin nästas och sina fränders synder, gläder sig över deras andliga framsteg på vägen till Gud, icke önskar att hans vän måtte leva till sin egen nytta utan för att tjäna Gud och rädes för hans världsliga framgång, emedan den måhända kan kränka Gud. Ja, den älskar vist, som hatar lasterna, icke gynnar någon för gunsts eller hedersbevisnings skull och älskar de människor mera, som han ser vara ivrigare i kärleken till Gud.

Det fjärde hjulet är det kloka tyglandet av köttet. Den, som lever i äktenskap och tänker så: 'Se, köttet lockar mig på oordnat sätt; om jag lever enligt köttet, så vet jag alldeles säkert, att köttets skapare vredgas på mig, han som kan slå och sända sjukdom, han som dömer och dödar; därför vill jag av kärlek och fruktan för Gud självmant tygla mitt kött samt leva på tillbörligt och ordnat sätt till Guds ära', ja den som tänker så och begär Guds hjälp, hans hjul är välbehagligt för Gud.

Men om en renlevnadsman tänker så: 'Se, köttet lockar mig till kräslighet, och även plats, tid, gods och ålder erbjuda sig att fullkomna lustan; dock vill jag med Guds hjälp låta bli att synda för en tillfällig förnöjelses skull och emot mitt heliga löfte; stort är förvisso det som jag lovat Gud; fattig trädde jag in, och fattigare skall jag träda ut, och jag måste inför Guds domstol avlägga räkenskap över allt vad jag gjort; för att icke kränka Gud, giva min nästa anstöt och göra mig själv till menedare vill jag alltså vara avhållsam',

en sådan människas avhållsamhet är värd stor lön.

Men om någon lever i ära och njutningar och tänker så: 'Se, jag har överflöd på allt, men den fattige lider brist, och dock ha vi en och samma Gud; vad har då jag förtjänat och han förbrutit; vad är köttet annat än maskars föda, och vad äro så många njutningar annat än äckel och anledning till sjukdom, tidsförlust och frestelse till synd; jag vill därför tygla mitt kött, så att icke maskarna skola finna sin åtrå däri, så att jag icke måste undergå en ännu värre dom och så att jag icke fåfängt förnöter botgöringens tid, och eftersom mitt illa uppfostrade kött icke lätt kan vänja sig vid simpla och tarvliga ting som den fattige, vill jag så småningom vänja det av med några kräsligheter, som det lätt kan leva utan, så att det har sin nödtorft men icke överflöd', den som tänker så och i sin gärning söker förverkliga det så gott han kan, han kan kallas både bekännare och martyr, ty det är kännetecknande för martyriet att hava tillgång till njutningar men försmå dem, att åtnjuta heder men förakta hedern, att vara stor bland människorna men tänka det minsta om sig själv. Sannerligen, ett sådant hjul behagar storligen Gud.

Se, dotter, nu har jag för dig beskrivit vagnen, vars körsven din ängel är, såframt du icke kastar hans betsel och ok av din hals, icke försmår hans frälsningsbringande ingivelser eller sänker dina sinnen och ditt hjärta till fåfängliga och lättfärdiga ting. Nu vill jag även tala med dig om den vagn, där denna fru satt. Vagnen är förvisso hennes otålighet mot Gud, sin nästa och sig själv. Hon är otålig mot Gud, ty hon knotar mot hans hemliga domar, när det icke går henne efter behag. Hon ser med ovilja på sin nästa, eftersom hon icke kan få dennes gods. Hon är också otålig när det gäller henne själv, ty hon visar otåligt sitt hjärtas fördolda. Det första hjulet på denna vagnen är högmod, ty hon anser sig själv förmer än andra, och dömer andra, föraktar de ödmjuka och åtrår äreställen. Det andra hjulet är olydnad mot Guds bud; därav förledes hon till att ursäkta sin svaghet, släta över sin synd och förmätet nog försvara sitt hjärtas ondska.

Det tredje hjulet är åtrå efter det timliga; därav förledes hon till slösaktigt utgivande av det som hon har, glömska och förgätenhet av sig själv och av det framtida, ångslan i hjärtat och ljumhet i kärleken till Gud. Det fjärde hjulet är hennes kärlek till sig själv, som håller henne ifrån vördnaden och fruktan för hennes Gud och gör, att hon icke ger akt på sitt slut och sin dom. Körsvennen på denna vagn är djävulen, som gör henne munter och djärv i allt det som han ingiver hennes hjärta att hon skall göra. De två hästar, som draga vagnen, är hoppet om långt liv och viljan att synda ända in i det sista. Betslet är skammen för att bikta sig. Med hjälp av hoppet om ett långt liv och viljan att framhärda i synden drager denna skamkänsla hennes själ från den rätta vägen och belastar henne så med tunga synder, att varken fruktan, blygsel eller förmaning kunna förmå henne att resa sig. När hon tror sig stå fast och säkert, störtar hon ned i djupet, såframt ej Guds nåd hjälper henne.»

TILLÄGG

Vidare talar Kristus om samma fru och säger: »Hon är en huggorm, som har en skökas tunga, drakars galla i hjärtat och det bittraste gift i köttet. Därför bliva hennes ägg giftiga. Lyckliga de, som icke få erfara deras börda.»

Dotterns lovprisande ord till den ärorika jungfrun, och jungfruns hulda svar till dottern, vari hon beviljar denna många nådegåvor från henne själv, apostlarna och helgonen, och mycket annat gott.

BOK 4 - KAPITEL 18

Ljuva Maria», sade bruden, »välsignad vare du med evig välsignelse, ty du var jungfru före förlossningen, jungfru efter förlossningen, jungfru med din trolovade, otvivelaktig jungfru då din brudgum tvivlade. Fördenskull vare du välsignad, ty du var moder och jungfru, du allena var allra kärast för Gud, du allena var renast över alla änglar, du allena var allra fullast av tron med apostlarna, du allena var allra sorgsnast i hjärtats ve, allra ädlast i återhållsamhet över alla bekännare, allra upphöjdast i avhållsamhet och kyskhet över alla jungfrur. Därför välsigna dig allt uppe i himmelen och allt nere på jorden, ty genom dig blev Gud Skaparen människa, genom dig finner den rättfärdige nåd, syndaren förlåtelse, den döde liv, och den biltoge återvänder till sitt fädernesland.»

Jungfrun svarade: »Det står skrivet, att när Petrus bar vittnesbörd om min Son, att han var Guds Son, så fick han detta svar: 'Salig är du, Simon, ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig'. På samma sätt säger jag nu, att din köttsliga själ icke uppenbarat dig denna hälsning, utan Han, som var utan begynnelse och skall vara utan slut. Fördenskull må du vara ödmjuk; då skall jag vara dig misskundsam, Johannes Döparen skall vara dig ljuv såsom han lovat, Petrus skall vara dig mild, Paulus skall vara stark som en kämpe. Ja, då skall Johannes säga dig: 'Dotter, sitt i mitt knä'; Petrus skall säga dig: 'Dotter, öppna din mun, så skall jag mätta dig med ljuvhetens kost'; Paulus skall kläda dig och beväpna dig med kärlekens vapen; och jag, som är moder, skall föreställa dig för min Son.

Dock, min dotter, detta kan du även förstå på andligt vis. Ty med Johannes, som betyder Guds nåd, betecknas sann lydnad. Han var förvisso och är ljuv. Johannes var ljuv för sina föräldrar på grund av sin underbara nåd, ljuv för människorna på grund av sin

enastående förkunnelse, ljuv för Gud på grund av sitt livs helighet och lydnad. Ja, han lydde i sin ungdom, lydde i medgång och motgång, förblev lydig och ödmjuk, när han kunnat skörda heder, och lydde ännu i döden. Därför säger lydnaden: 'Sitt i mitt knä', d. v. s. stig ned till det ödmjuka och du skall hava det höga, lämna det bittra och du skall hava det ljuva; lämna din egen vilja, om du vill vara liten; förakta det jordiska och du skall bliva himmelsk; försmå det överflödiga och du skall hava andligt överflöd. - Med Petrus betecknas emellertid den heliga Kyrkans tro.

Ty liksom Petrus förblev ståndaktig ända till slutet, så skall den heliga Kyrkans tro evigt förbliva ståndaktig. Därför säger Petrus, nämligen den heliga tron: 'Öppna din mun, och du skall få den yppersta kost', d. v. s.: öppna din själs förstånd, och du skall i den heliga Kyrkan finna den ljuvaste kost, nämligen Herrens lekamen i altarets sakrament, den nya lagen och den gamla, lärarnas uttydningar, martyrernas tålmod, bekännarnas ödmjukhet, jungfrurnas renhet och alla dygders grundval.

Sök därför den heliga tron i den helige Petri kyrka, håll den i minnet och fullkomna den med goda gärningar. Med Paulus betecknas tålmod. Han var nämligen brinnande i nitälskan mot dem, som bekämpade den heliga tron, glad i lidandena, uthållig i hoppet, tålig i sjukdomar, medlidsam med de sörjande, ödmjuk i sina dygder, givmild mot de fattiga, barmhärtig mot syndarna, allas mästare och lärare, ända till slutet framhårdande i Guds kärlek.

Därför skall Paulus, nämligen tålmodet, beväpna dig med dygdernas vapen, ty det sanna tålmodet, som är grundat på och styrkt med Kristi och hans helgons exempel och tålmod, upptänder Gudskärleken i hjärtat, eldar själen till att handla med styrka, gör människan ödmjuk, mild, barmhärtig, brinnande för det himmelska, vaksam när det gäller henne själv och uthållig i det som hon påbörjat.

Följaktligen skall jag, barmhärtighetens moder, till min Son föra varje människa, som lydnaden fostrar i ödmjukhetens knä, tron mättar med ljuvhetens kost och tålmodet kläder i dygdernas vapen, och min Son skall kröna henne med sin ljuvlighets krona. I honom är nämligen en outgrundlig styrka, en ojämförlig vishet, en utsäglig dygdighet och en underbar kärlek. Och därför skall ingen kunna rycka henne ur hans händer.

Ehuru jag talar med dig, min dotter, förstår jag dock med dig alla, som följa den heliga tron i kärlekens gärningar. Ty liksom med en enda man Israel alla israeliter förstodos, så förstås med dig alla sanna troende.»

Dotterns ord till Vår Fru om hennes fägrings kraft och lov, och Jungfruns svar, som styrker henne i detta lov, och huru Sonen jämför jungfrumodern med en guldsmed.

BOK 4 - KAPITEL 19

O ljuva Maria, du nya fägring, du allra klaraste fägring! Kom du till min hjälp, så att min fulhet måtte borttvås och min kärlek upptändas! Tre ting förlänar nämligen din fägring åt huvudet. Den renar minnet, så att för det första Guds ord ljuvligen kunna ingå, så att för det andra det hörda med glädje kan hållas kvar och så att för det tredje Guds hörda och kvarhållna ord med nit och iver kan utgjas och bäras vidare till nästans kännedom.

Din fägring beskär även tre ting åt hjärtat. För det första borttager den tröghetens mycket hårda börda, om din kärlek och ödmjukhet betraktas. För det andra giver den tårar åt ögonen, om din fattigdom och tålighet beaktas. För det tredje giver den åt hjärtat ljuvhetens innerliga glöd, om minnet av din godhet och mildhet med allvar framkallas.

O min fru, du är i sanning den kostbaraste fägring, den åtråvärdaste fägring, ty du är given de svaga till hjälp, de bedrövade till tröst och alla till medlerska. Alltså göra alla, som hört att du skulle födas och som veta att du nu är född, rätt i att ropa: 'Kom, du klaraste fägring, och upplys vårt mörker! Kom, du kostbaraste fägring, och borttag vår smälek! Kom, du ljuvaste fägring, och mildra vår bittra smärta! Kom, du mäktigaste fägring, och lös oss ur vår fångenskap! Kom, du ärbaraste fägring, och utplåna vår vederstyggliga orenhet! Välsignad och värd att vördas vare därför en så härlig fägring! Alla patriarker önskade få se den, alla profeter sjöngo och siade om den, och alla utvalda fröjdas över den.»

Modern svarade: »Välsignad vare Gud, min fägring, som ingav dig att tala sådana ord! Fördenskull säger jag dig, att den uråldrigaste, den eviga och allra fagraste fägring, som gjort och skapat mig, skall styrka dig; den allra äldsta och dock nya fägring, som förnyar allt, som var i mig och utgick ur mig, skall lära dig underbara ting; den åtråvärdaste fägring, som gläder och fröjdar allt, skall upptända din själ med sin kärlek. Förtrösta därför på Gud! När den himmelska fägringen visar sig, skall nämligen all jordisk fägring komma på skam och räknas såsom träck.»

Därefter sade Guds Son till modern: »O välsignade moder, du är lik en guldsmed, som bereder ett skönt verk. Alla, som se verket, glädjas och offra guld eller dyrbara stenar för att verket må kunna fullbordas. Så beskär du, allas älskade moder, hjälp åt den, som försöker stiga upp till Gud, och du låter ingen umbära din tröst. Fördenskull kan du med

rätta kallas blod av Guds hjärta. Ty liksom kroppens alla lemmar få liv och styrka av blodet, så väckas genom dig alla till liv från synden och kunna tjäna Gud på ett fruktbarare sätt.»

Den heliga Agnes' uppmaning till dottern att icke vika tillbaka och icke framskrida mer än skäligt är och beskrivningen av det sätt som bör iakttagas i försakelser, som böra påbörjas eller redan påbörjats, och vilken avhållsamhet som är Gud välbehaglig.

BOK 4 - KAPITEL 20

Agnes talar: »O dotter, stå fast och rygga ej tillbaka, ty en stingande orm ligger bakom dina hälar, och gå heller icke fram mer än skäligt är, ty en vass spjutspets står framför dig, och av den skall du såras, om du skrider fram mer än rättmätigt är. Men vad är det att rygga tillbaka, om icke att i frestelsens stund ångra att man tagit an en strängare och hälsosam vandel samt vilja återgå till det gamla invanda och låta sinnet förnöjas i smutsiga tankar. Om sådant behagar sinnet, så fördunklar det allt gott och drager så småningom bort hågen från allt gott.

Och du bör icke heller framskrida mer än skäligt är, d. v. s. anstränga dig över dina krafter eller efterlikna andra i goda gärningar mer än som står i din naturs förmåga, ty Gud har från evighet förordnat, att himmelen skulle upplåtas för syndare genom kärlekens och ödmjukhetens gärningar, i det att måtta och urskillning i allt iakttages. Men nu råder den avundsamme djävulen den ofullkomliga människan att fasta över sina krafter, att lova ovanliga och ogenomförbara ting samt att vilja efterlikna det fullkomligare, i det att hon icke tar sina svaga krafter i betraktande, och följderna blir att människan med alltmer försvagade krafter fortsätter det illa påbörjade verket mera av blygsel för människor än för Guds skull eller också snart blir utmattad på grund av sin oklokhets och svaghet.

Fördens skull må du mäta dig själv i dig själv, d. v. s. giva akt på din styrka och svaghet, ty några äro av naturen starkare, andra svagare, några mera brinnande genom Guds nåd, andra mera ivriga genom god vana. Därför må du inrätta ditt liv enligt deras råd, som frukta Gud, så att icke ormen må stinga dig därför att du icke tänker dig för, eller det förgiftade svärdets udd, d. v. s. djävulens högst giftiga ingivelse, må bedraga ditt sinne, så att du antingen vill synas vara det du icke är eller åstunda att vara det som är över dina krafter och din makt. Det finns nämligen somliga, vilka tro sig vinna himmelriket genom sina förtjänster, och dem skonar Gud från djävulens frestelser genom sitt hemliga rådslut.

Det finns andra, som tro sig med sina gärningar tillfyllestgöra inför Gud vad de brutit, och alla dessas villfarelse är alldeles fördömlig. Ty även om människan hundra gånger dräpte sin lekamen, kunde hon ej gottgöra Gud ett för tusende, ty han förlänar kunnandet och viljan, han beskär tider och hälsa, han giver åstundan till det goda, han förunnar rikedomar och ära; det är han, som dödar och ger liv, han som upphöjer och förödmjucar, och allt är lagt i hans händer. Därför bör endast han bevisas ära, och inga människoförtjänster äro att räkna för någonting inför Gud.

Men nu undrar du över den kvinna, som kom för att vinna syndaförlåtelse men blev förförd. Jag svarar dig: Det finns somliga kvinnor, som hava återhållsamhet men dock ej älska den, som varken hava stor begärelse eller våldsam frestelse och som gärna skulle samtycka till ett hederligt giftermål, om det erbjödes dem, men som, emedan icke det stora erbjödes dem, försmå det lilla. Därför ger återhållsamheten stundom anledning till högmod och förmäthenhet, varför det med Guds tillåtelse händer, att de falla, såsom du hört. Men om någon hyste den avsikten, att han ej för hela världen (om den bjödes honom) ville besmittas en enda gång, så vore det omöjligt, att en sådan hemföle åt skamliga ting. Om Gud dock i sin hemliga rättvisa tillstodde, att en sådan fölle, så skulle detta mera lända honom till belöning än till synd, om det blott vore emot hans vilja.

Fördenskull må du förvisso veta, att Gud är likasom en örn, vilken från höjden blickar ned på det låga och vilken, om han ser något stiga upp från jorden, genast kastar sig över det såsom en slungad sten. Om örnen ser något giftfyllt och mot honom fientligt, så genomborrar han det såsom en pil, och om något orent droppar ned på honom ovanifrån, skakar han häftigt av sig det såsom gåsen gör och avlägsnar det från sig. Så gör även Gud, om han ser människornas hjärtan antingen genom köttets skröplighet eller djävulens frestelser tvärt emot andens vilja uppresa sig emot Gud: genom ångerns och botgöringens ingivelse tillintetgör han genast detta liksom en slungad sten och gör så, att människan återvänder till Gud och till sig själv.

Och om den köttsliga begärelsens eller rikedomsbegärets gift tränger in i hjärtat, så genomborrar Gud genast sinnet med sin kärleks pil, så att icke människan må framhärda i sin synd och skiljas från Gud. Och om något av högmodets orenlighet eller vällustens smuts besudlat själen, så kastar han genast såsom en gås bort detta genom trons och hoppets ståndaktighet, på det att icke själen må förhärda i sina laster eller den med Gud förenade själen fördärvligen smittas. Fördenskull må du, min dotter, i alla dina begär och gärningar betrakta Guds barmhärtighet och rättvisa och alltid betänka ditt slut.»

Brudens ord till Gud om hans kraft och härlighet och Jungfruns uppmuntrande svar till denna dotter om huru de goda och Guds tjänare icke böra upphöra att predika och förmana folken, vare sig dessa omvändas eller icke, vilket hon bevisar med en liknelse.

BOK 4 - KAPITEL 21

Välsignad vare du, min Gud, som är trefaldig och en, trefaldig till personerna och en till naturen. Du är själva den godhet och vishet, den skönhet och makt, den rättvisa och sanning, genom vilken allt är till, lever och uppehålles. Du är i sanning lik den blomma, som växer för sig själv på fältet och av vilken alla, som nalkas den blomman, få ljuvlig och söt smak, vederkvickelse i hågen, förlustelse för synsinnet och styrka i övriga lemmar.

Så bliva alla, som nalkas dig, skönare, i det de lämna synden; visare, i det de följa din vilja och icke köttets; rättfärdigare, i det de rätta sig efter själens nytta och Guds heder. Förläna mig därför, mildaste Gud, att älska det som behagar dig, manligen stå emot frestelserna, förakta allt världsligt och beständigt hålla dig i åminnelse.»

Modern svarade: »Denna hälsning har den gode Hieronymus förvärvat åt dig, han som lämnade den falska visheten och fann den sanna visheten, han som försmådde jordisk heder och vann Gud själv. Salig är en sådan Hieronymus, saliga äro de som följa hans lära och liv. Han älskade änkorna, var en spegel för dem som förkovrade sig i dygd samt all sannings och renhets lärare. Men säg nu, dotter, vad är det som bekymrar dig i ditt hjärta?»

Hon svarade: »Denna tanke kommer för mig: 'Om du är god, må du nöja dig med din godhet för egen del; varför behöver du döma och uppmana andra eller lära dem som äro bättre - detta passar icke för din ställning'. Av denna tanke förhårdas själen så, att den glömmet sig själv och helt kallnar i Guds kärlek.»

Modern svarade: »Denna tanke drager även bort många, som gjort framsteg, från Gud, ty djävulen hindrar de goda från att tala med de onda, för att icke de senare skola känna ånger. Han hindrar även de goda från att tala med dem som äro bättre, för att de icke skola upplyftas till en högre plats, ty när de goda hört de godas lärdom, upphöjas de till högre förtjänster och platser. Så skulle den hovmannen, som läste Jesaja, ha kommit till ett av de mindre straffen i helvetet. Men Filippus mötte honom, lärde honom vägen till himmelen och upplyfte honom till en salig plats. Så skickades även Petrus till Kornelius. Om Kornelius hade dött tidigare, hade han förvisso för sin tros skull kommit till hugsvalelsen, men nu kom Petrus och förde honom till livets port.

På samma sätt kom Paulus till Dionysius och ledde honom till en salig lön. Alltså

böra Guds vänner icke förtröttas i Guds tjänst utan arbeta på att den onda människan måtte bliva bättre och den goda människan nå ännu högre fullkomning. Ty den som har vilja att viska i alla förbigåendes öron, att Jesus Kristus i sanning var Guds Son, och som gör så mycket han kan till andras omvändelse, han skall, även om få eller inga omvändas, dock erhålla samma lön som om alla blivit omvända. Jag skall ytterligare förklara detta genom en liknelse.

Om två legodrängar på sin herres befallning grävde i det hårdaste berg och den ene funne äkta guld, den andre intet, så vore båda, för sitt arbetes och sin viljas skull, värdiga samma lön. Paulus omvände ju flera människor än de andra apostlarna, som omvände färre; dock hade de alla samma vilja, men Guds förordning är hemlig. Fördenskull bör man icke ge tappt, även om få eller inga mottaga Guds ord. Ty liksom törnet gömmer rosen och liksom åsnan för sin herre vidare, så gagnar djävulen (syndens törne) de utvalda (rosorna) genom bedrövelsens styng, att de icke genom hjärtats förmätenhet förfalla till onyttig tygellöshet, och leder dem liksom åsnan till Guds tröst och till en större belöning.»

Huru i dessa nya tider människornas ondska går djävulens svek i förväg, och huru människorna nu äro mera beredda att synda än djävulen att fresta, och om den dom som fälles över dylika, och huru Guds vänner böra arbeta manligt och skyndsamt med sitt predikande, och huru Gud ingiver sina vänner visdom.

BOK 4 - KAPITEL 22

Sonen talar: »Om jag kunde bedrövas, så skulle jag nu med rätta kunna säga, att jag ångrar, att jag skapat människan. Människan är nämligen nu såsom ett djur, vilket frivilligt löper i nätet, ty huru mycket man än ropar, så följer hon ändå sin viljas begär. Och man kan nu icke helt och hållet tillvita djävulen, att han med våld drager människan, ty människan går själv hans ondska i förväg.

Liksom jakthundar, som först ledas i koppel, komma raskare fram till bytet än ledaren sedan de väl blivit vana att gripa och sönderslita villebrådet, så är även människan, van vid synden och förhäxad av den, beredvilligare att synda än djävulen att fresta. Detta är icke underligt, ty det var länge sedan den apostoliska stolen, världens huvud, blidkat Gud genom levernets helighet och sitt föredöme, såsom den förut gjort, och därför ha Kyrkans övriga lemmar blivit svaga och tynande.

Och man betänker ej, varför Gud, som är så rik, blev fattig och utblottad: det blev

han ju för att lära oss, att det förgängliga bör föraktas och det himmelska älskas. Men att människan, som är fattig av naturen, blivit rik genom falska rikedomar, det önska alla efterlikna, och få äro de, som ej efterlikna det. Därför skall plöjaren komma, utsänd av den allramäktigaste och vässad av den allravisaste; han frågar icke efter jordegendomar och kroppslig fågring, fruktar icke de starkas styrka, bävar icke för furstars hotelser och har icke anseende till personen, och han skall så ut människornas kött och riva ned andarnas hus, antvarda kropparna åt maskarna och själarna åt dem, som de ha tjänat.

Fördenskull må mina vänner, till vilka jag sänder dig, arbeta manligt och skyndsamt, ty det, som jag talar om, skall ej hända i de yttersta dagarna, såsom jag förut sagt, utan i dessa dagar. Och många av dem, som nu leva, skola få se det med sina ögon, och så skall det fullbordas, som står skrivet: 'Deras hustrur skola bliva änkor, och deras barn faderlösa, och allt det som människor åstunda skall tagas ifrån dem'.

Dock skall jag, den barmhärtige Guden, taga emot dem, som med ödmjukhet komma till mig. De, som med sina gärningar fullkomna rättvisans frukt, åt dem skall jag giva mig själv, ty det är rättvist, att det huset renas, vari konungen skall ingå, att glaset putsas, så att drycken kan gnistra klart, att kornet tröskas hårt för att kunna skiljas från agnarna och att det som är i formen tryckes och pressas, tills det antagit formens utseende. Men liksom sommaren kommer efter vintern, så skall jag efter lidandena beskära tröst, nämligen åt dem, som åstunda att vara ringa och som skatta det himmelska högre än det jordiska. Dock - liksom människan icke födes och dör i en och samma stund, så skall allt detta fullbordas först när tiden kommer.

Du må jämväl veta, att jag vill handla med somliga enligt ordspråket: 'Slå honom på halsen och låt honom löpa, och må smärtan nödga honom att skynda'. Med andra skall jag göra såsom det står skrivet: 'Öppna din mun, och jag skall fylla den'. Men till andra skall jag säga, tröstande och uppmuntrande dem: 'Kommen, I fåkunniga och enfaldiga, och jag skall giva eder mun och vishet, så att de talföra ej må kunna strida däremot'.

Så gjorde jag i dessa dagar: jag fyllde de enfaldiga med min vishet, och de stå nu emot de lärda. Jag fördrev de stortaliga och mäktiga, och de gingo skyndsamt bort. Detta är icke underligt, ty jag bjöd de visa att de skulle skära av ormarnas tunga, såsom du hört, och de ville ej. Och modern, som var allmogens ris, ville icke uttorka munnarna för att utsläcka den i barnens hjärtan upptända begärelsens eld, såsom jag manade, och därför fällde jag dem i deras lyckas stund och skar av deras tungor.»

Johannes evangelistens ord till den ärorika jungfrun om en ond hycklare och jungfruns

svar om hur denne är beskaffad och hur djävulen dårat honom samt hur man känner igen den gode Anden av sju tecken och urskiljer den onde anden av sju andra tecken.

BOK 4 - KAPITEL 23

Johannes evangelisten sade till Guds moder: »Hör, du jungfru och moder till en enda son och icke flera, du moder till Guds enfödde Son, allas Skapare och Återlösare! Hör (ja jag vet ju att du hör), hur svårt bedragen denne man är av djävulen, hur mycket han bemödar sig att vinna det omöjliga, hur han blivit undervisad av lögnens ande och hur mycket han avlägsnar sig från Gud i fårets skepnad och med lejonets hjärta! Jag lärde, att det finns tre, som bära vittnesbörd i himmel och på jord, nämligen Fadern, Sonen och den Helige Ande.

Men om denne man bär den onde anden vittnesbörd, att han helt och hållet blivit en sådan skenhelig, som Fadern icke styrker med sin makt, Sonen icke besöker med sin vishet och den Helige Ande icke upptänder med sin kärlek. Detta är icke underligt, ty han traktar efter makt emot Faderns makt, han vill vara vis emot Sonens vishet, och han är upptänd, men på ett annat sätt än den Helige Ande upptänder. Bed därför din Son, att han hastigt måste borttryckas, så att icke flera andra gå förlorade, eller också strax gör ödmjuk bättring för sin villfarelse.»

Modern svarade: »Hör, du som är jungfru, ehuru du är man och ingen kvinna. Du är den, som Gud värdigades kalla från världen med den lättaste död näst min. Jag liksom insomnade vid själens skilsmässa från kroppen och uppvaknade i evig fröjd. Detta var icke underligt, ty jag sörjde bittrare än andra vid min Sons död, och därför behagade det Gud att skilja mig från världen med den lättaste död. Du var mig närmast bland apostlarna, du rönste större bevis på min Sons kärlek än andra, min Sons pina var för dig bittrare än för de andra, ty du såg den närmare än de, och eftersom du levde längre än dina medbröder, blev du så att säga martyr genom allas deras död.

Därför behagade det Gud att kalla dig från världen med den lättaste död näst min, ty åt en jungfru blev jungfrun anförtrodd. Därför må det utan dröjsmål gå som du begärt.

Dock vill jag för min dotter visa hur denne, som vi tala om, är beskaffad. Han är sannerligen som en tjänare hos en myntsmed. Med den senare menas djävulen, som omsmälter och hamrar på sitt mynt, d. v. s. den som tjänar honom, med sina ingivelser och frestelser, ända till dess han får honom sådan han vill. Och när han fördärvat människans vilja och böjt den till köttets lust och till världskärlek, så trycker han strax sin bild och inskrift på henne, ty det synes då alltför väl av de yttre tecknen, vem människan med hela sitt hjärta älskar. Men när människan i gärning fullkomnar sitt

sinnes åstundan och vill inblanda sig mera i världsliga ting än det tillkommer hennes ställning, ja skulle göra mera om hon blott kunde, då visar sig djävulens mynt vara fullkomligt. Dock må du veta, att Guds mynt är ett annat än djävulens.

Guds mynt är av guld och skinande, böjligt och dyrbart. Sålunda är varje själ, som bär Guds stämpel, skinande av gudlig kärlek, böjlig genom sitt tålmod och dyrbar genom sina ständiga goda gärningar. En god själ 'omsmältes' alltså genom Guds dygd och prövas under många hemsökelse, genom vilka själen lär sig känna sitt upphov och sin bristfällighet och Guds mildhet och tålmod med henne, och hon blir desto dyrbarare för Gud, ju ödmjukare, tåligare och samvetsgrannare hon befinnes vara. Djävulens mynt är däremot av koppar och bly. Det är av koppar, ty det har en viss likhet med guld; det är böjligt men ej såsom guld utan hårdare. Så förefaller den orättfärdiges själ honom själv vara rättfärdig, han dömer alla, sätter sitt eget före allt annat och är oböjlig till ödmjukhetens gärningar men mjuk i sina egna gärningar, svår att hålla borta från det som fallit honom in, märklig inför världen men föraktlig inför Gud.

Djävulens mynt kan även sägas vara av bly, ty det är fult, mjukt och böjligt samt tungt. Så är den orättfärdiges själ ful i sina kättjefulla begärelser, tung i världslig vinningslystnad och böjlig som ett strå för allt vad djävulen ingiver sinnet, ja stundom raskare att synda än djävulen att fresta. Så är denne myntsmedens tjänare beskaffad, ty han tröttnade på att iakttaga klosterregeln, såsom han lovat, och tänkte ut sätt att behaga människorna genom låtsad helighet för att i hemlighet kunna kräsligen göda sitt kött. Och strax dårade djävulen hans själ med lögnaktiga drömmar, så att han satte sin tro till det som är omöjligt och ej skall hända. Nu skall hans liv förkortas, och den ära han åtrår skall han ej vinna.

Emellertid skall man, om man finner något nytt mynt, sända det till en viss man, som kan väga det och har tillräcklig insikt om mynts utseende. Men var finna vi honom? Och om vi skulle finna honom, så bryr han sig föga eller icke alls om, huruvida myntet är oäkta eller äkta. I ett dylikt fall finns det en enda utväg, såsom jag vill förklara dig genom en liknelse. Om man lade fram en florin åt en hund, så brydde han sig icke om att taga den, men om man smorde in den med något fett, så skulle han utan tvivel göra det. Så förhåller det sig även här. Om man går till någon vis man och säger: 'Den där är en kättare', så fäster han sig icke därvid, ty hans Gudskärlek är alldeles kolnad. Men om man sade: 'Han har många floriner', så skulle alla genast skynda dit. Därför skall det snart gå som Paulus säger: 'Jag skall tillintetgöra och förödmjuka de visas visdom, men de ödmjuka skall jag upphöja'.

Dock kan du, min dotter, av sju ting urskilja den Helige Ande och den orene anden. För det första gör Guds Ande, att världen förlorar sitt värde för människan, som i sitt

hjärta då anser allt detta som luft. För det andra gör han Gud kär för själen och kommer varje köttslig lusta att slockna. För det tredje ingiver han tålamod och lust att giva Gud allena äran. För det fjärde uppväcker han sinnet till att älska medmänniskorna och hysa medlidande även med ovänner. För det femte ingiver han allsköns kyskhet och avhållsamhet även från det tillåtna.

För det sjätte kommer han människan att förtrösta på Gud i alla vedervärdigheter och berömma sig av dem. För det sjunde skänker han begär att vilja förlossas och vara hos Kristus hellre än att hava framgång i världen och besmittas av den. Den onde anden åstadkommer däremot sju andra ting. För det första gör han, att människan finner världen ljuv och försmår det himmelska. För det andra gör han, att människan åtrår hedersbetygelser och glömmet bort sig själv.

För det tredje uppväcker han hat och otålighet i hjärtat. För det fjärde kommer han människan att trotsa Gud och envisas med sina egna föresatser. För det femte kommer han henne att anse sina synder för obetydliga och ursäkta dem. För det sjätte gör han hågen ostadig och köttet orent. För det sjunde giver han människan hopp om ett långt liv och blygsel för att bikta sig. Giv fördenskull noga akt på dina tankar, så att du icke bedrages av denne ande.»

FÖRKLARING

Denne man var präst av cisterciensorden. Efter att ha varit avfällig i aderton år ångrade han sig och återvände till klostret. Han påstod, att det var omöjligt att någon kunde bliva fördömd, att Gud kunde tala med någon människa i denna världen och att någon kunde se Guds ansikte före den yttersta domen. När fru Birgitta hört detta, sade den Helige Ande till henne: »Gå till denne broder och säg honom: 'O broder, du ser icke vad jag ser, nämligen att djävulen ännu på din ålderdom håller ditt sinne och din tunga bundna. Gud är evig, och evig är hans vedergällning. Omvänd dig därför skyndsamt med hela ditt hjärta till Gud och den sanna tron, ty du skall förvisso icke stiga upp från denna bädd utan dö.

Men om du tror, skall du bliva ett ärofullt Guds käril.'» Han brast ut i tårar, tackade fru Birgitta och bättrade sig så fullständigt, att han vid sin hädanfärd kallade samman bröderna och sade: »O mina bröder, jag är förvissad om att den barmhärtige Guden mottagit min ånger och kommer att giva mig förlåtelse. Bedjen för mig! Jag tror allt vad den heliga Kyrkan tror.» Och efter att ha tagit sakramenten avsomnade han.

Jungfruns ord till dottern om huru Guds tjänare böra bete sig mot de otåliga; här betecknas övermodet med ett ölkar.

BOK 4 - KAPITEL 24

Modern talar: »När ett ölkar uppvärms och ölet utvidgas och växer, stiga ång- och skumbildningar upp, stundom större, stundom mindre, och sjunka åter snabbt ned igen. Alla de, som stå runt ölfatet, veta, att sådana ångor snabbt avtaga och att det beror på ölets styrka och upphettning, att sådant stiger upp därur. De vänta därför tåligt på slutet och på ölets färdigberedning. Alla dem, som stå runt karet och som hålla näsan för nära den sjudande brygden, händer det två ting: antingen nysa de häftigt eller också få de svår huvudvärk. Så är det även i det andliga livet. Ty det händer stundom, att somligas hjärtan svälla upp och förhäva sig på grund av sinnets övermod och otålighet.

Dygdiga män ge akt därpå och inse, att sådant härrör antingen från sinnets ostadighet eller från någon köttlig rörelse. Därför uthärda de tåligt orden och invänta slutet, ty de veta ju att efter storm kommer lugn och att tålmodet är större än den som intager städer, ty denna dygd övervinner människan i sig själv, vilket är allra svårast. Men de, som äro mycket otåliga och giva hårda ord igen samt icke akta på tålmodets ärorika lön eller hur föraktlig världens gunst är, de få sitt sinneslugn försvagat och råka i frestelser för sin otålighets skull, ty de hålla näsan för nära det ångande karet, d. v. s. de låta sitt hjärta för mycket bekymra sig om ord, som blott äro tomt väder.

När I därför skåden några, som äro otåliga, mån I med Guds hjälp bevaka eder mun, så att I icke för otåliga ords skull övergiven det goda som I haven påbörjat utan, såvitt rättvist är, låtsen som om I ej haven hört det, tills de, som vilja finna tillfälle, med ord uttrycka vad de mena i hjärtat.»

Moderns förmanande ord till dottern, att människan icke bör taga vård om köttets begär utan klokt vederkvicka kroppen med måttlig nödtorft, och huru människan bör stå vid sin kropp och icke i sin kropp.

BOK 4 - KAPITEL 25

Modern talar: »Du bör vara såsom en brud, som står vid sparlakanen och som är beredd att hörsamma brudgummens vilja, så snart han kallar henne. Detta sparlakan är kroppen, som höljer själen och som ständigt bör tvås, provas och tuktas. Kroppen är ju såsom en åsna, vilken behöver måttlig kost, på det att den ej skall förfalla till kättja,

förnuftigt avvägt arbete, på det att den ej skall högmodas, och ständig aga, på det att den ej skal bliva uppstudsigt.

Stå alltså vid sparlakanen, d. v. s. vid kroppen och icke i kroppen, och tag icke vård om köttet i dina begär utan vederkvick kroppen med måttlig nödtorft, ty den människa står vid kroppen, icke i kroppen, som håller sin kropp borta ifrån födans vällustiga överflöd men icke från det nödtorftiga. Stå även bakom sparlakanen, i det du försmår köttets njutning, befrämjar Guds heder och helt ägnar dig åt Gud.

Så stodo de, vilka nedlade sina kroppar liksom kläder för Gud och vilka varje stund voro beredda till Guds vilja, när det behagade Gud att kalla dem - för dem var ju icke vägen lång till honom, som de alltid hade närvarande, och tunga bördor tryckte icke ned deras halsar, ty de försmådde allting, och endast deras kroppar voro i världen. Fördenskull svävade de lätt och utan hinder till himmelen, emedan ingenting hindrade dem utom en torr klädnad, mycket väl tuktad, och när de avlagt denna, vunno de vad de längtat efter. Så gjorde denne ett farligt fall, stod visligen upp, försvarade sig manligen, kämpade ståndaktigt och uthärdade tappert. Därför skall han nu krönas för evigt, och han är i Guds åsyn.»

Jungfruns förmanande ord till dottern om vilka dygdiga gärningar, son förtjäna det eviga livet och vilka som icke göra det, och om lydnadens yppersta förtjänst.

BOK 4 - KAPITEL 26

Trädet har många blommor, men alla hinna icke fullkomnas. På samma sätt finns det många dygdiga gärningar, men alla förtjäna dock icke himmelsk lön, såframt de icke ske med klokhet. Ty att fasta, bedja och besöka helgonens orter, det är dygdiga gärningar, men om de icke göras med det sinnelaget, att människan tror sig komma till himmelen med sin ödmjukhet, anser sig vara en i allt onyttig tjänare och har klokhet i allt vad hon gör, så gälla de föga för evigheten. Föreställ dig två män. Den ene är under lydnad, den andre har sin fria vilja. Om den, som är fri, fastar, skall han hava enkel lön.

Men om den, som är under lydnad, äter kött på en fastedag enligt regelns förordning och på grund av lydnad men dock hellre skulle fasta, såframt icke lydnadsplikten talade däremot, så skall denne få tvåfaldig lön, en för sin lydnads skull och en för att han försakade sin egen önskan och icke fick sin vilja uppfylld. Fördenskull må du vara såsom en brud, vilken iordningställer bröllophuset innan brudgummen kommer; för det andra må du vara såsom en moder, vilken gör kläderna färdiga innan barnet födes, för det

tredje såsom ett träd, vilket bär blommor innan frukterna komma, för det fjärde såsom ett rent käril, som innan drycken hållts i gjorts lämpligt att mottaga den.»

Jungfrun beklagar sig för dottern över en, som blott låtsade sin fromhet, och jämför honom med en illa beväpnad krigare i ett lekamligt krig.

BOK 4 - KAPITEL 27

Modern talar: »Denne man säger sig älska mig, men han vänder ryggen åt mig, när han tjänar mig. Och när jag talar till honom, säger han: 'Vad säger du?' Han vänder bort sina ögon från mig och ser på det, som behagar honom mera. Han är sällsamt beväpnad, liksom den, som var i ett lekamligt krig men som hade hjälmvisirets öppning i nacken, som hade skölden, som skulle hänga på armen, hängande vid axlarna, vars svärd var bortkastat, så att slidan var tom, vars kapp, avsedd att skydda kroppen och bröstet, låg under honom i sadeln, och vars sadelremmar icke voro fastbundna, som sig borde, utan hängde lösa på hästen.

På detta sätt är denne man andligen väpnad inför Gud. Och därför kan han icke skilja mellan vän och ovän och kan icke göra fienden någon skada. Den ande, som kämpar med honom, är lik den, som slugt tänker så här: ' Jag vill vara med de sista i striden, så att jag kan gömma mig i buskarna, om de främsta förlora slaget, men komma fram så snabbt, om de vinna slaget, att jag skall räknas till de främsta'. Därför handlade han, som drog ut i kriget, enligt köttslig visdom och icke av gudlig kärlek.»

Jungfruns ord till dottern om tre slags bedrävelser, vilka betecknas med tre slags bröd.

BOK 4 - KAPITEL 28

Modern talar: »Den som har en bröddeg, bör kraftigt knåda och arbeta den. Men åt herrskap framsättes vetebröd, under det att allmogen får något sämre bröd, och ett tredje slags bröd, som är ännu sämre, gives åt hundarna. Med degarbetet förstår jag bedrävelse, ty den andligt sinnade människan bedrävas högeligen därav, att Gud röner föga ära av sin skapade värld och att denna känner föga kärlek. Alla de, som bedrävas på detta sätt, de äro det vete, varåt Gud och himmelens hela härskara fröjdas. All de, som bedrävas över världsliga motgångar, de äro liksom det sämre brödet, och dock duger detta för många till att erhålla himmelriket. Men de, som bedrävas däröver, att de icke kunna göra

allt ont de vilja, de äro bröd för de hundar, som finnas i helvetet.»

Modern Marias ord till dottern om huru somliga djävlar söka störta människorna, andra önska hålla människorna tillbaka och några fresta dem till oförståndig återhållsamhet, och huru man bör förhålla sig emot dessa djävlar.

BOK 4 - KAPITEL 29

Modern talar: »Alla dessa, som du ser stå omkring eder, de äro edra andliga fiender och djävulens andar. Ty de som hava stänger, i vilka snaror synas, äro de, som vilja störta eder i dödssynder. De, som du ser hava krokar i händerna, äro de, som önska hålla eder tillbaka från Guds tjänst, att I skolen tröttna på det goda. Men de, som hava tandade redskap liksom grepar, med vilka människan drager fram och framskaffar det som hon önskar sig, äro de, som fresta eder, att I skolen åtaga eder några goda verk utöver edra krafter, vare sig det nu gäller vakor, fastor, böner, arbeten eller oförståndigt utgivande av edra penningar. Emedan dessa andar alltså äro så begivna på att skada eder, skolen I hålla fast vid denna vilja, nämligen att icke vilja förolämpa Gud, och I skolen bedja om Guds hjälp emot deras grymhet, ty då skola deras hotelser icke tillfoga eder skada.»

Jungfruns ord till dottern, att världens fagra och dyrbara ting icke skada Guds tjänare, ehuru de använda sådant, blott de använda det till Guds ära, och detta bevisas genom Pauli exempel.

BOK 4 - KAPITEL 30

Det står skrivet, att den gode aposteln Paulus sade sig vara en vis man inför den furste, som hade tagit Petrus tillfånga, och att han kallade Petrus en verkligt fattig man. Och icke syndade Paulus därigenom, ty hans ord voro till Guds heder. Så är det även med dem, som vilja och önska tala Guds ord. Ty om de icke kunna komma in till herrarna, såframt de icke hava nog fina kläder, så synda de icke, om de ikläda sig dem, bara de icke i sin vilja och i sitt hjärta räkna guld, den fina dräkten och de dyrbara stenarna för kostbarare än de gamla invanda kläderna, ty allt, som tager sig kostbart ut, är stoft.»

Moderns ord till dottern, visande genom en liknelse att Guds predikanter och vänner

icke skola krönas mindre i Guds åsyn, om folken icke omvändas genom deras predikan, än om de omvändas, blott deras uppsåt varit gott.

BOK 4 - KAPITEL 31

Guds moder talar: »Om någon lejer en arbetare till att arbeta och säger till honom: 'Bär sand från stranden och undersök i varje börda, om du möjligen kan upptäcka något guldkorn där', så blir icke arbetarens lön mindre om han intet finner än om han skulle upptäcka mycket. Så är det även med den, som av gudlig kärlek arbetar till själarnas gagn med ord och gärning: hans lön bliver icke mindre, om han icke lyckas omvända några än om han omvänder många.

Magistern framställde ju denna liknelse: 'Den krigare, som på sin herres bud drog ut i krig och hade vilja till att strida tappert men återvände sårad och utan någon fånge, han skall, ehuru han förlorat i kriget, för sin goda viljas skull icke erhålla mindre lön än om han hade vunnit seger'. Så är det även med Guds vänner. Ty för varje ord och gärning, som de göra för Guds skull och för att själarna måtte bättras, och för varje bedrövelsens stund, som de lida för Guds skull, skola de undfå kronan, vare sig de omvända många eller ingen.»

Moderns ord till dottern om sin oändliga barmhärtighet mot syndarna och även mot dem, som lova och hedra henne.

BOK 4 - KAPITEL 32

Modern talar: »Det finnes ett ordspråk bland eder, som lyder: 'Med sådant kan du driva mig ur landet'. Så säger jag ock nu. Det fins ingen så stor syndare i världen, att jag icke (om han blott säger i sitt hjärta, att min Son, allas Skapare och Återlösare, är av honom innerligt älskad i hjärtat) genast är beredd att komma till honom, såsom en kärleksfull moder till sin son, omfamnande honom och sägande: 'Vad behagar dig, min son? Och han månne ha gjort sig skyldig till helvetets djupaste pina - om han blott vore villig att icke bekymra sig om världens heder eller köttets begärelse och lystnad, som Kyrkan fördömer, och icke åstundade något annat än sitt uppehälle allena, så skulle han och jag snart sämjas väl.

Säg alltså till honom, som skriver lovsången till mig, icke för sitt eget beröm eller för sin egen belöning utan till dens lov, som är värd allt lov för alla sina gärningars skull, att liksom världens furstar giva timlig belöning åt sina lovprisare, så skall jag andligen

belöna honom. Ty liksom en enda stavelse har många noter över sig, så behagar det Gud att i himmelen giva kronor åt honom för varje stavelse som är i sången, och det skall sägas om honom: 'Se, lovsjungaren kommer, han som komponerat en sång utan tanke på timligt gott, endast för Guds skull'.»

FÖRKLARING

Denne frestades till tvivel på den heliga Treenigheten. I extas såg han likasom tre kvinnoansikten. Det första sade: »Många äktenskap har jag bevittnat, men aldrig har jag sett att trefaldigt är ett enda». Det andra svarade: »Om tre äro ett, så måste det ena vara före och det andra efter eller också två i ett». Det tredje yttrade: »De kunna icke ha gjort sig själva - vem har då gjort dem?» Då sade den Helige Ande öppet: »Låtom oss komma till honom och taga vår boning hos honom». Och vid uppvaknandet var han befriad från frestelsen.

Sedan sade Kristus till fru Birgitta: » Jag är trefaldig och en. Jag vill visa dig vad Faderns makt, Sonens vishet och den Helige Andes kraft är.» Och denna uppenbarelse är avslutad där, varest det talas från predikstolen. - Vidare sade Kristus: »Säg till denne, att han skall förvärva en större förtjänst inför mig med sin sjukdom än med sin hälsa. Ty Lasarus blev ädlare genom sin plåga, och Job blev mera älskad genom sitt tålmod. Dock misshaga mig icke de av mina utvalda, som hava hälsan, ty deras hjärta är alltid hos mig, och deras kropp övar alltid klok avhållsamhet och fromt arbete.»

Brudens märkliga ord om Rom, vari hon beskriver det hugnesamma tillstånd, den fromhet och ordning som fordom utmärkt både prästerna och lekmännen i Rom men som nu tyvärr förvandlats till förfall, oordning och styggelse, varför staden blivit olycklig både lekamligen och andligen.

BOK 4 - KAPITEL 33

Vördade herre! Kungör bland andra ärenden för herr påven, vilket ömkansvärt läge Rom, som fordom var så lyckligt både lekamligen och andligen, nu befinner sig i! Nu är det olyckligt, både lekamligen och andligen. Lekamligen, emedan de världsliga furstarna, som borde vara dess försvarare, blivit dess vildaste rövare. Fördens skull äro dess hus nedbrutna och många kyrkor alldeles övergivna, kyrkor, som bevara benen av välsignade helgon, vilka stråla genom ärorika underverk och vilkas själar härligt krönas i Guds rike.

Dessa helgons tempel ha mist sina tak och portar och förvandlats till människors,

hundars och vilda djurs hemlighus. Andligen är denna stad olycklig, ty många stadgar, som heliga påvar genom den Helige Andes ingivelse fastställt i Kyrkan till Guds lov och själarnas frälsning, äro nu upphävda, och i stället ha tyvärr genom den onde andens ingivelse många nya oseder antagits till Guds försmädelse och själarnas förtappelse.

Det var en förordning i den heliga Kyrkan, att klerker, som ville mottaga de heliga vigningarna, skulle föra ett heligt liv, träget och fromt tjäna Gud och genom sina goda gärningar visa andra vägen till det himmelska fäderneslandet - åt sådana gav man Kyrkans inkomster. Men i stället för denna Kyrkans sedvänja har ett svårt missbruk vunnit insteg, i det man ger Kyrkans gods åt lekmän, vilka ej taga sig hustru emedan de bära namn av kaniker men oblygt hava frillor i sina hus om dagen och i sina sängar om natten, varvid de fräckt förklara: »Oss är det icke tillåtet att leva i äktenskap, eftersom vi äro kaniker».

Även präster, diakoner och subdiakoner avskydde fordom högeligen en okysk levnads smälek, men nu glädjas somliga av dem öppet åt att deras frillor synas gå med svällande moderliv bland andra kvinnor. Ja, de skämmas icke ens, om deras vänner säga till dem: »Se, herre, snart skall en son eller dotter födas eder». Sådana borde med större rätt kallas djävulens kopplardrängar än den högste Gudens vigda präster.

De heliga fäderna, Benedikt och andra, stiftade med påvarnas tillåtelse ordensregler och byggde kloster, där abbotarna brukade sitta med bröderna, fromt förrättande de nattliga och dagliga tidebönerna och samvetsgrant undervisande munkarna att föra ett dygdigt liv. Det var förvisso ljuvligt att besöka klostren på den tiden, då munkarna dag och natt bevisade Gud heder och ära med sin sång. Lastbara människor förbättrades av att se deras sköna liv, de goda styrktes av fädernas gudliga undervisning, och själarna i skärselden erhöilo den saliga vilan för deras fromma böners skull. Då hölls den munk i den största hedern, som bäst iakttog sin regel, ja han var hedrad av Gud och människor. Men den, som ej brydde sig om att hålla regeln, han kunde vara säker på att röna skam och skada. Då kunde varenda människa av dräkten urskilja, vem som var munk.

Men som ersättning för denna högst hedervärda ordning har nu en förkastlig osed uppkommit på många håll. Abbotarna vistas nämligen mycket ofta på sina slott och varhelst det behagar dem, innanför och utanför staden. Därför är det nu plågsamt att besöka klostren, ty mycket få munkar synas vara i koret vid gudstjänsttid, ja stundom inga alls. Därför läses där nu föga, stundom sjunges intet, och många dagar blir ingen mässa hållen. Av deras dåliga rykte bedrövas goda människor, och de onda bliva ännu värre av att umgås med dem. Det är att befara, att mycket få själar erhålla någon hugnad i sina kval genom sådana munkars böner. Och många munkar ha eget hus i staden, och när deras vänner komma på besök, omfamna de sina egna barn och säga glatt: »Se här

min son!»

Nu kan man knappt känna igen munken på dräkten, ty kjorteln, som fordom brukade räcka ned till fötterna, kan nu knappast hölja knäna. Deras ärmar, som fordom brukade vara ärbart sydda och vida, äro nu trånga och inknappade, och ett svärd hänger vid deras sida i stället för griffel och skrivtavla. Ja man kan hos munken knappt finna ett enda plagg, som antyder hans stånd, utom ett skapulär, som f. ö. ofta döljes, så att det icke ses, alldeles som om det vore skamligt att bära något munkplagg. Somliga blygas icke ens för att hava pansar och andra vapen under kjorteln, på det att de efter mörkrets inbrott må kunna göra vad dem lyster.

Det har funnits heliga män, som lämnat sina stora rikedomar och börjat leva efter ordensregel i fattigdom, ja som försmått all vinningslystnad och därför icke velat äga något eget. De avskydde världens högfärd och ståt, klädde sig i de fattigaste kläder, lade bort all köttslig lust och förde ett rent liv. De och deras medbröder kallades tiggarmunkar, och deras regler bekräftades av påvarna, vilka gladde sig över att det fanns några, som till Guds ära och själarnas gagn ville åtaga sig ett sådant leverne. Men nu är det sorgligt att se, huru även deras regler förvandlats till förkastliga oseder och ingalunda hållas så som Augustinus, Dominicus och Franciscus genom den Helige Andes ingivelse dikterat dem; dessa regler som många rika och förnäma långa tider trofast hållit.

Nu träffar man verkligen många, som kallas rika och som dock äro fattigare på penningar och dyrbarheter än de, vilka lovat att leva i fattigdom. Så förtäljer ryktet om dem. Därför hava de flesta av dem egendom, vilket deras regel förbjuder dem, och de fröjdas mera över sin fördömliga rikedom än över helig, ärorik fattigdom. Och de skryta med att deras dräkt är gjord av lika dyrbart tyg som rika biskopars.

Den helige Gregorius och andra helgon byggde nunnekloster till det ändamålet, att kvinnor där skulle inneslutas så strängt, att de knappt mera bleve sedda ens om dagarna. Men nu råder en mycket svår osed på dessa ställen, i det att portarna utan vidare öppnas både för präster och lekmän, vilka systrarna behaga släppa in, ja t.o.m. om nätterna. Därför likna dessa ställen mera bordeller än heliga nunnekloster.

Det var även en bestämmelse i den heliga Kyrkan, att ingen skulle få taga emot penningar för att han hörde bikt; dock var det tillåtet för penitentiärer att mottaga penningar för skrivelser, såsom det är tillbörligt, när det gäller personer som behöva intyg. Men i stället har nu den oseden insmugit sig, att rika människor betala så mycket dem lyster, när de hava biktat, och fattiga tvingas göra en överenskommelse med biktfadern, innan de bliva hörda. Och när biktfaderna giva absolution med munnen, blygas de ej att med sina händer stoppa penningarna i börsen.

Det stadgades vidare i Kyrkan, att varje människa åtminstone en gång om året skulle bikta sina synder och anamma Kristi lekamen. Det gällde lekmännen; präster och ordensfolk skulle göra det flera gånger om året. För det andra var det bestämt, att de, som ej kunde leva återhållsamt, skulle leva i äktenskap. För det tredje, att alla kristna (utom de som voro svårt sjuka eller befunno sig i svårt trångmål) skulle fasta under fyrtyodagarsfastan, på kvatemberdagarna och på vigilierna till stora högtider; dessa fastedagar äro fortfarande mycket väl bekanta för nästan alla. För det fjärde var det bestämt, att alla skulle avhålla sig från världsligt arbete på helgdagar. För det femte var det bestämt, att ingen kristen skulle få förvärva penningar eller dylikt genom ocker. Men tvärt emot dessa fem goda bestämmelser ha fem skamliga och ytterst skadliga oseder vunnit insteg.

Den första är, att det för varje människa, som avlägger bikt och mottager Kristi lekamen, finnes hundra personer, som uppnått förnuftets ålder och dö i Rom utan att någonsin ha avlagt bikt eller mottagit Kristi lekamen mer än verkliga avgudadyrkare (nu bortses från präster, ordensmänniskor och några kvinnor. Den andra oseden är, att många taga lagliga hustrur men om de råka i någon osämja med hustrurna, så övergiva de dem för så lång tid som det behagar dem, utan att alls inhämta kyrklig tillåtelse, och i hustrurnas ställe taga de frillor, som de hålla i heder och älska. Somliga dra sig inte ens för att i sitt hus hålla en frilla tillsammans med hustrun och glädja sig åt att höra dem föda barn på samma gång i samma hus. Den tredje oseden är, att många friska människor äta kött under fyrtyodagarsfastan, och det är högst få, som nöja sig med en måltid om dagen.

Och det finns somliga, vilka om dagen avhålla sig från kött och nyttja sådan mat, som är tillåten under fastan, men om natten äta kött på hemliga förtäringställen. Ja, detta göra både präster och lekmän sig skyldiga till, och de likna således mohammedaner, vilka fasta om dagen men äta kött om natten. Den fjärde oseden är, att ehuru somliga hantverkare avhålla sig från arbete på helgdagarna, så skicka dock somliga rika på helgdagarna sina daglönare att arbeta i vingårdarna, plöja på åkrarna, hugga ved i skogarna och forsla hem saker, och på det sättet åtnjuta fattigt folk icke mera vila på helgdagarna än på vardagarna. Den femte oseden är, att kristna bedriva ocker liksom judarna, ja de kristna ockrarna äro rentav girigare än judarna.

Det var vidare bestämt i Kyrkan, att sådana människor som nu beskrivits skulle lysas i bann. Men nu har i stället den oseden uppkommit, att många icke äro räddare för bannlysning än för välsignelse. Även om de veta, att de äro offentligen bannlysta, så undvika de icke kyrkobesök eller umgänge och samtal med andra människor. Få äro de präster, som förbjuda bannlysta att gå i kyrkan; få äro de, som låta bli att umgås och tala

med bannlysta, ifall de äro förbundna med dem genom något vänskapsband. Och om de äro rika, så vägrar man icke de bannlysta kyrklig begravning.

Därför mån I icke förundra eder, herre, över att jag kallat Rom olyckligt, eftersom sådana oseder och mycket annat, som står i skarp strid mot de kyrkliga bestämmelserna, florerar där. Det är följaktligen att befara, att den katolska tron inom kort går under, såframt det icke kommer någon, vilken oskrymtat älskar Gud över allting och sin nästa såsom sig själv, för att avskaffa alla missbruk. Hysen fördenskull medlidande med Kyrkan och med dem av hennes prästerskap, vilka av hela sitt hjärta älska Gud och avsky alla onda sedvänjor; de ha genom påvens frånvaro så att säga blivit faderlösa men ha dock sonligen försvarat faderns residens, visligen stått emot förrädarna och härdat ut trots många lidanden.

Brudens syn angående olika straff, som bereddes åt en själ, vilken ännu vistades i kroppen, och huru alla plågor av detta slag skola förvandlas till den största heder och ära, ifall själen omvänder sig före döden.

BOK 4 - KAPITEL 34

Det tycktes mig, som om jag såg människor stå och göra i ordning rep. Andra stodo och sysslade med hästar; andra smidde tänger; andra byggde en galge. När jag såg detta, visade sig en jungfru, som såg ut att vara bedrövad, och hon frågade, om jag förstod detta. Jag svarade, att jag icke förstod det.

Hon sade då: »Allt det, som du här sett, är det andliga straff, som beredes åt dens själ, som du känner. Repen äro till för att binda den häst, som skall släpa hans själ. Tängerna äro till för att stympta hans näsa, ögon, öron och läppar, och galgen för att hänga honom i.»

När jag bedrövades häröver, sade jungfrun: »Var icke bedrövad! Ännu är det nämligen tid: han kan, om han vill, sönderslita repen, kasta omkull hästarna, smälta ned tängerna såsom vax och bryta ned galgen. Och om han får en riktigt brinnande kärlek till Gud, skola dessa plågoecken bliva honom till den största heder. Repen, varmed han föraktligen borde bindas, skola då förvandlas till gyllene bälten; i stället för de hästar, med vilka han borde släpas genom gatorna, skola änglar sändas honom, vilka föra honom inför Guds åsyn; i stället för de tänger, varmed han smädligen borde stympas, skall åt hans näsa en ljuvlig vällukt skänkas, åt hans mun en härlig smak, åt hans ögon den fagraste syn och åt hans öron den mest smekande melodi.»

FÖRKLARING

Denne man var konungens marsk. Han kom till Rom med sådan ödmjukhet och förkrosselse, att han med blottat huvud flitigt gick omkring till stationskyrkorna samt bad Gud och bad andra bedja för honom, att han icke måtte återvända till fäderneslandet, om det skulle hända honom att återfalla i sina forna synder. Gud hörde hans röst, ty när han lämnat Rom och kommit till Montefiascone, blev han där sjuk och dog. Om honom handlar en annan uppenbarelse: »Se, dotter, vad Guds misskund gör och vad den goda viljan gör! Denna själ var i lejonets käftar, men den goda viljan ryckte honom från lejonets tänder, och nu är han redan på väg till himmelen och skall varda delaktig av allt det goda, som sker i Guds kyrka.»

Brudens ord till Jesus Kristus, uttryckande hennes längtan efter själarnas frälsning, och det svar, som gives henne i den Helige Ande, att människornas utsvävningar och överflöd i mat och dryck stå emot den Helige Andes besökelse, som skulle kunna sändas dem.

BOK 4 - KAPITEL 35

O ljuvaste Jesus, skapare av allting som är skapat! O att dessa människor kände och förstode din Helige Andes glöd! Då skulle de dess mera åstunda det himmelska och allt ivrigare sky det jordiska.»

Och genast svarades det mig i anden: »Deras utsvävningar och omåttlighet stå emot den Helige Andes besökelse. Ty omåttlighet i mat och dryck och vid gästabud med vänner förhindra, att den Helige Ande bliver dem ljuv och att de bliva mätta på världens njutningar. För stor myckenhet av guld och silver, käril, kläder och inkomster förhindrar, att min kärleks Ande eldar och upptänder deras hjärtan. För stor myckenhet av tjänstefolk, hästar och djur förhindrar, att den Helige Ande nalkas dem. Ja, deras beskyddare, mina änglar, vika ifrån dem, och deras förrädare, djävlar, nalkas dem. Därför äro de okunniga om den sötma och den ljuva besökelse, varmed jag, som är Gud, besöker heliga själar och mina vänner.»

Guds ord till bruden, om hur människor fordom gingo i kloster av fruktan och gudlig kärlek, och hur Guds ovänner, nämligen falska klostermänniskor, nu gå ut i världen för

högmots och ond vinningslystnads skull, och om hur illa riddarna nu leva i sitt ridderskap.

BOK 4 - KAPITEL 36

Hör nu, vad mina ovänner göra och hur det skiljer sig från det som mina vänner fordom gjort. Mina vänner, de gingo in i kloster av klok fruktan och gudlig kärlek. Men de, som nu äro i klostren, de gå ut i världen av högmod och vinningslystnad; de följa sin egen vilja och göra vad som är behagligt för deras kropp. Därför är det rättvist, att de, som dö i en sådan vilja, icke känna eller erhålla den himmelska glädjen utan i stället den evärdliga pinan i helvetet. Du bör även veta, att de klostermänniskor, som mot sin egen vilja tvingas att bliva föreståndare men bliva det av gudlig kärlek, de skola icke räknas till samma antal.

Och de riddare, som fordom buro vapen, voro beredda att giva livet för rättfärdigheten och utgjuta sitt blod för den heliga tron; de hjälpte fram dem, som behövde det, till rättvisan, och undertryckte och förödmjukade de onda. Men hör nu hur förvända de äro. Nu behagar det dem mera att dö i krig för övermod och vinningslystnads och avunds skull enligt djävulens ingivelser än att leva efter mina bud för att vinna den eviga glädjen. Därför skola alla, som dö i en sådan vilja, få lön genom en rättvis dom, d. v. s. till lön skola de givas åt djävlarne och för evigt vara förenade med dem. Men de, som tjäna mig, skola undfå lön med den himmelska härskaran i evighet.»

Kristi ord till bruden, med vilka han frågar henne huru världen förhåller sig, och brudens svar, att den förhåller sig såsom en öppnad säck, till vilken alla oförnuftigt löpa. Och om Kristi mycket hårda och rättvisa dom över sådana.

BOK 4 - KAPITEL 37

Sonen talar: »Dotter, huru förhåller sig världen numera?»

Hon svarar: »Såsom en öppnad säck, till vilken alla löpa, och såsom en man, som löper men ej bekymrar sig om vad som skall hända efteråt».

Herren svarade: »Därför är det rättvist, att jag går med min plog över världen, över hedningar och kristna. Jag skall varken skona gammal eller ung, fattig eller rik, utan var och en skall dömas såsom han förtjänat, och var och en skall dö i sin synd, och huset skall stå kvar tomt utan invånare. Och dock skall jag ännu ej bringa det till fullbordan.»

Hon svarade: »O Herre, vredgas icke, om jag talar. Sänd några av dina vänner för att förmana dem och varna dem för faran.»

Och Herren sade: »Det står skrivet, att den rike mannen i helvetet, som misströstade om sin egen frälsning, bad, att någon skulle skickas för att varna hans bröder, på det att icke även de måtte förgås. Men han fick det svaret: 'Ingalunda må detta ske. De hava ju Moses och profeterna; av dem kunna de lära sig.' Sammalunda säger jag nu: de hava evangelierna och profeternas utsagor, de hava kyrkolärarnas ord och exempel, de hava förstånd och förnuft; allt detta må de alltså använda, så skola de bliva frälsta. Ty om jag skickade dig, skulle du icke kunna ropa så högt, att du hördes. Om jag skickade mina vänner, äro de så få, att de knappt skulle höras, om de ropade. Dock skall jag skicka mina vänner till dem, som det behagar mig att skicka dem till, och de skola bereda vägen för Gud.»

Kristus säger till bruden, att hon icke bör sätta tro till drömmar utan akta sig för dem, vare sig de äro glada eller sorgliga; att djävulen i sådana blandar falskt och sant samman, varför många villfarelser uppstå i världen, och att profeterna icke farit vill, eftersom de i sanning älskat Gud över allting.

BOK 4 - KAPITEL 38

Sonen talar: »Varför blir du så munter till sinnes av glada drömmar och så betryckt av sorgsna drömmar? Har jag icke sagt dig, att djävulen är avundsam och att han utan Guds tillåtelse icke kan göra mera än ett strå framför dina fötter? Jag har även sagt dig, att han är lögnens fader och uppfinnare och att han blandar någon sanning i alla sina osanningar. Fördenskull säger jag, att djävulen icke sover utan går omkring för att finna något tillfälle att bringa dig på fall. Därför må du akta dig, så att djävulen, som genom sitt fina vetande utröner det inre genom de yttre rörelserna, icke må bedraga dig.

Ty stundom tillsänder han ditt hjärta glada drömbilder, på det att du må känna fåvitsk glädje; stundom sorgsna, på det att du i ditt missmod må underlåta något gott, som du skulle kunna göra, och bliva olycklig och sorgfull, redan innan bedrävelsen kommer. Stundom ingiver djävulen också det hjärta, som är bedraget och som vill behaga världen, många falska ting, varigenom många bedragas, såsom det gått med de falska profeterna. Och detta händer den människa, som älskar något annat högre än Gud.

Det händer sålunda, att mycket sant påträffas bland många falska ord, ty djävulen skulle aldrig kunna bedraga, om han icke blandade sanning med falskheten. Att så är

fallet, fick man ju ett vittnesbörd om genom den djävulsbesatte, som du såg: fast han bekände, att endast en är Gud, visade dock hans oblyga åtbörder och hans övriga uttalanden, att djävulen bodde i honom. Men nu skulle du kunna fråga, varför jag tillåter djävulen att ljuga. Jag svarar: detta har jag tillåtit och tillåter för folkets och prästernas synders skull; de ville nämligen veta det, som Gud icke ville att de skola veta, och önskade vinna framgång, när Gud såg att detta icke lände till deras frälsning.

Fördens skull tillåter Gud för syndernas skull mycket, som ej skulle hända, om människan icke missbrukade nåden och sitt förnuft. Men de profeter, som icke åstundade något annat än Gud och icke ville tala Guds ord annat än för Guds skull, de bedrogos icke utan talade sanningens ord och älskade dem. Men ehuru icke alla drömmar böra beaktas, böra dock icke alla försmås. Ty stundom ingiver Gud även de onda människorna goda ting och uppenbarar deras hädanfärd, på det att de må upphöra med sina synder. Stundom ingiver han även de goda goda ting i drömmen, på det att de må förkovras i Gudskärlek.

Därför må du, så ofta något sådant händer dig, ej låta ditt hjärta giva akt därpå, utan överväg det och bedöm det med hjälp av dina visa andliga vänner eller uteslut det ur ditt hjärta, som om du ej hade sett det, ty den som förnöjes i sådant, blir ständigt bedragen och bedrövad. Stå alltså fast i din tro på den heliga Treenigheten, älska Gud av hela ditt hjärta, var lydig såväl i motgång som i medgång, sätt dig icke framför någon i dina tankar, räds även när du gör väl, tro icke att du är klokare än andra, antvarda hela din vilja åt Gud och var beredd till allt som Gud vill! Då behöver du ej frukta drömmar, ty om de äro glada, må du ej tro dem eller åstunda dem, såframt du ej kan märka att de beteckna Guds heder, och om de äro sorgsna, må du ej bedrövas utan helt anförtro dig åt Gud.»

Sedan talade modern: » Jag är barmhärtighetens moder, som bereder kläder åt den sovande dottern, mat åt den dotter som kläder sig och kronan och allt gott åt den arbetande dottern».

Moderns ord till Sonen om bruden och Kristi svar till modern. Vidare moderns ord om vad som betecknas med lejonet och lammet. Och huru Gud för människornas otacksamhets och otålighets skull låter det hända, som annars icke skulle hända dem.

BOK 4 - KAPITEL 39

Modern talade till sin Son Jesus, sägande: »Vår dotter är såsom ett lamm, vilket

lägger sitt huvud i lejonets mun».

Sonen svarade henne: »Det är bättre att lammet lägger huvudet i lejonets mun, så att det bliver ett kött och ett blod med lejonet, än att lammet suger blod ur lejonets kött. Då skulle lejonet vredgas, och lammet, som annars har gräs till föda, skulle bli sjukt. Men emedan du, käraste moder, burit all visdom och all klokhets fullkomlighet i ditt moderliv, må du låta henne förstå, vad lejonet är och vad lammet är.»

Modern svarade: »Välsignad vare du, min Son, du som evigt förbliver hos Fadern och, ehuru du steg ned till mig, aldrig skilt dig från Fadern. Du är förvisso lejonet av Juda stam. Du är det obefläckade lamm, på vilket Johannes visade med sitt finger. Alltså lägger den människa sitt huvud i lejonets mun, som antvardar all sin vilja åt Gud och som, även om hon kunde, icke vill fullkomna den, såframt hon icke vet att den behagar dig. Men den människa suger lejonets blod, som är otålig över din rättvisa och förordning, som önskar och strävar efter att erhålla annat än det du bestämt åt henne och som vill leva i ett annat stånd och en annan ställning än vad som behagar dig och är gagneligt för henne.

Av sådana människor blidkas icke Gud utan uppväckes till vrede. Ty liksom gräset är lammets föda, så borde människan låta sig nöja med ödmjuka ting och med ett ödmjukt stånd. Och därför tillåter Gud, för människornas otacksamhets och otålighets skull, att mycket sker, vilket icke skulle ske mot människornas välfärd, om de vore tåliga. Giv därför, min dotter, din vilja åt Gud, och om du ibland är mindre tålig, må du stå upp till ånger och bot, ty boten är likasom en god tvätterska av fläckiga kläder, men ångern är en god blekerska av kläderna.»

Kristi ord till bruden, förklarande vad en kristlig död är och huru människan dör väl eller illa och huru Guds vänner icke böra bedrövas, om de se Guds tjänare dö kroppsligen och på plågsamt sätt.

BOK 4 - KAPITEL 40

Guds Son talade: »Rådes icke, min dotter! Denna sjuka kvinna skall icke dö, ty hennes gärningar behaga mig.» När hon dött, sade Guds Son ånyo: »Se, dotter, det är sant vad jag sade dig. Hon är icke död, ty hennes ära är stor. Skilsmässan mellan kropp och själ hos de rättfärdiga är nämligen endast en sömn, ty de vakna till det eviga livet. Däremot kan man tala om död, när själen, skild från kroppen, lever i en evig död. Förvisso giva icke många akt på det kommande och önska dö en kristlig död. Vad är nu en kristlig död om icke att dö såsom jag dött, oskyldigt, villigt och tåligt? Männe jag

fördenskull är värd att föraktas, att min död var föraktlig och hård?

Eller äro mina utvalda dåraktiga därför att de tålde föraktliga ting, eller ville lyckan eller verkade stjärnornas gång detta? Ingalunda. Utan jag och mina utvalda, vi tålde hårda ting för att vi genom ord och exempel skulle visa, att vägen till himmelen är hård, och för att man flitigt skulle tänka: 'hurudan rening måste icke de onda få, om de utvalda och oskyldiga lidit så svårt?' Alltså må du veta, att den människan dör föraktligt och illa, som levat tygellöst och dör i viljan till synd; som har framgång i världen och önskar att han måtte leva längre men glömmer att tacka Gud. Men den, som älskar Gud av hela sitt hjärta och plågas oskyldigt med en föraktlig död eller betungas av en lång sjukdom, han lever och dör saligt, ty en bitter död förminskar synden och syndens straff och ökar belöningens krona.

Se, jag påminner dig nu om två, som dogo en enligt mänsklig uppfattning smädlig och bitter död men som icke hade blivit frälsta, såframt de icke genom min stora barmhärtighet erhållit en sådan död. Men emedan Herren icke straffar de i hjärtat förkrossade två gånger, därför kommo de till kronan. Fördenskull böra Guds vänner icke bedrövas, om de plågas timligen eller om de dö en bitter död, ty det är saligast att sörja en stund och hava bedrövelse i världen, på det att man icke må komma till en svårare skärseld, varifrån det ej finns någon flykt och varest det ej är tid att arbeta.»

Moderns ord till dottern, att präster, som lagenligt hava avlösningens ämbete, kunna avlösa från synderna, hur syndiga de än själva äro, vilket även gäller om eukaristiens sakrament.

BOK 4 - KAPITEL 41

Modern talar: »Gå till honom, som har avlösningens ämbete. Hur spetälsk dörrvaktaren än må vara, kan han dock öppna dörren lika väl som en frisk, såframt han har nycklarna. Så förhåller det sig även med avlösningen och altarets sakrament: hurudan prästen än må vara, kan han lösa från synderna, om han lagenligt besitter avlösningens ämbete. Därför bör ingen försmås. Dock förutsäger jag dig två ting. Det ena är, att han icke skall få vad han köttsligen älskar och åstundar. Det andra är, att hans liv skall hastigt lyktas. Och liksom myran, som dag och natt släpar på ett korn, stundom, när hon nalkas myrstacken, faller ned och dör vid ingången, varvid kornet stannar kvar utanför, så skall denne dö, när han börjar nå fram till sitt arbetes frukt, och han skall bliva utskämd och straffad för sitt fåfänga arbete.»

Moderns ord till dottern, vari goda seder och rättfärdiga gärningar hos Guds vänner betecknas med dörrposter och vari säges, att Guds tjänare böra taga sig i akt för smädande tal.

BOK 4 - KAPITEL 42

Modern talar: »Guds vänner skola vara såsom två dörrposter, genom vilka andra skola gå in. Därför bör det noga beaktas, att icke något vasst eller hårt bjuder motstånd mot de inträdande, så att de klämmas därav. Vad beteckna nu dörrposterna om icke ärbara seder, rättfärdiga gärningar och uppbyggliga ord, vilket dagligen skall framträda hos Guds vänner? Därför bör det noga beaktas, att icke något hårt, d. v. s. något smädande eller lättfärdigt ord, må påträffas i Guds vänners mun eller något världsligt iakttagas i deras gärningar, för vars skull de, som vilja gå in, rygga tillbaka och sky att gå in.»

Moderns ord till dottern, vari onda herdar liknas vid en mask, som gnager trädets rötter.

BOK 4 - KAPITEL 43

Modern talar: »Dessa äro lika en mask, som ser den yppersta frukt och icke bryr sig om att frukten fördärvas eller faller, om han blott kan gnaga rötterna eller det som är närmast jorden. Så är det ock med dessa: de bry sig icke om, att själarna förgås, om de bara vinna sin förtjänst och sitt timliga goda. Därför skall min Sons rättvisa komma över dem, och de skola hastigt bortryckas.»

Hon svarade: »All tid är ju inför Gud blott såsom ett ögonblick, hur lång den än må vara för oss. Därför är din Sons tålamod stort även med de orättfärdiga.»

Modern svarade: »Jag säger dig i sanning: deras dom skall ej uppskjutas utan komma med förskräckelse över dem, och de skola skiljas från sina njutningar och försänkas i skam och blygd.»

Kristus beskriver för bruden, hur kroppen kan liknas vid ett skepp och världen vid ett

hav, hur viljan är fri att föra själarna till himmelen eller till helvetet och hur jordisk fågring kan jämföras med ett glas.

BOK 4 - KAPITEL 44

Guds Son talar: »Hör, du som längtar till hamnen efter världens stormar! Ingen, som är på havet, behöver frukta, om den är med honom, som kan förbjuda vindarna att rasa, som befaller allt timligt, vilket vill tillfoga skada, att vika hädan och de hårda skären att mjukna och som kan befalla stormvågorna, att de föra skeppet till den lugna hamnen. Somliga i världen äro såsom ett skepp, i det de föra sin kropp över världens vågor, till tröst för några och till bedrövelse för andra, ty människans fria vilja leder några själar till himmelen och andra till helvetets djup. Den vilja, som intet innerligare åstundar att höra än Guds heder och som icke åstundar att leva för något annat än att tjäna Gud, den viljan behagar Gud, och hos en sådan vilja förbliver Gud gärna, i det han avvärjer alla själens vådor och oskadliggör de skär, bland vilka själen ofta svävar i fara. Men vad äro skären om icke ond åstundan?

Det är ju angenämt att betrakta världens rikedomar och äga dem, att glädjas åt sin kropps heder och att smaka det som förnöjer köttet. Genom sådant svävar själen ofta i fara. Men när Gud är i skeppet, då mjuknar och upplöses allt detta och själen försmår allt detta, ty all kroppslig och jordisk fågring är lik ett glas, som utanpå är målat men inuti fullt av jord och som, när det sönderslagits, icke har större nytta än den svarta jorden, vilken icke skapats för att människan skulle äga den till annat ändamål än att kunna köpa sig himmelen för den. Varje människa, som icke har större behag i att höra sin egen eller världens heder än ont och skadligt väder och som späker alla sin kropps lemmar samt avskyr sitt kötts nedriga lusta, kan alltså tryggt vila och med glädje vakna upp, ty Gud är med henne i varje stund.»

Bruden klagar inför det kejsarliga majestätet över att fyra systrar, konungen Jesu Kristi döttrar, nämligen ödmjukhet, avhållsamhet, förnöjsamhet och kärlek, nu sorgligen nedtryckas, och fyra andra systrar, konungen djävulens döttrar, nämligen högmod, lusta, överflöd och simoni, kallas fruar.

BOK 4 - KAPITEL 45

Jag klagar, icke endast å mina vägnar utan även å många av Guds utvaldas vägnar, för eders kejsarliga majestät, att det var fyra systrar, döttrar till en mäktig konung, vilka alla hade säte och makt i sitt fädernegods. Och alla, som ville se dessa systrars skönhet,

erhöll tröst av deras skönhet och goda exempel av deras fromhet. Den första systemen kallades ödmjukhet i anordnandet av alla ting, som skulle göras. Den andra systemen kallades avhållsamhet från all syndig umgängelse. Den tredje systemen kallades förnöjsamhet utan allt överflöd. Den fjärde systemen kallades kärlek vid nästans lidande.

Dessa fyra systrar äro nu nedtryckta i sitt fädernegods, utblottade och föraktade av nästan alla. På deras platser äro fyra oäkta systrar insatta; dessa leda sitt upphov av syndig förbindelse, och de kallas nu fruar. Den första frun kallas högmod att täckas världen. Den andra frun kallas lusta enligt allt köttsligt begär. Den tredje frun kallas överflöd utöver all nödtorft. Den fjärde frun kallas simoni, och från hennes svek förmår nästan ingen skydda sig, ty vare sig det som hon får är förvärvat med rätt eller orätt, så anammar hon dock allt med girighet. Dessa fyra fruar tala emot Guds bud och vilja tillintetgöra dem, och många själar leda de i evig fördömelse.

Fördenskull, herre, för den kärleks skull, som Gud bevisat eder, hjälp de fyra förstnämnda systrarna, som kallas dygder, som framgått av dygden själv, Jesus Kristus, den högste konungen, och som nedtryckts i den heliga Kyrkan, som är Kristi fädernegods. Hjälp dem, att de snart måtte upphöjas och de laster, som kallas fruar i världen, må nedtryckas, ty dessa äro själarnas förräderskor och äro födda av lasten, förrädaren djävulen.»

Brudens förmaningsord till en herre angående återställandet av med orätt förvärvat gods och angående en ängel, som lät höra sin röst och uttalade en sträng dom över denne man.

BOK 4 - KAPITEL 46

Herre, jag varnar eder för eder själafara, i det jag påminner eder om huru en konung i Gamla testamentet berättas hava åtrått en mans vingård och bjudit det fulla värdet för vingården. Men emedan det icke behagade ägaren att sälja vingården, bemäktigade sig den vredgade konungen vingården med orättvisa och våld. Till honom talade sedan den Helige Ande genom en profets mun och dömde att konungen och drottningen till straff för denna orättvisa skulle dö den nesligaste död. Detta gick också i fullbordan på dem, och deras barn fingo ingalunda någon glädje av denna vingårds besittning.

Nu bören I, som ären kristen och haven fullständig tro och som förvisso veten, att Gud är densamme nu som då och lika mäktig och rättvis som då, utan allt tvivel veta, att om I med orätt åstunden att äga någonting, antingen så att I tvingen ägaren att sälja mot

sin vilja eller icke giver värdet för det, så skall denne mäktige och rättvise domare straffa eder. I bören även frukta, att en lika smärtsam dom skall komma över eder som den, vilken berättas hava drabbat denna drottning, och att edra barn icke skola bliva rika genom det med orätt förvärvade utan snarare plågas av fattigdom.

Därför förmanar jag dig, för Jesu Kristi lidandes skull, han som återlöst din själ med sitt dyrbara blod, att du icke själv må fördärva din själ för några förgängliga tings skull utan bereder fullständig gottgörelse åt alla, som med orätt hava lidit skada av dig eller för din skull, och återställer allt som du orättfärdigt har förvärvat, dem till tröst, som nu lida sorg, och andra till föredöme, såframt du vill vinna Guds vänskap. Gud är mitt vittne, att jag icke skriver detta av mig själv, ty jag känner dig icke, utan det som hände en viss person ingav mig gudlig medömkan med din själ och drev mig att skriva.

Denna person hörde nämligen, icke i sömn utan i vaka och medan hon bad, en ängels röst säga: 'Björn, björn, du är mycket förmäten emot Gud och rättvisan. Din vilja besegrar ditt samvete hos dig, så att ditt samvete alldeles tiger och viljan talar och handlar. Därför skall du snart stämmas till doms inför Guds domstol, och då skall din vilja vara tyst och ditt samvete tala och döma dig enligt rättvisans riktighet.'»

Sonens ord till bruden, huru vi böra skydda oss mot djävulens frestelser, och huru djävulen betecknas med fienden, Gud med hönan, hans makt och vishet med vingarna, hans barmhärtighet med fjädrarna och människorna med kycklingar.

BOK 4 - KAPITEL 47

Sonen talar: »Om fienden klappar och bultar på dörren, skolen I ej vara såsom getter, vilka löpa mot muren, och ej heller såsom baggar, vilka resa sig på framfötterna och stånga varandra med hornen, utan I skolen vara såsom kycklingar, vilka, när de se en rovfågel i luften som vill skada dem, fly under sin moders vingar för att gömma sig och äro glada, om de blott få tag i en enda fjäder av sin moder för att dölja sig under den.

Och vem är eder ovän om icke djävulen, som avundas alla goda gärningar och som så att säga klappar och bultar på dörren, när han inverkar på människans sinne med frestelser, stundom oroar det med vrede, stundom med nedsättande tal, stundom med otålighet och missnöje med Guds domar, när icke allt går efter människans önskan? Han bultar och oroar eder även flitigt med oräkneliga tankar, på det att I skolen dragas bort från Guds tjänst och edra goda gärningar fördunklas inför Gud.

Därför skolen I icke, vilka edra frestande tankar än må vara, lämna edert ställe och icke vara såsom getter, vilka löpa mot muren, d. v. s. icke hava ett hårt hjärta eller döma andras gärningar i edra hjärtan, ty ofta är den, som är ond i dag, god i morgon. I stället skolen I sänka edra horn och stå stilla och lyssna, d. v. s. ödmjuka eder och frukta, i det I haven tålmod och bedjen Gud, att det som illa börjats må vändas till det bättre. Icke heller skolen I vara såsom baggar, vilka svänga med hornen, d. v. s. I skolen icke giva ord för ord och smädelse för smädelse, utan I skolen tåligt stå stilla och vara tysta, d. v. s. kraftigt näpsa köttets begär, så att I tänken er för, när I talen och svaren, och tvingen eder till tålmod, ty en rättfärdig människa bör besegra sig själv och avhålla sig även från tillåtet tal, för att undvika pratmakeri och underlåta att kränka.

Ty den som vid sina själsrörelser för mycket uttrycker vad han känner, synes i viss mån hava hämnats sig själv och visat sitt sinnes ostadighet, och därför skall han gå miste om kronan, eftersom han icke ville hava tålmod en tid; om han varit tålig, hade han kunnat vinna sin kränkande broder och hade berett en större krona åt sig själv. Vad äro hönans vingar om icke Guds makt och vishet?

Jag är förvisso såsom en höna, ty de kycklingar, som löpa efter min röst, d. v. s. vilja skylla sig under mina vingar, försvarar jag mäktigt mot djävulens försåt och kallar dem med mina ingivelser vist till frälsningen. Och vad är fjädern om icke min barmhärtighet, ty den som erhåller den, han kan vara lika trygg som den kyckling, vilken får skydd under sin moders vingar. Varen alltså såsom kycklingar, löpande efter min vilja, och sägen med ord och handling i alla frestelser och motgångar: 'ske Guds vilja', ty jag försvarar med min makt dem, som förtrösta på mig, jag vederkvicker dem med min barmhärtighet, uppehåller dem med mitt tålmod, besöker dem med min tröst, upplyser dem med min vishet och belönar dem hundrafalt i min kärlek.»

Sonens ord till bruden om en konung: hur han bör öka Guds heder och kärleken till själarna och om domen över honom, ifall han icke gör så.

BOK 4 - KAPITEL 48

Guds Son talar: »Om denne konung vill hedra mig, så må han för det första förminska min vanheder och öka min heder. Min vanheder består förvisso däri, att mina bud, som jag föreskrivit, och mina ord, som jag personligen talat, föraktas och av många räknas såsom intet. Om han vill älska mig, må han alltså hädanefter hava större kärlek till allas själar, ty för deras skull öppnade jag himmelen med mitt hjärtas blod.

Ja, om han mera åtrår den vila, som är hos Gud, än att utvidga sitt fädernearv, då skall han sannerligen få större lust och hjälp av Gud att återvinna den platsen Jerusalem, där min döda kropp vilade. - Du, som hör detta, må vidare säga honom: Det var jag, Gud, som lät honom krönas. Därför tillkommer det honom att mera följa min vilja och att hedra och älska mig över allting. Om han ej gör detta, så skola hans dagar förkortas, och de, som köttsligen älska honom, skola skiljas från honom med bedrövelse, och hans rike skall styckas i flera delar.»

Bruden skådar Kyrkan i en liknelse, vars förklaring handlar om de mått och steg påven bör iakttaga beträffande sig själv och kardinalerna och andra prelater i den heliga modern Kyrkan och framför allt beträffande det ödmjuka levnadssätt de böra hava.

BOK 4 - KAPITEL 49

Det tycktes en människa, som om hon vore i ett stort kor. Och en stor och skinande sol syntes, och det var liksom två predikstolar i koret, den ena till höger och den andra till vänster, båda på långt avstånd från solen, och tvenne strålar gingo ut från solen till de båda predikstolarna. Då hördes en röst från den predikstolen, som var på vänstra sidan, och rösten sade: »Hell dig, konung i evighet, skapare och återlösare samt rättvis domare! Se din ståthållare, som sitter på din stol i världen, har nu återfört sin stol till den gamla, den förra plats, där den förste påven, Petrus, apostlafursten, satt.»

En röst svarade från den högra predikstolen och sade: »Huru kan man inträda i den heliga Kyrkan, när dörrens borrhål äro fulla med rost och jord? Dörren är ju fördenskull nedböjd till jorden, eftersom det icke finns något ställe i borrhålen, där man kan fästa de gångjärn, som skulle hålla dörren uppe. Vidare äro gångjärnen helt och hållet sträckta och uttänjda och icke böjda, så att de kunna hålla dörren uppe. Golvet är alldeles uppgrävt och förvandlat till djupa gropar, vilka äro som de djupa brunnhål och ingen botten hava. Taket är bestruket med tjära, lågar av svaveleld och dryper liksom av tätt regn. Av den svarta och tjocka rök, som utgår från de djupa groparna och från det drypande taket, äro alla väggarna nedfläckade, och deras färger äro lika leda att betrakta som blod, blandat med ruttet var. Därför höves det icke Guds vän att bo i en sådan helgedom.»

Rösten från den vänstra predikstolen svarade: »Utlägg nu andligen vad du sagt lekamligen». Då sade den andra rösten: »Påven förliknas vid och betecknas med dörren. Med dörrens borrhål menas ödmjukheten, som bör vara lika tom på allt högmod som borrhålet på rost, så att intet synes däri som icke hör till det ödmjuka påveämbetet. Men

nu äro borrhålen, d. v. s. ödmjukheten, så fyllda av överflöd och rikedomar och förråd, som icke bevaras för annat ändamål än högmodet, att ingenting tar sig ödmjukt ut, ty all ödmjukhet är förvandlad till världslig ståt.

Därför är det icke underligt, att påven, som betecknas med dörren, är nedböjd till världsliga ting, som betecknas med rost och jord. Påven skall fördenskull börja den sanna ödmjukheten med sig själv och först med sin ståt i kläder, guld, silver och silverkäril, hästar och andra tillhörigheter, i det han av allt detta endast behåller det nödvändiga men skänker det andra åt de fattiga och särskilt åt dem, som han vet vara Guds vänner.

Sedan må han måttfullt inrätta sig med tjänstefolk och hava blott de nödvändiga tjänarna, som skydda hans liv, ty fastän det står i Guds hand, när han vill kalla honom till doms, är det likväl rättvist, att han har tjänare för att upprätthålla rättvisan, så att han kan förödmjuka dem, som uppresa sig mot Gud och mot Kyrkans heliga sedvänjor. Med gångjärnen, som fogas till dörren, betecknas kardinalerna, som äro så utsträckta och så hängivna åt all högfärd, vinningslystnad och köttslig lusta som möjligt. Därför må påven taga hammare och tång i handen och böja kardinalerna efter sin vilja, i det han icke må tillåta dem att hava mera av kläder och tjänstefolk och tillhörigheter än vad nödtorften och livets nytta fordrar.

Han må först böja dem med tången, d. v. s. med milda ord, gudliga råd och faderlig kärlek, men om de icke vilja lyda, må han gripa till hammaren, i det han visar dem sin stränghet och gör vad han förmår (dock icke emot rättvisan), tills de äro böjda efter hans vilja. Med golvet betecknas emellertid biskoparna och världsprästerna, vilkas vinningslystnad icke har någon botten och från vilkas övermod och kättjefulla liv en rök utgår, för vilken alla änglar i himmelen och alla Guds vänner på jorden känna avsky.

Detta kan påven bättra i många stycken, om han tillåter var och en att hava det nödvändiga men icke överflöd och befäller varje biskop att giva akt på sitt prästerskaps leverne, så att var och en, som icke vill bättra sitt leverne och iakttaga avhållsamhet, helt berövas sina inkomster, ty det är Gud välbehagligare att det icke läses någon mässa på den platsen än att skökohänder beröra Guds lekamen.»

Brudens ofattbara syn angående domen över många personer, som ännu leva. Hon hörde vid detta tillfälle sägas: »Om människorna göra bättring för sina synder, skall jag mildra min dom.»

Det föreföll mig, som om en konung sutte på domarsätet och varje levande människa stode inför honom. Varje människa hade två, som stodo bredvid henne: av dessa syntes den ena vara en väpnad riddare och den andra en svart neger. Framför domarsätet stod ett bokställ, och på detta låg en bok, beskaffad på det sätt som jag förut sett, när jag såg tre konungar stå inför domen (Bok 8, kap. 48). Det föreföll mig, som om hela världen stode framför bokstället, och jag hörde domaren säga till denne beväpnade riddare: »Kalla dem inför domen, som du tjänat med kärlek!»

Och strax föllo alla de, som nämndes, ned. Några av dem lågo en längre tid, andra en kortare tid, innan själarna skildes från kroppen. Men allt, som jag då såg och hörde, det förmår jag ej fatta, ty jag hörde domar över många, som ännu leva men som snart skola kallas. Dock sade domaren mig detta: »Om människorna göra bättring för sina synder, så skall jag mildra domen». Jag såg ock många dömas, några till skärselden, andra till evigt kval.

Brudens sällsamma och förfärliga vision av en själ, som fördes inför domaren; Guds och rättvisans boks klagomål emot denna själ och själens genmälen mot sig själv, och de häpnadsväckande straff som ådömdes henne till rening.

BOK 4 - KAPITEL 51

Det föreföll mig, som om en själ fördes fram inför domaren av den riddare och den neger, som jag förut sett. Och det sades mig: »Allt det, som du nu ser, det skedde med denna själ i den stund då hon skildes från kroppen».

När själen blivit förd inför domaren, stod hon allena, ty hon var icke i någon av deras händer, som fört fram henne. Hon stod naken och sorgsen och visste ej vart hon skulle taga vägen. Sedan föreföll det mig, som om vart ord i boken självt svarade på allt det som själen talade. Medan nu domaren och hela hans härskara hörde på, talade först den beväpnade riddaren och sade så: »Det är icke rättvisa, att de synder skola lända själen till skam, som äro bättrade med skriftermål». (Jag, som såg detta, visste då mycket väl, att den riddare, som talade, visste allt i Gud; han talade blott för att jag skulle kunna förstå.)

Då svarades det ur rättvisans bok: »När denna själ gjorde sitt skriftermål, följde ej någon förkrosselse som uppvägde sådana synder och ej heller riktig tillfyllestgörelse. Därför skall hon nu sörja över det, som hon ej bättrade, medan hon ännu kunde.» När

detta var sagt, brast själen ut i så bitter gråt, att hon nästan helt och hållet tycktes brista sönder. Tårarna syntes, ehuru rösten icke hördes.

Sedan talade konungen till själen och sade: »Ditt samvete skall nu uppenbara de synder, på vilka värdig tillfyllestgörelse icke följde». Då hov själen upp sin röst och ropade så högt, att hon kunde höras över nästan hela världen: »Ve mig! Jag handlade icke efter Guds bud, som jag hörde och kände.» Och anklagande sig själv tillade hon: »Jag fruktade icke Guds dom».

Det svarades henne ur boken: »Därför skall du nu räddas djävulen». Och strax begynte själen räddas och skälva, som om hon helt skulle upplösas, och hon sade: »Jag hade nästan ingen kärlek till Gud, och därför gjorde jag föga gott». Det svarades henne genast ur boken: »Därför är det rättvisa, att du skall komma närmare djävulen än Gud, ty djävulen lockade dig till sig med sina frestelser». Själen svarade: »Jag förstår nu, att allt vad jag gjorde var efter djävulens ingivelser». Det svarades ur boken: »Rättvisan bjuder, att det är djävulens rätt att med sorg och bedrövelse vedergälla dig för allt vad du gjort».

Själen sade: »Det fanns intet på mig från hjässan till fotabjället, som jag icke klädde med högfärd. Somliga fåfängliga och högfärdiga klädedräkter fann jag själv upp, och i andra följde jag landets sedvänja, och jag tvådde mina händer och mitt ansikte ej blott för att de skulle bli rena utan även för att människor skulle prisa dem som sköna.»

Det svarades ur boken: »Rättvisan säger, att det är djävulens rätt att vedergälla dig så som du förtjänat, ty du prydde och pyntade dig så som han ingav dig och föreskrev».

Åter sade själen: »Min mun öppnades ofta till lättfärdiga ord, eftersom jag ville behaga andra. Och min håg åstundade allt det, som världens skam och smälek ej följde.»

Det svarades ur boken: »Därför skall din tunga utdragas och utspännas och dina tänder krökas; allt det, som misshagar dig skall sättas på dig, och allt det, som behagar dig, skall tagas ifrån dig».

Själen sade: »Jag gladdes högeligen däröver, att många togo exempel av det som jag gjorde och att många efterliknade mina seder». Det svarades ur boken: »Därför är det rättvisa, att var och en, som blir ertappad med en sådan synd, för vilken du straffas, skall lida samma pina som du och göra dig sällskap. Och din plåga skall ökas med ankomsten av var och en, som efterliknat det onda du tänkte ut.»

Sedan detta var sagt, tycktes det mig, som om en boja bundes om huvudet på själen liksom en krona och hopsnördes så hårt, att nacken och anletet blevo ett, ögonen föllo ut

ur sina hålor och hängde ned på kinderna med sina rötter, håret förtorkade som om det vore bränt av eld, hjärnan sprack och rann ut genom näsborrarna och öronen, tungan sträcktes ut och tänderna trycktes in, benen krossades i armarna och tvinnades samman såsom rep, händerna flåddes och bundos samman om halsen, bröstet och buken trycktes in så hårt emot ryggen, att revbenen brusto och hjärtat föll ut med alla inälvorna, höfterna hängde ned vid sidorna och de brystna benen drogos ut som en tunn tråd plägar nystas ut ur ett nystan.

Då sade negern: »O domare, nu äro själens synder straffade så som rättvist var. Föreana nu oss båda, mig och själen, så att vi aldrig skiljas.» Men den beväpnade riddaren svarade: »Hör, domare! Du, som vet allt, bör nu höra den sista tanke och åstundan som denna själ hade vid slutet av sitt jordeliv. Hon tänkte nämligen så i sin allra sista stund: 'O, om Gud ville giva mig ännu en liten tid att leva, så skulle jag så gärna göra bättring för mina synder, tjäna honom livet ut och aldrig mera förtörna honom!' Detta, o domare, tänkte och ville hon. Kom även ihåg, o Herre, att denna människa ej levde så länge, att hon kom till fullkomlig insikt och medvetande om vad hon gjorde. Därför, o domare, betänk hennes ungdom och bevisa barmhärtighet!«

Då svarades det ur rättvisans bok: »Om hon hyste sådana tankar på det yttersta, förtjänar hon ej helvetet».

Domaren sade: »För mitt lidandes skull skall himmelen upplåtas för själen, sedan hon först renats i skärselden för sina synder så lång tid som hon bör lida såframt hon icke erhåller hjälp genom levande människors goda gärningar».

FÖRKLARING

Denna kvinna lovade jungfrulighet inför en präst. Hon gifte sig sedan och dog i barnsäng.

Brudens förfärliga vision av en man och en kvinna och ängelns högst märkliga utläggning av brudens syn.

BOK 4 - KAPITEL 52

Jag såg en man, vars ögon voro utrivna men dock hängde ned på kinderna med två senor. Han hade öron som en hund, näsa som en häst, mun som den vildaste varg; hans händer voro som de största älgklövar, och hans fötter som gamklor. Jag såg också en kvinna stå bredvid honom. Hennes hår var som ett törneris, hennes ögon befunno sig i

nacken, hennes öron voro avskurna, hennes näsa var full av var och röta, hennes läppar voro såsom ormtänder, i tungan fanns en giftgadd, händerna voro såsom två räsvansar och fötterna såsom två skorpioner. När jag såg detta (jag var då icke försänkt i sömn utan vaken), sade jag: »O vad är detta?» Och strax talade till mig en ljuvt klingande röst, som var så trösterik, att all min rädsla försvann.

Den sade: »Du, som ser detta, vad tror du att det är?»

Jag svarade: »Jag vet icke, huruvida de, som jag ser, äro djävlar eller vilda djur, tillhörande en dylik vilddjursstam, eller människor, skapade så av Gud».

Då svarade rösten mig: »De äro icke djävlar, ty djävlarne hava icke kroppar, som du ser dessa hava. De äro icke vilddjur utan framgångna av Adams stam. Men de äro icke heller skapade på detta sätt av Gud, utan de framtråda inför Gud i detta vanställda skick, som djävulen givit deras själar, och för dina ögon tar det sig kroppsligt ut. Jag skall emellertid yppa dig den andliga innebörden därav.

Mannens ögon synas dig vara utrivna och hängande i två senor. Med de två senorna skall du förstå två ting: för det första att han trodde att Gud lever i evighet, för det andra att han trodde att hans egen själ skulle leva för evigt efter kroppens död, antingen i det goda eller i det onda. Med de två ögonen skall du förstå två andra ting: för det första att han borde ha betraktat hur han kunde undgå synden, för det andra hur han skulle förverkliga goda gärningar.

Dessa båda ögon äro utrivna, ty han gjorde icke sina goda gärningar av åstundan efter den himmelska härligheten och undflydde icke synden av rädsla för helvetets pina. Han har också hundöron, ty liksom hunden icke aktar på sin herres eller någon annans namn så mycket som på sitt eget namn, om han hör detta uttalas, så brydde sig icke heller denne så mycket om Guds namns ära som sitt eget namns ära. Han har också näsa som en häst, ty liksom hästen finner behag i att lukta på den träck han utsläppt, så föreföll det denne ljuvligt att, sedan han begått synden som inför Gud är avskyvärd träck, tänka på dess stank. Han har vidare mun som den vildaste varg.

Ty fast vargen har sin mage och sin mun fyllda med det som han sett önskar han ändå uppsluka det, som han med sitt öra uppfattat vara levande. Så var det ock med denne, ty om han hade ägt allt vad han skådat med ögonen, skulle han ändå ha åtrått det, som han hörde andra äga. Han har även händer som de starkaste älgklövar. När älgen blir vred, river han med sina klövar sönder det djur, som han rår på, och i sin häftiga vrede bryr han sig icke om vart inälvorna eller köttet fara, om han blott kan beröva det andra djuret livet. Så var det ock med denne, ty då han var vred, brydde han sig icke om, att hans oväns själ for till helvetet eller hur hans kropp plågades i döden, om han blott

kunde beröva honom livet. Han har till sist fötter som en gam. När gamen håller någonting i klorna som han vill äta, kramar han ihop foten omkring det så kraftigt, att foten mister sina krafter av smärta, och han låter så det som han höll falla, som om han icke visste om det. Så var det ock med denne, ty det som han hade med orätt, det ville han behålla ända till döden, då han miste alla sina krafter och nödgades släppa det.

Kvinnans hår såg ut som törneris. Med det hår, som växer uppe på hjässan och pryder människans ansikte, betecknas den vilja, som varmt åstundar att tackas den högste Guden. En sådan vilja pryder själen inför Gud. Men emedan denna kvinnas vilja är att allra mest behaga denna världen, ja mer än den högste Guden, ser hennes hår ut som törneris. Hennes ögon befinna sig i nacken, ty hon vänder sitt sinnes ögon bort från det som Gud i sin godhet bevisat henne, då han skapade henne, återlöste henne och nyttigt sörjde för henne på olika sätt, men betraktar oavvänt det förgängliga, från vilket hon för varje dag måste avlägsna sig allt mer, till dess det helt försvinner från hennes blick. Hennes öron te sig avskurna andligt sett, ty hon bryr sig icke alls om att höra det heliga evangeliets lära eller predikan.

Hennes näsa är full av röta, ty liksom den ljuva vällukten genom näsan på behagligt sätt drages upp till hjärnan på det att hjärnan måtte få styrka därav, så drager denna kvinna genom sina begärelser allt det, som behagar och styrker den för förruttning utsatta kroppen, på lystet vis till förverkligande. Hennes läppar sågo ut som ormtänder, och i tungan fanns en giftgadd. När ormen hårt pressar samman sina tänder för att skydda gadden, så att den ej genom någon tillfällighet måtte brytas, så flyter smuts ned från hans mun i tänderna, eftersom munnen och tänderna äro åtskilda till platsen. Likaså sluter denna kvinna sina läppar för den uppriktiga bikten, för att hon ej måtte bryta av syndens förnöjelse, som är en giftig gadd för hennes själ, och dock framträder syndens smuts uppenbart inför Gud och hans helgon.

Jag talade förut med dig om förkastelsesdomen över ett äktenskap, vilket ingåtts emot Kyrkans förordningar. Nu skall jag fullständigare underrätta dig om dessa makar. Du såg ovannämnda kvinnas händer i räsvansars och hennes fötter i skorpioners skepnad. Ty liksom hon var missriktad i alla sina lemmar och begärelser, så uppväckte hon med sina lättfärdiga händer och med sina fötters gång köttets lusta och stack sin mans själ värre än skorpionen.»

Och se, i samma stund visade sig en neger, som i handen hade en treudd och på ena foten tre de vassaste klor, och han ropade och skrek: »Domare, nu är min tid kommen! Jag har väntat och varit tyst, men nu är det tid att handla!»

Och strax fick jag se, hur en man och en kvinna, båda nakna, visade sig inför

domaren, som tronade med sin oräkneliga härskara.

Domaren sade till dem: »Sägen vad I haven gjort, ehuru jag vet allt!»

Mannen svarade: »Vi hörde och kände till Kyrkans band, men vi brydde oss icke om det utan föraktade det».

Domaren sade: »Eftersom I icke haven velat lyda Herren, är det rättvist, att I rönen bödelns grymhet». Och genast stack negern en klo i bådass hjärtan och tryckte dem så hårt samman, att de tycktes vara satta liksom i press.

Domaren sade: »Se, dotter, sådant förtjäna de, vilka medvetet avlägsna sig från sin Skapare för det skapades skull». Vidare sade domaren till dem båda: »Jag gav eder en säck för att I skullen samla läcker frukt åt mig; vad haven I nu att bära fram?» Kvinnan svarade: »O domare, vi sökte bukens njutningar men skördade intet annat än skam». Då sade domaren till bödeln: »Vedergäll vad rättvist är!» Denne stack genast sin andra klo i bådass magar och sargade dem så svårt, att alla inälvorna syntes genomstungna.

Domaren sade: »Se, sådant förtjäna de, vilka överträda lagen och vilka törsta efter giftet i stället för läkemedlet». Vidare sade domaren till dem båda: »Var är min skatt, som jag anförtrodde åt Eder för att I skullen föröka den?»

Båda svarade: »Vi lade den under våra fötter, ty vi sökte den jordiska och ej den eviga skatten». Då sade domaren till bödeln: »Vedergäll vad du kan och bör!» Denne stack genast sin tredje klo i deras hjärtan, magar och fötter, så att allt såg ut som en enda boll.

Och negern sade: »Herre, vart skall jag gå med dem?»

Domaren svarade: »Dig tillkommer det icke att stiga upp eller att glädjas». Efter dessa ord försvunno genast mannen och kvinnan under stor jämmer från domarens åsyn.

Domaren sade: »Gläds, dotter, att du är skild från dylika!»

Jungfruns ord till bruden om huru hon är beredd att försvara varje änka, varje jungfru och maka, som hon ser vara ståndaktig i sin rättfärdiga föresats och älska hennes Son över allting.

BOK 4 - KAPITEL 53

Hör du», sade Guds moder, »som av hela ditt hjärta beder Gud, att dina söner måtte tackas Gud. En sådan bön är i sanning välbehaglig för Gud. Ty det finnes icke en moder, som älskar min Son över allting och som begär detsamma som du för sina söner, vilken jag icke genast är beredd att hjälpa till hennes böners förverkligande. Det finnes icke

heller någon änka, som ståndaktigt beder Gud om hjälp att till Guds ära förbliva i sitt änkestånd till döden, vars vilja jag icke genast är beredd att fullkomna, ty jag var likasom en änka, när jag hade en Son på jorden, vilken icke hade en köttslig fader. Det finns icke heller någon jungfru, som åstundar att bevara sin jungfrudom åt Gud ända till sin död, vilken jag icke är beredd att värna och styrka, ty jag är i sanning jungfru. Du bör icke undra, varför jag säger detta.

Det är nämligen skrivet, att David åstundade Sauls dotter, när hon var jungfru, men tog henne till sig, när hon var änka. Vidare hade han Urias hustru, medan hennes man levde. Dock var Davids lusta icke utan synd. Men min Sons andliga lust, han som är Davids herre, den är utan all synd. Likasom dessa tre levnader, nämligen jungfrulighetens, änkeståndets och äktenskapets, behagade David på kroppsligt sätt, så behagar det min Son att hava dem på andligt sätt i sin allra kyskaste lust. Därför är det ej underligt, att jag med min hjälp drager dem andligen till att älska min Son, ty hans lust är till dem».

Moderns ord till dottern om den lyckliga andliga födelsen av en, som fordom närts i de uslaste synder; en födelse, som hon utverkat genom Guds tjänares böner och tårar.

BOK 4 - KAPITEL 54

Se tårarnas son, som nu är andligt nyfödd av världen, han som förut på köttsligt sätt var född av sin moder i världen. Ty såsom den kvinna, som drager ut barnet ur moderns sköte, först drager ut huvudet, sedan händerna och sedan hela kroppen, till dess barnet faller till marken, så har jag gjort med honom för mina vänners tårars och böners skull. Jag drog förvisso ut honom ur världen, så att han nu andligt sett är som ett nyfött barn. Därför bör han andligen och kroppsligen uppfostras. Den, till vilken jag sände dig, bör nämligen uppfostra honom med sina böner och skydda honom med sina goda verk och råd.

Men den kvinna, om vilken man talat till dig, skall bedja för honom och skydda honom andligen och även giva akt på att han kroppsligen har sin nödtorft, ty han föll så djupt i dödssynderna, att alla djävlar i helvetet sade om honom: 'Låtom oss öppna munnen, så att vi kunna bita honom med våra tänder och sluka honom, ifall han skulle komma. Låtom oss även sträcka ut händerna för att sarga och sönderslita honom, och må vi även hava fötterna beredda till att trampa och sparka honom'. Därför blev det dig sagt, att han nu blivit andligen född, ty han är nu befriad ur djävlarernas våld, såsom du väl kan förstå av de ord du hört, att han med hjärta och kropp älskar Gud över allting.»

Moderns ord till dottern om hur hon för Guds tjänares böners skull vill älska en viss pilt och beväpna honom med andliga vapen.

BOK 4 - KAPITEL 55

Kom ihåg, att det står skrivet om Moses, att konungens dotter fann honom i vattnet och älskade honom som sin son. Det står även skrivet i den bibliska historien, att samme Moses vann ett land genom de fåglar, som förtärde de giftiga ormarna. Jag är konungens dotter av Davids stam, och jag vill älska denne pilt, som jag fann i tårarnas böljor, utgjutna för hans själ, vilken var innesluten i hans lekamens skrin. De, om vilka jag talat, skola uppfostra honom, tills han kommer till den ålder, då jag vill beväpna honom och sända honom att vinna himlakonungens land. Men huru detta skall ske, det är okänt för dig och känt för mig. Ty jag vill utrusta honom så, att det må kunna sägas om honom: 'Denne har levat som en man och dött som en kämpe och har kommit till domen som en god riddare'.»

TILLÄGG

Guds Son talar: »När ett hungrigt djur hålles borta från bytet, väntar det på avstånd för att finna ett tillfälle att återvända till bytet; om ett sådant tillfälle icke bjudes, återvänder det till sin håla. Så har jag gjort med detta lands furste. Jag förmanade honom genom mina välgärningar, jag förmanade honom med ord och slag, men han har blivit desto otacksammare och glömskare, ju mildare jag visat mig mot honom. Därför skall jag nu lägga honom under kronan och på fotapallen, eftersom han icke ville stå i kronan. Jag skall sända en elak orm till honom och hans ögontjänare, en som är avlad av en huggorm och en bakslug räv, och denne skall ofreda landet och dess inbyggare och rycka fjädrarna av de enfaldiga; han skall bestiga topparna och kasta ned och förtrampa de högmodiga. Men den pilten, som mina vänner fostrat, skall jag leda på en annan väg, tills han nått en ärofullare plats».

Vidare talar Guds Son: »Det kommer att sägas om denne pilt, att han levat som en man och kämpat som en tapper riddare, och han skall krönas som en Guds vän. O dotter, vad tro de kvinnor, som skryta med att deras barn bli allt övermodigare? Detta är ju ingen ära utan en skam, ty de efterlikna övermodets konung. Men detta är en ära, och den är en ärofull riddare, som berömmar sig av att han bereder Gud all den heder han kan och försöker åstadkomma än mera och som är beredd att lida allt det som Gud vill att han skall lida. En sådan man är en Guds riddare, och han skall krönas tillsammans med

himmelens riddare».

Moderns ord till dottern om en, som icke borde bedrövas för den näpst han fått.

BOK 4 - KAPITEL 56

Modern talar: »Varför bedrövas denne? Fadern slår ju stundom sonen med lätt ris. Därför bör han icke vara bedrövad.»

Moderns ord till dottern om hur Rom bör rensas från tistlarna, först med ett vasst järn, sedan med eld och till sist med ett par oxar.

BOK 4 - KAPITEL 57

Modern talar: »Rom är såsom en åker, över vilken tistlar vuxit upp. Därför bör den först rensas med ett vasst järn, sedan renas med eld och därpå plöjas av ett par oxar. Jag skall göra med eder såsom den, vilken för växter över till en annan plats. Ty åt denna stad skall ett sådant straff beredas, som om en domare skulle säga: 'Flå av hela skinnet, pressa ut allt blodet ur köttet, skär allt köttet i stycken och krossa benen, så att all märgen flyter ut'.»

Kristus talar till bruden i en liknelse, där Kristus betecknas med en vallfärdande herre, hans lekamen med en skatt, Kyrkan med ett hus och prästerna med väktare. Dessa präster har Herren bevisat en sjufaldig heder. Nu klagat han över att de onda prästerna tillfoga honom sjufaldig smälek och förvandla de sju kläder eller dygder, som de borde hava, till sju laster.

BOK 4 - KAPITEL 58

Sonen talar: »Jag är lik en herre, som troget kämpade i det land, dit han dragit på vallfärd, och med fröjd återvände till sitt hemland. Denne herre hade en mycket kostbar skatt. Genom att betrakta denna blevo inflammerade ögon klara, tröstades sorgsna och tillfrisknade sjuka, och döda väcktes upp i dess närvaro. För att skatten skulle förvaras hedersamt och tryggt byggdes och fullbordades ett härligt, praktfullt hus, som hade en

stätlig höjd och sju trappsteg, på vilka man steg upp till huset och skatten. Husbonden överlämnade denna skatt åt sina tjänare till att skådas och hanteras samt till att förvaras trofast och snyggt, på det att husbondens kärlek till sina tjänare skulle ådagaläggas och tjänarnas trohet mot sin husbonde betraktas.

Tiden gick. Skatten började föraktas, huset besöktes sällan, väktarna blevo ljumma och likgiltiga, och husbondens kärlek sjönk i glömska. Husbonden rådslog då med sina förtrogna vänner, hur man skulle bemöta en slik otacksamhet. En av dem svarade: 'Det står skrivet, att folkets domare och väktare, om de äro försumliga, skola hängas i solskenet. Men dig tillhöra både barmhärtigheten och domen; du skonar alla, ty allt är ditt och du förbarmar dig över alla.'

Jag är denne herre, varom liknelsen berättat. I min mandom uppträdde jag som en pilgrim på jorden, medan jag dock i min gudom var mäktig i himmelen och på jorden. Av nitälskan för själarnas frälsning utstod jag så svår kamp på jorden, att alla senor i mina händer och fötter brusto. När jag lämnade världen och for upp till himmelen, från vilken jag dock i gudomlig måtto aldrig varit borta, gav jag världen det allra ädlaste minne, nämligen min högt heliga lekamen.

Liksom den gamla lagen kunde berömma sig av arken, mannat, lagtavlor och olika högtidsbruk, så skulle den nya människan glädja sig åt den nya lagen, icke såsom fordom åt en skugga utan åt sanningen, d. v. s. åt min korsfästa lekamen, vilken förebildades i lagen. För att min lekamen skulle hållas i ära och heder inrättade jag ett hus, d. v. s. den heliga Kyrkan; där skulle den förvaras och hanteras. Till dess väktare förordnade jag prästerna, vilka till ämbetet stå över änglarna, ty honom, som änglarna i sin vördnad frukta att beröra, honom beröra prästerna med händerna och munnen.

Jag hedrade även prästerna med en sjufaldig ära; detta betecknas av de sju trappstegen. För det första skulle de vara mina banerförare och synnerliga vänner genom sinnets och kroppens renhet, ty renheten innehar den första platsen hos Gud; honom får intet befläckt nalkas. Om prästerna i det gamla förbundet tillätos att leva som gifta under den tid, då de icke offrade, så var detta icke underligt, ty de hade endast skalet, icke nötkärnan. Men nu då sanningen har kommit och förebilderna ha vikit, bör man i högsta grad vinnlägga sig om renhet, ja desto mera som kärnan är så mycket sötare än skalet. Till tecken på denna avhållsamhet tonsurklippas klerkerna, så att icke lustan må bliva herre över deras själ eller kött. På andra trappsteget danas klerkerna till att bliva såsom änglar i allsköns ödmjukhet, ty genom sinnets och kroppens ödmjukhet vinner man inträde i himmelen och kuvar den högmodige djävulen.

Till tecken härpå förordnas klerkerna till att utdriva demoner, ty den ödmjuka

människan upplyftes till himmelen, varifrån den högmodige djävulen föll ned genom sitt övermod. På tredje trappsteget bestämmas klerkerna till att vara Guds lärjungar genom sin ständiga läsning av de heliga skrifterna. Därför sätter biskopen en bok i händerna på dem, liksom riddare få ett svärd, på det att de må veta vad de skola göra, nämligen att med bön och betraktelse söka avvända Guds vrede mot sitt folk.

På fjärde trappsteget förordnas klerkerna till Guds tempels väktare och själarnas ledare. Därför giver biskopen dem nycklar, på det att de må hava omsorg om sina bröders frälsning och med ord och exempel egga och föranleda dem, som äro svaga, att bliva fullkomligare. På femte trappsteget förordnas de till altarets tillsyningsmän och vårdare, så att de, eftersom de tjäna altaret, må leva av det som altaret tillhör och aldrig befatta sig med det jordiska utom då deras ämbete kräver detta. På sjätte trappsteget förordnas de till att vara apostoliska män, förkunna den evangeliska sanningen och låta sina seder överensstämma med sin förkunnelse. På sjunde trappsteget insätts de till att vara medlare mellan Gud och människor, i det de få offra min lekamen; detta uppdrag gör så att säga prästerna till mer än änglar i värdighet.

Men nu klagar jag över att dessa trappsteg äro sönderbrutna, ty högmodet älskas i stället för ödmjukheten, orenheten övas i stället för renheten, Guds läsning beaktar man ej utan i stället världens bok, altarena se övergivna ut, Guds vishet anses som dumhet, själarnas välfärd bryr man sig icke om. Och icke nog med detta - de kasta även bort mina kläder och förakta mina vapen. På berget visade jag för Moses vilka kläder som gamla förbundets präster skulle bruka.

I Guds himmelska boning finnes visserligen icke något materiellt, men det andliga kan fattas endast genom kroppsliga liknelser, och därför visade jag det andliga i kroppslig skepnad, på det att man måtte veta, hur stor vördnad och renhet de måste iakttaga, som hava själva sanningen, nämligen min lekamen, då de, som förvaltade de skugglika förebilderna, iakttago så stor renhet och vördnad. Men varför visade jag Moses en sådan klädprakt om icke därför att själens prydnad och fägring skulle läras och betecknas därigenom? Ty liksom prästens kläder äro sju, så skall den själ, som träder fram till Guds lekamen, hava sju dygder; utan dessa vinnes ingen frälsning.

Själens första klädesplagg är ånger och bikt. Därmed betäcket huvudet. Det andra är åstundan till Gud samt kyskhet. Det tredje är arbete till Guds heder och tålmod i motgångar. Det fjärde består i att icke fästa sig vid människors beröm eller tadel utan endast Guds ära. Det femte är köttets återhållsamhet samt uppriktig ödmjukhet. Det sjätte är begrundande av Guds välgärningar samt fruktan för hans domar. Det sjunde består i att älska Gud över allting och framhärda i det goda man påbörjat. Nu äro emellertid dessa kläder bortlagda och föraktade.

I stället för att bikta tycker man om att urskulda synden och anse den för lätt, i stället för kyskhets älskar man lösaktighet, i stället för arbete till själens välfärd arbete till kroppens nytta, i stället för Guds heder och ära världslig äregirighet och högfärd, i stället för prisvärd sparsamhet överflöd på allt, i stället för gudsfruktan förmäten ringaktning av Guds domar. I stället för att älska Gud över allting visa prästerna en gränslös otacksamhet. Därför skall jag, såsom jag sagt genom profeten, hemsöka dem med min vrede, och hemsökelse skola giva dem förstånd.»

Då sade barmhärtighetens moder, som var närvarande: »Välsignad vare du, min Son, för din rättvisa! Till dig, som vet allting, talar jag för denna din bruds skull; du vill ju att hon skall förstå det andliga, och detta kan hon endast fatta genom liknelser. Innan du tog mandom av mig, sade du i din gudom, att om du kunde finna tio rättfärdiga män i staden, så ville du förbarma dig över hela staden för dessas skull. Men nu finnas otaliga präster, som blidka dig genom din lekamens offer. För deras skull må du alltså förbarma dig över dem, som hava föga gott att åberopa; detta beder jag, som fött dig i din mandom, och alla dina utvalda bedja det jämte mig.»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, och välsignad vare din muns ord! Du ser, att jag på trefaldigt sätt skonar dem på grund av ett trefaldigt gott, som finns i min lekamens offer. Liksom Judas' fräcka övergrepp gjorde, att tre goda ting framträdde hos mig, så komma genom detta offers frambärande tre ting själarna till godo. För det första framgick mitt beundransvärda tålmod därav att jag, ehuru jag visste att Judas ville förråda mig, icke visade bort honom från mitt sällskap.

För det andra visade jag min makt, då förrädaren och alla de, som voro med honom, föllo till marken vid ett enda ord av mig. För det tredje uppenbarades den gudomliga visheten och kärleken, då jag vände hans och djävulens ondska till frälsning för själarna. På samma sätt kommer det tre goda ting av prästernas offer. För det första prisas mitt tålmod av himmelens hela härskara för att jag är densamme i den gode och i den dålige prästens händer. Jag tager ju icke hänsyn till personen, och det är icke människors förtjänster, som verka detta sakrament, utan mina ord.

För det andra gagnar detta offer alla, av vilken präst det än frambäres. För det tredje gagnar det även de offerande själva, hur dåliga de än äro, ty liksom mina fiender lekamligen föllo till marken vid det enda ord, som jag sade - »Det är jag» - så fly, när mina ord »Detta är min lekamen» uttalas, djävularna med sina frestelser från de offerandes själar, och de våga icke återvända för att fresta dem så djärvt, såvida icke de offerande åter känna åstundan att synda. Sålunda skonar min barmhärtighet alla och uthärdar allt, men min rättvisa ropar hämnd, ja den ropar dagligen, men du ser mycket väl hur många det

är som svara mig.

Dock skall jag ännu sända ut min muns ord, och de, som lyssna till dem, skola ända sina dagar i den fröjd, som är så ljuv, att den varken kan sägas eller tänkas. Men de, som icke lyssna till dem, de skola, såsom skrivet står, röna sju plågor i själen och sju i kroppen. De skola finna dem, om de läsa och begrunda det som hänt, på det att de icke må bliva överraskade, när de erfara dem.»

Kristi ord till bruden om huru tre ting tillkomma prästen: för det första att inviga Guds lekamen, för det andra att hava köttets och andens renhet, för det tredje att sörja för sin församling, och hur han även bör hava bok och olja, och huru prästen är Guds ängel men hans ämbete snarare större än ängelns.

BOK 4 - KAPITEL 59

Sonen talar: »Tre ting tillkomma en präst. För det första inviga Guds lekamen, för det andra hava köttets och andens renhet, för det tredje sörja för sin församling.

Men nu kan du fråga, vad det tjänar till att hava en kyrka, om man icke har församling. Jag svarar dig, att den präst, som har vilja att gagna alla och att predika för Guds kärleks skull, han har en så vidsträckt församling, som om han ägde hela världen, ty om han kunde tala för hela världen, skulle han ingalunda bespara sig mödan. Därför skall den goda viljan tillräknas honom som gärning. Ty Gud skonar ofta, för åhörarnas otacksamhets skull, sina utvalda från predikarmödan, och dock gå de icke miste om lönen, ty deras vilja har ju varit god.

Det tillkommer även prästen att hava bok och olja: bok för att undervisa de fåkunniga och helig olja för att smörja de sjuka. Ty liksom lekamlig och andlig visdom innehållas i boken, så må prästen hava visdom till att behärska sig själv, att icke köttet blir tygellöst av omåttlighet och hans församlingsbor taga anstöt därav, och han må fly världens girighet, för vars skull Kyrkans heder försmås, samt undvika världsliga människors seder, genom vilka prästerskapets värdighet vanhedras. Andlig visdom är det att undervisa de fåkunniga, näpsa de självsvaldiga och egga dem, som göra framsteg i det goda. Med oljan betecknas emellertid börens sötma och goda föredömen.

Ty liksom oljan är fetare än brödet, så äro kärlekens bön och den goda levnadens föredömen framgångsrikare att draga människorna till det goda, och deras fetma är kraftigare till att blidka Gud. Jag säger dig sannerligen, min dotter, att prästens namn är

stort, ty han är Herrens ängel och en medlare, men hans ämbete är ännu större, ty han berör med sina händer den ofattbare Guden, och de lägre tingen förenas med de himmelska i hans hand.»

Brudens ord till Gud om ett välbehagligt sätt att bedja till Gud.

BOK 4 - KAPITEL 60

Välsignad vare du, min Skapare och Återlösare! Vredgas icke, om jag talar till dig, såsom en sårad till läkaren, en bedrövad till tröstaren, en fattig till den rike och i överflöd levande. Den sårade säger ju: 'O läkare, känn icke vämjelse för mig sårade, ty du är min broder'. 'O bäste tröstare, försmå mig icke, ty jag är betryckt och plågad, utan giv mitt hjärta ro och mina sinnen huggnad'. Den fattige säger emellertid: 'O du rike man, som icke lider brist på någonting, se till mig, ty jag svävar i fara genom hunger och svält; betrakta mig, ty jag är naken, och giv mig kläder, så att jag kan värma mig'.

Sålunda säger jag: 'O allsmäktige och bäste herre, jag ser och är medveten om mina synders sår, med vilka jag är sargad alltifrån min barndom, och jag suckar emedan tiden är onyttigt förbrukad. Krafterna förslå icke längre till arbetet, ty de äro uttömda på fåfängliga ting. Därför beder jag dig, som är all godhets och misskunds källa, förbarma dig över mig! Berör mitt hjärta med din kärleks hand, ty du är den bäste läkare; trösta min själ, ty du är en god tröstare.»

Huru djävulen visar sig för bruden vid Kristi lekamens upphöjande, talar och med förnuftsgrunder bevisar för henne, att det som upphöjdes icke kunde vara Kristi lekamen; huru Herrens ängel genast visar sig för henne, styrker henne och säger: »Tro icke detta etc.», och huru Kristus visar sig och tvingar djävulen att säga sanningen inför dottern, och huru Kristi lekamen tages såväl av de goda som av de onda, och om ett lämpligt botemedel mot frestelser till tvivel på Kristi lekamen.

BOK 4 - KAPITEL 61

När Kristi lekamen upphöjdes, visade sig den allra uslaste gestalt för bruden och sade: »Tror du verkligen, inskränkta varelse, att denna brödskiva är Gud? Han skulle ju för länge sedan ha blivit uppäten, även om han vore det största berg. Ingen av de visa judarna, som av Gud fått visdom, tror det. Nej, ingen kan tro, att Gud nedlåter sig att

beröras och älskas av en den orenaste präst, som har ett hundhjärta. Och för att du skall kunna inse att det är sant vad jag säger, må du veta: denne präst är min; när jag vill, skall jag taga honom till mig, och det på ett enda ögonblick.»

Då visade sig genast en god ängel, och denne sade: »O dotter, svara ej den dåraktige enligt hans dårskap! Han, som visat sig för dig, är lögnens fader. Men var nu beredd, ty vår brudgum nalkas.»

Och brudgummen Jesus kom, och han sade till djävulen: »Varför oroar du min dotter och brud? Jag kallar henne dotter, emedan jag skapat henne, och brud, emedan jag återlöst henne och förenat henne med mig i min kärlek.»

Djävulen svarade: »Jag talar, emedan jag fått tillstånd därtill och på det att hon måtte kallna i din tjänst». Herren sade: »Detta fick hon röna sistlidna natt, när du sammantryckte hennes ögon och övriga lemmar och hade gjort mera, om du blott haft tillstånd. Men så ofta hon motstår dina ingivelser, skall hennes krona förökas. Men emedan du, djävul, sagt att jag sedan länge skulle ha varit uppäten, även om jag vore ett berg, så må du säga mig, medan denna dotter, som ju är kroppslig, hör på. Skriften säger, att när folket for illa, upphöjdes en kopparorm, och var och en, som var ormstungen, botades när han såg den. Månne denna läkande makt stammade från kopparmetallen, från ormgestalten, från Moses' godhet eller från Guds hemliga kraft?»

Djävulen svarade: »Denna läkande makt stammade endast och allenast från Guds egen kraft och från det lydiga folkets tro - det trodde nämligen fast, att Gud, som gjort allt av intet, även kunde göra allt, som förut icke fanns». Vidare sade Gud: »Säg mig, djävul, när staven blev orm, skedde detta emedan Moses föreskrev det eller emedan Gud befallde det? Skedde det emedan Moses var helig eller emedan Guds ord sade så?»

Djävulen svarade: »Vad var Moses om icke en människa, svag av sig själv men rättfärdig av Gud? På hans ord, som Gud befallde och framförde, blev staven orm; det var Gud som i verkligheten befallde, och Moses som var en lydig tjänare. Ty före Guds bud och ord var staven stav, men när Gud befallde, blev staven i sanning orm, så att även Moses fruktade.»

Då sade Herren till bruden, som såg detta: »Så är det även nu på altaret. Före de sakramentala orden är det bröd, som lagts på altaret, bröd, men när orden 'Hoc est corpus meum' uttalats, blir det Kristi lekamen, vilken såväl de goda som de onda på verkligt sätt taga och anamma, en likaväl som tusen, men dock ej med samma verkan, ty den gode anammar den till sitt liv men den onde till sin dom. Djävulen sade, att Gud skulle besmittas av den offerande prästens orenhet, men detta är förvisso falskt. Ty om en

spetälsk tjänare överlämnar nycklarna åt sin herre eller om en sjuk erbjuder de kraftigaste örter läkemedel, så skadar detta icke honom, åt vilken det erbjudes, eftersom samma kraft är däri, vem som än erbjuder det.

Så blir Gud icke dålig av en ond tjänares ondska och ej heller bättre av en god tjänare, ty han är oföränderlig och alltid densamme. Djävulen sade, att prästen snart skall dö, och detta vet han av sin naturs slughet och av yttre orsaker. Dock förmår han ej borttaga honom, om icke jag tillåter det. Emellertid är denne präst hans, såframt han icke bättrar sig, och detta av tre orsaker. Djävulen sade ju, att han har stinkande lemmar och hundhjärta, och han är verkligen stinkande och febersjuk, ty han har yttre värme och inre köld, odräglig törst samt trötthet i alla lemmar, leda vid bröd och avsky för all sötma. Han är nämligen varm för världen men kall för Gud, törstar efter köttets lust men ledes vid dygdernas skönhet, trög när det gäller Guds bud men ivrig till allt som är av köttet.

Därför är det ej underligt, att min lekamen icke smakar honom annorlunda än i ugnen bakat bröd, ty han betänker ej och smakar ej andlig näring utan köttslig. När han läst Agnus Dei och tagit min lekamen i sin lekamen, viker fördenskull Faderns makt och Sonens högst ljuvliga närvaro från honom, och när han lagt av de heliga kläderna, viker den Helige Andes mildhet, som är föreningens band, så att endast brödets form och minne förbliver hos honom. Dock får du ej tänka, att han eller någon annan dålig människa är utan Gud.

Fastän Gud viker och icke ingiver honom större tröst, fortsätter han dock att fördraga honom och att värna honom mot djävulen. Djävulen sade, att ingen av de visa judarna vill tro det. Därpå svarar jag: Dessa judar äro beskaffade som de, vilka mist det högra ögat och andligt sett halta med båda fötterna. Fördenskull äro de ovisa och skola så förbliva ända till slutet. Det är alltså icke underligt, att djävulen förblindar och förhårdar deras hjärtan och eggjar dem till skamlösa ting och till det som är emot tron.

Därför må du, så ofta någon sådan tanke om Kristi lekamen ansätter ditt sinne, berätta det för dina andliga vänner och vara ståndaktig i tron, ty du kan vara alldeles förvissad om att den kropp, som jag antagit av jungfruns kött, som blev korsfäst och som härskar i himmelen, det är densamma som finns på altaret och som goda och onda anamma. Ty liksom jag visade mig i en främmande skepnad för lärjungarna, som gingo till Emmaus, ehuru jag dock var sann Gud och sann människa, och gick in till lärjungarna genom lyckta dörrar, så visar jag mig i en främmande skepnad för prästerna, på det att tron må hava förtjänst och människornas otacksamhet må bliva uppenbar.

Detta är icke underligt, ty jag är densamme nu som då jag genom förfärliga tecken visade min gudoms makt - då sade människorna ändå: 'Låtom oss göra oss gudar, som

kunna gå framför oss'. Jag visade judarna även min sanna mandom, och de korsfäste den. Jag är dagligen densamme på altaret, och dock säges det: 'Denna kost förorsakar oss vämjelse och frestelse'. Kan någon otacksamhet vara större än den att med förnuftet vilja fatta Gud och att våga döma hans hemliga domar och mysterier, som han äger i sin egen hand? Därför vill jag med osynlig verkan och synlig form för de olärda och ödmjuka visa, vad brödets synliga form är utan bröd och utan substans, vad substansen är i sin form och vad delningen är i formen utan substans och varför jag uthärdar så mycket ovärdigt och fult i min kropp; på det att de ödmjuka må upphöjas och de högmodiga komma på skam.»

Herren tadar i brudens närvaro en präst, som begraver en man, vilken dött efter ett med tålmod buret lidande. Och huru Kristus skall komma till de dåliga prästerna med sju andliga och sju kroppsliga plågor, och huru den döde vann den himmelska äran för sitt tålmod och sina dygders skull.

BOK 4 - KAPITEL 62

När en präst begrov en död, som varit sängliggande tre och ett halvt år, hörde bruden hur Anden sade till prästen: »Min vän, vad gör du? . Hur kan du fördrista dig att beröra den döde, när dina händer äro fulla med blod? Varför ropar du för hans skull till den Allsmäktige, när din röst är såsom grodornas? Hur kan du djärvas beveka domaren för hans räkning, när dina åthävor och seder äro mera lika gycklarens än den fromme prästens? Fördenskull skall kraften av mina ord men icke din gärning hjälpa den döde, och hans tro och långa tålmod skola förskaffa honom kronan.»

Vidare sade Anden till bruden: »Dennes händer äro blodiga, ty alla hans gärningar äro köttsliga. Han kan icke beröra den döde med dem, ty han kan ej hjälpa honom med sina förtjänster utan endast med sakramentets värdighet. Goda präster gagna nämligen själarna på två sätt, dels med Guds lekamens kraft, dels med den kärlek, varav de äro upptända. Hans röst är såsom grodornas, ty den är full av smutsiga gärningar och helt och hållet inriktad på köttets vällust. Därför stiger den icke upp till Gud, vilken önskar blidkas av den ödmjuka ångerns och biktens röst. Hans seder äro såsom gycklarens. Ty vad gör gycklaren annat än danar sig efter världsmänniskornas seder? Vad sjunger han om icke: 'Låtom oss äta och dricka och hava goda dagar i detta livet'?

Så gör denne, ty han efterliknar alla i dräkt och gärning, på det att han månne behaga alla, och med sitt utsvävande livs exempel manar han alla till omåttlighet, i det han säger: 'Låtom oss äta och dricka, ty vår styrka är Herrens glädje. Det är tillräckligt för

oss, om vi komma till ärans port. Om jag hindras från att träda in, är det nog för mig om jag får sitta bredvid porten; jag vill ej vara fullkomlig.' Ett sådant uttalande och leverne är en svår förvillelse, ty ingen kommer till ärans port utan att vara fullkomlig eller fullkomligt renad, och ingen skall vinna äran utom den, som fullkomligt åstundar henne och som flitigt arbetar för henne, när han kan.

Dock går jag, allas Herre, in till denne präst, men jag innelyckes och befläckas icke. Jag går in såsom en brudgum, och jag går ut som en domare för att döma den som försmådde mig när han förtärde mig. Därför skall jag, såsom jag sade, komma med sju plågor över prästerna: de skola plundras på allt vad de älskat, förvisas från Guds åsyn och dömas i hans vrede, överlämnas åt djävularna, pinas utan ro, föraktas av alla, sakna allt gott men hava överflöd på allt ont. Likaså skola de, liksom Israels barn, plågas av sju andra kroppsliga onda ting.

Fördenskull bör du icke förvånas, om jag har fördrag med de onda eller om något ovärdigt synes ske med mitt sakrament, ty för att visa mitt tålmod och människors otacksamhet uthärdar jag allt ända till slutet. Och du bör icke tänka, att en sådan ovärdighet, såsom du hört om den som spottade ut, sker med min lekamen, utan dylikt sker för att uppenbara människors otacksamhet och visa, att de äro ovärdiga att anamma något så heligt.»

Vidare sade Anden till den dödes själ: »O själ, gläd dig och jubla, ty din tro har skilt dig från djävulen, din enfald har förkortat den långa skärseldsvägen för dig, och ditt tålmod har fört dig till ärans port. Min barmhärtighet skall leda dig in och kröna dig.»

Djävulen uppenbarar sig för bruden och vill med skenbart påtagliga skäl bedraga henne genom tvivel angående Kristi lekamens sakrament. Kristus kommer dock bruden till hjälp och tvingar djävulen att säga sanningen inför bruden; han bekräftar denna och giver bruden en den nyttigaste undervisning om sin ärorika lekamen i sakramentet.

BOK 4 - KAPITEL 63

För bruden visade sig en djävul med lång buk och sade: »Vad tror du, kvinna, och vilka stora ting tänker du på? Jag vet mycket, och jag vill bekräfta mina ord med uppenbara skäl. Jag råder dig att sluta upp med att tänka på det otroliga och i stället tro dina sinnens vittnesbörd. Månne du icke med dina ögon ser och med dina kroppsliga öron hör ljudet, då den av lekamligt bröd gjorda hostian brytes? Månne du icke sett den

utspottas, beröras ohöviskt och kastas på marken, ja mycket annat ovärdigt ske med den, som jag icke skulle tåla, om det förövades mot mig? Och även om det vore möjligt att Gud kunde vara i den rättfärdiges mun, hur skulle han kunna gå in till de orättfärdiga, vilkas vinningslystnad är utan botten och utan mått?»

Omedelbart efter denna frestelse visade sig Kristus i mänsklig gestalt, och hon sade till honom: »Herre Jesus Kristus, jag tackar dig för allt, och särskilt för tre ting. För det första för att du bekläder min själ, i det du ingiver henne ånger och bot, varigenom varje synd, hur svår den vara må, utplånas. För det andra för att du livnär min själ, i det du ingjuter kärleken till dig och hågkomsten av ditt lidande i henne; därav förnöjes hon såsom av den bästa kost. För det tredje för att du tröstar alla, som åkalla dig i din bedrövelse. Förbarma dig därför över mig, o Herre, och hjälp min tro, ty ehuru jag vore värd att falla offer för djävulens bedrägeri, tror jag dock, att han intet förmår utan din tillåtelse och att din tillåtelse icke är utan tröst.»

Då sade Kristus till djävulen: »Varför talar du till min nya brud?» Djävulen svarade honom: »Emedan hon var förbunden med mig och jag fortfarande hoppas att kunna snärja henne i mitt nät. Hon var förbunden med mig, då hon samtyckte till mina råd och mera strävade efter att behaga mig än dig, sin Skapare. Jag iakttog hennes vägar, och de ha aldrig fallit ur mitt minne.»

Herren sade: »Du är en ränksmidare och alla vägars bespejare». Djävulen svarade: »Ja, jag är en spejare, men i mörkret, ty mörk gjorde du mig». Herren frågade: »När såg du, och huru blev du mörk?» »Jag såg», svarade djävulen, »när du skapade mig underskön, men emedan jag obetänksamt trängde in i din strålgans, blev jag likt basiliken bländad därav. Jag såg dig, när jag åtrådde din fågring. Jag såg dig i mitt samvete och kände dig, när du förkastade mig. Jag kände dig jämväl, då du hade tagit mandom, och jag gjorde vad du tillstodde mig. Jag kände dig, när du vid din uppståndelse berövade mig mina fångar. Jag känner dagligen din makt, varmed du gäcker mig och bringar mig på skam.»

Herren sade: »Om du känner mig och vet sanningen om mig, varför ljuger du då för mina utvalda, när du vet sanningen om mig? Har jag icke sagt, att den, som äter mitt kött, skall leva i evighet? Ändå säger du, att det är osanning och att ingen äter mitt kött. Alltså måtte mitt folk bedriva värre avguderier än den, som dyrkar stenar och trästycken. Men nu må du, ehuru jag vet allting, svara mig på denna fråga, så att hon, som står här och som icke kan förstå det andliga utom genom liknelser, hör det: Tomas berörde mig ju efter min uppståndelse - var den lekamen, som han vidrörde, andlig eller kroppslig? Om den var kroppslig, hur kunde den då komma genom lyckta dörrar? Och om den var andlig, hur kunde den då vara synlig för kroppsliga ögon?»

Djävulen svarade: »Tungt är det att tala, när den talande är misstänkt av alla och mot sin vilja tvingas att säga sanningen. Dock skall jag, ehuru tvingad, tala och bekänna, att du efter din uppståndelse var både andlig och kroppslig. Därför kan du, på grund av gudomens eviga kraft och det förhärligade köttets andliga företräde, gå in överallt och vara överallt.»

Gud sade vidare: »När Moses' stav förvandlades till en orm, säg, var den då endast lik en orm, eller var den helt och hållet en orm, invändigt och utvändigt? Och dessa korgar med bröd och brödbitar, männe de innehöllo riktigt bröd eller bara något, som såg ut som bröd?»

Djävulen svarade: »Hela staven blev orm, allt i korgarna var bröd, och allt skedde genom din kraft, allt genom din makt».

Herren sade: »Männe det är svårare för mig att verka ett sådant under nu än då, ja ett ännu större under, om så behagar mig? Om det förhärligade köttet den gången kunde gå in genom lyckta dörrar till apostlarna, varför kan det då icke nu vara i prästernas händer? Männe det vållar min gudom någon möda att förena det lägsta med det himmelska, det jordiska med det högsta? Ingalunda. Nej, liksom din ondskas, du lögnens fader, är den allra största, så övergår min kärlek allt och skall alltid göra det. Även om en synes bränna upp detta sakrament och en annan trampa det under fötterna, så vet jag allena allas tro och inrättar allt med måtta och tålmod.

Jag, som gör något av intet och det synliga av det osynliga, jag kan även visa något synligt i tecken och skepnad, ehuru det i sanning är ett under tecknets slöja men synes vara ett annat.»

Djävulen genmälte: »Att detta är sant erfar jag dagligen, när de människor, som äro mina vänner, avlägsna sig från mig och bliva dina vänner. Vad skall jag mer säga? Den tjänare, som överlåtes åt sig själv, visar tillräckligt i sin vilja vad han skulle göra i handling, om han blott finge.»

Åter talade Guds Son: »Tro, min dotter, att jag Kristus är livets återställare och icke fördärvare, sann, ja själva sanningen, och icke lögnare; den eviga makten, utan vilken ingenting har varit och ingenting skall bliva! Om du har tro på att jag är i prästens händer, så må du veta, att jag, även om prästen tvivlar, dock verkligen är i hans händer, på grund av de närvarande troendes tro och på grund av de ord, som jag själv sagt och förordnat. Var och en, som anammar mig, han anammar gudomen och mandomen samt brödets gestalt. Vad är Gud om icke livet och ljuvligheten, det lysande ljuset, den vederkvickande godheten, den dömande rättvisan och den frälsande barmhärtigheten? Vad är min mandom om icke den snabbaste och smidigaste kropp, föreningen av Gud och människa, alla kristnas huvud?

Alltså mottager var och en, som tror på Gud och anammar hans lekamen, gudomen själv, ty han undfår livet. Han mottager även mandomen, varmed Gud och människa förenas, samt brödets gestalt, ty den, som är dold till sin egen gestalt, mottages under en annan till trons prövning. Även den onda människan mottager samma gudom, men till sin dom och ej till sin huggnad; hon mottager även mandomen, som dock är föga välvilligt stämd emot henne, samt brödets gestalt, ty under den sedda gestalten anammar hon den förborgade sanningen, som dock icke hugsvalar henne med sin sötma. Ty när hon för mig till sin mun och sina tänder, är sakramentet fullbordat och jag viker från henne med gudom och mandom, så att endast brödets gestalt blir kvar hos henne.

Icke så att jag icke är tillstädes hos de onda likaväl som hos de goda, på grund av sakramentets instiftelse, utan så att de onda icke undfå samma verkan därav som de goda. I själva offret bjudes åt människan livet, nämligen Gud själv, och livet inträder men förbliver icke hos de onda, eftersom de icke lämna det onda. För dem återstår blott en sinnesförmimelse av själva brödsgestalten, men brödet länder dem till intet gagn, ty de tänka intet annat om detta förtärande än att de sett och känt brödets och vinets gestalt, alldeles som om en mäktig herre gått in i någons hus och man komme ihåg hans gestalt men glömde bort hans godhets närvaro.»

Moderns ord till dottern, vari hennes Son liknas vid en fattig bonde, och huru bedrövelser och förföljelser tillfogas goda och onda, de goda dock till rening och belöning i deras tålmod.

BOK 4 - KAPITEL 64

Modern talar: »Min Son är såsom en fattig bonde, som varken hade oxer eller åsna, själv bar hem sin ved från skogen och andra redskap som voro nödvändiga till arbetets förrättande, och som bland andra redskap även bar hem riskvistar, vilka äro nyttiga till två ting: till att slå en olydig son med och till att värma de frusna. Så har min Son, allas Herre och Skapare, blivit allra fattigast, för att han skulle göra alla rika med de eviga, icke förgängliga rikedomarna; han bar på sin rygg den tyngsta börda, nämligen det bittra korset, och med sitt blod renade han och utplånade allas synder. Bland sina övriga gärningar utvalde han även dygdernas redskap, d. v. s. dygdiga män, genom vilka, med den Helige Andes medverkan, mångas hjärtan upptänts till Gudskärlek och sanningens väg uppenbarats.

Han utvalde även risen, och härmed menas världens älskare, genom vilka Guds

söner och vänner agas till sin uppfostran och rening och för att de skola taga sig bättre i akt och belönas bättre. Vidare värma riskvistarna de frusna barnen, och Gud värmes också av deras eld. Men huru? Jo, när världsliga människor bedröva Guds vänner och dem, som endast av fruktan för straff älska Gud, och när de, vilka då bliva bedrövade, allt ivrigare omvända sig till Gud och inse världens fåfänglighet, så känner Gud medömkan med deras bedrövelse och beskär dem hugnad och kärlek. Men vad skall ske med riskvistarna, sedan barnen agats? Jo, de skola kastas i elden för att brinna upp. Gud försmår nämligen icke sitt folk, när han överlämnar det i de ondas händer, utan såsom en fader uppfostrar sin son, så nyttjar Gud de ogudaktigas ondska till sina vänners krona och belöning.»

Förmaningsord till bruden, vilka genom en liknelse bevisa, att Guds vänner icke böra förtröttas i eller upphöra med förkunnelsens arbete; de skola för detta få en stor belöning.

BOK 4 - KAPITEL 65

Modern talar: »Du bör vara såsom en tom skål, lämplig att fyllas, icke så flat, att det, som hållts i, flyter ut, och icke heller så djup, att den saknar botten. Denna skål är din kropp, som är tom, när den är fri från vällustens begär. Den är måttligt vid, när köttet förnuftigt späkes, på det att själen må bliva i stånd att förstå det andliga och kroppen stark till att arbeta. Skålen är utan botten, när köttet icke tyglas av någon återhållsamhet utan kroppen får allt det som själen begär. Men hör vad jag talar! Min tjänare framförde ett ofjädrat ord, när han sade: 'Vad tillkommer det mig att tala det som icke har att göra med min ställning?'

Ett sådant uttalande höves icke Guds tjänare. Ty var och en, som hör och vet sanningen, är brottslig, om han förtiger den - såframt han icke alldeles avvisas. Det var nämligen en herre, som hade en stark borg, vari fyra goda ting funnos: färsk föda, fördrivande all hunger; friskt vatten, släckande all törst; ljuv vällukt, förjagande alla giftiga dunster; nödvändiga vapen, tjänliga till att nedslå varje fiende. Så gick tiden, och medan borgherren gav akt på annat, belägrades borgen.

När han märkte detta, sade han till sin härold: 'Gå och ropa med hög röst åt mina riddare: 'Jag, herren, skall befria min borg, och var och en, som följer mig med god vilja, skall vara med mig i härligheten och lik mig i ära. Men den, som faller i striden, honom skall jag uppväcka till det liv, som ej har brist eller sorg, och jag skall giva honom förblivande heder och aldrig trytande överflöd.' När tjänaren mottagit denna befallning,

ropade han, men han ropade mindre kraftigt än han borde, så att ropet icke trängde fram till den tappreste riddaren. Denne lät därför bli att strida.

Vad skall nu herren göra med den riddare, som gärna velat strida men icke hört häroldens röst? Förvisso skall han belönas för sin vilja. Men den försumlige härolden skall icke gå fri från näpst. Denna borg är den heliga Kyrkan, uppbyggd med min Sons blod. Där finnes hans lekamen, som fördriver all hunger, den evangeliska visdomens vatten, vällukten av hans helgons exempel samt hans lidandes vapen.

Denna borg är nu belägrad av fienderna, ty i den heliga Kyrkan finnas många, som med rösten förkunna min Son men säga emot honom med sederna, ja som med sin vilja säga emot det som de tala med munnen, i det de icke bekymra sig om det himmelska fäderneslandet, blott de kunna tillfredsställa sin lusta. Därför må, på det att Guds ovänner måtte minskas, Guds vänner icke förtröttas, ty deras belöning skall icke bliva timlig utan en sådan, som icke har slut.»

Moderns ord till dottern om huru timliga goda ting, om de ägas med klokhet, icke äro till skada, såfram icke ägarens sinnesförfattning är felriktad.

BOK 4 - KAPITEL 66

Modern talar: »Vad skada lider man, om man fått ett stick av en nål eller ett järn i kläderna men icke själva köttet skadats? Lika litet skada timliga goda ting, om de ägas med klokhet och den ägandes sinnesförfattning icke är felriktad. Iakttag därför ditt hjärta, att din avsikt må vara god, ty genom dig skola Guds ord förmedlas till andra. Ty liksom kvarndammen stundom håller kvar vattnet och stundom åter låter det rinna, när det behöves, så bör du, när olika tankar och frestelser strömma till, noggrant giva akt på, att det som är fåfängt och världsligt avfärdas men det som är gudomligt beständigt hålles i åtanke. Det står ju skrivet, att de undre vattnen runno bort men de övre stodo fast som en mur. De undre vattnen äro köttets tankar och de onyttiga begärelserna, som böra rinna bort och ej beaktas, men de övre vattnen äro Guds ingivelser och heliga mäns ord, som må stå fast i ditt hjärta såsom en mur, så att de icke genom några frestelser bortryckas ur ditt hjärta.»

Kristus talar till bruden och uppenbarar sin härlighet; beskriver, huru allting består enligt hans anordning utom syndarens eländiga själ, visar det genom exempel och

säger, huru man bör giva akt på viljan, när man handlar.

BOK 4 - KAPITEL 67

Sonen talar till bruden: »Jag är en Gud med Fadern och den Helige Ande. I min gudoms försyn äro alla ting förutsedda och stadgade från begynnelsen och före seklerna. Och alla ting, både de kroppsliga och andliga, hava sin bestämda inrättning och anordning, och allt står och löper allteftersom det är anordnat och bestämt i mitt förutvetande.

Detta kan du förstå av tre ting. Om du ger akt på dem som äro levande, finner du, att det är kvinnan som föder och icke mannen. Om du ger akt på träden, finner du, att de söta bära söt frukt och de bittra bitter frukt. Vad himlakropparna beträffar, tillryggalägga solen, månen och alla stjärnorna sin bana så som det är förutbestämt i min gudom. Så äro ock de förnuftbegåvade själarna på förhand kända i min gudom, och jag vet på förhand, hurudana de skola bliva. Mitt förutvetande är dem dock på intet sätt till skada, ty jag gav dem deras viljas fria rörelse, d. v. s. fri vilja och makt att välja vad som behagar dem.

Liksom kvinnan föder och icke mannen, så bör alltså själen, Guds goda hustru, föda med Guds hjälp, ty själen är därtill skapad, att hon skall förkovras i dygder och bliva fruktsam genom dygdernas säd, så att hon kan slutas i den gudomliga kärlekens armar. Men nu vansläktas själen på sitt upphov och sin Skapare och bringar honom ingen frukt; hon handlar emot Guds förordningar och är därför ovärdig att smaka Guds sötma. För det andra framträder Guds oföränderliga anordning i träden, av vilka de söta bära söta frukter men de bittra bittra.

I dadeln finnas två ting, nämligen sötma och en hård sten. Så är det förutsett av evighet, att varhelst den Helige Ande bor, där förlorar all världslig förlustelse sitt värde och där blir all världslig ära mödosam; och så stor styrka och hårdhet förlänar den Helige Ande åt detta hjärta, att det icke brytes av någon otålighet, icke kastas ned av någon motgång och icke förhäver sig på grund av någon framgång. Likaså är det av evighet förutsett, att varhelst djävulens törne är, där finnes en frukt, som utvändigt är röd men invändigt fylld av orenlighet och taggar.

Den flyktiga lust, som djävulen bereder, synes nämligen vara ljuv men är full av törnen och bedrövelser. Ty ju mera någon snärjes i det världsliga, av desto större räakenskaps börda tynges han. Så skall - liksom varje träd bär frukt alltefter rotens och stammens beskaffenhet - varje människa dömas efter sin gärnings avsikt. För det tredje hava alla element den ordning och den rörelse, som från evighet bestämts åt dem, och

röra sig enligt sin upphovsmans vilja. Så bör ock varje förnuftsbegåvad varelse röra sig och inrätta sin vilja efter sin Skapares bestämmelse.

Men när människan gör det motsatta, är det uppenbart, att hon missbrukar sin fria vilja, och där oförnuftigheten får råda, där vansläktas den förnuftbegåvade människan och förvärrar sin dom, emedan hon icke använder förnuftet. Fördenskull må människan giva akt på sin vilja, ty jag vill icke bevisa djävulen större orätt än mina änglar. Liksom Gud av sin kyska brud fordrar den outsägliga sötman, så begär ju djävulen taggar och törnen av sin brud. Men djävulen kan icke få någon makt över människan, om icke hennes vilja blir fördärvad.»

Moderns ord till dottern om räven och huru djävulen är lik en räv, i det han med rävens listighet bedrager människorna genom mångfaldiga frestelser och försöker komma dem på fall, som han ser göra de största framstegen i det goda.

BOK 4 - KAPITEL 68

Modern talar: »Det finns ett litet djur, som kallas räv och som är ivrigt i att ombesörja all sin nödtorft och fullt av svek. Det låtsas stundom sova och vara dött, så att fåglarna skola sätta sig på det och det skall kunna fånga och äta dem desto lättare, ju oförsiktigare de sitta där. Det ger även akt på fåglarnas flykt, och dem som det ser av trötthet vila på marken eller under ett träd, dem fångar det och äter upp. Men de som flyga med två vingar komma honom på skam och göra hans arbete fåfängt. Denna räv är djävulen, som städse förföljer Guds vänner och framför allt dem, som sakna hans onskas bitterhet och hans orättfärdighets etter.

Han låtsas stundom sova och vara död, ty ibland låter han människan gå fri från svårare frestelser, på det att hon må glömma bort att ge akt på de mindre och så att han desto lättare må kunna bedraga och insnärja henne. Stundom låter han även lasten se ut som dygd och dygden som last, på det att den förvillade människan må företaga sig något oförsiktigt och gå förlorad, såframt icke klokheten kommer till hjälp. Detta kan du förstå genom en liknelse. Barmhärtigheten är nämligen stundom en synd, d. v. s. när den utövas för att behaga människor. Rättvisans kraft är orättvisa, när den utövas på grund av vinningslystnad och otålighet.

Ödmjukheten är högmod, när den anlägges för att man skall bliva uppmärksammas och sedd av människor. Tålmodets dygd synes vara för handen och är det dock icke, när människan skulle kunna hämnas för en oförrätts skull men låter bli endast emedan hon

icke finner läglig tid att hämnas. Stundom sänder djävulen också bedrävelser och anfäktelser, på det att människan må bli övermåttan tungsint och bedrövad, och stundom låter han hjärtat fyllas av ängslan och bekymmer, så att människan slappnar i Guds tjänst eller, oförsiktig som hon är, från små synder faller i stora.

På detta sätt blev denne, varom jag talar, bedragen av räven. Ty på sin ålderdom hade han allt vad han begärde, han sade sig vara lycklig och önskade få leva länge, men så rycktes han bort utan sakrament och utan att ha avlagt räkenkap för sina gärningar och saker. Liksom myran samlade han natt och dag, men ej till Herrens förrådshus. Och när han kom till stackens ingång, där han skulle bära in de samlade kornen, dog han och lämnade frukten av sin möda åt andra. Ty den som icke samlar flitigt åt mig i skördens tid, han skall ej få tillfälle att glädja sig åt säden. Sälla äro därför de Herrens fåglar, som icke sova under de världsliga njutningarnas träd utan i den himmelska längtans träd, ty om den onda rävens, djävulens, frestelse griper dem, flyga de snabbt undan på sina två vingar, nämligen med den ödmjuka bikten och med hoppet om himmelsk hjälp.»

FÖRKLARING

Kristus, Guds Son, talar: »Denne prost är ett biskopsämne. Därför bör den, som vill stiga upp i det ljuva fruktträdet för att hämta ljuva frukter, vara befriad från all börda, omgjordad och stark till att plocka och hava ett rent käril, vari frukten kan läggas ned. Så må denne nu bemöda sig att pryda sin kropp med dygder, i det han ger den det nödvändiga men icke överflöd, undflyr tillfälle till tygellöshet och vinningslystnad och visar sig vara en ren spegel och ett föredöme för ofullkomliga människor. Annars skall han drabbas av ett förskräckligt fall, ett plötsligt slut och min hands plåga.» Allt detta slog in.

Kristi ord till bruden, vari klerkernas goda seder och goda gärningar betecknas med klart källvatten men deras onda seder och onda gärningar med smutsat och grumligt vatten.

BOK 4 - KAPITEL 69

Sonen talar: »Av tre ting kan du bedöma, om en källas vatten icke är gott. För det första om det icke har den rätta färgen. För det andra om det är grumligt. För det tredje om det är stillastående och icke i rörelse, i det att det mottager all smuts men icke kastar den ifrån sig.

Med detta vatten förstår jag klerkernas seder och hjärtan. De borde liksom källor vara ljuva att dricka på grund av sedernas godhet samt vara stängda för syndernas smuts. Klerkens rätta färg är ju sann ödmjukhet: han borde ödmjuka sig desto mera i tanke och gärning, ju större förpliktelse han ser sig hava till att arbeta för Gud. Ty där högmod finnes, där är djävulens färg, vilken gör vattnet lika avskyvärt att se på som om en spetälsk hand hölle på att ösa vatten ur källan.

Så förorsakar högmodet, att klerkens gärningar te sig smutsiga. - Vattnet är grumligt, om klerken är vinningslysten och icke nöjer sig med det nödvändiga. Liksom han är onyttig för sig själv och blott vållar sig ängslan, så är han skadlig för andra genom sin girighets exempel. - För det tredje är vattnet orent, om det mottager smuts men icke kastar den ifrån sig, vilket kommer därav, att dess avlopp är stängt, så att vattnet blir stillastående. Sålunda är den klerk oren, som i sitt hjärta och sin kropp älskar köttets vällust och icke genom en sann ånger kastar ifrån sig det orena han blir behäftad med.

Ty liksom en fläck på kroppen är ful och led överallt men allrämest i ansiktet, så bör orenheten vara förhatlig för alla men allrämest för dem, som blivit kallade till högre värdigheter. Därför skola de klerker utväljas till mitt verk, som icke utmärka sig för ordrik visdom utan för ödmjukhet och renhet, som både leva dygdigt själva och undervisa andra med ord och exempel, ty även en spetälsk hand kan vara nyttig till min gärning, om blott hågen är god och den andliga handen icke saknas.»

Moderns ord till dottern, vari hon skildrar sin välsignade Sons pina och gestalten och skönheten hos samme sin Sons kropp.

BOK 4 - KAPITEL 70

Modern talar: »När min Sons pina förestod, voro tårar i hans ögon och svett på kroppen, av fruktan för lidandet. Och han drogs genast ur min åsyn, och jag såg honom icke förrän han fördes ut till att gisslas. Han släpades då mot marken och kastades med en så häftig och grym stöt, att huvudet skakade och tänderna slogo samman, och han blev så hårt slagen mot halsen och kinden, att ljudet av slaget trängde fram till mina öron. Därefter tog han på bödelns befallning av sig sina kläder, omfamnade frivilligt pelaren, bands med ett rep och sargades med ett taggigt gissel, vars taggar drevos in och rycktes ut, så att de plöjde hela hans kropp. Vid första gisselslaget fick jag likasom en stöt i hjärtat och föll i vanmakt.

När jag om en stund vaknade upp, såg jag hans söndersargade kropp. Han hade

varit helt naken medan han gisslats. Då sade en av hans ovänner till de tjänstgörande bödlarna: 'Viljen I döda denne man utan dom och bliva orsaken till hans död?' Och med dessa ord skar han av bandet. När min Son blivit löst från pelaren, vände han sig först till sina kläder, men man unnade honom icke ens tid att kläda sig, ty när han släpades vidare, höll han ännu på att träda in sina armar i ärmarna. De steg han tog från pelaren, där han stått bunden, blevo fyllda av blod, så att jag av blodet mycket väl kunde urskilja alla steg han gick. Han torkade av sitt blodiga anlete med manteln.

När han sedan blivit dömd, fördes han ut, bärande sitt kors. Men när han bar det på vägen, fick han en ersättare. Så kom han fram till korsfästelseplatsen, och där lågo hammaren och fyra vassa spikar tillreds. Strax tog han på befallning av kläderna, och man räckte honom ett litet linnekläde, varmed han betäckte länderna och som han själv, liksom tröstad däröver, hjälpte till att binda om sig. Korset var uppsatt och dess tvärbjälke upprest, så att korsets knutpunkt var under hans axlar. Korset skänkte intet vilostöd åt huvudet, och inskriftstavlan var iögonenfallande fästad på korsets båda armar ovanför hans huvud.

På befallning lade han ryggen på korset, och ombedd sträckte han först ut den högra handen och därefter den andra handen, som ej räckte ut till tvärbjälkens andra ända utan måste uttänjas grymt. Och fötterna spändes på samma sätt ut till borrhålen, lades över varandra (de voro nedantill likasom skilda från benen) och fästes med två spikar vid korsets stam där benet var hårdast, liksom man ock gjort med händerna. Vid första hammarslaget blev jag utom mig av smärta och föll i vanmakt, och när jag vaknade upp, såg jag min Son korsfäst. Jag' hörde hur människor talade till varandra. Några frågade: 'Vad har han gjort sig skyldig till? Stöld, rov eller lögn?' Andra svarade, att han varit en lögnare.

Man tryckte törnekronan hårt på hans huvud, så att den sköts ned mitt över pannan; många blodströmmar flöto på grund av törnestyngen ned över hans ansikte och fyllde håren, ögonen och skägget, så att man nästan icke såg något annat än blod i hans ansikte, och han kunde icke se mig, som stod bredvid korset, om han ej tryckte bort blodet genom att tränga samman ögonlocken. Han anförtrodde mig åt sin lärjunge, höjde rösten liksom ur djupet av bröstet, lyfte huvudet och vände de gråtande ögonen mot himlen och ropade: 'Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?' Och den rösten kunde jag aldrig glömma förrän jag kom till himmelen. Hans utrop var föranlett mer av rörelse över min smärta än över hans egen.

Nu kom dödens färg i de lemmar, som man kunde urskilja för blodet; kinderna insjönko till tänderna, revbenen blevo nästan bara och kunde räknas, bröstet sjönk in mot ryggen, eftersom all vätskan flutit bort, näsan blev tunnare, och hjärtat brast, varvid

hela hans kropp skälvde och hans haka föll ned mot bröstet. Utom mig sjönk jag till marken. Munnen öppnades på honom, när han dött, så att man kunde se tungan, tänderna och blodet därinne. Ögonen voro halvöppna och nedåtvända, och den döda kroppen hängde slapp och lös. Knäna veko sig åt ett håll och fötterna lutade åt ett annat håll över spikarna liksom dörrhakar.

Några människor, som voro tillstädes, sade hånande: 'Nu är din son död, Maria!' Men andra, som hade högre förstånd, sade: 'O kvinna, din sons pina är nu ändad till hans eviga ära'. En kort stund efteråt öppnade man hans sida, och när lansens drogs ut, syntes mörkt blod på udden, så att man härav kunde förstå, att hjärtat var genomstunget. Det styngnet gick även genom mitt hjärta, och det var underligt, att icke det brast liksom hans. Andra gingo därifrån, men jag kunde icke gå bort, utan jag kände liksom tröst, när hans kropp tagits ned från korset och jag kunde vidröra den och lägga den i mitt sköte, upptäcka såren och torka av blodet. Sedan stängde mina fingrar till hans mun, och jag slöt på samma sätt hans ögon. Men hans styvnade armar kunde jag icke böja; de kunde alltså icke läggas samman över bröstet utan över magen. Knäna kunde jag icke heller utspänna, utan de stodo upp såsom de stelnat på korset.»

Vidare säger modern: »Du kan icke få se min son, sådan han är i himmelen. Men du skall få veta, hurudan han var i kroppslig måtto här på jorden. Han var så fager till anletsdragen, att ingen, även om han hade hjärtesorg, kunde se hans ansikte utan att tröstas av hans åsyn. De rättfärdiga njöto andlig hugnad, och t.o.m. de onda förlossades från världslig sorg, så länge de betraktade honom. Och därför brukade de lidande säga: 'Låtom oss gå och se Marias son, så att vi åtminstone den stunden få lindring'.

I det tjugonde året av sin levnad var han fullkomnad i manlig storlek och kraft. Han var av de dåtida människornas medellängd, icke synnerligen fyllig utan väl byggd till senor och ben. Hans hår, ögonhår och skägg voro av ljusbrun färg, och skägget var så långt som en tvärhand. Pannan var varken framskjutande eller tillbakalutande utan rak. Näsan var av lagom storlek, varken för liten eller för stor. Hans ögon voro så klara, att även hans ovänner funno fröjd i att betrakta honom.

Läpparna, som icke voro tjocka, voro klart röda. Hakan var icke framskjutande eller för lång utan vacker och av måttlig storlek. Kinderna voro lagom fylliga. Hans hudfärg var vit, blandad med ljusrött, och hans gestalt var rak. Det fanns icke någon fläck på hela hans kropp; detta kunde de bevittna, som sågo honom helt naken och gisslade honom, när han var bunden vid pelaren. Aldrig kom det någon mask på honom, och icke heller någon oreda eller orenlighet i hans hår.»

Kristi hulda frågor till sin brud och brudens ödmjuka svar till Kristus, och huru Kristus förelägger brudens dotter tre lofvärda stånd att välja mellan, nämligen jungfruns, hustruns och änkans.

BOK 4 - KAPITEL 71

Guds Son talar till bruden: »Svara mig på fyra saker, som jag frågar dig om. Om någon gäve sin vän en fruktbar vinkvist, vilken givaren likväl behölle vid sitt hus, emedan han hade glädje av att se och lukta på den, vad borde då givaren svara, om den, åt vilken vinkvisten blivit given, både honom att plantera den på en annan plats, där den komme att bära mera frukt?»

Hon svarade: »Om givaren skänkt av kärlek och vore förständig samt unnade sin vän gott, så skulle han förvisso låta denne göra med kvisten vad han ville och säga till honom: 'Min vän, fast jag har glädje av vinkvistens närhet, kommer jag dock, eftersom den nu icke bär mycken frukt åt mig, att glädja mig åt att du, om du vill, planterar den på en bördigare plats'.»

Herren frågade för det andra: »Om en fader och en moder gäve sin unga dotter åt en ung man och jungfrun samtyckte till att taga honom men ynglingen intet svarade på deras fråga huruvida han ville hava henne eller ej - vore då den jungfrun trolovad eller ej?»

Hon svarade: »Det synes mig som om jungfrun icke vore trolovad, eftersom ynglingen icke tillkännagav sin vilja». Herren sade för det tredje: »En ädelboren yngling stod bland tre jungfrur och sade till dem, att den av de tre, som sade det ord, vilket kunde väcka hans innerligaste kärlek, hon skulle vinna den lyckan, att ynglingen älskade henne mest. Då sade den första jungfrun: 'Jag älskar denne yngling så varmt, att jag hellre ville dö än befläcka mig med någon annan'. Den andra sade: 'Hellre än att säga ett enda ord, som vore mot hans vilja eller kunde såra honom, ville jag lida alla kval'. Den tredje sade: 'Hellre än att se den minsta försmädelse eller skada vederfaras honom, ville jag själv lida all skada och de bittraste plågor'. Säg mig nu,» sade Herren, »vilken av dessa tre jungfrur älskade ynglingen mest, och vem bör få första rummet i hans kärlek?»

Hon svarade: »Det synes mig, som om de alla älskade honom lika ömt, ty de hade alla samma hjärtelag för honom, och därför voro de alla lika värda hans kärlek».

Herren sade för det fjärde: »Det var en person, som sporde sin vän till råds: 'Jag har ett mycket fruktbart vetekorn. Om det sås i jorden, ger det mycket vete som frukt. Men

nu är jag mycket hungrig; vilket synes dig klokare - att jag äter upp det eller att jag sår det i jorden?' Vännen svarade: 'Hungern må stillas på annat sätt. Det är nyttigare för dig att kornet blir sått'.» Och Herren tillfogade: »O dotter, måste det icke synes även dig så, att hungern bör fördragas och kornet sås, så att det kommer många till nytta?»

Vidare sade Herren: »Dessa fyra utsagor gälla dig. Din dotter, som du lovat och givit åt mig, är nämligen likasom en vinkvist. Emedan jag nu vet en lämpligare plats för henne, vill jag plantera henne där det behagar mig. Och du bör icke vara bedrövad över att du samtyckt till denna omplantering. Du gav mig din dotter, men jag visade dig icke vilket som var mig välbehagligast, hennes jungfrustånd eller hennes äktenskap, eller huruvida ditt offer behagade mig eller icke. Och då du vunnit säkerhet, må det, som blivit gjort i ovisshet, förändras och förbättras.»

Vidare sade Herren: »Jungfruligheten är god och står högst, ty den är lik änglarna, om den blott iakttages på förståndigt och passande sätt. Men om det ena finnes utan det andra, d. v. s. köttets men icke sinnets jungfrulighet, så är jungfruligheten vanställd. Ty en ödmjuk och from hustru är mig välbehagligare än en högfärdig och oblyg jungfru. En ärbar hustru, som lever i gudsfruktan efter sitt stånd, kan samla lika stor förtjänst som en tuktig och ödmjuk jungfru. Ty ehuru det är stort att vara i prövningens eld och dock ej brinna, är det dock lika stort att vara utanför renlevnadens eld men hellre vilja vara i elden och att brinna av större kärlek till Gud utanför elden än vad den gör som dväljes i elden.

Se, jag framställer för dig en liknelse om tre kvinnor. Susanna var gift, Judit var änka, Tekla var jungfru. De förde en olika levnad och hade olika uppsåt, och dock fingo de alla samma lön på grund av sina gärningars förtjänstfullhet. När Susanna ansattes av prästerna, ville hon (så högt älskade hon Gud) hellre dö än synda mot sitt äktenskapliga stånd. Och emedan hon städse fruktade mig såsom närvarande, så förtjänade hon både att räddas och att förhärligas för sin räddnings skull.

När Judit såg min vanheder och sitt folks betryck, blev hon så upprörd, att hon icke blott utsatte sig för skymf och skada av kärlek till Gud utan t.o.m. var beredd att lida plåga för min skull. Och Tekla, som var jungfru, ville hellre lida dessa bittra kval än tala ett enda ord emot mig. Ehuru dessa tre icke utförde samma slags gärning, äro de dock lika i förtjänst. Därför kunna både jungfrur och änkor behaga mig lika mycket, om blott all deras åstundan är till mig och deras liv är gott.»

Vidare sade Herren: »Vare sig din dotter lever i jungfrustånd eller i äktenskap, är det mig lika kärt, om hon blott inrättar sig efter min vilja. Ty vad gagnar det henne, om hon innesluter sig till kroppen men till sinnet vistas utanför? Och vilket är ärofullare: att

leva endast för sig eller att gagna andra? Jag, som vet och förutser allting, gör emellertid ingenting utan orsak, och därför skall hon icke komma till det avsedda målet genom den första frukten, ty den är av rädsla, och icke heller genom den andra, ty den är av tröghet, utan genom den mellersta, ty denna har måttlig kärleksglöd och ärbarhetens frukt. Men den, som skall taga henne, må hava tre ting, nämligen hus, kläder och föda att försörja henne med.»

FÖRKLARING

Sonen talar: »Du undrar, varför denna jungfru ej kom till äktenskap på det sätt som du hoppades. Jag vill svara dig med en liknelse. En förnäm man beslöt att giva sin dotter till äkta åt en som var fattig. Men när denne fattige skulle komma för att trolova sig med jungfrun, hade han förbrutit sig emot statens lagar, och fördenskull fördrevs han med skam av medborgarna och erhöll ej den jungfru han åträdde. Så har jag gjort med detta lands härskare, ty jag lovade honom att han skulle få utföra storverk, men han höll mera fast vid mina fiender, och därför ernådde han ej vad jag lovat honom. Men nu kan du fråga, om jag icke förutsåg det framtida?

Jo, jag förutsåg det, såsom det ock läses om Moses och hans folk, men jag visade det och jag visar mycket för att människorna må bereda sig till det goda, veta vad som bör göras och tåligt bida. Dock må du veta, att ett ve har försvunnit, men ett annat skall komma över de otacksamma i detta rike, och sedan skall min välsignelse komma över dem, som ödmjukt bedja om min misskund. Vet även, att det gagnar denna jungfru att rätta sig efter mitt och de visas råd.»

Denna jungfru tros ha varit fru Cecilia, den heliga Birgittas dotter.

Kristi ord till bruden om systrarna Marta och Maria och den återuppväckte Lasarus. Och huru bruden och hennes dotter (såsom jag tror) betecknas med systrarna, själen med brodern Lasarus och de avundsamma med judarna, och huru Gud gör större barmhärtighet med dem än med Lasarus' systrar. Och huru de, som veta att tala mångahanda men uträtta föga, harmas över dem, som göra gott.

BOK 4 - KAPITEL 72

Sonen sade till bruden: »Det var två systrar, Marta och Maria, vilka hade en broder, Lasarus. Jag uppväckte honom från de döda åt dem, och han tjänade mig sedan mera än förut. Så var det ock med hans systrar: fast de redan före broderns uppväckande voro tjänstvilliga och ivriga att tjäna mig, befunnos de dock vara mycket nitiskare och

hängivnare efteråt. På liknande sätt har jag nu andligen handlat med eder. Ty jag uppväckte eder broder, d. v. s. eder själ, som i fyra dagar legat död och luktat samt avlägsnat sig från mig genom överträdelse av mina budord, ond lusta, världslig förnöjelse och behag i synden. Det var emellertid fyra orsaker, som förmådde mig att uppväcka Lasarus.

Den första var, att han varit min vän medan han levde. Den andra var hans systrars kärlek. Den tredje var att Maria genom sin ödmjukhet, då hon tvådde mina fötter, förtjänat, att liksom hon för min skull förnedrat sig i bordsgästernas åsyn, så skulle hon glädjas och hedras i mångas åsyn. Den fjärde var, att min mandoms ära skulle uppenbaras.

Dessa fyra ting voro icke i eder, ty I älskaden världen mer än dem. Därför är min barmhärtighet större mot eder, som icke med några förtjänster förtjänat barmhärtigheten, än mot dessa systrar; ja den är lika mycket större som den andliga döden är farligare än den kroppsliga och själens uppståndelse ärofullare än kroppens. Därför bören I, emedan min barmhärtighet övergår edra gärningar, taga emot mig, såsom dessa systrar gjorde, i edert sinnes hus med den varmaste kärlek, i det I icke älsken någonting så högt som mig, haven all eder förtröstan på mig, ödmjuken eder som Maria och dagligen begråten edra synder, icke blygens för att leva ödmjukt bland de högmodiga och återhållsamt bland de tygellösa samt utåt visen för andra, hur mycket I älsken mig i det inre. I skolen ock, såsom dessa systrar, vara ett hjärta och en själ, starka i att försmå det världsliga och redobogna till Guds lov.

Om I gören så, skall jag, som uppväckt eder bror, d. v. s. eder själ, försvara den, så att den ej dräpes av judarna. Ty vad hade det gagnat Lasarus att uppväckas från den timliga döden, om han icke sedan levat hedervärt i detta livet för att desto ärorikare uppstå till det andra och eviga livet? Men vilka äro judarna, som söka dräpa Lasarus, om icke de, som harmas över att I leven bättre än de, vilka lärt att tala höga ting men göra föga gott och, följande människors gunst, desto smädligare förakta sina föregångares gärningar, ju mindre de vilja förstå det sanna och höga?

Det finns många sådana, som veta att disputeras om dygderna men icke att iakttaga dem genom att leva dygdigt. Därför äro deras själar stadda i fara, ty orden äro många, men gärningarna synas icke. Månne mina predikanter gjorde så? Ingalunda. De förmanade visserligen syndarna, men ej med höga ord utan med få och kärleksfulla, och de voro beredda att giva sitt liv för deras själar. Därför fingo andra kärlek för deras kärleks skull. Ty lärarens kärleksglöd undervisade åhörarens själ bättre än orden. Men nu tala många människor höga och svårbegripliga ting om mig, men ingen frukt följer.

Blåsten ensam kan ju ej antända träet, om icke eldgnistan medverkar. Därför skall jag skydda och bevara eder för dessa judar, så att I icke genom deras ord eller gärningar lockas att avvika från mig. Jag skall icke försvara eder i så måtto, att I icke liden någon motgång, men så, att I icke duken under på grund av otålighet. Haven alltså eder vilja beredd, så skall jag upptända den med min kärlek.»

Jungfruns ord till bruden om huru hon icke bör bedrövas över en riddare, som tillkännagivits vara död och visats henne som sådan.

BOK 4 - KAPITEL 73

En levande riddare förmenades vara död, och i en andlig vision fick bruden se honom såsom död och begärande hjälp. När denna fru bedrövades över hans död, sade barmhärtighetens moder till henne: »Dotter, huruvida denne riddare är död eller ej, skall du få veta i sinom tid, men nu vilja vi arbeta på att han skall leva bättre».

Kristus talar till bruden. Johannes Döparen talar till Kristus, lovar honom och frambär i hans åsyn fromma böner för de kristna och framför allt för en viss riddare. På hans förböner förses denne riddare av hans egna, den ärorika jungfruns, Petri och Pauli händer med andliga vapen, d. v. s. dygder, av vilka var och en betecknas med ett lekamligt vapen, samt undervisas om sättet att bedja väl.

BOK 4 - KAPITEL 74

Guds Son talade till bruden och sade: »Du satte i dag ihop ett ordspråk i din språklektion, att det är bättre att förekomma än förekommas. Så förekom jag dig med min ljuva nåd, på det att icke djävulen måtte få herravälde över din själ.»

Och genast visade sig Johannes Döparen och sade: »Välsignad vare du Gud, du som är före allting, du jämte vilken ingen annan någonsin är eller var eller skall vara en Gud eftersom du i evighet är och var den ende Guden! Du är den av profeterna utlovade sanningen, över vilken jag jublade innan jag ännu blivit född och vilken jag sedan fullare lärde känna och visade. Du är vår glädje och ära, vår åtrå och vår mättnad, ty skådandet av dig fyller oss med en ousäglig njutning, som ingen har en föreställning om utom den som smakar den. Du är även vår enda kärlek. Det är icke underligt, att vi älska dig, ty det är icke nog med att du, eftersom du är kärleken själv, älskar dem som älska dig, nej,

eftersom du är allas Skapare, bevisar du kärlek även mot dem, som icke vilja veta av dig. Men nu bedja vi dig alltså, Herre, eftersom vi äro rika av dig och i dig, att du giver av våra andliga rikedomar åt dem, som ingen rikedom hava, så att, liksom vi utan att det är vår förtjänst fröjdas i dig, flera måtte varda delaktiga av vårt goda.»

Kristus svarade: »Du är sannerligen den högsta lemman med huvudet och bredvid huvudet. Dock är halsen närmare och förnämligare. Så är jag allas huvud, min moder är halsen, och därefter komma änglarna. Du och mina apostlar äro emellertid att förlikna vid ryggraden, ty I icke blott älsken mig utan I hedren och gagnen jämväl dem som älska mig. Därför står det fast vad jag sagt: 'De gärningar, som jag gör, dem skolen också I göra, och eder vilja är min vilja'. Ty liksom ett lekamligt huvud icke kan röras utan lemmarna, så finnes det i eder andliga sammanfogning och förening ingenting som I viljen men icke kunnen, utan allt vad någon av eder vill, det kan han också, och därför skall det ske som du begär.»

Nu framledde Johannes en nästan halvdöd riddare i deras mitt och sade: »Se, Herre, han, som står här, har lovat dig ridderskap och försöker strida men förmår icke, eftersom han är svag och klen beväpnad. Jag är av dubbel orsak skyldig att hjälpa honom, såväl för hans föräldrars förtjänster som för den kärlek och nitälskan han har för min heder. Giv honom därför för din egen skull riddarkläder, så att icke hans nakenhets skam framträder!»

Herren svarade: »Giv honom vad du vill, och kläd honom såsom det behagar dig!» Då sade Johannes: »Kom, min son, och mottag av mig det första plagget i din riddarskrud! När du tagit emot det, kan du lättare taga och bära de övriga ridderliga plaggen. En riddare höves det att närmast köttet hava något som är mjukt och lent, nämligen en tröja. Med den skall jag kläda dig, ty så är Guds behag. Liksom den materiella tröjan är mjuk och len, så innebär den andliga tröjan att hava Gud kär i själen och ljuv för känslan. Ljuv åstundan till Gud härrör av två ting, nämligen betraktandet av Guds välgärningar och hågkomsten av begångna synder.

Dessa två ting iakttog jag som pilt. Jag begrundade nämligen, med vilken stor nåd Gud förekommit mig redan innan jag var född och vilken stor välsignelse han beskärmt mig efter födelsen. Och när jag begrundade detta, suckade jag och frågade mig, hur jag på ett värdigt sätt skulle kunna återgälda min Gud. Jag betraktade även världens ostadighet och flydde så till ödemarken, där min Herre Jesus blev mig så ljuvlig, att jag fick motvilja för att tänka på allt åtråvärt i världen och fann det mödosamt att eftertrakta det. Kom alltså, riddare, och ikläd dig tröjan; det övriga skall du få i sinom tid!»

Därefter visade sig den helige aposteln Petrus och sade: »Johannes gav dig tröjan,

men jag, som svårt föll men manligen uppstod igen, skall åt dig utverka brynjan, d. v. s. kärleken till Gud. Ty liksom brynjan består av många järnringar, så försvarar Gudskärleken mannen emot fiendens kastspjut och gör honom i stånd att med jämnmod bära det onda som inträffar, den gör honom ivrigare och verksammare när det gäller Guds heder, mera nitisk i gudligt arbete, oövervinnlig i motgångar, fast i hoppet, uthållig i det som han gripit sig an med. Denna brynja skall skina som guld och vara stark som stål och järn, ty varje människa, som har kärleken, skall vara smidig som guld i sitt tålmod under motgångar samt skinande i sin vishet och klokhet, så att hon icke tager kättereri för riktig tro eller det tvivelaktiga för säkert.

Brynjan skall vara stark som järn, ty liksom järnet kuvar allt, så må den människa, som nyttjar kärleken, söka förödmjuka dem, som stå emot tron och de goda sederna, och hon får icke rygga tillbaka för lastande tal, icke låta böja sig för vänskaps skull, icke slappna i sitt nit för timlig nyttas skull, icke underlåta en gärning av maklighet och icke frukta döden, ty ingen förmår beröva henne livet utan Guds tillåtelse.

Men ehuru brynjan består av många ringar, är det dock framför allt två ringar, av vilka kärlekens brynja sammanhålles. Kärlekens ena ring är nämligen kunskapen om Gud och det flitiga betraktandet av Guds välgärningar och bud; därigenom lär sig människan att inse, vad hon skall göra för Gud, för nästan och för världen. Den andra ringen består i att tygla den egna viljan för Guds skull, ty var och en, som fullkomligt och helhjärtat älskar Gud, förbehåller sig intet i sin vilja av det som är emot Gud. Se, min son, denna brynja giver dig Gud, och jag har utverkat den åt dig, förekommen av Guds kärlek.»

Sedan framträdde den helige Paulus och sade: »Min son! Petrus, fårens högste herde, har givit dig brynjan, men jag skall av Guds kärlek giva dig bröstharnesket, som betyder kärlek till nästan och att, samverkande med Guds nåd, vara villig att offra livet för nästans frälsning. Liksom många små järnplåtar äro förenade i bröstharnesket och hopfogade med spikar, så mynna många dygder ut i kärleken till nästan. Ty var och en, som älskar nästan, bör först och främst sörja över att icke alla, som äro återlösta med Jesu Kristi blod, giva Gud kärlek tillbaka. För det andra bör han beklaga, att den heliga Kyrkan, Guds brud, icke befinner sig i lofvärt skick; för det tredje, att det finns få, som minnas Guds lidande med kärlek och bitter smärta.

För det fjärde bör han giva akt på att icke hans nästa blir förledd av något dåligt exempel av honom själv. För det femte bör han glatt och villigt giva sina tillhörigheter åt sin nästa och bedja för honom till Gud, att han måtte förkovras och fullkomnas i allt gott. Spikarna, varmed järnplåtarna äro hopfogade, äro gudliga ord. Ty när en kärleksfull man ser sin nästa bedrövad, bör han trösta honom med kärleksrika ord; han bör försvara den,

som orättvist angripes, besöka de sjuka, friköpa de fångna, icke blygas för de fattiga, städse älska sanningen, icke sätta någonting före Guds kärlek, aldrig vika av från rättvisans väg. Med ett sådant bröstharnesk var jag beklädd, ty jag var sjuk med de sjuka, jag blygdes icke för att tala sanning inför konungar och furstar, och jag var beredd att dö för nästans frälsning.»

Nu visade sig Guds moder och sade till riddaren: »Vad fattas dig ännu, min son?» Han svarade: »Mitt huvud har ingen hjälm». Då sade barmhärtighetens moder till hans själs skyddsängel: »Vad har ditt beskydd gagnat denna själ, och vad har du att erbjuda vår Herre?»

Ängeln svarade: »Jag har något, fast det är litet. Han gav nämligen stundom allmosor och läste några böner av kärlek till Gud, och stundom försakade han även sin egen vilja för Guds skull, varvid han uppriktigt bad till Gud, att världen måtte förlora sin tjusning för honom och Gud bliva honom kärare än allt annat.»

Modern svarade: »Det är gott att kunna bära fram något. Vi vilja nu göra såsom en god guldsmed gör, när han tillverkar ett stort arbete av guld men har brist på material: han beder om hjälp av välförsedda vänner, och alla, som hava guld till förfogande, hjälpa honom då, så att hans arbete kan full-bordas. Men vem skall giva av sitt guld åt den, som gör ett arbete av lera? Leret är ju ovärdigt att blandas med guld. Därför skola alla helgon, rika på guld, jämte mig utverka den hjälm åt dig, som du skall bära. Denna hjälm är viljan att behaga Gud allena.

Ty liksom hjälmen värnar huvudet mot skott och slag, så försvarar den goda och på Gud allena inriktade viljan själen, så att icke djävulens frestelser få makt med henne, och den leder in Gud i själen. En sådan vilja hade den gode Georg och Mauritius och flera andra, ja även rövaren på korset. Utan den lägger ingen en god grund eller kan nå fram till kronan. I denna hjälm bör det även finnas två borrhål för ögonen, så att det, som inträffar, må kunna förutses. Borrhålen beteckna klokhet i det som skall göras och försiktighet i det som skall underlåtas, ty utan klokhet och överläggning har mycket, som i början föreföll gott, till sist blivit dåligt.»

Vidare frågade modern riddaren: »Vad saknar du fortfarande, min son?» Han svarade: »Mina händer äro ännu bara och ha ingen beväpning». Modern sade: » Jag skall hjälpa dig, så att dina händer icke behöva vara nakna. Liksom kroppen har två händer, så finns det även två andliga händer. Den högra handen, varmed svärdet skall hållas, betecknar utövandet av rättvisan. Detta bör utmärkas av fem dygder, vilka kunna förliknas vid fem fingrar. Den första består i att varje rättvis först och främst är rättvis i sig själv, i det han ger akt på att det icke framträder något i hans tal, gärning

eller exempel, som skulle kunna sårast nästan och att han icke med sina egna oordnade seder förstör det hos andra, som han å rättvisans vägnar lär eller tadlar.

Den andra består i att icke öva rättvisa eller rättvisans gärningar på grund av människogunst eller världslig vinningslystnad utan allenast av kärlek till Gud. Den tredje består i att icke frukta någon, som handlar emot rättvisan, icke underlåta att öva rättvisa för vänskaps skull eller låta sig förledas att frångå rättvisan för någon fattig eller rik, vän eller ovän. Den fjärde består i att vara villig att t.o.m. offra livet för rättvisan. Den femte består i att icke endast öva rättvisan utan även visligen älska rättvisan, så att domen blir både barmhärtig och sträng och så att den, som syndar mindre, tuktas annorlunda än den, som syndar svårare, och den, som syndar av okunnighet, annorlunda än den, som syndar i medveten ondska.

Den, som har dessa fem fingrar, må akta sig, att han icke vässar svärdet i otålighet och att icke världslig lusta förslöar det, obetänksamhet kommer det att falla ur handen eller själens ostadighet gör det svart. Den vänstra handen är den gudliga bönen. Även den bör hava fem fingrar. Det första är att fast tro på trosartiklarna om gudomen och mandomen och bevisa det i gärning samt tro vad den heliga Kyrkan, Guds brud, bekänner. Det andra är att icke vilja medvetet synda mot Gud och att vilja gottgöra allt det, som man förbrutit, med ånger och tillfyllestgörelse.

Det tredje är att bedja till Gud, att den köttsliga kärleken måtte förvandlas till andlig kärlek. Det fjärde är att icke vilja leva till något annat ändamål i världen än bevisa Gud heder och förminska synderna. Det femte är att icke förmätet tilltro sig något utan städse frukta Gud och i varje stund invänta döden. Se, min son, dessa äro de två beväpnade händer, som du skall hava. Med den högra skall du svinga rättvisans svärd emot dem, som övertråda rättvisan, och den vänstra betecknar din bön till Gud om hjälp, så att du aldrig förtröstar på din rättvisa eller förhäver dig mot din Gud.»

Åter visade sig den heliga Maria och sade till riddaren: »Min son, saknar du fortfarande något?» Han svarade: »Ja, fotbeklädning».

Hon sade då: »Hör, du som förut var världens men nu är min riddare, allt som är i himmelen och på jorden har Gud skapat, men bland allt detta är själen den ädlaste och skönaste skapelsen, hon som är lik den goda viljan i sina ingivelser. Ty liksom många grenar utgå från ett träd, så framgår varje dygdernas fullkomning av den andliga själen genom övning och verksamhet och så bör genom Guds nåd den goda viljan vara begynnelsen, om man skall få andlig fotbeväpning.

Den bör utmärkas av ett dubbelt betraktande, vilket kan förliknas vid två fötter på gyllene sulor. Den fullkomliga själens första fot är ett sådant betraktande, nämligen att

man icke skulle vilja synda mot Gud, även om han icke straffade det. Den andra foten är att göra goda gärningar på grund av stort tålamod och kärlek till Gud, även om man visste, att man skulle bli fördömd. Själens knän äro den goda viljans glättighet och styrka. Ty liksom knäna böjas och krökas till fötternas nytta, så bör själens vilja böjas och återhållas efter förståndet, till Guds vilja.

Det står skrivet, att anden och köttet strida med varandra. Därför säger också Paulus: 'Jag gör icke det goda som jag vill'. Det är, som om han ville säga: 'Somligt gott vill jag, ty det bjuder min själ, men jag förmår icke utföra det på grund av köttets svaghet. Och när jag kan göra det, så sker det icke med glad villighet.' Men månne aposteln gick miste om lönen, därför att han ville och icke kunde, eller därför att han gjorde det goda men utan glädje? Ingalunda; i stället ökades hans krona i dubbel måtto. För det första emedan han till sin yttre människa hade en mödosam gärning att bestå, i det att köttet var så motsträvt mot det goda. För det andra emedan han till sin inre människa icke alltid åtnjöt andlig tröst.

Många världsmänniskor arbeta i det timliga, men de belönas ej därför, eftersom de arbeta enligt köttets drift. Om deras arbete vore befallt av Gud, skulle de ingalunda vara så nitiska däri. Dessa själens båda fötter, nämligen att icke vilja synda mot Gud och att vilja göra goda gärningar, även om fördömelse skulle följa, böra förses med dubbel beväpning, nämligen förståndigt bruk av det timliga och förständig åstundan efter det himmelska. Ett förståndigt bruk av det timliga är att hava gods till sitt måttliga uppehälle men ej till ett liv i överflöd. En förständig åstundan efter det himmelska är att vilja förtjäna himmelen med goda gärningar och arbete. Genom otacksamhet och lättja har människan vänt sig bort från Gud; därför bör hon återvända till Gud genom arbete och ödmjukhet. Eftersom du icke haft detta, min son, så må vi bedja de heliga martyrerna och bekännarna, som haft övernog av dessa rikedomar, att de hjälpa dig.»

Strax visade sig helgon och sade: »Välsignade fru, du har burit Herren i ditt sköte och du är allas härskarinna - vad är det som du icke kan? Vad du vill är ju redan gjort; din vilja är alltid vår. Du är med rätta kärlekens moder, ty du besöker alla i kärlek.»

Åter visade sig modern och sade till riddaren: »Min son, ännu sakna vi skölden. Till skölden höra två ting, nämligen styrka och den herres tecken, för vilken man kämpar. Den andliga skölden betecknar alltså betraktandet av Guds bittra lidande; den bör hänga på den vänstra armen vid hjärtat, så att själen, så ofta köttets lusta förnöjer henne, må erinra sig Jesu Kristi sårnader, så ofta världslig försmädelse och motgång stinger och bedrövar henne, hon må komma ihåg Kristi fattigdom och smälek, och så ofta ära och långt liv på jorden lockar henne, hon må betänka Kristi bittra lidande och död. En sådan sköld bör som styrka hava uthållighet i det goda och som bredd kärleken. Sköldens

märke bör vara av två färger, ty intet skådas klarare och längre än det, som är sammansatt av två skinande färger.

De två färger, med vilka passionsbetraktelsens sköld bör prydas, äro avhållsamhet från oordnade begär, renhet och kuvande av köttets drifter. Av dessa två färger upplyses himlen, och när änglarna se dem, glädja de sig och säga: 'Se renhetens och vårt sällskaps tecken! Vi måste bistå denne riddare!' Men när djävlarne se riddaren vara prydd med dessa tecken på skölden, utropa de: 'Vad skola vi göra, kamrater? Denne riddare är förfärlig i striden och har sköna vapen. Vid hans sidor hänga dygdernas vapen. I ryggen har han änglarnas härskara. På vänstra sidan har han den vaksammaste beskyddare, nämligen Gud. Han är full av ögon runt omkring, och med dem betraktar han vår ondska. Bekämpa honom kunna vi visserligen, men blott till vår egen skam, ty vi kunna på intet vis få makt med honom.' O hur lycklig är icke en sådan riddare, som änglarna hedra och djävlarne darra för! Men emedan du ännu icke fått denna sköld, min son, så låtom oss bedja de heliga änglarna, skinande i andlig renhet, att de hjälpa dig!»

Modern sade vidare: »Min son, ännu fattas oss svärdet. Till svärdet höra två ting: för det första att det har två eggjar, för det andra att det är väl slipat. Det andliga svärdet är förtröstan på Gud till att kämpa för rättvisan. Denna förtröstan skall hava två eggjar, nämligen rättvisans riktighet under medgångar såsom på den högra sidan och tacksägelse under motgångar såsom på den vänstra sidan. Ett sådant svärd hade den gode Job, han som under medgången frambar offer åt Gud för sina barn, han som var de fattigas fader och vars dörr stod öppen för den vägfärande. Han vandrade icke i fåfänga och åträdde icke främmande egendom utan fruktade Gud liksom den som färdas på havets vågor.

Han frambar även tacksägelse under motgången, och när han förlorade sina barn och sitt gods, när han lastades av sin hustru och blev slagen med de värsta bölder, fördrog han det tåligt och sade: 'Herren gav och Herren tog; vare han välsignad!' Svärdet skall även vara väl vässat, så att det slår rättvisans bekämpare som Moses och David gjorde, nitälskar för lagen som Pinehas, ståndaktigt talar Guds ord såsom Elias och Johannes. (O huru många hava nu icke förslöade svärd! Även om de slösa med ord, röra de icke ett finger. De söka människors vänskap och bry sig icke om Guds ära.) Emedan du icke fått ett sådant svärd, må vi bedja patriarkerna och profeterna, som ägt en sådan förtröstan, och den skall förtröstansfullt givas oss.»

Ånyo visade sig modern och sade till riddaren: »Min son, du har ännu behov av ett täcke över vapnen, så att de skyddas mot rost och icke skadas av väta. Detta täcke är kärleksfull vilja att dö för Gud, t.o.m. om det vore möjligt att utan kränkning av Gud skilja sig från Gud för bröders frälsnings skull. Denna kärlek betäcker alla synder,

bevarar dygderna, mildrar Guds vrede, gör allting möjligt och förfärrar djävlarne. Den är änglarnas glädje. Detta täcke bör på insidan vara vitt och på utsidan strålande som guld. Där den gudomliga kärlekens nitälskan finnes, där är ju varken den ena eller den andra renheten förgäten. Apostlarna hade överflöd på denna kärlek; låtom oss därför bedja dem, att de hjälpa dig!»

Åter visade sig modern och sade: »Min son, du har ytterligare behov av en häst och en sadel. Med hästen förstås, andligt sett, dopet. Ty liksom hästen med sina fyra fötter för fram mannen på den väg han skall tillryggalägga, så för dopet, som betecknas av hästen, fram människan inför Guds åsyn. Det har fyra andliga verkningar. Den första är att de döpta befrias från djävulen och förpliktas till Guds bud och tjänst. Den andra är att de renas från arvsynden. Den tredje är att de bliva Guds barn och arvingar. Den fjärde är att himmelen öppnas för dem.

Men ack, när många kommit till förnuftets ålder, lägga de betsel på dopets häst och styra den på en falsk väg. Sannerligen, dopets väg är riktig och följes på rätt sätt, när människan före mogen ålder undervisas och befästes i goda seder och när hon, efter att ha uppnått förnuftets ålder, flitigt betänker vad som lovats i dopfunten och håller gudstron och Gudskärleken obesmittade. Men man lägger tygel på hästen och leder bort den från den rätta vägen, när man sätter världen och köttet framför Gud. Hästens, d. v. s. dopets, sadel betecknar verkan av Jesu Kristi bittra lidande och död; dopet får sin verkan därigenom. Vad är vattnet annat än ett element?

Men sedan Guds blod utgjutits, lades till elementet Guds ord och kraften av Guds utgjutna blod. Så blev dopets vatten genom Guds ord till en försoning mellan människan och Gud, en barmhärtighetens port, djävlarne fördrivning, vägen till himmelen, syndernas förlåtelse. Den som vill berömma sig av dopets kraft, må alltså först betänka instiftelsens bitterhet, som gav dopet dess verkan, så att människan, när hon i sitt sinne upprest sig mot Gud, betänker med vilken bitter pina hon blivit återlöst, hur ofta hon brutit mot doplöftet och vilket straff hon förtjänar för sitt återfall i synden.

För att människan skall kunna sitta stadigt i dopsadeln, behövas två stigbyglar, nämligen ett tvåfaldigt betraktelsesätt under bönen. För det första bör hon bedja så: 'O Herre, allsmäktige Gud, välsignad vare du, som skapat och återlöst mig! När jag var värd fördömelse, hade du fördrag med mig trots mina synder och återförde mig till botgöring. Inför ditt majestät erkänner jag, o Herre, att jag på ett onyttigt och förkastligt sätt bortslösat allt vad du givit mig till min frälsning, i det jag förspillt min botgöringstid med fåfängligheter, hängivit min kropp åt frosseri och överdåd och genom högmod förverkat dopnåden. Allt älskade jag mer än dig, min Skapare och Återlösare, min fostrare och bevarare. Därför anropar jag din barmhärtighet, ty se, jag är eländig av mig själv.

Jag märkte icke ditt milda tålmod mot mig, jag fruktade icke din stränga rättvisa, jag tänkte icke på hur jag skulle återgälda dig för dina otaliga välgärningar; i stället retade jag dig dag från dag med mina onda gärningar, och jag har nu blott ett enda ord att komma med, nämligen: 'Gud, förbarma dig över mig efter din stora barmhärtighet!' Den andra bönen bör vara sådan: 'O Herre, allsmäktige Gud, jag vet att jag har allt från dig och att jag utan dig intet är och förmår utom det som jag själv gjort, nämligen synden. Därför anropar jag i ödmjukhet din godhet, att du icke handlar mot mig efter mina synder utan efter din stora barmhärtighet. Och sänd mig din Helige Ande, som må upplysa mitt hjärta och styrka mig på dina budords väg, så att jag förmår framhärda i det goda, som jag genom din ingivelse förstått, och aldrig blir skild från dig genom några frestelser.' Emedan du saknar detta, min son, må vi alltså bedja dem, som bittrast fäst Guds lidande i sitt hjärta, att de giva dig av sin kärlek.»

Sedan detta var sagt, visade sig genast likasom en häst, utrustad med gyllene prydnader. Modern sade: »Denna utrustning för hästen betecknar den Helige Andes gåvor, som meddelas i dopet. Vare sig dopet förrättas av en god eller av en dålig präst, utplånas arvsynnden, förökas nåden, förlåtes varje synd och gives den Helige Ande till pant, änglar till skydd och himmelriket till arvedel. Se, min son, dessa äro en andlig riddares prydnader. Om han är utrustad med dem, skall han anamma den ousägliga lön, varmed evinnerlig glädje, ära och ro, evigt överflöd och liv utan slut köpas.» Denne riddare var herr Karl, den heliga Birgittas son.

Brudens bedjande och lovprisande ord till Kristus och jungfrun, och jungfruns tröstande svar till dottern, vari hon genom liknelser visar, att Gud genom sitt rättfärdiga domslut ofta tillåter, att hans dygd må bliva uppenbarare genom djävulens lögn, och att bedrövelser giva anledning till andligt gott.

BOK 4 - KAPITEL 75

Välsignad vare du, min Gud, min Skapare och min Återlösare! Du är den lösepenning, varmed vi blivit förlossade från fångenskapen, styras till allt, som är gott och hälsosamt, och förenas med den gudomliga Enheten och Trefaldigheten. Ehuru jag blyges över min uselhet, fröjdas jag dock däröver att du, som en gång dött för vår frälsning, nu icke mera dör. Du är den, som var före alla tidevarv. Du är den, som har makt över liv och död. Du allena är god och rättvis, du allena är allsmäktig och fruktansvärd. Därför vare du välsignad i evighet. Men vad skall jag säga om dig, välsignade Maria, världens hela räddning?

Du är lik den, som låter sin vän, vilken sörjer över en sak som han förlorat, plötsligt se det som han förlorat, så att smärtan lindras, glädjen födes på nytt och hela sinnet upptändes av fröjd. Så har du, allra ljuvaste moder, visat världen dess Gud, som människorna förlorat; du har i tiden fött honom, som föddes före alla tider och över vars födelse både himmelens och jordens invånare gladdes. Därför beder jag dig, huldaste moder, hjälp mig, så att icke min ovän får fröjda sig över mig och vinner makt över mig genom sina ränker.»

Modern svarade: »Ja, jag skall hjälpa dig. Men varför är du bedrövad över att ett visades dig andligen och att du fick höra ett annat lekamligen - jag menar, att den riddaren, som lever till kroppen, på andligt sätt visades dig död och i behov av andlig hjälp? Men hör nu sanningen! All sanning är av Gud, och all lögn är av djävulen, ty denne är lögnens fader. Ehuru sanningen är av Gud, bliver dock genom djävulens elakhet och lögn, som Gud stundom tillåter genom något hemligt domslut, Guds dygd uppenbarare. Jag skall visa dig detta tydligare genom en liknelse.

Det var en jungfru, som ömt älskade sin fästman; likaså älskade fästmannen henne, och av deras kärlek förhärligades Gud och fingo bådass föräldrar glädje. Deras ovän såg detta och tänkte så: ' Jag vet, att brudgummen och bruden komma samman på tre sätt, nämligen genom brev, genom samtal och genom sina kroppars förening. Alltså vill jag, på det att brevbärarna ej må hinna fram, fylla vägen med trädstammar, törnsnår och snaror. På det att de icke må kunna samtala med varandra, skall jag ställa till dån och oväsen, så att de bli störda i samtalet. Och på det att de icke må komma nakna samman i sängen, skall jag ställa ut spejare, som skola bevaka varje springa, så att de ej få något tillfälle att komma samman.'

Brudgummen, som var listigare än ovännen, förstod emellertid detta och sade till sina tjänare: 'Min ovän lägger försåt för mig på de och de platserna. Given fördenskull akt på dem, och om I finnen att det förhåller sig på detta sätt, så låten honom arbeta till dess han lagt ut fällorna; sedan mån I stå upp men icke dräpa honom utan skämma ut honom med edert höga rop, så att edra medtjänare, som se fiendens list, bliva desto samvetsgrannare i att vaka och hålla vakt.'

På liknande sätt förhåller det sig även i det andliga livet. Ty de brev, genom vilka brudgummen och bruden, d. v. s. Gud och den goda själen, stå i förbindelse, äro intet annat än de godas böner och suckar. Ty liksom de lekamliga breven ådagalägga dens vilja och åstundan, som avsänt dem, så stiga goda människors böner in i Guds hjärta och förena själen med Gud i ett enda kärleksband. Men djävulen hindrar stundom människornas hjärtan, så att de icke bedja om det som befrämjar själens frälsning eller

står i strid med den köttsliga lustan.

Han ställer även om, att de icke bönhöras, då de bedja för andra syndare, eftersom de icke för egen del bedja om det som är nyttigt för själen eller länder dem till evig välfärd. - Och vad är det ömsesidiga samtal, varigenom brudgummen och bruden bliva ett hjärta och en själ, annat än ånger och bot? Där ställer djävulen stundom till så mycket oväsen, att de icke höra varandra. Vad är oväsendet om icke hans onda ingivelse? Till det hjärta, som vill göra fruktsam bot, viskar han ju: 'O du bortskämda själ, det blir tungt för dig att börja med det ovanliga, det som du hittills icke försökt. Icke kunna väl alla vara fullkomliga?

För dig är det tillräckligt att vara en av de många. Varför vill du åtaga dig vad mera är? Varför gör du vad ingen annan gör? Du kan ju icke framhärda. Du kommer att bli begabbad av alla, om du ödmjukar dig och tillbakasetter dig för mycket.' Därav av sådana ingivelser tänker själen: 'Det är svårt att lämna det invanda. Därför vill jag bikta mina förgångna synder. För mig är det tillräckligt att gå den väg som de flesta andra gå. Jag förmår icke vara fullkomlig. Gud är barmhärtig. Han hade icke återlöst oss, om han velat att vi skulle förgås.' Med sådana rop hindrar djävulen själen, så att Gud icke hör henne. Icke så att Gud icke hör allt, men han finner intet behag i att höra sådant, eftersom själen mera samtycker till frestelsen än till sitt eget förnuft. - Och att Gud och själen komma samman nakna, vad betecknar detta om icke den himmelska längtan och den rena kärlek, varav själen städse bör brinna? Denna kärlek hindras emellertid på fyrfaldigt sätt.

För det första eggas djävulen själen att göra någonting emot Gud, som, ehuru det icke anses som allvarligt, dock förnöjer själen, och denna förnöjelse är förhatlig för Gud, emedan man anser den för obetydlig och icke bryr sig om den. För det andra ingiver djävulen själen att göra något gott för att behaga människor och stundom att underlåta det goda som hon kunde göra, och detta av lust att vinna världslig heder eller av fruktan för världen. För det tredje kommer djävulen själen att glömma det goda hon skulle göra eller ledas vid det, så att själen får avsmak för att göra gott. För det fjärde mödar djävulen själen med omsorg om det världsliga, med onödig glädje och sorg eller med påkostande fruktan.

Av sådana ting hindras breven mellan brudgummen och bruden (d. v. s. de rättfärdigas böner) och deras ömsesidiga samtal. Men fastän djävulen är listig, är dock Gud visare och starkare och förmår att slita sönder djävulens snaror, så att de skickade breven kunna nå fram till brudgummen. Snarorna sönderslitas, när Gud ingiver själen att tänka på det som är gott och hjärtat åstundar att få vilja till att undfly det som är dåligt och göra det som behagar Gud. Fiendens rop skingras, när själen klokt ångrar sig och har vilja att icke upprepa sina biktade synder.

Du må ock veta, att djävulen icke blott gör rop och oväsen för dem som äro Guds ovänner utan även för Guds vänner. Du kan förstå detta bättre genom en liknelse. Det var en jungfru, med vilken en man talade. Medan samtalet pågick, hängde ett sparlakan emellan dem, och detta såg mannen men icke jungfrun. När samtalet var slut, lyfte jungfrun upp ögonen, såg sparlakanet och tänkte med bävan: 'Gud give att jag icke är bedragen av djävulens försåt'.

Men då brudgummen förstod att jungfrun var nedslagen, drog han undan sparlakanet och visade henne hela sanningen. Så händer det även fullkomliga människor, när de gästas av gudomliga ingivelser, att djävulen ställer till oväsen för dem, så att de lyftas upp av plötsligt högmod eller kastas ned av omåttlig fruktan, av oberättigad foglighet tåla andras synder utan att näpsa dem eller hängiva sig åt omåttlig eller oförnuftig glädje eller sorgsenhet. Något liknande har hänt dig.

Djävulen eggade nämligen några att skriva till dig att den var död, som i själva verket levde, så att du greps av stor smärta. Men Gud visade dig hans andliga död, och det lekamligt falska, som skrivarna sade, det visades dig sålunda av Gud, som tröstade dig, i andlig måtto vara sant. Därför är det sant, när man säger, att bedrävelser giva anledning till andligt gott, ty om du icke hade blivit bedrövad på grund av lögnen, så hade icke en sådan själens dygd och fågring blivit dig visad. Fördenskull hängde det, för att du skulle förstå Guds hemliga anordning, liksom ett sparlakan mellan din själ och den talande Guden, ty själen visade sig i skepnad av en som behöver hjälp, och Gud slutade alla sina uttalanden med att du i sinom tid skulle få veta, huruvida han var död eller levde.

Men sedan du skådat själens fågring och den prydnad, varmed hon bör fullkomnas för att kunna träda in i himmelen, drogs sparlakanet bort, och du fick skåda sanningen, nämligen att denne man kroppsligen levde men andligen var död och att var och en, som vill inträda i det himmelska fäderneslandet, skall väpnas med sådana dygder. Djävulens avsikt var emellertid att bedröva dig med sin lögn, så att du i sorgen över förlusten av en så kär vän skulle kallna i din kärlek till Gud. Men sedan du sagt: 'Give Gud att det icke är ett bedrägeri' och 'Gud, hjälp mig', så drogs förlåten undan, och sanningen visades dig av Gud, både andligen och kroppsligen. Sålunda tillåtes det djävulen att bedröva även de rättfärdiga, på det att deras krona må förökas.»

Jungfrun talar till dottern, visar vilka som äro Guds vänner, beklagar att man finner så få sådana i våra dagar, både i lekmännens och prästernas stånd, och angiver

orsaken till att den rike Guden älskade fattigdomen och utvalde fattiga och icke rika samt ändamålet med att rikedomar förlänades åt Kyrkan.

BOK 4 - KAPITEL 76

Modern talade till Kristi brud: »Varför känner du dig orolig, dotter?»

Hon svarade: »Emedan jag är rädd för att sändas till människor med hårt hjärta».

Modern: »Hur kan du förstå om människor äro hårdhjärtade eller Guds vänner?»

Bruden: »Jag kan icke urskilja det, och jag vågar icke döma om några, ty två människor ha tidigare visats mig, av vilka den ene enligt människors omdöme var mycket ödmjuk och from men den andre slösaktig och ärelysten. Dock överensstämde deras uppsåt och vilja icke med deras gärning, och detta förvirrade mig och skrämde min omdömesförmåga.»

Modern svarade: »Med ledning av det, som öppet framträder såsom ont, är det själen tillåtet att döma, i det hon hyser medlidande och söker förbättra. Men om det, som är tvivelaktigt och som själen ej kan bliva säker på, är det icke tillrådligt att döma. Därför vill jag tillkännagiva för dig, vilka som äro Guds vänner. Du må alltså veta, att de äro Guds vänner, som vid mottagandet av Guds gåvor äro gudfruktiga och i varje stund tacka Gud för dem; de som icke eftertrakta överflödet utan äro nöjda med vad de hava. Men var finner man sådana? Låtom oss först söka bland allmogen! Finns det någon som säger att han har nog och icke åstundar mer?

Låtom oss söka bland riddarna och andra herrar! Vem av dem tänker så: 'Det gods jag äger har jag fått genom arv, och av detta vill jag hava mitt måttliga och ståndsena uppehälle, så som det anstår mig inför Gud och människor; det överflödiga vill jag giva åt Gud och de fattiga. Men om jag visste att detta arvegods vore illa förvärvat, så skulle jag återställa det eller skilja mig från det efter Guds utvalda andliga tjänares råd.' O dotter, ett sådant tänkesätt är sällsynt på jorden. Låtom oss också söka bland konungarna och hertigarna, vem som lovvärt lever i sitt stånd!

Den är konung, som i sina seder är såsom Job, i sin ödmjukhet såsom David, i sin nitälskan för lagen såsom Pinehas och lik Moses i mildhet och långmodighet. Den är hertig, som leder konungens krigshär och lär den krigskonsten, som har förtröstan på Gud och gudsfuktan såsom Josua, som söker sin herres nytta mer än sin egen så som Joab gjorde samt nitälskar för lagen och älskar sina medmänniskors välgång likt Judas Mackabeus. En sådan hertig är lik en enhörning, som har ett vasst horn i pannan och en dyrbar sten under hornet. Vad är hertigens horn om icke hans manliga hjärta, varmed han skall kämpa tappert och slå trons fiender?

Stenen under hertigens horn är den gudliga kärlek, som städse skall förbliva i hans hjärta och göra honom snabb och oöverberrinnligt stark till allt. Men nu äro hertigarna mera lika yra getter än enhörningar, ty de strida överallt för köttets skull, varken för själen eller för Gud. Låtom oss också söka bland konungarna, vem av dem som icke betungar sina undersåtar i sitt övermod, håller sin hovstat alltefter kronans inkomster, återställer det som kronan innehar med orätt och gör sig fri från andra sysslor för att öva rättvisa för Guds skull!

Ack, min dotter, om man ändå funne sådana konungar i världen, så att Gud bleve förhärligad! Låtom oss även söka bland prästerna, vilka det tillkommer att älska återhållsamhet, fattigdom och fromhet! Förvisso, även de ha vikit av från den rätta vägen. Vad äro prästerna om icke Guds fattiga och allmosemän? De skulle leva av Guds offer och vara desto ödmjukare och nitiskare i Guds tjänst, ju mer de skilt sig från världsliga omsorger. Kyrkan steg först upp ur sitt trångmål och sin fattigdom på det att Gud skulle vara prästernas arv och de icke skulle äras i världen eller i köttet utan i Gud.

Min dotter, skulle icke Gud ha kunnat utvälja konungar och hertigar till apostlar, så att Kyrkan på det sättet blivit rik genom jordiskt arv? Jo, det skulle han ha kunnat, men den rike Guden kom fattig till världen för att med sitt exempel visa hur förgängligt det jordiska är, på det att människan skulle taga lärdom därav och icke blygas för fattigdomen utan skynda hän till de sanna, de himmelska rikedomarna. Därför började han också Kyrkans härliga inrättning med en fattig fiskare och satte denne på sin plats, för att han i världen skulle leva av Herrens lott och ej av arv. Sålunda härrörde Kyrkans begynnelse av tre goda ting: för det första av trosnit, för det andra av fattigdom, för det tredje av kraftgärningar och underverk. Dessa tre ting funnos hos den helige Petrus. Ty denne hade trosnit, när han med fri röst bekände sin Gud och icke tvekade att dö för honom.

Han hade även fattigdom, i det han gick omkring och tiggde samt livnärde sig med sina händers arbete. Dock var han rik i det andliga, vilket är förmer, ty åt den lame, som han ej hade guld eller silver att giva, gav han gången, vilket ingen furste kunnat. Månne icke Petrus, som uppväckt en död, fått guld, om han hade velat? Jo, förvisso, men han kastade av sig rikedomens börda, på det att han lättare skulle kunna ingå i himlen och såsom fårens herde giva fåren det ödmjukhetens exempel, att andlig eller lekamlig ödmjukhet och fattigdom inträtt i himmelen. För det tredje utmärktes han av underverkens kraft, ty (för att nu förbigå större mirakler) sjuka botades t.o.m. av Petri skugga. Emedan dygdernas fullkomning, som består i att nöja sig med det nödvändiga, alltså bodde hos honom, blev hans tunga himmelrikets nyckel, och hans namn är välsignat i himmel och på jord.

Men de, som upphöjt sina namn på jorden och älskat träck, nämligen vad jordiskt är, de äro förgättna på jorden och förfärligt beskrivna i den gudomliga rättvisans bok. - Emellertid ville Gud visa, att Petri och andra helgons fattigdom icke var tvingad utan frivillig, och därför ingav han många att hjälpa dem med gåvor. Dock satte de större ära i fattigdomen än i rikedomens törnen, och ju fattigare de voro, desto mer tilltog fromheten hos dem. Och icke var detta underligt. De hade ju sin lott och sin glädje i Gud - hur skulle då Gud ha kunnat vara borta från dem? Men hur skulle Gud ha kunnat vara ljuvlig för dem, som åtrådde världens njutningar?

Han var snarare en fattig pilgrim i deras ögon. Men med tiden (det var under Sylvester och andra påvar) hände det, att man, för att Guds vänner måtte bliva desto ivrigare och redobognare att predika Guds ord och folk skulle veta, att icke rikedomar utan endast deras missbruk är ett ont, gav Kyrkan timligt gods, vilket heliga män en lång tid använde endast till sin och Guds vänners nödtorft och till de fattigas underhåll. Vet alltså, att de, som nöja sig med Guds anordning, äro Guds vänner.

Måhända äro de icke kända för dig, men min Son har lättare för att upptäcka dem, ty ofta påträffas guld i den hårda metallen, och från den hårda flintan lockas gnistan fram. Gå därför i trygghet, ty först skall man ropa och sedan handla. Min Son omvände ju icke, medan han levde i köttet, hela Judalandet på en gång, och icke heller omvände apostlarna alla hednaländerna på en gång - längre tider fordras för att fullkomna Guds verk.»

Brudens ord till Kristus, vari hon uppenbarar den storartade barmhärtighet, som Kristus bevisat henne, och Kristi ord till bruden, vari han hult bekräftar, att han visat henne denna barmhärtighet. Och huru han utvalt henne till ett käril, som skall fyllas med vin, varav Guds tjänare skola få dricka. Och brudens tacksamma och ödmjuka fråga till Kristus.

BOK 4 - KAPITEL 77

Ära vare den allsmäktige Guden för allt som är skapat! Lov vare honom för alla hans dygder! Heder och tjänst må ägnas honom för all hans kärlek! Jag, ovärdiga människa, som från min ungdom förbrutit mycket emot dig, min Gud, tackar dig, min ljuvaste Gud, och allra mest därför att ingen är så brottslig, att du förvägrar honom din barmhärtighet, om han blott beder om den med kärlek och sann ödmjukhet och föresats att bättra sig. O käraste Gud, du som är ljuvare än allt annat; underbart för alla dem, som höra talas om det, är det som du har gjort med mig. Ty när det behagar dig, söver du min kropp, icke

med lekamlig sömn utan med andlig vila, och min själ uppväcker du då liksom ur en dvala till att se, höra och känna på andligt sätt.

O Herre min Gud, hur ljuvliga äro icke orden av din mun! Det förefaller mig sannerligen, att så ofta jag hör din Andes ord, sväljer min själ ned dem med en förnimmelse av utsäglig sötma liksom vore de den behagligaste kost; ja de tyckas falla ned i min lekamens hjärta till stor glädje och obeskrivlig hugnad. Sällsamt förefaller det dock vara, att när jag hör dina ord, då känner jag både mättnad och hunger: mättnad därför att intet annat behagar mig utom de; hunger därför att mitt begär efter dem ständigt förökas. Därför vare du välsignad, min Gud Jesus Kristus; giv mig alltså din hjälp så att jag alla mitt livs dagar förmår göra det som är dig välbehagligt!»

Kristus svarade och sade: »Jag är utan begynnelse och utan slut. Allt är skapat av min makt och inrättat av min vishet och allt styres av mitt gottfinnande. Intet är mig omöjligt. Förvisso äro alla mina verk kärleksfullt inrättade. Därför är det hjärta mycket hårt, som icke vill älska mig eller frukta mig, jag som både är alla människors livnärare och domare. Men djävulen, han som är min bödel och människornas förrädare, honom göra de till viljes. Han gav världen ett så pestbringande gift att dricka, att den själ, som med begärlighet smakar det, icke kan leva utan faller död i helvetet för att där leva i evigt elände. Detta gift är synden, som, ehuru den förefaller många att ha en ljuvlig smak, på slutet får en hemsk bitterhet. Varje stund drickes förvisso detta gift med lust från djävulens hand. Vem har någonsin hört något mera underligt: åt människorna erbjudes livet, men själva välja de döden, ja skynda den frivilligt till mötes.

Jag, vars makt övergår allting, ömkar deras nöd och svåra trångmål. Jag handlade såsom en rik och kärleksfull konung, vilken sände ett kostbart vin till sina förtrogna tjänare och sade: 'Låten även andra än I själva få dricka detta vin, ty det är mäktigt hälsosamt. Det ger hälsa åt de sjuka, tröst åt de bedrövade och modigt hjärta åt friska människor.' Vinet sändes icke heller utan käril. Sannerligen, så gjorde jag i detta rike. Till mina tjänare sände jag mina ord, som äro att likna vid det yppersta vin, och de skulle giva dem vidare till andra, eftersom de äro hälsosamma. Med kärilet menar jag dig, som hör mina ord. Du har både hört och framfört mina ord, ty du är mitt eget käril, som jag fyller när jag vill och varav jag öser, när så behagar mig. Därför skall min Ande visa dig, vart du skall gå och vad du skall tala, och du må icke frukta någon annan än mig. Gå gladeligen dit jag vill och säg oförskräckt vad jag befäller dig, ty mig kan intet stå emot, och jag vill förbliva hos dig.»

Jag, som hörde denna röst, svarade gråtande: »O Herre min Gud, jag som är såsom den minsta mygga i ditt välde, jag beder att du ger mig lov att svara dig». Rösten svarade och sade: » Jag visste ditt svar innan du tänkt ut det. Dock ger jag dig lov att tala.» Då

sade bruden: »Jag frågar, varför du, all härlighets konung, all visdoms ingjutare, alla dygders verkare, ja själva dygden, vill utse mig till ett dylikt uppdrag, jag som låtit min kropp förtäras av synder, jag som är lik en åsna i visdom och vanmäktig till dygdiga gärningar. Ljuvaste Gud, Jesus Kristus, vredgas icke över att jag frågat dig detta. Man bör ju icke förundra sig över något som utgår från dig, ty du kan göra allt vad du vill, men det är mig själv, som jag är så förvånad över, ty jag har kränkt dig på mångahanda sätt och gjort föga bättring.»

Rösten svarade och sade: » Jag vill svara dig med en liknelse. Om man gäve en rik och mäktig konung olika slags mynt och han sedan läte smälta om dem och därav tillverka vad han ville, såsom kronor och ringar av guldmynten, fat och dryckeskar av silvermynten, kittlar och pannor av kopparmynten, och om konungen nyttjade allt detta till sitt gagn och sin heder - icke skulle du väl då undra över att han gjorde så? Lika litet bör du förundra dig över att jag av mina vänners hjärtan, som de själva bjudit mig och som jag gärna tager emot, gör det som behagar mig.

Och ehuru några ha större förstånd, andra mindre, så använder jag dock, när de offra mig sina hjärtan, somliga till ett och andra till ett annat men alla till min ära och heder, ty den rättfärdiges hjärta är mig ett högst välbehagligt mynt, och därför kan jag inrätta det, som är mitt, så som det behagar mig. Eftersom du alltså är min, bör du icke förundra dig över det som jag vill göra med dig, utan var orubbligt ståndaktig till att härda ut och villig till att göra det som jag befäller dig. Jag är ju i stånd till att överallt giva dig allt vad du behöver.»

Ord, som från ovan uppenbarats för bruden, ja klart och tydligt kungjorts för henne av den ärorika jungfruns allra ljuvligaste mun.

BOK 4 - KAPITEL 78

Högt vördade fader! Jag, en änka, tillkännagiver, att för en kvinna, som levde i sitt fosterland, uppenbarades många högst underbara ting, vilka underkastades noggrann granskning av biskopar, magistrar i klostren och världspräster och intygades hava framgått av den Helige Andes heliga och övernaturliga upplysning och icke på annat sätt, vilket även konungen och drottningen i detta rike insågo genom förnuftiga skäl. Samma kvinna vallfärdade till Rom, och när hon en dag bad i kyrkan Santa Maria Maggiore, blev hon hänryckt i en andlig vision, varvid kroppen sjönk såsom i domning, dock ej i sömnens domning. I den stunden visade sig för henne den högst vörndsvärda Jungfrun.

Kvinnan blev förskräckt över den underbara synen, betänkte sin egen skröplighet, fruktade att det var ett svek av djävulen och bad innerligt, att Gud i sin mildhet ej måtte låta henne falla offer för djävulens anfäktelser. Men då sade jungfrun, som uppenbarade sig för henne: »Frukta icke, att det som du nu ser eller hör, härrör från den onde anden. När solen nalkas, komma ljus och värme, och dessa följa icke den mörka skuggan. På liknande sätt förnimmer människans hjärta vid den Helige Andes ankomst den gudomliga kärlekens glöd och den katolska trons fullständiga upplysning. Dessa känner du nu i dig själv, ty du älskar ingenting så högt som Gud, och du sviker icke på en enda punkt den katolska tros läran. Men detta kan icke vara en följd av den onde anden, som är att förlikna vid en mörk skugga.»

Vidare sade samma jungfru till kvinnan: »Du skall å mina vägnar sända mina ord till denne kyrkofurste». Djupt bedrövad svarade kvinnan: »O vördnadsvärda jungfru, han kommer icke att tro mig utan, såsom jag förmodar, snarare driva gäck med orden än anse dem för gudomlig sanning».

Jungfrun svarade henne: »Fastän jag mycket väl känner till hans hjärtas beskaffenhet, det svar han kommer att ge dig och hans livs slut, skall du dock sända honom mina ord. Jag vill göra honom uppmärksam på, att på den högra sidan är den heliga Kyrkans byggnad så sönderfallen, att det högsta valvet har fått många sprickor, vilket ger anledning till så farliga ras, att många, som gå därunder, mista livet. Flera av dess pelare, vilka borde resa sig i höjden, böja sig nu ända ned mot jorden, och hela golvet är så gropigt, att de blinda, som träda in, göra farliga fall, ja det händer ibland, att t.o.m. de, som se klart, falla svårt tillsammans med de blinda, på grund av de farliga groparna i detta golv.

Fördenskull är Guds Kyrka i ett mycket farligt läge. Och vad som därför kan hända henne, det skall man snart se vara mycket nära förestående. Hon skall nämligen säkert störta omkull, såframt hon icke får hjälp till uppbyggnad. Och hennes fall skall vara så stort, att det ger genljud i hela kristenheten. Detta bör förstås på andligt sätt. Jag är den jungfru, i vars moderliv Guds Son värdigades taga plats med gudomen och den Helige Ande, varvid dock kroppens smittosamma lusta var fullständigt fjärran.

Och denne Guds Son föddes ur mitt stängda sköte med gudom och mandom och den Helige Ande, till den största hugsvalelse för mig och utan plåga. Jag stod sedan vid hans kors, när han med sant tålamod besegrade dödsriket och öppnade himmelen med sitt hjärteblod. Jag var med på berget, när samme Guds Son, som ock är min Son, uppfor till himmelen. Jag känner alldeles klart hela den katolska tron, som han förkunnade och lärde för alla dem, som vilja ingå i himmelriket. Jag står ovan världen med min enträgna

bön till min älskade Son, såsom regnbågen över himmelens skyar synes sänka sig ned över jorden och nå den med sina båda ändar.

Med regnbågen menar jag mig själv. Ty jag sänker mig ned till jordens invånare och berör både de goda och de onda med min ständiga bön. Jag böjer mig till de goda, på det att de må bliva stadiga i att göra det som den heliga modern Kyrkan bjuder, och till de onda, på det att de icke måtte fortsätta med sin ondska och bliva än sämre. Honom, till vilken jag sänder dessa ord, vill jag göra veterligt att från det ena hållet mörka, hemska skyar framträda för att undanskymma regnbågens klarhet.

Med dessa menar jag sådana, som föra skörlevnad i sitt kött och som i sitt penningbegär äro omätliga och utan botten såsom havets djup samt för världslig ståts och högfärds skull giva bort sitt gods på oförståndigt och slösaktigt sätt, liksom den forsande strömmen utgjuter sitt vatten. Dessa tre synder övas nu av många av den heliga Kyrkans föreståndare, och de stiga fula och avskyvärda upp i himmelen inför Guds åsyn och undanskymma min bön liksom de mörka skyarna den klara regnbågen.

Och de, som i stället borde blidka Gud tillsammans med mig, väcka alltså hans tunga vrede emot sig själva. Sådana människor borde icke upphöjas i den heliga Kyrkan utan nedtryckas. Om någon alltså vill arbeta på att Kyrkans grundval blir stadig och hennes golv slätt och önskar återställa den välsignade vingård, som Gud själv planterat och bevattnat med sitt blod men tycker sig vara oförmögen till detta värv, så vill jag, himmelens drottning, komma honom till hjälp med alla änglaskaror för att rycka upp de angripna rötterna och kasta de ofruktbara träden att brinna i elden samt i deras ställe plantera friska och fruktbringande skott. Med vingården menar jag Guds heliga kyrka, vari ödmjukheten och kärleken till Gud böra förnyas.»

Allt detta befallde den ärorika jungfrun, som uppenbarade sig för kvinnan, att skickas till eder i skrift. Därför mån I veta, högt vördade fader, att jag, som sänder eder detta brev, svär vid Jesus, den sanne och allsmäktige Guden, och vid hans värdigaste moder Maria, att jag icke sänder brevet av begär efter världslig heder, penningar eller mänsklig gunst, så sant de hjälpe mig till kropp och själ! Utan jag gör det emedan allt det, som innehålles i denna skrivelse (bland flera andra ord, som sades denna kvinna i den andliga uppenbarelsen) blev befallt att underställas Eders högvördighets kändedom.

Anmärkningsvärd prolog till den högst nyttiga undervisningen i följande kapitel. Den innehåller mycket gott och har från ovan uppenbarats för bruden.

Lov och ära vare den allsmäktige Guden för alla hans verk! Evärdlig heder vare även honom, som börjat göra nåd med dig! Vi se, att när jorden är betäckt av snö och frost och några frön bliva sådda i den, så är det säkert, att de icke kunna gro utom på de få ställen, vilka uppvärmas av solens strålar och varest blad, stjälkar och blommor lyckligen kunna spira.

Av dessa kan man förstå, av vad slag växterna äro eller vilken dygd de besitta. På liknande sätt synes mig hela världen hårt betäckt av högmodets, girighetens och lystnadens frost, och mycket få synas de vara, i vilkas hjärtan (såvitt man kan bedöma det av deras ord och gärningar) den fullkomliga kärleken till Gud bor. Därför må man veta, att liksom Guds vänner gladdes, när de sågo Lasarus från döden återuppväckt till Guds ära, så kunna Guds vänner nu glädja sig, när de se någon uppstå från de tre nämnda lasterna, som i sanning utgöra den eviga döden. Vidare är att märka, att Lasarus, sedan han återuppstått, ådrog sig tvåfaldigt hat. Ty han hade några kroppsliga fiender, nämligen människor, som voro Guds ovänner, och dessa hatade lekamligen Lasarus. Han hade även några andliga fiender, nämligen djävlarne, som aldrig önska bliva Guds vänner, och dessa hatade honom på andligt sätt.

Så ådraga sig även de, som nu återuppstå från dödssynder och vilja iakttaga kyskhet och fly högmod och girighet, ett tvåfaldigt hat. Ty på tvåfaldigt sätt vilja de människor, som äro Guds ovänner, skada dem kroppsligen, och likaså söka djävlarne skada och fördärva dem på två andliga sätt. För det första smäda de världsliga människorna dem med sina ord; för det andra ställa de gärna till förtret för dem med sina gärningar för att göra dem lika sig själva i sitt liv och sina handlingar och draga dem bort från det goda de påbörjat. Men Guds man, nyligen omvänd till ett andligt liv, kan utmärkt väl övervinna sådana illasinnade människor, om han tåligt bär deras fientliga ord samt, medan de se på, ofta och ivrigt övar goda andliga och gudomliga verk. Även djävlarne söka på två sätt bringa honom på fall. För det första emedan de högeligen åstunda, att denne nye Guds vän måtte återfalla i sina synder.

Om de icke kunna åstadkomma detta, så arbeta djävlarne ivrigt på att han oförnuftigt och oklokt må utföra sina goda verk, nämligen genom att på oklokt sätt vaka eller fasta utöver det rimliga måttet, så att hans krafter på det sättet bliva uttömda och han själv blir svagare i Guds tjänst. Mot det första är det bästa botemedlet det flitiga och ärliga biktandet av sina synder och hjärtats sanna inre förkrosselse över synderna. Mot det andra är det bästa botemedlet att ödmjuka sig, nämligen att hellre vilja lyda någon vis gammal man än att leda sig själv, när det gäller de gärningar och botövningar som skola företagas. I sanning, detta läkemedel är mycket gagneligt och så gott, att även om

rådgivaren vore ännu ovärdigare än rådets mottagare, så kan man alldeles säkert hoppas på, att den gudomliga visheten, nämligen Gud själv, genom sin hjälp samverkar med rådets givare för att förläna de råd, som bliva nyttigast för mottagaren, ifall båda hava fullkomlig vilja att hedra och ära Gud.

Men nu, älskade vän, eftersom både du och jag hava stått upp från våra synder, må vi bedja Gud, att han värdigas giva oss båda sin gudomliga hjälp, mig för att säga och dig för att lyda. Och vi må bedja Gud ännu innerligare därom, eftersom I, som ären rik, vis och ädelboren, värdigats taga mig ovärdiga, ovisa och obekanta till rådgivarinna. Och jag hoppas i sanning, att Gud måtte se till eder ödmjukhet och låta det, som jag nu skriver eder till hans ära, lända eder till kroppens och själens gagn.

Brudens gudomligt uppenbarade och mycket kloka och nyttiga förmaning till en präst om de andliga och kroppsliga fordringarna för ett rätt leverne.

BOK 4 - KAPITEL 80

Först råder jag dig, att du förbliver i ditt boställe nära din åt den heliga jungfrun Maria vigda kyrka och blott har en enda tjänare hos dig, så att du genast lämnar tillbaka allt det, som blir över av dina inkomster, sedan de nödiga utgifterna avdragits, till dina fordringsägare och fullständigt betalar dina skulder till dem. Det är nämligen varken tillåtet eller klokt att giva mycket pengar till de fattiga eller till förmögna vänner och fränder, förrän alla skulder blivit helt och hållet betalade. När alla dina skulder blivit helt gäldade och de för dig och din tjänare nödiga utgifterna frånräknats, må du till Guds ära giva det, som blivit över, till de fattiga och behövande.

Du må ge noga akt på att du har en ärbar och nyttig prästerlig dräkt, så att man icke kan märka något prål eller någon fåfänga i beskaffenheten av dina kläders tyg och utseende utan endast den ärbara nödtorften och den kroppsliga nyttan. Du må inskränka dig till två omgångar kläder, en för högtidsdagar och en för vardagar. Du må icke heller hava mer än två par skor och strumpor; om du har något mera i klädväg, må du förvandla det till något annat som du har nytta av eller också betala några skulder därmed. Under innevarande år må du helt avstå från linnekläder, såväl om natten som om dagen.

Din Mariekyrka må du detta år hålla som klosterkyrka, och detta av tre anledningar. För det första därför, att om du tidigare måhända residerat där av något högmod, så må du hädanefter i gudlig lydnad tjänstgöra där till den djupt ödmjuka jungfru Marias ära. Och om denna kyrkas kaniker och prebendepräster till äventyrs genom lättfärdiga ord

dragit dig från Guds tjänst till ond begärelse, så må du nu med Guds hjälp försöka att genom fromma och andliga ord draga någon från den onda begärelsen till glädjen av att älska Gud. Och om du möjligen genom något otillåtet uppträdande givit några, som sett dig, ett ont exempel, så må du i stället sörja för att genom dina goda gärningar och ärbara seder giva deras själar ett nyttigt och dygdigt exempel.

Vidare bör du, käre vän, på ett klokt och förståndigt sätt inrätta nattens och dagens tider till Guds lov. Jag har lagt märke till att klockorna i eder kyrka ringa ordentligt på fastställda tider. Därför råder jag, att du, så snart du hör dem om natten, stiger upp ur sängen, gör fem knäböjningar och läser fem Fader vår och Hell dig Maria samt tänker på Jesu Kristi fem sår och hans högt värdiga moders smärta. Sedan må du begynna matutinen till den heliga jungfruns ära och läsa andra böner som behaga dig, tills kanikerna samlas i koret för att sjunga. Och det är bättre att du kommer med de första till kyrkan än med de sista. Du skall andäktigt och värdigt sjunga dagens matutin, stå ända till slutet och emellanåt sitta, när detta passar. Men du må ingalunda tala, såframt du icke blivit tillfrågad om något - i detta fall bör du svara med så få ord som möjligt, icke med högljudda ord och utan någon vredgad eller otålig åtbörd, om detta kan undvikas.

Du skulle ju uppföra dig mycket höviskt, om du vore i någon timlig och jordisk herres närvaro; hur mycket mera bör du icke då med all värdighet, höviskhet och ödmjuk vördnad, både till det inre och till det yttre, bete dig i den evige himlakonungens närvaro och tjänst, han som alltid och överallt är närvarande och ser allt! Och om du måhända av några viktiga angelägenheter, som röra dig eller någon annan, blir nödgad att tala mitt under pågående tidegård, så må du lämna koret och därutanför med få och stillsamma ord svara det du finner vara nödvändigt, varefter du utan dröjsmål återvänder till din korstol.

Och om du kan, så ställ om att uträttandet av detta ärende uppskjutes till annan plats och tid, så att icke gudstjänsten och Guds hedrande lider avbräck eller förhindras. Låt även bli att spatsera omkring i kyrkan medan tideböerna sjungas, ty detta vittnar om ett ostadigt och flyktigt sinne och om en ljum anda och ådagalägger föga kärlek och andakt.

Mellan tideböerna må du bedja eller läsa något, som är nyttigt för själen, fromt eller gagneligt på annat sätt, varvid du ständigt bör beakta, att du från den stund, då du lämnar sängen för att sjunga matutinen och till dess högmässan blivit avslutad, icke gärna låter någon annan syssla upptaga dig än sång, läsning, bön eller studium, såframt I icke i edert kapitel sinsemellan måsten dryfta kyrkans saker eller förbättringar, som böra vidtagas i hennes skötande.

När högmässan är hållen, passar det utmärkt att samtala om lekamliga behov och angelägenheter och unna sig en ärbar och dygdig förströelse. När du går till bords, skola bordsbönerna läsas. Och vare sig du är gäst hos en annan eller själv har gäster, må du vid ätandet först tala om Gud eller om hans högt värdiga moder eller om något helgon, till bordsgrannarnas och även de upppassandes uppbyggelse och nytta, ja åtminstone ett eller två ord, eller också fråga de andra något om Gud, hans moder eller Guds helgon. Även om du sitter ensam vid bordet och din tjänare står bredvid, må du göra så, och till bordsläsning bör du hava det som plägar läsas i klostren, när bröderna äta.

När måltiden är slut och du tackat Gud och dina välgörare, kan du en kort stund med några aktningsvärda personer, som du tycker om, tala om saker och ärenden, som angå dig. Sedan må du gå in i din kammare, fem gånger böja knä och fem gånger läsa Fader vår och Hell dig Maria, för vår Herres Jesu Kristi sårs och hans moders smärtas skull. Hälften av den tid, som är kvar till vespern, må du använda till läsning, studium och någon vila, såframt du icke blir uppehållen av dina vänner med anledning av något som rör dem; den andra hälften må du använda till en spatsertur för ärbar kroppslig vederkvickelse, så att du får desto mera kraft till Guds lov.

När det så ringer till vesper, må du genast begiva dig till kyrkans kor för att sjunga officiet, och du må förhålla dig i koret såsom ovan beskrivits. Varje dag må du, sedan kompletoret blivit läst och innan du intager kvällsvarden, förrätta matutin med tre läsestycken för de döda. Tiden efter kvällsvarden kan du använda på samma sätt som den efter middagsmåltiden. Efter tacksägelsen kan du gå och spatsera och tala nyttiga och hugnesamma ord, tills du vill gå och lägga dig. Innan du går till sängs, må du falla på knä framför sängen och fromt läsa fem Fader vår och fem Hell dig Maria till minne av Jesu Kristi lidande. Sedan må du gå till sängs och unna din kropp så mycken sömn och vila, att du icke nödgas sova under vaktiderna på grund av alltför kort vila och sömn.

Varje fredag må du fromt läsa de sju botpsalmerna och litanian. Denna dag må du även, av vörndnad för Jesu Kristi fem sår, giva fem silvermynt åt fem behövande fattiga.

Vidare råder jag dig, käraste broder och vän, att du innevarande år måtte iakttaga denna abstinens för dina egna synders skull. Varje dag under hela fyrtyodagarsfastan och adventet må du nöja dig med en enda fiskmåltid. Alla vigilier till vårfrudagar må du fasta vid bröd och vatten och alla apostlavigilier vid fisk. På onsdagarna må du hava ost, ägg och fisk till måltiden. På fredagarna må du blott njuta bröd och vin, men om du skulle föredraga vatten till brödet framför vin, så avråder jag icke därifrån. På lördagarna må du hava fisk och olja till middagsmåltiden. Sön-, mån-, tis- och torsdagar kan du äta kött två gånger om dagen, såframt icke Kyrkan just då föreskriver fasta.

Märk, käre broder, att jag beslutat skriva och tillråda dig detta av tre anledningar. För det första för att icke djävulens avund och list skulle bringa det därhän, att du så snabbt nöter ut dig själv och låter dina sinnesförmögenheter och krafter utmattas, att du under ditt återstående liv tjänar Gud mindre än du borde.

För det andra därför att världsmänniskorna, om de märka någon brist i dina själsförmögenheter eller krafter, föranledd av för mycket arbete, eller se dig förtröttas i det arbete du börjat på med, bliva rädda för att själva åtaga sig gudligt arbete. För det tredje därför att jag hoppas, att dina gärningar behaga Gud mera om du hellre vill ödmjukt rätta dig efter en annans råd än styra dig själv efter ditt eget omdöme.

Jungfrun talar till bruden angående tre män, för vilka bruden bedit till Gud, samt säger vilka tårar som äro förtjänstfulla och vilka icke, hur Gudskärleken ökas när man tänker på Kristi ödmjukhet och till vad gott fruktan (ehuru icke den sonliga eller den ursprungliga) kan vara.

BOK 4 - KAPITEL 81

Denne man är lik en säck, vilken är full av agnar och i vilken tio nya agnar skulle läggas ned, om en borttoges. Sådan är den mannen, som du beder för, ty om han av räddhåga underlåter en synd, så begår han tio andra för världslig äras skull. Angående den andre mannen, som du beder för, vill jag svara dig, att det icke är brukligt att kosta på ruttet kött en dyrbar insaltning. Du beder, att han måtte röna kroppsliga vedermödor för sin själs nyttas skull, men hans vilja står i strid med din begäran.

Han åtrår nämligen världslig ära och traktar mera efter rikedomar än andlig fattigdom, och vällusten är honom ljuv. Fördens skull är hans själ ruttet och stinkande inför mig, och därför tillkommer honom icke den dyrbara insaltning, som den rättfärdiges vedermödor utgöra. Angående den tredje mannen, i vars ögon du ser tårar, vill jag svara dig, att du ser kroppen, medan jag ser in i hjärtat.

Du ser ju stundom, att en mörk sky stiger upp från jorden, svävar mot himmelen och blir hängande under solen och att denna sky alstrar tre slags nederbörd, nämligen regn, snö och hagel. Sedan försvinner emellertid molnet, ty det härrörde från jordens orenlighet. Vid en sådan sky liknas varje man, som livnäres av synd och vällust allt intill ålderdomen. När ålderdomen kommer, börjar han frukta döden och betänka sin våda, och dock är synden behaglig för hans själ.

Liksom molnet drager sig från jordens orenlighet upp mot himlen, så drager sig en sådan mans samvete från kroppens, d. v. s. syndens, orenhet till betraktandet av sig själv och alstrar tre slags tårar. De första jämföras med regnvattnet, och de gälla det som mannen köttstigen älskar. Om han t.ex. förlorar vänner, timligt gods eller kroppslig hälsa, då blir han bittert stämd mot Guds förordning och tillåtelse och gjuter sålunda många okloka tårar. De andra tårarna jämföras med snö, ty när mannen börjar betänka de faror, som hota hans kropp, dödens kval och helvetets elände, då börjar han gråta, men icke av kärlek utan av räddhåga, och därför skola sådana tårar hastigt fördunsta och bliva till intet liksom snön.

De tredje tårarna liknas vid hagel, ty när mannen betänker, hur ljuv köttets vällust är och har varit för honom, att han skall mista den och vilken hugnad som bjudes i himmelen, då börjar han att gråta över fördörelsens olycka och sin egen förlust men bryr sig icke om att sörja över den vanheder Gud skulle lida, om han förlorade en själ, som han återlöst med sitt blod. Han bryr sig heller icke om, huruvida han får se Gud efter döden eller ej, om han blott får en boning i himmelen eller på jorden, där han slipper lida plågor utan i evig tid kan njuta sin lusta. Därför jämföras dylika tårar rätteligen med hagel, ty en sådan människas hjärta är mycket hårt och är icke uppvärmt av någon kärlek till Gud. Dylika tårar kunna icke heller draga själen till himmelen.

Men nu vill jag visa dig vilka tårar som draga själen till himmelen. De kunna liknas vid dagg. Stundom tränger en ånga ut från jordens sötma, svävar upp mot himmelen och dröjer under solen. Av solens värme blir den fuktig, stiger åter ned till jorden och gör allt det, som växer på jorden, fruktsamt. Den kallas hos eder dagg. Man ser på rosenblad, som äro utsatta för värme, hur de först avsöndra fuktighet och hur denna sedan dryper ned. Så förhåller det sig ock med den andliga människan.

Var och en, som tänker på den välsignade jord, som är Kristi lekamen, på de ord, som Kristus talade med sin egen mun, på den stora nåd han bevisat världen och på den bittra pina han av kärlek lidit till våra själar, känner med stor ljuvlighet, hur den kärlek, som han har till Gud, stiger till hjärnan, som liknas vid himlen. Hans hjärta, som liknas vid solen, fylles av gudlig värme, och hans ögon fyllas med tårar, i det han sörjer över att han kränkt en så oändligt god och mild Gud och hellre vill lida alla kval till Guds ära än hava alla slags njutningar men undvara Gud. Dessa tårar jämföras med rätta med fallande dagg, eftersom de förläna kraft till att göra goda gärningar och äro fruktbringande i Guds åsyn. Och liksom spirande blommor suga upp den fallande daggen i sig och daggen inneslutes i blomkalken, så innesluta de tårar, som gjutas av gudlig kärlek, Gud i själen, och Gud drager själen in i sig.

Dock är det gott att frukta Gud av två anledningar. För det första kunna så stora

goda gärningar vara gjorda av fruktan, att de sedan draga någon gnista av nåd till hjärtat, på det att kärleken måtte vinnas. Du kan förstå detta bättre genom en liknelse. Det var en guldsmed, som lade rent guld på vågen. En kolare kom till honom och sade: 'Herre, jag har de kol, som du behöver för ditt arbete. Giv mig vad de äro värda!' Guldsmeden svarade: 'Det är fastställt, hur högt kolens pris är'. Han gav honom något guld och använde kolen vid sitt arbete, medan kolaren skaffade sig föda för guldets. Så är det ock inom det andliga. Gärningar, som äro gjorda utan kärlek, liknas vid kol men kärleken vid guld.

Om en människa gör goda gärningar av fruktan men dock åstundar att vinna sin själs frälsning genom dem, om hon icke åtrår Gud i himmelen men blott fruktar att hamna i helvetet, så har hon visserligen goda gärningar, men de äro kalla och te sig som kol i Guds åsyn. Gud är att likna vid en guldsmed, som i sin andliga rättvisa vet med vilka mått de goda gärningarna skola belönas eller med vilken rättvisa Gudskärleken vinnes. I sin försyn ordnar han också så, att människan, för de goda gärningars skull som hon gjort av fruktan, upptändes av en Gudskärlek, som hon sedan använder till sin själs hälsa. Liksom den gode guldsmeden använder kolen till sin gärning, så nyttjar Gud kalla gärningar till sin heder. För det andra är det gott att frukta av den anledningen, att lika många synder människan underlåter av fruktan, från lika många straff befrias hon i helvetet.

Dock har hon icke rätt att uppfara till himmelen, eftersom hon ingen kärlek haft. Ty den, vars vilja är sådan, att han skulle vilja leva evinnerligen i världen om han bara kunde, i hans hjärta finnes ingalunda Gudskärleken; Guds gärningar äro liksom döda för honom, och därför begår han dödssynd och skall dömas till helvetet. Visserligen kommer han icke att brinna på denna plågoort utan endast dväljas i mörkret, eftersom han underlät synden av fruktan, men han kommer icke heller att känna himmelens glädje, eftersom han icke åstundade den så länge han levde. Han skall alltså sitta som en blind och stum och såsom en man utan händer och fötter, eftersom hans själ förstår helvetets pina och föga av den glädje som råder i himmelen.»

FÖRKLARING

Denna uppenbarelse handlar om tre riddare. Den förste var från Skåne, och om honom gäller följande vision. Fru Birgitta såg en själ, liksom två gånger doppad i scharlakansfärg men bestänkt med några få svarta droppar. När hon hade sett själen, försvann denna genast ur hennes åsyn. Efter tre dagar såg hon samma själ helt röd men smyckad med några ädelstenar, vilka strålade likt guld. När hon förundrade sig över detta, sade Guds Ande: »Denna själ var fångslad av världsliga bekymmer men hade sann tro. Hon kom till avlatsställena i Rom med avsikt att vinna kärlek till Gud och vilja att

icke medvetet synda mera. Att du sett själen i scharlakansdräkt, det betyder att hon före kroppens död erhöll Gudskärlek, ehuru en ofullkomlig sådan.

Att du sett henne bestänkt med svarta droppar, det betyder att hon behärskades av en köttlig åstundan efter sina köttliga fränder och av åstundan att återse sitt land. Dock antvordade hon hela sin vilja åt mig, och därför förtjänade hon att renas och att förberedas för det högre. Att du såg ädelstenar lysa upp den röda färgen, det betecknar att hon på grund av sin goda vilja och dessa avlaters verkan nalkades den åtrådda kronan. Se alltså, min dotter, och betrakta, hur mycket gott avlaten i Rom förlänar de människor, som för dess skull komma hit med heligt uppsåt!

Ty även om tusen sinom tusen år förunnades någon (såsom det ock förunnas för deras tro och fromhet, som komma hit), så vore detta ändå icke ett nog högt pris för att vinna Gudskärlek utan Guds nåd, men denna kärlek gives och förtjänas i sanning för de avlaters skull, som mina helgon utverkat med sitt blod.»

Den andre riddaren i samma uppenbarelse var från Halland. Om honom sade Guds Son: »Vad sade dig denne stortalige, av munväder fyllde man? Männe icke att man tvistar om huruvida min svetteduk är äkta eller ej? Säg honom därför ståndaktigt de fyra ting jag nu säger dig. För det första att många samla skatter men icke veta åt vem. För det andra att var och en, som icke glatt ger ut det pund, som Herren anförtrott honom, utan till ingen nytta bevarar det, skall ådraga sig en dom.

För det tredje att den, som älskar jorden och köttet högre än Gud, icke skall komma i deras sällskap, som hungra och törsta efter rättfärdighet. För det fjärde att var och en, som icke hör dem som ropa, själv skall få ropa utan att bliva hörd. Vad min svetteduk beträffar, må han veta, att liksom blodssvetten trängde ut från min kropp när jag före mitt lidande bad till Fadern, så dröp denna svett ned från mitt ansikte för hennes skull som bad till mig och till senare släktens tröst.»

Den tredje riddaren i samma uppenbarelse var från Sverige och honom gäller följande uppenbarelse. Guds Son talar: »Det står skrivet, att en man räddades av sin trogna hustru. Hon sprang nämligen fram och ryckte sin man ur djävulens käftar med båda händerna. Ty med den ena handen ryckte hon honom ur djävulens hand, d. v. s. med tårar, böner och kärleksgärningar. Med den andra handen ryckte hon honom till sig genom sina förmaningar, sitt föredöme och sin undervisning, så att han nu närmar sig frälsningens väg. Fördens skull må han övertänka tre ting, som stå skrivna i allmogens lag. Där finnas nämligen tre stycken: ett handlar om att äga, ett annat om att sälja, ett tredje om att köpa.

I det första stycket, som handlar om att äga, säges att intet äges med rättvisa, om det icke förvärvats på rättvist sätt, men att ett förvärv, som skett genom bedrägliga knep, genom slug överrumpling eller till underpris, icke är Gud välbehagligt. Det andra stycket handlar om att sälja. Stundom säljes någonting på grund av att man lider brist eller hyser fruktan, stundom på grund av övervåld och orättfärdiga domar. Den köpande bör då rannsaka sitt samvete för att se, om han varit medlidsam och kärleksfull mot den som han köpt av. Det tredje stycket handlar om att köpa. Den, som vill köpa någon sak, bör undersöka, om det, varmed han köper, är rättvist förvärvat.

Ty lagligt är icke det förvärvat, som erhållits genom orättfärdigt inkasserade penningar. Denne man må alltså noggrant begrunda dessa tre stycken, och han kan vara viss om, att han inför mig skall få avlägga räkenskap över allt och även över det, som hans föräldrar lämnat efter sig åt honom, ifall han, mer än behövt är, utgiver det för världens skull mera än för Guds. Han må även veta, att han en gång skall avlägga räkenskap inför mig över sitt ridderskap, i vilken avsikt han antog det, hur han hållit det och hur han infriat det löfte han givit mig.»

Kristus talar till bruden och säger henne, att en from själ såsom en brud bör hava behaglig mun, rena öron, kyska ögon och stadigt hjärta, och han förklarar alla dessa lemmar mycket vackert på andligt vis.

BOK 4 - KAPITEL 82

Sonen talar: »Såsom en brud bör du hava behaglig mun, rena öron, kyska ögon och stadigt hjärta. Så bör ock själen vara beskaffad. Hennes mun är nämligen den rena hågen; ingenting bör ingå genom den utom det som behagar mig. Munnen, d. v. s. hågen, må vara behaglig genom de goda tankarnas vällukt och den ständiga åminnelsen av min pina. Må hågen även vara röd liksom munnen, d. v. s. brinnande av gudlig kärlek, så att den gör det goda som den förstår.

Ty liksom ingen åtrår att kyssa en blek mun, så behagar själen mig ingalunda, om hon icke gör goda gärningar av god vilja allenast. Hågen bör även, liksom munnen, hava två läppar, d. v. s. två böjelser: genom den ena skall den åstunda det himmelska, genom den andra förakta allt jordiskt. Själens nedre gom bör vara fruktan för döden, då själen skall skiljas från kroppen, och tanken på hur hon då bör vara beskaffad. Den övre gommen bör vara fruktan för den förfärliga domen.

Mellan dessa båda skall själens tunga röra sig. Vad är själens tunga om icke det

flitiga betraktandet av min barmhärtighet? Betrakta alltså min barmhärtighet, huru jag skapat och återlöst dig och huru jag ännu har fördrag med dig. Betänk även, vilken sträng domare jag är och att jag icke lämnar någonting ostraffat; betänk, hur osäker dödsstunden är. Själens ögon må vara enfaldiga såsom duvans, hon som vid vattnet blir varse rovfågeln.

Detta betyder, att din tanke städse må kretsa kring min kärlek och mitt lidande och kring mina utvaldas gärningar och ord, genom vilka du må lära dig förstå, hur djävulen kan bedraga dig, så att du aldrig må vara säker på dig själv. Dina öron må vara rena, så att du icke åstundar att höra lättfärdiga eller löjliga ord. Ditt hjärta må vara stadigt, så att du icke fruktar döden, blott du bevarar tron, icke blyges för världslig smälek och icke bedrövas över en lekamlig skada, som du lider för min, din Guds, skull.»

Kristus talar till bruden och säger, att hon bör älska honom såsom en god tjänare sin husbonde, såsom en god son sin fader och såsom en trogen hustru sin man, från vilken hon aldrig bör skiljas. Och han utlägger nyttigt allt detta på andligt vis.

BOK 4 - KAPITEL 83

Sonen talar: »Jag älskar dig så som en god husbonde sin tjänare, en fader sin son och en man sin hustru. Husbonden säger nämligen till tjänaren: ' Jag skall giva dig kläder, tillräcklig kost och måttligt arbete'. Till sonen säger fadern: 'Allt mitt är ditt'. Till hustrun säger mannen: 'Min vila är din vila, och min hugsvalelse är din hugsvalelse'. Vad skola dessa tre svara på en sådan kärleksfullhet? Förvisso skall tjänaren, om han är god, säga till husbonden: 'Emedan mitt stånd är tjänarens, vill jag hellre tjäna dig än någon annan'. Sonen skall säga till fadern: 'Emedan jag har allt gott av dig, vill jag aldrig skiljas från dig'. Hustrun skall säga till sin man: 'Emedan jag har mitt uppehälle av ditt arbete, värme vid ditt bröst och sötma av dina ord, vill jag hellre dö än skiljas från dig'.

Jag, Herren, är denne man. Själen är min brud. Hon bör hugsvalas i min vila, näras av min gudoms kost och hellre vilja uthärda alla plågor än skilja sig från mig, ty utan mig har hon varken hugnad eller heder. Men två ting höra till ett hjonelag. För det första godset, varav makarna få sitt uppehälle. För det andra en son, som skall taga arv efter dem. (Det läses ju om Abraham, att han sörjde över att han ej hade någon son.) Tjänaren skall vara för att tjäna dem. Själen har det för uppehållet nödvändiga godset, när hon är full av dygder. Hon har även en son, när hon har förstånd att skilja dygderna från lasterna och när hon urskiljer så som Gud vill.

Hon har ock en tjänare, nämligen en köttslig åstundan, som dock icke låter henne leva enligt köttets begär utan så som det gagnar kroppen och så att själen fullkomnas därav. Därför älskar jag dig såsom mannen sin hustru, ty min vila är din vila. Fördenskull bör du hellre med glädje tåla all bedrövelse än reta mig till vrede. Jag älskar dig även såsom en fader sin son, ty jag gav dig urskiljningsförmåga och fri vilja. Jag älskar dig ock såsom en husbonde sin tjänare, vilken han erbjöd att hava allt det nödvändiga och måttligt arbete. Men denne tjänare, d. v. s. kroppen, är så oförnuftig, att han hellre än mig vill tjäna djävulen, som aldrig ger honom vila från världens bekymmer.»

Kristus talar till bruden och berättar, huru tre män blivit snärjda genom kvinnor; av dem liknas en vid en krönt åsna, en annan säges hava harhjärta, och en tredje liknas vid en basilisk; och därför bör kvinnan alltid vara mannen underdånig.

BOK 4 - KAPITEL 84

Sonen talar: »Tre män berättas hava blivit snärjda genom kvinnor. Den förste var en konung, vilken hans älskarinna slog i ansiktet, när han icke log emot henne. Han var nämligen dum, tuktade henne icke och brydde sig icke om sin ära. Han var lik en krönt åsna: en åsna på grund av sin dumhet, och en krönt på grund av sin höga värdighet. Den andre var Simson, som, ehuru han var den starkaste man, dock blev besegrad av en kvinna. Han hade en hares hjärta, eftersom han icke kunde kuva en kvinna. Den tredje var Salomo, vilken var liksom en basilisk, vilken dräper med sin anblick men själv dräpes av en spegel. Salomos vishet övergick allas, och dock fällde en kvinnas ansikte honom. Därför bör kvinnan vara mannen underdånig.»

Kristus talar till bruden och säger henne, att det ligger tvenne bokblad framför honom - på det ena står trefaldig barmhärtighet skriven och på det andra rättvisa -, och han förmanar henne, att hon, medan hon har tid, må taga sin tillflykt till barmhärtigheten, så att hon icke senare må straffas av rättvisan.

BOK 4 - KAPITEL 85

Sonen talar till bruden: »Jag är allas Skapare. Framför mig ligga likasom tvenne bokblad. På det ena står barmhärtighet skriven, på det andra rättvisa. Om den, som ångrar sina synder och föresätter sig att icke synda mera, säger därför barmhärtigheten, att min ande skall upptända honom till att göra goda gärningar. Den, som gärna vill skilja

sig från denna världens fåfänga, honom skall min ande göra ännu mera brinnande i det goda. Men den som är beredd att t.o.m. dö för mig, honom skall min ande upptända så, att han helt skall vara i mig och jag helt i honom. På det andra bladet står däremot rättvisan skriven, och hon säger: 'Den som icke bättrar sig, när han har tid, utan medvetet vänder sig bort från Gud, honom skall Fadern icke försvara; över honom skall Sonen icke förbarma sig, honom skall den Helige Ande icke upptända'.

Betrakta därför noggrant, medan tid är, barmhärtighetens blad, ty var och en, som skall frälsas, måste renas antingen genom vatten eller genom eld, d. v. s. antingen genom måttlig botgöring i denna värld eller genom skärselden efter döden, tills han blivit renad. Vet även, att jag visade dessa barmhärtighetens och rättvisans blad för en man, som du känner, men han begabbar nu min barmhärtighets blad och anser, att det är höger, som är vänster. Och liksom falken över fåglarna, så önskar han stiga upp högt över alla andra. Därför bör han frukta, att om han icke tar sig noga i akt, skall han leende dö och tillsammans med glammande och drickande människor borttagas från världen.» - Detta slog också sedermera in, ty han stod glad upp från bordet och blev om natten dödad av sina fiender.

Guds moder talar och säger, att hon är lik det blomster, varav bina draga sötma, men att bina äro Guds tjänare och utvalda, vilka dagligen draga nådens sötma av henne och hava andliga vingar och fötter.

BOK 4 - KAPITEL 86

Modern talar: »Jag är himmelens drottning och barmhärtighetens moder. Min Son, alltings Skapare, hade så stor kärleks sötma till mig, att han gav mig andlig insikt om allt som är skapat. Därför är jag mycket lik det blomster, av vilket bina draga mest sötma, och i vilket sötman dock stannar kvar, hur mycket man än hämtar därifrån. Så förmår jag förmedla nåd åt alla, och jag har överflöd därpå. Men mina utvalda äro lika bin, som med all hängivenhet visa mig heder.

De hava liksom bina två fötter, ty dels hava de ständig åstundan att föröka min heder, dels arbeta de på detta så samvetsgrant de kunna. De hava även två vingar, i det de dels anse sig ovärdiga att lova mig, dels foga sig i allt, som är till min heder. Bina hava även en gadd, och de dö, om de mista den. Så hava Guds vänner bedrövelse i världen, och den skall icke tagas ifrån dem före deras livs slut, ty då skulle de icke bevaras i dygderna; dock skall jag, som överflödar av hugsvalelse, hugsvala dem.»

Kristus talar till bruden och säger henne, att hon bör hava sköna och fläckfria lemmar; han jämför på andligt sätt alla lemmarna med den fullkomliga kärleken till Gud och nästan och särskilt till Guds vänner. Han bevisar även, att hon på andligt sätt bör göra vad fågeln Fenix gör kroppsligen, då denne samlar ved och bränner upp sig själv.

BOK 4 - KAPITEL 87

Sonen talar till bruden: »Jag har tidigare sagt dig, att du bör hava klara ögon, så att du kan skåda det onda som du gjort och det goda som du underlåtit. Din mun, d. v. s. ditt sinne, må vara rent från alla fläckar. Dina läppar äro tvenne begär, som du bör hava, nämligen begäret att lämna allting för min skull och viljan att stanna kvar hos mig, och dessa läppar må vara av röd färg, emedan rött är den vackraste färgen och synes på långt håll.

Färgen betecknar emellertid skönheten, och all skönhet ligger i dygderna, ty det är mest välbehagligt för Gud, när man åt honom erbjuder det som människan mest älskar och varav andra mest uppbyggas till själen. Därför må människan i vilja eller i gärning giva Gud det som hon har kärast. Det läses ju, att Gud gladdes när han fullbordat sitt verk. Så glädes Gud även, när människan helt offerar sig åt honom och både i pina och fröjd vill följa Guds vilja. Armarna åter böra vara lätta och böjliga till Guds ära.

Den vänstra armen är sålunda betraktandet av det goda och de välgärningar, som jag bevisade dig när jag skapade dig och återlöste dig, och din otacksamhet mot mig. Men den högra armen är en så brinnande kärlek till mig, att du hellre ville lida pina än mista mig och reta mig till vrede. Mellan dessa två armar vilar jag gärna, och ditt hjärta skall vara mitt hjärta, ty jag är såsom en eld av den gudomliga kärleken, och därför vill jag älskas brinnande där. Revbenen, som skydda hjärtat, äro dina föräldrar, icke de köttliga utan mina utvalda, som du har att älska såsom mig och mer än dina köttliga föräldrar.

Dina föräldrar äro i sanning de, som pånyttfödde dig till det eviga livet. Själens hud eller skinn bör vara så fagert, att det ej har fläck. Med skinnet menas varje din nästa: om du älskar honom såsom dig själv, så bevaras kärleken till mig och mina helgon oskadd, men om du hatar honom, skadas hjärtat, och revbenen bliva bara, d. v. s. mina helgons kärlek blir mindre hos dig. Därför må skinnet icke hava någon fläck, ty du bör icke hata din nästa utan älska alla för Guds skull. Om du gör detta, är nämligen mitt hjärta helt och oskatt med ditt hjärta.

Vidare sade jag dig förut, att jag vill älskas med brinnande kärlek, ty jag är den

gudomliga kärlekens eld. Min eld har tre underbara egenskaper. Den första är att den brinner och aldrig tändes. Den andra är att den aldrig slocknar. Den tredje är att den alltid brinner och aldrig förtäres. Så älskade jag i min gudom människan från begynnelsen, och sedan jag antagit mandom brann denna kärlek ännu mera och brinner så starkt, att den aldrig slocknar utan gör själen brinnande men icke förtär den utan städse beskär den mera styrka.

Detta kan du förstå genom att tänka på fågeln Fenix, som, när han tynges av ålderdom, samlar ved uppe på det högsta berg och, sedan veden antänts av solens hetta, kastar sig i elden för att, sedan han dött i elden, leva upp på nytt. Så skall den själ, som upptändes av den gudomliga kärlekens eld, återuppstå därur som en skönare och starkare Fenix.»

Kristus talar och säger till bruden, att allt skapat lyder hans vilja utom människorna, och han säger även, att det finns tre slag av människor i denna världen; de jämföras med tre skepp som gå på havet, av vilka det första svävar i fara och förgås, det andra drives av vågorna och det tredje är väl styrt.

BOK 4 - KAPITEL 88

Sonen talar: »Jag är alla goda och onda andars skapare. Jag är också alla andars styrare och ledare. Jag är även skapare av alla de djur och ting, som äro till och hava liv, och jämväl av dem, som äro till men icke hava liv. Därför följer allt det, som är i himlen, på jorden och i havet, min vilja, utom människan allena. Du må veta, att somliga människor äro såsom ett skepp, vilket mist styre och mast och kastas hit och dit bland havets böljor, ända tills det kommer till stränderna av dödens ö.

På detta skepp äro de som misströsta och som hängiva sig åt varje vällust. Andra äro såsom det skepp, vilket ännu har mast och styre samt ett ankare med tvenne tåg. Men huvudankaret är brustet, och styret lossnar snart, om vågorna kasta sig in mellan skeppet och styret. Därför må man ge noga akt på, att styret och skeppet icke lossna från varann utan hänga samman, som om de hade någon värme emellan sig.

Det tredje skeppet har all sin utrustning och är redo att segla, när tiden kommer. Och det första ankaret eller huvudankaret, som jag nyss nämnde, är renlevnadens tukt, smitt och glättat genom tålmod och den gudliga kärlekens iver. Det har nu lossnat, ty fädernas inrättning är kastad under fötterna, och var och en har till renlevnad det som tycks honom själv nyttigt, och så driva de hit och dit liksom ett skepp bland böljorna. Det

andra ankaret, som jag sade vara helt, är viljan att tjäna Gud, och det är bundet med två tåg, nämligen hoppet och tron, ty de tro mig vara Gud och hoppas på mig, att jag vill frälsa dem, och jag är deras styre. Och så länge jag är i skeppet, tränga icke kastvågorna in, och det är liksom en värme mellan mig och dem.

Jag Gud är hos dem på deras skepp, när de icke älska någonting så högt som mig, och jag är fäst vid dem likasom med trenne spikar, nämligen fruktan, ödmjukheten och betraktandet av mina gärningar. Men om de älska någonting högre än mig, så tränger det upplösande vattnet in, och då lossna spikarna, nämligen fruktan, ödmjukheten och det gudliga betraktandet, då krossas den goda viljans ankare, och då brista tågen, nämligen tron och hoppet. De som äro ombord på detta skepp äro stadda i stor våda och styra fördenskull till farliga platser. På det tredje skeppet, om vilket jag sade att det var redo att fara, äro mina vänner.»

Kristus talar till bruden och säger henne, hur en andlig riddare må förhålla sig i striden - att han må förtrösta på Gud och ej på sina egna krafter - och han ger honom två korta böner, som han dagligen bör läsa, samt beskriver de andliga vapen, varmed han må vara beväpnad.

BOK 4 - KAPITEL 89

Sonen talar: »Den, som vill strida, må hava mannamod; han må resa sig upp igen, om han faller, och icke förtrösta på sina egna krafter utan på min barmhärtighet. Den, som misströstar om min godhet, tänker nämligen så för sig själv: 'Om jag försöker någonting svårt eller tyglar köttet med fastor eller anstränger mig med vakor, så kan jag ej vara uthållig och ej avhålla mig från synderna, ty Gud hjälper mig icke'. En sådan man faller med rätta. Den, som vill strida andligen, må alltså förtrösta på mig och hoppas, att han kan fullborda det med hjälp av min nåd.

Vidare må han hava vilja att göra det goda och underlåta det onda och att stå upp igen så ofta han faller, i det han läser denna bön: 'Allsmäktige Herre Gud, du som leder alla till det goda, jag syndare avlägsnade mig långt ifrån dig genom mina försyndelser, men jag tackar dig för att du fört mig tillbaka till den rätta vägen. Därför beder jag dig, mildaste Jesus, att du förbarmar dig över mig, du som hängde blödande och plågad på korset.

Och jag beder dig genom dina fem sår och den smärta, som från dina genomstungna ådror trängde in i hjärtat, att du värdigas bevara mig i dag, så att jag icke faller i synd.

Giv mig även kraft att stå emot ovännens pilar och modigt stå upp igen, om det skulle hända, att jag faller i synd.' Men på det att den stridande må kunna framhärda i det goda, må han bedja på detta sätt: 'Herre Gud, för vilken ingenting är omöjligt och som kan allting, giv mig kraft att göra goda verk och härda ut i det goda'. Sedan må han taga svärdet i handen, d. v. s. den rena bikten, och det svärdet må vara väl slipat och skinande; slipat, så att han noggrant undersöker sitt samvete, huru, hur mycket, var och av vad orsak han syndat; skinande, så att han icke blyges för någonting eller hemlighåller någonting eller berättar synden på annat sätt än den tillgått.

Detta svärd må även hava två vassa egggar, nämligen viljan att icke synda mera och viljan att göra bättring för de begångna synderna. Svärdets udd må vara ångern, varmed djävulen dräpes, när människan, som förut fröjdats åt synden, nu känner förkrosselse och sorg över att hon retat mig Gud till vrede. Svärdet må även hava ett skaft, nämligen betraktandet av Guds stora barmhärtighet. Denna barmhärtighet är ju så stor, att det icke finnes någon syndare, som är så eländig, att han icke får förlåtelse, om han beder om den och har vilja att bättra sig. Med beaktandet härav (nämligen att Guds barmhärtighet övergår allt) må biktens svärd hållas. Men på det att icke handen må såras av eggarna, är det ett järn mellan eggen och skaftet, och svärdsknappen hindrar svärdet från att falla ur handen.

Sålunda må den, som har biktens svärd och som hoppas, att han för Guds barmhärtighets skull får sina synder förlåtna och renas ifrån dem, akta sig, så att han icke faller på grund av förmäten förtröstan om tillgift. Därifrån må svärdsknappen (d. v. s. fruktan för Gud) hindra honom, i det han fruktar, att Gud skall beröva honom sin nåd och bliva vred på honom för hans alltför stora förmätenhet.

Men att icke den arbetande handen må såras och mista sin styrka på grund av alltför mycket och oklokt arbete, det förhindras av det tvärställda järn, som är mellan handen och svärdseggen, d. v. s. betraktandet av Guds tålmod - huru jag, ehuru jag är så rättvis, att jag icke lämnar något ostraffat och orannsakat, dock är så barmhärtig och överseende, att jag icke fordrar något utöver det som naturen väl kan bära, och för den goda viljans skull efterskänker det största straff, ja förlåter en stor synd för en liten botgörings skull. - Riddarens brynja är avhållsamheten, ty liksom brynjan består av många ringar, så består avhållsamheten av många dygder, nämligen försakelse av ond syn och det onda, som andra sinnen kunna erbjuda, av frosseri och vällust och överflödiga dräkt och mycket annat, som den helige Benedikt bjuder att man icke skall göra.

Men nu kan man icke själv taga på sig denna brynja, utan man behöver därtill en annans hjälp. Därför bör man åkalla och hedra min moder, Jungfru Maria, ty hon är exemplet på all slags god levnad och alla dygders föredöme, och när hon åkallas

ståndaktigt, skall hon kungöra den fullkomliga återhållsamheten för människans sinne. - Hjälmen är det fullkomliga hoppet. Den har likasom två borrhål, varigenom riddaren skådar. Det första är tanken på det som skall göras, det andra är betraktandet av det som skall underlåtas. Var och en, som hoppas på Gud, må nämligen städse betänka, vad han skall göra till Guds heder och vad han skall underlåta. Skölden må vara tålamodet, varmed han villigt må tåla allt som händer honom.»

Kristus talar och säger, att hans vänner äro liksom hans arm, eftersom han liksom en god läkare skar bort ruttet kött och allt skadligt från dem och tillfogade gott kött, i det han förvandlade dem till sig.

BOK 4 - KAPITEL 90

Sonen talar: »Mina vänner äro såsom min arm. I armen äro fem ting, nämligen skinnet eller huden, blodet, benen, köttet och märgen. Men jag är såsom en vis läkare, vilken först skär bort allt onyttigt och sedan förenar kött med kött och ben med ben samt därefter tillfogar ett helande läkemedel. Så har jag gjort med samma mina vänner. Först tog jag bort all världslig lystnad och all otillåten köttslig åstundan från dem. Därefter fogade jag min märg till deras märg. Vad är min märg annat än min gudoms makt? Ty liksom varje människa dör, om hon icke har märg, så dör den, som icke har del i min gudom.

Den har jag alltså förenat med deras sjukdom, när min visdom smakar dem och bär frukt i dem och när deras själ förstår vad som bör göras och underlåtas. Benen beteckna min styrka; den har jag förenat med deras styrka, när jag gör dem starka till att göra gott. Blodet betecknar viljan; den har jag förenat med deras vilja, när deras vilja rättar sig efter min vilja och de icke åstunda, icke söka någonting annat än mig allenast. Köttet betecknar mitt tålamod; det har jag förenat med deras tålamod, när de äro tåliga såsom jag var, då jag var sargad från hjässan till fotabjället. Skinnet betecknar kärleken; den har jag förenat med mig, när de icke älska någonting så som mig och med min hjälp gärna skulle vilja dö för mig.»

Kristus förmanar bruden, att hon bör ödmjuka sig på fyrfaldigt sätt, nämligen inför världens mäktiga, inför syndarna och även inför Guds andliga vänner och inför världens fattiga.

BOK 4 - KAPITEL 91

Sonen talar till bruden: »Du bör ödmjuka dig på fyrfaldigt sätt. Först inför världens mäktiga, ty eftersom människan föraktade att lyda Gud, är det rättvist att hon lyder människan. Och emedan människan icke kan äga bestånd utan styresmän, bör man böja sig för makten. För det andra inför de andligt fattiga, d. v. s. inför syndarna, i det du beder för dem och tackar Gud, att du icke blivit eller är sådan. För det tredje inför de andligt rika, d. v. s. inför Guds vänner, i det du betänker att du är ovärdig att tjäna dem och umgås med dem. För det fjärde inför världens fattiga, i det du bistår dem, bekläder dem och tvår deras fötter.»

Kristus förmanar bruden att hon skall framskrida och framhärda i dygder, i det hon efterliknar helgonens liv, så att hon bliver hans arm; han visar nämligen, att helgonen genom att förvandlas bliva till Kristi arm.

BOK 4 - KAPITEL 92

Sonen talar: »Jag sade dig förut, att mina vänner äro min arm. Ja, så förhåller det sig i sanning, ty i dem äro Fadern, Sonen och den Helige Ande samt min moder med hela den himmelska härskaran. Gudomen är förvisso såsom märg, utan vilken ingen kan leva. Benen äro min mandom, som var stark till att lida. Den Helige Ande är såsom blodet, ty han uppfyller och gläder allt.

Min moder är såsom köttet, ty i henne bodde gudomen och mandomen och den Helige Ande. Skinnet eller huden är hela den himmelska härskaran. Liksom skinnet betäcker köttet, så övergår min moder alla helgon i dygd. Ty fastän änglarna äro rena, är dock hon ännu renare, och fastän profeterna voro fyllda av Guds ande och martyrerna utstodo många lidanden, var dock Anden på rikare och hetare sätt i min moder, och hon var mer än martyr.

Och fastän bekännarna avhöllo sig från allt, hade dock min moder en fullkomligare avhållsamhet, ty i henne var min gudom med mandomen. När mina vänner hava mig, äro alltså i dem gudomen, genom vilken själen lever, min mandoms styrka, varigenom de bliva starka ända till döden, och min Andes blod, varigenom deras vilja blir rörlig till allt gott. Och deras kött är fyllt med mitt blod och mitt kött, när de vilja hålla sig obesmittade och när de bevara sin kyskhet med samverkan av min nåd.

Och mitt skinn är förenat med deras skinn, när de efterlikna mina helgons liv och

steder. Så kallas alltså mina helgon med rätta min arm, och du bör bliva en lem däri genom din vilja att förkovras i det goda och efterlikna dem så mycket du förmår. Ty liksom jag förenar dem med mig genom min lekamens förening, så bör även du förenas med dem och mig, genom samma min lekamen.»

Kristus talar till bruden och bjuder henne tre ting, nämligen att hon intet må åstunda förutom kost och dräkt, att hon icke må önska äga det andliga utom efter Guds vilja och att hon icke må bedrövas över någonting annat än sina egna och andras synder. Han säger även, att de, som i detta livet icke vilja rena och bättra sina synder genom sträng botgöring, skola straffas mycket hårt i den gudomliga domen.

BOK 4 - KAPITEL 93

Sonen talar: »Tre ting bjuder jag dig. För det första att intet åstunda utom kost och dräkt. För det andra att icke åtrå andliga ting utom efter min vilja. För det tredje att icke bedrövas över någonting utom över dina egna och andras synder. Ty om du vill sörja, så må du betrakta min doms stränghet: den kan du överväga och frukta vid tanken på den man, som nu är dömd. När han gick i kloster, hade han tre ting i sinnet, nämligen att han skulle få leva utan arbete och hava sitt livsuppehälle utan bekymmer.

För det tredje tänkte han så: 'Om köttets frestelse ansätter mig, kan jag lätt få något tillfälle att rymma utan någons inblandning'. Fördenskull blev han trefaldigt plågad. Ty eftersom han ville vara utan arbete, tvingades han med ord och slag till arbete. För det andra måste han lida brist på mat och kläder. För det tredje blev han så föraktad av alla, att han ej kunde förnöjas i sin kättja. Men när han sedan skulle avlägga löftena, tänkte han så: 'Eftersom jag inte kan leva i världen utan arbete, är det bättre för mig att vara i klostret och arbeta för Gud'.

Emedan han hade en sådan vilja, kom min barmhärtighet till honom jämte rättvisan, på det att han, efter att ha blivit renad, skulle nå fram till den evärdliga äran. Ty efter att ha avlagt löftena greps han genast av en svår sjukdom och plågades till den grad, att ögonen föllo ut av värk, öronen intet hörde och alla lemmar miste sin kraft - så gick det emedan han velat vara utan arbete. Han led även större nakenhet än ute i världen, och då han hade god mat kunde han ej äta den, och när kroppen krävde sådant, så hade den det ej.

Så blev hans kropp förtärd före döden, ja den blev såsom en onyttig stock. Efter döden kom han inför domen såsom en tjuv, eftersom han velat leva klosterliv efter sin

egen vilja, ej för att förbättra sin vandel. Dock skulle han ej dömas som en tjuv, ty fastän han varit barnslig och dåraktig i förstånd och samvete, hade han dock trott och hoppats på mig, sin Gud, och därför blev han barmhärtigt dömd.

Emedan han icke tillfyllest kunnat avtvå sin synd genom den lekamliga pinan, så plågas fortfarande hans själ lika svårt i skärselden, som om huden vore avdragen och benen satta i press på det att mårgen måtte utdragas. Vad skola då icke de lida, som hava all framgång, medan de synda, och icke lida eller vilja lida någon motgång? Ve dem! De säga ju till mig: 'Varför dog Gud, och vad nytta är det med hans död?'

Så vedergälla de mig emedan jag återlöst dem, emedan jag bevarar dem och skänker dem hälsa och all deras nödtorft. Och därför skall jag utkräva dom av dem, ty de ha brutit den tro, som de lovat mig i dopet. Och emedan de dagligen synda och försmå mina bud, skall jag icke lämna det minsta av det, till vilket de förpliktas enligt klosterregeln men dock bryta emot, utan straff.»

FÖRKLARING

Denne broder hade en förborgad synd, som han aldrig ville bikta. På Kristi bud gick den heliga Birgitta till honom och sade: »Var noggrannare i din bot, ty du har någonting fördolt i ditt hjärta, och så länge du döljer det därstädes, kan du icke dö».

Han svarade henne, att han icke hade någonting, som han icke yppat i sin bikt. Hon sade då: »Tänk efter, med vilken avsikt du gått i kloster och med vilken avsikt du levat ända tills nu, och du skall finna sanningen i ditt hjärta».

Då brast han ut i tårar och sade: »Välsignad vare Gud, som sänt dig till mig! Eftersom du med ditt tal trängt ned i mitt hjärtas hemligheter, vill jag säga sanningen för dem, som höra på. Jag har nämligen något förborgat i mitt hjärta, som jag aldrig vågat eller kunnat förråda, ty så ofta jag biktade andra synder, var min tunga liksom fjättrad när det gällde denna synd, och en våldsamt blygsel grep mig, så att jag icke kunde bekänna mitt hjärtas fördolda kval.

Så ofta jag förrättade mitt hjärtas bikt, fann jag därför alltid en ny avslutning på mina ord, i det jag sade: 'O fader, jag bekänner för eder min skuld angående allt det som jag talat om för eder och även angående andra ting, som jag icke talat om', och genom denna avslutning trodde jag att alla mina hemliga synder förlätos. Men nu, min fru, vill jag, om det behagar Gud, gärna för hela världen yppa det som jag en så lång tid fördolt i mitt hjärta.»

Med tårar yppade han fullständigt alla dessa synder för den tillkallade biktfadern, och

samma natt dog han.

Kristus lär bruden sköna böner, som hon bör säga när hon kläder sig och går till bords och till sängs, och han förmanar henne därigenom att vara ödmjuk i all sin klädedräkt och hövisk och måttfull i sina lemmar.

BOK 4 - KAPITEL 94

Guds Son talar till bruden, sägande: »Den yttre skönheten betecknar den inre skönhet, som människan bör hava. Därför må du, när du tager på dig ditt huvuddok, varmed håren sammanbindas, säga: 'O Herre Gud, jag tackar dig för att du hade fördrag med mig i min synd! Eftersom jag för min oåterhållsamhets skull icke är värdig att se dig, höljer jag mina hår.'»

Och Herren sade vidare: »Oåterhållsamheten är mig så föraktlig, att icke ens en jungfru, om hon har vilja att leva otuktigt, är en ren jungfru inför mig, såframt hon icke ångrar denna vilja och bättrar sig. Och när du höljer pannan, skall du säga: 'O Herre Gud, du som så väl skapat allting och skapat människan förnämligare än allt annat, nämligen till din avbild, förbarma dig över mig! Eftersom jag ej bevarat mitt anletes fågring till din heder, beslöjar jag min panna.' När du tager på dig skorna, skall du säga: 'Välsignad vare du, min Gud, som befaller mig att hava skor, på det att jag måtte vara stark, och icke trög i din tjänst! Styrk mig, att jag må kunna gå i dina ärenden!'

I alla dina övriga kläder må ödmjukhet vara förhärskande, och i alla dina lemmar en måttfull höviskhet. När du går till bords, skall du säga: 'O Herre Gud, om du ville (såsom du i själva verket kan) hålla mig vid liv utan mat, skulle jag gärna bedja dig därom, men eftersom du nu bjuder oss att taga föda med klok måttlighet, så beder jag dig: giv mig återhållsamhet i mat, att jag med din nåd må kunna äta enligt min naturs nödtorft och icke såsom köttets lystnad begär'. När du lägger dig att sova, skall du säga: 'Välsignad vare du, Gud, som beskär oss timmarnas växling till själens och kroppens huggnad och vederkvickelse; jag beder dig: giv min kropp vila i denna natt, och bevara mig oskadd från ovännens makt och försåt'.»

Kristus talar till bruden och förklarar för henne, vilka och hurdana de ogudaktigas vapen äro, och att dessa människor, om de skryta med synden och vilja framhärda i den, förfärligt skola drabbas av den gudomliga rättvisans stränga svärd.

BOK 4 - KAPITEL 95

Guds Son talar: »Jag står såsom en konung, utmanad till strid. Djävulen står emot mig med sin härskara. Sannerligen, min fasta avsikt och föresats är sådan, att förrän jag på en punkt avveke från rättvisan, skulle himmel och jord och allt vad däri är falla samman. Men djävulens avsikt är sådan, att hellre än att han ödmjukade sig, ville han att det funnes lika många helveten som solgrand och att han evigt plågades i dem allesammans. Se, nu nalkas några mina ovänner till domen, och det är icke större avstånd mellan oss än två steg.

Deras baner är upprest, deras sköld är på armen, och deras hand vilar på svärdet, men detta är ännu ej utdraget. Och så stort är mitt tålmod, att jag icke slår, om de icke slå först. På ovännens baner äro tre ting: frosseri, girighet och kättja. Deras hjälm är deras hjärtas hårdhet, ty de akta ej på helvetets pina och ej heller på hur avskryvård synden är för mig. Hjälmens borrhål är köttets vällust och viljan att behaga världen, ty för sådana tings skull löpa de runt omkring och se det de ej borde se.

Deras sköld är den falska tro, varmed de ursäkta synden och tillskriva den köttets bräcklighet samt fördenskull icke anse det lönt att bedja om förlåtelse för synderna. Deras svärd är viljan att framhärda i synden, och svärdet är ännu ej utdraget, eftersom deras ondskas ännu ej är fullbordad. Men svärdet utdrages, när de vilja synda så länge de få leva. Och de slå, när de skryta med synden och önska förbliva i syndens tillstånd.

När deras ondskas så blivit fullkomnad, skall en röst i min härskaras ropa: 'Slå nu till!' Då skall min stränghets svärd förgöra dem, och var och en skall lida pina allteftersom han var beväpnad. Deras själar skola gripas av djävlarne, vilka likt rovfåglar icke söka det timligt goda utan de själar, som de i evighet skola sarga.»

Brudgummen förklarar för bruden, vad som betecknas med de två stegens avstånd och svärdets utdragande, varom han talat i föregående kapitel.

BOK 4 - KAPITEL 96

Sonen talar: »Jag sade dig förut, att mellan mina ovänner och mig endast är ett avstånd på två steg. Nu nalkas de domen med ena foten. Den ena av dessa fötter är lönen för deras goda gärningar, som de gjorde för min skull. Därför skall från den dagen deras vanära ökas, deras lust förbittras, deras glädje borttagas, deras sorg och bedrövelse

tilltaga. Den andra foten är däremot deras ondska, som ännu ej är fullkomnad.

Liksom man brukar säga, att när någon sak är full, så spricker den, så skola de, när själen och kroppen skiljas åt, fördömas av domaren. Svärdet är viljan att synda. Det är utdraget till hälften, ty när äran minskas och motgångar drabba, så ängslas de mera och upptändas redan till synd. Framgången och hedern tilläto dem nämligen ej mycket att tänka över synden. Men nu önska de få leva länge för att de må kunna fullkomna sin lusta, och de börja synda mera fritt. Ve dem, ty om de icke bättra sig, närmar sig nu deras undergång.»

Kristus talar till bruden om en prelat och säger henne, att den fromma själ, som förlorat fromhetens och det heliga betraktandets värme på grund av sitt högmod och sin lystnad och på grund av insnärjande i världsliga ting, skall, om hon fullkomligt ödmjucar sig inför Gud och sin nästa, återfå den gudomliga värmen och ljuset och känna gudomlig sötma.

BOK 4 - KAPITEL 97

Sonen talar genom bruden till en prelat och säger honom: »Du är lik ett kvarnhjul, som är orörligt; när det står stilla och icke rör sig, så males icke kornet. Detta hjul betecknar din vilja, som borde vara rörlig, icke efter din önskan och din åstundan utan efter min; du borde ju överlämna dig helt i mina händer. Men detta hjul är tämligen orörligt efter min vilja, ty de världsliga tankarnas vatten oroar ditt sinne, under det att betraktandet av dina egna gärningar och min pina är liksom dött i ditt hjärta. Därför smakar själens föda dig icke, och du känner den icke. Fördenskull må du bryta upp det som tilltäpper vattentillförseln, så att vattnet kan flöda in, hjulet röra sig och kornet lätt söndermalas.

Det hinder, som håller tillbaka vattnet, är sinnets högmod och ärelystnad, varigenom den Helige Andes nåd spärras och allt gott, varav själen skulle bliva fruktbarande, hindras. Ditt sinne må alltså antaga den sanna ödmjukheten, ty genom den flyter min Andes sötma in i din själ och de världsliga tankarna ut. Genom den blir också din vilja rörlig och fullkomnad efter min vilja. Och då börjar du att bedöma och väga dina gärningar såsom korn och anse mina gärningar vara något stort.

Vad är den sanna ödmjukheten annat än att icke bry sig om människors ynnest eller klander, att vandra min väg, som är glömd och försummad, att icke söka överflöd och att bliva lik enkelt folk? Om du älskar denna väg, då skola de andliga tingen smaka dig, då

skola min pina och mina helgons vandel vara ljuvliga för ditt sinne. Då skall du förstå, hur mycket du är skyldig de själar, som du tagit dig an att styra.

Därför att du nu stigit högt upp på hjulet med båda fötterna, nämligen med makt och ära, har du genom makten blivit härsklysten och genom äran högmodig. Fördenskull må du nu stiga ned, i det du ödmjucar dig i ditt sinne och beder de ödmjuka att bedja för dig. Annars skall jag sända dig min rättvisa såsom den stridaste ström och ända till den yttersta skärven fordra räakenskap för dina begär, dina tankar, ditt tal och din handling, och jag skall även utkräva av dig de själar, som jag anförtrott åt din vård och som jag själv återlöst med mitt blod.»

Kristus talar till bruden och säger, att syndarna och de ljumma böra beskjas med fyra pilar, d. v. s. fyra förebråelser, som här innehållas, på det att de måtte ångra sig och i ödmjukhet återföras till ett bättre liv.

BOK 4 - KAPITEL 98

Sonen talar: »Jag skall giva mina vänner fyra pilar. Med den första må den beskjas, som är blind på ena ögat, med den andra den, som är halt på ena foten, med den tredje den, som är döv på ena örat, med den fjärde den, som ligger kullkastad på jorden.

Den är blind på ena ögat, som ser och vet Guds bud och mina helgons verk men ej ger akt därpå utan ser världens njutningar och åtrår dem. Denne bör skjutas på så sätt, att man säger honom: 'Du är lik Lucifer, som såg Guds högsta skönhet men som orättmätigt åtrådde vad han icke borde och därför nedfor till helvetet, dit även du skall fara ned, om du icke bättrar dig, ty du förstår Guds föreskrifter och att allt är förgängligt i denna världen, men du aktar det ej. Därför är det rådligast för dig att hålla fast vid det säkra och lämna det förgängliga, så att du icke må nedfara till helvetet.' - Den är halt på ena foten, som ångrar begångna synder men strävar efter att vinna världsliga fördelar och vinster.

Denne bör skjutas på det sättet, att man säger honom: 'Du arbetar till gagn för din kropp, som dock snart skall förtäras av maskarna. Arbeta hellre flitigt för din själ, som skall leva i evighet.' - Den är döv på ena örat, som åstundar att höra mina och mina helgons ord men har det ena örat öppet för det som är lättfärdigt och världsligt. Till honom må därför sägas: 'Du är lik Judas, som med ena örat hörde Guds ord och som lät dem gå ut genom det andra, varför han icke hade något gagn av vad han hörde. Tillslut

fördenskull dina öron för fåfängligheten, så att du kan komma dit, där du får höra änglarnas sång.' - Den ligger helt och hållet på jorden, som är insnärjd i världsliga ting och dock tänker på och gärna ville veta, hur han skulle kunna bättra sig.

Till honom bör sägas så: 'Denna tid är kort såsom ett ögonblick, men helvetets pina är evig och helgonens ära evinnerlig. Därför må du, om du skall komma fram till det sanna livet, icke anse det besvärligt att taga på dig något tungt och bittert, ty lika mild som Gud är, lika rättvis är han också.' Om någon blir beskjuten på detta sätt och om pilen går blodig ut ur hans hjärta, d. v. s. om han känner verklig ånger och föresätter sig att göra bättring, så skall han undfå min nåds olja, varmed alla hans lemmar skola läkas.»

Kristus talar till bruden och klagar över de judar, som korsfäste honom, men även över de kristna, som förakta honom och hans kärlek och rättvisa, i det de förmätet och medvetet synda mot honom och hans bud samt förakta Kyrkans bannlysningsdomar i falskt förlitande på hans barmhärtighet, varför han hotar dem med sin rättvisas stränga vrede.

BOK 4 - KAPITEL 99

Modern talar: »I denna tid pinades min Son. När Judas, hans förrädare, nalkades honom, böjde han sig mot honom (ty Judas var kortväxt), kysste honom och sade: 'Vän, varför har du kommit?' Och genast grepo andra honom; några drogo honom i håret, andra spottade på honom.»

Därefter talade Sonen och sade: »Jag aktas såsom en mask, vilken ligger såsom död om vintern och på vilken de förbigående spotta och trampa på ryggen. Judarna behandlade mig i dag såsom en mask, ty de ansågo mig vara den smädligaste och uslaste varelse. Så förakta mig även de kristna, ty allt vad jag gjort och utstått av kärlek till dem, det räkna de för fåfänglighet. De trampa också på min rygg, när de mera frukta och värda en människa än mig deras Gud och när de hålla min rättvisa för intet och efter sitt godtycke vilja bestämma tid och sätt för mitt förbarmande. Vidare slå de mig så att säga på tänderna, när de efter att hava hört mina bud och mitt lidande säga: 'Låtom oss i detta livet göra vad som förnöjer oss; himmelriket skola vi få i alla fall; ty om Gud ville låta oss förgås eller straffa oss i evighet, så hade han icke skapat oss och icke heller återlöst oss med en så bitter pina'. Därför skola de lära känna min rättvisa, ty liksom icke ens det minsta goda skall bliva obelönat, så skall heller icke det minsta onda förbliva ostraffat.

De förakta mig även och trampa så att säga på mig, när de icke akta på Kyrkans

domar, nämligen bannlysningen. Liksom de bannlysta offentligen undvikas av alla andra, så skola därför dessa skiljas från mig, ty när en människa vet sig vara bannlyst men icke bryr sig om det, skadar bannlysningen värre än ett lekamligt svärd. Fördenskull vill jag, som nu liknar en mask, vakna till liv genom min förfärliga dom, och jag skall komma så förfärlig, att de, som se mig, skola säga till bergen: 'Fallen över oss och döljen oss för Guds vredes åsyn'.»

Kristus talar till bruden och säger henne, att hon är såsom den Helige Andes giga, på vilken han framkallar ljuva toner i världen till sin heder och folkens nytta, varför han till det yttre vill försilvra henne med goda seder och vishet och till det inre förgylla henne med sann ödmjukhet och hjärterenhets.

BOK 4 - KAPITEL 100

Sonen talar till bruden: »Du bör vara såsom en giga, på vilken lekaren framkallar ljuva toner. Den som äger gigan försilvrar henne utvändigt, att hon må synas dyrbarare, och förgyller henne invändigt med varaktigt guld. Så bör även du vara försilvrad med goda seder och mänsklig visdom, så att du förstår vad du är skyldig Gud och din nästa och vad som gagnar din själ och din kropp till den eviga frälsningen. Invändigt bör du vara förgylld med ödmjukhet, så att du icke traktar efter att behaga någon utom mig och icke fruktar att misshaga människorna för min skull. Lekaren gör vidare tre ting med sin giga.

Först sveper han henne i sindal, att hon ej skall få fläckar. För det andra gör han ett fodral, vari hon kan förvaras. För det tredje gör han ett lås till fodralet, så att hon ej må borttagas av någon tjuv. På samma sätt bör du svepas i renhet, så att du icke mera vill befläckas vare sig i begär eller lust. Sträva gärna efter att vara ensam, ty umgänge med onda människor fördärvar goda seder. Låset betecknar den samvetsgranna vården om dina sinnen och allt ditt inre, så att du i alla dina handlingar ger akt på, att du ej måtte bedragas genom djävulens försåt. Men nyckeln är den Helige Ande, vilken öppnar ditt hjärta, såsom det täckes mig, till min ära och människornas gagn.»

Guds moder talar och säger, att hennes Sons hjärta är sötast, renast och ljuvligast samt så överflödande rikt på kärlek, att syndaren, även om han stode vid fördörelsens portar men ropade till honom och vore villig att bättra sig, genast skulle räddas, och hon säger även, att man når fram till Guds hjärta både genom den sanna ångerns

ödmjukhet och genom det fromma och flitiga betraktandet av hans pina.

BOK 4 - KAPITEL 101

Guds moder talar: »Min Sons hjärta är så sött, så sött som honung och så rent, så rent som den allra klaraste källa, ty allt vad dygd och godhet heter går fram därur liksom ur en källa. Han är även allra ljuvligast. Ty vad är ljuvligare för en vis människa än att betrakta hans kärlek i hans skapelse och återlösning, i hans arbete och lära, i hans huldhet och tålmod? Hans kärlek är förvisso icke flytande såsom vatten, utan utsträckt och varaktig, ty hans kärlek förbliver hos människan ända till det yttersta, så att syndaren, om han ock stode vid fördörelsens portar, skulle räddas därifrån, om han ropade och ville bättra sig. Nu finns det två vägar att komma fram till Guds hjärta. Den första är den sanna ångerns ödmjukhet, och den leder människan fram till Guds hjärta och det andliga samtalet med honom. Den andra vägen är betraktandet av min Sons pina. Det avlägsnar hårdheten från människans hjärta och gör, att hon glatt hastar till Guds hjärta.»

Bruden får i en vision uppleva domen över en munks själ. Kristus är domaren, den heliga jungfrun är förebedjerska, och djävulen anklagar själen grymt för svåra synder.

BOK 4 - KAPITEL 102

Guds moder talade till Sonen och sade: »Mitt käromål är stort. Fastän du vet allt, vill jag dock framföra det för hennes skull, som står här.» Sonen svarade: »Åt mig är all domsmakt given, och mig tillkommer det att döma över allting. Till en rättvis domare höra emellertid nio goda ting. För det första att uppmärksamt lyssna. För det andra att överväga och bedöma det framlagda. För det tredje viljan att döma rättvist. För det fjärde att utforska orsaken till rättstvisten. För det femte att utforska hur lång tid tvisten pågått, ty en svår skada kan uppkomma av domens uppskjutande.

För det sjätte att utforska hurudana vittnena äro, att förhöra dem och undersöka om de stämma överens samt att se, om den ene av de tvistande har fler vittnen än den andre. För det sjunde att icke vara brådstörtad eller räddhågad i domen och icke frukta våld, skada eller vanheder för sanningens skull. För det åttonde att icke taga hänsyn till vissa människors böner eller gåvor. För det nionde att vara opartisk vid dömandet, att döma den rike på samma sätt som den fattige, broder och son på samma sätt som främmande och att icke handla emot sanningen för någon världslig fördels skull. Säg nu, käraste moder, vad du har på hjärtat!»

Modern svarade: »Två strida med varandra. De hava två olika andar: i den ene bor en god, i den andre en ond ande. De strida om det som du köpt med ditt blod, den ene för att döda, den andre för att giva liv. Hos den ene bor kärlek och lydnad, hos den andre hat och högmod. Fäll därför domen!»

Sonen frågade: »Hur många vittnen har din vän, och hur många har den andre?»

Modern svarade: »Min vän har få, men min ovän har många vittnen, som väl veta sanningen och dock försmå att höra den.»

Sonen svarade: »Jag skall fälla en rättvis dom.»

Modern sade: »Min vän anklagar icke, ty för honom är det nog med bara hans kropps uppehälle, men jag, som är hans härskarinna, anklagar, på det att icke ondskan måtte få överhand».

Sonen svarade: »Jag skall göra som du vill. Men, såsom du vet, måste den kroppsliga domen gå före den andliga, och ingen får dömas, om icke synden blivit fullkomnad.» Modern frågade: »Min Son, ehuru vi veta allt, frågar jag dock för hennes skull som står här, vilken lekamlig och vilken andlig dom som skall fällas över denne».

Sonen svarade: »Den kroppsliga domen är, att hans själ skyndsamt skall skiljas från kroppen och att hans hand skall bliva hans död. Den andliga domen är, att hans själ skall hängas i helvetets galge, som icke består av rep utan av en het, brännande eld, ty han är ett får, som farit vilse från sin hjord.»

Då talade en av Sankt Augustinus' munkar till domaren och sade: »Herre, intet har du gemensamt med honom. Du kallade honom till lugnet, och han glömde det; hans lydnad är brusten, hans namn utplånat och hans gärningar inga.»

Domaren sade: »Hans själ är icke närvarande vid domstolen för att svara». Djävulen inföll: »Jag vill svara. Om du kallade honom till lugnet från världens stormvågor, så kallade jag honom från den högsta bergstopp ned i den djupaste grav. Han är mest villig att lyda mig, och hans namn är ärofullt inför mig.»

Domaren sade: »Förklara närmare vad du menar!»

Djävulen svarade: »Det skall jag göra, ehuru ogärna. Du kallade honom från de världsliga bekymrens stormvågor till det andliga livets lugn såsom till en god hamn, men han räknar det för intet och längtar mera efter de världsliga omsorgerna. Den höga bergstoppen betecknar den uppriktiga ångern och bikten.

Den som förverkligar dessa fullkomligt, han talar med dig, den Allsmäktige, och når fram till ditt majestät. Från denna den högsta bergstopp har jag störtat ned honom, så att

han föresätter sig att synda ända till slutet, håller synden för intet och din rättvisa för fåfänglighet. Den djupa graven betecknar hans frosseri och vinningslystnad, ty liksom en mycket djup grav icke lätt kan fyllas igen, så är hans vinningslystnad omättlig. Hans namn är munk, och munkens namn är att bevara sig och avhålla sig även från det tillåtna, men allt detta är utplånat hos honom, och nu kallas han Saul.

Liksom Saul har han vikit bort från lydnaden. Hans lydnad är brusten, ty liksom de båda ändarna av ett rämnat träd icke kunna fästas ihop på grund av trädets murkenhet, så kunna icke längtan till det himmelska och kärleken till Gud, vilka äro såsom lydnadens tvenne ändar och föreningspunkter, fästas samman i hans lydnad, ty han lyder endast för världslig nyttas och för sin egen viljas skull, och hans gärningar överensstämma med mina. Ty fast jag icke läser eller sjunger någon mässa eller gör allt vad han gör, så utför han dock, när han gör allt detta enligt min vilja, mina gärningar, ja de kunna kallas mina gärningar.

Ty när han förrättar mässan, träder han i sin förmäthenhet fram till dig, och på grund av denna förmäthenhet uppfylles han ännu mer av min ondska. Han sjunger för människors beröm. När jag visar honom min rygg, vänder han sin rygg åt mig, och när jag vill, vänder han sin buk till min buk, d. v. s. han fullkomnar all sin lusta enligt min vilja, och allt vad han gör, det gör han för detta livets och för sin egen viljas skull. Därför äro hans gärningar mina gärningar.»

TILLÄGG

Därefter visade sig samma själ blind och skälvande. En neger följde henne, ända tills de kommit fram till domaren, som sågs sitta på en tron, omgiven av en stor skara. Negeren sade: »Domare, tilldöm mig denna själ! Hon är ju själv närvarande nu, och hennes lekamliga dom har du fällt.» Och negern tillade: »Du sade, att hans hand skulle bliva hans död, och det har slagit in.»

Domaren sade: »Detta kan förstås på två sätt: antingen så, att en ond gärning blev anledningen till hans död, eller så, att hans kroppsliga hand förkortade hans kropps liv.» Negeren svarade: »Bådadera är sant. Ty hans oblyga leverne dräpte hans själ, och hans otålighet öppnade hans köotts sår, varav han dog».

Domaren sade: »Du har tidigare anklagat denna själ för att hon i allt följde din vilja, för att du störtade ned henne från den högsta bergstopp och för att hon vände sin buk till dig. Låtom oss nu höra, vad själen säger själv». Och domaren likasom vände sig mot själen och sade: »O själ, du hade förstånd till att skilja mellan gott och ont. Varför kastade du då prästens hedersamma namn under dina fötter?» Själens svarade: »Jag hade

visserligen förstånd, men jag följde hellre min egen vilja, ty jag kunde icke tro, att en så stor makt doldes under en så ringa gestalt».

Domaren frågade vidare: »Du visste, att klosterlivets fullkomning är ödmjukhet och lydnad. Varför smög du dig in såsom en varg i fårskepnad?» Själen svarade: »För att jag skulle undgå världens smälek och kunna föra ett lugnare liv». Domaren ställde en tredje fråga: »O broder, och dock icke min, du såg fromma bröders exempel och hörde heliga mäns ord; varför följde du icke dessa?» Själen svarade: »Allt det goda, som jag hörde och såg, var mig förhatligt och mödosamt, ty jag hade bestämt i mitt hjärta att hellre följa min vilja och mina seder än helgonens seder».

Domaren frågade för det fjärde: »Månne du flitigt idkade fastor, böner och skriftermål?» Själen svarade: »Ja, jag idkade fastor och böner, men jag gjorde det såsom den, vilken säger det minsta, på det att han måtte tackas, och döljer det mesta, på det att han ej måtte misshaga». Domaren frågade: »Månne du icke hade läst, att varje människa måste avlägga räkenskap över den minsta skärv?» Då utbrast själen med högljudd jämmer: »Ja, herre, jag läste det och visste det i mitt samvete, men jag trodde, att din barmhärtighet var så stor, att du icke ville straffa i evighet. Därför var det min vilja att göra bättring på ålderdomen, men smärtan och döden kommo så hastigt över mig, att när jag ville bikta, så hade jag förlorat minnet, och min tunga var liksom fjättrad.»

Då ropade djävulen: »O domare, så sällsamt Själen dömer sig själv. Hon bekänner nu på ofruktsamt sätt sin synd, och dock vågar jag icke lägga min hand på henne förutan din dom.»

Domaren sade: »Det är gjort och fullbordat.» Då försvunno negern och själen liksom sammanbundna och foro med stort tordön till helvetet.

Domaren sade till sist: »Allt detta har skett på ett ögonblick, men för att du skulle förstå det, har det visat sig såsom havande ägt rum i tiden, på det att du skulle se och lära känna och frukta Guds rättvisa.»

Kristi brud såg under bönen, hur den helige Dionysius bad för Frankrikes rike till Jungfru Maria.

BOK 4 - KAPITEL 103

När jag bad, såg jag huru den helige Dionysius talade till Jungfru Maria och sade:

'Du är barmhärtighetens drottning. Åt dig är all barmhärtighet given, och du har blivit Guds moder för de eländas frälsnings skull. Förbarma dig därför över ditt och mitt Frankrike! Det är ditt, emedan dess inbyggare hedra dig i mån av sina krafter. Det är mitt, emedan jag är deras skyddspatron och de ha förtroende till mig. Du ser ju, hur själar sväva i fara i varje stund, hur människors kroppar kastas till marken som villebråd, och vad värre är: hur själar liksom snöflingor fara ned till helvetet. Sänd dem därför tröst och bed för dem, ty du är allas härskarinna och hjälparinna.' Guds moder svarade: 'Stig fram till min Son och låtom oss för hennes skull, som står här, höra vad han svarar'.»

Guds moder beder jämte den helige Dionysius och andra helgon till samme sin Son för Frankrike, eftersom krig råder mellan detta lands och Englands båda konungar, vilka liknas vid två mycket rovgiriga vilddjur.

BOK 4 - KAPITEL 104

Modern talar till Sonen och säger: »Välsignad vare du, min Son! Det står skrivet, att jag kallades välsignad, jag som burit dig i skötet, men svarade, att även den är välsignad, som hör dina ord och bevarar dem.

Alltså, min Son, jag är den, som mindes dina ord och bevarade dem i mitt hjärta. Därför drager jag mig till minnes ett ord, som du sagt, nämligen till Petrus, då denne frågade, huruvida man ända till sju gånger skulle förlåta den som felade. 'Man bör förlåta honom', svarade du, 'ända till sjuttio gånger sju'. Du ville därmed beteckna, att så ofta någon ödmjucar sig med vilja att bättra sig, så är du beredd att giva barmhärtighet.» Sonen svarade: » Jag giver dig det vittnesbördet, att mina ord slog rot i dig, såsom det korn, vilket sås i fet jord och giver hundrafaldig frukt. Likaså bära dina dygdiga gärningar glädjens frukt för alla. Bed därför vad du vill!»

Modern sade då: »Jag beder dig jämte Dionysius och andra dina helgon, vilkas kroppar finnas i detta franska konungarikets jord men själar i himmelen: Förbarma dig över detta rike! Ty (för att tala i liknelse för hennes skull, som här är närvarande i anden) jag ser likasom två mycket vilda djur, vart och ett av sitt slag. Det ena är ytterst girigt att sluka allt som det kan hava, och ju mer det får, desto mer hungrar det, och aldrig stillas dess hunger.

Det andra vilddjuret försöker stiga upp över alla andra. Dessa vilddjur ha tre onda ting. För det första ha de en skräckinjagande röst. För det andra äro de fulla av förfärlig eld. För det tredje åstundar vart och ett av dem att uppsluka det andras hjärta, och det

ena söker med sina tänder i det andra djurets rygg för att finna en väg till hjärtat, så att det kan bita och döda. Det andra har munnen uppspänd framför det andras bröst och vill där söka en ingång till hjärtat.

Den skräckinjagande rösten av dessa vilddjur höres vida, och alla djur, som komma med öppen mun, bliva brinnande av dessa vilddjurs eld och falla därför ned döda, medan de djur, som komma med slutna mun, berövas all sin ull och gå bort nakna. Med dessa två vilddjur förstås två konungar, nämligen Frankrikes och Englands. Den ene konungen mättas ej, ty han krigar för girighets skull. Den andre konungen försöker stiga upp, och alltså äro båda fulla av vredens och girighetens eld. Vilddjurens röst är sådan: 'Mottag guld och världens rikedomar, att du ej må spara de kristnas blod'. Vart och ett av dessa vilddjur önskar det andras död, och därför söker vart och ett det andras plats för att skada det. Den söker skada i ryggen, som önskar att hans orättvisa måtte låta som rättvisa och att den andres rättvisa må sägas vara orättvisa.

Den söker skada hjärtat i bröstet, som vet sig hava rättvisan och därför gör stor skada, i det han icke aktar på andras fördärv och elände och icke har gudlig kärlek i sin rättvisa. Därför söker han tränga in i bröstet, ty han har större rättvisa till riket, och med denna rättvisa har han högmod och vrede. Den andre däremot har mindre rättvisa, och därför brinner han av girighet. De andra djuren, som komma med öppen mun, det är de, som på grund av girighet komma till dem.

Deras öppna munnar fyllas av dem som kallas konungar men i verkligheten äro förrädare. De kasta nämligen i överflöd penningar och gåvor i deras mun och göra dem på detta sätt brinnande till krig, så att de falla ned döda; deras gods bliver då kvar, men deras kroppar mottagas av jorden, maskar gnaga deras hjärtan, och djävlarerna taga deras själar. Och så röva dessa båda konungar många själar från min Son, vilken återlöst dem med sitt blod. Men de djur, vilka berövas sin ull, äro enfaldiga människor, som nöja sig med sitt gods. De gå i striden i den tron, att de hava rättvisan på sin sida och att kriget är rättvist, och därför mista de sin ull, nämligen sina kroppar, genom döden. Men deras själar mottagas i himmelen. Därför, min Son, förbarma dig över dem!»

Sonen svarade: »Emedan du ser allt i mig, må du, medan denna närvarande brud hör på, säga: vilken rättvisa är det, att dessa konungar bönhöras?» Och modern svarade: »Jag hör tre röster. Den första rösten är dessa konungars. En av dem tänker så: 'Om jag hade mitt, skulle jag ej bry mig om att hava annat, men jag fruktar att gå miste om allt'. Och av denna fruktan (han fruktar nämligen världens smälek) vänder han sig till mig med orden: 'O Maria, bed för mig!' Men den andre konungen tänker så här: 'O att jag vore i min förra ställning! Jag är trött.' Därför vänder sig även han till mig. Den andra rösten är allmogens, som dagligen beder till mig om fred. Den tredje rösten är dina

utvaldas. Dessa ropa: 'Vi begråta ej de dödas kroppar, icke skadorna, icke fattigdomen, utan själarnas fall, de som dagligen sväva i fara. Bed därför, o Vår Fru, din Son, att själarna måtte räddas!' Fördenskull, min Son, förbarma dig över dem!»

Sonen svarade: »Det är skrivet, att för den klappande skall varda upplåtet, att den som ropar skall få svar, och att den som beder skall få. Men liksom var och en, som klappar, är utanför dörren, så äro ock dessa konungar utanför dörren, ty mig hava de icke i sig. Likväl skall det för din skull upplåtas åt dem, som bedja.»

Kristus talar till bruden och säger henne det sätt, på vilket fred bör vinnas mellan Frankrikes och Englands konungar, och att dessa konungar, om de icke lyda, skola straffas hårt.

BOK 4 - KAPITEL 105

Sonen talar: »Jag är en konung, som bör fruktas och hedras. Därför skall jag för min moders böners skull sända dem mina ord. Jag är den sanna freden, och där freden är, där är förvisso jag. Om alltså dessa båda kungar, Frankrikes och Englands, vilja hava fred, så skall jag giva dem den eviga freden. Men sann fred kan ej vinnas, såframt icke sanning och rättvisa älskas. Därför behagar det mig, emedan den ene av konungarna har rättvisan, att fred kommer till stånd genom giftermål; på detta sätt kan riket tillfalla den rättmätige arvingen. För det andra vill jag, att de äro ett hjärta och en själ, i det de öka den heliga kristna tron, där det lämpligen kan ske till min heder.

För det tredje må de taga bort de olidliga pålagorna och sluta med sina svekfulla funder samt älska sina undersåtars själar. Men om den konung, som nu innehar riket, icke vill lyda, så må han veta, ja vara säker på, att han icke skall hava framgång i sina gärningar: i smärta skall han sluta sitt liv och lämna riket i elände och nöd, och hans son och ätt skall hemfalla åt vrede, smälek och skam, så att alla skola förundra sig. Om den konung, som har rättvisan, däremot vill lyda, så skall jag hjälpa honom och strida för honom. Men om han icke lyder, så skall han icke nå sin åstundans mål utan i stället mista det han fått, och en smärtefull utgång skall förmörka den fröjdefulla begynnelsen. Dock skall det franska riket, när dess män antagit sann ödmjukhet, få den rättmätige arvingen och lyckosam fred.»

Kristus säger till bruden, att hon ej bör vara rädd för att bryta avhållsamheten, om hon

blott lyder sin andlige fader, ty detta är icke synd. Han förmanar henne även att vara stark och ståndaktig, ständigt stå emot frestelserna och hava en fast vilja att framhärda i det goda, såsom fordom Jungfru Maria, David och Abraham.

BOK 4 - KAPITEL 106

Sonen talar: »Varför fruktar du? Även om du åte fyra gånger om dagen, skulle det icke tillräknas dig såsom en synd, blott du gjorde det med dens tillåtelse, som du skall lyda. Var därför stark och ståndaktig! Du bör vara såsom en riddare, vilken i striden fått flera sår men giver sina ovänner mycket värre sår tillbaka och blir desto ivrigare att kämpa, ju häftigare han ansättes av fienderna. Så bör även du slå din ovän tillbaka och vara ståndaktig, och du bör hava en förnuftig vilja att härda ut i det goda.

Men du slår djävulen, när du icke samtycker till frestelsen utan manligen står emot, i det du sätter ödmjukheten emot högmodet, återhållsamheten emot frosseriet. Du är ståndaktig, när du i hemsökelsen icke knotar mot Gud utan glatt tål allting, anser det vara en följd av dina synder och tackar Gud. Din vilja är förnuftig, när du icke åstundar belöning utom efter min vilja och helt antvardar dig i mina händer.

Det första goda - nämligen att slå ovännen tillbaka - hade icke Lucifer, ty denne lydde genast sin ingivelse, och så gjorde han ett fall, från vilket han ej kan upprättas, ty liksom han icke haft någon, som eggat honom till hans ondskas, så skall han ej heller få någon, som upprättar honom. Det andra goda, nämligen ståndaktigheten, hade icke Judas, utan han förtvivilade och gick så och hängde sig. Det tredje goda, nämligen den goda viljan, hade icke Pilatus, ty denne hade en ivrigare vilja att behaga judarna och bevara sin egen heder än att befria mig.

Men det första goda, nämligen att slå ovännen tillbaka, hade min moder, som gav tillbaka alla de frestelser som djävulen hemsökte henne med, och slog honom igen. Det andra goda hade David, som var tålig under motgångarna och ej råkade i förtvivlan, när han föll. Det tredje goda, nämligen den fullkomliga viljan, hade Abraham, som lämnade sitt fosterland och t.o.m. offrade sin ende son. Dessa må du alltså efterlikna i mån av dina krafter.»

Kristus uppmanar bruden, d. v. s. själen, att städse samvetsgrant bevara den uppriktiga ångern, Gudskärleken och den ståndaktiga lydnaden samt försmå dem, som försmå lydnaden, avhållsamheten och det goda tålamodet. Han varnar även en andlig man, så att icke denne så småningom låter sitt samvete förgrovas och förblindas under

ljusets skepnad.

BOK 4 - KAPITEL 107

En ängel av underbar skönhet visade sig. Andra änglar talade till honom och sade: »Vän, varför bjuder du vår Gud en tom nöt?»

Han svarade: »Fastän I veten allting, talar jag dock för hennes skull, som står här. Jag känner aldrig bedrövelse, eftersom jag ständigt njuter vår Guds närvaro. Hans vilja uppfyller jag till själarnas förkovran så, att jag aldrig saknar hans närvaro. Även om jag icke bjuder honom en välsmakande nöt, frambär jag dock något ljuvligt och angenämt, nämligen en nyckel av renaste guld, ett silverkäril och en krona av dyrbara stenar. Nyckeln betecknar en uppriktig ånger över synderna; en sådan öppnar Guds hjärta och leder in syndaren i Guds hjärta. Kärilet är den gudliga förnöjelsen och kärleken, vari Gud ljuvligen vilar med själen. Kronan är den ståndaktiga och glada lydningen.

Dessa tre ting fordrar min Gud av den fromma själen. Men ehuru denna själ, som är anförtrodd i min vård, föraktat dem, återgiver jag dock åt Gud det som själen bjudit honom; Guds heder bliver icke mindre fördenskull. Ångerns nyckel förefaller tyvärr denna själ så mödosam, att hon inte ens vill tänka på den. Gudskärlekens käril är henne så bittert, att hon på intet vis kan fördraga dess vällukt. Ty hur skulle den andliga sötman kunna förefalla henne ljuv, när köttets vällust är så djupt rotad i henne? Två motsatta ting kunna ju icke sämjas i ett och samma käril. Lydnadens krona är henne tung att bära, ty hennes egen vilja behagar henne så mycket, att det tyckes henne behagligare att följa den än Guds vilja.»

Därefter vände sig ängeln till Gud och sade: »Herre, se här kärilet, nyckeln och kronan, till vilka denna själ har gjort sig ovärdig. När skalet brister, syns det, att det inuti är fullt av smuts, ehuru det borde ha varit fullt av den sötaste honung. Mitt uti skalet ligger en orm. Skalet är hjärtat, och när det brister i döden, visar det sig vara fullt av världslig åtrå, vilket är såsom smuts. Ormen är själen, som borde lysa klarare än solen och glöda hetare än lågan men som nu blivit en orm, fylld av gift samt skadlig och fördärvbringande för sig själv allena.»

Nu talade Herren till bruden och sade: » Jag vill genom en liknelse säga dig, hur denne man är beskaffad. Det var en man, som stod, och en annan, som kom gående emot honom. Båda hade ansiktet vänt mot varandra. Den, som nalkades, sade: 'Herre, det är ett mellanrum mellan oss. Visa mig den väg, på vilken jag skall gå! Jag ser ju, att du är den utan all jämförelse mäktigaste, den utan allt övervägande ljuvigaste och den bästa av alla, ja den, från vilken all godhet stammar och utan vilken ingen är god.'

Den andre svarade: 'Vän, jag skall visa dig en tredubbel väg, vilken dock mynnar ut i en enda. Följ den! Den är stenig i början men mycket jämn på slutet. Den är mörk när du börjar gå den men den blir mycket ljus längre fram. Den är bitter till en tid men blir högst ljuvlig på sistone.' Han sade: 'Visa mig blott vägen, så skall jag villigt följa den! Jag ser nämligen att det är farligt att dröja och vådligt att villas bort från vägen men ytterst gagneligt att följa den. Uppfyll därför min begäran och visa mig den riktiga vägen!'

Jag, allas Skapare, är den, som står oföränderlig och evigt orubblig. Denne man nalkades mig, när han älskade mig och icke åstundade något så högt som mig. Jag vände mitt ansikte mot honom, när jag uppväckte gudomlig tröst i hans själ och när världens glädje och all köttlig lust blev honom förhatlig. Jag visade honom en tredubbel väg, i det jag icke talade med lekamlig röst utan hemligen inspirerade hans själ på samma sätt varpå jag nu öppet inspirerar din själ.

För det första visade jag honom nämligen, att han skulle vara lydig mot mig, sin Gud och sina förmän, men han svarade mig invärtes, i det han tänkte så i sitt sinne: 'Detta gör jag icke, ty min förman är hård och icke kärleksfull, och därför kan jag icke lyda honom med glad vilja'. Jag visade honom den andra vägen, som bestod i att fly köttets lusta och följa min gudomliga vilja, fly frosseriet och följa återhållsamheten. Dessa vägar leda nämligen till den sanna lydningen. Han svarade mig emellertid: 'Ingalunda!

Min natur är svag, och därför måste jag äta och sova så mycket jag behöver, tala för att ha glädje därav och skratta för att lätta mitt sinne.' Jag visade honom även den tredje vägen, som bestod i att hava gott tålamod för min, sin Guds, skull. Tålamodet leder nämligen till avhållsamhet och from lydning. Men han svarade mig: 'Så gör jag icke. Om jag tål den skymf, som vederfares mig, så kommer jag att bli ansedd som dum. Om jag är simplare klädd än andra, kommer jag att bli föraktad av alla.

Och om det finns någon ofullkomlighet i mina lemmar, så är det nödvändigt att jag gör någonting för att behaga människorna, så att denna brist blir utjämnad.' Så kämpade vi», sade Herren, »jag och hans samvete, ända tills han avlägsnade sig från mig och vände nacken till mig och icke ansiktet. Detta gjorde han, när han ville lyda blott i det som behagade honom och vara tålig blott på det villkoret, att han intet förlorade av världens vänskap.

Nu arbetar djävulen på att göra honom alldeles blind och stum samt söker fjättra hans händer och fötter och föra honom till helvetets mörker. Djävulen gör mannen blind, när denne tänker så: 'Gud har återlöst mig med sitt lidande. Han vill icke låta mig gå förlorad, ty han är barmhärtig. Även om människan kränker honom varje stund, rannsakar Gud icke synden så strängt.' Av detta framgår, att hans tro icke är stadig. Han

kan ju finna i mitt evangelium, att jag kräver räkenskap över ord, hur mycket mera då över gärningar! Och där kan han även finna, att den rike mannen fick sin grav i helvetet, icke för att han rånat utan för att han illa nyttjat det som förlänats honom. - Djävulen gör denne man stum, när han hör mina vänners exempel och ord men säger, att ingen numera kan leva så. Därav framgår, att han har ringa hopp.

Ty jag, som förunnat mina vänner att leva ett gott och kyskt liv, jag vore även i stånd att förunna honom detta, om han hoppades på mig. Djävulen binder händerna på honom, när han älskar något annat mer än mig och är innerligare fäst vid världen än vid min ära. Han må alltså giva akt på att djävulen icke bringar honom på fall, när han eftertraktar det världsliga, ty denne lägger ut sin snara där man är minst försiktig.

Djävulen fjättrar hans fötter, när han icke giver akt på sina tankar och känslor eller begrundar det sätt på vilket han frestas och när han eftersträvar sin nästas och sin egen nytta på det sättet, att han ej ger akt på sin själs välfärd. Fördenskull må han begrunda vad jag sagt i evangeliet: att den man, som lägger handen vid plogen, ej må se sig tillbaka, och att den, som börjat med något mycket nyttigt, ej må gå tillbaka till det som är mindre nyttigt. Djävulen lägger ett band om hans hjärta, när han gör hans vilja så benägen för det onda, att han tycker sig åtnjuta och vill åtnjuta världens ära, ja vill fortsätta att leva på detta sätt. Djävulen för honom slutligen till mörkret, när han tänker så: ' Jag bryr mig föga om, huruvida härligheten eller straffet faller på min lott'. Ve honom, om han hamnar i sådant mörker!

Om han vill omvända sig till mig, skall jag emellertid skynda emot honom som en fader. Men då fordras, att han har vilja att själv göra vad han kan. Ty liksom det icke är tillåtet för mannens son att taga någon till hustru emot sin egen vilja, så är detta icke heller möjligt för Jungfruns Son. Viljan är nämligen det verktyg, varmed den gudomliga kärleken ledes in i själen. Ty liksom en mjölnare, som vill klyva kvarnstenar, letar upp sprickor, där han först passar in de finare instrumenten och sedan de grövre, till dess stenen går itu, så söker jag upp den goda viljan, vari jag ingjuter min nåd; sedan, när gärningarna bliva större och viljan gör framsteg, ökas även nåden, till dess stenhjärtat förvandlas till ett köthjärta och köthjärtat till ett andligt hjärta.»

FÖRKLARING

Denne var prior på Sicilien nära Etna. Till honom riktades följande uppenbarelse.

TILLÄGG

Guds Son talar: »Denne broder undrar, varför mina apostlar Petrus och Paulus så

lång tid vilat i katakomberna, nästan bortglömda. Jag giver dig följande svar: Den gyllene skriften säger, att Israels barn så länge dvaldes i öknen emedan ondskan hos de hedningar, vilkas land de skulle besitta, ännu ej hade upphört. Så förhöll det sig även med mina apostlar. Ännu hade icke den nådens tid kommit, då mina apostlars kroppar skulle upphöjas, ty först skulle prövningens tid komma och sedan krönandets, och ännu voro icke de födda, som skulle uppleva lyckan av apostlarnas upphøjelse.

Men nu kan du fråga, huruvida deras kroppar åtnjöto någon ära under den tid, då de vilade under jorden. Jag svarar dig, att mina änglar bevakade och hedrade dessa saliga kroppar, ty liksom man omsorgsfullt odlar upp den plats, där rosor och andra örter skola planteras, så bereddes och ärades långt i förväg dessa katakomber, över vilka änglar och människor skulle fröjdas. I världen finnas många platser, där helgons kroppar vila, men inga sådana som denna plats. Ty om man skulle räkna upp de helgon, vilkas kroppar äro jordade där, bleve det knappast trott. Därför skola, liksom en sjuk människa vederkvickes av god lukt och mat, de människor, som komma till denna plats med uppriktigt sinne, bliva andligen vederkvickta och undfå sann förlåtelse för sina synder, var och en enligt sitt liv och sin tro.»

Samme broder greps av djup ånger vid fru Birgittas ord. Han hörde tre nätter å rad en röst säga: »Skynda, skynda, kom, kom!» På fjärde dagen blev han sjuk, tog sakramenten och dog. Detta hände i Rom.

Kristus talar till bruden och säger, att tre helgon behagat honom mer än andra, nämligen Jungfru Maria, Johannes Döparen och Maria Magdalena, och han prisar även den kloka avhållsamhet, som dessa iakttagit i mat, sömn och klädedräkt.

BOK 4 - KAPITEL 108

Sonen talar: »Det var tre helgon, som behagade mig mer än andra, nämligen min moder Maria, Johannes Döparen och Maria Magdalena. När och efter det att min moder blivit född, var hon så skön, att det icke fanns någon fläck på henne.

Detta förstodo djävlarne, och de sörjde så bittert, att det (för att tala i liknelse) var som om en röst av djävlar då hade ropat från helvetet och sagt: 'En jungfru framgår så dygdigt och underbart, att hon höjer sig över allt i himmel och på jord och träder ända fram till Guds säte. Men om vi gå fram emot henne med alla våra snaror, bryter hon sönder dem alla, och de brista såsom lin, ja gå sönder som gamla snören. Om vi komma emot henne med all vår ondska och vår orenhet, sönderskär hon det alltsammans, liksom

lien skär sönder gräset. Och om vi kasta all vällust och all världens förnöjelse över henne, så utsläckes alltsammans fortare än en eldgnista av vattenströmmen.'

När Johannes Döparen var född, misshagade även han djävlarne, så att det var som om en röst i denna stund ropade från helvetet och sade: 'Nu är en sällsam gosse född. Vad skola vi göra? Om vi gå emot honom med övermod, föraktar han att höra oss och vill ingalunda lyda våra ingivelser. Om vi breda ut rikedomar för hans blick, så vänder han nacken åt oss och vägrar att se, och han är likasom död för vällusten och kan icke känna den.'

När Maria Magdalena blivit omvänd, sade djävlarne: 'Hur skola vi få tillbaka henne? Nu ha vi förlorat ett gott villebråd. Hon tvättar sig så ivrigt med tårarnas vatten, att vi icke våga rikta vår blick på henne. Hon höljer sig så med goda gärningar, att ingen smitta kan nå henne. Hon är så glödande och het i Guds tjänst och helighet, att vi ej våga nalkas henne.'

Hos dessa tre var själen härskaren och kroppen tjänaren. Deras själ hade tre egenskaper. För det första älskade den intet så som mig, sin Gud. För det andra ville den intet göra emot mig. För det tredje ville den intet underlåta, som hörde till Gud. Men fastän dessa hade en sådan själ, föraktade de dock icke sin kropp och gävo den icke gift till mat eller törnen till dräkt och lade sig icke till vila i en myrstack, utan de unnade sig ett måttligt uppehälle till min heder och till själens nytta, kläder till kroppens betäckning och ej till högfärd, sömn till vila och säng till vederkvickelse. Dock skulle de, om de vetat att detta behagat mig och om jag givit dem nåd därtill, gärna ha tagit det allra beskaste till mat, törnen till dräkt och en myrstack till säng. Men emedan de betänkte att jag är rättvis och barmhärtig i allt, så voro de dels rättvisa mot sin kropp genom att tygla otillåtna böjelser, dels barmhärtiga och förståndiga i att vårda kroppen, så att den ej skulle gå under genom för hårt arbete och förstöras genom för våldsam möda.

Men nu kan du fråga: När de heliga eremiterna och de gamla fäderna hade så stor nåd, att somliga av dem icke åto mer än en gång i veckan och andra levde av den mat, som änglarna bragte dem, varför gav du då ej dessa en så stor nåd? Jag svarar dig: dessa heliga fäder erhöilo en sådan fasta av tre orsaker. För det första för att uppenbara min nåd och makt, på det att människorna måtte veta, att liksom jag uppehåller själen utan kroppslig föda, så kan jag även, om det skulle behaga mig, uppehålla kroppen utan föda. För det andra för att visa ett exempel: människorna skulle genom deras föredöme lära, att kroppslig möda och bedrövelse drager själen till himmelen.

För det tredje för att undvika synden, ty om köttets lust icke tyglas, drager den människan till den eviga pinan. För att människorna alltså skulle lära sig återhållsamhet

och det rätta sättet att leva, nyttjade jag, Gud och människa, fastän jag kunnat leva utan föda i världen, dock föda och kroppslig nödtorft, på det att människan i allt skulle tacka mig, sin Gud, och hava måttlig huggnad i denna världen och fullkomlig frihet hos helgonen i himmelen.»

Maria talar och säger, att den andliga människan, sedan hon blivit omvänd, genom botgöringens, kärlekens, ångerns och tålmodets arbete bör köpa tillbaka de tidigare, förlorade tiderna, så att hon icke må erbjuda tomma nötter åt Gud.

BOK 4 - KAPITEL 109

Maria talar: »Om man bjuder en förnäm herre nötter, händer det stundom, att några bland dem befinnas vara tomma, och dessa skola då fyllas, för att de må bliva honom välbehagligare. Så förhåller det sig även med andliga gärningar. Många göra många goda gärningar, för vilkas skull synden minskas, så att de ej komma till helvetet. Dock voro före dessa goda gärningar och mellan dem många tomma och fåfänga tider. Det är nödvändigt att alla dessa fyllas, om det finns tid att arbeta. Men om tiden icke räcker, så må ångern och kärleken ersätta allt. Sålunda erbjöd Maria Magdalena nötter åt Gud, d. v. s. goda gärningar. Bland dessa nötter voro somliga tomma, ty långa tider hade hon syndat, men dessa fyllde hon alla med tiden genom tålmod och arbete.

Johannes Döparen offrade så att säga fulla nötter åt Gud, ty han hade från sin ungdom tjänat Gud och offrat honom hela sin tid. Apostlarna åter offrade likasom halvfyllda nötter åt Gud, ty före deras omvändelse hade många av deras tider varit använda på ofullkomligt sätt. Men jag, som är Guds moder, offrade nötter, som voro fyllda och sötare än honung, ty jag var från min ungdom full av nåd och bevarad i nåden. Därför säger jag, att ehuru synden är människan förlåten, böra dock de förut tomma tiderna, medan människan har tid, köpas tillbaka genom tålmod och genom kärlekens arbete.»

Kristus undervisar bruden, hur man bör skilja mellan den gode anden och djävulens svek och huru man bör svara bådaderna.

BOK 4 - KAPITEL 110

Sonen talar: »Huru skall man igenkänna min ande? Det finns ju två andar, en god

och en ond. Jag skall säga dig det. Min ande är varm och verkar två goda ting. För det första verkar han, att man icke åstundar något annat än Gud. För det andra förlänar han största ödmjukhet och världsförakt. Den onde anden däremot är kall och varm: kall emedan han gör allt det, som är av Gud, bittert för människan; varm emedan han gör människan benägen för vällust och världens högfärd och eggjar henne att söka sitt eget beröm.

Han kommer inställsam som en vän, men han är såsom en bitande hund. Han kommer som en ljuvlig tröstare, men han är den värste förrädare. Därför skall du, när han kommer, säga till honom: 'Jag vill icke veta av dig, ty ditt slut är ont'. Men när den gode anden kommer, skall du säga: 'Kom, o Herre, såsom en eld och upptänd mitt hjärta, ty fastän jag är ovärdig att hava dig, behöver jag dig dock å min sida, ty du bliver icke bättre av mig och behöver mig icke, men jag bliver bättre genom dig, och utan dig är jag intet'.»

Sonen talar till bruden om de tre lagarna, nämligen Kyrkans, kejsarens och allmogens, och han förmanar henne, att hon själv må leva efter en fjärde lag, nämligen den andliga och gudomliga, i det hon i ödmjukhet, fast katolsk tro och fullkomlig, helgad kärlek åsidosätter allt för Guds skull, ty därigenom förvärvas andlig heder och himmelska rikedomar i den eviga härligheten.

BOK 4 - KAPITEL 111

Sonen talar till bruden och säger: »Det finns tre lagar. Den första är Kyrkans, den andra är kejsarens, den tredje är allmogens. Alla dessa lagar skrivs på döda djurs skinn. Men det finns en annan lag, en andlig lag, som ej skrives på skinn utan i livets bok, vilken aldrig går förlorad eller förtäres av ålderdom, aldrig blir till leda och aldrig äges med svårighet. Varje god lag bör inriktas på människosjälens frälsning och på att Guds bud måtte iakttagas, de onda begären flys och de goda gärningarna eftertraktas; dessa böra ju klokt åstundas.

Men nu finns det på den lag, som skrives på skinn, ett stycke, som handlar om att erhålla något. För att någon skall få någonting är ett av dessa fyra ting nödvändigt. Antingen må en gåva givas åt någon för bevisad kärlek och vänskap, eller också må den givas genom arv eller genom skifte eller som lön för ödmjukt fullgjord tjänst. Sammalunda förhåller det sig med den andliga lagen, ty den andliga lagen består i att förstå och älska Gud och njuta honom, och i denna lag finnas heder och andliga rikedomar, nämligen att utbyta allt skapat mot Skaparen, övergiva den egna viljan för

Guds skull, älska dygderna och försaka världen för himmelriket. Dessa rikedomar vinnas på fyra sätt.

För det första genom kärlek. Ty liksom en jordisk herre av kärlek ger gåvor åt någon, utan att mottagaren förtjänat detta, så skapade och återlöste jag i min godhet människan och har dagligen fördrag med henne; trots hennes otacksamhet bevisar jag henne heder. Därtill skall den, som älskar mig av hela sitt hjärta och intet åstundar förutom mig, på jorden vinna den dygd, som skrives i hjärtat med Guds finger, och i himmelen den ära, som skrives i livets bok, nämligen det eviga livet. För det andra erhålles andlig heder genom arv.

Jag köpte ju genom min mandomsanammelse och mitt lidande himmelriket åt människan och upplät det åt henne med arvsrätt. Ty liksom människan så att säga sålt sin gudomliga arvsrätt åt djävulen och fått ett litet äpple i utbyte mot den eviga glädjen, en förbjuden föda i stället för livets träd och falskhet i stället för sanning, så sönderslet jag, lydande min fader, olydnadens skrift; genom mitt hjärtas bittra plåga tillfyllestgjorde jag för äpplets sötma, genom min död förvärvade jag livets träd åt människan och genom tron på min mandom återförde jag människan och instiftade all sanning.

Därför skall var och en, som tror min sannings ord och efterföljer mig, genom arvsrätt vinna andliga rikedomar och min nåd. För det tredje erhålles andlig heder genom skifte, d. v. s. när människan skiljer sig från all den förnöjelse, som köttslig lusta skänker, och skiftar köttets vällust mot avhållsamhet, rikedomar mot fattigdom, heder mot försmädelse, jordiska fränder mot Guds vänners umgängelse och världens åsyn mot Guds skådande.

För det fjärde erhålles andlig heder på grund av ödmjukt bevisad tjänst, d. v. s. när människan tåligt strider i Guds tjänst såsom en tapper riddare i kriget, tjänar i ödmjukhet och trohet såsom en trogen tjänare, barmhärtigt och rättvist sköter det som blivit henne anförtrott, såsom en god förvaltare, och likt en god väktare står på vakt emot frestelserna. En sådan människa är värdig att hava den heder och de andliga rikedomar, som ej skrivs på djurs skinn utan i själen. Ty liksom den trefaldiga skrivna lagen är nyttig till att fullkomna rättvisan, så är den andliga lagen ljuvlig till att frambringa frukt.

Alltså, min dotter, sträva efter att vinna den andliga hedern genom kärlek, i det du icke älskar någonting så högt som mig; genom arv, i det du fast tror på allt vad Kyrkan bjuder; genom ödmjukhetens gärningar, i det du gör allt för min heders skull. Du är ju kallad i min lag, och därför bör du hålla min lag. Men min lag består i att leva enligt min vilja. Ty liksom en god präst lever efter Kyrkans lag, så må du leva efter min ödmjukhets lag och dana dig efter mina vänner. Varje timlig lag är ju dels inriktad på världens heder,

dels på dess försmående. Min lag är däremot endast inriktad på det himmelska, ty före mig och efter mig har ingen fullt förstått hurudan och hur ärorik himmelrikets ljuvlighet är, nej ingen mer än jag och den, för vilken jag velat uppenbara det.»

Kristus talar till bruden och säger, att hon noga må akta sig för högmodets last, så att hon icke förhäver sig över sina lemmars skönhet, sina rikedomar eller sin börd, ty den högmodige liknas vid en fjäril, som har breda vingar och en liten kropp.

BOK 4 - KAPITEL 112

Sonen talar till bruden: »Var icke upprörd för dessa människors högfärd, vilken snart skall försvinna. Det finnes nämligen ett slags insekt, som kallas fjäril. Den har breda vingar och liten kropp. För det andra har den mångfaldiga färger. För det tredje flyger den högt på grund av sin tunnhet och lätthet. Men eftersom den har föga styrka i kroppen, faller den hastigt ned på det som ligger närmast, på stenar eller stockar. Detta slags insekt betecknar de högmodiga. De hava breda vingar och liten kropp, ty deras sinne sväller av högmod liksom en luftfylld blåsbälg.

De tro sig nämligen hava allt för sina egna förtjänsters skull, hålla sig för bättre och värdigare än andra och skulle gärna breda ut sitt namn över hela världen, om de kunde, men eftersom deras liv är kort som ett ögonblick, falla de, när de icke tänka det.

För det andra hava de högmodiga mångfaldiga färger liksom fjärilen, ty de högmodas över sina lemmars fägring, över sina rikedomar och sin börd, och de förändra sitt skick alltefter sitt högmods funder, men när de dö, äro de intet annat än stoft. För det tredje händer det de högmodiga, att de, när de stiga upp på högmodets högsta trappsteg, vådligt och på ett ögonblick falla ned och dö. Akta dig därför för högmodet, ty det drager undan Guds åsyn från människorna, och min nåd kan icke besöka den, som äges av högmodet.»

Kristus förmanar bruden, att hon må leva ödmjukt och ej bry sig om stort rykte och namn, ty han utvalde själv icke höglärda män utan ringa fiskare till att förkunna evangeliet; och han säger, att de, som arbeta för att förvärva sig ett stort namn i världen, skola straffas svårt i helvetet.

BOK 4 - KAPITEL 113

Sonen talar: »Den som vill må läsa skrifterna, och han skall då finna, att jag av en herde gjorde en profet och att jag fyllde ynglingar och fåkunniga med profetians ande. Men fastän icke alla mottagit mina frälsningsord, så ha likväl mina ord nått fram till de flesta, på det att min kärlek skulle bliva uppenbar. Likaledes utvalde jag icke lärda män utan fiskare till att förkunna evangeliet, på det att de icke skulle yvas över sin visdom och på det att alla skulle förstå, att liksom Gud är underbar och outrannsaklig i sig själv, så äro ock hans gärningar outgrundliga, och i de minsta verkar han det största.

Varje människa, som går efter världen för att fånga dess ära och tillfredsställa sin vällust, lägger en stor börda på sig. Se, jag vill berätta dig en liknelse om en man. Han gick med all sin åstundan efter världen, förvärvade sig ett stort namn i världen och lade den största syndabörda på sin rygg. Därför har han nu ett stort namn i helvetet; han har en stor börda till belöning och en framträdande plats i plågornas hemvist.

Till denna plats nedforo somliga före honom, somliga med honom, somliga efter honom. De foro ned före honom, som med hjälp och råd styrkte honom att utbreda sin ondska. Hans gärningars lön for ned med honom. Men de stego ned efter honom, som efterföljde hans exempel. Därför ropa de förstnämnda till honom liksom ur en strid, med orden: 'Emedan du har lytt våra råd, brinna vi i en hetare låga genom din närvaro. Fördenskull vare du förbannad och värd att upphängas där, varest repet icke brister men elden förbliver evärdligen.

Den värsta skam drabbe dig för ditt övermod och din ärelystnad!' Hans gärningar ropa och säga: 'Eländige, jorden kunde icke livnära dig med sin frukt; därför åtrådde du allting. Guld och silver förmådde icke mätta ditt begär; därför är du nu utblottad på allt. Levande korpar skola sarga din själ, som sönderslites och dock ej förgås, upplöses och dock lever beständigt.'

Men de, som nedforo efter honom, ropa: 'Ve dig, att du blev född! Din lusta skall för dig förvandlas till hat mot Gud, så att du icke vill tala ett enda ord, varav Gud skulle kunna hugnas. Liksom all hugnad, ljuvlig fröjd och utsäglig glädje finnes i kärleken till Gud och hedrandet av Gud (en glädje, som vi äro ovärdiga att njuta emedan vi följt dig), så hemsöke dig sorg och osämja genom djävlnas sällskap, skam och vanära för din heder, eld för din begärelse, köld för din egenkärlek och ständig rolöshet för dina köttliga njutningar. Och för det stora namn, som du ovärdigt burit, drabbe dig förbannelse, och för din ärofulla plats må du förvisas till den föraktligaste plats.' Se, sådana ting förtjäna de, som emot Guds förordning insnärjas i sådant, för att nu tala i en liknelse.»

TILLÄGG

En riddare försökte ständigt finna nya sätt och drog genom ord och exempel många till fördömsen. Han var fientligt stämd mot fru Birgitta, och då han icke själv vågade smäda henne, eggade han därtill en annan, som låtsades vara drucken för att kunna tala skymfande ord till fru Birgitta. När hon satt till bords, sade han till henne, så att stormännen hörde det: »Min fru, du drömmer för mycket, du vakar för mycket; det skulle gagna dig att dricka och sova mera. Månne Gud har lämnat renlevnadsmänniskorna och nu talar med förnäma världsmänniskor? Det är dumt att sätta tro till dina ord.»

När han sade detta, ville de närvarande straffa honom, men fru Birgitta förhindrade det och sade: »Låten honom tala, ty Gud har sänt honom. Jag, som i hela mitt liv sökt mitt eget beröm och kränkt Gud, varför skulle jag ej höra rättvisa ord? Han säger mig bara sanningen.» När denne herre hörde detta, greps han av ånger, försonade sig med fru Birgitta, kom till Rom och fick där ett lofvärt slut.

Kristus förmanar bruden att akta sig för världsmänniskornas sällskap, som är såsom djävulens stek, och Jungfru Maria lär henne att i alla sina dygdiga gärningar hava den rätta avsikten, så att Guds ära ökas - många tjäna nämligen Gud i gärning, men deras vrånga avsikt fördunklar allt gott.

BOK 4 - KAPITEL 114

Sonen talar: »Akta dig för djävulens stek, som han anrättar i kättjans och begärelsens eld. Om man närmar något fett till elden, måste någonting drypa därifrån. Så härröra synder från världsmänniskornas umgänge och sällskap. Även om du icke känner allas samveten, förråda dock de yttre tecknen vad som döljer sig inne i själen.»

Vidare talar modern: »Varje din handling må vara förnuftig och din avsikt riktig, så att du gör allt i den meningen att Guds heder måtte fullkomnas och själens nytta sättas före kroppens njutning. Många tjäna nämligen Gud med sin gärning, men den vrånga avsikten fördunklar allt det goda. Du kan förstå detta bättre genom en liknelse. Det finns ett djur, som kallas björn.

När han plågas av hunger och ser det åtrådda bytet, sätter han sin ena fot på bytet och letar var han kan sätta ned den andra foten fast och hårt, så att icke det fångna bytet undkommer honom utan han kan äta det och göra med det vad han vill. Björnen ser

oavvänt på bytet och bryr sig icke om guld eller välluktande örter och träd utan endast en fördold och säker plats eller ett gömställe, så att han säkrare och pålitligare kan behålla det byte han lagt beslag på. Så tjäna mig många med böner och fastor men blott av fruktan, ty de begrundade det förfärliga straffet och min stora barmhärtighet.

De söka behaga mig med några yttre gärningar, men med sin vilja handla de stick i stäv mot min Sons bud. Ty liksom fallet är med björnen beror hela deras uppsåt av köttets lust och världslig vinningslystnad, men eftersom de frukta livets förlust och det kommande straffet, tjäna de mig på det att de ej måtte mista nåden och hemfalla åt plågan. Och detta framträder mycket väl, ty de betrakta aldrig min Sons pina, vilken är såsom det dyrbaraste guld, de efterlikna icke helgonens liv, vilka äro såsom kostbara stenar, de betrakta icke den Helige Andes gåvor, vilka äro såsom doftande örter, och de försaka icke sin egen vilja för att göra min Sons vilja utan stödja sig blott vid mig för att desto tryggare kunna synda och hava framgång i världen.

Deras belöning skall bliva kort, ty deras gärning framgick ur ett kallt hjärta. Och liksom björnen, sedan han uppätit bytet, icke frågar efter det fotfäste han haft, så skall, när slutets timma kommer och köttets vällust är fullkomnad, mitt fäste föga gagna dem, ty de ha icke övergivit sin vilja för att göra min, och de ha icke sökt mig av kärlek utan av räddhåga. Men om deras vilja blir fullständigt förbättrad, så skall deras gärning hastigt bliva förnyad, och den goda viljan skall, om handling saknas, tillräknas dem som gärning.»

TILLÄGG

Denne man var prost och levde efter sitt eget behag, men när han kommit till Rom, förbättrade han mycket lofvärt sitt liv. När han besökt Monte Gargano och Sankt Nikolaus' relikier samt återvänt till fru Birgitta, vars råd han helt följde, sade han bl. a., att han mycket undrade, varför den stora och ryktbara staden Sipontum, där så många helgons kroppar ligga begravda, blivit förstörd.

Följande dag uppenbarade sig Guds Son och sade till henne: »Din vän undrar över den staden, som blivit förstörd. Sannerligen, min dotter, detta har skett för invånarnas synders skull, låt vara att även andra städer förtjänat ett sådant straff. I Sipontum bodde det en min vän, som hade fullkomlig kärlek till mig, ständigt tadelade och bekämpade de andras oseder och som, när han såg deras förhärdelse, under tårar bad mig, att platsen hellre måtte bliva öde än att så många själar dagligen svävade i fara. Jag såg hans gråt och att ingen uppriktigt bemödade sig att blidka mig, och därför tillät jag att det skedde, som man nu hör talas om.»

Hon sade: »O Herre, det är beklagansvärt, att även många goda människors relikor och kroppar vila där likasom orena och utan skydd». Kristus svarade: »Liksom jag har mina utvaldas själar i mig själv, så sörjer jag även för mina vänners relikor, vilka äro min klenod, till dess de skola mottaga de dubbla kläder som lovats dem».

Fru Birgitta frågade vidare: »O min käraste Herre, jag tror, att påvarna förlänat Sipontum många nådegåvor och syndaförlåtelser. Männe nu även dessa nådegåvor äro utplånade, när murarna äro nedrivna?»

Kristus svarade: »Vilken plats är heligare än Jerusalem, där jag, Gud själv, tryckt mina spår? Och vilken plats är nu mera föraktad? Den är ju bebodd och förtrampad av de otrogna. Dock finna de, som komma till Jerusalem, samma nåd och syndaförlåtelse som fordom. Sammaledes är det med denna plats: alla, som komma dit med kärlek och fullkomlig vilja, skola få del av samma nåd och välsignelse som denna stad hade på sin välmågas tid, på grund av deras tro och kärlek och den möda de gjort sig för att komma dit.»

Kristus talar till bruden om en man, som är i djävulens våld och hur han kan befrias. Han säger henne, att liksom kroppen utvändigt har lemmar i kroppslig måtto, så har ock själen invändigt lemmar i andlig måtto. Och Herren utlägger detta mycket vackert.

BOK 4 - KAPITEL 115

Sonen talar: »Du är såsom ett hjul, som följer det föregående. Så bör du följa min vilja. Jag talade förut med dig om en, vars själ djävulen äger. Nu skall jag säga dig, i vilken lem han är fången. Jag är lik en man, som säger till sin skarprättare: 'Det finns tre förvaringsrum i ditt hus. I det första finnas de, som förtjäna att mista livet, i det andra de, som skola berövas någon lem; i det tredje de, som skola gisslas och hudflängas'. Skarprättaren säger till honom: 'Herre, om några skola mista livet, andra stympas och gisslas - varför uppskjutes då domen?»

Deras smärta skulle glömmas, om de dömdes fortare.' Husbonden svarar: 'Det, som jag gör, gör jag icke utan orsak. De, som skola mista livet, skola få sin dom uppskjuten en tid, på det att de goda må se deras olycka och bliva än bättre och de onda gripas av fruktan och framdeles taga sig i akt. De, som skola stympas, måste nödvändigtvis känna bedrövelse först, så att de i sitt hjärta betänka det onda de gjort och sörja över sina förbrytelser. Och de, som skola gisslas, måste också prövas med sorg, så att de lära känna sig själva i sorgen, eftersom de glömt sig i glädjens tid, och desto samvetsgrannare akta

sig för att i framtiden begå sådant, ju svårare det var för dem att bli fria ur fångenskapen.'

Jag är denne husbonde. Jag har djävulen såsom skarprättare till att straffa de onda, alltefter vars och ens förtjänst. Han har fått makt över denne mans själ, och i vilken lem, det skall jag nu visa dig. Ty så som kroppen utvändigt är beskaffad till lemmarna, så bör själen andligt sett vara beskaffad invärtes. Liksom kroppen har märg, ben och kött, blod i köttet och kött i blodet, så bör själen hava tre ting, nämligen minne, medvetande och förstånd. Det finns somliga, som förstå höga ting i skrifterna men icke hava förnuft; de sakna en lem.

Det finns andra, som hava förnuftigt medvetande men ingen insikt. Andra hava insikt men icke minne, och dessa äro svårt sjuka. Men friska till själen äro de, vilkas förnuft, minne och insikt äro friska. Kroppen har vidare tre förvaringsrum. Det första är hjärtat, över vilket det ligger en tunn hinna, som förhindrar, att någon orenlighet kommer in i hjärtat. Ty om den minsta smitta nådde hjärtat, skulle människan genast dö. Det andra förvaringsrummet är magen. Det tredje är inälvorna, där det skadliga utrensas. Så bör även själen i andlig måtto hava tre förvaringsrum. Det första är den gudliga åstundan; den motsvarar hjärtat och bör vara så brinnande, att själen icke åstundar någonting innerligare än mig, sin Gud.

Annars besmittas själen genast, om någon ond begärelse - den må vara aldrig så obetydlig - tränger in i den. Det andra, som motsvarar magen, är tidernas och gärningarnas kloka inrättande. Ty liksom maten smältes i magen, så skall varje tid, tanke och gärning enligt gudlig anordning inrättas ordnat, nyttigt och vist. Det tredje förvaringsrummet, som motsvarar inälvorna, är den gudliga förkrosselsen. Genom den rensas det orena bort, och den gudomliga vishetens kost smakar bättre. Vidare har kroppen tre ting, med vilka den hjälper sig, nämligen huvudet, händerna och fötterna. Huvudet betecknar den gudliga kärleken. Ty liksom i huvudet alla fem sinnena finnas, så smakar allt det som säges och höres och synes av Gud ljuvligen den av gudlig kärlek upptända själen, och det som befallas av honom, det uppfylles trofast. Ja, liksom människan är död utan huvudet, så är själen utan kärlek död för Gud; Gud är ju hennes liv. Själens händer beteckna tron.

Ty liksom det finnes flera fingrar i handen, så finns det i tron flera artiklar, ehuru tron blott är en enda. Genom tron fullkomnas varje gudlig vilja, och den bör samverka med varje god gärning. Ty liksom gärningen utåt förverkligas med händerna, så verkar den Helige Ande invändigt genom tron. Denna tro är förvisso alla dygders grundval, ty där tron icke är, där äro kärleken och den goda gärningen intet. Själens fötter äro hoppet, varmed själen tränger fram till Gud. Ty liksom kroppen skrider fram med hjälp av fötterna, så nalkas själen Gud genom den gudomliga åstundans och hoppets steg. Men

huden, som betäcker alla lemmarna, betecknar den gudomliga hugsvalelsen, som tröstar den själ, vilken intet kan rubba i dess lugn. Och ehuru djävulen stundom får tillåtelse att oro minnet, stundom händerna och fötterna, så försvarar dock Gud själen alltid såsom en kämpe och tröstar henne såsom en huld fader samt helar henne såsom en läkare, på det att hon icke må dö.

Den mans själ, om vilken jag talade med dig, var i fångenskap, ty hon var värd att mista händerna för sin ostadiga tro; hon hade nämligen icke den rätta tron. Men nu har förbarmandets tid kommit, och detta av två orsaker. För det första för min kärleks, för det andra för mina utvaldas böners skull. Därför må min vän läsa de förut nämnda orden över honom, och tre ting må han själv göra: för det första återställa det med orätt förvärvade godset, för det andra skaffa sig avlösning från den romerska kurian för sin olydnad, för det tredje underlåta att mottaga min lekamen i altarets sakrament före vunnen avlösning.»

Kristus klagar för bruden över hedningarna och judarna och allrämest över de dåliga kristna, emedan de icke mottaga de heliga sakramenten fromt och rent såsom sig bör och emedan de förgäta skapelsen och återlösningen och den gudomliga hugsvalelsen.

BOK 4 - KAPITEL 116

Sonen talar: »Jag talar till dig i liknelse. Det är likasom tre män. Den förste säger: 'Jag tror dig varken vara Gud eller människa'. Så talar hedningen. Den andre, d. v. s. juden, tror mig vara Gud men icke människa. Den tredje, d. v. s. den kristne, tror mig vara Gud och människa men tror icke på mina ord. - Jag är den, över vilken man hörde Faderns röst: 'Denne är min älskade Son' o. s. v. Därför klagar jag å min gudoms vägnar över att människorna icke vilja höra mig. Jag ropade och sade: 'Jag är begynnelsen. Om I tron på mig, skolen I hava det eviga livet', men de föraktade mig.

De sågo min gudoms makt, när jag uppväckte döda och gjorde många andra järtecken, och dock gävo de icke akt därpå. Jag klagar även å min mandoms vägnar över att ingen bryr sig om det som jag instiftat i den heliga Kyrkan. Jag satte så att säga sju käril i Kyrkan, och i dem skulle de alla renas.

Jag instiftade nämligen dopet till rening av arvsynderna, konfirmationen till ett tecken på försoningen med Gud, den sista smörjelsen till skydd mot döden, boten till alla synders förlåtelse, vidare de heliga ord, varmed altarets sakrament helgas och inviges, prästvigningen till värdighet, till kunskap om Gud och till åminnelse av den gudomliga

kärleken, äktenskapet till hjärtanas förening. Dessa böra mottagas med ödmjukhet, bevaras med renhet, givas utan vinningslystnad. Men nu mottagas de med högfärd, bevaras i orena käril och givas med vinningslystnad.

Jag klagar även över detta: Jag föddes och dog för människornas frälsnings skull, så att människan, om hon icke vill älska mig för att jag skapat henne, åtminstone må älska mig för att jag återlöst henne. Men nu driva människorna bort mig från sitt hjärta som en spetälsk och avsky mig som ett orent kläde. Jag klagar också å min gudoms vägnar över att människorna icke akta den hugsvalelse och kärlek, som samma gudom skänker.»

Bruden hörde, att Gud genast skyndar emot dem, som i sanning längta efter honom, och tröstar dem liksom en huld fader samt gör det svåra lätt för dem.

BOK 4 - KAPITEL 117

När en man läste Pater noster, hörde bruden, hur Anden sade: »Min vän, jag svarar dig å Gudomens vägnar, att du skall hava arvedel med din Fader. För det andra säger jag dig å Mandomens vägnar, att du skall bliva mitt tempel; för det tredje å Andens vägnar, att du icke skall hava frestelser över det som du kan bära. Fadern skall nämligen försvara dig, Mandomen skall stå dig bi, Anden skall upptända dig. Ty liksom modern, när hon hör sin sons röst, glatt springer emot honom, och liksom fadern, när han ser sin arbetande son, springer emot honom på halva vägen och lättar hans börda, så skyndar jag emot mina vänner och gör det, som är tungt, lätt för dem, så att de kunna bära det med glatt mod. Och liksom någon, som ser något angenämt, icke känner hugsvalelse om han icke kommer det närmare, så nalkas jag dem, som längta efter mig.»

Kristus talar till bruden och säger, att dem, som Fadern ser gärna förvandla sin onda vilja till en god sådan och åstunda att göra bättring för sina synder, dem drager han till sig, i det han fullkomnar deras goda vilja i det goda.

BOK 4 - KAPITEL 118

Sonen talar: »Den, som vill förenas med mig, bör omvända sin vilja till mig och ångra sina synder. Då drages han till fullkomning av min Fader. Fadern drager ju den, som förvandlar sin onda vilja till en god vilja och gärna åstundar att göra bättring för sina synder. Men huru drager Fadern? Förvisso genom att fullkomna viljan i det goda, ty om

icke sinnelaget vore gott, så hade Fadern ingenting att draga. - Dock är jag så kall för somliga, att min väg på intet vis behagar dem. För andra är jag däremot så het, att det synes dem, som om de vore i elden, när de skola göra något gott. Men för andra är jag så ljuvlig, att de icke åstunda någonting annat än mig. Åt dem vill jag giva min glädje, som aldrig skall hava slut.»

Modern berättar här om sju goda ting, som finnas i Kristus, och om sju motsatta ting, som människorna gävo honom i gengäld.

BOK 4 - KAPITEL 119

Modern talar: »Min Son har sju goda ting. Han är nämligen allra mäktigast, ja så mäktig som den eld vilken förtär allt. För det andra är han allra visast, och hans vishet kan ingen gripa eller sammanfatta, lika litet som man kan ösa ut havet. För det tredje är han allra starkast, ja så stark som ett orörligt berg. För det fjärde är han allra dygdigast, liksom den blomma, som bina draga honung av. För det femte är han allra skönast, liksom den skinande solen. För det sjätte är han allra rättvisast, liksom den konung, som icke skonar någon, om detta är emot rättvisan.

För det sjunde är han allra mildast, liksom en herre, som offerar sig själv för sin tjänares liv. I motsats härtill tålde han sju andra ting. För sin makt blev han nämligen gjord till en mask. För sin vishet blev han ansedd såsom den ovisaste, för sin styrka såsom ett lindebarn, för sin skönhet såsom en spetälsk. För sin dygd stod han naken och fjättrad. För sin rättvisa ansågs han som en lögnare. För sin mildhet led han döden.»

Kristus säger till bruden, att det finns två förnöjelser, nämligen den andliga och kroppsliga, och att den andliga förnöjelsen är, när själen förnöjes åt Guds välgärningar.

BOK 4 - KAPITEL 120

Sonen talar: »Mellan mig och honom är en hinna, och därför förnöjer min ljuvlighet honom icke, ty han åstundar någonting annat mer än mig». Bruden, som hörde detta, sade till Herren: »Månne han någonsin kunnat hava någon förnöjelse?» Herren svarade: »Förnöjelsen är tvåfaldig, nämligen andlig och kroppslig. Den kroppsliga eller naturliga förnöjelsen är, när människan för sitt livs uppehälles skull

intager föda, varvid hon bör tänka så: 'O Herre, du bjöd oss att taga föda för vårt uppehälle allena; lov vare dig! Giv mig nåd, att ingen synd smyger sig över mig nu när jag tager föda!' Men om förnöjelse åt världsligt gott uppstiger, då må människan tänka så: 'O Herre, allt jordiskt är endast stoft och förgänglighet; giv mig därför nåden att förfoga över det så, att jag må veta att avlägga räkenskap inför dig över allt'.

Andlig förnöjelse är, när själen förnöjes åt Guds välgärningar samt nyttjar det timliga och sysselsätter sig därmed endast nödtvungen och för uppehällets skull. Men hinnan krossas, när Gud är ljuv för själen och när hans fruktan beständigt är i sinnet.»

Att icke dräkten utan den dygd, som ligger i lydnaden och iakttagandet av klosterregeln, gör munken, och att hjärtats sanna förkrosselse samt föresatsen att bättra sig rycker bort själen ur djävulens hand, låt vara att ångern icke är fullständig.

BOK 4 - KAPITEL 121

En djävul visade sig och sade: »Se, munken flög bort, och endast skuggan blir kvar». Herren sade till honom: »Förklara vad du menar». Djävulen svarade: »Det skall jag göra, fastän ogärna. En sann munk är sin egen väktare; hans klädedräkt är lydnad och iakttagande av klosterregeln. Ty liksom kroppen betäckes av kläderna, så själen av dygderna. Sålunda har den yttre dräkten intet värde, om icke den inre bevaras, ty det är icke dräkten utan dygden som gör munken. Denne munk flög bort, när han tänkte så: 'Jag känner min synd; jag vill hädanefter bättra mig och med Guds nåd aldrig synda mera'. Med denna vilja gick han bort från mig och är nu din.»

Herren sade: »Huru blir skuggan kvar?»

Djävulen svarade: »När han icke drager sig till minnes sina begångna synder och icke ångrar dem så fullkomligt som han borde».

FÖRKLARING

Denne broder såg i prästens hand, när Kristi lekamen upphöjdes, vår Herre Jesus Kristus i gosseskepnad, som sade till honom: » Jag är Guds Son och jungfruns Son». Han förutsåg även ett år i förväg timmen för sin hädanfärd, varom läses i många kapitel i den heliga fru Birgittas levernesbeskrivning. Denne broder hette Gerekinus. Han förde det mest återhållsamma liv.

När han skulle dö, såg han en gyllene skrift med tre guldbokstäver: P, O och T. Han

berättade detta för sina bröder och sade: »Kom, Petrus; skynda, Olov och Tord!» Och efter att ha kallat på dessa dog han. De nämnda bröderna dogo under en och samma vecka och följde honom.

Om samme broder handlar även kapitel 55 i Bifogade uppenbarelser: »En munk av helig vandel etc.».

Att en löslig och ljum människas liv är såsom en smal och farlig bro, från vilken hon, om hon ej omvänder sig och hastigt hoppar ned i ångerns och dygdernas skepp, skall störtas ned i den djupa avgrunden av sin ovän djävulen.

BOK 4 - KAPITEL 122

Denne är min dödsfiende, ty han begabbar mig i sitt skämt. Han fullkomnar all sin vilja och lusta i den mån han kan. Han är såsom den, vilken ligger på en smal bro och på vars vänstra sida är det största djup, varur han aldrig kan komma upp om han faller däri, och på vars högra sida är ett skepp, i vilket han må stiga ned, ty då kan han, ehuru med möda, undkomma, och det är hopp om hans liv. Denna bro är hans liv, sorgligt och kort; han står där ej såsom en manligen kämpande man och ej heller såsom en pilgrim, vilken för var dag skrider längre fram på vägen, utan han ligger där lättjefullt och önskar dricka lustans vatten.

Därför förestå honom två ting, om han reser sig upp från bron. Om han vänder sig åt vänster, d. v. s. hängiver sig åt köttets gärningar, hamnar han i avgrunden, d. v. s. i helvetets djup. Men om han hoppar ned i skeppet skall han, ehuru med möda, undkomma, ty det är mödosamt för honom att anamma Kyrkans stränghet och stadgar, men han skall bliva frälst därigenom. Alltså må han skyndsamt omvända sig, så att icke ovännen må störta ned honom från bron, ty då skall han ropa men icke höras utan pinas i evighet.»

TILLÄGG

När denne man såg, att konungen blivit förändrad och att han icke, såsom förut, kunde vinna gehör hos honom, blev han fientligt stämd mot fru Birgitta. När hon gick genom en trång gata, hällde han från ett fönster vatten över henne. Hon sade då till de närvarande: »Måtte Gud skona honom och icke vedergälla honom för detta i ett kommande liv».

Sedan visade sig Kristus för fru Birgitta under mässan och sade: »Den man, som av

illvilja hällde vatten på dig från fönstret, han törstar efter blod och har gjutit blod, han åtrår jorden och icke mig. Han talar fräckt emot mig, dyrkar sitt kött i stället för mig, sin Gud, och stänger mig ute från sig och sitt hjärta. Han må akta sig att han icke dör i sitt blod.» Denne man levde sedan blott en kort tid och dog av näsblod, såsom hon förutsagt.

Kristus försvarar sin brud Birgitta, d. v. s. den från världen till ett andligt liv omvända själen, vilken hennes fader, moder, syster och broder försöka kalla tillbaka från hans kärlek och kyska hjonelag.

BOK 4 - KAPITEL 123

Sonen talar till bruden: »Jag är lik den brudgum, vilken fäst sig en brud, som begäres tillbaka av fadern, modern, system och brodern. Fadern säger nämligen: 'Giv mig tillbaka min dotter, ty hon är född av mitt blod'. Modern säger: 'Giv mig tillbaka min dotter, ty hon är närd med min mjölk'. Systemen säger: 'Giv mig tillbaka min syster, ty hon är uppfostrad tillsammans med mig'. Brodern säger: 'Giv mig tillbaka min syster, ty det tillkommer mig att befalla över henne'.

Brudgummen svarar dem: 'O fader, om hon är född av ditt blod, bör hon nu fyllas med mitt blod. O moder, om du närt henne med din mjölk, skall jag nu nära henne med min glädje. O syster, om hon är uppfostrad efter din sedvänja, skall hon nu hålla min sedvänja. O broder, om du hittills befallt över henne, så tillkommer det nu mig att befalla över henne.'

Så har det skett med dig. Ty om din fader, d. v. s. köttets lust, begär dig tillbaka, så tillkommer det mig att fylla dig med min kärlek. Om din moder, d. v. s. den världsliga omsorgen, begär dig tillbaka, så tillkommer det mig att nära dig med min hugnads mjölk. Om din syster, d. v. s. den världsliga umgängelsens sedvänja, begär dig tillbaka, så bör du hellre hålla min sedvänja. Om din broder, d. v. s. din egen vilja, begär dig tillbaka, så är du förpliktad att göra min vilja.»

Huru den heliga Agnes sätter en krona med sju dyrbara stenar (nämligen tålamod i bedrövelserna etc.) på Kristi bruds huvud.

BOK 4 - KAPITEL 124

Agnes talar till bruden och säger: »Kom, dotter, och sätt på dig denna krona, gjord av sju dyrbara stenar. Vad är kronan om icke tålamodets prövning, som smides av bedrövelser och av Gud prydes med smycken?

Den första stenen i kronan är jaspis. Den sattes i din krona av den, som smädligen sade dig, att han icke visste av vilken ande du talade, och att det vore nyttigare för dig att sitta och spinna som andra kvinnor än att disputera med stöd av skrifterna. Därför: liksom jaspis skärper synen och tändes glädje i själen, så skall Gud genom bedrövelsen tända glädje i din själ, upplysa förståndet av andliga ting och rena själen från oordnade böjelser. Den andra stenen är safir, och den sattes i din krona av den, som talade väl om dig i din närvaro men sedan baktalade dig.

Liksom safiren har himmelens färg och bevarar lemmarna friska, så prövar alltså människornas ondskan den rättfärdige, så att han åstundar det himmelska, och bevarar själens lemmar, att den ej högmodas. Den tredje stenen är smaragd. Den sattes i din krona av den, som sade att du hade sagt det, som du i verkligheten varken tänkt eller talat. Därför: liksom smaragden är skör till sin natur men dock fager och av grön färg, så skall lögnen hastigt tillintetgöras, men den gör dock själen fager på grund av tålamodets belöning. Den fjärde stenen är pärla.

Den sattes i din krona av den, som i din närvaro smädade en Guds vän, över vars skymfande du bedrövades mera än över ditt eget. Därför: liksom pärlan är vit och vacker och lättar hjärtats pina, så leder kärlekens sorg in Gud i själen och tyglar vredens och otålighetens lidelser. Den femte stenen är topas. Den sattes i din krona av den, som talade bittra ting till dig och som du i gengäld gav välsignande ord. Därför: liksom topasen har guldets färg och bevarar kyskheten och fågringen, så är intet fagrare och välbehagligare för Gud än att man älskar den som kränker en och att man beder för sina förföljare. Den sjätte stenen är diamant. Den sattes i din krona av den, som tillfogade dig kroppslig skada, vilken du tåligt bar, i det du icke ville vanhedra den som skadat dig.

Därför: liksom diamanten icke krossas av hammarslag utan endast av bockars blod, så behagar det Gud att människan för hans skull glömmer och förgäter sin kroppsliga skada och alltid tänker på vad Gud gjort för människans skull. Den sjunde stenen är karbunkel. Den sattes i din krona av den, som gav dig falska nyheter, nämligen att din son Karl var död, vilket du tåligt bar, antvordande din vilja åt Gud. Därför: liksom karbunkeln lyser i huset och är det skönaste på ringen, så uppväcker den människan, som är tålig när hon mister något kärt, Gud till kärlek samt lyser och tjusar i helgonens åsyn såsom en dyrbar sten.

Förbliv därför ståndaktig, min dotter, ty ännu äro några stenar erforderliga för att

utvidga din krona. Ty Abraham och Job blevo bättre och mera kända och frejdade genom prövningarna, och Johannes blev heligare genom det vittnesbörd han avlade för sanningen.»

Guds moder talar till sin dotter, Kristi brud, och framlägger för henne en vacker och märklig liknelse om sju djur, varmed fyra syndiga och tre dygdiga människor betecknas.

BOK 4 - KAPITEL 125

Modern talar: »Det finns sju djur. Det första har stora horn, som det är högfärdigt över och som föranleder det att börja krig med andra djur. Det dör emellertid snart, ty på grund av de väldiga hornen kan det icke springa fort utan hindras av träd och busksnår. Det andra djuret är litet. Det har ett enda horn och därunder en dyrbar sten.

Detta djur kan icke fångas, men när det ser en jungfru, löper det rakt i famnen på henne och dödas så av henne. Det tredje djuret har inga leder, och därför står det ständigt och vilar vid ett träd. När jägaren ser detta, hugger han av trädet på mitten. Djuret söker sin vila på sedvanligt sätt, men när trädet faller över det, kan det infångas. Det fjärde djuret ser högst beskedligt ut och skadar ingen, varken med fötterna eller hornen.

Men var och en, som känner dess andedräkt, blir spetälsk, ty detta djur är av naturen alldeles spetälskt invärtes. Det femte djuret är överallt räddhågat och fruktar och misstänker försåt. Det sjätte djuret fruktar ingenting annat än sig självt. Om det ser sin skuggbild, springer det nästan till döds. Det önskar ständigt dväljas på mörka och lönnliga platser. Det sjunde djuret fruktar ingenting, icke ens döden, ty det känner icke döden förrän den kommer. Detta djur har fyra märkliga egenskaper. För det första känner det en utsäglig hugnad invärtes. För det andra bekymrar det sig icke för mat, ty det äter simpla ting från jorden. För det tredje står det aldrig utan springer ständigt. För det fjärde vilar det, t.o.m. medan det förflyttar sig, och rör sig i måttlig takt.

Det första djuret är att förlikna vid en man, som förhäver sig över sin värdighet men som, om han icke tager sig i akt, snabbt gripes, eftersom han är sen och tung att löpa i goda gärningar. Det andra djuret, som yves över den dyrbara sten det har under hornet, betecknar en man, som på grund av kyskhetens dyrbara sten förlitar sig på sig själv och har förmättna tankar om sig, som ej vill lyssna till förmaningar utan håller sig förmer än andra och som därför noga må akta sig, så att han icke snärjes av högmodet, som har en

jungfrus ansikte men stinger dödligt.

Det tredje djuret, som icke har leder, är att förlikna vid en man, som saknar de andliga begärens leder och som därför, när han tror sig vila i trygghet, fångas i det som förlustar honom. Det fjärde djuret, som är alldeles spetälskt invärtes, betecknar en man, som är alldeles spetälsk av högmod och som därför smittar ned alla, som hålla med honom. - De tre följande djurens egenskaper skola i sinom tid uppenbaras. Ty det första av dessa djur är liksom Tomas fromt tvivlande och kan liknas vid en glättad, putsad kvadersten. Det andra djuret är såsom guld i elden och såsom en förgylld flöjt, förvarad i det yppersta fodral. Det tredje djuret är såsom en bemålad tavla, i stånd att förses med ädlare färger.

Om nu de lastbara män, som betecknas med de fyra förstnämnda djuren, omvända sig till mig, så skall jag skynda dem till mötes och lätta deras börda. Varom icke, skall jag till dem sända ett djur, som är snabbare än tigern och som skall förtära dem. Och, såsom det står skrivet, deras dagar skola bliva få, deras barn skola bliva faderlösa och deras hustrur änkor, och deras ära skall vändas i skam och vanära.»

FÖRKLARING

Det första djuret, d. v. s. den förste biskopen, högmodades över sin förnäma börd men blev omvänd genom den Helige Andes ord. Han kom till Rom och följde fru Birgitta ända till Neapel. När de voro i Benevent, insjuknade han svårt i njursten. Till den sjuke sade den Helige Ande genom fru Birgitta: »Den sjuke konungen av Israel blev befalld att lägga ett förband om sitt sår. Så må även denne göra: han må nämligen i sitt hjärta uppväcka sann kärlek till Gud, ty det är det bästa läkemedel. Han skall då genast känna sig frisk igen.»

När han hört detta, avlade han ett löfte och blev frisk till kropp och själ. Om denne biskop står att läsa i bok III, kap. 12. Det andra djuret, d. v. s. den andre biskopen, utmärkte sig för stor renhet. Om honom står att läsa i bok III, kap. 13.

Det tredje djuret, d. v. s. den tredje biskopen, som jämföres med en elefant, förändrades till det bättre.

Kristus talar: »Vad rådde denne biskop till? Jo, han föreslog att en förmälning skulle hållas olagligt, så att icke de gjorda utgifterna bleve förgäves, och han sade, att dispens från påven lätt skulle kunna erhållas. Men hör nu vad jag säger! Var och en, som medvetet och uppsåtligt syndar emot Gud, ådrager sig, såframt han icke djupt ångrar sig, Guds dom och bedrövelse i världen. Men den, som lägger en annans syndabörda på sin rygg, syndar värre, ty han har ingen fruktan och är icke mån om sin själs frälsning.

O vilken förmäthenhet och vilken brist på kärlek är det icke att hava rättens nycklar i handen men på grund av ett ringa och förgängligt ting företaga sig något emot nycklarna och rätten! Han må alltså söka blidka Gud och leda de äkta makarna till fruktbar botgöring och tillbörlig absolution. Annars skola hans dagar förkortas och han själv komma inför min dom, och hans kyrkas fall skall bliva så stort, att den knappt kan byggas upp igen; det, som de förmälda åstunda, skall gå om intet, och de själva skola bliva föraktade. Du, min dotter, skriv till de äkta makar, som du känner till, att om de icke bättra sig och söka absolution, skola deras barn icke leva länge, och det, som de samlat, skall komma i andras händer.»

Vidare säger han om samme biskop: »Denne biskop kom ödmjukt till mig, liksom den, som förslösat sin arvedel och måste äta fröskidor, ödmjukt återvände till sin fader. Sannerligen, min dotter, det världsliga är som en fröskida, när fröet, d. v. s. Gud, fördrivits ur hjärtat och onödigt och fruktlöst arbete åstundas samt världen älskas högre än Gud. Men emedan denne biskop nu börjar lära känna mig och sig själv, skall jag handla mot honom som en god fader, i det jag glömmer bort vad som varit, skyndar honom till mötes på halva vägen, sätter en ring på hans hand och skor på hans fötter samt ger honom den gödda kalven att äta.

Ty från denna dag skola hans gärningar utmärkas av en mera brinnande kärlek till mig; det gudomliga tålmodet och den gudomliga visheten skola bättre än förut hjälpa honom att få sina medmänniskor med sig, och han skall även bliva ivrigare och samvetsgrannare till att taga och ära min lekamen. Denna gåva har min käraste moder utverkat åt honom, hon som är skyddsfru för hans domkyrka.» Om samme biskop står att läsa i början av kap. 130.

Det fjärde djuret, d. v. s. den fjärde biskopen, som framhårdade i sin spetälska, kallades plötsligt hädan utan sakrament. Om denne står att läsa i bok VI, kap. 97. Det femte djuret var såsom en kvadersten, en i allt klok och måttfull människa. Om denne står att läsa i bok III, kap. 33. Det sjätte djuret, d. v. s. den sjätte biskopen, var en gudfruktig man, som städse samvetsgrant rannsokade sitt hjärta. Han styrde sin kyrka visligen och befriade henne från många pålagor. När han var död, sade Kristus om honom: »Den gyllene skriften säger, att gudsfruktan är vishetens begynnelse. Detta är sant, men jag säger, att gudsfruktan även är fullkomningens mål. Emedan denne biskop hade denna dygd, kom han genom en klok genväg in på frälsningens väg.»

Det sjunde djuret, d. v. s. den sjunde biskopen, kännetecknades av den största avhållsamhet och av nitälskan för Gud. Varken av fruktan för obehag och förluster eller av vänskap förteg han sanningen. När han var försjunken i bön, gav han upp andan. Om

denne biskop handla flera uppenbarelser i fru Birgittas levnadsteckning. Han var herr Hemming, biskop i Åbo, och var den heliga Jungfru Marias vän, såsom framgår av kap. 104 i Bifogade uppenbarelser.

En uppenbarelse om den biskop, som blev det andra djurets efterträdare. Guds Son talar: »Skriv till biskopen, att rovgiriga fåglar ha inkräktat landet för att bygga sina bon där. Därför må denne biskop och hans vänner arbeta på att deras klor bliva avskurna, att de icke få tillträde till höjderna och icke få breda ut sina vingar i samhället. Annars skola de med sina näbbar och klor utrota jordens gröda, flyga upp över bergshöjderna och förvandla landet till en ödemark.»

Jungfru Maria talade med sin Sons brud om en biskop, för vilken denna fromt bad. Och hon giver här en anmärkningsvärd lära och det dygdigaste rättesnöre, enligt vilket biskopar skola leva och fromt och andligt styra sig själva och sina underlydande.

BOK 4 - KAPITEL 126

Barmhärtighetens moder talade till Kristi brud och sade: »Vad skola vi göra med denne blinde biskop? Han har ju tre ting: han arbetar för att kunna behaga människorna mer än Gud, han älskar icke den skatt, som änglarna bevaka, utan den, som tjuvar kunna stjäla, och han älskar slutligen sig själv högre än sin nästa och mer än sin Gud.»

Och se, i samma ögonblick såg bruden likasom sex vågar, av vilka tre hängde lågt nere, eftersom de tyngdes ned av sin börda, medan tre andra voro så lätta, att de hängde högt uppe, eftersom man intet kunde se i dem utom något lätt som liknade dun.

Och modern sade: »Se, fastän denne biskop har de tre förut nämnda onda tingen, rädes han dock ständigt, och på grund av denna fruktan, som innebär en eggelse till kärlek, är det dig förunnat att se hans belägenhet. Ty de tre tunga vågskålarna beteckna hans mot Gud stridiga gärningar, som trycka ned hans själ. De synas dig vara tre, eftersom han genom begärelse, tal och gärning likt en våg tynger ned mot världen. De tre andra vågskålarna synas dig hänga högt på grund av sin lätthet, ty än stiger han genom tankar, än genom vilja, än genom gärning upp mot Gud; dock har det världsliga övervikten över det andliga, ty i det förra invecklar han sig ivrigare och flitigare, så att djävulen redan drager honom i fötterna och snaran är beredd.»

Bruden svarade: »O du mildhetens fru, lägg någonting på vågskålarna!«
Modern sade: »Agnes och jag ha väntat för att se, om biskopen skulle draga sig till

minnes vår kärlek, men han fäster sig icke synnerligen vid vår omsorg. Dock vilja vi göra med honom liksom tre vänner, vilka sutto vid vägen och, eftersom de kände till den, visade den för sin vän. Den förste av dem sade: 'O vän, den väg du går är varken rak eller trygg; om du fortsätter på den, skola rövarna skada dig, och när du tror dig säker, skall du dö'.

Den andre sade: 'Den väg du vandrar förefaller dig behaglig, men vad gagnar dig detta, om den på sistone förorsakar bitterhet i sinnet?' Den tredje sade: 'O vän, jag ser din sjukdom, och därför bör det ej misshaga dig, om jag giver dig ett råd, och du bör ej vara otacksam, om jag bevisar dig särskild kärlek'. Så vilja jag och Agnes göra med denne biskop. Om han lyssnar till den förste, skall den andre visa honom vägen, och den tredje skall föra honom till ljusets trakt.»

Sedan visades för bruden det som från ovan sändes till samme biskops undervisning, och detta meddelas nu.

Modern talar: »Så skall det sägas till biskopen. Ehuru Gud kan göra allting, bör människan dock själv medverka därtill, att synden undflys och den gudomliga kärleken erhålles. Det finns tre medel, varigenom synden undflys, och tre medel, som samverka till att kärleken förvärvas. De tre medlen, varigenom synden undviks, bestå i att uppriktigt ångra allt det som stinger samvetet, att icke mera frivilligt vilja begå detta samt ståndaktigt bättra de begångna och biktade synderna, enligt deras råd, som försmått världen. De tre medlen, som samverka till kärlekens förvärvande, äro dessa. För det första att bedja Gud om hjälp, så att den onda begärelsen försvinner och lämnar rum för viljan att göra det som behagar Gud. Ty Gudskärleken erhålles icke, om den icke åstundas, och åstundan är icke förnuftsenslig, om den icke vinner stadga genom Gudskärleken.

Därför finns det tre ting hos människan, innan kärleken vinner insteg, och tre andra komma in, när Gudskärleken ingjutes. Före Gudskärlekens ingjutande oroar sig nämligen människan för dödens ankomst, för förminskning av gods och vänskap, för världsliga motgångar och kroppslig sjukdom. Men när kärleken erhålles, inträder glädje i själen över de världsliga motgångar, man lider, och sinnet ängslas för att besitta världen men fröjdas över att bevisa Gud heder och över att lida för Guds heder. Det andra medlet, varigenom kärleken förvärvas, består i att giva allmosor av sitt överflöd.

Ty när biskopen har husgeråd och kläder såsom det höves en ödmjuk prelat, till nödtorft men icke till skryt och överflöd, så må han vara nöjd med detta och använda resten till allmosor. Om prelaternas fattiga tjänare göra sig rika genom själarnas timliga gods och ägodelar samt förhäva sig, då skola andra, verkligt fattiga högljutt ropa hämnd över dem. Det tredje medlet att förvärva kärlek är kärlekens möda. T.o.m. om någon icke

läser mer än ett enda Fader vår för att erhålla kärlek, så skall han behaga Gud, och Gudskärleken skall fortare nalkas honom.»

Vidare sade modern till sin Son Kristus: »Välsignad vare du, Jesus Kristus, ypperste kämpe, du som var så snabb att löpa vägen och så stark och uthållig i striden. Det står skrivet, att David var en stor och stark kämpe, men han var ingalunda lik dig. David kom springande på långt håll och slungade stenen mot fienden, men du nalkades på dina fötter fienden och krossade hans rygg. David tog svärdet från den fallne fienden och högg av hans huvud, men du berövade den stående fienden hans svärd, besegrade honom medan han levde med ditt tålmod och krossade den starkes kraft med din ödmjukhet.

Fördenskull är du kämparnas kämpe; ingen har varit eller skall bliva dig lik. Från den kraftfulle fadern gick nämligen den starkaste son fram, och denne befriade sin fader och sina bröder. Jag beder dig alltså, du huldaste kämpe, att du värdigas giva denne biskop kunnighet att strida och styrka att löpa på kämparnas vädjobana, så att han kan intaga sin plats bland de sanna kämparna, som givit sitt liv för livet och som offrat sitt blod för ditt blod.»

Sonen svarade: »Kärlekens bön skall icke ringaktas. Skriften säger ju, att ingen kommer till mig om icke Fadern drager honom. Om den, som drager, är stark men det, som drages, är övermåttan tungt, ödelägges arbetet snabbt och går om intet. Om det, som drages, är bundet, kan intet hjälpa den, som drager, eller bistå honom, om han faller. Om det är orent, är det vämjeligt att draga det. Fördenskull måste den, som bör dragas och åstundar att dragas, först renas och på ett passande sätt bereda sig, så att det blir angenämt att draga honom med händerna. Emellertid skall för min moders böners skull den rätta vägen visas för denne biskop, när han söker den.»

Därefter sade modern till bruden: »Lyssna, ty dig är förunnat att höra andliga ting. Jag sade dig förut, att när biskopen söker vägen, skall den visas för honom. Därför skall jag nu säga honom vägen. Om denne biskop vill vandra den väg, varom evangeliet talar, och vara en av de få, bör han hava tre ting innan han slår in på vägen. Han bör först lägga av den börda, som ligger på honom och tynger honom, d. v. s. den världsliga lystnaden och penningpungen, så att han icke älskar världen för att använda den till överflöd och högmod utan endast till sin nödtorft, enligt biskopsståndets ärbara och ödmjuka fordringar, och så att han använder allt, som han icke behöver, till Guds ära.

Så gjorde nämligen den gode Matteus: han lade ned vinningslystnadens tunga börda, om vilken han likväl icke förstått hur tung den var, innan han tagit på sig Guds lätta och ljuva ok. För det andra bör han vara omgjordad och beredd att färdas, liksom Skriften berättar, att Tobias, när han av sin fader skickades för att hämta penningar, fann

en resklädd ängel vid vägen. Vad betecknar denne ängel om icke Herrens präst och biskop, som bör vara ren till köttet och begäret?

Enligt profetian är ju prästen härskarornas herres ängel, eftersom han mottager och inviger den Gud, som änglarna se och tillbedja. Vad betyder det att ängeln visade sig omgjordad för Tobias vid vägen, om icke att varje präst och biskop bör vara omgjordad med den gudomliga rättvisans bälte, beredd att giva sin själ för sina får, beredd att med ord tala sanningen, beredd att med gärningar åskådliggöra rättfärdighetens väg, beredd att lida för rättvisa och sanning och icke förminska dem på grund av hotelser och smädelser, icke förtiga dem på grund av falsk vänskap, icke underlåta att uppfylla dem därför att somliga avråda honom. Till varje biskop, som på detta sätt är iklädd rättvisan och som icke förtröstar på sig själv utan på Gud, skall Tobias, d. v. s. den rättfärdiga människan, komma, och rättfärdiga människor skola följa honom, ty goda exempel och gärningar gagna mer än nakna ord.

För det tredje bör han förtära bröd och vatten, liksom det om Elia läses, att han vid sin huvudgård fann bröd och att han av en ängel uppmanades att äta, eftersom han hade en lång väg framför sig. Vad är det bröd, som Elia åt och varav han fick sådan styrka, om icke det lekamliga och andliga goda, som gavs honom? Det lekamliga brödet tillreddes nämligen för andras exemplars skull, så att man skulle veta, att det är Gud välbehagligt, om man har den måttliga nödtorften till köttets vederkvickelse. Det förlänades honom även profetisk ingivelse och andlig styrka, när han gjorde sitt fyrtio dagars långa arbete, så att man skulle veta, att människan icke lever av bröd allena utan av varje ord från Gud. Ty om Gud icke hade ingjutit profetians hugsvalelse i honom, hade han förvisso dukat under till följd av sin egen svaghet, ty han var i sig själv en svag man men stark genom Gud. Var och en, som står upprätt och är stark, har styrka och mannakraft genom Gud.

Emedan nu denne biskop är svag, förordna vi för honom ett brödstycke, d. v. s. att älska Gud över allting, välordnat, rent, sannfärdigt och fullkomligt: välordnat, så att han icke älskar det världsliga för att hava det i överflöd; rent, så att han icke älskar någon synd i sig eller i nästan och icke vill efterapa någon dålig sedvänja; sannfärdigt, så att han icke tillåter sig någon synd i förtröstan på sina goda gärningar utan visligen tyglar sig själv och sålunda undgår att digna på grund av alltför stor iver och att förledas till synd av klenmod eller genom att efterlikna de onda och anse en förseelse för obetydlig; fullkomligt, så att intet är honom så ljuvligt som Gud.

Vidare uppmana vi honom att hava vatten jämte kärlekens bröd. Vad är detta vatten om icke att ständigt betänka Jesu Kristi lidandes bitterhet? Vem kan tillfylllest betänka Kristi mandoms pina, som han led, när han bad att lidandets kalk måtte tagas ifrån honom och när blodsdroppar trängde ut från hans kropp? Med rätta var denna svett

blodig, ty Guds mandoms blod förtärdes av den naturliga fruktan han led, så att han kunde visa att han var en verklig, icke en skenbar människa, och icke fri från lidande. Biskopen må alltså dricka detta vatten, i det han betänker, hur Gud stod inför Herodes och Pilatus, hur plågad och föraktad han hängde på korset och hur hans sida öppnades av ett spjut, så att blod och vatten trängde ut därifrån.

Om biskopen har de tre nämnda tingen, är det honom vidare nyttigt att veta, hur han skall inrätta sin tid från dagens början till kvällningen. Så snart biskopen vaknar upp ur nattens sömn, bör han tacka Gud för dennes kärlek vid skapelsen, för hans lidande vid återlösningen och för det tålmod, varmed han så länge fördragit hans synder och oseder. När han sedan stiger ur sängen och tager på sig kläderna, må han säga: 'Jorden bör beklädas med sin jord, och askan bör vara med sin aska. Men eftersom jag genom Guds försyn har ett biskopligt ämbete, för att vara till en spegel för andra, kläder jag dig, din åsna, som är min kropp, i aska och jord, icke för högmodsk skull utan för att skylta dig, så att icke din nakenhet må synas.

Jag bryr mig icke om, ifall din beklädnad är bättre eller tarvligare, blott den är sådan, att biskopsskruden igenkännes till Guds ära och den biskopliga myndigheten urskiljes från andra genom dräkten, till de svagas näpst och upplysning. Därför beder jag dig, mildaste Gud, som i din nåd kallat mig: giv mig ett eftertänksamt sinne, så att jag icke högmodas av askans stora värde eller fåvitskt skryter över färgen, och giv mig dygdernas styrka, så att, liksom biskopsskruden är hedervärd framför andra på grund av den gudomliga myndigheten, själens skrud må befinnas dygdigare inför dig och jag icke måtte sjunka desto djupare som straff för oklokt bruk av myndigheten eller, till straff för att jag ovärdigt burit en lovvärd dräkt, desto skymfligare må avklädas till min fördömelse.'

Sedan må biskopen läsa sina tideböner eller sjunga dem, om han kan, ty ju högre värdighet en människa uppnått, desto större ära är hon förpliktad att visa Gud. Dock behagar ett rent och ödmjukt hjärta Gud såväl i tystnad som i sång. När han sedan läst mässan (eller också dessförinnan), må biskopen utöva sitt ämbete, vare sig detta är kroppsligt eller andligt, och i alla sina gärningar må han visa barmhärtighet och tänka på Guds heder, så att det icke för de svaga ser ut som om han brydde sig mera om det timligt än om det andligt goda.

När han går till bords, må han säga så: 'O Herre Jesus Kristus, du som vill, att kroppen underhålles med kroppslig föda, jag beder dig, giv mig hjälp att så förse min kropp med det nödvändiga, att den icke känner vämjelse på grund av omåttligt ätande och icke heller tynar på grund av alltför knapp kost, och ingiv mig lämplig måttfullhet, så att, när det som är av jorden lever av det jordiska, jordens herre ej må retas till vrede av

sin jordevarelse'.

När han sedan sitter till bords, må han hava en måttfull vederkvickelse med sina bordsgrannar, dock så, att förtal och lättfärdighet undvikas. Han må ock noga akta sig, så att man icke talar sådant, varav andra kunna befästas i sina laster eller frestas till synd. Den, som skall lysa för andra, bör nämligen betänka, vad som höves och vad som är tillåtet inför Gud, vad som uppbygger andra och vad som gagnar för frälsningen. Liksom all föda är smaklös vid ett timligt bord, där bröd och vin saknas, så är vid ett andligt bord allting smaklöst för själen, ifall den andliga glädjens vin och Guds läras bröd saknas. Biskopen må därför vid bordet tala någonting till Guds ära, varav de, som sitta tillsammans med honom, kunna styrkas i sina själar, eller låta föreläsa något uppbyggligt, så att vid en och samma kroppsliga vederkvickelse kroppen hämtar näring och själen undervisas andligen.

När måltiden är slut och man tackat Gud för maten, må biskopen tala sådant, som är gagneligt, och uträtta vad hans biskopliga ämbete kräver, eller sova en stund, om detta är nyttigt för naturen, eller studera böcker, av vilka han kan dragas till det andliga. Efter kvällsvarden kan han glädjas med sina umgängesvännar på ärbart sätt och hugsvala sig med dem, ty om bågen är alltför spänd, brister den fortare. Sålunda behagar en måttfull glädje Gud för köttets svaghets skull.

Men liksom en moder, då hon skall avvänja sitt barn, först bestryker barmen med aska eller något annat beskt, tills barnet vant sig vid fastare föda, så må biskopen vara klok och försiktig med de sina, så att han iakttaga måttfullhet i glädjen och mildhet i avhållsamheten, såtillvida som han först drager de sina till Gud genom gudsfruktans och ödmjukhetens ord. Han kan därigenom lära dem att vörda och älska Gud, och sålunda blir han både en fader för sitt husfolk genom sin gudomliga myndighet och dess moder och sköterska genom välvillig undervisning.

Om han vet, att någon av hans husfolk syndar till själens död och varken låter bättra sig genom stränga eller milda ord, må han skilja denne ifrån sig och driva bort honom. Han blir nämligen icke obesmittad av hans synd, om han behåller honom på grund av nyttohänsyn eller köttlig och timlig ynnest. Då han sedan går till sängs, må han rikta sitt hjärta till Gud och tänka över, hurudana hans tankar och begär, gärningar och domar varit under dagen, och han må bedja om Guds hjälp och misskund samt hava fast vilja att bättra sig, när han kan.

När han stiger i sängen, må han bedja så: 'O Herre min Gud, du som skapat min kropp, se till mig i din barmhärtighet och beskär mig din hjälp, så att jag icke av omåttligt sovande blir trög i din tjänst och icke heller av alltför kort sömn förtröttas i din tjänst,

utan lär mig att hava den måttliga sömn, som du befäller oss att hava till tidernas och kroppens återhämtande, så att icke ovännen må skada kroppen eller genom din hemliga dom får herravälde över själen'.

När han stiger upp ur sängen, må han, om något otillåtet hänt honom under natten, borttvätta det med bikt, så att icke den följande nattens sömn må begynnas med den föregåendes synder. Det är ju skrivet: 'Solen må icke gå ned över eder vrede', och den må icke heller gå ned över edra tankar och falska föreställningar. Stundom blir nämligen den synd, som är förlåtlig och ringa, dödssynd till följd av försumlighet och förakt. Jag råder även, att han varje fredag gör bot, i det han ödmjukt biktar sig för en präst - med vilja att bättra sig, annars tjäna bikten ingenting till.»

Därefter sade Guds moder: »Om biskopen vandrar denna väg, vill jag varna honom för tre ting. För det första att vägen blir smal, för det andra att det finns stingande törnen på den, för det tredje att den är ojäm och stenig. Mot dessa tre ting skall jag emellertid giva honom tre hjälpmedel. Det första är, att han tager på sig kläder. Det andra är, att han framför sina ögon må hålla tio fingrar, mellan vilka han skall se såsom genom ett galler, så att icke törnena lätt och hastigt genomtränga hans bara ögon. Det tredje är, att han försiktigt sätter ned sina fötter på marken och vid varje steg noga känner efter, om foten har stadigt fäste, och att han icke brådstörtat sätter ned båda fötterna på en gång, om han icke dessförinnan övertygat sig, huruvida vägen är osäker eller jämn.

Vad betecknar den trånga vägen om icke vrånga människors ondska och världslig motgång, som hindrar och oroar den rättfärdige på rättvisans väg? Mot sådant må biskopen ikläda sig tålmodets och ståndaktighetens kläder, ty det är en stor ära att lida smälek för rättvisa och sanning. Vad beteckna de tio fingrarna, som han skall hålla framför ögonen, om icke de tio budorden, vilka den rättfärdiga människan dagligen bör begagna som en spegel, så att hon, så ofta smädelsens törne stinger, betraktar Guds kärlek; så ofta onskans törne stinger, tillämpar kärleken till nästan; så ofta världens och köttets kärlek förnöjer, betänker vad som är skrivet: 'Du skall icke åtrå, utan du skall tygla och behärska din åtrå'?

Varhelst den gudomliga kärleken finnes, där finnes ju tålmod i bedrövelserna, glädje åt sjukdomarna, sorg över det som är överflödigt, fruktan för ära, ödmjukhet i makten och längtan att lämna världen. Vad betyder det, att han vid varje steg bör känna efter, huruvida fötterna ha stadigt fäste, om icke att han överallt må hysa förståndig fruktan? Den rättfärdige bör ju hava två andliga fötter, nämligen åstundan efter det eviga och motvilja mot det världsliga. Men i den första bör klokhets råda, så att han icke åstundar det eviga till sin ära mera än till Guds; han må i stället inrikta all sin åstundan på Guds vilja och heder. I den andra må försiktighet förefinnas, så att icke motviljan mot

världen blir oförnuftig på grund av otålighet över livet och inträffade motgångar eller trötthet i det gudliga arbetet. Ja, här bör försiktighet förefinnas, så att motviljan mot världen beror på längtan efter ett bättre liv och vämjelse vid synderna.

Om biskopen har dessa två fötter, i det han t.o.m. fruktar, att det som är bättrat icke är bättrat nog, och framskrider på denna smala och törnbevuxna väg, då vill jag ytterligare varna honom för tre ovänner, som äro på vägen. Den första fienden väser i hans öron. Den andra står framför honom, beredd att stinga honom i ögonen. Den tredje ligger framför hans fötter, ropar högt och har en snara till hands för att snärja hans fötter, om de vid hans rop lyftas upp. Den första fienden äro de människor eller de djävulska ingivelser, som söka påverka biskopen på detta sätt: 'Varför går du så ödmjukt och på en så trång väg? Varför lägger du på dig så mycket arbete?'

Är det därför att du vill vara heligare än alla andra som du gör vad ingen annan gör? Slå hellre in på den blomsterkantade väg, på vilken så många vandra, så att du icke löper fara att föraktligen duka under! Vad angår det dig, om människorna leva väl eller illa? Vad gagnar det dig att förnärma dem, av vilka du kan vinna heder och kärlek? De gå ju varken dig eller de dina för när! Vad rör det dig, om de förtörna Gud? Växla i stället gåvor med dem! Nyttja din ära och människors vänskap, så att du i lika måtto kan hava människors hedersbetygelser och erhålla det himmelska!' Se, en sådan fiende väser och har väst i mångas öron! Han är skulden till att så många lampor, som borde lysa i mörkret, själva ha blivit mörka och att det yppersta guld förvandlats till träck.

Den andre fienden, som stinger ögonen, är världens fägring och jordens ägodelar, kläders och sakers prakt, människors gunst och hedersbevisningar. När allt detta åtrås och erbjudes, förblindar det till den grad själens och förståndets ögon, att det förefaller angenämare att stå med Simson vid den världsliga omsorgens kvarn än att med bruden Kyrkan utöva en herdes vård. Och då svalnar Gudskärleken (om den alls funnits till), synden begås dristigt, och det begångna brottet ringaktas, eftersom man förlitar sig på den makt som man innehar. Fördenskull må biskopen, när han har det nödvändiga och det stadgade antal tjänare, som möjliggör bevarandet av hans stånds värdighet och myndighet, vara nöjd, såsom det är skrivet: 'Måtten I vara utan vinningslystnad i edra seder och tillfredsställda med måttliga ting', ty ingen, som med hela sitt hjärta kämpar för Gud, invecklar sig i världsliga bestyr, om icke mot sin vilja och till Guds heder.

Den tredje fienden har en snara och ropar så: 'Varför ödmjukar du dig så, du som kan hedras framför andra? Sträva efter att stiga högre upp; då kan du leva i större överflöd och giva mera! Var präst för att kunna sitta bland de främsta! Var biskop (och sedan ärkebiskop eller något ännu högre) för att erhålla mera vila och ro, bliva mera betjänad och åtnjuta större heder! Då kan du hjälpa andra, bliva mera fruktad av andra

och hugsvalad av många flera.'

När själen bedrages av dylika ingivelser, utsträcker foten genast, oförsiktigt nog, till vinningslystnad, och man undersöker sättet att komma upp till en högre ställning, och själen fastnar så i girighetens och den timliga omsorgens snaror, att hon knappt kan stå upp igen.

Detta är icke besynnerligt. Skriften säger ju, att den, som åstundar biskops- eller prästämbetet, åstundar ett gott verk. Vad är detta goda? Förvisso att arbeta för själen och för Guds ära, att arbeta för det eviga och icke för det förgängliga. Men nu åstunda alla äran och icke arbetet, som emellertid icke är en ära utan en svår prövning. Där icke det gudomliga arbetets möda finnes, där vinner icke själen någon ära inför Gud. Fördens skull må biskopen icke åstunda någon högre ställning eller en annan än den han har, ty snaran ligger gömd i jorden, och fällan är utlagd på den vandrandes stig. Det är alltså nyttigt för honom att förbliva i den ställning han har, tills det behagar Gud att på annat sätt sörja för honom eller en högre Kyrkans prelat förordnar något annat till Guds ära. Det nu sagda är ett råd och en kärleksfull varning.

Men nu vilja vi säga vad biskopen skall göra enligt Gud. Han bör hava biskopsmitran väl förvarad i sina armar, icke sälja den för penningar, icke överlåta den till andra för vänskaps skull, icke förlora den på grund av försumlighet eller liknöjdhet. Vad betecknar den biskopliga kronan eller mitran annat än den biskopliga makten, nämligen till att viga präster, rätta de vilsefarande och med sitt ord och exempel undervisa de okunniga? Vad betyder det att väl förvara mitran om icke att flitigt betänka, huru han mottagit denna makt, till vad ändamål han erhållit den, huru han innehaft den och vad som tillkommer honom att göra.

Om han nu vill betänka, huru han erhållit den, må han först tänka över, om han åstundade den för sin egen skull eller för Guds skull. Om det var för sin egen skull, må han hysa förståndig fruktan, men om det var för Guds skull, var det förtjänstfullt och andligt. Om han sedan frågar sig, till vad ändamål han erhållit makten och värdigheten, skall jag förvisso säga honom, att det var för att han skulle vara själarnas tröstare och räddare genom sina förtjänster; han lever ju av deras allmosor för att kunna vara de fattigas livnärare, de rikas fader, Guds hjälpare i det andliga och en ivrare för Gud.

Om han vill veta vad maktens frukt är, så förklarar Paulus detta väl. Den som förvaltar väl, säger denne, skall få en dubbel heder, nämligen en kroppslig och en andlig, men den, som har en biskoplig dräkt och icke ett biskopligt liv, är värd en dubbel skam. Vad betecknar det att makten icke bör säljas, om icke att biskopen icke får vara medvetet simonistisk och ej heller tåla det hos andra, om han känner till det; icke viga eller

befordra några för penningars skull, icke utöva sitt ämbete för att vinna heder och gunst av människor, icke för köttsliga böners skull upphöja dem, som han vet vara ovärdiga och föra ett dåligt liv?

Vad är det att han icke får överlåta sin makt åt andra för vänskaps skull om icke att han icke får förbise andras synder på grund av missriktad barmhärtighet, icke förtiga dem på grund av vänskap, icke på grund av någon köttslighet bära andras synder på sin rygg i stället för att rätta dem, såsom han kan och bör göra? Biskopen är ju Herrens väktare, och därför skall de dödas blod utkrävas av väktarens hand, om han sett faran men icke ropat eller om han sov och icke brydde sig om det.

Att biskopen icke bör förlora kronan eller mitran av försumlighet, det betyder, att biskopen icke skall överlämna åt andra att göra vad han själv bör och kan göra och icke för sin makliga vilas skull underlåta det, som han själv kan fullgöra på ett mera fruktbarande sätt än andra, icke heller vara okunnig om deras liv, åt vilka han anförtror sina uppdrag utan fördolt och öppet undersöka deras liv, åt vilka han anförtror dem, och se efter, huru de iakttaga rättvisan, ty biskopsämbetet innebär icke vila utan omsorg och arbete.

När nu biskopen, såsom jag redan sagt, lärt sig att väl förvara mitran, höves det även, att han under sina armar har en blomsterkvast, varmed han från när och fjärran lockar fåren till sig, ty en god herde brukar med blommor och gräs draga sina får efter sig. Vad är denna blomsterkvast om icke den gudliga förkunnelse, som tillkommer en biskop? Vad äro de båda armarna om icke den dubbla gärningen, d. v. s. att öppet göra goda gärningar till andras eggelse och göra gott i det fördolda av gudsfruktan och till föredöme för den närmaste omgivningen?

Om förkunnelsen alltså förenas med dessa båda gärningar, blir den en härlig blomsterkvast, efter vilken de får, som äro honom nära i hans biskopsdöme, glatt löpa, och vilken de fjärran boende fåren, när de höra hans berömmelse, ivrigt åstunda, både på grund av de goda orden och de kärleksgärningar, som åtfölja orden. Ty detta utgör de ljuvligaste blomster att locka får med: att göra dygdiga gärningar och lära andra att göra dem, icke med ordrik vetenskap utan med få och kärleksrika ord. Det höves nämligen icke, att Guds häröld är stum och ej heller, att väktaren för Guds hus är blind.

Ännu fattas det biskopen något. När han kommit fram till porten, höves det honom att överrätta någonting åt den högste konungen. Därför råda vi honom, att han åt konungen överräcker ett för honom högst dyrbart käril, tomt och utsirat. Det för biskopen högst dyrbara kärilet är hans hjärta, och det må han erbjuda åt Gud helt och hållet prytt med dygder men tomt på egenvilja och köttslig kärlek. När biskopen på detta

sätt nalkas porten, skall en strålande härskara möta honom.

Gudamänniskan skall mottaga honom, och änglarna skola säga: 'O Herre Gud, se här en biskop, som var obesmittad till köttet, ren i prästadömet, apostolisk i förkunnelsen, vaksam i sitt biskopsämbete, manlig i gärningen, ödmjuk i makten! Vi ha åstundat honom för hans renhets skull, och därför föreställa vi honom för dig, ty dig har han längtat efter för din kärleks skull.'

De heliga själarna i himmelen skola då säga: 'Se, Herre Gud, vår glädje är i dig. Dock glädja vi oss också över denne biskop. Ty en blomma bar han i munnen, varmed han kallade många får; en blomma bar han i händerna, varmed han vederkvickte de får som nalkades honom; blommor skickade han till dem som bodde långt borta och uppväckte sålunda slumrande får. Emedan han alltså med sina ords blommor förökade vår kör, fröjdas vi i honom.

Gläd dig ock du, o Herre Gud, i denne man och över hans ära, ty han åstundade dig över allting.' Och då skall Herren, härlighetens givare, säga till biskopen: 'O min vän, du har kommit för att överlämna mig ditt hjärtas käril, som är tomt på dig själv och som du velat låta fyllas av mig. Kom därför, så skall jag fylla dig med mig själv. Du skall vara i mig och jag i dig, ty det skall aldrig varda något slut på din ära och din fröjd.'»

Jungfru Maria underrättar bruden, som beder för en nyss avliden eremit, sin vän, att innan hans kropp kommer under jorden, skall hans själ föras in i den eviga härligheten.

BOK 4 - KAPITEL 127

Bruden bad för sin vän, en gammal präst och eremit, som fört ett förträffligt liv och varit en man av stora dygder; han hade nyss dött och låg på katafalk i kyrkan för att begravas. Jungfru Maria visade sig då för henne och sade: »Hör, min dotter! Du må veta, att så snart denne eremits, min väns, själ hade lämnat kroppen, skulle den ha inträtt i himmelen, om han bara i dödsögonblicket haft fullkomlig åstundan att komma i Guds närhet och njuta hans åsyn. Emedan han icke hade detta, kvarhålles han nu i den längtans skärseld, där det icke finns några kval, endast längtan att komma hem till Gud. Dock må du veta, att innan hans kropp kommer under jorden, skall hans själ föras in i den eviga härligheten.»

TILLÄGG

»Säg ånyo till den gamle munken, som länge levat som eremit och bragt mig en frukt som behagar mig, i det han förvandlat vilddjuren till får och lejon till lamm: 'Förbliv nu ståndaktigt i Rom, där gatorna äro betäckta med mina helgons blod, ty du skall få höra domen och se din vedergällning!'» Efter att ha hört detta blev han genast sjuk, och han insomnade icke långt därefter i frid.

Denne benediktinmunk bad fru Birgitta, att hon skulle fråga Gud, hur han skulle kunna få säkerhet angående sin dräkt, ty han plågades mycket av de många missbruk i klädväg som den helige Benedikts munkar gjort sig skyldiga till. När hon sedan var i extas, sade Guds Son till henne: »

Jag sade dig tidigare (d. v. s. i bok III, kap. 20 och 22), att min tjänare Benedikt ansåg sin kropp som en säck, vilken hade fem klädesplagg. Det första var den sträva kjorteln, som kuvade köttet och de oordnade drifterna, så att de ej blevo tygellösa och överskredo sina tillbörliga gränser. Det andra plagget var en enkel kåpa, varken förkortad eller veckrik; den skulle hölja, pryda och värma köttet, så att icke de, som sågo den beklädde, måtte taga anstöt. Det tredje var ett skapulär, varigenom han skulle befinnas redobognare och beredvilligare till manuellt arbete. Det fjärde plagget var fotbeklädnad, som skulle göra honom snabbare och ödmjukare till att vandra på Guds väg.

Det femte var ödmjukhetens skärp; omgjordad med detta skulle han försmå överflödet och flitigare utföra det sedvanliga och honom ålagda arbetet. Men nu eftertrakta hans bröder kläder, som uppväcka kättja; de vämjas vid strävheten och söka sig kläder, som falla människor i smaken och reta köttet till sinnlighet. Ty i stället för kåpan taga de sig en så veckrik, bred och lång kappa, att de snarare se ut som högfärdiga skrytare än ödmjuka ordensmänniskor. I stället för skapuläret hava de ett kort tygstycke framtill och baktill, och huvudet betäcka de med en världslig hätta, på det att de må dana sig efter världsmänniskorna. Men på det viset bliva de varken lika världsmänniskorna eller arbeta med Guds ödmjuka tjänare. De betäcka fötterna och omgjorda sig med skärp såsom de, vilka äro beredda att gå på bröllop och icke att kämpa på arbetets rännarbanan.

Fördenskull må den munk, som vill bliva frälst, besinna, att min Benedikts regel tillåter honom att hava det nödvändiga med måttfullhet, det nyttiga men icke det överflödiga, det ärbara och fördelaktiga samt allt på ödmjukt och icke på högmodigt vis. Ty vad betecknar kåpan om icke att hava större ödmjukhet än andra? Och vad betecknar kåpans simpla kapuschong om icke att hava avsmak för världsliga seder? Men varför påtaga munkarna numera en världslig hätta om icke därför att de blygas för det ödmjuka och vilja dana sig efter världsmänniskorna? Vilken prydlighet eller nytta har hättans strut?

Bär man den icke snarast för att skryta och väcka uppseende i stället för att följa klosterlivets vackra bruk? Vilket företräde har den veckade kappan framför kåpan om icke att den kommer den vandrande munken att ta sig ståtligare och förnämre ut? Om man, för något berömvärdt behovs skull, bure en ödmjuk och slät kappa, skulle detta visserligen icke skada de goda sederna, men ödmjukhetens kåpa vore mera passande, på det att man av dräkten må kunna se, vilken ordensman man har framför sig. Om munken skulle få huvudvärk eller plågas av köld, så skulle han icke synda, om han hade en lämplig och ödmjuk huvudbetäckning inunder kapuschongen - dock icke utanpå denna, ty detta skulle vittna om fåfänga och ytlighet.»

Fru Birgitta frågade: »O Herre, vredgas icke, om jag frågar: månne de bröder synda, som bära en sådan dräkt med sina förmäns tillåtelse och enligt en sedvänja, som härrör från deras föregångares inrättning?»

Gud sade: »Dispensen är giltig, om den framgår av ett gott uppsåt. Somliga giva dispens av rättfärdigt nit, men andra av falskt medlidande och på oklokt sätt, andra på grund av sina egna seders lättfärdighet och sin åstundan att behaga människor, medan andra låtsas det rättfärdiga, eftersom de äro tomma på kärlek till Gud. Inför mig är blott den dispens välbehaglig, som icke står i strid med ödmjukheten. Och den dispens är giltig, som klokt tillåter det nödvändiga men fördömer överflödet även i dess allra minsta yttringar.»

Fru Birgitta ställde ännu en fråga: »O Herre min Gud, om några sväva i okunnighet om vilket som är bäst eller lämpligast i regeln, månne även de synda?»

Kristus svarade: »Hur kan en ordensman vara okunnig om den regel, som dagligen läses och åhöres, den regel som bestämmer att munken skall ödmjuka sig och lyda, bära en dräkt som är tarvlig och icke veklig, mönstergill och icke prålig? Och vems samvete är så avtrubbat, att han icke förstår att han bekänner sig till ödmjukheten och all slags fattigdom? En Benedikts munk är den, som mera lyder regeln än köttet, som varken med sin dräkt eller sina seder vill behaga någon annan än Gud, som dagligen åstundar att dö och bereder sig till hädanfärd från denna värld, noggrant betänkt på hur han skall kunna avlägga räkenskap över sitt benediktinska liv.»

Jungfrumoderns svar till Sonens brud när denna bad för en gammal eremit, som var i tvivelsmål, huruvida det vore Gud välbehagligare att han ensam njöte sötman av sin själs hugsvalelse och aldrig lämnade sin eremitboning, än att han ibland ginge ned för att uppbygga sina medkristnas själar.

BOK 4 - KAPITEL 128

Modern talar: »Säg till denne gamle präst och eremit, min vän: Den, som emot sin vilja och sin själs fred, förpliktad av sin tro och av sin kärlek till sina medmänniskor, stundom lämnar sin ensliga cell och sin lugna betraktelse, av kärlek stiger ned från sin eremitboning till människorna för att giva dem andliga råd och genom vars exempel och hälsosamma råd många själar omvända sig till Gud och de som redan äro omvända fortskrida till dygdernas fullkomning, han undrar nu ödmjukt huruvida djävulens svekfulla slughet och bedrägeri kan föreligga och har därför begärt ett ödmjukt råd av dig och bedit, att du skulle bedja för honom.

Beträffande detta - nämligen huruvida det behagar Gud mera att han för sig själv njuter sin kontemplations ljuvlighet än att han ådagalägger denna kärlek till sina medmänniskor - må du alltså å mina vägnar säga honom, att det sannerligen behagar Gud mera att han, såsom sagt är, stundom stiger ned från sin eremitboning och går att bevisa sina medmänniskor nämnda kärleksverk, i det han giver dem del av de dygder och nådegåvor, som han själv undfått av Gud, så att de därigenom omvända sig och mera innerligt hålla fast vid Gud samt bliva delaktiga av denne eremits egen ära, än att han i sin ensliga cell njuter sitt sinnes hugsvalelse för sig själv.

Och säg honom, att han i himmelen skall få större vedergällning och förtjänst för denna sin kärlek, om han blott, när han går för att utöva den, städse handlar i överensstämmelse med sin äldre andlige faders råd och vilja. Säg honom även, att jag vill att han tager alla eremiter och även alla nunnor och ensitterskor, vilka fordom voro andliga barn till den eremit, som var min vän och som nu är död, till sina andliga barn och leder dem med sin rådgivning. Ja, han må på andligt och dygderikt vis leda dem alla med sitt kärleksfulla råd, liksom denne styrde dem medan han levde, ty detta är Guds önskan.

Och om de taga honom till sin fader och ödmjukt lyda honom i sitt andliga liv och sitt eremitliv, då skall han vara fader och jag moder för dem. Men om någon av dem icke skulle vilja taga honom till sin andlige fader eller lyda honom, då vore det för denne olydige bättre att han genast droge sig bort från de andra än att han längre stannade kvar bland dem. Min vän eremiten må alltså gå till dem och återvända till sin cell, så ofta det synes honom vara av nöden, dock alltid efter sin äldre faders råd och vilja.»

Två år efter det att bruden haft den vision av djuret och fisken, som står att läsa i

denna fjärde bok, kapitel 2, uppenbarade sig Kristus för henne, utlade på ett mycket klart och märkligt sätt denna dunkla vision, i det han sade att djuret och fisken beteckna syndare och hedningar men de, som fånga dem, rättfärdiga och dygdiga människor.

BOK 4 - KAPITEL 129

Sonen talar till bruden: »Jag sade dig förut, att jag åstundar djurets hjärta och fiskens blod. Vad är djurets hjärta om icke de kristnas odödliga själ, som jag älskar så och som behagar mig mer än allt som förefaller åtråvärt i världen? Vad är fiskens blod om icke fullkomlig kärlek till Gud? Därför bör hjärtat bjudas mig av de renaste händer och blodet i ett utsirat käril, ty renheten är välbehaglig för Gud och änglar. Ja, liksom ädelstenen i ringen är renheten det mest lämpliga i varje andlig gärning.

Gudskärleken bör bjudas fram i ett utsirat käril, ty hedningarnas själ bör lysa och brinna i den hetaste kärlek till Gud, och i den kärleken bära de troende och de otrogna såsom en enda kropp förenas med Gud, sitt huvud. Den, som vill bjuda mig den kristnes i synden förhärdade hjärta (hans, som är såsom ett djur utan lydnadens ok, löpande omkring i lasterna och levande i sin lusta), bör köra en vass borrh genom sina händer, ty då kunna varken svärd eller pilar rå på honom. Vad är den rättfärdige mannens händer om icke hans gärningar, de kroppsliga och de andliga?

Den kroppsliga handen, det är att arbeta till kroppens behov och uppehälle. Den andliga handen är att fasta, bedja och dylikt. Men för att varje handling av människan må vara måttfull och klok, bör den genomborras med Guds fruktan. Ty människan bör i varje stund betänka, att Gud alltid är närvarande, och frukta att mista den nåd, som förunnats henne, ty utan Guds hjälp kan människan intet göra, men med hans kärlek kan hon allt. Liksom borren gör hål i den tingest som utsättes för den, så gör gudsfruktan alla gärningar fasta, bereder väg för Gudskärleken och kallar Gud till hjälp.

Fördenskull må människan vara gudfruktig i alla sina gärningar och klok, ty ehuru båda slagens arbete, det andliga likaväl som det kroppsliga, äro nödvändiga, kunna de dock icke gagna utan gudsfruktan och klokhet, ty oklokhet och förmätenhet förstör och förvirrar allt och gör uthålligheten om intet. Den, som önskar besegra det hårda djuret, må alltså vara oböjligt fast i klokhetens gärningar samt ståndaktig i gudsfruktan och i hoppet om Guds hjälp och sålunda - så mycket han förmår och Gud ger sin hjälp därtill - söka bryta det hårda hjärtat.

Min vän skall även skydda sina ögon med ögonlock av valfisk, fastlimmade med det starkaste beck, ty annars dör han av basiliskens blick. Vad är den rättfärdige mannens

ögon om icke det dubbla betraktande han dagligen bör öva, nämligen betraktandet av Guds välgärningar och kännedom om sig själv? När han begrundar Guds välgärningar och barmhärtighet, må han beakta sin egen skröplighet och sin otacksamhet mot den Gud, som bevisat honom så många välgärningar.

Och när hans själ inser att han förtjänar en sträng dom, må han förse sin betraktelses ögon med valfiskögonlock, d. v. s. med tro på Guds godhet och hopp om den, så att han icke förslappas genom att tänka på Guds barmhärtighet eller misströstar genom att tänka på hans dom. Ty liksom valfiskens ögonlock icke äro mjuka som kött och ej heller hårda som ben, så må människan iakttaga medelvägen i sitt begrundande av Guds barmhärtighet och hans dom, i det hon ståndaktigt hoppas på barmhärtigheten och klokt fruktar domen. Hon må även glädja sig åt barmhärtigheten, och på grund av rättvisan framskrida från dygd till dygd. Den, som på detta sätt dagligen betänker barmhärtigheten och rättvisan med hopp och fruktan, han behöver icke frukta djurets ögon.

Och vad är djurets ögon om icke den världsliga visheten och den timliga framgången? Världens visdom, vilken kan jämföras med djurets första öga, är såsom basiliskens blick, ty den hoppas på det som den ser, och dess belöning är ringa, eftersom den åstundar det förgängliga. Den gudomliga visdomen hoppas däremot på det som den icke ser, bryr sig icke om världslig framgång, älskar ödmjukhet och tålmod och söker ingen annan belöning än den eviga. Djurets andra öga är framgång i världen; den åstundas av de onda, så att de glömma bort det himmelska och förhärda sig mot Gud.

Varje människa, som är mån om sin medkristnes frälsning, må alltså klokt sammanfoga sina ögon med djurets, d. v. s. den medkristnes, ögon, i det hon framhåller den barmhärtige Gudens välgärningar och hans stränga domar för honom, sätter Guds visdoms ord emot de världsliga orden, visar en levnad i ständig återhållsamhet för de oåterhållsamma, av kärlek till Gud föraktar den närvarande rikedom och äran, träget predikar och i handling fullkomnar det som hon predikat, ty ett andligt liv bekräftar de talade orden, och heliga föredömen gagna mer än vältalighet, som ej förverkligas i handling.

De, som städse hava Guds välgärningar och hans domar i sinnet, som ständigt hava Guds ord i munnen och fullkomna dem i gärning samt hysa ett fast hopp på Guds godhet, de såras icke av uddarna på ovännens svärd, d. v. s. av världsmänniskornas bedrägliga funder, utan bliva allt bättre och bättre och omvända i sin kärlek de villfarande till den sanna Gudskärleken. Men de, som yvas över den nåd de fått och söka göra sig rika genom sin visdom och vältalighet, de äro döda fast de leva.

Han bör även binda en stålskiva vid sitt hjärta, ty han bör ständigt hava Guds kärlek för ögonen, i det han betänker hur Gud ödmjukade sig och blev människa, hur han i sin predikargärning fördrog hunger, törst och möda, hur han blev upphängd på korset, dog, uppstod från de döda och uppfor till himmelen. Denna stålskiva, d. v. s. kärleken, är bred och slät, när sinnet är redo att villigt tåla de bedrävelser som komma, när människan icke knotar mot Guds domar och icke oroar sig på grund av motgångar utan inrättar sin vilja efter Guds vilja och ställer hela sin kropp till Guds förfogande. O dotter, jag var det starkaste stål, när jag, utsträckt på korset, likasom glömde mitt lidande och mina sår samt bad för mina ovänner.

Vidare bör man stänga näsborrarna och med sluten mun gå löst på djuret, ty liksom blåsten går in och ut genom näsborrarna, så gå livet och döden in i själen genom människans begärelser. Därför skall människan akta sig för onda begärelser som för döden, så att de icke vinna inträde i själen eller stanna kvar där, om de redan vunnit inträde. Den, som föresätter sig att få bukt med det svåra, må alltså giva akt på sina frestelser och akta sig, så att icke de oordnade begärelserna förminska hans nitälskan för Guds sak, ty med all åstundan, med gudlig kärlek och med stort tålmod må man, både när det är lägligt och när det är olägligt, gå löst på syndaren, så att han omvänder sig, och där den rättfärdige intet förmår genom att tala och förmana, där må han utöva sitt nit genom ständiga, ihärdiga böner.

Djuret bör gripas med båda händerna. Nu har djuret två öron. Med det ena lyssnar det villigt till det som är angenämt för det; det andra tilltäpper det för att icke höra det som är gagneligt för dess själ. Sålunda är det nyttigt för Guds vän att även hava två andliga händer, liksom han förut har kroppsliga, men han må hava dem i genomborrat skick. Den ena handen skall vara den gudliga visheten, varmed han för syndaren visar, att allt i denna världen är obeständigt och förgängligt och att den som finner sin förnöjelse däri blir bedragen och icke frälst, emedan allt är medgivet till nödtorft och icke till överflöd. Den andra handen skall vara det goda exemplet och den goda gärningen, ty en god människa bör göra vad hon lär, så att de, som höra henne, styrkas av hennes föredöme. Många undervisa men föregå icke med gott exempel, och dessa äro lika dem, som i sitt sinnes köld bygga upp stenar utan murbruk; följderna blir, att stenarna genast lossna, när stormen kommer.

Djurets skinn, vilket är såsom flinta, skall angripas med hammare och eld. Med skinnet betecknas skrytsamhet och skenhelighet. Ehuru de onda icke vilja vara goda, åstunda de att synas vara vad de icke äro. Och emedan de åstunda att kallas berömvärda men icke att leva berömligt, visa de upp en yttre helighet och låtsa en rättfärdighet som ingalunda finns i deras sinne. Så förhäva de sig i skenet av sin låtsade helighet och bliva flinthårda, så att de icke låta sig uppmjukas genom tillrättavisningar eller uppenbara

skäl.

Fördens skull må Guds tjänare emot sådana nyttja det hårda klandrets hammare och den gudliga börens eld, så att de onda besegras av sanningens ord, så småningom låta sin hårdhet försvinna, bliva varma i sina enskilda böner och upptändas till kunskap om Gud och sig själva. Så gjorde Stefanus. Denne talade nämligen icke behagliga utan sanna ord, icke mjuka utan sträva. Dessutom bad han till Gud för dem, och därför gjorde han gagn, och många förbättrades för hans skull.

Om någon alltså genomborrar sina händers gärningar med gudsfruktan, skyddar betraktelsens ögon med måttfullhet, värnar sitt hjärta med en stålsvärd, stänger sina näsborrar och så bjuder mig djurets hjärta, så skall jag Gud giva honom den härligaste skatt, av vars ljuvlighet synen ej skall tröttnas, vid vars behag örat ej skall känna leda, av vars njutande smaken ej skall mättas och vars berörande aldrig bereder känslan smärta utan fyller själen med glädje och evigt överflöd.

Fisken betecknar hedningarna. Dess fjäll äro mycket starka, ty hedningarna ha hårdnat i synden och ondskan. Liksom tätsittande fjäll förhindra att vinden tränger in, så skryta hedningarna med sina synden, leva i fåfängt hopp, förskansa sig mot mina vänner och visa dem tillbaka, föredraga villolärer, skrämman och hota. Den, som vill bjuda mig fiskens blod, må alltså sträcka ut nätet över honom, d. v. s. sin förkunnelse, som ej får vara sammansatt av filosofernas och de med fyndig vältalighet utrustade retorernas sköra trådar utan av enkla ord och ödmjuka gärningar; den enkla förkunnelsen av Guds ord ljuder nämligen med klar malmklang inför Gud och är mäktig att draga syndare till Gud.

Därför började och förkovrades min Kyrka icke genom vältaliga mästare utan genom fåkunniga men ödmjuka män. Predikanten må även se till, att han icke går längre ut i vattnet än till knäna och att han endast sätter ned foten där sanden är fast, ty om vågorna gå högre än knäna, kunna fötterna svikta. Vad är det närvarande livet annat än rörligt och ostadigt vatten? Den andliga styrkans knä bör icke böjas till detta annat än när nödvändigt är. Människan må alltså fästa sin åstundelses fot i fast sand, d. v. s. i Gudskärlekens stadighet och i betraktandet av det framtida.

De, som sträcka ut sina åstundelses fötter och sin styrka till det timliga, de äga nämligen icke nog fasthet och stadighet att förvärva själar utan sjunka ned i de timliga bekymrens vågor. Den rättfärdige bör även tillsluta det öga, som han vänder mot fisken, ty det mänskliga ögat är dels andligt, dels lekamligt. Det mänskliga ögat gripes av skräck, när själen, efter att ha skådat tyrannernas makt och grymhet, inser sin egen svaghet och bävar för att tala.

Detta räddhågans öga bör bländas och tryckas ut av själen genom betraktandet av Guds godhet, i det hon begrundar och fast tror, att varje människa, som sätter sitt hopp på Gud och söker vinna en syndare för Guds skull, får Gud själv till beskyddare. Med förståelsens andliga öga bör syndaren eller den, som är omvänd till Gud, betraktas, i det man tar noggrann hänsyn till hur mycket han kan och hurudana besvärligheter han har att dragas med, så att han icke till äventyrs, när han griper sig an med det ovana, dignar under mödorna eller på grund av sitt trångmål ångrar att han antagit en strängare livsföring.

Den rättfärdige må även, vem han än är, undersöka, hur den till tron omvända hedningen har det ställt lekamligt sett, så att han icke tigger, betungas av trældom eller berövas sina lofvärda fri- och rättigheter, och samvetsgrant sörja för, att den nyomvända regelbundet undervisas i den heliga katolska tron och får se dygders heliga exempel.

Det är mig nämligen välbehagligt, att de omvända hedningarna få se heliga seder och höra kärlekens ord. Många kristna komma ju till hedningarna med vilda, tygellösa seder och berömma sig av att de dräpa deras kroppar och röva deras timliga gods. Detta är mig lika välbehagligt som när man offrade guldkalven i öknen. Den, som vill behaga mig genom att draga till hedningarna, må alltså först befria sig från vinningslystnadens och den världsliga fruktans öga men hava medlidandets och insiktens öga öppet till att förvärva deras själar, så att han icke åstundar något annat än att dö för Guds skull eller leva till Guds ära.

Vidare bör den rättfärdige hava en sköld av stål, d. v. s. sant tålamod och uthållighet, så att han varken av ord eller gärningar låter sig avlägsnas från Gudskärleken och icke heller, förtröttad genom några misslyckanden, på något sätt knotar emot Guds domar. Ty liksom skölden skyddar sin bärare och tager emot slagen, så värnar det sanna tålamodet i frestelserna. Det lindrar även sorgerna och gör människan skickad till allt gott. Denna tålamodets sköld får ej vara förfärdigad av ämnen, som äro angripna av röta, utan av den starkaste koppar. Det sanna tålamodet måste nämligen danas och styrkas genom betraktandet av mitt tålamod, ty jag var såsom det starkaste stål, i det jag hellre ville lida döden än giva avkall på själarna och hellre höra all slags skymf än stiga ned från korset. Om jag oskyldige led, är det då underligt, om människan, värdig dom, får lida?

Den, som på detta sätt är beväpnad med tålamodet, utsträcker sitt nät över fisken och i tio timmar håller den över vattnet, han skall få fiskens blod. Vad betyda dessa tio timmar om icke tio råd, som den omvända människan bör följa? Det första är att tro på mina tio bud, som jag föreskrev för Israels folk. Det andra är att anamma och hedra min Kyrkas sakrament. Det tredje är att sörja över begångna synder och hava fullkomlig vilja att icke mera begå dem. Det fjärde är att lyda mina vänner, även om de befalla honom

något, som är emot hans vilja. Det femte är att försmå alla sina dåliga vanor, som äro emot Gud och de goda sederna.

Det sjätte är att hava åstundan att föra så många som möjligt till Gud. Det sjunde är att visa sann ödmjukhet i sina gärningar och fly onda exempel. Det åttonde är att hava tålmod i motgångar och icke knota mot Guds domar. Det nionde är att icke höra eller umgås med sådana, som äro den heliga kristna trons fiender. Det tionde är att bedja till Gud om att kunna framhärda i hans kärlek och att själv försöka detta. Var och en, som är omvänd från det onda och följer och iakttager dessa tio råd, han skall dö bort från världskärleken och levandegöras i Guds kärlek.

Men när fisken, d. v. s. syndaren, blivit uppdragen ur lustans vatten och föresätter sig att hålla dessa tio råd, bör han uppskäras i ryggen, där han har mest blod. Vad betecknar ryggen om icke den av god vilja ingivna goda handlingen? Denna vilja skall böjas efter Guds önskan, ty ofta förefaller en handling människorna god, oaktat gärningsmannens uppsåt och vilja ej äro goda. Den rättfärdige, som önskar omvända en syndare, bör alltså utforska, i vilken avsikt denne skrider till sin goda gärning och i vilken avsikt han ämnar fortsätta med den.

Och om han i en andlig gärning påträffar en köttlig känsla, t.ex. tillgivenhet för släktingar eller åstundan att förvärva timligt gods, må han skynda sig att skära bort detta från hjärtat, ty liksom dåligt blod föranleder sjukdom, hindrar gången, snör ihop tilloppet till hjärtat och förstör matlusten, så undertrycker den onda viljan och förvända avsikten kärleken till Gud, framkallar nedslagenhet, täpper till hjärtats ingångsport för Gud och gör allt andligt gott avskyvärt för människan.

Det blod, som jag begär, är emellertid friskt och giver liv åt lemmarna. Detta blod är den goda viljan och den ordnade kärleken till Gud. Därigenom beredes tillträde för tron, skolas sinnet för förståelsen och lemmarna till handlandet samt kallas Gud till hjälp. Denna vilja meddelas och ingjutes med min nåd, förökas genom böner och min godhet och fullkomnas genom det goda handlandet och min sötma. Se, på detta sätt skall fiskens blod bjudas mig. Den, som bjuder mig det så, han skall få den bästa lön, ty all ljuvlighets ström skall flyta in i hans mun, den eviga strålglansen skall lysa upp hans själ, och hans frälsning skall förnyas utan ända.»

FÖRKLARING

I Uppenbarelsernas fjärde bok, kapitel 2, börjar Kristus tala sällsamma ting om fisken och djuret, och i detta kapitel utlägger han vad de betyda.

TILLÄGG

Följande uppenbarelse skedde i Amalfi, där den helige Matteus ligger begravnen.
»Välsignad vare du, helige apostel Matteus! Du var den bäste utbytare. Du bytte nämligen bort det jordiska och fann det eviga. Du förnekade dig själv och vann Gud, du lämnade den fåfängliga klokheden, du försmådde köttets vila och tog på dig hårt arbete. Därför är du nu med rätta ärorik i Guds åsyn.»

Den helige Matteus svarade: »Välsignad vare Gud, som ingivit dig denna hälsning! Men emedan det så behagar Gud, vill jag visa dig, hurudan jag var före min omvändelse, hurudan jag var när jag skrev evangeliet och hurudan jag nu är, när jag njuter min belöning. Jag hade ett offentligt ämbete, som jag icke kunde utöva utan öppen förtjänst. Dock var min vilja den tiden sådan, att jag icke ville bedraga någon, och jag längtade att finna den väg, på vilken jag kunde skilja mig från denna syssla, så att jag med hela mitt hjärta kunde följa Gud allena.

När därför min vän Jesus Kristus predikade, upptände hans kallelse ord liksom en eld i mitt hjärta, och hans ord smakade mig så ljuvt, att jag icke tänkte på rikedomar och äreställningar mer än på strån och agnar; jag ville hellre gråta av glädje över att min Gud velat kalla en så stor syndare till nåden. När jag nu höll fast vid min Herre, började jag allt mera brinnande inpräglade hans ord i mitt hjärta; dag och natt begrundade jag dem, och de smakade mig som den härligaste kost. Och sedan min Herres lidande fullbordats, skrev jag evangeliet enligt vad jag sett och hört och bevittnat, icke till mitt eget beröm utan till min Återlösares ära och själarnas förkovran.

När jag skrev det, kände jag en sådan glöd av den gudomliga inspirationen inom mig, att om jag hade velat tiga, så hade jag icke kunnat det för den starka glödens skull. Men det som jag kärleksfullt och ödmjukt skrivit, det försöka många nu att kullkasta och tolka på illvilligt sätt, i det de skryta med att känna till det höga och himmelska, om de påträffa stridande uppgifter, och så vilja de hellre disputerar om evangeliet än leva efter dess vilja. Därför skola de små och ödmjuka inträda i himmelen men de kloka och högmodiga stanna utanför.

Hur kan den förmättna och övermodiga människan tro, att all vishets Gud icke kunnat avväga sina ord så, att människorna icke skulle taga anstöt av hans ord? Men det är rättvist, att förförelser komma och att de, som ledas vid det himmelska, snärjas i det jordiska. Angående min belöning må du veta, att det är sant som det står skrivet, att hjärtat icke kan fatta den och tungan icke bringa den i dagen.»

Många år efter det att bruden haft den vision angående de sju djuren, som står att läsa i kapitel 125 av denna bok, uppenbarade sig Kristus för henne och utlade ytterligare något, som ännu fattades i utläggningen av denna vision, nämligen det följande.

BOK 4 - KAPITEL 130

Sonen talar: »Jag talade förut med dig om sju djur, av vilka ett var likasom en elefant, som ännu står lutad mot ett träd och varken ger akt på trädets röta eller tidens korthet, varför han ock skall falla omkull med trädet, när han tror sig stå. Hans kyrkas murar skola nämligen upplösas av hetta och vatten, så att det icke finnes någon, som bygger upp, ty de hava blivit byggda av ogudaktiga människor. Jorden skall styckas, invånarna skola önska sig döden och den skall fly ifrån dem, och de gudlösa skola råda över de rättfärdiga.» (Allt detta inträffade.) »Du må ock veta, att det andra djuret, som yvdes över kyskhetens sten, nu har antagit lammets horn.

Och därför skall jag lära honom, hur han bör hoppa över murarna och hur han bör förhålla sig i sin ärofulla ställning. Hans själs ödmjukhet behagar mig mycket, och därför säger jag honom, att hans kyrka nu stigit upp till det högsta trappsteget och länge dvalts i högmod. Han må därför arbeta på att prästerskapet måtte leva återhållsammare, minska sin omåttlighet i dryckjom, lägga bort girigheten och antaga ödmjukhet och gudsfruktan, ty annars skall hans kyrka förödmjukas genom hemsökelser, och dess fall skall bliva så stort och svårt, att det skall förnimmas även i andra länder.»

Men efter denne biskops död och hans efterträdares utnämning talade Herren så till mig: »Du må veta, att denne biskop, som är efterträdare till den senast nämnde biskopen och som nu stigit upp till biskopsvärdigheten, var en av de fem tjänare, som konungen icke skulle höra, såframt de icke finge klarare ögon. Ja, denne biskop har nu stigit upp, men han må giva noga akt, så skall han i min dom få se, hur han stigit upp. Jag varnar honom för Joabs fall. Denne hyste nämligen avund mot dem, som voro bättre än han, han stödde sig på egna råd, hans djärvhet var stor, och därför översteg hans förmäthenhet hans krafter, och han föredrog den, som han själv utvalt, framför den, som Gud utvalt. Men ett råd är nyttigt för denne biskop, nämligen att han bär sig klokt åt och städse beaktar icke vad han kan utan vad som höves honom.»

När han undrade, huruvida det för hans synders förlåtelse var nyttigt att begiva sig till Rom, tillfrågade han mig, och medan jag bad, svarade Guds moder mig sålunda: »Om denne biskop i sin själ känner sig behöva de heligas hjälp, må han komma till Rom för att vinna avlat, ty den tid kommer, då detta skall gagna honom. Han må även giva akt på att klorna av de högst rovgiriga fåglar, som redan trängt sig in, bliva avskurna, så att de icke

bebo de högsta klipporna, ty då skola de skada allmogen ännu mer, och själv skall han icke gå fri från bedrövelse.»

»Fördenskull må du veta, att det djur, varom jag talat med dig och som rädes, när det ser sin skugga och gagnar sig med att springa, det är han, som nitälskar för själarna och som icke låter sitt mod sjunka vid deras ord, som tadla honom, eller förhäver sig vid deras ord, som samtycka till vad han säger och smickra honom. Han är beredd att dö och draga bort från världen och även beredd att leva till min ära, om detta behagar mig. Jag skall därför skynda honom till mötes på halva vägen liksom en fader mot sin son och taga bort honom ur hans förvar såsom en barmhärtig domare, så att han slipper se det framtida onda. Men han, som framhårdar i sin spetälska, skall dö med dem, som hava buken full, och begravas och dömas med de spetälska, och han skall icke få sitta med dem, som döma världen.»

Slut på den fjärde boken enligt Alfons' redaktion.

Denna uppenbarelse, som skedde på Monte Gargano, handlar om änglarnas höghet.

BOK 4 - KAPITEL 131

Fru Birgitta såg en mängd änglar, som lovsjöngo på Monte Gargano och sade: »Välsignad vare du, vår Gud, som är och skall vara och har varit utan begynnelse och utan slut. Du har skapat oss andar till din tjänst, och även till människornas hugnad och beskydd. När vi sändas för att hjälpa människorna, berövas vi dock icke din sötma och hugsvalelse och åskådning. Men emedan vi tycktes vara såsom okända för människorna, har du på denna plats velat visa din välsignelse och vår värdighet, som vi fått av dig, på det att människan må lära sig att älska dig och dessutom åstunda vår hjälp. Men nu är denna plats, som länge hållits i ära, föraktad av många, och landets invånare nalkas snarare de orena andarna än oss, ty de följa ivrigt deras ingivelser.»

Fru Birgitta svarade: »O Herre, min Skapare och min Återlösare, giv dem hjälp att upphöra med synden och att åstunda dig av hela ditt hjärta!» Gud sade till henne: »De äro vana vid smuts och måste uppfostras med ris. O att de läte tukta sig, så att de lärde känna sig själva och började ett bättre liv!»

Kristus talar om de fem goda ting han givit prästerna och om de fem motsatta ting,

som dåliga präster bereda honom.

BOK 4 - KAPITEL 132

Jag är lik den man, som skulle fara bort från världen och som överlämnade det bästa han hade åt sina käraste vänner. Så överlämnade jag, när jag skulle fara bort från världen, det som var kärast för mig, nämligen min lekamen, åt prästerna, vilka jag utvalt framför alla änglar och människor, och gav fem goda ting åt dem.

För det första min tro; för det andra två nycklar - till helvetet och himmelen; för det tredje, att de skulle göra en ängel av min ovän; för det fjärde, att de skulle inviga min lekamen, något som ingen ängel kan göra; för det femte, att de med händerna skulle handskas med min renaste lekamen.

Nu däremot handla de mot mig såsom judarna, vilka förnekade att jag uppväckt Lasarus och gjort andra underverk men i stället tillvitade mig att jag velat bli konung, att jag förbjudit att betala skatt och sagt mig kunna återuppbygga templet på tre dagar. Så göra nu prästerna. De tala icke om mina underverk och förkunna icke min lära utan predika kärleken till världen och sin egen vällust och räkna det, som jag gjort för dem, såsom intet. För det andra hava de förlorat den nyckel, varmed de skulle öppna himmelriket för de elända; den däremot, varmed helvetet öppnas, den älska de, och den bevara de i en ren linneduk.

För det tredje göra de en orättfärdig man av den rättfärdige, en djävul av den enfaldige och en sargad av den, som var helbrägd, ty var och en, som kommer till dem med tre sår, han får ett fjärde av dem, och om man kommer till dem med fyra, går man ifrån dem med fem. När han sett prästernas dåliga exempel, får nämligen syndaren tillförsikt att synda, och han börjar skryta med den synd, som han förut ansåg sig böra blygas för. Därför ådraga de sig en större fördömelse än andra, ty de störta sig i fördärvet med sin levnad och skada andra med sitt exempel. För det fjärde borde de helga mig med sin mun, men i stället sälja de mig.

De äro sämre än Judas. Denne insåg ju sin synd och ångrade sig, fastän till intet gagn, men dessa säga och låtsa sig vara rättfärdiga. Judas bar synden tillbaka till köparna, men dessa bevara den till sitt eget bruk. Judas sålde mig innan jag återlöst världen, men dessa efter det att jag återlöst världen, och de känna ingen misskund med mitt blod, som ropar högre efter hämnd än Abels blod. Judas sålde mig endast för penningar, men dessa för allehanda handelsvaror, och de träda icke fram till mig, om de icke hoppas få vinning därav. För det femte handskas de med mig såsom judarna. Vad gjorde judarna? De hängde mig på korsets trä, men dessa sätta mig i press och pressa

hårt.

Men nu skulle du kunna fråga mig, huru detta kan ske, när min gudom icke kan lida och ingen sorg eller plåga kan drabba Gud. Jo, genom sin vilja att förbliva i synden tillfoga mig prästerna sådan sorg och bitterhet, som om jag sattes i en press (om nu detta vore möjligt). Dessa präster ha nämligen två synder, liderlighet och vinningslystnad, och mellan dessa sätta de mig i press. Ja, de trycka mig hårt liksom i en press, när de, efter att kanske hava ångrat sig och efter att ha fullbordat gudstjänsten åter hava fast vilja att synda. De underhålla förbannade kvinnor och försätta dem på en trygg plats, på det att de måtte fullkomna sin begärelse, men mig tillbakavisa de.

Dem smeka de och med dem förlusta de sig, men mig, från vilken de stamma, vilja de icke se. Sen, o mina vänner, hurudana prästerna äro! Sen, mina änglar, hurudana de äro, vilka I tjäna! Om jag låge inför eder så som jag ligger på altaret inför dem, skulle ingen av eder våga beröra mig utan I skullen förskräckas. Men dessa förråda mig liksom tjuvar och förrädare; liksom skökor beröra de mig. De äro orenare än tjära och dock blygas de icke att nalkas mig, som är deras Gud och ärans Herre. Därför skola, liksom det sades till Israels folk: 'Sju plågor skola komma över eder', dessa sju plågor i sanning komma över prästernas.»

Kristus jämför sig med Moses, som förde Israel genom Röda havet, där vattnet stod som en mur till höger och vänster, och huru Israel, d. v. s. de dåliga prästerna, förakta Kristus och älska den gyllene kalven, d. v. s. världen, och huru Kristus hedrade prästerna genom sju ordningar, vilka de nu på sjufaldigt sätt vänt sig bort ifrån.

BOK 4 - KAPITEL 133

Modern talade: »Så lystna voro min Sons ovänner efter hans blod, att de t.o.m. sargade honom, sedan han dött. Håll dig nu beredd, ty min Son kommer med en stor härskara för att tala med dig.»

Därefter kom han, och han sade: »Jag liknade mig förr vid Moses i en liknelse. När denne förde ut folket, stod vattnet som en mur till höger och vänster. Jag är förvisso denne Moses i liknelsen, ty jag förde ut det kristna folket, d. v. s. öppnade himmelen för dem och visade dem, vilken väg de skulle gå, samt befriade dem från Faraos, d. v. s. från djävulen, som förtryckte dem. De gingo liksom mellan två havsmurar på höger och vänster sida, av vilka den ena icke skulle gå fram längre och den andra icke rygga tillbaka utan båda förbliva i fast och orubbligt läge på detta sätt. Dessa två murar voro de två

lagarna. Den första var den gamla lagen, som icke skulle gå fram längre; den andra var den nya lagen, som icke skulle rygga tillbaka. Mellan dessa båda murar, nämligen lagarna, som stodo fast och orubbligt, gick jag till korset liksom genom Röda havet, ty av mitt blod färgades hela min kropp röd.

Träet, som förut var vitt, färgades rött, och spjutet blev rött. Jag återlöste mitt fångna folk, för att det skulle älska mig. Nu däremot föraktar Israel, d. v. s. de dåliga prästerna, mig, och de älska en annan gud. De älska nämligen, såsom jag förut sade, en gyllene kalv, genom sin åtrå efter världen, som är dem ljuv, uppväcker deras vällust och upptänder sin begärelses låga i dem. Den står fast och orubblig med fötterna och huvudet och frosseriets strupe. De hava mig även som avgud och låsa om mig, så att jag ej skall gå ut.

De offra mig rökelse, men det behagar mig icke, ty de göra det icke för mig utan för sig själva. De böja sin lydnads och sin viljas knä för mig, men för sitt begärs skull, i det de önska, att jag måtte beskära dem något timligt gott. De ropa, men mina öron höra det icke, ty de ropa icke i fromhet och rätt avsikt.

Hören nu, min härskara och alla änglar! Jag utvalde prästerna framför alla änglar och rättfärdiga; endast åt dem gav jag makten att taga min lekamen med händerna. Om jag hade velat, hade jag mycket väl kunnat utvälja någon ängel till detta ämbete, men så mycket älskade jag prästerna, att jag beskärde dem denna stora ära, och jag förordnade, att de skulle stå inför mig liksom i sju ordningar. De skulle nämligen vara tåliga som får, ståndaktiga som murar med god grundval, modiga som riddare, kloka som ormar, kyska som en jungfru, rena som en ängel, brinnande av kärlek liksom bruden till sin makes läger. Nu hava de däremot på nedrigt sätt vänt sig bort ifrån mig. De äro nämligen vilda som rovgiriga vargar, vilka i sin hunger och rovlystnad icke vika för någon, icke visa försyn för någon och icke blygas för något.

För det andra äro de ostadiga såsom en sten i en lös mur, ty de misströsta om grundvalen, d. v. s. om Gud, att han icke kan giva dem det nödvändiga och icke vill underhålla dem. För det tredje dväljas de i mörkret som tjuvar; de gå omkring i lasternas mörker och äro icke djärva såsom riddare till att strida för Guds ära eller gripa sig an med ett manligt verk. För det fjärde stå de såsom en åsna, vilken lutar med huvudet mot jorden. Så dumma och ovisa äro de, ty de tänka alltid på det jordiska och det närvarande men aldrig på det tillkommande. För det femte äro de okyska som skökor; de träda fram till mig i otuktig klädnad och hava alla sina lemmar redo till skörlevnad. För det sjätte äro de otäckt befläckade med tjära, och alla som nalkas dem bliva besudlade.

För det sjunde äro de avskyvärdare än spyor, och det vore lättare och angenämare

för mig att gå fram till spyorna än att hava förlustelse med dem. Ja, de äro så avskyvärda, att himmelens hela härskara avskyr dem. Ty vad är otäckare än när någon vänder sin bara mun mot sina nedre lemmar, äter sin orena träck och dricker sitt orena vatten? Så otäcka äro de i min åsyn. När de ikläda sig prästkläderna, vilka äro att förlikna vid själens kläder, eftersom dessa kläder beteckna att sådan bör själen vara, så ikläda de sig såsom verkliga förrädare göra.

Det händer ju, att den, vilken lovat sin tro åt sin herres ovän, gör alla sina vapen slöa, när han bör kämpa med sin herre mot denne, så att vapnen ej skada ovännen. Så göra dessa präster: när de ikläda sig prästkläderna, vilka äro att förlikna vid själens kläder och med vilka de borde värnas emot djävulen, så äro de alla förslöade och kraftlösa, så att de ej kunna skada djävulen och han ej frukta dem. Men nu kan du fråga: På vilket sätt? Jo, när de ikläda sig återhållsamhetens vapen, äro dessa förslöade genom kättja, och därför såra de icke djävulen. När de ikläda sig kärlekens vapen, skada de honom intet därmed, ty dessa äro förslöade genom ondska.

Dessa vapen, d. v. s. de kläder, vari de skruda sig, äro icke till deras herres försvar utan endast för syns skull, såsom förrädare pläga göra ett och visa ett annat. Så, o mina vänner, träda dessa förbannade präster skrymtande fram till mig liksom förrädare. Jag, som är eder Gud och Herre och alla skapade varelsers i himmelen och på jorden, jag kommer dock till dem och ligger framför dem på altaret såsom sann Gud och sann människa, sedan de uttalat orden 'Hoc est corpus meum'. Jag kommer till dem såsom en brudgum, för att jag måtte hava min gudoms lust med dem, men jag finner djävulen i dem. Därför går jag ifrån dem med min gudom och min mandom, när de föra mig till sin mun, och djävulen, som förfärad flytt vid Herrens närvaro, vänder glad tillbaka. Hören nu även, mina vänner, vilken värdighet jag beskärde prästerna framför alla änglar och människor. Jag gav dem fem ting.

För det första makten att binda och lösa i himmelen och på jorden. För det andra att de av en min värste ovän skulle göra en min vän, och av en djävul en min ängel. För det tredje makten att predika mina ord. För det fjärde makten att konsekra och inviga min lekamen, vilket ingen ängel kan göra. För det femte att handskas med min lekamen, vilket ingen av eder skulle våga göra, om jag låge framför eder. Men nu klagar jag över att de göra fem ting.

För det första att de öppna helvetet och tillstänga himmelen för dem, som skola gå in. För det andra att de av min vän göra min ovän och att de tillfoga dem, som nalkas dem med ett sår, två sår, ty när någon ser prästernas dristiga leverne, tänker han för sig själv: 'Om de göra så, kan jag ännu mera göra så'. För det tredje att de göra mina ord till intet, stadfästa sin lögn och förneka min sanning. För det fjärde att de sälja mig med sin

mun, med vilken de borde helga mig.

För det femte att de korsfästa mig grymmare än judarna. Se, mina vänner, huru de, som jag utvalt och älskat, vedergälla mig. Jag förenade dem med mig, ja med min lekamen, och de lossa vårt band. Därför skola de dömas såsom förrädare, och icke såsom präster, såframt de icke bättra sig.»

Kristus säger, att han hedrade prästerna framför alla änglar och människor men att de nu reta honom mer än alla andra. Deras fördömelse åskådliggöres i en prästs evigt fördömda själ.

BOK 4 - KAPITEL 134

Maria sade: »Betänk min Sons pina. Han kommer nu.» Och se, den helige Johannes Döparen visade sig och sade till den heliga Jungfru Maria: »På tusen år har icke Guds vrede över världen varit så stor som nu».

När Sonen kommit, sade han till bruden: »För mig är tiden ända från begynnelsen som om den endast vore en timma, och huru många tider det än må finnas för eder, äro de för mig endast såsom en timma. Jag sade dig förut om prästerna, att jag utvalde dem bland alla änglar och människor och att de nu äro plågsammare för mig än alla andra.»

Och se, nu visade sig djävlar; de hade en människosjäl i händerna och sade till varandra: »Se kämpen!» Domaren svarade: »Emedan jordevarelser icke kunna höra det som är andligt och intet kroppsligt öga kan se andliga ting, mån I för hennes skull, som står här och vars förstånds ögon jag skall öppna, säga, med vad rättvisa I haven denna själ».

De svarade: »För nio hans överträdelsers skull ha vi rättighet att äga honom. I tre ting var han nämligen under oss, i tre ting lika med oss, i tre ting över oss. Det första, varigenom han stod under oss och genom vilket vi ha rättighet till honom, bestod i att han var utvändigt god och invändigt ond. Det andra bestod i att han stundom var full av lystnad och frosseri och stundom övade avhållsamhet för sin kropps nyttas skull eller på grund av en sjukdom. Det tredje bestod i att han stundom var hård i ord och gärningar men att stundom hans hårdhet och elakhet blev förskingrad av någon för honom själv nyttig orsak. Vi däremot äro icke sådana, utan vi äro lika invärtes och utvärtes, och vi äro alltid hårda i vår elakhet och alltid lystna efter allt ont. I tre ting var han oss lik, ty genom tre ting föllo vi, nämligen genom högmod, lystnad och avund. Dessa tre ting ägde han.

I tre ting var han över oss och större i ondska än vi, eftersom han var präst och handskades med din lekamen. Det första bestod i att han icke bevakade sin mun, med vilken han skulle framföra dina ord, utan så som en hund skäller, så framförde han dina ord som en hund. När han framförde dina ord, bävade vi, liksom den, vilken hör något fasaväckande ljud, och förskräckta gingo vi genast bort ifrån honom. Han däremot stod kvar utan blygsel och fruktan. Det andra bestod i att han icke bevakade sina händer, med vilka han hanterade din renaste lekamen, utan befläckade dem genom allehanda lustar. När han hanterade din lekamen, vilken efter instiftelseordens uttalande är densamma som den, vilken var i jungfruns sköte och blev korsfäst, så bävade vi, liksom en man, vars hela kropp är slagen med fruktan, men icke av någon kärlek utan av fruktan för din makt och för din krafts storhet. Han däremot stod oförskräckt kvar och brydde sig icke därom.

När han närmade dig till sin mun, vilken var som det orenaste käril, fullt av all orenlighet, då voro vi lika de människor, som mist alla sina krafter, och lika den, vars hela kraft förgått. Ja, vi voro såsom döda av fruktan, ehuru vi äro odödliga, men han fruktade icke och bävade icke för att vidröra dig. Men eftersom det icke hövdes majestätets herre att ingå i ett så orent käril, vek du från honom med din gudom och mandom och han blev ensam kvar. Och vi, som av fruktan nyss flytt vår kos, vi återvände nu med raseri. - I allt detta överträffade han oss i ondska, och därför äga vi honom med rätta. Gör oss nu till viljes och fäll en rättvis dom över honom, eftersom du är en rättvis domare.»

Domaren svarade: » Jag hör vad I begären. Men nu, du usla själ, säg i denna bruds närvaro vilken vilja du hade på ditt livs yttersta, när du ännu hade ditt förstånd och dina kroppskrafter?» Själen svarade: »Min vilja var att synda utan ände och aldrig upphöra därmed, men eftersom jag visste, att jag ej skulle leva evinnerligen, beslöt jag att synda ända till det yttersta ögonblicket, och i denna avsikt skildes jag från kroppen».

Då sade domaren: »Ditt samvete är din domare. Säg alltså i ditt samvete, vilken dom du förtjänar.» Själen svarade: »Min dom är den bittraste och svåraste pina, som skall vara i evighet förutan all misskund». Sedan djävlarerna hört domen, gingo de bort med själen. Herren sade nu till bruden: »Se, min brud, vad prästerna göra mig. Jag utvalde dem framför alla änglar och människor och hedrade dem framför alla andra. Men nu reta de mig värre än alla judar och hedningar och mer än alla djävlar.»

Kristus visar, vilken kärlek han bevisat prästerna men hur dessa nu äro så otacksamma som en äktenskapsbryterska, i det de förakta Kristus och älska trenne

andra, nämligen världen, köttet och djävulen; och allt detta visar han i en nyligen avliden, för evigt fördömd prästs själ.

BOK 4 - KAPITEL 135

Jag är som en brudgum, vilken med all kärlek förde sin brud till sitt hus. Så förenade jag prästerna med mig genom min lekamen, att de skulle vara i mig och jag i dem. Men nu svara de mig liksom en äktenskapsbryterska svarar sin make: 'Dina ord behaga mig icke, dina rikedomar äro onyttiga, din lust såsom gift. Jag har tre, som jag hellre vill älska och följa.' Den saktmodige mannen svarar henne: 'Min brud, hör på mig och vänta hellre, ty dina ord böra vara mina, min vilja din vilja, mina rikedomar dina rikedomar, din lust min lust'. Men hon vill ingalunda höra utan går bort till de tre andra. När hon gått bort så långt, att brudgummen ej syntes mera, sade den första av de tre, nämligen världen: 'Här är ett vägskäl. Nu kan jag icke längre följa henne. Därför vill jag hava alla hennes rikedomar.'

Den andre, nämligen kroppen, sade: 'Jag är dödlig och skall bliva maskars föda, men hon är odödlig; därför vill jag lämna henne här'. Den tredje, nämligen djävulen, sade: 'Jag är odödlig och skall förbliva evinnerligen. Emedan hon icke ville vara med sin man, skall hon för evigt följa mig.' Så handla dessa förbannade präster emot mig. De borde vara min lem och så framstående framför alla andra som fingret på handen, men nu äro de sämre än djävulen. Därför skola de sänkas ned i helvetet djupare än alla djävlar, såframt de icke bättra sig. Jag kallar dem ju som en brudgum kallar.

Allt vad jag kan gör jag för dem, men ju mer jag kallar, desto längre bort gå de. Mina ord behaga dem icke, mina rikedomar äro dem tunga, och mina ljuva ord avsky de som gift. Jag löper efter dem och förmanar dem såsom en mild fader; jag har fördrag med dem såsom en mild husbonde; jag drager dem till mig med mina gåvor såsom en god brudgum, men de vända sig allt längre bort, ju mer jag kallar dem. De älska tre vänner högre än mig. Två av dessa äro världen och kroppen. Därför skall den tredje, nämligen djävulen, taga dem och aldrig släppa dem. Ve dem därför, att de någonsin blevo präster och mina lemmar!

Den präst, som nu dog, hade tre egenskaper. För det första högmod, ty han klädde sig som en biskop. För det andra var han berömd för sin vishet. För det tredje riktade han sin vilja på det som han begärde och som behagade hans kropp. Han övade avhållsamhet, när hans kroppsliga hälsa så fordrade, och gjorde vad som behagade honom men icke min vilja. Men vad gagnar detta honom nu? För sitt högmods skull är han för mig såsom en halvrudden människa, stinkande, full av sår och skämt kött. För sitt beröms skull är han nu förgäten för mig och förgäten bland människorna.

För hans egenviljas skull hava maskarna tagit hans kropp och djävlarne hans själ för att pina den i evighet. Se, de eländiga, vad de älska och göra! Var äro nu hans vänner, hans gods, hans heder och ära? För allt detta har han nu en evärdlig skam. De förvärva ett ringa ting, nämligen timlig heder, och förlora ett stort ting, nämligen evig glädje. Ve sådana människor, att de någonsin blivit födda! De skola nämligen falla djupare ned i helvetet än någon annan.»

Dessa uppenbarelser (kap. 136-144) undfick den heliga Birgitta i andlig vision, när hon förrättade bön. De äro riktade till påvarna Innocentius VI, Urban V och Gregorius XI och handla om att flytta tillbaka den apostoliska stolen och den romerska kurian till Rom och om Kyrkans reform, enligt den allsmäktige Gudens bud.

Kristi ord till bruden om påven Innocentius VI, som var Klemens' efterträdare.

BOK 4 - KAPITEL 136

Sonen talar till bruden och säger: »Denne påve Innocentius är av bättre malm än sin föregångare, och han är ett ämne, lämpat att mottaga de bästa färger, men människornas ondska fordrar, att han mycket snabbt tages bort ur deras mitt. Hans goda vilja skall tillräknas honom som krona och hans härlighets förökelse. Dock skulle han bliva bättre, om han finge lyssna till mina ord, som givits dig, och de, som sprede dessa ord till honom, skulle krönas ärofullare.»

En uppenbarelse, som rör påven Urban och som Kristi brud hade i Rom angående bekräftandet av Frälsarens klosterregel och avlaten från kyrkan San Pietro in Vincoli, av Kristus beviljad åt Marieklostret i Vadstena.

BOK 4 - KAPITEL 137

Guds Son talar till bruden: »Den, som har ett trådnystan, varuti det bästa guld ligger dolt, upphör icke att nysta av, förrän han funnit guldet. När han funnit det, använder ägaren guldet till sin heder och nytta. Så är denne påve Urban ett guld, som är böjligt till goda ting, men han är omgiven av världsliga omsorger.

Gå därför och säg honom å mina vägnar: 'Din tid är kort. Statt upp och giv akt på

hur de själar, som anförtrotts dig, skola frälsas. Jag har sänt dig den klosterregel, som bör stiftas och begynnas i orten Vadstena i Sverige och som framgått ur min egen mun. Nu vill jag, att du, som är min ståthållare på jorden, icke blott skall bekräfta den med din myndighet utan ock styrka den med din välsignelse. Jag har förestavat den och har utrustat detta kloster med andliga gåvor, i det jag förlänade det den avlat som kan vinnas i kyrkan San Pietro in Vincoli i Rom.

Du må alltså inför människor stadfästa, vad som är bestämt inför min himmelska härskara. Men om du begär ett tecken på att det är jag som talar detta, så har jag redan visat dig det, ty när du först hörde mina ord, blev din själ andligen tröstad vid mitt buds ankomst. Om du begär ytterligare tecken, skall det givas dig, men icke som åt profeten Jona.' Men du, min brud, vilken jag bevisat denna nåd, må veta, att om du ej kan få påvens brev och ynnest och hans insegel på beviljandet av denna avlat, såframt du ej betalar, så skall min nåd vara dig nog. Jag skall nämligen stadfästa och bekräfta mitt ord, och alla helgon skola vara vittnen därtill. Min moder skall vara dig ett insegel, och min Fader bekräftare, och min Ande skall hugsvala alla dem, som komma till ditt kloster.»

Detta är en uppenbarelse, som Kristi brud hade i Rom angående samme påve Urban, innan han återvänt till Avignon. Hon undfick den år 1370 och framlade den för honom i Montefiascone.

BOK 4 - KAPITEL 138

Då samma person om natten vakade i bön, föreföll det henne, som om en röst talade. Den utgick från ett skinande, solliknande klot, och den talade följande ord till henne: »Jag är Guds moder, ty så behagade det honom. Jag är också moder till alla, som äro i den himmelska glädjen. Ehuru de små barnen hava sin nödtorft, enligt sin vilja, stegras dock deras glädje till deras fröjds förökande, när de se sin moders blida ansikte. Så behagar det Gud att åt alla i det himmelska hovet giva glädje och jubelfröjd över min jungfrulighets renhet och mina dygders fägring, ehuru de hava allt gott i oändlig myckenhet genom samma gudoms makt. Jag är även moder till alla dem, som äro i skärselden, ty alla de plågor, som de måste lida för att renas från sina synder, mildras varje stund i någon mån för mina böners skull.

Det behagar Gud, att några av de plågor, som tillkomma dem enligt den gudomliga rättvisans stränghet, minskas. Jag är moder till all den rättvisa, som finnes i världen; min Son älskade rättvisan med den fullkomligaste kärlek. Och liksom den moderliga handen städse är beredd att värna emot farorna, för att försvara sonens hjärta, om någon skulle

söka skada det, så är jag beständigt beredd att försvara de rättfärdiga, som äro i världen, och rädda dem från varje andlig fara.

Jag är ock moder till alla syndare, som vilja bättra sig och hava vilja att icke mera synda emot Gud, och jag är villig att taga syndaren i mitt försvar, såsom en kärleksfull moder, när hon ser sin nakne son ansättas av fiender, som hava skarpa svärd. Männe icke en sådan moder tappert bjuder motstånd mot farorna, för att befria och rycka sin son ur hans ovänners händer och glatt bevara honom i sitt sköte? Så gör jag, och så vill jag göra med alla syndare, som av min Son bedja om min misskund, med sann förkrosselse och gudlig kärlek.

Nu må du höra och noga giva akt på vad jag vill säga dig om mina två söner, som jag vill nämna för dig. Den förste är min Son Jesus Kristus, som föddes av mitt jungfruliga kött för att han skulle uppenbara sin kärlek och återlösa själarna. För deras skull skonade han icke sin kropp för mödor och sitt blod för utgjutelse, och han försmådde icke att höra smädelser och underkasta sig dödens kval. Han är Gud själv och är allsmäktig i den eviga glädjen. Den andre, som jag anser vara min son, är han, som tronar på det påvliga sätet, nämligen Guds säte i världen, om han lyder Guds bud och älskar honom med fullkomlig kärlek. Jag vill nu tala något om den påve, som heter Urban. På grund av min förbön fick han den Helige Andes ingivelse, att han genom Italien borde begiva sig till Rom, till intet annat ändamål än att göra rättvisa och barmhärtighet, styrka den katolska tron, säkerställa freden och sålunda förnya den heliga Kyrkan.

Liksom en moder för sin son till det ställe där det behagar henne, i det hon visar honom sina bröst, så har jag med min förbön och den Helige Andes gärning fört påve Urban från Avignon till Rom, utan någon som helst kroppslig fara. Men vad har han gjort emot mig? Han vänder nu ryggen mot mig och icke ansiktet och ämnar vika bort från mig, och därtill eggjar honom den onde anden med sitt svek. Ty han ledes vid gudligt arbete och älskar sin kroppsliga bekvämlighet. Vidare lockar djävulen honom med världslig njutning, ty hans hemland är honom övermåttan åtråvärt, efter världsliga människors sed. Dessutom förledes han av köttsliga vänners råd, vilka mera akta på hans tycken och vilja än Guds heder och vilja och hans egen själs förkovran och frälsning.

Om det nu går så, att han återvänder till det land, där han blev utvald till påve, så skall han snart nog få ett slag eller en kindpust, så att hans tänder gnissla eller slås ut. Hans syn skall bli skum och mörk, och lemmarna i hela hans kropp skola skälva. Den Helige Andes glöd skall inom kort svalna hos honom och vika hädan; bönerna av alla Guds vänner, som beslutat bedja för honom med tårar och rop, skola förtröttas, hjärtana skola kallna i kärleken till honom, och han skall nödgas avlägga räkenskap inför Gud angående två ting: för det första för det som han företagit sig på den påvliga tronen, för

det andra för det som han underlåtit att göra av allt det, som han kunnat göra till Guds heder i sitt höga majestät.»

Detta är den första uppenbarelse, som sändes påven Gregorius XI genom herr Latinus Orsini.

BOK 4 - KAPITEL 139

En person, som icke sov utan vakade och framhärdade i bön, blev hänryckt i anden. Och då tycktes alla hennes kroppskrafter försvinna, men hennes hjärta upptändes och jublade av kärlekens glöd, hennes själ kände hugsvalelse, hennes ande styrktes av någon gudomlig kraft, och hela hennes medvetande fylldes av andligt förstående. Hon fick då följande uppenbarelse.

Hon hörde nämligen en ljuvt klingande röst, som sade till henne: »Jag är den, som födde Guds Son, den sanne Guden Jesus Kristus. Jag hade förut sagt dig några ord, som skulle förkunnas för påven Urban, och nu vill jag även säga dig några, som skola skickas till påven Gregorius. Men på det att de må förstås bättre, skall jag säga dig dem i en liknelse. Föreställ dig, att en mild moder ser sin älskade son ligga naken och kall på marken utan att ha kroppskrafter till att resa sig. Av längtan efter modersvården och modersmjölken gråter han med klagande och kvidande röst.

Hon skyndar då dit, av öm kärlek och medömkan med sin son, och på det att han icke må förgås av köld, upplyfter hon honom genast med sin hulda moderliga hand, smeker honom sakta och vederkvicker honom milt med sitt bröstets modersvärme samt livnär honom ljuvligen med sina spenars mjölk. Så vill jag, barmhärtighetens moder, göra med påven Gregorius, om han vill återvända till Rom och Italien med föresats att stanna där och med medlidandets suckar och tårar begråter de åt honom anförtrodda fårens sjäalars eviga fördärv och deras skador och smärtsamma förluster samt föresätter sig att med ödmjukhet och med en herdes tillbörliga kärlek förnya Kyrkans tillstånd.

Då skall jag såsom en god moder upplyfta honom från marken såsom en kall och naken son, d. v. s. skilja honom och hela hans hjärta från all jordisk kärlek och all världslig böjelse, som är emot Guds vilja, samt ljuvt vederkvicka honom med moderlig värme, d. v. s. den kärleks värme, som finnes i mitt bröst. Jag skall ock mätta honom med min mjölk, d. v. s. min förbön, som är att förlikna vid mjölk. O, hur otaligt många äro icke de, som livnäras och ljuvligen mättas av min förböns mjölk! Med denna mjölk vill jag mätta honom, ty jag vill bedja för honom till Herren min Gud, som är min Son, att

han värdigas förbarma sig och förena sin Helige Ande med samme påve Gregorii hjärteblod.

Då skall han så fullkomligt uppfyllas av sann mätnad, att han icke vill leva för något annat i denna världen än att med alla sina krafter föröka Guds ära, så långt det står i hans förmåga. Se, nu har jag visat honom den moderliga kärlek som jag skall bevisa honom, om han lyder, ty det är Guds vilja, att han flyttar sitt residens till Rom i all ödmjukhet. Och på det att han icke efteråt må ursäkta sig med okunnighet, så varnar jag honom med moderlig kärlek och förkunnar för honom, att om han icke lyder detta bud, så skall han utan tvivel få känna rättvisans ris, d. v. s. min Sons vrede, ty då skall hans liv förkortas och han skall kallas inför Guds domstol.

Då skall inga världsliga herrars makt kunna hjälpa honom, och läkarnas visdom och vetande skall ej gagna honom, och luften i hans fädernesland skall ej kunna förlänga hans liv, såsom han säger. Och om han skulle komma till Rom men icke göra det ovannämnda, så skall hans liv förkortas, och läkarna skola icke kunna hjälpa honom, och han skall ej få återvända till Avignon, där fäderneslandets luft kan gagna honom, utan han skall fastmer dö.»

Här följer den andra vision, som herr greven av Nola frambar inför samme påve Gregorius XI.

BOK 4 - KAPITEL 140

Lov vare Gud för all hans kärlek och tjänst! Och heder vare den allra heligaste Maria, hans dyra, jungfruliga moder, för det medlidande som hon känner för alla, vilka hennes Son återlöst med sitt kostbara blod! Helige fader, det hände en person, som I väl känna, att medan hon vakade i bön, kände hon hela sitt hjärta upptändas av gudomlig kärleksglöd och av någon besökelse av den Helige Ande.

Hon hörde då en röst, som sade till henne: »Lyssna, du som ser andliga ting, och framsäg det, som nu befaller dig, och skriv till påven Gregorius de ord, som du nu hör! Jag, som talar med dig, är hon, som det behagade Gud att utvälja till sin moder; han tog mänsklig kropp av mitt kött. Denne min Son gjorde ett stort barmhärtighetsverk med påven Gregorius, när han genom mig lät säga honom sin allraheligaste vilja, som jag tydligt kungjort för honom i den förra uppenbarelse, som skickats honom. Och detta har snarare skett på grund av Guds vänners böner och tårar än några förtjänster hos honom.

Jag och djävulen, hans ovän, ha haft en svår kamp om honom. Ty jag har i ett annat brev förmanat samme påve Gregorius, att han skyndsamt må begiva sig till Rom eller Italien med ödmjukhet och gudlig kärlek och att han därstädes må uppsätta sin tron och helt förbliva där ända till sin död. Men djävulen och några av påvens egna rådgivare ha rått honom att dröja och att stanna kvar i de trakter där han nu är, och detta på grund av köttslig kärlek och även på grund av köttsliga fränders och vänners världsliga förnöjelse och hugnad. Och därför har djävulen nu bättre rätt och tillfälle att fresta honom, ty han har mera lytt djävulens och köttsliga vänners råd än Guds och min vilja.

Men emedan påven önskar få fullständigare förvisning om Guds vilja, är det rättvist, att denna hans önskan tillfredsställes. Han må alltså vara fullständigt övertygad om, att det som nu skall sägas är Guds vilja, nämligen att han utan dröjsmål själv kommer till Italien eller Rom och utan uppskov gör så, ja att han skyndar sig att komma och att han i instundande mars månad eller senast i början av april personligen må vara anländ till nämnda stad eller Italiens land, såframt han någonsin vill hava mig till moder.

Men om han icke lyder denna maning, så må han i sanning veta, att han aldrig mera i denna världen skall besökas av en sådan tröst, nämligen någon annan besökelse eller uppenbarelse av mig. Och efter sin död skall han inför den gudomliga rättvisan stå till svars för att han icke velat lyda Guds bud. Men om han lyder maningen, då skall jag även infria det, som jag lovat i den uppenbarelse, vilken först skickats honom av mig.

Jag tillkännager även för samme påve, att freden aldrig skall bliva så fast och trygg i Frankrike, att dess inbyggare i någon mån kunna glädja sig åt fullständig säkerhet och endräkt, förrän landets folk blidkat Gud, min Son, genom några stora verk av fromhet och ödmjukhet; det har ju hittills retat honom till harm och vrede genom sina många onda verk och kränkningar. Fördenskull må han veta, att den resa eller valfärd, som dessa väpnare, stammande från de ondas onda samhällen, vilja företaga till min Sons heliga grav, icke mera behagar samme min Son, den sanne Guden, än det guld, som Israels folk kastade i elden och varav djävulen alstrade en metallkalv, ty högmod och girighet bor hos dem. Om de hava någon vilja att gå till nämnda grav, så är det snarare av högmod och av penningbegär än av kärlek till Gud och för att hedra honom.»
Efter dessa ord försvann synen.

Sedan sade Guds moder ytterligare till mig: »Säg vidare till min biskop, eremiten, att han tillsluter detta brev och förseglar det samt sedan på ett annat papper skriver en kopia därav och visar denna öppna kopia för abboten, som är påvens nuntie, och för greven av Nola, så att de må läsa den och veta vad som står däri. Sedan de läst den, må han giva dem nämnda, med sigill förseglade brev, vilket de utan dröjsmål må sända till påven Gregorius. Men den öppna kopian må han icke giva dem, sedan de läst den, utan

jag vill, att han inför deras ögon skall riva den i stycken, ty liksom det brev, som är ett enda, rives i många små stycken, så skola, om påven icke på angiven tid och angivet år kommer till Italien, Kyrkans länder, som nu äro underkastade en enda i lydriad och lyda denne, söndras i flera delar i ovännernas händer.

Och du kan vara försäkrad om att till förökande av denne påves bedrövelse skall han icke blott höra utan även med sina ögon se att det är sant vad jag säger, och han skall icke med hela handen av sin makt kunna återföra Kyrkans nämnda länder till det forna tillståndet av lydriad och fred. Dessa ord, som jag nu säger dig, skola ännu icke omtalas eller nedskrivras för denne abbot, ty sädeskorntet ligger fördolt i jorden ända till dess det kan spira upp som ett ax.»

Denna uppenbarelse, som gäller samme påve, undfick Kristi brud på Sankt Polykarpus' dag i Neapel, när hon återvänt från Jerusalem, men hon sände den icke till påven, eftersom hon ej fick himmelsk befallning därom.

BOK 4 - KAPITEL 141

Kristus uppenbarade sig för sin brud, fru Birgitta, som bad för påven Gregorius XI, och sade till henne: »Min dotter, giv akt på de ord som jag talar. Du må veta, att denne påve Gregorius är lik en lam, som icke rör händerna till att arbeta eller fötterna till att gå. Ty liksom förbliningsjukdomen härrör sig från förskämning i blodet och vätskan och från köld, så har denne påve så att säga fjättrats av ett hinder, nämligen omätlig kärlek till sitt blod och kyla i sina känslor för mig.

Men du må veta, att han med hjälp av min jungfruliga moder Marias förbön redan börjar röra händer och fötter, i det han vill göra min vilja och hedra mig genom att komma till Rom. Därför kan du vara förvissad om att han skall komma till Rom, och där skall han börja ett nytt liv till något framtida gott men ej fullkomna det.»

Fru Birgitta svarade då: »O Herre min Gud, drottningen av Neapel och många andra säga mig, att det är omöjligt för honom att komma till Rom, emedan konungen av Frankrike, kardinalerna och andra personer lägga många hinder i vägen för denna resa. Och jag har hört, att många träda inför honom och uppge sig hava Guds ande och gudomliga uppenbarelsor och syner, vilket de anföra som förevändning för att avråda honom från att resa. Och därför fruktar jag mycket, att hans ankomst förhindras.»

Gud svarade: »Du har hört läsas, att Jeremia på den tiden levde i Israel och att han

hade Guds ande till att profetera, men många funnos då, som hade drömmarnas och lögnens ande, och på dem trodde den onde kungen, varför han råkade i fångenskap och folket med honom. Ty om konungen hade trott på Jeremia allena, så hade jag avvänt min vrede från honom. Så förhåller det sig även nu, ty vare sig lärda män eller drömmare eller de, som äro vänner till påven Gregorius' kött och icke till hans ande, träda upp och råda honom motsatta ting, så är dock jag, Herren, mäktigare än de, och jag skall föra denne påve till Rom men icke till deras tröst. Men huruvida du själv skall få se honom komma eller ej, det är dig icke tillåtet att veta.»

Denna uppenbarelse undfick Kristi brud i Neapel i februari månad, och hon framlade den för en eremit, som försakat biskopsämbetet.

BOK 4 - KAPITEL 142

Helige fader! Den person, som Ers helighet väl känner, vakade i bön, och när hon då var i extatisk betraktelse, såg hon i anden en tron. På den satt en man av obeskrivlig skönhet, en herre av omätlig makt. Runt omkring tronen stod en stor mängd helgon och en oräknelig härskara av änglar. På något avstånd från honom, som satt på tronen, stod en biskop, klädd i biskoplig skrud och prydnad. Herren, som satt på tronen, talade till mig och sade: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden av min Fader. Och fastän det förefaller dig, som om jag talade med en enda mun, så talar jag dock icke ensam, utan Fadern talar jämte mig och likaså den Helige Ande; vi tre personer äro ett i gudomens substans.»

Sedan talade han till biskopen och sade: »Hör, påve Gregorius XI, de ord, som jag talar till dig, och giv noga akt på det som jag säger dig. Varför hatar du mig så? Varför är din dristighet och förmätenhet så stor emot mig? Din världsliga kuria plundrar ju min himmelska kuria. Du, övermodige, berövar mig mina får, och du tager orättmätigt bort de kyrkliga gods, som äro mina egna, och min Kyrkas underlydandes gods, för att giva dem åt dina jordiska vänner.

Du bemäktigar dig även på orättfärdigt vis gods ifrån mina fattiga och giver och fördelar dem, opassande nog, bland dina rika. Alltför stor är din dristighet och förmätenhet, då du så tanklöst inträder i min gård och icke har försyn för det, som är mitt eget. Vad har jag gjort med dig, Gregorius? Jag har tåligt låtit dig stiga upp till den högsta biskopsvärdigheten, och jag har förkunnat dig min vilja, genom brev, vilka på gudomlig uppenbarelse sänts dig från Rom och i vilka jag förmanat dig till din själs frälsning och förutspått din stora förlust. Hur lönar du mig nu för så stora välgärningar?

Varför låter du i din kuria det största övermod, en omätlig penninglystnad, en mig förhatlig kättja och den avskyvärda simoniens usla fördärv härska? Dessutom rövar du bort otaliga själar ifrån mig. Ty nästan alla, som komma till din gård, sänder du till Gehennas eld, därför att du icke noggrant ger akt på vad som hör till min gård, du som är mina fårs föreståndare och herde. Det är din skuld, att du icke klokt ger akt på det, som skall göras och förbättras till dessas andliga välfärd. Och ehuru jag enligt det sagda kunde fördöma dig enligt min rättvisa, så förmanar jag dig likväl ännu en gång för din själs välfärds skull, ja jag uppmanar dig att du så snart som möjligt kommer till ditt residens i Rom. Tiden må du själv bestämma närmare.

Du må dock veta, att ju längre du dröjer, desto mer skall din själ förlora därpå och alla dina dygder förminskas. Och ju fortare du kommer till Rom, desto snabbare skall du tillväxa i dygder och den Helige Andes gåvor samt upptändas av min kärleks gudomliga eld. Kom alltså, och dröj icke! Kom icke med ditt sedvanliga högmod och din världsliga ståt utan med ödmjukhet och brinnande kärlek.

Och sedan du så kommit, må du utrota, fördriva och förjaga alla laster från din kuria. Avlägsna även de köttsliga och världsliga vännernas råd ifrån dig och följ i ödmjukhet mina vänners andliga råd. Skrid alltså fram och frukta icke, stå manligen upp och ikläd dig förtröstansfullt styrkan, grip dig an med att förnya min Kyrka, som jag återlöst med mitt eget blod, så att hon må förnyas och andligen återföras till sitt forna heliga tillstånd, ty nu vördas snarare ett glädjehus än min heliga Kyrka.

Men om du icke lyder denna min vilja, så kan du vara övertygad om, att du inför hela mitt himmelska hov skall dömas skyldig med en sådan dom och en sådan andlig rättvisa, varmed en prelat, som skall avsättas, timpligen dömes och straffas, i det han offentligen avklädes ärans heliga biskopsskrud med skymf och förbannelse och höljes med skam och vanära. Så skall jag ock göra med dig. Ty jag vill förvisa dig från den himmelska gården, och allt, som nu är dig till fred och heder, skall bliva dig till förbannelse och evärdlig skam. Och varenda en av helvetets djävlar skall gripa ett stycke av din själ, ehuru den är odödlig och oförstörbar, och i stället för med välsignelse skall du fyllas med evig förbannelse.

Så länge jag tål dig, som är olydig mot mig, så länge skall du ha framgång. Men, min son Gregorius, jag uppmanar dig ännu en gång, att du ödmjukt må återvända till mig och lyda mitt, din Faders och Skapares, råd.

Ty om du på nämnda sätt är lydig mot mig, så vill jag mottaga dig såsom en huld fader. Skrid alltså manligen fram på rättvisans väg, och det skall gå dig väl. Förakta icke

den som älskar dig, ty om du lyder, skall jag visa dig barmhärtighet och välsigna dig, och jag skall även kläda dig och pryda dig med den sanne påvens dyrbara biskopskläder, ja kläda dig med mig själv, så att du skall bliva i mig och jag i dig, och du skall bliva förhärligad i evighet.»

Efter denna syn och dessa röster försvann visionen.

Den fjärde uppenbarelsen, som den heliga Birgitta skickade till herr påven i juli månad år 1373. Hon gav den skriftligen åt en eremit, som fordom varit biskop och som då var hos herr påven i Avignon med anledning härav.

BOK 4 - KAPITEL 143

Vår Herre Jesus Kristus sade mig, o herre biskop, att jag skulle skriva nedanstående ord till eder och att I skullen visa dem för påven. »Påven begär ett tecken. Säg honom, att fariséerna begärde ett tecken. Jag svarade dem, att liksom Jonas var i fiskens buk tre dagar och tre nätter, så låg jag, Jungfruns Son, tre dagar och tre nätter död i jorden men uppstod från de döda och uppsteg till min härlighet.

Så skall denne påve Gregorius såsom tecken mottaga min förmaning, att han må frälsa själarna. Han må alltså i gärning göra det som länder till min heder, arbeta på att själarna månne frälsas och på att min Kyrka måtte återställas i sitt forna skick och komma i ett bättre tillstånd; då skall han få erfara den eviga hugsvalelsens tecken och frukt. Han skall ock få ett annat tecken: att om han icke lyder mina ord och kommer till Italien, så skall han icke blott förlora det timliga utan även det andliga och känna hjärtesorg så länge han lever, och ehuru hans hjärta stundom synes hava lättnad, så skola dock samvetsagget och den inre bedrövelsen förbliva hos honom.

Det tredje tecknet, att jag, Gud, talar underbara ord genom en kvinna, till vad ändamål sker detta om icke till själarnas frälsning och nytta och på det att de onda må förbättras och de goda må bliva än bättre? - Angående osämjan mellan påven och Barnabò svarar jag, att den är mig övermåttan förhatlig, ty oräkneligt många själar taga skada därav. Därför önskar jag, att endräkt måtte uppstå. Ty även om påven skulle bli fördriven från sitt påvedöme, så vore det bättre, om påven ödmjukade sig och åstadkomme endräkt, när tillfälle bjudes, än att så många själar skola förgås och drabbas av den eviga fördömsen. Angående det franska konungarikets förbättring skall han icke få besked, förrän han personligen kommer till Italien.

Liksom det förhåller sig med en tvärbjälke, på vilken det hänger ett rep, vilket

oräkneligt många draga åt ett håll men endast en åt det andra hållet, så är det med själarnas fördömelse - den är ju uppenbar, och många, många arbeta på den. Därför må denne påve fästa sin blick på mig allena; fastän alla avråda honom från att komma till Rom och hindra honom så mycket de kunna, må han förtrösta på mig allena, och jag skall hjälpa honom, och ingen skall få makt över honom. Men liksom fågelungarna i boet resa sig, ropa och fröjdas, när modern nalkas, så skall jag glatt komma honom till mötes, uppresa honom och hedra honom till själ och kropp.»

Vidare sade Herren: »Emedan påven tvekar, huruvida han bör komma till Rom för att återställa freden och reformera min Kyrka, så förklarar jag det vara min vilja, att han kommer nu till hösten, och kommer för att stanna. Och han må även veta, att han icke kan göra något, som är mig kärare, än att komma till Italien.»

Den vision, som Kristi brud hade angående domen över en avliden påves själ.

BOK 4 - KAPITEL 144

Bruden såg likasom en biskopsgestalt, iklädd skapulär och stående i ett hus, vilket var bestänkt av smuts från gatorna. Taket i detta hus tyngde nästan ned på denna persons huvud. Och svarta negrer, försedda med krockar och andra skadegörande verktyg, omgävo huset, men de förmådde icke vidröra personen i fråga, ehuru de injagade stor skräck i honom. Och jag hörde då en röst, som sade till mig: »Detta är den påves själ, som du kände till.

Huset betecknar hans andliga vedergällning. Ty han behandlade några världsliga ting, och därför är hans vedergällning ännu icke lysande klar, så länge han renas i skärselden och tvages ren av andliga böner och av Guds kärlek. Att taket nästan trycker ned hans huvud, det är ett tecken på ett mysterium, ty taket betecknar kärleken till Gud. Den är desto större, ju vidare och högre själen är för det andliga och för nitälskan för Gud.

Men emedan dennes själ brann av kärlek till några världsliga gärningar och helst följde sin egen vilja, därför är det tak, som är ljust och högt för Guds utvalda, trångt för honom, tills det höjes upp genom Guds Sons blod och det himmelska hovets förmedling. Att själen är iklädd skapulär, det är ett tecken på att han sökte följa munkarnas liv, dit hans kallelse drogs, men han bemödade sig icke så mycket, att han skulle kunna tjäna som exempel för dem som förkovra sig och som föredöme för de fullkomnade. Men nu är det dig tillåtet att veta tre ting om de gärningar som han gjorde i sitt liv och för vilkas

skull han nu lider straff.

Det första är, att han begick en olydnad mot Gud och sitt samvete, över vilken han kände ånger och samvetsagg. Det andra är, att han skänkte dispens åt somliga av köttlig kärlek, i det han följde sin egen vilja. Det tredje är, att han underlät något för att icke såra dem som han höll av men som han hade kunnat tillrättavisa. Dock må du veta, att denna själ icke hör till dem, som farit ned till helvetet, och icke heller till dem, som drabbats av de svåraste skärseldsstraffen, utan till dem, som dagligen skynda närmare fram mot åsynen av den allsmäktige Gudens majestät, för att njuta hans nåd.»

INLEDNING BOK 5 ”FRÅGORNAS BOK”

Här börjar den femte boken av de himmelska uppenbarelser, som Kristus givit den heliga Birgitta från Sverige. Den kallas med rätta Frågornas bok, eftersom den utgöres av frågor, på vilka Herren Kristus ger beundransvärda svar. Och den blev uppenbarad för fru Birgitta på sällsamt sätt, såsom hon själv och hennes biktfäder ofta intygade muntligen. Det hände sig nämligen en gång, när hon red till sitt slott i Vadstena, åtföljd av flera ridande tjänare, att hon, där hon red på vägen, upplyfte sitt sinne till Gud i bön, varvid hon plötsligt blev hänryckt i anden, så att hon färdades liksom berövad sin kropps sinnen och upplyft i den inre betraktelsens extas. Hon såg då i anden en stege, som var fastsatt i marken och räckte upp till skyn.

Ovanför stegen, i himmelen, såg hon Herren Jesus Kristus sitta på en underbart skön tron, liksom en dömande domare. Vid hans fötter stod Jungfru Maria, och runt omkring tronen befann sig en oändlig härskara av änglar och en ofantlig mängd helgon. Mitt på stegen såg fru Birgitta en för henne bekant munk, som då ännu levde och som besatt stort teologiskt vetande men samtidigt var full av svek och djävulsk elakhet. Med sina oroliga, otåliga åtbörder påminde han snarare om en djävul än om en from ordensman.

Fru Birgitta förnam nu denne munks tankar och alla inre begär i hans hjärta och hur han med obehärskade, högst otåliga åtbörder yppade dem för Kristus, den på tronen sittande domaren, i form av nedanstående frågor. Hon såg och hörde även i anden, hur domaren Kristus vist och utförligt besvarade var och en av dessa frågor, med höviska, saktmodiga åtbörder, och huru Vår Fru Jungfru Maria stundom riktade några ord till henne själv, såsom denna bok framdeles utförligt skall berätta. I samma ögonblick hade fru Birgitta hela denna bok i sinnet, såsom utgörande en enda uppenbarelse, och när hon nu redan nalkades nämnda slott, fattade hennes tjänare hästens tygel och begynte röra henne och liksom väcka upp henne ur denna hänryckning. Återvänd till sig själv sörjde hon mycket över att hon blev berövad en så gudomlig hugsvalelse. Frågornas bok förblev så livligt i hennes hjärta och var så fast inpräntad i hennes minne, som om den helt och hållet varit inristad på marmortavla. Hon skrev genast ned den på sitt språk, och hennes biktfäder översatte den till bokspråk, såsom han var van att översätta andra böcker.

Denna Frågornas bok är indelad i spørsmål. Underavdelningarna utgöras av frågor. Den har sexton spørsmål, och i vart och ett av dem ställas vissa frågor till domaren Kristus. Han svarar klart och beundransvärt på dem, och varje spørsmål kommer sålunda att innehålla ett visst antal frågor, varpå deras lösningar och svar följa.

Jag såg en tron i himmelen, och på den satt Herren Jesus Kristus såsom domare. Framför hans fötter satt Jungfru Maria, och runt tronen var en härskara av änglar och en oändlig mängd helgon. En munk, mycket lärd i teologien, stod högt uppe på en stege, vilken var fastsatt i jorden men räckte ända upp till himmelen. Han hade mycket otåliga och oroliga åthävor, som om han vore full av svek och ondskas, och han frågade domaren:

BOK 5 – SPÖRSMÅL 1

Första frågan. »O domare, jag frågar dig: du har givit mig en mun - månne jag ej bör tala vad som behagar mig?»

Andra frågan. »Du har givit mig ögon - månne jag ej bör använda dem till att se vad som förnöjer mig?»

Tredje frågan. »Du har givit mig öron - varför får jag ej använda dem till att höra vad som behagar mig?»

Fjärde frågan. »Du har givit mig händer - varför får jag ej använda dem till att göra det jag tycker om?»

Femte frågan. »Du har givit mig fötter - varför får jag ej använda dem till att gå dit jag vill?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren, som satt på tronen och vars åthävor voro blida och mycket höviska, svarade: »Min vän, jag gav dig en mun, för att du förnuftigt skulle tala det som är till din själs och kropps nytta och till min heder».

Svar på andra frågan. »För det andra gav jag dig ögon, för att du skulle se det onda och undfly det, se det som är hälsosamt för dig och behålla det.»

Svar på tredje frågan. »För det tredje gav jag dig öron, för att du skulle höra det som är sant och ärbart.»

Svar på fjärde frågan. »För det fjärde gav jag dig händer, för att du med dem skulle göra vad som är nödvändigt för kroppen och icke skadligt för själen.»

Svar på femte frågan. »För det femte gav jag dig fötter, för att du skulle gå bort från

världens kärlek och gå till din själs vila och kärlek och till mig, din Skapare och Återlösare.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 2

Första frågan. Ånyo visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O Kristus, domare! Frivilligt utstod du den bittraste pina - varför får jag fördenskull icke ha det hedersamt och högmodas i världen?»

Andra frågan. »Vidare har du givit mig timligt gott - varför får jag fördenskull icke äga det jag åtrår?»

Tredje frågan. »Varför har du vidare givit min kropp lemmar, om jag ej får röra dem och använda dem såsom jag vill?»

Fjärde frågan. »Varför har du vidare givit lag och rättvisa om icke för att vi skola taga hämnd?»

Femte frågan. »Vidare har du tillåtit oss att hava vila och lugn - varför låter du oss då känna möda och bedrövelse?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, människans högmod uthärdas länge av mitt tålamod, på det att ödmjukheten måtte upphöjas och min dygd uppenbaras. Och emedan högmodet icke är skapat av mig utan är uppfunnet av djävulen, bör det undflys, ty det leder till helvetet, men ödmjukheten må bevaras, ty den leder till himmelen, och jag Gud lärde den med mitt ord och mitt exempel.»

Svar på andra frågan. »Vidare är det timligt goda av mig givet och förlänat åt människan, för att hon skall bruka det på förnuftigt vis och utbyta det, som är skapat, mot det oskapade, nämligen mot mig, Gud och Skapare, i det hon lovprisar och hedrar mig för mina goda gåvor men icke lever efter köttets begär.»

Svar på tredje frågan. »Kroppens lemmar äro vidare givna åt människan, för att de må visa själen någon bild av dygderna och stå till själens tjänst och båtнад såsom dess verktyg.»

Svar på fjärde frågan. »Rättvisan och lagen ha vidare inrättats av mig, för att de skola verkställas med helig kärlek och medömkan och sålunda gudomlig enhet och endräkt befastas mellan människorna.»

Svar på femte frågan. »Att jag vidare förunnade människan att hava kroppslig ro och vila, det gjorde jag för att stärka köttets svaghet och för att göra själen kraftig och stark. Men emedan köttet stundom fräckt högmodas, böra bedrövelser och allt det, varigenom köttet rättas, villigt tålas.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 3

Första frågan. Nu visade sig munken såsom förut på sin stege och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför gav du oss kroppsliga sinnen, om vi ej skola röras och leva efter dessa köttets sinnen?»

Andra frågan. »Varför har du vidare givit oss livsmedel och kroppens uppehälle, mat och andra angenäma ting, om vi ej skola leva och tillfredsställa oss efter köttets begär?»

Tredje frågan. »Varför har du vidare givit oss fri vilja, om vi ej skola följa vår vilja?»

Fjärde frågan. »Varför har du vidare givit män och kvinnor säd och drift till beblandelse, om den icke skulle användas enligt köttets begär?»

Femte frågan. »Varför har du vidare givit oss hjärta och vilja, om icke för att vi skola tycka om det som är ljuvt och smaka och älska det som är angenämt att njuta?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, jag gav människan sinnen och förnuft till att betrakta och följa livets vägar och undvika dödens vägar».

Svar på andra frågan. »Vidare gav jag föda och det för köttet nödvändiga till kroppens måttliga uppehälle och för att själens krafter skulle övas och bliva starkare men icke för att människan skulle försvagas genom omåttligt förtärande.»

Svar på tredje frågan. »Vidare gav jag människan fri vilja därför att hon skulle lämna sin egen vilja för mig, sin Gud, och därigenom förvärva större förtjänst.»

Svar på fjärde frågan. »Vidare gav jag säd till beblandelse, för att människan skulle alstra avkomma på tillbörlig plats och tillbörligt sätt och föröka sig av rättfärdig och förnuftig orsak.»

Svar på femte frågan. »Vidare gav jag människan hjärta, för att hon däri skulle innesluta mig sin Gud, som är överallt och ogripbar, och för att hennes tanke och förnöjelse skulle vara i mig.»

Jungfru Maria talar till den heliga Birgitta och upplyser henne om fem invärtes och fem utvärtes dygder, som hon bör hava.

BOK 5 - UPPENBARELSE 1

Modern talar: »Dotter, du bör hava fem invärtes ting och fem utvärtes. Du bör utvärtes hava en mun, som är ren från baktaleri; öron, som äro stängda för fåfängligt tal; blygsamma ögon; händer, som äro verksamma i det goda; du bör draga dig bort från världsligt umgänge. Du bör invärtes hava fem ting, nämligen: att älska Gud ivrigt; att åstunda honom visligen; att giva timliga ting med rättvis och riktig avsikt och på förståndigt sätt; att ödmjukt fly världen; samt att långmodigt och tåligt förbida mina löften.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 4

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, varför måste jag forska efter Guds vishet, när jag har världens vishet?»

Andra frågan. »Varför måste jag gråta och sörja, när ett överflöd av världslig fröjd och ära står mig till buds?»

Tredje frågan. »Säg vidare: varför och huru skall jag glädjas under köttets bedrövelser?»

Fjärde frågan. »Vidare, varför skall jag hysa fruktan, när jag besitter mina egna krafters styrka?»

Femte frågan. »Vidare, varför skall jag lyda andra, när min vilja är i min egen

makt?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, var och en, som är vis, när det gäller världen, är blind när det gäller mig, hans Gud. Och därför är det, för att man skall kunna förvärva min gudomliga vishet, nödvändigt att den efterforskas flitigt och ödmjukt.»

Svar på andra frågan. »Vidare, var och en, som har världslig heder och glädje, hetsas av olika bekymmer och insnärjer i bitterheter, vilket leder till helvetet. Därför är det, för att man icke må förirra sig från himlavägen, nödvändigt att hava from ängslan, bedja och gråta.»

Svar på tredje frågan. »Vidare är det mycket nyttigt att glädjas under köttets bedrövelser och lidanden, ty för den, som plågas till köttet, nalkas min misskund, och själv nalkas han därigenom lättare det eviga livet.»

Svar på fjärde frågan. »Vidare, hur stark någon än månne vara, är han dock stark av mig och jag är starkare än han. Därför må man överallt frukta för att bliva berövad sin styrka.»

Svar på femte frågan. »Vidare bör var och en, som har den fria viljan i sin hand, frukta och i sanning betänka, att ingenting så lätt leder till den eviga plågan som en egen vilja utan ledare. Därför skall den, som antvadar sin egen vilja åt mig, sin Gud, och lyder mig, vinna himmelriket utan plåga.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 5

Första frågan. Åter visade sig munken som förut och sade: »O domare, varför har du skapat maskarna, som blott kunna skada och icke gagna?»

Andra frågan. »Varför har du vidare skapat vilda rovdjur, som också skada människorna?»

Tredje frågan. »Varför sänder du vidare sjukdomar och plågor i kropparna?»

Fjärde frågan. »Varför tillåter du vidare ondskan hos orättfärdiga domare, som plåga de underlydande och pina dem som köpta trälar?»

Femte frågan. »Varför plågas vidare människans kropp ända in i dödsögonblicket?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, jag Gud och domare skapade himmelen och jorden och allt vad däri är, men ingenting utan orsak och utan likhet med det andliga. Ty liksom helgonens själar likna de heliga änglarna, som äro i livet och lycksaligheten, så likna de orättfärdigas själar djävlarne, som äro i den eviga döden. Eftersom du alltså frågat, varför jag skapat maskarna, så svarar jag dig, att jag skapat dem för att visa min vishets och godhets mångfaldiga makt. Ty fastän de kunna skada, så skada de likväl icke utan min tillåtelse och endast för syndens skull, för att människan, som försmådde att underkastas mig, sin högste herre, skall sucka över att hon kan skadas t.o.m. av den lägsta varelse, och för att människan må veta, att hon intet är utan mig, som även de förnuftslösa tingen tjäna och vars bud allt lyder.»

Svar på andra frågan. »Varför har jag vidare skapat vilda rovdjur? Jag svarar: Allt vad jag skapade var icke endast gott utan t.o.m. mycket gott, och det skapades antingen till människans nytta och prövning eller till de övriga skapade varelsernas nytta, och för att människan desto ödmjukare må tjäna mig, sin Gud, ju lyckligare hon är än allt annat. Dock skada ofta vilddjuren i det timliga, och av tvåfaldig orsak. För det första till onda människors näpst och undervisning, att de genom hemsökelsen må inse att de äro människor och att de böra lyda mig, sin Herre. För det andra skada de även goda människor till deras dygders förkovran och till deras luttring. Och emedan människan syndade och uppreste sig mot mig, sin Gud, därför ha ock alla ting, som skulle vara människan underdåniga, rest sig upp emot henne.»

Svar på tredje frågan. »Varför drabbas vidare kroppen av sjukdom? Jag svarar, att detta händer på det att människan må taga sig bättre i akt och även på grund av omåttlighetens och överflödets synd, så att människan må lära sig andlig måttfullhet och tålighet samt tygla sitt kött.»

Svar på fjärde frågan. »Varför tålas vidare orättfärdiga domare? Detta sker till andras luttring och på grund av mitt tålmod, så att, liksom guldets rens i elden, själarna rens genom de orättfärdigas ondska och undervisas och dragas bort från det som de icke skola göra. Jag tål även de onda människorna därför, att djävulens agnar må skiljas från de godas vete och därför att deras vinningslystnad må gå i fullbordan genom min hemliga gudomliga rättvisa.»

Svar på femte frågan. »Varför lider vidare kroppen plåga ända in i döden? Jo, det är

rättvist, att människan plågas med de ting, genom vilka hon syndar, och eftersom hon syndar genom oordnade begär, är det tillbörligt, att hon drabbas av bitterhet och ordnade plågor. Därför börjar för somliga döden redan här; den död som förutan ände skall vara i evighet; för andra slutas döden i skärselden och börjas den evinnerliga glädjen.»

Jungfru Maria talar till den heliga Birgitta och säger, att den, som åtrår att smaka den gudomliga sötman, först bör uthärda bitterhet.

BOK 5 – UPPENBARELSE 2

Maria talar: »Vilket helgon har fått andens sötma utan att först ha fått röna bitterhet? Alltså bör den, som åtrår sötman, icke undfly det bittra».

BOK 5 – SPÖRSMÅL 6

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig, varför det ena barnet framgår levande ur moderlivet och får dop, medan det andra, som dock fått liv i moderns inre, dör».

Andra frågan. »Varför drabbas vidare den rättfärdige av så många motgångar, medan den orättfärdige får alla sina önskningar uppfyllda?»

Tredje frågan. »Varför inträffar det vidare så mången pest och hungersnöd och så många lidanden, som plåga kroppen?»

Fjärde frågan. »Varför kommer vidare döden så oförberett, att den blott högst sällan kan förutses?»

Femte frågan. »Varför låter du vidare män med avsiktlig vrede och avund ställa till krig för att hämna sig?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, din fråga sker icke av kärlek utan blott emedan jag tillåter den. Därför vill jag svara dig med ordens liknelser. Du frågar, varför det ena barnet dör i moderns inre, medan det andra framgår levande. Anledningen

är denna. All styrka i en barnkropp härrör från faderns och moderns säd, men om det som avlats - på grund av någon svaghet hos fadern eller modern - icke har tillräcklig styrka, dör det snart.

Mycket beror även på föräldrarnas försumlighet och vårdslöshet, och mycket sker genom min gudomliga rättvisa, för att det som var förenat fortare måtte åtskiljas, och icke får själen fördenskull (ehuru icke längre tid förunnats henne att ge liv åt kroppen) en särskild hård pina utan snarare den misskund, som är känd för mig. Liksom solen, när den lyser in i ett hus, icke skådas sådan den är i sin fulla fägring på himlavalvet - det är endast dess strålar man då ser -, så röna sådana barns själar, ehuru de på grund av dopets avsaknad ej få se mitt ansikte, snarare misskund än straff, låt vara att de ej få samma lott som mina utvalda.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför den rättfärdige drabbas av motgångar, svarar jag vidare: Min rättvisa är, att varje rättfärdig människa erhåller vad hon begär. Men den är icke rättfärdig, som icke åstundar att drabbas av motgångar för lydnadens och rättvisans fullkomnings skull och som icke av gudlig kärlek gör gott emot sin nästa. Mina vänner betänka vad jag, deras Gud och Återlösare, gjort och vad jag lovat dem, samtidigt som de ge akt på den ondska som råder i världen; därför önska de - till min ära, sin egen frälsning och syndens undvikande - snarare motgång än medgång i världen; frestelsen hoppas de därigenom kunna undvika.

Och därför tillåter jag också, att vedermödor drabba dem, och även om några av dem bära sina lidanden mindre tåligt, tillåter jag dock allt detta icke utan orsak och står dem bi i prövningens stund. När en son i barndomsåren agas av sin kärleksfulla moder, vet han icke att tacka henne, eftersom han icke kan bedöma av vilken orsak han straffas, men när han däremot hunnit till mogen ålder, tackar han henne, därför att han genom hennes moderliga tuktan dragits bort från onda seder och vant sig vid goda.

Så gör jag med mina utvalda, ty de antvarda sin vilja åt mig och älska mig över allting, och därför hemsökas de med vedermödor en tid, och ehuru de i det närvarande livet icke fullständigt förstå mina välgärningar, gör jag dock det som skall gagna dem i framtiden. Men de ogudaktiga bry sig icke om rättvisan, frukta icke för att tillfoga andra orätt, begära det förgängliga och älska jordiska njutningar; därför låter min rättvisa dem njuta framgång för en tid, och de skonas från plågor, för att de icke må synda ännu mera, ifall de drabbas av motgångar. Dock få icke alla onda vad de åstunda, ty de skola lära sig att det står i min makt att giva åt vem jag vill. Även åt de otacksamma förläna jag vad gott är, ehuru de icke förtjäna det.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför pest och hungersnöd komma, svarar jag

vidare: Det står skrivet i lagen, att den som stjäla skall giva tillbaka mer än han stulit. Emedan otacksamma människor taga emot mina gåvor och missbruka dem samt icke bevisa mig tillbörlig heder, låter jag kroppen plågas mycket i detta livet, för att kunna skona själen i det kommande livet. Stundom skonar jag kroppen och straffar i stället människan i det och genom det som hon älskar, så att den, som icke ville lära känna mig när han var glad, må lära känna mig när han är bedrövad.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför döden kommer så plötsligt svarar jag vidare: Om människan visste om sin dödsstund, skulle hon tjäna mig av fruktan och tyna av sorg. På det att människan må tjäna mig av kärlek och ständigt hysa bekymmer för sig själv men vara trygg beträffande mig, är timman för allas hädanfärd osäker, och med rätta, ty eftersom människan lämnade det som var säkert och sant, var det nödvändigt och rättmätigt, att hon skulle plågas av det som är ovisst.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför jag tillåter människor att ställa till krig i sin vrede och ilska, svarar jag vidare: Var och en, som har full-komlig vilja att skada sin nästa, han är lik djävulen och är dennes lem och verktyg. Djävulen skulle jag göra orätt, om jag utan rättvisa berövade honom hans tjänare. Liksom jag nyttjar mitt redskap till det som behagar mig, så är det rättvisa, att djävulen gör och verkar vad som är hans med den människa, som hellre vill vara hans lem än min - antingen till andras rening eller för att förverkliga sin ondska med min tillåtelse, så som synden fordrar det.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 7

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O, domare, jag frågar dig: Varför talar man om 'fult' och 'vackert' i världen?»

Andra frågan. »Och varför måste jag hata världens fågring, jag som är så fager och av så förnäm börd?»

Tredje frågan. »Och varför kan jag ej få upphöja mig över andra, om jag är rik?»

Fjärde frågan. »Och varför får jag ej sätta mig före andra, när jag nu är hedervärdare än de?»

Femte frågan. »Och varför får jag ej söka mitt eget beröm, när jag är god och lovvärd?»

Sjätte frågan. »Och varför får jag icke kräva belöning, om jag gör tjänster åt andra?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, det fula och vackra i världen kan med andra ord kallas bittert och ljuvt, ty världens fulhet, d. v. s. försmädelse och motgång i världen, är något bittert, som gagnar de rättfärdiga och länder dem till hälsa, medan världens skönhet, d. v. s. medgång i världen, är en falsk och förledande lockelse. Den, som alltså undflyr världens fågning och försmår dess sötma, skall icke få uppleva helvetets fulhet eller smaka dess bitterhet utan stiga upp till min glädje. Därför är det, för att man må undgå helvetets fulhet och vinna himmelrikets ljuvlighet, nödvändigt att hellre gripa efter världens fulhet än dess skönhet, ty även om allt blivit väl skapat av mig och det är mycket gott alltsammans, bör man dock i högsta grad akta sig för det, som kan tillfoga själen skada, om man nyttjar mina gåvor oförståndigt.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför man icke får berömma sig av sin börd svarar jag vidare: Du hade ditt upphov av din faders uslaste rutenhet och orenlighet, och i din moders liv var du såsom död och alldeles oren. Det stod icke i din makt att födas av förnäma eller ringa föräldrar, utan min godhet och huldhet kallade dig till ljuset. Alltså må du, om du kallas förnäm, ödmjuka dig under mig, din Gud, som låtit dig födas i en förnäm familj, och likställa dig med din nästa, ty han är av samma ämne som du, ehuru du genom min försyn framgått av en enligt världsliga begrepp hög ätt och han av en ringa. Du, som är högättad, bör även hysa större fruktan än en lågättad, ty ju förnämare och rikare du är, desto strängare räkenskap skall krävas av dig och desto hårdare dom får du underkasta dig, eftersom du mottagit mera.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför man ej får yvas över rikedomar, svarar jag vidare: Världens rikedomar äro dina endast för den nödtorftiga födans och klädedräktens skull. Världen är nämligen skapad till det ändamålet, att människan skulle hava sin lekamens uppehälle och genom arbete och ödmjukhet återvända till mig, sin Gud, vilken hon varit olydig emot, föraktat och i sitt övermod icke brytt sig om. Om du säger, att timligt gods är ditt, säger jag dig den säkra sanningen, att allt det som du äger utöver din nödtorft, det har du med våld tillägnat dig.

Ty allt timligt gods bör vara gemensamt och lika för alla behövande; så bjuder kärleken. Men du tillväller dig för ditt överflöds skull det som du av medlidande borde förläna andra. Ehuru många av förnuftiga skäl hava mycket mer än andra och klokt giva ut det, är det dock, på det att man icke må förfara strängare mot dig vid domen, du som tagit emot mer än andra, rådligt att du icke samlar många ägodelar och högfärdigt håller dig för att vara förmer än andra. Ty lika behagligt som det är att i världen hava flera

timliga ägodelar än andra och leva i överflöd, lika förfärligt och övermåttan svårt är det vid domen, när man t.o.m. angående den lovliga egendomen måste bevisa, att man förvaltat den klokt.»

Svar på fjärde och femte frågorna. »På frågan, varför man ej får söka sitt eget beröm, svarar jag vidare: Ingen är god av sig själv utom jag Gud, och var och en som är god, har denna godhet av mig. Om alltså du, som ingenting är, söker ditt eget lov och icke mitt, ehuru varje fullkomlig gåva kommer från mig, så är ditt beröm falskt, och du gör orätt emot mig, din Skapare. Ty liksom allt gott du har kommer från mig, så bör du giva allt beröm åt mig, och liksom jag, din Gud, beskär dig allt timligt gott, krafter, hälsa, medvetande, klokhet att uttänka det som är nyttigt för dig, tid och liv, så är det mig du bör hedra, om du väl och förståndigt förvaltar det som beskärts dig. Men om du förvaltar det illa, då är felet ditt, och du gör dig skyldig till otacksamhet.»

Svar på sjätte frågan. »På frågan, varför man icke får begära timlig belöning för goda gärningar i det närvarande livet, svarar jag dig vidare: Var och en, som gör väl emot andra och icke frågar efter människors vedergällning utan blott den, som jag Gud vill giva honom, han skall få det största för det lilla, det eviga för det timliga; däremot skall den, som söker det jordiska i utbyte för det timliga, få vad han begär men gå miste om det ovanskliga. Därför är det - på det att man måtte vinna det eviga för det förgängliga - nyttigare att icke begära belöning av människor utan av mig.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 8

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför tillåter du, att man sätter avgudar i templen och ärar dem såsom dig, ehuru ditt rike är förnämligare än allt annat?»

Andra frågan. »Och varför låter du icke din härlighet skådas av människorna i detta livet, så att de åstunda den ivrigare?»

Tredje frågan. »Och då nu helgonen och änglarna äro ädlare och heligare än alla andra skapade varelser, varför få de icke skådas av människorna i detta livet?»

Fjärde frågan. »Och då nu helvetets plågor äro så över all beskrivning fasansfulla, varför låter du dem icke skådas av människorna i detta livet, så att de må undflys?»

Femte frågan. »Och då nu djävlarne äro så över all beskrivning leda och gräsliga,

varför visa de sig icke i synlig skepnad för människorna? I så fall skulle ingen följa dem eller samtycka till dem.»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, jag är Gud och alltings Skapare. Jag gör ej större orätt mot de onda än mot de goda, ty jag är rättvisan själv. Min rättvisa är sålunda, att inträdet i himmelen bör förvärfvas genom fast och stadig tro, förståndigt hopp och brinnande kärlek. Det, som mer och varmare älskas av hjärtat, det betänkes flitigare och dyrkas samvetsgrannare. Sålunda sättas även avgudar i templen, ehuru de varken äro gudar eller skapare; det finnes ju blott en enda Skapare, nämligen jag Gud, Fader, Son och Helig Ande. Dock är den kärlek, som templens ägare och människorna hysa till dem för att de måtte vinna framgång i världen, större än den, som de hysa till mig, och de bry sig ej om att få leva med mig.

Om jag nu skulle tillintetgöra de ting, som människorna älska högre än mig, och låta dem dyrka mig mot deras fria vilja, så gjorde jag dem förvisso orätt, eftersom jag berövade dem deras fria vilja och åstundan. Ty eftersom de icke hava tro på mig och det i deras hjärtan finnes något, som är dem begärligare än jag, är det klokt att jag låter dem i handling förverkliga vad de älska och åstunda i sinnet. Och emedan de älska det skapade högre än mig, Skaparen, som de skulle kunna lära känna genom tecken och gärningar och sålunda få sannolika bevis, ifall de ville nyttja sitt förstånd, därför äro de förblindade, deras skapade verk är förbannat, och deras avgudar äro förbannade, och de skola komma på skam och fördömas för sin dåraktighet; de ville ju icke inse, hur ljuvlig jag, deras Gud, är, jag som av varm kärlek skapade och återlöste människan.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför min härlighet icke skådas, svarar jag vidare: Min härlighet är outsäglig och överträffar allting i ljuvlighet och godhet. Om min härlighet alltså skulle skådas sådan den är, då fölle människans svaga, förgängliga kropp i vanmakt, liksom deras sinnen, som skådade min härlighet på berget; ja kroppen skulle till följd av själens glädje domna och bliva oduglig till lekamliga värv. Därför att man utan kärlekens möda ej vinner inträde i himlen och på det att tron må få sin belöning och kroppen vara duglig till arbete, fördöljes min härlighet en tid, för att den i evighet skall synas på ett saligare och rikare sätt till följd av längtan och tron.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför icke helgonen skådas sådana de äro, svarar jag vidare: Om mina helgon syntes uppenbart och talade i lekamlig måtto, då bleve de ärade såsom jag själv, och tron skulle bliva utan belöning. Icke heller skulle det bräckliga köttet vara i stånd att se dem, och min rättvisa vill icke, att så stor klarhet skådas av så ömklig bräcklighet. Därför höras och synas mina helgon icke sådana de äro, ty all ära

skall ägnas mig, och människan må veta, att ingen skall älskas högre än mig. Och om mina helgon stundom uppenbara sig, så synas de icke i den härlighet som de verkligen hava utan i en gestalt, där kraftens fullhet förborgats, så att de kunna ses utan att det kroppsliga förståndet förvirras.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför helvetets plågor icke synas, svarar jag vidare: Om helvetets plågor skulle skådas i synlig måtto sådana de äro, då bleve människan alldeles stel av förskräckelse, och hon skulle eftersträva det himmelska av räddhåga och icke av kärlek. Emedan ingen bör eftersträva den himmelska glädjen av fruktan för straff utan blott av kärlek till Gud, döljas nu plågorna. Och liksom de goda och heliga icke kunna smaka denna utesägliga fröjd, sådan den är, före skilsmässan mellan kropp och själ, så känna icke heller de onda helvetets kval förrän själen skilts från kroppen, men då skola de erfara dem, eftersom de ej velat sätta tro till dem, medan de kunnat.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför djävlarne ej visa sig synligen, svarar jag vidare: Om deras vederstyggliga fulhet skådades sådan den är, då skulle den skådandes själ bliva utom sig över den rysliga synen, hela kroppen skulle komma i darrning såsom på en skälvande människa, hjärtat skulle brista av förskräckelse och fötterna icke vara i stånd att hålla de övriga lemmarna uppe. På det att själen må förbliva i sina sinnen, hjärtat vara vaksamt i kärleken till mig och kroppen vara i stånd att arbeta i min tjänst, hålles djävlarne vanskaplighet fördold och tyglas deras ondskas.»

Kristus talar till sin brud, den heliga Birgitta, och giver henne i en liknelse lärdom om den läkare, som är den sanne botaren, om den falske läkaren, som är en dråpare, och om den mannen, som blott bedömer. Han säger, att om en man understöder syndare och ger dem hjälp eller möjlighet att synda och de så dö i synden, så skall Gud utkräva deras själar andliga död av hans hand. Om han däremot hjälper dem att upphöra med deras synder och undervisar dem i dygder och de så bättra sig, skall han få en stor förtjänst av Gud, och det skola även de få.

BOK 5 – UPPENBARELSE 3

Guds Son talar: »Om det finns en sjuk i huset och en kunnig läkare går in till honom, kan denne av yttre tecken snabbt sluta sig till vilken sjukdom han har. Om nu läkaren, som känner den sjukens onda, ger denne ett botemedel, som han dör av, anklagas han som en dråpare och är icke en riktig läkare. Om någon, som kan läkekonsten, utövar den för världslig vinnings skull, så skall han icke få lön av mig. Men om någon utövar

läkekonsten av kärlek till mig och för att hedra mig, så skall jag giva honom lön.

Om någon, som icke är mästare i läkekonsten, tror sig veta att det eller det kan vara bra för den sjuke och så giver honom i god avsikt, så bör han icke anklagas som dråpare, ifall den sjuke dör, utan såsom en dåraktig och förmäten människa. Skulle däremot den sjuke bli frisk av den ovises botemedel, så bör denne icke få lön såsom en läkare utan blott såsom en bedömare, ty han förordnade icke läkemedlet enligt sitt kunnande utan blott enligt sitt bedömande.

Nu vill jag säga dig, vad detta betyder. De där människorna, som du känner, äro andligen sjuka och fallna för högmod och vinningslystnad. De följa sin egen vilja. Om därför deras vän, som jag jämför med en läkare, beskär dem hjälp och råd till än värre högmod och ärelystnad, så att de andligen dö, så skall jag förvisso utkräva deras död av hans hand. Ty ehuru de dö av sin egen ondskas skull, skall dock han, som är deras döds förmedlare och orsak, ingalunda gå fri ifrån straff. Om han däremot, ledd av naturlig kärlek, gynnar dem och upphöjer dem i världen för sin egen hugnad och för köttlig kärleks skull, kan han ingalunda hoppas på lön av mig.

Det kan emellertid hända, att han tänker på dem såsom en god läkare och vist säger till sig själv: 'Dessa äro sjuka och behöva läkemedel. Ehuru mitt läkemedel förefaller dem bittert, skall jag dock, emedan det är hälsosamt, giva dem det, så att de icke dö en svår död. Sålunda skall jag, i det jag tyglar dem, giva dem föda, så att de icke förgås av hunger, och kläder, så att de kunna uppträda med heder enligt sitt stånd, och jag skall hålla dem under min tuktan, så att de icke förhäva sig; jag skall även förse dem med allt annat nödvändigt, så att de icke uppblåsa sig i sitt övermod och försynda sig genom sin förmätenhet eller få tillfälle att skada andra.'

En sådan läkare skall få en stor lön av mig, ty en sådan tillrättavisning behagar mig. Men om deras vän tänker så: 'Jag skall giva dem det nödvändiga, men jag vet icke, huruvida det gagnar dem eller ej; dock tror jag, att det ej misshagar Gud eller är till men för deras frälsning'; om de då avlida av hans gåva eller göra sig skyldiga till överträdelse, skall vännen icke anklagas som dråpare, utan han skall få någon (om än ej fullständig) lön, för sin goda viljas skull och för sin fromma känsla, ju mer han älskat deras själar.

De sjuka skola dock få det lättare och så småningom erhålla hälsan, vilken de svårligen skulle ha uppnått, såframt icke kärleken medverkat. Dock är ett råd här nödvändigt. Ty enligt det allmänna talesättet skadar icke det skadedjur, som instänges, och om det i sin fångenskap mottager det nödvändiga, blir det lika friskt och frodigt som det djur, vilket lever i full frihet. Emedan dessa människor alltså tillhöra ett släkte, vars blod och hjärta åtrår det höga, och emedan deras vilja törstar, ju mer den får dricka,

därför skall deras vän icke giva dem tillfälle att överträda, ty de åtrå att överträda, men sitt begär förmå de ej utsläcka.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 9

Första frågan. När detta var sagt, visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför synes du så ojämn vid fördelandet av dina nådegåvor, att du utvalt din moder Maria framför alla andra skapade varelser och upphöjt henne över änglarna?»

Andra frågan. »Varför gav du vidare åt änglarna ande utan kropp och nåden att bo i den himmelska glädjen, medan du åt människan gav både ett jordiskt käril och ande och den lotten att födas med gråt, leva med möda och dö med smärta?»

Tredje frågan. »Varför har du vidare givit människan förstånd och tankeförmåga och sinnen, när du icke givit djuren förstånd?»

Fjärde frågan. »Varför har du vidare givit djuren liv, när du icke givit de övriga skapade varelserna, som sakna sinnen, detta?»

Femte frågan. »Och varför är det icke lika ljusst om natten som om dagen?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, i min gudom är allt det kommande och framtida på förhand känt från begynnelsen, liksom även det redan skedda. Människans fall var på förhand känt och tilläts genom Guds rättvisa; dock föranleddes det icke av Gud och skulle icke ske på grund av Guds förutvetande. Likaså var människans befrielse, som skulle ske genom Guds barmhärtighet, förutsedd från evighet.

Du frågar nu, varför jag utvalde min moder Maria framför alla och älskade henne mer än alla andra skapade varelser. Det var för att en särskild glans av dygder påträffades hos henne. När man tänder upp en eld och lägger flera vedträn runtomkring, så antändes och förbrinner det raskare, som är tjänligare och bättre i stånd att förtäras av elden.

Så förhåller det sig ock med Maria. Ty när den gudomliga kärlekens eld, som i sig är oföränderlig och evig, började upptändas och synas och Gudomen ville taga mandom, då var ingen skapad varelse bättre i stånd att mottaga denna kärlekseld än Jungfru Maria, ty

ingen skapad varelse var så rik på kärlek som hon. Och ehuru hennes kärlek uppenbarades och kom till synes i tidernas fullbordan, var den dock förutsedd före världens begynnelse, och sålunda var det från evighet föreskrivet i gudomen, att liksom det icke fanns någon, som var henne lik i kärlek, så skulle icke heller någon vara henne lik i nåd och välsignelse.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför jag åt ängeln gav ande utan kropp, svarar jag vidare: I begynnelsen och före tiderna och världen skapade jag andarna, för att de enligt min vilja skulle åtnjuta sin fria vilja och glädjas åt min godhet och ära. Emellertid förhävde sig somliga av dem däröver, vände det goda till ont för sig och nyttjade sin fria vilja på oordnat sätt. Och emedan det icke finns något annat ont i naturen och skapelsen än den egna viljans ordning, så föllo de. Men de andra andarna valde att i ödmjukhet tjäna mig, sin Gud, och därför förtjänade de evig ståndaktighet.

Det är nämligen tillbörligt och rätt att jag Gud, som är oskapad ande och allas Skapare och Herre, även har andar, som äro finare och lättare än andra skapade varelser, i min tjänst. Men eftersom det icke passade, att jag led förminskning i min härskara, därför skapade jag i deras ställe, som fallit, en annan varelse, nämligen människan, som genom sitt fria val och sin goda vilja skulle göra sig förtjänt av samma värdighet som änglarna övergivit.

Men om människan haft själ och icke kropp, skulle hon ej ha kunnat förvärva ett så högt gott och ej ha kunnat arbeta därpå. Kroppen förenades alltså med själen, för att människan skulle kunna förvärva den eviga äran. Vedermodor drabba människan, för att hon skall få röna sin fria vilja och sina svagheter och icke bliva högmodig, vidare för att hon skall åstunda den härlighet, för vilken hon är skapad, och gottgöra den olydnad, som hon frivilligt gjorde sig skyldig till. Genom den gudomliga rättvisan ålades henne en ömklig ingång och utgång samt ett mödosamt liv.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför djuren icke hava förstånd och tankeförmåga såsom människan, svarar jag vidare: Allt, som är skapat, är till för människans nytta, för hennes nödtorft och uppehälle eller för hennes undervisning, tuktan, hugnad och förödmjukelse. Men om djuren hade förstånd såsom människan, skulle de förvisso vara människan till besvär och snarare skada än gagna henne. För att allt må vara människan underkastat, henne för vars skull allt blivit gjort, och allt frukta henne men hon själv icke frukta någonting annat än mig, sin Gud, därför ha djuren icke fått förstånd och tankeförmåga.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför det, som saknar sinnen, icke har liv, svarar jag vidare: Allt, som lever, är dödligt, och varje levande varelse rör sig, såframt den icke

hejdas av något hinder. Om det, som saknar sinnen, hade liv, skulle det alltså snarare röra sig emot människan än för henne. På det att allt måtte vara människan till hugnad, äro alltså de högre tingen, nämligen änglarna, med vilka hon har förståndet och själens odödlighet gemensamt, givna henne till skydd, medan de lägre (vare sig de hava eller icke hava sinnen) äro henne givna till nytta och uppehälle, undervisning och flitig övning.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför icke varje tid är dag, svarar jag dig med en liknelse. Under varje vagn finnas hjul, för att lasset skall kunna forslas lättare; därvid följa bakhjulen framhjulen. På liknande sätt förhåller det sig med det andliga. Världen är nämligen ett stort lass, som tynger människan med bekymmer och vedermödor. Detta är icke märkvärdigt, ty när människan försmådde vilans plats, var det rättvist att hon fick stifta bekantskap med arbetets plats. För att nu denna världens börda lättare måtte fördragas av människan, är det barmhärteligen ordnat så, att tiderna växla och dag följer på natt, värme på köld, för människans övnings och vilas skull.

Det är ju förnuftigt att där motsatser komma samman, nämligen det starka och det svaga, må man göra eftergifter åt det svaga, för att det skall kunna bestå jämte det starka; annars skulle det svaga förintas. Så är det även med människan.

Ehuru hon genom den odödliga själens kraft beständigt skulle kunna leva i betraktelser och arbete, skulle hon dock på grund av kroppens svaghet tyna, och därför skapades ljuset och natten; ljuset för att människan skulle dela lott med de högre och lägre tingen, arbeta om dagen och erinra sig ljuvligheten av det eviga ljus som hon mist; natten för att hon skulle vila sin kropp och vara villig att komma till den plats där det varken finns natt eller arbete utan evig dag och evinnerlig ära.»

BOK 5 – UPPENBARELSE 4

vari Guds Son på det skönaste sätt lovprisar sin jungfruliga moder Marias alla lemmar och giver en andlig uttolkning av dem samt förklarar henne vara värd en drottningkrona.

Sonen talar: »Jag är en krönt konung i min gudom, utan begynnelse och utan slut. Kronan, som varken har början eller slut, betecknar min makt, som icke hade någon begynnelse och ej heller skall hava något slut. Men jag hade även en annan krona i mitt förvar, och den kronan var jag själv, Gud. Den kronan var beredd åt henne, som hade den största kärleken till mig, och du, ljuvaste moder, vann den och drog den till dig med rättvisa och kärlek. Ty änglar och andra helgon bära det vittnesbördet om dig, att du

hyste en mera brinnande kärlek till mig än andra, och att din kyskhet var renare än andras och behagade mig mer än alla andras. Sannerligen, ditt huvud var såsom skinande guld och dina lockar såsom solstrålar.

Ty din allra renaste jungfrulighet, som är i dig såsom alla dygders huvud, och din återhållsamhet från alla otillåtna begär behagade mig och strålade i min åsyn med all ödmjukhet, och därför kallas du med rätta en krönt drottning över allt som är skapat; drottning för din renhets skull och krönt för din höga värdighets skull. Din panna var av en oförliknelig vithet, som betecknar ditt samvetes ärbara blyghet; där finnes all mänsklig insikts rikedom, och den gudomliga visheten lyser där med sitt ljuva sken över allting.

Dina ögon voro så klara i min Faders åsyn, att han speglade sig i dem, ty i din andliga syn och din själs förstånd såg Fadern all din vilja, som icke ville något annat än honom och icke åstundade något som icke var honom till behag. Dina öron voro högst rena och öppna såsom de fagraste fönster, när Gabriel kungjorde dig min vilja och jag, Gud, blev kött i dig. Dina kinder voro av den bästa färg, vita och röda, ty ryktet av dina prisvärda gärningar och dina seders fägring, varav du dagligen upptändes, behagade mig. Åt dina seders fägring fröjdades i sanning Gud Fader; aldrig vände han sina ögon ifrån dig, och av din kärlek fingo alla kärlek.

Din mun var såsom en lykta, vilken brinner inuti och sprider sitt sken utåt, ty din själs ord och känslor voro invändigt brinnande av gudomligt förstånd och utvändigt strålade genom dina åthävors lofvärda skick och dina dygders underbara harmoni. Ja, käraste moder, din muns ord drog så att säga min gudom till dig, och glöden av din gudomliga kärlek lät mig aldrig skiljas från dig, ty dina ord äro ljuvligare än honung. Din hals är ädelt upphöjd och fagert upplyft, ty din själs rättfärdighet är helt och hållet upplyft till mig och rörlig enligt min vilja; du var ju aldrig böjd för något av högmodets onda. Liksom halsen böjes med huvudet, så böjdes all din avsikt och gärning efter min vilja. Ditt bröst var fullt av alla dygders sötma, så att det icke finnes något gott i mig som icke finnes i dig, ty du drog allt gott in i dig genom dina seders ljuvhet, när det behagade min gudom att inträda i dig och min mandom att bo hos dig och dricka dina spenars mjölk.

Dina armar voro mycket sköna genom sann lydnad och tålmod i arbetet. Dina kroppsliga händer berörde ju min mandom, och jag vilade i dina armar med min gudom. Ditt moderliv var så rent som elfenben och strålade som ett smyckeskrin, ty din ståndaktighet och tro slappnade aldrig och kunde ej förstöras i motgångarna. Detta moderlivs, d. v. s. din tros, väggar voro såsom klart skinande guld; härmed betecknas dina dygders styrka, din klokhet, din rättvisa, din måttfullhet samt din fulländade

uthållighet, ty alla dessa dina dygder voro fullkomnade i gudlig kärlek.

Dina fötter voro rena och väl tvagna, ja såsom fulla av välluktande örter, ty din själs hopp och åstundan stodo till mig, din Gud, och voro välluktande till andras exempel och efterföljelse. Ditt moderlivs plats var mig, både andligt och kroppsligt sett, så åtråvärd, och din själ var mig så välbehaglig, att jag icke ryggade tillbaka för att stiga ned till dig från himmelens höjd och bo hos dig, nej fann det största behag däri. Därför, käraste moder, skulle den krona, som förvarades hos mig (den kronan är jag, Gud, som tog mandom), icke sättas på någon annan än på dig, ty du är sannerligen moder, jungfru och alla drottningars kejsarinna.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 10

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Hur kunde du, som är allra mäktigast, skönast och dygdigast och som strålar klarare än solen i din gudom, kläda dig i en sådan säck som din mandom?»

Andra frågan. »Och hur kan det komma sig, att din gudom innesluter allting i sig och ändå icke inneslutes av någon, omsluter allt och dock icke omslutes av någon?»

Tredje frågan. »Och varför ville du så länge vila i jungfruns kved, och varför kom du icke genast fram, när du blivit avlad?»

Fjärde frågan. »Och varför visade du, som kan allting och är närvarande överallt, dig icke genast i den gestalt, som du hade vid ditt trettionde år?»

Femte frågan. »Och varför ville du, vars fader icke var av Abrahams säd, låta omskära dig?»

Sjätte frågan. »Och varför ville du, som är avlad och född utan synd, låta döpa dig?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade honom: »Min vän, jag vill svara dig med en liknelse. Det finns ett slags vindruvor, vilkas vin är så starkt, att det utan människans åtgörande tränger ut ur druvorna. När ägaren ser att mognadens tid kommit, sätter han ett kar inunder. Vinet inväntar icke karet utan karet vinet. Och om flera kar sättas inunder, så strömmar vinet ned i det kar, som är närmast.

Denna vindruva är min gudom, som är så full med den gudomliga kärlekens vin, att alla änglakörer uppfyllas därav och allt, vad det än är, får del därav. Genom sin olydnad gjorde människan sig dock ovärdig detta vin. När därför Gud, min Fader, i en från evighet förutbestämd tid ville ådagalägga sin kärlek, skickade han sitt vin, d. v. s. mig, sin Son, till det kar, som stod närmast och mest bidade vinets ankomst, d. v. s. till moderlivet i den jungfru, som älskade mig innerligare än alla andra skapade varelser.

Denna jungfru älskade mig och åstundade mig så varmt, att det icke fanns någon stund, då hon icke eftertraktade mig och längtade att bliva min tjänarinna. Därför erhöll hon det utvalda vinet, som hade tre egenskaper: för det första styrka, eftersom jag utgick utan mänsklig inverkan; för det andra den skönaste färg, eftersom jag, den allra skönaste, steg ned från himmelens höjd för att strida; för det tredje den yppersta sötma, berusande med den största välsignelse. Detta vin, som är jag själv, gick in i jungfruns kropp, ty jag, den osynlige Guden, blev synlig för att den förlorade människan skulle återlösas. Visserligen hade jag kunnat antaga en annan skepnad, men detta hade varit emot rättvisan, ty gestalt skulle givas för gestalt, natur för natur och arten av tillfyllestgörelse enligt arten av skuld.

Vem av de visa hade kunnat tro eller gissa sig till, att jag, den allsmäktige Guden, ville ödmjuka sig så mycket, att jag ville antaga mandomens säck, om icke denna min outgrundliga kärlek hade varit, denna kärlek som förmådde mig att synligen leva bland människorna? Eftersom jag såg jungfrun brinna av så innerlig kärlek, besegrades min gudomliga stränghet, och min kärlek trädde i dagen, för att människan skulle försonas med mig. Är det då underligt, att jag Gud, som är kärleken själv och som icke hatar något av det jag gjort, icke blott beslöt att giva människan de yppersta gåvor utan t.o.m. mig själv till pris och belöning, på det att alla högmodiga demoner skulle komma på skam?»

Svar på andra frågan. »På frågan, huru min gudom kan innesluta allt i sig, svarar jag vidare: Jag Gud är ande. Jag säger, och det är gjort; jag befäller, och allt lyder mig. Det är jag, som giver tillvaro och liv åt allt. Innan jag skapade himmelen och bergen och jorden, var jag i mig själv. Jag är ovanför allt, utanför allt och inuti allt. I mig är allt, och utan mig är intet. Och emedan min ande blåser var den vill, kan och förmår allt vad den vill, vet allting, är snabbare och lättare än alla andra andar, har all kraft och betraktar allt det närvarande, det förflutna och det framtida, därför är min ande, d. v. s. min gudom, med rätta ogripbar och dock omgripande allt.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför jag vilade så länge i jungfruns kved, svarar jag vidare: Jag är skapare av varje natur, och för varje natur har jag förordnat tillbörligt sätt, tid och ordning att födas. Om nu jag, Skaparen, framgått ur moderlivet så snart jag

avlats, så hade jag handlat i strid med den naturliga ordningen, och min mandomsanammelse hade då varit sagoaktig och icke äkta. Jag ville alltså vara i moderlivet lika lång tid som andra barn, för att även i mig själv uppfylla den naturens ordning, som jag visligen inrättat.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför jag icke genast vid min födelse var så stor till kroppen som vid mitt trettionde år, svarar jag vidare: Om detta hade varit fallet, skulle alla ha förvånats och fruktat mig, och de skulle ha följt mig mera av räddhåga och för de sedda underverkens skull än av kärlek. Och hur skulle då profeternas utsagor ha kunnat uppfyllas? De hade ju förutsagt, att jag som ett gossebarn skulle läggas bland djuren i en krubba, tillbedjas av konungarna, frambäras i templet och förföljas av mina ovänner. För att bevisa att min mandom var verklig och att profeternas utsagor gått i uppfyllelse på mig, växte jag först så småningom till mina lemmar, jag som dock var lika full av visdom vid min födelse som vid slutet.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför jag blev omskuren, svarar jag vidare: Ehuru jag icke var av Abrahams släkt till mitt fäderne, var jag det dock till mödernet, låt vara utan synd. Den lag, vilken jag instiftat såsom Gud, ville jag även hålla som människa, för att icke mina ovänner skulle kunna anklaga mig för att hava befallt det, som jag icke ville uppfylla.»

Svar på sjätte frågan. »På frågan, varför jag ville döpas, svarar jag vidare: Var och en, som vill grunda eller börja en ny väg, bör själv gå före på denna väg. Nu hade judafolket fått en köttslig väg, nämligen omskärelsen, till tecken på lydnad och framtida rening; hos de troende och laglydiga verkade den, innan den utlovade sanningen (d. v. s. jag, Guds Son) kom, något av den kommande nåden och löftesuppfyllelsen.

Men det var av evighet bestämt, att eftersom lagen icke var något annat än en skugga, skulle den gamla vägen försvinna och mista sin verkan, när sanningen kom. För att sanningen skulle framträda, skuggan vika och en lättare väg till himmelen visas, ville jag, Gud och människa, född utan synd, låta döpa mig - av ödmjukhet och till ett exempel för andra och för att öppna himmelen för de troende.

Till tecken på detta öppnades, när jag var döpt, himmelen, Faderns röst hördes, och den Helige Ande uppenbarade sig i duvoskepnad, och jag, Guds Son, visade mig i verklig mandom, för att de kristtrogna skulle veta och tro, att Fadern öppnar himmelen för de döpta troende. Den Helige Ande är med den döpande och min mandoms kraft i elementet, ehuru min Faders, min och den Helige Andes verksamhet och vilja är en och densamma.

När sanningen kom, d. v. s. när jag, som är sanningen, kom i världen, då försvann genast skuggan, lagens skal bröts, och kärnan kom till synes; omskärelsen upphörde, och i mig stadfästes döpelsen, varigenom himmelriket öppnas för gamla och unga och vredens barn bliva nådens och det eviga livets barn.»

BOK 5 – UPPENBARELSE 5

Kristus talar där till sin brud, den heliga Birgitta, lär henne, att hon icke skall bekymra sig om jordiska rikedomars vård och undervisar henne i det tålmod, som hon skall hava i bedrövelsens stund, jämte den fullkomliga självförnekelsens och ödmjukhetens dygd.

Guds Son talar till bruden och säger: »Var noga på din vakt!» Hon svarar: »Varför då?» Herren säger till henne: »Emedan världen skickar fyra tjänare till dig, som vilja bedraga dig. Den första är omsorg om rikedomar. När han kommer, skall du svara honom: 'Rikedomar äro förgängliga. Man måste avlägga desto mer räkenskap för dem, ju mer man har av dem.

Därför bryr jag mig icke om dem, ty de följa ej sin ägare utan lämna honom.' Den andra tjänaren är rikedomarnas förlust och de undfångna ägodelarnas fördärv. Svara honom så: 'Han, som givit mig rikedomar, har ock tagit dem ifrån mig. Han visste, att detta var mig till gagn. Ske hans vilja!'

Den tredje tjänaren är världens bedrövelse. Säg så till honom: 'Välsignad vare du, min Gud, som tillåter att jag bedrövas, ty genom bedrövelserna lär jag känna, att jag är din. Du låter bedrövelser drabba mig i detta livet för att kunna skona mig i det kommande. Beskär mig tålmod och styrka att härda ut.' Den fjärde tjänaren är försmädelse och skymf. Svara honom så: 'Gud allena är god, och honom tillkommer all heder.

Men jag, som gjort alla usla och onda gärningar, varför skulle jag hedras? Snarare är jag värd all smälek, jag som hela mitt liv skymfat Gud. Skulle hedern gagna mig mer än smäleken? Den uppväcker ju högmodet, förminskar ödmjukheten och kommer oss att glömma Gud. Gud tillkomme allt lov och all heder.' Stå alltså fast på din vakt emot världens tjänare, och älska mig, din Gud, av hela ditt hjärta.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 11

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför visade icke du, som är både Gud och man, din gudom likaväl som din mandom - då hade ju alla trott på dig?»

Andra frågan. »Och varför lät du icke alla dina ord höras på ett enda ögonblick - då hade det icke varit nödvändigt att förkunna dem med så långa tidsavstånd?»

Tredje frågan. »Och varför gjorde du icke alla dina gärningar på en gång?»

Fjärde frågan. »Och varför växte din kropp med så långa tidsavstånd och icke på ett enda ögonblick?»

Femte frågan. »Och varför visade du dig icke, när din död var nära, i din gudoms makt, och varför lät du icke dina ovänner känna din stränga hämnd i stället för att säga: 'Allt är fullbordat'?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, jag svarar dig och jag svarar dig icke. Jag svarar dig, för att din tankes ondska skall bliva androm uppenbar, men jag svarar dig icke, ty detta visas icke för din förkovrans skull utan till de nu levande och framtida släktenas nytta och varning. Du har nämligen icke för avsikt att förändra din halsstarrighet, och därför skall du icke gå över från din död till mitt liv, ty i ditt liv hatar du det sanna livet.

I stället skola andra, som hört talas om ditt liv och din död, flytta över och sväva hän till mitt liv. Det är ju skrivet, att för de heliga samverkar allt till det goda och att Gud icke låter någonting ske utan orsak. Jag svarar dig alltså icke såsom de, vilka tala enligt mänsklig sed, ty mellan oss går det andligt till, utan för att det som du tänker och känner må uttryckas i liknelser för andra. - Du frågar, varför jag icke uppenbart visade min gudom likaväl som mandomen.

Orsaken är, att gudomen är andlig medan mandomen är kroppslig. Visserligen äro gudomen och mandomen från den stund, då de förenades, oskiljaktiga; gudomen är oskapad, allt, som är till, är skapat i den och av den, och all fullkomlighet och skönhet finnes i den. Om en så stor skönhet och fullkomlighet i synlig måtto skulle ha visats för svaga, sjuka ögon, vem skulle då ha uthärdat att se den? Vem kan ens betrakta den materiella solen i dess klarhet, och vem blir icke skrämmd vid åsynen av blixten och ljudet

av åskan?

Hur mycket mindre kan man icke då uthärda att skåda ljungeldarnas behärskare och alltings Skapare i hans klarhet? Det var alltså av dubbel orsak som min gudom icke visades öppet. För det första med hänsyn till människokroppens svaghet. Den mänskliga kroppen är jordisk till sin substans, och om den skådade gudomen, skulle den smälta såsom vax för elden; ja själen skulle gripas av en sådan jublande glädje, att kroppen fölle till stoft. För det andra på grund av Guds godhet och orubbliga oföränderlighet.

Ty om jag för lekamliga ögon visade min gudom, som är ojämförligt mycket mera skinande än elden och solen, så skulle jag handla i strid med mitt eget uttalande: 'Människan kan icke se mig och dock leva'. Icke ens profeterna sågo mig, sådan jag är i min gudoms natur. Ja, t.o.m. de, som blott hörde rösten av min gudom och sågo berget stå i rök, förskräcktes och sade: 'Må Moses tala till oss; honom vilja vi höra'. Jag, den barmhärtige Guden, ville att människan skulle förstå mig så väl som möjligt, och därför visade jag mig för henne i en gestalt, som var henne lik och som hon kunde se och känna, d. v. s. i min mandom, vari gudomen är men såsom förborgad, så att icke människan skulle bliva skrämmd av en gestalt, som var olik henne. I den mån jag är Gud, är jag ju icke kroppslig och icke kroppsligt danad; därför kunde jag i min mandom drägligare höras och ses av människorna.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför jag icke talade alla mina ord i en och samma stund, svarar jag vidare: Liksom det på det materiella området strider mot kroppens natur, att den på en gång intager så mycket föda som skulle kunna nära den för många år framåt, så är det emot den gudomliga anordningen, att mina ord, vilka äro själens föda, alla utsägas på en gång; nej, liksom den lekamliga födan intages så småningom för att tuggas och därefter föras vidare till inälvorna, så skulle mina ord icke alla sägas i en och samma stund utan med tidsmellanrum, alltefter deras förstånd, som skulle inhämta lärdom, så att de hungrande skulle få något att mätta sig med och de mättade uppväckas till högre ting.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför jag icke gjorde alla mina gärningar på en gång, svarar jag vidare: Somliga av dem, som sågo mig i köttet, trodde, andra icke. För dem, som trodde, var det nödvändigt, att de efterhand uppfostrades genom ord och stundom uppmuntrades genom exempel och styrktes genom gärningar. Beträffande dem, som icke trodde, var det rättvist, att de visade sitt onda sinne och tåldes, så långt min gudomliga rättvisa tillät det. Om jag hade gjort alla mina gärningar på ett enda ögonblick, så hade alla följt mig av fruktan mera än av kärlek, och hur hade då den mänskliga återlösningens mysterium blivit uppfyllt? Ty liksom vid världens skapelse och begynnelse allting utfördes på skilda tider och sätt men allt, som skulle göras, likväl utan

tidsväxling samtidigt förefanns i min gudoms förutvetande, så skulle även i min mandom allting göras förnuftsensligt och med tidsavstånd, till allas frälsning och undervisning.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför min kropp växte under flera års följd och ej på ett enda ögonblick, svarar jag vidare: Den Helige Ande, som evigt är i Fadern och i mig Sonen, visade för profeterna, vad jag skulle göra och lida, när jag kom i köttet, och därför behagade det gudomen, att jag antog en sådan kropp, vari jag kunde arbeta från morgon till kväll och från år till år ända till livets slut. För att icke profeternas ord skulle synas fåfänga, tog alltså jag, Guds Son, an en kropp, som var lik Adams före syndafallet, och så blev jag lik dem, som jag skulle återlösa, så att genom min kärlek den vilsegångna människan skulle hemföras, den döda uppväckas och den sålda återlösas.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför jag icke för alla visade min gudoms makt och om jag var sann Gud, när jag på korset sade: 'Det är fullbordat', svarar jag vidare: Allt, som var skrivet om mig, skulle gå i uppfyllelse. Därför fullgjorde jag allt ända till den yttersta punkten. Men eftersom mycket förutsagts även om min uppståndelse och himmelfärd, därför var det också nödvändigt, att detta blev verklighet.

Om jag alltså vid min död visat min gudoms makt, vem skulle då ha vågat taga ned mig från korset och begrava mig? Det hade visserligen föga betytt för mig att stiga ned från korset och slå bödlarna, men hur hade då profetian blivit uppfylld, och hur hade då mitt tålmodis dygd kommit till synes? Och om jag hade stigit ned från korset, männe då alla hade trott? Skulle de icke snarare ha sagt, att jag bedrivit trolldom? Om de kände vrede, när jag uppväckte döda och botade sjuka, skulle de ha sagt än värre saker, om jag stigit ned från korset. Därför lät jag, för att den fångne skulle lösas, mig frivilligt tillfångatagas, och för att de skuldbelastade skulle befrias, hängde jag, den oskyldige, tåligt på korset; så gjorde jag, genom mitt fasta tålmod, allt det lösliga fast och styrkte det svaga.»

Kristus, Guds Son, talar till sin brud Birgitta, undervisar henne i det andliga livet, mödan och uthålligheten, säger att hon ödmjukt skall villfara en äldres råd och manligen stå emot frestelserna, ty då skall hon vinna sinnets lugn och den eviga äran. Som exempel framhåller han Jakob, som tjänade för Rakel. Han säger, att för somliga komma de svåraste frestelserna vid början av deras omvändelse till det andliga livet, för somliga i mitten eller vid slutet. Därför må man iakttaga fruktan och med ödmjukhet härda ut i dygder och arbete ända till slutet.

Sonen talar: »Det står skrivet, att Jakob tjänade för Rakels skull och att dagarna syntes honom få, så förälskad som han var; kärlekens styrka underlättade arbetet. Visserligen blev Jakob, när han trodde sig nå sin åstundans mål, bedragen, men han upphörde fördens skull ej att arbeta, ty kärleken frågar icke efter svårigheter utan strävar, tills den nått sitt mål. Så är det ock i det andliga livet. Många möda sig nämligen, för att erhålla det himmelska, tappert med böner och fromma gärningar, men när de tro sig uppnå kontemperationens ro, insnärjas de i frestelser och drabbas av bedrävelser, och bäst de anse sig fullkomliga, upptäcka de, att de äro ofullkomliga i allt. Detta är icke underligt, ty frestelser äro till för att pröva, rena och fullkomna människan.

De, vilka ansättas av frestelser vid början av sin omvändelse till det andliga livet, de stärkas fullkomligare på slutet. Andra frestas värre i mitten och vid slutet. Dessa må noggrant giva akt på sig själva, aldrig tillåta sig någon förmätenhet utan arbeta desto trägnare. Laban sade ju: 'Det är brukligt att först mottaga den äldre systemen'. Det var, som om han ville säga: 'Utför först arbetet, så skall du sedan få den begärda lönen'. Därför, min dotter, må du ej förundra dig, om frestelser ansätta dig ännu på ålderdomen. Så länge man lever, så länge är det möjligt att frestas.

Djävulen sover aldrig, och frestelsen ger sålunda människan tillfälle att fullkomna sig och hindrar henne från att bliva förmäten. Se, för att ge ett exempel berättar jag dig om två människor. Den ena frestades i början av sin omvändelse, men han stod emot, förkovrades och vann vad han sökte. Den andra rönt på sin ålderdom svåra frestelser, sådana som han knappast rönt i sin ungdom, så att han nästan glömde allt det förgångna. Men emedan han lydde råden och ej upphörde att arbeta, ehuru han kände sig kall och ljum, nådde han fram till det efterlängtrade och till sinnets ro; han insåg, genom att betrakta sitt eget fall, att Guds domar äro fördolda och rättvisa och att han svårligen skulle ha nått fram till den eviga frälsningen, om dessa frestelser ej varit.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 12

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför ville du hellre födas av en jungfru än av en annan kvinna, som icke var jungfru?»

Andra frågan. »Och varför visade du icke med ett synligt tecken, att hon var moder och ren jungfru?»

Tredje frågan. »Och varför hemlighöll du till den grad din födelse, att den blott var känd för några få?»

Fjärde frågan. »Och varför flydde du till Egypten undan Herodes och lät de menlösa barnen dräpas?»

Femte frågan. »Och varför låter du dig smädas och det falska få överhand över sanningen?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, jag ville hellre födas av en jungfru än av en icke jungfrulig kvinna, ty för mig, den renaste Guden, passade allt det som var renast. Så länge människans natur var i det tillstånd den skapats, hade den intet vanskapligt, men när budet överträtts, kom det genast något, som man måste skämmas för, såsom det händer för människor, vilka synda mot sin timlige herre och vilka måste blygas t.o.m. över de lemmar varmed de syndat. Med skammen över lagbrottet kom också en oordnad drift, och mest i den lem, vilken var inrättad för fruktsamhetens skull. Men för att icke denna drift skulle vara utan nytta och fruktsamheten omintetgöras, vändes den genom Guds godhet till det goda, och genom Guds bud och inrättning medgavs den köttsliga beblandelsens handling, så att naturen kunde föröka sig.

Emellertid är det ärofullare att sträcka sig över budordet och av kärlek tillägga det goda man kan. Därför behagade det Gud att till sitt verk hellre utvälja det, som syftade till en större renhet och kärlek, och detta gör jungfruligheten, ty det är dygdigare och förnämligare att vara i vedermödans eld och dock ej brinna än att vara utan eld och dock vilja krönas. Emedan nu jungfruligheten är en genväg till himmelen men äktenskapet är likasom en väg, därför behagade det mig, den allra renaste Guden, att vila i den renaste jungfru.

Den första människan skapades av jord, vilken s. a. s. var jungfrulig, eftersom den ännu ej var befläckt med blod; och Adam och Eva syndade av frosseri, i det de åto den förbjudna frukten, varvid dock deras natur, d. v. s. fruktsamhetens natur, förblev ofördärvad och oskadad. Sålunda ville jag, Gud, tagas emot av det renaste förvaringsrum, så att allt skulle förnyas och återställas genom min godhet.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför jag icke med uppenbara tecken visade, att min moder var både jungfru och moder, svarar jag vidare: Alla min mandomsanammelses mysterier antydde jag för profeterna, på det att de måtte tros desto fastare, ju längre tid i förväg de varit förutsagda. Att min moder verkligen var

jungfru både före och efter förlossningen, därpå gav Josefs vittnesbörd tillräckligt bevis, han som var hennes jungfrulighets väktare och vittne.

Men även om hennes renhet blivit bevisad genom ett påtagligare under, skulle dock de misstrognas i sin ondska icke ha avhållit sig från smädelse, ty de skulle icke ha trott, att en jungfru kunnat bliva havande genom gudomens makt, nej, de skulle ej ha betänkt, att detta är lättare för mig, Gud, än för solen att genomtränga glaset. Det var min gudoms rättvisa, att den gudomliga mandomsanammelsens mysterium skulle döljas för djävulen och i nådens tid uppenbaras för människorna.

Men nu säger jag, att min moder i sanning var moder och jungfru. Liksom det i Adams och Evas skapelse låg en underbar gudomsmakt och det i deras gemenskap låg en ärbar förnöjelse, så innebar min gudoms ankomst till jungfrun en underbar godhet, ty min omätliga, ogripbara gudom steg ned i ett tillslutet käril, utan att detta skadades. Där var det mig angenämt att vistas, ty jag, Gud, som var överallt med min gudom, inneslöt där med min mandom.

Det låg även en häpnadsväckande makt däri, ty jag, Gud, som gått in utan kropp, gick kroppslig ut ur moderlivet utan att kränka dess jungfrulighet. Emedan det alltså för människan var svårt att tro och emedan min moder är all ödmjukhets väninna, därför behagade det mig att för en tid dölja hennes skönhet och fullkomlighet, dels för att min moder skulle hava någon förtjänst därav och sålunda krönas än fullkomligare, dels för att jag Gud skulle förhärligas ytterligare vid den tid, då jag ville fullgöra det utlovade, de goda till förtjänst men de onda till vedergällning.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför jag icke visade människorna min födelse, svarar jag vidare: Ehuru djävulen miste den värdighet, som från början tillkom honom, miste han dock icke sin slughet, som länder de goda människorna till prövning och honom själv till skam. För att min mandom skulle växa ända till den bestämda tiden, skulle alltså min mildhets mysterium hemlighållas för djävulen. Jag ville nämligen komma hemligen för att bekriega djävulen, och jag ville leva i en föraktad ställning för att så kuva människornas övermod.

Lagens mästare försmådde mig, om vilken de läste i sina böcker, därför att jag kom i ödmjukhet. Och emedan de voro högmodiga, ville de icke höra den sanna rättvisan, som ligger i tron på min återlösning. Därför skola de komma på skam, när fördärvets son kommer i sitt övermod. Men om jag kommit mycket mäktig och hedrad, hade då den övermodige lärt sig ödmjukhet och kunnat komma in i himmelen? Ingalunda. Ödmjuk kom jag, för att människan skulle lära sig ödmjukhet, och jag dolde mig för de högmodiga, eftersom de varken ville lära känna den gudomliga rättvisan eller sig själva.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför jag flydde till Egypten, svarar jag vidare: Före överträdelsen av budet fanns det en enda väg till himmelen, bred och ljus; bred i dygdernas överflöd och skinande klar i den gudliga visheten och i den goda viljans lydnad. Sedan viljan förändrats, uppstodo emellertid två vägar, av vilka den ena förde till himmelen och den andra därifrån. Det var lydnaden, som förde till himmelen, medan olydnaden förde därifrån.

Emedan det nu berodde av människans fria val att välja det goda eller det onda, att lyda eller icke lyda, så syndade den, som ville annorlunda än jag, Gud, ville att hon skulle vilja. För att människan skulle frälsas, var det alltså rätt och tillbörligt, att det kom någon, som återlöste henne och som hade fullkomlig lydnad och oskuld - någon, mot vilken de, som ville, kunde iakttaga kärlek, och de, som ville, ondska. Men för att återlösa människorna skulle ingen ängel skickas, ty jag Gud tilldelar ingen annan min ära. Det finns ingen människa, som skulle kunna blidka mig för sin egen räkning; hur mycket mindre då för en annans? Därför kom jag Gud, den ende rättfärdige, för att rättfärdiggöra alla.

Den omständigheten, att jag flydde till Egypten, bevisade min mandoms svaghet och bragte profetian till fullbordan, och jag gav därigenom exempel för kommande släkten, att man stundom måste vika för förföljelsen för Guds större framtida äras skull. Och att jag icke blev funnen av förföljarna, det visar, att min gudoms råd segrade över det mänskliga - det är ju icke lätt att strida mot Gud. Att barnen dräptes, det betecknade mitt framtida lidande och hemligheten med dem, som skulle kallas, och med den gudomliga kärleken.

Fastän dessa barn icke buro mig vittnesbörd med röst och mun, gjorde de det dock med sin död, såsom det hövdes min barndom, ty det var förutsett att Guds lov skulle fullkomnas även genom de menlösa barnens blod. Ty ehuru de orättfärdigas ondska orättvist plågade dem, så skedde det likväl genom min gudomliga tillåtelse, som städse är mild och rättvis, och detta för att visa människornas ondska och min gudoms obegripliga nåd och godhet. Där den orättfärdiga ondskan rasade emot gossebarnen, där överflödade också rättvist förtjänsten och nåden, och där tungans bekännelse och åldern saknades, där hopade blodsutgjutelsen det fullkomligaste goda.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför jag låter mig smädas, svarar jag vidare: Det står skrivet, att när konung David flydde för sin sons förföljelse, så blev han skymfad av någon på vägen, men när hans tjänare ville döda denne, förbjöd David dem detta av tvåfaldig orsak. För det första emedan han hade hopp om att komma tillbaka. För det andra emedan han betraktade sin egen svaghet och synd, den skymfandes dåraktighet

och Guds tålmod och godhet mot honom själv.

Jag är David, för att tala i liknelse. Människan förföljer mig genom sina onda gärningar, såsom tjänaren sin herre, i det hon driver mig ut ur mitt rike, d. v. s. ur sin själ, som jag skapat och som är mitt rike. Hon klandrar mig för min dom, som om jag vore orättvis, och hon smädar mig t.o.m. emedan jag är tålig. Men eftersom jag är mild, fördrager jag deras ovishet, och eftersom jag är domare, bidar jag deras omvändelse ända till det yttersta ögonblicket. Ja, eftersom människan sätter större tro till det falska än till det sanna och älskar världen högre än mig, sin Gud, är det icke underligt, om jag fördrager den onda människan i hennes ondska, hon som varken vill söka sanningen eller omvända sig från sina onda gärningar.»

Kristus talar till bruden och berömmar det flitiga biktandet, som gör att människan icke förlorar den gudomliga nåd som hon har.

BOK 5 – UPPENBARELSE 7

Sonen talar: »Om det finns eld i huset, är det nödvändigt med ett vindöga, så att röken kan tränga ut och invånaren fröjda sig åt värmen. Så är det för var och en, som önskar behålla min Ande och min gudomliga nåd, nyttigt med flitig bikt; genom den går syndens rök ut. Ty ehuru min gudomlige Ande i sig själv är oföränderlig, viker han dock snart från det hjärta, som ej är bevakat av den ödmjuka bikten.»

Kristus talar till bruden och säger, att de människor, som finna sin förnöjelse i köttliga och jordiska njutningar men åsidosätta den himmelska åstundan, kärleken till honom och tanken på hans lidande samt den eviga domen, deras bön är som ljudet av sammanslagna stenar, och de skola smädligt förkastas från Guds åsyn såsom ett dödfött foster och en menstruationsfläckad duk.

BOK 5 – UPPENBARELSE 8

Denne man sjöng: 'Fräls mig, o Herre, från onda människor!' Denna röst är i mina öron såsom ljudet av två sammanslagna stenar. Hans hjärta ropar till mig såsom med tre röster. Den första säger: 'Jag vill hava min vilja i min hand, sova och stå upp och tala behagliga ting. Jag vill giva naturen vad den begär, och jag vill hava penningar i börserna och mjuka kläder om kroppen.'

När jag har detta och annat, anser jag det bringa större lycka än alla själens andliga gåvor och dygder.' Den andra rösten lyder så: 'Döden är icke alltför svår, och domen är icke så sträng som det står skrivet; Gud hotar med stränga ting för att vi skola taga oss i akt, men han är så barmhärtig, att han icke verkställer det. Om jag blott får min vilja fram i detta livet, så må det i det kommande livet gå med själen som det kan.'

Den tredje rösten lyder så: 'Gud skulle icke ha återlöst människan, om han icke velat ge henne det himmelska; han skulle icke ha lidit, om han icke velat leda oss tillbaka till det himmelska fäderneslandet. Varför led han egentligen, och vem tvang honom därtill? Men vad de himmelska tingen angår, så har jag blott genom hörsägen kännedom om dem, och huruvida man bör sätta tro till skrifterna, vet jag icke. Dock skulle jag, om jag blott får hava min vilja, gärna byta ut himmelriket däremot.' Se, sådan är hans vilja. Därför låter han som ljudet av sammanslagna stenar i mina öron.

Men jag svarar dig på den första rösten: 'O vän, din väg leder icke till himmelen, och min kärleks lidande faller dig icke i smaken. Därför står helvetet öppet för dig, och eftersom du älskar det låga och jordiska, skall du gå till helvetet.' På den andra rösten svarar jag dig: 'Min son, döden skall bliva dig hård, domen outhärdlig och flykten omöjlig, såframt du icke bättrar dig'. På den tredje rösten svarar jag dig: 'Broder, alla mina gärningar gjorde jag av kärlek, för att du skulle bliva mig lik och vända tillbaka till mig igen.

Men nu äro mina gärningar döda i dig, mina ord mödosamma och min väg förgäten. Därför återstår för dig straff och djävlnas sällskap, ty du vänder ryggen åt mig, trampar min ödmjukhets tecken under fötterna och giver icke akt på, hur jag inför dig och för din skull hängde på korset. På trefaldigt vis hängde jag där för din skull. För det första såsom en man, vars öga genomträngts av en kniv. För det andra såsom en man, vars hjärta genomborrats av ett svärd.

För det tredje såsom en man, vars alla lemmar skälvde av fasa över det förestående lidandet. Mitt lidande var mig bittrare än ett styng i ögat; dock uthärdade jag det av kärlek. Min moders smärta rörde mitt hjärta mera än min egen; dock uthärdade jag den. Allt mitt inre och yttre darrade länge inför det hotande lidandet och smärtan. Dock underlät jag det icke och ryggade icke tillbaka för det. Så hängde jag på korset inför dig. Men du förgäter, glömmet och föraktar alltsammans. Därför skall du kastas bort såsom ett dödfött foster och såsom en menstruationsfläckad duk.'»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 13

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför undandrages din nåd så hastigt från somliga, och varför bliva andra så länge tålda i sin ondska?»

Andra frågan. »Och varför förlänas din nåd åt somliga i ungdomen, medan andra berövas den på ålderdomen?»

Tredje frågan. »Och varför måste somliga lida så övermåttan, medan andra gå nästan fria från lidande?»

Fjärde frågan. »Och varför gives åt somliga förstånd, snille och läraktighet i så hög grad, medan andra äro såsom åsnor, utan all klokhet?»

Femte frågan. »Och varför bliva somliga så övermåttan förhärdade, medan andra kunna lyckönska sig till en underbar tröst och hugsvalelse?»

Sjätte frågan. »Och varför få de onda större medgång i världen än de goda?»

Sjunde frågan. »Och varför blir den ene kallad i begynnelsen, den andre först emot slutet?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, alla mina gärningar äro från början i mitt förutvetande, och allt, som blivit gjort, är skapat människan till hugnad. Men emedan människan föredrager sin egen vilja framför min vilja, därför undandragas henne rättvisligen de goda ting, som givits henne för intet, så att människan må veta, att allt är förståndigt och rättvist hos Gud. Och emedan många äro otacksamma mot min nåd, ja bliva desto ogudaktigare, ju rikligare de få till skänks av gåvorna, därför berövas de hastigt dessa gåvor, så att min gudoms rådslag snabbare måtte uppenbaras och så att icke människan, till värre straffdom för sig själv, må missbruka min nåd. Och orsaken till att somliga tålas länge i sin ondska, är, att många mitt uti allt sitt onda hava någonting dragligt, ty antingen gagna de andra människor eller också lända de dem till varning.

När Saul klandrades av Samuel, syntes han hava syndat föga i människors åsyn, David däremot mera. Men när prövningen stundade, föll Saul, olydig som han var, av från mig, sin Gud, och rådfrågade en trollkvinna, medan David, när hemsökelsen drabbade honom, blev trognare, tåligt fördrog det som han blev utsatt för och ansåg att

detta motsvarade vad hans synder förtjänt. Att jag tåligt fördrog Saul, det uppenbarar Sauls otacksamhet och mitt gudomliga tålmod, men att David blev utvald, det visar mitt förutvetande samt Davids framtida ödmjukhet och ånger.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför nåden undandrages somliga på ålderns dagar, svarar jag vidare: Alla få nåd, på det att nådens givare må älskas av alla. Men emedan många på sistone äro otacksamma mot min gudomliga nåd, såsom Salomo var, är det rättvist, att det som icke bevarades omsorgsfullt före slutet, blir undandraget på slutet. Gåvorna och min gudomliga nåd undandragas sålunda stundom på grund av mottagarens försumlighet, eftersom han icke betänker vad han undfått och vad han skall återgälda; stundom till varning för andra, på det att var och en, som befinner sig i nådens tillstånd, må hysa ständig fruktan och jämväl lära sig rädas på grund av andras fall. T.o.m. visa män ha ju fallit till följd av försumlighet, och de, som syntes vara mina vänner, ha blivit snärjda på grund av sin otacksamhet.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför somliga måste lida mera, svarar jag vidare: Jag är allas Skapare. Därför kommer intet lidande utan min tillåtelse, såsom det är skrivet. Jag är en Gud, som skapar det onda, med andra ord, jag tillåter bedrövelsen, och sålunda drabbas hedningarna icke av lidande utan mig eller utan förnuftig grund. Mina profeter förutsade ju mycket om hedningarnas vedervärdigheter, på det att de, som voro glömska och missbrukade förståndet, skulle uppfostras genom plågorna och jag Gud, som tillåter allt, bliva känd och förhärligad av varje folk.

Om nu jag Gud icke skonar hedningarna från tuktoriset, så skall jag ännu mindre skona dem, som rikligare fått smaka min gudomliga nåds sötma. Att somliga få lida mindre, andra mer, det sker för att människorna skola vända sig bort från synden och efter plågorna i detta livet erhålla tröst i det kommande. Alla, som dömas och som döma sig själva i denna världen, skola slippa den kommande domen. De skola, såsom det står skrivet, gå från döden till livet. Och att somliga skonas från plågor, det sker för att de icke av plågorna skola förledas att knota och knorra och sålunda draga en strängare dom över sig, ty det finns många, som icke förtjäna att tuktas i detta livet.

Det finns även sådana, som i detta livet varken hemsökas av kroppsligt eller andligt lidande och som leva så trygga som om Gud icke funnes till eller som om han skonade dem för deras rättfärdiga gärningars skull. Men de böra storligen frukta och sörja, så att icke jag Gud, som skonar dem i det närvarande livet, oförutsett nalkas och dömer dem desto hårdare, eftersom de icke ångra sig. Det finns sådana, som hava kroppens hälsa men plågas till själen av Guds försmädelse. Andra njuta varken kroppens hälsa eller själens inre tröst och tjäna och hedra mig dock efter sin förmåga. Somliga hemsökas alltifrån moderlivet och ända till slutet av sjukdomar, men jag, deras Gud, avväger deras

lidanden så, att intet sker utan orsak och utan belöning, ty många, vilka före hemsökelserna sovo, få genom olyckorna sina ögon öppnade.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför somliga ha större förstånd, svarar jag vidare: Det gagnar icke själen för det eviga livet att hava visdom i överflöd om hon icke även strålar genom en god livsföring. Ja, det är nyttigare att hava mindre vetande och bättre leverne. Åt var och en har dock tillmätts så mycket förstånd, att han kan vinna himmelriket därigenom, om han lever fromt. Emellertid är förståndet olika hos många, enligt den naturliga och andliga läggningen, ty liksom människan genom gudlig iver och dygder förkovras och når dygdernas fullkomning, så förfaller hon även till fåfängligheter genom ond vilja och naturens dåliga disposition och förvänd uppfostran.

Ofta lider också naturen avbräck, när man företager sig något mot naturen eller syndar mot den. Det är alltså icke utan orsak, att förståndet är stort hos många, ehuru onyttigt, såsom hos dem, vilka hava vetande men icke motsvarande livsföring. Hos andra finns det mindre kunskaper men bättre bruk därav; hos somliga finns det både förstånd och gott liv, medan andra sakna bådadera.

Denna olikhet beror stundom på min välordnade gudomliga tillåtelse (antingen till människornas nytta eller till deras förödmjukelse och uppfostran), stundom på otacksamhet och frestelse, stundom på naturens bristfällighet och hemliga synder. Stundom är den till för att tillfälle till värre synd må undvikas och för att naturen icke är i stånd att företaga sig något större. Var och en, som har det goda förståndets nådegåva, må alltså hysa fruktan, ty han blir strängare dömd därigenom, om han är försumlig. Den, som icke har begåvning, må vara glad åt det lilla han har och uträtta så mycket han kan, ty han är skyddad mot många tillfällen till synd.

Aposteln Petrus var ju glömsk i ungdomen och Johannes fåkunnig, men på äldre dagar tillägnade de sig sann visdom, eftersom de sökt visdomens ursprung. Salomo var läraktig i ungdomen och Aristoteles fyndig, men de nådde icke fram till visdomens begynnelse, eftersom de icke förhärligade kunskapens givare, såsom de borde, och icke efterliknade vad de visste och lärde; de lärde sålunda icke sig själva utan andra. Bileam hade kunskap men följde den ej, och därför klandrade åsnan hans ovishet. Likaså dömde den unge Daniel åldringarna. Boklig bildning behagar mig icke förutan gott leverne, och därför är det nödvändigt, att de, som missbruka förnuftet, näpsas, ty jag, allas Gud och Herre, giver kunskap åt människorna, och jag rättar både de visa och de ovisa.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför somliga förhärdas, svarar jag vidare: Att Farao var förhärdad, det var hans fel och icke mitt, eftersom han icke ville bringa sin vilja i överensstämmelse med min gudomliga vilja. Förhärdelse är nämligen intet annat än

undandragandet av min gudomliga nåd, som undandrages, om människan icke giver mig Gud vad hon har, nämligen sin egen vilja. Du kan förstå detta genom en liknelse om en fruktbar och en ofruktbar åker. Det var en man, som ägde två åkrar, av vilka den ena förblev obrukad, medan den andra bar frukt vissa tider. Hans vän sade till honom: 'Jag undrar, varför du, som är rik och förständig, icke flitigare odlar upp dina åkrar eller lämnar dem åt andra för att odlas'. Han svarade: 'Den ena av åkrarna frambringar, hur flitigt jag än arbetar, endast genomusla örter, vilka skadliga djur bemäktiga sig, och sålunda blir området förorenat.

Om jag använder gödsel, förhäver sig åkern blott i sin fräckhet, ty även om den då frambringar säd i någon liten utsträckning, spirar det mycket mera ogräs upp, och det försmår jag att samla, eftersom jag endast vill ha ren säd. Det är alltså rådligare att lämna en sådan åker obrukad, ty då bemäktiga sig icke vilddjuren platsen och gömma sig icke bland örterna, och om några bittra örter växa upp där, är det nyttigt för fåren, ty efter att ha smakat dessa lära de sig att icke ledas vid sötare örter. Den andra åkern däremot är anpassad efter årstiderna.

En del av den är stenig och behöver gödsel, en annan är fuktig och behöver värme, en tredje är torr och behöver fuktighet. Fördenskull vill jag inrätta mitt arbete alltefter åkerns beskaffenhet.' Jag Gud liknar denne man. Den första åkern är viljans fria rörelse, given åt människan. Hon rör den mera mot mig än för mig, och om hon gör något, som är mig välbehagligt, väcker hon dock oftare min vrede, ty människans vilja och min komma icke överens. Så gjorde Farao. Av vissa tecken förstod han min makt, men icke desto mindre förhårdade han sitt sinne mot mig och höll fast vid sin ondska. Därför fick han röna min rättvisa, ty om någon icke nyttjar det minsta väl, är det rättvist, att han icke får berömma sig av det som är förmer.

Den andra åkern är det goda sinnets lydning och den egna viljans avsägelse. Om ett sådant sinne är torrt i andakt, bör det invänta min gudomliga nåds regn. Om det är stenigt genom otålighet och hårdhet, må det med jämnmod uthärda rening och rättelse. Om det är fuktigt genom köttets tygellöshet, må det öva återhållsamhet och bete sig likt ett djur, som är redo när ägaren vill, ty av ett sådant sinne får jag Gud stor ära.

Att somliga förhärda sig, det beror således på människans mot mig stridiga vilja, ty fastän jag vill att alla skola frälsas, så förverkligas detta blott om människan själv medverkar och bringar hela sin vilja i överensstämmelse med min. Att icke alla få samma förkovran och nåd, det beror på min förborgade dom. Jag vet och avpassar nämligen åt var och en vad som gagnar och höves honom, och jag hejdar människans strävanden, så att hon ej må falla djupare. Många hava nådens pund och skulle kunna verka, men de vägra. Andra avhålla sig från synd av fruktan för straff och emedan de icke hava

möjlighet att synda eller emedan synden icke behagar dem. Åt somliga givas icke större gåvor, emedan jag, som ensam känner människornas sinnen, vet att fördela mina gåvor.»

Svar på sjätte frågan. »På frågan, varför de onda stundom hava större framgång i världen än de goda, svarar jag vidare: Detta är ett tecken på min stora tålmodighet och kärlek, och det sker för att pröva de rättfärdiga. Ty om jag gäve timligt gott åt mina vänner allena, skulle de onda förtvivla och de goda bliva högmodiga. Fördenskull gives timligt gott åt alla, på det att jag Gud, alltings givare och skapare, må älskas av alla och på det att de goda, när de löpa fara att bliva högmodiga, genom de onda må uppfostras till rättfärdighet. Det är också meningen, att alla skola förstå, att det timliga icke skall älskas eller sättas före mig Gud utan användas endast till uppehälle, och att de må bliva desto ivrigare i min tjänst, ju mera de inse ostadigheten i det timliga.»

Svar på sjunde frågan. »På frågan, varför den ene blir kallad i begynnelsen och den andre mot slutet, svarar jag vidare: Jag är lik en moder, som, när hon ser att hennes barn ha hopp om livet, ger starkare kost åt somliga och lättare åt andra. Dem, som det icke är hopp om, ömkar hon, och hon gör vad hon kan för dem. Men om barnen blott bliva sämre av moderns läkemedel, vad tjänar det då till att besvära sig? Så förfar jag med människorna. Den, vars vilja jag förutser bliva ivrigare och ödmjukhet och uthållighet ständaktigare, åt honom förlänas nåd i begynnelsen, och den skall förbliva till slutet. Den, som i allt sitt onda dock strävar och arbetar på att bliva bättre, han förtjänar att kallas mot slutet. Men den, som är otacksam, förtjänar icke att njuta moderns bröst.»

Kristus talar till sin brud Birgitta och visar henne, hur hon befriats ur världens och lasternas hus och förts till den Helige Andes hus för att bo där. Han förmanar henne därför, att hon må dana sig efter denne Ande och städse förbliva ren, ödmjuk och from.

BOK 5 – UPPENBARELSE 9

Sonen talar till bruden: »Du uppfostrades i ett fattigt hus och kom sedan i de storas sällskap. I ett fattigt hus finnas tre ting, nämligen fläckade väggar, skadlig rök samt sot, som fyller allt. Men du har blivit förd till ett hus, där skönheten är utan fläck och värmen utan rök, och där ljuvligheten uppfyller allt utan leda. Det fattiga huset är världen. Dess väggar äro högmod, glömska av Gud, syndens myckenhet och underlåtenheten att betrakta det framtida. De väggarna fläcka, ty de tillintetgöra de goda gärningarna och dölja Guds ansikte för människan.

Röken är den världsliga kärleken; den skadar ögonen, ty den fördunklar själens

förstånd och låter henne möda sig för fåfängliga ting. Sotet är lustan; även om den förnöjer en stund, mättar den aldrig och fyller icke själen med den eviga godheten. Från detta är du borttagen och förd till den Helige Andes boning; han är i mig och jag i honom, och han har inneslutit dig i sig. Han är allra renast, skönast och stadigast, ty han uppehåller allt. Dana dig därför efter husets inbyggare, och förbliv ren, ödmjuk och from.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 14

Första frågan. Åter visade sig denne munk på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför lida djuren sådana vedermödor, då de icke skola få det eviga livet och ej ha förstånd att bruka?»

Andra frågan. »Varför födes vidare allting med smärta, när det icke förefinnes synd vid alltings födelse?»

Tredje frågan. »Varför bär vidare barnet faderns synd, när det ännu icke kan synda?»

Fjärde frågan. »Varför händer vidare det, som icke förutses, så ofta?»

Femte frågan. »Varför dör vidare den dålige en god död såsom den rättfärdige och den rättfärdige stundom en ond död såsom den orättfärdige?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, visserligen härrör icke ditt spörsmål av kärlek, men jag vill dock svara dig för andras kärleks skull. Du frågar, varför djuren lida av sjukdomar. Detta beror på att allt är oordnat hos dem liksom hos övriga varelser. Jag är ju alla naturers Skapare, och åt var och en natur gav jag dess lynnesart och dess inrättning, vari den skulle röra sig och leva. Men sedan människan, för vars skull allt blivit till, gjort uppror mot mig, sin Gud, som älskade henne, råkade även allt annat i oordning, och allt det, som eljest borde ha vördat henne, började uppresa sig mot henne, och denna oordning är skulden till att allehanda vedervärdigheter och obehag drabba djuren likaväl som människan.

För övrigt lida djuren ibland för sin naturs omåttlighets skull, ibland på det att deras vildhet måtte tämjas och deras natur luttras, ibland på grund av människornas synder, så

att människan, när det som hon älskar plågas och dukar under, må betänka, hur svårt straff hon, som fått ett högre förstånd, är värdig. Om icke människornas synder så fordrade, skulle icke djuren, som ju äro i människans hand, plågas så mycket. Dock lida de icke utan stor rättvisa, ty antingen drabbar det dem för att livet hastigare måtte taga slut eller för att eländet och mödan måtte förminskas och den starka naturen förtäras eller på grund av tidernas växling eller den människas ovarsamhet, som brukar dem till arbete. Människan må alltså mer än andra frukta mig, sin Gud, och vara så mycket mildare mot mina skapade varelser och mot djuren, över vilka hon bör förbarma sig för min, deras Skapares, skull. Jag Gud befallde ju människan att hålla sabbaten, ty jag tar vård om hela min skapelse.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför allting födes med smärta, svarar jag vidare: När människan försmådde den skönaste förnöjelse, ådrog hon sig genast mödosamt arbete, och eftersom oordningen tog sin början i människan, är det min rättvisa, att även de andra skapade varelserna, som äro till för människans skull, röna någon bitterhet, på det att deras lusta måtte tyglas och de måtte vederkvickas genom sin föda. Sålunda födes människan med smärta och lever under stor möda, på det att hon må bemöda sig att skynda fram till den sanna vilan. Hon dör naken och fattig, för att hon må lägga band på sina oordnade drifter och frukta den kommande rannsakingen. Även djuren föda med värk, på det att bitterheten må tygla lustan och de sålunda bli i stånd att dela människans möda och lidande. Fördenskull bör människan, som är så mycket förnämligare än djuren, desto innerligare älska mig, Herren Gud, hennes Skapare.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför barnet bär faderns synder, svarar jag vidare: Det, som framgår av något orent, kan aldrig någonsin vara rent. Därför blev den första människan, när hon på grund av sin olydnad miste oskuldens fägring, bortdriven från paradiset glädje och insvept i orenhet. Att återvinna denna oskuld är ingen av sig själv i stånd till. Därför kom jag, den barmhärtige Guden, i köttet och instiftade dopet, varigenom barnet befrias från den onda orenheten och från synden. Sonen skall fördenskull slippa att bära faderns synd, och var och en skall dö i sin synd.

Emellertid händer det ofta, att barnen efterlikna sina föräldrars synder, och därför bestraffas stundom fädernas synder i barnen; dock icke av den anledningen att fädernas synder äro ostraffade i dem själva, ehuru straffen för synderna ha blivit uppskjutna en tid; nej det är fastmer så att var och en dör och straffas i sin egen synd. Stundom hemsökas även, såsom det står skrivet, fädernas synder i fjärde led, ty det är min gudomliga rättvisa, att när barnen varken för sin egen del eller för sina föräldrars söka mildra min vrede, så straffas de med sina föräldrar, vilka de följt emot mig.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför det, som icke kan förutses, händer så ofta,

svarar jag: Det är skrivet, att människan skall straffas med det, som hon syndat genom. Och vem kan fatta Guds rådslut? Emedan nu många söka mig, men icke på vist sätt utan för världens skull, andra frukta mera än rättmätigt är, andra äro alltför dristiga, andra högmodas i sina rådslut, därför låter jag Gud, som verkar allas frälsning, stundom det hända, som människan mest fruktar, stundom det avlägsnas, som älskas mer än vad skäligt är, och stundom det fjärmars, som alltför ivrigt förutses och efterlängtas, så att människan över allting må frukta, älska och lära känna mig, sin Gud.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför en dålig människa dör en god död liksom den rättfärdige, svarar jag: De onda hava stundom något gott och göra några rättfärdiga gärningar, för vilka de böra belönas i detta livet. Likaså göra ibland de rättfärdiga några dåliga gärningar, för vilka de böra näpsas i detta livet. Emedan nu allt i detta livet är osäkert och beror av framtiden, och emedan det finns en och samma ingång för alla, därför bör det också vara en och samma bortgång, ty det är icke bortgången utan levernet, som gör människan salig.

Men att samma bortgång faller på de ondas lott som på de rättfärdigas, det beror på min gudomliga rättvisa, ty de åstundade själva den bortgången. Djävulen, som förutser sina vänners hädanfärd, förutsäger dem stundom dödsstunden, till deras förmäthenhet och fåfänga ära och vilseledande (liksom det står att läsa i de s. k. apokryfiska böckerna), att de efter döden prisas såsom rättfärdiga.

Å andra sidan få de rättfärdiga stundom en ömklig hädanfärd, till deras större förtjänst, på det att de, som i sitt liv städse vinnlagt sig om dygder, genom en smädlig död fria må sväva till himlen, så att icke ens det världsliga höljet påträffas, såsom det är skrivet, att lejonet dödade den olydige profeten men icke åt liket utan bevakade det.

Att lejonet dräpte kroppen, det antyder min gudomliga rättvisa, som tillät att profetens olydnad blev bestraffad. Att lejonet icke åt liket, det bevisar profetens goda gärningar. Han renades nämligen i detta livet, på det att han skulle befinnas rättfärdig i det kommande. Var och en må alltså frukta att granska mina domar, ty lika obegriplig som jag är i dygd och makt, lika förfärlig är jag i mina rådslut och domar. De, som ville fatta mig med sin egen vishet, ha sålunda blivit gäckade i sitt hopp.»

Kristus talar till bruden och förmanar henne att icke bekymra sig, om hans gudomliga ord, som sagts henne i uppenbarelserna, stundom förefalla dunkla, stundom tvivelaktiga eller osäkra. Detta sker nämligen av vissa, här angivna orsaker, och på grund av den förborgade gudomliga rättvisan. Han råder dock, att fullbordandet av

hans ord och infriandet av hans löften städse må inväntas med tålmod, fruktan och ödmjuk uthållighet, så att icke den utlovade nåden återkallas till följd av otacksamhet. Han säger även, att mycket har blivit sagt på kroppsligt sätt, som icke skall fullbordas kroppsligen utan andligen.

BOK 5 – UPPENBARELSE 10

Sonen talar till bruden: »Var icke bekymrad, om jag talar ett ord dunklare, ett annat uttryckligare, eller om jag nu säger någon vara min tjänare, son eller vän och han sedan visar sig icke vara det, ty mina ord kunna tolkas på olika sätt. Jag sade dig t. ex. om en, att hans hand skulle bliva hans död, och om en annan, att han icke mera skulle träda fram till mitt bord. Sådant säges antingen därför att jag längre fram skall visa dig varför jag sagt så, eller därför att du i gärning skall få se sanningens slut, såsom det framgår beträffande dessa två.

Stundom säger jag somt på dunkelt sätt, för att du både skall räddas och glädjas: räddas att det skall gå på annat sätt på grund av mitt gudomliga tålmod, som känner hjärtanas förändringar, och även glädjas, eftersom min vilja alltid går i uppfyllelse.

Även i den gamla lagen sade jag ju mycket, som snarare borde fattas andligt än lekamligt (såsom om templet, om David och Jerusalem), på det att köttsliga människor skulle lära sig att åstunda det andliga. Ty för att pröva trons ståndaktighet och mina vänners samvetsgrannhet har jag sagt och utlovat mycket, som enligt de olikartade verkningarna av min ande kan förstås olika av de goda och av de onda, och jag har även gjort det, på det att alla i sina skilda ställningar skola hava något, varav de kunna skolas och prövas samt undervisas av mig.

Att somt sagts på dunkelt sätt, det beror på min rättvisa, som ville, att mitt rådslut skulle vara fördolt och att var och en tåligt skulle förbida min nåd. Om mitt rådslut alltid antydde med bestämd tidsuppgift, skulle ju alla förtröttas i sitt väntande. Mycket har jag även lovat, som undandragits på grund av människors otacksamhet, och mycket har blivit sagt på kroppsligt sätt som skall fullbordas andligen, t. ex. det om Jerusalem och Sion. (Judarna äro ju, såsom skrivet är, Herrens blindas och dövas folk.)

BOK 5 – SPÖRSMÅL 15

Första frågan. Åter visade sig denne munk på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför är mycket skapat, som ser ut att vara till ingen nytta?»

Andra frågan. »Och varför ser man i allmänhet icke de själar, som äro i kropparna eller lämna kropparna?»

Tredje frågan. »Och varför bliva dina vänner, när de bedja, icke alltid bönhörda?»

Fjärde frågan. »Och varför tillåtas somliga, som vilja göra illa, icke att göra det?»

Femte frågan. »Och varför drabbas många, som ej förtjäna det, av ont?»

Sjätte frågan. »Och varför synda de, som hava Guds Ande?»

Sjunde frågan. »Och varför är djävulen ständigt närvarande hos somliga men hos andra aldrig?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, liksom mina gärningar äro många, så äro de ock underbara och ofattbara. Men även om de äro många, äro inga utan orsak. Människan är lik en gosse, som är född i ett mörkt fängelse och som, om man berättade för honom att solen och stjärnorna finnas till, ej skulle tro det, eftersom han aldrig sett dem. Sedan människan övergivit det sanna ljuset, finner hon nämligen sin förnöjelse blott i mörkret, ja det är som ordspråket säger, att den som är van vid det onda, för honom förefaller det onda vara ljuvt. Om än människans förstånd är förmörkat, finns det dock ingen förmörkelse eller förändring hos mig. Jag inrättar och har alltid inrättat allt så måttfullt, vackert och vist, att intet blivit gjort utan orsak och utan nytta, icke ens fjällen eller ödemarkerna eller sjöarna eller rovdjuren eller de giftiga kräldjuren. Liksom för människornas, så sörjer jag ock för alla skapade tings nytta.

Jag är lik en man, som har somliga platser till att vandra på, andra till att förvara sina nyttiga redskap på, andra för tama och vilda djur, andra för sina befästningar och hemliga rådslag, andra till ett efter jordens beskaffenhet anpassat bruk, andra för människors tuktan. På samma sätt har jag Gud ordnat allting förnuftigt: somliga ting för människans nytta och förnöjelse, andra för djurens och fåglarnas mångahanda förehavanden, andra för den mänskliga vinningslystnadens tyglande, andra för elementens samstämmighet, andra för att mina verk må beundras, andra för att synderna må straffas, andra för högre och lägre varelsers gagn och nytta, andra för ett syfte, som är känt och förbehållet för mig själv allena. Se hur det lilla, lilla biet, när det gäller att samla honung, kan draga ut mycket ur många örter! Så övergå också andra små och stora varelser människan i skarpsinne och skicklighet att särskilja örter och i insikt om vad

som är nyttigt för dem, och mycket är nyttigt för dem, som är skadligt för människan.

Är det då underligt, om människans förstånd har svårt för att urskilja mina under, när det t. o. m. övervinnes av de minsta skapade varelser? Vad ter sig fulare än grodan och ormen, vad föraktligare än kardborren, nässlan och liknande örter? Och dock äro de högeligen goda, för dem som veta att urskilja mina gärningar. Allt, som är till, är således nyttigt på det ena eller andra sättet, och allt, som rör sig, vet på vad sätt dess natur kan bestå och vinna ökad styrka. Eftersom nu alla mina verk äro underbara och allt lovprisar mig, därför må människan, som är upphöjd över de andra och så mycket skönare än de, veta att hon är desto mera förpliktad än de andra att hedra mig. Om icke de forsande vattenmassorna hejdades av bergens fot, var kunde då människorna bo i trygghet? Och om vilddjuren icke hade någon tillflyktsort, hur kunde de då undkomma människornas omättligen lystnad? Och om allting ginge människan efter behag, måtte hon då skulle eftertrakta det himmelska? Men om vilddjuren icke hade mödor och levde i fruktan, skulle de försvagas och duka under. Fördenskull äro många av mina verk förborgade, på det att jag, den underbare och obegriplige Guden, må bliva känd och hedrad av människorna, som beundra min vishet i skapandet av så många ting.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför själarna icke ses av människan, svarar jag vidare: Själens är av långt bättre natur än kroppen, ty hon är av min gudoms kraft och odödlig, har delaktighet med änglarna, är förmer än alla himlakroppar och förnämligare än hela världen. Eftersom nu själen är av den ädlaste och av het natur, eftersom den förlämnar liv och värme åt kroppen samt är andlig, därför kan den ingalunda ses av kroppsliga väsen utom genom kroppsliga liknelser.»

Svar på tredje frågan. »På frågan, varför mina vänner, när de anropa mig i sina böner, icke alltid bliva bönhörda av mig, svarar jag vidare: Jag är såsom en moder, vilken ser att hennes son beder emot sin välfärd och därför underlåter att uppfylla hans begäran, i det hon stävjar hans gråt med hotelser. En sådan hotelse innebär icke vrede utan i stället stor barmhärtighet. Sålunda bönhör jag Gud icke alltid mina vänner, ty jag ser bättre än de vad som är nyttigt för deras välfärd. Måne icke Paulus och andra fromt bådo utan att bliva bönhörda? Bland alla sina många dygder hava mina vänner några svagheter, något som de skola renas från, och därför bönhöras de icke. Det är ju meningen, att de skola bliva så mycket ödmjukare och mera brinnande i kärlek till mig, ju större de se att den kärlek är, varmed jag bevarar dem oskadda från frestelser till synd.

Det är således ett bevis på stor kärlek, att mina vänner icke alltid bönhöras, och det inbringar dem större förtjänst och tjänar till att pröva deras ståndaktighet. Ty liksom djävulen försöker befläcka den rättfärdiges levnad genom någon synd eller genom en föraktlig död, för att på det viset komma de kristtrognas ståndaktighet att slappna, så

låter jag icke utan orsak den rättfärdige prövas, på det att hans stadighet må framträda för andra och han själv krönas desto ärofullare. Och liksom djävulen icke drager sig för att fresta de sina (han ser ju att de äro redo att synda), så låter jag för en tid bli att skona mina utvalda, eftersom jag ser dem vara beredda till allt gott.»

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför somliga som vilja göra illa icke få tillåtelse därtill, svarar jag vidare: Om en fader har två söner, en lydige och en olydige, så motstår han den olydige så mycket han kan, på det att denne ej må förbryta sig i sin elakhet, medan han prövar den lydige och eggjar honom till det som är ännu bättre, så att även den olydige sonen, genom den andres läraktighet, må uppväckas till det som är bättre. Sålunda hindrar jag ofta de onda att synda, ty jämte sitt onda göra de något gott, varigenom de antingen gagna sig själva eller andra. Rättvisan fordrar alltså, att de icke genast falla i djävulens våld och icke alltid få tillfälle att förverkliga sin vilja.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför somliga, som ej förtjäna det, drabbas av ont, svarar jag vidare: Var och en, som är god, är känd för mig Gud allena; endast jag vet vad han förtjänar. Mycket ter sig nämligen fagert som icke är det, och elden prövar guldets. Den rättfärdige drabbas stundom av lidande, för att han skall bliva andra till exempel och sig själv till krona.

Så prövades också Job, som var god redan före hemsökelsen men som i hemsökelsens stund och efteråt blev mera känd för människorna. Vem vill utrannsaka, varför jag plågade honom, och vem kan veta det, om icke jag själv, som förekom honom med mina välsignelser och bevarade honom, så att han icke skulle synda, samt höll honom uppe under hemsökelserna? Och liksom jag utan hans förtjänster förekom honom med min nåd, så prövade jag honom med rättvisa och barmhärtighet, ty ingen blir rättfärdig i min åsyn utom genom min nåd.»

Svar på sjätte frågan: »På frågan, varför de som hava min Ande synda, svarar jag vidare: Min gudoms Ande är icke bunden utan blåser var han vill och vänder tillbaka när han vill, och han bor icke i det käril som är synden underkastat utan i det som har kärleken. Jag Gud är nämligen kärleken, och varest jag är, där är frihet. Den som undfår min Ande kan synda, om han vill, ty varje människa har sin fria vilja. När människan styr sin vilja mot mig, går alltså min Ande, som är i honom, bort från honom, eller också näpses människan, på det att hon må rätta sin vilja.

Så ville Bileam förbanna mitt folk men jag tillät honom det icke. Ehuru denne profet var ond och vinningslysten, talade han likväl stundom goda ting, dock ej av sig själv utan av min Ande. Mången gång gives min Andes gåva åt både goda och onda. De stora vältalarna skulle icke ha kunnat disputera om så höga ting, om de icke haft min Ande,

och icke så dåraktigt farit vilse, om de icke i sina tankar vänt sig mot mig, blivit högmodiga och velat veta mer än de bort.»

Svar på sjunde frågan. »På frågan, varför djävulen oftare är närvarande hos somliga och hemsöker dem, svarar jag vidare: »Djävulen är att betrakta som de rättfärdigas prövare och skarprättare. Därför plågar han somligas själar med min tillåtelse; hos andra förmörkar han samvetet eller ansätter t. o. m. kroppen. Han ansätter deras själar, som synda mot sitt bättre vetande och bliva all orenhet och otro undergivna. Han plågar deras samveten och kroppar, som för några synders skull renas och tuktas i detta livet.

En sådan anfäktelse drabbar även barn av båda könen, både hedniska och kristna, antingen på grund av föräldrarnas försumlighet och naturens bristfällighet eller till andras skräck och förödmjukelse eller på grund av några synder. Min rättvisa ordnar ju misskundsamt så, att de, som gå miste om ett tillfälle till synd, straffas desto mindre eller krönas desto ärofullare.

Även djuren drabbas av mycket i den vägen, antingen till andras straff eller för att deras livs slut måtte påskyndas eller på grund av deras naturs omåttlighet. Att djävulen hänger fast vid somliga och är dem närmare än andra, det beror alltså på min tillåtelse och länder antingen till större förödmjukelse och varsamhet eller till större belöning och större iver att söka mig, eller också härrör det från synder, som böra renas i detta livet eller som äro så svåra, att deras straff måste påbörjas nu för att räcka i evighet.»

Guds Son talar till sin brud, den heliga Birgitta, och säger, varför och när han började meddela henne de gudomliga uppenbarelsernas ord i andlig vision. Och han säger henne, att de uppenbarade ord, som stå i dessa böcker, främst hava dessa fyra dygder: de mätta andligen den som törstar efter sann kärlek, värma de frusna, fröjda de bedrövade och hela de svaga själarna.

BOK 5 – UPPENBARELSE 11

Guds Son talar: »Av naturliga ting kan en hälsosam dryck tillredas, nämligen av kallt järn, hård sten, torrt trä och bittra örter. Men huru sker detta? Om stål fölle hårt ned på ett svavelberg, skulle förvisso eld utgå ur stålet och upptända berget. Av värmen skulle ett olivträd i närheten, utvändigt torrt men invändigt fullt av fetma, börja flyta, så att t. o. m. de bittra örter, som funnes under olivträdet, skulle bliva söta av det flytande olivträdet, och därav skulle en hälsosam dryck kunna beredas. Så har jag i andlig måtto gjort med dig.

Ditt hjärta var kallt som stål i min kärlek, och dock rörde sig där en liten gnista av kärlek till mig, nämligen när du besinnade, att jag var värdig att älskas och hedras mer än alla andra. Detta ditt hjärta föll på ett svavelberg, när världslig ära och förnöjelse gick dig emot och din man, som du köttsligen älskade mer än allt annat, dog ifrån dig. Vällust och världslig förnöjelse jämföras lämpligen med ett svavelberg, ty de hava själens böld, åtråns stank och straffets glöd med sig.

Och när vid din mans död din själ drabbades av tung bedrövelse, då sprang det plötsligt ut en gnista av min kärlek, vilken legat såsom förborgad, ty efter att ha betraktat världens fåfänga antvardade du hela din vilja åt mig och åstundade mig över allt annat. Tack vare denna kärleksgnista smakade dig den torra oliven, d. v. s. evangeliernas ord och umgänget med mina lärda, och avhållsamheten behagade dig till den grad, att allt, som förut synt dig bittert, började bliva ljuvt för dig.

Och när oliven började flyta och mina ord i uppenbarelserna nådde din ande, då stod någon på berget och ropade: 'Av denna dryck släckes törsten, värmes den frusne, glädjes den bedrövade och blir den sjuke frisk'. Det är jag Gud själv som ropar så, och mina ord, som du ofta hör av mig i andlig vision, mätta likt en god dryck dem som törsta efter sann kärlek; för det andra värma de dem som äro frusna, för det tredje glädja de dem som äro bedrövade, och för det fjärde hela de dem som äro svaga till själen.»

BOK 5 – SPÖRSMÅL 16

Första frågan. Åter visade sig munken på sin stege som förut och sade: »O domare, jag frågar dig: Varför ställas, såsom evangeliet säger, getterna på din vänstra, fåren på din högra sida? Måne du finner ditt nöje i sådant?»

Andra frågan. »Om du vidare är Guds Son och Fadern jämlik, varför är det då skrivet, att varken du eller änglarna veta timman för domen?»

Tredje frågan. »Om vidare din Helige Ande talade i evangelisterna, varför avvika då evangelierna så mycket från varandra?»

Fjärde frågan. »Om vidare din mandomsanammelse innebär sådan frälsning för hela människosläktet, varför dröjde du då så länge med att taga mandom?»

Femte frågan. »Om vidare människans själ är bättre än hela världen, varför skickar

du då icke alltid och till alla platser dina vänner och predikanter?»

KRISTI SVAR

på första frågan. Domaren svarade: »Min vän, du frågar icke för att få veta utan på det att din ondska måtte bliva känd. Sannerligen, i Gudomen finnes intet köttsligt, intet som är köttsligt danat. Min gudom är ande, och goda och onda kunna icke på samma gång bo hos mig mer än ljus och mörker kunna sämjas. I min gudom förekommer ingen höger- eller vänstersida, som när det gäller kroppsliga väsen, och icke heller beror saligheten av att man är till höger om mig i stället för till vänster; nej, detta måste fattas bildligt.

Med högersidan menas nämligen min gudomliga äras höghet, med vänstersidan brist på och förlust av allt gott. Varken får eller getter finnas i denna min beundransvärda härlighet, där intet kroppsligt och befläckt eller föränderligt finnes. Emellertid beskrivas människornas seder ofta medelst bilder och liknelser av djur. Sålunda betecknar fåret oskulden, geten vällusten, d. v. s. den oåterhållsamma människan, som bör ställas på vänstersidan, där det råder brist på allt gott. Du kan alltså se, att jag Gud stundom nyttjar mänskliga ord och liknelser, så att barnet må hava något att tugga på och de fullkomliga något som gör dem fullkomligare. Det ställe i Skriften skall ju bli uppfyllt, som säger att jungfruns Son är satt till ett tecken, som skall bliva motsagt, så att många hjärtans tankar skola bliva uppenbara.»

Svar på andra frågan. »På frågan, varför jag Guds Son sade mig vara okunnig om timman för domen, svarar jag vidare: Det är skrivet, att Jesus växte till i ålder och vishet. Allt, som växer till och avtager, har föränderlighet, medan gudomen är oföränderlig. Att jag Guds Son, evig liksom Fadern, växte till, det berodde på min mänskliga natur. När jag var okunnig om detta, så var det min mandom som svävade i okunnighet. Enligt Gudomen visste och vet jag allting. Fadern gör nämligen intet som icke även jag, Sonen, gör. Männe Fadern vet någonting, som icke jag Sonen och den Helige Ande veta? Ingalunda. Men endast Fadern, med vilken jag Sonen och den Helige Ande utgöra en enda substans, en gudom och en vilja, vet timman för domen, icke änglarna eller några andra skapade varelser.»

Svar på tredje frågan. »Du frågar vidare, varför evangelisterna icke stämna bättre överens, om den Helige Ande talat i dem. Jag giver följande svar. Det är skrivet, att den Helige Ande är mångfaldig i sina gärningar, ty han fördelar på många sätt sina gåvor bland sina utvalda. Den Helige Ande är lik en man, som har en våg i handen och med många medel jämkar vågskålarna och anpassar dem efter varandra, tills vågens rörelse nått stadighet. En sådan vågskål behandlas på olika sätt av den vane och av den ovane, på

olika sätt av den starke och av den svage. Så stiger den Helige Ande, likt en våg, stundom upp i människornas hjärtan, stundom ned igen.

Han stiger upp, när han upplyfter sinnet genom förståndets fina skarpsinne, genom själens fromma andakt och genom upptändandet av det andliga begäret. Han stiger ned, när han låter sinnet invecklas i svårigheter, ängslas i onödan, hemsökas av bedrävelser. Och liksom en våg icke har någon stadga, om icke det pålagda avväges och dens hand, som styr den, ingriper, så är det i den Helige Andes verksamhet nödvändigt med måttfullt avvägande, god levnad, enkel och rättfram avsikt samt klok urskillning i gärningar och dygder.

När jag Guds Son, synlig i köttet, predikade olika ting på olika platser, hade jag därför olika efterföljare och lyssnare, ty somliga följde mig av kärlek, somliga för att finna tillfälle och av nyfikenhet, och somliga av dem som följde mig voro skarpsinnigare, andra mindre begåvade. Därför talade jag enkla ting, varav enkla människor kunde uppfostras, och jag talade även högre ting, som fyllde de visa med häpnad. Stundom talade jag i liknelser och dunkelt (och därav fingo somliga anledning att yttra sig), stundom upprepade jag det förut sagda, stundom ökade jag eller förminskade.

Det är sålunda icke underligt, om de, som ordnat evangeliernas berättelse, ha satt upp olika men dock sanna ting. Några av dem ha lagt ord till ord, andra ha givit ordens innebörd men icke orden själva; några ha beskrivit det som de hört men icke sett, andra ha talat om det tidigare senare, andra ha berättat mera om min gudom; ja var och en har talat som den Helige Ande unnade honom att tala. Emellertid vill jag att du skall veta, att endast de evangelister, som min Kyrka antager, böra antagas.

Många, som haft nit och iver, ha nämligen försökt skriva, dock icke enligt min kunskap. Se, jag har sagt såsom det lästes i dag: 'Bryten ned templet, så skall jag bygga upp det igen'. De, som vittnade att de hört detta, voro sannfärdiga enligt det hörda ordet, men de voro dock falska vittnen, eftersom de icke gävo akt på innebörden i mina ord - dessa ord skulle ju förstås såsom syftande på min kropp. Likaså gingo, när jag sade: 'Om I icke äten mitt kött, skolen I icke leva', många bort, eftersom de icke fäste sig vid det tillägg jag gjorde: 'Mina ord äro liv och ande', d. v. s. de ha andlig innebörd och kraft. Det är icke underligt, att de misstogo sig, ty de följde mig icke av kärlek. Den Helige Ande höjer sig sålunda som en våg i människornas hjärtan, än genom att tala kroppsligt, än genom att tala andligt. Han sjunker, när människans hjärta förhärdar sig mot Gud, snärjes i kätterier eller världsliga fåfängligheter och förmörkas.»

I samma stund sade domaren till den frågande munken, som satt på stegens pinne:
»Min vän, du har så ofta frågat mig om invecklade ting. Nu vill jag för min bruds skull,

som är närvarande här, fråga dig: Varför älskar din själ, som har klokhet och kan urskilja gott och ont, mera det förgängliga än det himmelska, och varför lever den icke i enlighet med det som den förstår?» Munken svarade: »Därför att jag handlar emot förståndet och låter köttets sinnen råda över förståndet». Kristus sade: »Ditt samvete skall då bli din domare». Han sade därpå till bruden: »Se, min dotter, hur icke blott djävulens ondska utan även det förvridna samvetet härskar hos människan!

Detta beror på att människan icke motstår frestelsen såsom hon borde. Så gjorde däremot icke den magister, som du känner. Hos honom sjönk Anden, i det han till den grad frestades, att det var som om alla kätterier stode framför honom och likasom med en mun sade: 'Vi äro sanningen'. Han trodde emellertid icke sina sinnen och kände icke heller ovan sig själv, och fördenskull blev han befriad och gjord vis från I begynnelsen ända till A och O, såsom det lovats honom.»

(Förklaring. D. v. s. från det första kapitlet i Bibeln, som börjar 'I begynnelsen skapade Gud himmel och jord', till Johannes' uppenbarelse, där det står 'A och O'. Och denne magister var magister Mattias, kanik i Linköping och biktfader till den heliga Birgitta. Om honom är det även talat i bok I, kap. 3 och 52, samt i bok VI, kap. 75 och 89.)

Svar på fjärde frågan. »På frågan, varför jag uppsköt min mandomsanammelse så länge, svarar jag vidare: Min mandomsanammelse var verkligen nödvändig, ty genom den löstes förbannelsen, och allt fick frid i himmel och på jord. Dock var det nödvändigt, att människan först skulle uppfostras genom naturlagen, därefter genom den skrivna lagen. Genom naturlagen framträdde det ju, hurudan och huru stor människans kärlek var.

Genom den skrivna lagen förstod människan sin skröplighet och sitt elände och började så söka läkemedel. Det var därför tillbörligt, att läkaren skulle komma när skröpligheten förvärrats och att där sjukdomen härskat, där skulle läkedomens härskas i ännu högre grad. Emellertid fanns det både under naturlagen och den skrivna lagen många rättfärdiga, och många hade den Helige Ande och förutsade mycket, uppfostrade andra till allt som var dygdigt och inväntade mig, Frälsaren. Dessa gingo min barmhärtighet till mötes, icke det eviga straffet.»

Svar på femte frågan. »På frågan, varför icke predikanter skickas alltid och till alla ställen, när själen ändå är bättre än världen, svarar jag vidare: Själen är i sanning värdigare och ädlare än hela världen och stadigare än allt annat. Den är värdigare, eftersom den är andlig och jämställd med änglarna samt skapad för den eviga glädjen. Den är ädlare, eftersom den är gjord som min gudoms avbild och eftersom den är odödlig och evig. Eftersom människan alltså är värdigare och ädlare än alla andra skapade varelser, bör hon leva ädlare än alla andra.

Hon har ju blivit utrustad med förstånd framför alla andra. Men om människan missbrukar förståndet och mina gudomliga gåvor, är det då underligt, om jag i rättvisans tid straffar det, som blivit försummat i barmhärtighetens tid? Sålunda skickas icke predikanter överallt och till alla ställen, ty jag Gud förutser många hjärtans hårdhet och skonar mina utvalda från onödig möda. Och eftersom många synda medvetet och med flit samt föredraga att framhärda i synden framför att låta omvända sig, därför äro de icke värdiga att höra frälsningens budskap.

Men, min vän, nu slutar jag att besvara dina tankar, och du skall sluta livet. Nu röner du, vad din ordrika vältalighet och människogunst gagnat dig. O hur lycklig vore du icke, om du hade aktat på dina löften och din ed!»

Till sist sade Anden till bruden: »Dotter, den, som du hört fråga allt detta, lever ännu i kroppen, men han skall icke förbliva levande en hel dag till. Hans hjärtas känslor och tankar ha visats dig i liknelser, icke till större skymf för honom utan till andra själars frälsning. Men se, nu slutar hans kropp och hans liv med känslorna och tankarna.»

Kristus talar till sin brud, den heliga Birgitta, och säger, att hon icke bör vara bedrövad, därför att han icke genast skipar rättvisa över en mycket syndig man. Han uppskjuter nämligen sin dom, för att hans rättvisa, som skall ske med denne, må bliva uppenbar för andra. Han säger även, att hans gudomliga ord, som innehållas i denna bok av himmelska uppenbarelser, först böra tillväxa och bära frukt ända till sin fulla mognad och sedan frambringa sin verkan och kraft i världen. Dessa ord äro liksom oljan i en lampa, d. v. s. i en dygdig själ, som de livnära med sin fetma och som de, genom den Helige Andes mellankomst, komma att brinna och lysa med underbar glans. Han tillägger, att nämnda ord i uppenbarelserna först skola spira upp och bära frukt annorstädes än i Sveriges rike, där de börjat uppenbaras från ovan för samma brud.

BOK 5 – UPPENBARELSE 12

Guds Son talar: »Varför är du bedrövad över att jag så tåligt fördrager denne? Vet du icke, att det är svårt att evigt brinna? Ända till det yttersta ögonblicket fördrager jag honom, för att genom honom min rättvisa må bliva uppenbar för andra. Om växter, som alstra färg, skördas före den lämpliga tiden, bliva de icke så tjänliga för de föremål, som skola färgas, som om de skördas när tiden är inne.

På samma sätt böra mina ord, som skola uppenbaras med rättvisa och

barmhärtighet, växa och bära frukt ända till mognadens fullhet; då bliva de mera nyttiga för den sak, de användas till, och färga min dygd på lämpligt sätt. Varför är du vidare nedslagen för att denne man förklarar sig icke tro på mina ord, om icke påtagligare tecken visas? Männe du har fött honom eller känner hans inre så bra som jag? Han är förvisso såsom en brinnande och lysande lampa, till vilken, när man håller på fet olja, ljuset genast närmar sig, så att det häftar fast därvid.

Ja, han kan kallas dygdernas lampa; en lampa, i stånd att mottaga min gudomliga nåd. Så snart mina ord ingjutas i honom, börja de flyta och tränga så ned till hjärtats innersta. Är det underligt, om den feta oljan flyter, när elden flammar i lampan, ja när den smälter fetman och antänder lampan? Denna eld är ju min Ande, som är och talar i dig, och det är samma Ande, som är och talar i honom, ehuru på ett mera fördolt och för honom nyttigare sätt.

Denna eld upptänder hans hjärtas lampa till arbete för min ära. Den upptänder även själen till att mottaga nådens och mina ords feta olja, av vilka själen, när hon mottager dem, försötas, så att hon får fullare fetthalt, när det kommer till handling. Frukta alltså icke, utan förbliv ståndaktigt i tron! Om dessa ord komme från din egen ande eller från denna världens ande, då borde du rätteligen frukta. Men då de nu stamma från min Ande, som även de heliga profeterna haft, bör du icke frukta utan glädjas, såframt du icke till äventyrs mera rädes för världens fåfänga namn än för mina gudomliga ords försmädelse.

Hör vidare vad jag säger: Detta rike är beblandat med en stor och länge ostraffad synd. Därför kunna mina ord ännu icke spira upp och bära frukt här, såsom jag nu vill åskådliggöra för dig genom en liknelse. Föreställ dig en nötkärna, vilken är planterad i jorden och över vilken något tungt är lagt, så att den icke kan spira upp. Nöten är av god och frisk natur, men eftersom den hindras av den ovan liggande tyngden, kan den icke spira upp. Den söker då en uppgång i den kringliggande jorden på det ställe, där tyngden är minst.

Där fäster den rötterna så djupt och stadigt, att den icke blott åstadkommer den skönaste frukt utan även låter stammen växa tjock, undanskaffar allt som hindrar uppspirandet och sträcker ut sig över det som är tungt. Denna nöt betecknar mina ord, som till följd av synden för tillfället icke lämpligen kunna spira upp i detta rike och fördenskull först skola stiga upp och växa till annorstädes, tills hårdheten i detta rikets jord avtager och barmhärtigheten upplåtes.»

Gud Fader talar till den heliga Birgitta samt undervisar henne om kraften hos fem platser, nämligen Jerusalem, Betlehem o. s. v., och om den nåd, som de pilgrimer få, vilka med from ödmjukhet och sann kärlek besöka dessa platser. Han säger, att på dessa platser fanns ett käril, som var tillslutet och dock ej tillslutet, föddes ett lejon som syntes och dock ej syntes, fanns ett lamm, som var klippt och dock ej klippt, lades en orm som vilade och dock ej vilade, fanns en örn som flög och dock ej flög. Och han utlägger alla dessa liknelser.

BOK 5 – UPPENBARELSE 13

Gud Fader talar: »Det var en herre, vars tjänare sade till honom: 'Se, din åker är plöjd och rötterna uppryckta. När skola vi nu så vetet?' Husbonden svarade honom: 'Fastän rötterna se ut att vara uppryckta, ha dock gamla stubbar lämnats kvar. De skola lösas upp av regn och blåst om våren. Vänta därför tåligt på såningstiden!' Då frågade tjänaren honom: 'Vad skall jag göra mellan våren och skördetiden?' Husbonden sade: 'Jag vet fem platser. Var och en, som kommer till dem, skall få femfaldig frukt, om han blott kommer ren, tom på högfärd och brinnande av kärlek. På den första platsen var ett käril, tillslutet och dock ej tillslutet, litet och dock ej litet, lysande och dock ej lysande, tomt och dock ej tomt, rent och dock ej rent. På den andra platsen föddes ett lejon, som syntes och dock ej syntes, som hördes och dock ej hördes, som berördes och dock ej berördes, som blev känt och dock var okänt, som hölls och dock ej hölls.

På den tredje platsen var ett lamm, som var klippt och dock ej klippt, sårat och dock ej sårat, ropande och dock ej ropande, lidande och dock ej lidande, döende och dock ej döende. På den fjärde platsen lades en orm, som vilade och dock ej vilade, rörde sig och dock ej rörde sig, hörde och dock ej hörde, såg och dock ej såg, kände och dock ej kände. På den femte platsen var en örn, som flög och dock ej flög, som kom till den plats vilken den aldrig lämnat, som vilade och dock ej vilade, som förnyades och dock ej förnyades, som gladde sig och dock ej gladde sig, som hedrades och dock ej hedrades.»

UTLÄGGNING OCH FÖRKLARING AV DET SOM HITTILLS SAGTS I LIKNELSE

Fadern talar: »Det käril, varom jag talat med dig, var Maria Joakimsdotter, Kristi mandoms moder. Hon var nämligen ett tillslutet och dock ej tillslutet käril. Hon var tillsluten för djävulen men ej för Gud. Liksom en ström vill tränga in i ett käril, vilket hindrar dess väg, men icke kan det och då söker sig en annan ingång och utgång, så åträdde djävulen, vilken kan kallas en lasternas ström, att med sina funder nalkas Marias hjärta, men han förmådde ej böja hennes själ till den allra minsta synd, ty den var tillsluten mot alla frestelser. I stället flöt min Andes ström in i hennes hjärta, och med särskild nåd fyllde den henne. För det andra var Maria, min Sons moder, ett litet och

dock ej litet käril, litet och ringa i sin ödmjuka och föraktade ställning, stort och icke litet i kärlek till min Gudom. För det tredje var Maria ett tomt och dock ej tomt käril, tomt på all vällust och synd, men icke tomt utan fullt av himmelsk ljuvhet och all godhet. För det fjärde var Maria ett lysande och dock ej lysande käril.

Det var lysande, ty varje skön själ är skapad av mig, men Marias själ växte till all ljusets fullkomning, så att min Son tog boning i hennes själ, över vars skönhet himmel och jord fröjdades. Men detta käril var icke lysande inför människorna, ty hon försmådde världslig heder och rikedom. För det femte var Maria ett rent och dock ej rent käril, rent, ty hon var helt och hållet fager, och det fanns hos henne ej så mycken orenhet att en nålsudd kunnat fästas därpå, och dock ej rent, ty hon var framgången av Adams stam och född av syndare, ehuru avlad utan synd, på det min Son skulle födas av henne utan synd. Därför skall den, som kommer till den plats, där Maria föddes och uppfostrades, icke blott renas utan även bliva ett käril till min heder.

Den andra platsen är Betlehem, där min Son föddes såsom ett lejon. Han syntes och hölls enligt sin mandom, men enligt sin gudom var han osynlig och okänd.

Den tredje platsen är Kalvarieberget, där min Son som ett oskyldigt lamm sårades och dog enligt sin mandom, han som enligt sin gudom ej kunde lida och dö.

Den fjärde platsen var den örtagård, varest min Son begravdes. Där lades och vilade hans mandom såsom en föraktlig orm, men enligt sin gudom var han överallt.

Den femte platsen var Oljeberget, varifrån min Son såsom en örn steg upp till himmelen enligt sin mandom; enligt sin gudom var han ju alltid där. Han förnyades och vilade enligt sin mandom, men enligt sin gudom hade han alltid vilat och alltid varit densamme.

Den, som därför kommer till dessa platser ren samt med god och fullkomlig vilja, han skall få se och smaka hur ljuv och härlig jag, Gud, är. När du själv kommer till dessa platser, skall jag visa dig mera.»

Guds moder talar till bruden och berättar om Kristi skönhet och huru ofta judarna, då de ledo av något hjärtekval, gingo för att skåda hans anlete, varvid de tröstades.

BOK 6 - KAPITEL 1

Guds moder talade till bruden och sade: » Jag är himmelens drottning. Min Son älskar dig av hela sitt hjärta. Därför råder jag dig, att du icke älskar någonting annat än honom. Han är nämligen så åtråvärd, att om du har honom, så kan du icke åtrå någonting annat, och så skön, att elementernas eller ljusets skönhet är såsom en skugga i jämförelse med hans. När jag fostrade min Son, var han alltså utrustad med sådan skönhet, att var och en, som såg honom, tröstades i det hjärtekval som han hade.

Därför sade också många judar till varandra: 'Låtom oss gå att betrakta Marias Son, så att vi kunna tröstas'. Och ehuru de icke visste, att han var Guds Son, fingo de dock stor tröst av hans åsyn. Hans kropp var även så ren, att det aldrig kom någon lus eller mask på den, ty masken bevisade sin Skapare vördnad. Och icke heller påträffades eller närdes någon orenlighet eller tovighet i hans hår.»

Kristus talar till bruden om en man, som levat illa men som på dödsbädden var villig att bättra sig, ifall han finge leva, och säger, att denne för sin goda viljas skull icke skall dömas till den eviga pinan, blott till en förfärlig skärseld.

BOK 6 - KAPITEL 2

Sonen talade till bruden och sade: »Han, som nu ligger sjuk och som du beder för, har varit mycket slapp och trög i min tjänst; hela sitt liv inrättade han emot min vilja. Men låt nu säga honom, att om han är villig att bättra sig såvida han undslipper döden, så skall jag ännu giva honom nåd. Han må alltså uppmanas att vara villig att bättra sig, ty på grund av min stora barmhärtighet och hans bittra pina skall jag varkunna mig över honom.»

När samme man dött före prins sjungande, visade sig Herren åter för bruden och sade: »Se huru rättvis jag är i min dom! Denne man, som plågades av så svår sjukdom, kom till min dom, och ehuru han för sin goda viljas skull blev benådad, skall dock hans själ, innan hon är fullständigt renad, lida ett så bittert straff i skärselden, att ingen dödlig skall kunna föreställa sig det. Vad skola då de lida, vilkas hela vilja är inriktad på det världsliga och vilka icke mödas av några bedrövelser?»

Huru bruden såg en djävul med skam fly från en fromt bedjande man, vilken han länge ansatt med svåra frestelser, och huru en god ängel förklarar synen för bruden.

BOK 6 - KAPITEL 3

Bruden såg en djävul stå med bundna händer bredvid en, som var stadd i bön. När djävulen hade stått så en stund, lät han plötsligt höra en övermåttan hög och förfärlig röst, tjöt våldsamt och gick sedan skamsen bort.

En god ängel talade härom till bruden: »Denne djävul oroade denne man en tid, men han blev bunden till händerna, eftersom han icke kunde få makt över honom, såsom han ville. Ty emedan denne man, som ansattes av djävulen, manligen stod emot honom, är det Guds dom, att djävulen ej skall kunna göra honom det som han velat. Dock hade djävulen ännu någon förhoppning om att kunna få makt över honom, men i denna stund blev han med lätthet besegrad och kommer aldrig mera att få någon makt över honom. Guds nåd skall nu dagligen förökas för denne man, och därför ropar djävulen med rätta, att han mist den, som han så länge ansatt för att övervinna honom.»

FÖRKLARING

Denne broder frestades i tolv år angående Kristi lekamens sakrament, som han tvivlade på, och den heliga Marias namn, som han aldrig kunde nämna utan att därvid få orena tankar. Genom fru Birgittas bön befriades han, så att han aldrig kunde känna glädje utom den dag, då han anammade Kristi lekamen, och så att den allrasaligaste Marias namn blev högst ljuvligt för honom i hjärta och mun.

Vidare var det en präst, som av en trollpacka på magiskt sätt frestades till köttets tygellöshet. Han bad, att fru Birgitta skulle bedja för honom, och hänryckt i anden hörde hon denna röst: »O dotter, du undrar, varför djävulen härskar över människan. Detta beror på människornas ostadiga vilja, såsom du kan förstå av denne präst, som förhäxats av kvinnan. Vet alltså, att denna kvinna har tre onda ting, nämligen otro, förhärdelse samt begär efter penningar och köttlig lusta. Därför nalkas djävulen henne och ger henne att dricka av sin bitterhets drägg. Vet även, att denna kvinnas tunga skall bliva hennes slut och hennes händer hennes död och att djävulen själv skall skriva hennes testamente.»

Allt detta gick i uppfyllelse. Ty tredje natten därefter blev denna trollpacka vansinnig; hon grep en kniv och sårade sig i underlivet samt ropade så att alla hörde det:

»Kom, djävul, och följ mig!» Och under rysliga rop slutade hon sitt liv. Men nämnde präst blev befriad från köttets frestelse, gick genast i kloster och ägnade där Gud en välbehaglig tjänst ända till sitt livs slut.

Kristus säger till bruden, att varje dygdig och vis man modigt må förkunna orden och den Guds nåd, som innehålles i dessa böcker, såväl för dem som vilja höra som för dem som icke vilja höra, såväl för fattig som för rik, och att han för detta skall få Gud själv till evig lön.

BOK 6 - KAPITEL 4

Den, som har sin herres visdoms guld, bör göra tre ting. För det första dela ut det bland dem, som vilja hava det, ja dessutom erbjuda det åt dem, som icke vilja hava det. För det andra bör han vara tålig och måttlig. För det tredje bör han vara förständig och rättvis vid utdelandet.

Ty den människa, som har nämnda dygder, är den, som äger mitt guld, d. v. s. min visdom. Liksom ingen av metallerna är kostbarare än guldet, så finns det ingenting i skrifterna, som är värdigare än min visdom. Med denna visdom uppfyllde jag honom, för vilken du nu beder. Och därför bör han som en djärv riddare predika mina ord, icke blott för dem, som åstunda att höra honom; nej även för dem, som icke vilja höra, må han tala om min nåd.

För det andra må han vara tålig för mitt namns skull, i det han vet sig hava den, som hörde all skymf, till herre. För det tredje säger jag, att han må vara rättvis vid utdelandet, lika emot fattig och rik. Han må icke skona någon och icke frukta någon, ty jag är i honom och han i mig. Vem skall kunna skada honom, om jag, den allsmäktige, är i honom och utanför honom? Jag skall giva honom en dyrbar lön för hans arbete, icke något kroppsligt eller jordiskt utan mig själv, vari allt gott är och vari allt överflöd är.»

Kristus hotar strängt de hycklande och övermodiga renlevnadsmännen, som begabba de flärdlösas och oskyldigas enfald och ansätta dem med sina smädelsers och sina onda gärningars horn. Han uppmanar dem likväl mildt, att de snabbt må omvända sig till ett dygdigt liv, ty annars skola de straffas hårt.

BOK 6 - KAPITEL 5

Jag är alla tings Skapare och av ingen skapad. Jag har länge vänt bort mina ögon från denna plats på grund av deras ondska, som bo där. Ty liksom de, som först bebyggde den, skyndade att stiga från den ena dygden till den andra, så skynda dessa nutidsmänniskor från ett ont till ett annat, och var och en söker förekomma de andra i ondska och berömmar sig av sin synd. Nu beveka mig min högt älskade moders böner till barmhärtighet. Men ännu återstå några rötter av den värsta slakten, såsom du bättre skall förstå av en liknelse.

Föreställ dig, att det var en herde, som sade så till sin husbonde: 'Herre, i ditt fårarhus finnas få och saktmodiga får, men bland dem finnas baggar, som vilja stängas och som ofreda fåren. Deras huvud är till intet nyttigt, deras skinn är sönderrivet, deras kött är ruttet, och deras inälvor äro stinkande.' Husbonden svarade honom då: 'Mina saktmodiga får må icke ofredas. Därför skall jag avhugga baggarnas huvud med det vassaste järn. Deras skinn skall avflås, eftersom det icke bringar mig någon ull. Deras kött och inälvor, som äro ruttna, skola kastas ut på åkrarna och givas åt fåglar, som icke kunna skilja mellan rent och orent.'

Jag är den husbonden. Jag har på denna plats några, vilka äro att förlikna vid enfaldiga får, men bland dessa finnas somliga, vilka äro såsom baggar, som vilja stängas, och vilka sarga dem. De rusa blint fram såsom baggar, riva fårens ull, stänga därefter med hornen och kasta fåren till marken. På detta sätt begabba dessa de oskyldigas enfald; de oroa dem och slå dem till marken med sin smädelses och sina onda gärningars horn. Fördenskull skall deras huvud, d. v. s. deras onda uppsåt, avslås, och deras övermods och förmätenhets horn avhuggas genom min stränga dom, vilken är såsom det vassaste svärd; deras skinn, nämligen den skenhelighet, som de hava iklätt sig i stället för renlevnadens enfald, skall dragas av dem, ja för denna skenhelighets skull skola djävlarne plundra deras själ på allt gott, ty ett visade de och ett annat voro de.

De tjänade mig med munnen och sveko mig i sin gärning. Deras kött är hängivet lustan; därför är det i min åsyn såsom en skökas kött och skall brännas i eld utan förbarmande. Deras inälvor, d. v. s. deras tankar och begär, som de inrikta på världen men icke på mig och vari mina ovänner, nämligen synderna och djävlarne, omhuldade men icke jag, skola plågas av djävlarne, så att det icke skall finnas ett enda ont begär, för vilket de icke skola straffas.

Därför bör, medan det ännu är tid, deras huvud, d. v. s. deras förvända vilja och övermod, böjas ned till ödmjukhet, enfaldens skinn antagas, köttet hållas tillbaka från de onda begärens och inälvorna, d. v. s. tankarna, renas genom botgöring, på det att jag icke må utkräva en snabb rättvisa av dem, enligt deras förtjänster, och underkasta dem

djävlarernas herravälde, så att de icke kunna göra något annat än det, som behagar djävlarerna, och av dem drivas från det ena onda till det andra.»

TILLÄGG

Vidare talar Kristus: »Det höres ännu ett tal om detta hus. Man säger nämligen: 'Varför gjorde Gud så med detta hus?' Härpå skall svaras: 'Emedan de icke ville höra den förmanandes ord'. Jag skall sätta väktare för dem, vilka skåda ned från höjden och förvandla deras lyckas land till träldom, och ett magert bröd skall givas dem, och de skola kunna räknas för sin fåtalighets skull.»

Kristus förebrår milt bruden för någon otålighet, som hon ådagalagt, och lär henne att icke mera vredgas och att icke svara dem, som reta henne, förrän hennes själs upprördhet stillats och hon ser, att hon kan gagna något med sina ord.

BOK 6 - KAPITEL 6

Jag är din Skapare och brudgum. Du, min nya brud, syndade på fyrfaldigt sätt i din vrede. För det första emedan du var otålig i ditt hjärta med anledning av fällda ord. Jag utstod för din skull gissel, och när jag stod inför domaren svarade jag ej ett enda ord.

För det andra emedan du svarade så hårt och alltför mycket höjde din röst när du förebrådde. När jag hängde fastspikad på korset, blickade jag upp mot himmelen och öppnade icke min mun. För det tredje emedan du föraktat mig, för vars skull du tåligt borde utstå allt. För det fjärde emedan du icke givit gott exempel åt din nästa, som for vilse och som genom ditt tålmod bort uppmanas till det som är bättre. Därför vill jag, att du ej mera vredgas.

Om du av någon blir retad till vrede, så tala ej förrän vreden blivit avlägsnad från din själ. Och när själens upprördhet lagt sig och orsaken till upprördheten blivit noga övertänkt, må du tala med saktmod. Men om du ser, att du ej gör någon nytta genom att tala och att du ej syndar genom att tala, så är det bättre att tala, ty då får du större förtjänst.»

Kristus befäller genom bruden en from diakon, att han med iver och mod må predika Guds ord för sina ämbetsbröder och andra syndare, undervisa de okunniga, näpsa de

tygellösa och t.o.m. våga livet för andra själars frälsning.

BOK 6 - KAPITEL 7

Jag är din Gud och allas Gud och Skapare, ehuru jag nu är förgäten och föraktad. Detta skall du säga till honom, som du beder för och om vilken du vet, att han älskar mig: 'När diakonämbetet gavs dig, fick du myndighet att predika, undervisa de okunniga och näpsa de tygellösa. Så gjorde jag själv, och så gjorde mina apostlar och lärjungar: för att vinna en enda själ genomströvade de olika platser, städer och byar, ja de offrade t.o.m. livet för själarnas frälsning. Emedan det nu är ditt ämbete att predika, bör du alltså icke tuga, ty runt omkring dig äro mina värsta ovänner, och du vandrar i deras mitt.

Deras förbannade frosseri är mig så förhatligt, som om de åte kött på själva långfredagen. De likna ett käril, som är öppet i båda ändar och som aldrig fylles, om än hela havet hälldes däri. Nej, de kunna icke mättas, och deras omåttliga vällust ökar syndigheten i deras frosseri. De avlägsna t.o.m. mina änglar, deras beskyddare, ifrån sig och kalla till sig djävlar, vilka nu äro dem närmare än de goda änglarna, ty när de stå i mitt kor, göra de det icke för att behaga mig utan för att de icke måtte ådraga sig andras tadel eller misshag.

De tyckas vara efterföljare av de gamla fäderna, men de äro i sanning lögnare och bedragare i min åsyn, ty de ha brutit sin tro, som de lovat mig, och de bedraga de själar, på vilkas välgärningar de leva, eftersom de icke löna dem genom sitt leverne eller sina böner.

Fördenskull svär jag inför alla änglar och helgon i min sanning, jag som är sanningen och från vars mun aldrig något annat än sanning utgått, att om de icke bättra sig, så skall jag ännu en liten tid låta dem gå fram på sin viljas väg, men sedan skall jag leda dem på en väg, som liknar taggar och de vassaste styng, och på det att de icke må kunna vika av från denna väg, skall jag till höger och vänster om vägen ställa mina tjänare, vilka skola hindra dem att vika av och tvinga dem att gå fram. Och liksom en död kropp faller till marken, så skola sedan deras själar nedstörta i helvetet, som är så djupt, att de aldrig kunna komma upp därifrån.'»

Kristus ger sin räddhågade brud mod att frimodigt tadtla några munkar, hos vilka hon gästar och som leva i svåra synder, och han säger, att hennes tadtlande ord icke skola räknas henne till synd utan till förtjänst, även om man förargas och förhårdas därav.

BOK 6 - KAPITEL 8

O min brud, du har ofta tänkt så för dig själv: 'Om min Gud, som är allas Herre och allsmäktig, tålt och uthärdat sin förrädare, varför uthärdar då icke jag, som är hans skapade varelse, bättre dem som bo i min närhet? Måhända bliva de blott sämre genom min förmaning och mitt tadel?' Beträffande denna tanke svarar jag dig, att den delvis är god men dock föga nitisk.

Om en god riddare befinner sig bland onda människor, ser den orätt hans herre får lida och icke kan näpsa dem i gärning, så talar han åtminstone om att hans herre får lida vanheder och fördrager det tåligt, om han får uppbära smädelser. Så skall du nu frimodigt tala och bestraffa deras överträdelse, ty de äro mig mycket leda på grund av sin långvariga synd. Och om de därigenom förhärdas emot mig på något sätt, så skall det icke räknas dig till synd att du talade, utan din lön skall bliva desto större. Ty när apostlarna predikade för det myckna folket, omvändes icke alla, och dock blev deras lön icke mindre fördenskull.

Så skall det också gå med dig, ty även om icke alla höra dig, så finns det dock några, som uppbyggas och hämta läkedom av dina ord. Säg dem därför, att om de icke bättra sig, skall jag komma så skyndsamt och sträng emot dem, att alla, som höra det, skola gråta och alla, som få röna det, skola falla i vanmakt och dö. Jag skall nämligen döma dem såsom tjuvar till utsäglig skam inför alla änglar och helgon, eftersom de icke togo klosterdräkten för att leva föredömligt.

I min åsyn äro de såsom tjuvar, ty de äga gods, som ej äro deras egna utan deras som leva på riktigt sätt. Ja, som förrädare skall jag döma dem med mitt svärd, som skall sönderskära alla deras lemmar från hjässan till fotabjället. Jag skall fylla dem med en framvällande och aldrig trytande eld, ty såsom en mild fader förmanade jag dem, och de hörde icke.

Jag uppenbarade dem min muns ord, såsom aldrig tidigare blivit gjort, och de försmådde dem. Hade jag sänt mina ord till hedningarna, så hade de kanske tagit emot dem och gjort bot och bättring. Fördenskull skall jag icke skona dem och icke låta min älskade moders och mina helgons böner lända dem till gagn, utan så länge jag är i min härlighet, som är utan slut, skola de vara i pinorummet. Dock är min barmhärtighet öppen för dem, så länge själen är innesluten i kroppen.»

Kristus yppar för bruden, hur avskyvärd inför Gud den präst är, som firar mässan i

dödssyndens tillstånd, och hur djävlar omgiva honom vid mässfirandet och vilket svårt straff han skall få, om han icke omvänder sig.

BOK 6 - KAPITEL 9

Den präst, som du beder för, är såsom en tång, med vilken min dygds guld utdrages, och såsom ett vanartigt får, som ej vill höra moderns röst. När han går fram till mitt altare, då stå djävlar vid hans sida, och de bo även i hans själ, ty denna är död inför mig. När han lägger humeralet på sig, förmörka djävlar hans själ, så att han ej betänker och ej förstår, hur fruktansvärt det är att träda fram till mitt altare och hur ren den borde vara, som skall nalkas mig, den allrareaste.

När han ikläder sig alban, då ikläder han sig hjärtats hårdhet och ofromhet, ty han tycker, att hans synd icke är svår och att det eviga straff, som väntar, icke är svårt. Hurudan den eviga glädjen är, det rinner honom aldrig i hågen. När han hänger stolan över sig, då lägger djävulen ett tungt ok på hans hals, så att syndens sötma förefaller honom ljuv, och betungar hans själ så, att den ej tillåter honom att betrakta sin synd och gråta över den. När han lägger manipeln om sin hand, då bliva alla gudliga verk tunga och mödosamma och han blyges för dem, men världsliga verk förefalla honom lätta.

När han binder skärpet om sig, då bindes hans vilja med djävulen, så att han vill och föresätter sig att förbliva i synden, och då löses min kärlek från honom, ty hans vilja står till allt det som djävulen ingiver hans håg, och han skulle förverkliga det, om han ej hölles tillbaka av min lönnliga dom. När han ikläder sig mässhaken, då kläder djävulen honom i trolöshet. När han läser Confiteor, då svara djävlar: 'Du ljuger! Vi äro vittnen, att hans syndabekännelse är lik Judas', ty han säger ett med munnen och har ett annat i hjärtat.' När han träder upp till mitt altare, då vänder jag bort mitt ansikte från honom.

Om han läser mässan till min moders eller helgonens ära, det är mig lika kärt som om en sköka göte sitt månatliga blod i en skål och bjöde det åt en ädling att dricka eller om någon sade till sin ovän: 'Akta dig! Jag försöker tillfoga dig skada.' När han konsekrerar min lekamen och säger: 'Hoc est corpus meum', då fly djävlar från honom, och hans kropp bliver kvar som en trästock, ty hans själ är död inför mina ögon. Men när han för min lekamen till sin mun, då föranleder hans förmätenhet, att hela djävlskaran återvänder till honom, ty han har ingen kärlek till mig.

Dock är jag så barmhärtig, att om han med förkrossat hjärta och med föresats att bättra sig sade: 'O Herre, för din pina och för den kärlek, som du hyser till människorna, förlåt mig mina synder', då skulle jag taga emot honom och djävlar skulle icke återvända till honom. Men han har världens träck i munnen och vimlande maskar i

hjärtat, och därför behagar mina ords sötma honom icke. I hans hjärta fräta onyttiga tankar, så att han icke ägnar mig någon tanke. Fördenskull skall han aldrig nalkas mitt altare. Men vad är mitt altare om icke det himmelska bord och den ära i himmelen, varåt änglarna och helgonen fröjdas?

Detta betecknas av det stenaltare i kyrkan, där min korsfästa lekamen dagligen offras, liksom det gamla förbundets offer föreställde det som nu försiggår i kyrkan. Vad betecknar det himmelska bordet om icke änglarnas jubel och glädje? Denna glädje skall han aldrig få röna i den eviga äran. Inför detta mitt altare skall han aldrig stå, och han skall icke få se mitt ansikte, men mina barn, de skola få se mitt ansikte.

Jag är likasom den sanne pelikanen, ty jag skall giva dem mitt eget blod, och jag skall vederkvicka dem både i detta och i det kommande livet, så att de bliva mätta. Men denne präst skall livnäras av den avskyvärda örnen, vars vana det är att, sedan han mättat dem, för en tid undanhålla sina ungar det nödvändiga, så att den av svälten härrörande magerheten under hela deras livstid synes på dem. Så skall djävulen en tid livnära honom med sin lusta för att efteråt låta honom känna en hunger, som utan ända skall gnaga honom. Dock står, så länge han lever, min barmhärtighet öppen för honom, ifall han omvänder sig.»

FÖRKLARING

Denne präst var fogde och uppbördsman. Han avsattes från sitt ämbete, emedan fru Birgitta rådde därtill. Mycket uppbragt sade han till henne: »Min fru, nu har ni berövat mig min heder och min inkomst. Vad har ni vunnit därmed? Det vore bättre för eder att sitta i edert hus än att stifta osämja.»

Hon svarade: »Det som kungen gjorde, därtill hade jag rätt honom, för eder själs frälsnings och för eder äras skull. En präst, som ju är Guds lott, kan ej hava ett sådant ämbete utan våda för sin själ.»

Han svarade henne: »Vad har ni att göra med min själ? Låt mig färdas i denna världen som jag kan; i den kommande skall min själ nog veta att svara för sig.»

Hon sade åter till honom: » Jag säger dig, att det utan tvivel skall gå så som jag hörde i Guds dom, att om du icke snabbt tager dig till vara och bättrar dig, så skall du, så sant jag heter Birgitta, icke undgå Guds särskilda dom och en ovanlig död».

Icke långt därefter blev denne präst av biskopen berövad sin kyrka, och han ljöt en förfärlig död, vars like man knappt hört talas om. Ty då en klocka skulle gjutas, flöt den

sjudande malmen ut ur gjutformen och brände honom till döds.

Guds moder berättar för bruden om sin värdighet och om de välgärningar, som alla mottaga av henne. Hon säger henne även, huru och genom vilka böner en viss avliden ståthållares själ, för vilken bruden beder, skall kunna befrias ur den rysliga skärselden; alltsammans en mycket vacker lärdom.

BOK 6 - KAPITEL 10

Jag är himmelens drottning. Jag är barmhärtighetens moder, de rättfärdigas glädje och syndarnas tillträde till Gud. Det finns ingen plåga i skärselden, som icke tack vare mig blir lindrigare och lättare att bära än den annars skulle ha varit. Det finns ingen, som är så förbannad, att han helt är utan min barmhärtiga hjälp medan han lever, ty tack vare mig blir han lättare frestad av djävlarne än han annars skulle ha blivit.

Det finns ingen, som är så bortvänd från Gud (såframt han icke är alldeles förbannad), att han icke, om han åkallar mig, skall kunna återvända till Gud och röna misskund. Nu vill jag, emedan jag är barmhärtig och vunnit barmhärtighet av min Son, visa dig, hur denne din avlidne vän, över vilken du sörjer, kan frälsas från de sju plågor, om vilka min Son talat med dig.

För det första skall han frälsas från den eld, där han plågas för sin kättjas skull, om någon - enligt de tre stånd, Kyrkan föreskrivit för kvinnor, nämligen de gifta kvinnornas, änkorernas och jungfrurnas - för hans själs skull ville hjälpa en kvinna till giftermål, skaffa en annan i kloster och hjälpa en tredje att leva i änkestånd, ty han syndade svårt genom skörlevnad, ja t.o.m. i äktenskapet, i det han vanhelgade den äkta bädden.

För det andra syndade han på trefaldigt sätt genom frosseri: för det första genom att äta och dricka kräsligen och utan mått och gräns, för det andra genom att i sitt högmod och för att synas låta tillreda många rätter åt sig, för det tredje genom att sitta för länge till bords och försumma gudlig gärning. Därför må den, som vill, till Guds ära, han som är en och trefaldig, för detta den dödes tredubbla frosseris skull under ett helt år underhålla tre fattiga och tillhandahålla dem lika goda maträtter som han själv njuter, och han må icke åta förrän han ser dessa tre äta, på det att denna korta väntan må utplåna din väns långa dröjsmål vid bordet. Vidare må han tillräckligt förse de tre fattiga med dräkter och sängkläder, så som han ser att de behöva.

För det tredje må - för att försona det högmod som denne på mångfaldigt sätt hade -

den, som vill, samla sju fattiga en gång i veckan under ett helt år, vilken dag han vill, ödmjukt tvätta deras fötter och tänka så i sitt hjärta, medan han tvättar dem: 'Herre Jesus Kristus, du som blev tillfångatagen av judarna, förbarma dig över honom!'; för det andra: 'Herre Jesus Kristus, du som blev bunden vid pelaren, förbarma dig över honom!'; för det tredje: 'Herre Jesus Kristus, du som oskyldig dömdes av de skyldiga, förbarma dig över honom!'; för det fjärde: 'Herre Jesus Kristus, du som berövades dina egna kläder och ifördes begabbelsens kläder, förbarma dig över honom!'; för det femte: 'Herre Jesus Kristus, du som gisslades så hårt, att dina revben syntes och det icke var något helt på dig, förbarma dig över honom!'; för det sjätte: 'Herre Jesus Kristus, du som kindpustades och bespottades, förbarma dig över honom!'; för det sjunde: 'Herre Jesus Kristus, du som utsträcktes på korset, du vars händer och fötter genomborrades med spikar och vars huvud blev blodigt av törnekronan, du vars ögon voro fulla av tårar och vars mun och öron voro fulla av blod, förbarma dig över honom!'.

Sedan han tvättat fötterna på de fattiga, må han vederkvicka dem så gott han förmår och så som han ser att det är till gagn för dem, och han må ödmjukt bedja dem, att de bedja för dennes själ.

För det fjärde syndade denne man på trefaldigt sätt genom lättja. För det första var han trög i att gå till kyrkan, för det andra i att söka avlat, för det tredje i att gästa helgonens vilorum. För att försona den första synden må den, som vill, gå till kyrkan en gång i månaden under ett helt år och låta läsa en själamässa för hans själ.

För att gottgöra det andra må han, så ofta han lägligen kan och vill, och särskilt för dennes själ, gå till de platser, där avlat gives och där han hör att de, som giva den, äro frommast. För det tredje må han genom någon trogen och rättfärdig människa skicka sin offergåva till de förnämsta helgonens gravar i Sveriges rike, där mycket folk plägar församlas av fromhet och för avlats skull, såsom till Sankt Eriks, Sankt Sigfrids och andra sådana. Och han må trofast belöna den, som frambär offergåvan, för hans möda.

För det femte må - emedan denne avlidne syndade genom fåfänglig ära och glädje - den, som vill, samla alla fattiga, som finnas på hans gård eller i dess grannskap, en gång i månaden under ett helt år, ja församla dem i ett hus och inför dem låta läsa en själamässa, och prästen må, innan han börjar den, uppmana dem, att de bedja för hans själ. Efter slutad mässa må alla de fattiga vederkvickas, så att de glada lämna gästabudet och så att den avlidne må fröjdas åt deras böner och de fattiga åt den vederkvickelse de fått.

För det sjätte må du - emedan han skall gälda sina skulder ända till den yttersta skärven och lida för dem - veta, att han mot slutet av sitt liv hade vilja (ehuru ej så ivrig

som han borde) att gälda sina skulder; för denna viljas skull är han nu bland dem, som skola frälsas. Härav kan människan förstå, hur stor min Sons misskund är, då han giver den eviga vilan för så litet. Ty om han ej hade haft denna vilja, så hade han i evighet varit fördömd. Därför må hans släktingar, som ärvt hans gods, vara villiga att betala hans skulder åt dem, som de veta hava något att fordra, och när de göra detta, må de ödmjukt bedja dem, att de förlåta hans själ, ifall de tagit skada av att så länge ha fått vänta på sina penningar.

Om den avlidnes släktingar icke återbetala skulderna, skola de själva få bära hans synd. Vidare må man till varje kloster i riket skicka en offergåva, sådan som man vill, och offentligen låta förrätta en mässa i klostret, och innan mässan börjar, må man bedja för hans själ, att Gud måtte vara henne nådig. Sedan må en själamässa förrättas i kyrkan i varje socken, där han ägde gods; prästen må sjunga denna mässa inför allt folket, och innan han börjar sjunga, må han säga till folket: 'Denna mässa skall frambäras för denne mans själ. Jag beder eder i Kristi namn, att om han i ord eller gärning eller befallning förbrutit sig mot eder, I mån förlåta honom det.' Sedan må han gå fram till altaret.

För det sjunde var han domare och överlämnade sin domarmakt åt orättfärdiga ställföreträdare, varför han nu är i djävulens händer. Dock var det emot hans vilja, att de övade orättfärdighet, ehuru han gav mindre akt därpå än han borde. Därför kan han befrias, om han får hjälp. Men genom vilken hjälp? Jo, genom min Sons allraheligaste lekamen, som dagligen offras på altaret. Det bröd, som lägges på altaret, är bröd innan orden 'Hoc est corpus meum' uttalas, men efter dessa ord förvandlas det till min Sons lekamen, som han tog av mig utan syndafläck och som blev korsfäst.

Då hyllas och tillbedes Fadern i Anden av Sonens lemmar, och Sonen jublar i Faderns makt och majestät; jag, som är hans moder och som födde honom, hedras av hela den himmelska härskaran; alla änglar vända sig till honom och tillbedja, och de rättfärdigas själar hembära tack för att de äro återlösta. O hur förfärligt är det icke för de eländiga, som beröra denne allra värdigaste Herre med ovärdiga händer!

Denna lekamen, som dött av kärlek, kan alltså rädda honom. Därför må man låta läsa en mässa vid var och en av min Sons högtider, nämligen en på juldagen, en på nyårsdagen, en på trettondedagen, en på Kristi lekamens dag, en i passionstiden, en på påskdagen, en på Kristi himmelfärdsdag och en på pingstdagen; vidare en mässa vid var och en av de högtider, som hållas till min ära; vidare nio mässor till ära för de nio änglakörerna. När änglamässorna firas, må nio fattiga församlas, och åt dem må mat och kläder tillhandahållas, på det att änglarna, i vars vård han givits och som han på mångfaldigt sätt förtörnat, måtte blidkas genom denna ringa offergåva och kunna frambära hans själ åt sin Gud. Till sist må en mässa läsas för de döda i allmänhet, så att

de vinna den eviga vilan därigenom och hans egen själ ljuvligen måtte få vila med dem.»

FÖRKLARING

Denne var en ädelboren man och barmhärtig. Efter sin död uppenbarade han sig för fru Birgitta och sade: »Ingenting lyfter mig så mycket ur mina lidanden som de rättfärdigas böner och altarets sakrament. Men eftersom jag var domare och anförtrodde mina domar åt dem, som mindre älskade rättvisan, därför hålles jag ännu kvar i landsflykten. Jag skulle dock fortare befrias, om de, som borde vara mina vänner och hava varit det, mildare bekymrade sig om min frälsning.»

Om samme man står att läsa i denna bok, kap. 21.

Guds moder uppmanar bruden att alltid tänka på Kristi bittra lidande, ty i hans lidandes stund kände allt bedrövelse: hans gudom och mandom, hans moder, änglarna, alla elementer, alla de levandes och hädangångnas själar, ja t.o.m. djävlarne.

BOK 6 - KAPITEL 11

Guds moder talar till bruden och säger: »Allting bedrövades vid min Sons död. Ty gudomen, som antvordade Sonen åt döden och aldrig skildes från honom, icke ens i döden, syntes i denna dödsstund likasom känna medlidande, ehuru gudomen icke kunde lida någon pina eller plåga, eftersom den är oföränderlig och ur stånd att lida. Sonen utstod själv plåga i alla lemmar, ja även i hjärtat, ehuru han var odödlig till sin gudom. Jämväl hans själ, som var odödlig, led, emedan den lämnade kroppen. Också de församlade änglarna syntes likasom bedrövade, när de sågo Gud i sin mandom lida på jorden. Men huru kunna änglarna, som äro odödliga, bedrövas?

Jo, likasom den rättfärdige, när han ser sin vän lida någonting varav han skall uppnå den största ära, visserligen glädes över den ära vännen skall vinna men dock i någon mån sörjer över hans lidande, så bedrövades s. a. s. änglarna över Sonens pina, ehuru de icke kunna lida, men de gladdes över hans framtida ära och den nytta, som skulle komma av hans lidande. Även alla elementerna bedrövades: solen och månen miste sitt sken, jorden skalv, stenarna rämnade och gravarna öppnades vid min Sons död. Alla hedningar bedrövades, varhelst de voro, ty i deras hjärta kom likasom ett styng av smärta, fast de icke visste, varifrån det härrörde.

Ja, även de som korsfäst honom bedrövades den stunden i sitt hjärta, ehuru icke till deras ära. T.o.m. de orena andarna bedrövades i den stunden, likasom församlade till ett

bedrövades de. De, som voro i Abrahams sköte, bedrövades så mycket, att de hellre för evigt skulle velat vara i dödsriket än se sin Herre plågas så. Och jag, hans jungfruliga moder, som då stod bredvid min Sons kors, led en sådan smärta, att ingen kan föreställa sig den. Betänk därför, min dotter, min Sons lidande, och fly världens ostadighet, vilken endast är som en bedräglig syn och ett hastigt förvissnande blomster.»

Guds moder säger, att hon är lik en bikupa, emedan ett välsignat bi, nämligen Guds Son, fyllde henne med den sötaste honung när han nedsteg i hennes sköte, och detta så rikligt, att varje besk smak borttogs från oss genom denna sötma.

BOK 6 - KAPITEL 12

Den heliga Jungfrun talar till bruden och säger: »Min Sons brud, du hälsade mig och jämförde mig med en bikupa. Jag var förvisso en bikupa, ty min kropp var endast såsom trä i min moders sköte, innan den förenades med själen. Efter min död var min kropp också såsom trä, sedan den skilts från själen, ända tills Gud upphöjde min själ med dess kropp till gudomen. Detta trä blev till en bikupa, när detta välsignade bi, Guds Son, kom ned från himmelen och den levande Guden nedsteg i min kropp.

I mig var förvisso den ljuvaste och finaste vaxkaka, som på alla sätt var beredd att mottaga en den sötaste honung: den Helige Andes nåd. Denna vaxkaka blev fylld, när Guds Son kom in i mig med sin makt, kärlek och ärbarhet. Han kom med makt, ty han var min Herre och Gud. Han kom med kärlek, ty för den kärleks skull, som han hade till själarna, tog han mandom och led på korset. Han kom med ärbarhet, ty all Adams synd var avlägsnad från mig. Sålunda tog Guds ärbaraste Son den ärbaraste lekamen.

Och liksom biet har en gadd, med vilken det dock ej stinger om det icke är tvunget, så har min Son rättvisans stränghet, vilken han dock ej utövar utom då han retats till vrede över synderna. Detta bi blev illa lönat. Ty för sin makt blev min Son överlämnad i de ondas händer. För sin kärlek antvordades han i de grymmas händer. För sin ärbarhet blev han blottad och obarmhärtigt gisslad. Välsignat vare alltså detta bi, som av mitt trä gjorde sig en bikupa och så rikligt fyllde den med sin honung, att den beska smaken borttages ur allas mun genom den sötma som givits mig.»

Kristus uppmanar sin brud att inrätta all sin tid efter Guds vilja och att icke göra någonting utom det som hon tror behagar Gud, att alltid vara villig att stå i Guds

tjänst och beständigt höja sinnet till det himmelska samt så möda sin kropp i denna världen, att den må kunna uppstå till den kommande äran.

BOK 6 - KAPITEL 13

Sonen talar till bruden: »Du bör hava tre ting. För det första bör du icke gå utom efter min vilja. För det andra bör du icke sitta utom till min heder. För det tredje bör du icke stå utom till din brudgums nytta. Du går efter min vilja, när du inrättar all din tid efter min vilja, när du varken äter eller sover eller gör någonting annat utom på det sättet som du förstår vara Gud till behag. Du står stadigt, när du har vilja att stå i min tjänst. Du sitter, när du beständigt upplyfter ditt sinne till det himmelska och betänker, hur härlig helgonens ära och hur härligt det eviga livet är. Till dessa tre ting bör du lägga tre andra.

För det första bör du vara beskaffad som en jungfru, vilken skall trolovas och tänker så för sig själv: 'Allt vad jag kan få av min faders gods, som är förgängligt, skall jag samla åt min brudgum, med vilken jag bör vara i nöd och motgång'. Så bör även du göra, ty din kropp är likasom din fader, och av den bör du alltså utkräva allt arbete, som du förmår göra till de fattigas nytta, och andra goda gärningar, på det att du sålunda må kunna fröjdas med mig såsom med en brudgum. Emedan din kropp är förgänglig, bör du icke skona den i denna världen utan behandla den så, att den må kunna uppstå till ett bättre liv i den kommande världen.

För det andra bör du tänka för dig själv såsom en god hustru tänker för sig själv: 'Om min man älskar mig, har jag då någon anledning att bekymra mig? Om han är fridsam mot mig, vem behöver jag då frukta? Därför skall jag, på det att han icke må vredgas på mig, visa honom all heder och alltid vara beredd att följa hans vilja.' För det tredje bör du tänka för dig själv, att din brudgum är evig och allra rikast och att du med honom skall få evinnerlig heder och eviga rikedomar. Låt fördenskull bli att älska det förgängliga, på det att du må vinna det som evigt skall vara.»

Kristus förklarar för bruden, huru han genom en ängel låtit henne fostras på barns vis i det andliga livet och i dygderna, och han anförtror henne ånyo åt ängeln. Han berättar även, hur han med heligt svek fört henne från världen till vilans hamn, och befäller, att hon må yppa alla frestelser för sina andliga fäder, samt utlovar henne ett fullkomligt slut.

BOK 6 - KAPITEL 14

En ängel talade till Herren och sade: »Lov vare dig, min Herre, av hela din härskara för all din kärleks skull! Denna brud, som står här, har du lämnat i min vård; se, nu återlämnar jag henne åt dig. Jag lockade henne till dig såsom ett litet barn, i det jag först gav henne ett äpple och sedan, när äpplet var uppätet, sade till henne: 'Följ mig längre, dotter, så skall jag giva dig det sötaste vin, ty äpplet har blott en helt obetydlig smak, men i vinet finns sötma och själens jubelfröjd'. Sedan hon smakat vinet, sade jag åter till henne: 'Framskrid ännu längre, så skall jag skaffa dig det som är i evighet och i vilket allt gott finnes'.»

Därefter sade Herren till bruden: »Sant är det vad min tjänare talade, medan du hörde på. Han lockade dig förvisso såsom med ett äpple till mig, när du besinnade att allt, vad du hade, var av mig och icke tackade någon annan än mig för detta. Ty liksom äpplet har en helt obetydlig smak och bereder mycket liten mättnad, så smakade dig min kärlek på den tiden icke mycket; i ditt hjärta fanns endast såsom en smak av tanken på Gud. Du framskred längre, när du tänkte för dig själv: 'Guds ära är evig och världens glädje mycket kort samt på sistone mycket onyttig.

Vad gagnar det mig, att jag så älskar det timliga?' På grund av sådana tankar började du manligen avhålla dig från världens njutningar och i mitt namn göra det goda du kunde. Och så törstade du, liksom upptänd av åtrå efter vinet, ännu mera efter mig. När du sedan betänkte, att jag är den allsmäktige Herren, varav allt gott kommer, och lämnade din egen vilja för att göra min, då blev du med rätta min, och jag gav dig mitt samtycke och gjorde dig till min.»

Sedan sade Herren till ängeln: »Min tjänare, du är rik i mig, din heder är evig, din kärleks eld är outsläcklig, din dygd sviker aldrig. Du har lämnat mig min brud, men jag vill att du ännu skall skydda henne, tills hon uppnått mogen ålder. Skydda henne, så att icke djävulen i något obevakat ögonblick lägger försåt för henne. Förse henne med dygdernas kläder, med kläder av all skönhet. Livnär henne med mina ord, vilka äro såsom färskt kött, varav blodet förbättras, det sjuka köttet tillfrisknar och god förnöjelse uppväcks i själen. Jag har nämligen gjort med henne såsom någon brukar göra med sin vän, vilken han fångar av kärlek och för dennes godas skull.

Han säger nämligen till honom, när han fångar honom: 'Min vän, gå in i mitt hus och se vad som försiggår och vad det finns att göra för dig där'. När vännen så går in, visar han honom icke de vederstyggliga ormar och vilda lejon som bo där, på det att vännen icke måtte bli skrämmd, utan till vännens hugnad låter han ormarna se ut som de saktmodigaste lamm och lejonen såsom vackra får, och han säger till vännen: 'Min vän, du må veta, att jag älskar dig och har fångat dig för ditt godas skull.

Därför må du berätta för mina vänner vad du ser, och de skola skydda dig och hugsvala dig, så att fångenskapen under mig behagar dig bättre än din egen frihet.' Min älskade dotter, på samma sätt har jag gjort med dig. Jag så att säga fångade dig, när jag från din egen kärlek kallade dig till min kärlek, när jag från världens våndor kallade dig till denna vilans hamn, där de, som du tror vara jungfruligt återhållsamma, i själva verket äro lejon i sin ondska, och de, som du tror vara lamm i sin gudliga kontemplation, vältra sig såsom ormar på sitt frosseris och sin lystnads buk.

Därför må du icke berätta för någon annan vad du ser och hör, utan endast för mina vänner, vilka skydda och undervisa dig. Den Ande, som ledde dig till hamnen, han skall ock föra dig till det himmelska fäderneslandet, och den, som förde dig till den goda begynnelsen, han skall ock föra dig till det ännu bättre slutet.»

Kristus säger till bruden, att de prelater och boklärda, som skryta med sitt vetande, göra sig rika och föra ett dåligt liv, äro att likna vid skökor och vindrinkare, eftersom de kasta sig själva och andra i synder, ehuru de borde vara mer dygdiga än andra. Han skyndar dock barmhärtigt emot envar, som omvänder sig; likt en fader, som återfått sin son.

BOK 6 - KAPITEL 15

Den prelat, som du beder för, har nu vänt sina ögon från mig och vänt sig till världen med sin värdighets ornat. Om han ville vara min, skulle han dagligen blicka till mig och samvetsgrant läsa min bok och ej så ivrigt tänka på den lag, som kallas Kyrkans.»

Hon svarade: »O min Herre, männe icke din lag är Kyrkans lag?»

Herren svarade: »Den var min lag, så länge de mina läste den, och läste den för min skull. Men nu är den icke min, ty den läses i spelarnas hus, deras som kasta prickiga tärningar; för den lilla rättvisa, som de finna i Kyrkans lag, förvärva de sig en stor penningssumma. Den läses icke längre för min äras skull utan i den avsikten att man måtte tillskansa sig penningar. Men i spelhålur bruka skökor och vindrinkare finnas.

Sådana läsa nu min lag; sådana kallas nu visa, men de äro sannerligen ovisa. Ty hurudan brukar skökan vara? Förvisso fräck i sina ord, lättfärdig i sina seder, fager i ansiktet och pyntad i klädedräkten. Sådana äro de, som nu läsa och lära min lag. Oanständighet är i deras ord, och aldrig öppnas deras mun till min förkunnelse, aldrig till

mitt lov. Lättfärdiga äro de i sina seder, så att t.o.m. lekmännen blygas över deras vandel, och de störta icke blott sig själva i fördärvet utan förleda även andra till synd genom sitt exempel.

De önska intet annat än att ses och lovprisas av världen, att framskrida höviska och hedrade i sina granna kläder och att vinna rikedomar och hedersbetygelser. Men mina ord och bud äro dem bittra; mitt liv och min väg är dem led. Deras vandel och levnad stinker förvisso inför mig såsom en sköka. Ty liksom skökan synes sämre och förkastligare än andra kvinnor, så äro mig dessa förhatligare än andra.

De säga nämligen att de känna lagen och skryta därmed, men de använda den till att bedraga andra och främja sin lusta. Och i mitt hus, där lagen läses, äro vindrinkare och skörlevnadsmän, vilka berömma sig av att överträffa andra i dålighet och reta naturen till överdrift. Sådana äro nu lagens mästare. De glädja sig åt överflödet, blygas knappt över sina utsvävningar och sörja föga över andras synder.

Men om de noga läste min lag, skulle de finna, att de borde vara återhållsammare och ödmjukare än andra och mer förpliktade än andra till att leva dygdigt. Jag är såsom en mäktig herre, vilken älskar många byars får och, ehuru han är mäktig, dock icke tillägnar sig någon annan bys får än dem, vilken han besitter med rättvisa. Sådän är jag; ehuru jag är allas Skapare och allra mäktigast, tager jag dock endast till mig dem, som jag rättvisligen besitter och som av kärlek känna sig vara mina.

Dock kan den, som förirrat sig från mig men vill återvända till mig och höra min röst, räddas. Månne icke ett lamm, som förirrat sig från den egna hjorden och kommit in i en annan, snabbt skyndar till modern, när det hör hennes bråkande? Och likaså skyndar modern, när hon hör sin unges röst, med all iver ungen till mötes; om hon är fri, kan varken möda eller plåga hindra henne från att springa. Så tager jag, allas Skapare, villigt emot den, som hör min röst; glad skyndar jag honom till mötes såsom en fader, vilken jublar över sin förlorade sons återfinnande, och såsom en moder, vilken gläds åt sitt barns återkomst.»

FÖRKLARING

Denne var prost i Sankt Peters kyrka och sedermera kardinal. Om honom talar Guds Son: »Många, som äro Guds lott och Guds allmoseutdelare, samla Guds gåvor åt andra, ty beträffande klerken, som är Guds lott, gäller det, att det, som han har utöver mat, klädedräkt och det nödvändiga, det är icke hans utan de fattigas. Därför är den salig, som under sommaren samlar det varav han skall leva om vintern. Se nu, hur girigt hans släktingar förskingra det som denne hopsamlat, i det de icke bry sig om hans själ. Dock

har han, emedan han hade god vilja att fördela sina gods, nått fram till det som han åstundade, ehuru han skulle ha blivit mycket lyckligare, om han under sin livstid delat ut det.»

Ett helgon säger till bruden, att även om människan doge varenda dag för Guds skull, så kunde hon icke tillfyllest tacka Gud för den eviga äran. Helgonet berättar även om de förfärliga plågor, som en avliden kvinna lider i alla lemmar för de köttliga njutningars skull, vari hon levat.

BOK 6 - KAPITEL 16

Ett helgon talade till bruden och sade: »Om jag för varje timma, som jag levde i världen, hade kunnat lida en död för Guds skull och varje gång åter vaknat till liv igen, så hade jag med allt detta dock aldrig kunnat tacka Gud tillfyllest för hans kärlek, ty hans lov viker aldrig från min mun, glädjen lämnar aldrig min själ, äran och hedern äro aldrig fjärran från min syn och jubelfröjden aldrig fjärran från min hörsel».

Sedan sade Herren till samma helgon: »Säg till denna brud, som står här, vad de förtjäna, som bekymra sig mera om världen än om Gud och som älska det skapade mer än Skaparen, och vilket straff den kvinnan nu har, som, medan hon levde i världen, helt levde i vällust».

Helgonet svarade: »Hennes straff är mycket svårt, ty för den högfärd, som hon hade i alla lemmar, brinna nu hennes huvud, händer, armar och fötter såsom i en fasansfull ljungeld. Hennes bröst stinges såsom av igelkottens skinn, vars taggar tränga in i hennes kött och utan misskund sarga det. Hennes armar och övriga lemmar, som hon så vällustigt utsträckte för att famna den älskade, äro såsom två ormar, vilka sno sig omkring henne och obarmhärtigt förtära och bita henne, ja aldrig upphöra att bita henne.

Hennes sköte pinas så ömkligen, som om den vassaste påle vore indriven i hennes naturliga lem och stöttes med all kraft för att tränga längre in. Hennes ben och knän äro såsom den hårdaste och stelaste is och känna ingen ro eller värme. Hennes fötter, med vilka hon skyndade till nöjet och drog andra med sig, stå liksom på de vassaste rakknivar, vilka oupphörligen skära henne.»

FÖRKLARING

Denna fru avskydde högeligen att bikta och följde sin egen vilja. Hon fick plötsligt

en svulst i strupen och dog utan bikt. Hon syntes stå inför Guds domstol, och alla djävlar anklagade henne, i det de ropade: »Se, denna kvinna ville gömma sig för dig, o Gud, men av oss var hon känd».

Domaren svarade: »Bikten är det bästa tvagningsmedel. Därför skall hon, emedan hon icke ville två sig under sitt liv, hädanefter vara svart av eder orenlighet, och emedan hon icke ville ödmjuka sig inför få, är det rättvist, att hon inför många utskämmas av alla.»

Guds moder lär bruden, hur hon skall stå emot och besvara djävulens frestelser till lystnad, världslig vänskap och kättja, och säger, att om den själ, som genom kärleken är förenad med Gud, oroas av olika slags tankar men dock står emot dem, skall det icke tillräknas henne som synd utan lända henne till förtjänst och belöning.

BOK 6 - KAPITEL 17

Maria talade till bruden: »Dotter, om din ovän frestar dig med det timligt godas vällust, så svara honom: 'Ovån, du har ingenting skapat, och därför kan du icke ge mig någonting. Och även om du kunde det, skulle det snart förgås och taga slut.' Om han frestar dig med världsliga människors vänskap, så säg honom: 'Världens vänskap slutar med elände'. Om han frestar dig med köttets vällust, så svara honom: 'Detta vill jag icke hava, ty det är på sistone såsom gift och slutar med sorg'.»

Då visade sig djävulen, och Jungfru Maria sade till honom: »Säg, medan hon hör på: var är det du skapade?» Djävulen svarade: »Jag har intet skapat, ty jag var en god skapad varelse, men av mig själv var jag ond». Den heliga Jungfrun sade vidare: »Månne din vänskap någonsin haft ett lyckligt och fröjdefullt slut?» Djävulen svarade: »Nej, detta har aldrig hänt och skall heller aldrig hända». För tredje gången talade den heliga Jungfrun: »Svara och säg: månne din lusta någonsin haft ett gott slut?»

Djävulen sade: »Nej, den hade aldrig något gott slut och skall aldrig få det, ty den börjar i det onda och leder till det onda». Därefter sade djävulen till jungfrun: »Jungfru, giv mig makt över denna!» Jungfrun sade: »Varför tager du henne icke i ditt våld?» Djävulen svarade: »Jag kan det icke, ty jag förmår ej skilja två blodsorter, som äro blandade i samma käril. Guds kärleks blod är nämligen blandat med hennes hjärtas kärleks blod.»

Då sade den heliga Jungfrun: »Varför lämnar du henne då icke i fred?»

Djävulen svarade: »Det skall jag aldrig göra, ty om jag än icke kan dräpa henne genom en dödssynd, skall jag se till att hon gisslas för förlåtliga synder. Och om jag icke kan genomföra detta, skall jag kasta mina kardborrar i hennes kjol, så att hon på mångfaldigt sätt oroas därav, innan hon förmår befria sig från dem, d. v. s. jag vill ingiva hennes hjärta allehanda tankar, av vilka hon på allt sätt skall oroas.»

Jungfrun sade: »Jag vill hjälpa henne. Så ofta hon befriar sig från dem och kastar dem tillbaka i ansiktet på dig, skall synden förlåtas henne och hennes krona och belöning ökas.»

TILLÄGG

Fru Birgitta frestades en dag till glupskhet. Hänryckt i anden såg hon en neger med en brödbit i sin hand och en yngling med ett förgyllt käril. Ynglingen sade till negern: »Varför plågar du henne, som är överlämnad i min vård?»

Negern svarade: »Emedan hon skryter med en avhållsamhet, som hon icke haft, räcker jag henne en brödbit, på det att hon måtte gripas av lystnad efter fetare mat. Ty eder Kristus fastade en lång tid och åt ingenting; profeterna åto bröd och drucko i måttlig mängd. Därför förvärvade de sig höga ting, men hur skall hon kunna förtjäna detta, hon som alltid känner hunger?»

Ynglingen svarade: »Kristus lärde icke att man skulle fasta därför att kroppen skulle försvagas; icke heller begärde han det som är omöjligt för naturen utan blott att man tyglar den. Han frågar icke vad och huru mycket någon förtär utan i vilken avsikt och kärlek det sker. En god uppfostrans vana bör man iakttaga med from tacksägelse, så att icke köttet blir för svagt.» Sedan försvann demonen, och fru Birgitta befriades från frestelsen.

Kristus säger till bruden, att de munkar och andra andlige, som mottaga den Helige Andes tröst men icke tacka Gud utan ringakta nåden eller yvas över den, finna förnöjelse i världen och känna leda vid det andliga livet, äro att likna vid en otacksam fattig man, som törstar men sedan han smakat drycken smädligen kastar den i ögonen på givaren.

BOK 6 - KAPITEL 18

Några äro såsom en behövande och törstande man. Dennes värd hör hans röst och giver honom den bästa dryck han har, men när gästen mottagit drycken och smakat den,

säger han: 'Denna dryck behagar mig icke, och jag tackar dig icke för den!' Så slänger han drycken i ögonen på givaren och skymfar honom som lön för kärlekstjänsten. Efter en sådan skymf tänker den milde husbonden för sig själv: 'Min gäst har tillfogat mig en svår oförrätt, men jag vill icke utkräva hämnd på honom, förrän tingets tid är inne och vi båda kommit inför domaren'. Därefter torkar han bort fläcken från sitt ansikte och sin panna.

Så göra nu många renlevnadsmän mot mig. Ty i sin fattigdom, försmädelse och timliga nöd ropa de till mig och säga: 'Herre, från alla håll drabbar oss smälek och bedrövelse; giv oss någon tröst!' Då känner jag i min stora barmhärtighet medlidande med dem, och jag giver dem det bästa vin, nämligen den Helige Ande, vars sötma fyller deras själar och vars glöd kommer dem att glömma sin försmädelse och fattigdom.

Men sedan de smakat min Andes vin och behållit det en stund, försmå de det och tacka mig icke för det utan kasta det i ansiktet på mig, i det de överväga och önska, att det är bättre att vara med världen, eller också yvas över den nåd som de hava. Så handlar även den man, som du känner, emot mig. När han var fattig och övergiven, tröstade jag honom med min Ande; när han var föraktad och i avsaknad av andlig fröjd, vederkvickte jag honom med min glädje.

Ty ehuru jag icke talar med kroppslig röst och mina ord icke uppenbarligen höras, så manar dock min Ande med hemlig ingivelse mina utvalda att göra det goda och eggas och styrker dem till det, som är än bättre. Denne smakade min Ande och mottog min hugsvalelses nåd, men nu räknar han det, som jag givit honom, för nästan intet, och överväger att kasta min dryck i ansiktet på mig. Dock har han ännu ej kastat den. Nu kan du se och betrakta, hur tålig och barmhärtig jag är!

Det är nämligen icke nog med att jag tåligt uthärdar honom, utan för hans otacksamhet lönar jag honom med gott. Ty han åtnjuter nu större heder och välvilja av människor än förut, och han har livets nödtorft rikligare än eljest, men för detta tjänar han mig mindre än förr. Min nåd räknar han för intet, och min kärlek aktar han ej. Så betar han sig såsom den man, vilken överlägger med sig själv att kasta drycken i ögonen på givaren, ty världen, som han lämnat, förnöjer hans sinne mer än jag. Mödosamt synes honom det, som han har tagit på sig, och han har leda vid det andliga livet.

Den förändrade lukten kan visa dig detta ännu bättre. Ty så länge han tjänade mig av hela sitt hjärta och med ivrig håg slöt sig till mig, kändes en ljuv vällukt i hans kläder. Detta är icke underligt, ty de dygderika änglarna omgiva och skydda dagligen Guds vänner. Men nu, sedan hans vilja förändrats, är hans lukt en annan; ja man känner en lukt som motsvarar hans sinnes avsikt och vilja. Vad skall jag göra, när min dryck kastas i ansiktet på mig? Jo, jag vill torka av den såsom en mild man och tåligt hårda ut ända tills

min doms tid kommer och det stora tinget; då skall smädarens otacksamhet och förmäthenhet och den fördragsamme Herrens tålighet bliva uppenbara för alla.»

FÖRKLARING

Denne var munk vid Sankt Pauli kloster. Han ångrade sig och dog en god död.

Kristus klagar över de människor, som förnöjas i timliga njutningar och förakta den kommande härligheten och välgärningarna av hans lidande. Deras tal liknas vid ljudet av en pipa och av sammanslagna stenar. Sådana människor skola fördömas, och då skola de få se Guds härlighet i, ovanför, nedanför och utanför himlen och på varje plats, till sin skam och blygsel.

BOK 6 - KAPITEL 19

Den man, som du känner, sjunger: 'Fräls mig, o Herre, från onda människor!' Hans röst är i mina öron såsom ljudet av ett rör; ja hans läppars tal är såsom ljudet av sammanslagna stenar. Vem skulle kunna svara på hans ljud, när man icke vet vad det betyder? Hans hjärta ropar till mig likasom med tre röster. Den första säger: 'Jag vill hava min vilja; jag vill sova och stå upp när det lyster mig. Behagliga ord skola vara på mina läppar; det som är angenämt och ljuvt skall ingå i min mun. Jag bryr mig icke om att iakttaga sparsamhet, utan jag söker min kropps mättnad; vad den åtrår, det vill jag tillfyllest giva den. Jag vill hava penningar i börsen och mjuka kläder på kroppen. När jag har detta, då har jag min glädje och vad jag åtrår; ja detta kallar jag lycka.'

Den andra rösten ropar och säger: 'Döden är ej så hård som det säges, och domen är ej så sträng som det skrives. Predikanterna hota med många svåra saker på det att man bättre må taga sig i akt, men barmhärtigheten skall ställa om, att vedergällningen blir mindre svår. Därför är det mig angenämt, ja mycket härligt att hava min vilja i detta livet; själen kan få gå vart hon gitter.'

Den tredje rösten ropar och säger: 'Gud skulle icke ha skapat mig, om han icke velat giva mig himmelriket. Han skulle icke ha lidit, om han icke velat föra in mig i det himmelska fäderneslandet. Varför ville han lida så bittra kval? Vem tvingade honom, och vad var det för nytta därmed? Hur skall jag kunna veta, att himmelriket finns till? Jag har ju endast hört talas om det. Jag ser icke dess godhet. Männe den är trovärdig eller ej? Det vet jag icke. Om jag har min vilja, så vet jag att detta är en glädje, och det vill jag gärna ha i stället för himmelriket.'

Se, sådan är hans tanke och vilja. Därför tonar hans röst i mina öron såsom ljudet av sammanslagna stenar. Men åt den första rösten från hans hjärta vill jag giva svaret: 'Min vän, din väg går icke till himmelriket, och tanken på mitt lidande smakar dig icke. Därför står helvetet dig öppet, ty ditt liv älskar det lägsta, och din väg leder ned mot djupen.' Till den andra rösten vill jag svara dig: 'Min son, döden skall bliva dig hård och domen outhärdlig; det skall vara dig omöjligt att fly undan, och du skall få lida bittert, såframt du icke bättrar dig'.

Till den tredje rösten från ditt hjärta vill jag svara dig: 'Min broder, allt vad jag gjorde, det gjorde jag av kärlek till dig, för att du skulle bliva mig lik och återvända till mig från din förvillelse. Men nu är min kärlek slocknad i dig, mina gärningar förefalla dig mödosamma, mina ord tyckas dig dåraktiga, min väg svår. Fördenskull väntar dig bitter pina och djävlnarnas sällskap, såframt du icke förändrar ditt hjärta till det bättre. Åt mig, din mildaste Herre och din Skapare, vänder du ju ryggen och icke ansiktet. Du älskar min ovän, till min försmädelse. Du trampar mitt fälttecken under fötterna och upphöjer fräckt min oväns baner.'

Se, hur de, som synas vara mina, stå inför mig! Se, hur de ha vänt sig bort ifrån mig! Detta ser jag och fördrager det tåligt. Men i sitt hjärtas hårdhet vilja de ej beakta, vad jag gjorde för dem och hur jag stod inför dem. Jag stod inför dem på tre sätt. För det första såsom en människa, vars ögon genomstungits av den vassaste kniv. För det andra såsom en människa, vars hjärta genomborrats av ett svärd. För det tredje såsom en människa, vars alla lemmar slappnat inför den instundande pinans bitterhet. Ja, så stod jag inför dem. Vad betecknar ögat om icke min kropp?

Pinan var så bitter för den som en värk eller ett sting i ögat; dock tålde jag den, emedan min kärlek var så stor. Vad betecknar svärdet om icke min moders smärta, som bedrövade mitt hjärta mera än min egen? För det tredje skälvde alla mina inälvor och lemmar i lidandet. Så stod jag inför dem; dylikt led jag för deras skull. Men allt detta förakta de och förgäta de, så som en ond son förgäter sin moder. Måne jag icke för dem var såsom en moder, som bär ett barn i sitt sköte?

I förlossningens stund önskar hon, att barnet levande måtte framgå ur hennes sköte, och om barnet väl blir döpt, aktar hon föga sin egen död. Så gjorde jag med människan. Såsom en moder födde jag genom mitt lidande människan från dödsrikets mörker till den eviga dagen. Jag bar henne så att säga i moderlivet med stor möda, när jag uppfyllde allt det som profeterats. Jag närde henne med min mjölk, när jag bragte henne mina ord och gav henne livets budord. Men såsom en ond son förgäter sin moders smärta, så föraktar människan mig nu för min kärleks skull och förtörnar mig; för smärtan i mitt

moderliv tillfogar hon mig gråt, hon lägger sjukdom till min sårnad och räcker mig stenar för att stilla min hunger och dy för att släcka min törst.

Men vilken är den smärta som människan kan bereda mig, jag som nu icke kan bedrövas eller lida mera och som i evighet förbliver Gud? Jo, människan tillfogar mig så att säga smärta, när hon genom synden skiljer sig från mig. Visserligen kan ingen smärta egentligen drabba mig, men jag sörjer dock så som någon brukar sörja över en annans fall. Människan gjorde mig fordom sorg, när hon icke visste vad synden är eller hur allvarlig den är och när hon icke hade profeterna eller lagen och ännu icke hört min muns ord. Men nu bereder hon mig (låt vara att jag är oföränderlig) så att säga gråt utöver sorgen, eftersom hon, ehuru hon känner min kärlek och min vilja, handlar emot mina bud och fräckt syndar mot sitt samvetes förstånd.

Fördenskull sjunka nu många, sedan de lärt känna min vilja, djupare ned i helvetet än om de icke hade erhållit mina bud. Och människan tillfogade mig så att säga sår (ehuru jag, Gud, ej kan såras), när hon lade synd till synd. Men nu bereda de mig så att säga, förutom såren, en skadlig sjukdom, i det de icke blott mångdubbla synderna utan rentav skryta över dem och icke känna ånger över dem. Människan ger mig dessutom stenar i stället för bröd och dy till att släcka min törst.

Vad är det bröd, som jag åstundar, om icke själarnas förkovran, hjärtats förkrosselse, längtan efter det gudomliga och den i kärlek brinnande ödmjukheten? I stället för detta ger människan mig nu stenar genom sitt hjärtas hårdhet. Hon släcker min törst med dy genom sin obotfärdighet och sin förtröstan på fåfänga ting.

De förakta att vända tillbaka till mig, trots att de förmanas och drivas därtill; de försmå att se på mig och begrunda min kärlek. Fördenskull kan jag med rätta klaga över att jag såsom en moder födde dem till ljuset med min pinas kval men att de hellre vilja vara i mörkret. Jag närde dem, ja när dem ännu med min ljuvlighets mjölk, och dock förgäta de mig.

Därför lägga de fräckt onskans dy till fåkunnighetens smärta. Mig, som de borde vederkvicka med dygdernas tårar, mätta de med synd. I stället för goda seders sötma bjuda de mig stenar. Jag skall därför, när tiden är inne, såsom en rättvis domare, den där har tålmod i rättvisan, barmhärtighet i rättvisan och vishet i barmhärtigheten, uppstå emot dem och vedergälla dem såsom de förtjänat, och de skola få se min härlighet i, ovanför, nedanför och utanför himlen, och på varje plats och på alla kullar och i alla dalar; ja även de, som skola fördömas, skola få se den och känna tillbörlig skam och blygsel.»

FÖRKLARING

Denne munk, som lämnat Sankt Laurentii kloster, dödades av sina ovänner och begrovs i Sankt Laurentii kyrka. Men den helige Laurentius hördes tala till domaren: »Vad har denne strykare att göra bland mina utvalda, vilkas kroppar göto blod för dig? Männe icke denne munk älskade sin vällust?» Och strax sågs hans kropp kastas ut ur graven med den värsta stank och förskräckelse. Sedan sade domaren till själen, som syntes stå inför honom: »Gå, du eländiga, till de oomskurna och missfostren; dem skall du följa, emedan du icke velat höra din Faders röst». Så försvann synen.

Barmhärtighetens moder säger, att den människa, som har ånger och vilja att bättra sig men likväl är kall i fromhet och i gudlig kärlek, av Gud må utverka den gudomliga eldens gnista genom flitigt betraktande av Kristi lidande; därigenom skall själen värmas med gudomlig värme, och den skall ammas av jungfruns bröst, d. v. s. av den genom fruktan och lydnaden för Gud förlänade kraften.

BOK 6 - KAPITEL 20

Jungfru Maria säger: »Jag är såsom en moder, vilken har två söner, som dock ej kunna taga sin moders bröst, emedan de äro mycket kalla och vistas i ett kallt hus, men som deras moder älskar så mycket, att hon gärna, om det vore möjligt, sönderskure sitt bröst till barnens nytta. Jag är i sanning barmhärtighetens moder, ty jag förbarmar mig över alla, som bedja om nåd. Jag har så att säga två söner. Den förste är deras ånger, som hava syndat mot min Son. Den andre är viljan att bättra de begångna synderna.

Men dessa båda söner äro mycket kalla, ty de hava ingen kärleksvärme och ingen åstundan efter den gudomliga glädjen, och deras själars hus är så kallt och utan den gudomliga hugnadens låga, att de icke kunna taga mitt bröst. Men emedan jag är barmhärtig, gick jag till min Son och sade: 'Min Son, lov vare dig och heder för all kärlek du bevisat mig! Jag har två söner; förbarma dig över dem, ty de kunna av köld icke taga sin moders bröst.' Då svarade mig min Son: 'Älskade moder, för din skull skall jag till detta hus sända en gnista, varav en mäktig eld skall kunna upptändas. Må alltså gnistan underhållas och vårdas, så att dina söner värmas och kunna taga dina bröst.'»

Sedan sade modern till bruden: »Han, som du beder för, hade en särskild vördnad för mig, och fastän han inblandade sig i mycket ont, förtröstade han dock alltid på min hjälp och hade en viss kärleksvärme för mig, men för min Son hyste han ingen kärlek och ingen gudlig fruktan. Och därför skulle han, om han blivit kallad från världen i sina onda

gärningar, plågas utan ända. Men emedan jag är full av barmhärtighet, så har jag icke glömt honom, utan för min skull finns det hos honom ännu något hopp om det goda, ifall han vill hjälpa sig själv. Nu har han nämligen ånger över sina synder och vilja att bättra sig, men han är mycket kall i kärlek och fromhet och därför bör det, för att han skall kunna värmas och mottaga mina bröst, sändas en gnista i hans själs hus. Betraktandet av min Sons pina må nämligen ofta vara i hans tanke.

Han må betänka, huru Guds Son och Jungfruns Son, som är en Gud med Fadern och den Helige Ande, lidit, huru han tillfångatagits, kindpustats och bespottats, huru han gisslats ända in på revbenen, så att köttet rycktes bort vid gisselslagen, huru han smärtefull, med alla senorna åtskilda och genomstungna, hängde på korset, huru han ropade på korset och uppgav anden. Om han flitigt blåser på denna gnista, så skall han bliva varm, och jag skall då räcka honom mina bröst, d. v. s. de två dygder som jag hade: fruktan och lydnaden för Gud. Ty fast jag aldrig syndade, fruktade jag dock varje stund att jag genom ord eller gärning skulle förtörna min Gud.

Genom denna fruktan skall jag amma min son, d. v. s. ångern hos denne min vördare, för vilken du beder, så att han icke endast känner ruelse över att han gjort illa utan även fruktar straffet och fruktar att hädanefter förtörna min Son Jesus Kristus. Jag skall också amma hans vilja vid min lydnads bröst. Jag är ju den, som aldrig var olydig mot Gud. Därför skall jag i honom, när han blivit varm av min Sons kärlek, sända den lydnad, varmed han i allt lyder vad som bliver honom befallt.»

FÖRKLARING

Denne man var fru Birgittas frände och mycket världslig. Genom gudlig förmaning greps han av ånger och omvände sig. Han brukade säga: »Så länge jag avskydde ånger och bot, kände jag mig tyngd såsom av bojor. Sedan jag börjat bikta mig, känner jag mig så lättad och tillfreds i själen, att jag icke aktar på hedersbetygelser eller timliga förluster. Och intet är mig behagligt utom att tala och höra om Gud.» Efter att ha tagit Guds sakrament insomnade han i Herren, åkallande Jesu namn och sägande: »Ljuve Jesus, förbarma dig över mig!»

Jungfru Maria beder för en avliden, som vördat henne. Kristus säger henne, att de stiftelser, som hans efterkommande göra för hans själ, föga gagna honom, emedan de snarare göra dem av högfärd och för världslig heders skull än av from kärlek till Gud; dock skall hans pina lättas för Jungfruns böners skull.

Maria talar: »Välsignat vare ditt namn, min Son! Du är ärans konung och en mäktig herre; du förenar rättvisa med barmhärtighet. Din för mig så kära lekamen, som utan synd föddes och närdes i mitt sköte, har i dag invigts för denne avlidnes själ. Jag beder dig alltså, käraste Son, att den må lända hans själ till gagn. Förbarma dig över honom!»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, välsignade moder, av hela skapelsen, ty din barmhärtighet är gränslös. Jag är lik den man, som för det högsta pris köpte en liten åker, vid pass fem fot bred, vari det yppersta guld var förborgat. Denna åker är denne man. Han hade fem kroppsliga sinnen. Jag köpte och återlöste honom med mitt dyrbara blod. I honom fanns ett kostbart guld, nämligen den av min gudom skapade själen, vilken nu är bortförd ur kroppen, varav endast stoftet återstår.

Hans efterkommande äro lika en mäktig man, vilken går till domen och ropar till skarprättaren: 'Skilj med svärdet hans huvud från kroppen! Låt honom icke leva länge! Spara icke hans blod!' Så göra dessa, ty de gå liksom till domen, när de tillbörligt arbeta för sin faders själs frälsning. Dock ropa de till skarprättaren: 'Skilj hans huvud från kroppen!' Vem är denne skarprättare om icke djävulen, som skiljer den själ, vilken samtycker till honom, från hans Gud?

Åt honom ropa de: 'Skilj!', när de förakta ödmjukheten och göra det goda, som de göra, för högfärds och världslig heders skull mera än av gudlig kärlek. Genom högfärden skiljes nämligen huvudet, d. v. s. Gud, från människan; det förenas med henne genom ödmjukheten. De ropa även 'Må han icke leva länge!', när de icke bry sig om hans död utan blott tänka på att få hans gods. De ropa ock: 'Må hans blod icke sparas', när de icke bekymra sig om hans bittra pina eller hur länge han får dväljas i den, om de blott kunna fullkomna sin egen vilja. Hela deras tanke är förvisso inriktad på världen, och föga akta de på mitt lidande.»

Då svarade Jungfrun: »Jag har sett din stränga rättvisa, min Son, men till den talar jag icke utan blott till din hulda barmhärtighet. Förbarma dig över honom för min förböns skull, ty dagligen läste han min tidegärd till min ära! Tillräkna honom icke hans efterkommandes högfärd, som de utöva i hans namn, ty de glädja sig, men han gråter och pinas utan misskund.»

Sonen svarade henne: »Välsignad vare du, käraste moder! Dina ord äro fulla av sötma, ja sötare än honung. De framgå ur ditt hjärta, som är fullt av barmhärtighet, och därför hör man dem tala om misskund. Den, för vilken du beder, skall få trefaldig barmhärtighet för din skull. För det första skall han frälsas ur djävularnas händer, vilka

slita honom som omätliga korpar. Ty liksom fåglar, när de höra något skrämmande ljud, av fruktan släppa det rov, som de hålla i klorna, lämna det och fly, så skola djävlarne för din skull lämna hans själ och icke mera beröra eller ofreda henne.

För det andra skall han förflyttas från en svårare eld till en lättare. För det tredje skola heliga änglar hugsvala honom. Dock är han ännu icke helt frälst, och ännu behöver han hjälp. Du vet ju och ser all rättvisa i mig: att ingen kan ingå i lycksaligheten om han icke renas liksom guld i elden. Därför skall denne för dina böners skull helt befrias, när barmhärtighetens och rättvisans tid stundar.»

Kristus tager på sin moders förböner barmhärtigt emot en biskop, naken på goda gärningar men nyligen omvänd till ånger och till föresats att föra ett heligt liv; han ikläder honom barmhärtighet och gudomlig sötma samt undervisar honom hur han ödmjukt skall leva utan vinningslystnad och hur han med barmhärtighet och rättvisa må näpsa sina underordnade, när de fela.

BOK 6 - KAPITEL 22

Sonen talar: »Den prelaten, som du, min brud, beder för, har nu på trefaldigt sätt vänt tillbaka till mig. För det första såsom en naken man. För det andra som om han hölle ett svärd i handen. För det tredje som om han sträckte ut handen och både om förlåtelse. Därför skall även jag för min moders böner vända mig till honom och skynda honom till mötes såsom en moder, vilken återfunnit sin förlorade son. Ehuru mina apostlar offrat mig sina böner för honom, kunde de dock endast utverka en ringa nåd åt honom, ty alltsedan han antog min Kyrkas värdighet, har han stått mig emot och icke förestått Kyrkan som en god förman. Nu vill jag emellertid kläda honom, så att han icke är naken. Vad är hans nakenhet om icke hans fåtaliga goda gärningar?

Dessa goda gärningar skulle kläda hans själ med dygder, men nu står hon naken i min åsyn, ehuru hon förefaller honom själv vara klädd. Jag skall nu giva honom hjälp för min moders och mina helgons böners skull, så att han kan klädas och iföras en dräkt, ty han kom naken till mig. Ja, han kom naken till mig, när han tänkte så inom sig: ' Jag har intet gott av mig själv, jag kan intet gott utan Gud, jag är icke värdig något gott. Om jag visste, hur jag kunde behaga Gud och vad som är välbehagligt för honom, så skulle jag gärna göra det, även om jag måste dö.' Genom en sådan tanke kom han naken till mig, och därför skall jag skynda emot honom och kläda honom.

Han hade även ett svärd i händerna, när han betraktade min doms stränghet och

sade till sig själv: 'Guds dom är outhärdlig och omöjlig att undfly; därför vill jag gärna göra allt det Gud vill av mig, och jag är med min vilja redobogen att följa hans vilja, ty jag har inga goda verk; må det alltså gå efter hans vilja och icke enligt min'. Denna tanke och denna vilja togo min stränghets svärd från honom och bragte min barmhärtighet till honom. För det tredje sträckte han ut handen, när han tänkte så inom sig: 'Jag vet med mig, att jag har syndat övermåttan och är värd att dömas. Dock förtröstar jag på din godhet, Herre Gud, och hoppas på hjälp ifrån dig. Du stötte ju icke tillbaka förföljaren Paulus och föraktade icke synderskan Magdalena. Därför vänder jag mig till dig, o Herre, på det att du må handla mot mig enligt din stora godhet och barmhärtighet.'

För denna tankes och denna åstundans skull vill jag räcka honom min barmhärtighets hand, och jag vill skänka honom förökad sötma, om han blott manligen fullbordar de tre ting varom jag nu skall tala. Han bör nämligen förjaga all högfärd och allt skryt och antaga sann ödmjukhet. För det andra må han avlägsna all vinningslystnad från sitt hjärta och äga det timliga, som förunnas honom, såsom en god förvaltare, vilken kan avlägga räkenskap för sin herre. För det tredje må han taga sig i akt, så att han icke förgäter sina och sina underordnades synder utan rättar dem med rättvisa och barmhärtighet, i det han betraktar mina gärningar, jag som av barmhärtighet tog mig an publikaner och skökor och som av rättvisa försmådde de högmodiga.

Måne det icke står skrivet, att en man kom till mig och sade: 'Mästare, jag vill följa dig vart du går', men att jag svarade honom: 'Nej, ty rävarna ha kulor?' Och varför försmådde jag honom, om icke emedan jag såg hans hjärta och vilja, att han ville hava ära och uppehälle utan arbete? Därför blev han rättvisligen avvisad från mig. Så må även denne göra. Ty mot varje syndare, som kommer till honom, ödmjukande sig, visande tillbörlig bättring och bedjande om förlåtelse, må han bevisa barmhärtighet.

Den, som han finner vilja framhärda i sin synd och icke bättra sig, honom må han på ett måttfullt och klokt sätt straffa kroppsligen eller ålägga honom böter. Han må dock akta sig, så att han icke ålägger detta bötesstraff av vinningslystnad utan av kärlek och rättvisa, och han må göra ett sådant bruk av penningarna, att han kan avlägga en god räkenskap inför Gud: penningarna må rättvist och barmhärtigt avkrävas brottslingen samt visligen användas till ett gudligt ändamål.

Men om den, som en gång har ådömts penningstraff, ändå icke vill komma till besinning, så må han beröva honom inkomsten och det höga ämbetet, så att syndaren får stå där med skammen såsom en åsna, vilken tror sig hava en hög värdighet när hon bär en guldsadel men är ett oskäligt djur såsom förut, sedan guldsadeln tagits bort. Så skall jag, allas Skapare, göra: jag vill först bestraffa människan med timlig sorg och sjukdom och sådant som går hennes vilja emot, och om hon då icke vill bättra sig, skall jag taga

min barmhärtighet från henne och låta henne stanna i den pina, som rättvisligen beretts åt henne.»

Jungfru Maria uppenbarar sig för bruden, som beder för en hög herre, och hon liknar honom vid en rövare. Kristus berättar för henne om hans svåra synder, och dock bevisar han honom, för hennes böners skull, tre nådegåvor. Han ger honom nämligen en andlig läromästare, insikt om det svåra eviga straffet och det rätta hoppet om barmhärtighet jämte klok fruktan.

BOK 6 - KAPITEL 23

Maria talar till Sonen och säger: »Välsignad vare du, min Son! Jag beder, att du måtte visa misskund mot den rövaren, för vilken din brud beder och gråter.» Sonen svarar: »O moder, varför beder du för honom? Han har ju begått tre rov. För det första har han rånat mina änglar och utvalda. För det andra har han rövat många människors kroppar, ty han skilde deras själar från kropparna, förrän tiden var inne. För det tredje har han plundrat många oskyldiga människor på deras gods. Han har för det första rånat änglarna, ty själarna av många, som skulle ha upptagits i änglarnas sällskap, skilde han därifrån, emedan han med liderliga ord och onda gärningar och exempel gav dem tillfälle till det onda och drog dem därtill och emedan han tålde de onda i deras ondskas, ehuru han rättvisligen bort straffa dem.

För det andra befallde han i sin vrede, att många oskyldiga skulle dräpas. För det tredje tillvällade han sig orättmätigt de oskyldigas gods och lade odrägliga skatter på de elända. Jämte dessa tre ting har han tre andra onda ting. För det första omåttlig världslig vinningslystnad. För det andra ett oåterhållsamt liv, ty ehuru han lever i äktenskap, håller han dock icke detta av gudfruktig kärlek utan för att tillfredsställa sin lusta. För det tredje har han högmod, så att han icke räknar någon för sin like. Se, sådan är den som du beder för. Du ser all rättvisa i mig och vad var och en tillkommer.

När Jakobs och Johannes' moder trädde fram till mig och bad, att den ene av dem skulle få sitta vid min högra sida och den andre vid min vänstra sida, svarade jag henne icke då, att den som arbetat mer och ödmjukat sig mer, han skall få sitta vid min högra och min vänstra sida? Hur skulle det alltså kunna tillkomma någon att sitta hos mig och vara med mig, om han intet arbetar med mig eller för mig utan snarare emot mig?»

Modern svarade: »Välsignad vare du, min Son, full av all rättvisa och barmhärtighet! Jag ser din rättvisa, förfärlig som en eld, stark som ett berg; och ingen

vågar nalkas den. Å andra sidan ser jag din milda barmhärtighet, och till den, min Son, talar jag, och till den framträder jag. Ty fastän jag har någon liten rättvisa att andraga inför dig å rövarens vägnar, kan han dock ingalunda räddas därigenom, såframt icke din stora barmhärtighet kommer emellan. Han är förvisso lik ett barn, som, ehuru det har mun, ögon, händer och fötter, dock ej kan tala med munnen eller med synen skilja mellan elden och solens klarhet eller gå med fötterna och arbeta med händerna. Sådan är denne rövare.

Han växte ju från födelsen upp till djävulens verk. Hans öron blevo förhårdade till att höra det goda, hans ögon blevo skumma till att betrakta det framtida, hans mun stängdes för ditt lov, och hans händer blevo alldeles försvagade till att verka det goda för Gud, så att all dygd och all godhet var såsom död för honom. Dock stod han med en fot såsom i två steg.

Denna fot var hans önskan och tanke, i det han tänkte och önskade sålunda: 'O att jag funne någon, som sade mig, hur jag skall kunna bättra mig och hur jag skall kunna blidka min Gud, ty även om jag måste dö, skulle jag gärna göra det'. Det första steget var, att han ständigt fruktade och betänkte, hur hård den eviga pinan är. Det andra steget var smärtan över att förlora himmelriket. Alltså, min ljuvaste Son, förbarma dig över honom för din godhets skull och för mina böner, jag som burit dig i mitt moderliv!»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, ljuvaste moder! Dina ord äro fulla av vishet och rättvisa, och emedan all rättvisa och barmhärtighet är i mig, har jag redan vedergällt rövaren med tre goda ting för de tre goda ting som han bevisade mig. Ty emedan han hade föresats att bättra sig, skickade jag honom min vän, som visade honom livets väg. För det andra goda tinget, nämligen hans ständiga tanke på det eviga straffet, gav jag honom en större förståelse av den eviga pinan än han förut hade haft, så att han förstår i sitt hjärta, hur bitter den eviga pinan är. För det tredje goda tinget, nämligen hans smärta över att förlora himmelriket, har jag upplyst hans hopp, så att han nu hoppas på ett riktigare sätt än tidigare och fruktar mig på ett visare och klokare sätt än förr.»

Då talade modern åter: »Välsignad vare du, min Son, av alla skapade varelser i himmelen och på jorden för att du i din rättvisa gengäldat rövaren dessa tre ting. Därför beder jag nu, att du värdigas giva honom även din barmhärtighet, ty du gör intet utan barmhärtighet. Bevisa honom alltså i din misskund en nåd för mina böners skull och en annan för din tjänares skull, som beder mig att bedja för rövaren, och en tredje nåd för min dotters, din bruds, tårars och böners skull!»

Sonen svarade henne: »Välsignad vare du, käraste moder, änglarnas fru och alla andars drottning! Dina ord äro mig ljuva såsom det yppersta vin, angenämare än allt som

kan tänkas och beprövade i all vishet och rättvisa. Välsignad vare ock din mun och dina läppar, varifrån all misskund går fram till de elända syndarna! Du prisas såsom barmhärtighetens moder och är det, ty du skådar allas elände och beveker mig till barmhärtighet. Begär alltså vad du vill! Din kärlek och din bön kan icke vara förgäves.»

Då svarade modern: »Min Herre och min Son, denne rövare är stadd i stor fara. Han står nämligen med en fot såsom i två steg. Giv honom därför, på det att han må kunna stå fastare, det som är mig allra kärast, nämligen din allraheligaste lekamen, som du utan någon begärelse antagit av mig och fogat till din gudom! Denna din lekamen är de sjukas bästa hjälp; den ger de blinda synen, de döva hörseln, de lama gången och händerna arbetsförmåga.

Den är även det starkaste och angenämaste plåster; de sjuka tillfriskna snabbt därav. Giv den alltså åt honom, så att han må känna sig hjälpt och fröjdas åt den med kärlekens glöd. För det andra beder jag, att du värdigas visa honom, vad han skall göra och hur han skall kunna behaga dig. För det tredje beder jag, att ro måtte förunnas honom från hans köttsliga brand, för deras böner, som anropa dig för hans skull.»

Sonen svarade: »Käraste moder, dina ord äro ljuvliga som honung i mina öron, men emedan jag är rättvis och icke kan neka dig något, vill jag som en vis herre rådgöra med mig själv angående din bön, icke emedan någon förändring försiggår i mig eller emedan du icke ser och vet allt i mig; nej, endast för min här närvarande bruds skull dröjer jag, på det att hon må förstå min vishet.»

Kristus säger, att om den ovannämnde rövaren vill taga altarets sakrament, så må han dessförinnan hava förkrosselse över de begångna synderna och vilja att bättra sig och att icke mera synda utan förbliva i det goda. Han visar även andra botemedel, genom vilka denne kan försona sig med Gud, änglarna, helgonen och nästan, och säger, att han skall straffas hårt, om han icke gör så.

BOK 6 - KAPITEL 24

Maria talade: »Välsignad vare du, min Son, ärans konung och änglarnas! Jag beder dig ännu en gång för rövaren.» Sonen svarade: »Välsignad vare du, käraste moder! Liksom din mjölk flöt in i min mandoms lekamen och styrkte alla mina lemmar, så tränga dina ord in i mitt hjärta och förnöja det, ty all din bön sker med klokhets och all din vilja gäller barmhärtighet. Därför vill jag för din kärleks skull bevisa rövaren misskund.»

Modern svarade: »Giv honom då, käraste Son, det som är mig kärast, nämligen din lekamen och din nåd, ty denne rövare hungrar och är tom på det goda. Giv honom nåd, så att hans syndiga hunger måtte borttagas, så att han måtte stärkas från sin sjukdom och så att hans vilja, som hittills varit trög i din kärlek, måtte upptändas till goda ting!»

Sonen svarade: »Liksom det barn, vilket man berövar maten, snart dör till kroppen, så kan denne, som från sin barndom blivit närd av djävulen, icke leva upp igen, såframt han icke födes med min kost. Om han därför åstundar att taga min lekamen, om han önskar att vederkvickas av dess söta frukt, så må han med dessa tre dygder träda fram till mig, nämligen med sann förkrosselse över de begångna synderna, med vilja att bättra dessa synder och med vilja att icke mera göra det onda utan förbliva i det goda. Men på deras böner, som bedja för honom, svarar jag dig, att rövaren skall göra det som jag nu säger honom, om han verkligen söker frälsningen.

Emedan han fördristat sig att stå emot ärans konung, må han nu, för att försona brotten, försvara min heliga Kyrkas tro och ända till döden ägna sitt liv åt att skydda den, så att liksom han förut av alla sina krafter arbetat för världens heder och för en timlig herres gagn, han nu må arbeta på att min tro utbredes och Kyrkans och trons fiender kuvas samt med sitt ord och sitt exempel draga alla, som han kan, till mig, liksom han förut, när han arbetade för världen, drog dem ifrån mig. Jag försäkrar dig, att om han än icke gör mera än binder sin hjälm för min heder och tager skölden på armen med avsikt att strida för den heliga tron, så skall det tillräknas honom som gärning, om han bliver kallad i detta ögonblick. Och även om fienderna nalkas, skall ingen kunna skada honom. Därför må han arbeta tappert, ty han har en mäktig herre, när han har mig.

Han må manligen arbeta, ty en dyrbar lön skall givas honom, nämligen det eviga livet. - Men emedan han bedrövat änglarna och helgonen och skilt kropparna från själarna, må han varje dag under ett helt år låta läsa en mässa till alla helgon varhelst det synes honom gott och giva den mässförrättande prästen hans lön, på det att de kränkta helgonen och änglarna måtte blidkas genom detta offer och vända sina ögon till honom, ty de försonas genom detta offer, när min kropp, som är ett konungsligt offer, offras och förtäres med kärlek och ödmjukhet. - Sedan må han, emedan han rövat andras gods och förorättat änkor och faderlösa, återgiva allt det som han vet sig orättmätigt hava, ödmjukt bedjande de förorättade, att de barmhärtigt förlåta honom. Och emedan det icke är honom möjligt att gottgöra allt vad han brutit, må han i någon kyrka, där det synes honom mest passande, för egna kostnader låta bygga ett altare, varest man dagligen, ända till världens slut, må fira en mässa för dem, som han tillfogat skada.

Och på det att denna inrättning må äga bestånd, må han giva en så stor inkomst till detta altare, att en ständigt mässförrättande kaplan kan livnära sig därav. - Emedan

ödmjukhet var honom fjärran, må han ödmjuka sig så mycket han kan och ingå fred och förlikning med dem som han förtörnat, såsom det lämpligen kan ske.

Och om han någon gång hör de synder och brott han begått klandras eller berömmas av några, så må han icke förmäta försvara dem och icke heller glatt skryta med dem, utan ödmjukt tänka och säga: 'Sannerligen, mycket behagade mig synden, vilken dock till intet gagnade mig. Jag förbröt mig i min förmäthenhet; om jag velat, hade jag mycket väl kunnat taga mig i akt. Bröder, bedjen därför Herren, att han nu måtte giva mig den ande, med vars hjälp jag kan stå emot sådant och manligen bättra de synder jag begått!' - Men emedan han på mångfaldigt sätt förtörnat mig genom sin kättja, må han med förnuftig återhållsamhet tygla sin kropp.

Om han hör dessa mina ord och fullkomnar dem i gärning, skall han frälsas och vinna det eviga livet. Om han icke gör det, skall jag utkräva räkenskap för hans synder ända till den yttersta skärven, och emedan jag låtit säga honom detta, skall han få bittrare pina än han eljest skulle ha fått.»

Tre år efter det att bruden haft denna uppenbarelse säger Kristus henne, att om icke nämnde rövare skyndsamt bättrar sig, skall han snart såsom den uslaste rövare ådömas ett förfärligt straff beträffande sin avkomma och sitt gods och även sin själ. Detta gick också i uppfyllelse, ty han ville icke bättra sig.

BOK 6 - KAPITEL 25

Guds Son talade till bruden: »Angående rövaren sade jag dig förut en vacker sång och det vackraste botemedel, men nu säger jag icke en sång om honom utan klagan och verop. Om han icke skyndsamt vänder sig åt andra sidan, skall han känna min förfärliga rättvisa. Ty hans dagar skola förkortas, hans säd skall ej bära frukt, hans hopsamlade rikedomar skola andra röva, och han själv skall dömas såsom den uslaste rövare och såsom en olydig son, vilken föraktat sin faders förmaningar.»

Bruden beder för en konung, och Kristus säger henne, att denne må arbeta på att i sitt rike, på råd av rättfärdiga och visa andliga män, återuppbygga Jerusalem, d. v. s. Kyrkans och den katolska trons, murar, vilka nu så att säga rasat andligen; murarna beteckna härvidlag de kristnas gemenskap och tempelkärilen prästerna och munkarna.

Sonen talar: »Han, som har blivit min lem från att förut ha varit djävulens lem, må arbeta såsom de, vilka uppbyggde Jerusalems murar, arbetade på att återställa den i glömska fallna Guds lag och samlade de bortförda heliga kärnen till Guds hus. Nu klagar jag över tre ting. För det första över att Jerusalems mur är nedriven. Vad är Jerusalems, d. v. s. min Kyrkas, mur om icke de kristnas kroppar och själar? Av dem bör ju min Kyrka uppbyggas.

Hennes mur har nu rasat, ty alla söka att fullkomna sin vilja och icke min. De vända bort sina ögon från mig och vilja icke höra mig, när jag ropar till dem. Mina ord äro dem tunga att bära, mina gärningar värdelösa, min pina avskyvärd att tänka på och min levnad odräglig och omöjlig att efterlikna. För det andra klagar jag över att redskapen i mitt hus blivit bortförda till Babylon.

Vad är min Kyrkas redskap och mångahanda käril om icke prästernas och munkarnas vandel och inrättning av sitt liv? Deras goda livsföring och prydnad är bortförd från mitt tempel till världens högmod och till den egna viljan och förnøjelsen. Min vishet och lära är dem värdelös och mina bud mödosamma, de svika det löfte de givit mig, de kränka min lag och mina vänners, deras föregångares, bestämmelser samt hava sina egna påfund till lag. För det tredje klagar jag över att mina tio budords lag är borttappad. Måne det icke läses i mitt evangelium, att när en frågade mig: 'Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?', så svarade jag honom: 'Iakttag mina bud', som nu äro borttappade och förgätna.

Därför må den konung, för vilken du beder, sammankalla andliga män, visa i min visdom, och dem, som hava min Ande, spörja dem till råds samt enligt deras råd noggrant utforska, hur min Kyrkas mur skall kunna återuppbyggas i de kristna, hur Gud skall kunna bevisas heder, den rätta tron blomstra, den gudliga kärleken upptändas och mitt lidande inpräglas i människornas hjärta. Han må även utforska, hur kärilen i mitt hus må kunna återställas i sitt forna tillstånd, i det att prästerna och munkarna lämna sitt övermod och antaga ödmjukheten, de oåterhållsamma älska kyskheten, de vinningslystna och världsliga avhålla sig från alltför stor världslig begärelse, så att de kunna lysa såsom ljus för andra.

Han må även tappert och visligen arbeta på att mina bud må älskas ivrigare. Han må sammankalla rättfärdiga kristna, på det att han med deras hjälp må andligen återuppbygga det nedbrutna. I sanning, min Kyrka har vikit så långt bort ifrån mig, att om icke min moders böner hjälpte henne, så skulle det icke finnas hopp om barmhärtighet. Men bland alla lekmannastånd ha riddarna värre än andra avfallit från

mig. Dessa avfällingars fara och straff ha förut visats dig.»

Kristus förbjuder bruden att höra nytt om de världsligas gärningar och de förnämas strider men säger, att hon må betrakta Guds verk, vilka äro häpnadsväckande och underbara. Han förebrår även dem, som endast syfta till rikedomar, ära och njutningar, och säger, att de aldrig skola ingå i det land, som flyter av mjölk och honung, d. v. s. i den himmelska äran, om de icke omvända sig och leva rättfärdigt enligt sin ställning; däremot skola de rättfärdiga ingå och jubla.

BOK 6 - KAPITEL 27

Varför lyster det dig att höra om världsliga människors gärningar och de förnämas strider, och varför sysselsätter du dig med att höra så fåfängliga ting, när jag är allas Herre och ingen lust är värd att älskas utan mig? Om du ville höra om höga herrars bedrifter och betrakta storverk, så borde du förvisso betrakta och höra mina gärningar, som äro ofattliga för förståndet, häpnadsväckande för tanken och underbara att höra. Ehuru djävulen rör världens herrar efter sin vilja och ehuru de genom min lönnliga rättvisa ha framgång, är jag dock deras Herre, och de skola dömas efter min dom.

De ha börjat en ny lag emot min lag, ty hela deras bekymmer går ut på hur de kunna hedras av världen, hur de kunna förvärva rikedomar, hur de kunna fullborda sin vilja och låta sin släkt komma till anseende. Därför svär jag vid min gudom och mandom, att om de dö i sådant tillstånd, så skola de aldrig ingå i det land, som liknelsevis lovades åt Israels barn och som flöt av mjölk och honung, nej icke mera än de, som åtrådde köttgrytorna och dogo en plötslig död, ty liksom dessa dogo en kroppslig död, så skola de dö en själens död.

Men de, som göra min vilja, skola ingå i det land, som flyter av mjölk och honung, nämligen i den himmelska äran, nedanför vilken det ej finnes jord och ovanför vilken det ej finnes himmel; jag, allas Skapare och Herre, är nedanför och ovanför, utanför och innanför, ty jag fyller allt, och jag skall mätta mina vänner med sötma, icke med honungens sötma utan med outsäglig och underbar ljuvlighet skall jag fylla dem, så att de icke åtrå någonting annat än mig, icke behöva någonting annat än mig, vari allt gott är. Detta goda skola mina ovänner aldrig få smaka, om de icke omvända sig från sin ondska. Om de betänkte vad jag gjort för dem, om de betraktade vad jag har givit dem, skulle de aldrig reta mig till vrede så. Jag gav dem nämligen alla nödvändiga och åtråvärda ting, att de skulle hava dem med måtta; jag tillät dem att på måttfullt vis hava ära, vänner och nöjen.

Den som åtnjuter ära och tänker så: 'Emedan jag åtnjuter ära, vill jag bete mig ärofullt enligt min ställning. Jag vill visa min Gud vördnad, icke förtrycka någon, omhulda de ringa och älska alla', en sådan människa behagar mig i sin ära. Den som har rikedomar och tänker så: 'Emedan jag har rikedomar, skall jag icke taga någons tillhörigheter orättfärdigt, icke tillfoga någon orätt, taga mig i akt för dödssynd och bistå de fattiga', en sådan människa är mig välbehaglig i sin rikedom.

Den som har jordisk lust och tänker så: 'Mitt kött är svagt och jag har intet hopp om att kunna leva avhållsamt; därför vill jag icke, när jag nu har en laglig hustru, åtrå flera utan taga mig tillvara för all osedlighet och alla oordnade drifter', en sådan människa kan behaga mig.

Men de flesta sätta nu sin lag framför min lag, ty i sin ära vilja de icke hava några över sig, av sina rikedomar kunna de aldrig mättas, och i sin lusta vilja de överskrida mått och lovärd förordning. Därför skola de, om de icke bättra sig och slå in på en annan väg, icke ingå i mitt land, där andlig mjölk och honung, nämligen ljuvlighet och mättnad, finnes. De, som undfå detta, komma icke mera att åtrå något annat och icke heller att behöva något annat än det de hava.»

En avlidens själ fördömes av Kristus för sina svåra synder och för att hon icke sörjt över Kristi sår och pina. Denna själ liknas vid ett dödfött foster och jämföres med dem, som illvilligt följde Kristus vid hans predikan, och med dem, som korsfäste honom och bevakade hans grav.

BOK 6 - KAPITEL 28

En stor härskara syntes stå inför Gud. Han talade till den och sade: »Se, denna själ är icke min. Hon kände icke större ömkan med såret i min sida och i mitt hjärta än om hennes oväns sköld skulle genomborras. Såren i mina händer aktade hon icke mera än om ett tunt kläde skulle sönderrivas, och såren i mina fötter föreföllo henne så mjuka, som om hon såge ett mjukt äpple sönderskåras.»

Sedan talade Herren till själen och sade: »Du frågade ofta under din levnad, varför jag, Gud, lekamligen dog. Nu frågar jag emellertid dig, varför du, elända själ, dött?»

Hon svarade: »Emedan jag icke älskade dig». Och Herren svarade själen: »Du var för mig som ett dödfött barn för sin moder. Hon

lider ju icke mindre smärta för ett sådant barn än för det, som levande framgår ur hennes sköte. Se, jag har återlöst dig med lika högt pris och med lika bitter pina som något av mina helgon, ehuru du brytt dig föga därom. Men liksom det dödfödda barnet icke har någon sötma av moderns spenar, någon tröst av hennes ord eller någon värme av hennes bröst, så kände du aldrig någonsin mina utvaldas utsägliga sötma, ty din egen sötma behagade dig.

Nu skall du aldrig höra mina ord till din hugnad, ty din muns ord och världens behagade dig, och min muns ord voro dig bittra. Du skall aldrig känna min kärlek och godhet, ty du var kall som is till allt gott. Gå därför till den plats, dit dödfödda foster brukas kastas; där skall du evärdligen leva i din död, eftersom du icke velat leva i mitt ljus och mitt liv.»

Sedan talade Gud till härskaran: »O mina vänner, om än alla stjärnor och planeter förvandlades till tungor och om än alla helgon både mig därom, skulle jag dock icke låta den vederfaras barmhärtighet, som enligt tillbörlig rättvisa bör dömas. Denna själ var lik tre slags människor. För det första dem, som följde mig när jag predikade men gjorde det av ondska, nämligen för att av mina ord och handlingar finna tillfälle att anklaga och förråda mig. De sågo mina goda verk och järtecken, vilka ingen kunde göra utom Gud. De hörde min vishet och funno mitt liv vara lofvärdt, och dock avundades de mig och kände vrede mot mig i sin själ. Varför? Jo, emedan mina gärningar voro goda och deras onda och emedan jag icke samtyckte till deras synder utan skarpt tadelade dem. Sålunda följde denna själ mig visserligen med sin kropp men icke av gudlig kärlek utan endast för att människorna skulle se det.

Hon hörde mina gärningar och såg dem med ögonen men kände vrede över dem; hon hörde mina bud och begabbade dem. Hon förnam min godhet och trodde den ej. Hon såg mina vänner göra framsteg i det goda och avundades dem. Varför? Jo, emedan mina och mina utvaldas ord voro emot hennes ondska, mina bud och maningar emot hennes lusta, min kärlek och lydnad emot hennes vilja. Dock sade hennes samvete henne, att jag borde hedras över allting. Av stjärnornas rörelse, jordens frukt och andra tings inrättning förstod hon, att jag var alltings Skapare. Och ehuru hon visste detta, vredgades hon över mina ord, emedan jag klandrade hennes dåliga gärningar.

För det andra var hon lik dem, som dödade mig. De sade till varandra: 'Låtom oss oförskräckt döda honom, ty han skall ingalunda uppstå'. Jag sade på förhand till mina lärjungar, att jag skulle uppstå på tredje dagen, men mina ovänner, världens älskare, trodde ej att jag skulle uppstå med rättvisa, ty de sågo blott min utvärtes mandom, men min fördolda gudom sågo de ej. Därför syndade de i sin fräcka förmäthenhet och förgrepo sig på mig liksom med rättvisa, men om de hade vetat att jag var Gud, hade de aldrig

dräpt mig. Så tänkte även denna själ. 'Jag skall tillfredsställa min lusta, såsom det lyster mig', tänkte hon. 'Jag skall oförskräckt döda honom med min vilja och med de gärningar, som behaga mig, ty vad skulle detta skada mig, och varför skall jag avhålla mig? Han skall ju icke stå upp till dom. Han dömer icke efter människornas gärningar. Ty om han skulle döma så strängt, hade han icke återlöst människan, och om synden vore honom så förhatlig, skulle han icke så tåligt uthärda syndarna.'

För det tredje var han lik dem, som bevakade min grav. De beväpnade sig och satte vakt för graven för att jag icke skulle uppstå, i det de sade: 'Låtom oss hålla noggrann vakt, att han ej må uppstå, ty då måste vi kanske tjäna honom'. Så gjorde denna själ. Hon beväpnade sig nämligen med syndens hårdhet, och hon bevakade noggrant min grav, d. v. s. mina utvaldas umgängelse, vari jag vilar; hon aktade noga på, att icke mina ord och deras förmaningar skulle nå henne, i det hon tänkte: 'Jag vill taga mig till vara för dem, så att jag icke hör deras ord. Ty kanske gripes jag då av några gudliga tankar, så att jag lämnar min invanda lusta; kanske får jag höra det, som misshagar min vilja.' Och så drog hon sig av ondska bort från dem, till vilka hon i kärlek bort sälla sig.»

FÖRKLARING

Denne man var en ädling. Han bekymrade sig föga om Gud, och vid bordet smädade han Guds helgon. Han dog av nysattack utan sakrament. Fru Birgitta såg hans själ stå inför domen. Domaren sade till själen: »Du talade som du ville och gjorde som du kunde.

Därför höves det dig nu att tiga och höra.

Svara mig alltså, så att denna min brud hör det (själv vet jag ju allting)! Månne du icke hört vad jag sade: 'Jag vill ej syndarens död utan hans omvändelse'? Varför har du då icke vänt tillbaka till mig, när du kunde det?»

Själen svarade: » Jag hörde nog, men jag brydde mig icke om det».

Domaren sade åter: »Månne jag icke har sagt: 'Gån, I fördömda, till elden, och kommen, I välsignade!' Varför skyndade du då icke till välsignelsen?»

Själen svarade: » Jag hörde det nog, men jag trodde det ej».

Åter sade domaren: »Månne du icke har hört, att jag, Gud, är rättvis och en fruktansvärd domare, som dömer för evigheten? Varför fruktade du då icke den kommande domen?»

Själen svarade: »Jag hörde nog, men jag älskade mig själv och täppte till mina öron för att icke höra domen; jag förhärdade mitt hjärta för att icke behöva tänka på sådant».

Domaren sade: »Därför är det nu rättvist, att bedrövelse och skam skola öppna ditt förstånd, eftersom du icke velat förstå, när du kunde».

Så bortfördes själen från domen och jämrade sig och skrek: »Ve, ve! Vilket förfärligt straff! När skall slutet komma?» Genast hördes en röst: »Lika litet som alltings begynnelse har något slut skall du få något slut.»

Bruden befaller att oftare anamma Kristi lekamen, vilken betecknas med det manna, som på fädernas tid regnade i öknen, och med änkans mjöl, som livnärde profeten. Kristus talar även om de stora dygder och nådegåvor, vilka genom denna kommunion komma den fromt mottagande själen till del.

BOK 6 - KAPITEL 29

Jag är din Gud och Herre, vars röst Moses hörde i busken och Johannes vid Jordan. Jag vill, att du från och med denna dag mottager min lekamen oftare. Den är nämligen det läkemedel och den föda, varav själen styrkes och den, som är sjuk till själen eller svag i dygderna, vederkvickes. Måne det icke är skrivet, att profeten sändes till en kvinna, som närde honom med helt litet mjöl, vilket icke minskades, förrän det föll regn på jorden? Jag kan liknas vid den profeten. Min lekamen är det mjölet. Den är själens föda och förtäres eller minskas icke utan livnär själen och tryter aldrig.

Den kroppsliga födan har ju tre kännetecken. För det första tuggas den och smälter. För det andra förintas den. För det tredje mättar den till en tid. Men min föda tuggas och förbliver otuggad; för det andra förintas den icke utan förbliver densamma; för det tredje mättar den icke blott till en tid utan för evigt. Denna föda förebådades i mannat, som det gamla förbundets fäder åto i öknen.

Den är det kött, som jag utlovade i evangeliet och som mättar till evig tid. Liksom den sjuke genom kroppslig föda får ökade kroppskrafter, så får alltså var och en, som med god avsikt tager denna min lekamen, ökad andlig styrka. Den är det starkaste läkemedel, och den ingår i själen och mättar henne. Den är fördold för kroppens sinnen men uppenbar för själens förståelse. Denna föda är smaklös för de onda, vilka endast finna de timliga tingens sötma vara välsmakande, vilkas ögon endast se det som lyster dem och vilkas förstånd endast urskiljer deras egen vilja.»

Kristus befaller bruden, att hon helt skall dana sin vilja efter Guds vilja såväl i medgång som i motgång. Viljan jämföres med roten av ett träd; om den är god, så är

trädet gott, och då bär själen god frukt. Men om den är ostadig, då gnages den av mullvaden, d. v. s. av djävulen, och själen blir fylld av motgångarnas vind eller torkar bort i solens glöd, d. v. s. i den fåfänga kärleken till världen.

BOK 6 - KAPITEL 30

Sonen talade till bruden: »Ehuru jag vet allting, må du dock med dina egna ord säga mig, hurudan din vilja är». Genast svarade å brudens vägnar den ängel, som var given henne till en beskyddare: »Hennes vilja är såsom det läses: 'Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden'.»

Herren svarade: »Det är detta som jag kräver och vill; detta är den tjänst, som är mig allra välbehagligast. Du, min brud, bör alltså vara såsom ett väl rotfast träd, vilket ej behöver frukta för tre kommande onda ting. För det första kan trädet ej undergrävas av mullvaden, om det är väl rotat. För det andra kullslås det ej av vindarna. För det tredje torkar det icke bort i solens glöd.

Detta ditt träd är din själ. Hennes förnämsta rot är den goda, efter Guds vilja danade viljan. Från denna viljans rot utgå lika många dygder som det finns rötter i trädet. Den förnämsta roten, varifrån de andra rötterna grenat ut sig, bör vara stark och tjock och dessutom djupt rotad i jorden. Sålunda bör din vilja vara stark i tålmodet, tjock i den gudliga kärleken, djupt rotad i den sanna ödmjukheten. Om din vilja är rotfast på detta sätt, behöver den icke frukta mullvaden.

Vad betecknar mullvaden, som kryper under jorden, om icke djävulen, vilken osynlig strövar kring själen och oroar henne? Om viljan är ostadig och i avsaknad av tålmod, gnager han sönder dess rot med sina bett och klyver den, i det han sänder in onda begär och tankar i ditt hjärta, förleder din vilja till mångahanda ting och kommer dig att åtrå något, som är emot min vilja. När så den förnämsta roten är skadad, skadas alla de andra rötterna, och stammen förtorkar. Detta betyder, att om din vilja och ditt begär bli fördärvade, då befläckas även de andra själsförmögenheterna och misshaga mig.

Ja, för den onda viljans skull vore du (såframt den ej förbättras genom bot) värd att underkastas djävulens herravälde, även om viljan ej förverkligas i gärning. Om viljans rot däremot är stark och tjock, då kan mullvaden visserligen gnaga men ej sönderskära, och efter gnagningen växer roten ånyo till och blir starkare.

Om din vilja alltså städse är stark i motgångar och medgångar, så kan djävulen visserligen gnaga den, d. v. s. ingiva onda tankar, men om du står emot dem och ej

samtycker med din vilja, så lända de dig icke till straff utan de skola, för ditt tålmodskull, lända dig till desto större förtjänst och till dina dygders fullkomning. Om det till äventyrs skulle hända dig, att du genom otålighet eller någon oförutsedd händelse faller i synd, stå då raskt upp igen genom ånger och botgöring, så skall jag förlåta dina synder samt giva dig tålmod och styrka att härda ut under djävulens ingivelser.

För det andra behöver icke trädet, om det är väl rotat, frukta vindarnas anlopp. Detta betyder, att om din vilja rättar sig efter min vilja, så behöver du icke göra dig bekymmer över världsliga motgångar, vilka äro såsom en vind, utan tänka för dig själv: 'Måhända gagnar det mig att lida vedervärdigheter'. Du bör icke bliva bedrövad över det förakt och den smälek du får lida, ty jag kan upphöja och nedtrycka vem jag vill. Du bör heller icke sörja över kroppens lidande, ty jag kan slå och hela och jag gör ingenting utan orsak. Den, vars vilja är emot mig, han lider här i denna världen, emedan han icke kan förverkliga det han vill, och därtill skall han i det kommande livet straffas för sin onda vilja. Men om han antvordade sin vilja åt mig, då skulle han lätt fördraga allt som inträffade.

För det tredje behöver ett väl rotat träd icke frukta den starka solvärmen, d. v. s. de, vilkas vilja är fullkomnad, förtorka icke i sin Gudskärlek för världskärlekens skull och dragas icke bort från Gudskärleken av någon ond ingivelse. Men de, som äro ostadiga, deras själar föras snabbt bort från det goda, de påbörjat, och från Gudskärleken, antingen genom djävulens frestelse eller genom någon världslig motgång eller genom kärlek till världen; ja så går det, emedan de onyttigt åtrå det fåfängliga.

Den mannen, som du tänker på, är icke något gott träd. Hans förnämsta rot är brusten, nämligen 'Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden'. Han tog på sig det återhållsamma livets stränghet, men kärlekens glöd falnade hos honom. Jag hjälpte honom för min moders böners skull, ty han hade tre ting: fattigdom på gods, sjukdom i lemmarna och brist i vetandet. Det var min vilja, att om han tåligt härdat ut i dessa tre, så skulle han ha fått evigt överflöd, evig hälsa och skönhet och även kunskapen om Gud och skådandet av Gud.

Jag hjälpte honom till att erhålla detta genom att förläna honom styrka i det andliga och genom att låta honom förstå vad jag ville. Men hans vilja står i strid med min. Matt och likgiltigt begär han hjälp. Han ängslas nämligen för fattigdomen, men icke för min skull utan för sin egen nyttas skull. Han ängslas även för sjukdomen, ty han är rädd för att lida smärta. Han ängslas även för sitt ringa vetande, ty han fruktar att bli föraktad av andra. Därför fick han genom mitt hemliga vetande efter sin vilja hjälp i de tre ting som vållade honom bedrövelse.

Han har nämligen nu större överflöd än förut, då han blott hade kroppens nödtorft; han har ock större vetande och större anseende. Fördenskull har han, när den djävuliska mullvaden når honom med sin frestelse, anledning att befara ett fall, ty viljan, den förnämsta roten, är brusten. Om världskärleken blir varm i honom, kommer han snart att förtorka i det goda och fortskrida till vinningslystnad. Men om bedrövelse drabbar honom, då ängslas han på alla sätt, liksom ett vindpiskat träd, stadig i intet utan missnöjd och klagande över allt. Om heder tillfaller honom, då känner han icke mindre bekymmer: han grubblar då över hur han skall kunna behaga alla, hur han skall kunna kallas god av alla och visligen kunna möta allt som inträffar. Se, huru mycken ostadighet som härrör från den skadade rotens ostadighet!

Men vad skall jag göra? Jag är såsom en god örtagårdsmästare, i vars örtagård finnas många ofruktsamma träd och få goda. Om alla de goda träden nedhögges, vem skulle då gå in i trädgården? Men om alla de ofruktsamma träden rycktes upp med rötterna, så skulle trädgården se mycket ful ut av allt grävandet i jorden. Om jag alltså befriade alla goda människor från köttet och förde hem dem till mig, vem skulle då inträda i den heliga Kyrkan?

Och om jag toge bort alla onda på ett ögonblick, då skulle många fula uppgrävningar ske i trädgården, och alla skulle då tjäna mig av fruktan för straff och ej av kärlek. Därför gör jag såsom en god inympare, vilken ympar en telning på den torra stammen och sedan, när telningen vuxit till och blivit riktigt rotfäst, kastar det torra i elden. Så skall jag göra: jag skall anlägga en ljuv plantering med dygdens telningar, och när dessa vuxit till, skall jag hugga bort det förtorkade och kasta det i elden, och jag skall rensa min trädgård, så att intet ofruktsamt stannar kvar, vilket skulle kunna hindra de nya, fruktbärande plantorna.»

FÖRKLARING

Om en prior, som greps av ånger vid Kristi ord och sedan blev from. Denne prior såg, hur Kristus sträckte ut handen mot honom, och hörde honom säga: »Genom detta fasta ben ha spikar trängt in». När denne prior var död, sade Kristus: »Denne din vän, brodern, är icke död, utan han lever, ty med sina gärningar har han fyllt brodersnamnet. Men nu kan du fråga: vem är en sann broder? Jag svarar dig: den är en sann broder, som enligt det allmänna ordspråket bär allt sitt på ryggen, som intet åstundar utom Gud och som vet att vara nöjd med det nödvändiga, som erkänner mig, den människovordne Guden, som sin broder och älskar mig som sin broder.»

När samme broder hade svårt för att tro på den nåd, som förlänats fru Birgitta, såg han i en hänryckning denna fru och eld från himmelen strömma ned över henne. Han

vaknade upp, förundrade sig och misstänkte, att det var ett bländverk. Åter somnade han och hörde då tydligt, hur en röst två gånger sade: »Ingen kan förhindra denna eld att tränga fram. Jag, som är makten själv, skall sända ut denna eld åt öster och väster, åt norr och söder, och skall därmed upptända många.» Sedan trodde denna broder på uppenbarelserna, försvarade dem, fyllde med gärningar en broders namn och fick ett gott slut.

Denne broder låg sjuk i tre år. Hans fot förruttnade och mörken flödade ut därifrån. Han var dock så tålig, att han alltid hade Jesus i hjärta och mun, i det han sade: » Jesus, du värdigaste Gud, förbarma dig över mig!«. När han nalkades döden, ropade han: » Jag åtrår, jag åtrår, jag åtrår! O du min åtrå, kom!« När man frågade honom, vad han åtrådde, svarade han: »Gud, och av åtrå efter honom och hans åsyn glädes jag och jublar jag, så att jag gärna ville leva hundra år i denna sjukdom och icke klaga».

Vid midnatt jublade denne broder och dog så i brödernas händer. Nästa söndag blev fru Birgitta hänryckt i anden och hörde: »O dotter, eftersom herrar och magistrar icke vilja komma ödmjukt till mig, så skall jag församla fattiga och okunniga i himmelriket. Denne fattige och okunnige fann i dag en vishet, som övergår Salomos, rikedomar som icke åldras och en krona som alltid skall ökas och aldrig taga slut. Säg även till den broder, vilken för att göra bot tjänade honom i hans sjukdom, att han som belöning för denna tjänst skall befrias från frestelserna och vinna styrka till det andliga, få ett glädjefullt slut och vakna upp i Lasarus' vila.»

Bruden såg inför den gudomliga domstolen en djävul och en själ i ryslig djurskepnad. Denna själ fördömdes, emedan hon ständigt hållit fast vid det onda och icke ångrat sig på slutet. Och det beskrives, hur kärleksfull och mild Kristus är emot de goda och hur sträng emot de onda, och hur en annan själ steg upp som den klaraste stjärna.

BOK 6 - KAPITEL 31

Bruden såg, hur två djävlar, lika varandra till alla lemmar, stodo inför den gudomliga domstolen. Deras munnar voro öppna såsom vargars, deras ögon lågande som glas, vilket brinner inuti, deras öron hängde ned såsom hundars, deras magar voro tjocka och uppsvällda, deras händer voro såsom gripars klor, deras ben voro utan leder, deras fötter voro såsom stympade och avskurna såsom på mitten. En av dem sade till domaren: »Domare, döm att denne riddares själ, som är lik mig, må förenas med mig och bliva min hustru!«

Domaren svarade: »Säg, vilken rättighet och vilket skäl du har därtill!»

Djävulen sade: »Jag frågar först dig (ty du är rättvis): om man finner något djur, som är likt ett annat, brukar man då icke säga, att det djuret är av lejonets eller vargens släkte eller något liknande? Vilket släkte tillhör väl denna själ, så frågar jag nu: är hon manne lik änglarna eller djävlar?»

Domaren svarade honom: »Hon är icke lik änglarna utan dig och dina likar; det synes tydligt». Då sade djävulen liksom på hån: »Då denna själ blev skapad av din smörjelses, d. v. s. din kärleks, glöd, var hon lik dig. Men emedan hon försmått din sötma, är hon nu min med trefaldig rätt. För det första emedan hon är mig lik till beskaffenheten. För det andra emedan vi hava likartad smak. För det tredje emedan vi hava en och samma vilja.»

Domaren sade: »Ehuru jag vet allting, må du likväl, för denna min närvarande bruds skull, säga mig, på vilket sätt denna själ är dig lik till beskaffenheten».

Djävulen svarade: »Liksom vi hava likartade lemmar, så hava vi ock likartade beteenden. Våra ögon äro öppna; dock se vi intet. Jag vill förvisso icke se något, som hör till dig eller din kärlek. Lika litet ville hon, när hon kunde, se det som hör till dig och till själs frälsning, utan hon gav endast akt på det angenäma och förgängliga. Vi hava även öron, och dock höra vi intet som är till vårt gagn. Hon ville icke lyssna till någonting som tillhör din heder, och likaså är allt ditt bittert för mig. Därför skall din ljuvlighets och godhets röst aldrig intränga i våra öron, till vår hugnad och vårt gagn. Våra munnar äro vidöppna.

Liksom hon hade sin mun öppen till all världens ljuvligheter men stängd för dig och din heder, så har jag min mun öppen till ditt förnärmande och bedrövande, och jag skulle aldrig hålla den tillbaka från att skada dig, om det vore möjligt för dig att bedrövas eller lida förminskning i din ära. Hennes händer äro såsom gripars, ty allt vad hon kunde få av det timliga, det höll hon till sin död, och hon skulle ha hållit det ännu längre, om du låtit henne leva längre. Så håller ock jag alla dem, som komma i mitt väldes händer, så fast att jag aldrig skulle släppa dem, om icke din rättvisa berövade mig dem mot min vilja.

Hennes buk är uppsvälld, ty hennes lystnad utspändes utan mått och gräns; den fylldes men mättades ej, ja så stor var hennes lystnad, att om hon kunnat erhålla hela världen för sig allena, så hade hon gärna arbetat på detta, och hon hade ändå velat regera i himmelen. En liknande vinningslystnad har jag. Ty om jag kunde få alla själar i himmelen och på jorden och i skärselden för mig allena, så skulle jag gärna bemäktiga mig dem. Och om blott en enda själ funnes kvar, så skulle jag i min lystnad icke skona henne från plågorna. - Hennes bröst är iskallt liksom mitt, ty hon hade ingen kärlek till dig, och dina förmaningar smakade henne aldrig.

Lika litet hyser jag någon kärlek till dig, nej jag hatar dig så, att jag beständigt skulle vilja dräpas under de bittraste dödsqual och alltid väckas till liv igen för att lida samma plågor, om jag därigenom kunde uppnå att du dödades (såframt det nu vore möjligt, att du dödades). Våra ben äro utan leder, ty vi hava en och samma vilja. Ty ända från min skapelse rörde sig min vilja emot dig, och jag ville aldrig vad du ville. Likaså var hennes vilja ständigt motsträvig mot dina bud. Våra fötter äro liksom stympade, ty liksom man med fötterna skrider fram till kroppens nytta, så skrider man genom kärlekens åstundan och goda gärningar fram till Gud.

Så ville denna själ aldrig någonsin skrida fram till dig, varken genom åstundan eller gärning, lika litet som jag. Alltså äro vi alldeles lika till lemmarnas beskaffenhet. Vi hava ock likartad smak. Ty ehuru vi veta, att du är det högsta goda, smaka vi ej huru ljuv och god du är. Eftersom vi alltså äro lika i allt, så döm att vi måtte förenas!»

Då talade inför Herren en ängel och sade: »Herre Gud, sedan denna själ blivit förenad med kroppen, följde jag henne alltid och skilde mig icke från henne, så länge jag kunde finna något gott hos henne. Men nu lämnar jag henne såsom en säck, vilken är tom på allt gott. Hon hade kort sagt tre onda ting. För det första höll hon dina ord för osanning. För det andra höll hon dina domslut för falska. För det tredje räknade hon din barmhärtighet för intet, ja den var såsom död för henne. Denna själ levde i äktenskap; hon hade endast en hustru och beblandade sig icke med andra kvinnor, och denna äktenskapliga trohet höll hon icke för gudlig kärleks och gudsfruktans skull utan emedan hon så ömt älskade sin hustrus kropp, att hon ej åstundade att njuta andras kroppar.

Hon hörde mässor och deltog i gudstjänster, men ej av fromhet utan för att ej vara skild från andra kristna och uppmärksammas av dem. Hon gick i andras sällskap till kyrkan i den avsikten och av det skälet, att du skulle förläna henne kroppens hälsa, världsliga rikedomar och hedersbetygelser och bevara henne från sådant, som av människorna kallas olyckshändelser. O Herre, åt denna själ gav du allting i världen och mer än hon förtjänade. Du gav henne ju vackra barn, kroppslig hälsa och rikedomar, och du bevarade henne från de olyckor som hon var rädd för. I din rättvisa tillfredsställde du hennes begär, ja så mycket att du lönade henne hundra mot ett och icke lämnade någonting obelönat. Därför lämnar jag henne nu tom på allt gott.»

Då inföll djävulen: »O domare, då hon alltså följde min vilja och du hundrafalt gäldade henne allt vad hon borde hava av dig, så må du fälla det domstolsutslaget, att vi förenas. Månne det icke är skrivet i din lag, att om det finns en vilja och ett äktenskapligt samtycke, så kan en laglig förening ske? Så är det mellan oss, ty hennes vilja är min, och min är hennes. Varför kunna vi då icke förenas med varandra?»

Domaren sade: »Må själen själv tillkännagiva sin vilja och säga, vad hon tycker om att bli förenad med dig».

Själen svarade domaren: »Hellre vill jag lida helvetets kval än komma till himmelens fröjd, där du, Gud, skulle kunna hava huggnad av mig. Du är mig så förhatlig, att jag föga bryr mig om mina plågor, bara du icke får någon huggnad».

Då sade djävulen till domaren: »En sådan vilja har även jag. Jag ville hellre plågas evinnerligen än komma till härligheten, ty om jag komme dit, skulle du kunna hava huggnad därav.» Domaren sade då till själen: »Din vilja är din domare, och enligt den skall du dömas».

Nu vände domaren sig till mig, som såg allt detta, och sade till mig: »Ve denne! Han är sämre än rövaren. Hans själ var nämligen fal. Han åstundade kroppens orenlighet och bedrog sin nästa. Därför ropa människornas röster hämnd över honom, änglarna vända bort ansiktet från honom, och helgonen fly hans sällskap.»

Och djävulen nalkades denna själ, som var lik honom, och sade: »O domare, se här är jag och jag. Själ är jag ond i min ondska; jag är icke återlöst och skall aldrig återlösas. Men han är så att säga mitt andra jag, ty ehuru han är återlöst blev han lik mig och lyder nu hellre mig än dig. Tilldöm mig därför denna själ!»

Domaren sade: »Om du ödmjukade dig, skulle jag ändå giva dig härligheten, och om denna själ på sitt yttersta hade bett om förlåtelse och föresatt sig att göra bättring, så skulle hon aldrig ha kommit i dina händer. Men emedan hon framhårdade i att lyda dig ända till slutet, därför är det rättvist, att hon blir din för evigt. Dock skall det goda, som hon möjligen gjort under sitt liv, hålla din elakhet tillbaka, så att du ej kan plåga henne så mycket du vill.»

Djävulen utropade: »Alltså är hon min! Hennes kött skall, såsom det brukar sägas, vara mitt kött (låt vara att jag ej är köttslig), och hennes blod skall vara mitt blod». Och djävulen syntes fröjda sig mycket häröver och begynte klappa händerna. Domaren sade till honom: »Varför fröjdar du dig så, och vad glädje har du av en själs förtappelse? Säg det medan min här närvarande brud hör på! Visserligen vet jag allting, men denna min brud kan icke fatta det andliga utan liknelse. Svara!»

Då sade djävulen: »När denna själ brinner, då brinner jag desto mera och häftigare, och när jag antänder henne, så tändes jag själv mycket värre. Men att du återlöst henne med ditt blod och älskat henne så högt, att du, Gud, utgav dig själv för henne, och jag ändå kunnat snärja henne - det gläder jag mig åt.» Domaren svarade: »Din ondska är stor. Men se dig omkring! Jag tillåter dig att se.» Och se, den fagreste stjärna steg upp till

himmelens höjd, och när djävulen fick se den, blev han tyst. Herren sade till honom:
»Vem är den lik?»

Djävulen svarade: »Den är mera strålande än solen, liksom jag är svartare än rök. Den är fylld av all ljuvlighet och gudlig kärlek, medan jag är full av all ondska och bitterhet.» Herren sade: »Hur upptager du detta, och vad ville du giva för att den skulle komma i ditt våld?» Djävulen svarade: »Alla själar, som kommit till helvetet ända från Adams tid och till nu, vill jag gärna giva för att få den, och jag ville dessutom lida ett så grymt kval, att om spetsarna på oräkneliga svärd fästes i en pelare så tätt, att det icke vore en nåls avstånd mellan spets och spets, så ville jag gärna vandra över dessa svärdsuddar från himmelens höjd ända ned till helvetet, om blott denna stjärna kunde komma i mitt våld».

Herren svarade: »Du känner en väldig ilska mot mig och mina utvalda. Jag är så kärleksfull, att om det vore möjligt för mig att ännu en gång dö, så skulle jag gärna vilja lida en sådan pina för varje själ och för varje oren ande som jag en gång led på korset för alla själar, så att det icke funnes en enda oren ande kvar. Men du är så avundsam, att du icke vill att en enda själ skall komma till mig.»

Sedan sade Herren till den goda själ, vilken såg ut som en stjärna: »Kom, min utvalda, till den glädje, som du åstundat! Kom till den ljuvlighet, som aldrig skall ha något slut! Kom till din Gud och Herre, som du åtrått så! Jag skall giva dig mig själv, vari all godhet och all ljuvlighet är. Kom till mig från världen, som liknar smärta och kval emedan det blott bor elände däri.»

Och vänd till mig, som skådat allt detta i anden, sade Herren: »Se, dotter, allt detta har inför mig skett på ett ögonblick, men emedan du utan liknelse ej kan fatta det andliga, därför visar jag dig detta så, att människan måtte förstå, hur sträng jag är emot de onda och hur mild emot de goda.»

FÖRKLARING

En själ fördes inför domaren. Fyra negrer följde henne, och de sade till domaren:
»Se bytet! Vi följde henne och gävo akt på alla hennes vägar, och nu har hon fallit i våra händer. Vad skola vi göra?»

Domaren sade: »Vad haven I att andraga emot henne?»
Den första negern svarade: »Du Gud har sagt: ' Jag är rättvis och barmhärtig, när det gäller människors synder'. Men denna själ betedde sig, som om hon varit skapad till evärdlig fördömelse.» Den andra negern sade: »Du, Herre, har sagt, att människan skall

vara rättvis mot sin nästa och ej bedraga honom. Men denne bedrog sin nästa, bytte till sig vad han kunde och tog vad han ville utan att vilja lämna tillbaka.» Den tredje negern sade: »Du har sagt, att människan icke skall älska det skapade över Skaparen, men denna själ älskade allting utom dig». Den fjärde negern sade, att ingen kan inträda i himmelen utom den som åstundar och söker Gud av hela sitt hjärta, men denna själ åstundade intet gott, och något andligt behagade henne icke. Det som hon gjorde för dig, det gjorde hon blott för att icke uppmärksammas av de kristna och anses vara okristen.»

Då sade domaren till själen: »Vad säger du om dig själv?» Hon svarade: »Förhärdat är mitt hjärta, och jag önskar dig ont och icke gott, dig som är min Skapare och Återlösare. Dock skall jag nu tvingad säga sanningen. Jag är såsom ett ofullgånget foster, blind och halt och föraktande min faders förmaningar. Därför säger mig mitt samvete min dom, att jag skall följa dem i pinan, vilkas seder jag efterliknade och vilkas råd jag följde på jorden.» Så gick själen högljutt gråtande bort ur domarens åsyn, och synen försvann.

Det sista i denna uppenbarelse gäller broder Algot, prior i Skara och magister i teologi. Han var blind i tre år och led av njursten. Sedan dog han en salig död. Den heliga Birgitta bad för honom, att han måtte bli frisk, och hon hörde då i anden följande svar: »Han är en lysande stjärna. Det höves ej, att själen förmörkas av kroppens hälsa. Han har nämligen nu kämpat och fullbordat kampen, och det återstår endast, att han får segerkransen. Och detta skall för dig vara tecknet, att köttets plågor från denna stund lindras och att hela själen upptändes av kärlek till mig.»

Kristi ord till bruden om hur föräldrar undervisa sina barn i världsliga seder och lära dem förvärva äreställen och världslig berömmelse med övermod; sådana betecknar han på ett anmärkningsvärt sätt med ormar, som fostra sina ungar och lära dem att stinga med den giftiga gadden.

BOK 6 - KAPITEL 32

När ormen och hans hona beblandas, hava de gift i sin beblandelses säd, och av deras natur avlas en giftig orm. När ormen blivit avlad, kan han endast genom min nåd få liv, ty utan mig är intet, ja kan intet vara, och ingenting kan få livets anda utom genom min kraft. Så födes ormen. Emedan modern ej har spenar, som ungen kan dia, lägger hon sig över sin unge och värmer honom så kraftigt, att han nästan kväves.

När han nu känner en så stark värme ovanför och en så stark köld i jorden under sig,

då tvingar nöden honom att vända munnen mot jorden, och så börjar han så småningom suga och äta mullen. Sedan vill modern lära ungen att röra sig: hon stinger honom då i stjärten, och när han börjar sträcka ut den, stinger hon den ånyo, på det att han skall draga åt sig den. På liknande sätt lär hon honom att sträcka ut huvudet, i det hon stinger det, och att slingra sig samman i en krok.

Sedan letar modern efter något ställe, där solen baddar varmt, och för sin unge med sig dit: hon går sakta före honom, för att han skall lära sig att följa efter. När han följt efter henne dit och somnat i solvärmen, tänker modern så för sig själv: 'Min son har gift till att utöva sin ilska. Därför är det nödvändigt, att han lär sig att stinga. Men emedan hans gadd ännu är späd, kommer den fort att brytas, om jag lägger något hårt framför honom, innan han blivit van och stark att stinga.'

Fördenskull sörjer modern visligen för sin unge, söker upp någonting mycket mjukt, bär dit det och lägger det framför den sovande ungen. Därefter blåser hon våldsamt i hans öron och väcker honom så häftigt, att han nästan blir utom sig av detta vilda väsande och börjar stinga i det mjuka ting, som blivit lagt framför honom. Härmed vänjer han sin gadd, så att den blir allt hårdare genom det upprepade stingandet; så lär han sig att stinga stenar, trästycken och andra hårda ting. När ungen blivit fullt undervisad, lämnar modern honom.

Sådan är den mannen, som du känner. Han är såsom en ormunge, ty han är född av en ormlig fader och en ormliknande kvinna. Dessa båda kommo nämligen samman med det värsta gift, nämligen högmodet, vilket är skadligare för själen än materiellt gift för kroppen. Denna orm hade förvisso en övermåttan stark lidelse och en outsläcklig lystnad och brann av åtrå för ormhonan. Hon såg honom vara klok, skön och tapper och brann av samma kärlek till honom. De kommo alltså samman med allt högmod och försmådde att frukta mig. Så födde de av giftig släkt en giftig orm, och i deras säd ingav jag en själ, skapad av min gudoms makt, ty jag är barmhärtig, och så krävde rättvisan.

Emedan nu modern icke har den gudliga kärlekens spenar, med vilka hon skulle kunna giva sin son di, så värmer hon honom under sig, d. v. s. hon uppfostrar honom till att älska världen och för honom ut bland de högt uppsatta, i det hon av hela sitt hjärta åstundar, att han måtte räknas bland de mäktige. Till hans eget fördärv uppeggar hon honom, i det hon säger: 'Om du ägde det herradömet eller det furstendömet, så skulle du vara lik din fader. En sådan ära höves dig, och efter en sådan ära bör du sträva.' Med sådana ord undervisas ormungen av sin moder, han blir varm för det världsliga men kall i sin kärlek till Gud, och han börjar alltså äta jorden, i det han åstundar det jordiska, och när han äter, hungrar han beständigt efter mer.

Därefter blir han stungen i stjärten av modern, på det att han skall lära sig röra lemmarna och resa upp huvudet. Hon undervisar och uppmanar honom nämligen, att han skall locka till sig somliga med löften och förena andra med sig genom fagra ord och ynnestbevis, och hon uppmanar honom att icke spara sitt gods för att bli kallad god, att icke spara sitt liv för att bli kallad tapper, att icke unna sig vila utan ständigt sträva efter att hans namn måtte bli frejdat.

Modern lär även sin unge att krypa och går före honom till en solvärmd plats, när hon lever högmodigt och tygellöst och uppeggar honom till liknande ting. Hon säger nämligen, såväl privat som offentligt, till honom: 'Så levde din fader och dina föregångare. Så höves det stormän att uppträda. Det är skam om du vill vara heligare än de; det är vanheder, om du vill vara ödmjukare än de, som med inställsamt tal förvärvade sig människors bevågenhet och erhöilo ett stort namn genom att dana sig efter deras seder.' Lockad av sådana maningar följer ormungen sin moder från den ena synden till den andra, till dess han kommer till köttets vällust, vilken kan jämföras med solens värme. Och när han där funnit sin vila och köttets brand blivit honom ljuv, så lär modern honom att stinga med gadden.

Men emedan modern ser, hur svag hans gadd är, d. v. s. hur fattig han är på gods och svag på krafter, så eggjar hon honom först till mjuka ting, d. v. s. att han först skall förvärva timliga ting av mindre anseende och sålunda nå mindre ärebetygelser, vilka i början förefalla mjuka och behagliga att äga. Han följer det giftiga rådet och stinger olyckliga människor, vilka ej ha kraft att göra motstånd, och plundrar dem på deras egendom.

Somliga stinger han med oförrätter, andra med hat och berövar dem deras liv. Sedan onskans gadd härdats i dessa mindre ting, börjar han, eggad av moderns väsning, att stiga upp till högre ting, att avundas de mäktiga, lägga försåt och anstifta tvister, så att han icke rådes att utsträcka sin gadd ens mot de starkaste ting, nämligen till att tillfoga den heliga Kyrkan oförrätter, såframt man ej noggrant ger akt på det och visligen avvärjer det. Men att uttrycka denna onskans gadd, därtill finnes endast ett medel, nämligen att skära av ormens tunga. Det tillkommer de visa att bedöma, vad hans tunga är och hur den skall kunna avskäras.»

Sedan tillade Herren: »Liksom tyget ej känner, att det genomstinges, och liksom äpplet skalas utan att dess ägare tar skada därav, på det sättet är mitt lidande i denna ormens hjärta, ty aldrig begrundar han det i sitt hjärta. I stället tror han på förutbestämmelsen och säger: 'Om Gud på förhand vet, att jag skall fördömas, varför skall jag då längre bemöda mig? Om han vet, att jag skall frälsas, då tager han lätt emot min botgöring.' Ve honom, om han icke skyndsamt gör rätt bot och bättring, ty ingen går

till spillo därför att jag förutser allt. Du må ock veta, att ormhonan, hans moder, ej skall vinna vad hon oklokt åstundar. Och icke skola de sönerna eller den släkten förkovras, utan hon skall dö i sorg och bitterhet, och hennes minne skall varda förgätet.»

TILLÄGG

Guds Son talar: »Må man noga akta sig, så att man ej söker hjälp eller väntar rikets stadga av ormens och ormhonans avkomma, ty de nalkas nu Guds dom och deras dagar skola icke bli långa». Ännu en gång uppenbarade sig Kristus och sade: »Du må vara förvissad om, att denna kvinna ej skall vinna vad hon åstundar och att hennes söner ej skola få det väl. De skola ej få efterkommande, och deras namn skall ej ihågkommas från släkte till släkte.»

Gud Fader säger till Sonen, att denne är lik en brudgum, som älskade sin brud så mycket, att han lät korsfästa sig för hennes skull, men att denna älskade en horkarl och dödade brudgummen. Han förklarar, att bruden betecknar själen, brudgemaket Kyrkan, brudgemakets dörrar viljan och horkarlen kroppens lusta. Och han förutsäger den brud, som i framtiden skall trolovas med Kristus.

BOK 6 - KAPITEL 33

Fadern talar till Sonen: »Du är lik en brudgum, som fäste sig en brud, vilken var skön till utseendet och dygdig till sederna, förde henne in i brudgemaket och älskade henne som sig själv. Så har du gjort, min Son. Du fäste dig en ny brud, när du brann av så stor kärlek till människornas själar, att du för deras skull ville låta sarga dig och utspänna dig på korset. Du förde dem in i din heliga Kyrka, vigd med ditt blod, liksom i ett brudgemak. Men nu har din brud i sanning blivit en sköka; brudgemakets dörr är stängd, och i brudens ställe vilar där den uslaste sköka, vilken tänker så vid sig själv: 'När min man sover och ligger här naken, skall jag draga ett skarpt svärd emot honom och dräpa honom, ty han behagar mig icke'. Vad betecknar bruden om icke de själar, som du återlöst med ditt blod?

Ehuru de äro många, kunna de dock på grund av enheten i tro och kärlek kallas en, och många av dem hava nu blivit äktenskapsbryterskor, emedan de älska världen mera än dig och åstunda en annans kärlek men icke din. Brudgemakets, d. v. s. Kyrkans, dörr är stängd. Vad betecknar dörren om icke den goda viljan, genom vilken Gud går in till själen?

Denna dörr är stängd, ty intet gott fullkomnas där - endast din oväns vilja fullkomnas. Ty allt som behagar och förnöjer kroppen, det älskas, det hedras, det förkunnas vara heligt och gott. Men din vilja - nämligen att människorna ivrigt böra älska dig, klokt åstunda dig och förnuftigt giva allting för dig - är alldeles stängd och förgäten. Det finns kanske några, som stundom öppet gå in i ditt brudgemak, men de inträda icke med avsikt att göra din vilja och att älska dig av hela sitt hjärta, utan de göra det av blygsel för människorna, på det att de icke må se ogudaktiga ut och på det att det icke må vara allmänt känt bland människor, hurudana de äro invärtes inför Gud.

Sålunda är dörren till ditt brudgemak sorgligt nog stängd, och man finner mera behag i horkarlen än i dig. De tänka även vid sig själva, att de skola dräpa dig, när du är naken och försänkt i sömn. Du förefaller dem naken, när de under brödets gestalt på altaret se din lekamen, som du antagit av jungfruns renaste kött utan att dock förlora din gudom; de skönja icke din gudoms makt däri och anse dig blott för ett litet bröd.

Dock är du i sanning Gud och människa, men de av världens mörker fördunklade ögonen förmå icke se dig. Du förefaller dem sovande, när du låter dem vara ostraffade, och därför gå de förmätet in i ditt brudgemak, tänkande så vid sig själva: 'Jag vill gå in och anamma Kristi lekamen som de andra; efteråt vill jag dock göra det som lyster mig. Ty vad skadar det mig, om jag icke anammar den, och vad gagnar det mig, om jag anammar den?' Se, de elända, med sådana tankar och med en sådan vilja dräpa de dig i sina hjärtan, på det att du icke måtte regera i dem, ehuru du är odödlig och allestädes närvarande genom din gudoms makt.

Men emedan det icke höves dig, min Son, att vara utan brud och icke att hava en brud utom den allra kyskaste, skall jag sända mina vänner, vilka skola taga dig en ny brud, skön att skåda, ärbar till sina seder och åtråvärd att beröra, och leda in henne i ditt brudgemak. Dessa mina vänner skola vara snabba såsom fåglar, ty min Ande med mig själv skall leda dem.

De skola ock vara starka såsom de, för vilkas händer muren rasar, och de skola vara modiga såsom de, vilka icke frukta döden utan äro beredda att giva livet. De skola leda en ny brud till dig, d. v. s. de skola förvärva dig mina utvaldas själar med stor heder och höviskhet, med stor fromhet och kärlek, med manligt arbete och stark uthållighet. Jag, som nu talar, är den, som ropade i Jordan och på berget: 'Denne är min älskade Son!' Mina ord skola snart fullkomnas.»

Guds moder förklarar i en liknelse för bruden, hur hon själv av sin Son utverkat denna

himmelska boks ord på ödmjuk begäran av världens alla utvalda; ord, som utlova fördömelse åt de högmodiga och barmhärtighet åt de ödmjuka. Där finnas även ord, varigenom vissa personer få makt att utdriva onda andar och sämja dem som äro oeniga, framför allt Frankrikes och Englands konungar.

BOK 6 - KAPITEL 34

Maria talade: »Min Son är lik en konung, som hade en stat, vari sjuttio hövdingar funnos. I vars och ens län fanns endast en, som var konungen trogen. När dessa trogna sågo, att endast död och fördömelse väntade de otrogna, skrevo de till en fru, som var konungens förtrogna väninna, och bådo henne, att hon skulle bedja för dessa samt ingiva konungen att skriva förmanande ord till dem, så att de skulle upphöra med sin halsstarrighet.

När frun talade med konungen och bad för dessa otrogna människors räddning, svarade han henne: 'Intet återstår dem utom döden, och den äro de värda. Dock skall jag, för dina böners skull, skriva två ord till dem. I det första ordet märkas tre ting: för det första den fördömelse, som de förtjäna; för det andra fattigdom; för det tredje den skam och vanära, som de äro värda för sina gärningar. Det andra ordet är, att var och en, som ödmjukar sig, skall få nåd och åtnjuta livet.'

När det brev, som innehöll dessa två ord, nått de otrogna, sade några av dem: 'Vi äro lika starka som konungen, och därför kunna vi försvara oss'. Andra sade: 'Vi bry oss varken om livet eller döden, och vad som blir vår lott, det bekymrar oss icke stort'. Andra sade: 'Falskt och uppdiiktat är det, som vi hava hört, ty detta ord har aldrig utgått från konungens mun'. När de trogna förnummit dessa svar, skrevo de för andra gången till den fru, som var konungens förtrogna, och sade: 'Dessa otrogna tro ej konungens eller våra ord.

Bed därför konungen, att han sänder dem något särskilt trovärdighetstecken, så att de tro att brevet härrör från konungen.' När konungen hörde detta, sade han: 'Två ting höra särskilt till konungen, nämligen kronan och skölden. Kronan kan ingen bära förutom konungen, och skölden stiftar fred mellan dem som tvista. Därför skall jag skicka dem dessa två ting, så att de kanske tro mina ord och upphöra med sin ondska.'

Denne konung betecknar ingen annan än min Son, som är ärans konung samt Guds Son och min. Han har en stat, nämligen världen, och där finnas sjuttio språk, vilka äro såsom sjuttio län. Och i varje språk finnes det en vän till min Son; d. v. s. det finns intet språk, där det icke finns några vänner till min Son - de betecknas med en för trons och kärlekens enhets skull. Jag är den fru, som är konungens förtrogna, och till mig ha mina

vänner, som sett att elände hotar världen, sänt sina böner, i det de bedit, att jag måtte blidka min Sons vrede över världen. Och min Son, bevekt av mina och helgonens böner, sände till världen dessa ord av sin mun, vilka från evighet varit i hans förutvetande.

För att de skulle anses vara trovärdiga och ej uppdiiktade, utverkade jag såsom ett tecken konungens krona och sköld: kronan för den makt över de onda andarna, som skall givas åt en; skölden för det fridens verk, som skall givas åt en annan, nämligen att förvandla de tvistandes hjärta till ett hjärta och upptända ömsesidig kärlek i dem. Min Sons ord äro blott såsom två ord, ty i allt vad han säger finnas blott dessa två ting: fördömelse över dem som förhärda sig och barmhärtighet mot dem som ödmjuka sig.»

Sedan talade Sonen till modern: »Välsignad vare du! Du är såsom den moder, vilken skickas ut för att taga hustru åt sin son. Så sänder jag dig till mina vänner, som förena de utvaldas själar med mig i ett andligt äktenskap, ett sådant som höves Gud. För din stora barmhärtighet och kärlek, varmed du så glödande älskar själarna, giver jag dig makt över denna krona och sköld, att du kan giva dem ej blott åt dessa två utan även åt vilka andra du vill. Du är full av barmhärtighet, och därför drager du all barmhärtighet från mig till syndarna. Välsignad vare envar, som tjänar dig; han skall varken övergivas i döden eller i livet.»

Sedan talade modern åter till bruden: »Det är skrivet, att Johannes Döparen gick före min Sons anlete, som ej alla sågo, eftersom han var i öknen. Så går ock jag med min barmhärtighet före min Sons förfärliga dom, som skall komma. Säg därför å mina vägnar till honom, som har kronan, att så ofta han i sig förnimmer min Sons ande och glöd, som han är van, så må han över den besatte läsa dessa ord: 'Genom Gud Fader, som jämte Sonen och den Helige Ande är alltings skapare och domare, han som sände sin välsignade Son med sig själv till Jungfru Marias sköte för vår frälsnings skull, bjuder jag dig, orene ande, att du till hans ära och för Jungfru Marias böners skull viker från denna Guds skapade varelse, i hans namn, som blev född av jungfrun, Jesus Kristus, som är en Gud med Fadern och den Helige Ande'. Säg därefter å mina vägnar till den andre, som har skölden: 'Du sände mig ofta som ditt bud till Gud, att jag skulle bedja till min Son för dig.

Nu beder jag dig, att du går såsom mitt bud till Kyrkans överhuvud, ty även om Lucifer skulle sitta där, skola min Sons ord fullbordas enligt hans vilja. Men när han anlönt till Frankrike och furstarna kommit samman inför honom, då må han låta dem lyssna till dessa ord: 'Gud, som jämte Fadern och den Helige Ande är alltings skapare, han som värdigats nedstiga till Jungfruns sköte och förena sin gudom med mandomen utan att dock skilja sig från gudomen, han som älskade människan så, att han, när han såg spjutet, de vassa spikarna och alla dödsredskapen framför sig, hellre ville dö och

uthärda alla dödens ohyggliga redskap, låta sina senor sönderskåras och sina händer och fötter genomborras än övergiva den kärlek, som han hade till människan, han må för sin pinas skull förena eder till ett hjärta, I som hittills voren söndrade'. Sedan må han, såsom min Ande skall ingiva honom, inför dem utmåla helvetets kval, de rättfärdigas glädje och de ondas vedergällning.»

Kristus yppar för bruden, hur en from munks själ renades i livstiden genom kroppslig sjukdom. (Hans ära visades före hans död i en stjärnas gestalt.) En annan munks själ, redan fördömd, blev begärd av nio djävlar inför djävularnas hövding. Och här anges skälet till att dåliga munkar uthärdas av Gud.

BOK 6 - KAPITEL 35

Guds Son talar till bruden: »Du såg denne avlidne munks själ i skepnad av en stjärna, och med rätta, ty i sitt liv var han klar och brinnande som en stjärna. Han älskade ju mig framför alla skapade ting och levde i iakttagandet av sin föresats. Denna själ visades dig redan innan hon dog, i det tillstånd vari hon befann sig när hon visades för dig, och det var när hon kom till sitt livs gräns och när de sjukdomstecken, som förebådade döden, voro för handen. När hon nalkades gränsen mellan livet och döden, kom hon till skärselden, och denna skärseld var hennes kropp, där hon renades med smärta och sjukdom. Därför visades hon dig såsom en stjärna i ett öppet käril; hon brann nämligen i min kärlek, och fördenskull är hon nu i mig och jag i henne.

Ty liksom stjärnan, om hon kommer i en rikligare och mera strålande eld, icke synes mera, så är hon nu innesluten i mig och jag i henne och skall fröjdas i den outsägliga härlighet, som aldrig skall hava ett slut. Men när hon var i sin skärseld, då brann denna stjärna av sådan kärlek till mig och jag till henne, att hon ansåg den våldsamma kroppsliga smärtan vara mycket lätt. Hennes glädje började i lidandet och växte ut till den eviga glädjen. Detta såg djävulen och ville finna sig ha någon rättighet till henne, och för den kärleks skull, som denna själ hyste till mig, hade han gärna undvarit alla andra själar, om han blott kunnat få denna.

Det visades dig även en annan själ, vilken djävulen äger med nio rättigheter. Eftersom jag förut visat dig hennes dom, vill jag nu visa dig hennes straff. Inför Gud sker allting såsom på ett ögonblick, men lekamligen kan det icke uppenbaras eller höras utan att man använder sig av en utförlig liknelse. När dennes själ alltså kommit till straffets boning, löpo genast sju djävlar emot henne inför sin hövding, och de sade: 'Vi hava rätt till denna själ'. Först sade högmodets djävul: 'Hon är min, ty hon ansåg ingen för sin like

utan ville vara förmer än alla andra, såsom ock jag vill'.

Den andre, lystnadens djävul, sade: 'Hon kunde aldrig fyllas och mättas, vilket ej heller jag kan, och därför är hon min'. Den tredje, olydnadens djävul, sade: 'Hon var bunden till tukt och lydnad, men hon var i allt olydig Gud och lydig sitt kött; därför är hon min'. Den fjärde, nämligen frosseriets djävul, sade: 'Genom att på olovlige tider äta och dricka, såsom jag rådde henne, gick hon till överdrift och ville icke idka någon avhållsamhet; därför är hon min'.

Den femte, nämligen den fåfänga ärans djävul, sade: 'Hon sjöng för fåfäng ära och ett fåfängt namn, och när hennes röst något litet tyngdes ned och tröttades, då höjde jag den, kom den glatt till bistånd och hjälpte den'. Den sjätte djävulen, nämligen egendomens, sade: 'Hon borde ha varit fattig i världen och ingenting ägt, men i stället samlade hon såsom myran vad hon kunde och ägde det utan att fråga sin förman om lov, och därför är hon min'. Den sjunde djävulen, nämligen föraktet för klosterlivet, sade: 'Av klosterregelns tukt var hon förpliktad att i alla sina handlingar iakttaga de föreskrivna tiderna, men i stället gjorde hon allt på oordnat vis: hon åt och drack när hon ville, hon sov och vakade och talade när det behagade henne, och allt gjorde hon utan regeltukt, och därför är hon min'.

Då sade djävularnas hövding, talande liksom i en liknelse: 'Emedan du, högmodets djävul, ägt henne utvärtes och invärtes, må du gå in i henne och pressa henne så hårt (som det vore möjligt, om det andliga hade lemmar och vidlådde det kroppsliga) och trycka henne så kraftigt, att hjärnan tränger ut jämte ögonen och märgen flödar ut ur lederna och alla lemmarna lossna'. Till den andre, d. v. s. lystnadens ande, sade han: 'Du ägde honom efter din vilja, och aldrig mättades han.

Gå fördenskull in i honom med en hetta, som är värre än etter och mera glödande än smält bly, och bränn honom jämmerligt: liksom det vin, som hålles in överst i ett glaskärl med många rör, tränger in och uppfyller alla tomrummen, så må din giftiga glöd, het som smältande bly, tränga in i alla hans lemmar och brinna däri förutan ände.' Till den tredje, d. v. s. till olydnadens ande, sade han: 'Du ägde honom och rådde honom till allt det som var emot hans klosterlöfte, och han lydde dig mera än sin Gud.

Gå fördenskull in i honom såsom det vassaste svärd och förbliv lika oskiljaktigt i honom som det svärd, vilket är instucket i hjärtat och varken kan ryckas ut däruppe eller därefter utan sitter orörligt kvar till odräglig pina.' Till den fjärde, d. v. s. till frosseriets ande, sade han: 'Han samtyckte till dina maningar till omåttlighet. Krossa honom därför mellan dina tänder och slit sönder hans hjärta, så att var och en av de nyss uppräknade andarna, nämligen högmodets, lystnadens, olydnadens och frosseriets andar, måtte få en

del av hans hjärta och pina den, så att den ständigt förminskas men aldrig förtäres.'

Till den femte, d. v. s. till den fåfänga ärans ande, sade han: 'Gå in i honom och låt honom aldrig hava vila för sin klagosång. Må aldrig något annat än jämmer framgå ur hans mun. All glädje och förnöjelse, som han sökte i världen, må förvandlas till gråt och evinnerligt elände för honom.' Till den sjätte, d. v. s. till egendomens ande, sade han: 'Gå in i honom, plåga honom med bitterhet och kom honom att sakna de njutningar han sökte; i stället för dem skall han hava utsäglich skam, obeskrivlig fördömelse och evig vanära'. Till den sjunde, d. v. s. till den ande, som ingav honom att förakta sin ordensregel, sade han: 'Emedan alla hans tider voro oordnade, skall nu en tid komma för honom, som aldrig skall sluta, och i den skall han lida köld och hetta utan ände'.

Då visade sig i samma ögonblick inför djävlarne furste två andar, vilka sade: 'Även vi hava andel i denna själ'. Den första sade: 'Han var präst och levde dock ej som präst; därför har jag andel i hans själ'. Den andra djävulen sade: 'Han hade en grundval i sitt huvud, där ärans krona borde ha stått; denna krona hade han ej, och därför är hans själ min'. Hövdingen svarade: 'I stället för det hedervärda prästnamnet skall han få ett annat namn och kallas Satan, och eftersom han föraktade att hava ärans krona, skall fördörelsens smälek och evig förkastelse sättas i kronans ställe'.»

Sedan talade Herren till bruden: »Se, min brud, vilka olika vedergällningar! Båda dessa själar hade bekänt sig till samma levnad, men i vedergällning blevo de mycket olika. Vet du, varför jag visar dig detta? Jo, för att de goda måtte styrkas och för att de onda, när de veta sin dom, måtte upphöra med sitt onda liv. Sannerligen säger jag dig, människorna av denna klosterlevnad hava i hög grad vänt sig bort ifrån mig. Du kan förstå detta bättre genom en liknelse. Jag är lik en husbonde, vilken städslade sig arbetare och gav dem spade till att gräva med i jorden, skyffel till att kasta upp jorden ur diken och tunna till att bära bort jorden i. Omsider föraktade dessa arbetare husbondens bud, buro tillbaka redskapen till honom och sade: »Spaden är icke vass nog, och jorden är alltför torr; vi kunna ej arbeta i den.

Skyffeln är för tunn och förmår icke hålla jorden. Tunnan är för tung och därför mycket mödosam för oss att bära. Så handla dessa renlevnadsmän emot mig. Att jag gav en spade åt arbetarna, det betyder att jag åt dessa människor gav myndighet att förkunna mina ord och makt att gräva de jordiska hjärtana med min fruktan. Men nu kasta de denna spade och gripa en ny, ty de vända mina ord och inrättningar till lättnad för kroppen för att kunna behaga människor och föröka sina rikedomar. De anse, att människornas hjärtan numera äro hårda och att Herrens ord icke äro skarpa nog till att uppväcka fromhet, och därför framlägga de det angenäma för människorna. De fördölja min rättvisa, de underlåta att näpsa synden, och därför vila deras åhörare tillitsfullt i

synden och göra endast slapp bot för sina synder.

Att jag gav dem en skyffel, varmed de skulle kasta upp jorden ur diket, det betyder att de skulle älska ödmjukheten och fattigdomen. Men denna skyffel är dem nu för tunn, ty de säga: 'Om vi icke skola hava någonting, vad skola vi då leva av? Om vi förnedra oss så djupt, vem vill då taga emot oss?' Så bedragas de av sin falska förtröstan och övergå andra lika mycket i högmod som de borde vara ödmjukare än andra. Jag gav dem även så att säga en tunna att bära bort jorden i, d. v. s. jag ville, att de skulle avhålla sig från det som är angenämt för kroppen. Men den kastade de för mina fötter, i det de sade: 'Om vi leva i sådan möda, som våra fäder ha levat, då duka vi under, och om vi öva en så sträng avhållsamhet, då bliva vi föraktade av alla'. Sålunda blir allt det goda, som hör till klosterlivet, tungt för dem, och i stället göra de det som behagar dem.

Men vad skall jag nu göra, när mina redskap förkastas och man vägrar att arbeta för mig? Jo, jag skall säga till dem: 'Leven enligt eder vilja och sköten edert eget arbete; då skolen I skörda eder frukt, d. v. s. vinna världens heder i stället för den eviga äran, världens rikedom och vänskap i stället för den eviga och världens vällust i stället för den ljuvlighet som aldrig slutar. Jag svär i min sanning, att icke ett enda av deras hus skulle stå upprätt, om jag icke hade fördrag med dem för två goda tings skull.

Det första är min moders förbön, hon som oavbrutet beder för dem jämte deras skyddspatron. Det andra är min rättvisa, ty ehuru jag för deras onskas skull icke är skyldig att bevisa dem någon som helst barmhärtighet, så har jag dock fördrag med dem på grund av offrarnas gåvor, vilka behaga mig. De äro nämligen såsom redskap, varigenom andra vinna gagn. Genom deras förkunnelse och sång uppväckas stundom somliga till fromhet och få ingivelse att leva ett bättre liv, men sig själva kasta de ned i djupet, ty de tjäna såsom trälar och icke för den eviga lörens skull. De äro i sanning trälar, och det finns få, som äro annorlunda, ja så få, att man knappt kan finna en på hundra.»

FÖRKLARING

Det visade sig en själ, iförd skapulär och sällsamt vanställd i alla lemmar. Kristus sade: »Det var ett folk, som hörde att Israels barn överallt vann seger och som fruktade att bliva dem underdånigt. Det sände så sina sändebud till dem; dessa hade gamla skor på fötterna och gammalt bröd i ränslnarna, och de sade lögnaktigt, att de voro från de mest avlägsna trakter. Därför blevo de, när sanningen kom i dagen, hemfallna åt beständig trældom.

På liknande sätt låtsas många renlevnadsmän vara det de icke äro; de tjäna världen

under klosterdräkten och bliva därför uteslutna från det eviga arvet. Till dessa människor hör den, vars själ djävulen äger med niofaldig rätt. Den första orsaken till att djävulen äger hans själ är, att han i sitt högmod håller sig förmer än andra och utger sig för att vara dygdernas bekännare, medan han i själva verket är full av laster.

Den andra är, att han åtrår allt vad han ser och icke nöjer sig med det nödvändiga. Den tredje är, att han lyder när det gäller saker som behaga honom, medan han, när det gäller saker som icke behaga honom, antingen lyder ovilligt eller också söker tillfälle att komma undan. Den fjärde är, att han finner förnöjelse i omåttlighet och är kamrat till dem, om vilka det säges, att buken är deras gud. Den femte är, att han söker beröm av människorna men icke av Gud. Därför predikar han djupsinniga ting, sjunger högt och ljudligt och gör ovanliga gärningar.

Den sjätte är, att han skryter med sitt överflöd och sin ovanliga dräkt, han vars dräkt borde vara präglad av den sanna fattigdomen. Den sjunde är, att han icke iakttagit några tider utan låter sig styras av sitt kötts drifter. Den åttonde är, att han oblygt och fräckt träder fram till mitt altare för att inviga min lekamen och att han avlöser andra, han som själv förtjänar bann och tillrättavisning. Den nionde är, att han ovärdigt bär ärans tecken på sitt huvud och ingår förbund med min ovän. Därför skall jag, om han icke bättrar sig, låta honom smaka min rättvisa.»

Bruden svarade: »O min Herre, han läser mässor och predikar, och hans predikan faller många i smaken - detta kan väl endast vara av din ande?» Gud sade: »Ja, det är av min ande. Men när han predikar utan den kärlek eller den rätta avsikt som en sann predikant bör hava och icke rättar sig efter predikans verkan, då råder en dålig ande i honom, ty han tuggar halm, suger ormens stjärt och söker förgängliga blomster.» Bruden sade då: »O Herre, jag förstår icke vad du säger. Värdigas därför, o Herre, uttyda för mig vad det betyder.»

Herren svarade: »Han tuggar halm, när det eviga brödet icke smakar honom och när den gudomliga vishet, som säger: 'Kommen till mig, I ödmjuka, och jag skall vederkvicka eder', icke tränger in i hans hjärta. Han suger ormens stjärt, när han icke finner behag i den gudomliga insiktens dryck utan i djävulens klokskap, vilken säger: 'Äten, så skola edra ögon öppnas'. Han söker förgängliga blomster, när han icke aktar den eviga sötmans frukt utan ständigt har världens och köttets ord i munnen.»

Kristus uppenbarar för bruden, hur den Helige Ande, för de tre goda tings skull som voro i apostlarnas tomma och rena hjärtan, på trefaldigt sätt blev skickad till dem, och

hur den Helige Ande icke går in hos de människor, som äro fulla av vinningslystnad, kättja och övermod. Och huru Kristus vill, att hans vin, d. v. s. hans i denna bok upptecknade ord, först skall smakas av hans vänner, vilka sedan skola förkunna dem för andra.

BOK 6 - KAPITEL 36

Jag, som talar med dig, är densamme, som denna dag sände min Helige Ande till mina apostlar. Han kom till dem på trefaldigt sätt. För det första såsom en ström, för det andra såsom en eld, för det tredje i tungors skepnad. Han kom till dem genom lyckta dörrar, emedan de voro ensamma och hade tre goda ting. För det första hade de fullständig vilja att iakttaga kyskheten och leva återhållsamt i allt. För det andra hade de den djupaste ödmjukhet. För det tredje stod hela deras åstundan till Gud; de åstundade intet annat än Gud. De voro såsom tre rena och tomma käril. Fördenskull kom den Helige Ande och uppfyllde dem.

Han kom såsom en ström, ty han fyllde alla deras leder och lemmar med gudomlig förnöjelse och hugsvalelse. Han kom såsom en eld, ty den gudomliga kärlekens glöd upptände så deras hjärtan, att de icke älskade något annat än Gud, icke fruktade något annat än Gud. Han kom i tungors skepnad, ty liksom tungan är inuti munnen och dock ej skadar munnen utan snarare hjälper den att tala, så var den Helige Ande inuti deras själar och lät dem icke åstunda något annat än mig och gjorde dem även i stånd att tala med gudomlig vishet.

Genom hans kraft talade de all sanning såsom med en tunga. Emedan dessa käril voro tomma på grund av gudlig åstundan, var det tillbörligt att den Helige Ande kom till dem. Han kan nämligen ej ingå till dem som äro fyllda. Och vilka äro fyllda om icke de, som äro fulla av all synd och orenlighet? Dessa äro såsom de tre uslaste käril. Det första är fullt likasom av den mest stinkande människoträck, vilken ingen förmår att lukta på för dess usla stanks skull. Det andra är fullt likasom av den uslaste mannasäd, vilken ingen förmår att smaka på för dess bitterhets skull. Det tredje är fullt likasom av det ruttnaste blod och var, vilket ingen förmår att se för dess avskyvärdhets skull. Sålunda äro de onda fulla av världslig äregirighet och vinningslystnad, vilket i min och mina helgons åsyn stinker värre än människoträck.

Vad är allt timligt annat än träck? De elända förnöjas åt denna usla träck, som är så förgänglig. I det andra kärilet finnes mycken skörlevnad och tygellöshet i alla gärningar. Detta är mig lika bittert att smaka som säd. Jag kan nämligen icke uthärda sådana och än mindre gå in till dem genom min nåd. Ty hur skulle jag, den sanna renheten, kunna gå in till så orena? Hur skulle jag, den sanna kärlekens eld, kunna upptända dem, vilka flamma

av en så ond kättjas eld? Det tredje är deras högmod och fräckhet. Denna är såsom ruttet blod och var. Det är den, som kommer människan att invändigt och utvändigt ruttna bort i det goda, borttager den av Gud givna nåden och gör människan led för Gud och nästan. Den, som är uppfylld på detta sätt, han kan ej fyllas av den Helige Andes nåd.

Men jag är såsom en man, vilken har vin, som han vill sälja. När han vill bjuda ut det, låter han först sina vänner och tjänare smaka. Sedan sänder han ut några av dem såsom härolder för att ropa: 'Vi smakade vinet, och det är gott. Alla de, som vilja, må komma och dricka!' Ja, jag har det yppersta vin, nämligen den sötma, som är outsäglig, och den gav jag åt några av mina tjänare, sedan de hört mina ord, som framgått ur min mun. Bland dessa utropare, som smakade vinet, var den som kom till mig i dag. Han hade så att säga tre förvaringskärl, vilka skulle fyllas. Ty när han kom, hade han vilja att avhålla sig från all fåfänglighet, vilja till all ödmjukhet, åstundan till allt det som är mig välbehagligt.

Därför fyllde jag hans käril i dag. För det första så, att andliga tings visdom skall varda honom klarare att förstå och lättare att begrunda än förr. För det andra uppfyllde jag honom med min kärlek, genom vilken han skall bliva ivrigare än förr till allt gott. För det tredje gav jag honom en klokare fruktan, så att han icke skall frukta något annat än mig och det som är mig välbehagligt. Därför må han, på det att han även för andra må utropa mitt vins sötma, höra mina ord, som jag talat och som äro skrivna, så att han, efter att ha hört min kärlek och rättvisa, må bliva desto mera nitisk i utropandet, ju flitigare han smakar vinets sötma.»

FÖRKLARING

Denne broder följde fru Birgitta till Santiago. I en extas såg han fru Birgitta såsom krönt med sju kronor, och han såg solen vara helt förmörkad. När han förundrade sig över detta, hörde han en röst, som högt och tydligt sade: »Denna förmörkade sol betecknar edert lands furste, som sken såsom solen men skall bliva djupt föraktad genom människors hån och smädelse. Och den kvinna, som du ser, skall få Guds sjufaldiga nåd, och den betecknas av de sju kronor, som du sett. Och detta skall för dig vara tecknet, att du skall tillfriskna från denna sjukdom, återvända till de dina och upphöjas till en högre grad.» Han återvände, blev abbot och skred fram från dygd till dygd.

Jungfrun beskriver för bruden, huru hon hälsas av fyra slags människor, nämligen av sina sanna vänner av kärlek, av andra på grund av fruktan för straff, av andra för att de måtte vinna rikedomar och av andra, nämligen hycklare, på grund av förmäten

förtröstan på förlåtelse; människorna av de båda första slagen skola belönas andligen, människorna av det tredje slaget timligen, medan de sistnämnda äro avskyvärda.

BOK 6 - KAPITEL 37

Maria talar: »Det finns fyra slags människor, som hälsa mig. De första äro de, som lämna hela sin vilja och sitt samvete i mina händer; allt vad de göra, det göra de till min heder. Deras hälsning är mig såsom en högst ljuvlig och behaglig dryck. De andra äro de, som frukta straffet och avhålla sig från synden för sin fruktans skull; åt dem giver jag, ifall de trofast fortsätta att lova mig, förminskning av denna oriktiga fruktan och förökning av den sanna kärleken samt den vishet, varmed de lära sig att klokt och förståndigt älska Gud. De tredje äro de, som högljutt sjunga mitt lov men icke men någon annan avsikt än att deras timliga ära och förgängliga nytta måtte tillväxa.

Liksom en herre, till vilken någon gåva sändes, skickar något av samma värde tillbaka till givaren, så skall jag, emedan dessa begära det timliga och icke åstunda något ivrigare, giva dem vad de vilja och vedergälla dem i denna världen. De fjärde äro de, som låtsas vara goda och dock hava en syndig lusta; de synda i det fördolda, när de så kunna, på det att de icke må synas av människorna, och de tänka så: 'Jungfru Maria är god, och om hon blir åkallad, utverkar hon genast förlåtelse'. Dessa människors hälsningsrop behagar mig lika litet som ett käril, vilket utanpå är försilvrat men inuti fyllt av den mest stinkande träck, vars lukt ingen kan uthärda. Sådana äro somliga människor på grund av sin usla vilja att synda.»

Kristus säger till bruden, att det finns två andar, en god och en ond; den Helige Andes tecken äro sinnets ljuvlighet och ära, medan den onde andens tecken äro sinnets ängslan och oro, härrörande av girighet eller vrede.

BOK 6 - KAPITEL 38

Sonen talar till bruden och säger: »Det finns en god Ande i människans hjärta. Vad är den gode Anden om icke Gud, och vad är Gud om icke helgonens ära och ljuvlighet? Gud själv är i dem, och de i honom, och de hava allt gott, när de hava Gud, utan vilken intet är gott. Därför hava de, som hava Guds Ande, även Gud och himmelens hela härskara och allt gott. Likaså hava de, som hava den onde anden inom sig, allt ont inom sig.

Ty vad är den onde anden om icke djävulen, och vad är djävulen om icke pina och

allt ont? Alltså har den, som har djävulen, pina och allt ont i sig. Men liksom en god människa icke känner, varifrån och huru den Helige Andes ljuvlighet tränger sig in i hennes själ, och icke heller förmår smaka den fullkomligt i detta livet utan endast delvis, är det med den onda människan så, att när hon ängslas av girighet, flämtar av ärelystnad, hetsas av vrede eller befläckas av kättja och andra laster, då är detta djävulens pina och den eviga orons tecken, ehuru hon i detta livet ej kan bedöma det såsom det verkligen är. Ve dem som hålla fast vid denna ande!»

Bruden såg, hur en djävul inför den gudomliga domstolen framlade sju böcker emot en avlidens själ, och hur en god ängel framlade en bok för henne. Denna själ blev icke evigt fördömd, ty hon hade (vilket djävulen icke visste om) på sistone ångrat sig i sina inre tankar. För sina synder dömdes hon dock att ända till domedagen utstå nio straff i skärselden, ty så länge hade hon önskat att leva kroppsligen. Kristus yppar emellertid tre botemedel, genom vilka hon dessförinnan kan befrias, och på den heliga Jungfruns och helgonens böner efterskänkas henne genast tre av nämnda straff. Den goda ängelns bön för henne höres icke genast, utan Kristus uppskjuter detta och tager det under övervägande.

BOK 6 - KAPITEL 39

En djävul visade sig vid den gudomliga domstolen med en avlidens själ, vilken skälvde såsom ett skälvande hjärta. Djävulen sade till domaren: »Se detta byte! Din ängel och jag följde denna själ från hennes upphov ända till slutet, men han för att skydda och jag för att skada henne. Båda jagade vi henne såsom jägare, men på sistone föll hon i mina händer. Att vinna henne är jag så ivrig och häftig såsom en fallande ström, vilken ej kan hejdas om den ej möter något hinder. Detta är din rättvisa, men den är ännu ej bevisad mot denna själ. Därför äger jag henne ännu ej med trygghet. Jag åtrår henne så brinnande som ett av hunger förtärt djur, vilket av hunger äter t.o.m. sina egna lemmar. Emedan du är rättvis domare, må du alltså fälla en rättvis dom över denna själ!»

Domaren svarade: »Varför föll hon just i dina händer, och varför var du henne närmare än min ängel?» Djävulen svarade: »Emedan hennes synder voro flera än hennes goda gärningar». Domaren sade: »Visa, hurudana gärningarna äro!» Djävulen svarade: »Jag har en bok full med hennes synder». Domaren frågade: »Vad är namnet på denna bok?» Djävulen svarade: »Dess namn är Olydnad. I den boken äro sju böcker, och varje bok har tre spalter. Varje spalt har mer än tusen ord. Ingen har mindre än tusen, men några hava många fler.» Domaren sade: »Säg dessa böckers namn, ty ehuru jag vet allting, vill jag dock att du talar, på det att din vilja och min godhet må bliva uppenbara

för andra».

Djävulen svarade: »Den första bokens namn är högfärd, och i den finnas tre spalter. Den första är andlig högfärd i tankarna, ty han högmodades över sitt goda liv, som han trodde vara bättre än andras. Han högmodades även över sitt förstånd och över sina tankar, enligt hans mening klokare än andras. Den andra spalten är, att han högmodades över de rikedomar, som förunnats honom, sina tjänare, kläder och andra tillhörigheter. Den tredje är, att han högmodades över sina lemmars skönhet och över sin förnäma släkt och sina gärningar. Och i dessa tre spalter voro otaliga ord, såsom du själv bäst vet.

Den andra boken var hans lystnad. Den hade tre spalter. Den första var andlig, ty han trodde ej sina synder vara så tunga som det sades, och på ovärdigt sätt åstundade han himmelriket, vilket endast tillkommer den fullkomligt rene. Den andra var, att han åstundade mera i världen än nödvändigt var, och hans vilja gick endast ut på att upphöja sitt namn och sin släkt, så att han skulle kunna uppfostra sina arvingar och göra dem mäktiga men ej till din heder utan till världens heder. Den tredje spalten var, att han åtrådde världslig heder och att vara över andra. Och i dessa spalter äro, såsom du själv bäst vet, oräkneliga ord - de ord, varmed han eftersträvade ynnest och vänskap och förvärvade sig timligt gott.

Den tredje boken är avund. Den har tre spalter. Den första var i hans sinne, ty han avundades hemligen alla dem, som hade mera eller gjorde större lycka än han. Den andra var, att han av avund tog av deras tillhörigheter, som hade mindre än han och voro i större behov än han. Den tredje var, att han av avund hemligen skadade sin nästa genom sina råd och jämväl öppet, såväl med ord som gärning, såväl genom sig själv som genom sina medhjälpare, samt eggade andra att göra detsamma.

Den fjärde är girighet. I den funnos tre spalter. Den första var girighet i sinnet, ty han ville icke för andra yppa sådana ting som han visste och varav andra skulle ha fått tröst eller nytta, i det han tänkte så för sig själv: 'Vad nytta får jag därav att jag giver detta råd till den eller den? Vad får jag för gott av att jag bistår den människan med detta råd eller ord?' Och så gick den nödställda bedrövad bort från honom, icke underrättad eller upplyst, vilket han mycket väl hade kunnat bli, om mannen hade haft god vilja att underrätta honom.

Den andra spalten var, att när han var i stånd att förlika tvistande, så ville han icke göra detta. Och när han kunde trösta bedrövade, så brydde han sig ej om att göra det. Den tredje spalten var snålhet om sina ägodelar, ty om han borde giva ut en enda penning i ditt namn, så ängslades han och bekymrades, men han gav gärna hundra för världens heder. I dessa spalter äro otaliga ord, såsom du själv bäst vet, ty du vet allting,

och ingenting kan döljas för dig, men med din makt tvingar du mig att tala, emedan du vill gagna andra därmed.

Den femte boken är lättja, och den har tre spalter. För det första var han lat i gärning, när det gällde att göra goda gärningar till din heder och att uppfylla dina bud. Ty för att vila sin kropp förspillde han sin tid; hans kropps nytta och vällust var honom nämligen allra kärast. För det andra var han lat i tankarna, ty då din gode ande ingav hans hjärta ånger eller någon andlig insikt, syntes honom detta vara mycket långtråkigt; han drog bort sitt sinne från andliga tankar, och varje världslig glädje syntes honom vara angenäm och ljuv. För det tredje var han lat i munnen, d. v. s. till att bedja och till att tala det som skulle ha varit till nytta för andra och till ära för dig, men han var mycket ivrig, när det gällde lättfärdigt tal. Hur oräkneligt många ord som finnas i dessa spalter, det är endast dig bekant.

Den sjätte boken var vrede. Den hade tre spalter. Den första var, att han vredgades på sin nästa över de ting, som ej voro gagnande för honom själv. Den andra spalten var, att han i sin vrede skadade sin nästa i gärning och stundom även i sin vrede berövade honom hans tillhörigheter. Den tredje var, att han oroade sin nästa genom sin vrede.

Den sjunde boken var hans lusta. Även den hade tre spalter. Den första var, att han utgöt sin säd på otillbörligt och oordnat vis. Ty fast han var gift och ej försyndade sig med andra kvinnor, utgöt han dock otillbörligt sin säd genom opassande omfamningar och ord och även genom oanständiga åthävor. Den andra var, att han var högeligen lättfärdig i ord. Han förledde nämligen icke blott sin hustru till hetare lusta, utan lockade ofta genom sina ord jämväl andra till att höra eller tänka på lättfärdiga ting. Den tredje spalten var, att han alltför kräsligt närde sin kropp, i det han lät tillreda många fina rätter åt sig, till större retelse för kroppen och för att prisas och kallas stor av människor. Det finns mer än tusen ord i dessa spalter. Han satt ju vid bordet längre tid än han borde, gav icke akt på den tid som förunnades honom, talade på opassande sätt och intog mera än naturen ville. Se, o domare, nu är min bok slut! Tilldöm mig alltså denna själ!»

Domaren teg, men barmhärtighetens moder, som förut stått längre bort, nalkades och sade: »Min Son, jag ville disputeras om rättvisan med denne djävul». Sonen svarade henne: »Käraste moder, när rättvisan ej förvägras djävulen, hur skulle den då kunna förvägras dig, som är min moder och änglarnas härskarinna? Du kan allt och vet allt i mig, men du talar på det att min kärlek måtte bli känd för andra.» Modern sade nu till djävulen: »Jag befäller dig, djävul, att du svarar mig på tre ting som jag frågar dig om. Ehuru du gör det ogärna, måste du dock göra det i rättvisans namn, ty jag är din härskarinna. Säg mig: månne du känner människans alla tankar?»

Djävulen svarade: »Jag känner endast dem, som jag kan bedöma med ledning av människans yttre tillvägagångssätt och hennes disposition, samt dem, som jag själv ingiver hennes hjärta, ty fast jag förlorat min värdighet, blev dock av min naturs finhet så mycken visdom kvar, att jag av människans beteende kan sluta mig till hennes själstillstånd, men människans goda tankar kan jag ej lära känna».

Då sade den milda jungfrun återigen till djävulen: »Säg mig, o djävul, ehuru du gör det ogärna - vad är det som kan utplåna skriften ur din bok?» Djävulen svarade: »Ingenting kan utplåna den utom ett, och det är gudlig kärlek, ty för den, som får denna kärlek i sitt hjärta, för honom utplånas genast det som står skrivet om honom i min bok, hur stor syndare han än är». Jungfrun sade för tredje gången: »Säg mig, djävul, månne det finns någon, som är en så oren syndare eller så bortvänd från min Son, att han icke kan få nåd igen, så länge han lever i världen?» Djävulen svarade: »Nej, ingen är så syndig, att han ej kan bättra sig under sin livstid, om han bara vill; ty om någon - han må vara än så stor syndare - förvandlar sin onda vilja till en god, gripes av gudlig kärlek och vill framhärda däri, så kunna inga djävlar behålla honom».

Då sade barmhärtighetens moder till de kringstående: »På slutet av sitt liv vände sig denna själ till mig och sade: 'Du är barmhärtighetens moder och den, som förbarmar sig över de elända. Jag är ovärdig att bedja till din Son, ty mina synder äro så svåra och så många, och mycket retade jag honom till vrede, i det jag mera älskade min lusta och världen än Gud, min Skapare. Därför beder jag, att du måtte förbarma dig över mig, ty du vägrar icke din barmhärtighet åt någon, som beder dig därom. Fördenskull vänder jag mig till dig, och jag lovar dig, att om jag får leva, så vill jag bättra mig och vända min vilja till din Son och icke älska något annat än honom.

Men framför allt sörjer och gråter jag nu över att jag intet gott gjorde till din Sons, min Skapares heder. Därför beder jag dig, mildaste fru, förbarma dig över mig, ty jag har ingen att taga min tillflykt till utom dig.' Med sådana ord och sådan tanke kom denna själ på sistone till mig. Månne jag då ej borde höra henne? Vem förtjänar icke att bönhöras, om han anropar en annan med hela sitt hjärta och med fast vilja till bättring? Hur mycket mer bör då icke jag, barmhärtighetens moder, höra dem, som ropa till mig?»

Djävulen svarade: »Om en sådan vilja visste jag intet. Men om det är som du säger, så må du bevisa det med uppenbara skäl».

Modern svarade: »Du är ovärdig att jag svarar dig, men för att det, som här visas, må lända andra till gagn, svarar jag dig. Eländige, du sade nyss, att intet annat förmår utplåna skriften ur din bok än gudlig kärlek.» Och nu vände jungfrun sig till domaren och sade: »Min Son, må djävulen öppna sin bok, läsa och se, huruvida allt där är fullskrivet eller möjligen något utplånat».

Då sade domaren till djävulen: »Var är din bok?»

Djävulen svarade: »I min buk».

Domaren frågade honom: »Vad är din buk?»

Djävulen svarade: »Mitt minne; ty liksom all orenlighet och all stank är i buken, så är ock all ondska och orättfärdighet i mitt minne, och det stinker såsom den otäckaste lukt inför dig. Ty när jag i mitt övermod avföll från dig och ditt ljus, då kom all ondska på min lott, och mitt minne förmörkades för Guds goda ting, men i detta mitt minne är all syndarnas ondska nedskrivnen.»

Då sade domaren till djävulen: »Jag befäller dig, djävul, att du noggrant ser efter och undersöker i din bok, vad som är skrivet och vad som är utplånat av denna själens synder, och säger det offentligen». Djävulen svarade: »Jag ser i min bok, men jag ser andra ting vara skrivna än dem jag tänkte. Jag ser nämligen de sju vara utplånade, och intet återstår i min bok därav; det syns bara, att där en gång stått någonting skrivet.»

Nu sade domaren till den goda ängeln, som var närvarande: »Var äro denna själs goda gärningar?» Ängeln svarade: »Herre, allt är i ditt förutvetande och din kännedom, det närvarande, det förflutna och det tillkommande. Vi veta och se allt i dig, och du i oss. Vi behöva ej tala med dig, ty allt vet du. Men eftersom du vill visa din kärlek, tillkännager du din vilja för dem, som det behagar dig. Från den första stund, då dennes själ var förenad med kroppen, var jag beständigt med henne. Jag skrev jämväl en bok om hennes goda gärningar. Det står i din makt, om du vill höra denna bok.»

Domaren svarade: » Jag kan icke döma, förrän jag hört och lärt känna både hans goda och hans onda gärningar, och sedan dessa rättvist vägts mot varandra, skall han, såsom rättvisan kräver, dömas antingen till döden eller till livet». Ängeln svarade: »Min bok är hans lydnad, varmed han lydde dig, och det finns sju spalter däri. Den första är hans dop. Den andra är hans återhållsamhet i fasta och från olovliga gärningar och synder och även från hans köotts lusta och frestelse. Den tredje spalten var hans bön och hans på dig inriktade goda föresats. Den fjärde spalten var hans goda gärningar i allmosor och andra barmhärtighetsgärningar. Den femte spalten var hans hopp till dig. Den sjätte var hans tro, som han höll såsom kristen. Den sjunde var hans gudliga kärlek.»

Då sade domaren till den gode ängeln: »Var är din bok?» Ängeln svarade: »I skådandet av dig och kärleken till dig, Herre». Då sade Maria hånande till djävulen: »Hur har du förvarat din bok, och hur kom det sig, att det som var skrivet i den, blev utplånat?» Djävulen ropade: »Ve, ve! Du bedrog mig!» Domaren sade då till sin huldriska moder: »Du har på förnuftigt sätt erhållit ett domstolsutslag i denna sak, och du har

rättvist vunnit denna själ». Djävulen skrek: »Jag förlorade, jag blev övervunnen! Men säg mig, o domare, hur länge skall jag behålla denna själ för de utplånade syndernas skull?» Domaren svarade: » Jag skall kungöra dig det, ty böckerna äro uppslagna och lästa. Men säg mig nu, djävul, ehuru jag vet allting, om denna själ rättvisligen bör inträda i himmelen eller ej! Jag låter dig nu se och veta den sanna rättvisan.»

Djävulen svarade: »Den rättvisan finnes hos dig, att om någon skiljes från världen utan dödssynd, så skall han icke hemfalla åt helvetets plågor, och att var och en, som har gudlig kärlek, med rätta skall komma till himmelen. Emedan nu denna själ icke lämnade världen i dödssyndens tillstånd utan hade gudlig kärlek, är hon värd att efter reningen i skärselden inträda i himmelriket.»

Domaren svarade: »Emedan jag öppnade ditt förstånd och lät dig se sanningens och rättvisans ljus, må du i deras närvaro, för vilka det lyster mig att bekantgöra detta, säga vilken rättvisa som bör vederfaras denna själ».

Djävulen svarade: »Att hon må renas så, att icke en enda fläck finnes hos henne, ty ehuru hon rättvisligen är tilldömd dig, är hon dock ännu oren och kan icke komma till dig förrän efter reningen. Och emedan du, domare, tillfrågade mig, frågar jag nu dig, på vilket sätt hon skall renas och hur länge hon skall vara i mina händer.»

Domaren svarade: »Det förbjudes dig, djävul, att ingå i henne eller uppsluka henne i dig, men du skall rena henne, tills hon blivit ren och obefläckad, ty hon lider straffet i överensstämmelse med sin synd. Hon syndade trefaldigt med synen, trefaldigt med hörseln, trefaldigt med känslan. Därför skall hon trefaldigt straffas i synen. För det första skall hon själv se sina avskyvärda synder. För det andra skall hon se dig i din ondska och i din förfärliga vanskaplighet. För det tredje skall hon se andra själars osalighet och rysliga straff. Likaså skall hon trefaldigt straffas i hörseln.

För det första skall hon höra förfärligt ve, ty hon ville höra sitt eget lov och världens lust. För det andra skall hon höra djävularnas hemska rop och hädelser. För det tredje skall hon höra smädelser och outhärdligt elände, ty hon hörde hellre och med större nöje världens kärlek och ynnest än Guds och tjänade världen mera nitiskt än sin Gud. Hon skall även trefaldigt plågas i känslan. För det första skall hon både invärtes och utvärtes brinna i den mest förtärande eld, så att det icke finnes den minsta fläck på henne, som icke renas i elden. För det andra skall hon uthärda den värsta köld, ty hon brann av sin egen lystnad men var kall i kärlek till mig. För det tredje skall hon vara i djävularnas händer, så att det ej finns ens den minsta tanke eller det minsta ord som icke skall renas, till dess hon blir såsom det guld, som efter ägarens vilja renas i degeln.»

Då sade djävulen ånyo: »Hur länge skall denna själ lida dessa straff?»

Domaren svarade: »Så länge som det var hennes vilja att leva i världen. Och emedan hon var sådan, att hon gärna levat i sin kropp till världens ända, därför skall detta straff räcka till världens ända. Ty det är min rättvisa, att var och en, som har gudlig kärlek till mig och med hela sitt hjärta åstundar mig samt önskar att vara hos mig och skiljas från världen, han skall få himmelriket utan straff, ty det närvarande livets prövning är hans rening. Den, som fruktar döden för den bittra dödssmärtans skull och för det kommande straffet samt skulle vilja leva längre för att få tillfälle att bättra sig, han skall få ett lätt straff i skärselden. Men den, som vill leva ända till domedagen, han skall, fast han ej begått dödssynd, likväl för denna sin vilja att evigt leva straffas ända till domedagen.»

Då svarade den huldrika modern och sade: »Välsignad vare du, min Son, för din rättvisa, som inbegriper all barmhärtighet. Ehuru vi se och veta allt i dig, må du likväl till andras lärdom säga, vilket läkemedel som skall användas för att en så lång plågotid skall förminskas och en så grym eld utsläckas, och huru denna själ skall kunna frälsas ur djävularnas händer.»

Sonen svarade: »Dig kan jag intet neka, ty du är barmhärtighetens moder, och du ombesörjer barmhärtighet och tröst åt alla. Det finns tre ting, som kunna förminska en så lång plågotid, släcka elden och befria själen ur djävularnas händer. Det första är, att någon återlämnar det, som han orättvist tog från andra, eller som han rättvisligen bort återlämna åt andra, ty det är rättvist, att själen renas tills det, som hon orättvist berövat andra, är gäldat ända till den yttersta skärven, vare sig det sker genom helgonens böner, genom vänners allmosor och goda gärningar eller genom en tillbörlig rening. Det andra är rikliga allmosor. Därigenom utsläckes elden. Det tredje är att min lekamen offras på altaret för henne och att mina vänner bedja för henne. Dessa tre ting kunna frälsa själen från de tre straffen.»

Barmhärtighetens moder frågade på nytt: »Vad gagna honom nu de goda gärningar, som han gjorde för dig?»

Sonen svarade: »Du frågar icke därför att du icke vet det (ty du vet och ser allting i mig), utan därför att du vill uppenbara min kärlek för andra. Förvisso skall icke det minsta ord eller den minsta tanke, som han tänkte till min heder, vara utan vedergällning. Allt det, som han gjort för min skull, är nu inför honom, och i hans plåga länder detta honom till svalka och tröst, och det gör, att han känner mindre hetta än han annars skulle ha gjort.»

Därefter talade modern till sin Son och sade: »Hur kommer det sig, att denna själ står så orörlig, liksom den, vilken varken rör händer eller fötter mot sina ovänner, och ändå är levande?»

Domaren svarade: »Profeten skrev om mig, att jag var såsom ett lamm, vilket är tyst inför dem som klippa det. I sanning, jag teg inför mina ovänner, och därför är det rättvist, att denna själ, emedan hon icke aktade på min död och ansåg den för något ringa, nu är i dråparnas händer, såsom ett barn, vilket ej förmår ropa och värja sig.»

Modern svarade: »Välsignad vare du, min ljuvaste Son! Du gör intet utan rättvisa. Du har förut sagt, min Son, att dina vänner kunna hjälpa denna själ, och du vet mycket väl, att denna själ på trefaldigt sätt tjänade mig. För det första genom avhållsamhet, i det hon fastade på vigilierna till mina högtidsdagar och då idkade återhållsamhet i mitt namn. För det andra därmed att hon läste min tidegärd. För det tredje därmed att hon med sin egen mun sjöng till min heder. Eftersom du alltså, min Son, hör dina vänner, som ropa på jorden, så beder jag dig, att du måtte höra även mig.» Sonen svarade: »Den, som är mest älskad av någon herre, han får fortast bönhörelse. Och emedan du är mig kärare än allt annat, så begär vad du vill, och det skall givas dig.»

Modern svarade: »Denna själ utstår tre straff i synen, tre i hörseln och ytterligare tre i känslan. Därför beder jag dig, käraste Son, att du måtte efterskänka honom ett av straffen i synen, så att han icke ser de förskräckliga djävlarne men utstår de båda andra straffen, ty detta kräver din rättvisa, som jag ej förmår motsätta mig; ja så kräver din barmhärtighets rättvisa. För det andra beder jag, att du måtte efterskänka honom ett straff i hörseln, så att han ej hör sin skam och vanheder. För det tredje beder jag, att du även efterskänker honom ett straff i känslan, så att han ej skall känna den värsta kölden, som han dock är värd att hava, eftersom han var kall i kärlek till dig.»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, käraste moder! Dig kan intet nekas. Ske din vilja! Må det ske, som du begärt!»

Modern svarade: »Välsignad vare du, min ljuvaste Son, för all din kärlek och barmhärtighet!»

I samma ögonblick syntes då ett helgon med en stor härskara och sade: »Lov vare dig, Herre Gud, allas Skapare och domare! Denna själ tjänade mig fromt i sitt jordeliv, ty hon fastade till min heder och prisade mig och dina kringstående vänner med sin vördnadsbetygelse. Därför beder jag dig å deras och mina vägnar: förbarma dig över denna själ och giv henne för våra böners skull vila och lättnad i ett straff, så att djävlarne ej måtte hava makt att förmörka hennes medvetande.

Ty i sin ondska fördunkla de hennes medvetande så, att hon aldrig hoppas på att få uppleva slutet på sitt elände eller uppnå härligheten (utom så ofta det behagar dig att särskilt se till henne i din nåd), och detta är ett värre straff för henne än allt annat. Förunna henne därför, milde Herre, för våra böners skull, att i vilken plåga hon än

hamnar, hon må vara förvissad om, att den skall få ett slut och att hon skall uppnå den eviga härligheten.»

Domaren svarade: »Detta är sann rättvisa, ty denna själ drog ofta sitt sinne bort från andliga tankar och betraktelser till det kroppsliga; hon ville förmörka sitt samvete och fruktade icke att göra mig emot. Därför är det rättvist, att djävlarne nu fördunkla hennes medvetande. Men emedan I, mina käraste vänner, hörden mina ord och fullkomnade dem i gärning, är det ej riktigt att neka eder någonting. Därför skall jag göra vad I viljen.» Då svarade alla helgonen: »Välsignad vare du, Gud, i all din rättvisa, ty du dömer rättvist och lämnar intet ostraffat.»

Sedan sade den goda ängeln, som var given åt själen för att beskydda henne, till domaren: »Jag var med denna själ ända från den första stund hon var förenad med kroppen, och jag följde henne enligt din kärleks anordning. Hon gjorde stundom min vilja. Därför beder jag dig, Herre, förbarma dig över henne!» Herren svarade då: »Vi vilja begrunda detta». Och så slutade denna syn.

FÖRKLARING

Denne var en mildsint riddare, god mot fattiga människor. Hans hustru gav de frikostigaste allmosor för hans själ. Hon dog i Rom, såsom det i Guds Ande förutsades om henne. Jämför bok 3, kapitel 12.

Fyra år efter det att bruden haft nämnda vision, varest en själ dömdes till skärselden ända till domedagen, såg hon samma själ likasom halvklädd framföras inför den gudomliga domstolen av en ängel. Ängeln och hela den himmelska härskaran bådo Herren om nåd för denna själ, och Kristus befriade henne helt från straff samt sände henne såsom en strålande stjärna till härligheten för änglarnas och helgonens böners och de levande vännernas tårars och förböners skull.

BOK 6 - KAPITEL 40

Fyra år därefter såg jag en fagert strålande yngling med denna ovan-nämnda själen, vilken nu var likasom klädd men ej fullständigt. Ynglingen sade till domaren, som satt på tronen och var omgiven av tusen sinom tusen, vilka alla tillbådo honom för hans tålmod och kärlek: »O domare, detta är den själ, som jag bad för och om vilken du sade, att du ville tänka dig för om henne.

Nu bedja vi alla, som stå här, för andra gången om din barmhärtighet mot henne. Och fastän vi veta allting i din kärlek, tala vi dock på mänskligt sätt (ehuru intet mänskligt är hos oss) för din bruds skull, hon som andligen hör och ser detta.»

Domaren svarade: »Om det finnes en vagn, som vore full med ax, och många människor, den ena efter den andra, toge var sitt ax, så skulle axens antal och tyngd minskas. Så förhåller det sig ock nu, ty många tårar och kärleksverk ha framburits inför mig för denna själs skull.

Därför är min dom, att hon skall komma i din vård, och du skall föra henne till den vila, som ögat ej förmår se och örat ej höra och som själen ej kan föreställa sig medan hon är kvar i köttet; där, varest himlen ej är ovanför och jorden ej är nedanför; där, varest det finns en otänkbar höjd och utsäglig längd, en underbar bredd och ett ofattbart djup; där, varest Gud är ovan allting, utanför allting och inom allting, styr allt och omsluter allt utan att omslutas av någon.»

Sedan såg jag denna själ uppstiga till himmelen lika strålande som den mest strålande stjärna i sin strålgans. Och då talade domaren och sade: »Skyndsamt skall den timmen komma, då jag skall fälla min dom och utöva rättvisa mot denne avlidne mans släkt, ty denna släkt steg upp med högmod och skall fara ned till högmodets vedergällning».

Kristus förebrår en konung och världsliga människor, som icke tillskriva Gud sina segrar över fienderna utan sin egen duglighet, sin stora krigshär och sin kroppsstyrka. Han säger, att de må draga ut i kriget såsom David emot jätten, i det de sätta sin förhoppning på Gud men dock göra bruk av sin mänskliga kloket, ty lätt segrar den, som har Gud till hjälpare.

BOK 6 - KAPITEL 41

Sonen talar till bruden om en konung i Sverige och säger: » Jag sade dig, att denne konung är ett barn. Detta kan du förstå av två ting. För det första av hans styrelse, för det andra av hans oräkneliga härskara. Måne icke herden David besegrade jätten? Men huru? Kanske med makt och visdom? Förvisso icke, utan med Guds kraft, ty om icke Gud hade tillintetgjort jättens djärvhet och ingjutit mod i gossen Davids sinne, hur skulle då gossen ha kunnat gå emot den väldige kämpen? Och hur skulle stenen ha kunnat slå ned en så stark och ha kunnat nå en så beprövad man, om icke Guds kraft hade varit i stenen? Alltså segrar lätteligen den, som har Gud till medhjälpare. Den, som har fullkomlig

förtröstan på Gud, han behöver icke mycken kroppslig styrka, blott tro och kärlek.

Men världsliga människor anse sig segra genom kroppslig styrka och att stridens utgång beror av mänskligt bemödande. Och när de stå som segrare, så tillskriva de det snarare den mänskliga dugligheten än Guds kraft, ehuru varken goda eller onda bliva segrare förutan Guds tillåtelse och rättvisa. Ty stundom få goda överhand över onda, och stundom få i stället de onda överhand över de goda genom Guds hemliga tillåtelse. Och emedan få människor vilja betrakta Guds tålmod och rättvisa, på grund av den allmänna glömskan och försumligheten, därför vanhedras Guds kraft och människan prisas och upphöjes, såsom vore hon mäktig och vunne segrar genom sin kraft.

Jag sade icke utan orsak, att denne konung är ett barn. Ty om ett barn ser två äpplen, av vilka det ena är helt förgyllt utanpå men alldeles tomt och angripet inuti men det andra mindre vackert utanpå och alldeles färskt inuti, så föredrager barnet det äpple, som ser vackert ut men inuti är ruttet, ty det förmår endast bedöma det, vars yttre det kan skåda. Så gör denne konung. Det syntes honom fagert att draga ut med en stor härskara, men han visste icke och övervägde icke vilket elände som doldes innanför. Han beaktade icke vilken hungersnöd och sorg som skulle följa och att de skulle draga ut eländiga av hunger och komma än eländigare tillbaka.

Tarvligt och dåraktigt synes det att draga ut med en liten här, men en stor nytta ligger fördold däruti. Om han drager åstad på detta sätt, nämligen med ödmjukhet och med en ringa härskara, så skall jag fylla hans tankar med gudomlig insikt och giva hans kropp gudomlig styrka. Jag förmår nämligen göra en stark av den svage, en hög av den ödmjuke, en hedrad av den föraktade. Säg fördenskull åt honom, att han icke rädes utan sätter sitt hopp till mig och gör vad han förmår, med gudlig insikt och mänskligt förutseende. Så skola kärleken och den goda viljan rättfärdiga honom, ifall den mänskliga klokheten tryter.»

TILLÄGG

Guds Son talar: »Var och en, som önskar besöka de otrognas länder, bör göra fem ting. För det första lätta sitt samvete genom ånger och uppriktig bikt, alldeles som om han genast skulle dö. För det andra lägga bort all veklighet i seder och kläder, icke giva akt på nymodiga sedvänjor utan på de gamla lovvärda, som inrättats av hans föregångare. För det tredje må han icke vara villig att hava något timligt utom till nödtorft och till Guds heder, och om han vet, att han själv eller hans föräldrar med orätt förvärvat någonting, så må han vara villig att återställa det, vare sig det nu är litet eller stort.

För det fjärde må han arbeta på att de otrogna komma till den sanna tron, och han må icke åstunda deras rikedomar eller boskap eller annat utom till lekamlig nödtorft allenast. För det femte vara villig att dö för Guds ära och dessförinnan inrätta sig i en så prisvärd vandel, att han förtjänar nå fram till en kostbar död.»

Guds moder berömmar sig för den omsorg hon hade om att tackas Gud och säger, att hon ej berömmar sig för att söka sitt eget lov utan för att Gud därigenom måtte lovas och hedras. Hon beder Sonen, att han måtte skänka bruden dygdernas himmelska kläder, sin lekamens heliga kost och den mera glödande anden. Sonen beviljar detta, om bruden blott först tillägnar sig ödmjukhet, fruktan samt tacksamhet.

BOK 6 - KAPITEL 42

Modern talar: »Från min ungdom tänkte jag städse på min Sons heder, och städse var min omsorg inriktad på hur jag skulle kunna tackas honom. Visserligen är all heder mindre hedervärd i den egna munnen, men jag talar dock icke detta på deras sätt, som söka sitt eget lov, utan till min Sons, min Guds och min Herres, heder. Han fäste på sällsamt sätt solen i stoftet och inneslöt en brinnande men dock ej förtärande eld i det torra samt frambragte den ädlaste och ljuvaste frukt utan fuktighet.»

Sedan vände hon sig till Sonen och sade: »Välsignad vare du, min Son! Jag är liksom den kvinna, vilken är bönhörd hos Herren och beder om misskund för de skyldiga och vanmäktiga. Sålunda beder jag till dig för min dotter, eftersom hon är blyg, ja jag beder för din brud, vars själ du återlöst med ditt blod, upplyst med din kärlek, uppväckt med din godhet och trolovat dig med genom din barmhärtighet. Jag beder dig, min Son, giv henne tre ting. För det första dyrbarare kläder, emedan hon är konungarnas konungs dotter och brud.

Om konungens brud saknar kunglig dräkt, blir hon ju föraktad av alla, och om hon befinner sig mindre hövisk, blir hon föremål för skymf och tadel. Giv henne alltså kläder icke från jorden utan från himmelen, icke sådana som skina utanpå utan som invändigt stråla av kärlek och kyskhet. Giv henne dygdernas dräkt, så att hon ej behöver tigga om yttre ting utan har överflöd invärtes, ja kan lära och lysa även andra genom sin kostbara dräkt.

Giv henne för det andra finare kost, ty din brud är van vid grövre kost, men nu bör hon vänja sig vid din kost; den är en kost, som beröres men icke synes, som hålles men icke kännes, som mättar men är okänd för sinnena, som går in och är överallt. Den är din allravärdigaste lekamen, vilken förebådades av det tillredda påskalammet. Din mandom,

som du tagit av mig, fullkomnade den underbart, och din gudom visar dagligen jämte din mandom, hur saligt detta är fullkomnat.

Min Son, giv denna kost åt din brud, ty utan den förtvinar hon liksom ett barn utan mjölk, utan den tynar hon, men med den och genom den får hon förnyade krafter till allt gott liksom en sjuk av mat. Giv henne för det tredje, min Son, den mera glödande anden, ty denna ande är den eld, vilken aldrig blivit upptänd och aldrig utsläckes, vilken gör att det angenäma man skådat förlorar sitt värde och att man hoppas på det tillkommande; giv henne denna ande, min Son!»

Då svarade Sonen: »Käraste moder, dina ord äro ljuvliga, men du vet ju, att den, som söker det höga, först må göra det som kräver styrka samt öva ödmjukhet. Därför äro tre ting nödvändiga för henne. För det första att hon har ödmjukhet, ty genom den erhålles det höga; hon må alltså veta, att det goda, som hon har, det har hon av nåd och icke av sina egna förtjänster. För det andra en tillbörlig tjänst, som vedergäller nådegåvornas givare.

För det tredje fruktan, så att hon ej må mista den nåd, som förunnats henne. På det att hon alltså må vinna och äga de tre första ting, som du begärt åt henne, må hon icke förgäta de tre senare. Det båtar ju intet att ha vunnit någonting, om man icke vet att man får äga det vunna, och om man förlorar det vunna, så pinar det sinnet mera, än om man aldrig hade vunnit och ägt det.»

Bruden oroas, emedan hon icke tåligt och glatt lyder sin andlige fader. Kristus säger henne, att om hon har föresats till fullkomlig lydnad, ehuru viljan stundom spjärnar emot, vinner hon dock på detta sätt lydnadens förtjänst och sina forna synders rening. Herren talar här även om den andliga stridens vapen, nämligen de dygder, med vilka de rättfärdiga strida och segra men vilka de orättfärdiga bortkasta för att så besegras.

BOK 6 - KAPITEL 43

Guds Son talar till bruden: »Säg mig, varför du oroas! Fastän jag vet allt, vill jag likväl höra det från din mun, på det att du månne veta, vad jag svarar dig.» Bruden svarade: »Två ting fruktas jag, och två ting vålla mig oro. För det första att jag är mycket otålig, när det gäller att lyda, och mindre villig och glad, när det gäller att lida och uthärda. För det andra att lidande drabbar dina vänner och att dina ovänner behärska dem.»

Herren svarade: » Jag är i honom, åt vars lydnad du är antvardad, och därför skall varje timma och varje stund, som du med din vilja samtycker till att lyda honom och med din vilja vill lyda honom, ehuru köttet stundom strävar emot, räknas dig till lön och till rening från dina synder. Angående det andra, nämligen att du oroas över mina vänners motgångar, vill jag svara dig med en liknelse. Om det är två, som kämpa mot varandra, och den ene av dem kastar sina vapen medan den andre ständigt beväpnar sig med sina vapen, månne icke då den blir lättare besegrad, som kastar sina vapen, än den, som dagligen tager sina vapen på sig?

Så är det ock nu, ty mina ovänner kasta dagligen vapnen. Det är först och främst tre slags vapen, som äro nödvändiga till strid. Det första är det, som fortskaffar eller bär mannen, t.ex. en häst. Det andra är det, varmed mannen försvarar sig, t.ex. ett svärd. Det tredje är det, som skyddar kroppen, t.ex. ett pansar. Men mina ovänner förlorade först lydnadens häst, varmed de skulle befordras till allt gott.

Det är nämligen genom lydnaden som människan håller vänskapen med Gud och bevarar den åt Herren lovade tron. De hava även bortkastat gudsfruktans svärd, varigenom kroppen hålles tillbaka från vällusten och djävulen bortdrives från själen, så att han ej kan nalkas henne. De hava även förlorat det pansar, som skulle skydda dem emot kastspjutet, d. v. s. den gudliga kärlek, som skänker glädje i motgångarna, försvarar i medgången, skänker fred i frestelserna och lindring i smärtorna.

Deras hjälm, nämligen den gudliga visheten, ligger i smutsen, och även deras halsbeväpning, d. v. s. den gudliga tanken, har fallit ned, ty liksom huvudet röres genom halsen, så borde sinnet genom den gudliga tanken röras till allt som är av Gudi, men nu har den gudliga tanken fallit och förgätits, och därför ligger huvudet nere i dyn och drives av vindarna. Även deras bröstbeväpning är mycket svag, d. v. s. deras åstundan efter Gud har slappnat så mycket, att den knappast kan ses och än mindre kännas. Jämväl fotbeväpningen är glömd och försummad, d. v. s. deras ånger och föresats att bättra sig. De fröjdas nämligen i sina synder och önska framhärda i dem så länge de kunna.

Armbeväpningen, d. v. s. de goda gärningarna, äro dem förhatliga och tyckas dem fåfänga, ty de göra dristigt vad de vilja och skämmas ej. Mina vänner väpna sig däremot dagligen med mina vapen. De färdas på lydnadens häst såsom goda tjänare, de lämna sin egen vilja för att hörsamma sin herres befallning, de strida emot lasterna i Herrens fruktan såsom goda riddare. Allt som händer dem uthärda de i kärlek såsom goda krigare, i det de vänta på Herrens hjälp. De värna sig med gudlig vishet och tålmod mot smädare och bakdantare. Såsom goda klostermänniskor skilja de sig från världen. De äro snabba och ivriga till att söka det gudomliga, ja såsom den rörliga luften; de längta efter Gud såsom bruden efter sin älskades armar.

De äro raska och starka såsom hjortar till att löpa förbi världens njutningar, samvetsgranna såsom myror i sina göromål och vaksamma såsom väktare. Se, sådana äro mina vänner, och så väpna de sig dagligen med dygdernas vapen, vilka ovännerna förakta, varför de så lätt besegras. Den andliga striden, som består i tålmod och gudlig kärlek, är alltså mycket ädlare än den kroppsliga och mycket förhatligare för djävulen. Djävulen arbetar nämligen icke på att borttaga det kroppsliga utan på att fördärva dygderna och utplåna tålmodet och dygdernas stadga. Därför må du ej oroas, om några motgångar drabba mina vänner, ty därav skall deras lön bliva större.»

Kristus säger till sin brud, att han är lik en glasmästare, som, ehuru många käril gå sönder, icke upphör att förfärdiga nya, nämligen själar, förrän den himmelska änglakören är fulltalig, och att han är lik ett bi, emedan han väljer sig en ny ört, d. v. s. omvänder hedningarna, varav han skall hämta en riklig sötma, d. v. s. många själar till att fylla himmelrikets bikupa.

BOK 6 - KAPITEL 44

Jag är såsom en god glasmästare, vilken gör många käril av aska. Ehuru många gå sönder, upphör han dock icke att göra nya, förrän kärilens antal är fullständigt. Så gör jag, ty av ett oädelt ämne gör jag en ädel skapelse, nämligen människan, och ehuru många genom sina onda gärningar avfalla från mig, upphör jag dock icke att dana andra, förrän änglakören och de tomma platserna i himmelen blivit fyllda.

Jag är även lik ett gott bi, som lämnar sin bikupa och flyger till en vacker ört, vilken det skådat på långt håll och vari det söker att finna den fagreste blomkrona och den ljuvligaste doft och sötma. När biet nalkas örten, finner det emellertid en förtorkad blomma, en försämrad doft och en alldeles plundrad sötma. Det söker då en annan och finner en något sträv ört, vars blomma är obetydlig, vars vällukt är svag och vars sötma är behaglig men ringa.

I denna ört slår biet sig ned, hämtar där sötma och för den till sin bikupa, tills denna blivit fylld efter biets vilja. Detta bi är jag, allas Skapare och Herre; jag lämnade bikupan, när jag tog mänsklig gestalt och visade mig synlig i den. Jag sökte en vacker ört, i det jag tog till mig det kristna folket, som var fagert genom sin tro, ljuvt genom sin kärlek, fruktbringande genom sin goda vandel. Nu hava de emellertid avvikit från sitt forna goda tillstånd; de synas fagra till namnet men äro vanskapliga till sin vandel, fruktbara till det som är av världen och köttet men ofruktbara när det gäller Gud och själen.

De äro ljuva för sig själva men högst bittra för mig; därför skola de falna och bliva till intet. Men likt ett bi utväljer jag en annan, något bitter ört åt mig, nämligen hedningarna. Dessa äro mycket förvända till sina seder, men somliga av dem hava en obetydlig blomma och en ringa vällukt, d. v. s. en god vilja, så att de gärna skulle omvända sig och tjäna mig, om de blott visste, hur och om de skulle få hjälpare. Och ur denna ört skall jag hämta sötma, till dess bikupan blivit fylld, och jag vill komma den så nära, att örtens ljuvlighet ej må tryta och biets arbete ej må bliva fruktlöst, och det, som är strävt och fult, skall underbart växa till den högsta fågring. Det, som synes skönt, skall däremot avtaga, ja förvandlas till fulhet.»

Kristus säger till modern att de människor, som äro blinda på sin själs ögon, kunna återvinna synen, så att de kunna se Gud och älska honom över allting, och detta genom tre ting, nämligen genom betraktandet av den timliga rättvisan och genom hans godhet (d. v. s. genom de skapade tingens skönhet), hans allmakt och vishet. Alla, som tro att det goda eller onda härrör från slumpen eller stjärnornas gång, misstaga sig.

BOK 6 - KAPITEL 45

Maria talar: »Välsignad vare du, min Son, min Gud och min herre! Fast jag icke är i stånd till att känna sorg, ömkar jag människan för tre orsakers skull. För det första emedan människan har ögon och dock är blind, ty hon ser sin fångenskap men flyr den dock ej, hon begabbar din rättvisa och ler åt sin egen lystnad, hon förfaller på ett ögonblick till den eviga pinan och mister så den eviga, lycksaliga härligheten.

För det andra ömkar jag människan, emedan hon åstundar och med glädje betraktar världen men icke aktar på din barmhärtighet, emedan hon söker det som är ringa men förkastar det som är störst. För det tredje ömkar jag henne, emedan din heder - oaktat du är allas Gud - är glömd och förgäten av människorna och dina gärningar äro döda inför dem. O min välsignade Son, förbarma dig därför över dem!»

Sonen svarade: »Alla de, som äro i världen och hava samvete, se att det i världen finns rättvisa, varmed syndarna bliva straffade. Om alltså kroppsliga förbrytelser straffas av jordiska människor för rättvisans skull, hur mycket rättvisare är det då icke, att den odödliga själen straffas av den odödlige Guden? Detta skulle människan kunna se och förstå, om hon ville. Men hon böjer sina ögon till världen och sitt begär till sin förnöjelse, ja såsom ugglan följer natten, så följer människan efter det flyktiga goda och hatar det bestående goda.

För det andra kunde människan, om hon ville, se och betänka, att om stjärnorna, träden och örterna äro sköna, om allt detta världsliga är åtråvärt, hur mycket skönare och åtråvärdare måste då icke alla dessa tings herre och skapare vara? Och om denna timliga, förgängliga ära åstundas och älskas så varmt, hur mycket mer bör då icke den eviga äran åstundas?

Detta skulle människan kunna se om hon ville, ty hon har mycket väl sinne att förstå, att det, som är större och ädlare, bör älskas högre än det som är mindre och sämre. Men emedan människan, som dock fått förmåga att blicka uppåt, liksom djuret alltid drages till det låga, så väver hon så att säga en spindelväv: hon lämnar änglarnas skönhet och efterliknar det förgängliga, och därför grönskar hon en kort tid liksom gräset och falnar sedan hastigt liksom gräset. För det tredje kunna de, som vilja, i sitt samvete förstå och av dessa skapade ting noga sluta sig till, att en är allas Gud och Skapare. Ty om det icke funnes någon Skapare, skulle allt gå i oordnade banor, men nu är i själva verket ingenting oordnat utom det som människan ordnar illa, fastän det synes så för människorna, för vilka planeternas och tidernas lopp är obekant och för vilka Guds domar tyckas förborgade på grund av de begångna synderna.

Om alltså en är Gud och han är allra bäst (allt gott utgår ju av honom), varför hedrar då icke människan honom över allting? Människornas förstånd säger dem ju, att han, från vilken allt stammar, bör hedras över allting. Men människan har, som jag sade, ögon och ser dock ej, ja hon sluter själv sitt öga, i det hon hädiskt påstår, att det beror på stjärnorna, att människorna äro goda eller onda.

De motgångar, som drabba dem, tillskriva de ödet eller slumpen, som om något gudomligt låge däri, så att det kunde framalstra någonting; i själva verket är ju ödet eller slumpen ingenting, utan det som sker med människan, ja med alla ting, det är förutsett i Guds oföränderliga anordning och klokt inrättat enligt varje tings fordringar. Det ligger icke heller i stjärnorna, att människan är god eller ond, ehuru mycket förnuftigt synes i dem, d. v. s. anordnat och avpassat efter naturens och tidernas beskaffenhet. Allt detta skulle människorna kunna inse, om de ville.»

Modern svarade: »Varje människa, vars samvete avlägger riktigt vittnesbörd, förstår granneligen, att Gud bör älskas mer än något annat, och hon fullbordar det också i gärning. Men emedan en hinna är dragen över mångas ögon, kunna alla icke se, även om själva ögonstenen är frisk. Vad betecknar denna hinna, som är lagd över mångas förstånd, om icke oförmågan att betrakta det framtida? Därför beder jag, käraste Son, att du värdigas uppenbara hurudan din rättvisa är beträffande någon, icke för att hans skam och olycka måtte bli större utan för att det straff, som han förtjänat, måtte bli

mildare och för att din rättvisa måtte bli känd och fruktad.

Om en säck är fylld med någonting eller ett kar är fullt av mjölk, hur skall människan då veta, vad innehållet är, om det icke hålles ut och visas? Så är det ock med din rättvisa: ehuru den är stor, blir den blott fruktad av helt få, om du icke visar den genom en uppenbar dom, ty dina undergärningar tyckas föga värda på grund av tidernas längd och syndens myckenhet. För det andra beder jag, att du värdigas uppenbara din barmhärtighet beträffande någon, som är dig kär, så att andras fromhet måtte ökas därigenom och de elända måtte tröstas. För det tredje beder jag, att ditt namn måtte komma i heder, så att de, som älska det, måtte bli kända och de ljumma upptändas.»

Sonen svarade: »Om många vänner inträda och bedja, är det rättmätigt, att de bli bönhörda, och hur mycket mera då, om någon fru, som är mycket kär för herren, inträder och beder! Ske alltså som du vill! Min rättvisa skall synligen uppenbaras, så att den, som får röna den, kännbart skall förnimma den, hans gärningar komma i ljuset och hans lemmar skälva. För det andra skall jag giva en människa så mycken barmhärtighet som hon kan mottaga och som hon behöver. Hennes kropp skall upphöjas och hennes själ förhärligas, på det att min misskund må bli uppenbar.»

Därefter sade modern: »Denna munkarnas plats är bortvänd från det goda och grundad på is, och ändå var dess grundval från begynnelsen det renaste guld. Under den är det största djup. Och när solen värmer, smälter isen, och det, som är byggt, störtar ned i avgrunden. Förbarma dig alltså, min välsignade Son, över dem! Det fall, som förestår, är ju förfärligt, djupet är outhärdligt, mörkret evigt och pinan lång.»

När bruden ber Jungfrun, att denna åt henne måtte utverka en fullkomlig kärlek till Gud, svarar Jungfrun, att hon för att uppnå detta må följa sex evangeliska ord, som innehållas här. Och Jungfrun förklarar skönt detta ordet för henne: »Gå och sälj allt vad du äger och giv det åt de fattiga», samt detta: »Haven icke bekymmer för morgondagen», etc. Och hon säger, att för den, som fromt arbetar i bön och läsning, kan det vara tillåtet att tigga för sitt livs uppehälle.

BOK 6 - KAPITEL 46

Bruden talade till Jungfrun och sade: »O hur ljuvlig är icke Herren Gud! Var och en, som finner honom ljuvlig, känner nämligen tröst i varje sorg. Och därför, o mildaste Guds moder, beder jag dig, att du från mitt hjärta borttager kärleken till alla timliga ting, så att din Son bliver mig kärast av allting ända till min död.»

Modern svarade: »Eftersom du önskar hava min Son kärare än allting annat, må du följa hans ord, som han själv talade i evangeliet och som syfta därtill, att han må älskas över allting. Jag påminner dig därför om sex evangeliska ord. Det första är det, som han sade till den rike: 'Gå och sälj allt vad du äger och giv det åt de fattiga och följ sedan mig'. Det andra är: 'Haven icke bekymmer för morgondagen'. Det tredje är: 'Betrakten, huru sparvarna få näring; huru mycket mera skall då icke den himmelske Fadern nära människorna!' Det fjärde är: 'Given kejsaren vad kejsaren tillkommer och Gud vad Gud tillkommer'. Det femte är: 'Söken först Guds rike'. Det sjätte är: 'Alla I, som hungren, kommen till mig, och jag skall vederkvicka eder'.

Den synes sälja allting, vilken icke åstundar att hava mera än den egna kroppens måttliga uppehälle och vilken giver allt det andra åt de fattiga till Guds heder och ej för världens heder, i den avsikten att han må erhålla Guds vänskap. Detta framträder hos den helige Gregorius och många andra konungar och furstar, vilka, trots att de hade rikedomar och gåvo åt andra, voro lika mycket älskade av Gud som de, vilka lämnade allt på en gång åt Gud och sedan tiggde av andra. Ty de förra ägde denna världens rikedomar endast till Guds heder och skulle gärna ha varit utan dem, om så varit Guds vilja; de senare antogo den fattigdom, som de åstundade, till Guds heder. Därför har varje människa, som äger besittningar och inkomster av rättfärdigt förvärvat gods, rättighet att uppbära avkastningen därav till sitt och sin familjs uppehälle, och detta länder till Guds heder. Det, som blir över, må han däremot ge till Guds fattiga vänner.

Hav för det andra icke bekymmer för morgondagen, ty även om du icke har någonting annat än nakna kroppen, må du likväl hoppas på Gud; han, som föder sparvarna, skall även sörja för dig, som han återlöst med sitt blod.» Härpå svarade jag: »O käraste fru, du är fager, rik och dygdig. Du är så fager, emedan du aldrig syndat, så rik, emedan du är Guds käraste vän, så dygdig, emedan du är fullkomligast i alla goda gärningar. Därför, min fru, hör mig, som är full av synder och fattig på dygder. Vi hava i dag vår kost och vår nödort, men i morgon sakna vi det och stå alldeles utblottade. Hur skulle vi då kunna vara utan bekymmer, när vi intet hava? Även om själen får hugnad av Gud, begär dock den åsnan till kropp sin kost.»

Jungfrun svarade: »Om I haven något överflödigt, som I kunnen undvara, så sälj det eller pantsätt det, och leven så utan bekymmer». Jag svarade: »Vi hava de kläder, som vi nyttja om dagen och om natten samt några få käril för vårt bord; prästen har sina böcker, och för mässan hava vi kalk och altarutstyrel».

Jungfrun svarade: »Prästen får icke vara utan sina böcker och icke heller I utan mässa; icke heller får mässan firas utom med den värdiga altarutstyreln. Eder kropp får

icke vara naken, utan den skall vara klädd, för blygsamhetens skull och till skydd för kölden. Alltså behöven I allt detta.» Jag svarade: »Männe jag bör taga emot lånade penningar på min tro och heder för en viss tid?»

Modern genmälte: »Om du är säker på att du kan betala igen det inom föreskriven tid, kan du mottaga lånet, annars bör du låta bli, ty det är bättre för dig att en dag undvara föda än att under osäkra villkor blottställa din tro och heder». Och jag: »Männe jag bör arbeta för att tjäna min föda?» Modern svarade: »Vad gör du nu dagligen?» Jag sade: » Jag lär mig latin, beder och skriver». Då sade modern: »Du bör icke lämna ett sådant arbete för det kroppsliga arbetets skull». Och jag: »Vad skola vi då hava att äta i morgon?» Modern svarade: »Tiggen i Jesu Kristi namn, om I ej haven någonting».

Guds moder säger, att om en människa, som talar Guds ord, skymfas och får stå med skammen fördenskull men bär det med tålmod, så skall den människans själ färgas skönt; den, som mödar sin kropp till Guds heder, hans själ skall röna gudomlig sötma och prydas, och den, som smädas och icke hatar den smädande, hans själ skall prydas med dyrbara, Gudi behagliga kläder. Guds vänner må alltså anstränga sig att rädda syndarnas själar, vilka ligga nedtryckta under syndernas berg i stor fara.

BOK 6 - KAPITEL 47

Modern talar: »Var icke ängslig, om du måste säga Guds ord till dem, som icke gärna vilja höra dem. Ty om någon måste rodna för den skam och motsägelse han får hembära för Guds ords skull och tåligt bär det, så skall denna rodnad på det fagraste färga hans själ. Om någon mödar sin kropp till Guds heder, så skall hans själ röna sötma därav samt prydas. Ja, om en människa hör sig smädas och dock ej önskar ont över den smädande, så skall hennes själ prydas liksom med de skönaste kläder, så att brudgummen, som är en Gud i tre personer, åtrår denna själ till sin gudoms evärdliga förnöjelse.

Därför skola Guds vänner gärna anstränga sig för att omvända dem, som älska högfärd och girighet mer än Gud, ty dessa ligga såsom under ett berg, och fördenskull må man arbeta på att de kunna dragas levande därifrån. Ty liksom den, som ser sina bröder ligga under ett nedrasat berg, stundom häftigt skakar berget, så att han må kunna bortkasta stenarna, stundom krossar det helt lätt, så att icke den som ligger därunder skall tryckas så hårt, och stundom slår hårdare, så att berget desto fortare må kunna avlägsnas från den som ligger därunder, och icke frågar efter sitt besvär, om blott den, som ligger i fara, kan räddas till livet, så må även Guds vänner arbeta på att själarna må

frälsas.

Men liksom det var få, som hade den rätta tron, när min Son uppsteg till himmelen, så är det nu få, som uppfylla detta bud: Älska Gud över allting och din nästa såsom dig själv. Liksom Guds vänner fordom gingo till hedningarna, må de alltså nu gå till de kristna, ty liksom det var omöjligt för dem, som hörde tron predikas men ej iakttog den, att vinna himmelen, så är det omöjligt för de kristna, som dö utan gudlig kärlek, att vinna himmelen.»

Kristus jämför sig med en läkare och örtblandare, som tillagar en hälsosam och ljuvlig dryck, och säger sig vara beredd att giva den gudomliga sötmans dryck åt alla som åstunda den med kärlek; de, som äro friska till anden, skola smaka den och finna behag i den, medan de, som äro andligen sjuka, icke finna glädje i att smaka Guds Ande.

BOK 6 - KAPITEL 48

Kristus talar till bruden: »Jag är såsom en god läkare och örtblandare, till vilken alla, som älska honom, taga sin tillflykt, emedan de veta, att hans dryck är god och ljuvlig. De, som dricka av hans söta dryck och tänka att den är hälsosam, de besöka ideligen läkarens hus, medan de, som känna obehag av drycken, sky det. Så är det ock med den andliga dryck, som är den Helige Ande. Denne Guds Ande är förvisso ljuv att smaka; han kommer till alla lemmars styrka och tränger ned i hjärtat för att skänka glädje i kampen mot frestelserna.

Jag Gud är denne läkare och örtblandare, som är beredd att giva min dryck åt alla, som åstunda den med kärlek. Den är frisk och i stånd att mottaga min dryck, som icke har vilja att förbliva i synden utan efter att ha smakat min dryck ständigt finner glädje i att dricka den. Men den, som har vilja att förbliva i synden, han finner icke behag i att hava Guds Ande.»

Guds moder intygar, att hon på den gudomliga lydningens bud blev avlad av sina föräldrar utan arvsyndens fläck.

BOK 6 - KAPITEL 49

Guds moder talar: »Om någon, som hade begär att äta men som stode emot detta

begär och i stället ville fasta, befalldes av sin överordnade, som han borde lyda, att av lydnad äta och han så åte av lydnad men emot sin vilja, så skulle detta ätande vara värt en större lön än fastandet. På liknande sätt skedde mina föräldrars äktenskapliga förening, när jag avlades, och därför är det sanning, att jag avlades utan arvsynd och icke i synd, ty liksom min Son och jag aldrig syndat, så har intet äktenskap varit ärbarare än det, vari jag föddes.»

Jungfrun säger till bruden, att ingenting behagar Gud så mycket som att han älskas innerligt av människan, och hon visar detta genom en liknelse om en hednisk kvinna, vilken erhöll nåd på grund av den stora kärlek hon hyste till Skaparen.

BOK 6 - KAPITEL 50

Modern talar till bruden och säger: »Intet behagar Gud så, som när människan älskar honom över allting. Se, jag vill liknelsevis berätta för dig om en hednisk kvinna, vilken utan att veta någonting om den katolska tron tänkte så för sig själv: 'Jag vet, av vad ämne jag är och hur jag kommit i min moders liv. Jag tror även, att jag omöjligen kunde ha fått kropp, benbyggnad, inälvor och sinnen om icke någon givit mig det, och därför finns det någon skapare, vilken skapat mig till en så vacker mänsklig varelse och icke velat skapa mig till något så fult som maskarna och ormarna.

Det synes mig alltså att ehuru jag har flera män, så skulle jag, om de alla kallade mig, hellre följa min skapares enda kallelse än alla dessa röster. Jag har även flera söner och döttrar, men om jag såge dem hava mat i handen och visste min skapare hungra, så skulle jag förvisso taga maten ur mina barns händer och glatt giva den åt min skapare. Jag har jämväl många ägodelar, över vilka jag förfogar efter min vilja, men om jag kände min Skapares vilja, skulle jag gärna försaka min egen vilja och använda ägodelarna till samme min skapares heder.'

Men se nu, dotter, vad Gud gjorde med denna hedniska kvinna! Han sände till henne en av sina vänner, som undervisade henne i den heliga tron. Och Gud besökte själv hennes hjärta, såsom du kan förstå av kvinnans ord. Ty när denne Guds man predikade för henne, att det blott finns en Gud, utan början och utan slut och allas skapare, så svarade hon: 'Väl är det troligt, att han, som skapade mig och allting, ej har någon skapare över sig, och sannolikt är det, att hans liv är evigt, han som kunde giva mig liv'. När kvinnan vidare hörde, att samme skapare tog mandom av en jungfru och predikade med sin egen mun, svarade hon: 'Förvisso bör man tro Gud om alla dygdiga verk.

Men du, Guds vän, säg mig vilka de ord äro, som utgingo av Skaparens mun, ty jag vill försaka min egen vilja och lyda honom enligt alla hans muns ord.' När så Guds vän predikade om Guds lidande, korsdöd och uppståndelse, svarade kvinnan gråtande: 'Välsignad vare Gud, som så tåligt på jorden visade den kärlek, som han hyste till oss i himmelen!

Om jag förut älskat honom emedan han skapat mig, så är jag nu ännu mera förpliktad att älska honom, emedan han visade mig den rätta vägen och återlöste mig med sitt blod. Jag bör även tjäna honom med alla mina krafter och lemmar, emedan han återlöst mig med alla sina lemmar, och vidare är jag skyldig att förjaga all den åtrå, som jag fordom hade till ägodelar, barn och fränder, samt endast älska min Skapare i hans härlighet och i det liv, som icke har något slut.'»

Guds moder sade till sist: »Se, o dotter, vilken mångfaldig lön denna kvinna fick för sin kärleks skull! Så gives ock dagligen lön åt var och en alltefter den kärlek, som han har till Gud, medan han lever i världen.»

En nyttig andlig lärdom, huru människan må svara själens tre fiender, nämligen djävulen, som frestar genom högmod och vinningslystnad; vänner och tjänare, som råda att människan icke må vara alltför rättfärdig och ödmjuk; samt avundsmän, som önska människan skam och fördärv och ett kort liv.

BOK 6 - KAPITEL 51

Den mannen, som du känner, har tre ovänner. Den första är nära honom varhelst han befinner sig, vare sig han sover eller vakar, men han ser honom icke. Med den andre är han förtrogen; denne är nära honom när han vakar, men han hör honom icke. Med den tredje är han icke förtrogen och han känner honom icke, men denne hatar honom. Den förste fienden är djävulen, vilken frestar honom med högmod och vinningslystnad och på många andra sätt. Därför må han hava ett gissel emot denne fiende, i det han tänker så: 'O djävul, du har icke givit mig något gott och icke skapat mig; varför skall jag då, såsom du vill, högmodas?

Du söker förgöra mig, men Kristus kallar mig till livet; därför är det tillbörligt att fly din vilja och följa Guds vilja och hans bud.' Den, som vakar eller sover med en sådan avsikt, han svänger ett gissel mot djävulen, för vilket denne förskräckt tager till flykten. Den andre fienden äro hans förtrogna vänner och hans tjänare, vilka säga till honom: 'Du råkar i fördärv, om du är alltför rättfärdig. Du borde stundom göra det som gagnar dig

själv och blunda för åtskilligt.

Om du är alltför ödmjuk, kommer du att bli föraktad. Äg därför rikedomar och gör oss rika med dig. Åtrå världslig heder, så skola vi få hugnad jämte dig.' Denne fiende låter dagligen höra sig, och därför må en tjock mur byggas emot honom, så att han icke blir hörd. Denna mur är den goda viljan, nämligen att hellre vilja hava fattigdom för rättvisans skull än rikedomar med orättvisa, hellre skam för ödmjukhetens skull än heder för högfärdens.

Han må svara den fiende, som råder honom så: 'Om jag gör någonting emot Gud, så må du, det beder jag dig, varna och förmana mig, ty då fröjdas jag mera över dina ord än bedrövas'. Ja, en sådan mur må vara mellan honom och hans ovänner, att deras ord äro såsom en vind, vilken blåser över muren men icke når hans hjärta, så att det kan vändas bort från Guds kärlek. - Den tredje fienden är den, som han icke känner.

Det är de, som önska honom blygd, skada och ett kort liv, på det att de själva måtte vinna världslig heder och välgång. Därför må han emot denna fiende hava ett starkt rep, nämligen kärlek till Gud och nästan, så att han önskar att villigt lida det som Gud vill att han skall lida och icke vill skada någon. Då skall den smälek, som fienderna ämna bereda honom, förvandlas till hans heder, skadan till nytta och det korta livet till ett långt liv. Därigenom blir fienden bunden, så att han icke är i stånd att skada.»

Bruden förundrar sig och förklarar sig inför Kristus vara ovärdig den nåd som förunnats henne, nämligen att andligen se och höra det som tilldrager sig i himmel, skärseld och helvete. Detta utredes vackert av Kristus och hans moder i början och i slutet av kapitlet. Det visas henne även ett exempel om tre kvinnor, av vilka hon såg den ena rysligt lida i helvetet och den andra i skärselden och vilka gåvo sina döttrar lärdomar och föredöme att leva högfärdigt och besynnerligt, med den påföljd, att döttrarna, som efterliknade dem, fingo ett förfärligt straff.

BOK 6 - KAPITEL 52

Lov vare dig, o Gud», sade bruden, »för allt som är skapat och ära för alla dina dygder! Tjänst må ägnas dig av alla för din kärleks skull. Jag, som är ovärdig och en synderska allt ifrån min ungdom, tackar dig, min Gud, för att du icke förvägrar någon syndare nåd, om han beder därom, utan förbarmar dig över alla och skonar dem.

O ljuvaste Gud, underbart är det som du gör med mig, ty när det behagar dig, söver

du min kropp med andlig sömn och uppväcker samtidigt min själ till att se, höra och känna andliga ting. O min Gud, hur ljuvliga äro icke dina ord för min själ! Hon sväljer dem såsom den läckraste mat, och de ingå i mitt hjärta till dess glädje. När jag hör dina ord, då är jag både mätt och hungrig. Jag är mätt, ty ingenting förnöjer mig utom dina ord, men jag är hungrig, ty jag åstundar ännu hetare att höra dem. Giv mig därför, välsignade Gud, hjälp att städse göra din vilja!»

Kristus svarade: »Jag är utan begynnelse och utan slut, och allt, som finnes till, är skapat genom min makt. Allt anordnas genom min vishet, allt styres genom min dom. Alla mina gärningar äro ledda av kärlek, och därför är intet omöjligt för mig, men mycket hårt är det hjärta, som varken älskar mig eller fruktar mig, ehuru jag är allas styresman och domare; ja hård är den människa, som hellre fullgör djävulens vilja, vilken är min bödel och förrädare, eftersom han rikligen sprider det etter i världen, som gör att själarna icke kunna leva utan sjunka döda i helvetet. Detta etter är synden.

Det smakar sött, ehuru det är dödsbringande för själen, och det fördelas dagligen av djävulens hand åt många. Vem har hört något liknande? Livet bjudes åt människorna, och de välja döden! Dock är jag, allas Gud, tålig och ömkar deras elände. Jag är lik en konung, som skickar vin med sina tjänare och säger: 'Given detta åt många att dricka, ty det är hälsosamt - det ger nämligen hälsa åt de sjuka, glädje åt de bedrövade och manligt hjärta åt de friska'. Emellertid sändes vinet endast i lämpligt käril. Så sände jag mina ord, som äro att likna vid vin, med mina tjänare genom dig, och du är mitt käril, som jag vill fylla och tömma efter min vilja. Min Helige Ande skall lära dig, vart du skall gå och vad du skall tala. Därför må du glatt och oförskräckt tala vad jag befäller, ty ingen skall kunna överväldiga mig.»

Då svarade jag: »O all äras konung, all visdoms ingjutare och alla dygders förlänare, varför kallar du mig, som förnött min kropp i synder, till ett sådant uppdrag? Jag är ovis som en åsna och blottad på dygder; jag har syndat i allt och ingen bättring gjort.»

Anden svarade: »Vem förundrar sig, om någon herre får ett mynt eller ett metallstycke i sina händer och därav låter tillverka kronor, ringar eller kar till sin nytta? Lika litet är det att undra på, om jag tager mina vänners hjärtan, som komma i mina händer, och gör min vilja i dem. Nu har en ringare förståndsgåvor och en annan större. Sålunda nyttjar jag vars och ens medvetande såsom det är gagneligt till min heder, ty den rättfärdiges hjärta är mitt mynt. Var därför ståndaktig och redobogen att följa min vilja!»

Sedan talade Guds moder till mig och sade: »Vad säga de stolta kvinnorna i ditt rike?» Jag svarade henne: » Jag är en av dem, och därför blyges jag att tala i din närvaro». Modern sade: »Ehuru jag vet detta bättre än du, vill jag dock höra det av dig».

Jag svarade: »När sann ödmjukhet predikades för oss, då sade vi, att våra förfäder givit oss vidsträckta egendommar och fagra sedvänjor i arv. Varför skulle vi då ej efterlikna dem? Vår moder satt bland de främsta, förnämt klädd; hon hade många tjänare och gav oss en ståndsenslig uppfostran. Varför skulle jag ej giva min dotter i arv detsamma som jag fick lära, nämligen att uppträda förnämt, leva med kroppslig glädje och dö med stor världslig heder?»

Guds moder svarade: »Varje kvinna, som omsätter dessa ord i handling, går raka vägen till helvetet. Därför är ett dylikt svar hårt. Vad gagnar det att föra ett sådant tal? Allas Skapare lät sin kropp med all ödmjukhet förbliva på jorden från sin födelse och ända till sin död, och aldrig tog han högmodets kläder. I sanning, sådana kvinnor som dessa betrakta ej hans anlete sådant det var, när han hängde döende på korset, blödande och blek av lidandet; de akta icke på all den smälek, han fick höra, eller den skymfliga död, han valde, och de tänka icke på vad det var för en plats, där han uppgav andan, ty där, varest tjuvar och rövare bliva plågade, där marterades min Son. Jag är honom kärast av alla skapade varelser, och i mig är all ödmjukhet, och jag var tillstädes där. De, som leva så högfärdigt och skrytsamt och giva andra anledning att efterlikna dem, de äro lika ett stänkelsekar, fyllt med brännhet vätska, som bränner och befläckar alla, vilka träffas av den.

De högmodiga lära andra högmod genom sitt exempel och bränna själarna grymt genom sitt onda föredöme. Därför vill jag nu göra såsom en god moder, som skrämmer sina barn, i det hon visar dem det ris, som även tjänarna få se. När barnen få se det, frukta de att förtörna modern och tacka henne för att hon hotade dem men icke slog dem. Tjänarna å sin sida frukta att få aga, om de förbryta sig, och av denna fruktan för modern i huset göra barnen mera gott än förut, tjänarna mindre ont.

Eftersom jag nu är misskundens moder, vill jag visa dig syndens lön, så att Guds vänner bliva ivrigare i kärleken till Gud och så att syndarna, när de få se faran, åtminstone fly synden av fruktan, och på detta sätt varkunnar jag mig över goda och onda; över de goda, för att de må erhålla större krona i himmelen, och över de onda, för att deras straff må bliva mindre. Och ingen är så stor syndare, att jag icke är redo att skynda honom till mötes och min Son att giva honom nåd, ifall han kärleksfullt beder om misskund.»

Därefter visade sig tre kvinnor: en moder, en dotter, en dotterdotter. Modern och dotterdottern syntes döda, men dottern syntes levande. Den döda modern syntes likasom krypa ur en mörk och smutsig pöl. Hennes hjärta var utdraget och läpparna avskurna; hakan skälvde, och de långa, skinande vita tänderna skallrade. Näsan var söndergnagd, och de uttryckta ögonen hängde ned på kinderna med två trådar. Pannan syntes

insjunken, och i dess ställe var ett väldigt, mörkt svalg.

Det var intet kött på huvudet; hjärnan kvällde fram som smält bly och flöt ut som tjära. Hennes hals svängde runt såsom det trä, vilket svarvas i svarvstolen och mot vilket det vassaste järn är satt, så att det utan misskund filas av. Bröstit var öppet och fullt av långa, tunna maskar, som slingrade sig om varandra. Armarna voro lika slipstenshandtag. Händerna sågo ut som långa knölpåkar, och hennes ryggtavlor voro alla lösa, så att en for upp och en annan ned, och detta utan uppehåll. En lång, tjock orm sträckte sig från magens nedre till dess övre del; den förenade huvud med stjärt likt en båge och slingrade oupphörligt, såsom ett hjul, runt i kvinnans inälvor. Benen sågo ut som två taggiga käppar, fulla med de vassaste törnen. Hennes fötter liknade paddors.

Denna döda moder talade till sin levande dotter och sade: »Lyssna, min dotter, du giftiga ödla! Ve mig, att jag någonsin blev din moder! Det var jag, som lade dig i högmodets näste. Där värmdes du och växte, tills du blev stor. Och du tyckte så mycket om det, att du förnötte all din ålder däri. Fördenskull säger jag dig, att så ofta du vänder ögonen med högfärdens uppsyn, såsom jag lärt dig, kastar du sjudande gift i mina ögon med outhärdlig hetta. Så ofta du talar de högfärdens ord, som jag lärt dig, sväljer jag den beskaste dryck. Så ofta dina öron fyllas av den högfärdens vind, som inbilskhetens vågor framkalla, d. v. s. så ofta du får höra din kropps berömmelse och eftersträvar världsliga hedersbetygelser, såsom du lärt av mig, kommer ett förskräckligt dån i mina öron jämte vinande och brännande vind. Ve mig därför, jag fattiga, eländiga! Fattig är jag, därför att jag varken har eller känner något gott; eländig, därför att jag har överflöd på allt ont.

Men du, dotter, är lik svansen på en ko, som går på smutsiga ställen och som, så ofta hon svänger svansen, bestänker och smutsar ned dem, som äro nära. Ja, min dotter, du är lik en ko, ty du har icke gudlig visdom, och du går efter din kropps gärningar och rörelser. Så ofta du härmar mina sedvänjor och handlingar, d. v. s. de synder som jag lärde dig, förnyas därför min pina och brinner hetare än förut. Varför, min dotter, yves du då över din släkt? Månne det är hedrande för dig, att mina inälvors träck var ditt örngott? Min skamliga lem bildade din utgång, och mitt blods orenlighet var din dräkt, när du föddes. Därför är nu min kved, där du vilade, helt och hållet uppäten av maskar.

Dock, varför klagar jag över dig, min dotter, när jag borde klaga mera över mig själv? Det är tre ting, som nu särskilt betunga mitt hjärta. Det första är, att fast jag av Gud var skapad till himmelsk glädje, missbrukade jag mitt samvete och gjorde mig skyldig till helvetets kval. Det andra är, att Gud skapade mig skön såsom en ängel men jag vanställde mig själv, så att jag nu är mera lik en djävul än en Guds ängel. Det tredje är, att jag gjorde ett mycket dåligt byte i den tid, som förunnades mig. Jag valde nämligen ett förgängligt, ringa ting, d. v. s. syndens lust, för vars skull jag nu får lida ett oändligt

ont, nämligen helvetets kval.»

Sedan sade hon till bruden: »Du, som ser mig, ser mig endast genom kroppslig liknelse, ty om du skådade mig i den gestalt, jag verkligen har, skulle du dö av skräck, eftersom alla mina lemmar äro demoner. Därför är det sant, som skriften säger, att liksom de rättfärdiga äro Guds lemmar, så äro syndarna djävulens lemmar. Jag röner nu, att djävlar äro fästade vid min själ, eftersom mitt hjärtas vilja gjorde mig så vanskaplig. Men hör vidare! Det förefaller dig, som om mina fötter likna paddor. Detta beror på, att jag stadigt stod i synden; fördenskull stå nu djävlar stadigt i mig och bita mig utan att någonsin bliva mätta. Mina ben äro såsom taggiga käppar, eftersom min vilja styrdes av min köttsliga begärelse och min lusta.

Att mina ryggtaflor äro lösa och att den ena rör sig mot den andra, det beror på, att mitt sinnes glädje stundom steg upp på grund av världslig tillfredsställelse och stundom sjönk ned på grund av omåttlig sorgsenhet och vrede över världsliga motgångar. Liksom ryggen rör sig efter huvudets rörelser, så hade jag bort vara stadig och rörlig efter Guds vilja, han som är alla goda människors huvud. Men jag var det icke, och därför lider jag rättvist vad du nu ser. Att en orm sträcker sig från magens nedre till dess övre del, står såsom en båge och svänger runt såsom ett hjul, det beror på att min lust och min begärelse voro oordnade och jag ville äga allt och giva ut det på mångfaldigt och oklokt sätt. Därför slingrar ormen nu runt i mitt inre och biter mig utan förbarmande. Att mitt bröst är öppet och gnagt av maskarna, det visar hur rättvis Gud är.

Jag älskade nämligen det ruttna mer än Gud, och mitt hjärtas kärlek stod till det förgängliga. Och därför är min själ, för den ruttenhets skull som jag älskade, fylld av demoner, på samma sätt som längre maskar uppstå av små maskar. Mina armar te sig såsom slipstenshandtag, och detta beror på att mitt begär så att säga hade två armar, ty jag åträdde ett långt liv, för att jag skulle kunna leva länge i synden, och jag åstundade och önskade även, att Guds dom skulle vara mildare än skriften säger.

Mitt samvete sade mig visserligen, att min tid var kort och Guds dom outhärdlig. Men mitt begär att synda ingav mig i stället, att mitt liv var långt och Guds dom dräglig. Och genom sådana ingivelser förvändes mitt samvete, och sålunda följde viljan och förståndet vällusten och begärelsen. Därför rör sig nu djävulen i min själ emot min vilja, och mitt samvete förstår och känner, att Guds dom är rättvis. Mina händer likna långa klubbor. Detta beror på att Guds bud icke voro mig angenäma.

Därför äro mina händer mig nu till en börda och icke till någon nytta. Min hals löper runt liksom ett trästycke, som svarvas med ett vasst järn. Detta beror på att Guds ord icke voro mig ljuvliga att svälja i mitt hjärtas kärlek utan mycket bittra, eftersom de

bestraffade mitt hjärtas lust och begärelse. Fördens skull står det nu ett vasst järn emot min strupe. Mina läppar äro avskurna, eftersom de voro snara till högfärdiga och oanständiga ord men tröga och ovilliga att tala Guds ord. Hakan synes darra och tänderna skallra, och detta beror på att jag var fullkomligt besluten att giva min kropp föda, så att jag skulle se skön och åtråvärd ut och vara frisk och stark till kroppens alla förlustelser, och därför skälver hakan utan misskund och skallra tänderna, ty tändernas arbete var utan gagn för själen.

Näsan är avskuren, ty liksom man bland eder plägar skämma ut dem, som försynda sig på detta sätt, så är skammens brännmärke intryckt på mig för evigt. Att ögonen hänga ned med två trådar på kinderna, det är rättvist, ty liksom ögonen fröjdades åt kindernas fägring, som visades till skryt, så äro de på grund av mycken gråt utbrutna och hänga skamligen ned på kinderna. Min panna är rättvisligen insjunken och i dess ställe är ett mörkt svalg att finna, ty jag omgav min panna med högfärdens dok och ville skådas och beundras för min skönhets skull. Därför är min panna nu mörk och vanskaplig. Att hjärnan kväller fram och flyter ut såsom bly och tjära är rättvist, ty liksom blyet är mjukt och böjligt efter dens vilja, som nyttjar det, så böjdes mitt samvete, som hade sin plats i hjärnan, efter mitt hjärtas vilja, ehuru jag mycket väl visste vad jag borde göra.

Guds Sons lidande fäste sig aldrig i mitt hjärta utan flöt ut liksom det, som jag väl visste men icke aktade på. Och det blod, som flödade ur Guds Sons lemmar, brydde jag mig icke mera om än tjära, och jag skydde Guds kärleks ord såsom tjära, för att de icke skulle störa och omintetgöra min kropps förlustelser. Visserligen lyssnade jag stundom, av hänsyn till människor, till Guds ord, men de gingo med samma lätthet ut ur mitt hjärta som de kommit in, och därför flyter nu hjärnan ut såsom sjudande tjära. Mina öron äro tilltäppta med hårda stenar, ty högfärdens ord gingo gladeligen in i dem och stego ljuvligen ned i hjärtat, eftersom kärleken till Gud var utestängd från mitt hjärta. Och emedan jag för världens och högfärdens skull gjorde allt vad jag förmådde, därför äro nu glädjerika ord bannlysta från mina öron.

Men nu kan du fråga, om jag icke gjorde några förtjänstfulla gärningar. Jag svarar dig: jag gjorde såsom en penningväxlare, vilken bryter sönder ett mynt och så lämnar det tillbaka till ägaren. Jag fastade, gav allmosor och gjorde andra gärningar, men dem gjorde jag av fruktan för helvetet och för att undfly lekamliga motgångar, och eftersom kärleken till Gud var fjärran från mina gärningar, därför hjälpte de mig icke att vinna himmelen. Dock blevo de icke utan lön. Vidare kan du fråga, hurudan jag är invärtes i viljan, när jag utvärtes är så gräslig. Jag svarar: min vilja är lik en mandråpare, ja lik en modermördare, som villigt dräper den som fött honom. Jag önskar nämligen det värsta ont åt Gud min Skapare, vilken var mig allra bäst och ljuvligast.»

Nu talade den döda dotterdottern av denna döda mormor. Hon sade till sin levande moder: »Lyssna, min moder, du skorpion! Ve mig, så du bedrog mig! Du visade mig ett blott anlete, medan du grymt stack mig i hjärtat. Du gav mig nämligen tre råd med din mun, tre ting lärde jag av dina gärningar, och tre vägar visade du mig, när du skred fram. Det första rådet var att hysa köttslig kärlek för att vinna köttslig vänskap. Det andra var att slösaktigt utgiva timliga ting för världslig äras skull. Det tredje var att unna sig vila till kroppens förnöjelse. Dessa tre råd blevo mig dyra.

Ty eftersom jag älskade köttsligen, skördade jag skam och andlig avund. Eftersom jag slösade med det timliga, gick jag miste om Guds nådegåvor i livet och fick skämmas efter döden. Eftersom jag gladde mig åt köttets vila och maklighet medan jag levde, började min själ oro sig i dödsstunden utan att kunna finna någon tröst. Tre ting lärde jag som sagt av dina gärningar.

För det första att göra några goda gärningar men dock icke lägga bort den synd som förnöjde mig. Hur det går för den, som blandar honung med gift och erbjuder detta åt domaren, vilken blir vred och håller ut det över givaren, det får jag nu erfara i mycken ångest och nöd. För det andra lärde jag ett besynnerligt sätt att kläda mig, nämligen att betäcka ögonen med linnekläde, hava sandaler på fötterna och handskar på händerna samt hela halsen bar.

Detta linnekläde, som höljde ögonen, betecknar min kropps fägring, som så förmörkade mina andliga ögon, att jag icke gav akt på min själs fägring. Sandalerna, som betäckte fötterna inunder men icke ovanpå, beteckna Kyrkans heliga tro, som jag troget höll men som jag icke lät åtföljas av några fruktbringande gärningar, ty liksom sandaler föra fötterna fram, så förde mitt samvete, som stod fast i tron, fram själen, men eftersom inga goda gärningar följde, var själen såsom naken.

Handskarna på händerna beteckna det fåfängliga hopp, som jag hade. Mina gärningar, som betecknas med händerna, utsträckte jag nämligen till en så fast och givmild Guds barmhärtighet (denna betecknas med handskarna), att när jag berörde Guds rättvisa, så varken kände jag den eller brydde mig om den - så djärv var jag att synda. Men när döden nalkades, föll linneklädet från mina ögon ned på jorden, d. v. s. över min kropp, och då såg själen sig själv och begrep att hon var naken, ty få voro mina goda gärningar men synderna desto flera. Och för skams skull kunde jag icke vistas i den evige konungens slott, ty jag var skamligt illa klädd, och så drogo avgrundsandarna mig bort till ett svårt pinorum, där jag begabbades och led smälek.

Det tredje, som jag lärde av dig, o moder, var att kläda tjänaren i husbondens kläder, sätta honom på husbondens plats och hedra honom såsom husbonde men giva

det, som tjänaren lämnat, och andra usla ting åt husbonden. Den husbonde, som jag talar om, är kärleken till Gud; tjänaren är viljan att synda. I mitt hjärta, där den gudomliga kärleken borde ha härskat, satte jag tjänaren, d. v. s. begäret och lusten att synda.

Jag klädde honom, när jag vände allt skapat och timligt till min vällust; kvarlevorna, skalet och det föraktliga avskrapet gav jag däremot åt Gud, men icke av kärlek utan av fruktan. Mitt hjärta fröjdades sålunda, när jag vann vad jag åtrådde, ty Gudskärleken var borta från mig; den gode husbonden var utestängd och den onde tjänaren därinne. Se, moder, dessa tre ting lärde jag av dina gärningar.

Du visade mig även tre vägar, där du gick fram. Den första var ljus, och när jag slog in på den, bländades jag av dess glans. Den andra var kort och hal som is, och när jag skred fram ett steg på den, gled jag ett steg tillbaka. Den tredje var mycket lång, och när jag skred fram på den, kom en våldsamt storm efter mig och förde mig in under ett berg, ned i en djup grav. Med den första vägen betecknas framskridandet av min högfärd, som var mycket ljus, ty den skrytsamhet, som härledde sig från högfärden, lyste så starkt i mina ögon, att jag icke tänkte på dess slut. Sålunda bländades jag. Med den andra vägen betecknas olydnaden.

Olydnadens tid är förvisso icke lång i detta livet, ty efter döden tvingas människan lyda. Dock var den mig lång, ty när jag skred fram ett steg genom ödmjuk bikt, halkade jag tillbaka ett annat steg, ty jag ville, att den biktade synden skulle förlåtas, men efter avlagd bikt ville jag icke lämna synden, och sålunda stod jag icke stadigt på lydnadens stig utan gled tillbaka i synden såsom den, vilken halkar på is, ty viljan var kall och ville icke avhålla sig från det som förnöjde mig. När jag sålunda skred fram ett steg genom att bikta mina synder, gled jag tillbaka ett annat steg, ty efter bikten ville jag förnya de synder, som tilltalade mig. Den tredje vägen var, att jag hoppades det omöjliga, d. v. s. att begå synden men icke få långt straff och även att leva länge och hålla dödsstunden på avstånd.

När jag slagit in på den vägen, kom det efter mig en våldsamt storm, nämligen döden, som kastade mig från det ena året till det andra och sparkade omkull mina fötter med sjukdomens pina. Vad betyda fötterna, om icke att jag, när sjukdomen nalkades, föga kunde akta på kroppens nytta och än mindre på själens välfärd? Jag föll i en djup grav, när hjärtat, som var högt i övermodet och förhärdat i synden, brast, och själen gjorde det djupa fallet i syndastraffets grav. Denna väg var mig mycket lång, ty efter det köttsliga livets slut tog en lång pina genast sin början. Ve mig därför, min moder, ty vad jag av dig lärde med glädje, det måste jag nu umgälla med gråt!»

Vidare talade samma döda dotter till bruden, som såg detta, och sade: »Lyssna, du

som ser mig! Det förefaller dig, som om mitt huvud och ansikte vore såsom ett tordön, blixtrande invändigt och utvändigt, och halsen och bröstet liksom satta i press med långa taggar. Mina armar och fötter äro såsom långa ormar, och buken bearbetas med hårda hammare. Mina ben äro såsom vatten, vilket i fruset tillstånd hänger ned från stuprännorna. Dock har jag en inre plåga, som är mig bittrare än allt detta. Föreställ dig en människa, vars alla andningsorgan äro tilltäppta och vars alla ådror äro fyllda med luft, som tränger ihop sig till hjärtat, så att detta håller på att brista till följd av luftströmmens styrka. Sådan är jag, eländiga, i mitt inre, på grund av högmodets blåst, som var mig så kär.

Emellertid befinner jag mig på misskundens väg, ty i min yttersta sjukdom biktade jag mig så gott jag kunde, låt vara av fruktan, och när döden nalkades, rann det mig i hågen att betrakta min Guds lidande, och jag betänkte, hur mycket bittrare detta var än mitt eget, som jag var värd att lida för mina synders skull. Genom detta begrundande förunnades mig tårar, och jag grät över att Guds kärlek till mig var så stor och min kärlek till honom så liten. Jag betraktade honom då med mitt samvetes ögon och sade: 'O Herre, jag tror att du är min Gud; förbarma dig över mig, du Jungfruns Son, för ditt bittra lidandes skull! Jag skulle hädanefter gärna vilja bättra mitt liv, om jag hade tid.'

Och i det ögonblicket tändes en gnista av kärlek i mitt hjärta, så att Kristi lidande syntes mig bittrare än min egen död. Så brast då mitt hjärta, och min själ kom i händerna på djävlar, som förde henne inför Guds dom. Jag kom i djävlarernas händer, eftersom det var ovärdigt, att fagra änglar skulle nalkas en så vanskaplig själ. Men när djävlarerna ropade inför Guds domstol, att min själ borde dömas till helvetet, svarade domaren: 'Jag ser en gnista av kärlek i hennes hjärta, och den bör icke släckas utan vara i min åsyn. Fördenskull dömer jag själen till rening, till dess hon, värdigt renad, förtjänar att få förlåtelse.'

Vidare kan du fråga, om jag blir delaktig av allt det goda, som göres för mig. Jag svarar dig med en liknelse. Föreställ dig, att du ser två vågskålar hänga och att det i den ena är bly, som genom sin natur tynger ned, och i den andra något lätt, så att den skålen håller sig högt uppe. Ju flera och större ting man då lägger i den tomma vågskålen, desto hastigare lyftes den andra vågskålen, som förut var tung. Så är det ock med mig, ty ju högre jag var i synden, desto djupare sjönk jag ned i det straff, jag nu lider.

Allt vad som nu till Guds ära göres för mig, det lyfter mig ur pinorummet, och särskilt de böner och goda gärningar, som rättfärdiga människor och Guds vänner göra, och de allmosor, som givas av väl förvärvat gods, samt kärleksgärningar. Det är sådant, som låter mig nalkas Gud dag för dag.»

Därefter talade Guds moder till bruden: »Du undrar, huru jag, som är himmelens drottning, du, som lever i världen, den själ, som är i skärselden, och den, som är i helvetet, kunna tala med varandra. Det skall jag nu förklara för dig. Jag lämnar aldrig himmelen, ty jag kan aldrig skiljas från Guds åsyn. Icke heller kan den själ, som är i helvetet, skiljas från kvalen, eller någon själ från skärselden, förrän hon blivit renad, och det är också omöjligt för dig att komma till oss före ditt lekamliga livs slut.

Men din själ jämte ditt förstånd lyftes genom Guds Andes kraft till att höra Guds ord i himmelen, och det tillåtes dig att lära känna några plågor i helvetet och skärselden, de onda till varnagel och de goda till tröst och förkovran. Vet dock, att din kropp och din själ äro förenade på jorden men att den Helige Ande, som är i himmelen, ger dig förmåga att förstå hans vilja.»

FÖRKLARING

Här talas om tre kvinnor, av vilka den tredje gick i kloster och tillbragte sitt återstående liv i stor fullkomlighet.

Kristus förebrår de förmän, som högmodas över sin överordnade ställning, och säger, att de inför sina underordnade må visa sig ödmjuka och dygdiga i liv och seder samt dugliga i rättvisa och opartiskhet, i det de mäta sig i sig själva, så att de icke förhäva sig, samt att de genom sina egna brister må lära sig att ha misskund med sina underordnades, efter förebild av Kristus, som ville göra och lida innan han lärde och som ville tjäna i stället för betjänas. De må även samvetsgrant rätta sina underordnade, så att de icke fördömas såsom prästen Eli.

BOK 6 - KAPITEL 53

Sonen talar till bruden och säger: »Ett stort ting är det, ja något vidunderligt, att där, vareist ärans konung förödmjukades, där vill människan, som är förpliktad att avlägga räkenskap, uppblåsas av högfärd. Ty om någon har befäl över andra, bör han icke högmodas över att han är förman utan snarare frukta, ty alla äro av samma natur, och all makt är av Gud. Om den, som har befäl, är god, så är det av Gud och till hans egen och andras välfärd; är han ond, så sker det med Guds tillåtelse till hans underlydandes förbättring och till hans eget straff.

Detta är icke underligt, nej, det är tillbörligt och rättvist, att den människa, som föraktat att vara sin Skapare underdånig, får röna en lägres herravälde, en som är honom

lik. När någon nödgas eller önskar vara överordnad, må han alltså visa sig sådan inför sina underordnade, att han är efterföljansvärd till sina seder och sin levnad samt duglig i rättvisa och opartiskhet. Eftersom allas natur är lika, bör var och en, som är förman, ödmjuka sig och mäta sig själv i sig själv, så att han icke förhäver sig, och i sig själv må han lära att ha misskund med andra.

Han må även frukta, att han ej må mätas med samma mått, varmed han mätte andra. Jag, Gud och människa, visade sådan måtta och behärskning, att jag, ehuru jag genom mitt vetande kände människans svaghet, dock led plågor och korsets död för att erfara det jag förut visste; för att så giva mig till ett exempel för andra gjorde jag först själv det som jag lärde, och jag ville tjäna, icke betjänas. Även min moder, som dock var apostlarnas härskarinna, älskade ödmjukhet mer än allt annat och var såsom en bland de allra minsta, och därför steg hon upp till den högsta lyckalighet.

Förmannen må alltså av sina egna svagheter lära sig de underordnades brister. Och han må akta sig, att han icke med ord eller exempel eller missbruk av sin egen makt giver andra tillfälle och anledning att synda, ty ingenting retar så Gud till vrede och eggjar så människan att synda som överordnades tygellöshet. Ty om prästen Eli liksom Pinehas och Moses iakttagit sitt prästadömes värdighet och andligen älskat sina söner, så hade hela hans släkt blivit frälsad, men emedan han ville behaga sina söner på köttsligt vis, lämnade han sitt minne till sorg för sig själv och till skam för sina efterlevande.»

Kristus säger, att denna värld före hans ankomst var såsom en öken, där det fanns en grumlig brunn, nämligen världskärleken, till vilken syndernas sju vägar ledde hedningarna och judarna såsom blinda, men att han efter att ha tagit mandom upplyste världen och visade vägarna till himmelen; dessa äro nu förstörda, och därför skall han nu skicka dessa sina ord i denna bok till världen, och de, som mottaga dem och iakttaga dem i sin gärning, skola frälsas.

BOK 6 - KAPITEL 54

Maria talar till Sonen: »Välsignad vare du, min Son! Du är begynnelse utan tidens begynnelse och den makt, utan vilken ingen är mäktig. Jag beder dig, min Son, fullborda mäktigt vad du vist börjat.»

Sonen svarade: »Du är såsom en dryck, ljuv för den törstande, och såsom en källa, vilken vattnar det torra, ty genom dig flödar nåd åt alla. Därför vill jag göra vad du beder.»

Vidare sade Sonen: »Denna värld var före min mandomsanammelse såsom en öken, vari en grumlig och oren brunn fanns. Alla, som drucko ur den, törstade än mer, och inflammerade ögon blevo än sjukare därav. Bredvid denna brunn stodo två män, av vilka den ene ropade och sade: 'Dricken i trygghet, ty det kommer en läkare, som borttager all sjukdom'. Den andre sade däremot: 'Dricken glatt; det är fåfängt att åtrå det osäkra'. Till denna brunn ledde sju vägar, och därför längtade alla till brunnen.

Denna värld liknas med rätta vid en öken, där vilda djur, ofruktbara träd och orena vatten finnas, ty människan törstade likt ett vilddjur efter att utgjuta sin nästas blod; hon var ofruktbar på rättfärdighetens gärningar och var oren genom sin tygellöshet och lystnad. I denna öken trängtade människorna efter en grumlig brunn, nämligen världens kärlek och dess heder, vilken är djup genom högfärd och grumlig genom köttets bekymmer och omsorg. Man kom dit genom de sju dödssynderna liksom på sju vägar. De två männen, som stodo bredvid brunnen, beteckna hedningarnas och judarnas lärare.

Judarnas lärare högmodades över den lag, som de hade men icke följde. Och emedan de voro högst giriga, eggade de folket med ord och exempel att söka det timliga, i det de sade: 'Leven i trygghet, ty Messias skall komma och återupprätta allt'. Hedningarnas lärare sade däremot: 'Nyttjen det skapade som I skåden, ty världen är skapad för att vi skola fröjdas'. När människan nu hade det så illa ställt, att hon varken brydde sig om Gud eller tänkte på det framtida, då kom jag, en Gud med Fadern och den Helige Ande, i världen, tog mandom, predikade öppet och sade: 'Vad Gud lovat och Moses skrivit, det är uppfyllt. Älsken därför det himmelska, ty det världsliga förgår, och det eviga skall jag giva eder.'

Jag visade även den sjufaldiga väg, på vilken människan skulle vända om från sin fåfänga, ty jag visade fattigdomen och lydnaden, jag lärde fastor och böner, jag flydde stundom människorna och stod ensam i bön, jag tog tåligt emot smädelser, jag valde mödor och plågor, jag uthärdade straff och en skymflig död. Denna väg visade jag genom mitt eget föredöme, och mina vänner gingo en lång tid på den. Men nu är vägen förstörd. Väktarna sova, och de vägfarande hava sin förnöjelse i fåfänga och nya ting. Därför skall jag stå upp och icke tiga.

Jag skall förjaga glädjens ljud och giva bort min vingård åt andra, som skaffa mig frukt i sinom tid. Men emedan det, såsom ett gängse ordspråk säger, påträffas vänner bland ovännerna, så vill jag till mina vänner sända ord, som äro ljuvare än dadlar, sötare än honung och kostbarare än guld. De, som mottaga och hålla dessa ord, skola hava den skatt, som lyckligen förbliver i evighet och icke tryter utan ökas i det eviga livet.»

Guds moder säger, att den stund, då hon avlades av sina föräldrar, med rätta må kallas en gyllene stund, ty de kommo samman mera av lydnad mot Gud än av sin egen vilja, och Guds kärlek verkade där mera än köttets lust, men Gud ville, att sättet för denna avlelse icke genast skulle vara bekant för alla, förrän sanningen skulle stråla fram i föreskriven tid.

BOK 6 - KAPITEL 55

Guds moder talar: »När min fader och min moder kommo samman enligt äktenskaplig sedvänja, gjorde de detta mera av lydnad än av vilja, och den gudliga kärleken verkade här mera än köttets lust. Den stund, då jag avlades, kan med rätta kallas en gyllene och dyrbar stund, ty andra äkta makar komma samman av köttlig vällust, men mina föräldrar kommo samman av lydnad mot Guds bud.

Ja, en gyllene stund var min avlelse, ty då tog allas frälsning sin början och mörkret förbyttes i ljus. Gud ville nämligen göra något ensamstående och för världen fördolt, liksom han gjorde med den torra staven, som grönskade. Men vet, att min avlelse ej var känd för alla, ty Gud ville, att liksom naturlagen och det frivilliga väljandet mellan gott och ont föregick den skrivna lagen, vilken skulle förbjuda alla oordnade drifter, så behagade det Gud, att hans vänner fromt skulle tvivla angående min avlelse och att var och en skulle visa sitt fromhetsnit, tills sanningen skulle stråla fram i föreskriven tid.»

Jungfru Maria berättar, huru hennes födelse skedde genom den vanliga porten och blev upphovet till sanna fröjder, emedan då den kvist framgick, varuppå den för alla folk åtråvärda blomman spirade fram, samt hur vid denna födelse djävlarne larmade, de rättfärdiga fröjdades och änglarna gladdes. Och hon klagar över de kvinnor, som icke fromt giva akt på detta.

BOK 6 - KAPITEL 56

Maria talar: »När min moder födde mig, gick jag ut genom den vanliga porten. - På något annat sätt skulle nämligen ingen födas, utom min Son allena, ty liksom han är alltings Skapare, så ville han ock födas på sällsamt och outsägligt sätt. - När jag blivit född, var detta ej förborgat för djävlarne, utan (för att nu tala i en liknelse) dessa tänkte så: 'Se, en jungfru är född; vad skola vi göra? Det synes ju, att något underbart en gång skall ske genom henne. Om vi lägga ut alla vår onskas nät för henne, skall hon riva

sönder dem som blånor.

Om vi utforska hela hennes inre, skall hon befinnas vara befastad med ett starkt värn. Och det finns ej en enda fläck på henne, där syndens nålspets skulle kunna fästas. Därför är det att befara, att hennes renhet skall pina oss, hennes nåd förminska den styrka som finnes hos oss och hennes ståndaktighet kasta oss under hennes fötter.' Men Guds vänner, som voro i sin långa väntan, sade genom Guds ingivelse: 'Varför sörja vi mera? Snarare borde vi glädjas, ty ett ljus har fötts, varmed vårt mörker skall upplysas och varigenom vår åstundan skall fullkomnas.'

Guds änglar glädde sig, ehuru deras glädje alltid bestod i Guds skådande, och sade: 'På jorden har fötts något härligt, något som är föremål för Guds särskilda kärlek; genom detta skall den sanna freden återställas i himmelen och på jorden och våra grusade murar återuppbyggas'. Jag säger dig i sanning, o dotter, att min födelse var upphovet till sanna fröjder, ty då framgick den kvist, på vilken den blomma skulle spira fram, som konungar och profeter åtrått. När jag sedan blivit så gammal, att jag kunde förstå något om min Skapare, upptändes jag av utesäglig kärlek till honom och älskade honom av hela mitt hjärta.

Genom en underbar nåd blev jag bevarad, så att jag icke ens i min späda ålder samtyckte till någon synd, ty Guds kärlek, mina föräldrars omsorg, en ärbar uppfostran, umgänge med goda människor samt längtan att lära känna Gud kännetecknade mig alltid. Men nu klagar jag över att de kvinnor som födas och föda med fasa, de födas med orenhet och förnöjas däri och giva icke akt på min så rena födelse utan äro sämre än boskap, emedan de leva utan förnuft. De leva helt och hållet efter köttet. Därför skall lusten skiljas från dem, renhetens ande vika från dem och den eviga glädjen fly från dem, och orenhetens ande, som de hava följt, skall göra dem druckna.»

På kyndelmässodagen talar Jungfru Maria till bruden och säger, att hon icke behövde renas, emedan hon var ren och utan fläck, men att hon, på det att profetiorna måtte uppfyllas, ville leva i lagen och enligt lagen, för att icke låta någon särskild utmärkthet hos sig komma till synes utan leva i ödmjukhet. Hon säger även att det svärd, varom Simeon talade, genomborrade hennes själ med sex smärtor under hennes levnad.

BOK 6 - KAPITEL 57

Modern talar till Sonens brud och säger: »Min dotter, vet att jag icke behövde renas såsom andra kvinnor, ty min Son, som föddes av mig, renade mig. Och jag fick icke den

minsta fläck; utan någon orenhet födde jag den renaste Son. Men på det att lagen och profetiorna måtte uppfyllas, ville jag leva enligt lagen och i lagen. Och jag ville icke leva enligt världsliga fränders föredöme, utan jag umgicks ödmjukt med de ödmjuka.

Jag ville icke låta någon särskild utmärkthet hos mig komma till synes, men allt som tillhörde ödmjukheten älskade jag. Och en sådan dag som i dag ökades min smärta, ty fastän jag genom gudomlig ingivelse redan visste att min Son skulle lida, genomborrade dock vid Simeons ord, som sade att ett svärd skulle gå genom min själ och att min Son skulle sättas till ett tecken, som skulle bliva motsagt, denna smärta än värre mitt hjärta, och förrän jag blev upptagen till himmelen med kropp och själ, lämnade den aldrig mitt hjärta, ehuru den stundom mildrades genom Guds andes tröst.

Jag vill även att du skall veta, att min sorg från den dagen var sexfaldig. För det första var det sorg i min tanke, ty så ofta jag betraktade min Son, så ofta jag lindade honom, så ofta jag såg hans händer och fötter, bemäktigade sig en ny smärta min själ, ty jag tänkte då på hur han skulle korsfästas. För det andra var det sorg i min hörsel. Ty så ofta jag hörde min Sons smälek, hur man beljög honom och lade försåt för honom, blev min själ gripnen av smärta, så att den knappt kunde behärska sig; dock hade min smärta, tack vare Guds kraft, måtta och ärbarhet, så att icke otålighet och ostadighet skulle märkas hos mig. För det tredje var det sorg i min syn.

Ty när jag såg min Son bindas, hudflängas och hängas på korset, då föll jag ned såsom livlös; dock hämtade jag mig åter och stod sörjande och så tåligt uthärdande, att varken ovänner eller andra kunde finna något annat än styrka och fasthet hos mig. För det fjärde var det sorg i min känsel.

Ty jag tog jämte andra ned min Son från korset, svepte honom och lade honom i graven, och då ökades min smärta så, att mina händer och fötter knappt hade kraft kvar. O hur gärna hade jag icke då blivit begravd med min Son! För det femte led jag av en häftig längtan att komma hem till min Son, sedan han uppstigit till himmelen, ty under den långa tid, som jag måste bida i världen efter hans himmelfärd, ökades min smärta.

För det sjätte led jag smärta av apostlarnas och Guds vänners förföljelser, ty deras smärta var min smärta; jag hyste städse sorg och fruktan för att de skulle kunna duka under för frestelser och lidanden, och jag sörjde, emedan min Sons ord överallt rönt motsägelse. Men fastän Guds nåd alltid förblev hos mig och min vilja rättade sig efter Guds vilja, var min beständiga smärta dock blandad med tröst, tills jag med kropp och själ blev upptagen i himmelen till min Son. Därför, o dotter, må icke denna smärta vika från din själ, ty om ej bedrövelser funnes, skulle mycket få människor komma till himmelriket.»

Maria säger till bruden, att en icke ringa sorg vederfors henne jämte de övriga, när hon av fruktan flydde med sin Son till Egypten och hörde, att Herodes förföljde Sonen och att de menlösa barnen dräptes. Och hon berättar skönt, vad Sonen gjorde i sin barndom och ungdom ända fram till tiden för hans förkunnelse och lidande.

BOK 6 - KAPITEL 58

Maria talar till bruden och säger: » Jag talade med dig om mina sorger. Men den sorgen var ej minst, som jag hade, när jag flyende förde min Son till Egypten, när jag hörde att de menlösa barnen dräptes och att Herodes förföljde min Son. Och fastän jag visste vad som var skrivet om min Son, fylldes dock mitt hjärta av sorg och smärta på grund av den stora kärlek, som jag hade till min Son. Men nu skulle du kunna fråga, vad min Son gjorde hela den tiden av sitt liv, som föregick hans lidande. Jag svarar, att han, såsom evangeliet säger, var sina föräldrar underdånig samt betedde sig som andra barn, tills han blev äldre.

Dock saknades icke underverk i hans barndom: huru de skapade tingen tjänade sin Skapare; huru avgudarna förstummades och flera av dem störtade omkull i Egypten vid hans ankomst; huru de vise männen förutsade, att min Son var ett tecken på stora framtida ting; huru även änglarna synligen betjänade honom; huru aldrig någon orenlighet vidlådde honom eller någon tovighet syntes i hans hår - allt detta är icke nödvändigt för dig att veta, eftersom tecknen på hans gudom och mandom framläggas i evangeliet, där du och andra uppbyggas av dem.

Men när han blivit äldre, var han outtröttlig i böner, och lydigt gick han med oss till de föreskrivna festerna i Jerusalem och andra platser. Hans uppsyn och tal voro så angenäma och underbara, att många, som voro bedrövade, sade: 'Låtom oss gå till Marias son; av honom kunna vi hämta hugsvalelse'. Tillväxande i ålder och den visdom, varav han från begynnelsen var full, arbetade han med sina händer på lämpligt sätt och talade förtroligt ord av hugsvalelse och ord om Gudomen med oss, så att vi ständigt voro fyllda av utsäglig glädje.

Och när vi voro i ängslan, fattigdom eller svårigheter, skapade han ej guld eller silver åt oss utan uppmanade oss till tålmod. Vi förblevo på underbart sätt bevarade för de avundsamma. Det nödvändiga tillflöt oss stundom genom milda människors medömkan, stundom genom vårt arbete, så att vi hade det nödtorftiga, endast till vårt uppehälle men icke till överflöd, ty vi önskade intet annat än att tjäna Gud allena.

Vidare talade han förtroligen i hemmet med de vänner, som kommo dit, om lagen och dess innebörd och tecken, eller disputerade offentligen med de vise, så att de häpnade och sade: 'Se, Josefs son lär ju mästarna; någon stor ande talar i honom'. När jag en gång tänkte på hans lidande och han såg mig vara bedrövad, svarade han mig: 'Tror du icke, moder, att jag är i Fadern och att Fadern är i mig? Måne du blev befläckt vid min ingång eller led smärta vid min utgång? Varför ängslas du då och sörjer? Det är min Faders vilja, att jag lider döden, och min vilja överensstämmer med Faderns.

Det som jag har av Fadern kan icke lida, men det kött, som jag tog av dig, skall lida, på det att andras kött måtte återlösas och själarna frälsas.' Han var även så lydig, att när Josef händelsevis sade till honom: 'Gör det eller det', så gjorde han det genast. På detta sätt dolde han sin gudoms makt, så att blott jag och stundom Josef visste om den; vi sågo ofta ett underbart ljus kringstråla honom och hörde änglaröster sjunga över hans huvud.

Vi sågo ock, hur orena andar, som icke kunde fördrivas av de i vår lag beprövade besvärjarna, vid åsynen av min Sons närvaro lämnade de besatta. Detta, o dotter, må beständigt vara i ditt minne, och du bör uppriktigt tacka Gud, som genom dig velat göra sin barndom bekant för andra.»

Jungfrun berättar för bruden, vad hon kände omedelbart efter Sonens avlelse och vad hon och Elisabet kände, när de omfamnade varandra och fromt bodde tillsammans, samt huru ängeln sedan tröstade henne, när hon fruktade, och undervisade Josef, som förundrade sig. Hon berättar om den högtheliga livsvandel, som hon och Josef förde, och många märkliga dygder hos Josef.

BOK 6 - KAPITEL 59

Guds moder talar: »Så snart ängeln bådade mig, att Guds Son skulle födas av mig, och jag givit mitt samtycke, kände jag något ovanligt och underbart i mig. Därför begav jag mig genast, storligen undrande, till min fränka Elisabet för att hugsvala henne, som var havande, och tala med henne om det som ängeln bådade mig. Och när hon kom emot mig vid källan och vi hälsade varandra med omfamningar och kyssar, gladdes barnet i hennes sköte, jublande i sällsam och synlig sprittning.

Även jag greps då i mitt hjärta av en oanad jubelfröjd, så att min tunga talade dittills otänkta ord om Gud, och min själ kunde knappt fatta sig själv av glädje. Elisabet förundrade sig över den andens glöd, som talade i mig, och jag förundrade mig på

liknande sätt över Guds nåd i henne; vi prisade båda Gud och voro några dagar tillsammans. Sedan började den tanken sysselsätta min själ, huru fromt jag borde bete mig efter att ha vederfarits en sådan nåd, och även, vad jag skulle svara, om man frågade mig, huru jag undfått och vem som var fader till det barn som skulle födas, och jag fruktade även, att Josef, på någon oväns intalan, skulle kunna misstänka mig för något orätt.

Och se, när jag tänkte detta, visade sig för mig en ängel, icke olik den som jag sett första gången, och han sade: 'Vår Gud, som är evig, är med dig och i dig. Frukta därför icke, ty han skall ingiva dig vad du skall tala samt leda dina steg och bestämma dina platser. Han skall på mäktigt och vist sätt fullborda sitt verk med dig.'

När Josef, åt vilken jag var anförtrodd, förstod att jag var havande, blev han bestört och ansåg sig ovärdig att bo tillsammans med mig; han ängslades och visste icke vad han skulle göra. Men en ängel sade till honom i drömmen: 'Du skall ej skiljas från den jungfru, som är anförtrodd åt dig, ty det som du hört av henne är alldeles sant. Hon har nämligen undfått av Guds Ande och skall föda en Son, världens Frälsare. Tjäna henne därför trofast, och var hennes kyskhets väktare och vittne.' Från den dagen tjänade Josef mig som sin härskarinna, och även jag ödmjukade mig till hans minsta gärningar.

Jag var sedan outtröttlig i bönen, ville sällan ses och se och gick mycket sällan ut utom till särskilt stora högtider men aktade noga på de böner och läsningar, som förelästes av våra präster. Jag ägnade en viss tid åt arbete med mina händer, och jag fastade klokt, allteftersom min natur kunde bära det i Guds tjänst.

Det, som blev över av vår kost, gävo vi åt de fattiga och läto oss nöja med det som vi hade. Josef tjänade mig så ömt, att aldrig något lättfärdigt, något knorrande eller något vredgat ord hördes i hans mun, ty han var själv ytterst tålig i fattigdomen, flitig i arbetet när så var nödvändigt, mild och saktmodig mot dem som smädade, ytterst lydig i min tjänst, den redobognaste försvarare av min jungfrulighet mot dem som förnekade den och det trognaste vittne av Guds undergärningar.

Ja, han var så död för världen och köttet, att han intet åstundade utom det himmelska. Han trodde så fast på Guds löften, att han beständigt sade: 'O att jag finge leva och se Guds vilja fullbordad!' Han kom ytterst sällan till människans sammankomster och deras rådslag, ty hela hans åstundan var att lyda Guds vilja. Därför är nu hans ära stor.»

Guds moder säger till bruden, att Hieronymus icke tvivlade angående hennes kropps upptagelse i himmelen, men emedan Gud icke klart uppenbarat denna sanning, ville han hellre fromt tro än fastställa det som icke visats, varför han skrev i sitt brev att han icke kände till saken. Och Jungfrun tillägger här något till Hieronymus' beröm.

BOK 6 - KAPITEL 60

Modern talar till bruden: »Varför sade dig denne magister, denne taskspelare med ord, att min Hieronymus' brev, som talar om min upptagelse i himmelen, icke bör läsas i Guds kyrka, emedan det synes honom framgå av denna skrift, att Hieronymus hyser tvivel om min upptagelse, eftersom han säger sig icke veta, huruvida jag är upptagen med kroppen eller icke och av vilka människor jag blev förd till graven? Jag, Guds moder, svarar magistern, att Hieronymus icke tvivlade angående min upptagelse, men emedan Gud icke klart uppenbarat denna sanning, ville Hieronymus hellre fromt tro än fastställa det som icke visats av Gud.

Men betänk, dotter, vad jag tidigare sagt dig, att Hieronymus var en änkornas älskare, en de fullkomliga munkarnas efterföljare och en sanningens kungörare och försvarare. Han har även åt dig utverkat den bön, varmed du hälsade mig. Därför tillägger jag nu, att Hieronymus var en lydlig basun, genom vilken den Helige Ande talade, och en låga, upptänd av den eld, som på pingstdagen kom över mig och apostlarna. Saliga äro därför de, som höra denna basun och följa dess ljud.»

Guds moder säger till bruden, att hon efter sin Sons himmelfärd länge levde i världen med mycken smärta, i det hon besökte de platser, där han lidit och visat sina undergärningar, vilket tillstoddes av Gud, på det att många måtte omvändas genom hennes levnads och dygders föredöme, apostlarna styrkas och hennes egen krona ökas. Hon yppar även orsaken till att hennes upptagelse då icke var känd för många.

BOK 6 - KAPITEL 61

Modern talar: »Minns, o dotter, att jag för några år sedan ursäktade Hieronymus för hans tvivel angående min upptagelse. Men nu vill jag meddela dig sanningen om denna upptagelse. Efter min Sons himmelfärd levde jag en lång tid i världen, och detta ville Gud, på det att många själar, sedan de sett mitt tålmod och mina dygder, måtte omvända sig till honom, och Guds apostlar och andra utvalda styrkas. Och jämväl min kropps naturliga disposition krävde, att jag skulle leva länge, på det att min krona måtte ökas.

Ty hela den tid, som jag levde efter min Sons himmelfärd, besökte jag de platser, där han lidit och visat sina undergärningar. Hans pina var så rotfäst i mitt hjärta, att vare sig jag åt eller arbetade, var den liksom frisk i mitt minne. Och mina sinnen voro så bortvända från världsliga ting, att jag beständigt upptändes liksom av nya begär och dessemellan av smärta. Dock behärskade jag så min smärta och min glädje, att jag icke försummade något av det som tillkom Gud.

Och min vandel bland människorna var sådan, att jag endast aktade på och endast tog en mycket knapp kost av det som för människorna var njutningsrikt. Men att min upptagelse icke var känd av många och icke förkunnades av många, det ville Gud, som är min Son, på det att villigheten att tro på hans himmelfärd först skulle rotfästas i människors hjärtan; om människornas hjärtan hade svårt för att tro på hans himmelfärd, huru mycket mera skulle då icke detta ha varit fallet, om min upptagelse förkunnats redan i trons begynnelse?»

Himladrottningen berättar för bruden, huru ängeln förkunnade henne den stund, då hon skulle lämna denna världen och kroppsligen upptagas i himmelen, och Jungfrun berättar även sättet för sin hädanfärd och den betraktelse, som hennes själ hängav sig åt i hädanfärdens stund, och några underverk som då hände och hur hon kroppsligen blev upptagen i himmelen.

BOK 6 - KAPITEL 62

Modern talar: »När jag en dag, några år efter min Sons himmelfärd, häftigt ansattes av min längtan att komma hem till samme min Son, såg jag en strålande ängel, såsom jag en gång förut hade sett, och denne sade till mig: 'Din Son, som är vår Gud och Herre, sände mig att förkunna för dig, att den tid nu är inne, då du kroppsligen skall komma till honom, för att mottaga den krona, som beretts åt dig'. Jag svarade honom: 'Månne du vet dagen eller stunden, då jag skall fara hädan från denna värld?' Ängeln svarade: 'Din Sons vänner skola komma och begrava din kropp'.

Efter att ha sagt detta försvann ängeln, och jag beredde mig för hädanfärden, i det jag enligt min sedvänja genomvandrade alla platser, där min Son hade lidit. När min själ en dag var upplyft av undran över Guds kärlek, så fylldes min själ vid denna kontemplation av en sådan jubelfröjd, att den knappt kunde hålla sig, och i dessa betraktelser skildes min själ från kroppen. Men hur härliga ting min själ då såg, och vilken heder Fadern och Sonen och den Helige Ande då beredde den, av vilken mängd

änglar den blev upplyft, det skulle du ej kunna fatta och jag vill ej heller säga dig det, förrän din själ och kropp skola skiljas åt, fastän jag visat dig något av allt detta i den dagliga bön, som min Son ingivit dig.

Men de, som voro hos mig i huset, när jag gav upp andan, förstodo granneligen av det sällsamma ljusskenet, vilka gudomliga ting som då försiggingo med mig. Därefter sändes på gudomlig tillskyndan min Sons vänner dit, vilka begrovo min själ i Josafats dal, och med dem voro änglar, talrika som solgrand, men de onda andarna vågade icke nalkas. Femton dagar vilade min begravda kropp i jorden. Sedan blev den upptagen i himmelen av en myckenhet änglar. Och den timmen är ej utan det högsta mysterium, ty i den sjunde timmen skall kropparnas uppståndelse äga rum, och i den åttonde skall själarnas och kropparnas lycksalighet fullbordas. - Den första timmen räckte från världens uppkomst och ända till den tid, då lagen gavs genom Moses.

Den andra räckte från Moses till min Sons mandomsanammelse. Den tredje var, när min Son instiftade dopet och mildrade lagens stränghet. Den fjärde var, när han själv predikade med ord och bestyrkte det med sitt exempel. Den femte var, när min Son värdigades lida och dö, när han uppstod från de döda och bekräftade sin uppståndelse med säkra bevismedel. Den sjätte var, när han uppsteg till himmelen och sände den Helige Ande.

Den sjunde blir, när han skall komma för att döma och alla skola uppstå till domen med sina kroppar. Den åttonde blir, när allt det, som lovats och profeterats, fullbordas; då skall en fullkomlig lycksalighet råda, då skall man få se Gud i hans härlighet, och de heliga skola stråla såsom solen, och ingen sorg skall mer vara till.»

Kristus giver bruden de ord, som här innehållas, och bjuder, att de må skickas till påve Klemens, på det att han må stifta fred mellan Frankrikes och Englands konungar samt komma till Italien och förkunna jubelåret. Kristus förebrår honom även för vissa svåra synder och försummelse och för hans forna oordnade liv samt hotar honom med sin rättvisa dom, om han ej bättrar sig.

BOK 6 - KAPITEL 63

Sonen talar till bruden: »Skriv å mina vägnar till påve Klemens: Jag upphöjde dig och lät dig stiga upp över hederns alla trappsteg och värdigheter. Stå därför upp och stifta fred mellan Frankrikes och Englands konungar, vilka äro farliga vilddjur och själarnas fördärvare. Kom sedan till Italien, och förkunna där ordet samt frälsningens och den gudomliga kärlekens år, och skåda gatorna, som äro betäckta med mina helgons blod, så

skall jag giva dig den lön, som aldrig slutar. Tänk även på de gångna tiderna, då du förmätet retade mig till vrede och jag teg; då du gjorde det du ville och ej det du borde och jag tålmodigt teg som om jag ej ville döma!

Nu nalkas nämligen min tid, och jag skall kräva räkenskap av dig för din forna försumlighet och förmäthenhet, och liksom jag lät dig stiga upp över alla trappsteg, så skall du nu andligen stiga ned över andra trappsteg, vilka du sannerligen skall få röna i din själ och kropp, såframt du icke lyder mina ord och din tunga icke slutar att tala förhävelsefulla ord; och ditt namn, som du burit på jorden, skall falla i glömska och vanära i min och mina helgons åsyn.

Jag skall ock ställa dig till ansvar för hur ovärdigt du (dock med min tillåtelse) stigit upp till alla värdigheter, vilka jag Gud vet bättre än ditt glömska samvete kommer ihåg. Jag skall jämväl ställa dig till ansvar, emedan du så pliktförgätet tröttnat på att söka åstadkomma fred mellan konungarna och tagit parti för den ene. Och det skall icke heller förgätas, hur mycket girigheten och ärelystnaden på din tid blomstrat och tilltagit i Kyrkan och att du kunnat reformera och förbättra mångahanda ting, vilket du, köttets älskare, icke velat.

Stå därför upp innan din yttersta timma slår, och gottgör den förflutna tidens försumlighet genom din nitälskan nu på sistone. Men om du är osäker på, av vilken ande dessa ord äro, så äro dock riket och människan, med vilka häpnadsväckande och underbara ting skedde, bekanta nog. Ty den rättvisa och misskund, varom jag talar, nalkas överallt på jorden. Ditt samvete säger dig även, att vad jag än manar, det är förståndigt, och vad jag än råder, det är kärleksfullt, och om icke mitt tålmod hade bevarat dig, så hade du störtat djupare än alla dina föregångare. Sök alltså i ditt samvetes bok, och se, om jag talar sanning!»

Kristus hotar här strängt några, som, förgätande sina forna synder och Guds väg, leva i glad trygghet; han säger dock, att de skola röna barmhärtighet av honom, ifall de bättra sig.

BOK 6 - KAPITEL 64

Guds Son talar: »Bry dig icke om dessa dansande vällustingar, ty jag skall snart komma emot dem, icke såsom en vän utan såsom den, vilken tager hämnd på dem. Ve dem, att de i sin freds tid icke ville söka det evigt goda! Jag säger dig, att människorna av detta släkte uppstodo av bitterhetens rot och samlade sin fåfängas och sin girighets

frukter. Därför skola de nu störtas, och fattigdom, fångenskap, skam, förödmjukelse och sorg skola komma över dem. Dock skola de, om de ödmjuka sig, finna nåd i mina ögon.»

Kristus ger här sin brud en beaktansvärd lärdom om de aktiva och kontemplativa levnadssätten, här betecknade med namnen Marta och Maria. Han visar, hur människan skall börja och göra framsteg i det andliga livet och dygderna för att nå upp till den högsta graden av fullkomlig kärlek till Gud och nästan. Och först talas om deras gärningar, som föra Marias liv.

BOK 6 - KAPITEL 65

Guds Son talar: »Det finns tvenne levnadssätt. De liknas vid Martas och Marias. Den, som vill följa dem, må först avlägga ren bikt över alla sina synder, uppväcka uppriktig ånger över dem och vara villig att hädanefter icke synda. Det första levnadssättet, som (det bevittnar jag, Herren) Maria utvalde, leder till betraktandet av det himmelska. Detta är den bästa delen och den eviga frälsningens dagsresa. För var och en, som önskar föra Marias liv, må det alltså vara tillräckligt att blott hava kroppens nödtorft, nämligen kläder utan uppseendeväckande prål, mat och dryck i sparsamhet och ej i överflöd, kyskhet utan ond begärelse och förnuftigt fastande enligt Kyrkans stadgar.

Den, som fastar, må giva akt på att han ej blir svag och matt av oförståndig fasta, så att han av detta svaghetstillstånd förminskar sina böner eller sin predikan eller därigenom försummar andra goda ting, med vilka han skulle kunna gagna sin nästa och sig själv. Han må också noggrant beakta, att han icke genom fastandet förslappas i att utöva den stränga rättvisan eller mildhetens gärningar, ty det behövs både kroppslig och andlig styrka till att straffa upprorsmän och tvinga de otrogna under trons ok. Därför skall varje sjuk människa, som hellre vill fasta till Guds heder än äta, för sin goda viljas skull få lika stor lön som den, vilken förståndigt fastar av kärlek till Gud. Likaså skall den, som äter av from lydnad men hellre ville fasta än äta, få lika stor lön som den, vilken fastar.

För det andra skall Maria ej fröjdas åt världslig ära och medgång och ej sörja över motgång. I stället skall hon glädjas åt att de ogudaktiga bliva fromma, att världens älskare bliva Guds älskare, att de goda förkovras i det goda och bliva allt frommare, då de strida i Guds tjänst. Och Maria skall sörja över att syndarna försämras, att Gud icke älskas av sina skapade varelser och att Guds budord föraktas.

För det tredje får Maria icke vara överksam, liksom icke heller Marta, utan efter sin

nödtorftiga sömn må hon stiga upp och tacka Gud med hela sitt hjärtas uppmärksamhet, ty han har i sin godhet skapat allting, och i sin kärlek tog han mandom och gav nytt liv åt allt, i det han med sitt lidande och sin död visade sin kärlek till människan, vilken ej kan vara större. Maria må även tacka Gud för alla som redan äro frälsta, för alla som äro i skärselden och för dem som äro i världen, varvid hon ödmjukt må bedja Gud, att han ej låter dem frestas över förmågan. Maria må ock vara klok i bönen och väl inrätta sitt lovprisande av Gud, ty om hon har livets nödtorft utan bekymmer bör hon förrätta långa böner, men om hon känner trötthet och leda vid bönen och hennes frestelser tilltaga, så kan hon med sina händer förrätta något ärbart och nyttigt arbete, antingen till sin egen nytta, om hon så behöver, eller till andras gagn.

Men om hon skulle vara trött på bådadera, d. v. s. både på bönen och arbetet, då kan hon ägna sig åt någon ärbar sysselsättning eller allvarsamt lyssna till uppbyggliga ord, utan någon lättfärdighet, till dess kropp och själ bli bättre i stånd att verka för Gud. Men om Maria icke har kroppens uppehälle förutan sitt eget arbete, då må hon för sitt nödvändiga arbetes skull förrätta en kortare bön, och själva arbetet skall varda bönens fullkomning och tillägg. Och om Maria är oförmögen att arbeta, så må hon ej blygas eller finna det mödosamt att tigga utan snarare fröjdefullt, ty hon efterliknar då mig, Guds Son, som gjorde mig själv fattig för att människan skulle bli rik. Om Maria skulle vara underkastad klosterlydnad, så må hon lyda sin föreståndares bud, och hon skall då få dubbelt så stor krona som om hon levde i frihet.

För det fjärde får Maria icke vara snål, lika litet som Marta, utan välgörande och frikostig. Ty liksom Marta gav ut timliga ting för Guds skull, så skall Maria fördela sitt andliga goda. Om Maria har Gud kär i sitt hjärta, må hon akta sig för det ord, som många hava i munnen, i det de säga: 'Det är tillräckligt för mig, om jag förmår hjälpa min egen själ; vad angå mig mina medmänniskors görande och låtande? Om jag själv är god, vad rör det mig då, hur andra leva?' O dotter, de, som säga och tänka sådant, de skulle, om de såge sin vän vanhedras eller lida smärta, springa ända till döds för att kunna befria sin vän ur trångmålet.

Så bör Maria göra. Hon bör nämligen sörja över att hennes Gud förolämpas och över att hennes broder, d. v. s. hennes nästa, måste taga anstöt. Och om någon råkar i synd, så må Maria bemöda sig, så mycket hon förmår, att denne blir befriad från synden, dock med all klokhed. Om Maria fördenskull blir förföljd, må hon uppsöka en annan, tryggare plats, ty jag Gud sade själv: 'Om I bliven förföljda i en stad, så flyn till en annan'. Så gjorde också Paulus; emedan man skulle behöva honom en annan gång, släpptes han ned för muren i en korg.

För att Maria skall kunna vara frikostig och välgörande, äro fem ting nödvändiga för

henne. För det första ett hus, vari gästerna sova. För det andra kläder att bekläda de nakna. För det tredje föda att mätta de hungrande. För det fjärde eld att värma de frusna. För det femte läkemedel för de sjuka, d. v. s. tröstande ord, fyllda av gudlig kärlek. Marias hus är hennes hjärta. Dess onda gäster är allt det onda, som tillstöter och som oroar hennes hjärta, såsom vrede, sorgsenhet, vinningslystnad, högmod och liknande stämningar, vilka få tillträde genom de fem sinnena. Alla sådana laster må därför, när de komma, så att säga ligga som de gäster, vilka sova och äro i vila.

Ty liksom en värdshusvärd tager emot både onda och goda gäster med tålmod, så bör Maria, utrustad med tålmodets dygd, tåla allting för Guds skull och icke på minsta vis samtycka till lasterna eller förnjöjas i dem utan med Guds nåd och sin egen medverkan så småningom fjärma dem från sitt hjärta så mycket hon kan. Om det icke står i hennes förmåga att fjärma dem, må hon, ehuru de äro emot hennes vilja, tåligt uthärda dem såsom ovänner, väl vetande att de skola lända henne till större belöning och ingalunda till fördömelse.

För det andra må Maria hava kläder, varmed gästerna betäckas, d. v. s. inre och yttre ödmjukhet samt sinnets medlidande med nödställda medmänniskor. Men om Maria märker sig vara föraktad av människorna, må hon genast gå in i sig själv och betänka, hur jag Gud blev föraktad och dock var tålig, hur jag teg inför domstolen, hur jag gisslades och törnekröntes och dock ej knotade. Maria må ock giva akt på, att hon ej visar dem, som klandra henne, tecken på vrede eller otålighet; hon må i stället välsigna dem som förfölja henne, så att de, som se det, välsigna Gud, som Maria efterliknar. Då skall Gud själv giva välsignelse i förbannelsens ställe.

Maria må också akta sig, så att hon ej talar illa om dem som vålla henne förtret, ty det är fördömligt att föra nedsättande tal eller lyssna därtill och att av otålighet förebrå sin nästa. Därför må Maria, om hon fullkomligt vill äga ödmjukhetens och tålmodets goda, söka att förmana dem, som baktala andra, varna dem för deras fara och kärleksfullt uppmuntra dem till sann ödmjukhet med ord och föredöme. Marias dräkt må vara medlidandet. Om hon ser sin nästa synda, må hon känna medlidande med honom och bedja Gud att förbarma sig över honom. Om hon ser honom lida orätt, skada eller skymf, må hon beklaga honom och hjälpa honom med sina böner, sitt bistånd och sin omsorg, även inför denna världens mäktige, ty det sanna medlidandet söker icke sitt eget utan medmänniskornas gagn.

Men om Maria är i sådan ställning, att hon ej blir hörd av furstarna eller uträttar något med att lämna sin cell, då må hon förtröstansfullt bedja till Gud för de nödställda, och Gud, som känner hjärtana, skall för den bedjandes kärleks skull vända människornas hjärtan till den hemsöktes frid, och denne skall antingen befrias ur sitt trångmål, eller

också skall Gud skänka honom tålmod, så att hans belöning fördubblas. En sådan klädnad, nämligen ödmjukhet och medlidande, må Marias hjärta hava, ty ingenting för så säkert in Gud i själen som ödmjukhet och medlidande med nästan.

För det tredje skall Maria hava mat och dryck för gästerna. Svåra gäster besöka Marias hjärta, när hjärtat ryckes bort från det inre, när det åstundar att se jordiska förlustelser och att äga det timliga, när örat åstundar att höra den egna berömmelsen, när köttet söker förlustas i köttliga ting, när anden förebär en ursäkt för skröpligheten och håller synden för att vara lätt, när människan tröttnar på det goda och glömmer det framtida, anser de goda gärningarna för att vara talrika men glömmer bort de onda. Om Maria får sådana gäster, är det icke rådligt att hon sover och låtsas om intet, utan hon må, besjälad av sin tro, manligen stå upp och svara dessa gäster sålunda: 'Jag vill icke äga någonting timligt utan blott hava min kropps måttliga uppehälle.

Jag vill icke heller använda den minsta lilla stund till annat än Guds heder, och jag vill icke ge akt på om något är vackert eller fult, nyttigt eller onyttigt för köttet, välsmakande eller illasmakande, såframt icke detta kan lända till Guds välbehag eller själens nytta, ty jag önskar icke leva en enda stund utom till Guds heder. En sådan vilja är föda för de anländande gästerna; ett sådant svar fördriver all oordnad begärelse.

För det fjärde skall Maria hava eld till att värma och lysa gästerna. Denna eld är den Helige Andes glöd. Det är förvisso omöjligt för någon att förneka sin egen vilja eller sin köttliga tillgivenhet för fränder eller sin kärlek till rikedomar utom genom den Helige Andes ingivelse och glöd. Och Maria förmår icke, hur fullkomlig hon än må vara, börja eller fortsätta ett heligt liv utan den Helige Andes kärlek och upplysning. Om Maria skall kunna lysa de gäster, som komma, må hon först tänka sålunda: 'Gud skapade mig till det ändamålet att jag skulle hedra honom över allting och därigenom älska och frukta honom.

Han föddes av en jungfru för att lära mig vägen till himmelen; denna väg skulle jag i ödmjukhet vandra. Sedan öppnade han genom sin död himmelen, på det att jag skulle åstunda och skynda att komma dit.' Maria må även begrunda och rannsaka alla sina gärningar, tankar och känslor: hur hon förolämpar Gud, och hur tåligt Gud fördrager människan och på hur många sätt han kallar människan till sig. Sådana tankar må vara Marias gäster, vilka alla så att säga äro i mörkret, såframt de icke upplysas av den Helige Andes eld.

Denna eld uppstår i hjärtat, när Maria tänker, att det är klokt att tjäna Gud och när hon hellre vill utstå alla lidanden än medvetet reta Gud till vrede, han som i sin godhet skapat själen och återlöst henne med sitt välsignade blod. Hjärtat får dessutom ljus av

denna goda eld, när själen betänker och urskiljer med vad uppsåt varje gäst, d. v. s. varje tanke, kommer och när hjärtat rannsakar, huruvida tanken syftar till den eviga eller till den förgängliga glädjen, och icke lämnar någon tanke ogranskad, ingen ostraffad och ingen utan fruktan. För att denna eld skall kunna erhållas och bevaras är det nödvändigt, att Maria samlar torr ved, varmed elden kan livnäras, d. v. s. hon må samvetsgrant ge akt på köttets rörelser, så att icke köttet förhäver sig, och lägga vikt vid att hennes fromma gärningar och böner ökas, ty i sådant finner den Helige Ande förnöjelse.

Men allra mest må hon veta och betänka, att om man förvarar en eld i ett tillslutet käril utan öppning, så slocknar den snart och kärilet kallnar. Så är det ock med Maria, ty om hon icke vill leva för något annat än för att verka Guds heder, så höves det, att hennes mun upplåtes och hennes kärleks låga tränger ut. Hennes mun upplåtes, när hon talar av brinnande kärlek och föder andliga barn åt Gud. Och Maria må noga beakta, att hon öppnar sin mun till förkunnelse, om de goda därigenom kunna bliva än mer nitiska och de onda bättre, rättfärdigheten ökas och dåliga vanor utrotas.

Ty min apostel Paulus ville stundom tala men förbjöds av min Ande, och sålunda teg han i välbehaglig tid men talade när detta var lämpligt; stundom nyttjade han lättare ord, stundom strängare, och alla sina ord och gärningar inriktade han till Guds ära och trons befastande. Men om Maria icke har möjlighet att predika men dock vilja och kunskap därtill, må hon göra såsom räven, vilken går runt kullarna, undersöker flera platser med fötterna och inrättar sin lya där, varest han finner att det är bäst och lämpligast.

På detta sätt må Maria genom användande av ord, exempel och böner studera mångas hjärtan och där, varest hon finner hjärtana särskilt lämpliga till att mottaga Guds ord, där må hon dröja samt uppmuntra och förmana vad hon kan. Maria må även se till, att hennes eld har lämpligt utlopp, ty ju större lågan är, desto flera bliva upplysta och värmda av den. Lågan har lämpligt utlopp, när Maria icke är rädd för klander och icke söker sitt eget lov, när hon icke fruktar motgångar eller finner fröjd i medgångar, och det är då välbehagligare för Gud, att Maria gör sina goda gärningar öppet än i det fördolda, så att de, som skåda dem, kunna förhärliga Gud.

Nu må man veta, att Maria bör utsända två lågor, en fördolt och en öppet, d. v. s. hon bör hava två slags ödmjukhet. Den första må vara i hjärtat invändigt, den andra utvändigt. Den första består i att Maria tycker sig vara ovärdig och onyttig till allt gott, icke håller sig förmer än andra i sina tankar och icke åstundar att berömmas och ses, flyr övermodet och åtrår Gud över allting samt följer hans ord. Om Maria genom sina gärningars tecken utsänder en sådan låga, då upplyses hennes hjärta av kärlek, och alla motigheter, som inträffa, övervinnas och fördragas lätt. Den andra lågan må vara allom uppenbar.

Ty om det bor sann ödmjukhet i hjärtat, så bör den även komma till synes i klädedräkten, höras i munnen och fullkomnas i gärningar. Klädedräkten är av sann ödmjukhet, när Maria föredrager en dräkt, som är av ringare värde men som hon dock har värme och nytta av, framför en dräkt, som är mera värd och som hon kan skryta med i sin högfärd. Ty den dräkt, som är föga värd och anses tarvlig och föraktlig av människor, den är verkligt fager inför Gud, eftersom den uppväcker ödmjukhet. Men den dräkt, som är dyr i inköp och kallas vacker, den är ful inför Gud, eftersom den förjagar änglarnas skönhet, nämligen ödmjukheten. Men om Maria av någon förnuftig orsak tvingas att bära en något bättre klädedräkt än hon skulle vilja, så må hon ej vara bedrövad fördenskull, ty därigenom skall hennes belöning bliva större.

Vidare bör Maria hava ödmjukhet i munnen, d. v. s. tala ödmjuka ord, undvika det lättfärdiga, akta sig för att vara mångordig, icke komma med hårklyverier och icke hålla sin åsikt för viktigare än bättre människors. Men om Maria hör sig berömmas för något gott verk, så må hon icke yvas utan svara så: 'Lov vare Gud, som givit allt! Vad är jag annat än stoft i vinden? Vad gott kan komma från mig, jag som är såsom jord utan vatten?' Om hon klandras, må hon ej bliva bedrövad utan svara så: 'Det är rättvist, ty jag har ofta syndat i Guds åsyn och icke känt tillräcklig ånger. Större bedrövelser än så har jag förtjänat. Bedjen därför för mig, att jag måtte tåla timlig smälek men slippa den eviga.'

Om Maria skulle bli retad till vrede av sina medmänniskors dålighet, må hon noga akta sig för att lossa sin tungas band genom okloka svar, ty vrede ledsagas ofta av högmod. Därför är det tillrådligt, när vrede och högmod göra sig förnimbara, att läpparna hållas sammantryckta så lång tid, att man hinner begära hjälp av Gud att härda ut och överväga vad eller huru det skall svaras; då vinner människan seger över sig själv, hennes vrede mildras i hjärtat, och hon förmår att visligen svara de ovisa.

Du må ock veta, att djävulen hyser stor ovilja mot Maria; om han icke kan förmå henne att överträda Guds bud, så gör han det lätt för henne att bli mycket vred eller att uppsluppet ge sig hän åt fåfång glädje eller eggjar henne till tomt, pladdrande skämt. Därför må Maria städse begära hjälp av Gud, att allt hennes tal och handlande styres av honom och inriktas på honom.

Likaså skall Maria hava ödmjukhet i sina gärningar, så att hon icke gör någonting för jordiskt beröms skull, icke försöker införa någon ny sedvänja, icke blyges för ödmjukheten, undviker all besynnerlighet i sitt görande och låtande, anser sig ringare än alla andra och ovärdig i alla stycken. Vidare må Maria föredraga att vara tillsammans med de fattiga framför att vara tillsammans med de rika, att lyda framför att vara

överordnad, att tåga framför att tala, att vara ensam framför att umgås med storfolk eller med släktingar. Maria må också hata sin egen vilja, städse tänka på sin död, icke vara nyfiken eller knotande och icke förgäta Guds rättvisa och sin egen åstundan. Maria må ock flitigt bikta, vara på sin vakt i frestelsens stund samt icke åstunda att leva för något annat ändamål än befördrandet av Guds heder och själarnas frälsning.

Om nu Maria, som är beskaffad så som hittills beskrivits, utväljes till Martas gärning och av kärlek till Gud lyder samt tager på sig värvet att styra många själar, så skall hon få en dubbel belöning, såsom jag skall visa dig genom en liknelse. Det var en mäktig herre, som hade ett skepp med dyrbara handelsvaror och som sade till sina tjänare: 'Seglen till den och den hamnen, ty där kan jag skörda stor vinst och ärofull frukt. Arbeten tappert, om det uppstår storm, och förtröttens icke, ty eder lön skall bliva stor.' När nu tjänarna seglade, uppstod en hård storm, böljorna gingo höga, och skeppet kastades svårt. Då blev styrmannen trött, och alla misströstade om livet och kommo överens om att bege sig till en hamn, dit de hade medvind, och icke till den hamn, som deras herre hade angivit för dem. En av tjänarna, som var trognare, hörde detta; han brann av nitälskan för sin herre, grep med våld om rodret och förde med sina krafter skeppet till den hamn, som husbonden ville.

Den man, som så manligen förde skeppet i hamn, är följaktligen värd en större lön än de andra. Detsamma gäller en god kyrklig förman, som av kärlek till Gud och för själarnas frälsnings skull tager på sig styrelsens börda utan att fästa sig vid hedern. En sådan skall få dubbel lön. För det första skall han få del av alla de människors goda, vilka han fört till hamnen. För det andra skall hans ära förökas utan ände.

Men de, som åstunda hedersbetygelser och en förmans ställning, de skola bliva delaktiga av alla deras synder och straff, som de åtagit sig att regera över. Vidare skall deras skam bliva utan ände, ty de prelater, som åtrå hedersbetygelser, de äro mera lika skökor än prelater, eftersom de genom sina dåliga exempel och ord bringa själarna på fall, och de äro ovärdiga att kallas Maria eller Marta, såframt de icke göra bot och bättring.

För det femte skall Maria giva läkemedel åt sina gäster, d. v. s. glädja dem med goda ord, ty vid allt som inträffar, vare sig det är glatt eller sorgligt, bör hon säga: 'Jag vill allt vad Gud vill att jag skall vilja, och hans vilja är jag beredd att lyda, även om jag skulle hamna i helvetet'. En sådan vilja är läkemedel mot allt som hjärtat kan drabbas av; den är glädje i bedrövelsen och god måttfullhet i medgången. Men eftersom Maria har många fiender, höves det, att hon ofta avlägger bikt. Ty så länge hon medvetet dväljes i synden och glömmar eller icke bryr sig om att bikta, ehuru hon har tillgång till biktfader, kan hon snarare kallas avfällig inför Gud än en Maria.

Vidare om gärningarna i Martas liv.

Du må även veta, att ehuru Marias liv är den bästa delen, är dock icke Martas del dålig, nej, den är tvärtom lofvärd och välbehaglig för Gud. Därför skall jag nu säga dig, hurudan Marta skall vara beskaffad. Hon bör liksom Maria hava fem goda ting. För det första skall hon hålla Guds Kyrkas rätta tro. För det andra skall hon känna till Gudomens bud och den evangeliska sanningens råd samt fullkomna dem i vilja och gärning. För det tredje skall hon avhålla sin tunga från varje ont ord, som är emot Gud och nästan, sin hand från varje ohederlig och otillåten handling och sin själ från alltför stor vinningslystnad och begärelse; hon må veta att vara nöjd med det som förunnats henne och icke längta efter överflöd. För det fjärde skall hon förståndigt och ödmjukt fullkomna barmhärtighetens gärningar, så att hon icke förtörnar Gud med den förtröstan hon har på dessa gärningar.

För det femte skall hon älska Gud över allting och mer än sig själv. Så gjorde Marta, ty hon gav mig glad sig själv, följde mina ord och gärningar och gav sedan bort allt sitt gods av kärlek till mig. Hon kände fördenskull leda vid det timliga och sökte det himmelska, bar tåligt allt och hade samma omsorg om andra som om sig själv, tänkte ständigt på min kärlek och mitt lidande, gladdes under hemsökelserna och älskade alla som en moder. Och denna Marta följde mig dagligen och åstundade intet annat än att höra livets ord. Hon ömkade de sörjande, tröstade de sjuka, smädade ingen, låtsade icke om det, ifall någon gjorde henne orätt, utan bad för alla. Därför skall var och en, som åstundar kärleken i det aktiva livet, följa Marta, älska sin nästa för att därigenom vinna himmelriket men ej uppmuntra dennes laster, fly sin egen berömmelse och all högfärd och dubbelhet. Icke heller får hon gömma på vrede och ovilja.

Nu är att märka, att Marta, som bad för sin döde broder Lasarus, var den första som kom till mig, men hennes broder uppväcktes dock icke genast. Sedan kom emellertid Maria, som tillkallats, och då uppväcktes brodern på bägge systrarnas bön. Så är det även i det andliga livet. Ty den, som fullkomligt åstundar att vara Maria, bör först vara Marta, i det han kroppsligen arbetar till min ära, och han bör först veta att stå emot köttets begärelser och möta djävulens frestelser. Sedan må han med eftertanke stiga upp till Marialivets grad. Ty hur kan den, som icke är prövad och lärt sig motstå frestelserna och sitt kötts rörelser, beständigt hålla fast vid det himmelska? Och vad betecknar Martas och Marias döde broder om icke den ofullkomliga gärningen?

En god gärning igångsättes ju ofta utan klokt uppsåt och mogen eftertanke, och därför fullföljes den slappt och likgiltigt. Men för att en god gärning skall vara mig välbehaglig fordras att den uppväckes och får nytt liv genom Marta och Maria, vilket sker, när nästan uppriktigt älskas för Guds skull och med tanke på Gud och när Gud

allena åstundas över allting. Då är varje god handling av människan välbehaglig för Gud. Därför sade jag i evangeliet, att Maria utvalde den bästa delen. Martas del är god, när hon sörjer över sina medmänniskors synder.

Den är bättre, när hon arbetar på att människorna skola leva klokt och ärbart, och gör detta endast och allenast av kärlek till Gud. Men Marias del är den bästa, när hon allenast betraktar det himmelska och själarnas vinning. Och Gud går in i Martas och Marias hus, när sinnet är uppfyllt av god åstundan och fredat från världslig oro och när man ständigt tänker på Gud som vore han närvarande, ja icke blott mediterar över hans kärlek utan arbetar dag och natt.»

Kristus visar bruden, att själen är Guds hustru och att hennes hus är kroppen. De fem sinnena skildras såsom hennes tjänare och fem av hennes dygder såsom hennes tjänarinnor. Herren säger även, hur en god själ bör vara och vilka prydnader hon bör hava. Han visar ock, för vilka synder en avliden mans själ dömdes till skärselden, och för ett visst helgons förböners skull säger han, genom vilka bönetjänster själen kan befrias från plågorna.

BOK 6 - KAPITEL 66

Sonen talar: »En herre fäste sig en hustru, åt vilken han byggde ett hus, skaffade tjänare, tjänarinnor och livsförnödenheter; sedan for han bort. Till slut kom denne herre tillbaka och hörde då, att hustrun var illa beryktad, tjänarna olydiga och tjänarinnorna vanhedrade. Vredgad häröver utlämnade han hustrun att dömas, tjänarna att pinas och tjänarinnorna att hudflängas.

Jag Gud är denne herre. Människans själ, skapad av min gudoms makt, tog jag till hustru, och jag åstundade att hava min gudoms outsägliga sötma med henne. Jag fäste mig henne i tro och kärlek och dygdernas uthållighet. Åt denna själ byggde jag ett hus, när jag gav henne en dödlig kropp, vari hon skulle prövas samt övas i dygder. Detta hus, d. v. s. kroppen, har fyra egenskaper, nämligen ädelhet, dödlighet, föränderlighet och förgänglighet. Ädel är kroppen, emedan den är skapad av Gud, har del i alla elementer och på den yttersta dagen skall uppstå till ett evigt liv.

Men i förhållande till själen är den oädel, ty den är av jord, medan själen är andlig. Emedan kroppen alltså har någon ädelhet, bör den smyckas med dygder, så att den kan förhärligas på domedagen. Dödlig är kroppen, emedan den är av jorden. Den måste därför vara stark emot de frestande njutningarna - om den dukar under för dem, förlorar

den Gud. Kroppen är även föränderlig, och därför bör den vinna stadga genom själens förnuft. Om den följer drifterna, blir den lik de oskäligen djuren. För det fjärde är kroppen förgänglig, och därför må den städse vara ren, ty orenheten är åtrådd av djävulen men flyr för änglarnas vård.

Hon, som bor i detta hus, d. v. s. i kroppen, är själen. Hon skyles där såsom i ett hus och ger liv åt kroppen. Utan själens närvaro är kroppen led, stinkande och avskyvärd att se på. Själen har jämväl fem tjänare, som tjäna huset till dess hugnad. Den förste tjänaren är synen, vilken bör vara såsom en god spejare, den där kan urskilja, huruvida det är ovänner eller vänner som komma. Ovänner komma, när ögonen åstunda att se fagra ansikten och köttsliga njutningar, ja allt det som i själva verket är skadligt och osedligt. Vänner komma, när själen finner sin glädje i att betrakta mitt lidande och mina vänners gärningar och det som är till Guds heder. Den andre tjänaren är hörseln, som är likasom en god dörrvaktare, den där öppnar för vännerna och sluter för ovännerna. Den öppnar för vännerna, när den förnöjes att höra Guds ord och predikan samt Guds vänners gärningar.

Den stänger för ovännerna, när smädande, lösaktigt och fåfängt tal förbjudes. Den tredje tjänaren är smaken för mat och dryck. Den är såsom en god läkare, den där inrättar födan till nödtorft men ej till överflöd eller frosseri. Födoämnen skola nämligen intagas såsom läkemedel. Därför bör man, vad smaken angår, iakttaga, att varken för mycket eller för litet föda intages. Om för mycket föda intages, uppstår sjukdom; om för litet föda intages, uppstår trötthet och leda vid Guds tjänst. Den fjärde tjänaren är känseln.

Den bör vara såsom en god arbetare, vilken med sina händer rättfärdigt arbetar till kroppens uppehälle, i det den klokt arbetar på att kuva köttets otillåtna böjelser och längtansfullt strävar att vinna den eviga frälsningen. Den femte tjänaren är angenäma tings lukt. För den eviga lörens skull kan denna vara borta i många ting. Därför må denne tjänare vara såsom en god förvaltare; han må tänka, om det eller det kan gagna själen, om hon kan förvärva någon förtjänst därmed, om kroppen kan äga bestånd utan det. Men om människan betänker, att kroppen kan äga bestånd och leva utan allehanda behaglig lukt, och hon då avhåller sig därifrån för Guds skull, då förtjänar hon en stor lön av Gud, ty det är en dygd som är Gud mycket välbehaglig, när själen hålles borta från det tillåtna.

När nu själen har sådana tjänare, bör hon även hava fem välartade tjänarinnor, som skola beskydda sin härskarinna och bevara henne från faror. Den första må vara gudfruktig och samvetsgrann, så att icke brudgummen må förolämpas därigenom att hans budord överträdas eller härskarinnan befinnes vara försumlig. Den andra må vara

from, så att hon icke söker något annat än brudgummens heder och sin härskarinnas nytta. Den tredje må vara måttfull och ståndaktig, så att härskarinnan varken blir för uppsluppen i glädjens stund eller dukar under i prövningens stund. Den fjärde må vara tålig och klok, så att hon förmår trösta härskarinnan, när motgångar komma. Den femte må vara tuktig och kysk, så att man varken i tanke, i tal eller gärning må finna något ohöviskt eller lössläppt.

Om själen har ett sådant hus, som jag nu beskrivit, och så välartade tjänare och sediga tjänarinnor, är det skamligt om själen själv, härskarinnan, icke är skön och from. Fördenskull vill jag även visa dig själens prydnad och fågring. Hon bör vara förståndig, när det gäller att urskilja vad som bör göras för kroppen och vad som bör göras för Gud, ty förnuftet och kärleken har hon gemensamt med änglarna. Därför skall hon behandla köttet som en åsna, giva det livets måttliga nödtorft, uppmuntra det med arbete, näpsa det med gudsfuktan och avhållsamhet samt iakttaga dess rörelser, så att hon icke till den grad faller till föga för köttets svaghet, att själen syndar emot Gud.

För det andra må själen vara himmelsk, ty hon har den himmelske Gudens bild, och därför må hon aldrig smaka eller förlustas i det köttliga, så att hon danar sig själv efter själva djävulens bild. För det tredje må hon vara brinnande i Guds kärlek, ty hon är änglarnas syster samt odödlig och evig. För det fjärde må hon vara fager i all dygd, ty hon skall i evighet skåda själva Guds skönhet. Men om hon säger ja till köttet, då blir hon ful för evigt. Härskarinnan, d. v. s. själen, bör även hava kost. Hennes kost är hågkomsten av Guds välgärningar, begrundandet av hans förfärliga domar och förnöjelsen i hans kärlek och budord. Därför må själen noggrant giva akt på att hon aldrig styres av köttet, ty då råkar allt i oordning. Då vilja även ögonen se det behagliga och skadliga och öronen höra det fåfänga, och det behagar även människan att smaka det kräsliga och att onyttigt arbeta för världens skull.

Då förledes även förståndet, då härskar otåligheten, då förminskas fromheten, då växer lösligheten, då anses synden för ett ringa ting, och det framtida beaktas icke. Då förlorar även den andliga kosten sitt värde för själen, och allt det, som hör Gud till, synes henne tungt och mödosamt. Ty huru kan den beständiga hågkomsten av Gud förnöja där, varest köttets förnöjelse råder? Eller hur förmår själen lämpa sig efter Guds vilja, om endast det köttliga behagar henne? Eller hur kan hon skilja det sanna från det falska, om allt det, som hör Gud till, är henne tungt? Om en så vanskaplig själ kan det sägas, att Guds hus har blivit skatt- och tjänstskyldigt åt djävulen.

Sådan är den döde mannens själ, som du ser. Djävulen äger honom nämligen med niofaldig rätt. För det första emedan han frivilligt samtyckte till synden. För det andra emedan han föraktade sin dopvärdighet och sitt doplöfte. För det tredje emedan han ej

värderade den konfirmationens nåd, som biskopen meddelat honom. För det fjärde emedan han ej aktade på den tid, som gavs honom till att göra bot. För det femte emedan han i sina gärningar icke fruktade mig, Gud, eller mina domar utan med flit vek bort från mig. För det sjätte emedan han föraktade mitt tålmod, alldeles som om jag ej funnes eller som om jag ej ville döma. För det sjunde emedan han gav mindre akt på mina råd och bud än människors. För det åttonde emedan han ej av hjärtat tackade Gud för hans välgärningar; hans hjärta hängde ju helt och hållet fast vid världen. För det nionde emedan hela mitt lidande var såsom dött i hans hjärta.

Därför lider han nu nio plågor. Den första är att allt vad han lider, det lider han icke av kärlek utan med ond vilja. Den andra är att han lämnade Skaparen och älskade det skapade. (Därför avskyr nu varje skapad varelse honom.) Den tredje plågan är sorg, ty han måste lämna och förlora allt som han älskade, och detta är nu emot honom. Den fjärde är hetta och törst, ty han älskade det förgängliga högre än det eviga. Den femte är fasa och djävlnas makt, ty han ville icke frukta den milde Guden, när han kunde. Den sjätte är avsaknaden av Guds åsyn, ty han såg icke Guds tålmod under sin livstid. Den sjunde är förtvivlan om förlåtelse, ty han vet icke, huruvida han skall frälsas eller ej. Den åttonde är samvetsagg, ty han underlät det goda och gjorde det onda. Den nionde plågan är köld och gråt, ty han åstundade icke Guds kärlek.

Dock hade denna själ två goda ting. Dels hade han tro på mitt lidande och stod, så mycket han kunde, emot dem som smädade mig. Dels älskade han min moder och mina helgon och hedrade dem med fastor. Därför skall jag, emedan mina vänner bedja för honom, säga dig, hur han kan frälsas. För det första kan han frälsas för mitt lidandes skull, ty han höll min Kyrkas tro. För det andra för min lekamens offerings skull, ty den är själarnas hjälp. För det tredje genom bönerna av mina utvalda i himmelen.

För det fjärde genom de goda gärningar, som ske i den heliga Kyrkan. För det femte genom bönerna av de goda, som leva i världen. För det sjätte genom de allmosor, som givas av rättfärdigt förvärvat gods, och återställandet av det, som man vet vara illa förvärvat. För det sjunde genom de rättfärdigas mödor, när de göra pilgrimsfärder för själarnas frälsning. För det åttonde genom avlater, som beviljats av påvar. För det nionde genom några botövningar, verkställda för själar, vilka själva ej fullgjort dem under livstiden.

Se, dotter, denna uppenbarelse utverkades åt dig av din skyddspatron, den helige Erik, vilken denna själ tjänade. Den tid skall komma, då detta lands ondska skall avtaga och nitälskan för själarna uppstiga i mångas hjärtan.»

Kristus säger till bruden, att denna värld är lik ett skepp, som har tre delar, nämligen förstäven, mitten och aktern; världen genomlöper nämligen tre åldrar, och i slutet av den tredje åldern, vari vi nu befinna oss, skall den fruktansvärde Antikrist födas av en förbannad kvinna och en förbannad man.

BOK 6 - KAPITEL 67

Sonen talar: »Denna värld är såsom ett skepp, vilket är fullt av bekymmer och kastas av frestelsernas stormvågor och icke lämnar människan någon trygghet eller ro, förrän hon kommit till vilans hamn. Liksom skeppet har tre delar, nämligen förstäven, mitten och aktern, så genomlöper världen tre åldrar, vilka jag nu beskriver för dig.

Den första var från Adam till min mandomsanammelse. Denna ålder betecknas med förstäven, ty den var hög, underbar och stark. Den var hög genom patriarkernas fromhet, underbar genom profeternas visdom, stark genom lagens iakttagande. Men denna del började så småningom sjunka, när judafolket försmådade mina bud och befläckade sig med brott och ogudaktighet. Därför hava de mist sin heder och egendom.

Skeppets, d. v. s. världens, mellersta del började komma till synes, när jag, den levande Gudens Son, ville antaga mandom, ty liksom skeppets mellersta del är lägre och ödmjukare än de andra delarna, så började vid min ankomst ödmjukhet och all ärbarhet predikas, och många aktade en lång tid därpå. Men emedan ogudaktigheten och högfärden nu vunnit överhand och mitt lidande nästan är glömt och förgätet, börjar nu den tredje delen stiga upp, och den skall räcka till domen.

I denna tidsålder sände jag genom dig min muns ord till världen, och de, som höra dem och följa dem, skola bliva lyckliga. Ty liksom Johannes säger i (icke sitt utan mitt) evangelium: 'Saliga äro de, som icke hava sett men dock trott', så säger jag nu: 'Saliga äro de, som höra dessa ord och följa dem, ja evig lycksalighet skola de vinna'.

I slutet av denna ålder skall Antikrist födas. Ty liksom av ett andligt hjonelag Guds söner födas, så skall Antikrist födas av en förbannad kvinna, som låtsar sig förstå det andliga, och av en förbannad man; av deras säd skall djävulen med min tillåtelse dana sitt verk. Men denne Antikrists tid skall ej varda såsom denne broder beskrivit den, han vars böcker du sett, utan sammanfalla med en för mig känd tid, när ondskan överskridit måttet och gudlösheten växt till omätlig höjd.

Därför må du veta, att innan Antikrist kommer, skall trons dörr upplåtas för några hednafolk. När sedan de kristna vända sin kärlek till kätterier och de onda förtrycka

prästerskapet och rättvisan, så är det ett tydligt tecken att Antikrist snart skall komma.»

När bruden hyser tvivel, huruvida en viss munk är bedragen, när han säger sig se himmelska syner, svarar Kristus henne, att han är bedragen av djävulen under skepnad av en ljusets ängel, vilket Kristus bevisar genom hans böcker, som äro fyllda av ärelystnad och självberöm. Kristus befaller även, att han må förmanas att bättra sig, ty annars skall han skyndsamt och ömkligen dö. - Detta hände dock tyvärr.

BOK 6 - KAPITEL 68

Sonen talar till bruden: » Jag talar med dig om den munken, om vilken du hyste tvivel. Du må veta, att otålighet kom honom att lämna sitt första kloster; med en lögn gick han in i det andra. Och emedan han bannlyst kom till min stad Jerusalem, förtjänade han att gäckas och bedragas; han blygdes ju att vara en ödmjuk munk och fasthålla vid den kallelse han en gång undfått.

Hör alltså de böcker han har, och du skall i dem finna ärelystnad och självberöm. Ty du läste i hans böcker, att Petrus och Paulus sade honom vara värd det högsta prästämbete och att han skulle bliva både påve och kejsare; att han, när han var i trångmål, vid sin huvudgård fann några guldpennningar jämte ett okänt mynt, att ärkeängeln Mikael uppenbarade sig för honom i en köpmans skepnad och huru han samlade alla föregångarnas profetior.

Du må därför veta, att allt detta härrör från djävulen, som bedragit honom. Säg honom fördenskull, att han varken skall bliva påve eller kejsare och att han, om han icke skyndsamt återvänder till sitt kloster och stannar där såsom en ödmjuk munk, skall dö som en avfälling inom en mycket kort tid, ovärdig de heligas samfund och munkars gemenskap.»

Kristus säger till bruden, att en viss broder var bedragen genom en skenbar dygd; han åt nämligen intet under fyrtiodagarsfastan och övade andra okloka avhållsamheter, troende sig kunna vinna himmelriket därigenom, ehuru vi icke böra förtrösta på våra goda gärningar utan anse dem för intet, hur stora de än månne vara (de äro dock nödvändiga), och ödmjukt hoppas på Guds barmhärtighet allena.

BOK 6 - KAPITEL 69

Sonen talar: » Jag har sagt i mitt evangelium, att himmelriket kan vinnas av två orsaker. Den första är, att människan ödmjukar sig såsom ett barn. Den andra är, att människan gör våld på sig själv. Den är alltså ödmjuk, som, huru stora framsteg han än gjort och huru mycket gott han än uträttat, dock räknar det för intet och icke förtröstar på sina egna förtjänster.

Den gör våld på sig, som motstår sitt kötts oordnade drifter, klokt späker sig för att icke förtörna Gud och icke tror sig kunna vinna himmelen genom sin rättfärdighets gärningar, utan blott genom Guds barmhärtighet. Men denne broder, som ingenting åt under fyrtyodagarsfastan och övade andra okloka fastor, han önskade vinna himmelriket genom sin avhållsamhet liksom för en rättfärdig gärnings skull.

Dock framgingo dessa avhållsamhetens och rättfärdighetens gärningar snarare av högmod än av ödmjukhet. Därför skall han rättvist dömas med dem, som fastade men upptogo tionde av andra och föraktade andra. Det hade varit bättre för honom, om han efterliknat ödmjukheten hos den syndare, vilken icke vågade lyfta ögonen mot himmelen.

Ty när jag, Gud och sann människa, vandrade bland människorna, åt jag och drack jag det som sattes fram åt mig, ehuru jag kunnat leva utan mat, och detta gjorde jag för att giva människorna ett exempel, hur de skulle leva och för att människorna skulle taga sitt livs nödtröft och tacka Gud.»

Kristus åskådliggör för bruden den förfärliga fördörelsens dom han fäller över en avliden kardinals själ, emedan denne levat i ondska och överdådiga njutningar, och han hotar med sin stränga rättvisa fruktansvärt de prelater och präster, som orättmätigt föröda de kyrkliga gods, vilka avlidna troende donerat, varjämte han lovar dessa välgörare den bästa lön i den eviga äran.

BOK 6 - KAPITEL 70

En avliden kardinals själ syntes sitta på en träbjälke, och fyra negrer beredde fyra rum, genom vilka denna själ skulle fara. I det första rummet voro olika slags kläder, vilka själen älskat under detta livet. I det andra rummet voro gyllene och silverne käril och andra slags husgeråd, i vilka själen haft sin förnöjelse under detta livet. I det tredje rummet voro maträtter och olika vällukter, av vilka själen vederkvickts med kroppen.

I det fjärde rummet voro hästar och andra djur, av vilka själen fortskaffats, när hon

var med kroppen. När nu själen gick genom det första rummet, nämligen klädkammaren, plågades hon av en olidlig köld och tyngdes av en fruktansvärd börda, och hon ropade då ömkligen och sade: »Ve mig, ty jag älskade det vackra högre än det nyttiga; jag älskade nämligen att upphöjas och lovprisas. Därför är det rättvist, att jag trampas och nedtryckes av djävlarernas fötter.»

När hon gick genom det andra rummet, kände hon kokande beck och brinnande låga runt omkring, och då ropade själen: »Ve mig, ve i evighet, ty jag drack och drack om igen, jag sökte det skinande och jordiska, och därför är jag nu värd att berusas av den djävulska vällustens ström».

När själen gick igenom det tredje rummet, kände hon den uslaste stank och glödande ormar, och då ropade hon förfärligt och sade: »O, o, jag älskade tjänstekvinnan och försmådde härskarinnan; jag älskade det söta, och därför är jag nu värd att smaka detta bittra».

När själen gick genom det fjärde rummet, hörde hon ett fasansfullt ljud såsom av tordön, och då ropade hon ömkligen i sin skräck: »O hur rättvis är icke min vedergällning!» Därefter hördes en annan röst, som sade: »Vad tänker människan på jorden, om icke att Guds Son ljuger, när han säger att människan vid domen skall få avlägga räkenskap för minsta vittnen? Men jag säger vad mera är: att människan skall få avlägga räkenskap för varje stund och penning, varje föda och dryck och för alla tankar och ord, såframt de icke utplånas genom ånger och bot. Och måne icke prästerskapet, kardinalerna och biskoparna inbilla sig, att jag icke skall kräva räkenskap för mina allmosor, som de förtära utan fruktan och fromhet, ja uppsluka utan frukt?»

Ja, måne de veta, att de själar, som ägt de gods varöver de nu yvas, begära straff över dem i min åsyn? I sanning, dotter, jag skall döma omsorgsfullt och utforska, med vad skäl de lyfta mina offergåvor, och människor och änglar skola döma dem. Ty jag och mina vänner berikade min Kyrka, för att klerkerna desto tryggare skulle kunna tjäna mig. Men nu leva icke klerkerna som vänner och ej heller bedja de så, att de bliva hörda. Därför skall jag från min nåds och pinas bord begåva deras själar, som ägt dessa gods, och förbarma mig över dem.»

Under jubelåret befaller Kristus genom bruden en biktfader, att han utan vidare skall avlösa alla, som bikta för honom, utom när det gäller Kyrkans offentliga straffdomar.

Guds Son talar: »Denne gode bikt-fader må avlösa alla, som ångerfullt komma till honom, ända tills det kommer någon, som jag säger ej skall avlösas. Men han må taga sig i akt för Kyrkans uppenbara domar.»

FÖRKLARING

Denne man tros ha varit magister Petrus, den heliga Birgittas bikt-fader. Han skriver nämligen från den romerska kurian om sig själv såsom om en annan i sitt brev till herr Nikolaus, salig i åminnelse, då biskop av Linköping i Sveriges rike: »Det var en präst från fjärran land, åt vilken påvens ställföreträdare gav i uppdrag att stå alla pilgrimer, som talade hans språk, till tjänst med biktens sakrament och gav myndighet att avlösa i alla fall, där det var honom möjligt.

Därför strömmade många till honom med många svåra fall, och han gav dem avlösning. Bland annat kom en mycket rik och gammal man, vilken sade sig hava syndat med fyra par systrar, vilka dock ej alla voro av samma fader och moder, ty varje par var skilt från de andra genom sin fader och moder.

Sedan tillade han, att han syndat med tvåhundra kvinnor och att aldrig någon vanära drabbat honom fördenskull: han hade varken varit anklagad för någon andlig eller världslig domstol. När prästen hörde detta, fick han avsky för honom och höll sig så långt borta från honom som han kunde, men syndaren, upptänd av gudomlig eld, tilläts dock ej att förtvivla. Han förlorade ej modet genom prästens avvisande hållning, gick till fru Birgitta och beklagade sig över att denne präst ej ville unna honom avlösning. Hon kastade sig därför ned i bön och bad för nämnde präst och för den usle syndaren.

I det ögonblicket hörde hon Faderns röst, som sade från himmelen: »Säg prästen, att han å mina vägnar samvetsgrant betjänar alla landsmän, som komma till honom, och ålägger dem botgöring, enligt den nåd, som förlänats honom, och enligt det rätta förnuftets bud, och alltefter måttet av den botgörandes krafter. Och han må tryggt avlösa, ända tills det kommer en sådan syndare, för vilken jag låter varna honom och säger, att han ej skall avlösa honom. Han må likväl reservera sig för Kyrkans offentliga straffdomar och för allmänt kända brott - dessa böra offentligen avdömas av Kyrkans prelater.»

Kristus föreskriver, att det må ordnas så, att inga penningar mottagas för syndernas avlösning och att sockenpräster kunna ge avlösning från alla hemliga synder, så att icke syndarna, hellre än att utan avlösning skickas till högre kyrkliga ämbetsmän, på

grund av blygselns fruktan förhäradas i sina dödssynder och till sin egen fördömelse dö i dem.

BOK 6 - KAPITEL 72

Sonen talar: »Det finns två fläckar i min Kyrka. Den ena är, att få avlösas, om de icke förut giva penningar. Den andra är, att sockenpräster icke våga avlösa syndare från alla deras hemliga synder utan säga sig icke kunna ge avlösning i somliga fall, som äro reserverade för biskoparna, varför de skicka syndarna till biskoparna, varest deras hemliga synder granskas så länge, att de till slut varda allom uppenbara. Därför må de, vilka nitälska för själarna, klokt avhjälpa sådant, så att icke själarna, på grund av blygsel eller förhärdelse, må dö i sina dödssynder.»

Kristus talar om en påvlig penitentiare i Rom, som, ehuru lastbar, dock ger dem, som bikta sig för honom, en avlösning, som är giltig inför Gud; och han förutsäger hans plötsliga död.

BOK 6 - KAPITEL 73

Denne penitentiare är spetälsk. Liksom den fågel, som kallas duvhök, är han djärv i de minsta ting, och han är övermodig som ett lejon. Och därför skall han liksom fjärilen, som har breda vingar och liten kropp, falla för minsta fläkt. Dock må du veta, att den avlösning, som han med kyrklig auktoritet ger åt dem, vilka bikta sig för honom, är lika giltig för Gud som rättfärdiga prästers avlösning. Säg honom vidare detta: 'Det som du åtrår skall du få men icke behålla, och det som du samlat skola andra röva'.» Han fick sedan ärkebiskopsdöme men dog samma dag.

Bruden har en syn, vari hon från Änglaborgen och ända till Sankt Peters kyrka i Rom ser många bostadshus omgivna av en mur, och Kristus förklarar synen, sägande, att den helige påve, som andligen och brinnande älskar Kyrkan, skall bo där med sina kardinaler och rådgivare.

BOK 6 - KAPITEL 74

Jag såg i Rom från påvens palats vid Sankt Peters kyrka och till Änglaborgen och från Änglaborgen till helgeandshuset, ja ända till Sankt Peters kyrka, som om det vore en

enda stor slätt, och den starkaste mur omgärdade denna slätt, och olika bostadshus lågo runt muren. Då hörde jag en röst säga: »Den påve, som älskar sin brud med den kärlek, varmed jag och mina vänner älskade henne, skall äga denna plats jämte sina ämbetsbiträden, så att han bekvämare och lugnare skall kunna sammankalla sina rådgivare».

Kristus befäller genom bruden en from magister i teologi, att han ivrigt, såväl lägligt som olägligt, må predika, att de renade själarna skola se Guds anlete, och han säger även, att de, som alltid vilja leva och alltid synda, skola pinas i helvetet för evigt.

BOK 6 - KAPITEL 75

När magister Mattias i Sverige, som författade prologen till denna bok, en gång predikade, ropade en väpnare såsom vansinnig och sade: »Om min själ icke kommer till himmelen, må hon gå som ett vilt djur och äta jord och trädens bark, ty långt är det till domedagen, och ingen själ får se Guds ära före denna dom!»

Bruden, som var närvarande och hörde detta, grät och sade: »O Herre, ärans konung, jag vet, att du är barmhärtig och mycket tålig. Alla de, som förtiga sanningen och dölja rättvisan, prisas i världen, men de, som hava och visa din nitälskan, försmås. Därför, o Herre, giv denne magister ståndaktighet och iver att tala!»

Då såg bruden i sitt sinnes hänryckning himmelen öppen och det brinnande helvetet, och hon hörde en röst, som sade henne: »Betrakta himmelen; betrakta själarna, i vilken härlighet de äro klädda! Säg alltså denne din magister: Detta säger ingen annan än din Gud, din Skapare och din Återlösare. Predika tryggt! Predika ståndaktigt! Predika både lägligt och olägligt! Predika, att de saliga och renade själarna få se Guds anlete! Predika ivrigt, ty du skall få samma lön som den son, vilken hör sin faders röst! Ifall du är osäker om vem jag, som talar, är, så vet, att jag är den, som avlägsnade dina frestelser ifrån dig.»

Efter att ha hört detta, såg hon ånyo helvetet. Förskräckt över dess fador hörde hon en röst säga: »Frukta icke de andar som du ser. Deras händer, d. v. s. deras makt och styrka, äro bundna, och utan min tillåtelse förmå de icke mer än strået framför dina fötter. Vad tänka då människorna i sin förmäthenhet, att jag icke skall utkräva straff över dem, jag som t. o. m. underkastar djävlarne min vilja?»

Bruden svarade: »O Herre, vredgas icke, om jag talar: Männe du, som är så

barmhärtig, evigt pinar den som icke kan synda evigt? Människorna tro icke att detta är förenligt med din gudom, ty du upphöjer barmhärtigheten över domen, och människorna straffa icke i evighet dem, som förbryta sig emot dem.»

Anden svarade: »Jag är själva sanningen och rättvisan, jag vedergäller var och en efter hans gärningar, jag skådar i hjärtana och viljorna, och så högt som himmelen är över jorden, så långt äro mina vägar och min rättvisa från de dödligas råd och förstånd. Om människan icke bättrar sitt onda medan hon lever och kan, är det då underligt, att hon straffas där hon ingenting kan? Och huru skulle de människor kunna dväljas i min allrareaste evighet, vilka städse vilja leva i evighet och städse synda? Därför skall den människa, som bättrar sin synd medan hon kan, dväljas hos mig i evighet, ty jag kan allting evärdeligen och lever i evighet.»

FÖRKLARING

Denne väpnare var gift. Han höll offentligt en frilla i sitt hus. Efter den förmaning han fått stod han i sitt hjärtas ängslan upp från bordet och dräpte frillan i mångas åsyn. Han dog fjärde dagen därefter i hjärtats förhärdelse utan sakrament och blev begravd i ett munkklosters kyrka. I flera nätter hörde många bröder denna röst ur graven: »Ve, ve! Jag brinner, jag brinner!» Detta berättades för hans hustru, och i hennes närvaro öppnades den grav, där hans kropp jordats. Man fann där endast något litet av svepningen och skorna. Man fyllde åter igen graven, och rösten hördes sedan ej mera.

Kristus näpser bruden genom hennes tillhörigheters brand och säger, att den, som icke dygdigt rättar sitt tjänstefolk, skall drabbas av Guds stränga dom, och han straffar förfärligt en man, som trodde att allt berodde av en slump och lycka och använde besvärjelser vid fiskafänget.

BOK 6 - KAPITEL 76

Medan bruden gästade en by, hände det, att hennes och hennes tjänstefolks kläder och andra tillhörigheter brunno upp. När hon bad, talade Kristus till henne och sade: »Det är skrivet, att kockarnas hövding brände upp templet i Jerusalem. Vem är denne hövding om icke de, vilka mera söka köttets njutningar än min pinas bitterhet? Så söker och fördrager du hos ditt tjänstefolk vackra ansikten och vackra kläder, men du tadar icke deras seder, på det att du icke må synas dem svår.

Därför hände nu den skada, som du ser, på det att du må förstå, att det till

fullkomligheten icke är tillfyllest att rätta sig själv utan även uppmuntra andra och allrahelst tjänstefolket till liknande ting och till ett dygdigt liv. Ty det som du är i stånd att rätta men underlåter på grund av timligt gott och för att vinna ynnest, det skall räknas dig till dom och synd. Du må dessutom veta, att den som bor i detta hus syndar på tvåfaldigt sätt.

För det första genom vantro, ty han tror att allt regeras av ödet, d. v. s. av slumpen och lyckan. För det andra använder han besvärjelser och vissa djävulska ord, på det att han må fånga mycken fisk i sjön. Och emedan han tillhör dina underlydande, må du förmana honom med ord, att han tar sitt förnuft till fånga och bättrar sig. Annars skall du med dina egna ögon få se, att djävulen, som han tjänar, skall få makt över honom.» Han hörde Kristi bruds förmaning men försmådde den. Man fann honom sedan plötsligt död i sängen med halsen bakåtböjd.

Kristus förebrår en munk, som disputerar om hedningarnas frälsning, och säger, att de, som levat väl och arbetat för att kunna kallas till den himmelska ärans vingård men icke kunnat bliva kristna, efter sin död skola få tröst av Gud, ehuru de icke skola inträda i äran.

BOK 6 - KAPITEL 77

Sonen talar till bruden och säger: »Vad sade dig denne mångordige broder?» Hon svarar: »Att hedningarna, som icke blivit kallade till vingården, ingalunda skola hava någon frukt av vingården».

Herren svarar: »Säg honom, att den tid skall komma, då det skall varda ett fårahus och en herde, en tro och en klar kännedom om Gud, och då skola många, som varit kallade till vingården, förkastas. Men de, som icke blivit kallade och dock enligt sin förmåga arbetat för att de skulle kallas, de skola röna någon barmhärtighet av Gud i sina straff och lättnadens nåd, ehuru de icke skola inträda i själva vingården. Säg honom vidare: 'Det är bättre för din frälsning att med from enfald bedja ett Fader vår än att på snusförnuftigt sätt disputerar om så invecklade ting för fåfång världslig äras skull. Betänk därför, hurudan du inträdde i orden, och vet, att du snart skall tigga ditt bröd annorstädes. Dock skall Gud, om du förändrar din vilja, mildra sin dom.'»

Genom de ord, som uppenbarats för bruden och här nedtecknats, fördreus från ett hus

en djävul, som gav svar och förutsade några framtida ting för husets vidskepliga invånare; sedan de genom Guds och ordens kraft omvänt sig, vek djävulen skamsen från dem under högt rop.

BOK 6 - KAPITEL 78

En natt gästade bruden ett hus, där djävulen tydligt talade, gav svar och förutsade många ting. I hennes närvaro teg emellertid denne orene ande. Och hon hörde, medan hon bad, en röst, som talade till henne (dock såg hon ingen) och sade: »På detta ställe har något ont förövats av de förra invånarna och av dem, som bo här nu. Ty de vörda tomtar och gå icke i kyrkan, om ej för att slippa skämmas inför människor, och de höra aldrig Guds ord. Därför härskar djävulen på denna plats.

Din biktfader må emellertid sammankalla alla, som bo i detta hus och i grannskapet, och säga dem dessa ord: 'Gud är en och trefaldig. Genom honom har allt blivit till, och utan honom kan intet varda. Djävulen är en av honom skapad varelse, som icke kan röra ett strå framför edra fötter, om icke Gud själv tillåter det. Men när I åstunden och älsken de skapade tingen och världen mer än Gud och söken att skaffa eder rikedomar emot Guds vilja, då börjar djävulen att härska över edra själar och låter eder, med Guds rättvisa tillåtelse, få framgång i timliga ting.

Tron därför på Gud och prisgiven de ormar, åt vilka I sätten ut mjölk, och given icke tomtarna förstlingsoffer av edra kreatur och svin, ej heller av bröd eller vin och andra saker. Sägen icke, att lyckan gör det eller det, utan att det sker emedan Gud tillåter det. Sägen icke heller, att det på altaret icke offras något annat än en brödskiva, utan tron fast, att där förvisso är Guds lekamen, den som korsfästes på korset, och tron i sanning på dopets, konfirmationens och sista smörjelsens sakrament, så skall djävulen fly ifrån eder.'»

Då ropade alla: »Vi tro, och vi lova bättring», och genast hördes från den ugn, varest djävulen brukade ge svar, en röst som sade: »Här har jag icke längre någon plats», och så vek han med skam, och efteråt hördes icke mera djävulens röst eller orosanstiftelser därstädes.

En man blev dömd till döden, emedan han, trots att han icke var vigd till präst, förrättat mässor. Kristus säger om honom, att på grund av hans straff och den ånger, som han hade, skall hans själ undgå fördömsen. De mässor och andra sakrament som han meddelat hava dock gagnat de troende, som mottagit dem, på grund av den tro

som de haft.

BOK 6 - KAPITEL 79

En man, som icke var vigd till präst, förrättade mässor. Han fördes inför domaren och blev dömd att brännas. När bruden bad för honom, talade Kristus till henne och sade: »Giv akt på min barmhärtighet! Om denne man lämnats ostraffad, hade han aldrig kunnat vinna himlens ära. Nu fick han emellertid ånger, och därför skall han, på grund av det straff, som han lider, och sin ånger, nalkas nåden och vilan. Men nu kan du fråga, huruvida folket, som hörde den icke prästvigdes mässor och mottog sakramenten av honom, är fördömt eller begått en dödssynd.

Jag svarar dig, att det ingalunda är fördömt, ty hans åhörare frälstes av sin tro, emedan de trodde, att han var vigd av biskopen och att jag var i hans händer på altaret. På samma sätt lände faddrarnas tro dem, som döptes av honom, till gagn, ty den av kärleksverk födda tro, som tror på Guds goda gåvor, skall icke förbliva obelönad och icke gå förlustig sin längtans mål.»

Kristus talar till bruden om en kvinna, som genom kättja rysligt plågas av en lystnadens djävul, och säger, att hon skall befrias genom en ren bikt och anammandet av Guds lekamen samt genom Guds tjänares böner.

BOK 6 - KAPITEL 80

En kvinna ansattes av djävulen, och hennes buk svällde upp så mycket, som om hon genast skulle föda barn, och åter krympte den efterhand samman så mycket, att det var som om hon intet hade i buken. När hon länge plågats på detta sätt av den orene anden och gång på gång svällt upp som en havande kvinna, frågade hennes matmor Kristi brud till råds i denna angelägenhet. När bruden bad, sade Kristus till henne: »Liksom bland de goda andarna en är ädlare och högre än de andra, så är ock bland de onda andarna en nedrigare än de andra. I detta rike finnas nämligen framför allt tre slag av djävlar.

Det första slaget är eldsliknande och lågande och härskar över frossare och drinkare. Det andra är djävulsligt och tager människans kropp och själ i besittning. Det tredje slaget är avskyvärdare än de båda andra; det eggjar människan mot naturen till kättja. Emedan djävulen härskar i denna kvinna på grund av hennes otrohet och oåterhållsamhet och emedan hon av blygsel gick obiktad till kommunionen, må hon alltså bikta den länge förborgade synden, och Guds vänner må bedja för henne, och

sedan må hon anamma min lekamen från prästens hand, ty det behagar mig att hon skall botas, sedan några av mina vänner bedit och gråtit för henne.» När detta skett blev kvinnan botad.

Kristus giver här läkemedel, genom vilka en treårig gosse, som ansattes av djävulen, blev botad. Även gossens moder, som frestades av en lystnadens djävul, befriades från denna genom Kristi kraft och kraften av nedan angivna ord.

BOK 6 - KAPITEL 81

En treårig gosse kunde icke hava någon ro, om han icke bestänktes med kallt vatten. Bruden såg detta och förundrade sig. Kristus sade då till henne: »Betrakta Guds rättvisa och tillåtelse! Modern till denne gosse har länge plågats av en lystnadens djävul. Ty emedan djävulen är en ande, skapar han sig en kropp av luft. I denna kropp rasade han och visade sig i synlig skepnad, i det han utövade sin ondska och liderlighet med denna kvinna liksom bedreve han otukt med henne. Och fastän gossen är född av faderns och moderns säd, har djävulen dock den största makt över honom, ty han är icke pånyttfödd genom det sanna dopet utan blott döpt på det sätt, som kvinnor bruka döpa, vilka icke känna den heliga Treenighetens ord.

Därför må gossen döpas i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn; då skall han bliva botad. Modern må däremot bikta sin synd, och när djävulen nalkas henne må hon säga: 'Jesus Kristus, Guds Son, som är född av Jungfru Maria för människornas frälsnings skull, som har blivit korsfäst och nu regerar i himmelen och på jorden, förbarma dig över mig!'» Kvinnan gjorde detta och blev då befriad från den onde anden.

Kristus förebrår här strängt dem, som sätta tro till spåkvinnor, vilka förutsäga det framtida, ty detta verkar djävulen i sin sluga natur med Guds tillåtelse för människornas otros och lystnads skull.

BOK 6 - KAPITEL 82

En riddare begärde råd av en spåkvinna, huruvida rikets män skulle göra uppror mot Sveriges konung eller ej, och det hände såsom spåkvinnan sagt. Efteråt berättade riddaren detta för konungen i Kristi bruds närvaro. När denna lämnat konungen, hörde hon genast i anden Kristi röst, som sade till henne: »Du har hört, hur riddaren begärde

råd av spåkvinnan och hur hon förutsade, att fred skulle komma att råda. Säg därför till konungen, att detta skedde genom min tillåtelse för folkets vantros skull, ty djävulen kan i sin sluga natur utforska mycket av det framtida, vilket han bekantgör för dem, som fråga honom till råds, på det att han må kunna svika och bedraga dem, som äro honom trogna och mig otrogna.

Säg fördenskull till konungen, att sådana människor må utrotas ur de troendes samfund, ty de äro själarnas bedragare. De giva sig nämligen för timlig vinnings skull i djävulens tjänst, på det att många måtte vilseledas. Detta är icke underligt, ty när människan åstundar att veta mer än Gud vill att hon skall veta och vill skaffa sig rikedomar mot Guds vilja, då skickar djävulen, som frestar hennes sinne och ser att det är benäget för hans ingivelser, sina medhjälpare, d. v. s. spåkvinnor och andra trons fiender, genom vilka människan bedrages. Och medan man så vinner det lilla timliga, som man åstundar, förlorar man det eviga.»

Kristus säger, att hednafolkens fromhet skall ökas mycket och komma att överträffa de kristnas och att alla skola sjunga 'Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande'.

BOK 6 - KAPITEL 83

Sonen talar till bruden och säger: »Vet, att det ännu skall väckas sådan fromhet hos hednafolken, att de kristna andligt sett skola bliva såsom deras trälar. Och fullkomnas skola dessa Skriftens ord, att det folk, som ej förstår, skall ära mig, ödemarkerna skola bebyggas och alla skola sjunga 'Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande, och heder vare alla Guds helgon'.»

Kristus förebrår dem, som tynga sig med mycket kläder för kylans skull och yvas över sina sköna kläder såsom påfågeln över sina fjädrar, och han säger, att om de hade full förtröstan på honom, så skulle han giva dem skönhet och värme till kropp och själ.

BOK 6 - KAPITEL 84

När Kristi brud mitt i vinternatten kom seglande till en ö i Sveriges rike, sovo redan alla där, och eftersom hon icke ville oroa och besvära någon, stannade hon kvar på skeppet tills det dagades. Medan tjänarna plågades övermåttan av kölden, kände hon själv en sådan värme, att alla, som sågo och berörde henne, förundrades. När hon bad i

gryningen, sade Herren till henne: »O att människorna ha så liten förtröstan på mig! De tynga sig med kläder såsom igelkotten med taggar och påfågeln med fjädrar och yvas över sina sköna kläder. De kunna dock ej värma sig utan mig och ej synas fagra utan mig. Men om de satte sitt hopp till mig, så skulle jag beskära dem kroppens och själens värme och göra dem fagra i mina helgons åsyn. Nu äro de emellertid vanskapliga, ty de nöja sig icke med det nödvändiga och älska det skapade högre än Skaparen.»

Kristus säger till bruden, att de som veta med sig att de kvarhålla illa förvärvat gods, icke skola ingå i vilan, förrän godset återställts (som exempel härpå visas en själ, som länge varit i skärselden), men att de, som göra det utan att veta om det, icke skola straffas. Han förklarar även, huruvida allmosor av illa förvärvat gods komma givarna till gagn eller icke.

BOK 6 - KAPITEL 85

En man, som fyrtio år varit i skärselden, uppenbarade sig för bruden och sade: »På grund av mina synder och det världsliga gods, som är dig bekant, plågades jag länge i skärselden. Jag hörde nämligen ofta under mitt liv, att detta gods blivit orättfärdigt förvärvat av mina föräldrar, men jag brydde mig icke om det och återställde icke godset. Men när genom Guds ingivelse några av mina fränder, som hade rätt samvete, efter min död återställde detta gods till dess rättmätiga innehavare, då blev jag genom detta och genom Kyrkans böner befriad från skärselden.»

Sedan sade Kristus till bruden: »Vad tro de otrogna människor, de ägare, som medvetet kvarhålla orättfärdigt förvärvat gods? Månne de icke tro, att de skola ingå i min vila? Men sannerligen, det skola de lika litet som Lucifer. Och allmosor av illa förvärvat gods skola icke gagna dem, utan dessa allmosor skola förvandlas till huggnad för sina verkliga herrar, de som ägt dessa gods. De däremot, som äga illa förvärvat gods utan att veta om det, skola icke straffas. Icke heller skola de, som hava den fullkomligaste vilja att återställa och som i gärning göra så mycket de kunna, gå miste om himmelriket, ty Gud skall för den goda viljans skull utfylla det felande antingen i denna världen eller i den kommande.»

Hur bruden såg eld strömma ned från himlen över altaret och i prästens händer såg ett lamm och i lammet Kristi lågande människoansikte samt hörde detta mysteriums utläggning.

BOK 6 - KAPITEL 86

På pingstdagen firade en präst den första mässan i ett kloster. Vid upphöjandet av Kristi lekamen såg bruden eld strömma ned från himmelen över hela altaret, och i prästens händer såg hon ett bröd och i brödet ett levande lamm och i lammet likasom ett lågande mansansikte. Hon hörde då en röst, som sade till henne: »Såsom du nu ser elden strömma ned från altaret, så utgöts min Helige Ande över mina apostlar denna dag och upptände deras hjärtan. Brödet blir genom ordet ett levande lamm, nämligen min lekamen, och ett ansikte är i lammet och lammet i ansiktet, ty Fadern är i Sonen och Sonen i Fadern och den Helige Ande i dem båda.»

En annan gång såg bruden i prästens händer, när Kristi lekamen upphöjdes, en yngling av underbar skönhet, och denne sade: » Jag välsignar eder, som tro, men för dem som icke tro skall jag bliva en domare».

När en bannlyst kom in i rummet, kände bruden en fruktansvärd stank. Kristus förklarar detta och säger, att liksom denna stank var farlig för kroppen, så är bannlysningen farlig för den bannlystes själ och för dem som umgås med den bannlyste.

BOK 6 - KAPITEL 87

En dag, när bruden satt tillsammans med en biskop och andra förnåma män, kände hon en avskyvärd stank såsom av ruttna fiskfjäll. Och medan herrarna undrade över att bara hon kände stanken och icke de andra, inträdde plötsligt en man, som var bannlyst men som på grund av sin stora makt icke brydde sig om bannlysningens fjättrar.

När samtalet var slut, sade Kristus till bruden: »Liksom ruttna fiskfjäll äro farligare för kroppen än annan ruttighet, så är bannlysningen en andlig sjukdom, som är skadligare än något annat för själen, ty den skadar icke endast den bannlyste utan även dem som umgås med honom och ha något gemensamt med honom. Därför må konungen arbeta på att sådana må straffas, så att icke flera må besmittas genom umgänget med dem.»

Bruden är oviss om vad den förnimbara, sällsamma sprittning, som hon känner i

hjärtat, när något genom gudomligt ingjutande skall uppenbaras för henne, har att betyda. Guds moder förklarar mysteriets innebörd för henne och tillkännager, att Gud och hon genom henne vilja kungöra sin vilja för världen.

BOK 6 - KAPITEL 88

I julnatten greps Kristi brud av en så stor och underbar hjärtats jubelfröjd, att hon knappt kunde behärska sig av glädje, och i samma stund kände hon en tydligt förnimbar och sällsam sprittning i hjärtat, som om där vore ett levande barn, vilket rörde sig fram och tillbaka. Denna sprittning varade en lång stund, och hon yppade den för sin andlige fader och några av sina andliga vänner, i det hon fruktade, att det kunde vara ett djävulens bedrägeri.

Dessa övertygade sig om att det var sant genom att se och känna, och de förundrade sig mycket. På juldagen uppenbarade sig Guds moder under högmässan och sade till bruden: »Dotter, du undrar över den sprittning, som du känner i hjärtat. Vet, att den icke är något djävulens bedrägeri utan uttrycker en likhet med den sällhet, som jag kände, och den barmhärtighet, som vederfors mig.

Ty liksom du icke kunde begripa, hur en sådan hjärtats jubelfröjd och sprittning kunde komma så plötsligt, så var min Sons ankomst i mitt sköte sällsam och plötslig. Ty när jag sagt mitt ja till ängeln, som bebådade mig Guds Sons avlelse, kände jag genast något sällsamt och levande i mig. Och när han föddes av mig till min outsägliga jubelfröjd, då framgick han med sällsam snabbhet ur min stängda jungfruliga kved. Därför, o dotter, må du icke frukta att det kan vara ett bedrägeri utan glädja dig, ty den sprittning, som du känner, är ett tecken på min Sons ankomst i ditt hjärta.

Och liksom min Son givit dig namnet sin nya brud, så kallar jag dig nu min sonhustru. Ty liksom fadern och modern, när de åldras och vilja vila, lägga bördan på sonhustrun och säga henne vad som skall göras i huset, så vilja Gud och jag, som nu ha åldrats i människornas hjärtan och kallnat i deras kärlek, genom dig kungöra vår vilja för våra vänner och för världen. Men denna sprittning i ditt hjärta skall förbliva hos dig och ökas allteftersom ditt hjärta förmår tillgodogöra sig den.»

Genom evangelisten Johannes försäkrar Kristus bruden, att samme Johannes och icke någon annan sammansatt Uppenbarelsboken genom den Helige Andes ingivelse och att magister Mattias' utläggning över Bibeln ingivits denne magister av samme Ande.

BOK 6 - KAPITEL 89

När magister Mattias i Sverige, Bibelns utläggare, skrev utläggningar över Uppenbarelseboken, bad han en gång bruden, att hon skulle bedja att få veta i anden, när Antikrist skulle komma och huruvida Uppenbarelseboken var skriven av den helige Johannes, ty många påstodo det motsatta. När bruden alltså bad i denna angelägenhet, blev hon hänryckt i anden, och hon såg då en man, som var likasom smord med olja och strålade i väldig glans. Kristus sade till honom: »Avlägg vittnesbörd om vem som sammansatt Uppenbarelseboken».

Han svarade: » Jag är Johannes, åt vilken du på korset antvardade din moder. Du, Herre, ingav mig denna boks mysterier, och jag skrev dem till kommande släktens tröst, på det att icke dina trogna må vändas bort från tron på grund av de olyckor, som skola komma.»

Och Herren sade till bruden: » Jag säger dig, o dotter, att liksom Johannes genom min Ande skrev om det framtida, som han såg, så har Mattias, din biktfader, sin insikt av samme Ande och skriver den Heliga Skrifts andliga sanning. Säg vidare samme din magister, vilken jag gjort till magister, att det finns många Antikrist, men huru och när denne förbannade Antikrist skall komma, det vill jag visa honom genom dig.»

När en klentrogen munk tvivlar och tvistar angående den nåd att se himmelska ting, vilken för intet givits bruden från ovan, tadar Kristus honom genom bruden för hans talträngdhet och fåfänga visdom och slår honom med lamhetens sjukdom.

BOK 6 - KAPITEL 90

När magister Mattias talade med en munk av stort anseende, sin förtrogne vän, om den nådegåva att se himmelska syner, som givits bruden från ovan, sade denne munk: »Det är icke troligt och överensstämmer icke med Skriften, att Gud skulle ha vikit från dem, som äro återhållsamma och hava försakat världen, och yppat sina hemligheter för förnåma damer». Fast magistern anförde många skäl för detta, samtyckte dock icke den andre.

När bruden hade hört och sett magistern vara bedrövad, började hon förrätta sina böner, och hon hörde då, hänryckt i anden, Kristus säga till henne: »Mångas sjukdom är så farlig, att de sjukna av själva läkemedlet. Därför bör man ej giva dem ett sådant, på det att de ej måtte bliva än sjukare. Jag är de sjukas läkedom och de villfarandes sanning,

men denne talträngde munk åstundar icke läkedom, ty han har fåfångans visdoms träck i sitt hjärta. Därför skall jag giva honom en kindpust med min hand, och alla skola få höra, att jag icke är en talträngd Gud utan en verksam och fruktansvärd.» Denne samme munk ödmjukade sig efteråt i bedrövelse och dog förlamad.

Kristus befäller bruden att styrka sin kropp med måttlig föda, så att icke själen, på grund av kroppens brist, hindras i andliga ting.

BOK 6 - KAPITEL 91

När bruden var mycket försvagad till kropp och hjärna, på grund av fasta och vaka, och hennes själ på grund av denna vanmakt icke helt kunde förstå de ord, som hon hörde Kristus tala till henne, så tillade Kristus: »Gå och giv din kropp dess måttliga nödtorft, ty det behagar mig att köttet har sin måttliga nödtorft, så att icke själen hindras i andliga ting för köttets brists skull».

Kristus förebrår och hotar en munk, som inför en konung och med stöd av Vitas Patrum påstått, att bruden bedragit sig själv, och Herren säger, att de fäder bedragit sig, vilka yvts över sin rättfärdighet, hållit sig förmer än andra och icke velat lyda ödmjuka människor.

BOK 6 - KAPITEL 92

I brudens närvaro bar en munk fram den bok, som heter Vitas Patrum, inför Sveriges konung och dennes rådgivare, läste därur, att många av de heliga fäderna bedragit sig genom alltför stor avhållsamhet och oklokt levnadssätt, och sade, att han fördenskull fruktade, att bruden måhända bedragit sig på liknande sätt. När hon sedan var försänkt i bön, hörde hon Kristus säga till henne: »Varför sade denne munk, att många helgon bedragit sig? I sanning, denna ordsäck sade som han ville men ej som han borde.

Ty inga av mina vänner, som visligen älskat mig, ha bedragit sig; endast de, som yvdes över sin avhållsamhet och sin rättfärdighet, höllo sig förmer än andra och icke ville lyda de ödmjuka, bedrogo sig. Och emedan denne munk bar fram boken om de heliga fäderna (de heliga fäder vilkas efterföljare han icke är) emot mig, så skall jag bära fram min rättvisas bok emot honom, och den, som nu prisas i sin visdom, han skall komma

inför min visdom, och då skall han se i sitt samvete, att den sanna visheten icke ligger i höga ord utan i ett rent samvete och sann ödmjukhet.

O hur långt ha icke bekännarna av denna orden avlägsnat sig från sin faders fotspår, han vilken var såsom en uppbyggare av nedbrutna murar och såsom en man, den där går fram på de fullkomligas stigar.»

En anmärkningsvärd vision om en kvinna, som Jungfru Maria och Petrus uppehöll, så att hon ej skulle falla, som på dessas råd förändrade sitt liv och genom en särskild gudomlig nåd råkade i en sjukdom, vari hon renades, och därefter kom till himmelen.

BOK 6 - KAPITEL 93

Bruden såg i anden en kvinna, som satt på ett rep. En fager man uppehöll den ena av hennes fötter, och en jungfru av underbar skönhet den andra. Och då visade sig den heliga Maria och sade: »Denna kvinna, som du känner till, var invecklad i många köttets och världens omsorger men har underbart bevarats, så att hon ej skulle falla. Hon hade ofta vilja att synda men icke tillfälle därtill, och detta verkade min Sons apostel Petri bön; honom älskade denna kvinna.

Och när hon hade tillfälle, så hade hon ej vilja, och detta berodde på min kärlek, jag som är Guds moder. Men emedan hennes timma nu nalkas, så råder den helige Petrus henne, att hon antager någon stränghet i klädedräkten, ty själve denne högste apostel fick uthärda nakenhet, fångenskap och hunger, ehuru han var mäktig i himmelen och på jorden. Och jag, Guds moder, som icke upplevde någon timma på jorden utan hjärtats bedrövelse, jag råder, att hon ej må blygas över att vara ödmjuk utan lyda Guds vänner.»

Sedan uppenbarade sig genast den helige aposteln Petrus, vilken sade till bruden: »Du vår Herres och Guds nya brud, gå och fråga den kvinna, som jag älskat och bevarat, om hon helt vill vara min dotter». Och då hon tillfrågats och samtyckande sagt: »Jag vill det av hela mitt hjärta», svarade den helige Petrus: » Jag skall sörja för henne som för min dotter Petronilla och taga henne i min vård». När kvinnan hört detta, förändrade hon genast sitt liv, och icke långt därefter greps hon av en sjukdom, som icke lämnade henne, förrän hon, renad och med djupaste fromhet, gav upp andan.

Ja, när denna kvinna låg på sitt yttersta, såg hon den helige aposteln Petrus i biskopsskrud och den helige Petrus martyr i predikarbrödernas dräkt; båda hade hon innerligt älskat under sitt liv, och nu sade hon högt: »Vad är det, mina herrar?» När de

närvarande kvinnorna frågade henne, om hon såg någonting, svarade hon: »Underbara ting, ty jag ser mina herrar aposteln Petrus, klädd i biskopsskrud, och Petrus martyr i predikarbrödernas dräkt, och jag har alltid älskat dem och alltid hoppats på deras hjälp.» Och hon ropade genast: »Välsignad vare Gud! Se, jag kommer!» och insomnade i Herren.

Guds moder yppar för bruden, var de själar, som Kristus befriade ur dödsriket när han nedsteg dit, voro till dess han uppsteg till himmelen och även var deras kroppar, som jämte honom uppstodo i Jerusalem, stannade, när han förde deras själar med sig till himmelen, samt huru Herren vid sin uppståndelse visade sig för sin moder tidigare än för andra. Och hon lär dottern, hur denna skall motstå frestelserna.

BOK 6 - KAPITEL 94

Guds moder talar: »En sådan dag som i dag uppstod min Son från de döda, stark som ett lejon, emedan han krossade djävulens makt och befriade sina utvaldas själar, vilka med honom uppforo till himmelens glädje. Men nu kan du fråga, var de själar, som han då befriade ur dödsriket, voro innan han uppfor till himmelen. Jag svarar dig, att de voro i en glädje, känd för ingen utom för min Son. Ty varhelst min Son var och är, där var och är glädje och ära. Han sade ju till rövaren: 'I dag skall du vara med mig i paradiset'.

Många avlidna heliga uppstodo också i Jerusalem; vi sågo dem. Deras själar uppforo med min Son, men kropparna vänta tillsammans med de andra på domen och uppståndelsen. För mig, som var Guds moder och som efter hans död plågades av en obeskrivlig sorg, visade sig denne min Son tidigare än för andra, ja kroppsligen visade han sig för mig, tröstande mig och påminnande mig om att han synligen skulle uppstiga till himmelen. Och ehuru detta för min ödmjukhets skull icke är uppskrivet, är det dock alldeles sant, att min uppståndne Son visade sig för mig tidigare än för någon annan.

Emedan nu min Son en sådan dag som i dag tröstat mig, vill jag från och med i dag minska dina frestelser och lära dig, hur du skall motstå dem. Du undrar ju, varför du på ålderdomen hemsökes av sådana frestelser, som du aldrig erfarit i din ungdom eller under ditt äktenskap. Jag svarar dig, att detta sker, på det att du må veta, att du ingenting är och ingenting kan förutan min Son och att det, om icke min Son hade bevarat dig, icke skulle ha funnits en enda synd, vari du icke hade blivit snärjd. Därför giver jag dig nu tre läkemedel mot frestelserna.

När du hemsökes av en oren frestelse, skall du säga: 'Jesus, Guds Son, du som känner allting, hjälp mig, så att jag icke finner lust i fåfänga tankar'. När det lyster dig att

tala, skall du säga: 'Jesus, Guds Son, du som teg inför domaren, håll min tunga, till dess jag kan tänka, vad och huru jag skall tala'. När det däremot lyster dig att arbeta eller vila eller äta, skall du säga: 'Jesus, Guds Son, du som var bunden, styr mina händer och alla mina lemmar, så att mina gärningar lända till ett gott mål'. Och detta skall för dig vara tecknet, att din tjänare, nämligen din kropp, från och med denna dag icke skall ha herraväldet över härskarinnan, nämligen din själ.»

TILLÄGG

Fru Birgitta frestades i sin bön. Maria sade till henne: »Djävulen är såsom en avundsam spejare, vilken söker anklaga och hindra de goda, så att de icke få gudomlig bönhörelse i sina böner. Fördenskull må du, av vilken frestelse du än hemsökes under bönen, icke desto mindre bedja, ja bemöda dig att bedja, ty din goda åstundan och ansträngning skall tillräknas dig som en verkan av bönen. Och om du icke förmår driva ut de orena infallen ur ditt sinne, så skall dock ansträngningen räknas dig till förtjänst, om du blott icke samtycker till frestelserna och de ske emot din vilja.»

En rättvis ädling vägrade av gott uppsåt att mottaga en hög värdighet i rikets styrelse. Guds moder förebrådde honom genom bruden och bjöd, att han skulle mottaga den samt städse hava sanningens ord i munnen och rättvisans svärd i handen, utan något anseende till personen.

BOK 6 - KAPITEL 95

En förnäm storman i Sverige, som hette herr Israel, kallades ofta av konungen med många böner till en större värdighet i rikets styrelse. Hans åstundan var emellertid att draga ut emot hedningarna och dö där borta i Guds tjänst för den heliga tron, och han var därför ingalunda benägen att mottaga den erbjudna värdigheten. Då talade Guds moder till bruden, medan denna bad, och sade: »Om de, vilka känna rättvisan, åstunda henne och äro i stånd att förverkliga henne, vägra att för Guds skull taga på sig börda och arbete, hur skall riket då kunna förbliva starkt och sunt? Ve det!

Det är ju då icke ett rike utan en rövarkula och ett tillhåll för tyranner, där de orättfärdiga härska och de rättfärdiga förtrampas. Därför skall den man, som är god och rättfärdig, låta leda sig av kärleken till Gud och av god nitälskan erbjuda sig att deltaga i styrelsen, på det att han må gagna många andra.

Men de, som åtrå värdigheter och styrelseuppdrag för världslig äras skull, de äro

icke sanna furstar utan de värsta tyranner. Alltså må denne min vän Israel antaga styrelsen för Guds heders skull och hava sanningens ord i munnen och rättvisans svärd i handen, och han må icke se till människors ynnest eller till vänner eller låta sig påverkas av sådant eller hava anseende till personen. Ty jag säger dig, att det en gång skall sägas om honom bland människor: 'Han drog manligen bort från sitt fädernesland, hedrade uppriktigt Guds moder och tjänade troget Gud'. Du må därför veta, att jag på en annan väg skall leda honom till mitt rike, såsom jag gjorde med de vise männen.»

Allt detta slog verkligen in. Ty efter några år drog denne herre ut mot de otrogna och kom till staden Riga i Tyskland,¹⁾ där han blev sjuk. När han kände döden nalkas, begav han sig jämte några andra till domkyrkan, och där satte han en dyrbar ring på den bild av Vår Fru, som därstädes hålles i stor vördnad. Han lät ringen sitta där och sade högt: »Du är min härskarinna, och du har alltid varit så huld emot mig; det tager jag dig till vittne på. Därför lämnar jag mig och min själ åt din försyn och barmhärtighet.» Sedan tog han sakramenten och dog den frommaste död.

När bruden sedan bad för honom, talade Guds moder om honom och sade: »Han gav mig sin kärleks ring och åstundade att hava mig till brud. Vet i sanning, o dotter, att han, medan han levde, icke älskade mig med halva utan med hela hjärtat. Och i alla sina gärningar och domar fruktade han min Son. Därför förde jag honom med Guds, min Sons, hjälp på en väg, som var mera nödvändig och nyttig för honom, och jag föreställde honom för helgonens och änglarnas himmelska härskara, av vilken han var älskad. Om han hade dött bland fränder, hade timlig hugnad kunnat hindra honom. Hans goda vilja behagade Gud lika mycket som om han hade dött i hednaland och i strid mot de otrogna för den heliga katolska tron.»

FÖRKLARING

Denne herre var den heliga Birgittas broder.

1) Lettland lydde då under Tyska orden.

När klockorna brunnit upp i Sankt Peters kyrka i Rom, säger Kristus till bruden, att hon ej bör förundra sig, ty elementerna visa stundom tecken på kommande händelser, och så visa dessa klockor en påves nära förestående död och att en svår dom förestår honom, om han icke skyndsamt omvänder sig till Gud.

Kort före en påves död hände det, att klockorna i Sankt Peters kyrka i Rom genom en sällsam tillfällighet brunno upp. När bruden hörde detta, förundrade hon sig. Medan hon bad, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »I sanning, dotter, detta är ett stort tecken, ty liksom det är skrivet, att alla elementerna liksom ömkade mig vid min död, då de höllo tillbaka sitt sken och sin vanliga verkan, så strida ock stundom elementerna och de skapade tingen för Gud samt kungöra och bevittna i sin gång Guds vrede och kommande händelsers tecken. Se, liksom klockorna nu brinna upp, komma alla att ropa: 'Den höge herrn är död, herr påven har gått bort; vare denna dag välsignad men icke denne herre välsignad!'

O det är sällsamt, att när alla borde ropa: 'Må denne herre leva länge och leva lyckligt', då ropa de och säga glatt: 'Må han fara ned och icke stiga upp!' Nej, det är icke underligt, ty han, som borde ha ropat: 'Kommen, och I skolen finna ro till edra själar', han ropade: 'Kommen och sen mig i min ståt och min fåfänga; jag är större än Salomo! Kommen till min gård och tömmen edra penningpungar, och I skolen finna edra själers förtappelse!' Så ropade han med sitt exempel och sin gärning. Och därför nalkas nu min vredes tid, och jag skall döma honom som en förskingrare av Petri hjord. O vilken dom förestår honom icke! Dock skall jag, om han ännu vill omvända sig till mig, skynda honom till mötes på halva vägen som en mild fader.»

Gud vill, att syndare både i tid och otid skola uppmanas till bikt och allra mest på sitt yttersta, vilket visas genom exemplet av en man, som levat sextio år utan bikt och på slutet liksom av tvång förmåddes att bikta sig, erhöll ånger och blev frälsad.

BOK 6 - KAPITEL 97

En efter världsliga begrepp hög herre, som icke biktat på länge, blev svårt sjuk. Bruden kände medömkan med honom och bad för honom. Då uppenbarade Kristus sig för bruden och sade till henne: »Säg din bikt fader, att han besöker denne sjuke för att höra hans bikt».

När bikt fadern kom, sade den sjuke sig icke behöva bikt och bedyrade, att han ofta biktat. Nästa dag befallde Kristus bikt fadern att göra ett förnyat försök. När denne kom till den sjuke, fick han ungefär samma svar som förra gången. Den tredje dagen kom bikt fadern ånyo till den sjuke, och enligt den uppenbarelse, som meddelats Kristi brud, talade han så till den sjuke: »Kristus, den levande Gudens Son och djävulens behärskare säger dig: 'Du har sju djävlar i dig.

Den första sitter i hjärtat och binder det, så att du icke känner ånger över dina synder. Den andra sitter i ögonen, så att du icke ser det, som är nyttigt för din själ. Den tredje sitter i din mun, så att du icke talar det, som är till Guds heder. Den fjärde sitter i dina nedre lemmar, och därför älskar du allt som är orent. Den femte sitter i dina händer och fötter, och därför blygdes du ej att plundra och dräpa människor. Den sjätte är i dina inälvor, och därför är du hemfallen åt frosseri och dryckenskap. Den sjunde är i din själ; Gud borde sitta där, men nu sitter djävulen, hans ovän, där. Ångra dig därför skyndsamt, ty ännu är Gud dig nådig.' »

Då svarade den sjuke under tårar: »Huru kan du påstå att jag skall få nåd, jag som är befläckad av så många uppenbara synder?» Biktfadern sade: »Jag betyder dig, ja jag vet det, att även om du begått än större synder, så kan du frälsas genom ånger». Då sade han åter under tårar: »Jag förtvivlade om min själs frälsning, ty jag har tjänat djävulen, vilken ofta talat med mig. Jag är nu sextio år gammal och har aldrig avlagt en bikt eller tagit Kristi lekamen, utan jag föregav mig hava ärenden, när andra kommunicerade. Men nu bekänner jag inför dig, fader, att sådana tårar, som jag nu har, kan jag aldrig erinra mig att jag haft.» Han biktade sig alltså fyra gånger den dagen, och följande dag tog han även Kristi lekamen efter bikten, och den sjätte dagen därefter dog han.

Kristus sade om denne man till bruden: »Denne man tjänade den rövare, vars fara jag förut visat dig, och nu flydde från honom djävulen, som han tjänat, och detta på grund av den ånger som mannen hade. Han kom nu till skärselden, och tecknet på hans räddning är den ånger som han hade på slutet. Men nu kan du fråga: Hur kunde den mannen, som varit invecklad i så stora synder, förtjäna att få ånger?

Jag svarar dig: detta gjorde min kärlek, som ända till det yttersta ögonblicket inväntar människans omvändelse, och min moders förtjänst. Ty fastän denne man icke älskade henne i sitt hjärta, var han dock van att känna medömkan med hennes smärta, så ofta han betraktade den och hörde den nämnas, och därför fann han sin frälsnings väg och blev räddad.»

Genom bruden hotade och förebrådde Kristus en abbedissa och jämförde henne med djävulens feta ko, emedan hon hade sitt eget, högfärdigt använde vekliga och konstfulla kläder och frossade i mat och dryck, sålunda givande systrarna ett fördärligt exempel.

Guds Son talar: »Denna abbedissa hör till de feta korna. Hon går i dyn och stänker med sin smutsiga svans ned de kringstående. Så stänker hon genom sitt onda exempel ned systrarna. Hennes kläders veck bära vittne om att hon ej är min helige Benedikts dotter och icke en ödmjuk brud, ty hon har glömt sin trolovning. Hennes regel bjuder henne nämligen att hava en dräkt, som befinnes grövre och tarvligare, och hon har en mjukare, vackrare och behagligare dräkt. Regeln föreskriver även, att man skall äta blott det nödvändiga och med måttfullhet och fruktan samt icke hava något eget, men hon har sitt eget, äter sig fet liksom djävulens ko och följer sin egen vilja.

Regeln säger även, att allt skall vara i abbedissans hand, men hon ger icke akt på min helige Benedikts avsikt, han som lade allt i abbotens händer, på det att abboten skulle vara klok och ett exempel i dygd och regelns särskilde efterföljare; hon antager nämligen maktens namn och ord för att kunna leva ett löst liv och tänker icke på, att hon inför mig skall avlägga räkenskap för alla sina systrars själar. Fördenskull må du veta, att om hon icke förbättrar sina och sina systrars seder, skall hon med de feta korna gå till helvetet, och helvetets korpar skola sarga henne, emedan hon icke velat stiga upp till himmelen med de ödmjuka och avhållsamma.»

FÖRKLARING

När denna abbedissa var död, visade hon sig för den heliga Birgitta i vitaktigt skick men betäckt såsom med ett järnnät. Hennes tunga syntes vara såsom av eld och hennes händer och fötter av bly. Hennes ögon voro fulla av tårar, och hon sade: »Du undrar, varför jag ser så vanskaplig ut. Vet, att detta är Guds rättvisa vedergällning. Att jag ser vit ut, det betyder att jag hade köttets jungfrudom, men järnnätet betecknar, att jag ej iakttog klosterregeln och tålamodets dygd. Ty liksom många maskor förenas i nätet, så måste jag, som straff för de många goda verk jag underlåt, nu uthärda mycket, eftersom jag icke övade goda verk, medan jag hade tid. Det är rättvist, att min tunga ser ut som vore den av eld, ty den löstes till många fåfängligheter och lättfärdigheter, emot mitt klosterlöfte.

Mina händer och fötter se ut som av bly, och med rätta, ty mina gärningar, vilka betecknas med händerna och vilka borde ha varit skinande som guld, de voro mjuka och lösliga som bly, och mina fötter, med vilka jag borde ha gått till mina systrar med goda föredömen och ren vandel, de gled på det världsligas slippriga väg men voro tröga till allt andligt gott.

Mina ögon synas dig fulla av gråt, och med rätta, ty jag skonade dem från gråt, när

jag kunde och borde ha avtvått alla mitt livs försummelse. Dock är jag i barmhärtighetens tillstånd och det goda hoppets förbidan, på grund av det som sker i Guds Kyrka och på grund av helgonens böner och Kristi blod.»

Bland nunnor visade sig en neger, klädd i nunnedräkt. Kristus förklarar detta och säger, att denne är vinningslystnadens djävul, som under kärlekens täckmantel förmådde nunnorna att samla rikedomar, för att de därigenom skulle kunna giva rika allmosor åt andra, vilket Kristus här skarpt ogillar och klandrar.

BOK 6 - KAPITEL 99

Den fulaste neger syntes i ett kloster; han stod bland de beslöjade nunnorna i svart slöja och nunnedräkt. Kristus talade härom till den förundrade bruden och sade: »Det står skrivet i mitt evangelium, att man må taga sig i akt för dem, som vandra omkring i fårakläder men invärtes äro glupande ulvar. Sålunda säger jag dig nu, att den negern, som uppenbarade sig bland nunnorna, iklädd nunnekläder, är vinningslystnadens djävul, som råder dem att samla ägodelar, gods och stora rikedomar, på det att de därigenom må kunna leva yppigare, giva frikostiga allmosor och i ett sådant falskt klosterliv vika av från den fattigdom, som är mig kär, och så småningom bliva alldeles tygellösa, i det de bryta sin regel och sin forna observans och förlora sina själar.

Vet därför, att om de icke vaksamt akta sig för denne vinningslystnadens ulv, d. v. s. nöja sig med det som de ha och icke mera vilja utöka sina ägodelar och jordiska rikedomar, så skola även de friska fåren i denna hjord eländigen sjukna och sedan obarmhärtigt rivs av ulvarna. Det behagar mig nämligen mera, att de leva i den lugna och fromma fattigdom, som de lovat, och äro förnöjsamma, än att de snärjas i jordiska omsorger och skötsel av timliga ting samt fåfängt skryta med att giva allmosor, som dock härröra från andras ägodelar.»

Kristus uppmuntrar bruden och säger, att hon icke må frukta, att de av Gudi uppenbarade ord, som innehållas i dessa böcker, kunna vederläggas, ehuru de skola uppmjukas, trampas och pressas liksom olja, på det att Guds heder därigenom må förökas och hans tålmod bliva känt.

BOK 6 - KAPITEL 100

Bruden fruktade, att dessa böckers ord, som uppenbarats henne av Gudi, skulle vederläggas och förvrängas av avundsjuka och illsluga människor. När hon bad i denna angelägenhet, talade Kristus till henne och sade: »Jag har två armar. Med den ena omfattar jag himlen och allt vad däri är; med den andra omfattar jag jorden och havet. Den första utsträcker jag till mina utvalda i himmelen och på jorden, i det jag hedrar och tröstar dem.

Den andra utsträcker jag över människornas ondska, i det jag barmhärtigt tål dem och håller dem tillbaka, så att de icke göra så mycket ont de vilja. Därför må du icke frukta, ty ingen skall kunna vederlägga mina ord, utan de skola komma till den plats och det folk, som behagar mig. Dock må du veta, att dessa ord äro såsom olja. Fördenskull skola de uppmjukas, trampas och pressas, än av de avundsjuka, än av dem som vilja veta, än av dem som söka tillfälle, och detta på det att min heder må förökas och mitt tålamod bliva känt.»

Kristus befäller bruden, att hon må skriva det, som hon hör av honom i anden, och sända det till folken, på det att dessa må inse sin otacksamhet och Guds tålamod.

BOK 6 - KAPITEL 101

Sonen talar till bruden och säger: » Jag är liksom en herre, vars söner ovänner till den grad dårat och kuvat, att de berömma sig av sin fångenskap och icke vilja lyfta blickarna till fadern och arvet. Skriv därför de ord, som du hör av mig, och sänd dem till mina söner och vänner, vilka sedan må utsprida dem bland folken, så att dessa kanske inse sin otacksamhet och mitt tålamod, ty jag Gud vill resa mig och visa folken min rättvisa och min kärlek.»

Kristus förmanar en sjuk kvinna, att hon må vara ståndaktig och tålig, ty sjukdomen sändes henne för hennes själs nyttas skull. Och han förklarar, att avlaterna i Roms kyrkor äro större inför Gud och nyttigare för själarna än vad människorna tro.

BOK 6 - KAPITEL 102

En fru från Sverige hade länge legat sjuk i Rom. Hon sade liksom på skämt, så att bruden hörde det: »Det säges, att på denna ort finns befrielse från synd och straff, men för Gud är ju intet omöjligt, ty plågan och straffet känner jag».

Följande morgon hörde bruden i anden en röst, som sade till henne: »Dotter, denna kvinna är mig kär, emedan hon både levat fromt själv och uppfostrat sina döttrar åt mig. Dock har den ånger, hon känt under sina plågor, ännu icke varit lika stor som den förnöjelse, hon haft i synden, och lika stor som denna förnöjelse skulle ha varit, såframt hon icke återhållits genom min kärlek.

Och emedan jag Gud drar försorg om var och en både i hälsa och sjukdom, såsom jag ser att det är nyttigt för var och en, så bör man icke, nej icke ens med det minsta ord, reta sig på mig eller döma mig, utan jag bör överallt fruktas och vördas. Säg henne även, att avlaterna i staden Roms kyrkor äro större inför Gud än vad det låter, ty de, som med fullkomligt hjärta komma till dessa avlater, få icke blott förlåtelse för sina synder utan även den eviga äran.

Om människan än dödade sig själv tusen gånger för Guds skull, vore hon dock icke värdig den minsta ära, som gives åt helgonen. Och fastän icke människan kunde leva nog många årtusenden, så efterskänkas dock (emedan oändliga synder föranleda oändliga straff, för vilka människan omöjligen kan göra tillfyllest i detta livet) på grund av avlaterna många och mycket svåra straff, och de allra längsta förvandlas till mycket korta; och de, som efter att ha fått avlat skiljas från världen med fullkomlig kärlek och sann ånger, de lösas icke blott från synderna utan även från straffen, ty jag Gud ger icke blott åt mina heliga och utvalda vad de begära, utan jag ger det i dubbelt, ja hundrafalt mått för min kärleks skull. Därför må du uppmana denna sjuka till tålamod och ståndaktighet, ty jag skall göra det med henne, som är nyttigast för hennes frälsning.»

FÖRKLARING

Den heliga Birgitta såg denna frus själ uppstiga som en eldslåga. Många negrer stormade emot själen, och själen blev likasom förskräckt och darrade vid åsynen av dem. Då syntes genast den fagraste jungfru komma henne till hjälp, och jungfrun sade till negrerna: »Vad haven I att skaffa med denna själ, som tillhör min Sons nya bruds husfolk?»

Och strax flydde negrerna och följde på långt håll efter. När själen kommit till domen, sade domaren: »Vem talar för denna själ, och vem är hennes sakförare?»

Genast syntes den helige Jakob stå där, och denne sade: »Jag, o Herre, bör tala för henne, ty hon for två gånger med mycken möda till min minnesplats. Herre, förbarma dig över henne, ty hon ville men kunde ej.»

Domaren sade: »Vad var det, som hon ville men icke kunde?»

Jakob svarade: »Hon ville tjäna dig av hela sitt hjärta men kunde icke, ty hon hindrades av sin iråkade sjukdom».

Då sade domaren till själen: »Gå, ty din tro och din vilja skall rädda dig».

Och genast gick själen bort ur domarens åsyn, jublande och skinande såsom en stjärna, och alla de kringstående sade: »Välsignad vare du, Gud, som är och var och skall vara; du tager icke bort din barmhärtighet från dem, som hoppas på dig».

Huru den helige Nikolaus visade sig för bruden vid sin grav i Bari, smord med olja, och förklarade för henne om den olja, som flödar från hans kropp, och andra ting om sina dygder, medan han levde, och Guds överflödande godhet mot sina utvalda.

BOK 6 - KAPITEL 103

När bruden besökte den helige Nikolaus' relik i Bari, kom hon vid hans grav att tänka på den olja, som flödar från hans kropp. Och hon såg då, hänryckt i anden, en person, som var smord med olja och doftade högst ljuvligt och som sade till henne: » Jag är biskop Nikolaus, som visar mig för dig i sådan skepnad, som jag hade till själen, medan jag levde. Ty alla mina lemmar voro så skickade och böjliga för Guds tjänst som ett smort ting för sin ägares gärning. Därför var det alltid en jublande lovprisning i min själ, helig förkunnelse i min mun och tålmod i min gärning, på grund av de ödmjukhetens och kyskhetens dygder, som jag särskilt älskade.

Men emedan många ben här i världen nu äro torra på gudomlig fuktighet, giva de ett tomt och gnisslande ljud, när de stöta mot varandra, och äro otjänliga till att bära rättfärdighetens frukt och avskyvärda i Guds åsyn. Men du må veta, att liksom rosen giver ifrån sig doft och vindruvan sötma, så gav Gud en särskild välsignelse åt min kropp, att olja skulle flöda fram ur den, ty han hedrar icke allenast sina utvalda i himmelen utan gläder och upphöjer dem även på jorden, för att många måtte uppbyggas och bliva delaktiga av den nåd, som förunnats dem.»

Huru den heliga Anna uppenbarar sig för bruden och lär henne en särskild bön till hennes heder, en bön för att av Gud utverka avkomma åt gifta kvinnor.

BOK 6 - KAPITEL 104

Sakristanen i Sankt Pauli kloster utanför murarna i Rom gav åt Kristi brud relikier av Sankta Anna, Vår Fru Jungfru Marias moder. När fru Birgitta övervägde, hur hon skulle förvara och hedra dem, uppenbarade sig den heliga Anna för henne och sade: »Jag är Anna, beskyddarinna för alla äkta makar i gamla förbundet. Jag är även moder för alla troende äkta makar i nya förbundet, ty Gud ville födas av min släkt.

Därför må du, min dotter, hedra Gud på detta sätt: 'Välsignad vare du, Jesus, Guds Son och jungfruns Son, som valt dig en moder av Annas och Joakims äktenskap! Förbarma dig därför för Annas böners skull över alla, som leva i äktenskap, att de må bära frukt åt Gud! Led även alla dem, som ämna ingå äktenskap, att Gud måtte hedras genom dem!' Men mina relikier, som du har, skola bliva till hugsvalelse för dem, som älska dem, ända tills det behagar Gud att hedra dem ännu mera vid kropparnas uppståndelse.»

Guds moder uppmuntrar bruden att besöka Roms helgedomar och säger, att där finnes mera avlat att vinna än människor kunna föreställa sig, avlat, som helgonen utverkat genom sina böner och sitt eget blod.

BOK 6 - KAPITEL 105

Modern talar till bruden och säger: »Varför är du så bedrövad, dotter?» Hon svarade: »Därför, min fru, att jag icke besöker de heliga platser, som äro i Rom». Modern genmälte: »Det tillstodjes dig att besöka dessa platser med ödmjukhet och from vördnad, ty här i Rom finnes mera avlat att vinna än människor kunna föreställa sig, avlat, som Guds helgon genom sitt ärorika blod och sina böner förtjänat att utverka av min Son. Dock må du icke fördenskull, dotter, försumma dina lektioner i grammatik och den fromma lydnad, som du är skyldig din andlige fader.»

En man, som uppger sig ha lämnat världen och vilja tjäna Gud, frågar bruden till råds i vilken levnadsställning han bör tjäna Gud. Kristus säger henne, att denne man ännu ej överskridit Jordan, d. v. s. ännu icke fullkomligt försmått världen och sin egen vilja, och fördenskull icke får höra Guds viljas hemliga svar.

BOK 6 - KAPITEL 106

En man sade sig vilja tjäna Gud och ville veta, i vilken levnadsställning han mest

behagade Gud. Han bad bruden om råd, i det han önskade få ett gudomligt svar. Kristus talade om honom med bruden och sade: »Denne man har ännu icke nått fram till Jordan och ännu mindre överskridit den. Det står ju skrivet om Elias, att när han överskridit Jordan och kommit in i öknen, så fick han höra Guds hemligheter.

Men vad är denna Jordan om icke världen, vilken flyter såsom vatten? Det timliga för ju stundom människan högt upp och sänker henne stundom djupt ned; än höjer det henne till heder och lycka, än störtar det ned henne i motgångar, och aldrig någonsin är människan utan bekymmer och vedermöda.

Alltså är det nödvändigt, att den, som åtrår det himmelska, avlägsnar alla jordiska begär från sin själ, ty den som har Gud kär, för honom mista sannerligen alla jordiska och förgängliga ting sitt värde. Men denne man har ännu icke nått därhän, att han föraktar allting, nej, han har ännu sin vilja i sina egna händer. Därför skall han icke få höra de himmelska hemligheterna, förrän han fullkomligare försmått världen och lämnat sin vilja i Guds händer.»

Kristus säger till bruden, att liksom örnen från höjden vakar över sina ungar och skyndar till deras hjälp i nöd och fara, så sörjer även han för sina vänner i kroppens och själens nödläge. Han befäller även bruden att besöka den helige Andreas' kropp. Herren prisar denne och lovar barmhärtighet och nåd åt dem, som besöka honom.

BOK 6 - KAPITEL 107

Sonen talar till bruden och säger: »Örnen ser från höjden, vem som vill skada hans ungar, och flyger ned för att skydda och försvara dem. Så förutser jag det som är nyttigt för eder, och därför säger jag stundom: 'Biden!' och stundom: 'Gån!' Men emedan det nu är tid, så gå till staden Amalfi, till min apostel Andreas. Dennes kropp var mitt tempel, prytt med all dygd.

Därför har den därstädes blivit till en skattkammare för de troende och en hjälp för syndarna, ty de som med troende sinne komma dit till honom, bliva icke blott befriade från sin syndabörda utan få även evig tröst i överflöd. Detta är icke underligt, ty han blygdes icke för mitt kors utan bar det glatt, och därför blyges icke jag för att höra och mottaga dem, för vilka han beder, ty hans vilja är min vilja. Men när I haven varit hos honom, mån I genast återvända till Neapel för att där fira min födelses högtid.»

Bruden svarade: »O Herre, vår tid förgår; ålderdom och sjukdom nalkas, och den

världsliga hjälpen minskas».

Herren svarade henne: » Jag är naturens skapare, herre och förnyare. Jag är även i nödlägen en hjälpare, försvarare och givare. Ty liksom den, som har en kär häst, icke sparar sin äng, den må vara än så ljuvlig, utan låter hästen beta där, så skall jag, som har allt och ingenting behöver och skådar allas sinnelag, giva dem, som älska mig, en hjärtats ingivelse att göra väl emot dem, som åtrå mig, ja jag manar även dem, som icke älska mig, att göra väl emot mina vänner, så att de må bliva desto bättre genom de godas böner.»

När bruden bad vid den helige Stefanus' grav i Rom, uppenbarade sig denne för henne och berättade henne något om sitt liv, sina dygder och sitt lidande samt erbjöd sig att av Gud utverka nåd åt henne, i det han förutsade henne, att hon skulle komma ända till Jerusalem.

BOK 6 - KAPITEL 108

Bruden bad vid den helige Stefanus' grav i Rom utanför murarna och sade:

»Välsignad vare du, helige Stefanus! Du har vunnit samma förtjänst som den helige Laurentius, ty liksom han predikade för hedningarna, så predikade du för judarna, och liksom Laurentius glatt utstod elden, så utstod du glatt stenandet. Därför berömmes du med rätta som den främste bland martyrerna.»

Då uppenbarade sig den helige Stefanus och sade till henne: »Jag fick Gud kär från min ungdom, ty jag hade föräldrar, som vårdade sig om min själs frälsning. Men när min Herre Jesus Kristus tagit mandom och börjat predika, då lyssnade jag till honom av hela mitt hjärta. Genast efter hans himmelfärd förenade jag mig med apostlarna och tjänade troget och ödmjukt i det ämbete, som blivit mig anförtrott. När judarna smädade min Gud Jesus, var jag glad åt att ha fått ett tillfälle att tala med dem, och jag förebrådde dem ihärdigt för deras hårdhet, i det jag var beredd att dö för sanningen och så efterlikna min Herre.

Men tre ting samverkade till min ära och krona, varåt jag nu fröjdas. Det första var min goda vilja. Det andra var mina herrars, apostlarnas, bön. Det tredje var min Guds lidande och kärlek. Därför har jag nu ett trefaldigt gott. Det första är, att jag oupphörligt ser Guds anlete och ära. Det andra är, att jag kan allt vad jag vill och intet vill utom det som Herren vill. Det tredje är, att min glädje skall vara utan ände. Och emedan du fröjdas åt min ära, skall min bön hjälpa dig till att vinna större kunskap om Gud, och Guds ande skall förbliva hos dig, och du skall komma ända till Jerusalem, till den plats där jag lidit.»

Guds moder förebrår en andlig och uppmanar honom, att han ej må förtrösta på någon av sina dygder utan taga sig till vara för mångordigt tal, ysterhet och lättfärdiga seder. Vidare säger hon, att det är välbehagligare för Gud, om en man lever rättfärdigt i världen av sitt arbete än lever som en eremit eller munk utan Gudskärlek.

BOK 6 - KAPITEL 109

Modern talar: »Den yppersta kost mister sitt värde, om något beskt blandas däri. Huru många och huru stora dygder någon än har - om han finner behag i någon synd, så täckes han icke Gud. Säg därför till min vän, att om han önskar behaga min Son och mig, så må han ej det allra minsta förtrösta på någon av sina dygder utan avhålla sin tunga från mångordighet och ysterhet samt hålla sina seder fria från all lättfärdighet. Han bör nämligen i sin mun bära blomster, med vilka han skall locka de oförståndiga till den yppersta frukt.

Men om något beskt finnes bland blomstren, så mista de sitt värde, och den goda frukten åtrås ej. Säg honom vidare, att liksom man och hustru stundom älska varandra för sin kropps uppehälle allena och liksom munken stundom är i klostret endast för det lekamligt godas skull, så åstundar den man, som han själv känner, att vara i klostret för att ingen motighet skall drabba honom, och han önskar vara fattig för att ingenting må saknas honom. Han må därför övergiva sin egen vilja, ty det är välbehagligare för Gud, att en man lever rättfärdigt i världen och arbetar med sina händer än lever som en eremit eller munk utan Gudskärlek.»

Kristi brud hörde i anden, vad de sju tordönen beteckna och varför det befalldes Johannes att blott tecknervis antyda det och icke skriva det, samt att många, medan de ännu voro kvar i livet, skulle få se så svåra tordön komma i Kyrkan, att många skulle önska sig döden.

BOK 6 - KAPITEL 110

En magister frågade fru Birgitta, vad de sju tordönen betyda. Hon hörde då i sin hänryckning Kristus säga: »Tro icke, dotter, att något timligt skall tänkas i min gedom eller att tordönen, stormarna eller de oskäligen varelserna hava mänskliga röster. Men genom min ingivelse såg Johannes Kyrkans framtida faror under lekamlig skepnad. Om

han hade angivit en bestämd tid, så skulle alla åhörarna ha fasat och under sin väntan förgåtts av fruktan. Därför befalldes det honom, att han på tecknervis skulle antyda vad han hade sett men icke skriva upp det. Ty när någonting betecknas, syftar tecknet på något framtida ting, som väcker fruktan.

Så är det med tordönens, ljungeldarnas och vindarnas ljud. Ty de betecknade hotelserna av de tyranner, som skulle störa min Kyrkas frid. Johannes såg i anden, att de voro så våldsamma, att de snarare borde betecknas än skrivas. Ty liksom man säger eller nedskriver en liten liknelse, vilken syftar på något stort, så att åhörarna därav måtte få anledning att frukta det tillkommande, så har jag visat framtiden men icke blottat den, för att människorna skulle hysa fruktan och emedan det ännu icke var tid att krossa skalet och taga fram nöten.

Jag visade det framtida på dunkelt vis, ty kärilet måste beredas, innan drycken hålles i. Vet även, att medan många, som nu leva, ännu äro kvar i livet, skola så svåra tordön och ljungeldar komma i min Kyrka, att många skola önska sig döden, men döden skall fly ifrån dem.»

Att lydnad är förmer än jungfrulighet och leder till äran.

BOK 6 - KAPITEL 111

Guds Son säger: »Varför fruktas du? Även om du åte tio gånger om dagen för lydnads skull, så skulle detta icke tillräknas dig som synd. Ty jungfrulighet förtjänar kronan, änkestånd nalkas Gud, men lydnad leder alla till äran.»

Maria berättar för bruden, att hon omsorgsfullt bevarade Kristi förhud och överlämnade den åt evangelisten Johannes att bevaras jämte Kristi blod, som stannat kvar i Kristi sår.

BOK 6 - KAPITEL 112

Maria sade: »När min Son hade omskurits, bevarade jag hans förhud och höll den i högsta heder var jag än gick. Jag tänkte nämligen på huru jag skulle överlämna den åt jorden; den hade ju fötts av mig utan synd. När tiden för min hemkallelse från denna världen stundade, anförtrodde jag den åt den helige Johannes, min beskyddare, jämte

det välsignade blod, som stannat kvar i hans sår när vi togo ned honom från korset.

När sedan den helige Johannes och hans efterföljare tagits från världen och ondskan och otron växte, dolde de troende, som då funnos, detta på det renaste ställe under jorden, och där förblev det länge okänt, tills Guds ängel uppenbarade det för Guds vänner. O Rom, o Rom, om du visste det, skulle du förvisso fröjdas, ja om du visste det, skulle du gråta utan uppehåll, ty du äger den för mig käraste klenod och hedrar den ej.»

Huru bruden såg Alvastrabrödernas belägenhet, och huru det gick, såsom det visats för bruden.

BOK 6 - KAPITEL 113

När fru Birgitta stod i bön, såg hon, hänförd i anden, ett hus och över huset en mycket klar himmel. När hon betraktade det noggrant, förundrade hon sig. Hon såg nämligen duvor höja sig från huset och sväva in i himmelen. Negrer försökte hindra dem men kunde icke.

Under huset såg hon en avgrund, och där äro tre slags bröder. »De första äro enfaldiga såsom duvor, och därför höja de sig lätt. De andra äro de, som komma till skärselden. De tredje äro de, som hava den ena foten i havet och den andra på skeppsdäcket. Dessas dom nalkas nu, och på det att du må veta och röna det, skall den ene efter den andre snabbt fara hädan, allteftersom jag yppar deras namn för dig.» Det hände så, ty det kom en sjukdom och ryckte bort trettio tre bröder, såsom förutsagt var.

Den Helige Ande säger till den försumliga bruden att mottaga avlösning för sina synder och att föraktet gör en förlåtlig synd till dödssynd.

BOK 6 - KAPITEL 114

När fru Birgitta en gång biktade, blev hennes biktfader bortkallad av en präst. Han stod upp men glömde att giva absolutionen. När fru Birgitta skulle gå till sängs, böjde hon knä, och den Helige Ande sade: »Stå upp, dotter, och ödmjuka dig för att mottaga absolutionen, ty din biktfader avlöste dig icke».

När hon fått absolutionen, sade den Helige Ande: »Var och en, som icke giver akt på

det lilla, faller i det stora. Ty även en förlåtlig synd, som gnager samvetet, blir dödssynd, om den övas och fortsättes, och drabbas av ett strängt straff för föraktets skull.»

Den goda viljan är tillräcklig för den ångerfulle, om han icke kan få biktfader. Den gagnade rövaren på korset och öppnade himmelen för honom. Den onda viljan däremot för människan till helvetet, och Lucifer blev ond genom sin onda vilja.

BOK 6 - KAPITEL 115

En man från Åbo stift kom till Rom. Han kunde icke det svenska språket. Eftersom ingen i Rom förstod honom, kunde han ej finna någon biktfader. Han frågade fru Birgitta till råds, vad han skulle göra. Då hörde hon i anden Jesus Kristus, Guds Son, säga: »Den man, som begärde råd av dig, sörjer över att han icke har någon, som kan höra hans bikt. Säg honom, att viljan är tillfyllest.

Ty vad var det som hjälpte rövaren på korset? Måne icke den goda viljan? Vad öppnar himmelen om icke föresatsen att vilja det goda och hata det onda? Och vad för människan till helvetet om icke den onda viljan och det oordnade begäret? Måne icke Lucifer var väl skapad? Eller har jag, som är själva godheten och dygden, skapat något, som är ont? Ingalunda. Men sedan Lucifer missbrukat sin vilja och använt den på oordnat sätt, blev han själv oordnad och av sin onda vilja ond.

Må därför denne fattige man vara ståndaktig och icke rygga tillbaka. Och när han återvänt till sitt land, då må han av de visa begära och höra det, som är hälsosamt för hans själ, underkasta dem sin vilja och hellre lyda de rättfärdigas råd än sin egen vilja. Men om han skulle dö på vägen, då skall det gå med honom som jag sade till rövaren: 'Du skall vara med mig i paradiset'.»

Enfalden hos den man, som knappt kan sitt Pater Noster, behagar Gud mer än de högmodigas klokskap och lärda ovishet, och genom sin kärlek iakttaget han buden, de evangeliska råden, alla föreskrifter och lagarna.

BOK 6 - KAPITEL 116

En enfaldig man, som ej kunde Pater Noster helt och hållet, begärde råd för sin själ

av fru Birgitta. Kristus sade till henne: »Mera behagar mig denne enfaldige mans själs enfald än de högmodigas klokskap, ty hos dem bor högmod, som avlägsnar Gud från hjärtat, men hos honom bor ödmjukhet, som leder in Gud i hjärtat. Säg honom därför, att han fortsätter sin vanliga gärning såsom hittills, så skall han få lön med dem, till vilka jag sade: 'Kommen, I som arbeten, och jag skall mätta eder med det eviga brödet'.

Ty om jag säger till honom såsom jag sade till den jude, som svekfullt begärde råd av mig: 'Håll budorden och sälj allt vad du har', så kan han icke göra detta, ty ålderdomen tager icke lärdom och fattigdomen har ingenting att sälja. Dock äro budorden nödvändiga för den människa, som strävar att vinna det eviga livet, ty utan dem kan människan icke frälsas, såframt hon har tid samt tillgång till en andlig ledare.

Denne mans visa fåkunnighet och goda vilja behaga mig liksom de två penningar, som änkan offrade och som jag föredrog framför konungarnas rikedomar, ty i sin ovishet har han all vishet. Han älskar mig nämligen i sitt hjärta, men varav har han denna kärlek om icke av min ande? Och detta tycka världens vise vara ovishet: att icke älska rikedomar och icke kunna tala stora ting. Jag sade: 'vis fåkunnighet', ty av min ande har han lärt den sanna visdomen, nämligen att älska Gud.

Måne icke han synes dig verkligt vis, han som icke kan mer än ett enda ord, nämligen älska? Genom denna kärlek iakttagert han alla buden i Mose lag; genom denna kärlek ger han Gud vad Gud tillkommer; genom den bevarar han alla mitt evangeliums råd; genom den håller han alla föreskrifter och lagar; genom den älskar han sin nästa och begär icke andras gods, nej endast det som är nödvändigt för honom, i det han icke skadar sin nästa genom rov eller svek; genom den minnes han ständigt sin död och den dom, som jag en gång skall fälla över honom. Och därför bör den, som vill komma till mig, icke bekymra sig över sin okunnighet i lagen, om han blott nyttjar sitt samvete, som säger att han skall göra andra det, som han själv vill vederfaras.

Ty varför lär sig människan så många ting och läser igenom så många böcker? Måne det är för att tjäna mig? Är det icke snarare av nyfikenhet och tidsfördriv och för att kunna skryta och kallas mästare? Dock har var och en sitt samvete, och enligt detta skall var och en dömas av mig. Fördenskull, dotter, behagar mig den, som med fullkomlig tro och vilja läser dessa fem ord i lagen: 'Jesus, förbarma dig över mig', mera än den, som utan uppmärksamhet läser tusen bibelverser.»

Den ärorika Jungfru Maria beskär hjälp, även när hon åkallas av de uslaste syndare, vilket kommer till synes, då en viss syndares själ får bli gäst vid denna jungfrus

Maria talar: »Ingen är så stor syndare och stadd i så smutsig gärning, att jag icke skall hjälpa honom, om han åkallar mitt bistånd. Vilken gärning är smutsigare än att rengöra ett skorvigt huvud? Om någon åkallar mig, så skall jag beskära hjälp, att han må renas. Vad är tarvligare och smutsigare än det redskap, varmed jordens gödsel föres ut ur ladugården och upp på vagnen? Om någon åkallar mig, så skall jag hjälpa honom. Vad är smutsigare än att tvätta den spetälskes sår? Om någon åkallar mig, så skall jag icke försmå att beröra och smörja och läka hans sår.»

Bruden svarade: »O heligaste fru, jag vet, att du är den allra ödmjukaste, mäktigaste och mildaste. Hjälp den själ, för vilken jag så ofta bett till dig!»

Modern svarade: »Denna själ hade tre egenskaper under sitt liv. Han ville nämligen hava världen, men världen ville icke hava honom. För det andra älskade han sitt kött i tygellöshet, ty han ville icke träda i äktenskap. För det tredje älskade han Gud mindre än han borde, ehuru han var ståndaktig i tron. Från detta är han nu frälsad och är ständig gäst vid min mildhets bord. Dock återstår ännu något, från vilket han, sedan han renats, snabbt skall befrias.»

Guds Son råder Katarina, den heliga Birgittas dotter, som vill återvända till fäderneslandet, att stanna kvar hos modern, eftersom hennes man inom kort skall dö.

Guds Son talar: »Råd denna fru, att hon stannar kvar hos dig någon tid, ty det är nyttigare för henne att stanna än att återvända hem. Ty jag vill göra med henne såsom en fader gör med sin dotter, vilken älskas och begäres till äkta av två män, av vilka den ene är fattig och den andre rik, under det att flickan älskar dem båda två. Därför, när den kloke fadern ser jungfruns känslor och att den fattige älskas av henne, så ger han den fattige kläder och gåvor, men med den rike förmäler han sin dotter.

Så vill även jag göra. Hon älskar ju både mig och sin man. Och emedan jag är den rikare och allas Herre, så vill jag förse honom med mina gåvor, som äro nyttigare för hans själ, alldenstund det behagar mig att snart kalla honom till mig. Och den sjukdom, varav han lider, är ett tecken på att han skall dö. Och eftersom han nu skall framträda för den Allsmäktige, bör han ha sin redovisning i händerna och vara befriad från köttsliga

ting. Men henne vill jag föra och återföra hem till det som är hennes, tills hon blir lämplig för den gärning, som jag av evighet förutsatt och som det tackes mig att visa henne.»

Sedan någon tid förflutit efter det att den saliga Katarina lovat stanna kvar hos sin moder i Rom, greps hon dock av fruktan för det ovana livet och erinrade sig sin forna frihet. Mycket orolig bad hon modern att få återvända till Sverige. Då modern bad till Gud att dottern måtte övervinna frestelsen, visade sig Kristus för henne och sade: »Säg denna jungfru, din dotter, att hon nu blivit änka. Och jag besluter, att hon skall stanna kvar hos dig, ty jag vill själv sörja för henne.»

Äktenskapets allmänna stånd behagar Gud, änkeståndet finner nåd, men jungfruligheten är fullkomligast.

BOK 6 - KAPITEL 119

Kristus talar: »Det allmänna, lofvärda ståndet är mig välbehagligt. Ty Moses, mitt folks ledare, behagade mig, ehuru han var gift. Likaså kallades Petrus, medan hans hustru levde, till apostlaämbetet, och med detta behagade han mig, ty man bör från det lättare stiga upp till det fullkomligare, och det köttsliga folket borde genom tecken och gärningar undervisas i att begripa det andliga.

Så fann även Judit på grund av sitt änkestånd och på grund av änkeståndets dygder nåd i min åsyn och utverkade sitt folks befrielse för sin återhållsamhets skull. Men Johannes, i vars vård jag anförtrodde min moder, misshagade mig icke emedan han var jungfrulig, nej han behagade mig allra mest, ty det fullkomligaste livet i köttet är att icke leva köttsligt utan i enlighet med änglarnas liv.

Därför förtjänade han att bliva kyskhetens värnare, och jag visade honom särskilda tecken på kärlek. Så säger jag även nu. Denna kvinnas änkestånd behagar mig mera än hennes äktenskap, ty en ödmjuk änka är mig välbehagligare än en högmodig jungfru. Och Magdalena vann större förtjänst i sin ödmjukhet och sina tårar än om hon förblivit i sin egen vilja.»

Kärleken jämföres med ett träd, varifrån alla dygder gå ut; bland dessa är lydnaden den förnämsta.

BOK 6 - KAPITEL 120

Kristus, Guds Son, talar: »Liksom trädet har många grenar och de grenar, som äro högre, få mera av solglöd och blåst, så är det med dygderna. Kärleken är förvisso som ett träd, från vilket alla dygder utgå. Bland dem är lydnaden den förnämsta. För dess skull tvekade icke jag, Gud själv, att lida korset och döden. Ja, lydnaden är mig så välbehaglig som den ljuvaste frukt och som den fridsammaste frid, och likaså är den människa min allrabäste vän, som av ödmjukhet underkastar sig andra och lägger hela sin vilja i andras händer.

Därför behagar det mig, att denna fru lyder samt lämnar sin egen vilja, och hon skall därmed förvärva sig en större krona och gudlig kärlek. Ty Abraham blev mig kärare genom sin goda vilja och Rut blev mera berömd hos Guds folk, emedan hon icke lydde sin egen vilja.»

Vidare talar Kristus: »Hon skall icke dö, såsom läkaren säger, utan leva en välbehaglig tid, ty jag vill nära henne under min högra hands hägn. Och jag skall giva henne visdom, så att hon bringar mig ljuvliga blomster och får leva till min ära.»

Kristus visar, att lydnaden är den dygd, varigenom allt ofullkomligt fullkomnas och utan vilken oklokhets uppstår i sinnets ingivelser, varav följer fromhetens förminskande och ofta själens och kroppens bedrövelse.

BOK 6 - KAPITEL 121

Kristus talar: »Lydnaden är den dygd, varigenom det ofullkomliga fullkomnas och alla försummelse utplånas. Ty jag Gud, fullkomligare än allt annat och själva fullkomligheten, lydde min Fader ända till korset, på det att jag genom mitt exempel skulle visa, hur välbehagligt det är för Gud, när man förnekar sin egen vilja. Många giva emellertid icke akt på lydnadens dygd och hava icke klokt nit.

De följa sitt sinnes ingivelse, och så späka de under en kort tid sitt kött på oklokt sätt, så att de för en lång tid framåt äro onyttiga för sig själva. Därmed behaga de föga Gud och bliva en börda för andra. När sådana människor varsebliva sina brister och vilja förbättra sina förra gärningar, så gripas de strax av blygsel över att lämna det som de börjat, och i sin envishet våga de icke antaga en klokare vandel.

Till dessa människor hör den man, som du ser. Han gav icke akt på beprövade mäns

råd och icke på dessa ord av mig: 'Jag vill icke köttets död utan syndens'. Därför är det att frukta, att han ådrager sig större bedrövelse och sinnets försvagande. Men om han lyder de visa och avlägsnar de egensinniga ingivelserna från sin själ, så skall hans krona fördubblas, och den andliga fromheten skall förökas hos honom. Annars skall det gå med honom, som det står skrivet: 'Ovännen kom och sådde ogräs, och törnen växte upp och förkvävde den goda säden'.»

Kristus visar genom sitt föredöme, att Guds vänner böra avpassa sina åtbörder, så att icke deras böners arbete länder dem till mindre berömmelse.

BOK 6 - KAPITEL 122

Guds Son talar: »I min mandom avpassade jag mina böner, mitt arbete och min fasta så, att de, som sågo mig, ej skulle kunna taga anstöt och de, som voro frånvarande, ej skulle kunna stötas, utan alla, som ville, kunde efterlikna mina ord, gärningar och föredömen. Men denna fru, som du nu ser hava underliga kroppsliga åtbörder, hon är icke utan stor frestelse men icke heller utan samvetsagg. Därför är det rådligt, att hon avpassar sina åtbörder och gör det, som hon gör, mer i det fördolda än öppet. Annars skall hennes fåfänga arbete och hennes böner lända henne till mindre belöning.»

Den uppenbarelse, vilken fru Birgitta hade i Rom efter jubelåret och i vilken Jungfru Maria förutsäger henne, att hon skall gå till Jerusalem och Betlehem, när det så behagar Gud, samt lovar henne att då visa för henne, hur det gick till, när hon födde sin välsignade Son.

BOK 7 - KAPITEL 1

När den heliga Birgitta, Kristi brud, var i Rom och en gång var försjunken i bön, började hon tänka på jungfrufödelsen och på denna stora godhet av Gud, att han ville utvälja den renaste moder åt sig. Och hennes hjärta upptändes då av så stor kärlek till jungfrun, att hon sade inom sig: »O min fru, du himmelens drottning, så mycket gläder sig mitt hjärta åt att den högste Guden valt dig till moder och förlänat dig en så hög värdighet, att jag hellre skulle vilja evigt plågas i helvetet än att du skulle mista det allra minsta av en så hög ära eller av din himmelska värdighet».

Och så stod hon hänryckt, från sina sinnen och berusad av kärlekens sötma, upplyft i den inre betraktelsens extas. Jungfrun visade sig då för henne och sade: »Giv akt, min dotter! Jag är himmelens drottning. Emedan du älskar mig med en så omätlig kärlek, vill jag förkunna för dig, att du skall vallfärda till den heliga staden Jerusalem, när det så behagar min Son, och därifrån till Betlehem, varest jag på rätta platsen skall visa dig hur allt gick till, när jag födde samme min Son Jesus Kristus, ty så har det behagat honom.»

I Rom hade fru Birgitta, Kristi brud, denna uppenbarelse, som talar om det ärorika smärtans svärd, vilket genomträngde den heliga jungfru Marias själ och förutsades henne av den rättfärdige Simeon i templet.

BOK 7 - KAPITEL 2

När Kristi brud var i Rom, besökte hon en kyndelsmässodag kyrkan Santa Maria Maggiore. Hon blev då hänryckt i en andlig vision: hon såg, hur i himmelen allt likasom rustade sig till stor högtid, och hon såg likasom ett tempel av underbar skönhet, och där stod denne vördnadsvärde åldring, den rättfärdige Simeon, beredd att mottaga Jesusbarnet i sina armar med högsta åstundan och glädje. Och hon såg även den heliga jungfrun höviskt komma, bärande den späde gossen för att frambära honom i templet enligt Herrens lag.

En oräknelig mängd av änglar och olika Guds helgon och heliga jungfrur och fruar syntes gå före den heliga jungfrun, Guds moder, och omgiva henne i all glädje och

fromhet. Före henne gick ock en ängel med ett långt, brett och blodigt svärd, som symboliserade de bittra smärtor, vilka Maria led vid sin innerligt älskade Sons död. Ja, dessa smärtor förebådades i det svärd, om vilket den rättfärdige Simeon profeterade, att det skulle genomtränga hennes själ. Och medan hela det himmelska hovet jublade, sades det till bruden: »Se, med vilken stor heder och ära himladrottningen vid denna högtid lönas för det smärtornas svärd, som hon fick utstå vid sin älskade Sons lidande». Därefter försvann denna syn.

Den uppenbarelse, som den helige Franciscus gav Kristi brud fru Birgitta och vari han inbjöd henne att komma till hans kammare för att äta och dricka, i det han andligen förklarade för henne, att hans kammare var lydnaden, att hans föda var att omvända själar till Gud och att hans dryck var att se dem, som han omvänt, av alla krafter älska Gud och nitiskt ägna sig åt böner och andra dygdiga gärningar.

BOK 7 - KAPITEL 3

På den helige Franciscus' högtid uppenbarade sig den helige Franciscus för Kristi brud i sin kyrka i Trastevere i Rom och sade till henne: »Kom till min kammare för att äta och dricka med mig». När hon hört detta, begav hon sig genast åstad för att besöka honom i Assisi. Efter att ha vistats där fem dagar ämnade hon återvända till Rom och gick därför in i kyrkan för att anbefalla sig och sina följeslagare i Sankt Franciscus' beskydd.

Han uppenbarade sig då för henne och sade: »Var välkommen! Jag inbjöd dig till min kammare för att du skulle äta och dricka med mig. Dock må du veta, att detta hus icke är den kammare, varom jag talat med dig, utan min kammare är den sanna lydnad, som jag alltid iakttog, i det jag aldrig ville vara utan en ledare. Jag hade nämligen beständigt med mig en präst, vars alla befallningar jag ödmjukt lydde, och detta var min kammare.

Gör ock du sammaledes, ty detta behagar Gud. Min föda, varav jag ljuvligen vederkvicktes, var att jag gärna drog mina medmänniskor från det världsliga livets fåfänglighet till att tjäna Gud med hela deras hjärta; den glädje jag därvid kände smakade mig som den läckraste kost.

Men min dryck var den glädje, som jag kände, när jag såg några, som jag hade omvänt, älska Gud med alla krafter, ägna sig åt bön och betraktelse och lära andra att föra en god vandel och efterlikna den sanna fattigdomen. Se, dotter, denna dryck glädde

min själ så, att allting i världen förlorade sitt värde för mig. Träd därför in i denna min kammare och ät denna min föda och drick denna min dryck, på det att du må huggas hos Gud i evighet.»

Denna uppenbarelse hade fru Birgitta, Kristi brud, i staden Ortona i Neapels rike. Kristus talar här till henne och försäkrar henne, att relikerna av den helige aposteln Tomas' kropp vila i altaret därstädes och att han finner sin ljuva glädje i dessa och i andra helgons relik, vilka han anser som sin kostbara skatt på jorden, samt att han lovar en stor förtjänst och lön åt dem, som vörda dem med tillbörlig fromhet.

BOK 7 - KAPITEL 4

För en människa, som vakade i bön, föreföll det, som om hennes hjärta vore brinnande av Gudskärlek och helt uppfyllt av andlig glädje, så att själva kroppen liksom domnade och miste sina krafter. Hon hörde då en röst, som sade till henne: » Jag är allas Skapare och Återlösare. Vet, att en sådan glädje som du nu känner i din själ, är en skatt från mig. Det står ju skrivet, att Anden blåser vart han vill och du hör hans röst men du vet icke varifrån han kommer eller vart han far.

Denna skatt beskär jag mina vänner på mångfaldigt sätt och genom mångahanda gåvor. Dock vill jag nu tala med dig om en annan skatt, som ännu icke finns i himmelen utan hos eder på jorden. Den skatten är mina vänners relik och kroppar; ja vare sig mina helgons kroppar äro förmultnade eller friska, vare sig de äro förvandlade till aska och stoft eller icke, så äro de förvisso min skatt.

Men nu kan du fråga: Skriften säger ju: 'Där, varest din skatt är, där är ock ditt hjärta'; huru kan då mitt hjärta vara hos denna skatt, nämligen hos helgonrelikerna? Jag svarar dig: Mitt hjärtas högsta lust är att åt alla, som besöka mina helgons vilorum och vörda deras relik (de helgons, som äro förhärligade genom underverk och kanoniserade av påvarna), beskära evig lön, alltefter de besökandes vilja, tro och möda.

På så sätt är mitt hjärta hos min skatt. Följaktligen vill jag, att du skall veta och vara förvissad om, att på denna plats finns min allra utvaldaste skatt, nämligen min helige apostel Tomas' relik, vilka icke finnas på någon annan plats i sådan mängd och så oförstörda och ostyckade som i detta altare. Ty när den stad, där denne min apostels kropp först förvarades, blev förstörd, så flyttades med min tillåtelse denna skatt genom några av mina vänner till denna stad och lades i detta altare.

Men nu ligger den såsom fördold här, ty innan apostelns kropp kom hit, voro stormännen i detta rike beskaffade så som det står skrivet: 'De hava mun men tala icke, de hava ögon men se icke, de hava öron men höra icke, de hava händer men gripa icke, de hava fötter men gå icke'. Huru skulle då sådana, som äro så likgiltiga för mig, sin Gud, kunna bevisa tillbörlig heder åt en dylik klenod?

Den, som alltså älskar mig och mina vänner över allting, hellre vill dö än på minsta vis förolämpa mig och dessutom har vilja och makt att hedra mig och att befalla andra att göra det, han må, vem han än är, upphöja och hedra min skatt, nämligen relikerna av denne min apostel, som jag utvalde. Därför må det sägas och predikas som något alldeles säkert, att liksom kropparna av apostlarna Petrus och Paulus äro i Rom, så äro relikerna av min helige apostel Tomas i Ortona.»

Bruden svarade och sade: »O Herre, hava icke detta rikets stormän låtit bygga kyrkor och givit rikliga allmosor?» Herren sade till henne: »De hava gjort mycket och offrat mig stora ting av metall för att blidka mig. Dock voro mångas allmosor mig mindre täcka och välbehagliga, emedan givarna ingått sina äktenskap emot de heliga fädernas bestämmelser. Och ehuru de äktenskap, vilka påvarna tillstadde, voro giltiga och värda att hållas, var dock deras vilja förvänd och hade spjärnat emot Kyrkans föreskrifter. Därför skall detta dryftas och dömas vid min gudomliga dom.»

TILLÄGG

När fru Birgitta färdats till Ortona, hände det henne, att hon och hennes följe måste övernatta i det fria, i kyla och ösregn. I gryningen sade Kristus: »Av tre orsaker drabbas människan av bedrövelse: antingen för att hon må bliva ödmjukare (så prövades konung David), eller för att hennes fruktan och varsamhet måtte ökas (såsom när Sara, Abrahams hustru, bortfördes av konungen), eller till människans hugnad och heder. Så har det ock gått för eder. Jag gav nämligen dem, som mötte eder, den ingivelsen att säga eder, att I icke skullen gå längre den dagen, men I villen icke tro och därför haven I lidit detta. Gån därför nu in i staden, så skall min tjänare Tomas giva eder vad I åstunden.»

Vidare uppenbarade sig Kristus i Ortona och sade: » Jag sade dig tidigare, att min helige apostel Tomas var min skatt. Detta är förvisso sant. Ty denne Tomas är i sanning ett världens ljus, men människorna älska mörkret mer än ljuset.» Då visade sig även den helige Tomas och sade: »Nu vill jag giva dig den skatt, som du så länge åtrått». Och se, i samma stund trängde en liten flisa av ett av den helige Tomas' ben ut ur helgonets relikskrin, utan att någon rörde därvid. Fru Birgitta tog emot den med glädje och bevarade den vörndadsfullt.

Kristi brud, fru Birgitta, fick denna uppenbarelse i Neapel, efter det att herr Eleasar, son till grevinnan av Ariano, då för tiden en ung skolar av goda anlag, bedit henne, att hon skulle bedja till Gud för honom. När hon bad, uppenbarade sig Jungfru Maria för henne och meddelade henne denna uppenbarelse, vari hon undervisar honom om den livsföring han skall iakttaga och mycket vackert säger, att förnuftet bör vara själens dörrvaktare och beskyddare för att förjaga alla frestelser och bjuda dem tappert motstånd, så att de icke vinna tillträde till det inre av människans hus.

BOK 7 - KAPITEL 5

Den allsmåttige Guden, från vilken allt gott härrör, vare lov och ära, och särskilt för de ting han gjort med eder i ungdomsåren! Hans nåd må vi anropa, att den kärlek, som I haven till Gud, måtte ökas dag från dag ända till döden.

En rik och mäktig konung byggde ett hus, vari han satte sin älskade dotter. Han lämnade henne i en mans vård och sade till denne: »Min dotter har dödsfiender, och därför måste du skydda henne med all omsorg. Det är alltså fyra saker, som du måste iakttaga med samvetsgrant övertänkande och ständig plikttrohet. Det första är, att ingen undergräver husets grundval. Det andra är, att ingen tränger över murarnas krön. Det tredje är, att ingen genombryter husets väggar. Det fjärde är, att ingen ovän går in genom portarna.»

Herre, denna liknelse, som jag skriver till eder av gudlig kärlek (Gud, alla hjärtans utforskare vare härvidlag mitt vittne), bör förstås andligen. Med huset förstår jag din kropp, som himlakonungen danat av jord. Med konungadottern förstår jag din själ, skapad av den Högstes kraft och satt i din kropp. Med vårdaren förstår jag det mänskliga förnuftet, som enligt den evige konungens vilja skall vårda din själ. Med grundvalen förstår jag en god och orubbligt fast vilja, ty på en sådan böra alla goda gärningar byggas upp, och den är själens bästa försvar.

När din vilja därför är sådan, att du icke vill leva till något annat ändamål än att följa Guds vilja, och du med ord och gärning visar honom all den heder du kan samt med din kropp och dina ägodelar och alla dina krafter tjänar honom så länge du lever, på det att du må kunna återlämna din själ, bevarad från all köttets orenlighet, till hennes Skapare - o hur omsorgsfullt bör du icke då bevaka denna grundval, d. v. s. din vilja, genom en väktare, d. v. s. genom förnuftet, på det att ingen må kunna undergräva den med sina onda anslag, till själens skada.

Med dem, som försöka undergräva denna grundval, förstår jag dem, som tala till dig och säga: »Herre, var lekman och tag dig en skön, förnäm och rik hustru, så att du kan fröjda dig åt barn och arvingar och slipper plågas av köttets anfåktelser!» Andra säga måhända så: »Om du vill bli präst, så lär dig bokliga konster, på det att du må kallas magister, och skaffa dig av Kyrkans gods och inkomster så mycket du förmår, genom bön och gåvor; då skall du vinna världslig heder för ditt vetandes skull och äras av världsliga vänner och av många gunstlingar för din myckna rikedom skull». Se, om någon skulle råda dig till sådant, då må du genast låta väktaren, d. v. s. förståndet, svara honom, att du hellre vill utstå all kroppslig vedermöda än förlora kyskheten.

Svara även, att du vill förvärva vetande och boklig kunskap till Guds ära, den katolska trons försvar, goda människors styrkande och villfarandes rättelse samt för alla deras skull, som behöva ditt råd och din undervisning men att du icke av fåfång ära vill eftersträva något överflöd i detta livet utan endast din kropps uppehälle och underhållet av det husfolk du behöver. Säg också, att om Guds försyn dessutom skulle unna dig någon värdighet, så vill du vist inrikta alltsammans till dina medmänniskors nytta och till Guds ära. Och så lyckas förvisso väktaren, d. v. s. förnuftet, fördriva dem, som söka undergräva grundvalen, nämligen din goda vilja.

Förnuftet bör även träget och samvetsgrant giva akt på att ingen kommer över murarnas krön. Med detta krön förstår jag kärleken, som är den högsta av alla dygder. Och du kan vara övertygad om, att djävulen intet högre åstundar än att hoppa över denna mur. Oupphörligt anstränger han sig därför så mycket han kan för att låta din världskärlek och köttsliga kärlek överträffa din kärlek till Gud.

Så ofta världskärleken söker få herraväldet över Gudskärleken i ditt hjärta må du alltså genast, herre, sända emot honom väktaren, d. v. s. förnuftet, med Guds budord, i det förnuftet säger, att du hellre vill lida döden till kropp och själ än leva så, att du genom ord eller handling retar en så huldrik Gud till vrede, och att du icke på något sätt vill spara ditt eget liv, ditt gods, dina ägodelar eller dina fränders och vänners ynnest för att helt kunna vara Gud till behag, honom allena, och ära honom i allt, ja att du hellre vill underkasta dig alla slags lidanden än tillfoga någon medmänniska, det må nu vara en mäktigare eller ringare, skada, anstöt eller bedrövelse och att du i stället efter Herrens bud vill broderligt älska alla dina medmänniskor. Om du gör så, min herre, bevisar du dig älska Gud mer än dig själv och din nästa såsom dig själv. Och då kan väktaren, d. v. s. förnuftet, tryggt vila, ty ingen ovän till din själ förmår stiga över murarnas krön.

Med väggarna förstår jag fyra fröjder i det himmelska hovet, som människan med uppmärksamhet bör åstunda i sitt inre. Den första är att i sitt hjärta varmt åstunda att se Gud själv i hans eviga ära och de outtömliga rikedomar, vilka ej kunna tagas ifrån

någon, som en gång vunnit dem. Den andra är att ständigt vilja höra änglarnas ljuvt klingande röster, när de utan att förtröttas i all evighet lovprisa Gud. Den tredje är att med hela sitt hjärta och med brinnande längtan åtrå att få evigt prisa Gud, såsom änglarna få göra. Den fjärde är att åstunda att njuta evinnerlig hugnad i himmelen tillsammans med änglarna och helgonens själar.

Därvid är att märka, att liksom den människa, som befinner sig inne i ett hus, ser väggar omkring sig vart hon än vänder sig, så är det med var och en, som dag och natt med högsta åstundan längtar efter dessa fyra ting (nämligen att se Gud i hans härlighet, att höra änglarna lova Gud, att prisa Gud tillsammans med dem och att njuta deras hugsvalelse): sannerligen, vart han än vänder sig, och vilken gärning han än griper sig an med, så bevaras han städse oskadd mellan starka väggar, så att han kan sägas leva bland änglarna redan i detta livet och hava umgängelse med Gud.

O min herre, hur mycket åstundar icke din ovän att gräva genom dessa väggar, borttaga längtan efter denna himmelska lust ur ditt hjärta och inrikta ditt begär på andra fröjder, som äro dennas motsats och som svårt kunna skada din själ. Fördenskull må väktaren, d. v. s. förnuftet, hålla noggrann vakt vid de två vägar, på vilka ovännen brukar komma. Den första vägen är hörseln, den andra synen. Genom hörseln kommer han, när han ingiver hjärtat behag i världsliga sånger, olika välljudande instrument samt onyttiga historier och lovkväden över den egna människan, varigenom människan desto längre avlägsnar sig från den ödmjuke Kristus, ju mera hon yves över sig själv i sitt övermod.

Därför skall väktaren, d. v. s. förnuftet, stå emot en sådan lust och säga: »Liksom djävulen hatar all ödmjukhet, som den Helige Ande ingiver människornas hjärtan, så vill jag med Guds hjälp hata all ståt och världslig högfärd, som den onde anden med sin förgiftade brand ingjuter i hjärtana; ja den skall varda mig lika förhatlig som stanken från ruttnande lik, varav de, som få den i näsan, genast kvävas. Genom synen brukar ovännen komma liksom på en annan väg för att gräva sig igenom nämnda väggar, och han för då med sig åtskilliga föremål, nämligen alla slags metaller, smidda till olika ting och former, dyrbara stenar, präktiga kläder, ståtliga palats, fästen, jordegendomar, fiskevatten, skogar, vingårdar, stora penningvinster och annat sådant.

Ty om allt detta varmt åstundas, då skall det visa sig nedbryta nämnda väggar, d. v. s. glädjen åt det himmelska. Väktaren, d. v. s. förnuftet, bör därför hastigt, innan detta förmår upptända hjärtat till begär, skynda till motstånd och säga: 'Om jag får något sådant i min ägo, vill jag lägga det i en kista, där varken tjuvar eller mott och mal komma åt det, och, så sant Guds nåd hjälpe mig, jag vill icke förtörna min Gud genom att åtrå främmande egendom och icke genom lystnad efter andras tillhörigheter på något sätt skilja mig från deras sällskap, som tjäna Kristus.'

Med portarna i detta hus förstår jag allt det för kroppen nödvändiga och det som kroppen icke kan undvara, nämligen att äta, dricka, sova och vaka, stundom vara bedrövad och stundom glad. Väktaren, d. v. s. förnuftet, bör sålunda med samvetsgrannhet bevaka dessa portar, d. v. s. kroppens nödtorft, och gudfruktigt, vist och träget göra motstånd mot fienderna, så att de ej få insteg i själen. Därför bör man vara försiktig i mat och dryck, så att icke ovännen vinner insteg genom överdådighet, ty då blir kroppen trög i Guds tjänst. Å andra sidan måste man akta sig, att icke ovännen vinner insteg genom alltför stor avhållsamhet, ty då får kroppen icke krafter till det som skall göras. Väktaren, d. v. s. förnuftet, må även se till, att icke ett överflöd av rätter användes för världslig äras och människogunsts skull, vare sig du är ensam med ditt husfolk eller har gäster.

Gör i stället av gudlig kärlek väl emot var och en, dock utan att använda många och kräsliga rätter. Vidare må väktaren, d. v. s. förnuftet, vaksamt och uppmärksamt iakttaga, att liksom mat och dryck njutes med måttlighet, så må ock sömnen gudfruktigt avpassas så, att kroppen blir beredvillig och bättre utrustad till att på alla sätt befordra Guds ära, varjämte alla vaktimmar nyttigt användas till gudstjänst och ärbart arbete, utan någon känning av sömnens tyngd.

Men när någon förtret eller sorg tillstöter, må väktaren, d. v. s. förnuftet, snabbt skynda till med sin följeslagare gudsfuktan, så att icke din vrede eller otålighet blir skulden till att du går miste om Guds nåd och svårt uppretar Gud emot dig. Och när ditt hjärta fylles av någon tillfredsställelse eller glädje, må väktaren, d. v. s. förnuftet, fast inpräglad gudsfuktan i ditt hjärta, varigenom tillfredsställelsen eller glädjen, med hjälp av Jesu Kristi nåd, blir dämpad på det sätt som är mest nyttigt för dig.

TILLÄGG

När fru Birgitta var i Neapel, uppenbarades för henne den blivande kardinalen Eleasars hemligaste tankar och några märkliga framtida ting, som gällde honom. När han hörde det, blev han förundrad och bättrade sitt liv.

När fru Birgitta vistats i Rom många år och återvänt från vallfärderna i Neapels rike, var hon på den helige påven och martyren Urbanus' dag i maj månad år 1371 försjunken i bön. Kristus uppenbarade sig då för henne och sade, att hon skulle bereda sig att vallfärda till Jerusalem och besöka den heliga graven.

BOK 7 - KAPITEL 6

Medan Kristi brud uppehöll sig i Rom, var hon en dag försjunken i bön, och hennes själ var hänryckt. Kristus uppenbarade sig då för henne och sade: »Bereden eder nu att vallfärda till Jerusalem för att besöka min grav och andra heliga platser som finnas där. I skolen lämna Rom, när jag säger det.»

Innan fru Birgitta lämnade Rom för att fara över havet, hände det att en from broder frågade henne till råds angående några tvivelsmål, som han hyste i sitt samvete. När hon bad, uppenbarade sig Jungfru Maria för henne, gav henne fullständigt svar angående dessa tvivel och sade dessutom, att hur syndiga påven och prästerna än månne vara, så har dock (så länge de icke äro kättare) den förre Kyrkans nycklar och sann makt att binda och att lösa, och de senare framkalla och handhava verkligen Kristi lekamens välsignade sakrament på altaret, låt vara att de för sina synders skull äro ovärdiga den himmelska äran.

BOK 7 - KAPITEL 7

Ära och tack ske den allsmäktige Guden och hans högst värdiga moder, den saliga Jungfru Maria! Det föreföll mig, ovärdiga och syndiga människa, som om Guds moder, medan jag bad, talade dessa ord till mig:

»Säg till denne broder, min vän, som genom dig sände mig sin bön, att det är sann tro och fullkomlig sanning, att om någon person genom djävulens ingivelse begått alla synder emot Gud men sedan med sann ånger och vilja att bättra sig gjorde bot och med ödmjukhet och brinnande kärlek både om Guds barmhärtighet, så är det intet tvivel om att denne milde och barmhärtige Gud vore lika beredd att återupptaga denna människa i sin nåd med stor glädje och fröjd som en kärleksfull fader, vilken såge sin ende, högt älskade son återvända till honom, nu befriad från den värsta skam och den nesligaste död.

Ja, ännu villigare än någon jordisk fader förlåter denne milde Gud sina tjänare alla synder, om de flitigt ångra sig, ödmjukt bedja om misskund, räddas att någonsin mera begå dessa synder och av sitt hjärtas hela begär åtrå Guds vänskap över allting. Säg alltså till denne broder å mina vägnar, att för hans goda viljas och min böns skull har Gud i sin godhet nu förlåtit honom alla de synder, som han begått under hela sitt liv.

Säg honom även, att för min böns skull kommer den kärlek, som han har till Gud, städse att förökas ända till hans död och ingalunda minskas. Säg honom vidare, att det

behagar Gud, min Son, att han stannar i Rom, predikar, giver goda råd åt dem som bedja därom, hör bikt och ålägger hälsosamma botgöringar, såframt icke hans förman en gång sänder honom utanför staden på grund av någon giltig, nödvändig angelägenhet.

Denne broder må även kärleksfullt tillrättavisa sina bröder för deras överträdelser, med goda ord, hälsosam tuktan och tillbörliga rättelser, varhelst det står i hans förmåga, på det att de må lära sig att iakttaga regeln och ödmjukt bättra sig. Vidare vill jag meddela honom, att hans mässor, skriftläsning och böner äro Gud välbehagliga. Och säg honom, att liksom han tar sig till vara för all omåttlighet i mat, dryck och sömn, så må han även noga akta sig för alltför mycken avhållsamhet, så att han icke tröttnas och slappnar i sitt gudliga arbete och Guds tjänst.

Han må hava icke överflödiga men nödvändiga kläder, enligt den helige Franciscus' regel, så att icke högmod eller världslig begärelse må följa därav, ty ju mindre dyrbara kläderna ha varit, desto rikligare skall hans lön bliva. Han må även ödmjukt lyda sin förman i allt som icke är Gud emot och som denne broder är i stånd att göra.

Säg honom även å mina vägnar, att de kättare, som säga att påven icke är den rätte påven och att det icke är min Sons Jesu Kristi sanna lekamen, som prästerna framkalla på altaret, dem må han svara så: 'I vänden nacken åt Gud, och därför sen I honom ej. Vänd i stället ansiktet åt honom, ty då kunnen I se honom. Det är nämligen sann och katolsk tro, att om den påve, som är utan katteri, eljest är befläckt av än så många synder, så kunna dessa synder eller hans andra onda gärningar dock icke göra honom så dålig, att han icke behåller full myndighet och fullständig makt att binda och lösa själarna.

Denna myndighet äger han genom den helige Petrus och har förvärvat den av Gud. Ty före påven Johannes ha många påvar funnits, vilka nu äro i helvetet; icke desto mindre äro de rättfärdiga och förståndiga domar som de fällt i världen stadfästa och godkända hos Gud.

Av samma grund säger jag även, att alla de präster, som ej äro kätterska (de må för övrigt vara fulla av många andra synder), äro sanna präster och framkalla i sanning min Son Kristi lekamen, beröra verkligen med sina händer Gud på altaret och förvalta giltigt de andra sakramenten, låt vara att de på grund av sina synder och onda gärningar äro ovärdiga den himmelska äran hos Gud.»

Sedan denne broder fått ovanstående uppenbarelse genom fru Birgitta, bad han henne,

att hon skulle bedja till Gud för att få upplysning angående Kristi egendom samt påvens och de celebrerande prästernas auktoritet. När hon bad i denna angelägenhet, uppenbarade sig Jungfru Maria för henne och gav henne följande svar.

BOK 7 - KAPITEL 8

Säg till denne broder, min vän, att det icke är dig tillåtet att veta, huruvida påven Johannes XXII:s själ är i helvetet eller i himmelen. Det är dig icke heller tillåtet att veta någonting om de synder, som samme påve förde med sig, när han efter sin död kom inför Guds domstol. Men säg honom, att de uttalanden, som påven Johannes gjort angående Kristi egendom, icke innehålla något fel i sin katolska tro eller något kätteri. Jag, som har fött den samme sanne Guden, bär vittnesbörd, att denne min Son Jesus Kristus hade en egendom, och den ägde han ensam. Det var hans livklädnad, som jag gjort med mina egna händer. Och detta bevittnar profeten, i det han å min Sons vägnar säger: 'De hava kastat lott om min klädnad'.

Märk, att han icke säger 'vår klädnad' utan 'min klädnad'. Vet även, att så ofta jag klädde honom i denna livklädnad för hans heliga lekamens nyttas skull, fylldes mina ögon genast av tårar, och hela mitt hjärta pinades av sorg och bedrövelse, ja plågades av oändlig bitterhet, ty jag visste ju redan, hur denna klädnad en gång skulle tagas ifrån min Son, nämligen i hans lidandes stund, då han naken och skuldlös korsfästes av judarna.

Och denna livklädnad var det plagg, om vilket hans bödlar kastade tärning. Ingen hade denna livklädnad medan han levde utom han allena. Vet även, att alla de, vilka säga att påven icke är rätt påve och att prästerna icke äro rätta präster eller giltigt vigda och att det, som under mässfirandet inviges av prästerna, icke är min välsignade Sons sanna lekamen, ja alla de, vilka komma med sådana villoläror, äro uppfyllda av djävulens anda.

Dessa kättare hava begått några så onda gärningar och så fruktansvärda synder emot Gud, att de på grund av sin svåra skuld blivit uppfyllda med djävulsk orättfärdighet och för sitt kätteris skull uteslutna och förvisade från hela kristenhetens hjord genom det gudomliga majestätets rättvisa dom, liksom Judas blev utesluten och skild från apostlarnas heliga antal på grund av den svåra skuld han ådrog sig genom att förråda Kristus, min Son. Vet dock, att de alla skola röna barmhärtighet av Gud, om de vilja bättra sig.»

Kristus talar till fru Birgitta under bönen, befäller henne att nu gå till Jerusalem samt lovar henne kroppslig styrka och det till livsuppehållet nödvändiga.

BOK 7 - KAPITEL 9

Guds Son talar till den heliga bruden och säger: »Faren nu från Rom till Jerusalem! Varför skyller du på din ålderdom? Jag är naturens skapare; jag kan försvaga och förstärka naturen såsom mig behagar. Jag skall vara med eder, jag skall styra eder väg, jag skall leda eder från och tillbaka till Rom och förse eder med allt det nödvändiga, ja rikligare än I någonsin förut haft det.»

Jungfru Maria talar till fru Birgitta, Kristi brud, och säger, att det på intet vis är Guds vilja att präster skola hava hustrur och besmittas av köttslig lusta, samt förbjuder, att någon påve tillåter prästäktenskap i Guds kyrka.

BOK 7 - KAPITEL 10

Gläds evinnerligen, du Guds välsignade lekamen, i din evärdliga ära, eviga seger och alltid förblivande allmakt, en med din Fader och den Helige Ande, och även med din välsignade, allra värdigaste moder och med hela det ärorika, himmelska hovet. O evige Gud, dig vare jämväl lov och oändlig tacksägelse, emedan du värdigats bliva människa och åt oss här i världen velat inviga din vördnadsvärda lekamen av materiellt bröd och kärleksfullt beskärt oss den till föda för våra själars frälsning!

Det hände en människa, som var försjunken i bön, att hon hörde en röst, som sade till henne: »O du, som har fått den nåden att andligen höra och se, hör nu vad jag vill uppenbara dig angående den ärkebiskopen, som sade, att om han vore påve, så skulle han tillåta alla klerker och präster att köttsligen ingå äktenskap. Han tänkte och trodde, att detta vore välbehagligare för Gud än att de leva lösaktigt som de nu leva. Han trodde, att genom ett sådant äktenskap skulle svårare köttsliga synder undvikas, och ehuru han icke riktigt förstod Guds vilja härvidlag, var dock denne ärkebiskop en Guds vän.

Men nu vill jag säga dig Guds vilja i denna angelägenhet, ty jag har ju fött Gud själv. Du må kungöra detta för min biskop och säga honom så: Omskärelsen blev given åt Abraham långt innan lagen gavs åt Moses, och på Abrahams tid styrdes människorna var och en efter sitt förstånd och efter sin egen viljas gottfinnande, och dock voro många av dem Guds vänner. Men sedan lagen givits åt Moses, behagade det Gud mera, att människorna skulle leva under lagen och enligt lagen än att de skulle följa sitt eget mänskliga förstånd och gottfinnande. På liknande sätt var det med min Sons välsignade lekamen.

Ty sedan han instiftat detta eukaristiens nya sakrament i världen och uppstigit till himmelen, iaktogs ännu den gamla lagen, så att de kristna prästerna levde i köttsligt äktenskap. Icke desto mindre voro många av dem Guds vänner, ty de trodde i enfald och renhet, att det behagade Gud att kristna präster hade hustrur och levde i äktenskap, liksom det fordom behagat honom att de judiska prästerna levde så, och sålunda levde de kristna prästerna i lång tid på detta sätt. Men detta gamla bruk var mycket avskyvärt och förhatligt för hela det himmelska hovet och för mig, som fött hans kropp; vi kunde icke lida, att detta bruk iaktogs av de kristna prästerna, som med sina händer berörde detta min Sons allraheligaste lekamens nya och obefläckade sakrament.

Ty judarna i det gamla förbundets åldriga lag hade blott en skugga eller en förebild till detta sakrament; de kristna hava däremot själva sanningen, nämligen Kristus, sann Gud och människa, i detta välsignade och vigda bröd. Efter det de kristna prästerna levat så en tid, sände Gud genom sin Helige Ande en ingivelse i den påvens hjärta, som då styrde Kyrkan, att stifta en annan, honom välbehagligare lag angående detta: han ingav nämligen påvens hjärta den tanken, att han för hela Kyrkan skulle bestämma, att de kristna prästerna, som hade ett så heligt och högst värdigt ämbete, nämligen att förvalta detta dyrbara sakrament, på intet vis finge befläcka sig med det köttsliga äktenskapets lusta. Och fördenskull är det genom Guds på förhand fattade anordning och genom hans dom rättvist bestämt, att de präster, som icke leva i kyskhet och köttets återhållsamhet, äro förbannade och bannlysta inför Gud och värda att mista sitt prästämbete.

Dock skola de, om de sannfärdigt bättra sig med ärlig föresats att icke mera synda, erhålla barmhärtighet av Gud. Detta må du ock veta, att om någon påve skulle giva prästerna tillåtelse att ingå köttsligt äktenskap, så skulle han av Gud på andligt vis drabbas av samma dom som den man, vilken syndat så svårt, att hans ögon enligt laglig rättvisa skulle utrivs, hans tunga avskäras jämte läpparna och hans näsa avskäras jämte öronen, hans händer och fötter avhuggas, allt blodet i hans kropp utgutas och alldeles kallna och den blodlösa kroppen kastas ut för att ätas av hundar och andra vilda djur.

Så skall det på andligt vis gå med den påve, som emot Guds nämnda anordning och vilja ger prästerna tillstånd att ingå äktenskap. Ja denne påve skulle av Gud helt berövas andlig syn och hörsel och andliga ord och gärningar; hela hans andliga visdom skulle alldeles kallna, och efter döden skulle hans själ kastas i helvetet för att evigt plågas och utan ände tjäna som mat åt djävlarne. T.o.m. om den helige påven Gregorius infört en sådan bestämmelse, skulle han ha drabbats av denna dom och aldrig fått nåd av Gud, förrän han före sin död ödmjukt återkallat bestämmelsen.»

Här meddelas början av en uppenbarelse, som fru Birgitta hade i Neapel angående denna stads drottning, men icke fortsättningen, ty denna rör hemligheter om denna drottningens liv och person.

BOK 7 - KAPITEL 11

Jag är Gud och allas Skapare. Jag gav änglar och människor fri vilja, för att de, som ville göra min vilja, skulle förbliva hos mig för evigt men de mot mig gensträviga skiljas från mig. Några av änglarna blevo demoner, emedan de icke ville älska och lyda mig. När människan sedan blivit skapad och djävulen såg min kärlek till henne, blev han icke blott min ovän utan väckte jämväl strid med mig, i det han eggade Adam att bryta mot mina bud.

Djävulen fick då makt över denne genom min tillåtelse och enligt min rättvisa, och alltsedan den tiden tvista och strida djävulen och jag, ty jag vill, att människan skall leva efter min vilja, medan djävulen vill, att människan skall följa sina egna begär. Men i det ögonblicket, då jag öppnade himmelen med mitt hjärteblod, berövades djävulen den rätt han syntes hava, och de själar, som voro värda detta, blevo frälsta och befriade.

Då stiftades även den lagen, att det beror av människans fria vilja att följa mig, sin Gud, för att vinna den eviga kronan. Men om hon följer djävulens begär, då skall hon få det eviga straffet. Så kämpa jag och djävulen, i det vi åstunda själarna såsom brudgummar sina brudar, men jag åstundar själarna för att giva dem den eviga glädjen och äran, djävulen för att bereda dem evig fasa och sorg. Hör nu vad drottningen har gjort mig, jag som lät henne upphöjas i riket ...»1)

TILLÄGG

Kristus talar: »Skriv till henne, att hon avlägger uppriktig bikt över allt vad hon gjort från sin ungdom och fattar den fasta föresatsen att bättra sig, enligt sin biktfaders råd. För det andra att hon noga betänker hur hon levat i sitt äktenskap och fört sin styrelse, ty över allt skall hon avlägga räkenskap inför mig. För det tredje att hon är villig att betala sina skulder och återgiva det som hon vet vara illa förvärvat, ty själen är stadd i fara så länge sådant behålles, och det tjänar ingenting till att giva rikliga skänker om man icke betalar vad man är skyldig.

För det fjärde att hon icke betungar folket med sina nypåhittade pålagor utan i stället lättar de gamla vanliga pålagorna, ty Gud hör de eländas suckan och rop. För det femte att hon har rättvisa rådgivare utan vinningslystnad och anförtror sina domar åt

sådana, som älska sanningen, som icke ställa sig in hos någöndera parten och som icke söka berika sig utan som veta att nöja sig med det nödvändiga.

För det sjätte att hon vissa tider varje dag tänker på Guds sår och lidande, ty därigenom förnyas Gudskärleken i hjärtat. För det sjunde att hon vissa tider samlar fattiga, tvättar deras fötter och vederkvicker dem, och att hon med uppriktig kärlek älskar alla sina undersåtar, bringar de tvistande till endräkt och tröstar de orättvist kränkta. För det åttonde att hon förlänar sina gåvor klokt och efter sina tillgångar, så att hon icke betungar somliga och gör andra rika utan visligen underlättar någras ställning och betungar inga. För det nionde att hon icke fäster större vikt vid brottslingarnas penningar än vid rättvisan utan överväger brottens beskaffenhet och visar mest medlidande där hon ser ödmjukheten vara störst, med åsidosättande av all vinningslystnad.

För det tionde att hon under sin livstid träffar alla anstalter för att riket skall få en lugn och tryggad ställning efter hennes död, ty jag förutsäger henne, att hon hädanefter icke skall få avkomma av sitt moderliv. För det elfte att hon är nöjd med de färger och den ansiktsfärging, varmed Gud prytt henne, ty främmande färg misshagar högeligen Gud. För det tolfte må hon bliva ödmjukare och gripas av uppriktig ånger över sina synder, ty inför mig är hon många själars rånerska, förslöserska av mina gods och mina vänners plågoris. För det trettonde må hon beständigt känna fruktan i sitt hjärta, ty i all sin tid har hon snarare fört en slinkas liv än en drottning.

För det fjortonde må hon hålla världsliga sedvänjor borta från sig och avskeda smickrerskorna, och den återstående korta tiden må hon använda till min ära, ty hittills har hon betraktat mig som den människa gör, vilken icke tänker tillbaka på sina synder.²⁾ Hon må alltså hysa fruktan och leva så, att hon slipper känna min dom. Ty om hon icke lyssnar till mig, skall jag döma henne, icke som en drottning utan som en otacksam avfälling, och jag skall gissla henne från hjässan till fotabjället, så att hon blir till skam och nesa för mig och mina änglar och helgon.»

YTTERLIGARE EN UPPENBARELSE

Kristus talar: »Skriv med få och lätta ord, såsom den Helige Ande skall ingiva dig det, och sänd det hela till drottningen genom min biskop!

Likaledes om en drottning.

En kvinna syntes stå i en särk, överstänkt med säd och smuts. Och en röst hördes: »Detta är en aphona, som luktar på de stinkande bakdelarna, har gift i hjärtat, vållar sig själv skada och blint rusar i snarorna». Hon syntes vidare hava en krona av spön, bestänkta

med människoträck och gatsmuts, och sitta naken på en sluttande bjälke. Och genast syntes en underskön jungfru, som sade: »Denna fräcka och oförsynta kvinna anses av människorna vara världens härskarinna, men inför Gud är hon föraktlig, såsom du ser». Och jungfrun tillade: »O kvinna, betänk din ingång och giv akt på slutet och öppna ditt hjärtas ögon och se, ty dina rådgivare hata din själ!»

Likaledes om en drottning.

En kvinna syntes sitta på en gyllene tron, och två negrer stodo framför henne, den ene till höger och den andre till vänster. Den högra ropade och sade: »Du lejonkvinna, jag bjuder dig blod. Tag emot och kasta ut, ty det är en egenhet hos lejoninnan att törsta efter blod.» Den vänstra sade: »O kvinna, jag bjuder dig här eld i en kruka. Tag emot, ty du är av eldens natur, och gjut ut det i vattnet, så att ditt minne må vara i vattnet likaväl som på jorden.»

Därefter visade sig en jungfru av underbar skönhet, och vid hennes anblick flydde negrerna. Hon sade: »Denna kvinna är i ett farligt läge. Om hon får sin vilja fram, kommer det att bli många till bedrövelse. Om hon själv får lida bedrövelse, kommer det att gagna henne för det eviga livet. Själv vill hon dock icke avstå från sin vilja eller lida som Gud vill det, och därför skall hon, om hon överlämnas åt sin egen vilja, varken bli till hugnad för sig själv eller andra.»

Vidare visade sig Guds Son och sade: »Denna kvinna har gjort något, som var mig välbehagligt. Därför vill jag, för mina vänners böners skull, meddela henne, att hon undflyr människors smädelse och sin egen själs fördärv, om hon lyder; om hon icke lyder, skall hon icke undslippa rättvisan, eftersom hon icke velat höra Faderns röst.»

Om herr Gomez.

Guds moder talar: »Råd honom att göra rättvisa varhelst han kan. Om han vet med sig, att han har orätt förvärvade gods, må han ofördröjligen återställa dem. Han må även akta sig att betunga sina underlydande med osedvanliga pålagor utan vara nöjd med vad han har, ty det kommer att räcka till för honom, om han hushållar måttfullt och klokt med det. Andra kvinnor än sin hustru må han sky som gift, och han må icke sända ut en krigshär mot någon eller själv delta i ett sådant härtåg, såframt han icke är säker på att han har rättvisan på sin sida och att kriget är rättfärdigt. Han må även lägga sig vinn om att oftare bikta och taga Kristi lekamen samt vissa tider på dagen tänka på Kristi lidande och sår.»

Om Antonio av Carleto. Kristus talar: »Säg till drottningen, att hon tillåter denne bliva kvar i sitt stånd. Om han stiger upp till högre värdigheter, blir det till förfång för hans själ, och varken han själv eller hans vänner skola få glädje därav.» Så gick det också.

- 1) Fortsättningen är alltså censurerad i diskretionssyfte.
- 2) Den latinska texten synes vara korrumpierad. Där står: »usque nunc habuit me sicut hominem non recogitantem peccata sua», d. v. s. »hon har hittills behandlat mig som man behandlar den människa, vilken icke tänker tillbaka på sina synder», vilket ju är absurt.

Denna gudomliga uppenbarelse meddelades fru Birgitta i Neapel på begäran av herr Bernhard, ärkebiskop av Neapel. Denne hade bedit henne, att hon skulle bedja till Gud angående vissa samvetskrupler som han hade. När hon förrättade bön, uppenbarade sig alltså Kristus för henne, svarade på allt det som ärkebiskopen var tveksam om och gav honom anvisningar som han borde följa vid skötseln av sitt hus och styrandet av folket i sitt stift.

BOK 7 - KAPITEL 12

Kristus talar till bruden och säger: »Säg honom, att om han vill kallas biskop enligt den gudomliga domens rättvisa, så får han icke efterlikna sederna och vanorna hos många av dem, vilka nu äro Kyrkans styresmän. Jag tog mänsklig gestalt av en jungfru, för att jag med ord och gärningar skulle uppfylla den lag, som från evighet var bestämd av gudomen; jag öppnade himmelens port med mitt hjärteblod och upplyste vägen genom ord och gärningar, så att alla skulle nyttja mitt exempel för att förtjäna det eviga livet.

Men ack, de ord som jag sade och de gärningar som jag gjorde i världen, de äro nu nästan helt glömda och förgättna, och ingen har bidragit därtill så mycket som kyrkornas föreståndare, vilka äro fulla av högmod, vinningslystnad och den kroppsliga lustans rutenhet, vilket allt strider mot mina bud och mot den heliga Kyrkans hedervärda stadgar, vilka mina vänner i sin stora fromhet instiftat efter min himmelsfärd, då jag fullbordat min vilja i världen.

Dessa onda kyrkofurstar, uppfyllda av den onde andens elakhet, ha nämligen givit människorna exempel, som äro mycket skadliga för själarna, och därför tillkommer det mig att utkräva full rättvisa av dem, fälla dom över dem, utplåna dem ur livets bok i himmelen och sätta dem hos min ovän Lucifer i helvetet, på det att de evigt månne pinas i helvetets rum. Dock må du veta, att om de vilja bättra sig före döden, älska mig av hela sitt hjärta och avhålla sig från synder, så skall jag vara redo att bevisa dem barmhärtighet. Säg honom alltså såsom å dina vägnar dessa ord, som här följa:

Min herre, det händer ibland, att det från en svart ugn slår ut en vacker låga, nyttig och högst nödvändig, när det gäller att förfärdiga sköna arbeten. Dock bör man icke fördenskull berömma ugnen för dess svarta färg, utan lov, ära och tacksägelse bör man ägna honom, som är mästare och konstnär till dessa verk. På samma sätt är det med mig ovärdiga, om I finnen något nyttigt i mina råd, ty då bören I ständigt ägna oändlig tacksägelse och välvillig tjänst icke åt mig utan åt Gud själv, som gjort och gör allt och som har fullkomlig vilja att göra gott. Min herre, jag börjar först tala om det, som berör många själars frälsning.

Jag råder er alltså, att I, om I viljen hava Guds vänskap, varken själv eller genom någon annan biskop viljen befodra några till de heliga vigningarna, såframt de icke förut blivit noggrant prövade genom goda klerker och befunnits vara så lämpliga beträffande sin vandel och sina seder, att de, enligt visa och sanningskära mäns vittnesbörd, kunna sägas vara värdiga ett sådant ämbete. Given också noga akt på att alla lydbiskopar under er ärkestol göra sammaledes, ty ingen kan föreställa sig, hur stor Guds vrede är mot sådana biskopar, som icke fråga efter att veta och noggrant undersöka, hurudana de äro, som de befodra till så höga vigningar i sina biskopsdömen. Vare sig de göra detta på grund av andra människors bön eller sin egen försumlighet, lättja eller fruktan, skola de avlägga den strängaste räkenskap inför Guds domstol över detta.

Jag råder er även att undersöka, vilka präster i edert stift som hava själavård, och åtminstone en gång om året samla dem i eder närhet för att med dem dryfta både det som rör deras egna och deras församlingsbors själars frälsning. Och om till äventyrs alla icke kunna samlas på en och samma dag, så må vissa tider fastställas, inom vilka de varje år var för sig komma till eder, så att ingen av dem kan ursäkta sig med att han icke på hela året haft tid att komma och rådgöra med eder. I bören då framhålla för dem, vilket liv de, som hava ett så värdigt ämbete, måste föra. Vetan även, att de präster, som hava frillor och ändå celebrera mässan, de äro lika välbehagliga för Gud som Sodoms invånare voro, vilka av Gud nedsänktes i helvetet.

Och ehuru mässan i och för sig alltid är densamma och har lika stor verkningskraft, så är dock den fridskyss, som sådana liderliga präster giva i mässan, lika angenäm för Gud som den kyss varmed Judas förrådde allas Frälsare. Försöken alltså ständigt att så mycket som möjligt - med ord och gärningar och genom att locka, klandra eller hota - samverka till att de bemöda sig att föra ett kyskt liv, särskilt eftersom de skola handhava det allraheligaste sakramentet och med sina händer meddela det åt andra kristtrogn.

Vidare skolen I hälsosamt förmana alla högre prästmän, d. v. s. prelater och kaniker, och även lägre prästmän, som äro underkastade eder jurisdiktion och uppbära kyrkliga

inkomster, att de bättra sig helt och hållet. Och ingen må tro, att om han blott avhåller sig från sodomi, så är det tillåtet för honom att bedriva något slags skörlevnad. Det må alltså icke av denna anledning tillåtas dem att beblanda sig med kvinnor, ty varje kristen, som har förståndets bruk och icke bryr sig om det eviga livet medan han lever på jorden, skall efter döden utan tvivel utstå de värsta helveteskval i evighet.

Jag råder er även, att edert tjänstefolk ej må vara alltför talrikt, så att det vittnar om högfärd, utan väl avpassat efter edert ämbetes nödvändighet och eder ställnings fordringar. De klerker, som kallas edra följeslagare, bören I, varhelst I ären, snarast hava hos eder för edert goda vittnesbörds skull än av fåfång ära och skryt; de må f. ö. hellre vara få än många.

Men sådana klerker, som I underhållen endast för att de skola sjunga tidegård, bedriva studier, undervisa andra eller utföra skrivarbete, mån I hava så många som Eder lyster; I bören dock hava så noggrann uppsikt som möjligt över deras tillbörliga tuktan och förmaning och deras själars välfärd. Given också akt på edra övriga tjänare, att var och en av dem har sin syssla, och om några skulle vara överflödiga, mån I icke heller behålla dem av fåfänga, så att edert hjärta blir högmodigt, därför att I haven flera tjänare än edra ämbetsbröder.

De verkligt nödvändiga tjänare, som I haven hos eder, mån I beständigt hålla ögonen på; I bören noggrant rannsaka deras levnad såsom en god husfader, rätta deras gärningar, vandel och seder, faderligt omhulda dem med goda lärdomar och förmana dem, så att de lära sig att fly synderna och lasterna och försöka älska Gud över allting. Det är nämligen mera välbehagligt för Gud och nyttigt för er själv, att I icke alls haven någon tjänare hos eder, vilken icke vill taga lärdom av kloka råd eller göra ödmjuk bättring för sina förseelser.

Beträffande edra kläder råder jag, att I i eder ägo aldrig haven mer än tre omgångar samtidigt; det som är därutöver mån I genast skänka Gud. Av sängkläder, handdukar och borddukar mån I blott behålla så mycket som är nödvändigt och nyttigt för eder; given det övriga åt Gud! Av silvertallrikar och silverstop mån I för eder räkning behålla så mycket som behövs för eder egen person och för de gäster som äta vid edert bord; det överflödiga mån I med glatt sinne skänka Gud, ty edra tjänare och de gäster, som sitta vid andra bord än edert eget, kunna utan att blygas äta och dricka ur tenn-, ler-, trä- eller glaskärl. Ty den sedvänja, som nu är rådande i biskopars och herrars hus, nämligen att hava en myckenhet guld- och silversaker, den är högeligen avskyvärd inför Gud, som för vår skull underkastade sig all fattigdom, och mycket fördärvlig för själarna. Akten eder vidare för alltför många och fina maträtter.

Haven icke heller alltför stora och dyrbara hästar utan sådana, som äro måttliga till storlek och pris. Ty de stora hästarna behövas av dem, som utsätta sig för krigsfaror för att försvara rättvisan och skydda livet, icke av högmod. Jag säger eder, att så ofta prelater av högmod, fåfänga och ärelystnad bestiga stora hästar, bestiger djävulen deras hjärtan. Ty jag vet en person, som, när prelater och kardinaler av högfärd lyfte fötterna för att rida på sina stora hästars ryggar, såg hur djävlar i negrers skepnad lyfte fötterna, foro upp på prelaterernas halsar och hånskrattande sutto där, och så ofta prelatererna i högfärd sporrade sina hästar, lyfte negrerna i sin glädje huvudena och satte sporrarna i dessa ryttares bröst.

Vidare råder jag, att I låten edra vikarierande präster lova under edgång, att de å edert ämbetes vägnar icke fördrista sig att göra något emot rättvisan. Och om de sedan ändå handla däremot, mån I låta tukta dem enligt rättvisan. Om I gören så som jag nu sagt, kunnen I förlita eder på att edert samvete är rent.

Vidare ger jag ett råd till hugnad för edra avlidnas själar, om vilka I haven frågat mig, huruvida de äro i skärselden eller ej och vilka kärleksgärningar I bören göra för dem. Jag svarar och säger, att I varje dag under ett helt år mån låta frambära två mässor för dem, varje dag livnära två fattiga och varje vecka giva en florin åt fattigt folk. Sägen även till sockenprästerna, att de förmana sina sockenbor och tillrättavisa dem för de uppenbara synder, som falla under deras jurisdiktion, så att de kunna föra ett bättre liv. De, som icke vilja tillrättavisa sig, må näpsas av eder.

Om I kännen några, som uppenbart synda mot Gud och rättvisan, och om dessa äro så mäktiga våldsherrar, att I icke ären i stånd att skipa rättvisa mot dem, mån I säga till dem med lätta och milda ord, att de bättra sig. Om de icke vilja lyda, mån I överlämna dem åt Guds dom, och Gud skall se, att eder vilja är god. Man bör icke kasta ett saktmodigt lamm mellan vargens rovgiriga tänder, ty därav blir vargen endast vildare; dock bören I kärleksfullt varna dem för deras själafara, såsom en fader gör med sina barn, när de göra honom emot. I fån icke heller underlåta att bestraffa av kroppslig fruktan, såfram icke någon fara för själarna skulle kunna uppstå därigenom.

Denna åt fru Birgitta, Kristi brud, meddelade uppenbarelse började i Neapel strax efter riddaren herr Karls, hennes sons, död, och visionen fortsatte med vissa avbrott under färden till Jerusalem, där den avslutades i den heliga gravens kyrka. Den innehåller Jungfru Marias och en ängels försvar för denne riddares själ vid den gudomliga domstolen inför domaren Kristus, djävulens andragelser mot denna själ, som han själv gjorde anspråk på, och domaren Kristi frikännande dom över henne.

BOK 7 - KAPITEL 13

Jungfru Maria talar till den heliga Birgitta och säger: » Jag vill säga dig, hur jag gjorde med din son Karls själ, när hon skildes från kroppen. Jag gjorde såsom en kvinna, vilken står hos en barnaföderska och hjälper barnet, så att det ej drunknar i blodflödet eller kväves i den trånga öppning, varigenom det går ut, och även ser till, att icke barnets ovänner, om de äro i samma hus, kunna dräpa det. På detta sätt gjorde jag. Jag stod nämligen hos denne din son Karl kort innan han gav upp andan, på det att han icke skulle hava den köttliga kärleken så starkt i minnet, att han fördenskull tänkte eller talade något som vore Gud misshagligt eller ville underlåta något som behagade Gud eller till sin själs skada ville förverkliga något, som strede emot Guds vilja.

Jag hjälpte honom även i den trånga öppningen, nämligen vid hans själs utgång från kroppen, så att han icke skulle lida så svåra dödsqual, att han därigenom kunde bliva otålig eller kanske förtvivla och glömma bort Gud i dödsstunden. Jag skyddade även själen för hennes dödsfiender, nämligen djävlarne, så att ingen av dem kunde beröra henne; så snart hon lämnat kroppen, tog jag henne i min vård och mitt försvar, och då flydde ögonblickligen hela djävlskaran, som i sin ondska velat uppsluka och evigt pina henne. Men huru det efter samme Karls död hölls dom över hans själ, det skall visas dig när det behagar mig.»

Den andra uppenbarelsen om samma ämne.

Efter några dagar visade sig Jungfru Maria åter för fru Birgitta, medan denna vakade i bön. Hon sade då: »Genom Guds godhet är det dig nu tillåtet att se och höra, hur det hölls dom över ovannämnda själ, sedan den lämnat kroppen. Vad som då skedde på ett ögonblick inför Guds ofattbara majestät, det skall utförligt visas dig genom tidsavstånd och i kroppslig liknelse, så att ditt förstånd mäktar fatta det.»

I samma stund såg fru Birgitta sig förflyttad till ett stort och skönt palats, där Herren Jesus Kristus satt till doms, krönt som kejsare och omgiven av en oräknelig skara av tjänande änglar och helgon. Bredvid honom stod hans högt värdiga moder, som uppmärksamt lyssnade till domen. Inför domaren syntes även en själ stå, mycket rädd och bävande, naken såsom ett nyfött barn och likasom helt blind, så att hon ingenting såg men i sitt medvetande dock förstod vad som sades och gjordes i palatset. En ängel stod på höger hand om domaren bredvid själen och en djävul på vänster hand, men ingendera kom vid själen eller berörde henne.

Då ropade djävulen och sade: »Hör, du allsmäktige domare! Jag klagar inför dig över en kvinna, som både är min härskarinna och din moder och som du älskar så

mycket, att du givit henne makt över himmel och jord och över oss alla avgrundsandar. Hon har nämligen gjort mig orätt i det som rör denna själ, som står här. Enligt rättvisans fordringar hade jag genast, så snart denna själ lämnat kroppen, bort få lägga beslag på henne och jämte mitt sällskap föra henne inför din domstol. Men se, du rättvise domare, denna kvinna, din moder, tog med sina händer denna själ, nästan innan hon gått ur mannens mun, i sitt starka försvar och förde henne så till din domstol!»

Då svarade Jungfru Maria, Guds moder, så: »Lyssna, du djävul, till mitt svar! När du blivit skapad, förstod du den rättvisa, som från evighet och utan begynnelse var hos Gud, och du hade även fri vilja att göra det som mest behagade dig. Och ehuru du föredragit att hata Gud framför att älska honom, förstår du dock städse mycket väl vad som bör ske enligt rättvisan. Jag säger dig alltså, att det snarare tillkom mig än dig att föra denna själ inför Gud, den sanne domaren. Ty när denna själ var i kroppen, hade hon stor kärlek till mig och betänkte ofta i sitt hjärta, att Gud värdigats göra mig till sin moder och upphöja mig över allt skapat.

Därigenom begynte hon ock älska Gud med så stor kärlek, att hon sade i sitt hjärta: 'Jag gläder mig så över att Gud har sin moder, Jungfru Maria, kärare än allt annat, att det icke finns något skapat ting eller någon kroppslig förnöjelse i världen som jag ville taga emot i utbyte för denna glädje, vilken jag föredrager framför alla jordiska fröjder. Och om det vore möjligt, att hon i det allra minsta stycke kunde avlägsnas av Gud från den värdighet, hon äger, så ville jag hellre låta mig evigt pinas i avgrundens djup. Därför vare Gud oändlig tacksägelse och evinnerlig ära för den välsignade nåd och omätliga ära som han förunnat sin högt värdiga moder!' Se nu, djävul, med en sådan vilja dog han! Vilket synes dig nu mera rättvist, att hans själ försvarad av mig kom inför Guds domstol eller i dina händer för att obarmhärtigt pinas?»

Djävulen svarade: »Jag har ingen rätt att fordra, att denna själ, som älskat dig mera än sig själv, kommer i mina händer innan domen är fälld. Men ehuru du, i enlighet med rättvisan, före domen bevisat henne denna nåd, så döma dock hennes gärningar, att hon efter domen skall komma i mina händer för att pinas. Nu, o drottning, frågar jag dig, varför du körde bort oss alla demoner från hans kropp, när själen skulle lämna den, så att ingen av oss kunde förorsaka honom någon skräck eller injaga fruktan i honom.»

Jungfru Maria svarade: »Detta gjorde jag för den brinnande kärleks skull, som han hade till min lekamen, och för den glädjes skull, som han kände över att jag är Guds moder. Därför utverkade jag av min Son den nåden, att ingen ond ande fick nalkas honom var han än var, ja icke ens där han nu är.»

Därefter talade djävulen till domaren och sade: »Jag vet, att du är själva rättvisan

och makten. Du dömer icke mera orätt mot en djävul än mot en ängel. Tilldöm mig alltså denna själ! Med den kunskap, som jag fick när du skapade mig, har jag uppskrivit alla hennes synder, och med den ondska, som jag hade då jag föll från himmelen, har jag bevarat dem. Ty så snart denna själ kom till den urskillningens ålder, att hon riktigt förstod att det, som hon gjorde, var synd, då drog den egna viljan henne att hellre vilja leva i världslig högfärd och köttsliga njutningar än stå emot sådant.»

Ängeln svarade: »Så snart hans moder förstod, att hans vilja var benägen för synd, kom hon honom till hjälp med barmhärtighetsgärningar och dagliga böner, på det att Gud måtte förbarma sig över honom och på det att han icke skulle fjärma sig från Gud, och för dessa gärningar av hans moder erhöll han gudsfruktan, så att han, så snart han fallit i synd, genast skyndade att bikta sig.»

Djävulen svarade: »Mig tillkommer det att berätta hans synder». Och han skulle börja, men i samma ögonblick började han ropa och gråta och noggrant söka i sig själv, både i huvudet och i alla lemmar som han syntes hava, och man såg honom skälva så stor han var, och i sin stora bestörtning ropade han: »Ve mig elände! Nu är mitt långa arbete till ingen nytta. Icke endast själva texten är nu förintad och glömd, utan förbränt är även det material, varuppå allt blev skrivet. Materialet betecknar de tillfällen, då han syndade, och dem kommer jag nu lika litet ihåg som de synder, vilka skrivits däruppå.»

Ängeln svarade: »Detta har hans moders tårar och långa arbete och många böner förorsakat. Den medlidsamme Guden hörde hennes klagan och gav hennes son denna nåd: att han för var synd, som han begick, fick ånger, så att han ödmjukt biktade sig av Gudskärlek. Därför äro dessa synder glömda och förgättna i ditt minne.»

Djävulen svarade, att han ännu hade en säck full med skrifter, d. v. s. de botövningar, som denne riddare tänkt göra för sina synder men dock försummat. »Därför tillkommer det mig», sade han, »att pina honom, ända tills alla de synder blivit tillfyllestgjorda, som denne riddare icke brytt sig om att bättra i sitt liv.»

Ängeln sade: »Öppna säcken och begär dom över de synder, för vilka det tillkommer dig att pina själen». Då ropade djävulen som en galning: » Jag är plundrad på min makt! Nu är icke endast säcken berövad mig utan även de synder, med vilka den var fylld. Säcken, vari jag lade alla orsaker, som jag hade till att straffa honom, var hans lättja, ty av lättja underlät han många goda ting.»

Ängeln svarade: »Hans moders tårar ha plundrat dig, slitit upp säcken och förstört skriften, ty så mycket behagade hennes tårar Gud».

Djävulen sade: »Ännu har jag någonting att bära fram här, nämligen hans förlåtliga

synder».

Ängeln svarade: »Han fick vilja att vallfärda från sitt fädernesland, lämnade gods och vänner, besökte under mångfaldig möda heliga platser och full-gjorde sålunda detta samt beredde sig även så, att han var värd att vinna avlat av den heliga Kyrkan. Genom att göra bättring för sina synder önskade han även blidka Gud, sin Skapare. Därför äro även alla de fall, som du sagt dig hava skrivit upp såsom synder, honom förlåtna.»

Djävulen invände: »Ännu tillkommer det mig att straffa honom för alla de förlåtliga synder som han begått och som ingalunda äro sonade med avlat. De äro tusen sinom tusen, och de äro alla uppskrivna på min tunga.» Ängeln svarade: »Räck ut tungan och visa skriften!» Djävulen jämrade sig högt och ropade som en galning. Han sade: »Ve mig, jag har inte ett enda ord att säga, ty min tunga är avskuren med roten och alla dess krafter borta!»

Ängeln svarade: »Detta har hans moder åstadkommit med sina outtröttliga böner och sin möda, ty hon älskade hans själ av hela sitt hjärta. För hennes kärleks skull behagade det Gud att tillgiva honom alla hans förlåtliga synder, som han begått från sin barndom och ända till sin död, och därför tros din tunga ha mist sina krafter.»

Djävulen svarade: »Ännu har jag en sak noggrant gömd i mitt hjärta, och den kan ingen utplåna. Det är, att han förvärvade något med orätt och ej tänkte på att återställa det.»

Ängeln sade: »För sådant tillfyllestgjorde hans moder med allmosor, böner och barmhärtighetsgärningar, så att rättvisans stränghet förvandlades till mild barmhärtighet, och Gud gav honom fullkomlig vilja att icke spara sina gods, utan, såvitt det var honom möjligt, fullständigt återgälda alla dem, från vilka han orättvist tagit något. Denna vilja tog Gud för fullbordad gärning, eftersom han icke kunde leva längre. Nu tillkommer det sålunda hans arvingar att tillfyllestgöra för sådant, så gott de kunna.»

Djävulen invände: »Då jag alltså icke har makt att straffa honom för synderna, bör jag dock få tukta honom för att han icke övade goda gärningar och dygder, när han kunde och var frisk till kropp och själ. Dygder och goda gärningar äro nämligen de skatter, som han borde föra med sig till ett sådant rike som Guds ärofulla rike är.

Tillåt mig alltså att med plågor ersätta det som brast honom i goda gärningar!» Ängeln svarade: »Det står skrivet, att åt den som beder skall bliva givet och för den som ihärdigt klappar skall bliva upplåtet. Hör alltså, du djävul: hans moder har i mer än trettio år med kärleksfulla böner och fromhetsverk ihärdigt klappat på barmhärtighetens port för honom, och hon har gjutit många tusen tårar, för att Gud skulle värdigas ingjuta sin Helige Ande i hans hjärta och så ingiva denne hennes son att med glatt sinne använda

sina gods, sin kropp och sin själ i Guds tjänst.

Detta gjorde också Gud, ty denne riddare blev så brinnande i anden, att det icke behagade honom att leva för något annat än att följa Guds vilja. Och se, när Gud anropats så länge, ingöt han sin välsignade Ande i hans hjärta, och Guds jungfruliga moder gav honom av sin kraft vad som brast honom i de andliga vapen och kläder, som tillkomma de riddare, vilka skola träda in i himmelriket till den högste härskaren. De helgon i himmelriket, vilka denne riddare särskilt älskade medan han levde, bragte honom hugnad med sina förtjänster.

Han samlade själv en skatt såsom de pilgrimer göra, vilka dagligen byta ut förgängliga ägodelar mot eviga rikedomar, och emedan han gjorde så, fick han evig glädje och heder, och särskilt för den brinnande längtan som han hade att vallfärda till den heliga staden Jerusalem och för att han så ivrigt åstundade att (om han blott hade kunnat det) våga sitt liv i krig för att det heliga landet åter skulle komma i de kristnas herravälde och Herrens ärorika grav hållas i tillbörlig vörnad. Därför har du, djävul, ingen rätt att ersätta det, som han ej själv kunde fullborda.»

Djävulen svarade: »Ännu saknar han kronan. Gärna skulle jag vilja ställa om, att den förbleve ofullbordad.»

Ängeln svarade: »Det är visst och sant, att alla, som rädda sig själva från helvetet genom att uppriktigt ångra sina synder, bringa sin vilja i överensstämmelse med Guds vilja och av hela sitt hjärta älska Gud, de skola vinna Guds nåd. Det behagar även Gud att giva dem krona av sin välsignade mänskliga lekamens segerkrona, om de blott blivit renade enligt rättvisans fordringar. Därför har du, o djävul, icke alls något att skaffa med hans krona.»

När djävulen hörde detta, ropade han högt, tjöt i sin otålighet och sade: »Ve mig! Allt mitt minne är mig fråntaget. Jag kommer icke längre ihåg varuti denne riddare följde min vilja och - detta är ännu besynnerligare - jag har t.o.m. glömt, vilket namn han bar på jorden!»

Ängeln svarade: »Vet, att han nu i himmelen kallas 'tårarnas son'».

Djävulen ropade högt och sade: »O vilken förbannad sugga är icke hans moder, som hade en så vid buk, att mycket, mycket vatten kunde rymmas där och alla utrymmen däri voro uppfyllda av tårars vatten! Vare hon förbannad av mig och av hela mitt sällskap!»

Ängeln svarade: »Din förbannelse är Guds heder och alla hans vänners välsignelse». Då talade domaren Kristus och sade: »Gå bort, djävul, du min fiende!» Sedan sade han till riddaren: »Kom, du min utvalde!» Och genast tog djävulen till flykten.

När bruden såg detta, sade hon: »O eviga och omätliga kraft, Jesus Kristus, Gud och Herre, det är du, som i hjärtana ingjuter alla goda tankar, böner och tårar! Du döljer dina nådegåvor och beskär evig, ärorik belöning för dem! Dig vare heder och tjänst och tacksägelse för allt vad du har skapat! O min ljuvaste Gud, du är mig allra kärast, kärare för mig än kropp och själ!»

Ängeln talade då till samma Kristi brud och sade: »Du må veta, att denna syn icke endast till din egen tröst visades dig av Gud utan även för att Guds vänner måtte förstå, hur mycket han värdigas göra med anledning av sina vänners böner, tårar och arbeten, om de kärleksfullt bedja och arbeta för andra med ihärdighet och god vilja. Vet även, att denne riddare, din son, icke fått sådan nåd, om han icke från sin barndom haft vilja att älska Gud och hans vänner och att bättra sig efter alla syndafall.»

Denna uppenbarelse hade fru Birgitta i den heliga staden Jerusalem, första gången hon inträdde i den Heliga gravens kyrka. Där förklarar Kristus den förlåtelse och nåd, som goda pilgrimer få i sagda kyrka, om de komma dit med rätt avsikt och from föresats.

BOK 7 - KAPITEL 14

Sonen talar till bruden: »När I trädde in i mitt tempel, som är helgat åt mitt blod, bleven I så renade från alla edra synder, som om I då hadn blivit lyfta ur dopfunten. Och på grund av edra mödor och eder fromhet hava några av edra fränders själar, som voro i skärselden, i dag blivit befriade och trätt in i himmelen till min härlighet. Ty alla, som komma till denna plats med fullkomlig vilja att bättra sig enligt sitt samvetes bästa förstånd och som icke vilja återfalla i sina forna synder, de få fullständig förlåtelse för alla sina gamla synder, och deras nåd att tillväxa i det goda bliver förökad.»

Denna syn såg Kristi brud, fru Birgitta, i den Heliga gravens kyrka i Jerusalem, i kapellet över Kalvarieberget, fredagen efter Kristi himmelfärdsdag, då hon, hänryckt i anden, såg hela Herrens lidande, vilket nu utförligt skildras.

BOK 7 - KAPITEL 15

När jag sörjde och grät vid Kalvarieberget, såg jag min Herre naken och hudflängd ledas bort av judarna till att korsfästas. De bevakade honom noggrant. Jag såg även, att ett hål var uthugget ur berget och att bödlarna runtomkring voro beredda att begå sitt

grymma verk. Men Herren vände sig till mig och sade till mig: »Giv noga akt, du, ty i denna bergspringa var korsets fot fästad i mitt lidandes stund!»

Och jag såg genast, hur judarna stadigt fäste hans kors i bergspringan med träpluggar runtomkring, hårt fastsatta med hammare, så att korset skulle stå säkert och icke falla. När korset var stadigt fastsatt på detta sätt, lade de genast träplankor runtomkring korsets stam, så att de bildade en trappa och räckte ända upp till det ställe, där hans fötter skulle fastspikas, och sålunda kunde både han och bödlarna stiga uppför dessa trappsteg och de senare stå där, medan de korsfäste honom, vilket var bekvämare för dem.

De gingo därefter uppför dessa trappsteg och ledde honom under våldsamt begabbande och hån, och han gick villigt med likt ett saktmodigt lamm, som föres bort att slaktas. När han nu stod uppe på träställningen, sträckte han genast frivilligt och icke tvingad ut sin arm, öppnade sin högra hand och lade den på korset.

De vilda plågoandarna korsfäste den ohyggligt grymt och genomborrade den med en spik på det ställe där benet var fastast. Sedan drogo de med tillhjälp av ett rep våldsamt ut hans vänstra hand och fäste den vid korset på liknande sätt. De tänjde övermåttan ut hans kropp på korset, lade det ena benet över det andra och fäste så de förenade fötterna vid korset med två spikar. Så hårt utsträckte de hans ärorika lemmar på korset, att nästan alla hans ådror och senor brusto.

Törnekronan, som de tagit bort från hans huvud innan de korsfäste honom, satte de nu ånyo på hans högtheliga huvud, och den stack så hårt hans vördnadsvärda huvud, att hans ögon genast blevo fyllda av det flytande blodet, hans öron blevo tilltäppta och hans ansikte och skägg liksom övergötos och färgades av det rosen-röda blodet. Bödlarna och krigsmännen togo sedan hastigt bort trappställningen från korset, och korset stod kvar där, ensamt och högt, och min Herre korsfäst därpå.

När jag, uppfylld av sorg, betraktade deras grymhet, såg jag hans förkrossade moder ligga på marken, liksom skälvande och halvdöd. Johannes och hennes systrar tröstade henne, där de stodo icke långt från korset på högra sidan. Den nya smärta jag då kände, nämligen medlidandet med Kristi allraheligaste moder, grep mig så djupt, att det var som om ett vasst svärd trängde in i mitt hjärta under gränslös bitterhet.

Omsider stod hon upp, hans smärtefulla moder, liksom avdomnad i kroppen, och såg på sin Son. Hennes systrar höllo henne uppe, och hon stod där alldeles lamslagen av sin sorg, ja såsom död, levande genomstungen av smärtans svärd. När hennes Son såg henne och sina andra vänner gråta, anbefallde han henne med sorgsen röst åt Johannes, och det framgick så väl av hans åtbörder och röst, att hans hjärta av medlidande med

modern genomborrades med en oändlig smärtas vassa pil.

Hans sköna, älskliga ögon syntes nu halvdöda, hans mun var öppen och blodig, hans ansikte blekt och insjunket, stötande i blått och höljt av blod, och hela kroppen var blåblek och ytterst försvagad av den ständiga blodsförlusten. Huden och det jungfruliga köttet i hans högheliga lekamen voro så fina och tunna, att ett blått märke genast framträdde där efter det minsta slag. Ibland försökte han sträcka ut sig på korset till följd av de övermåttan bittra kval han kände under den våldsamma, häftiga plågan. Ty stundom steg värken från hans genomstungna lemmar och ådror upp till hjärtat och plågade honom grymt med det kvalfullaste martyrium, och så förlängdes hans död under svårt, ohyggligt bittert lidande.

Utom sig av de oerhörda kvalen och redan nära döden ropade han till Fadern med hög och sorgsen röst och sade: »O Fader, varför har du övergivit mig?» Hans läppar voro då bleka, tungan var blodig, och den insjunkna magen lādde fast vid ryggen, som om den ej hade några inälvor. Ånyo ropade han, i den svåraste pina och ångest: »Fader, i dina händer anbefaller jag min ande». Då höjde sig hans huvud något men sjönk genast ned, och så gav han upp andan.

När hans moder såg detta, skalv hon i hela kroppen av oändlig sorg och bedrövelse och skulle ha fallit till marken, om icke de andra kvinnorna hållit henne uppe. I det ögonblicket sjönko hans händer, på grund av kroppens stora tyngd, något ned från de platser, där spikarna genomborrat dem, och kroppen hölls sålunda uppe av de spikar, varmed fötterna voro korsfästa. Fingrar, armar och händer voro mer uttänjda än förut. Hans skuldror och rygg voro hårt pressade mot korset.

Då ropade de kringstående judarna hånfulla ord till hans moder. Somliga sade: »Maria, nu är din son död!» Andra sade andra begabbande ord. Medan nu folkhoppen stod runtomkring, kom en man springande i största raseri och stack så häftigt ett spjut i hans högra sida, att spjutet så när hade trängt ut genom kroppens andra sida. När spjutet drogs ut ur kroppen, föll genast en våldsamt forsande blodström ut ur såret, men spjutspetsen och en del av skaftet kommo röda och blodövergjutna ut ur kroppen. När hans moder såg detta, skälvde hon och grät bittert, så att det tydligt syntes av hennes ansiktsuttryck och åtbörder, att hennes själ då blev genomstungen av sorgens vassa svärd.

Sedan gick folkhoppen därifrån, och några av Herrens vänner togo ned honom. Hans milda moder tog honom i sina heliga armar, där hon satt, och lade honom i sitt knä, sårad, sönderriven och blåblek som han var. Djupt bedrövad torkade hon av hela hans kropp och dess sår med sitt linnekläde, kysste hans ögon och tillslöt dem samt svepte

honom i rent sindal. Så förde de bort honom med högljudd gråt och klagan och lade honom i graven.

Kristus beklagar sig inför bruden över alla jordens furstar och Kyrkans prelater därför att de icke vilja minnas och begrunda hans svåra smärtor och lidande eller bry sig om de vördnadsvärda platserna i det heliga landet, och han hotar dem med stränga straff, ifall de icke bättra sig.

BOK 7 - KAPITEL 16

Sedan sade Kristus (det var vid samma tillfälle) till sin brud, den heliga Birgitta: »Detta, som du nu sett, och annat, som jag lidit, fråga icke världens furstar efter, och ej heller bry de sig om de platser, där jag föddes och led. De äro nämligen lika en man, som har en plats, vilken är avsedd för vilda, otämda djur och i vilken han släpper sina jakthundar lösa, och som sedan finner glädje i att se på hundarnas och vilddjurens lopp.

Så förhåller det sig med jordens furstar och kyrkornas föreståndare, ja alla världens stånd: de se villigare och med större lust på jordiska nöjen och tidsfördriv än på min pina och död och på mina sår. Därför skall jag genom dig sända dem mina ord, och om de icke då förändra sitt hjärtelag och omvända sig till mig, skola de fördömas liksom de, vilka delade mina kläder och kastade lott om min mantel.»

TILLÄGG

Här följer den uppenbarelse, som den heliga Birgitta undfick i Famagusta. Guds Son talar: »Denna stad är ett Gomorra, brinnande av kättjans, det slösande överflödets och fåfångans eld. Därför skola dess murar ramla, den skall övergivas och förödas, och dess invånare skola utvandra och sucka av sorg och bedrövelse och dö bort. Och dess skam skall nämnas i många länder, ty jag är vred på dem.»

Om hertigen, som var medveten om sin broders död.

Kristus talar: »Denne visar fräckt och öppet sitt övermod, skryter över sin lösaktighet och frågar icke efter vad han gjort mot sin nästa. Därför skall jag, om han icke ödmjukar sig, göra med honom som ordspråket säger: 'Den gråter icke lättare, som gråter efteråt, än den, som gråter förut'. Ty han skall icke få en lättare död än sin broder, nej tvärtom en svårare, såframt han icke skyndsamt bättrar sig.»

Om hertigens biktfader.

Kristus talar: »Vad sade dig denne broder? Månne icke att hertigen är god och icke kan leva bättre? Han urskuldade alltså hans oåterhållsamhet. Sådana äro icke biktfäder utan bedragare. De gå omkring som enfaldiga får men äro i verkligheten rävar och smickrare, ja sådana äro de vänner, som för något ringa timligt föreslå människorna, vad de skola göra och underlåta. Om denne broder hade suttit i sitt kloster, så hade han syndat mindre och fått ett mindre straff och en större krona.»

Somliga rådde fru Birgitta, att hon och hennes följe skulle förändra klädedräkten och svärta ansiktena för saracenernas skull. Kristus talar: »Vad rådde man dig? Att I skullen vanställa edra kläder och svärta ansiktena? Månne jag Gud, som ger dig befallningar, skulle vara såsom den, vilken icke känner framtiden, eller såsom en vanmäktig, vilken fruktar allt? Ingalunda. Jag är ju visheten och makten själv, och jag förutser allting och kan allting. Låten därför edra kläder och ansikten vara oförändrade, och antvarden eder vilja åt mig. Jag, som räddade Sara från dem, vilka tagit henne till fånga, skall även beskydda eder på hav och på land och skall sörja för eder så som det gagnar eder bäst.»

Om biskop Alfons.

Modern talar: »Min vän bör älska dig såsom sin moder, härskarinna, dotter och syster. Såsom sin moder på grund av din ålder och de råd, han bör hämta hos dig. För det andra såsom sin härskarinna, på grund av den nåd, som givits dig av Gud, vilken genom dig uppenbarat sin visdoms hemligheter. För det tredje såsom sin dotter, i det han undervisar och tröstar dig och förser dig med det som är nyttigt för dig.

För det fjärde såsom sin syster, i det han klandrar dig, när det behövs, och med ord och exempel uppmanar och sporrar dig att bliva fullkomligare. Säg honom vidare, att han bör vara såsom den, vilken bär de yppersta blommor, d. v. s. mina ord, vilka äro ljuvare än honung för dem som smaka dem, skarpare och mera genomträngande än pilar och verkningsrikare vad belöning angår. Det tillkommer alltså bäraren att skydda blommorna för vind, regn och hetta. För vind, d. v. s. för världsligt tal; för regn, d. v. s. för köttsliga förnöjelser; dessutom för den världsliga ynnestens hetta. Ty den som berömmar sig av sådant, han låter blommorna vissna och visar sig själv mindre lämplig att bära dem.»

Om Cyperns drottning.

Sonen talar: »Råd drottningen, att hon icke återvänder till sitt fädernesland, emedan det icke är lämpligt, utan i stället stannar där hon nu är och tjänar Gud av hela sitt hjärta. För det andra att hon icke gifter sig och tager sig en ny man, ty det är välbehagligare för Gud att hon begråter vad som förbrutits och genom botövningar ersätter den gagnlöst förbrukade tiden. För det tredje att hon beveker männen i riket till inbördes endräkt och kärlek och arbetar på, att goda seder och rättvisa vidmakthållas på ett lofvärdigt sätt samt

att folket icke betungas av osedvanliga pålagor.

För det fjärde att hon för Guds skull glömmet det onda, som begått mot hennes man, och icke upptändes till hämnd. Jag är ju domare och skall döma för henne. För det femte att hon uppfostrar sin son med gudlig kärlek och utser rådgivare åt honom, som äro rättfärdiga och icke vinningslystna, samt förtrogna vänner, som äro kyska, besinningsfulla och visa; av dessa må han lära sig att frukta Gud, regera rättvist, varkunna sig över de nödställda, fly ögontjänare och smickrare såsom gift samt begära råd av rättfärdiga människor, även om de äro fattiga, ringa och förbisedda.

För det sjätte att hon avskaffar kvinnornas skamlösa vana att gå med åtsittande kläder och blottade bröst, smörja sig och vara fåfänga på mångahanda sätt, ty detta är alldeles förhatligt för Gud. För det sjunde att hon har en biktader, som lämnat världen, som mera älskar själarna än gåvor och skänker och som icke blundar för synderna och icke är rädd för att klandra dem. Honom må hon lyda såsom Gud i allt som rör själens frälsning. För det åttonde att hon ger akt på heliga drottningars och kvinnors liv samt utforskar hur Guds heder kan förökas och arbetar därpå. För det nionde att hon är förnuftig i sina gåvor, undviker skulder och undflyr människors beröm, ty det är välbehagligare för Gud att giva föga eller intet än att skaffa sig skulder och bedraga sin nästa.»

Om den nye konungens kröning.

Guds Son talar: »Det är en stor börda att vara konung men en stor ära och ytterst fruktbringande. Det anstår en konung att vara mogen för sin uppgift, erfaren, klok, rättvis och arbetsam och att älska sina medmänniskors nytta mer än sin egen vilja. Därför blevo rikena fordomdags väl regerade, när man till konung valde en sådan, som både ville och förstod och kunde regera rättvist. Men nu äro regeringarna icke regeringar utan barnlek, fjolligheter och rofferi, ty liksom en rövare letar efter sätt och tid att lägga försåt, så att han kan skörda vinst utan att bli upptäckt, så tänka konungarna nu ut knep för att kunna upphöja sina avkomlingar, inhösta penningar och slugt betunga undersåtarna, och de skipa gärna rättvisa för att erhålla timligt gott, men de älska icke rättvisan för att därigenom vinna evig lön.

Därför har den vise visligen sagt: 'Ve det rike, vars konung är ett barn, lever kräsligt och har utsvävande smickrare men som icke bekymrar sig om samhällets förkovran!' Men emedan denne gosse icke skall umgälla sin faders orättvisa, så må han, om han vill göra framsteg och fylla det kungliga namnets värdighet, lyda mina ord, som jag förut sagt om Cypren, icke efterlikna sina föregångares seder, lägga bort barnslig ostadighet och slå in på den kungliga vägen samt skaffa sig gudfruktiga medhjälpare, som icke älska hans gåvor mera än hans själ och hans heder, som hata smicker och som icke räddas att säga

och följa sanningen och att framställa förebråelser. Annars skall varken gossen få glädje av folket eller folket av den utkorade.»

När fru Birgitta var i Jerusalem, var hon villrådig, huruvida hon skulle vistas i franciskanbrödernas kloster på berget Sion eller i pilgrimernas härbärke i Jerusalem. Jungfru Maria uppenbarade sig då för henne, medan hon bad, och sade henne, att hon borde vistas i härbärgen för att ge gott exempel åt andra människor.

BOK 7 - KAPITEL 17

Modern talar: »På detta Sions berg finnas två slags människor. Somliga älska Gud av hela sitt hjärta. Andra vilja hava Gud, men världen är dem ljuvare än Gud. Och därför är det - på det att de goda icke må taga anstöt, de tröga icke finna anledning att förbliva i sin tröghet och de efterkommande icke få ont föredöme - bättre att vistas på det ställe, som avsetts för pilgrimerna. Min Son skall nämligen förse eder med allt, såsom det behagar honom.»

När fru Birgitta var i Cyperns rike, bad drottning Eleonora henne, att hon skulle bedja till Gud för hennes son konungen och för själva riket. Fru Birgitta reste sedan till Jerusalem, och när hon där en dag var försjunken i bön, uppenbarade sig Kristus för henne och gav henne dessa råd, som hon skulle skriva till sagde konung och till hans farbroder, fursten av Antiokia. Och han befallde henne, att hon skulle skriva dem såsom av sig själv och icke å Kristi vägnar.

BOK 7 - KAPITEL 18

Bruden skriver till konungen av Cypern och fursten av Antiokia: Det första rådet är, att var och en av eder inför sin biktfader avlägger en ärlig och fullständig bekännelse över allt vad han begått emot Guds vilja; sedan skolen I mottaga vår Herres Jesu Kristi välsignade lekamen i gudsfuktan och Gudskärlek. Det andra rådet är, att I båda ären förenade i sann kärlek, så att I ären ett hjärta inför Gud och till hans heder, i det I styren riket till Guds ära och undersåtarnas nytta.

Det tredje rådet är, att I båda ären förenade i sann kärlek med edra undersåtar, i det I av vörndnad för Jesu Kristi lidande och död förlåten och skonen alla, som med råd, gärning eller samtycke samverkat till eder faders, konung Peters, död. Upptagen dem av

hela ert hjärta i eder kärlek, på det att Gud måtte mottaga eder i sin barmhärtighet och på det att han måtte giva eder kraft och styrka att styra riket till hans ära.

Det fjärde rådet är, att I, emedan Gud i sin försyn insatt eder till rikets styresmän, använden all tänkbar omsorg och omtänksamhet i att tala med alla föreståndare för kyrkorna och klostren och eftertryckligt men kärleksfullt förmana dem, att de alla och deras underlydande bättra sig på alla de punkter, där de på något sätt (andligen eller timligen) avvikit från de heliga fädernas, sina föregångares, fromma inrättning, och skyndsamt vända tillbaka till att med rent sinne leva i sina föregångares forna stånd, så att deras levnadssätt helt må omdanas och de och deras underlydande, efter att ärligt ha bättrat sig, må vinna Guds vänskap och bliva värdiga att bedja Gud, att han barmhärtigt måtte förnya hela Kyrkans tillstånd i dygdernas helighet. Det femte rådet är, att I, för den stora kärleks skull, varmed Gud älskat edra själar, viljen älska edra underlydandes själar.

I mån råda edert ridderskap, att alla, som på något sätt förtörnat Gud, snabbt och ödmjukt må bättra sig och alla, som äro under den romerska Kyrkans lydnad och uppnått förnuftets ålder, ödmjukt må gå till bikt, försona sig med de medmänniskor, vilka de förolämpat, och leva i endräkt med dem, efter verkställd bättring mottaga Kristi vörnadsvärda lekamen och sedan föra ett katolskt liv, d. v. s. trofast leva i äktenskap eller änkestånd eller i jungfrulighetens lofvärda stånd och iakttaga allt vad den heliga Kyrkan befäller samt att de med gott exempel, ord eller gärning kärleksfullt förmå sina tjänare, underlydande och alla, som de på något sätt ha makt över, att göra detsamma och med goda förmaningar styrka dem att hålla fast vid sin föresats. Och varen övertygade om, att alla, som icke vilja lyda i dessa ting, skola lida förluster till kropp och själ.

Det sjätte rådet är, att I talen med alla kyrkoföreståndare, att de eftertryckligt och flitigt förmana alla sina klerker, nämligen kyrkoherdarna, att var och en av dem samvetsgrant utforskar i sin församling, om där finnas några sockenbor, vilka leva illa och framhärda i offentliga synder till skymf för Gud och förakt för den heliga modern Kyrkan, och om de finna sådana, vilka oblygt leva i sina öppna synder, de eftertryckligt må varna dem för deras sjäalars faror och lära dem de andliga läkemedel, genom vilka de ödmjukt kunna och böra bättra sig.

Men om några, som leva i offentliga synder, icke vilja ödmjukt lyda, så må dessa sjä-larnas herdar icke underlåta att förkunna detta för sina överordnade och biskopar, på det att de motsträvigas fräckhet av prelaterna må lagligen kuvas och näpsas genom kyrkligt straff.

Om däremot biskoparna och de överordnade på grund av syndarnas förhärdelse och

högmod eller på grund av deras världsliga makt icke äro i stånd att näpsa och straffa dem, då gives åt eder, mina herrar, det rådet att I med eders mäktiga hand samverken med dessa herrar prelater, så att syndarna tack vare eders hjälp och samverkan låta rätta sig, göra bot och bättring och så vinna Guds misskund.

Denna uppenbarelse om riket Cypern och dess förbättring fick fru Birgitta i den heliga staden Jerusalem. Hon skickade den till herr konungen och till fursten av Antiokia, för att de skulle offentliggöra den för hela riket. Emedan denne furste icke satte tro till uppenbarelsen, offentliggjorde fru Birgitta den själv den 8 oktober i Famagusta på sin återväg från Jerusalem, i närvaro av konungen, drottningen, fursten av Antiokia och hela det kungliga rådet.

BOK 7 - KAPITEL 19

Det hände en person, som vakade i bön, att hon blev hänryckt och i anden såg sig förflyttad till ett palats av omätlig storlek och outsäglich skönhet. Där fick hon se Jesus Kristus sitta bland sina helgon på sitt majestäts härskartron. Han öppnade sin välsignade mun och sade nedanstående ord:

»Jag är i sanning den högsta kärleken, ty allt vad jag gjort av evighet, det har jag gjort av kärlek, och likaså framgår allt, vad jag gör och skall göra i framtiden, helt och hållet av min kärlek. Ty kärleken är lika omätlig och stark hos mig nu som den var vid tiden för mitt lidande, när jag i min övermåttan stora kärlek genom min död frälste alla utvalda, som voro värda denna återlösning och frälsning, från helvetet. Om det vore möjligt, att jag kunde dö lika många gånger som det finns själar i helvetet, så att jag för var och en av dem åter skulle utstå en sådan död som jag den gången led för alla, så skulle nämligen min kropp vara redobogen att underkasta sig allt detta med glatt mod och den fullkomligaste kärlek. Men nu är det förvisso omöjligt, att min kropp ytterligare kan dö eller lida någon plåga och vedermöda.

Lika omöjligt är det att en själ, som efter min död blir fördömd till helvetet, någonsin skall befrias därifrån för att njuta den himmelska glädje, som mina helgon och utvalda känna vid den härliga åsynen av min lekamen, nej de fördömda skola lida helvetets plågor i evinnerlig död, eftersom de icke ville njuta välgärningen av mitt lidande och min död och icke följa min vilja medan de levde i världen. Och emedan ingen annan är domare över de förolämpningar som tillfogats mig än jag själv och enär min kärlek, som jag alltid bevisat människorna, framställer anklagelser inför min rättvisa, så tillkommer det rättvisan att döma häröver enligt min vilja.

Nu väcker jag alltså klagomål mot invånarna i riket Cypern såsom mot en enda människa. Jag anklagar dock icke mina vänner, som bo där och som älska mig av hela sitt hjärta och följa min vilja i allt, utan jag talar anklagande, såsom till en enda person, till alla dem, som förakta mig, som städse sätta sig upp mot min vilja och häftigt motstå mig. Jag börjar nu tala till dem alla såsom till en enda.

O Cyperns folk, du som är upproriskt mot mig, lyssna och giv noga akt på vad jag säger dig! Jag har älskat dig liksom en fader älskar sin ende son, vilken han vill upphöja till all ära. Jag tilldelade dig ett land, där du i överflöd skulle kunna besitta allt, som var nödvändigt till din kropps uppehälle. Jag sände dig den Helige Andes värme och ljus, för att du skulle förstå den rätta kristna tron, till vilken du troget förpliktade dig, liksom du i ödmjuk lydnad underkastade dig den heliga Kyrkans stadgar. Jag ställde dig även på en plats, som väl passade en trogen tjänare, nämligen bland mina ovänner, på det att du för ditt jordiska arbete och för dina kroppsliga strider skulle få en desto dyrbarare krona i mitt himmelska rike. Jag bar dig också länge i mitt hjärta, d. v. s. i min gudoms kärlek, och skyddade dig som en ögonsten under alla dina sorger och vedermödor.

Och så länge du höll mina bud och i trofast lydning följde den heliga Kyrkans stadgar, kommo nästan otaliga själar från Cyperns rike till mitt himmelrike för att njuta den eviga äran hos mig. Men emedan du nu följer din egen vilja, gör allt som behagar ditt hjärta, icke fruktar mig som är din domare och icke älskar mig, som är din Skapare och som även återlöst dig genom min bittra, kvalfulla död, utan i stället har spottat ut mig ur din mun såsom något illaluktande och illasmakande samt inneslutit djävulen tillsammans med din själ i ditt hjärtas kammare men drivit ut mig därifrån såsom en tjuv och rövare och icke blyges mera för att synda i min åsyn än de oskäligen djuren för att beblanda sig, därför är det en välförtjänt och rättvis dom, att du drives ut ur himmelen från alla mina vänner för att evigt dvälas hos mina ovänner i helvetet.

Och det må du veta utan varje tvivel, att min Fader, som är i mig och jag i honom och den Helige Ande i oss båda, han är mitt vittne, att aldrig annat än sanning framgått ur min mun. Du kan därför vara förvissad om att var och en, som är så beskaffad, som du är nu och som icke vill bättra sig, hans själ skall gå samma väg, som Lucifer måste gå på grund av sitt högmod och Judas, som sålde mig i sin vinningslystnad, och Simri, vilken dödades av Pinehas för sin otukts skull. Ja, denne syndade med en kvinna emot mitt bud, och därför blev hans själ efter döden fördömd till helvetet.

Fördenskull förkunnar jag för dig, du cypriska folk, att om du icke vill omvända och bättra dig, så skall jag utplåna ditt släkte och din avkomma i Cyperns rike och varken spara fattig eller rik, ja jag skall så fullständigt utplåna detta släkte, att ditt minne inom kort skall falla i glömska ur människornas sinnen, alldeles som om I aldrig haden varit

födda i världen. Sedan täckes det mig att här i Cyperns rike sätta nya plantor, som skola fullgöra mina bud och älska mig av hela sitt hjärta. Dock skolen I veta och vara vissa om, att var och en av eder, som vill bättra sig och ödmjukt återvända till mig, honom skall jag med glädje skynda emot såsom en mild herde, lyfta honom på mina skuldror och själv bära honom tillbaka till mina får.

Med mina skuldror förstår jag det, att den, som bättrar sig, han skall, för mitt lidandes och min döds skull, som jag utstod med min kropp och mina skuldror, bliva delaktig av den eviga hugsvalelsen i himmelriket och få njuta den hos mig. I skolen ock veta med full visshet, att I, mina ovänner, som bon i detta rike, ej voren värda, att en dylik vision eller gudomlig uppenbarelse från mig skulle sändas eder. Men några vänner till mig, som leva i samma rike och troget tjäna mig och älska mig av hela sitt hjärta, ha genom sitt arbete och sina tårfyllda böner bevekt mig till att låta eder förstå edra själars svåra fara genom denna min uppenbarelse. Ty för några av dessa mina vänner därstädes var det av mig från ovan uppenbarat, att otaliga själar från samma Cyperns rike bliva utestängda från den himmelska härligheten och för evigt dömda till helvetets död.

Dessa ovannämnda ord talar jag till de latinska kristna, som äro underkastade den romerska kyrkan i lydnad, som i dopet lovat mig den rätta romersk-katolska tron men som genom sina gärningar brutit med mig och alldeles avlägsnat sig från mig. De greker, som veta att det tillkommer alla kristna att hålla den kristna, katolska tron allena och blott vara en enda kyrka underdåniga, nämligen den romerska, samt hava min ende, allmänne ställföreträdare i världen, d. v. s. överbiskopen i Rom, till andlig herde över sig men som dock icke vilja andligen underkasta sig denna romerska kyrka och min ställföreträdare och bliva dem ödmjukt underdåniga, vare sig detta beror på deras hårdnackade högmod, deras vinningslystnad, deras köttsliga tygellöshet eller något annat världsligt, de äro ovärdiga att efter döden få misskund och förlåtelse av mig.

Andra greker, som gärna skulle vilja lära känna den romersk-katolska tron men som omöjliga äro i stånd därtill, som fromt och villigt skulle anamma den, om de kände till den och det vore dem möjligt, och ödmjukt underkasta sig den romerska kyrkan, som leva enligt sina samveten i den ställning och tro som de hava, avhålla sig från synd och föra en from vandel, de skola efter sin död röna min misskund i sin tuktan, när de bliva kallade inför min domstol. Grekerna må ock veta, att deras rike och herradömen aldrig skola uppleva trygghet och fredens lugn utan städse vara underkastade fienderna, av vilka de ständigt skola få utstå de största skador och dagligt elände, ända tills de med sann ödmjukhet, kärlek och fromhet underkasta sig den romerska kyrkan och tron och helt anpassa sig efter denna kyrkas heliga stadgar och kultbruk.»

Sedan denna person sett och hört detta i anden, försvann synen, och hon förblev fortfarande försänkt i bön under stor bävan och undran.

I Cyperns rike bad en franciskanbroder fru Birgitta, att hon skulle råda honom hur han skulle handla i några fall, där hans samvete var tveksamt, och särskilt beträffande iakttagandet av hans ordensregel. När hon en dag bad i den heliga staden Jerusalem för nämnde broder, uppenbarade sig Kristus för henne och sade henne mycket om franciskanorden samt hotade till sist alla ordensbröder, som hava egendom, med evig död.

BOK 7 - KAPITEL 20

Oändlig tacksägelse och ödmjuk tjänst, lov och ära vare Gud i hans makt och eviga majestät, han som är en Gud i tre personer! Det behagade honom, den oändligt gode, att i sin allravärdigaste mandom tala till en person, som var försänkt i bön. Han sade:

»Lyssna, du som fått nåden att höra och se andliga ting, och bevara noggrant dessa mina ord i ditt minne! Det var en man, som hette Franciscus. När han omvände sig från världslig högfärd och vinningslystnad och från köttets lastbara förnöjelse till botgöringens och fullkomningens andliga liv, så fick han uppriktig ånger över alla sina synder och fullkomlig vilja att bättra sig.

Han sade då: 'Det finns ingenting i denna världen, som jag icke är villig att lämna för min Herres Jesu Kristi kärlek och heder, och det finns heller ingenting i detta livet som är så svårt, att jag icke glatt vill uthärda det av kärlek till honom. Till hans ära vill jag göra allt vad jag kan, alltefter min kropps och själs krafter, och jag vill förmå och styrka så många som möjligt att av hela sitt hjärta älska Gud över allting.' Den ordensregel, som denne Franciscus började leva efter, var icke dikterad och hopsatt av hans eget mänskliga förstånd och hans egen klokskap utan av mig, enligt min vilja.

Varje ord, som står skrivet däri, ingavs honom av min Ande, och sedan framförde han och överräckte denna regel till andra. Det förhåller sig på samma sätt med alla andra regler, som mina vänner infört, i det de själva hållit och iakttagit dem och sedan framgångsrikt lärt och givit andra dem: de voro icke dikterade och sammansatta av deras eget förstånd och mänskliga visdom utan av den Helige Andes ingivelse. Franciscus' bröder, som kallas minoriter, höllo och iakttog troget denna hans regel i några år, mycket andligt och fromt, i fullständig överensstämmelse med min vilja.

Emellertid kände djävulen, den gamle fienden, stor avund och bitterhet över att han icke förmådde besegra dessa bröder med sina frestelser och svek. Därför letade han noga för att kunna finna en man, vars vilja han skulle kunna beblanda med sin egen

illasinnade anda. Slutligen fann han en klerk, som tänkte så: 'Jag skulle vilja vara i en sådan ställning, att jag kunde hava världslig ära och kroppslig njutning och samla så mycket penningar, att intet fattades mig av allt det som hör till min nödtorft och förnöjelse. Därför vill jag inträda i Franciscus' orden och låtsas vara mycket ödmjuk och lydig.'

Med en sådan avsikt och vilja gick nämnde klerk in i denna orden, och genast for djävulen in i hans hjärta och klerken blev broder i denna orden. Djävulen tänkte nämligen så: 'Liksom Franciscus med sin ödmjuka lydnad vill draga många från världen till att undfå stor lön i himmelen, så skall denne min broder, som skall kallas gensträvig eftersom han blir gensträvig mot Franciscus' regel, draga många av Franciscus' orden från ödmjukhet till högmod, från klok fattigdom till vinningslystnad, från den sanna lydningen till att göra sin egen vilja och följa sin kropps lusta'. Och när denne broder gensträvig inträdde i Franciscus' orden, började han genast, genom djävulens ingivelse, tänka så: 'Jag skall visa mig så ödmjuk och lydig, att alla anse mig helig.

Men när andra fasta och hålla tystnad, då skall jag jämte mina särskilda vänner göra det motsatta: jag skall äta, dricka och tala så hemligt, att ingen av de andra märker det. Enligt regeln kan jag icke lovligen handhava penningar eller äga guld och silver; därför vill jag äga någon särskild vän, som i hemlighet förvarar mina penningar och mitt guld för min räkning, så att jag kan bruka detta tillgodohavande som jag vill. Jag vill också lära mig bokliga konster och inhämta vetande, så att jag därigenom kan vinna någon ära och värdighet i ordenslivet och förse mig med hästar, silverkäril, vackra kläder och dyrbara prydnader. Ifall någon klandrar mig för detta, vill jag svara honom, att jag gör så för min ordens heder. Om jag dessutom kan ställa om att jag blir biskop, så kan jag i sanning vara lycklig och nöjd med det liv som jag då får föra, ty då kan jag njuta min fulla frihet och förlusta min kropp.'

Nu skall du höra, vad djävulen har ställt till i denna Franciscus' orden. Det är verkligen så, att de bröder, vilka i gärning eller vilja och åstundan hålla den regel, som djävulen lärde broder gensträvig, äro i världen flera till antalet än de, vilka följa den regel, som jag själv lärde broder Franciscus. Du må likväl veta, att ehuru dessa bröder, d. v. s. Franciscus' och broder gensträvigs, äro beblandade med varandra så länge de leva i världen, skall jag dock efter döden skilja dem åt, ty jag är deras domare. Jag skall då döma de bröder, som följt Franciscus' regel, till att förbliva hos mig och Franciscus i den eviga glädjen, medan de, som följt broder gensträvigs regel, skola dömas till eviga straff i helvetets djup, såframt de icke före döden velat bättra sig och göra ödmjuk bot.

Detta är icke underligt, ty de, som borde giva världsmänniskorna exempel i ödmjukhet och helighet, de giva nu fula och lastbara exempel med sin vinningslystnad

och sitt högmod. Sådana bröder kunna därför vara förvissade om - och det kunna även andra munkar vara, vilka av sin regel äro förbjudna att hava egendom men som dock hava det emot sin regel och som vilja blidka mig genom att giva mig någon del därav - att deras gåvor äro mig leda och förhatliga och icke värda någon god gengåva. Det är mig nämligen mera kärt och välbehagligt, om de samvetsgrant iakttaga den heliga fattigdom, som de lovat enligt sina regler, än om de skulle erbjuda mig allt det guld och silver, ja alla de metaller, som finnas i världen.

Du, som hör mina ord, må ock veta, att det icke hade varit dig tillåtet att se denna syn, om icke en av mina goda tjänare av hela sitt hjärta uppriktigt hade bedit till mig för denne franciskanbroder och av gudlig kärlek önskat giva honom några för hans själ nyttiga råd.»

Sedan jag sett och hört detta, försvann synen.

Den vision, som fru Birgitta hade i Betlehem, varest Jungfru Maria visade henne, hur det gick till, när hon födde sin ärorike Son, såsom hon lovat fru Birgitta i Rom femton år före avresan till Betlehem, vilket framgår av kapitel 1 i denna bok.

BOK 7 - KAPITEL 21

När jag befann mig vid Herrens krubba i Betlehem, såg jag en mycket fager havande jungfru, iklädd vit kappa och en tunn klänning, som tillät mig att klart skönja hennes jungfruliga kropp. Hennes moderliv var fullt och mycket uppsvällt, ty hon var redan beredd att föda. Med henne var en mycket hedervärd gammal man, och de hade båda en oxe och en åsna med sig. När de kommit in i grottan, band åldringen oxen och åsnan vid krubban, gick ut och kom tillbaka till jungfrun med ett tänt ljus, som han fäste i muren. Sedan gick han ut igen, ty han skulle icke själv närvara vid förlossningen.

Jungfrun tog skorna av sina fötter, tog av sig den vita mantel hon bar och drog slöjan av huvudet samt lade plaggen bredvid sig. Så hade hon blott klänningen på sig, och hennes underbara, guldglänsande hår var utbrett över skuldrorna. Hon tog fram två små linne- och två ylleplagg, mycket rena och fina, som hon hade fört med sig för att linda det väntade barnet i, och dessutom två andra små linnekläden, avsedda för barnets huvud, och hon lade dessa barnplagg bredvid sig för att kunna nyttja dem, när hon behövde.

Då allt var i ordning, föll jungfrun vördnadsfullt på knä för att bedja, varvid hon vände ryggen mot vaggan men lyfte huvudet mot himmelen, i östlig riktning. Med upplyfta händer och blicken fästad på himmelen stod hon liksom i betraktelse och

hänryckning, berusad av gudomlig ljuvlighet. Medan hon var försjunken i bön på detta sätt, såg jag barnet röra sig i hennes kved, och i samma stund, ja på ett ögonblick, födde hon sin Son, från vilken en så utsäglig strålgans utgick, att solen icke kunde jämföras med den.

Det vaxljus, som den gamle mannen satt dit, spred icke något sken, ty den gudomliga strålgansen dränkte helt vaxljusets lekamliga sken. Och så hastig och ögonblicklig var denna födsel, att jag ej kunde iakttaga eller urskilja, hur och med vilken kroppsdel jungfrun födde. Jag såg emellertid genast det ärorika barnet ligga naket och klart skinande på marken.

Dess kött var alldeles rent och fritt från all orenhet. Jag såg även efterbörden ligga insvept och mycket vacker bredvid barnet. Och jag hörde ljuvligt klingande änglasång av underbar skönhet. Jungfruns kved, som före förlossningen varit mycket uppsvälld, drog nu ihop sig, och hennes kropp syntes vara spenslig och av sällsam färging. När hon kände, att hon hade fött, tillbad hon gossen mycket höviskt och vördnadsfullt med böjt huvud och sammanlagda händer, och hon sade till honom: »Var välkommen, min Gud, min Herre, min Son!»

Då började gossen gråta och liksom skälva för köldens och det hårda golvets skull, där han låg, vände sig sakta, sträckte ut lemmarna och sökte sin moders vård, och modern tog honom i sina händer, tryckte honom mot sitt bröst och värmdde honom vid kinden och bröstet med stor glädje och öm moderlig medlidsamhet. Sittande på golvet lade hon sin Son i famnen och tog med fingrarna varsamt om hans navelsträng, vilken genast skars av utan att vätska eller blod trängde ut. Strax begynte hon noggrant linda honom, först i linne- och sedan i yllekläderna, varvid hon band kroppen, benen och armarna med en linda, som var fastsydd i det övre ylleplaggets fyra ändar.

Sedan svepte hon in barnets huvud i de två linnekläden, som hon hade till hands för detta ändamål. När detta var gjort, inträdde åldringen, föll på knä på marken, tillbad gossen och grät av glädje. Och vid förlossningen skiftade jungfrun icke färg och blev icke sjuk eller miste sin kroppskraft, såsom det brukar ske med andra barnaföderskor; det enda som skedde var att hennes kved sammandrogs till det skick varuti den befunnit sig före gossens avlelse. Så stod hon upp med gossen i sin famn, och hon och Josef lade honom i krubban, och knäböjande tillbådo de honom med omätlig glädje och fröjd.

En uppenbarelse vid Herrens krubba i Betlehem över samma ämne.

BOK 7 - KAPITEL 22

Jungfru Maria uppenbarade sig sedan ännu en gång för mig på samma plats och sade: »Min dotter, det är längesedan jag lovade dig i Rom, att jag här i Betlehem skulle visa dig sättet för min nedkomst. Och fastän jag visat dig någonting därav i Neapel, nämligen hur jag stod när jag födde min Son, så må du dock veta och vara övertygad om, att jag stod så och födde på det sättet, såsom du nu sett mig bedja ensam i stallet på böjda knän. Jag födde honom nämligen med en sådan själens jubelfröjd och glädje, att jag icke kände något obehag, när han gick ut ur min kropp, eller någon smärta.

Jag svepte honom genast i de rena lindor, som jag långt dessförinnan gjort i ordning. När Josef såg detta, förundrade han sig och kände stor glädje över att jag på detta sätt hade fött utan hjälp. Emedan de många människor, som församlats i Betlehem, voro upptagna på grund av skattskrivningen, gåvo de så mycket akt på denna, att Guds undergärningar ej kunde bliva allmänt bekanta bland dem. Och detta skall du veta, att ehuru människorna enligt sin mänskliga uppfattning söka påstå, att min Son föddes på det vanliga sättet, så är det dock sanning och höjt över allt tvivel, att han fötts så, som jag förut sagt dig och du nu sett.»

Fru Birgitta såg i denna vid Herrens krubba i Betlehem undfångna uppenbarelse, hur herdarna kommo till krubban för att tillbedja den nyfödde Kristus.

BOK 7 - KAPITEL 23

Jag såg även på samma plats, när Jungfru Maria och Josef stodo och tillbådo barnet i krubban, att herdarna och de, som vaktade hjorden, då kommo för att se och tillbedja barnet. När de sett det, ville de veta, huruvida det var ett gossebarn eller ett flickebarn, ty änglarna hade ju förkunnat för dem, att världens frälsare var född, och de hade icke sagt frälsarinna. Jungfrumodern visade dem då, att det var ett gossebarn, och de tillbådo det genast med stor vördnad och glädje och vände sedan tillbaka, lovprisande och förhärligande Gud för allt det som de hade hört och sett.

I denna uppenbarelse, som bruden hade i det kapell i Betlehem, varest Kristus är född, berättar Jungfru Maria för henne, huru de tre visa konungarna tillbådo hennes Son Kristus.

BOK 7 - KAPITEL 24

Herrens moder sade även till mig: »Du må veta, min dotter, att när de tre visa konungarna kommo till stallet för att tillbedja min Son, så visste jag på förhand om deras ankomst. Och när de gingo in och tillbådo honom, så jublade min Son, och av glädje hade han då ett blidare anlete än annars. Även jag gladdes och fröjdades, och mitt sinne var fyllt av underbart jubel. Jag gav akt på deras ord och gärningar och bevarade dem i mitt hjärta.»

Guds moder talar till fru Birgitta och berättar henne något om sin och sin Sons ödmjukhet och säger, att lika ödmjuka som hennes Son och hon själv voro i världen, lika ödmjuka äro de ock nu, fast de äro i himmelen.

BOK 7 - KAPITEL 25

Guds moder talar: »Samma ödmjukhet finns nu hos min Son i hans gudoms makt som när han vilade i krubban mellan två djur. Fastän han visste allt enligt sin gudom, talade han likväl intet enligt mandomen. Så hör han ock nu, sittande på Faderns högra sida, alla som tala till honom med kärlek, och han svarar genom den Helige Andes ingjutelser, i det han allt efter behag talar till några i ord och tankar och till andra liksom med mun till mun.

Likaså är jag, hans moder, nu lika ödmjuk i min kropp, vilken är upphöjd över allt skapat, som jag var, när jag var trolovad med Josef. Dock må du veta och vara övertygad om, att Josef, innan han fäste mig, genom den Helige Ande förstod, att jag lovat jungfrulighet åt Gud och att jag var obefläckad i tanke, ord och gärning. Han fäste mig i den avsikten, att han skulle tjäna mig och hava mig till härskarinna och icke till hustru.

Och jag var genom den Helige Ande förvissad om, att min jungfrulighet evigt skulle förbliva oskadd, fast jag genom Guds underfulla förordning fästes vid en man. Men sedan jag givit Guds sändebud mitt samtycke och Josef såg mitt moderliv växa genom den Helige Andes kraft, förskräcktes han storligen: han trodde visserligen icke något ont om mig, men han erinrade sig att profeterna förkunnat, att Guds Son skulle födas av en jungfru, och han ansåg sig ovärdig att tjäna en sådan moder.

Emellertid befallde ängeln honom i sömnen att icke rädas utan tjäna mig med kärlek. Av rikedomar behöllo jag och Josef intet för oss själva utom livets nödtorft till Guds heder - det övriga gävo vi av gudlig kärlek bort. När min Sons födelsetimma

stundade (som jag mycket väl visste om på förhand), kom jag enligt Guds förutvetande till Betlehem och förde då för min Son med mig den renaste dräkt och lindor, som ingen hade använt förut.

I dem lindade jag för första gången honom, som föddes av mig i all renhet, och fastän jag från evighet utsetts att sitta i den högsta tron och ära, över alla skapade varelser och över alla människor, så försmådde jag dock icke, ödmjuk som jag var, att tillreda och anskaffa allt som var nödvändigt för Josef och mig själv. Min Son var Josef och mig undergiven. Och liksom jag var ödmjuk i världen, känd endast för Gud och Josef, så är jag även nu ödmjuk, där jag sitter på den högsta tron, redobogen att bära fram allas förståndiga böner inför Gud. Men några svarar jag genom gudomliga ingjutelser, till andra talar jag på mera lönnligt vis, allteftersom det är Gud välbehagligt.»

När fru Birgitta redan ville återvända från Jerusalem till Rom gick hon på Jungfru Marie födelses dag att besöka denna jungfrus grav och andra heliga ställen, som finnas i närheten av Jerusalems stad. När hon bad vid graven, uppenbarade sig jungfrun för henne, gav henne säker upplysning om tiden för sin död och upptagelse samt vittnade, att detta verkligen var hennes grav.

BOK 7 - KAPITEL 26

När jag bad vid den ärorika jungfruns grav i Josafats dal, uppenbarade sig samma jungfru för mig, strålande i härlig glans, och sade: »Hör noga på, min dotter! Sedan min Son uppstigit till himmelen, levde jag femton år i världen och dessutom så lång tid som förflyter mellan samme min Sons himmelfärdsdag och min dödsdag. Sedan låg jag död i denna grav femton dagar. Därefter blev jag upptagen i himmelen med oändlig heder och glädje. De kläder, i vilka jag blivit begravnen, blevo kvar i graven, och jag blev i stället iförd sådana kläder, vari min Son och min Herre Jesus Kristus är klädd. Vet även, att ingen mänsklig kropp finnes i himmelen utom min Sons ärorika kropp och min kropp.

I skolen nu återvända till de kristnas länder, städse förbättra edert liv och för övrigt leva med största aktsamhet och uppmärksamhet, nu sedan I besökt de heliga orter, där min Son och jag kroppsligen levat, dött och blivit begravna.»

När fru Birgitta på återfärden från Jerusalem for genom staden Neapel, blev hon spord till råds av fru drottningen och ärkebiskopen i denna stad. När hon bad till Gud

för stadens invånare, talade Kristus till henne och klandrade invånarna för åtskilliga synder samt visade dem det sätt, varpå syndarna kunde försona sig med honom, i det han lovade dem barmhärtighet, ifall de försonade sig med honom och bättrade sig men hotade dem med rättvisans stränghet, om de icke bättrade sig utan framhärdate i sina synder. Denna uppenbarelse offentliggjorde fru Birgitta i närvaro av ärkebiskopen herr Bernhard, tre magistrar i teologi, två doktorer i kanonisk och borgerlig rätt samt några riddare och borgare i samma stad.

BOK 7 - KAPITEL 27

En person, som vakade i bön och hängav sig åt betraktelse, kom i hänryckning, varvid Jesus Kristus uppenbarade sig för henne och sade: »Hör, du som fått nåden att höra och se andliga ting, giv noga akt och inpräglad i ditt sinne det som du nu hör och som du å mina vägnar skall kungöra för människorna! Du skall icke tala det för att förvärva heder eller mänskligt beröm åt dig själv, och du får icke heller förtiga det av fruktan för människors smädelse och förakt, ty detta, som du nu skall höra, uppenbaras dig icke blott för din egen skull utan även för mina vänners böners skull.

Några av mina utvalda vänner i staden Neapel ha nämligen under många år bedit till mig av hela sitt hjärta, både med böner och fromma mödor, för mina ovänner, som bo i samma stad, att jag skulle bevisa dem någon nåd, genom vilken de kunde dragas bort från sina synder och oseder och hälsosamt bättra sig. Bevekt av dessa människors böner giver jag dig nu dessa mina ord. Lyssna därför noga till vad jag säger dig!

Jag är allas Skapare, och herre över såväl djävlarne som över änglarna. Ingen kan undkomma min dom. Djävulen syndade på trefaldigt sätt emot mig, nämligen genom avund, övermod och kärlek till sin egen vilja. Hans högmod var så gränslöst, att han ville vara herre över mig, så att jag skulle vara honom underdånig. Så stor illvilja hyste han mot mig, att han, om det hade varit möjligt, gärna hade dödat mig för att själv kunna bliva herre och sitta på min tron. Så kär var honom hans egen vilja, att han aktade min vilja för intet, om han blott kunde förverkliga sin egen. Fördenskull föll han från himmelen, och från att ha varit ängel blev han djävul i helvetets djup.

När jag sedan såg hans ondska och stora illvilja mot människan, visade jag människorna min vilja och gav dem mina budord, så att de, om de följde dem, kunde behaga mig och misshaga djävulen. Sedan kom jag, för den stora kärleks skull som jag hyser till människorna, till världen och tog köttslig gestalt genom en jungfru. Jag lärde dem själv, genom handling och predikan, frälsningens sanna väg, och för att visa dem fullkomlig kärlek och välvilja öppnade jag med mitt eget blod himmelen för dem.

Men huru handla nu de människor, som äro mina ovänner, emot mig? I sanning, de förakta mina budord, de kasta ut mig ur sina hjärtan såsom avskyvärt gift, de spotta ut mig ur sin egen mun liksom ett ruttet föremål och känna leda vid att se mig, som om jag vore en stinkande spetälsk människa. Men djävulen och hans gärningar omfatta de med hela sin håg och handling, honom giva de tillträde till sina hjärtan, göra med lust och glädje hans vilja och följa hans onda ingivelser. Därför skola de genom min rättvisa dom få lön med djävulen i helvetet till evig tid.

Ty för det högmod, som de öva, skola de få blygd och evig skam, så att änglar och djävlar skola säga om dem, att de äro uppfyllda med skam ända till toppen. För deras omätliga vinningslystnad skall varje djävul i helvetet uppfylla dem med sitt dödliga gift, så att det i deras själar icke skall finnas kvar ett enda tomt ställe, som icke är fyllt med djävulskt gift. För den kättja, varav de brinna såsom oskäligen djur, skola de aldrig komma inför mitt ansikte för att njuta dess åsyn, utan de skola skiljas från mig, och de skola även se sin tygellösa lusta gäckad.

För övrigt må du veta, att liksom dödssynderna äro de svåraste synderna, så blir även en förlåtlig synd dödssynd, om människan finner behag i den och vill framhärda i den. Vet alltså, att man övar två synder (jag skall nu nämna dem för dig), vilka draga med sig andra synder. De förefalla alla vara förlåtliga synder, men emedan människorna förnöjas i dem och vilja fortsätta med dem, bliva de dödliga. Folket i Neapels stad begår även många andra avskyvärda synder, som jag ej vill nämna för dig.

Den första av de två synderna är, att ansiktena på de förnuftbegåvade varelserna målas med olika färger, sådana varmed livlösa bilder och avgudastatyer bestrykas, för att de inför andra må synas fagrare än jag skapade dem. Den andra synden är, att mäns och kvinnors kroppar missprydas och mista sitt rätta skick genom de oanständiga klädedräkter, som folket använder, och detta göra de av högfärd och för att synas skönare och mer förföriska till sina kroppar än jag Gud har skapat dem och för att de, som se dem, lättare måtte upptändas av sinnlig åtrå. Därför kan du vara förvissad om, att lika ofta som de insmörja sina ansikten med främmande färg, lika ofta mista de något av den Helige Andes ingivelse, och djävulen kommer dem närmare. Och så ofta de pryda sig med ohöviska, opassande kläder och sålunda vanställa sina kroppar, minskas själens prydnad och ökas djävulens makt.

O mina ovänner, I som gören sådant och fördristen eder att begå andra synder, som stå i strid med min vilja, varför glömmen I mitt lidande, och varför betänken I ej i edra hjärtan, huru jag naken bands vid pelaren, huru jag grymt sargades av hårda gissel, huru jag naken hängde på korset och klagade, full av sår och överhöljd med blod? Och när I målen och insmörjen edra ansikten, varför blicken I då ej på mitt ansikte och sen, huru

det var fullt av blod? Varför given I icke akt på mina ögon, huru de förmörkades, fylldes av blod och tårar, och huru mina ögonlock blånade?

Varför sen I ej på min mun, och varför skåden I ej mina öron och mitt skägg, huru de miste sin färg och bestänktes med blod? Varför betrakten I ej mina övriga lemmar, hemskt sargade genom olika plågor, och huru jag på korset hängde blå-svart och död för eder skull och där blev begabbad och bespottad av alla, på det att I genom hågkomsten och det flitiga begrundandet därav skullen lära eder att älska mig, eder Gud, och sålunda undgå djävulens snaror, varuti I nu ären sorgligt insnärjda?

Ack, allt detta är glömt och förgätet inför edra ögon och i edra hjärtan! I beten eder som skökor, vilka älska köttets vällust men ej att föda barn. När de känna ett levande barn i sitt sköte, föranleda de genom örter och andra ting ett missfall, så att de ej behöva avstå från sin köttliga vällust och sin ständigt upprepade skamliga förlustelse utan allt framgent kunna hängiva sig åt sin skörlevnad och sin smutsiga otukt.

Så gören ock I, ty jag, eder Gud, Skapare och Återlösare, besöker alla med min nåd och klappar på edra hjärtan, ty jag älskar alla. Men när I förnimmen någon ingivelse av den Helige Ande i edra hjärtan eller ånger, eller fatten någon god föresats vid lyssnandet till mina ord, genast begån I andligt sett fosterfördrivning genom att urskulda edra synder, finna njutning i dem och vilja framhärda i dem, till eder fördömelse. Sålunda gören I djävulens vilja och innesluten honom i edra hjärtan, medan I skymfligt fördriven mig. I ären alltså utan mig, och jag är icke med eder. I ären icke i mig utan i djävulen, ty det är hans vilja och ingivelser I lyden.

Sedan jag nu sagt eder domen, vill jag ock säga min barmhärtighet. Min barmhärtighet innebär, att ingen av mina ovänner är så stor syndare, att min barmhärtighet förvägras honom, om han begär den med ödmjukt och uppriktigt hjärta. Därför skola mina ovänner göra tre ting, om de vilja återfå min nåd och vänskap och försona sig med mig. Det första är, att de av hela sitt hjärta ångra, att de kränkt mig, deras Skapare och Återlösare.

Det andra är, att de inför sin biktfader avlägga ärlig, trägen och ödmjuk bikt och sålunda bättra alla sina synder, i det de göra bot och tillfyllestgörelse enligt biktfaderns kloka råd. Då skall jag nalkas dem och djävulen fjärma sig ifrån dem. Det tredje är, att de, sedan de fullgjort detta med fromhet och full-komlig kärlek, anamma min lekamen och föresätta sig att aldrig mera återfalla i sina forna synder utan härda ut i det goda ända till slutet.

Den, som bättrar sig på detta sätt, vill jag genast skynda till mötes såsom en mild

fader mot sin vilsne son och mera villigt återupptaga honom i min nåd än han själv kan bedja om och föreställa sig. Och då skall jag vara i honom och han i mig, och han skall leva och glädjas med mig evinnerligen. Men över den, som framhårdar i sina synder och sin ondska, skall otvivelaktigt min rättvisa komma. När fiskaren ser fiskarna leka i vattnet i sin glada förnöjelse, kastar han ut sin metkrok i havet, drager turvis upp de fångade fiskarna, icke alla på en gång utan så småningom och några i sänder, och skickar dem så i döden, förgörande dem alla. Så skall också jag göra med mina i synden framhårdande ovänner.

Ty efterhand skall jag taga dem bort från detta världsliga liv, där de finna så stor förnöjelse i köttet. Ja, i den stund, då de icke tro det utan finna sin allra största förnöjelse, skall jag beröva dem det eviga livet och sända dem i den eviga döden, där de aldrig någonsin skola få se mitt ansikte, eftersom de mera älskat att göra och tillfredsställa sin tygellösa och förvända vilja än att fullgöra mina bud och min vilja.» Sedan detta hörts försvann visionen.

Denna uppenbarelse av Jungfru Maria undfick fru Birgitta i staden Neapel och riktade den till herr Bernhard, ärkebiskop av Neapel. Den förebrår dem, som icke undervisa sina otroende, till tron nyligen omvända tjänare eller slavar i den katolska tron och kristna lagen, och Jungfru Maria klandrar även de husbönder, som illa behandla och övermåttan reta sina tjänare, samt hotar med stränga straff spåmän och trollkvinnor och även sådana, som underhålla dem och sätta tro till dem.

BOK 7 - KAPITEL 28

Fru Birgitta skriver till herr Bernhard, ärkebiskop av Neapel: »Vördade fader och herre! När den person, som I väl kännen, förrättade bön och betraktelse, blev hon hänryckt, och Jungfru Maria uppenbarade sig då för henne och sade: 'Jag, som talar med dig, är himmelens drottning. Jag kan kallas denna världens trädgårdsmästare. När en trädgårdsmästare ser ett kraftigt oväder vara i annalkande, skadligt för örterna och träden i hans trädgård, skyndar han genast till, binder fast dem vid stadiga stöttekäppar så gott han kan och hjälper dem enligt förmåga på olika sätt, så att de icke brytas ned av stormvinden och ömkligen ryckas upp med rötterna.

På samma sätt gör jag, barmhärtighetens moder, i min örtagård, d. v. s. denna värld, ty när jag ser de djävulska frestelsernas och ingivelsesernas farliga vindar blåsa in i människornas hjärtan, skyndar jag genast till min Herre och min Gud, min Son Jesus Kristus, för att hjälpa dem med mina böner och utverka av honom, att han i deras hjärtan

sänder några av den Helige Andes fromma ingivelser, så att de, stödda och hälsosamt styrkta av dessa, andligen skyddas för frestelsernas djävulska vind och bevaras oskadda, och så att icke djävulen får makt över människorna, bryter ned deras själar och fördärvligen rycker upp dem med rötterna enligt sin onda önskan.

När människorna så med ödmjukt hjärta och med förverkligande i handling taga emot dessa mina stöttekäppar och mitt bistånd, då försvaras de genast mot frestelsernas djävulska anlopp, stärkas i nåden och bringa i välbehaglig tid ljuvlig frukt åt Gud och mig. Men de, som försmå min Sons och mitt andliga stöd och av frestelsernas vind låta böja sig till att samtycka till djävulen i vilja och gärning, de ryckas upp ur nådens mark och föras av djävulen genom otillåtna begär och handlingar till de eviga straffen och till helvetets mörka djup. Men nu må du veta, att i staden Neapel begås många förfärliga och hemliga brott. Dem vill jag icke berätta för dig; i stället talar jag nu med dig om två slag av uppenbara brott, som högeligen misshaga min Son och mig och hela det himmelska hovet.

Den första synden består i att många i denna stad köpa hedningar och otrogna till tjänare och att några av dessas herrar icke bry sig om att döpa dem och icke vilja omvända dem till den kristna tron. Och även om några av dem bliva döpta, bry sig deras herrar sedan icke mera om att låta undervisa dem i den kristna tron och i sättet att mottaga Kyrkans sakrament än före deras dop och omvändelse. På detta sätt kommer det sig, att dessa omvända tjänare efter att ha anammat tron begå många brott men icke veta, att de skola återvända till botens och altarets sakrament för att återställas i nådens och frälsningens tillstånd och bliva försonade med Gud.

Dessutom hålla somliga sina tjänarinnor eller slavinnor i sådan uselhet och okunnighet, som om de vore hundar, i det de sälja dem, och vad värre är, ofta sätta dem i bordeller för att förtjäna penningar på skamligt och avskyvärt sätt. Somliga hålla dem i sina hus såsom frillor för sig själva eller andra. Detta är högeligen vidrigt och förhatligt för Gud, mig och hela det himmelska hovet. Det finns också andra husbönder, som till den grad plåga och reta sina tjänare med skymfande ord och slag, att några av dem råka i förtvivlan och få lust att döda sig.

Alla dessa synder och försummelse misshaga mycket Gud och hela det himmelska hovet, ty Gud själv älskar dem: han har ju skapat dem, och för att frälsa alla kom han till världen, tog köttslig gestalt av mig och utstod pina och död på korset. Du må även veta, att de, som köpa sådana hedningar och otrogna för att göra dem till kristna och för att undervisa dem i den kristna tros- och sedeläran och som ha för avsikt att under sin livstid eller vid sin död giva dem friheten, så att de icke övergå till arvingarna, sådana husbönder förvärva sig stora förtjänster och bliva Gud välbehagliga. Men var övertygad

om, att de, som göra motsatsen, bliva hårt straffade av Gud.

Den andra synden är, att många män och kvinnor av olika dåliga anledningar hava hos sig och anlita onda spåmän och siare samt vederstyggliga trollpackor. Stundom bedja de dessa att göra gudlösa besvärjelser, på det att de då må bliva i stånd att avla och föda barn. Somliga anlita deras besvärjelser och häxkonster för att bliva trofast och varmt älskade av vissa män eller kvinnor eller av sina jordiska herrar. Andra begära kunskap om framtiden av dessa uslingar. Många bedja dem också, att de med sin onda besvärjelsekonst skola förläna dem bot för sina sjukdomar.

Alla, som hålla sådana nedriga spåmän och häxor i sina hus och försörja dem eller som begära dylika djävulska råd och botemedel av dem, liksom även de onda spåmännen och häxorna själva, som lova sådant, äro förhatliga inför Gud och förbannade av honom. Så länge de framhärda i sådana föresatser och föra ett sådant liv, skall aldrig någon ingivelse eller nåd av den Helige Ande stiga ned över dem eller få insteg i deras hjärtan. Men om de ångra sig och ödmjukt bättra sig samt fatta den uppriktiga föresatsen att icke mera synda, så skola de vinna barmhärtighet och nåd av min Son.'
Sedan detta hörts försvann visionen.»

En biskop, som var den heliga romerska kyrkans styresman för provinsen Ancona, begärde fru Birgittas förbön och råd. Hans samvete förebrådde honom nämligen, att han var frånvarande och långt avlägsen från sitt stift på grund av nämnda ämbete i Ancona, där han residerade, och sålunda icke kunde taga vård om de åt honom anförtrodda fåren i sitt stift. Han undrade alltså, vilket som behagade Gud mest: att han stannade kvar i sin ämbetsställning i Ancona eller att han återvände för att styra de åt honom anförtrodda fåren i hans stift. När fru Birgitta på begäran bad för denne biskop, uppenbarade sig Kristus för henne och sade henne nedan upptecknade ord.

BOK 7 - KAPITEL 29

Gud vare välsignad i evighet för allt sitt goda! Amen. - Min herre och vördnadsvärde fader, jag anbefaller mig ödmjukt. I haven ödmjukt skrivit till mig, att jag, en för eder okänd kvinna, i ödmjukhet skulle bedja till Gud för eder. Härpå svarar jag eder, efter ärlig samvetsrannsakan, att jag, som tyvärr är en ovärdig synderska, icke räcker till för detta. I haven också skrivit till mig, att jag skulle tillskriva eder några andliga råd till er själs välfärd. Därför ville Gud, som gav akt på eder tro och ödmjukhet, enligt sin hulda faderliga sed belöna eder åstundan och trofasthet i det han icke fäste sig vid mina synder utan blott vid den ödmjukt bedjandes hjärtelag.

Ty då jag synderska, ovärdig att göra sådant, i går bad för eder till min Herre Jesus Kristus, då uppenbarade han sig för mig i anden, talade till mig i liknelse och sade: »Du, som fått nåden att höra och se andliga ting, giv nu akt! Du må veta och vara viss om, att alla biskopar och abbotar samt övriga kyrkofurstar och prebendepräster med förpliktelse till själavård, som lämna sina kyrkor och de åt dem anförtrodda fåren (mina får) samt mottaga och behålla andra ämbeten och maktbefogenheter för att i sin nya ställning bliva mera hedrade av människorna och upphöjda till högre poster i världen, de äro, även om de icke stjäla eller röva något eller begå någon annan orättvisa i dessa sina nya ämbeten, inför mig lika svin, iklädda biskoplig eller prästerlig skrud, eftersom de skryta med dessa ämbeten och äreställningar och finna sin glädje däri och för dessas skull hava övergivit mina får och sina församlingar.

Det var (för att nu fullfölja denna liknelse) en hög herre, som inbjudit sina vänner till en festmåltid. Vid måltidstimman kommo svin, klädda på detta sätt, in i palatset till denne herre och dem, som sutto till bords med honom. Han ville giva dem av den kostbara maten på sitt bord, men då grymtade alla svinen högljutt och vägrade att äta de fina rätterna, medan de dock girigt åstundade att äta de simpla fröskidorna, såsom de voro vana.

När den höge herrn såg och märkte detta, vämjdes han vid deras tarvliga beteende och orenlighet och sade genast med stor vrede och harm till sina tjänare: 'Driven ut dem ur mitt palats, så att de få hålla till godo med fröskidor, ty det äro smutsiga svin som de värda! De varken vilja eller äro värdiga att äta av den mat, som jag låtit anrätta för mina vänner.'»

Därav, min vördade fader och herre, förstod jag i anden, att I bören rådfråga edert samvete, huruvida de Kristi får som anförtrotts er, d. v. s. invånarna i edert biskopsstift, andligen regeras väl i eder frånvaro eller icke. Om de i eder frånvaro andligt sett regeras så väl som det passar sig, till deras själars gagn och nytta, och I dessutom sen, att I uti provinsen Ancona kunnen göra Gud större heder och själarna större nytta än i edert stift, då säger jag, att I lovligen kunnen stanna kvar på eder post som Anconas styresman, enligt Guds vilja, om det blott icke är ärelystnad eller tomt skryt med detta ämbete, som förleder er att kvarstanna där.

Men om edert samvete säger eder motsatsen, då råder jag att I lämnen ämbetet i Ancona och återvänden för att personligen residera i eder kyrka och i det åt eder anförtrodda biskopsdömet, styra edra eller rättare sagt Kristi får, som särskilt anförtrotts åt eder, och föra dem i bet genom edert exempel och eder gärning, icke försumligt och bristfälligt som en dålig daglönare utan samvetsgrant och förtjänstfullt såsom en sann

och god herde.

Förlåten mig, herre, att jag, som är en okunnig kvinna och en ovärdig synderska, skriver sådant till eder! Jag beder Honom, vår sanne och gode herde, som värdigades dö för sina får, att han måtte förläna eder den Helige Andes nåd att värdigt styra hans får och städse göra hans ärorika, högt heliga vilja allt intill döden.

Domaren klagar inför bruden över alla syndare i alla stånd och levnadsställningar, berättar om de välgärningar som han bevisat dem och deras otacksamhet samt hotar dem med sin vredes förfärliga dom. Han manar dem, att de må omvända sig till honom, ty då skall han barmhärtigt mottaga dem som en fader.

BOK 7 - KAPITEL 30

Jag såg ett stort slott, likt den klara himmelen. Där var en himmelsk härskara, oräknelig såsom solgranden, och den strålade såsom solens strålar. I slottet satt på en underbar tron en mansperson av obegriplig skönhet, en oändligt mäktig herre, vars kläder voro sällsamma och av outsäglich klarhet. Bredvid honom, som satt på tronen, stod en jungfru, som strålade klarare än solen; hela den himmelska härskara, som var närvarande, hedrade henne som himmelens drottning. Och han, som satt på tronen, upplät sin mun och sade: »Hören, I alla mina ovänner, som leven i världen, ty till mina vänner, som följa min vilja, talar jag icke. Hören, I alla klerker, ärkebiskopar, biskopar och alla Kyrkans lägre ämbetsmän!

Hören, I alla renlevnadsmän, av vad orden I än månden vara! Hören, I konungar, furstar och domare på jorden samt alla I, som tjäna! Hören, I kvinnor, drottningar, furstinnor och alla fruar och tjänarinnor, ja alla, vad stånd och levnadsställning I än månden tillhöra, stora och små, som bebyggen världen, hören dessa ord, som jag, vilken skapat eder, nu talar till eder! Jag klagar över att I haven vikit bort ifrån mig och givit eder tro åt min ovän djävulen, att I haven övergivit mina bud, följ den djävulens vilja och lyden hans ingivelser. I tänken icke på, att jag, den oföränderlige och evige Guden, eder Skapare, steg ned från himmelen till en jungfru och tog kött av henne samt vandrade bland eder.

Jag banade ju genom mitt eget exempel vägen för eder och visade eder, hur I skullen gå till himmelen. Jag blev avklädd, gisslad, törnekrönt och så hårt utsträckt på korset, att nästan alla senor och leder i kroppen brusto. Jag hörde all smälek och utstod den föraktligaste död och det bittraste hjärteve för eder frälsnings skull. Allt detta given I,

mina ovänner, icke akt på, ty I ären bedragna. I bären djävulens ok och börda med all dess bedrägliga sötma, men I veten det ej och kännen det ej, förrän en oändlig sorg, förorsakad av denna gränslösa börda, nalkas eder. Men detta är eder icke nog, utan så stort är edert övermod, att om I kunden stiga högre än jag, så skullen I gärna göra det. Och så stor är eder köttsliga lusta, att I hellre viljen undvara mig än övergiva eder oordnade begärelse. Eder vinningslystnad är omättlig liksom en säck med hål i botten, ty det finns intet som kan mätta den.

Därför svär jag vid min gudom, att om I dön i det tillstånd, i vilket I nu ären, så skolen I aldrig få se mitt ansikte, utan för edert högmod skolen I sänkas så djupt i helvetet, att alla djävlar skola vara över eder, otröstligt pinande eder; för eder kättja skolen I fyllas med förfärligt, djävulskt gift, och för eder vinningslystnad skolen I fyllas med smärta och ångest och bliva delaktiga av allt ont som finns i helvetet. O mina ovänner, leda, otacksamma och vansläktade, I tycken mig vara såsom en död mask om vintern, och därför gören I vad I viljen och haven framgång.

Fördenskull skall jag stå upp om sommaren, och då skolen I förstummas och icke kunna undfly min hand. Dock har jag, o mina ovänner, återlöst eder med mitt blod, och jag begär ingenting annat än edra själar. Återvänden därför till mig med ödmjukhet, så skall jag nådeligen taga emot eder såsom barn. Kasten av eder djävulens tunga ok, kommen ihåg min kärlek och skåden i edert samvete, att jag är ljuv och mild.»

Kristus talar i Rom till sin brud, den heliga Birgitta, förutsäger henne dagen och sättet för hennes död, bestämmer hur hon skall förfara med uppenbarelseböckerna, säger att det, när honom så behagar, skall komma många människor i världen, som skola mottaga dem med andakt och sålunda vinna hans nåd, samt förordnar, var hennes kropp skall begravas.

BOK 7 - KAPITEL 31

Det hände fem dagar före fru Birgittas, Kristi bruds, död att vår Herre Jesus Kristus uppenbarade sig för henne framför det altare, som stod i hennes kammare. Han såg på henne med blitt ansikte och sade: »Jag har gjort med dig så, som den brudgum brukar göra, vilken döljer sig för sin brud, på det att han desto hetare må åstundas av henne. Sålunda besökte jag dig icke med min hugnad i denna tid, ty då var det din prøvotid.

Men nu, då du är prøvad, må du gå fram och tillreda dig, ty det är nu tid att det, som jag lovat dig, uppfylles, nämligen att du klädes till nunna framför mitt altare och inviges.

Och du skall hädanefter räknas icke blott som min brud utan även som nunna och moder i Vadstena. Dock må du veta, att du skall nedlägga din lekamen här i Rom, tills den kommer till den plats, som är beredd åt den, ty det behagar mig att skona dig från mödorna och räkna din vilja för fullbordad gärning.»

Och vänd mot Rom sade han liksom anklagande: »O mitt Rom, mitt Rom, påven föraktar dig och lyssnar icke till mina ord utan tager det tvivelaktiga för det säkra. Han skall icke mera få höra min pipa, ty han räknar min barmhärtighets tid efter sitt godtycke.»

Sedan sade han till bruden: »Men säg du till priorn, att han överlämnar alla dessa mina ord från alla uppenbarelserna åt bröderna och åt min biskop, åt vilken jag vill giva min Andes glöd och vilken jag vill fylla med min nåd. Och du må veta, att när det behagar mig, skola de människor komma, som med lust och glädje mottaga orden i de himmelska uppenbarelser, som hittills meddelats dig, och då skall allt det, som blivit dig sagt, gå i uppfyllelse. Och fastän min nåd undanhållits många för deras otacksamhets skull, skall det i deras ställe komma andra, som erhålla min nåd.

Men som den sista av alla de uppenbarelser, som meddelats dig, skall sättas den gemensamma och allmänna uppenbarelse, som jag gav dig i Neapel, ty min dom skall gå i fullbordan över alla folk, som icke ödmjukt omvända sig till mig, såsom det blivit dig visat.»

Sedan detta och mycket annat sagts, som ej står nedskrivet här, omtalade och utvisade Kristi brud några personer i sin omgivning, vilka hon sade sig hava sett stå inför Gud före döden, och träffade anstalter för dem.

Därefter tillade Herren: »Tidigt på femte dagen härefter, sedan du anammat sakramenten, skall du sammankalla alla personer i din omgivning, som jag namngivit för dig, och säga dem vad de skola göra. Och så skall du under deras ord och i deras armar komma till ditt kloster, d. v. s. till min glädje, och din kropp skall läggas i Vadstena.» Femte dagen därefter i gryningen visade sig Kristus åter för henne och tröstade henne. Sedan mässan lästs och hon anammat sakramenten under den största andakt och vördnad, uppgav hon andan i de nämnda personernas armar.

INLEDNING BOK 8

I ett långt företal, kallat Epistola solitarii (Eremitens brev - författaren var nämligen eremit av hieronymitorden), redogör Alfons da Vadaterra, Birgittas vän och biktfader, för det sätt, på vilket Birgitta mottagit sina uppenbarelser och tager uppenbarelsernas himmelska ursprung i försvar. Man bör icke förhastat avfärda uppenbarelser, som verkligen stamma från ovan, säger han, låt vara att de förmedlas genom olärda kvinnor. Hur illa gick det inte för Faraos, som vägrade att sätta tro till Moses ord?

Alfons vet många personer i sin egen tid, som missaktat himmelska budskap, framförda genom enkla, olärda personer, och som fördenskull råkat illa ut. Såsom kriterier på visioners äkthet anför han följande omständigheter: att visionären själv är en from, andligt sinnad människa, som lever i lydnad under en andlig ledare, ständigt anförtror sina inre upplevelser åt denne och icke förhäver sig över andra för sina visioners skull; att han fromt följer Kyrkans föreskrifter och för ett återhållsamt, botfärdigt liv och att han för övrigt har ett gott förstånd och ett sunt omdöme. Man bör undersöka, huruvida visionernas innehåll överensstämmer med den Heliga Skrift, huruvida de äro ägnade att befrämja goda seder och huruvida de uppmuntra åhörarna till högmod och självtillit eller till ödmjukhet och lydnad. På det sättet kan man utröna, huruvida de stamma från den gode eller från den onde anden.

Vad den heliga Birgitta beträffar, var hon av förnäm börd, levde fromt i sitt äktenskap, lovade efter sin mans död att helt tillhöra Kristus och blev av denne tagen till brud. Vid detta tillfälle började hon få uppenbarelser, och dem underkastade hon sin andlige ledares, magister Mattias', omdöme, och även flera andra lärda och visa prästmäns. Dessa undersökte visionerna och funno dem härröra från sanningens Ande. Själv ville hon fattig följa den fattige Kristus, fördelade därför sin egendom, lämnade sitt land och vallfärdade till Rom, där hon levde ett fromt liv i sällskap med erfarna andliga fäder och jungfrur.

Den ene av hennes andliga ledare var cisterciensprior; det var han som på latin nedtecknade hennes uppenbarelser, av henne själv dikterade »lingua sua gothica» (härmed menar Alfons Petrus av Alvastra). Den andre var en präst från Sverige, och det var han som förestod hennes hushåll samt undervisade henne och hennes dotter i latin (härmed menar Alfons Petrus av Skänninge). Dessa båda lydde hon i allt. Dagligen biktade hon, och varje söndag gick hon till kommunionen med sin dotter. Hennes liv utmärktes av den strängaste askes - dock följde hon härvidlag sina andliga ledares föreskrifter, och för dem omtalade hon alla sina uppenbarelser. Hon förvånade sig städse över att Kristus värdigades anförtro sitt budskap åt en så ovärdig varelse som henne. I sin ödmjukhet hade hon hellre velat hemlighålla sina uppenbarelser, men Kristus befallde

henne att offentliggöra dem, till konungarnas och folkens förbättring.

Hur Birgitta undfick sina uppenbarelser, det har hon själv redogjort för, bl. a. i VI:52. Alfons har ofta sett henne försjunken i bön, omedveten om det som försiggick runt omkring henne och berövad de kroppsliga sinnenas bruk. När hon återvänt till sig själv, återberättade hon för Alfons, Petrus av Alvastra eller Petrus av Skänninge vad hon upplevat under extasen. Hennes hjärta var under extasen uppfyllt av kärleksglöd, och hennes intellekt blev upplyst till att förstå andliga ting.

Stundom såg Birgitta i sina syner kroppsliga gestalter, och ofta, men icke alltid, blev hon underrättad om deras betydelse. Sina uppenbarelser undfick hon till hela Kyrkans nytta. Stundom meddelades henne, medan hon såg någon skepnad, undervisning om trosmysteriernas innehåll eller gävos henne regler för livsföringen. Med sina kroppsliga ögon såg hon den ängel, som dikterade *Sermo angelicus* för henne. Med kroppsliga ögon såg hon också Kristus och Maria. För det mesta hörde hon dock deras röster utan att se dem. Städs förnam hon en ljuvlig sötma därvid. Hon anförtrodde detta under gråt och suckan för Alfons.

Alfons följer Kyrkans lära, när han indelar visioner i kroppsliga, imaginära och intellektuella. Vid en kroppslig vision ser man något med kroppens ögon. Vid en imaginär ser man i anden kroppsliga gestalter, som ha en viss symbolisk betydelse. Vid en intellektuell ingjutes i förståndet övernaturliga sanningar utan hjälp av bilder. Vid några tillfällen har Birgitta haft kroppsliga visioner (t.ex. när hon vid en förlossning såg sig bli hjälpt av Jungfru Maria eller när hon på dödsbädden såg Kristus vid sin sida). För det mesta är det emellertid imaginära eller intellektuella visioner det rört sig om.

Det var i vaket tillstånd hon hade sådana. Den sötma som hon då smakade hade djävulen icke kunnat bibringa; den är alltså ett kriterium på visionens gudomliga ursprung. Hennes själ blev så att säga uppväckt till att se, höra och känna himmelska, gudomliga eller andliga ting. I anden såg hon bilder och hörde röster. Hennes intellekt upplystes på himmelskt sätt, och hon mottog undervisning till människornas nytta.

Alfons uppräknar sju olika sätt att skilja autentiska himmelska uppenbarelser från sådana som ingivits av den onde anden. Det första tecknet på en uppenbarelse himmelska ursprung består i visionärens ödmjukhet och hans lydnad under de kyrkliga myndigheterna. Ett andra tecken består däri, att visionären, så länge visionen pågår, erfar Gudskärlekens sötma, ja så att säga känner sig berusad därav. Det tredje tecknet består däri, att intellektet verkligen upplyses under visionen, så att själen fattar vad som säges och höres. Det fjärde tecknet består i överensstämmelsen mellan visionärens utsagor och den katolska tros- och sedeläran och däri att förutsägelserna verkligen slagit

in.

Det femte tecknet ligger i visionernas frukt - lända visionerna till sedernas förbättring eller ej? Bli förstånden upplysta, sederna förbättrade, freden säkerställd, Gudskärleken förökad? Det sjätte tecknet är visionärens fromma, kristliga död. Det sjunde tecknet utgöres av helbrägdagörelserna efter hans död. Alla dessa kriterier uppvisas av Birgitta och hennes uppenbarelser. Man kan alltså vara säker på det himmelska ursprunget av hennes uppenbarelser, och man bör tacka Gud för dem, slutar Alfons.

PROLOG BOK 8

till Den himmelske kejsarens bok till konungarna. Här redogöres för det sätt, på vilket boken blivit sammansatt, och uppmanas konungarna och furstarna att fromt och ödmjukt mottaga denna bok ur Guds hand samt att i hjärta och gärning flitigt följa den lära som den förkunnar.

Nedanstående bok benämnes Den himmelske kejsarens bok till konungarna, eftersom den genom andlig och intellektuell vision blivit från ovan uppenbarad för den saliga fru Birgitta, som fordom var en lysande furstinna av Närke i Sveriges rike och som blivit född i Götakonungarnas ädla ätt och hemland. Det var ju tillbörligt, att hon, som kejsaren Kristus tagit till sin brud och skickat till konungarna och kejsarna såsom sin särskilda budbärande och så att säga som sin apostel för att framföra hans nya brev och evangeliska ord, icke var av simpel eller låg ätt utan av kunglig härkomst och hemvist.

Men eftersom det i hennes himmelska uppenbarelser stora bokverk, som ju innehåller sju böcker, återfinnes många uppenbarelser, som röra konungar och kejsare, och det även utanför detta bokverk finnes åtskilliga av samma ämne, så har det befunnits lämpligt att sammanföra alla av detta innehåll till en och samma bok, och vi ha sålunda ur de himmelska uppenbarelsernas vidsträckta örtagård samlat det som berör ifrågavarande ämne och jämte andra uppenbarelser, som ej återfinnas där, sammanfogat alltsammans till föreliggande bok, i det vi så att säga samlat blommor för att förfärdiga en ny kungakrona. Salig är den, som läser och hör de profetiska orden i denna bok och som tager vara på det som där står skrivet.

Tiden är nämligen nära. Alltså, I kejsare och konungar, I alla drottningar och övriga regenter, böjen edra huvuden inför Gud, med andra ord: ödmjuken edra stolta, av äregirighet och vinningslystnad fyllda hjärtan och mottagen ödmjukt denna dyrbara,

himmelska kungakrona ur händerna på en så furstlig och underskön Kristi brud, den bok som Kristus genom henne i sin välvilja och barmhärtighet sänt oss. I denna bok finna de en helig undervisning om vilken dräkt konungarna böra nyttja, vilka dagar de böra uppträda med krona, vilken dygdig, from och ärbar vandel de böra föra, hurudana furstinnor de böra taga till hustrur, vilka män som konungarna böra taga till rådgivare och vilka de böra avlägsna och fördriva ifrån sig, huru de böra styra sina riken och befrämja statens bästa, huru de med nitälskan och med ömt medlidande kunna bevara dess goda tillstånd samt huru de på klokt, rättfärdigt och förtjänstfullt sätt kunna föra korståg emot de otrogna.

Slutligen visas dem i denna bok ett tveeggat svärd, som går ut ifrån hans mun som sitter på tronen, nämligen Guds fruktansvärda rättvisa emot några konungar, vilka under sin livstid berövades rike och krona för sina synders skull och dräptes av detta den gudomliga rättvisans svärd, så att de ljöto en ond och skymflig död. Det visas dem även Guds förfärliga rättvisa gentemot andra, avlidna konungar, vilkas själar denna Kristi brud såg dömas och fördömas vid den gudomliga domstolen på ett sällsamt och hemskt sätt.

Därav kunna de nu levande konungarna inse, hur vasst och strängt detta gudomliga svärd är, detta svärd som med sin ena skarpa egg straffar somliga till heder och liv, i det att det bringar dem förödmjukelse och död, och som med sin andra, ännu skarpare egg straffar andra till deras själ efter döden, i det att det bringar dem ett rysligt kval och en evig fördömelse. Sålunda kunna alla konungar och furstar inse, att Gud icke ser till personen, och de kunna förstå, vilken sträng dom de ha att vänta av Gud före och efter sin död och hur de böra frukta Gud och bäva inför honom i allt vad de företaga sig.

Lären eder alltså, I konungar och alla I, som behärsken jorden, att tjäna Herren med fruktan och att fröjda eder med bävan. Tagen ödmjukt emot, det beder jag, denna tuktan, så att Herren icke må vredgas. Snart kunde ju hans vrede upptändas. Saliga äro alla de, som med rent hjärta och rättfärdig gärning förtrösta på honom, han som i evighet är konungarnas konung och härskarnas härskare.

Eftersom denna till konungarna riktade bok i stor utsträckning blivit lånad ur de andra böcker, där dessa uppenbarelser innehållas, så hänvisa vi, på det att icke en och samma sak två gånger må återvända i samma bokverk, vid de på detta sätt lånade kapitlen till det ställe, varifrån de blivit hämtade. Den som vill utbygga denna åttonde bok till en från de andra böckerna helt skild volym måste upprepa alla kapitel i deras helhet.

Den högste kejsaren Kristus talar genom bruden till konungarna, visar sig verkligen vara allas Skapare och konung, regerande i trefaldigheten och enheten, och säger, huru han förordnat att världen skall styras med dubbel makt, nämligen den kyrkliga och världsliga, vilka huvudsakligen betecknas med apostlarna Petrus och Paulus.

BOK 8 - KAPITEL 1

Jag såg ett stort palats av ofattbar storlek, likt den klara himlen. Där voro oräkneliga personer, sittande på stolar, iklädda vita skrudar och skinande som solstrålar. Och i palatset såg jag en underbar tron, och på den satt det likasom en man, vilken strålade klarare än solen, lyste av obegriplig skönhet och var en herre av omätlig makt. Hans glans var av ofattbar längd, bredd och djup. En jungfru stod bredvid tronen, strålande av sällsam glans och bärande en dyrbar krona på huvudet. Och alla de närvarande betjänade honom som satt på tronen och lovprisade honom med hymner och sånger, och de hedrade vördnadsfullt denna jungfru såsom himmelens drottning.

Han, som satt på tronen, sade till mig med den mest höviska röst: » Jag är himmelens och jordens Skapare, en med Fadern och med den Helige Ande och sann Gud. Ty Fadern är Gud, Sonen är Gud och den Helige Ande är Gud, och dock är det icke tre gudar utan tre personer i en gudom. Men nu kan du fråga: om det är tre personer, så måste det väl vara tre gudar? Jag svarar dig, att Gud är själva makten, själva visheten och själva godheten; av honom är all makt under himmelen och ovan och all vishet och godhet som kan tänkas. Sålunda är Gud trefaldig och en; tre till personerna och en till naturen. Ty Fadern är den makt och vishet, varav allt stammar; han är mäktigare än allt annat och han har icke sin makt av någon annan utan av sig själv och från evighet.

Makt och vishet är även Sonen, som är jämlik Fadern; han är icke mäktig av sig själv utan mäktigt och utsägligt född av Fadern, begynnelse av begynnelsen och aldrig någonsin skild ifrån Fadern. Makt och vishet är även den Helige Ande, som utgår av Fadern och Sonen och är jämlik dem i välde och makt. Det är alltså en Gud och tre personer, ty de tre hava en natur, en verksamhet och en vilja, en ära och makt. Ehuru de äro en till väsendet, äro de dock skilda till personernas beskaffenhet. Ty hela Fadern är i Sonen och Anden, Sonen är i Fadern och Anden, och Anden är i dem båda, i en enda gudomsnatur, icke som om någon vore tidigare eller senare utan på ett utsägligt sätt; ingen är här tidigare eller senare, större eller mindre än den andre, utan allt är utsägligt och jämlikt.

Därför är det träffande skrivet, att Gud är underbar och mycket lofvärd. Gudomen sände ju sitt ord till jungfru Maria, genom sin ängel Gabriel, men samme Gud, som sände

och var sänd av sig själv, var med ängeln Gabriel, i Gabriel och före Gabriel hos jungfrun. Och sedan ordet sagts av ängeln, blev Ordet kött i jungfrun. Detta ordet är jag, som talar med dig. Fadern sände mig nämligen genom sig själv med den Helige Ande till jungfruns kved. Dock miste icke änglarna min gudoms åsyn och närvaro; nej, jag Sonen, som var med Fadern och den Helige Ande i jungfruns kved, jag var densamme i himmelriket med Fadern och den Helige Ande i änglarnas åsyn, styrande och vidmakthållande allt, ehuru min mandom, tagen av mig allena, vilade i Marias sköte.

Jag, som alltså är en Gud i min gudom och mandom, försmår icke att tala med dig, för att visa min kärlek och stärka den heliga kristna tron. Och ehuru det förefaller som om min mandom vore här hos dig och talade med dig, så är det dock riktigare att säga, att din själ och ditt förstånd är med mig och i mig, ty för mig är intet omöjligt och intet svårt, varken i himmelen eller på jorden. Jag är förvisso såsom en mäktig konung, vilken kommer med sin här till en stad, fyller alla platser och upptager allt. Så fyller min nåd alla dina lemmar och styrker allt. Jag är sannerligen i dig och utanför dig. Ehuru jag talar med dig, är jag dock densamme i den himmelska härligheten. Ty vad kan vara svårt för mig, jag som uppehåller allt med min makt, anordnar allt med min vishet och överträffar allt med min dygd?

Jag, som med Fadern och den Helige Ande är en Gud, utan begynnelse och utan slut, jag som för människornas frälsning tog mandom (medan gudomen dock förblev oskadd) och i sanning led, uppstod från de döda och uppsteg till himmelen, jag talar nu verkligen till dig. Jag är den sanne och högste kejsaren och herren. Ty det finns ingen herre som är högre än jag eller som varit före mig eller som skall komma efter mig, utan allt herravälde är av mig och genom mig. Alltså är jag sann herre, och ingen kan med rätta kallas herre utom jag, ty all makt och allt herravälde är av mig, och ingen kan motstå min makt. Jag är även kronans konung. Måne du förstår, min brud, varför jag sade 'kronans konung'? Min gudom var förvisso utan begynnelse och skall vara och är utan slut. Denna gudom liknas med rätta vid en krona, ty kronan är utan början och utan slut. Liksom man i ett rike gömmer kronan för den framtida konungen, så gömdes min gudom för min mandom, som skulle krönas därmed.

Jag hade två de yppersta tjänare. Den ene var präst, den andre lekman. Den förste var min apostel Petrus; denne hade prästens ämbete. Den andre var aposteln Paulus, vilken så att säga var lekman. Petrus var bunden i äktenskap, men när han såg, att ett äktenskap ej kunde förenas med prästämbetet och betänkte, att hans sinnes dygd äventyrades genom oåterhållsamheten, så avhöll han sig från den köttliga föreningen i äktenskapet och höll fast vid mig med fullkomlig håg. Paulus däremot iakttog kyskhet och bevarade sig obefläckad av den äktenskapliga bädden. Se nu vilken kärlek jag bevisade dessa två!

Åt Petrus gav jag nämligen himmelrikets nycklar, på det att allt vad han band och löste på jorden också skulle vara bundet och löst i himmelen. Åt Paulus förunnade jag, att han skulle vara lik Petrus i ära och heder. Och därför må du veta, att liksom de på jorden varit varandras likar och förenade med varandra, så äro de nu i himmelen förenade i evig ära och förhärligade. Och fastän jag uttryckligen nämnt just dessa två, så förstår jag dock med dem andra biskopar och konungar och mina vänner.

Ty liksom jag fordom, på lagens tid, talade blott till Israel såsom till en enda man, medan jag dock avsåg hela det israelitiska folket, så förstår jag nu med dessa två flera, ja alla dem vilka jag uppfyllt med min nåd och min kärlek. Men sedan någon tid förgått, började det onda bli mera utbrett och köttet bli svagare och mera benäget än förr till det onda. Fördenskull sörjde jag barmhärtigt för både prästernas och lekmännens stånd, vilka jag betecknar med Petrus och Paulus, i det jag tillät prästerna att på måttfullt vis äga kyrkogods till lekamlig nytta, så att de skulle bliva desto ivrigare och trägnare i min tjänst. Det behagade mig även, att lekmännen skulle leva ärbart i sitt äktenskap, enligt Kyrkans föreskrift.»

Kristus, den högste kejsaren, giver här förordningar för konungarna, hurudana rådgivare de skola hava, samt giver dem tio mycket nyttiga sedliga råd.

BOK 8 - KAPITEL 2

Jag är sann konung, och ingen är värdig att kallas konung utom jag, ty från mig stammar all ära och makt. Det var jag, som dömde den första ängeln, vilken föll av högmod, ond begärelse och avund. Det var jag, som dömde Adam och Kain, ja hela världen, i det jag för människornas synders skull sände syndaflo den. Det var även jag, som lät Israels folk komma i fångenskap och som underbart befriade det därifrån med tecken och under.

I mig är all rättfärdighet och har varit där utan begynnelse och skall förbliva där utan slut. Och aldrig någonsin förminskas rättfärdigheten hos mig, nej den förbliver städse sann och oföränderlig i mig. Och emedan denne Sveriges konung ödmjukt frågar dig, hur han skall kunna bete sig rättvist och klokt i sin styrelse, därför vill jag för honom kungöra tio ting, som han skall göra.

Det första är, att han avskedar de rådgivare, vilkas hjärtan äro äregiriga och vinningslystna, vilkas tunga är dubbel och svekfull och vilkas ögon äro skumma för

andliga ting. I stället må han utvälja dem, som icke sälja rättvisan för penningar, som blygas för lögn och smicker, som älska Gud högre än det köttsliga och som hysa medlidande med sin nödställda nästa.

Det andra är, att jag vill, att konungen själv må lämna sitt bistånd till uppförandet av ditt kloster, vars regel jag själv dikterat.

Det tredje är, att han sänder sina vasaller och tjänare till de hedniska länder, där den katolska tron och kärleken kan förökas. Ty hans vasaller blevo dräpta i staden Köpenhamn, emedan han eftertraktade en del av ett annat kristet rike.

Det fjärde är, att konungen själv dagligen läser min moders, den heliga jungfruns, tidegård. Men om han har rättskipning eller andra viktiga ting för händer, då kan han underlåta den dagens tider. Han må även varje dag höra två privatmässor eller en högmässa. Och varje dag må han fem gånger erinra sig mina fem sår, som jag tålde för honom på korset.

Det femte är, att han fastar på vigilierna till min moders och helgonens festdagar, vilka äro förordnade av den heliga Kyrkan. På fredagen må han fasta vid fisk och på lördagen, om han vill, vid mjölkmat; fyrtiodagarsfastan må han iakttaga enligt landets sedvänja. Men i sitt fastande må han ge akt på att han är måttfull och behärskad, så att han icke blir slö i sina rådslut eller slapp och tanklös i de domar han skall fälla, på grund av olämpliga fastor, okloka vakor och alltför långa enskilda böner. Om arbetet växer för honom, då må han i stället följa min Kyrkas förmäns råd, makt och förordning.

Det sjätte är, att han giver var tionde penning, som tillkommer den kungliga skattkammaren, som en allmosa till de fattiga. Och om han av kärlek till mig fromt vill giva någonting därutöver, då skall förvisso hans lön bli ännu större.

Det sjunde är, att han varje fredag tager emot tretton fattiga och tvättar deras fötter samt med egen hand giver dem mat och penningar, såframt han ej befinner sig på resa, ty då kan han underlåta sådant. Varje fredag, när han sitter i lugn på sin kungsgård, må han göra sig alldeles ledig och lyssna till sina undersåtars, rikets allmoges, klagomål. Och då må han även utforska, huruvida hans ämbetsmän, domare och länsmän samt indrivarna av de kungliga skatterna och ingälderna ha varit trogna samt förvaltat sina sysslor riktigt.

Det åttonde är, att konungen själv må vara klok i sina gåvor, så att han ej giver den ene så, att han blir njugg mot andra. Och om han vill begåva någon rikligare än andra för dennes förtjänstfulla vandels och för hans större mödas skull, så må han göra även detta efter moget omdöme och med samvetsgrann försiktighet, så att man ej får anledning att

beskylla konungen för orättvisa eller knota över honom. Intet är nämligen så klandervärt hos höga herrar som för stor givmildhet eller njugghet. Och intet pryder konungen så som att härska med hovsamhet och att med kärlek vedergälla dem som arbeta i hans tjänst. Konungen kan även skänka sina gåvor åt utlänningar, som hålla fred med hans rike och som lida nöd, men han må göra detta så, att hans egna tjänstemän och underlydande ej glömmas bort.

Det nionde är, att han icke överträder Guds lag eller inför nya sedvänjor, som strida mot lovvärd hävd, och icke heller myndigt och självrådigt skipar och dömer det som faller honom i sinnet utan rättvist företager allt enligt Guds och rikets lag. Det höves nämligen icke konungen att mycket befalla och intet utföra, att övergiva rättvisan och härska med grymhet.

Det tionde är, att konungen genom sina gärningar visar sig sådan, att han anses värdig sitt kungliga namn, i det han flyr vinningslystnaden och uppriktigt älskar ödmjukheten, ty så mycket högre konungen är än andra, så mycket ödmjukare må han vara inför Gud, från vilken all makt kommer. Ty i sin dom skall Gud utkräva lika sträng räkenskap av konungen som av folket.»

Den högste kejsaren Kristus förordnar här, att konungarna må bära en hedervärdare och förnämre dräkt än andra, till tecken på sin höga värdighet, och han säger, vilka dagar och högtider de må bära den kungliga kronan.

BOK 8 - KAPITEL 3

Guds Son talar: »Eftersom människan försmådde att lyda Gud, är det nödvändigt, att hon lyder människan, sin like. Och emedan konungen av Gud är förordnad till att döma och rättvist styra, därför är det rättmätigt att han hedras och fruktas av sina undersåtar. För att konungen alltså må urskiljas från andra, är det nödvändigt, att han har en särskild dräkt, som är mera hedervärd än andras. Ty liksom konungens heder består i rättvisa och rätt dom, så är konungens glans och ära folkets heder.

Därför tillstädjes det konungen att hava en hedervärd och vördnadsbjudande dräkt. När han bär den må han ej högmodas över att Gud låter honom bära den utan ödmjuka sig och betänka sitt ämbetes börda. På dessa dagar må konungen bära sin krona på huvudet: på juldagen, trettondedagen, påskdagen, himmelfärdsdagen, pingstdagen, min jungfruliga moders upptagelsedag, korssets upphöjelses dag och alla helgons dag samt på alla de dagar, då han skall hålla ting eller dubba riddare.

Ty liksom hela den himmelska härskaran fröjdas på min mandoms högtidsdagar och mina helgons hedersdagar, på grund av mina välgärningar, så böra de rättfärdiga på jorden glädjas åt konungens rättvisa, som betecknas med kronan. Och hela det himmelska hovet gläder sig åt en rättvis konungs belöning.»

Den högste kejsaren Kristus giver här konungarna tio hälsosamma råd, med vilka de böra styra sig själva och sina riken.

BOK 8 - KAPITEL 4

Guds Son talar till bruden och säger: »Jag meddelade förut konungen några trappsteg, på vilka han kan stiga upp till det himmelska. Ja, om han följer och iakttagit dem, kan han stiga upp till himmelen med lika stor lätthet som den, vilken för ett kontemplativt liv. Nu vill jag emellertid giva honom tio råd. Det första är, att han icke sitter ensam vid sitt bord utan tillsammans med några av sina underlydande, som kunna få andlig och kroppslig hugnad av hans närvaro.

Därigenom dragas de nämligen bort från synder och ohövskheter. Det andra rådet är, att han efter att ha stigit upp från bordet står en liten stund och på ärbart vis underhåller sig med sina män, ty genom ödmjukt och förtroligt samspråk vinner han sina tjänares kärlek och välvilja. Och vid det tillfället kan han höra deras skäl och meningar, antingen de nu böra följas eller förkastas.

Det tredje rådet är, att han är barmhärtig och rättvis i alla sina domar och gärningar, så att han icke försummar att öva rättvisa på grund av vänskap eller falskt medlidande, på grund av något enskilt gott, timlig fördel eller fruktan, och icke heller försummar eller förgäter barmhärtigheten av vrede eller otålighet, ty det passar illa för konungen att besegras av vrede och för domaren att fälla en hastig dom eller genom böner lockas bort från rättvisans väg. Det fjärde rådet är, att konungen icke anförtror förvaltningen och rättskipningen åt sådana, som han vet vara partiska eller vinningslystna eller som på svekfullt sätt veta att utpressa penningar; sådana människor komma ju lätteligen bort från rättvisan.

I stället må konungen anlita dem, som äro välartade av naturen, som gå i sina förfäders goda fotspår och som sätta mera värde på rättvisans gärningar än på att själva bli rika. Det femte är, att konungen ständigt undersöker, hur lag och rättvisa iakttagas i hans rike, och icke lämnar de felande, som han är i stånd att näpsa, utan straff. Och han

må akta sig för att avkräva för mycket penningar och för högt skadestånd av dem som förbrutit sig, och han må icke genom sluga knep undertrycka de oskyldiga, utan mot de ödmjuka må han handla mildare, och de förhärdade må han straffa strängare, medan han i allt iakttager rättvisa och barmhärtighet.

Och där han ser att ödmjukheten är större, där må han låta misskunden gå före rättvisan. Det sjätte är, att konungen ständigt granskar sina domar och gärningar. Och om han blir varse, att han felat genom sitt sinnes hastiga ingivelse, må han icke blygas för att rätta eller återkalla det som blivit illa gjort.

Ty han är icke visare än David, vilken också tog miste, ej heller frommare än profeten, vilken trodde på lögnen och dräptes av lejonet. Det sjunde är, att han icke är alltför hastig i sitt handlande utan förutseende och omtänksam, i det han noga betänker ärendenas utgång och stöder sig på de visas, erfarnas och gudfruktigas råd; dessa må han lyda och ej hålla sig borta från dem, ty det vittnar om ett vansläktat och misstänksamt sinne att misstro beprövade rådgivare och att med inställsamma smickrare dryfta de råd, som givits efter klok och mogen överläggning. Det åttonde rådet är, att han tager sig till vara för all lättfärdighet i ord och seder, ja även med sina tjänare och förtrogna, och flyr smickrare och lismare såsom skorpioner, ty de giva honom medhåll i hans synder och giva de goda anstöt.

En konung bör vara sådan, att han fruktas av de unga, hedras av de gamla, prisas av de kloka, älskas av de rättfärdiga och innerligt åstundas av dem som äro betungade. Det nionde är, att konungen icke må hava umgänge med dem, som bannlysts av Kyrkan, eller understödja dem, som begabba Gud och hans budord, utan undervisa dem med kärleksfulla ord och förmaningar, och, om de icke bättra sig, visa dem sin stränghet och undandraga dem sina välgärningar. Ty det är konungens heder att älska det gudomliga över allting samt av alla sina krafter föröka Guds heder. Det tionde rådet är, att han älskar folket och allmogen i sitt rike, behandlar sina riddare mildt och vedergäller barnen för deras fäders goda gärningar.»

Kejsaren Kristus råder konungarna, att de understundom må läsa helgonens exempel, varigenom deras hjärtan kunna uppväckas till Gud. Och han giver en konung två de bästa andliga rådgivare, på det att han må lyda dem och på det att andra konungar måtte uppmuntras till detsamma.

Guds Son talar till bruden: »Det står skrivet om en konung, som ej kunde sova, att han lät annaler eller krönikor läsas för sig. Likaså må den konung, som du beder för och som är mycket ung till åren, låta helgonens gärningar och exempel och tappra mäns bragder läsas för sig, ty därigenom uppväckes hans sinne till Gud och han lär sig, hur han kan avbryta riksstyrelsen med ärbara förströelser. Dessutom skall jag sända honom två av mina vänner, vilka skola vara såsom två mödrar för honom.

Från den ena skall han få mjölk och bröd och från den andra vin och läkemedel. Den första skall kungöra för honom, hur och i vilka stycken han syndar, hur han skall tillfyllestgöra för sina förseelser, hur han kan vinna tröst i bedrövelsen och hur han kan blidka mig, när han förtörnat mig. Av den andra skall han få visdom, när det gäller tveksamma ting, lösning av hemliga gåtor och klokhet i att styra och värna sitt rike. Om han lyder dessa, skall han vinna Guds och människors behag. Dock skall han ej lyda dessa två på det sättet, att andra rådgivare försmås, utan han må jämte dem höra många andras råd och utvälja det bästa efter grundlig överläggning.»

Kejsaren Kristus lär konungarna att älska sina undersåtar och styra dem på rätt sätt samt manar dem att avskaffa orättfärdiga och dåliga bruk.

BOK 8 - KAPITEL 6

Guds Son talar till bruden: »Jag sade dig förut, att konungen skulle älska folket och allmogen i sitt rike. Han visar, att han älskar dem, när han låter dem nyttja de vedertagna lagarna, när han icke låter grymma fogdar och skatteindrivare härska över allmogen och folket, när han icke betungar folket med nya pålagor, som han hittar på, och när han ej besvärar det med mödosam och ovanlig gästning. För de otrognas bekrigande kan dock konungen ödmjukt bedja folket och allmogen om hjälp, ifall han behöver.

Men han må noga se till, att icke detta nödvändiga behov blir till sedvänja och lag. Konungen må ock söka undanskaffa sedvänjor, som stå hindrande i vägen för själarnas frälsning, och särskilt det gamla bruket att när skepp på grund av storm förlisa vid hans rikes stränder, skeppens och handelsvarornas ägare plundras på det gods som flyter i land. O vilken omänsklig grymhet är det icke att öka bedrövelsen för den nödställda! Är det icke tillräcklig sorg för den hemsökte att mista skeppet? Skola dessutom de andra tillhörigheterna berövas honom? Därför må konungen avskaffa denna sedvänja och andra dåliga och syndiga bruk ur sitt rike, på det att han må finna större nåd och välsignelse inför mina ögon.»

Kejsaren Kristus säger till konungarna, att om de vilja hedra honom, må de iakttaga hans bud och ord samt föröka hans heder, i det de älska sina undersåtars själar, som han själv återlöst med sitt eget blod.

BOK 8 - KAPITEL 7

Guds Son talar till bruden om en konung av Sverige och säger: »Om denne konung vill hedra mig» etc. Sök i fjärde boken, kap. 48.

För att lära konungarna, att drottningar böra utväljas fromt och dygdigt, visar allas kejsare Kristus här genom sitt exempel, hur han bland alla kvinnor utvalde den dygderikaste till sin moder och till himmelrikets drottning.

BOK 8 - KAPITEL 8

Guds Son talar till sin jungfruliga moder: » Jag är en krönt konung i min gudom, utan begynnelse och utan slut. Min krona, som varken har början eller slut, betecknar min makt, som icke hade någon begynnelse och ej heller skall hava något slut. Men jag hade även en annan krona i mitt förvar, och den kronan var jag själv, Gud.» Sök resten av detta kapitel i femte boken, uppenbarelsen efter nionde spørsmålet.

Kejsaren Kristus talar till bruden om en drottning, som nyligen trolovats med en konung, och säger, att av det äktenskapet skall riket icke få välsignelse utan bedrövelse, ty hon är född av en säd, som förbannats av Kyrkan, och har blivit bortlovad under laglig ålder.

BOK 8 - KAPITEL 9

Guds Son talar till bruden om en drottning, som en konung tagit till hustru, och säger, att hon är av en säd, som förbannats av Kyrkan, och under laglig ålder: »Giv akt, min dotter! Du må veta, att i varje kristligt äktenskap måste den lagliga åldern och samtycket iakttagas, men i detta förefinnes intetdera, och därför är detta äktenskap likt en barnslig docklek.

De söka nämligen blott den timliga äran och bry sig icke om kristen lag och Guds heder. Därför skall riket skörda bedrövelse av detta äktenskap och icke välsignelse. Och ehuru denna nya drottning, dotter av föräldrar som bannlysts av Kyrkan, icke skall umgälla sin faders orättfärdighet, kan det dock aldrig av dens säd, som retat mig till vrede, komma välfärd och gagn för folket. Fördenskull förmanade Isak sin son att taga sig en hustru av sin egen släkt, så att han ej skulle besmittas av ett folk, på vilket Gud vredgades.»

Guds moder förmanar en till sina seder världslig drottning, att hon må omvända sig till Gud och bringa Gud dygdernas blad, blommor och frukter genom att tala och höra det som är gott och genom att älska Gud och nästan.

BOK 8 - KAPITEL 10

Guds moder talar till bruden och säger: »Säg till drottningen, att jag, barmhärtighetens moder, tog emot henne som en avgnagd äppelkärna, vilken icke var vacker att se på utan besk att smaka och motbudande att svälja ned. Dock planterade jag henne i ett avlägset land för att hon skulle bära god frukt. Liksom träden utveckla blad, blommor och frukter, så bör hon alltså bära dygdernas blad, i det hon gärna lyssnar till Guds ord, som äro nyttiga för själen och kunna förliknas vid trädens blad.

Hon må även tala det, som är till Guds heder och nästans nytta, ty då bär hon fagra blommor. Dessutom bör hon älska Gud och sin nästa, ty då bär hon den yppersta frukt. Men nu talar hon gärna oanständiga ord och sådant, varmed hon kan förvärva världens heder och gunst. Hon må alltså omvända sig till mig och genom sitt lyssnande, sitt talande och sin gärning bringa min Son den kärlekens frukt, som smakar honom så ljuvt, nämligen hennes själ, vilken han innerligt åstundar att äga.»

Kristus klandrar ett löfte om återhållsamhet i äktenskapet, som en konung och en drottning givit varandra utan mogen rådslagning och överläggning, ty därav kan ett värre ont och anledning till förtal uppstå.

BOK 8 - KAPITEL 11

Sedan en konung och en drottning hade fått två söner, gävo de varandra löfte om kyskhet och avhållsamhet. Man bad bruden, att hon skulle bedja att få veta Guds vilja

därvidlag, och Kristus uppenbarade sig då för henne och sade: »Skriften säger, att människan ej må fördrista sig att åtskilja det som Gud sammanfogat. Vem vågar då att förändra det som är förnuftigt stadfäst och helgat genom Guds lag?

Dock kan en rättfärdig orsak stundom förvandla ett köttsligt gott till ett andligt gott, och det föreligger ingen upplösning av äktenskapet utan blott ett slags förändring, när två makar efter mogen överläggning och rådslagning giva sitt samtycke till ett bättre gott av kärlek till Gud.

Denne konung och denna drottning samtyckte emellertid till något som såg ut att vara gott men ej var klokt, ty den ene samtyckte till renhetslöftet av syndig brånad, oklokt nit och flyktighet och ostadighet i sinnet; den andra av någon lust att behaga människor, av plötslig ingivelse och för att undkomma födslovåndorna. Därför är det tryggare och berömvärdare att de återgå till den äktenskapliga sammanlevnadens första lag och ordning, ty om de fortsätta med det okloka, uppstå måhända frestelser och ånger över den gjorda föresatsen. Så kan ett värre ont inträffa och anledning till förtal. I denna angelägenhet må de båda makarna handla enligt de visas råd. Det är nämligen ingen synd att visligen återkalla det, som man börjat och försökt på oklokt sätt.»

Kristus undervisar här konungarna, med vilken urskillning de skola förebrå sina hustrur, och han förmanar vackert en from drottning, att hon skall vara ödmjuk, medlidsam mot de elända, kärleksfull, klok och sansad.

BOK 8 - KAPITEL 12

Guds Son talar till bruden: »Om det sitter en tagg bredvid hjärtat, bör den ej ryckas ut snabbt och häftigt utan skäras bort sakta och så småningom. Sålunda kan en god och älskansvärd kvinna stundom vara ett hinder för en man, som strävar mot fullkomning. Därför må den gifte mannen, när han ser sin fara, stundom nyttja milda ord såsom en förmanare gör, stundom måttligt stränga såsom en lärare gör, och stundom 'skära bort' såsom en läkare gör.

Man bör nämligen klokt lyssna till kvinnan, så att hon tröstas, hovsamt och i hemlighet klandra henne, så att hon ej blir föraktad, ärbart uppfostra henne och stundom låta bli att lyssna till henne, så att icke rättvisan uraktlåtes.

Därför bör en drottning utmärkas av ödmjukhet i sinnet, besinningsfullhet i sina gärningar, kloket i det som skall göras och medlidande med de elända. Ty av en kvinnas

klokhed blidkades David, så att han ej föll i synd. Genom ödmjukhet kom Ester på tronen och förblev där, medan Isebel förkastades för sitt högmod och sin vinningslystnad.

Maria, min moder, blev för sitt medlidandes och sin kärleks skull moder till alla i himmelen och på jorden. Emedan den drottning, som du beder för, genom dig begär ett råd av mig, må du alltså å mina vägnar svara henne och säga, att hon har ingivelser av två andar, en god och en ond, och dem vill jag en annan gång meddela dig.»

Kristus visar för bruden, hur den gode och den onde andens tankar och ingivelser strida med varandra i nämnda drottningens själ, och säger, hur hon skall välja emellan dem.

BOK 8 - KAPITEL 13

Kristus talar till bruden och säger: »Av två andar ingivas och ingjutas tankar och ingjutelser i människornas hjärtan, nämligen av en god och av en ond ande. Den gode anden råder människan att tänka på det framtida och himmelska och att icke älska det timliga. Den onde anden råder människan att älska det närvarande som synes, gör att synden ser lätt ut, sänder svagheter och sätter svaga människors exempel till förebild» etc. Sök detta kapitel i fjärde boken, kapitel 4.

Kristus säger till bruden om den ovannämnda drottningen, att hon anser Guds nämnda råd tungt; han förkunnar henne därför, att om hon icke snart lyder, så skall hennes liv bliva kort, den räkenskap hon skall avlägga vid domen svår och hennes slut smärtsamt.

BOK 8 - KAPITEL 14

Kristus talade till bruden om den nyssnämnda drottningen och sade: »Den drottning, om vilken jag förut talat med dig, begärde av mig ett råd genom dig, men sedan hon hört det råd, som jag gav henne, syntes det henne mycket tungt och besvärligt. Säg henne därför nu, att det på profeten Elias tid fanns en drottning, som älskade sin maklighet mera än mig, förföljde sanningens ord och trodde sig äga bestånd genom sin klokhed.

Det gick dock så, att hon icke blott blev föraktad och smäddad av alla, liksom hon förut varit hedrad, utan t.o.m. ljöt en svår död. Fördenskull säger jag Gud, som ser klart

och som vet det tillkommande, till denna drottning, att hennes tid är kort; den räkningskap, som hon skall avlägga på domens dag, blir svår, och hennes slut skall icke bliva som hennes begynnelse, såframt hon icke lyder mina ord.»

Den heliga Agnes talar med bruden om en mycket prålig lekamlig vagn, vari det satt en högfärdig drottning. Hon säger, att det var högmodets vagn med lasternas hjul, framförd av djävulen som körsven. Och hon beskriver en annan andlig vagn med dygdernas hjul, vars körsven är en ängel.

BOK 8 - KAPITEL 15

Den heliga Agnes uppenbarade sig för Kristi brud, talade med henne om en högfärdig och prålig drottning och sade: »Du såg i dag en högmodig fru i högmodets vagn» etc. Sök i fjärde boken, kapitel 17.

Kristus förbjuder en konung att taga en slug smickrare till rådgivare, emedan denne är svekfull och vinningslysten, och han hotar konungen, ifall han skulle göra tvärtom.

BOK 8 - KAPITEL 16

Guds Son talar till bruden om en slug smickrare, som en konung ville upphöja och taga till rådgivare: »Den mannen, som du känner och som konungen nu vill taga till rådgivare, är en varg. Och vad kan han göra annat än svika, gripa och sluka? Därför säger jag, att om konungen vill vinna min vänskap, så må han akta sig för dennes vänskap och umgänge och draga sig tillbaka därifrån, icke giva honom det minsta fjät av jord, som denne beder honom om, och icke bistå honom med sina män eller gåvor, ty fast han har fårets ull, är han besatt av en osläcklig törst och har svekets gift i hjärtat.

Men om konungen lyssnar till hans råd, åstundar hans vänskap, slår sig lös med honom och fattar fullt förtroende till honom, då skall han förkastas av mig och bliva till ett ordspråk och ett åtlöje för många, i det de säga: 'Se, kungen är mera lik en krönt åsna än en furste'. Och han må jämväl hava skäl att frukta, att han förlorar riket med sorg.»

Sonen talar: »Denna drottning, som förut var mig kär, har nu kommit på avvägar och söker av vargens säd äktenskapets frukt av sin frukt, emot min vilja och mina ord. Därför må du vara förvissad om, att hon ej skall få glädja sig åt sin frukt, att hennes säd ej

skall slå djupa rötter och att invånarna ej skola få glädja sig åt en arvinge, ty konungen hade icke rätt till riket, eftersom den yngre undanträngde den äldre.»

Kristus förbjuder en konung att söka en hög utländsk herres vänskap och låta denne vinna insteg i sitt rike. Han jämför den senare med räven, emedan han är högmodig och svekfull och utplundrar de enfaldiga.

BOK 8 - KAPITEL 17

Kristus talar till bruden och säger: »Konungen söker rävens hjälp och vänskap. Men vilken är rävens sedvänja, om icke att låtsas vara död för att kunna gripa enfaldiga fåglar? Om han kommer in i gåshuset, nöjer han sig icke med att äta en enda gås, utan han dödar dem allesammans. Så är det ock med denne: om han får en del av landet, låter han sig icke nöja, förrän han får mer. Och då kommer han att utså tredräkt, ty de infödda skola ej förlikas med utlänningar.

Därför må man fly hans umgänge såsom den väsande, giftiga ormens, ty om han har framgång, skall han bringa landet till undergång och rycka fjädrarna av de enfaldiga gässen. Konungen och rikets rådgivare må följaktligen se till, att de penningar, som man är skyldig honom i förmålningsgåva, utbetalas till honom, ty såsom ordspråket säger, är det bättre att vara försiktig före faran än klok efteråt.»

Guds Son talar: »De hava nu av rävens och ormhonans säd upphöjt ett huvud åt sig, som kan plocka av fjädrarna men ej bringa bot, och detta skall ej bliva dem till synnerlig glädje och ej heller till rättvisans förökande, ty denna släkt misshagar mig, och dess fröjdefulla begynnelse skall fördunklas av ett sorgligt slut.»

Kristus giver en konung två de yppersta rådgivare, som besjålas av kärlek till Gud och nitälskan för rättvisan, och därigenom visar han konungarna att de må taga sig sådana rådgivare och icke försumliga och världsälskande. Och han förklarar, varför Gud utsätter sina vänner för lidanden.

BOK 8 - KAPITEL 18

Guds Son talar till bruden, som beder för en konung, och säger: »Om denne konung vill arbeta på att omvända själarna, förordnar jag åt honom två rådgivare, som skola styra

riket. Den förste älskar mig mer än sig och sitt och är även beredd att dö för mig. Den andre har nu tagit lammets horn och är beredd att lyda mig, ja icke lyda köttet utan anden.

Men nu kan du fråga, varför jag utsätter mina vänner för lidanden. Jag vill svara dig med en liknelse. Föreställ dig, att det finns en herre, som har en skog eller ödemark, kringgårdad med en mur. Innanför muren finnas otämnda djur och utanför muren får. Och muren har många öppningar, och det är två tomrum vid varje öppning och tre fördolda hål vid varje tomrum. Denne herre, som bekymrar sig för fåren, säger till sina tjänare: 'O mina tjänare, I veten att mina får äro enfaldiga och att dessa vilda djur äro rovgiriga. Stån därför och bevaken hålen och öppningarna, så att icke de vilda djuren tränga sig ut genom muren och skada fåren.

I fån icke bliva trötta på att arbeta eller leda vid att vaka; eder röst må vara såsom en lur, och I skolen ständigt hava käppen i handen, så att de vilda djuren, som söka närma sig fåren, bliva rädda.' Tjänarna, som mottagit sin herres bud, lydte villigt. Så kallade husbonden på sin jägare och sade till honom: 'Gå ut i min skog med hundarna, och låt djuren höra ljudet av luren, och skräm dem med ditt rop!' När tjänarna hörde ljudet av luren, sade de: 'Hör, detta är rösten av vår herres jägare. Låtom oss alltså skyndsamt stå upp, och må vi nu ej vara skygga eller försumliga. Må vår hand vara beredd att slå, vår röst till att ropa och vårt öga vaksamt och klart. Där vi förr ställde andra till att försvara fåren, där må vi nu ställa oss själva.'

Jag, Gud själv, är lik denne herre. Ödemarken eller skogen är världen. Den är full av vilda och otämnda djur, d. v. s. av människor, som leva utan lag, utan kärlek, utan tanke på Gud och beredda till allt ont. En mur av oerhörd förmätenhet och förhärdelse omgiver denna värld, ty människorna missbruka Guds tålmod, bedriva upprepade gånger sin ondska och förhärda sig däri. Utanför muren finnas mina vänner, som äro upptända av kärlek till mig, följa mina spår och söka mina betesplatser. Innanför muren finnas de, vilkas vinningslystnad överskrider måttan, vilka föredraga det skapade framför Skaparen, älska kroppen men icke själen, trakta efter det närvarande men icke det tillkommande goda.

Öppningarna i denna mur äro svek, ocker och elakhet, vilka varken skona fadern eller sonen utan ha så stor makt över många, att det räknas som den största lycka att vinna det timliga och icke bry sig om den eviga härligheten. De båda tomrummen vid öppningen äro tvenne oseder i världen. Den första är andlig, den andra kroppslig. Den första består i att genom ord eller gärningar giva andra exempel att synda. Den andra, d. v. s. den kroppsliga, består dels i att underlåta att näpsa synden för gåvors, ynnests eller heders skull eller på grund av timlig fruktan, dels i att icke vilja straffa den uppenbara

synden på grund av sin egen nytta eller något världsligt gott.

De tre fördolda hålen äro onda människors tre önskningar. De vilja nämligen antingen skada sina medmänniskors liv, kränka deras heder eller tillfoga dem skada på deras gods och vänner. Jägaren betecknar Guds rättvisa, som skall uppenbaras. Dess röst skall vara sådan: 'Giv hårt åt de hårda och mjukt åt de mjuka'. De åtföljande hundarna äro orättfärdiga människor, vilka Gud, trots att de äro onda, nyttjar till det goda, dock ej för dem själva utan för dem som skola renas.

De äro förvisso såsom omättligen hundar, vilka äro vana att hata fåren, stånga dem med högfärdens horn, riva av dem ull och trampa dem under sina fötter. Och emedan denne konungs rike hör till denna ödemark eller skog och har flera vilda och otämnda djur än får, fördenskull vill jag förordna mina vänner som väktare för mina får. De må vara beredda att öva barmhärtighet mot de ödmjuka men stränghet mot de förhärdade och vara rättvisa mot alla.

För övrigt må mina vänner akta sig för de väktare, som stå bredvid hålen, hava spjut i händerna och svinga dessa högt, medan vilddjur och fiender springa igenom och, sedan de sprungit förbi, stöta i marken med höga rop, för att det skall se ut som om de betett sig manligt. Dessa äro de väktare, som ej bry sig om själarna utan blott ull, som icke låtsa om synderna utan blott näpsa helt lätt för att behaga och som sova i lättja i stället för att rannsaka synderna.

Men mina vänner må samvetsgrant arbeta på att rättvisan iakttages, allmogen älskas, Guds ära ökas och upproriska och ogudaktiga människor straffas. Det är icke tillåtet för dem att veta huruvida min rättvisas röst skall komma i deras dagar eller ej, utan de må manligen stå fast och kraftigt ropa. Jag, sanningens Gud, skall giva dem sanningens lön.»

Himladrottningen förklarar, varför hon stundom, när hon talar, säger vi, medan Kristus, när han talar, säger jag. Och hon hotar svårt en konung, ifall han icke skiljer sig från sin onde rådgivare. Och hon förmanar konungen att vara vaksam och samvetsgrann i kärleken till Gud.

BOK 8 - KAPITEL 19

Guds moder talar till bruden och säger: »Du undrar, varför jag stundom säger vi, när jag talar med dig, medan min Son, när han talar med dig, säger jag. Du må veta, att

detta sker fördenskull, att när min Son talar med dig, så talar han å gudomens vägnar med dig, ty Trefaldigheten är en Gud. Men när jag talar, så talar jag av samma Trefaldighets kraft, och de tre personernas ord är ett och samma ord; därför säger jag vi.

Säg nu till denne konung, som du beder för, att kärlekens moder allvarligt varnar honom för skam, blygd och skada. Skam och blygd vore det ju, om härskaren satte sin träl i sitt ställe. Och skada vore det, om någon bytte bort en kista, fylld av guld, mot en kista, som vore tom eller av föga värde. Så ämnar denne konung upphöja djävulens tjänare, och han är villig att lyda honom, vilket förvisso är en skam i andlig mening.

Därför svär jag vid Jesus Kristus, min Son, att om han icke, enligt de visas råd, skiljer sig från honom och låter honom förbliva i det ringa stånd, vari han är född, utan att giva honom makt över ett enda runstycke av allt det som är kungligt, så skall jag gissla honom från hjässan till fotabjället, tills han skriker av smärta: 'Förbarma dig över mig, Maria, ty jag retade dig till vrede!'

För det andra varnar jag honom för skada; han må nämligen icke sätta så stort värde på en ringa ro, att han fördenskull råkar i lång oro, utan han må i stället med kraft och omsorg arbeta i kärlek till Gud, så att han får det dyrbara och oförgängliga guldet. Men om han vill lyda, så som min Son sagt honom, då behöver han ej vara sorgsen, ty vi skola nog finna utvägar, på vilka han kan komma undan det påbörjade förutan världslig skymf och skada.»

Guds moder säger till konungarna, att de ej må mottaga råd av människor som äro blinda, döva, stumma och själsligt sjuka, utan av sådana, som äro friska till ande och krafter.

BOK 8 - KAPITEL 20

Guds moder talar till bruden och säger: »Säg till den konung, som du beder för, att han har fem tjänare. Den första av dessa är blind; dock finns det i honom ett ämne, varav en vacker bild kan danas. Därför må man icke begära råd av den blinde, förrän han fått klar syn. Den andre är döv, ty ingen gudlig kärlek går in i hans öron, och därför må man ej dryfta andliga ting med honom, förrän han fått bättre hörsel.

Den tredje tjänaren är stum, ty det finns ingen gudlig kärlek i hans själ, och därför är allt, vad han talar, endast av fruktan för straff eller för världslig vinnings skull eller för att behaga. Den fjärde tjänaren är förlamad i alla lemmar, och därför är han oskickad till

andlig gärning. Den femte tjänaren är alldeles spetälsk andligt sett, och därför må hans närvaro undflys, så att icke andra bliva smittade av honom. Som ersättning för dessa fem tjänare, som vi avråda honom från, må vi förordna fem andra åt honom, vilka andligen se och höra väl och äro utan andlig smitta. Om han lyder dem, skall han behålla min Sons vänskap. Säg honom även, att han står med lydriad i kronan, annars skall min Son skilja honom från kronan. Detta ord skall jag i sinom tid utlägga för dig.»

En adelsman häddade Gud inför en konung, och Kristus hotar denne konung, ifall han icke tuktar honom, ty den domare, som för Guds skull tuktar en syndare, skall få en dubbel krona, medan den, som låter bli, skall få ett dubbelt straff.

BOK 8 - KAPITEL 21

Guds Son säger till bruden: »Varför är du bedrövad över att jag så tåligt fördrager honom som begabbade mig? Vet du då icke hur svårt det är att evigt brinna? Om olika färger sås men avskäras innan tiden är mogen, så kunna de icke gagna det, som skall färgas, lika väl som om de samlas i rätt tid. Likaså böra mina ord, vilka skola uppenbaras med rättvisa och barmhärtighet, växa till dess de äro helt mogna, ty då passa de bättre för den sak, som de skola användas till, och kunna då färga min dygd på passande sätt. Konungen må därför taga sig i akt, att icke hans själ kräves i stället för dens själ, som begabbade mig.

Den som tuktar syndaren för Guds skull och för att undgå straff av Gud (såsom Moses gjorde), hans krona skall fördubblas, dels emedan han mildrat Guds vrede, dels emedan han förminskat den brottsliges straff, så att denne ej blir straffad i evighet. Men den som underlåter att tukta brottslingen, han skall få ett dubbelt straff, eftersom han ökar den kommande pinan och icke övar rättvisa.»

Bruden ombads av de kungliga på Cypern, att hon skulle bedja för konungen och riket. Medan hon var i Jerusalem, uppenbarade sig Kristus för henne och gav henne en märklig lärdom, som hon i skriven form skulle meddela konungen och hans farbroder fursten.

BOK 8 - KAPITEL 22

Kristus talar genom bruden till en konung på Cypern, som är en fjortonårig gosse,

och hans farbroder, som är furste och föreståndare för detta rike. Han säger: »Min dotter, giv akt på de råd, som du skall giva denne gossekonung och hans farbroder fursten, och skriv dem såsom å dina egna vägnar, i det du säger dem: 'Det första rådet är, att var och en av eder inför sin biktfader'» etc. Sök detta kapitel i sjunde boken, kap. 18.

Detta är den andra uppenbarelsen, som skedde i Jerusalem. Kristus befalldes genom bruden att sagde konung av Cypern och fursten genast skulle offentliggöra den för hela riket, på det att folket måtte bättra sig. Eftersom de icke gjorde så, blevo de inom kort underkuvade och krossade av genuesarna.

BOK 8 - KAPITEL 23

När bruden begrundade och bad, kom hon i hänryckning och såg i sin extas ett palats av obegriplig storlek och utsäglig skönhet. Där såg hon Kristus sitta bland sina helgon som den högste kejsaren på en hög kejsarlig tron. Han öppnade sin välsignade mun och talade dessa ord: » Jag är i sanning själva den högsta kärleken» etc. Sök detta kapitel i sjunde boken, kap. 19.

Kristus visar här bruden genom en liknelse, att konungar böra vara ödmjuka och beredvilliga till att höra Guds vänners hemliga råd, även om de icke äro utrustade med den yttre, ordrika vältaligheten, ty ofta blir det, som bland världsmänniskor anses rättfärdigt, förkastat inför Gud.

BOK 8 - KAPITEL 24

Guds Son talar till bruden: »En läkare kom till ett fjärran, obekant land, där konungen icke styrde utan styrdes, emedan han hade ett harhjärta, och därför liknade han en krönt åsna, där han satt på tronen. Hans folk hängav sig åt frosseri» etc. Sök detta kapitel i tredje boken, kap. 31.

Johannes evangelisten säger till bruden, att konungar, som älska orättfärdiga människor, förtrycka de rättfärdiga, underlåta att bestraffa överträdelserna, tillåta att undersåtarna plundras på sina gods, pålägga olidliga bördor och icke hedra Gud i sin gärning, snarare äro rövare och förrädare inför Gud än konungar. Och han säger, hur

de skola bättra sig.

BOK 8 - KAPITEL 25

För Kristi brud visade sig en manskgestalt, vars hår var kringskuret med smälek och vars kropp var överstänkt med olja och som var helt blottad men dock ej blygdes. Han sade till bruden: »Den skrift, som I kallen helig, säger, att ingen gärning skall bliva obelönad». Sök detta kapitel i fjärde boken, kap. 1.

Bruden såg, huru den helige Dionysius bad till Guds moder för Frankrike. Hon hörde honom och bad jämte honom ödmjukt till sin Son.

BOK 8 - KAPITEL 26

När jag bad i min ensamhet, såg jag huru den helige Dionysius talade till Jungfru Maria och sade: »Du är barmhärtighetens drottning. Åt dig är all barmhärtighet given» etc. Sök i fjärde boken, kap. 103.

Barmhärtighetens moder beder jämte den helige Dionysius till sin Son för Frankrike och England, eftersom krig råder mellan dessa båda länders konungar, vilka liknas vid två mycket rovgiriga vilddjur.

BOK 8 - KAPITEL 27

Guds moder talar till Sonen och säger: »Välsignad vare du, min Son! Det står skrivet, att jag kallades välsignad, jag som burit dig i skötet, men du svarade, att även den är välsignad, som hör dina ord och bevarar dem» etc. Sök detta kapitel i fjärde boken, kap. 104.

Kristus meddelar bruden det sätt, på vilket fred kan stiftas mellan Frankrike och England, och att dessa konungar, om de icke lyda, skola straffas hårt.

BOK 8 - KAPITEL 28

Vidare talar Guds Son: »Jag är en konung, som bör fruktas och hedras. Därför skall jag för min moders böners skull sända mina ord till konungarna av Frankrike och England» etc. Sök detta kapitel i fjärde boken, kap. 105.

Himladrottningen säger genom bruden till en from ädling, att rättfärdiga och goda adelsmän stundom kallas av konungarna att delta i statens styrelse och att de då helt böra taga på sig denna regeringsbörda, till Guds ära och många människors nytta.

BOK 8 - KAPITEL 29

En förnäm och rättvis storman i Sverige, som hette herr Israel, kallades med många böner till en större värdighet i rikets styrelse etc. Sök i sjätte boken, kap. 95.

Kristus säger här, att konungarna böra arbeta på att med råd av rättfärdiga och visa andliga män återuppbygga Jerusalems, d. v. s. Kyrkans, murar andligen, så att alla stånd av lekmän, präster och ordens folk återbringas till sitt forna stånd av lydnad och iakttagande av Guds och Kyrkans bud.

BOK 8 - KAPITEL 30

Kristus talade till bruden, som bad för en konung av Sverige, och sade: »Han, som har blivit min lem från att förut ha varit djävulens lem, må arbeta såsom de, vilka uppbyggde Jerusalems murar» etc. Sök detta kapitel i sjätte boken, kap. 26.

Bruden såg i en syn, hur solen och månen sjönko i avgrunden och förlorade sitt forna sken. Detta betecknar, att en konung och en drottning förändrat sina goda seder till det onda, varför ock konungen miste riket, blev tillfångatagen och dog.

BOK 8 - KAPITEL 31

När jag stod i bön, såg jag i anden himlen vara stormig och mörk och solen och månen stråla med den klaraste glans, och deras sken sträckte sig vida ut över himlavalvet. När jag betraktade noggrant, såg jag, att goda och onda änglar stredo mot

solen och månen, men de kunde icke vinna överhand, förrän en stor, skräckinjagande drake steg upp i himlarymden.

Åt honom gävo solen och månen sin makt och sin klarhet. Och då blev solen genast glanslös och svart, och månen flydde under jorden. När jag nu såg på jorden, såg jag henne full med maskar och ormar, som åto det som fanns på jordens yta och dräpte människorna med sina stjärtar, tills solen föll ned i avgrunden och man ej mera kunde finna månens plats.

Sedan elva år gått, hörde jag Kristi röst säga till mig: »Kom ihåg, min brud, vad jag visade dig i Stockholm under skepnaden av en mörk och stormig himmel. Nu vill jag förklara för dig, vad detta betyder. Himmelen, som jag visade dig så stormig och röd, är detta Sveriges rike, ty detta rike, vilket borde vara lugnt och rättfärdigt såsom himlen, är nu upprört av sorgernas stormar och förmörkat av orättfärdigheter och skatteutpressningar.

Detta är icke besynnerligt, ty konungen och drottningen, vilka skeno såsom solen och månen, äro nu svartnade såsom utbrända kol, eftersom de förändrat sig till seder och vilja och upphöjt en man av huggormsläkt för att nedslå mina vänner och enfaldiga människor. Därför må du veta, att denna drake skall komma på skam och hastigare nedfara än han uppstigit.

Och bland mina vänner finnas somliga, som äro änglalika till sin levnad, men även somliga, som äro likasom onda änglar och smutsiga till sin livsföring. Dessa mina vänner skola lyftas och befrias ur sina trångmål. Men solen skall blekna, tills den kommit bort ur kronan, eftersom den ej ville stå med rättvisa i kronan. Och det skall sägas om den, att i jämförelse med dess strålgans är hans mörker mångfaldigt större.»

Här lär Kristus konungarna ett nytt och fromt sätt att dubba riddare för ett nytt ridderskap, till de otrognas bekämpande och den heliga trons och Kyrkans försvar.

BOK 8 - KAPITEL 32

Kristus talade till bruden och sade bland annat: »Hör på, min brud! Du må veta, att lekmännens stånd var väl inrättat i gammal tid. Ty somliga av dem odlade jorden och skötte flitigt åkerbruket. Andra seglade på skepp och förde handelsvaror till andra trakter, på det att den ena traktens fruktbarhet skulle komma den andras fattigdom till hjälp. Andra bedrevo hantverk och olika slags konstslöjd.

Bland dessa människor funnos några, som voro trons och min Kyrkas försvarare; de kallas nu riddare eller väpnare. De togo vapen för att hämnas den heliga Kyrkan och tron och för att besegra dess ovänner. Bland dessa riddare fanns det en god man och vän till mig, som tänkte så för sig själv: 'Jag odlar icke jorden som bonde; ej heller befar jag havets vågor som köpman eller bedriver hantverk som en duktig arbetare.

Vad skall jag då göra? Med vilka gärningar skall jag vinna min Guds behag? Jag är icke heller duglig till kyrkligt arbete. Min kropp är för svag och vek till att tåla sår, mina händer äro för svaga till att slå ovänner, och mitt sinne är för trögt till att begrunda det himmelska. Vad skall jag då taga mig till? Jo, jag vet vad jag skall göra. Jag vill stå upp och med en stadig ed förplikta mig att under en världslig furste försvara den heliga Kyrkans tro med mina krafter och mitt blod.'

När denne min vän kom till fursten eller konungen, sade han: 'Herre, jag hör till Kyrkans försvarare. Min kropp är för vek till att tåla sår, mina händer äro för svaga till att slå, mitt sinne är ostadigt till att tänka på det goda och till att arbeta. Min egen vilja behagar mig. Mitt behov av vila hindrar mig att manligen upprätthålla Guds hus. Därför förpliktar jag mig, genom offentlig ed, till att lyda den heliga Kyrkan och dig, o furste, och denna lydriad skall jag försvara alla mitt livs dagar. Om hågen och viljan till äventyrs skulle vara ljumma, när det gäller att kämpa, så bindes jag av eden och kan tvingas att anstränga mig.' Fursten svarade honom: ' Jag skall gå med dig till Herrens hus, och jag skall bevittna din ed och ditt löfte'.

När de nu båda kommo till mitt altare, böjde min vän knä inför mitt altare och sade: 'Jag är alltför svag i mitt kött till att uthärda sår, min egen vilja är mig alltför kär, mina händer äro matta till att tåla ansträngningar. Därför lovar jag nu lydriad åt Gud och åt dig, som är huvudet, i det att jag med min ed strängt förpliktar mig att försvara den heliga Kyrkan emot hennes ovänner, att stödja Guds vänner, att göra väl emot änkor och faderlösa och Guds trogna samt att aldrig företaga mig något emot Guds Kyrka och hennes tro.

Dessutom förpliktar jag mig att taga emot rättelse av dig, om det skulle hända att jag felar. Förpliktad till lydriad kan jag desto bättre taga mig i akt för synder och för den egna viljan och desto lättare och mera nitiskt förverkliga Guds vilja och din.

Jag vet att jag är mera förkastlig och föraktlig än andra, om jag kränker lydriaden och fördristar mig att överträda dina bud'. Sedan han avlagt löftet vid mitt altare, inrättade den vise, omtänksamme fursten för honom en dräkt som skilde sig från andra världsliga dräkter, till tecken på att han avsvurit den egna viljan och för att han skulle

veta att han hade en överordnad, som han skulle lyda. Fursten gav honom också ett svärd i handen och sade: 'Med detta svärd skall du döda och tillintetgöra Guds ovänner'. Han gav honom en sköld på armen och sade: 'Med denna sköld skall du försvara dig emot ovännernas pilar och tåligt uthärda angreppen, så att skölden förr må brista än du tager till flykten'.

Denne min vän lovade, i närvaro av min präst, som hörde på, trofast att iakttaga allt detta. Efter löftets avläggande räckte prästen honom min lekamen till styrka och stöd, så att min vän, genom min lekamen förenad med mig, aldrig skulle skilja sig från mig. - Sådan var min vän Georg och många andra. Sådana böra ock riddarna vara, vilka böra hava riddarens namn för sin värdighet, sin dräkt, sin verksamhet och sitt försvar av den heliga tron.

Men hör nu på, min brud, vad mina ovänner göra, i strid mot det som mina vänner tidigare gjort! Riddarna, som buro mina vapen, voro beredda att offra livet för rättvisan och att utgjuta sitt blod för den heliga tron. De hjälpte de behövande fram till rättvisan och kuvade och förödmjukade de onda. Men hör nu, hur de hava avfallit!

Det behagar dem mera att dö i krig av högfärd och vinningslystnad och avund, enligt djävulens ingivelser, än att leva enligt mina bud och sålunda uppnå den eviga glädjen. Alla riddare, som dö i en sådan vilja, skola av den gudomliga rättvisans dom få detta till lön, att deras själar för evigt hemfalla åt djävulen. De däremot, som tjäna mig, skola få evärdlig lön hos den himmelska härskaran.

Dessa ord har jag, Jesus Kristus, talat, jag som är sann Gud och människa, en enda, evig Gud med Fadern och den Helige Ande.»

Kristi ord till bruden om hur demonerna sprungo den riddarens själ till mötes, som avfallit från det dygdiga och sanna ridderskapet och kämpat för världen och lasterna, och om den förfärliga fördömelse, som blev hans lott.

BOK 8 - KAPITEL 33

Varje tid i detta liv är blott såsom en enda timma inför mig. Därför har det, som jag nu säger dig, alltid varit i mitt förutvetande. Jag sade dig förut, att det var en, som började ett sant ridderskap etc. Sök detta kapitel i andra boken, kap. 9.

På Johannes döparens och Jungfru Marias böner tillåter kejsaren Kristus, att en from riddare, deras vän, beväpnas andligen. Själva apostlarna Petrus och Paulus beväpna honom ståtligt med dygdernas kostbara andliga vapen, här beskrivna. En anmärkningsvärd urkund för riddare!

BOK 8 - KAPITEL 34

Kristus talade till bruden och sade: »Du satte i dag ihop ett ordspråk i din latinska grammatiklektion, att det är bättre att förekomma än att förekommas. Så har jag med min nåds sötma förekommit dig, på det att djävulen ej måtte behärska din själ.» Och genast visade sig Johannes döparen och sade: »Välsignad vare du, Gud, som är före allting, du jämte vilken ingen annan någonsin varit Gud, och vid sidan av vilken och efter vilken ingen annan skall vara det, eftersom du evinnerligen varit och är en enda Gud» etc. Sök återstoden av detta kapitel i fjärde boken, kap. 74.

Kristus berättar de välgärningar, som han gjort och gör med riddarna, och klagar över deras otacksamhet. Och han lär konungarna ett nytt, för honom välbehagligt sätt att alstra riddare till trons och den heliga kyrkans försvar och utbredning.

BOK 8 - KAPITEL 35

Jag är med Fadern och den Helige Ande en Gud.» Sök detta kapitel i andra boken, kap. 13.

Kristus, den sanne kejsaren och konungen, uppmanar huldrikt och ödmjukt riddarna, som en fader och broder och herre, att de må återvända till honom. Han berättar de kval, som han utstått för deras skull, och lovar dem som belöning, ifall de verkligen omvända sig, ärorik himmelsk lön.

BOK 8 - KAPITEL 36

Jag är den sanne konungen, och ingen är värdig att kallas konung utom jag, ty av mig är all makt.» Sök detta kapitel i andra boken, kap. 12.

Kristus visar här, hur ärorikt goda och rättfärdiga riddare mottagas i den himmelska härligheten, genom exemplet av en avliden god riddare, vars själ änglarna kommit till mötes med jubel och hela Treenigheten med underbar fröjd.

BOK 8 - KAPITEL 37

Kejsaren Kristus talar till bruden och säger: »Jag berättade dig förut om den riddarens slut och pina, vilken först vek bort från det ridderskap han lovat mig» etc. Sök återstoden av detta kapitel i andra boken, kap. 11.

Kristus befäller konungarna att i sitt rike utrota spåkvinnor, besvärjare och trollkarlar, vilka med djävulsk konst bedraga själarna och ställa sig i djävulens tjänst för timlig vinnings skull.

BOK 8 - KAPITEL 38

En riddare i Sveriges rike frågade en spåkvinna till råds, huruvida männen i detta rike borde göra uppror mot konungen eller ej etc. Sök detta kapitel i sjätte boken, kap. 82.

Kristus säger här till konungarna, att de, som vilja draga ut i krig mot hedningarna, böra göra detta i den rätta avsikten, d. v. s. av kärlek till Gud och för själarnas frälsnings skull, och att de först må rätta sig själva och återuppbygga sitt rike.

BOK 8 - KAPITEL 39

En konung av Sverige bad Kristi brud, att hon skulle rådfråga Gud, huruvida det var honom behagligt att han droge ut i härnad mot hedningarna. Han hade nämligen lovat att göra detta. När nu bruden bad i denna angelägenhet, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Om konungen vill draga ut mot hedningarna, så råder jag honom två ting. (Jag råder, och jag befäller icke, ty det ligger större förtjänst i att handla enligt råd än efter befallning.)

För det första att han har gott hjärta och lämpad kropp: gott hjärta, så att han vill draga ut allenast av kärlek till Gud och för själarnas frälsnings skull; lämpad kropp, såtillvida som han må vara förnuftig i sitt fastande och sitt arbete. För det andra må han

se till, att han har villiga och sediga vasaller. Fördenskull må han först fara omkring i sitt rike och undersöka, hur rättvisan är iakttagen och hur och av vilka domar och förordningar givas, ty den som försöker sända andra till himmelen, han måste börja med sig själv, i det han rättar sina egna misstag och därefter förmanar och tuktar sina undersåtar samt eggjar dem med dygdiga föredömen.»

Kristus säger, att konungar, som vilja draga ut mot de otrogna, först välvilligt och fridsamt må förmana dem att omvända sig, men att man må lyfta rättvisans nitälskande hand mot de otrogna, ifall de vägra.

BOK 8 - KAPITEL 40

Kristus talade till bruden och sade: »Det säges, att ingen mot sin vilja skall tvingas till himmelriket. Jag svarar: Om goda örter hindras av ogräs, är det då icke bättre, att ogräset ryckes upp, så att icke de spirande blomstren förkvävas? Fördenskull må de, som gå till de otrognas länder, först erbjuda dem frid och tro och frihet, och om de otrogna icke taga emot deras råd och förmaningar, då bör man lyfta rättvisans nitälskande hand mot dem. Jag Gud, som är kärleken själv, skall nämligen hundrafalt löna alla dem, som dött av kärlek till mig, och de otrogna själva skola komma till mindre straff än om de levat längre och dött i frid, ty om de levat längre, hade de syndat mera. Så stor är ju kärleken, att icke den minsta tanke skall bliva utan lön - hur mycket mera då en god gärning?»

Samtal mellan Gud och bruden om konungen och konungens arvsrätt i riket, och huruvida konungen kan bortskänka någonting som hör till kronan, och vad och på vilket sätt han kan återkräva och återfå det avyttrade.

BOK 8 - KAPITEL 41

Bruden bad till Kristus för en konung av Sverige och sade bl. a.: »O Herre, vredgas icke om jag frågar. Jag har hört av skriften, att ingenting får förvärfvas med orättvisa och att intet förvärvat får behållas emot rättvisan.» Sök detta kapitel i fjärde boken, kap. 3.

I form av en liknelse klagar Kristus allvarligt på de kristna och vänder sig i gengäld till

de otrogna och till hedningarna, i det han befäller sina tjänare och vänner att bege sig åstad och omvända dem med huldrig kärlek och med de ljuva ord, som stå upptecknade här.

BOK 8 - KAPITEL 42

Kristus talade till bruden och sade: » Jag är lik en riddare, som stod på ett fält och som hade sina vänner på den högra sidan och sina ovänner på den vänstra» etc. Sök detta kapitel i andra boken, kap. 6.

Kristus lär konungarna, att de, när de gå mot hedningarna, må hava två baner, nämligen Guds lidandes och Guds rättvisas baner, och att de skola taga med sig präster och munkar av olika ordnar, lärda, dygdiga och fromma.

BOK 8 - KAPITEL 43

Guds Son talar till bruden och säger: »Den konung, som söker själarnas gagn och vill draga ut mot hedningarna, må hava två baner. På det första baneret må mitt lidande, som betecknar barmhärtigheten, vara avbildat, på det andra min rättvisas svärd. När konungen kommer till hedningarna, må han först uppresa barmhärtighetens baner och erbjuda dem fred.

Om de vägra att mottaga den, må han därefter höja rättvisans baner. Han må därvid förtrösta på min godhet och icke frukta fiendernas stora antal. Och han må icke vika tillbaka av klenmod och icke lyssna till dem som säga: 'Låtom oss återvända! Varför skola vi bemöda oss mera?' Om konungen är rädd för att ståndaktigt rycka fram, då bör han icke börja eller syfta till detta goda verk.

Det är nämligen bättre att icke taga på sig svåra verk än att börja dem men icke fullfölja dem med kärlek. Konungen må f. ö. taga med sig präster av beprövad vandel och munkar av olika ordnar, vilka i sanning försmå världen, ty det finns bland hedningarna många, vilka föredraga sina villolärer och vilka man visligen bör bemöta. Prästerna må även undervisa folket och förmana det, så att de icke på grund av sin vinningslystnad draga bann över sig eller dö på grund av knot och omåttligt leverne.»

Kristus förebrår en konung, därför att denne med en omåttlig mängd folk drog ut mot

de otrogna, utan att förut klokt övertänka de kommande händelserna. Sedan klandrar han dem, vilka tillskriva sig själva sina segrar i krig i stället för att tillskriva Gud dem.

BOK 8 - KAPITEL 44

Kristus talade till bruden om en konung i Sverige och sade: » Jag sade dig förut, att denne konung är en pilt» etc. Detta kapitel återfinnes i sjätte boken, kap. 41.

Guds moder råder den konung, som drager ut mot hedningarna, att han må hava ett på förhand fastställt antal män och att hans förtröstan på de löften som givits honom från ovan är fåfäng, om han icke själv håller vad han lovat Gud.

BOK 8 - KAPITEL 45

Guds moder talade till bruden och sade: »Om konungen drager ut mot hedningarna, må han hava ett på förhand fastställt antal män, ty jag känner hans bortgång och återkomst och att många av dem som gå icke bliva mindre upproriska mot Gud än de, som gingo ut med Moses. Men liksom Moses icke förde in folket i det utlovade landet på grund av dess otacksamhet, så skola de, som ännu icke äro födda, fullkomna Guds vilja. Och konungen må icke hysa alltför stor förtröstan därför att jag kallade honom min son och sade, att jag aldrig ville skilja mig från honom. Ty det är visserligen sant, att om han håller sitt löfte till mig, skall även jag hålla mitt löfte till honom, men om han föraktar mig, må han frukta, att han själv blir föraktad.»

Jungfru Maria befäller genom bruden en biskop, som jämte konungen drager ut i kriget mot de otrogna, att när något av de otrognas länder blivit intaget, så må han där genast uppföra en domkyrka, varest de kristna kunna andligen hugsvalas.

BOK 8 - KAPITEL 46

Himladrottningen talade till bruden och sade: »Den helige ärkebiskop Sigfrid drog bort från England och gjorde Guds vilja i Sveriges rike. När denne biskop, som du beder för och som går med konungen emot de otrogna, kommit till hedningarna och några av dessas länder blivit intagna av de kristna, må han först på en hedersam och passande plats uppföra en domkyrka, så att de kristna för sina själars behov kunna taga sin tillflykt dit som till en moder och katolikerna sålunda kunna vederkvickas och andligen

hugsvalas.

Och om biskopen icke kan insätta mer än en eller två präster där och uppehålla dem tillsammans med sig själv, så må han vara nöjd, ty min Son har makt till att öka sina gåvor och utvidga biskopsdömet. Men om han eller andra mina vänner dö innan dessa ord gå i uppfyllelse, så skall den goda viljan tillräknas dem som gärning, och de skola få lön för den. Därför må ingen förtrösta på ett långt liv, utan var och en må tåligt bida Guds vilja.»

Guds moder beskriver, hur hon är ett käril, som är fullt och kan fyllas av nåd, och hon förebrår en otacksam konung av Sverige, som i sitt krig icke ville lyda Guds och andliga mäns råd och som emot Guds vilja vände tillbaka från kriget mot de otrogna på världsliga människors råd, till sin egen skam och rikets förlust.

BOK 8 - KAPITEL 47

Himmelens drottning uppenbarade sig för bruden och sade till henne: »Lyssna, du som förnimmer andliga ting, och kom för att samtala med mig i den Helige Ande! Jag är såsom ett käril, vilket är fyllt och kan fyllas ännu mer. Ty liksom ett käril, som står under en ström, fylles med vatten, och liksom detta käril, ehuru vattnet flödar över, alltid är fyllt med vatten på grund av det jämna strömmandet, så fylldes min själ, när den blev skapad och förenad med kroppen, av den Helige Andes inflytande ström, varpå den sedan aldrig blev tom.

Därför skall var och en, som kommer till mig med ödmjukt och rent hjärta, få hjälp av den Helige Ande. Jag kan alltså med rätta kallas ett fyllt käril. Ty när jag var i världen, kom Guds Son, mäktig som en ström, till min kropp, tog kött och blod av mig och dvaldes i mig till dess han föddes av mig med en sådan födelse, som anstod Guds Son. Och när han blivit född och kommit i mina händer, gladdes änglarna och bådade frid på jorden. Sedan måste min Son utstå dödens lidande, i det hans hud slets sönder av gisselslagen, benen genomborrades av spikarna och hjärtat brast, varvid alla lemmar dogo.

Detta dödsfall var så stort, att djävulens makt minskades därav och himmelens portar öppnades. Jag jämför min Sons lidande med ett tordön, vars annalkande höres innan knallen kommer och långt efteråt. Min Sons lidande förkunnades nämligen genom profeternas munnar långt innan det ägde rum; när han dog, hördes den starkaste knallen och ljudet, och långt efter hans lidande hördes och predikades det, och många gävo med glädje sitt liv för detsamma. Men nu är min Son så glömd och förgäten, att somliga hålla

hans död för intet. Andra säga sig icke veta, huruvida den ägt rum eller ej. Andra känna till den men fråga icke därefter, och få äro de, som ihågkomma hans död på kärleksfullt vis.

Men för att min Sons lidande skulle bringas i åtanke på nytt, kommo de Guds ord, som givits dig från ovan, i världen, och fördenskull har du blivit sänd till denne Sveriges konung, som är fängslad i många syndasnaror. Sedan han befriats från djävulen, tog jag honom till min Son och önskade göra honom till en god stridsman till Guds ära. När djävulen såg detta, kände han illvilja mot honom såsom fordom mot Moses, vilken blev utkastad i vattnet men vars tråg Gud styrde mot land.

Ehuru Moses blev bränd på tungan, talade han dock vad Gud ville, flydde av fruktan till Egypten och återvände genom gudomlig försyn till Faraos. Sammalunda gjorde djävulen med konungen: han kastade nämligen en stormvåg i dennes hjärta, på det att han skulle samla en stor här och sedan draga sig ur striden till följd av fattigdom och hunger. Därför föreskrevs honom ett visst antal människor. Vidare tänkte konungen genom djävulens ingivelse så: 'Guds vänner hava intet begrepp om strid; därför skall jag söka män, som äro kunniga i strid'. Djävulen skickade honom sedan många av de sina, genom vilkas råd han skulle styras. Sålunda visades det för konungen, vilka människors råd han skulle lyda.

Man rådde även konungen, att präster och munkar av beprövad vandel skulle följa honom. Och detta skedde genom den Helige Andes förutseende, för att oskadliggöra djävulens listiga anslag. Djävulen visste ju mycket väl, att den tid icke var långt borta, då Gud ville visa, hur hans strid skulle ske. Djävulen vet även, att det i hedendomen finnas många, som anse sig stora i sina villoläror, och han är icke heller okunnig om, att där finnas många, som önska lära känna den heliga katolska tron. Därför är det hans åstundan att, när nådens tid nalkas, sådana som äro fåkunniga och fulla av girighet måtte skickas till hedningarna.

Guds vänner, präster och munkar, böra alltså vara redo att med andlig visdom svara de hedningar, som komma med sina villoläror. Många andra ting äro dig också sagda, som icke genast skola gå i fullbordan; orden skola i stället bevaras till förutbestämd tid. Gud visade ju för Moses många ting, som icke fullbordades i samma stund. Så blev ock David visad såsom konung långt innan han kom till makten, och fördenskull må Guds vänner tåligt vänta och icke förtröttas i sitt arbete.

Vi sade jämväl, att bröder av Dominicus', Franciscus' och Bernhards ordnar skulle gå ut tillsammans med konungen till hedningarna. Dessa tre ordnar böra först kallas till hedningarna, ty klostren böra grundläggas av dem, som av uppriktigt hjärta försmå

världen och icke hava annan vilja än den att hedra Gud och vinna hans vänskap. Men nu tänka somliga av dessa bröder som så: 'Var är det folket, som vi skola predika för? Var äro de platser, som skola bebyggas?' På liknande sätt sade Israel till Moses: 'Var är det utlovade landet?'

Bättre hade det då varit att sitta i Egypten, vid köttgrytorna, än att förgås i öknen av hunger och vedermöda!' Likväl kom Israel i välbehaglig tid till det land, som lovats dem, ehuru somliga knotade. Därför skall konungen städse hava hos sig gudfruktiga präster och sådana, som frivilligt följa honom av kärlek till Gud. Och han må akta sig för att hava vinningslystna präster, ty de äro såsom rovgiriga fåglar.

Men hör nu, vad jag, barmhärtighetens moder, skall säga. Den konung, som jag förut kallat min son, har nu blivit olydnadens son. Två riken bevarades åt honom, medan han var barn. När han kommit till mogen ålder, styrde han orättvist och gjorde allting utan förstånd.

Gud hade dock alltid tålmod med honom och bevisade honom även andligt gott, när han vände sitt hjärtas kärlek till Gud. Jag ber honom komma ihåg tre ting, som Gud gjort med honom. Ofta händer det, att ett foster är så fastbundet vid moderlivet, att det på intet vis kan skiljas därifrån. När den kloka barnmorskan varseblir detta, tänker hon: 'Om barnet längre dväljes i moderns sköte, så dö båda två, men om de skiljas från varandra, så kan dock barnet leva, även om modern skulle dö'.

Och så griper sig barnmorskan verket an och skiljer barnet från modern. På samma sätt var denne konung bunden vid sin moder världen, och om han hade stannat längre hos henne, hade han förvisso dött den eviga döden. Emellertid gick jag, himladrottningen, till konungen och skilde honom från kärleken till världen.

Med det att jag gick till konungen förstår jag den Helige Andes inträde i hans hjärta, ty varhelst den Helige Ande går in, där ingår Fadern med den Helige Ande och Sonen med Fadern och Anden samt modern med Sonen, ty varje människa, som har Gud i sitt hjärta, har också mig. Lika omöjligt som det är att de tre personerna i Treenigheten kunna skiljas åt, lika omöjligt är det nämligen, att jag, som är Guds moder, skiljes från Gud. Jag hade ju Guds Son i mig med gudom och mandom: därför har Gud Fader mig i sin gudom, och vår kärleks band är den Helige Ande, han som är i Fadern och Sonen, och han är i mig, och vi kunna aldrig skiljas åt. När jag alltså på detta sätt gick till konungen, gav Gud förkrosselse åt hans hjärta och tårar åt hans andliga ögon, vilket ingen kan erhålla om icke genom den gudomliga nåden.

För det andra ber jag konungen komma ihåg, vilken nåd som skett i hans rike. Min

Son, som sitter på det himmelska majestätets högsta tron, talar ju ofta med dig, som är född i hans rike, och denna nåd förvärvade jag åt konungen, för att han skulle bevisa Gud heder och gagna sin egen själ. Jag visade honom även genom dig, hur han visligen skulle styra sitt rike och hjärtligt älska sitt rikets folk samt hur han kroppsligen och andligen skulle inrätta sitt liv till Guds heder.

För det tredje ber jag honom komma ihåg, hur han blev utvald att bringa den heliga katolska tron till hedningarna, om han ville. Men hör nu, vad denne konung gjort! Jag, barmhärtighetens moder, kallade denne konung min nye son; ny därför att han så nyligen kommit till helig lydnad. Och jag lovade honom genom dig, att jag ville vara härskarinna och försvararinna för hans krigshär och hans rike och att jag skulle beskydda honom i fiendernas land. Så skedde också, ty fred rådde i hans land genom Guds försyn, för mina böners skull.

Och jag var med honom i hans fienders land, i det jag samlade hans mäktigaste fiender på ett enda ställe i detta land för att överlämna dem åt honom. Kort därefter gingo emellertid till denne konung djävulens redskap, fyllda av ont uppsåt och illvillig anda. Dessa förtröstade mera på människohänder än på sin Skapares hjälp.

Deras lust var mera inriktad på jordiska ägodelar än på att hjälpa själarna. Deras tunga väcktes till tal av honom, som drev Judas' tunga att sälja sin Skapare. Deras tänder upplyftes av djävulens fingrar, och deras kalla läppar voro smorda med djävulskt etter. Därför smakade den gudliga kärleken dem ej, utan de spottade ut sanningens ord och hade falskhet i sin mun. Konungen lydde deras onda råd, sprang fram och ryckte ur mina händer mina hopsamlade fiender, som stodo emot den heliga tron. Så blev jag kvar med tomt sköte. Ja, denne konung lät vargarna löpa och lämnade lammen i händerna på ormar, som äro redo att söndersarga fåren och nu äro fyllda av en större onskas gift.

Sådan blev följden av djävulens svekfulla eggelser. Konungen försmådde ju Guds vänners råd och lydde köttsliga människors råd. Och han gav icke akt på Guds styrka och tänkte icke på mitt råd. Så återvände han utan någon vinst och betungade allmogen och folket i sitt rike, vorden olydig mot Gud och människor och trolös mot sitt riddarlöfte. Men liksom en moder lätt blir blott stämd igen mot sin son, när denne beder om förlåtelse, så säger jag till honom: 'Min son, vänd dig om till mig, och jag skall vända mig om till dig. Stå upp från ditt fall enligt Guds vänners råd.'
Detta är det sista brev, som jag skall skicka honom.»

Guds moder förklarar för bruden, varför Guds ord framföras så dunkelt, att de kunna

tolkas på olika sätt och stundom förstås på ett sätt av Gud, på ett annat sätt av människor. Och huru hela Treenigheten underbart visade sig för bruden i gestalt av en pulpet, en gyllene bok och tre strålar i tre färger samt på märkligt sätt förklarade visionen för bruden och talade om Treenighetens och livets boks egenskaper och väsen. Och huru bruden inför domarens gudomliga domstol såg en sällsam dom över tre konungars själar, av vilka den ena var levande, den andra dömdes till helvetet och den tredje till skärselden. Här innehållas många anmärkningsvärda ting om Guds prisvärda rättvisa och barmhärtighet.

BOK 8 - KAPITEL 48

Guds moder talar till bruden och säger: »Dotter, jag sade dig tidigare, att detta var mitt sista brev, som skulle skickas till min vän konungen. Detta skall förstås om de ting, som röra hans enskilda person och min. Om någon sutte och hörde något nyttigt sjungas, som anginge hans vän, och bure fram det till honom (vare sig det vore en glädjesång eller ett brev med hälsosamt klander), så vore förvisso båda värda belöning, både den som sjöng och den som eftersade.

Så vill ock Guds rättvisa, som dömer med billighet och övar rättfärdighet med misskund, sjunga rättvisa och barmhärtighet. Därför må var och en höra, som är villig, ty detta är icke ett tillrättavisningsbrev utan en rättvisans och kärlekens sång. När ett brev fordom skickades till någon, så innehöll det klander och förmaning: det förebrådde för otacksamhet mot välgörare och manade till sedernas förbättring. Men nu sjunger den gudomliga rättvisan en skön sång, som angår alla, och den, som lyssnar till den sången, tror på den och handlar efter den, han skall finna frälsningens och det eviga livets frukt.

Men nu kan du fråga, varför Guds ord utsägas så dunkelt, att de kunna tolkas på olika sätt och stundom förstås på ett sätt av Gud och på ett annat sätt av människor. Jag svarar: Gud är lik en man, som lagar till upphettat vin eller upphettat vatten, som beredes av vin. Denne fabrikör har flera rör, av vilka somliga gå uppåt och andra nedåt, så att vinet genom dem än stiger uppåt, än nedåt, till följd av eldens hetta, tills det blir färdigt.

Så gör Gud i sina ord, ty stundom stiger han uppåt genom rättvisan och stundom nedåt genom barmhärtigheten, vilket framgår av det som hände den konung, för vilken profeten å rättvisans vägnar förkunnade, att han skulle dö, medan barmhärtigheten sedan gav honom flera år att leva. Stundom stiger Gud också ned genom framförandet av enkla ord och användandet av kroppsliga uttryck, men stundom höjer han sig genom användandet av ord, som skola förstås på andligt sätt, vilket framgår av det som hände David, för vilken mycket sades såsom åsyftande Salomo, ehuru det fullbordades i Guds

Son och skulle förstås om honom.

Stundom talar Gud också om kommande ting såsom om förflutna och berör på samma gång både det närvarande och det framtida, ty allt är i Gud, både det närvarande, det förflutna och det tillkommande, såsom i ett enda ögonblick. Icke heller bör du förundra dig om Gud talar på dunkelt sätt, ty detta sker av femfaldig orsak. För det första för att Gud måtte visa sin stora barmhärtighet, så att icke någon, som hör Guds rättvisa, förtvivlar om hans barmhärtighet, ty när människan vänder sin vilja från synden, då ändrar även Gud sin hårda dom. Den andra orsaken är den, att de, som tro på Guds rättvisa och löften, skola krönas desto härligare för sin tro och sin tåliga väntan. Den tredje orsaken är, att om Guds rådslut vore bekant på en viss tid, så skulle somliga högeligen oroas med anledning av de motgångar, som de visste om på förhand, medan andra skulle förtröttas och slappna i sin längtan och i sitt varma nit.

Och fördenskull säges det icke, när jag skriver några ord till någon, uttryckligen i avslutningen, huruvida dessa ord skola mottagas med välvilja av honom och tros eller ej, och det kungöres icke heller för dig, huruvida han tror på orden och i gärning fullkomnar dem eller ej, ty det är dig ej tillåtet att veta detta. Den fjärde orsaken är, att icke någon må fördrista sig att på oförsynt sätt dryfta Guds ord, ty Gud är den, som gör hög till låg och ovän till vän. Den femte är, att den, som söker tillfälle att avfalla, må finna det och de, som äro orena, må bliva ännu orenare men de godas dygd desto uppenbarare.»

Vidare säger Kristi brud: Sedan talade Guds Son till mig och sade: »Om någon talade genom en pipa med tre öppningar och sade till lyssnaren: 'Du skall aldrig höra min röst ur den här öppningen', så kunde man icke klandra honom, ty han talade ju genom de andra två. Så är det även nu i vårt samtal, ty visserligen sade min jungfruliga moder, att detta var det sista brevet, som skulle sändas konungen, men detta är att förstå om just hennes person. Men nu sänder jag Gud, som är i modern och modern i mig, mitt budskap till konungen, både för deras skull, som nu leva, och för deras, som ännu icke äro födda. Av evighet äro rättvisa och barmhärtighet i Gud, ty av evighet var denna rättvisa i Gud, att eftersom Gud var full av vishet, godhet och makt före morgonstjärnan, så ville han, att flera skulle bliva delaktiga av hans godhet, och därför skapade han änglarna.

När några av dem sågo sin skönhet, åstundade de att vara över Gud, och fördenskull föllo de och blevo onda demoner under Guds fötter. Dock har Gud på sätt och vis misskund även med dem, ty när djävulen med Guds rättvisa tillåtelse fullkomnar det onda han åtrår, så finner han så att säga tröst i sin onskas framgång - icke så att djävulens kval därigenom skulle minskas, nej det är som när en sjuk människa, vilken har en mycket mäktig fiende, hugsvalas över att höra att denne är död, ehuru den plåga, sjukdomen förorsakar, icke förminskas genom denna nyhet. På samma sätt gläder sig

djävulen (en så brinnande avund har han nämligen), när Gud skipar rättvisa mot människorna, och det är som om hans onskas törst då skulle lindras.

När nu Gud såg förminskningen i sin härskara, skapade han, sedan djävlarne på grund av sitt övermod fallit, människan, för att hon skulle lyda hans bud och bliva fruktbar på goda gärningar, tills lika många människor stigit upp till himmelen som änglar fallit ned därifrån. Människan skapades alltså fullkomlig, men när hon mottagit livets budord, brydde hon sig varken om Gud eller sin egen ära, utan hon samtyckte till djävulens ingivelse, försyndade sig och sade: 'Låtom oss äta av livets träd, och vi skola veta allting liksom Gud'. Dessa, d. v. s. Adam och Eva, ville icke Gud något ont såsom djävulen gjorde, och de ville icke vara över Gud, men de ville vara lika visa som Gud, och därför föllo de, dock icke såsom djävulen, ty denne avundades Gud, och därför skall det aldrig varda något slut på hans elände - människan däremot ville blott något annat än det Gud ville att hon skulle vilja, och därför förtjänade och erfor hon rättvisa jämte barmhärtighet.

Ja, dessa stamföräldrar erforo rättvisa, när de fingo nakenhet i stället för ärans klädedräkt, hunger i stället för överflöd, köttets lystnad i stället för jungfrulighet, räddhåga i stället för trygghet och arbete i stället för vila, men de rönste på samma gång barmhärtighet, i det de fingo kläder mot nakenheten, föda mot hungern och möjlighet till ömsesidig förbindelse för att kunna skaffa sig avkomma. I sanning, Adam förde det dygdigaste liv och hade aldrig någon annan hustru än Eva, nej ingen annan kvinna än henne allena.

Gud övar även rättvisa och barmhärtighet mot djuren. Gud har nämligen gjort tre utmärkta ting: för det första änglarna, som hava ande men icke kött, för det andra människan, som har själ och kött, för det tredje djuren, som hava kött men icke själ såsom människan har. Emedan ängeln är en ande, är han beständigt hos Gud och behöver icke mänsklig hjälp. Människan, som är kött, kan icke beständigt vara hos Gud, förrän det dödliga blivit skilt från anden. För att människan alltså skulle kunna äga bestånd, skapade Gud till hennes gagn oskälige djur, för att de skulle lyda och tjäna människan, som är bättre än de. Och Gud visar även stor barmhärtighet mot dessa oskälige djur, ty de blygas icke över sina lemmar och sörja icke över döden, förrän den kommer, och nöja sig med tarvlig föda.

Även sedan syndafloden dragit förbi, övade Gud rättvisa med barmhärtighet. Ty visserligen hade Gud mycket väl på kortare tid kunnat föra Israels folk in i det utlovade landet, men det var rättvisa, att de käril, som skulle innehålla den yppersta dryck, först skulle prövas och renas och därefter helgas. Och Gud bevisade folket även stor barmhärtighet, ty när en man, d. v. s. Moses, bad för dem, blev deras synd dem förlåten

och gudomlig nåd dem given. Likaså övas efter min mandomsanammelse aldrig rättvisa utan barmhärtighet eller barmhärtighet utan rättvisa.»

Sedan steg en röst mot höjden och sade: »O barmhärtighetens moder, den evige konungens moder, utverka barmhärtighet, ty till dig kommo böner och tårar av din tjänare konungen. Vi veta ju, att det är rättvist, att hans synder bestraffas, men utverka ändå barmhärtighet, så att han må omvända sig, göra bot och bevisa Gud heder.»

Anden svarade: »I Gud är fyrfaldig rättvisa. Den första är, att han, som är oskapad och är till av evighet, hedras över all-ting, ty av honom är allting, och allting lever och vidmakthålles genom honom. Den andra rättvisan är, att han, som alltid var och är och som på förut bestämd tid föddes i tiden, skall tjänas av alla och älskas i all renhet. Den tredje rättvisan är, att han, som i sig själv är ur stånd att lida men som genom sin mandom blev i stånd därtill och som genom att påtaga sig dödlighet förvärvade odödlighet åt människan, åstundas över allting, som kan och bör åstundas. Den fjärde rättvisan är, att de, som äro ostadiga, söka sann ståndaktighet, och att de, som äro i mörkret, åstunda ljuset, d. v. s. den Helige Ande, och bedja om hans hjälp med förkrosselse och sann ödmjukhet.

Men beträffande den konungen, Guds moders tjänare, för vilken det nu bedes om misskund, säger rättvisan, att tiden ej räcker till för honom att, såsom rättvisan kräver, värdigt rena sig från synder, som han begått mot Guds barmhärtighet, och att hans kropp ej skulle kunna uthärda det straff, som han för sina synders skull förtjänat. Likväl har Guds moder i sin barmhärtighet förtjänat och utverkat misskund för denne sin tjänare, så att han själv må kunna höra, vad han gjort, och hur han skall kunna bättra sig, om han nu vill ångra sig och omvända sig.»

Och strax, ja i samma ögonblick såg jag i himmelen ett hus av sällsam skönhet och storlek, och i det huset en pulpet och på pulpeten en bok, och jag såg två varelser stå framför pulpeten, nämligen en ängel och en djävul. Djävulen talade och sade: »Mitt namn är 'O ve!'. Denne ängel och jag, vi jaga efter en sak, som vi båda åstunda. Vi se nämligen, att en mycket mäktig herre ämnar uppbygga ett stort ting. Och därför bemöda vi oss, ängeln på att fullborda det och jag på att förstöra det. Det händer emellertid stundom, att när den åtrådda saken kommer i mina händer, så är den så brännande het, att jag ej kan hålla den, och när den kommer i ängelns händer, så är den stundom så kall och hal, att den genast glider ur hans händer.»

När jag noggrant gav akt på pulpeten med mitt sinnes hela uppmärksamhet, så förmådde mitt förstånd icke fatta den sådan den var, och min själ kunde icke göra rättvisa åt dess skönhet eller min tunga uttrycka den. Den var som en solstråle att se på,

ty den hade röd, vit och guldglänsande färg. Den gyllene färgen var skinande som solen, den vita färgen var såsom den blekaste snö, och den röda färgen såsom en rodnande ros. Och varje färg syntes i den andra, ty när jag betraktade den gyllene färgen, såg jag den vita och den röda däri, och när jag betraktade den vita, såg jag de två övriga färgerna däri.

På samma sätt var det, när jag betraktade den röda färgen; ja var och en syntes i de andra, och dock var den skild från de andra. Och ingen var tidigare eller senare, ingen var mindre eller större, utan i allt och överallt syntes de vara lika. Och när jag såg upp, kunde jag ej fatta pulpetens längd och bredd, och när jag såg ned, förmådde jag icke se och uppskatta dess omätliga djup, ty allt var ofantligt att skåda.

Därefter såg jag på själva bokstolen en skinande bok; den strålade som guld men hade dock formen av en bok. Den var öppen, och dess skrift var ej skriven med bläck, utan varje ord i boken var levande och talade sig självt, som om någon skulle säga: »Gör det eller det» - och det genast vore gjort i och med ordets framförande. Ingen läste bokens skrift, men vad skriften innehöll, det syntes alltsammans i pulpeten och i de beskrivna färgerna.

Framför denna bokstol såg jag en konung, som levde i världen. På dess vänstra sida såg jag en konung, som var död och befann sig i helvetet, och på dess högra sida en avliden konung, som var i skärselden. Den ännu levande konungen satt med sin krona liksom i en glaskula. Ovanför glaskulan hängde ett förskräckligt treuddigt svärd, som för varje ögonblick kom kulan närmare, liksom lodet i ett urverk närmar sig sitt märke. På den högra sidan om denne levande konung stod en ängel med ett gyllene käril och gyllene sköte, och på den vänstra sidan stod en djävul, som hade tång och hammare. Båda tävlade om, vems hand som skulle komma närmast glaskulan, när denna berördes och krossades av svärdet. Och jag hörde djävulen säga med sin förfärliga röst: »Huru länge skall detta pågå? Vi trakta båda efter samma byte, men vi veta ej, vem av oss som skall avgå med segern.»

Och genast talade den gudomliga rättvisan till mig och sade: »De ting, som här visas dig, äro icke kroppsliga utan andliga, och varken ängeln eller demonen äro kroppsliga, men du ser dem sådana, emedan du icke kan förstå det andliga annat än genom kroppsliga bilder. Den levande konungen ter sig för dig i en glaskula, emedan hans liv endast är såsom skört glas och hastigt skall sluta. Det treuddiga svärdet är döden, som verkar tre ting, när den kommer: den försvagar kroppen, förändrar medvetandet och kommer alla krafter att domna samt skiljer likt ett svärd själen från köttet. Att ängeln och djävulen syntes strida om glaskulan, det betyder, att vardera önskar äga konungens själ och att själen skall tilldömas den, vars råd han lydigare följt.

Att ängeln har käril och sköte, det betyder, att liksom barnet vilar i moderns sköte, så strävar ängeln, att själen måtte framställas för Gud liksom i ett käril och få vila i den eviga hugsvalelsens sköte. Att djävulen har tång och hammare, det betyder, att djävulen drager själen till sig med onda lustars tång och krossar den med en hammare, d. v. s. med samtycke till och bedrivande av onda gärningar. Och att glaskulan stundom är så het och stundom så kall och slipprig, det betecknar konungens ostadighet, ty när han är stadd i frestelse, tänker han så: 'Fast jag vet, att jag förtörnar Gud, om jag nu förverkligar vad jag har i sinnet, vill jag dock denna gång omsätta min plan i handling, ty det är mig nu omöjligt att avstå från denna gärning'.

Och så syndar han medvetet mot sin Gud, och eftersom han syndar medvetet, kommer han i djävulens händer. Sedan ångrar sig konungen och biktar och undkommer så ur djävulens händer för att komma i den gode ängelns våld. Om konungen icke övergiver denna sin ostadighet, är han alltså i ett farligt läge, ty han står på svag och vacklande grund.»

Sedan såg jag på pulpetens vänstra sida den andre konungen, som var död och fördömd till helvetet. Han var klädd i kunglig skrud och satt liksom på en tron, och han var död och blek och ryslig att skåda. Framför hans ansikte var ett hjul, som hade fyra linjer i omkretsen, och varje linje gick upp eller ned alltefter konungens vilja, ty hjulets rörelse var i konungens makt. Tre av dessa linjer voro försedda med inskrift, men på den fjärde linjen var alls ingenting skrivet. På högra sidan om denne konung såg jag en ängel, lik den skönaste människa; hans händer voro tomma men han gjorde dock tjänst vid pulpeten. På vänstra sidan om konungen syntes en djävul, vars huvud liknade en hunds, vars buk var omättlig och vars navel var öppen och utsände strömmar av etter i allsköns giftiga färger. Han hade tre stora, starka och vassa klor på varje fot.

Då sade en, som strålade likt solen och var underbar att skåda för sin glänsande fägrings skull, till mig: »Denne konung, som du nu ser, är olycksalig. Hans samvete visas dig nu sådant det var, medan han regerade, och hans uppsåt sådant det var, när han dog. (Hurudant hans samvete var, innan han kom till makten, det tillkommer dig icke att veta.) Dock må du ha klart för dig, att det icke är hans själ, som är inför dina ögon, utan hans samvete. Och eftersom själen och djävulen icke äro kroppsliga utan andliga, därför visas dig djävulens frestelser och straff i kroppslig skepnad.»

Och genast började denne döde konung att tala, dock icke med munnen utan liksom från hjärnan, och han sade så: »O mina rådgivare, det är mitt uppsåt att behålla och bevaka allt som lyder under min krona. Jag vill även arbeta på att det, som jag fått, måtte ökas och icke förminskas. Vad behöver jag bry mig om att utforska på vad sätt jag fått

det, som jag nu har? För mig är det nog, om jag kan försvara och öka vad jag vunnit.»

Då ropade djävulen och sade: »Det är genomborrat! Vad skall jag nu göra med min krok?» Rättvisan svarade från boken på pulpeten och sade till djävulen: »Stick in kroken i borrhålet och drag till dig!» Så snart rättvisan sagt detta, var kroken isatt. Och i samma ögonblick kom barmhärtighetens hammare inför konungen; med den hade han kunnat slå av kroken, om han hade utforskat sanningen av alla och på fruktbart sätt ändrat sin vilja.

Vidare talade samme konung och sade: »O mina rådgivare och mina män, I togen mig till herre och jag tog eder till rådgivare. Därför tillkännagiver jag för eder, att det i riket finnes en man, som förråder min ära och mitt liv, som lägger försåt för riket, som grumlar friden och förföljer rikets allmoge. Om man har tålmod och fördrag med en sådan man, skall staten taga skada, osämjan bliva allt värre och de inre olyckorna ökas i riket. Lärda och olärda, stormännen och folkets allmoge trodde mig på dessa ord, som jag talade till dem, med den påföljd, att den mannen, som jag beskyllde för förräderi, fick den största skada och blygd och blev dömd till landsflykt, ehuru mitt samvete väl visste, vad som var sanning i denna sak.

Och jag sade många ting emot den mannen av begär till riket och fruktan att förlora det och för att min ära skulle förökas och riket desto säkrare förbliva under min och mina efterkommandes spira. Jag tänkte även som så: Fast jag vet sanningen, huru riket är förvärvat och huru denne man har blivit förorättad, vågar jag dock icke taga honom till nåder igen och yppa sanningen, ty då kommer all skam och skada att falla över på mig. Därför har jag i min själ beslutat att hellre dö än säga sanningen och taga tillbaka mina ord och orättvisa gärningar.»

Då svarade djävulen: »O domare, se hur denne konung räcker fram tungan åt mig!» Den gudomliga rättvisan svarade: »Sätt på snaran!» När djävulen hade gjort detta, syntes genast ett mycket vasst svärd hänga framför konungens mun; med det hade han kunnat sönderskära snaran, om han hade velat.

Vidare talade samme konung och sade: »O mina rådgivare! Jag rådgjorde med präster och lärde om rikets tillstånd, och de sade till mig, att om jag överlämnade riket i andras händer, skulle jag bliva många till skada, förråda mångas liv och gods samt kränka rättvisa och lagar. För att jag må kunna behålla riket och värna det mot angripare, böra vi alltså tänka ut något nytt, ty de gamla skatterna räcka icke till rikets styrelse och försvar. Fördenskull tänkte jag ut några nya bedrägliga pålagor och beskattningar att påläggas riket, till skada för många medborgare och även oskyldiga vägfarande och köpmän. Med dessa påfund tänkte jag fortsätta ända till döden, ehuru mitt samvete sade

mig, att detta var emot Gud och all rättvisa och allmänna hedersbegrepp.»

Då ropade djävulen: »O domare, se, denne konung satte båda sina händer under mitt vattenkrus! Vad skall jag göra?» Rättvisan svarade från boken: »Utgjut ditt gift över dem!» Och sedan djävulen utgjutit giftet, kom det genast ett smörjelsekäril inför konungen; med det hade konungen mycket väl kunnat torka av giftet. Nu ropade djävulen med hög röst och sade: »Jag ser något underbart och för mig obegripligt! Min krok är insatt i denne konungs hjärta, och en hammare erbjudes honom i hans sköte. Min snara är fäst om hans tunga, och det vassaste järn räcket honom. Mitt gift är utgjutet över hans händer, och ett smörjelsekäril erbjudes honom.» Ur boken på pulpeten svarade rättvisan och sade: »Allting har sin tid, och barmhärtigheten och rättvisan skola mötas».

Därefter talade Guds moder till mig och sade: »Kom, min dotter, och se och hör vad den gode anden ingiver själen och vad den onde anden ingiver henne. Varje människa har nämligen ingivelser och besökelse, stundom av den gode och stundom av den onde anden, och det finns ingen, som icke besökes av Gud medan han lever.»

Och genast visade sig åter samme döde konung, vars själ under hans livstid fick dylika råd av den gode anden: »Min vän, du är skyldig att av alla dina krafter tjäna Gud, ty han har givit dig liv, medvetande, förstånd, hälsa och ära, och dessutom har han fördrag med dig trots dina synder». Härpå svarade konungens samvete (för att nu tala i liknelse): »Det är sant, att jag bör tjäna Gud, genom vars makt jag blivit skapad och återlöst och genom vars barmhärtighet jag lever och har bestånd». Den onde anden eggade däremot konungen: »Broder, jag vill giva dig ett gott råd! Gör som den, vilken skalar ett äpple! Skalet slänger han bort, men äpplets kött, som är nyttigt, behåller han. Så må även du göra.

Gud är nämligen ödmjuk, barmhärtig och tålig, och han behöver ingenting. Giv honom därför av ditt gods det som du bekvämt kan undvara och behåll det, som är nyttigare och begärligare för dig! Gör det, som behagar ditt kött, ty du kan lätt göra bättring därför; och låt bli det du ej tycker om att göra, ehuru du bör göra det; utdela i stället allmosor, ty därav kunna många huggas!» Konungens samvete svarade: »Detta är ett nyttigt råd. Jag kan ju giva något av mitt, som jag utan olägenhet kan undvara och som Gud dock räknar för mycket. Det övriga skall jag bevara till eget bruk, så att jag kan förvärva mig mångas vänskap.»

Den ängel, som blivit konungen given för att skydda honom, talade nu genom ingivelser och sade till konungen: »Min vän, betänk att du är dödlig och snart skall dö. Betänk även, att detta liv är kort och att Gud är en tålig men rättvis domare, som rannsakar alla dina tankar, ord och gärningar från den ålder, då ditt förstånd börjar

arbeta, och ända till slutet. Han dömer jämväl alla dina begär och avsikter och lämnar intet ogranskat. Nyttja därför på förståndigt sätt din tid och dina krafter! Styr dina lemmar till själens nytta, iakttag måtta och följ icke köttets begärelse, ty de, som leva efter köttet och sina lustar, få ej komma till Guds fädernesland.»

Men den djävulske anden gav genast konungen ett motsatt råd genom sina ingivelser. »O broder», sade han, »om du inför Gud skall avlägga räkenskap över alla timmar och stunder, när kan du då känna någon glädje? Hör därför mitt råd! Gud är barmhärtig och lätt blidkad. Han skulle icke ha återlöst dig, om han velat förgöra dig. Skriften säger ju, att alla synder skola förlåtas, om man ångrar sig. Gör alltså såsom en listig man gjorde, när han var skyldig sin fordringsägare tjugo skålpund guld och icke kunde betala. Han gick till en vän och bad om råd, och denne rådde honom att taga tjugo skålpund koppar, förgylla dessa med ett skålpund guld och giva det på detta sätt förgyllda åt fordringsägaren.

Han följde det givna rådet, gav åt fordringsägaren de tjugo skålpunden koppar, överdragna med guld, men behöll nitton skålpund rent guld för egen del. Så må även du göra. Använd nitton timmar av din tid till din förnöjelse, lust och glädje, och må en enda timma vara dig nog till att begråta och ångra dina synder. Gör dristigt före och efter syndabekännelsen vad dig lyster, ty liksom den med guld överdragna kopparen helt och hållet ser ut som guld, så skola syndens gärningar, vilka betecknas med koppar, förgyllda med ånger, utplånas, och alla dina gärningar skola glänsa som guld.»

Konungens samvete svarade härtill: »Detta råd förefaller angenämt och förståndigt, ty om jag gör så, kan jag använda hela min tid till det som roar mig».

Ytterligare talade den gode ängeln till konungen med sina ingivelser och sade: »O min vän, betänk först, med vilket mästerskap Gud fört dig ut ur din moders trånga kved. Betänk för det andra, med vilket tålmod Gud låter dig leva. Betänk för det tredje, med vilka bittra kval han återlöst dig från den eviga döden.»

Djävulen ingav däremot konungen något helt annat, i det han sade: »Min broder, visserligen har Gud från det trånga moderlivet fört dig ut i den rymliga världen, men betänk också, att han åter skall föra dig ut ur världen genom en svår död. Och om Gud låter dig leva länge, så må du även betänka, att du i detta livet har många besvär och vedermödor, emot din vilja. Det är sant, att Gud återlöst dig med sin bittra död, men vem tvingade honom? Icke var det du, som bad honom!»

Då svarade konungen, liksom talade han invärtes i sitt samvete: »Det är sant vad du säger. Jag sörjer nämligen mera över att jag måste dö än jag gläder mig åt att ha blivit

född ur moderlivet. Det är också tyngre för mig att bära motgångarna i världen och mitt sinnes förtret än något annat. Jag ville även, om det gäves mig val, hellre leva i världen utan vedermöda och förbliva i dess huggnad än skiljas från världen, och jag skulle sätta mera värde på att leva för evigt i världen i all världslig sällhet än att Kristus återlöst mig med sitt blod. Jag skulle icke bry mig om att få vara i himmelen, om jag kunde ha det som jag ville här på jorden.»

Nu hörde jag från pulpeten en röst, som sade: »Tag nu bort smörjelsekruset från konungen, ty han har syndat mot Gud Fader. Gud Fader, som av evighet är i Sonen och den Helige Ande, gav ju den sanna och rätta lagen genom Moses, men denne konung stiftade en motsatt och orättfärdig lag. Likväl skall det, emedan han gjort något gott (dock icke med god avsikt) tillåtas honom att äga riket under sin livstid, på det att han sålunda måtte belönas i världen.» För det andra talade ordet från pulpeten och sade så: »Tag bort det vassa, skarpa järnet från konungens ögon, ty han har syndat mot Guds Son.

Guds Son säger ju i evangeliet, att domen utan förbarmande skall komma över den, som icke övat barmhärtighet. Men denne konung ville icke visa barmhärtighet mot den orättvist plågade och icke rätta sitt misstag eller ändra sin vrånga vilja. Dock skall det, till belöning för något gott som han gjort, förunnas honom att hava visdomens ord i sin mun och räknas som vis av de flesta.»

För det tredje talade rättvisans ord och sade: »Må hammaren borttagas från konungen, ty han har syndat mot den Helige Ande. Den Helige Ande förlåter ju alla deras synder, som ångra sig, men denne konung har föresatt sig att ända till slutet framhärda i sin synd. Dock skall han, emedan han gjort något gott, få det, som han varmest åstundar till sin kropps förnöjelse, nämligen den för hans ögon så behagliga kvinnan, som han önskar till hustru, och ett enligt världsliga begrepp skönt och önskvärt slut på sitt liv.»

Sedan, när konungens sista stund närmade sig, ropade djävulen och sade: »Se, nu är smörjelsekruset borttaget; därför skall jag tynga och plåga hans händer, så att han ej kan göra fruktbringande gärningar». Så snart djävulen sagt detta, blev konungen berövad kraft och hälsa. Och då ropade djävulen genast och sade: »Se, det vassa järnet är borttaget; därför skall jag draga åt min snara hårdare». Konungen blev då genast berövad sin talförmåga.

Och i samma ögonblick talade rättvisan till den gode ängeln, som blivit konungen given till ett beskydd, och sade: »Leta i hjulet, och se efter, vilken linje som vetter uppåt och läs dess inskrift!» Och se, då befanns den fjärde linjen vetta uppåt, men på den var ingenting skrivet alls, utan den var tom. Då sade rättvisan: »Eftersom denna själ älskade det tomma, skall den nu gå till sin vedergällares ljuvlighet».

Och genast skildes konungens själ från kroppen.

När själen gått ut, ropade djävulen och sade: » Jag skall nu slita sönder denne konungs hjärta, ty jag äger hans själ!» Och jag såg då, hur konungen helt och hållet förändrades från hjässan ända ned till fotabjället. Han blev förfärlig att åse, lik ett djur, som är alldeles flått; hans ögon hängde utrivna och allt köttet liksom sammanlevrat, och hans röst hördes ropa: »Ve mig, ty jag har blivit blind, såsom en i blindhet född valp, vilken söker sin moders bakdel, ty på grund av min otacksamhet kan jag icke se moderns spenar! Ve mig, ty jag ser i min blindhet, att jag aldrig skall få se Gud; mitt samvete förstår nämligen nu, varför jag föll och vad jag hade bort göra men icke gjorde! Ve mig, ty genom Guds försyn blev jag född i världen och pånyttfödd i dopet, men jag glömde och förgat Gud.

Och emedan jag icke ville dricka av den gudomliga sötmans mjölk, är jag nu mera lik en blind hundvalp än ett levande och seende barn. Och till på köpet tvingas jag nu, ehuru jag var konung, att mot min vilja säga sanningen. Jag var nämligen bunden liksom med tre rep, d. v. s. av tre anledningar förpliktad att tjäna Gud, nämligen för dopets, äktenskapets och rikets kronas skull. Men det första försmådde jag, i det jag vände min håg till världens fåfängligheter.

Det andra gav jag icke akt på, ty jag åtrådde en annans hustru. Det tredje föraktade jag, i det jag yvdes över den jordiska makten och icke tänkte på den himmelska makten. Därför ser jag, ehuru jag nu är blind, i mitt medvetande, att jag, till följd av mitt förakt för dopet, måste bindas vid djävulens hat. På grund av köttets oordnade drifter måste jag uthärda djävulens lusta. På grund av mitt högmod måste jag bindas vid djävulens fötter.»

Då svarade djävulen: »O broder, nu är det tid att jag talar och i handling omsätter vad jag talar. Kom alltså till mig, icke med kärlek utan med hat! Sannerligen, jag var den skönaste bland änglar men du en dödlig människa. Den allsmäktige Guden gav mig fri vilja, men jag använde den på oriktigt sätt och ville hellre hata Gud, på det att jag måtte överträffa honom, än älska honom, och därför föll jag, såsom den, vilken har huvudet ned och fötterna upp. Du blev däremot, liksom alla andra människor, skapad efter mitt fall och erhöll ett särskilt företräde framför mig, i det du är återlöst med Guds Sons blod, vilket jag icke är.

Emedan du alltså försmått Guds kärlek, må du vända ditt huvud mot mina fötter, och jag skall taga dina fötter i min mun, och vi skola på det sättet bliva så fast förenade som två människor, av vilka den ene har svärdet i den andres hjärta och denne kniven i den förres inälvor. Stick du mig med din vrede; jag skall stinga dig med min grymhet! Jag hade ju huvud, d. v. s. förstånd, med vilket jag kunnat hedra Gud, om jag velat; du hade

fötter, d. v. s. styrka att gå till Gud, och du ville ej. Därför skall mitt rysliga huvud uppäta dina kalla fötter.

Du skall oupphörligen uppslukas och dock icke förtäras utan förnyas till samma plåga. Vi må ock sammanfoga oss med tre rep. Det första repet skall vara om midjan, och med det skola min och din navel så hårt förenas, att du, när jag andas, drager in mitt gift i dig och jag, när du andas, drager in dina inälvor i mig. Detta sker med rätt, ty du älskade dig själv mera än din Återlösare, liksom jag å min sida älskade mig själv mera än min Skapare. Med det andra repet skola vi förena ditt huvud och mina fötter, med det tredje mitt huvud och dina fötter.»

Sedan såg jag samme djävul hava tre vassa klor på varje fot och hörde honom säga till konungen: »Broder, emedan du hade ögon till att urskilja livets väg och samvete till att skilja mellan gott och ont, skola två av mina klor genomstinga dina ögon och den tredje tränga in i din hjärna, och av dessa klor skall du tryckas ned så djupt, att du helt och hållet ligger under mina fötter, ty du var skapad till det ändamålet, att du skulle vara min herre och jag din fotapall. Du fick två öron till att höra livets ord och mun till att tala det som är nyttigt för själen.

Men eftersom du försmådde att höra och tala det som lände till din själs välfärd, skola två klor på min andra fot genomtränga dina öron och den tredje klon din mun. Och av dem skall du till den grad pinas, att allt det som förut, när du syndade mot Gud, syntes dig gott och ljuvt, nu skall bliva dig rysligt bittert.»

Sedan detta yttrats, förenades de på ovannämnda sätt: konungens huvud, fötter och navel med djävulens huvud, fötter och navel. Sammanbundna på detta sätt störtade de ned i avgrunden. Jag hörde då en röst, som sade: »O, vad har nu konungen av alla sina rikedomar? Förvisso, endast skada! Vad har han av sin ära? Sannerligen, intet annat än skam! Vad har han av den härsklystnad, varmed han åtrådde riket? I sanning, kval allenast! Han blev smord med helig olja, invigd med heliga ord och krönt med kunglig krona, för att han skulle hålla Guds ord och gärningar i heder, försvara och styra Guds folk samt veta sig städse vara under Guds, sin vedergällares fötter. Men eftersom han föraktade att vara under Guds fötter, är han nu under djävulens. Och eftersom han icke ville frälsa sin tid med fruktbara gärningar, medan han kunde, skall han hädanefter icke få någon fruktbar tid.»

Sedan talade rättvisan från den bok, som befann sig på pulpeten, och sade till mig: »Allt detta, som blivit dig så utförligt visat i tur och ordning, är i ett enda ögonblick inför Gud. Men eftersom du är kroppslig, måste andlig kunskap bibringas dig medelst kroppsliga bilder. Och att det föreföll dig, som om konungen, ängeln och djävulen

samtalade, det syftar endast på den gode och onde andens ingivelser och eggelser, verkställda i konungens själ genom dem själva eller deras rådgivare och vänner.

Och att djävulen ropade: 'Det är genomborrat', när konungen sade sig vilja behålla allt som var under kronan, på vilket sätt det än var förvärvat, utan att taga hänsyn till rättvisan, det bör förstås så, att konungens samvete genomborrades med djävulens järn, d. v. s. med förhärdelse i synden, när han var ovillig att utforska och rannsaka, vad som med rätta hörde till riket och vad som icke gjorde det, och när han icke brydde sig om att undersöka, vilken rätt han hade till riket. Kroken blev inslagen i konungens själ, när djävulens frestelse fick sådan makt över hans själ, att han ville framhärda i sin orättvisa ända till döden.

Att hammaren kom i konungens sköte efter kroken, det syftar på den tid till ånger, som förunnades konungen. Ty om konungen hade tänkt så här: 'Jag har syndat; jag vill icke behålla det som jag vet är förvärvat med orätt; jag vill hädanefter föra ett bättre liv', ja då hade rättvisans krok genast blivit utslagen med ångerns hammare, och konungen hade blivit förd till ett gott liv och en god väg.

Att djävulen utropade: 'Se, konungen räcker mig tungan', varpå snaran genast blev fastbunden, eftersom konungen vägrade att giva den man nåd, som han vanfrejdat, det är att förstå så, att var och en, som med vett och vilja lastar och vanfrejdar sin medmänniska, för att han skall kunna öka sin egen berömmelse, han ledes av en djävulsk anda och skall likt en tjuv fängslas med en snara. Att ett vasst järn kom framför konungen efter snaran, det betecknar den tid, som var avsedd för rättelse av den onda viljan och gärningen.

Ty när en människa med god vilja och bättring sonar sitt brott, då är en sådan vilja såsom ett vasst och skarpt järn, varmed djävulens snara sönderskäres och syndaförlåtelse erhålles. Om konungen alltså förändrat sin vilja och visat nåd mot den förorättade och missfirmade mannen, då hade djävulens snara ögonblickligen blivit sönderskuren. Men eftersom han befäste sin vilja i det onda uppsåtet, var det Guds rättvisa, att han skulle bliva alltmer förhärdad.

För det tredje såg du, att när konungen ämnade pålägga nya skatter i riket, då blev gift utgjutet i hans händer. Detta betecknar, att konungens gärningar leddes av djävulsk anda och onda ingivelser. Ty liksom giftet åstadkommer oro och köld i kroppen, så oroades och upphetsades konungen av onda ingivelser och tankar, i det han tänkte ut sätt att roffa åt sig andras ägodelar och gods samt resande personers guld. Ty de resande somnade in i den tron att deras guld befann sig i deras egen börs, men när de vaknade, sågo de att konungen lagt beslag på det. Att smörjelsekärlet kom efter giftet, det syftar på

Jesu Kristi blod, som ger liv åt varje sjuk.

Om konungen alltså fuktat sina gärningar i betraktandet av Kristi blod, bett Gud om hjälp och sagt: 'O Herre Gud, som skapat och återlöst mig, jag vet att jag med din tillåtelse kommit till riket och kronan; bekämpa fördenskull de fiender som ansätta mig, och betala mina skulder, ty rikets tillgångar räcka ej därtill' - då hade jag förvisso hjälpt honom i hans arbete och gjort hans bördor lätta att bära. Men eftersom han åstundade andras tillhörigheter och ville synas rättvis, fast han visste sig vara orättvis, därför styrde djävulen hans hjärta och rådde honom att handla mot Kyrkans inrättningar, ställa till krig samt plundra oskyldiga människor, tills rättvisan ropade dom och vedergällning mot honom från det gudomliga majestätets bokstol.

Hjulet, som rörde sig efter konungens andedräkt, betecknar konungens samvete, som likt ett hjul vände sig än till glädje, än till sorg. De fyra linjer, som funnos i hjulet, beteckna den fyrfaldiga vilja, som varje människa bör hava, nämligen en fullkomlig, stark, riktig och förståndig vilja. Fullkomlig vilja är det att älska Gud och vilja hava honom framför allt annat, och denna vilja bör vara i den första och högsta linjen. Den andra viljan innebär att önska och göra sin nästa gott såsom sig själv, för Guds skull, och denna vilja må vara stark, så att den ej brister till följd av hat eller vinningslystnad. Den tredje viljan innebär att vilja avhålla sig från köttliga begärelser och åstunda det eviga, och denna vilja må vara riktig, så att den ej går ut på att behaga människor utan Gud. Och denna vilja bör vara skriven i den tredje linjen.

Den fjärde viljan innebär att endast bruka det världsliga på förståndigt sätt och till nödortf. Då hjulet vändes, syntes det emellertid i den linje, som gick upp i höjden, att konungen älskade världens njutningar och föraktade kärleken till Gud. I den andra linjen stod det skrivet, att han älskade världens hedersbetygelser och människor. I den tredje linjen stod den kärlek skriven, som han på missriktat sätt hyste till världsliga ägodelar och rikedomar. I den fjärde linjen var ingenting skrivet alls.

Den var tom, men där hade kärleken till Gud över allting bort stå skriven. Att den fjärde linjen var tom, det betecknar hans brist på Gudskärlek och gudsfuktan, ty genom fruktan drages Gud till själen, och genom kärlek fästes Gud i en god själ. Ty även om en människa aldrig någonsin älskat Gud i livet men på sitt yttersta sade ur djupet av sitt hjärta: 'O Gud, jag ångrar av hela mitt hjärta att jag syndat mot dig; giv mig din kärlek, och jag skall hädanefter bättra mig' - en människa, som har en sådan kärlek, skall icke gå till helvetet. Emellertid har konungen icke älskat den han borde, och därför skördar han nu vedergällningen för sin kärlek.»

Därefter såg jag den andre konungen vid rättvisans högra sida. Han befann sig i

skärselden och liknade ett nyfött barn, ty han förmådde icke röra sig, endast lyfta ögonen. Till vänster om konungen såg jag en djävul stå, vars huvud liknade en blåsbälg med lång pipa, vars armar liknade två snokar, vars knän voro såsom en press och vars fötter voro såsom en lång krok. Till höger om konungen stod en underskön ängel, beredd att hjälpa. Och jag hörde nu en röst säga: »Denne konung ter sig nu så som hans själ var beskaffad, när hon lämnade kroppen». Och genast ropade djävulen till boken, som befann sig på bokstolen, och sade: »Underligt ter sig detta! Denne ängel och jag bidade detta barnets födelse, han med sin renhet och jag med all min orenhet. Och så snart barnet var fött (icke till köttet utan av köttet), framträdde däri en orenhet, som ängeln avskydde.

Ängeln förmådde alltså icke röra pilten, men jag vidrör honom, eftersom han fallit i mina händer. Dock vet jag icke, vart jag skall föra honom, ty mina skumma ögon se honom ej, till följd av en strålgans, som utgår från hans bröst. Ängeln å sin sida ser honom och vet vart han skall leda honom men förmår icke vidröra honom. Därför må du, som är en rättvis domare, slita vår tvist.»

Från boken, som befann sig på bokstolen, svarade ordet och sade: »Du, som talar, säg mig, av vilken orsak denne konungs själ föll i dina händer!»

Djävulen svarade: »Du, som är rättvisan själv, du sade, att ingen får ingå i himmelriket, som icke först återlämnar orätt förvärvat gods. Denna själ är emellertid helt och hållet besmittad av orättfärdigt förvärvat gods, så att alla hennes ådror, hela hennes märg, kött och blod livnärdes och växte genom orätt förvärvad föda. För det andra har du sagt, att man ej skall samla skatter, som ärg och rost förstöra, utan sådana, som förbliva i evighet. Men i denna själ var det ställe tomt, vari den himmelska skatten skulle förvaras, och det ställe fullt, där maskar och grodor livnärde sig.

För det tredje har du sagt, att man skall älska sin nästa för Guds skull, men denna själ älskade kroppen mer än Gud och brydde sig icke om kärleken till nästan. Ty när hon levde i köttet, gladdes hon åt att röva sina medmänniskors gods. Hon sargade sina undersåtars hjärtan och frågade icke efter andras förfång, om hon blott hade överflöd själv. Hon gjorde vad som behagade henne, befallde vad hon ville och brydde sig föga om rättvisa och billighet. Dessa äro de förnämsta orsakerna, men därtill komma otaliga andra.»

Från rättvisans bok svarade då ordet och sade till ängeln: »O ängel, du själens beskyddare, du som är i ljuset och ser ljuset, vad rätt eller kraft har du till att hjälpa denna själ?» Ängeln svarade: »Hon hade den heliga tron och trodde och hoppades, att all synd skulle utplånas genom ånger och bikt. Vidare fruktade hon dig, sin Gud, om ock mindre än hon borde.» Åter talade rättvisan från boken och sade: »O min ängel, du har

nu lov att beröra själen, och du, djävul, har lov att se själens ljus. Undersöken därför båda två, vad denna själ älskade, när hon levde i kroppen och hade alla lemmar friska!» Ängeln och djävulen svarade bägge: »Hon älskade människor och rikedomar». Rättvisan frågade från boken: »Vad älskade hon, när hon dvaldes i dödens vedermöda?» Båda svarade: »Hon älskade sig själv, ty hon kvaldes mera av köttets sjukdom och hjärtats bedrövelse än av sin Återlösares lidande».

Åter talade rättvisan till dem: »Undersöken vidare, vad hon älskade och vad hon tänkte på i livets yttersta ögonblick, när hon ännu hade friskt medvetande och förstånd!» Ängeln svarade ensam: »Denna själ tänkte så här: 'Ve mig, ty jag var alltid mycket djärv och fräck mot min Återlösare! O att jag hade någon tid, så att jag kunde tacka min Gud för hans välgärningar, ty jag sörjer nu mera över att jag syndat mot Gud än över att mitt kött lider, och även om jag ej kan vinna himmelriket, ville jag gärna tjäna min Gud.'»

Rättvisan svarade från boken och sade: »Eftersom du, djävul, icke kan se själen på grund av hennes klara sken, och du, ängel, icke kan beröra henne på grund av hennes orenhet, därför är det en rättvis dom, att du, djävul, renar henne, och att du, ängel, hugsvalar henne, tills hon kan inledas i årans klarhet. Och du, o själ, har tillåtelse att se ängeln och hämta tröst av honom, och du skall varda delaktig av Kristi blod och av hans moders och Guds Kyrkas förböner.»

Därpå sade djävulen till själen: »Eftersom du kom i mina händer, full av orättmätigt förvärvat föda och egendom, skall jag nu tömma dig med min press!» Och så satte djävulen konungens hjärna mellan sina knän, vilka sågo ut som en press, och trängde ihop den på längden och bredden, tills all märgen blev tunn som ett löv. Vidare sade djävulen till själen: »Eftersom det ställe, där dygderna skulle vara, är tomt, skall jag fylla det». Och så satte djävulen liksom en blåsbälg i konungens mun, blåste häftigt och uppfyllde honom med en så förfärlig luftström, att konungens alla ådror och senor ömkligen brusto. För det tredje sade djävulen till konungens själ: »Mot dina undersåtar, som skulle ha varit såsom dina barn, var du omild och obarmhärtig, och därför skola mina armar sarga och klämma dig. Ja, liksom du stack dina undersåtar, så skola mina ormliknande armar slita dig med den värsta plåga och fasa.»

Efter dessa tre plågor, pressens, blåsbälgens och ormarnas, ville djävulen öka straffet och börja om från början, men då såg jag Guds ängel sträcka ut sina händer över djävulens händer, för att han ej skulle göra plågan så svår som första gången. Sålunda mildrade Herrens ängel kvalen för varje gång. Efter varje plåga lyfte själen sina ögon till ängeln; hon sade visserligen ingenting men antydde dock genom sina åtbörder, att hon kände sig hugsvalad av honom och att hon snart skulle bliva befriad.

Ånyo talade ordet från pulpeten och sade till mig: »Allt detta, som visats dig så utförligt, sker inför Gud på ett enda ögonblick. Du är emellertid en kroppslig varelse, och därför visas dig dessa ting i bilder. Ehuru denne konung var lysten efter världens ära och efter att lägga beslag på det som ej var hans, så fruktade han dock Gud. Denna fruktan avhöll honom från en del av det som behagade honom och förde honom till Gudskärlek. Du skall veta, att många, som haft stora brott på sitt samvete, gripits av den djupaste ånger före sin död, och en dylik ånger kan vara så fullkomlig, att de icke endast få synden förlåten utan även skärseldsstraffet efterskönt, ifall de dö i denna ånger.

Denne konung erhöll emellertid icke kärleken förrän i sitt livs yttersta ögonblick. Men då, när hans krafter och medvetande redan börjat försvagas, erhöll han genom min nåd gudomlig ingivelse, så att han mera sörjde över Guds vanheder än sin egen plåga och olycka. Och denna sorg symboliserades av det ljus, som bländade djävulens blick, så att han icke visste, vart han skulle leda konungens själ. Han sade sig icke vara bländad därför att han saknade andlig insikt; fastmer förundrade han sig över att en så stark strålgång kunde förenas med en sådan orenhet hos denna själ. Ängeln å sin sida visste mycket väl, vart han skulle leda själen, men han kunde icke vidröra henne, förrän hon blivit renad. Det är ju skrivet: 'Ingen kan få se Guds anlete, om han icke förut blivit renad'.»

Vidare sade ordet till mig från pulpeten: »Att du såg ängeln utsträcka sina händer över djävulens händer, för att denne ej skulle göra plågan värre, det betecknar ängelns makt över djävulens makt och hans förmåga att tygla djävulens elakhet. Djävulen skulle nämligen icke iakttaga någon måtta eller ordning i plågandet, såframt han icke hölles tillbaka av Guds kraft. Sålunda visar Gud barmhärtighet ännu i helvetet. Ty ehuru det icke finnes någon återlösning, förlåtelse eller tröst för de fördömda, så plågas de dock endast efter förskyllan och enligt rättvisans fordringar, och däri ligger det en stor misskund av Gud, ty i annat fall skulle det icke vara någon måtta på djävulens ondska.

Att denne konung syntes dig såsom ett nyfött barn, det betecknar att den, som vill födas från världens fåfänga till det himmelska livet, bör vara oskyldig och genom Guds nåd tillväxa i dygder, tills han når fullkomlighet. Att konungen lyfte sina ögon till ängeln, det betecknar att han fick tröst av sin skyddsängel och fröjdades i hoppet - han hoppades nämligen att uppnå det eviga livet. Så skola andliga ting förstås medelst kroppsliga liknelser. Dävjlar och änglar hava nämligen icke sådana lemmar och föra icke sådant samtal (de äro ju andar), men genom dylika bilder framställas deras godhet eller ondska för kroppsliga ögon.»

Därefter talade ordet från pulpeten och sade till mig: »Pulpeten, som du såg, betecknar själva Gudomen - Fadern, Sonen och den Helige Ande. Att du icke förmådde

fatta pulpetens längd och bredd, djup eller höjd, det betecknar, att man hos Gud varken kan finna början eller slut, ty Gud är och var utan upphov och skall förbliva utan slut. Att var och en av de tre färgerna syntes i den andra och att den ena färgen dock kunde urskiljas från den andra, det betecknar, att Gud Fader av evighet är i Sonen och den Helige Ande och Sonen i Fadern och den Helige Ande i dem båda, i sanning en till naturen men åtskilda till personernas egendomlighet.

Att en färg tedde sig blodröd, det syftar på Sonen, som i sin person antog mänsklig natur utan att gudomen upphävdes. Den vita färgen betecknar den Helige Ande, som verkar syndernas förlåtelse. Den gyllene färgen betecknar Fadern, som är all-tings upphov och fullkomning. Icke så, att någon fullkomlighet är större hos Fadern än hos Sonen eller Fadern tidigare än Sonen; nej, de tre skilda och dock förenade färgerna visas dig, på det att du måtte förstå, att Fadern icke är densamme som Sonen utan att Fadern är en till personen, Sonen en annan till personen och den Helige Ande en tredje till personen, ehuru de äro av samma natur, och färgerna äro skilda för att åskådliggöra personernas åtskillnad, förenade för att beteckna deras enhet i natur.

Och liksom du i var och en färg såg de övriga färgerna och icke förmådde se den ena utan den andra och icke heller kunde se något tidigare eller senare, större eller mindre i färgerna, så finns i den heliga Treenigheten intet tidigare eller senare, större eller mindre, delat eller blandat, utan en enda vilja, en enda evighet, en enda makt, en enda härlighet. Och ehuru Sonen är av Fadern och den Helige Ande av dem båda, så var Fadern dock aldrig utan Sonen och den Helige Ande, och Sonen och den Helige Ande voro aldrig utan Fadern.»

Ytterligare talade ordet till mig och sade: »Den bok, som syntes på pulpeten, betecknar, att det i Gudomen är evig rättvisa och vishet, där intet kan tilläggas eller fråndragas. Och denna bok är livets bok, som ej är skriven likt den skrift vilken är och icke var förut; nej, skriften i denna bok är evig, ty i Gudomen är evighet och kunskap om allt, närvarande, förflutna och tillkommande ting, utan förändring eller växling, och ingenting är osynligt för den, ty den ser allting. Att ordet talade sig självt, det betecknar, att Gud är det eviga ordet, varav alla ord äro och vari allt har liv och bestånd. Detta ord talade i synlig måtto, när ordet vart kött och tog boning bland människorna.

Se, denna gudomliga vision har Guds moder utverkat åt dig. Och detta är den barmhärtighet, som lovats åt Sveriges rike, att dess invånare skola få höra de ord, som utgå från Guds mun. Att det är få, som mottaga och tro på de himmelska ord, vilka givits dig från ovan, detta är icke Guds fel utan människornas, eftersom de icke vilja övergiva sitt sinnes köld. Icke ens evangeliets ord ha gått i uppfyllelse under denna tids första konungar, utan det skall framdeles komma tider, då de skola fullbordas.»

Kristus förklarar för bruden, varför Gud plågade Israels folk i öknen och icke i Egypten och huru Moses prövades. Och han klandrar och hotar en konung, eftersom denne icke hade medlidande med sina undersåtar utan styrdes av onda rådgivare, samt säger, att han icke må känna sig förtröstansfull, emedan Gud förut kallat honom vän.

BOK 8 - KAPITEL 49

Herren talade till bruden och sade: »Tre slags människor funnos i Israels folk. Somliga av dem älskade Gud och Moses. Andra älskade sig själva mer än Gud. Andra älskade varken Gud eller Moses utan endast det jordiska. När detta folk var i Egypten, kallades alla Guds barn och Israels barn, men alla tjänade icke Gud i lika måtto. Så var det också, när det behagade Gud att föra folket ut ur Egypten: somliga trodde på Gud och Moses, men andra förtörnade Gud och Moses, och därför visade Gud sin stora barmhärtighet och rättvisa mot de uppstudsiga. Men nu kan du fråga, varför Gud förde ut folket och icke hellre plågade det i Egypten, när han på förhand visste, att förbarmandets tid ännu ej var inne och måttet på människornas ondska ännu icke rågat.

Jag svarar själv: Gud utvalde Israels folk såsom lärlingar för att undervisa och pröva dem i öknen. Därför var det nödvändigt för dem att hava en lärare, som skulle gå före dem med ord och gärning. Och för att lärjungarna skulle undervisas bättre, var öknen mer nödvändig än Egypten, ty egyptierna hade kunnat oroa dem för mycket under Guds rättvisas tuktan, och av barmhärtighetens tecken, som skulle döljas för hundarna, hade de själva ovisligen kunnat högmodas. Vidare borde Moses prövas såsom folkets läromästare, så att han, som var uppenbar för Gud, även skulle bli känd för lärjungarna, vilka borde efterlikna honom.

Ja, genom folkets ovishet blev han själv mera beprövad och genom tecknen mera känd och framträdande för alla. Jag säger i sanning, att även utan Moses hade folket blivit befriat, och även utan Moses hade folket dött. Men på grund av Moses' godhet fick folket en lättare död, och på grund av Moses' kärlek fick folket en härligare krona. Detta är icke underligt, ty vid allas död led Moses och kände medlidande. Herren uppsköt sitt löftes infriande, för att folket skulle prövas och Gud bli känd genom tecknen och sin barmhärtighet och sitt tålmod och för att folkets otacksamhet och vilja skulle visas till varnagel för kommande slakten.

Så ha även många helgon genom den Helige Andes ingivelse begivit sig till de otrognas länder. Även om de icke vunno vad de åstundade, blevo de dock för sin goda

viljas skull härligt krönta. På grund av deras tålmod och goda vilja påskyndade Gud misskundens tid och banade desto fortare den nya väg, som de själva försökt. Guds domar må således alltid vördas och fruktas, och man må noga se till, att icke den mänskliga viljan står i strid med Guds. Den konung, om vilken jag nu talar med dig och som du känner till, var icke så till sinnes som Moses var.

Han brydde sig nämligen icke om, ifall hela hans folk doge ut, om han blott själv finge ha liv och ära kvar. Han styrdes vidare av djävulska råd, ville icke övergiva sin halsstarrighet och sitt ostadiga sinne och ville icke, när det gällde rådslag, lyda dem, som han borde och som kunnat skänka honom den gudomliga vishetens och den goda tuktans mjölk. Detta är icke heller underligt, ty han har utgått från den människas rot, som retade Gud till vrede, och fördens skull rättas han endast genom gissel.

Vet även, att i detta rike funnos fyra kungliga ätter. Hos den första rådde ärelystnad och grymhet, men Gud tålde den för några goda gärningars och för folkets synders skull. Hos den andra rådde oåterhållsamhet och orättvisa, men Gud förödmjukade den barmhärtigt och kallade den från kronan. Den tredje ätten framgick av en äregirig rot och en hård stam, och den utmärktes av vinningslystnad och självkärlek.

Därför straffade Gud den timligen, så att den skulle få en lättare lott i den kommande tillvaron. Hos den fjärde fanns låtsad ödmjukhet, brist på rättvisa och slösaktighet. Därför skall jag kärleksfullt visa den barmhärtigheten och domen, och om den icke lyssnar, skall jag gissla den från hjässan till fotabjället, så att alla, som höra det, förundra sig och darra inför Guds återställande av rätt och billighet. Och han må icke känna sig förtröstansfull, därför att jag kallade honom vän utan ge akt på ordens avslutning, som säger, att om han håller den tro han givit mig, så skall även jag hålla mitt löfte.»

Kristi uppenbarade ord till bruden angående Tysklands kejsare, att denne må söka förbättra fyra systrar i Guds kyrka, nämligen fyra dygder, vilka blivit störtade från sina troner, och att fyra motsatta laster, vilka tyvärr härska i Kyrkan, må störtas och utrotas.

BOK 8 - KAPITEL 50

Kristus befäller bruden, att hon liksom av sig själv må skriva den gudomliga uppenbarelsens ord till kejsaren i denna lydelse: » Jag klagar, icke endast» etc. Detta kapitel återfinnes i fjärde boken, kap. 45.

Kejsaren Kristus skriver till kejsaren av Tyskland och tillkännagiver för honom, hur han med sin egen mun till bruden talat mycket, som är skrivet i de himmelska uppenbarelsernas böcker. Och han befäller honom, att han må läsa och granska det och hos påven arbeta på stadfästandet av den klosterregel, som han själv dikterat för bruden.

BOK 8 - KAPITEL 51

Kristus talade till bruden och sade: »Skriv å mina vägnar till kejsaren dessa ord: Jag är det ljus, som upplyste allting, när mörker betäckte allting. Jag är även det ljus, som är osynligt vad gudomen beträffar men visade sig synligt genom mandomen. Jag är också det ljus, som inrättade dig såsom ett särskilt ljus i världen, för att man skulle finna större rättvisa i dig än i andra och för att du skulle leda alla till rättvisa och fromhet.

Jag tillkännagiver alltså för dig, jag, det sanna ljuset, som lät dig bestiga den kejsarliga tronen: Emedan detta behagar mig, talar jag genom en kvinna min rättvisas och min barmhärtighets ord. Mottag fördenskull orden i de böcker, som denna kvinna skrev efter min diktamen, granska dem och arbeta på att min rättvisa må fruktas och min barmhärtighet klokt åstundas.

Du, som innehar kejsarvärdigheten, må jämväl veta, att jag, allas Skapare, dikterat en regel för nunnor, till min högt älskade jungfruliga moders ära, och givit den åt denna kvinna, som skriver till dig. Läs därför igenom den och arbeta hos påven på att denna av min egen mun dikterade regel genom honom, som är min ställföreträdare i världen, må godkännas även bland människorna, sedan jag Gud godkänt den inför min himmelska härskara.»

Kristus råder en konung, som varit olydig mot Jungfru Marias råd, att begiva sig till påven och av denne begära avlösning från vissa svåra synder, som här uppräknas, i det han icke fördöljer eller urskuldar synderna utan av hela sitt hjärta ödmjukar sig, eftersom de största synderna böra avlösas av den högste biskopen.

BOK 8 - KAPITEL 52

Guds Son talar till bruden med orden: »Eftersom konungen var olydig mot min

moders råd, därför råder jag Guds Son, som är i modern, honom att han drager ut och begiver sig till påven för att ödmjukt begära avlösning från sina synder, ty för de största synderna bör man avlägga räkenskap inför den högste biskopen, han som har den högsta makten. Den högsta makten har den, som sitter på min stol i världen och har makt att binda och lösa i mitt namn. Om konungen alltså vill lyssna till mitt råd, skall jag giva honom den dyrbaraste skatt; jag skall försvara honom mot hans ovänner och betala alla hans skulder, antingen kroppsligen eller andligen, om han själv är oförmögen att betala dem.

Och varje fotsteg, som han arbetar av kärlek till mig, skall jag tillräkna honom för det eviga livet. Och när nu denne konung anlant till påven, må han ödmjuka sig av hela sitt hjärta, icke fördölja eller urskulda synderna utan bedja om avlösning för sin olydnad mot Guds heliga Kyrkas förordningar, det bann han ådragit sig, sin offentliga mened, den ovanliga skatt varmed han betungat folket i sitt rike, befördrandet av ovärdiga klerker till kyrkliga ämbeten genom hans förvällande samt allt det som samme konung företagit sig emot rikets och biskoparnas lovvärda stadgar.»

Genom bruden råder Kristus ovannämnde konung att begiva sig till påven utan ståt och talrikt tjänstefolk och utan att slösa sina gåvor för att bliva prisad i länderna; i stället må han resa ödmjukt och klokt, försedd med nödtorftigt, fromt och sedigt tjänstefolk.

BOK 8 - KAPITEL 53

Herren talade till bruden och sade: »Om konungen drager ut och begiver sig till påven och anser sina synder vara svåra, då må han akta sig för smickrarna, som råda honom att begiva sig åstad med pomp och ståt, så att hans namn måtte prisas i länderna, och för dem, som råda honom att frikostigt giva gåvor, så att hans rykte måtte spridas, och samla mycket tjänstefolk, så att han icke måtte bliva gripen av fiender.

Nej, han må draga ut på klokt och ödmjukt sätt, försedd med tillräckligt men icke överflödigt och dessutom fromt och sedigt tjänstefolk, och han må göra sina utgifter till Guds heder och sin egen nytta men icke för att skryta. Han må visligen taga sig i akt för dem, som önska skada honom, ty visserligen förmår jag allting, men man bör dock stundom handla enligt mänskligt råd och bistånd. Jag talade ju med Moses, och ändå hörde och följde han en hednings råd, eftersom det var gott.»

Genom bruden uppmanar Kristus konungarna att avbörda sig sina synder och liksom ängeln, vilken omgjordad visade sig för Tobias på vägen, omgjorda sig med goda och kyska ord och gärningar, innan de lämna världen, samt lägga bort förkortade dräkter och i stället nyttja ärbara kläder och måttfulla åthävor.

BOK 8 - KAPITEL 54

Herren talade till bruden om ovannämnde konung och sade: »Det är skrivet att ängeln visade sig omgjordad för Tobias, när denne ville resa. Detta syftar på den rättfärdiga människan. Den människa, som önskar vinna sina synders förlåtelse, bör nämligen genom ånger och syndabekännelse avbörda sig sina synder samt omgjorda sig med goda och kyska ord och gärningar.

Så må denne konung göra. Han må nämligen rätta hela sitt beteende, innan han lämnar världen, och föresätta sig att lägga bort all tidigare lättfärdighet, så att han aldrig mera finner sin lust däri. Skamligt är det ju att lova den fagraste herre att följa hans fägring och sedan ånyo efterlikna det fula. När Davids tjänare skamligen hade rakat skägget och förkortat sina dräkter, kunde de icke inträda i det jordiska Jerusalem; nej tills de förbättrat sin klädedräkt och låtit skägget växa ut, måste de stanna kvar på bedrövelsens och smälebens ort.

Hur mycket mera skall då icke jag Gud, som är skönare och starkare än denne David, söka efter det sköna hos människorna? Jag vill alltså icke, att de bära stympade dräkter likt gycklare eller använda kvinnliga åthävor, såsom de förkvinnligade göra. I stället unnar jag människorna det nyttiga och ärbara, så att de äro klädda, såsom nyttan fordrar det, och bete sig ärbart, så att det länder till min heder, samt äro beredda att avlägga räkenskap inför mig, när det behagar mig att kalla dem från världen.»

Kristus tröstar bruden och säger henne, att hon icke får förtiga de för henne uppenbarade Guds ord, även om hon blir klandrad för deras skull, och icke heller framföra dem för människors beröms skull, ty de, åt vilka de gudomliga råden givas, erhålla, om de lyda dem, den utlovade barmhärtigheten, medan de utsätta sig för rättvisan, om de förakta dem.

BOK 8 - KAPITEL 55

Guds Son talade till bruden med orden: »Du, som ser andliga ting, bör icke tiga

därför att du klandras och icke tala därför att du prisas av människorna och icke heller räddas, därför att mina ord, som uppenbarats dig från ovan, föraktas och icke genast göra verkan. Den, som föraktar mig, blir nämligen dömd av rättvisan, medan den, som lyder mig, blir belönad av barmhärtigheten, och detta i dubbel måtto, i det att dels straffet för synden utplånas ur rättvisans bok, dels lönen ökas i förhållande till botgöringen för synden.

Därför sändas alla mina ord i det syftet, att om de, till vilka mina ord skickas, lyssna och tro samt förverkliga dem i gärning, då gå mina löften i uppfyllelse. Israel ville icke följa mina bud utan övergav den rätta och fördelaktiga vägen och slog in på den dåliga och mödosamma och blev sålunda förhatlig för alla. Många av det folket äro nu i helvetet, dock flera i himmelen. Så förhåller det sig också nu. Ty detta landets folk, som jag plågat, har icke blivit ödmjukare för plågans skull eller lydigare utan tvärtom fräckare och uppstudsigare mot mig.»

Sedan hörde jag en röst säga: »O min Son, du som genom din död frälste människosläktet från helvetet, stå upp och försvara dig, ty många män och kvinnor ha stängt dig ute från sitt hjärta. Träd därför visligen in i riket såsom Salomo, lyft med Simsons styrka bort dörrarna från gångjärnen; bygg en skans mot prästerskapet, lägg snaror för riddarnas fötter, skräm kvinnorna med vapen och bryt ned broarna för allmogen, så att ingen av dina ovänner undkommer, förrän de, som förhärda sig mot dig, med sann ödmjukhet bedja om misskund.»

Gud Fader förklarar för bruden och visar henne ingående den förfärliga gudomliga rättegången och domen mot en otacksam konung, som ännu lever och som är olydig mot Guds råd. Bruden ser ett lamm och däri ett människoansikte på det gudomliga majestätets altare i himmelen, och i samma ögonblick ser hon detta i händerna på en mässförrättande präst i världen. Och konungarnas plågade tjänare och undersåtar i världen, i helvetet och i skärselden klaga bittert inför Gud över dessa sina konungar och hövdingar, och alla helgon bedja om rättvis dom över dem.

BOK 8 - KAPITEL 56

Gud Fader talade till bruden och sade: »Hör vad jag talar, och tala vad jag befäller dig; och gör det varken för din äras eller ditt klanders skull, utan var lika sinnad mot dem, vilka berömma dig, som mot dem, vilka klandra dig, så att du icke retas till vrede av klandret eller uppblåses till högmod av berömmet. Ty värd att äras är den, som evigt är och var i sig själv och som av kärlek skapade änglarna och människorna, endast av den

anledningen, att flera skulle bliva delaktiga av hans härlighet. Jag är förvisso densamme nu i makt och vilja som jag var, då min Son tog mandom. Jag är och var i honom, och han är i mig, och den Helige Ande är i oss båda. Och ehuru det var förborgat för världen, att han var Guds Son, var det dock känt för några, om ock få.

Du må alltså veta, att detta är Guds rättvisa (som icke haft någon begynnelse, lika litet som Gud haft det), att ljuset blev visat för änglarna förrän de sågo Gud, och de föllo icke därför att de voro okunniga om Guds lag och rättvisa, utan därför att de icke ville hålla och iakttaga den. De förstodo, att alla, som älska Gud, skola se Gud och evigt förbliva hos honom och att de, som hata Gud, skola straffas i evighet och aldrig få se honom i hans härlighet, och dock föredrogo de i sin vinningslystnad och stolthet att hata Gud och förbliva i straffets boning framför att älska Gud och sålunda skörda evig glädje. För människan gäller en rättvisa liknande den, som gäller för änglarna. Människan bör först älska Gud; sedan får hon se honom.

Fördenskull ville min Son (så kärleksfull var han) födas efter rättvisans lag, så att han, som icke kunde skådas i sin gudom, skulle bliva synlig i mänsklig gestalt. Och fri vilja är given åt människorna likaväl som åt änglarna, för att de skola åstunda det himmelska och försmå det jordiska. Sålunda besöker jag Gud många och på många sätt, ehuru min gudom icke synes, och i många länder på jorden har jag för många människor visat, huru synden i ifrågavarande land kunde gottgöras och huru barmhärtighet kunde erhållas, innan jag fällde rättvis dom i dessa länder. Men människorna akta icke härpå och bry sig icke härom. Även den rättvisan är i Gud, att alla, som leva på jorden, först skola stadigt hoppas på det, som de icke se, samt tro på Guds kyrka och på det heliga evangeliet; sedan skola de över allt annat älska honom, som gav dem allt och som gick i döden för dem, på det att alla evigt skulle fröjdas med honom. Fördenskull talar jag Gud till dem som det behagar mig att tala till, så att det må bliva kunnigt, huru synderna kunna gottgöras, straffet förminskas och belöningen ökas.»

Sedan föreföll det mig, som om alla himlarna vore ett enda hus, i vilket det satt en domare på tronen och vilket var fullt av tjänare, som prisade domaren, var och en med sin röst. Under himmelen syntes ett rike. Och strax hördes en röst, som talade så att alla kunde höra det: »Kommen I båda, du ängel och du djävul, till domstolen; du ängel, som är konungens vårdare, och du djävul, som är konungens ledare!»

Och så snart detta sagts, stodo ängeln och djävulen inför domaren. Ängeln såg ut som en bedrövad människa, djävulen som en glad människa. Och domaren sade då: »O ängel, jag förordnade dig till konungens vårdare, när han ingick förbund med mig och biktade alla de synder, han begått från sin ungdom, och detta gjorde jag, för att du skulle vara honom närmare än djävulen. Hur kan det då komma sig, att du blivit fjärrad från

honom?»

Ängeln svarade: »O domare, jag är brinnande av din kärleks eld, av vilken även konungen en tid värmdes. Men när konungen föraktade och vämjdes vid det, som dina vänner sade honom, och var trög att göra det, vartill du rådde honom, då gick konungen dit hans egen åtrå drog honom, avlägsnade sig från mig och kom för varje stund ovännen närmare.»

Djävulen sade: »O domare, jag är kölden själv, och du är själva den gudomliga värmen och elden. Liksom var och en, som nalkas dig, blir mera brinnande av nit till goda gärningar, så blev konungen, ju mer han nalkades mig, desto kallare i kärlek till dig och varmare av iver för mina gärningar.»

Domaren svarade: »Konungen blev tillrådd att älska Gud över allting och sin nästa såsom sig själv. Varför drager du då ifrån mig den människa, som jag återlöst med mitt eget blod, och kommer honom att skada sin nästa, icke blott vad timliga ägodelar utan även vad livet angår?»

Djävulen svarade: »O domare, nu är det min tur att tala och ängeln att tåga. När konungen övergav dig och dina råd och kom till mig, då rådde jag honom att han skulle älska sig själv högre än sin nästa, att han icke skulle tänka på själarnas behov om han blott hade världslig ära och att han ej skulle fråga efter, om någon lede brist eller bleve bedragen, bara hans vänner hade överflöd.»

Då sade domaren till djävulen: »Var och en, som vill övergiva dig, skall förvisso kunna det, och du skall icke kunna kvarhålla någon med våld. Därför vill jag ännu sända konungen några av mina vänner, som skola varna honom för hans fara.»

Djävulen genmälte: »Rättvist är det, att var och en, som vill lyda mig, skall styras av mig, och jag vill sända konungen även mina rådgivare, och då skall det visa sig, vems råd han är mest villig att följa». Domaren sade då: »Gå, ty det är kännetecknande för min rättvisa att tilldöma skarprättaren vad som är hans och käranden vad som tillkommer honom i hans mål.»

Efter några år såg jag ånyo domaren Kristus med sin himmelska härskara, mera upprörd än vanligt och likasom vredgad, och han sade till ängeln och djävulen: »Sägen, vem av eder som har segrat!»

Ängeln svarade: »När jag kom till konungen med gudomliga ingivelser och dina vänner med andliga ord, då väste djävulens sändebud genast i hans öron: 'Varför skall du

spara timliga äodelar och din ära eller själar och kroppar, om dina vänner, som du älskar mera än dig själv, kunna hedras och bliva lyckosamma?' Och konungen samtyckte härtill och svarade på dina vänners råd: 'Jag kan reda mig själv, och jag är vis i rådslag även utan er; gån bort från mig och skämmens!' Så vände konungen ryggen åt dig och ansiktet åt ovännen och drev ifrån sig dina vänner, vanhedrade och förorättade samt begabbade av världens vänner.»

Och då ropade djävulen: »O domare, nu tillkommer det mig att regera konungen och giva honom råd genom mina vänner!»

Domaren svarade: »Gå, och plåga konungen så mycket du har tillstånd till, ty han har kommit mig att vredgas på honom!»

Två år därefter visade sig domaren på nytt. Ängeln och djävulen stodo framför honom, och djävulen talade och sade: »O domare, döm nu! Jag skall förkunna vad rättvisan fordrar. Du är ju kärleken själv, och därför tillkommer det dig icke att förbliva i det hjärta, vari avund och vrede rotfäst sig. Du är också visheten själv, och därför bör du icke vara i dens hjärta, som önskar skada sina medmänniskor till liv, gods och ära. Vidare är du sanningen själv, och därför höves det dig ej att förbliva hos den människa, som med en ed förbundit sig att öva förräderi. Eftersom nu denne konung utspottat dig, såsom man spottar ut det, som är vämjeligt, må du tillåta mig att rubba honom och trycka ned honom, så att han blir alldeles från sina sinnen, eftersom han räknat mina råd för visdom och dina råd för galenskap. Jag önskar vedergälla honom med en sådan lön, eftersom han gjort min vilja; dock kan jag intet göra emot honom utan din tillåtelse.»

Sedan jag hört detta, såg jag domaren förändra sig på underbart vis, och jag såg honom stråla såsom solen, och i själva solen framträdde tre ord, nämligen Kraft, Sanning och Rättvisa. Kraften talade och sade: »Jag skapade allting, utan att någon på förhand hade förtjänat det. Därför är jag värd att hedras av mina skapade varelser och icke föraktas. Jag är även värd att prisas av mina vänner för min kärleks skull, och mina ovänner böra hedra och frukta mig, ty jag fördrager dem tåligt utan deras förtjänster, när de hade varit värda att dömas. Därför, o djävul, tillkommer det mig att döma alla enligt min rättvisa, och icke enligt din illvilja.»

Omedelbart därefter tog Sanningen till ordet och sade: »Ehuru jag är Gud, tog jag mandom genom jungfrun, och i denna min mandom talade jag och predikade för folken. Jag sände även min Helige Ande till apostlarna, och jag talade genom deras tungor, såsom jag dagligen talar medelst andlig ingjutning genom dem, som det behagar mig att tala genom. Därför må mina vänner veta, att jag själv, som är Sanningen, sände mina ord till en konung, som försmådde dem. Lyssna nu därför, djävul, ty jag vill tala, på det att man skall ha klart för sig, huruvida konungen lydde mina råd eller dina eggelser. Jag vill nämligen anföra alla de råd, som givits denne konung, och med färre ord upprepa vad jag

föret utlagt på vidlyftigare sätt.

Konungen blev tillrådd att akta sig för alla de synder, som äro förbjudna av den heliga Kyrkan, och att iakttaga måttlig fasta, så att han skulle kunna höra och svara sina undersåtar, om de komme med klagomål, och vara beredd att skipa rättvisa för rika och fattiga, som både därom; genom alltför stor avhållsamhet kunde ju allmogens bästa äventyras och landets styrelse lida avbräck, och genom ohejdad överdrift kunde han å andra sidan bliva alltför slapp och försumlig att lyssna till alla. Man rådde även konungen, hur han skulle tjäna Gud och bedja, vilka dagar och tider han skulle sysselsätta sig till båtad för folket i riket och vilka dagar han skulle bära den kungliga kronan till Guds ära.

Vidare rådde man konungen, att han skulle dryfta alla sina angelägenheter med människor, som älskade sanningen och voro Guds vänner, och att han aldrig medvetet skulle överträda sanning och lag eller betunga allmogen i sitt rike med osedvanliga skatter annat än till rikets försvar och hedningarnas bekämpande. Man rådde honom även, att han skulle rätta antalet av sina hovmän och tjänare efter de inkomster, som skatterna i riket bragte honom, och att han skulle dela resten av tillgångarna med sina riddare och vänner. Det blev honom också tillrätt, att han visligen, med ord och kärlek, skulle förmana de fräcka och dåraktiga eller manligen näpsa dem, att han med gudlig kärlek skulle älska de kloka och erfarna, försvara landets invånare, med klok urskillning utdela gåvor, icke avyttra det, som hör till kronan, rättvist döma inhemska och utländska, älska prästerskapet, låta kärlekens band förena honom med sin adel och bevara freden för folket i landet.»

Nu svarade djävulen domaren och sade: » Jag rådde konungen att i hemlighet begå vissa synder, som han ej tordes göra öppet. Jag rådde honom även att utan uppmärksamhet och hjärtats andakt läsa många böner och psalmer, så att han, genom att på detta onyttiga sätt fördriva tiden, skulle försumma att lyssna till dem, som kommo med käromål, och att skipa rätt åt den, som led orätt. Vidare rådde jag konungen att försmå de övriga goda männen i riket, upphöja en enda över alla andra och sätta honom över dem, älska denne av hela sitt hjärta och mer än sig själv, ja hata t. o. m. sin egen son, betunga rikets menighet med pålagor, dräpa människor och plundra kyrkor.

Vidare rådde jag konungen, att han skulle försumma rättskipningen, så att var och en finge tillfälle att skada den andre, och att han till en mäktig furste i ett annat rike, min svurne broder, skulle avyttra några landskap, som tillhörde hans egen krona; och detta gjorde jag i det syftet, att svek och våld skulle framkallas, de goda och rättfärdiga oroas, de onda sjunka djupare i helvetet, själarna i skärselden plågas värre, kvinnor våldtagas, skepp på havet plundras, Kyrkans sakrament föraktas, folk få rikligare tillfälle att leva

tygellöst och jag själv kunna befrämja min vilja lättare. Av dessa gärningar, som konungen begått, och många andra synder, kan det nu, o domare, bevisas och inses, huruvida konungen lytt dina eller mina råd.»

Efter detta tog Rättvisan till ordet och sade till djävulen: »Eftersom konungen hatat dygden och föraktat sanningen, därför tillkommer det nu dig att öka något av det onda hos konungen med den ondska som du har till ditt förfogande; själv skall jag enligt rättvisans fordringar minska något av det goda, som han besitter i och med de nådegåvor han fått».

Djävulen svarade: »O domare, jag skall i mångdubbelt mått berika konungen med mina gåvor, och allra först skall jag ingiva honom en sådan försumlighet, att han i sitt hjärta ej skall fästa någon vikt vid gudliga gärningar och icke heller beakta dina vänners gärningar och föredömen».

Rättvisan svarade: »Och jag skall hos honom förminska min Helige Andes ingivelser, och jag skall undandraga honom de goda hågkomster och hugsvalelser han förut haft».

Djävulen återtog: »Jag skall ingiva honom djärvhet att tänka och begå dödliga och förlåtliga synder utan skam och blygsel».

Rättvisan svarade: »Jag skall förminska hans förstånd och omdömeskraft, så att han blir ur stånd att urskilja och granska vedergällningarna och domarna för dödliga och förlåtliga synder».

Djävulen sade: »Jag skall göra honom räddhågad, så att han icke vågar tala eller utöva rättvisa mot Guds ovänner».

Rättvisan svarade: »Jag skall förminska hans kloket och insikt beträffande det som han har att göra, så att han i sina ord och gärningar skall synas mera lik en narr och gycklare än en vis man».

Djävulen sade då: »Jag skall giva honom ångest och hjärtequal, därför att det ej går för honom som han vill».

Rättvisan återtog: »Jag skall förminska den andliga tröst som han fordom hade i sina böner och gärningar».

Djävulen sade: »Jag skall ingiva honom förslagenhet att tänka ut sluga finter, så att han kan snärja och bedraga de människor, som han vill bringa på fall».

Rättvisan svarade: »Jag skall till den grad förminska hans förstånd, att han ej skall ge akt på sin egen heder och nytta».

Djävulen sade: »Jag skall göra hans sinne så förvirrat, att han t. o. m. gläder sig åt

sin skam och skada och åt sin själafara, om han blott får timlig framgång såsom han vill». Rättvisan svarade: »Jag skall förminska hos honom den förtänksamhet och det noggranna övervägande, som utmärker visa män i deras ord och gärningar».

Djävulen sade då: »Jag skall ingiva honom en kvinnas mod och opassande räddhåga samt ett sådant beteende, att han blir mera lik en eländig landstrykare än en krönt konung».

Rättvisan utlät sig: »Ja, en sådan dom förtjänar den, som skiljer sig från Gud, ty han bör föraktas av sina vänner, hatas av folket i sitt rike och störtas av Guds fiender, eftersom han missbrukat den gudomliga kärlekens gåvor, både de andliga och lekamliga».

Nu talade Sanningen: »Det som här visats», sade den, »är icke visat på grund av konungens förskyllan. Hans själ är nämligen ännu icke dömd utan skall dömas först i det yttersta ögonblicket, när uppbrottstimman slår.»

Därefter såg jag, att alla tre, nämligen Kraften, Sanningen och Rättvisan, voro lika domaren, som talat förut. Och jag hörde en röst, som påminde om en härolds och som sade: »I alla himlar med alla planeter, varen tysta! I alla djävlar, som ären i mörkret, lyssnen! Alla I andra, som ären på mörka ställen, hören! Ty den högste Kejsaren har för avsikt att höra domarna över jordens furstar.» Och det, som jag nu omedelbart fick se, var icke kroppsligt utan andligt, och mina andliga ögon öppnades till att höra och se. Jag såg nu Abraham komma med alla helgon, som hade fötts av hans släkt, och alla patriarker och profeter kommo. Jag såg de fyra evangelisterna, vilkas gestalter liknade fyra djur, såsom de pläga avbildas på väggar här i världen, men de syntes dock levande och ej döda. Sedan såg jag tolv stolar och på dem de tolv apostlarna, som väntade på den kommande Makten.

Därefter kommo Adam och Eva med martyrerna, bekännarna och alla de andra helgon, som härstamma från dem. Ännu syntes icke Kristi människonatur eller hans välsignade moders lekamen, utan alla väntade på att de skulle komma. Även jorden och vattnet syntes höja sig ända upp till himmelen, och allt, vad i dem var, ödmjukade sig och böjde sig vördnadsfullt för Makten. Därefter såg jag ett altare, som var på Maktens säte, och på detta altare befunno sig en kalk med vin och vatten samt ett bröd i form av en offrad hostia.

Och jag såg nu, huru i en kyrka på jorden en präst började en mässa, iklädd prästerlig skrud. När han hade fullgjort allt, som hörde till mässan, och kommit till de ord, med vilka han skulle inviga brödet, syntes det mig, som om solen, månen och

stjärnorna med alla planeter samt alla himlar, där de välvde sig och kretsade, växelvis uppstående ljuvt klingande melodier. Ja, alla slags sånger hördes, och oräkneliga musikinstrument av olika slag syntes, vilkas underbara välljud sinnet omöjligen kan fatta och beskriva.

De, som voro i ljuset, betraktade prästen och böjde sig vördnadsfullt för Makten, medan de, som voro i mörkret, bävade och fasade. Sedan prästen uttalat Guds ord över brödet, syntes det mig, som om samma bröd befunde sig på Majestätets tron i tre gestalter medan det likafullt förblev i prästens händer. Själva brödet blev ett levande lamm, i lammet framträdde ett människoansikte, och en brinnande låga syntes inuti och utanför lammet och ansiktet. Då jag uppmärksamt riktade min blick på ansiktet, såg jag lammet däri, och då jag betraktade lammet, såg jag ansiktet däri. En krönt jungfru satt bredvid lammet. Alla änglar betjänade dem, och de voro lika talrika som solgränden, och en underbar strålgans utströmmade från lammet. De heliga själarna voro så många, att min blick ej förmådde mäta längden och bredden, höjden och djupet av denna väldiga mängd. Jag såg även somliga platser vara tomma, vilka framdeles skola fyllas till Guds ära.

Och jag hörde från jorden en röst av otaliga tusenden, som ropade: »O Herre Gud, du rättvise domare, döm över våra konungar och hövdingar och se till vårt blods utgjutande och våra hustrurs och barns sorger och tårar. Betrakta vår hunger och vår smälek, våra sår och vår fångenskap, nedbrännandet och plundrandet av våra hus samt våra jungfrurs och hustrurs våldtagande. Giv akt på den orätt, som kyrkorna och hela prästerskapet lida, och skåda furstarnas och konungarnas falska löften och förräderi och de skatter, som de utpressa i sitt vildsinta rofferi. De bry sig nämligen icke om, ifall tusenden dö, blott de kunna få rum för sitt gränslösa övermod.»

Därefter hördes det, som om oräkneliga tusenden ropade ur helvetet: »O domare, vi veta, att du är den, som skapat allting. Döm därför över de herrar, som vi tjänade på jorden, ty de ha sänkt oss djupare i helvetet. Och ehuru vi unna dig ont, tvingar oss dock rättvisan att anklaga och att säga sanningen. Dessa våra jordiska herrar älskade oss utan kärlek, ty de frågade icke mera efter våra själar än hundar, och det var dem likgiltigt, huruvida vi älskade dig, Gud, allas Skapare, eller ej; de åstundade blott att bliva älskade och betjänade av oss. De äro alltså icke värda himmelriket, ty de fråga icke efter dig; i stället äro de, såframt icke din nåd hjälper dem, värda helvetet, eftersom de bragt oss i fördärvet. Ja, vi ville gärna lida ännu värre kval än dem vi nu lida, om blott deras pina varar i evighet.»

Sedan ropade (för att nu tala i bilder) de, som voro i skärselden: »O domare, vi ha blivit dömda till skärselden för den ånger och goda vilja, som vi hade på det yttersta.

Fördenskull klaga vi över de herrar, som ännu leva på jorden, ty de hade bort styra och förmana oss med ord och tuktan och undervisa oss med hälsobringande råd och föredömen. I stället uppmuntrade de oss till onda gärningar och synder, och därför är vårt straff nu tyngre för deras skull, strafftiden längre och skammen och bedrävelsen större.»

Därefter sade Abraham jämte alla patriarkerna: »O Herre, bland allt annat önskvärt önskade vi, att din Son skulle födas av vår ätt. Han är nu försmådd av jordens hövdingar. Fördenskull bedja vi om dom över dem, ty de akta ej på din barmhärtighet och frukta ej för din dom.»

Och profeterna talade och sade: »Vi profeterade om Guds Sons ankomst och sade, att det var nödvändigt att han för folkets befrielse föddes av en jungfru, bleve förrådd, tillfångatagen, gisslad och törnekrönt samt till sist doge på korset, på det att himmelriket måtte öppnas och synden utplånas. Eftersom nu allt det, som vi sade, är fullbordat, bedja vi om dom över jordens hövdingar, vilka försmå din Son, som av kärlek dött för dem.»

Även evangelisterna talade och sade: »Vi vittna, att din Son själv förverkligat och fullbordat allt som förutsagts om honom».

Apostlarna talade och sade: »Vi äro domare. Därför tillkommer det oss att döma enligt sanningen. Och de, som förakta Guds lekamen och hans bud, dem döma vi till förtappelse.»

Men nu sade jungfrun, som satt bredvid lammet: »O ljuvaste Herre, förbarma dig över dem!» Domaren svarade henne: »Det är icke rätt att neka dig någonting, ty de, som upphöra att synda och göra värdig bot, de skola finna misskund, och jag skall icke döma dem».

Därefter bevittnade jag, att det ansikte, som syntes i lammet, talade till konungen och sade: »Jag lät stor nåd vederfaras dig, ty jag visade dig min vilja, huru du skulle förhålla dig i din styrelse och huru du skulle skicka dig ärbart och klokt. Såsom en moder lockade jag dig med kärlekens hulda ord, och såsom en god fader varnade jag dig med förmaningar. Men du lydde djävulen och förkastade mig, såsom en moder kastar bort ett dödfött barn, vilket hon icke bryr sig om att vårda eller amma. Därför skall allt gott, som lovats dig, tagas ifrån dig och givas åt någon, som skall komma efter dig.»

Slutligen talade jungfrun, som satt bredvid lammet, till mig och sade: »Jag vill meddela dig, på vilket sätt du har fått gåvan att förstå andliga syner. Guds helgon ha ju på olika sätt mottagit den Helige Ande. Somliga av dem, t. ex. profeterna, visste på förhand när det, som visats dem, skulle inträffa. Andra helgon visste i anden vad de

skulle svara de människor, som kommo till dem och frågade dem om något. Andra visste, huruvida de, som voro långt borta från dem, voro levande och döda. Andra visste på förhand, vilken utgång en strid skulle få, innan de stridande dragit ut. Men dig är det endast tillåtet att höra och se andliga ting, att skriva ned vad du ser och framföra det till de personer till vilka du har befallning att framföra det.

Det är dig icke tillåtet att veta, huruvida de, till vilka du har befallning att skriva, äro levande eller döda och huruvida de komma att lyda de råd, som innehållas i din skrivelse och som i andlig vision givits dig från ovan för deras skull. Men ehuru denne konung föraktat mina ord, skall det förvisso komma en annan, som mottager dem med vördnad och hedersbetygelse och som nyttjar dem till sin välfärd.»¹⁾

1) Det sista avsnittet har bevarats i ett fornsvenskt handskriftsfragment, som på goda grunder anses härröra från Birgittas egen hand (se Heliga Birgittas originaltexter, utg. av B. Högman, 1951). Eftersom denna fornsvenska text, återgiven även som faksimilbilaga vid denna sida, företer några avvikelser från innehållet i den latinska, meddelas den här i översättning:

»Först vill jag säga dig, huru du har fått förmåga till att se och höra andliga ting. Somliga hade den Helige Ande, så att de visste timman - så som när profeten sade till konungen: 'Den dagen komma sändebuden'.

Många visste vad som skulle svaras dem innan de själva talade. Somliga visste, utan att någon talat om det för dem, om den eller den var levande eller död, och innan striden börjades, visste de hur den skulle sluta. Dig är det icke tillåtet att uppfatta något annat än att se och höra andligen och upprepa det.

Det är dig icke tillåtet att veta, huruvida de, till vilka du har befallning att skriva, äro levande eller döda, och huruvida de komma att lyda eller rätta sig efter det. Om du hade vetat att konungen ej ville lyda, så hade du ej varit så välvilligt stämd emot honom efter allt vad du hörde. Men fastän konungen försmådde och bortkastade det, så skall en annan konung uppskatta det och nyttja det till sin välfärd.» Härefter följer omedelbart en fornsvensk version av kap. 80 i Bifogade uppenbarelser, vilken senare meddelas.

Guds moder säger till bruden, att Guds plåga kom över riket för tre synders skull och att Gud följaktligen kan blidkas genom tre goda ting, för det första därigenom att folk antager sann ödmjukhet och ärbarhet i klädedräkten, för det andra genom vissa allmosor, för det tredje genom här angivna processioner och mässor.

BOK 8 - KAPITEL 57

Guds moder talade till bruden med orden: »För tre synders skull kom plågan över riket, nämligen för högmod, omåttlighets och vinningslystnads skull. Därför kan Gud blidkas genom tre ting, så att plågans tid förkortas. Det första är, att alla antaga sann ödmjukhet i klädedräkten och nyttja måttfulla kläder, icke för långa som kvinnornas, icke för korta som gycklarnas, icke heller fåfängt och onyttigt sönderskurna, ty sådant misshagar Gud.

Sina kroppar må de hålla i ärbart skick, så att de icke skrytsamt framträda större och ståtligare än Gud skapat dem, icke heller kortare och vekare på grund av band och knutar och annat sådant bjäfs, utan allt må vara till nytta och till Guds heder.

Kvinnorna må jämväl avskaffa de skrytsamma dräkter, som de av högfärd och fåfänga lagt sig till med, ty för de kvinnor, som försmått sitt fäderneslands gamla lofvärda seder, har djävulen föreskrivit nya missbruk och opassande prydnader för huvud, fötter och andra lemmar, för att uppväcka vällust och reta Gud. Det andra är, att man glatt och villigt giver allmosor.

Det tredje är, att varje sockenpräst under ett helt års lopp en gång i månaden sjunger en mässa till den heliga Treenigheten, till vilken mässa hela hans församling kommer samman efter att ha ånkrat och biktat och med föresatsen att fasta den dagen och bedja och ivrigt anropa, att synderna bliva förlåtna och Guds vrede mildrad. Likaså må biskoparna en gång i månaden, själva eller genom ställföreträdare, anordna högtidlig procession i sina domkyrkor, förrätta mässa till den heliga Treenigheten, samla fattiga och ödmjukt tvätta deras fötter.»

Den himmelske kejsaren Kristus sitter till doms och klandrar skarpt jordens konungar och furstar och alla stånd för deras otacksamhet. Han hotar dem med sin vredes fruktansvärda dom men uppmanar dem samtidigt att omvända sig, ty då skall han barmhärtigt och faderligt taga emot dem.

BOK 8 - KAPITEL 58

Jag såg ett stort slott, likt den klara himmelen. Den himmelska härskaran var där, och den var oräknelig såsom solgranden. Sök i sjunde boken, kap. 30.

Likaså om en ovärdig konung och om hans dom.

BOK 8 - KAPITEL 59

Guds Son talar: »Emedan denne konung icke söker» etc. Sök detta kapitel i Bifogade uppenbarelser, kap. 27.

Likaså om sex onda konungar.

BOK 8 - KAPITEL 60

Guds Son talar: » Jag visade dig förut fem konungar» etc. Sök detta kapitel i Bifogade uppenbarelser, kap. 78.

En konung uppmanas att bättra sig, eftersom han annars skall förlora riket.

BOK 8 - KAPITEL 61

Jungfru Maria, Guds moder, talade till Kristi brud: »Jag är den, till vilken ängeln» etc. Sök detta kapitel i Bifogade uppenbarelser, kap. 80.

FÖRETAL BOK 9 "BIFOGADE UPPENBARELSER"

Sedan herr Alfons, förut biskop av Jaén, sedermera dygdig och from eremit, på Kristi uppdrag i böcker urskilt och indelat de himmelska uppenbarelser, som den heliga Birgitta från Sverige undfått, samlade herr Petrus, prior av Alvastra, dessa uppenbarelser upptecknare, på särskilda blad och sexarkshäften några andra uppenbarelser, som utelämnats i de ursprungliga böckerna.

I närvaro av den vördnadsvärde fadern herr Nikolaus, dåförtiden biskop av Linköping, salig i åminnelse, och flera andra herrar av världsligt och andligt stånd överlämnade han dem åt de första munkarna i Vadstena kloster och försäkrade och bedyrade, att dessa och flera andra uppenbarelser, som han hade i förvar i sitt kloster i Alvastra, av Gud uppenbarats för den heliga Birgitta och av honom själv troget översatts och nedskrivits efter hennes diktamen.

Några av dessa uppenbarelser hava, på grund av sitt samband med uppenbarelserna i de ursprungliga böckerna, genom fromt bemödande, här och där blivit infogade såsom förklaringar och tillägg till dessa, efter omsorgsfull granskning, medan de övriga noggrant sammanförts till en enda bok och sålunda framträda i nedanstående nummerordning. Och ehuru dessa uppenbarelser av somliga kallas »bifogade», eftersom de från början icke ingått i de ursprungliga böckerna med himmelska uppenbarelser, så tror man dock fromt, att de i sanning härröra från den Guds vishets källa, varifrån vi mottagit alla de andra.

Men emedan många av dessa bifogade uppenbarelser helt eller delvis gälla Frälsarens ordensregel, ha dessa placerats före de andra i samlingen, så att de komma närmare själva regeln. De övriga, som varna olika sorters människor för laster och missbruk och framställa förebilder till dygder, följa sedan ända till bokens slut. Sanningen att dessa uppenbarelser stamma från Gud framstår till sin väsentliga del klart i de vittnesberättelser, som avgivits av herr priorn Petrus och den saliga Katarina, Sankta Birgittas dotter, för den heliga Birgittas kanonisation, vilket var och en, som uppmärksamt läser dessa vittnesberättelser, skall finna.

Med anledning av det andra kapitlet i Frälsarens ordensregel (Bok 10) föreskriver Kristus regelns nedskrivare att förklara den sanna ödmjukhetens trappsteg, så att hans moders döttrar må lära sig, etc.

Kristus talar: »Om någon har ett fagert käril och påstår, att det finns välluktande kryddor däri, hur skall man kunna tro det och till vad gagn kunna de vara, om han icke öppnar locket och visar deras olika arter och goda egenskaper? Så förhåller det sig ock med dygderna. Om någon predikar, att ödmjukheten är en dygd, vad gagnar det den lyssnande, om icke dess rötter och trappsteg visas och huru man förvärvar och behåller den?»

Emedan nu ödmjukheten är en fullkomlig dygd och jag visade den med mitt eget exempel, därför må din biktfader med få ord förklara ödmjukhetens trappsteg, som han lärt i min vän Benedikts regel, så att min moders döttrar må lära sig dygdernas upphov, vari de stadigt må grunda de byggnader, de skola uppföra.»

Då prior Petrus, med anledning av kapitel 3 och 4 i Frälsarens ordensregel, undrar huruvida något skall tilläggas beträffande sängkläder eller klädedräkt, föreskriver Kristus att han tillägger det nyttiga och nödvändiga.

BOK 9 - KAPITEL 2

Guds Son talar: »Varför vet icke brodern, hur det skall läggas och inrättas? Måne jag icke genom dig visade honom, att min tjänare Benedikt hade sin kropp som en säck och hurudan Benedikts dräkt bör vara? Fördenskull må han för de sjukas svaghets skull lägga det nyttiga och nödvändiga, dock intet överflöd. Detta skall tillåtas. De, åt vilka jag förlänar en större avhållsamhets nåd, skola emellertid dämpa kölden efter den inre värmen.»

Rörande kapitel 5 i Frälsarens ordensregel, som handlar om tidegården och sången, jämför Kristus den mänskliga naturen med en belägrad stad, vilken en fattig, d. v. s. den allraheligaste Jungfru Maria, genom sin visdom befriade. Han skildrar dem, som äro fattiga i anden, och dem, som äro fattiga på ägodelar men icke i anden, och han säger, att brödernas sång i hans kloster skall föregå systrarnas sång och att systrarna skola utföra sin sång något långsammare än bröderna och på fastställda tider.

BOK 9 - KAPITEL 3

Den skrift, som I benämnen Bibeln och vi kalla den gyllene skriften, säger att en

fattig genom sin visdom räddade en av en hövding belägrad stad och att ingen sedan kom ihåg den fattige mannen. Denna stad är den mänskliga skapelsen, vilken belägras av djävulen på fyra håll, eftersom han genom en fyrdubbel synd belägrar människan, d. v. s. genom olydnad mot Guds bud, genom överträdelse av naturlagen, genom fördärvlig lystnad och genom sinnets förhärdelse.

Den mänskliga skapelsen har min allraheligaste moder på sätt och vis befriat, när hon antvordade hela sin vilja i mina händer och var villig att lida all bedrövelse på det att själarna måtte bliva frälsta. Den sanna gudliga visheten består nämligen i att antvarda hela sitt viljande och kunnande åt Gud och att vara glad även under motgångar för Guds skull. På grund av denna vilja blev jag Gud, av evighet Guds Son, människa i jungfrun, hon vars hjärta var såsom mitt hjärta. Jag kan alltså med rätta säga, att min moder och jag frälst människan likasom med ett hjärta, i det att jag led i hjärtat och köttet och hon i hjärtats sorg och kärlek.

Denna jungfru var i sanning fattig, ty hon åstundade intet av världens rikedomar, och icke ens den minsta synd vidlådde hennes ande. Somliga äro fattiga på ägodelar men fulla i anden, nämligen av vinningslystnad och högmod. Dessa äro icke de fattiga, som jag talade om i mitt evangelium. Andra äro rika på rikedomar och tomma i anden. De anse sig vara stoft och aska, komma ihåg sin dödlighet och åstunda att vara med Gud; endast av nödtorft och för nästans nytta hava de rikedomar.

Dessa äro i sanning fattiga men dock rika i Gud, och bland dem var min moder. Men denna min jungfruliga moders visdom och fattigdom äro nästan förgättna, ty även om man lovprisar henne med munnen, är det dock få, som med hela sitt hjärta ropa till henne och som efterfölja hennes kärleks fotspår. Emedan nu Guds ära sjunges sju gånger om dagen i Guds Kyrka av många enligt de gamla fädernas sedvänja, därför vill jag, att bröderna först sjunga sina tideböner på fastställda tider, varefter systrarna något långsammare må utföra sitt officium. Detta sjutal är icke fastställt efter solens gång, utan de må bete sig som de kunna, blott de, i den mån det är dem möjligt, iakttaga klockslagen.

Och detta bestämmer jag, som själv dikterat regeln: på det att även hedningarna, som skola omvändas, må veta, vilken heder Gud vill låta sin moder vederfaras, och emedan hon är detta klostrets huvud och härskarinna och jag genom henne vill låta misskund vederfaras de syndiga och för att detta Skriftens ord må uppfyllas: 'Jag skall prisa Gud i varje tid och i hela mitt liv', därför må denna särskilda nåd icke förvägras, ty ett särskilt gott utgör intet hinder för det allmänna goda, och fädernas lofvärda vana må icke fördenskull avskrivnas, utan det är mig välbehagligt, att man i andra kyrkor först läser min jungfruliga moders tider och sedan sjunger innevarande dags tider alltefter de

fastställda klockslagen.»

Kristus säger, att det i Frälsarordens systrars sång icke får finnas någon tillgjordhet utan att den skall vara det klara lovprisandets sång, etc.

BOK 9 - KAPITEL 4

Guds Son talar: »Har du icke läst, att Mirjam, Moses' syster, när Gud hjälpt folket genom Röda havet, gick ut med jungfrur och kvinnor och till puka och cymbal sjöng en glädjesång till Gud? Så skola min moders döttrar gå ut ur Röda havet, nämligen ur vinningsbegäret och lusten att behaga världen, och de skola i sina händer hava sina gärningars puka, d. v. s. återhållsamhet från köttlig lust, och det klara lovprisandets cymbal, d. v. s. en sång, som icke får vara slapp och vek, icke heller bruten, icke heller yster utan ärbar, allvarlig, enstämmig och i allt ödmjuk.

De må efterlikna de s.k. kartusianernas sång; dessa munkars psalmtön vittnar nämligen mera om sinnets ljuvliga frid, ödmjukhet och andakt än om lust att väcka uppseende. Ty själen är icke fri från skuld, när den sjungande finner mera behag i musiken än i de ting som sjungas, och det är alldeles förhatligt för Gud, när man höjer rösten mera för åhörarnas än för Guds skull.»

Av följande uppenbarelse framgår, hur mycket magister Petrus behagade Gud vid förrättandet av mässan och komponerandet av Frälsarordens systrars sång.

BOK 9 - KAPITEL 5

En dag, när herr Petrus, den heliga Birgittas biktfader, salig i åminnelse, i hennes närvaro förrättade mässan i ett kapell, sade Gud Fader till sin Sons brud: »Ehuru få människor på jorden voro närvarande vid denna mässa, hugsvalades dock hela den himmelska härskaran och alla själar i skärselden därav. Säg vidare till denne präst, han som älskar mig, att han låter hymnen 'Sponsae jungendo Filio' stå som han har satt den, ty om den heliga Kyrkan kallar alla själar min Sons brudar, så kan Marias själ ännu mycket mera kallas hans brud.»

Jungfru Maria berättar här, hur kär magister Petrus, den heliga Birgittas biktfader, var för Gud och henne, och hon berömmar Frälsarordens systrars sång.

BOK 9 - KAPITEL 6

Guds moder talar till Kristi brud: »Din magister fick ett sår av den, som talade emot Gud. Emedan han fick det för sin Gudskärleks skull, vilja vi icke läka det utan i stället lägga på ett plåster, så att det måtte utvidgas. Säg vidare till din magister, som älskar den heliga Trefaldigheten av all sin kraft, att jag till den grad befordrat honom i denna heliga Trefaldighets kärlek, att han är en av de präster, som Gud mest älskar i världen. Fördenskull förunnades det honom att komponera den sång, som är det guld, vilket skall lända många till hugsvalelse.»

Guds moder visar den heliga Birgitta, hur välbehaglig för Gud och henne Frälsarordens systrars sång är.

BOK 9 - KAPITEL 7

Modern talar: »Det finnes ett ordspråk bland eder, som lyder: 'Med en sådan sak kan du driva mig ur landet'. Och jag för min del säger nu, att det finns ingen så stor syndare i världen, att jag icke (om han blott säger i sitt hjärta, att min Son, allas Skapare och Återlösare, är av honom innerligt älskad i hjärtat) genast är beredd att komma till honom, såsom en kärleksfull moder till sin son, omfamnande honom och sägande: 'Vad behagar dig, min son?' Och han månde ha gjort sig skyldig till helvetets djupaste pina - om han blott vore villig att icke bekymra sig om världens heder eller köttets begärelse och lystnad, som Kyrkan fördömer, och icke åstundade något annat än sitt uppehälle allena, så skulle han och jag snart sämjas väl.

Säg alltså till honom, som skriver lovsången till mig, icke för sitt eget beröm eller för sin egen belöning utan till dens lov, som är värd allt lov för alla sina gärningars skull, att liksom världens furstar giva timlig belöning åt sina lovprisare, så skall jag andligen belöna honom. Ty liksom en enda stavelse har många noter över sig, så behagar det Gud att i himmelen giva kronor åt honom för varje stavelse som är i sången, och det skall sägas om honom: 'Se, lovsjungaren kommer, han som komponerat en sång utan tanke på timligt gott, endast för Guds skull'.»

Kristus befaller bruden att gå till Rom, där hon sedan förblev i femton år under stora vedermödor, i vilka hon dock blev tröstad av Kristus och Jungfru Maria. Och huru det bestämdes, att sången Ave Maris Stella skulle sjungas i Frälsarorden efter brödernas vesper.

BOK 9 - KAPITEL 8

Kristus talade till sin brud, när hon var i Alvastra kloster, och sade: »Gå till Rom och stanna där, tills du får se påven och kejsaren, och tala å mina vägnar till dem de ord, som jag skall säga dig». Sålunda kom Kristi brud till Rom i sin ålders fyrtioandra år och blev där enligt Guds bud i femton år, innan påven Urban V och kejsar Karl av Böhmen kommo dit, så att hon inför dem kunde framlägga uppenbarelserna om Kyrkans reform och klosterregeln. Och i de femton år, som hon vistades i Rom före påvens och kejsarens ankomst, hade hon många uppenbarelser om Roms tillstånd, i vilka uppenbarelser vår Herre Jesus Kristus klandrade dess invånares överträdelser och synder under strängt hot om straff.

När dessa uppenbarelser kommit till romarnas kännedom, grepos de av vilt hat mot den heliga 'Birgitta, varför somliga av dem hotade att bränna henne levande, andra smädade henne såsom kätterska och trollkvinna. Den heliga Birgitta bar tåligt deras hotelser och skymfer men fruktade, att hennes tjänstefolk och andra av hennes fränder och vänner, som bodde i Rom med henne, skulle taga anstöt av dessa vedervärdigheter och smädelser och övergiva henne. Hon tänkte därför en tid att vika för de illasinnade människornas raseri och vågade icke begiva sig någonstädes utan Kristi särskilda föreskrift, ty under de tjugoåtta år, som förflöto sedan hon lämnat sin hembygd, for hon aldrig till några städer, landskap eller vällfärdsorter utan Kristi befallning.

Då den heliga Birgitta fördenskull i sina böner bad om gudomligt svar härpå, sade Kristus: »Du önskar veta, huruvida jag vill, att du skall stanna här i Rom, där många äro ovilligt stämnda mot dig och stämpla mot ditt liv, eller för någon tid draga dig undan för deras ondska. Jag svarar dig, att då du har mig, behöver du icke frukta någon. Jag skall med min makts arm hålla deras ondska tillbaka, så att de ej kunna skada dig. Och ehuru jag tillät, att mina fiender korsfäste min mandom, skola de dock ingalunda vara i stånd att dräpa eller skada dig.»

Vidare visade sig vid den tiden den ärorika Jungfru Maria för henne och sade: »Min Son, som har makt över alla människor och djävlar och över varje annan skapad varelse, han gör osynligen alla deras onda ansträngningar om intet. Och jag skall vara en skyddande sköld för dig och de dina, emot de andliga och kroppsliga ovännernas alla angrepp. Fördenskull vill jag, att du och ditt tjänstefolk varje kväll samlas för att sjunga

hymnen Ave Maris Stella, och jag skall giva eder hjälp i alla edra trångmål.»

På grund därav bestämde herr Petrus Olovsson, hennes biktfader i tjugonio år, och hennes dotter fru Katarina, helig i åminnelse, att man i hennes orden dagligen skulle sjunga denna hymn, och de försäkrade, att den heliga Birgitta på den ärorika jungfruns bud förordnat att detta skulle ske. Den ärorika jungfrun hade nämligen lovat att med sin särskilda nåd beskydda denna orden, som hennes Son invigt åt henne, och omhulda den med den Helige Andes ljuva välsignelser.

Kristus säger, hur systrarna och bröderna varje fredag skola läsa de sju botpsalmerna.

BOK 9 - KAPITEL 9

Guds Son talar: »Varje fredag skola systrarna gå runt i sina omgångar och läsa de sju botpsalmerna. Därefter skola de gå in i koret och knäböjande bedja litanian tillsammans. Bröderna må göra likadant när de gå runt i sina omgångar.»

Kristus förklarar, varför orgel ingalunda får finnas i klostren av Frälsarorden.

BOK 9 - KAPITEL 10

Kristus talar: »Emedan Israels barn voro köttsliga och tjänade i lagens skugga, hade de många ting, varigenom de uppväcktes till from andakt. De hade sålunda trumpeter, orgel och harpor, av vilka de upptändes till att lovprisa Gud. De hade också ceremonier och föreskrifter, varigenom de upplystes till Guds dyrkan. De hade också lagen samt lärare, genom vilka de höllos tillbaka från laster och styrdes till lovliga gärningar.

Men eftersom nu själva den i liknelser förebådade sanningen kommit, nämligen jag, den sanne Guden, är det rättmätigt, att man tjänar mig i sanning och av hela sitt hjärta. Fördenskull må orgelspel, ehuru det är ljuvt och gott att höra det och icke stridande mot goda seder, ingalunda förekomma i min moders kloster, ty där bör det råda en viss frånvaro av tid, ett sångens allvar, en sinnets renhet, ett tystnadens iakttagande, ett odlande av det gudomliga ordet och framför allt en sann ödmjukhet och en ofördröjlig lydnad.»

Rörande kapitel 6, 7 och 8 av Frälsarens ordensregel säger Kristus, hur abbedissan med få ord kan tala i klostret med hantverkare och av vilka anledningar abbedissan, systrarna, konfessorn eller bröderna kunna gå ut ur klostret.

BOK 9 - KAPITEL 11

Guds Son talar: »Abbedissan kan i klostret med få ord tala med hantverkare, när något bristfälligt skall lagas eller något nytt göras. Annars må hon i klostret aldrig tala med världsmänniskor utom vid talgallret.

Ikke heller kan hon eller någon av systrarna gå ut, utom när möjligen ett nytt kloster skall grundas. Då må abbedissan, konfessorn och konventet utskicka erfarna systrar. Konfessorn kan gå ut med en följeslagare, om det gäller att dryfta regelns fastställande och iakttagande med överordnade, vidare för att bekämpa ont rykte, om sådant (vilket Gud förbjude) skulle uppkomma mot klostret, och för att vederlägga kättare, ifall det skulle behövas. Han kan också gå ut, om han för den heliga Kyrkans nyttas skull blir kallad därtill av prelater eller om sådana ärenden skulle föreligga, vilka icke lämpligen kunna ordnas genom klostrets prokuratorer.»

En from undervisning, vari abbedissan och systrarna, konfessorn och bröderna av Frälsarorden undervisas att klokt använda tiden mellan gudstjänsterna på helgdagarna.

BOK 9 - KAPITEL 12

På helgdagar skall abbedissan yppa husets och inkomsternas tillstånd samt hotande svårigheter för systrarna och läsa några kapitel ur regeln för dem. Och där hon slutar, där må hon fortsätta nästa helg, tills regeln är färdigläst, så att ingen syster skall kunna ursäkta sig med att hon icke känner till regeln.

Och hon må hava uppbyggliga samtal med dem och förmana, ifall hon varsebliver överträdelser. Sedan må hon tillåta dem att hava enskilda samtal eller spatsera i trädgården. Prästerna må hava sin läsning, sin sammankomst och sitt studium liksom andra dagar, såframt icke konfessorn frågar dem om husets tillstånd och löpande ärenden eller begär deras råd. Annars kunna de, om de vilja, med konfessorns tillstånd gå och spatsera för sin rekreations skull.

För lekbröderna må en av prästerna i all enkelhet utlägga dagens evangelium; han må upplysa dem om regeln, undervisa dem om helgonens seder och levnad samt om fädernas föredömen, klandra försummelse och överträdelser samt komma med förmaningar om hur man bör bete sig.»

Rörande kapitel 9 i Frälsarens ordensregel, som handlar om fasta, säger Kristus, att ödmjukhet och klokhed behaga honom mera än fasta och att det för dem, som fasta vid bröd och vatten, är tillåtet att äta grönsaker.

BOK 9 - KAPITEL 13

Guds Son talar: »Ehuru min moder övade den fullkomligaste avhållsamhet, styrde hon dock sin kropp på klokt sätt, så att den icke skulle brytas ned av måttlöshet eller övervåld. Och ehuru fariséerna, ja ännu många renlevnadsmän nu för tiden icke nyttja vin, komma de dock fördenskull icke nära mig, ty de sakna återhållsamhetens grundval: ödmjukhet och klokhed. När några svåra ting därför föreläggas eller påbjudas, må de sjukliga överväga och rannsaka dem, så att de icke göra så mycket de vilja utan blott vad som är gagneligt och passande. Att fasta vid bröd och vatten är bra för de friska, men det är ej det högsta goda.

Det högsta goda är ju kärleken; utan den finnes ingen frälsning. Men utan fasta vid vatten och bröd kan var och en frälsas, om blott tron och klokheden äro fullkomliga och saken är rättvis. Emedan tiderna ha förändrats, platserna äro kalla, hjärtana ljumma och kärilen bräckliga, kan alltså vingrenarnas ansare mildra det sträva och bevattna det torra. Detta är så att förstå, att det är tillåtet för dem, som fasta vid bröd och vatten, att förtära grönsaker och kokt vatten, ty torrt och trögt är brödet utan grönsaker, och strävt och kallt är vattnet, om det icke kokas såsom gröt eller silas i korngryn.»

Kristus urskiljer tre slag av synder och säger, att i den nya regel han dikterat, nämligen Frälsarens ordensregel, all kärlek, ödmjukhet och klokhed bör iakttagas.

BOK 9 - KAPITEL 14

Guds Son talar: »Varje gudomlig lag är inriktad på att stävja överträdarnas dristighet eller på att tygla de lättsinnigas överdåd eller på att lära människorna vad de skola göra och underlåta. Därför är det i varje lag så, att om någon syndar av svaghet eller

olidlig nöd, blir han befriad från straff; den som syndar utan att vilja det och utan berått mod, skall dömas mildare, medan den, som syndar med flit och utan uppehåll, icke kan ursäktas.

Likaså var det med mina lärjungar, ty när jag ännu kroppsligen levde hos dem, bröto de på sabbatsdagen ax och åto dem. De dömdes då av de skenheliga judarna, men jag, som kände deras enfald och svaghet, urskuldade dem och anförde såsom exempel David, vilken, när han var stadd i nöd på sin färd, åt prästernas bröd, vilket enligt lagen var lekmän förvägrat.

Nu har jag själv, Gud, sänt en ny, av mig författad, regel till mina vänner, och i den måste all kärlek, ödmjukhet och klokhet iakttagas och medlidande visas både sjuka och friska, ty en lag, som icke fullkomnas i kärlek, ödmjukhet och klokhet, är icke berömvärd. Ehuru jag sagt i regeln, att alla friska skola fasta på bestämda tider, får dock dispens icke nekas dem, om en plötslig förändring vederfares dem eller om sjukdom eller hårt arbete gör anspråk på medlidande.

Detta må dock ligga i abbedissans och konfessorns hand och bero av dens gottfinnande, vilken man föreskrivit att bestämma, hur ofta friska behöva bryta fastan och unna sig vederkvickelse. Man må alltså dispensera dem, som känna sig kraftlösa eller ha något lyte, gripits av plötslig sjukdom eller tröttats av hårt arbete.»

Att bad icke bör förbjudas ens friska personer av Frälsarorden av vissa anledningar och på vissa tider.

BOK 9 - KAPITEL 15

Guds Son talar: »Lagens lärare och prästerna klandrade mina lärjungar för att de åto med otvagna händer. Jag svarade dem, att köttets tvagning intet gagnar, om hjärtat är orent. Ett rent hjärta är alltså välbehagligt för Gud, men köttets tvagning och vård skadar icke, om orsaken är rättfärdig och förnuftig. Alltså skall bad icke förbjudas ens de friska av vissa anledningar och på vissa tider, ty även hälsan måste vårdas, så att den icke försvagas. Bad få fördenskull beredas åt de sjuka, så ofta det gagnar dem, och åt de friska en gång i månaden eller varannan vecka, ifall det är bra för hälsan.»

Beträffande kapitel 10 i Frälsarens ordensregel, som handlar om provandet,

mottagandet och invigandet av personer, etc.

BOK 9 - KAPITEL 16

Guds Son talar: »Jag talade förut med dig om det prövoår, som man skall hava. Detta gäller de personer, vilkas levnad och vandel är mindre beprövad och känd. Därför tillåter jag, att om någon, som begär att upptagas i orden, är av sådan värdighet och besinningsfullhet och sådant allvar, att man ej behöver befara ostadighet och vankelmod av henne, och om hon vet att bedöma köttets frestelser och djävulens försåt och dessutom har mogen ålder, då kan en sådan människa införlivas med samfundet efter ett halvår eller dylikt, sedan man förelagt henne regelns stränghet och dess föreskrifter, så att hon vet vad hon går till mötes.»

En vacker lärdom om hur jungfrur - och även andra som vilja bekänna Frälsarens regel - böra bete sig vid iakttagandet av ordensregeln.

BOK 9 - KAPITEL 17

De som vilja vara eller bliva Guds brudar, böra ivrigare arbeta på Guds viljas förverkligande än på sina egna behov och sin egen viljas förverkligande. De böra bete sig som brudar, vilka äro långt borta från sina egendomar och på väg för att gästa sin brudgums fädernegods. Deras egendom är kroppens frihet och världsligt umgänge med allt vad därtill hörer - från detta böra de med hela sin vilja befria sig för all framtid. De böra även ikläda sig bröllopsskrud, d. v. s. ödmjukhet, tålmod och lydnad, som pryda själen och göra henne skön för Gud. De böra också stiga upp och draga åstad, på det att de må kunna framträda för brudgummen och bröllopgästerna.

O hur höviskt och sedesamt böra de icke uppträda med ord och åthävor inför dem, som se dem; de, som inbjudits till bröllopet och betrakta dem, äro ju Jungfru Maria, Guds moder, jämte hela den himmelska härskaran, och den brudgum, som åtrår dem, är den sanne Guden, konungarnas konung och herrarnas herre, mäktig över allt skapat! De hava stigit upp, när de gjort sin bikt med klokhet och ånger, med sann ödmjukhet och föresats att icke mera synda. De hava framskridit, när de frivilligt lämnat allt världsligt och icke bry sig om att äga något därav eller att hava sin egen vilja.

De äro vigda åt sin brudgum, när de lova att okränkthålla sin regel och sitt klosterlöfte. Och de gå den säkra och raka vägen till brudgemaket, när de följa sin regel och sitt klosterlöfte, så gott de kunna. Sedan löftet avlagts, börjar bröllopsdagen, vilken

slutar, när själen lämnar kroppen. De böra använda denna dag till tre ting, nämligen klok gudsfruktan, from glädje och brinnande kärlek.»

Beträffande kapitel 12 i Frälsarens ordensregel, som handlar om brödernas tideböner och om systrarnas och brödernas antal.

BOK 9 - KAPITEL 18

Jesus Kristus, Guds Son, talar: »Den gyllene skriften säger, att somliga för att pryda tabernaklet i öknen offrade guld, silver och ädla stenar, andra getskinn och getragg till tälten, och att alla dessa offergåvor voro Gud välbehagliga, alltefter den offrandes sinnesförfattning och vilja. Så är det ock med de troendes böner och läsning.

Somliga, som äro lösgjorda från världskärleken, offra Gud det renaste hjärta, likt klart, rent guld; andra, som äro upptända av den gudomliga vishetens ande, tala och sjunga den gudomliga vishetens ord, vilka äro såsom luttrat guld; andra kunna knappt Fader vår en gång och offra dock åt Gud med sitt ångerfulla hjärta och med sina botfärdiga gärningar i fullkomlig tro det lilla de veta och kunna, vilket kan liknas vid getragg.

Alla dessa behaga mig i sina böner, om avsikten och viljan är god. Därför: emedan det för präster, som äro framskridna till åren, är svårt att lämna det invanda och antaga nya vanor, tillåtes det dem att sjunga officiet från den domkyrka, i vars stift klostret är beläget. Men systrarna må ingalunda ändra det officium som föreskrivits för dem.»

När den heliga Birgitta hyste bekymmer angående de personer, som komme att inträda i Frälsarens orden, hörde hon av den heliga Jungfrun, att detta skulle ordnas av Guds försyn, men att somliga av dem skulle göra uppror mot Kristi ord.

BOK 9 - KAPITEL 19

När Kristi brud en gång var stadd i bön, kom hon att tänka på det framtida tillståndet i denna orden, och hon undrade, hur så många personer av båda könen skulle kunna uppbringas. Då uppenbarade sig Guds moder för henne och sade: »Min dotter, du hyser bekymmer beträffande de personer, som framdeles skola inträda i denna orden. Vet, att min Son, som själv dikterat denna regel, han vet på förhand om tusen personer

för var och en person, som du vet och hoppas skall ingå i denna orden.»

Bruden svarade henne: »O min fru, lätt kunna kvinnor påträffas, som underkasta sig orden, men svårt skall det bli att finna män, som vilja underkasta sig en kvinnas styrelse, särskilt som många av dem äro uppblåsta av världslig klokskap och världen tjusar dem med hedersbetygelser, rikedomar och njutningar».

Guds moder sade: »Det skall komma sådana, som med ljuvlighet mottaga min Sons ord och nyttja dem till sina själars gagn och till Guds heder. Men det skall också komma andra, som icke skola göra mindre motstånd mot min Sons ord och mot den enkla regel som uppenbarats för dig än de otrogna, som motsade Guds och Moses' ord i öknen och som tolkade Guds ord efter sin egen vilja. Var dock övertygad om att denna regels ord skola anpassa sig på bästa sätt och bära frukt ända till slutet. Och var icke bekymrad, du min dotter, över de personer, som skola inträda i denna orden.

Ty min Son, han vet vem han skall kalla, och han utser dem enligt sin vilja till det arbete, som denna tjänst utgör, låt vara att somliga av dem skola bliva upprorsmakare emot min Sons ord och enligt sin mänskliga uppfattning förmätet ringakta dessa ords enfald, liksom världens vise fördrista sig att stundom föredraga sina egna meningar framför den gudomliga viljan, så att de fördärva den rätta innebörden och införa villoläror.»

Beträffande kapitel 14 av Frälsarens ordensregel, som handlar om val av abbedissa o.d., urskiljer Guds Son tre mänskliga stånd, som mest behaga honom, och vill, att en syster av oäkta börd icke skall väljas till abbedissa.

BOK 9 - KAPITEL 20

Guds Son talar: »Ehuru sonen icke skall bära faderns synd, så böra dock, emedan tre stånd behaga mig mest, nämligen jungfruligheten, änkeståndet och äktenskapet, dessa tre stånd föredragas och hedras framför andra, dels emedan de hava den stora renhetens och ärbärdhetens kännetecken, dels emedan min moder själv levde i dessa tre stånd. Hon var nämligen den renaste jungfru under och efter förlossningen; hon var ock sann moder och jungfru, och hon var änka efter min himmelfärd, i det hon var berövad min kroppsliga närvaro. Därför må man, när abbedissa skall utväljas, utse någon, som tillhör ett av de tre stånden. En syster av något annat stånd får icke väljas till abbedissa, hur återhållsam och förträfflig hennes vandel än må vara.»

Kristus säger, att abbedissan bör vara en ren, beprövad och genom sina seder exemplarisk jungfru men att man i brist på en sådan jungfru kan taga en ödmjuk och beprövad änka till abbedissa.

BOK 9 - KAPITEL 21

Jesus Kristus talar: »Det är en skön förening och ett vackert förbund, att en jungfru förestår jungfrur. Ty bland allting intager köttets och sinnets renhet första platsen; därav ville jag Gud betjäna mig vid min mandomsanammelse. Emedan min moder var både jungfru och moder (men icke blev moder genom umgänge med en man utan genom att överskyggas av Faderns och min Ande och sålunda födde mig, sann Gud och människa), därför skall denna nya orden invigas åt min moder.

Och beträffande den, som skall förestå dess jungfrur, är det nödvändigt och prysvärt, att hon är en ren jungfru, av beprövade seder och exemplarisk genom sina dygder. Om det icke finnes en sådan jungfru i samfundet, som kan fylla min jungfruliga moders ämbete, så misshagar det mig icke, om en ödmjuk änka av beprövadandel antager denna ödmjukhetens och regerandets börda, hellre än en högmodig jungfru.

Om det sålunda behagar Gud att upphöja det ödmjuka och av nödtvång framhäva änkeståndet, så inskränkes fördenskull icke jungfrurnas lovvärda sedvänja, ty Gud täckes upphöja allt ödmjukt. Vad var och är ödmjukare än min moder? Vad är det som den fullkomliga ödmjukheten icke förtjänar? På grund av ödmjukhet blev jag, Gud och Guds Son, Jungfruns sanne Son. Och utan ödmjukhet finns det ingen väg till himmelen.»

Kristus säger, varför och huru abbedissan av Frälsarorden skall invigas.

BOK 9 - KAPITEL 22

Kristus talar: »Den, som har en världslig furstes ämbete, bör utmärkas av något tecken, på det att alla må lyda honom och bevisa honom ära. Så förhåller det sig ock med abbedissan, ty hon har min moders ämbete och är hennes ställföreträderska här på jorden. Därför skall hon, till tecken på större ansvar och till förökande av den andliga nåden, av biskopen mottaga vinningens gåva, så att hon kan urskiljas från de andra och hedras, icke för sin utkorelses skull utan till min och min moders heder. Abbedissans vinning skall ske på samma sätt som Sankt Benedikts abbedissor vigas, med undantag av

att staven och ringen förut skola vara invigda.»

Beträffande kapitel 15 av Frälsarens ordensregel, nämligen att bröderna skola ägna sig åt gudstjänst, studium och bön, tillkännagiver Kristus, huru och vad de skola predika för folket.

BOK 9 - KAPITEL 23

Kristus talar: »De, som predika min sanning, böra hava enkla och få ord, grundade på läsning i de heliga skrifterna, så att människor, som komma fjärran ifrån, förmå fatta dem och icke uttrötts av ordrika och långrandiga föredrag. De skola icke heller komma med konstlade uttryckssätt såsom smickrare bruka, icke heller med mångfaldiga kapiteluppdelningar och fint uttänkta rim, utan lämpa allting efter åhörarnas fattningsförmåga. Ty det, som det enfaldiga folket icke förstår, blir det mera förvånat än uppbyggt av.

Fördenskull må predikanterna av denna orden om söndagen föreläsa dagens evangelium och utlägga det, vidare föredraga Bibeln och dessa mina ord, min älskade moders och mina helgons ord, fädernas liv, helgonens underverk, trosbekännelserna samt botemedel mot frestelser och synder, allt efter vars och ens fattningsförmåga. Min högt älskade moder var ju enkel och enfaldig, Petrus fåkunnig och Franciscus en bonde, och dock gjorde de själarna större gagn än värtaliga mästare, eftersom de hade fullkomlig kärlek till själarna.»

En vision kring kap. 20 av Frälsarens ordensregel, skildrande hur Jungfru Maria tvistar med djävulen och rättsgiltigt vinner platsen Vadstena för att grunda sitt kloster där; Kristus tilldömer henne nämligen denna plats och utrustar den med många nådegåvor.

BOK 9 - KAPITEL 24

Det föreföll bruden, som om hon vore i ett vidsträckt rum, där mycket folk hade kommit samman. Den heliga Jungfrun sade då till himmelens konung: »Min Son, giv mig denna platsen Vadstena!»

Genast var djävulen framme och sade: »Denna plats är min, och jag har tre

rättigheter att äga den. Den första är, att jag ingav grundläggarna av denna plats viljan att bebygga den, och att denna byggnads herrar voro mina tjänare och vänner. Den andra rättigheten är, att denna plats är plågornas och vredens ställe; mina vänner, som enligt min vilja voro grymma, straffade här sina underlydande utan all barmhärtighet, och därför är platsen min, eftersom jag är plågornas herre och vredens hövding. Den tredje rättigheten är, att denna plats varit min i många år, och där min vilja göres, där är ock mitt säte.»

Då sade den heliga Jungfrun åter till Gud: »Min Son, jag frågar dig vilket som är rättvist. Om någon plundrat en annan på dennes gods och penningar och dessutom tvingade honom att till sin nackdel bygga ett hus med sitt eget arbete och med de penningar, som blivit honom frantagna, vems vore då den bebyggda platsen, min Son?»

Herren svarade: »Älskade moder, rätt till huset har den, som ägt penningarna och gjort arbetet».

Då sade den heliga Jungfrun till djävulen: »Sålunda har du ingen rätt till detta hus!» Vidare frågade den heliga Jungfrun domaren: »Min Son och min Herre! Om grymheten och vreden härskade i någons hjärta och barmhärtigheten och nåden ginge in där - vem borde då vika?»

Domaren svarade: »Det tillkomme grymheten och vreden att fly och att vika för barmhärtigheten».

Jungfrun sade till djävulen: »Därför skall du fly hädan, ty du är plågornas herre och vredens hövding. Jag däremot är barmhärtighetens moder och himmelens drottning, ty jag förbarmar mig över alla, som åkalla mig.» Den heliga Jungfrun ställde en tredje fråga till domaren: »Min Son, om en bödel vore i något hus eller sutte där, och hans herre komme in och ville sitta i det rummet och sätet, vad skulle då bödeln göra?»

Domaren svarade: »Det är rättmätigt att bödeln stiger upp, så att hans herre får sätta sig där det behagar honom». Då sade Jungfrun till djävulen: »Emedan du är min Sons bödel och jag är härskarinna över dig, är det rättmätigt att du flyr, så att jag får sitta var jag vill».

Sedan sade domaren till Jungfrun: »Min moder, du vann denna plats med rätt. Därför är den rätteligen din, och jag tilldömer dig den. Hittills hava de olyckligas tårar och klagorop hörts på denna plats, och deras blod och elände har ropat till mig från jorden och ljudit i mina öron, men nu skall rösten av dem, som lovprisa dig på denna plats, stiga upp till mina öron.

Och liksom denna plats har varit en plågans ort, betungande för landet, så skola nu

de, som bedja om misskund och förlåtelse för levande och döda, församlas där, och de skola blidka min vrede mot detta rike.» Och till sist sade domaren till Jungfrun: »Din ovän har en lång tid varit herre på denna plats, men hädanefter skall du vara härskarinna och drottning här».

Kristus förklarar för den heliga Birgitta, varför staden Jeriko blev förstörd, i det han jämför den med platsen för sitt kloster i Vadstena och dess invånare.

BOK 9 - KAPITEL 25

Jesus Kristus talar: »Vad läste du i dag i din bok?»

Hon svarade: »Jag läste med förvåning, att det dömda Jerikos murar störtade omkull, när basunerna ljödo och den heliga arken kringbars på din befallning».

Anden svarade: »I den staden och av den staden gjordes många onda ting, och det fanns ingen där, som behagade mig. Därför förtjänade den ej att förlåtas, och den var icke värd, att mitt folk skulle bo där. Men emedan mitt av ökenfärden uttröttade och utmattade folk skulle få den utlovade besittningen, måste det först undervisas med ord, exempel och underverk. Fördenskull gjordes en sällsam anordning och en rättvis vedergällning i denna stad, så att det folk, som på ett underbart sätt förts genom vattnet, skulle få se det underbara även på jorden. Sedan de skådat undergärningarna, skulle Gud sålunda fästas starkare i deras hjärtan och de själva lära sig att hoppas på större ting och åstunda dem.

Denna plats, där mina vänner nu plågas, har varit djävlarernas hem. Men min moder har vunnit platsen med trefaldig rätt, nämligen med kärlek, böner och en förändring i dess framtida bruk.» Hon sade: »O Herre, vredgas icke, om jag talar! Du har sagt, att det i ditt hus skall råda allsköns ödmjukhet. Är det då riktigt, att detta byggnadsverk skall stå på denna plats?»

Anden svarade: »I den eländiga staden Jeriko fanns det något, som skulle gagna mitt folk, men det måste först renas i eld, innan det togs i besittning av mitt folk. Så fick mitt folk skörda frukten av hedningarnas arbete. Detta hus är byggt av de fattigas svett och för de rikas högmod. Därför skola mina fattiga bebo det och nyttja överflödets och högmodets ting till ödmjukhet och nytta allenast. Dock må man vara försiktig och se till, att det som Guds makt av en särskild orsak tillstodde ej förvandlas till ett exempel för de högmodiga.»

Kristus talar med bruden om den olydnad, som en svensk konung visat, då han underlåtit att gå till påven för att få syndernas förlåtelse och att draga ut mot hedningarna; vidare nämner han staden Jeriko och platsen för Vadstena kloster.

BOK 9 - KAPITEL 26

Guds Son talar: »Se, konungen har försmått mitt andra råd liksom det första. Därför gingo mina ovänner in på min moders platser och kullkastade och förstörde, såsom du hört. Fördenskull ropa stenar och stockar hämnd över konungen. Dock vet Gud att bereda sig ära av människors ondskas. Och det, som kom djävulen att tro att han hade makten, det skall föranleda, att han med skam fördrives. Om de höga byggnaderna hade fått stå, hade de väckt högmod hos ett kommande släkte och blivit till ett exempel i överdåd, och om de sedan med vett och vilja hade blivit raserade, skulle detta ha klandrats såsom vankelmod och skadegörelse.

Nu vill jag visa dig med ledning av en uppkommen skada och människors ondskas hur en för Gud kär ödmjukhet uppbygges av den stora högfärden och av murarnas onyttiga och kostsamma höjd. Först må husets vingar ödmjuka sig och väggarnas höga resning nedbrytas. Då sker det som länder Gud till heder, de inneboende till nytta och de betraktande till glädje, samtidigt som man visar tecken på ödmjukhet. Men huru detta skall ske, det må ligga i deras hand och råd, som känna konsten att resa byggnader.»

Vidare säger Guds Son: »Jag talade förut med dig om staden Jeriko, som jag förliknade vid platsen för detta kloster, och huru iordninggjorda byggnader skulle bli stående och inskränkas till det ödmjuka och enbart nödvändiga. Detta tillät jag mina vänner, om konungen samlade dem enligt mitt råd. Därför må de, som nu äro församlade, arbeta på att allt överflödigt avlägsnas och att man nöjer sig med det enbart nödvändiga och ödmjuka och sätter en heder däri.»

Guds Son visar den heliga Birgitta, hur en viss konung för sina synders skull var ovärdig att bygga honom ett hus, d. v. s. Vadstena kloster.

BOK 9 - KAPITEL 27

Guds Son talar: »Emedan denne konung icke söker min värme utan förbliver i köld och icke vill lämna sina händers skändlighet, skall han icke få bygga mig ett hus såsom

Salomo, hans liv skall icke sluta såsom Davids, hans minne skall icke bliva sådant som min älskade Olovs, och han skall icke bliva krönt som min vän Erik, utan han skall röna rättvisan, eftersom han försmått misskunden. Och jag skall plöja landet med dom och bedrövelse, tills invånarna lära sig att bedja om barmhärtighet. Hurudan den person, som skall bygga mitt kloster, är beskaffad och när han skall komma, det skall bliva dig bekant, men huruvida det sker i detta livet, det är dig icke tillåtet att veta.»

Kristus visar här den heliga Birgitta läget, måtten och inredningen av Vadstena klosterkyrka, likaså av brödernas kor, talrummet mellan bröderna och systrarna, valven, altarena, dörrarna, omgångarna, pelarna, systrarnas kor, fönstren och det hus, där man samtalar med världsmänniskor.

BOK 9 - KAPITEL 28

Guds Son talar: »Kyrkans kor skall vara i väster, vid sjön, och en hög mur skall gå från tegelhuset i norr längs sjön ända fram till klerkernas gård. Mellan denna mur och koret skall det vara ett avstånd av aderton alnar, så att man där kan bygga talporten, vilken på längden må delas mitt itu av en mur, som går från brödernas kor och till muren vid stranden. I denna talport kunna bröder och systrar tala till varandra om nödvändiga ärenden, och där få inga fönster finnas, så att bröder och systrar kunna se varandra. I denna mur skola två hjul finnas, sådana som bruka förekomma i dylika kloster.

Brödernas kor skall mäta tjugotvå alnar i längd under ett enda valv, som sträcker sig från västväggen till högaltaret, så att detta högaltare befinner sig inunder valvet och klerkerna måste stå mellan högaltaret och västväggen. Valvet skall mäta tjugo alnar i bredd. Den vägg, som är bakom brödernas korstolar och vetter mot systrarnas avdelning i norr, skall nära golvet hava fem fönsteröppningar, vid vilka systrarna skola bikta och anamma Herrens lekamen.

Själva kyrkan skall hava fem valv på längden och tre på bredden, och varje valv skall mäta tjugo alnar i bredd och tjugo i längd. De tre valven närmast framme vid högaltaret på östsidan, som löpa tvärs genom hela kyrkan, skola förenas med klerkernas kor. Sex trappsteg skola leda ned från högaltaret, och detta på bredden av hela kyrkan. Vart och ett av dessa trappsteg skall vara försett med två altaren, så att sex altaren äro på den högra sidan av högaltaret och sex på den vänstra.

Och varje altare skall stå snett bakom altaret på det närmast övre trappsteget, med början från de båda altarena på det första trappsteget närmast högaltaret. Högaltaret

skall mäta fem alnar i längd och två och en halv aln i bredd, och vart och ett av de tolv altarena skall mäta två och en halv aln i längd och en och en halv aln i bredd, och mellan vart och ett av dessa tolv altaren skall det vara ett avstånd av två alnar.

Varje trappsteg skall vara så högt som en tvärhand. Östväggen skall hava två dörrar, en under vardera sidovalvet, men under mittvalvet skall det ingen dörr finnas. Och varje dörr skall mäta sex alnar i bredd, och vad höjden beträffar, skall den nå upp till bjälklagret eller golvet under systrarnas fötter. Mitt emellan de båda dörrarna skall den heliga Jungfruns altare stå, och det skall mäta fyra alnar i längd och tre i bredd och stå lutat mot östväggen. Inhägnaden omkring detta altare skall mäta tio alnar i längd och tio i bredd och vara avskild med järnskrank. Det skall vara en omgång inuti kyrkan, längs väggarna, avskild med järnskrank, och bredden mellan muren och järnskranket skall vara fyra alnar.

Där kunna klerkerna eller bröderna vistas, så att de ej komma i beröring med folket. Från de båda dörrarna skall man på trappor komma upp till den heliga Jungfruns kor, och det skall ingen annan dörr vara i detta kor. Det skall icke vara någon dörr i järnskranket runt kyrkan, utom en enda nära högaltaret, och den skall ständigt vara stängd, utom när någon skall inträda i ordenslivet och när biskopen skall visitera klostret. Mitt på sydväggen innanför järngallret skall den helige Mikael's altare stå, så att den tjänstgörande prästen vänder ansiktet åt söder. Mitt på nordväggen skall den helige Johannes Döparens altare stå, så att den tjänstgörande prästen vänder ansiktet åt norr. Utanför järnskranket skall man bygga altaren, där gästande präster kunna celebrera mässan.

Elva alnar höga pelare skola sträcka sig från kyrkogolvet upp till takåsen eller golvet under systrarnas kor. Ovan takåsen skall golvet byggas av bräder, ler och tegel, och däruppå skola systrarna stå, och under bräderna skall man lägga kopparplattor, för att förebygga eldsvåda. De nämnda pelarna skola gå upp igenom systrarnas golv, så att de mäta omkring fyra alnar i längd från systrarnas golv, innan de nå valvkrönet. Alla valv över koret och över resten av kyrkan skola vara lika höga. Taket skall hava den höjd, som det kan hava eller som är nödvändigt.

Det får icke finnas någon konstfull skulptur i dörrar, fönsteromfattningar, pelare eller väggar, utan allt skall vara av slät gärning, ödmjukt och starkt. Glasfönstren få icke hava någon annan färg än vit eller gul. Det hus, där systrarna skola tala med världsmänniskor, skall vara åt öster, mellan det stora tegelhuset och kyrkan, och där skall det vara fönster, så att personerna kunna se varandra. Kyrkan skall byggas av stenar, som man huggit ut ur berget och funnit i jorden, icke av tegel; detsamma gäller valven.»

Den syn, som den heliga Birgitta hade beträffande uppbyggnaden och läget av Vadstena klostrets kyrkogård, de ställen, där systrarna och bröderna kunna tala med varandra och med världsmänniskor, brödernas bostad, systrarnas apelgård samt de rum, där man kan taga emot läkarvård.

BOK 9 - KAPITEL 29

Jag såg», säger den heliga Birgitta, »en lång, bred och medeltjock mur löpa från det stora stenhuset ända till den jordvall, som är vid den breda vägen i söder. Innanför denna mur såg jag en kyrka, vars grundvalar, väggar, fönster, längd och bredd jag noga betraktade. Från gaveln av nämnda hus såg jag en stor mur gå ända till sånghuset, och där sades det mig av Anden: 'Från denna mur skall det byggas en mur, varest brödernas och systrarnas talport skall vara, och i denna skall det finnas två fönster, genom vilka systrarna och bröderna kunna samtala och bröderna mottaga nödvändiga ting'.

Från denna mur såg jag sedan en mur, som sträckte sig till det lilla stenhuset, och där sades det mig: 'Här skola klerkerna bo'. Från den södra gaveln av detta lilla hus utgick en mur, som sträckte sig till den mur, som stod på jordvallen. Och jag hörde i anden: 'I denna mur skall det vara en liten port, där bröderna kunna taga emot nödvändiga ting, såsom ved o.d. Och där skall även vara ett rum för sjuka, som skola undersökas och vårdas.' Från den mur, som syntes stå på jordvallen, gick en annan mur till det stenhus, som står i öster, men den nådde icke helt fram till huset. Där var nämligen ett litet mellanrum, ty från kyrkans sydvägg gick en annan mur, som förenade sig med den mur, vilken gick ut från jordvallen, och band samman dessa båda murar till ett.

Där sades det mig: 'Här skall det rum vara, där bröderna samtala med världsmänniskor'. Sedan såg jag från det stora stenhusets västgavel en mur löpa mot norr; den gick runt apelgården, längs de gamla träden, och efter att hava löpt runt apelgården böjde den tillbaka till det stora husets östgavel. Därefter såg jag en mur gå ut från östgaveln, och den gick rätt fram till kyrkans vägg. Och jag hörde då i anden: 'I denna mur skall det vara tre rum: ett, som är prydligt inrättat och där biskopar och furstar kunna lyssna till systrarna; ett annat för att taga emot det nödvändiga, och ett tredje för sjuka, som skola undersökas och vårdas'.

Efter detta såg jag på andra sidan sjön en kyrka, lik den förra och försedd med sina byggnader, och den var helt och hållet omgiven av en lång, stark och hög mur. Och jag hörde i anden: 'De hus och den kyrka, som skola byggas efter denna kyrka, skola byggas

på det sätt som du nu ser'.»

Kristus omtalar för den heliga Birgitta inrättningen i sitt hus, varmed särskilt Vadstena kloster och den helige Frälsarens orden betecknas.

BOK 9 - KAPITEL 30

I mitt hus skall all ödmjukhet finnas, den som nu är alldeles försmådd. Där skall vara en stark mur» etc. Sök i bok I, kap. 18.

Kristus säger, vilka målningar som må finnas i den helige Frälsarens kloster, och att kyrkan skall hava tre dörrar samt tolkar detta på mystiskt sätt.

BOK 9 - KAPITEL 31

Guds Son talar: »Målningar må icke finnas på kyrkväggarna utom sådana, som framställa mitt lidande och minnet av mina helgon. Det händer nämligen ofta, att de, som komma in i en kyrka, mera glädjas åt att se framställningarna på väggarna än åt Kristi välgärningar. Märk vidare, att det skall finnas tre dörrar i kyrkan. Den första skall kallas syndaförlåtelsens dörr, och genom den skola alla världsmänniskorna ingå, ty var och en, som med förkrossat hjärta och vilja att bättra sig går in genom denna dörr, han skall få lättnad i sina frestelser, styrka till att verka gott, fromhet i bön, syndernas förlåtelse samt klok försiktighet vid allt handlande.

Därför skall denna dörr vara åt öster, ty den gudomliga kärleken skall rinna upp för dem som träda in, och trons ljus skall bliva starkare i dem. Den andra dörren skall kallas försoningens och misskundens dörr, och genom den skola bröderna gå in i sitt kor, ty genom deras böner och tro skola syndarna komma närmare Gud, rikets tillstånd förbättras och Guds vrede mildras. Därför skall denna dörr vara åt väster, ty genom brödernas böner skall djävulens makt dräpas i många och bortdrivas från många, så att han icke skall kunna fresta så mycket han vill.

Den tredje porten skall kallas ärans och nådens port, och genom den skola systrarna gå in, ty varje syster, som går in genom denna dörr med förkrossat hjärta och med oskrymtad avsikt att täckas Gud, hon skall få nåd att i detta livet framskrida från dygd till dygd, lisa i frestelserna och ära i det tillkommande livet. Därför skall denna dörr vara åt

norr, ty liksom all onskans köld utströmmar från djävulen, så skall välsignelsens rikedom och den Helige Andes värme ingjutas hos dem som här träda in, och den gudomliga kärlekens glöd skall förökas i dem.»

Kristus begär av rikets allmoge hjälp till att fullborda Vadstena kloster.

BOK 9 - KAPITEL 32

Kristus talar: »Jag är den som befallde Abraham att offra sin son, icke emedan jag icke förutsåg hans goda lydnad utan emedan jag ville, att hans goda vilja skulle visas för framtida släkten, så att de kunna handla på liknande sätt. Så vill jag nu, att landets furste skall bygga ett kloster till min moders heder, så att rikets synder måtte minskas. Vidare beder jag allmogen om en hjälp till samma klostrets fullbordande, icke därför att jag skulle vara i behov därav (ty jag är allas herre), utan därför att deras goda viljas beredvillighet skall bliva kunnig även för andra.

Fördenskull må var och en, som kommit till mogen ålder och ämnar förbliva i ogift stånd (vare sig det är en man eller kvinna), giva en penning av det mynt, som är gångbart; likaså den som lever i änkestånd. Men den, som lever i äktenskap, må giva två penningar (en för sig och en för sin hustru) till bygandet av detta min moders kloster.

De, som hava söner och döttrar, vilka kommit till mogen ålder (nämligen sexton år), må för var och en giva en penning, så att kärleken och lydnadens frukt måtte förökas hos dem. Men klostermänniskor, som ju skola giva sig och allt sitt åt mig, och prästerna, som äro min lott, de må vara fria, likaså allt tjänstefolk, ty det äter sitt bröd i sitt anletes svett och är icke självständigt och oberoende.»

Att abbedissan av Frälsarorden kan upptaga fyra män av välfrejdad vandel till bröder utanför klostret, och om deras dräkt och levnadssätt.

BOK 9 - KAPITEL 33

Kristus talar: »Den gyllene skriften säger, att när Moses bad för folket, så stödde Aron och hans följeslagare hans händer, på det att de ej skulle uttröttas av att så länge vara utsträckta. Men varför behövde de göra så?

Månne icke jag Gud kunnat styrka honom, jag som givit honom kraft att bedja? Jo, det hade jag kunnat, men detta skulle för dem, som försmått allting för att hålla fast vid Gud allena, vara ett tecken, att den mänskliga naturen är svag och behöver stöd. På det att Guds vänner alltså må kunna bestå och icke efter sin gudliga kontemperation besmittas av timliga ting, skall yttre hugsvalelse unnas dem, så att de med desto större kraft må höja sig till det gudomliga.

Fördensskull må man till sysslomansgården taga fyra män av gott rykte, liv och ålder; dessa skola utdela allmosor och kläder till de fattiga och vara redo att mottaga systrarnas och brödernas ord och giva svar, och de skola vara i stånd att tala med världsliga herrar i klostrets ärenden och lätta abbedissans bördor. Men på det att dessa bröder skola bete sig desto trofastare i de uppdrag de fått, skola de leva av klostret och vara delaktiga av allt det andliga goda som verkas i klostret.

De må ock leva återhållsamt och bära ett rött kors på dräkten, nära hjärtat, till tecken på gudomlig vänskap och kärlek. De skola lova abbedissan lydriad i världsliga och konfessorn i andliga ting, och de skola leva i samma kärlek och ordensliv, samma seder, lydriad och regelplikt som de, vilka dväljas innanför klostret, så att det icke råder någon skiljaktighet i seder, föda och tuktan. De få icke sätta någon annans bud före abbedissans eller konfessorns befallning.

Om någon så oerhörd eller avskyvärd synd begås av dem, att orden blir besudlad eller klostret råkar i vanrykte, må de inspärras i klostrets fängelse. Och om konfessorn icke är i stånd att rätta det, får man begära biskopens råd och hjälp, varvid dock den heliga regelns inrättning må iakttagas i allt. Konfessorn må förordna, huru de skola fasta, vilka tider de skola intaga föda eller hålla tystnad, när de skola sova samt när och hur de skola lämna klostrets område och begiva sig till landets herrar. Likaså må han förordna om en ärbar dräkt för dem, om tideböner som de skola läsa och varest de skola stå i kyrkan och mottaga Kristi lekamen; han må inrätta platser för dem, där de kunna äta och sova, och de skola hava en särskild kyrkogård.

Av dessa fyra, som bära korsmärket, kunna en eller två vara präster, men iakttagas må, att de i allt lyda abbedissan och konfessorn. Om några av arbetarna eller hantverkarna vilja underkasta sig denna regel, må de följa samma lag och inrättningar, med undantag av att de icke bära korset. En av de nämnda fyra männen skall vara de andras förman, och av honom skola de ledas och läras, efter abbedissans råd och föreskrift och konfessorns bud i andliga ting.»

Beträffande kapitel 18 av Frälsarordens regel urskiljer Kristus tretton altaren, som skola invigas åt de tretton apostlarna, enligt deras tretton dygders företräden.

BOK 9 - KAPITEL 34

Guds Son talar: »Jag sade dig förut, att man i sånghuset skall hava tretton altaren i tretton grader, alltefter den kallelse och den upptändning av min Ande, som beskärdes var och en apostel. Det första och förnämsta altaret skall invigas åt apostlafursten Petrus, ty denne var den först kallade och utvalde och likaså den främste genom maktens värdighet och genom hans döds likhet med min.

På höger sida om apostlafursten Petri altare må man först hava Pauli altare, ty ehuru denne icke såg mig, när jag levde på jorden, såg han mig dock i andlig vision och blev därav fullkomligare upptänd av nitälskan för själarna och arbetade långt mera i sin kärlek, varför han ock vann en apostels namn, liv och värdighet. Det andra altaret på högersidan skall vara Jakobs, Sebedei sons, han som för sitt tålmod och sin glödande förkunnelse förtjänade att förhärligas mer än de andra.

Det tredje altaret på högersidan skall vara Johannes evangelistens, han som genom sin kyska kärlek vann min alldeles särskilda vänskap, så att han skrev den evangeliska sanningen på ett djupare sätt än andra. Det fjärde altaret på högersidan skall vara Bartolomei, han som föraktade rikedomar, älskade fattigdom och tåligt fördrog lidanden. Det femte altaret på högersidan skall vara Filippi, han som försmådde köttlig avkomma men pånyttfödde många till det eviga livet. Det sjätte altaret på högersidan skall vara Tomas', han som i mitt sidosår lärde känna den fullkomliga tron och var ståndaktig i den fullkomliga kärleken. På vänster sida om apostlafurstens altare må man först hava Andreas' altare, han som följde mig, sin mästare, och icke blygdes för korsets smälek.

Det andra altaret på vänstersidan skall vara Mattei, han som försakade världslig vinning och blev en själarnas mästare. Det tredje altaret skall vara Jakobs, Alfei sons, han som var mycket lik mig i köttet och nu på sätt och vis är lik mig i himmelen. Det fjärde skall vara hans broder Simons, han som försmådde köttliga fränder och förtjänade att uppfyllas av de himmelskas visdom. Det femte skall vara Taddei, han som med sitt hjärtas renhet manligen bekrigade djävulen. Det sjätte skall vara Mattias', han som vämjdes vid min förrädares vinningslystnad och på grund av sin äkta ödmjukhet förtjänade att komma till den evärdliga ärans ort.

Nu kan du fråga, dotter, varför jag icke satte Johannes och andra apostlar av min släkt före Petrus i värdighet. Jag skall svara dig. Människan har fullkomlig kärlek till Gud, när hon icke för egen del behåller något av det som är hennes utan utsträcker sig till

all dygd och fullkomlighet. Hon har fullkomlig kärlek till nästan, när hon gör de onda gott, även om de förbittra henne med vrede, men bevisar de goda ett ännu större gott, framför allt dem, vilka hon finner vara ivrigare i goda gärningar.

Emedan Petrus nu var ivrigare och varmare i kärleken och icke ansåg något som sitt eget utom det som i evighet skulle förbliva hos honom, därför tillföll påvedömet honom, på det att icke köttet skulle sättas före anden. Att större tecken på kärlek och tillgivenhet framträdde hos Johannes, det förtjänade hans kyskhet och framtida ståndaktighet. För att utvidga sin godhets sötma och tillkännagiva sin kärlek utväljer ju Gud stundom, för trons upphöjelses skull, den tid och de personer, varigenom han vill bli förhärligad av sitt skapade verk, och stundom eldar han på smedens sätt det som förslöats och kallnat, för att så upphöja det svaga och störta det stolta och för att Gud måtte bli ärad och prisad överallt.»

Beträffande kapitel 23 av Frälsarens ordensregel säger Kristus, att systrarna kunna hava fyra köksor och likaledes bröderna två kockar innanför klausuren, för att arbetet må underlättas.

BOK 9 - KAPITEL 35

Guds Son talar: »När jag levde i världen tillsammans med apostlarna, arbetade jag endast på det som var till själarnas gagn, ty det var icke fördelaktigt eller angenämt att på en gång tjäna själarna och världen. Därför skötte troende män och kvinnor den lekamliga tjänsten, och de voro icke och kallades icke apostlar utan skötte blott och underlättade arbetet för dem, som tjänade mig på ett mera förtroget sätt, nämligen apostlarna. Så är det också nu.

Jag talade förut med dig om antalet av min moders tjänsteflickor, som mera förtroget än andra böra tjäna henne och av vilka somliga haft kräsligare föda, andra voro sjukliga och ålderstigna, somliga mindre vana vid arbete, andra mera inriktade på gudlig betraktelse. Alltså må abbedissan, om nödvändigheten och platsen fordrar detta, innanför porten taga emot fyra kvinnor till hjälp i köket. Dessa skola vara av mogen ålder, stadgade seder och gott rykte, och de skola sköta elden och bära in ved och vatten, kasta ut avskräde från klostret och hjälpa mindre starka systrar med sysslorna.

Dessa köksbiträden kunna gå in i kyrkan och andra platser i klostret för sitt arbetes skull, och de skola hava sina rum nära köket och porten, så att de alltid kunna vara beredda att taga emot och bära in det som skall brukas i arbetsrummen. De få dock icke

vara tillsammans med konventet i koret, i sovsalen eller i matsalen, utan de skola stå utanför koret, när de äro lediga, och de skola ej äta tillsammans med konventet utan leva av systrarnas allmosor eller de förnödenheter, som abbedissan förser dem med.

De skola lyda abbedissan, och de kunna äta i matsalen efter systrarnas måltid. Och till igenkänningstecken skola de hava skapulär utan kapuschong. Om det är oundvikligt, att något måste uträttas i köket av lekmän, så må en eller två av dessa köksor vara med och se till, att intet sker emot regeln. Likaledes kunna bröderna hava två kockbröder, om det är nyttigt och nödvändigt för dem. Kockarna skola icke hava munkkåpa utan en kappa utanpå kjorteln, och vid den skall en liten hätta vara fastsydd, såsom bruket är hos andra renlevnadsmän. När de arbeta, skola de lägga av kappan och i dess ställe hava en för detta ändamål bestämd hätta, såsom lekbröderna av Sankt Benedikts eller Sankt Bernhards orden hava, samt ett bälte av svart läder.»

Beträffande kapitel 21 av Frälsarens ordensregel säger Kristus, i vilken utsträckning ordensfolket skall använda kryddor.

BOK 9 - KAPITEL 36

Guds Son talar: »Emedan heta ting uppväcka begärelser, är det gagneligt för de friska i klostret att icke ständigt nyttja peppar och kummin och liknande örter, utan de vanliga örter som växa i jorden där de bo. På fester med nio läsningar kan det, för deras arbetes och vederkvickelses skull, tillåtas dem att nyttja sådant, och de sjuka och svaga ha rättighet att bruka det så ofta det är gagneligt för dem.»

Beträffande kapitel 25 av Frälsarens ordensregel kallar sig Kristus fader, skapare och återskapare av alla och särskilt av dem, som hålla hans budord, och han kallar Maria sin moder och dotter och systrarna av Frälsarorden sina och Marias döttrar, samt tillstodjer dessa att hava hans lekamen och, om nödvändigheten kräver, bära den till de sjuka, dock efter prelaternas bestämmelse. Och han berömmar mycket den jungfruliga kyskheten.

BOK 9 - KAPITEL 37

Jesus Kristus, Guds Son, talar: »Liksom den kallas fader, som av det ömsesidiga köttets förening avlar en son, ja en som är son till honom eftersom han blivit född av

hans kött, så är jag Gud allas Fader, ty jag ingjuter själen i kroppen, och genom mitt lidande och min gudomliga ingivelses kraft pånyttföder jag henne och förnyar henne efter hennes vanställda skick.

Liksom jag alltså är fader till alla dem, som äro skapade och pånyttfödda i dopet, så är jag fader till alla dem, som efterlikna mitt liv här på jorden och följa mina budords väg. Fördenskull kan Maria, min mandoms moder, kallas både moder och dotter: moder därför att hon födde mitt kött, dotter därför att hon följde min vilja. En likhet med hennes kropp återstrålade på något sätt i mitt kött, och alla dygders likhet strålade fullkomligt i hennes hjärta och gärningar.

Emedan min moder nu vill välja sig döttrar, vilkas ledare och styresman jag är och vilkas nya stadgar jag uppenbarat för dig, fördenskull vill jag vara och kallas deras fader, och till tecken därpå beviljar jag dem två särskilda förmåner. Den första är, att de ständigt må hava min lekamens sakrament förvarad på sitt altare, i ett passande skrin av safir eller kristall, så att de allt ivrigare måtte åstunda mig, som de dagligen skåda under främmande skepnad, ända tills de skola mättas av tingens sanning.

Den andra är, att när någon syster lider av en sådan sjukdom, att hon på grund av sina uppkastningar icke kan anamma min lekamens sakrament, och det är fara värt, att hon nattligen skall dö utan vandringsbrödet, då tillstädjer jag, allas Gud, att abbedissan eller den, som hon ger befallning därom, åtföljd av konventet bär sakramentskärilet till den sjuka och utan att beröra min lekamen visar den för den sjuka med orden: 'Din tro må lända dig till frälsning och evigt liv'.»

Den heliga Birgitta svarade: »O Herre, ingjutare av all nåd, vredgas icke, om jag talar! Du utgjuter dig i sanning med överflödande frikostighet i oss; ja, om det vore tillåtet, skulle man kunna säga, att du är slösande rik på nåd och detta långt mer än vi kunna begära. Vem skulle någonsin kunna fatta din så stora ljuvlighet och godhet om icke den, som blivit berusad av din Ande! Det är ju skrivet, att de som på Gamla testamentets tid vidrörde och sågo den heliga arken, som betecknade dig, dogo. Och nu tillåter du att man berör dig själv, du som är själva den sanning, som dessa tecken utlovade! O hur ren måste icke den vara, som nalkas den högste Guden!»

Gud svarade: »Undrar du så, min dotter, över att käril nalkas käril, över att ett jungfruligt käril nalkas den oförgängliga skattens käril? Liksom vid införandet av Moses' ark de skröpliga murarna störtade och avgudabilden krossades, så kommer djävulens högmod på skam genom den jungfruliga kärleken, hjärtats hårdhet veknar och köttets orenhet förintas. Vad ligger det för underligt i att han, som värdigats födas av en jungfru, blir berörd av en jungfru? Den jungfruliga kärleken förmår allt med Gud, bara den är

förenad med sann ödmjukhet.

Dock överlämnar jag, på det att man icke må gå prästernas och andra visa mäns utlåtande i förväg, denna nådegåva åt prelaternas makt och bestämmanderätt. Ty lika litet som Moses och profeterna lästes utan översteprästernas omdöme och granskning, böra mina ord träda fram i ljuset utan biskoparnas myndighet och godkännande; åt dem har jag ju givit makt att binda och lösa, och den, som föraktar dem, han föraktar mig.»

Kristus bestämmer här, hur golvet skall vara beskaffat i hans kloster, såväl för lekmännen som för klosterfolket; huru golvet skall återställas efter begravningar och vilka som kunna begravas i kyrkan.

BOK 9 - KAPITEL 38

Guds Son talar: »Jag sade dig förut, huru systrarna och bröderna skola begravas. Nu tillägger jag, att när kyrkan är färdig, så skola omgångarna innanför järnskranket beläggas med ren och putsad sten eller tegel; allt rent höves ju de rena. Kyrkogården må inrättas innanför den stora muren, där det lämpligast kan ske, och där skola systrarna begravas. Men om de skola begravas i omgångarna, må man noga se till, att ingen oformlighet eller ojämnheter framträder i golvet, utan att detta efter gravläggningen återställes till sin forna prydlighet och form.

Likaså skall kyrkans golv bestå av släta och rena stenar, så att de inträdande icke stöta emot gravvårdar och ojämnheter i stenläggningen utan hava en ren och prydlig plats för gudliga böner. Om andliga eller högtuppsatta män skola jordas i kyrkan, må man noga se till, att golvet genast återställes till sin prydlighet och sitt rätta skick, sedan kropparna begravts.»

Beträffande kapitel 26 av Frälsarens ordensregel antyder Jungfru Maria tre egenskaper hos människorna som inträda i denna orden. De första människorna äro de, som, upptända av kärlek, begrunda Guds välgärningar. De andra äro de, som göra bot för sina synder. De tredje äro de, som mera älska köttets än Andens gärningar, mera världen än Gud. Och hon nedkallar mångfaldig välsignelse över denna orden och dess fromma medlemmar samt angiver till sist skälet varför judarnas tempel, förebilden till detta kloster, ej skall återuppbyggas.

Kristi moder talar: »Var och en, som sitter på ett högt säte, han ser ljuset om middagen. Den som befinner sig på högra sidan, han vaknar arla upp ur sömnen, och den som befinner sig på vänstra sidan, han blir frusen av nattens dagg. Den, som befinner sig på den lägsta platsen, han dör i nattens mörker. Därför må var och en, som inträder i detta hus, se till att han icke älskar döden i stället för livet, kölden i stället för värmen. Den, som inträder i mitt hus, må även akta sig för fienden, som står vid dörren. Han må alltså hava förståndet till ledare och Gud till vägvisare.

Må detta hus, varom jag förut har talat med dig, vara såsom en eld, vilken först breder ut sig i halmen på golvet och därefter antänder taket och hela huset, så att de, som äro utanför, inte veta ordet av, förrän hela huset brinner. Må detta hus styrkas i den Helige Ande, liksom Elias, sedan han ätit bröd och druckit vatten, styrkt av denna föda vandrade i fyrtio dagar och nätter. Ja alla, som inträda i detta hus, må styrkas och förkovras för varje dagsresa, och den andliga kraften samt trons och kärlekens glöd må växa hos dem.

Må Gud vara med dem, som inträda i detta hus, liksom han var med Jakob, som ensam lämnade sin faders hus, vände tillbaka med en talrik skara och blev fader till Josef, som blev kallad folkets frälsning, eftersom han räddade sitt folk. Må Gud bevara detta hus och dem, som inträda däri, liksom han bevarade sin apostel från att förbrännas av den feta oljan, och må han förutgå dem, som älska det, att de icke förbrännas av världskärlekens feta olja och icke heller tappa modet eller duka under för världsliga motgångar. Ja, må alla de, som inträda i detta hus, bliva fruktbara, liksom det korn, som bär hundrafaldig frukt, och liksom änkans oljekruka, så att de göra framsteg från dygd till dygd, ända tills de få se Gud i den eviga lycksaligheten.

Må detta hus även befästas av det andliga skyddets mur, som skall vara så stark och fast, att ovännen, när han vill genomgräva den, skall säga sig själv: 'Tiden räcker icke till för mig att undergräva, och jag har icke verktyg, med vilkas hjälp jag kan nå till grundvalarna och än mindre till själva muren'. Och må Gud se till detta hus, såsom han såg till sitt folk, när han förde det ut ur Egypten och om dagen visade väg genom en molnstod och om natten genom en eldstod. Må han dessutom välsigna dem, som inträda i detta hus, liksom han välsignade sina apostlar och mig, sin moder, i det han förlänade oss den Helige Ande och lovade att förbliva hos oss ända till tidens ände.

Det må i detta hus även finnas en port, genom vilken det är tillåtet för alla att gå in, och de, som inträda, må tillhöra min Sons får och lyssna till Dens röst som gav sin själ för dem; ja må Fadern skydda dem med sin makt, Sonen leda dem med sin visdom och den

Helige Ande upptända dem med sin kärlek, så att, om vargen kommer in i fårskepнад, detta blott må lända fåren till större förtjänst och han själv fara ned till den boning, som är tillredd åt honom.»

Vidare sade Guds moder: »Vet även, att Guds profet fick befallning att för det otacksamma folket framlägga en beskrivning av det förstörda templet, som han skådat i andlig vision (icke därför att det finns kroppsliga ting i himmelen, utan därför att det andliga förstås med hjälp av det kroppsliga), så att det olydiga folket skulle inse sin otacksamhet, upphöra med sin ondska och bereda sig att mottaga Guds löften, detta folk, som dock berövades och är berövat Guds löften, emedan det framhårdade i sin ondska och icke ville vända sin vilja till det goda, varför templet icke blev återuppbyggt och i evighet icke skall bliva det. Men i mitt hus skola icke blott materiella väggar uppresas, utan där skola även de rättfärdigas själar behaga min Son, och de skola i sig andligen fullkomna beskrivningen av det tempel, som Guds profet såg i anden.»

Kristus urskiljer här tre frukter, d. v. s. tre sinnestillstånd hos de människor, som i framtiden inträda i Frälsarorden.

BOK 9 - KAPITEL 40

Guds Son talar: »Tre skola frukterna bliva av min regel. Den första skall komma av fruktan, som vill och icke vill efter brudens sed, hon som smakat brudgummens vilja och lust och dock önskar, att brudgummens vilja skall rätta sig efter hennes vilja. Denna frukt kan icke fullkomligt smaka brudgummens lust, eftersom hon icke helt vinnlägger sig om att ernå brudgummens hela sötma. Den andra frukten är den, som åstundar Gud och åtrår att bliva delaktig av hans glädje men dock finner det besvärligt att tåla hans vedermödor.

Denna frukt är lik en riddare, som glömmet rättvisan och anledningen till att segerkransen gives, som söker en riklig belöning i lyckans tid men icke vill följa sin husbonde i vedermödans och motgångens tid. Den tredje frukten är den, som icke blott lämnar sig och allt sitt i Guds händer utan avyttrar allt vad hon förstår så att hon blir såsom ett lastdjur snarare än en människa, söker sin herres hugnad allena och är glad i motgångar och ödmjuk och bävande i medgångens tid. Denna frukt förtjänar, att Gud står upp i misskund och att den utlovade glädjen erhålles, den varav hedningarna skola fröjdas, de ljumma bliva varma och de frusna upptändas.»

Kristus befäller den heliga Birgitta att gå till Rom och säger, att Frälsarens ordensregel skall vinna framgång.

BOK 9 - KAPITEL 41

Kristus, Guds Son, talar: »Nu är regeln beskriven, dess blommor påsatta och dess färger ordnade. Gå nu till den plats, där du skall få se påven och kejsaren! Ty denna regel skall framskrida såsom ett sken i en lykta och tränga sig fram och förkovra sig, tills den tredje frukten visar sig, som skall sönderkrossa axen och gömma det rena kornet i ladan.»

Kristus befäller den heliga Birgitta att skriva till kejsaren, på det att Frälsarens ordensregel måtte bli stadfästad.

BOK 9 - KAPITEL 42

Kristus talade till bruden och sade: »Skriv å mina vägnar till kejsaren dessa ord: 'Jag är det ljus . . .!'» Sök i bok VIII, kapitel 51.

Kristus visar genom den heliga Birgitta för en olydig konung hur denne kan försona sig med honom.

BOK 9 - KAPITEL 43

Guds Son talar: »Eftersom han, som jag kallat min son, har blivit olydig och mera liknar en slyngel än en lydig son och eftersom han icke följde den första vägen, som var att gå mot hedningarna, visar jag honom nu den andra vägen; om han följer den, skall han bli salig. Denna väg innebär att han går till påven, ty de största synderna skola försonas hos den högste biskopen och enligt hans råd.

Och om han går dit, så må han icke blygas att bekänna för honom, att han varit allmogens plundrare, själarnas förrädare och Kyrkans föraktare, att han brutit mot sin ed och mot den allmänna lagen samt slösaktigt avyttrat och förskingrat kungakronans egendom. Dessutom må han utverka sina synders förlåtelse och bekräftelsen av min ordensregel, som jag uppenbarat i hans rike, på det att de bin, som skola hopsamlas och

de platser, som redan ställts i ordning och som man hoppas på, måtte styrkas genom hans välsignelser.

Han må alltså icke dröja att draga åstad, ty om han underlåter det, kan det hända att humlor och getingar inkräkta de åt bina beredda platserna, orena dem med sin spillning och förstöra dem. Det blir i så fall ett större arbete att rengöra och förnya platserna än det varit att bygga upp dem.»

Uppenbarelse angående avlaten från San Pietro in Vincoli och bekräftandet av Frälsarens ordensregel.

BOK 9 - KAPITEL 44

Guds Son talar till bruden: »Den, som har ett trådnystan ...» Sök i bok IV, kapitel 137.

Kristus befäller genom den heliga Birgitta prior Petrus av Alvastra att nedskriva Frälsarens ordensregel.

BOK 9 - KAPITEL 45

Guds Son talar: »Säg till honom, att han skriver den av min Ande förestavade regeln, men se noga till, att du intet fråndrager eller tillägger av din egen ande utan endast kommer med det, som säges dig av mig. Men om skrivaren tillägger något ur fädernas regler, där det synes honom vara lämpligt, och därvid känner att min Andes sedvanliga ingivelse bistår honom, så är det mig icke oangenämt, ty Benedikt och Franciscus och andra fäder hämtade, såsom bin bruka, mycket från sina fäder och fogade det till sina egna regler, och detta behagade mig, ty de hade min Ande, och deras vilja rättade sig efter min vilja. Därför är allt, vad de stadgat, välbehagligt för mig.»

Kristus befäller den heliga Birgitta att säga herr Petrus, prior i Alvastra, vilken regel som skall hållas i Frälsarens kloster, och nämner orsaken till att han talar detta till henne och icke till andra.

BOK 9 - KAPITEL 46

Jag vill visa dig, vilken regel som skall hållas i min moders kloster. Även eremiterna och de heliga fäderna hade ju ingivelser av min Ande. Fördenskull må du yppa allt, vad du hör i min Ande, för skrivaren och noga akta dig, så att du icke till mina ord fogar något ord av din egen ande. Måhända undrar du, varför jag, allas Skapare, icke talar till den vise eller med ett sådant språk som kan förstås och kännas av alla.

Jag svarar dig: Jag hade många profeter, som endast genom tolk och skrivare kunde framföra min Andes ord, och dock kommo dessa ord fram i ljuset till allmän kännedom. När Guds gåva överlämnas åt många, så hedras ju Gud mycket mera. Så förhåller det sig också med dig, ty visserligen har jag vänner, genom vilka jag tillkännagiver min vilja, men för dig vill jag, såsom genom ett nytt redskap, visa nytt och gammalt, på det att de högmodiga må förödmjukas och de ödmjuka förhärligas.»

Hur den heliga Birgitta började få himmelska uppenbarelser och varför.

BOK 9 - KAPITEL 47

När den heliga Birgitta några dagar efter sin mans död bekymrade sig över sin ställning, kringgöt henne Herrens Ande och upptände henne. Hänryckt i anden såg hon ett ljust moln, och ur molnet hörde hon en röst, som sade till henne: »Jag är din Gud, som vill tala med dig». Hon blev förskräckt och fruktade, att det kunde vara ett bländverk av fienden. Men så hörde hon igen: »Frukta icke, ty jag är allas Skapare och icke någon bedragare.

Du skall veta, att jag icke talar endast för din skull utan för alla kristnas frälsnings skull. Hör alltså vad jag talar! Du skall vara min brud och mitt språkrör, och du skall höra och se andliga ting och himmelska hemligheter, och min ande skall förbliva hos dig ända till döden. Tro alltså fast, ty den, som blev född av den rena Jungfrun, led och dog för alla själars frälsning, uppstod från de döda och uppsteg till himmelen, det är just jag som nu med min ande talar till dig.»

En uppenbarelse om hur Kristus utsåg herr Petrus, då subprior i Alvastra, att skriva ned dessa uppenbarelser och hur han, då denne vägrade, tuktade honom, till dess han samtyckte, samt hur han till att börja med angav skälet till att alltsammans

Medan den heliga Birgitta bad, visade sig Kristus för henne och sade: »Säg å mina vägnar till subpriorn broder Petrus, att jag är lik en herre, vars barn höllos fångna i en hård stock och som skickade sändebud för att befria sina barn och för att varna andra, så att de icke skulle falla i händerna på sina ovänner, vilka de höllo för att vara sina vänner. Så har jag Gud många barn, nämligen de kristna, som fångslas av djävulens hårda snaror. Därför sänder jag dem av kärlek min muns ord, som jag talar genom en kvinna. Lyssna alltså du, broder Petrus, och skriv på latin upp de ord, som hon säger å mina vägnar. För varje bokstav skall jag giva dig - icke guld eller silver men en skatt som icke åldras.»

Denna uppenbarelse tillkännagav fru Birgitta genast å Kristi vägnar för denne prior, som då var subprior. Han ville överväga detta och stod om kvällen i kyrkan och tvistade med sig själv i sina tankar. När han till sist av ödmjukhet bestämde sig för att icke antaga eller nedskriva sagda gudomliga uppenbarelsen, eftersom han ansåg sig vara ovärdig att göra sådant och dessutom misstänkte djävulens bländverk, blev han drabbad av en gudomlig tuktan och av en så hård kindpust, att han genast blev såsom död och berövades sinnen och kroppskrafternas tjänst; dock förblev hans förstånd orubbat. När munkarna funno honom ligga på golvet på detta sätt, buro de honom till cellen och lade honom i sängen, och där låg han en stor del om natten såsom halvdöd.

Till slut rann genom gudomligt ingripande denna tanke upp i hans sinne: »Kanske jag lider detta emedan jag icke ville lyda den uppenbarelsen och det bud, som Kristus givit mig genom fru Birgitta». Och han sade i sitt hjärta: »O Herre Gud, om detta är anledningen, så skona mig, ty se, jag är beredd och villig att lyda och att nedskriva alla de ord, som hon å dina vägnar säger mig». När han så samtyckte därtill i sitt hjärta, blev han ofördröjligen botad, och han skyndade till fru Birgitta samt erbjöd sig att nedskriva alla hennes uppenbarelsen, såsom hon å Kristi vägnar meddelade honom dem.

Vidare sade priorn, att han sedan av fru Birgitta hörde, att Kristus i en annan uppenbarelse sade henne dessa ord: »Jag slog honom, eftersom han icke ville lyda, och sedan botade jag honom, ty jag är den läkare, som botade Tobit och Israels konung. Säg honom alltså: 'Grip dig verket an, överväg och begrund mina ord och skriv ned dem, ty jag skall till hjälpare giva dig en magister i min lag. Och du må med säkerhet veta, att jag genom mina ord, som du från denna kvinnas mun skriver ned, vill åstadkomma ett verk, varav de mäktiga skola förödmjukas och de visa förstummas. Tro icke, att de ord, som denna kvinna talar till dig, framgå av en ond ande, ty det, som jag säger dig, skall jag bekräfta med gärningar.'»

Och priorn sade, att han enligt hennes bud omedelbart begynte skriva och översätta alla uppenbarelser och gudomliga syner, som givits fru Birgitta, låt vara att herr Petrus, hennes följeslagare och biktfader, nedskrev några, när denne prior icke var med henne. Och priorn sade, att han framdeles på Kristi befallning följde henne och under trettio år var hennes biktfader och upptecknare av hennes uppenbarelser, ända till denna fru Birgittas död. Före hennes död befallde Kristus, att de skulle givas åt herr Alfons, den spanske eremiten, fordom biskop av Jaén. Och på detta sätt blevo dessa de himmelska uppenbarelsernas böcker sammanskrivna.

Kristus, som meddelar dessa uppenbarelser, liknar sig vid en snickare, och uppenbarelserna skickar han sedan till herr Alfons, biskop och då eremit, att ytterligare klarläggas, i det han säger, huru den Helige Ande stundom skiljer de utvalda från sig själva.

BOK 9 - KAPITEL 49

Guds Son talar till bruden med dessa ord: »Jag är lik en snickare, vilken hugger trästycken i skogen, bär dem hem och därav tillverkar en vacker bild, som han pryder med färger och kroppskonturer. När hans vänner se, att bilden skulle kunna prydas med ännu vackrare färger, lägga även de på sina färger och bemåla den. Så har jag Gud av min gudoms skog huggit ut mina ord och lagt dem i ditt hjärta. Mina vänner ha sammansatt dem till böcker enligt den nåd som givits dem; de ha färgat och prytt dem. Nu skall du, på det att de måtte överföras till flera språk, lämna alla uppenbarelseböckerna med dessa mina ord i till min biskop eremiten, som skall skriva samman, klarlägga och hålla min Andes katolska mening.

Min Ande skiljer nämligen stundom mina utvalda från sig själva, så att de, liksom en våg, kunna bedöma och rannsaka mina ord i sitt hjärta och efter mycket begrundande utlägga dem klarare och framsäga dem bättre. Ty liksom ditt hjärta icke alltid är i stånd och varmt nog att framsäga och skriva det du känner utan du än överväger det i ditt sinne, än skriver och skriver om det, tills du kommer fram till mina ords riktiga innebörd, så steg och sjönk min Ande hos evangelisterna och lärarna, ty än satte de fram något som skulle rättas och än något som skulle behandlas om igen, än dömdes de och klandrades av andra, och dock kommo efteråt andra, som finare dryftade och klarare utlade deras ord. Likväl var det min Ande, som hos alla mina evangelister ingöt de ord, som de talade och skrevo. Säg vidare till samme eremit, att han gör och fyller evangelistens ämbete.»

Jungfru Maria berömmar här Kristus på femfaldigt sätt. Kristus berömmar henne tillbaka och talar om änglarnas skapelse och fall, människans återlösning och anledningen till sin mandomsanammelse samt jämför sig med en fågel, som endast förtär färskt fågelhjärta.

BOK 9 - KAPITEL 50

Maria talade och sade: »Välsignad vare du, min allrakäraste Son, utan begynnelse och utan slut, ty i dig äro tre ting: makt, visdom och dygd. Makt visade du vid skapandet av världen, som du skapade av intet; vishet visade du vid inrättandet av världen, i det du vist och förståndigt inrättade allt i himmel och på land och i hav; och dygd visade du i högsta grad, när du sändes med honom, som sände dig till mitt moderliv. Jämte dessa tre ting har du två andra, nämligen barmhärtighet och rättvisa.

All din makt ådagalägger du ju i barmhärtighet och rättvisa. Likaledes ådagalade du all vishet, när du barmhärtigt inrättade allt och när du manligt stred med den starke och vist besegrade honom. Du visade även din dygd i all barmhärtighet och rättvisa, när du ville födas av mig och återlösa honom, som kunde falla genom sig själv men ej uppstå utan dig.»

Sonen svarade: »Välsignad vare du, ärans konungs moder och änglarnas härskarinna! Dina ord äro ljuvliga och alldeles sanna. Du gjorde väl i att säga, att jag gör allt i barmhärtighet och rättvisa. Detta framgick i början av skapelseverket, när änglarna skapades. I samma ögonblick som dessa blevo skapade, sågo de i sitt samvete hurudan jag är, ehuru de ännu icke smakat mig. Därför nyttjade somliga av dem visligen sin viljas frihet och beslöto i sitt samvete att stå orubbligt fast av kärlek till min vilja. Men andra högmodades och vände sin vilja mot mig och mot förnuftet. Fördenskull var det rättvist, att de högmodiga föllo men att de rättfärdiga fingo smaka min sötma och blevo befästa i sin ståndaktighet.

För att sedan visa min barmhärtighet och för att icke de fallnas plats skulle stå tom, skapade jag av kärlek människan på jorden. Även hon föll genom sin fria vilja, förlorade sitt första goda och fördrevs från sällheten; dock blev hon, för min misskunds skull, ej helt övergiven. Det var rättvist, att liksom hon genom sin fria vilja avvikit från sitt första tillstånd, så skulle hon återvända genom sin fria vilja, och detta genom honom, som ej hade någon synd utan den högsta renhet.

Emellertid fanns det ingen, som kunde tillfredsställa rättvisans fordringar för sin egen del och ännu mindre för andras frälsning. Ingen, som var född, var fri från synd, på grund av den första olydnaden. Men i sin barmhärtighet sände Gud i människans säd en av gudomen skapad själ, för att hon ståndaktigt skulle vänta, tills den bäste och renaste komme, han som vore i stånd att uppresa den liggande, så att icke djävulen i evighet skulle glädja sig över hennes fall.

Fördenskull behagade det Gud Fader, när den välbehagliga, av evighet förutsedda tiden var inne, att sända mig, sin Son, med sig själv och den Helige Ande till ditt välsignade sköte och låta mig taga kött och blod av dig av två orsaker: för det första för att människan icke skulle tjäna någon annan än sin Gud, sin Skapare och Återlösare; för det andra för att jag skulle visa den kärlek, som jag hyste till människan, och den rättvisan, att jag, som ingen synd begått, dog av kärlek, på det att den, som hölls fången, skulle bli rättvist frälst. Fördenskull, käraste moder, sade du väl, att jag gjort allt i rättvisa och barmhärtighet. Välsignad vare du, ty du var så ljuvlig, att det behagade gudomen att komma till dig och aldrig skilja sig från dig.

Du var så ren som det renaste hus, doftande av dygdernas hela vällukt och prydd med all skönhet. Du var så brinnande som en klar, brinnande stjärna, vilken aldrig slocknar; du brann mer än alla andra av kärlek till mig, och din kärlek slocknade aldrig. Du kan med rätta sägas vara full av kärlek och barmhärtighet, ty allas kärlek slog ut i blom genom dig, och alla finna barmhärtighet genom dig, eftersom du i dig inneslutit barmhärtighetens källa, av vars överflödande rikedom du skulle bjuda även din värste ovän, djävulen, barmhärtighet, ifall han ödmjukt både. Bed därför om du vill, så skall det givas dig!»

Modern svarade: »Min Son! Från evighet är min begäran känd för dig. Men på det att denna din brud måtte förstå det andliga, beder jag dig, att dina ord, som du värdigats uppenbara, måtte rotfästas i dina vänners hjärtan och bli fullkomnade i gärning!»

Sonen svarade: »Välsignad vare du av himmelens hela härskara! Du är såsom en morgonrodnad, som stiger upp i all dygds klarhet. Du är såsom en stjärna, vilken går före solen, ty du föregår min rättvisa med din mildhet. Du är en vis medlerska, som stiftar fred mellan dem som söndrats, nämligen människan och Gud. Därför skall din bön höras och mina ord fullkomnas, såsom du vill.

Men emedan du ser och vet allting i mig, må du för din dotter, min brud, tillkännagiva, huru dessa ord skola framträda i världen och huru de skola offentliggöras med barmhärtighet och rättvisa. Jag är lik en fågel, som icke åstundar att äta något annat än färskt fågelhjärta, som icke vill dricka något annat än rent blod från fågelhjärtan och

vars syn är så skarp, att han beträffande de flygande fåglarna kan bedöma, huruvida deras hjärta är färskt eller skämt, och därför icke tager andra fåglar än dem, som hava friskt hjärta.

Jag är en sådan fågel, ty jag åstundar endast ett friskt hjärta, nämligen en människosjäl, som är frisk genom sina goda gärningar och sina gudliga begär; hennes kärleks blod önskar jag dricka. Min föda utgöres av en brinnande kärlek till Gud och en från synder renad själ. Eftersom jag alltså är kärleksfull och rättvis och endast åstundar dem, som brinna av kärlek, därför skola mina ord framträda i världen med rättvisa och barmhärtighet.

Med rättvisa, så att människan icke tjänar mig av fruktan för mina ord och icke drages till att tjäna mig såsom av köttslig sötma utan av gudlig kärlek, som härrör av innerligt betraktande av mina verk och betänkande av de egna synderna. Den, som flitigt begrundar dessa två ting, han skall finna kärlek, och han skall finna, att jag är värd allt gott. Mina ord skola också framträda med barmhärtighet, så att människan betänker, att jag är beredd att visa misskund, och så att hon förstår sin Gud, som hon förgätit och som kan göra synderna bättre.»

Kristus visar här för en viss ärkebiskop, varför han velat uppenbara dessa ord. Han framför klagomål över alla mänskliga stånd, skildrar sitt lidandes förlopp och påpekar, att man förgätit detta och ringaktar honom själv. Han befäller även samme ärkebiskop att arbeta för dessa uppenbarelsen, konungen av Sverige att företaga ett krigståg mot hedningarna och biskopen av Åbo att framföra ett ärende till påven. Till sist talar han om tre slags demoner, som angripa människorna.

BOK 9 - KAPITEL 51

Jag är den, som blev sänd till Jungfruns sköte med honom, som skickade mig, och tog mandom och blev född. Men varför? Jo, på det att jag med ord och gärningar skulle uppenbara tron. Jag dog, för att jag skulle kunna öppna himmelen. Jag blev begravnen, uppstod från de döda och skall återkomma för att döma.

När nu biskoparna församlat sig, må du säga till ärkebiskopen: 'Du undrar, varför jag talar mina ord. Lyft upp dina ögon och se! Vänd dina öron till och hör! Öppna din mun och fråga! Slå upp dina ögon och se, hur förgäten jag är av alla! Se, hur jag blivit förskjuten av alla! Lagg märke till att ingen åstundar att hava mig till sin glädje! Spetsa dina öron och hör, huru från solens uppgång och till hennes nedgång människornas

hjärtan grymt åstunda att utgjuta medmänniskors blod för vinnings skull!

Hör, hur alla smycka sina lemmar av högfärd! Hör, hur människornas lusta är oförnuftig såsom djurens! Öppna din mun och fråga, var trons försvarare finnas och var man finner dem, som bekämpa Guds fiender och våga sitt liv för sin Herre! Sök noga, så skall du finna, att mina vänner äro ytterst få! Betänk detta, så skall du inse, att jag ej talar utan orsak.

Forska ytterligare och hör efter, hur det är beställt med den romerska kurian, som borde vara mitt säte. Ty liksom det till en stol hör fyra ben och en sits, på vilken den sittande vilar, så skulle det till min stol, som jag lämnat åt påven, s. a. s. höra fyra ben, nämligen ödmjukhet, lydnad, rättvisa och barmhärtighet, samt en sits, nämligen gudlig vishet jämte Gudskärlek. Men denna stol har utbytt, och i dess ställe har man fått en ny, där högfärden ersätter ödmjukheten, egenviljan lydnaden, penningbegäret rättvisan, vreden och illviljan barmhärtigheten, medan mistycket består i att kallas vis och mästare enligt världsliga begrepp.

Se, till den grad fördärvad och förvandlad är min stol! Och se vidare och undersök huvudets övriga lemmar och hela prästerskapet, så skall du finna, att jag, allas Gud och Skapare, är dem tung och besvärlig som en sten, att jag smakar dem såsom gift och att jag är såsom en munsbit för deras glupande hunger. Se hur förkastad jag är! Se hur illa de belöna mig för min kärlek!

Jag har skapat dem och återlöst dem med så stor rättvisa och billighet, att det (för att tala i liknelse) är som om det framför mig stode en våg, på vilken jag, för att det skulle vägas riktigt därpå, icke lagt något annat än mitt eget hjärta. Jag blev född och omskuren. Jag hade allsköns vedermödor och lidanden att utstå. Jag fick höra de uslaste smådeord. Jag blev tillfångatagen och gisslad, jag blev bunden med rep och pinad såsom i en press, mina senor spändes ut, mina ådror brusto och alla leder krossades. Min hjässa och hela mitt huvud sargades av törnestyng. Det strömmande blodet levrade sig och vanställde mitt ansikte och skägg. Även munnen och tungan besudlades av blod. Tandköttet svullnade upp av slagen.

Då jag sedan utsträcktes på korset, hade min hals intet annat stöd än mina skuldror. Mina armar utsträcktes med rep till borrhålen i stammen. Fötterna drogos nedåt, genomborrades med tvenne spikar och hade intet annat stöd än spikarna. Hela mitt inre var förtorkat och stelnat. Mitt hjärta var fullt av värk, och emedan det var av friskaste och bästa slag, gick smärtan stundom från senorna till hjärtat och stundom tillbaka från hjärtat till senorna; sålunda förökades min smärta och förlängdes min dödskamp. När jag på detta sätt hängde i mina plågor, öppnade jag mina ögon och såg min moder stå och

gråta. Hennes hjärta var fullt av svidande sorg, alla hennes lemmar voro stelnade och bleka, och hennes bittra ve plågade mig mera än mitt eget.

Jag såg även mina vänner vara i den största ångest; några av dem nästan tvivlade, andra bevarade sin tro ehuru de voro övermåttan bedrövade. Men då jag nu led denna stora smärta och framhårdade i dessa våldsamma kval, brast slutligen mitt hjärta av det oerhörda lidandet och själen lämnade kroppen, varefter huvudet något litet höjde sig, alla lemmar darrade, ögonen öppnade sig ungefär till hälften och fötterna fingo uppbära hela tyngden av kroppen, så att jag hängde som en trasa. Se, allt detta har jag, din Skapare, lidit, men ingen bryr sig om sådant! Över detta klagar jag inför dig, på det att du må betrakta, vad jag har gjort och hur jag vedergälles.

För det andra beder jag, att du arbetar med mig. Var och en, som vill utföra något arbete, bör hava tre ting. För det första ett ämne, varav saken skall tillverkas; för det andra verktyg, med vilka man gör dem; för det tredje noggrann beräkning, så att arbetet blir visligen gjort. Ämnet är jag själv. Jag är ju själva visheten, av vilken och genom vilken all visdom är, jag som sänt ut mina ord i världen. Verktygen äro mina vänner.

Tag alltså emot mina ord och se efter, om de äro färska och icke skämda, om man kan känna och smaka att de hava den sunda och rätta tron och om de äro värdiga och lämpliga för mitt guld. Tag i betraktande, om de leda från världskärlek till Gudskärlek, från helvetets väg till himmelens höjd. Och om så befinnes, må du och mina vänner verka min ära såsom med goda verktyg. Arbeta visligen, säger jag, såsom en vis man; arbeta tappert såsom en tapper man, arbeta nitiskt såsom en Herrens vän.

För det tredje befäller jag dig såsom herre, att du fullbordar vad du begynt. Du har vandrat min väg, du har satt din plog i ett litet stycke land och börjat plöja. Nu befäller jag dig: vänd plogen oftare, ryck upp rötterna och törnesnåren och bygg där kyrkor av din kyrkas ägodelar. Denna del av landet lämnar jag i dina händer; jag fordrar den av dig. Arbeta därför ivrigt och träget!

Konungen befäller jag, att han så snart som möjligt drager ut mot fienderna. Om han anser, att det, som han gör för mig, är stort, så har jag gjort något ännu större för honom, ty jag skonade icke mitt liv för hans skull. Jag skall giva honom tre följeslagare, av vilka två hava insikt i andliga ting och den tredje känner Kyrkans lag. Åt biskopen skall han anförtro sitt rike, och denne skall med sig förena en lekman, vilken icke utövar rättvisan för penningar, icke fruktar människor i sina domar, icke giver ut guld för att få koppar i stället och icke tager smutsen i stället för himmelen.

Biskopen av Åbo befäller jag, att han framför ärendet till påven. Denne förbjuder jag

att förminska något, men jag tillåter honom att lägga till vad som tjänar min ära och själarnas frälsning.

Man undrar, varför anden icke viker från den besatte. Härvidlag kan man skönja min fullkomliga rättvisa. Jag gör nämligen icke större orätt mot djävulen än mot en ängel i himmelen. Det är rättvist, att såsom något har kommit, så må det också gå bort. Denne ande har kommit långtifrån och skall också draga långt bort. Det finns tre slag av demoner. Det första slaget är såsom luft, som lätt glider in och omtöcknar människans medvetande, så att hon talar och beter sig oanständigt; sådant kommer lätt och går lätt bort, och det fanns hos den där gossen, såsom det tidigare visats dig.

Det andra slaget är såsom eld; det pinar hela kroppen och köttet med otålighet och förbittrar till den grad människans liv, att hon hellre vill dö än leva och av otålighet drives till allt som denne orene ande ingiver henne. Liksom detta kommer lätt, går det även lätt bort, varvid dock en kroppslig svaghet stannar kvar. Sådant fanns hos den där kvinnan. Det tredje slaget är såsom rök. Ty liksom röken, när den tränger in, orenar allt och blandar sig med allt, så har detta slags demon helt och hållet blandat sig med dennes själ och kropp.

Men liksom röken, sedan något hål upplåtits, så småningom viker bort, ja långt bort, så skall denne ande, som vid ordets uttalande började vika, efterhand försvinna, tills den besatte blivit alldeles ren. Och när man gjutit så många tårar och ålagt sig så många försakelser, som fordras härför, då skall anden fullständigt ha försvunnit och mannen känna sig renad, ty liksom denne ande kommit så småningom och långväga ifrån, så skall han enligt rättvisans fordringar vika bort på samma sätt.»

Den heliga Birgitta anklagar sig här inför den heliga Jungfrun för att hava en otämd kropp och en ostadig vilja. Jungfrun svarar henne hugnesamt.

BOK 9 - KAPITEL 52

Välsignad vare du, himmelens drottning, som icke visar bort någon syndare, som av hela sitt hjärta åkallar dig! Hör mig, ehuru jag är ovärdig att öppna min mun för att anropa dig! Jag vet ju, att om jag icke stödes av din hjälp, så kan jag icke styra mig själv, ty min kropp är såsom ett otämt djur, vilket, om man ej lägger betsel i dess mun, löper till alla platser, där det är vant att finna sin tillfredsställelse. Min vilja är såsom en fågel, ty den vill städse följa de flyktiga, förgängliga tankarna och flyga med dem. Därför beder jag, att du lägger tyglar på min kropp, så snart den vill löpa till ställen som misshaga din

Son. Led den dit, där den kan fullkomna din Sons vilja! Håll även tillbaka den fågel, som är min vilja, så att den icke flyger längre än det behagar din högt älskade Son!»

Jungfrun svarade: »En bön, som av ett fromt hjärta utgjuter till Guds ära, förtjänar att höras, så att den blir uppfylld. När du nu beder, att en tygel måtte läggas på din kropp, så att den kan styras till Guds vilja, så vet, att det även gagnar den, att en börda ålägges den, en börda som skall framförslas till den styrandes heder, på det att din vilja måtte bliva sådan, att du hellre vill tiga än tala med världsmänniskor och att det synes dig angenämare att lida fattigdom i ditt hem än åse alla rikedomar i stormännens hus samt att du icke bryr dig om deras ovänskap, om du blott förtjänar Guds vänskap. Se, den bördan lägger jag på dig, så att du må kunna säga några ord, som behaga Gud.»

Med åberopande av sitt lidande klandrar Kristus fåfängligt prål i byggnadsverk och köttslig lusta.

BOK 9 - KAPITEL 53

Det hände en gång, att den heliga Birgitta under sin mans livstid lät en snickare förfärdiga en osedvanligt prålig och nymodig säng på sin gård Ulvåsa. Hon blev då liksom av en hand slagen så hårt i huvudet, att hon knappt kunde röra sig av smärta. Förd till en annan del av huset hörde hon liksom från väggen en röst säga så: » Jag stod icke utan hängde på korset, och mitt huvud hade intet att luta sig emot, och du söker sådan fåfänglighet och maklighet!»

När fru Birgitta hörde detta, brast hon ut i tårar och blev omedelbart återställd. Och sedan sov hon, när det var henne möjligt, hellre på halm och björnskinns än i en säng.

En andlig vision om en gryta, läcker mat däri och en eld under grytan samt en man i gyllene kläder, som arbetar kring grytan, och vad som betecknas med detta.

BOK 9 - KAPITEL 54

När fru Birgitta en gång var försänkt i bön, såg hon framför sig i andlig vision en eld och en liten gryta satt över elden och läcker mat i grytan. Hon såg även en man, klädd i purpurfärgad, gyllene och fagert skinande dräkt; denne gick på böjda knän runt grytan, och än blåste han på elden, än flyttade han på vedträna och sörjde på detta sätt för att grytan hölls kokande. Till slut sade han till henne, som såg detta: »Du, som ser detta, har

du någonsin sett en så ödmjuk människa som jag?

Jag, som du ser vara klädd i gyllene skrud, ägnar sådan tjänst åt denna gryta. Jag går runt den på böjda knän, böjer mitt huvud mot jorden och blåser på elden. Jag staplar också upp vedstycken, och stundom skiljer jag dem från varandra, och jag sparar mig icke från någon möda. Du kan alltså intyga, att jag är mycket ödmjuk. Men nu bör jag visa dig, vad detta betecknar.

Med grytan förstår jag ditt hjärta, med maten däri de ljuvliga ord, som givas dig ovanifrån av Gud, med elden den kärleksglöd som du har av Gud. Jag är djävulen, och jag avundas dig din hugsvalelse. Därför visar jag mig så ödmjukt tjänande, i det jag blåser på elden, icke just för att elden skall brinna bättre utan för att askan, d. v. s. begären till de jordiska tingen, skall fara upp i grytan, d. v. s. i ditt hjärta, på det att sålunda den läckra maten, d. v. s. den Helige Andes ord, som ingivas dig, må smaka dig sämre. Jag makar även på eldbränderna och vedträna, så att grytan, d. v. s. ditt hjärta, böjes till några jordiska vänner eller släktingar och du därigenom älskar Gud mindre.»

Berättelse om den härliga förtjänst hos den saliga Birgittas helighet, som skådades och förkunnades av broder Gerekin, en man av stor helighet i Alvastra kloster.

BOK 9 - KAPITEL 55

En munk av helig vandel i Alvastra kloster berättade gråtande och under edgång för prior Petrus, att när fru Birgitta kom till detta kloster för att bo där, så förvånade han sig i sitt hjärta och sade, upptänd av nitälskan för regeln och heligheten, i sitt hjärta: »Varför skall denna fru bo här i ett munkkloster emot vår regel och införa ett nytt bruk?»

Då blev samme broder, medan han bad, hänryckt i en extas och hörde tydligt en röst, som sade till honom: »Denna kvinna är en Guds väninna och har kommit till klostret, för att hon under detta berg skall samla blomster, av vilka alla människor, även de på andra sidan havet och vid världens gränser, skola få läkedom». Denne broder hette Gerekin och förde ett så heligt liv, att han på fyrtio år aldrig satte sin fot utanför klostret utan dag och natt var sysselsatt med böner. Han hade den särskilda nåden av Gud, att han nästan beständigt såg de nio änglakörerna under bönen. Och vid upphöjandet av Kristi lekamen såg han Kristus i en gosses skepnad.

TILLÄGG

Samme broder Gerekin såg en gång i Alvastra kloster, hur fru Birgitta höjdes i luften och en flod strömmade ut ur hennes mun. När han bad, hörde han i anden en röst, som sade så: »Hon är den kvinna, som, kommande från jordens gränser, skall giva oräkneliga folk visdom att dricka. Och detta skall vara dig ett tecken, att hon ur Guds mun skall förkunna dig ditt livs slut. Och du skall jubla vid hennes ord och ankomst, och din åstundan skall snabbare bli uppfylld, på det att du icke skall se det onda, som Gud skall låta komma över detta hus.»

Om denne broder berättas även, att abboten en gång befallde honom att hjälpa dem, som arbetade i kvarnen. Han var icke van vid en mjölnares arbete, talade till en bild av Jungfru Maria, som var målad på väggen, vördade den på sedvanligt sätt och sade: »Käraste fru, fader abboten har befallt, att jag skall arbeta med mjölnarna.

Du vet ju, att jag icke kan detta arbete; dock vill jag göra som du vill.» Bilden svarade honom: »Gör vad du hittills gjort, och jag skall i ditt ställe tjäna i kvarnen». Och så skedde det, att broder Gerekin orörlig förblev i sin bön i kyrkan, medan de, som arbetade i kvarnen, icke visste om annat än att broder Gerekin själv var där och arbetade. Om samme broder står att läsa i bok IV, kap. 121: »Djävulen uppenbarade sig och sade ...»

Herr Ulf Gudmarsson, from i åminnelse, den heliga Birgittas avlidne man, uppenbarar sig för henne, förklarar orsakerna till de straff han har att utstå i skärselden och yppar hjälpmedlen till sin snara befrielse.

BOK 9 - KAPITEL 56

En död uppenbarade sig och sade: »Jag har känt domarens rättvisa, men nu minskas strängheten efterhand och misskunden nalkas. Under min livstid förbröt jag mig nämligen på fem sätt och gjorde icke tillräcklig bot för detta i min dödsstund. Det första är, att jag syndade mycket på grund av den tokige pilten du vet, ropade bifall åt hans dårskaper och gladdes åt dem samt förnöjdes åt hans galenskap. Det andra är, att jag före min död, på grund av min försumlighet, icke gav fullständig gottgörelse åt änkan för de gods jag köpt av henne.

Därför kommer hon i morgon (för att du skall erfara att jag nu talar sant) till dig, och då må du giva henne vad hon begär, ty hon ber icke om mer än hon har rätt att bedja om. Det tredje är, att jag i mitt lättsinne lovade att bistå en man i alla hans svårigheter, genom vilket löfte han blev oförvägnare och häftigare och reste sig mot konungen och

lagen. Det fjärde är, att jag - mera av skryt än för någon nyttas skull - övade tornej och annan världslig fåfänglighet. Det femte är, att jag, när en riddare skulle dömas landsflyktig, var mycket hård och obeveklig och, fast han hade förtjänt att dömas, var mindre barmhärtig än jag borde.»

Då svarade fru Birgitta: »O saliga själ, vad lände dig först till frälsning? Och vad kan nu gagna dig, så att du blir befriad?» Han svarade: »Sex ting ha gagnat mig. Först min bikt, som jag, då jag hade tillfälle därtill, gjorde varje fredag med fast föresats att bättra mig och fullgöra ålagd bot. Det andra är, att jag, när jag satt som domare, icke dömde av penningkärlek eller gunst utan samvetsgrant rannsokade alla mina domar, beredd att rätta mina misstag och gottgöra det som jag gjort mindre vist. Det tredje är, att jag lydde min magister, som rådde mig att avhålla mig från min hustrus säng, när jag förstått att hon var havande.

Det fjärde är, att jag var så aktsam som möjligt att icke jag eller de mina skulle bliva besvärlig, tung eller kostsam för de fattiga, när jag måste gästa dem, och att jag aktade mig noga, så att jag icke skulle komma i skuld, om jag icke visste, hur jag skulle kunna betala den. Det femte är den avhållsamhet som jag ålade mig på vallfärden till Sankt Jakob. Jag företog mig nämligen att icke dricka på rastställena under vägen.

Genom denna avhållsamhet utslätades mitt tidigare långa dröjsmål vid middagsbordet och all min pratsamhet och omåttlighet i mat och dryck. Och nu är jag säker om min frälsning, ehuru ej om timman. Det sjätte är, att jag överlämnade mina domar åt dem som jag trodde vara rättvisa, för att de skulle gälda mina skulder. Och emedan jag fruktade att invecklas i skulder, återgav jag, medan jag levde, hans härader åt konungen, på det att icke min själ måtte bliva dömd av Gud. Men eftersom det nu förunnats mig att bedja om hjälp, så beder jag dig, att du under ett helt år må låta fira mässor till vår räddarinna, den allrasaligaste Jungfru Maria, änglarna, alla helgon och de avlidna samt vår Frälsares Kristi lidande, ty därigenom hoppas jag bliva fortare befriad.

Du må framför allt vara omtänksam mot fattigt folk och icke spara, när det gäller att utdela käril, hästar och annat sådant, varåt jag förlustats, så att jag därigenom försyndat mig. Om du kan, må du icke försumma att offra några kalkar för Guds offer, ty sådana hjälpa mycket snabbt själarna till frälsning. Men det fasta godset må du lämna åt barnen, ty mitt samvete förebrår mig icke, att jag därav orättfärdigt förvärvat, kvarhållit eller velat kvarhålla något.»

När Kristi brud en gång frestades av glupskhetens ande, lärde en ängel henne sättet att

Den heliga Birgitta blev en gång i Alvastra kloster så svårt frestad av glupskhet, att hon av hunger knappt förmådde tänka på något annat. Till slut fick hon, medan hon bad, i anden se två gestalter, nämligen en neger, som i handen hade en brödbit, och en underskön yngling med ett förgyllt käril. Ynglingen sade till negern: »Varför plågar du henne, som är överlämnad i min vård?»

Negern svarade: »Emedan hon skryter med en avhållsamhet, som hon icke haft, ty hon upphör icke att fylla sin buk, förrän den blivit full med välsmakande träck. Därför räcker jag fram min brödbit åt henne, på det att fetare föda må förefalla henne begärligare.»

Ynglingen svarade honom: »Du vet mycket väl, att hon icke har en okroppslig natur såsom vi utan en jordisk stofthydda, och eftersom hon är ett svagt och oroligt stoft, behöver hon ständig vederkvickelse».

Och denne neger sade: »Eder Kristus fastade någon tid och åt ingenting; profeterna åto bröd och drucko vatten i måttlig mängd. Därför förvärvade de sig höga ting, men huru skall hon kunna förtjäna detta, hon som alltid känner lystnad?»

Ängeln svarade: »Männe han icke även är din Kristus liksom han är vår?»

Negern svarade: »Ingalunda! Jag vill aldrig ödmjuka mig för honom utan göra det som är honom emot, eftersom jag icke kan komma tillbaka till hans härlighet.»

Ynglingen svarade: »Vår Kristus lärde oss icke att fasta för att kroppen skulle bli övermåttan försvagad utan för att den skulle ödmjuka sig och icke förhäva sig emot själen. Vår Kristus begär icke heller det som är omöjligt för naturen utan blott att man tyglar den; han frågar icke efter vad och huru mycket någon förtär utan i vilken avsikt och kärlek det sker.»

Negern genmälte: »Det är rättvist, att vad denna kvinna icke erfarit i sin ungdom, det skall hon känna på sin ålderdom». Ynglingen invände: »Berömvärd är avhållsamhet från synden, men icke hindra purpurtyg och läckert kött någon från att komma till himmelen, om han blott nyttjar det med Gudskärlek; ja en god uppfostrans sedvänja bör stundom hållas och detta med from tacksägelse, så att icke köttet blir för svagt». Sedan visade sig Jungfru Maria för henne i samma stund, prydd med krona, och sade till negern: »Tig, du köpslagare! Du är avundsjuk, emedan hon är bestämd för mig.»

Negern sade då: »Om jag inte kan göra något annat, skall jag åtminstone kasta törntaggar på hennes klänningsfransar».

Jungfrun sade till honom: »Jag skall hjälpa henne, och så ofta du kastar något, skall det kastas tillbaka i ansiktet på dig, och så skall hennes krona fördubblas».

Jungfru Maria säger, att allt fastande och andra förtjänstfulla verk skola göras med lydnad och klokhet, och hon säger, att fastandet bör utmärkas av tre ting.

BOK 9 - KAPITEL 58

Maria talar till bruden: »Allt vad du gör bör du göra med lydnad och klokhet. Det är nämligen välbehagligare för min Son, om man äter än om man fastar emot lydnaden. Därför bör du vid allt ditt fastande akta dig för tre ting. För det första att du icke fastar på skrytsamt vis, såsom de göra, vilka visa sitt fastande i den avsikten att de må vara lika goda som andra när det gäller möda och fastande. Detta är oförnuftigt, ty fastan bör avvägas efter kroppens styrka och de otillåtna rörelsernas begär, som böra kuvas, och den må övas som naturen är i stånd till. För det andra att du icke fastar på oklokt vis, såsom de, vilka under sjukdomen vilja fasta lika mycket mot naturens krafter som under hälsans dagar.

Dessa misströsta om min Sons barmhärtighet, alldeles som om han icke ville räkna deras sjukdom för gärning och vilja. Fasta alltså klokt, min dotter! Och så ofta sjukdom tillstöter, må du vara något mildare mot din kropp och ömka den såsom ett oskäligt djur, så att den icke dignar för mödan. Akta dig för det tredje, så att du icke fastar oförståndigt såsom de, vilka fasta mer än andra i avsikt att erhålla större lön och ära än andra.

Dessa bete sig som de, vilka fastställa en lön för sitt arbete. Fasta alltså över huvud taget så, att du kan behaga min Son, och så, att din natur kan bära det. Beräkna allt efter dina kroppskrafter, och förtrösta städse på min Sons barmhärtighet. Och anse dig vara ovärdig till allting, och tro icke, att någon möda är stor nog att skänka dig syndernas förlåtelse och ännu mindre evärdlig lön, såframt icke min Son bevisar dig barmhärtighet.»

Att helgonreliker skola hållas i vördnad.

BOK 9 - KAPITEL 59

Den tid då den heliga Birgitta var hovmästarinna hos fru Blanka, drottning av Sverige, fick hon av denna en mycket vacker elfbensask, vari många helgons relikier förvarades, bl. a. av den helige Ludvig, konung av Frankrike; dessa hade drottningen fört med sig från Frankrike. Av en tillfällighet blev denna ask av tjänarna ställd på en mindre passande plats och bortglömd. Den heliga Birgitta såg då i anden ett strålande ljus tränga ut från asken. När hon förundrade sig häröver, hörde hon en röst, som sade: »Se, Guds skatt, som vördas i himmelen, föraktas på jorden; låtom oss därför flytta till andra platser». Efter att ha hört detta, lät hon hedersamt sätta asken på altaret.

Kristus förklarar här, att om Guds utvalda med klokhets nyttja bad och andra lekamliga läkemedel, så misshagar det honom icke.

BOK 9 - KAPITEL 60

Medan den heliga Birgitta bad, uppenbarade sig Kristus och sade till henne: »Vet, att de män, som på Gamla testamentets tid syntes vara andliga, kallades fariséer. De utmärkte sig för tre ting. De tvättade sig ständigt för att synas rena, de fastade och bådo öppet för att bli kallade heliga, och de lärde och föreskrevo mycket, som de dock själva icke iakttago. Men föga båtade dem detta inför Gud, eftersom deras avsikt var förvänd och deras själ oren. Liksom köttets tvagning alltså icke gagnar den orena själen, om icke samvetet renas, så skadar icke heller köttets tvagning den rena själen, om den blott sker av klok medkänsla och utan förnöjelse.

Därför behagade det mig mera att du lydde din magister mot din vilja än om du skulle ha gjort din vilja gällande emot hans bud. Ty många av mina utvalda ha varken haft tillgång till lekamliga läkemedel eller andra lättnader för köttet och dock behagat mig, medan andra, enligt tidernas, platsernas och olika sjukdomars fordringar, använt läkemedel och dock ej misshagat mig, eftersom de gjorde allt för att tjäna mig. Jag tycker alltså bättre om den lydnad, som intet har av den egna viljan, än om ett stort offer.»

Att en from sedvänja kan förändras för lydnads skull.

BOK 9 - KAPITEL 61

Fru Birgitta hade till vana att icke dricka mellan måltiderna. Det hände en dag, att

hon knappt kunde tala av törst. När magister Mattias, hennes andlige fader, såg detta, befallde han henne att dricka, och ehuru det föreföll henne tungt att bryta mot sin gamla sedvänja, lydde hon dock. Hon hörde då i anden: »Varför fruktar du att förändra ditt liv? Måne jag har behov av ditt goda, eller du genom dina förtjänster skall ingå i himmelen? Lyd du din magister! Han har nämligen erfarenhet av de två andarnas strid, sanningens och villfarelsens. Även om du åte och drucke tio gånger om dagen för lydnads skull, så skulle det icke tillräknas dig som synd.»

Huru den heliga Birgitta avlägsnade sig från djävulen och helt vände sig till Gud, och huru stor djävulens ondska mot Gud är.

BOK 9 - KAPITEL 62

Änglar visade sig, och bland dem var det en ond ängel, som sade till Kristi brud: »Din själ har en annan beskaffenhet nu än tidigare. Din fostrarinna avlägsnar sig nu långt ifrån dig - jag menar högmodet, som är jag. Varför talar du icke och gynnar mig såsom förut?»

Hon svarade i sin själ: »Detta beror på att du icke älskar Gud. Fördenskull kan jag icke, även om du närde min själ med all sötma och beklädde min kropp med guld, älska dig, ty du föraktar min Gud. Jag vill hellre följa min Gud i lidandet än dig i allsköns njutning. Emedan du hatar Gud, är allt ditt förhatligt för mig. Men om du vill vända din själ till Gud, så skall jag förvisso älska dig och göra din vilja.»

Djävulen svarade: »I sanning, om jag kunde taga en dödlig kropp, så ville jag hellre i den kroppen lida varje plåga och därtill helvetets kval än vända kärleken till Gud!» Två goda änglar frågade honom: »Då vår Herre är din Gud och Skapare, varför vill du då icke underkasta dig honom?» Han svarade: »Emedan jag så befast mitt sinne och min vilja, som jag icke vill förändra. Till den grad förhatlig är han mig.»

Då sade den ene av de goda änglarna: »Herre, fastän du vet allt, så återför jag dock, emedan det så behagar dig, ett ord till ditt minne. Du sade förut om din nya brud: 'När jag vänder mig åt söder, vänder hon sig åt väster'. Men nu kan du säga, att vart du än vänder dig, så följer dig din brud alltefter sin förmåga.»

Herren svarade: »Det höves bruden att lyda och att ödmjuka sig inför sin Gud». Sedan detta blivit sagt, uppenbarade sig en ängel av sällsam skönhet. De änglar, vilka förut blivit skådade, sade till honom: »Min vän, varför erbjuder du en tom nöt åt vår

Gud?» Se vidare bok IV, kap. 107.

Den heliga Birgittas ord till Jungfru Maria om sin kärlek till henne, och Jungfruns om genkärlek vittnande svar.

BOK 9 - KAPITEL 63

Välsignad vare du, Guds moder Maria, och välsignad vare samme Gud, din Son Jesus Kristus, för all den glädje som han låtit mig känna över att du är hans moder. Han, densamme, vet att Maria Joakimsdotter är mig kärare än Ulfs och Birgittas barn. Och hellre ville jag, att Birgitta Birgersdotter aldrig hade blivit född än att Maria Joakimsdotter icke skulle ha blivit född till världen. Ja, hellre ville jag, att Birgitta vore i helvetet än att Maria Joakimsdotter icke vore Guds moder i himmelen.»

Den heliga Jungfrun svarade henne: »Min dotter, du kan vara övertygad om att denna Maria Joakimsdotter skall bliva dig nyttigare än du, Birgitta Birgersdotter, är för dig själv. Och samma Maria Joakimsdotter, som är Guds moder, vill vara i moders ställe för Ulfs och Birgittas barn. Var därför ståndaktig och uthållig och lyd Agnes i de råd, som hon giver dig i andlig vision, och även din magister, ty båda undervisa dig av en och samma anda, och när du lyder endera, lyder du dem båda.

Säg även till din magister, att han, även om han fördenskull måste lida kroppslig vedermöda, skall göra det som blivit honom ålagt, ty de vedermödor, vilka te sig såsom hinder för goda gärningar, äro endast djävulens snaror. Han må alltså hoppa över snarorna och gå manligen fram, ty den väg, som en människa under stora vedermödor vandrar till Guds ära, skall lända henne till större belöning och krona inför Gud än den, som hon går under ringa vedermödor. Ja, varje steg skall Herren räkna henne till vinning.»

Den heliga Birgitta intygar här, att Jungfru Maria är tvåfalt mild, och hon talar om fem frestelser, som pläga hindra andliga människor.

BOK 9 - KAPITEL 64

Välsignad vare du, som är jungfru och moder! Maria är ditt namn. Du födde Jesus Kristus. Och den liknelse, som jag en gång hört: att många ädla och visa buro vittnesbörd

om någon, att han var mild och barmhärtig, varvid en väldig skara av fattiga ropade: 'Deras vittnesbörd är sant' – o min käraste fru, den synes passa in på dig, ty alla helgon, de som både äro ädla och visa, bära vittnesbörd om dig, att du i sanning är högst mild och barmhärtig.

Jag, som hör till de fattigas skara, har av mig själv intet gott, och jag ropar, att dessas vittnesbörd är alldeles sant. Fördenskull beder jag dig, huldaste fru, att du värdigas förbarma dig över mig. Det förefaller mig, som om jag vore i en mycket farlig ställning, ty jag tycker mig stå på tröskeln mellan två hus, av vilka det ena är mycket ljust och det andra mycket mörkt. När jag vänder ögonen till det mörka huset, förefaller mig allt, som jag sett i det ljusa huset, vara liksom en om natten upplevd dröm.»

Den heliga Jungfrun sade: »Säg mig - ehuru jag vet allting - vad du andligen sett i det mörka huset!» Jag svarade: »Det föreföll mig, som om det vore en ingång i det mörka huset och en trång utgång. Utanför utgången härskade en ljus klarhet, vari allt var ljust och angenämt. Från nämnda ingång ledde många vägar till utgången. Och på varenda väg stod det fem dödliga ovänner till dem som gingo fram på dessa vägar. Den första ovännen talade med insmickrande ord till dem, men på dem, som lånade honom sitt öra, sände han en brännande låga in i hjärnan. Den andra höll i handen blommor och annat, som jorden frambär och som snabbt falnar, men den, som vände ögonen till det med åstundan att äga det, genomborrades därav i ögonen såsom av det vassaste spjut.

Den tredje ovännen hade i handen ett käril, fyllt av gift och utanpå överdraget med tunn honung ända till brädden, och i halsen på alla, som smakade av detta käril, sände han giftet. Den fjärde hade olika dyrbara klenoder av guld och silver och ädla stenar, tillverkade av människors händer, men den som lade fram handen med åstundan att besitta dem, sårades därav såsom av den giftigaste orm. Den femte bredde den mjukaste dyna under fötterna på dem, som gingo fram, men så fort någon önskade vila därpå, drog fienden undan dynan, och den, som trodde sig vila mjukt, föll djupt ned på den hårdaste sten.»

Kristus uppenbarar här för bruden en levnadsregel för henne och hennes husfolk.

BOK 9 - KAPITEL 65

Kristus talar: »Jag råder eder att sova fyra timmar före midnatt och fyra efter midnatt. Den, som icke kan detta och dock har god vilja, honom skall denna vilja lända till gagn. Den, som på förnuftigt sätt kan minska något av denna åtta timmars sovtid, så

att han icke försvagas till kroppens sinnen eller krafter, honom skall detta lända till större förtjänst. Sedan mån I hava fyra timmar till att läsa edra böner och förrätta andra fromma och nyttiga verk, så att ingen tid går förbi utan frukt. Sedan mån I sitta två timmar vid bordet, men om I kunnen använda kortare tid härför, skall Gud belöna eder. Och i varje fall må denna tid ingalunda förlängas utan förnuftig orsak. Sedan mån I hava sex timmar till att förrätta de nödvändiga gärningar, som tillåtas och befallas eder.

Sedan mån I använda två timmar till vesper och kompletorium och fromma böner, och sedan två timmar till att äta och dricka vid kvällsvarden och till ärbar vederkvickelse till kroppens hugnad. När I lämnat sängen om morgonen, mån I iakttaga tystnad under fyra timmar, så att I icke talen utan tillstånd och endast sägen det nödvändiga och detta med så få ord som möjligt, ifall man begär svar av eder. Sedan tillåtes det eder att hava en måttfull och ärbar vederkvickelse, till kroppslig hugnad och avkoppling. Efter bordsbönen mån I hålla tystnad, ända tills I läsen de eder ålagda och föreskrivna bönerna. Sex timmar mån I efter eder rnegisters föreskrift använda till att lära eller verka något nyttigt, och då kunnen I tala med vilka I viljen, d. v. s. tala det som är ärbart och icke Gud emot. Vid vespern och kompletoriet mån I hålla tystnad, och i den korta tid, som därefter är kvar till kvällsvarden, kunnen I tala sedesamma ord med varandra och rekreera eder, till dess I gå till sängs.

Jag har sagt i evangeliet, att den, som giver en bägare kallt vatten i mitt namn, icke skall bliva utan lön. Likaså skall varje försakelse (om aldrig så liten), som påtages för min heders skull och fromt fullbordas, förtjäna en värdig lön av mig. I haven väl reda på den fasta, som I kunnen hålla medan I ären stadda på resa. Om I voren i kloster, så haden I måhända mera ledighet och överflöd. Intagen därför det för kroppen nödvändiga med klok måttfullhet. Nyttjen en sorts soppa - vare sig det är kål eller någon annan supanmat - men låten de övriga sorterna vara, för Guds skull. Det är eder tillåtet att hava kött eller fisk av två slag vid bordet. Vad mera är, mån I för att hedra mig avstå ifrån.

Äten det bröd, som sättes fram åt eder, och om I behöven mera än det som blivit framsatt, så bedjen därom i mitt namn av eder magister. Och samma lag, som givits angående brödet, må ock gälla drycken. Veten ock, att den, som är sjuk, icke kan hålla regeln i samma utsträckning som den friske och starke. Därför kan han bedja om det som han behöver, och om man har det, må det icke förvägras honom.

Eftersom I vidare haven beslutit att ingenting äga, bören I icke heller giva bort någonting utan tillstånd eller utan tillstånd taga emot det som bjudes eder. Jag varnar eder även för de snaror och försåt, som djävulen varje stund lägger ut för eder, och jag råder eder, att I noga given akt på de ord, som I obetänksamt uttalen på de tider, då tystnad är föreskriven, samt avläggen sann bikt däröver och förrätten den tillbörliga

tillfyllestgörelsen för dem. Och om man i edra ord påträffar ett onyttigt och icke klokt övervägt tal eller svar, då bör boten och tillfyllestgörelsen varda desto större. Om någon i hastigt mod eller vrede far ut mot en annan, må man snarast möjligt uppsöka en lämplig plats och där läsa ett Hell dig Maria samt ödmjukt bedja Gud om förlåtelse. Varje fredag skolen I komma till skuldkapitel med den avsikten, att I icke viljen fördölja eller upprepa edra förseelser utan ödmjukt bättra allt såsom det ålägges eder.»

Här får den heliga Birgitta löftet att se hurudan Kristus var.

BOK 9 - KAPITEL 66

Maria talar: »Jag är himmelens drottning och de eländas moder. Jag vill visa dig, huru min Son var i sin mandom och huru han var när han led på korset. Och detta skall vara dig till ett tecken, att du skall komma till de platser, där jag vistades i lekamlig måtto, och där skall du med dina andliga ögon se min Son.»

Jungfru Marias mycket trösterika ord till den heliga Birgitta under hennes sista sjukdom.

BOK 9 - KAPITEL 67

Kort före den heliga Birgittas död uppenbarade sig Jungfru Maria för henne och sade: »Om en kvinna föder, medan hon är sjuk, så bliva alla de barn, hon föder, sjuka. Du föder däremot starka och friska och Gud hängivna barn, och du skall bli friskare än du någonsin varit förr och icke dö utan komma till den plats, som utlovats och förberetts åt dig. Den helige Franciscus var länge sjuk och bar dock frukt och gjorde Guds vilja, men sedan blev han botad och gjorde och gör större ting än som sjuk. Men nu kan du fråga, varför din sjukdom är så långvarig och varför din natur och din styrka förtäras. Jag svarar dig, att min Son och jag älska dig. Kommer du ihåg, att min Son sade dig i Jerusalem, att dina synder blevo dig förlåtna, när du trädde in i hans gravs heliga kyrka, alldeles som om du då blivit lyft ur dopfunten?

Men jag sade dig icke, att du intet skulle lida, så länge du levde i världen. Därför är det Guds vilja, att människans kärlek må svara mot Guds kärlek och att förgången försumlighet utplånas genom tåligt burens sjukdom. Kom också ihåg, att jag ofta sagt dig, att min Sons och mina ord kunna förstås andligen och kroppsligen, liksom jag sade dig i

staden Stralsund, att om du före fullkommandet av de gudomliga ord, som innehållas i de himmelska böckerna och som givits dig från ovan, skulle bliva kallad från världen, då skall du för din goda viljas skull ändå bliva räknad såsom nunna i Vadstena och vara delaktig av allt vad Gud lovat dig.»

Den heliga Jungfrun förklarar här, vad det är att andligen dö och leva.

BOK 9 - KAPITEL 68

Jungfru Maria visade sig för den heliga Birgitta sex dagar före hennes död och sade: »Vad säga läkarna? Månne icke att du skall dö? I sanning, min dotter, de tänka icke på vad det är att dö. Ty dör, det gör den, som skiljer sig från Gud, som förhärdar sig i synden och icke utspyr syndens orenlighet genom bikt. Död är den, som icke tror på Gud eller älskar sin Skapare. Men den lever och dör icke, som städse fruktar Gud, som genom regelbunden bikt renar sig från sina synder och längtar efter att komma hem till sin Gud. Men emedan naturens Gud talar till dig, han som även ordnar och vidmakthåller ditt liv emot naturen, därför är det varken räddning eller liv i läkemedlen. Så är det nu icke heller nödvändigt för dig att bygga på läkemedel, ty en kort tidrymd behöver föga näring.»

*Den heliga Birgittas bön till den heliga Maria och Jungfruns svar, vari hon berömmar
brudens dotter, den saliga Katarina.*

BOK 9 - KAPITEL 69

Kristi brud bad till Jungfrun med orden: »O min allra käraste fru, jag beder dig för den kärleks skull, som du hyser till din älskade Son, att du måtte hjälpa mig att älska honom av hela mitt hjärta. Jag känner mig vanmäktig att älska honom med så brinnande kärlek som jag borde. Därför beder jag dig, barmhärtighetens moder, att du värdigas binda hans kärlek om mitt hjärta och av all kraft draga det till din Son, fjärma det från all köttslig kärlek, ja draga det desto kraftigare, eftersom det är så tungt.»

Den heliga Jungfrun svarade: »Välsignad vare Han, som ingiver dig sådana böner. Men fast det synes dig ljuvt att samtala med mig, så må du likväl gå och sy ihop din dotters kjortel, hon som mera gläder sig åt en gammal och lappad kjol än åt en ny och som finner mera behag i grått vadmal än i siden eller annan dyrbar klädnad. Salig är hon,

som frivilligt lämnade det världsliga! Hon lämnade sin man med hans goda vilja och samtycke, honom vars kropp hon älskade såsom sig själv och vars själ hon älskade mera än bådas kroppar.

Hon lämnade bröder och systrar, fränder och vänner kroppsligen, på det att hon måtte kunna hjälpa dem andligen, och jordiska ägodelar bekymrade hon sig icke om. Därför att hon lämnat sina anhöriga äro alla hennes synder henne förlåtna. Hon må nu allt framgent vara ståndaktig, ty i ersättning för jordisk egendom skall himmelriket givas henne och själve Jesus Kristus till brudgum. Och alla, som älska henne, skola för hennes skull göra framsteg på vägen till Gud.»

Kristus lovar här att sörja för sin brud och hennes husfolk för hennes kärleks skull.

BOK 9 - KAPITEL 70

När den saliga Birgitta var nära Lödöse i Sveriges rike, hände det att en av hennes husfolk, som var fattig, bad henne förbarma sig över honom, ty han ämnade hålla bröllop för sin trolovade dotter men kunde icke på grund av fattigdom. När fru Birgitta nu av sin husförvaltare fick höra, hur mycket han hade till hands av reda penningar, svarade hon: »Giv denne fattige man tredjedelen av vad du har, så att hans hjälpta dotter må kunna bedja för oss».

När de kommit in i staden, funno de vid dörren till fru Birgittas härbärke fattiga församlade, och hon befallde, att man skulle giva dem allmosor. Husförvaltaren svarade, att det, som han hade, ingalunda räckte till för att betala uppehållet i härbärgen, såframt han icke mottog erforderliga penningssummor av någon annan. »Och hur kunnen I då», sade han, »vilja giva ut penningar så frikostigt? Det är ju förträffligt att giva ut penningar åt fattiga för att sedan själv behöva låna.»

Fru Birgitta svarade honom: »Vi böra giva när vi hava, ty den milde Guden är i stånd att frikostigt giva oss när vi lida brist. För dessa fattiga har jag blivit sparad, ty de hava ingen annan huggnad. I mitt eget trångmål överlämnar jag mig åt Guds vilja.»

När de sedan bevistade mässan i kyrkan, hörde den heliga Birgitta, medan hon bad, Kristus säga till henne: »Vår dotter är lik den, som så ivrigt skyndar till brudgummen, att hon glömmer fader och moder och allt vad hon har, ända tills hon funnit den hon söker. Vad skall då brudgummen göra? Jo, han skall sända ut tjänare och ställa om, att allt, som är brudens, kommer efter henne. Så skola vi för din kärleks skull, o dotter, sörja för dig

och för de dina. Ty liksom kärleken på utsägligt vis förde mig in i Jungfruns sköte, så leder människans kärlek in Gud i hennes själ.»

Den helige Johannes Döparen talar till den heliga Birgitta om någon, som tros ha varit magister Peter Olovsson, hennes biktfather, varom det ovan talats.

BOK 9 - KAPITEL 71

Min dotter, du bör icke vara bedrövad över din andlige väns seger. Guds stridsman och vän vann en skön seger över Guds ovän. Ovännen ilade obeaktad efter honom och ville sarga honom, d. v. s. fresta honom till att vredgas på rövarena, som plundrade honom. Han rusade emellertid fram mot fiendens spjut och bröt det. Och han genomborrade honom med sitt spjut såtillvida som han, sedan allt blivit honom berövat, utan minsta vrede sade till dem: 'Vänner, om I viljen dricka, så har jag ännu vin i flaskan.'

För det andra genomborrade han honom med ett annat spjut, i det att han, när de tagit ifrån honom kappan, utan otålighet erbjöd dem livklädnaden. Han genomborrade honom med ett tredje spjut, i det att han, när de gått sin väg och han naken satt kvar, glad tackade Gud för sina vedermödor och kärleksfullt bad för dem som förorättat honom. Sedan fortsatte han sin väg, ingalunda skamsen över sin nakenhet, och över denna seger gladde sig hela vårt hov.»

Den helige Botvid utverkade följande nåd åt den heliga Birgitta.

BOK 9 - KAPITEL 72

Fyra år före hennes mans död visade sig för fru Birgitta ett helgon från Sveriges land, som heter Botvid, liksom i en extas, och sade: » Jag har jämte andra helgon förvärvat dig Guds nåd att höra, se och känna andliga ting, och Guds ande skall upptända din själ».

Att riken stundom förstöras på grund av onda regenter, och huru konungen bör förhålla sig enligt Guds förordningar.

BOK 9 - KAPITEL 73

Guds Son talar: »Liksom ett rike stundom blivit räddat för en enda människas kärleks skull, så ha riken ibland gått under för påfunds och pålagors skull. Jag skall giva dig ett exempel från ett rike. Det var en konung, som förtröstade mera på penningar som utkrävts från folket av dem, som förforo med svek och under bedrägligt sken av rättvisa, än på Gud. Därför förlorade han livet och lämnade riket i nöd, men hans onda påfund förvandlades till sedvänja och nästan till lag.

Men om man förtröstar på Gud och kärleksfullt beder allmogen om hjälp, då är Gud mäktig att hjälpa de fåtaliga och skall för kärlekens skull fortare sända fred. Om därför konungen önskar hava framgång, må han hålla sitt löfte till Gud, vara ärlig mot sin allmoge och framför allt akta sig, så att han icke inför nya påfund och invecklade bestämmelser. I svårigheter bör han följa råd av dem, som frukta Gud och icke av de snikna, ty det är bättre att han lider motgångar i världen än medvetet syndar mot Gud och sin själ.»

Guds svåra hotelse över ridderskapet i ett visst rike, och att Guds rättvisa kan mildras av tre anledningar.

BOK 9 - KAPITEL 74

Guds Son talar: »Jag sade dig tidigare, att jag vill hemsöka detta rikets ridderskap med svärd, spjut och vrede. De svara emellertid: 'Gud är barmhärtig. Det onda kommer icke. Låtom oss göra vad vi vilja. Vår tid är kort.' Hör därför vad jag nu säger! Se, jag vill stå upp, och jag skall varken skona ung eller gammal, rik eller fattig, rättfärdig eller orättfärdig, utan jag skall gå med min plog och kasta omkull åkerstubben och träden, så att det knappt skall finnas hundra kvar, där det förut fanns tusen, och husen bliva utan invånare. Bitterhetens rot skall bryta fram, och de mäktiga skola störtas. Rovfåglarna skola framgångsrikt roffa med sina klor och förtära det som ej är deras. Dock kan min rättvisa blidkas och mildras av tre anledningar.

Det är ju tre synder, som överflöda i detta rike, nämligen högmod, frosseri och vinningslystnad. Om man alltså antager ödmjukhet och ärbarhet i klädedräkten, måttlighet i dryck och avhållsamhet från att begära det världsliga, så skall min vrede mildras. Emedan landets herre varit alltför slapp i sin rättvisa och mångas plundrare, skall han bygga upp ett kloster till min moders ära på den plats, som jag skall angiva för

dig. Om han gör detta, skall jag hjälpa honom och låta honom och alla, som samverka med honom, tillväxa i kärlek till mig. Varom icke, skall jag taga hans krona ifrån honom; lika ärorik som han förut varit skall han nu bliva olycklig, hans rike skall råka i förakt, och dess invånare skola icke glädja sig.»

Kristus anklagar en fru för svåra överträdelser, visar henne den rättvisa domen för dessa och att han, om hon ångrar sig och gör bot, skall förvandla rättvisan till barmhärtighet.

BOK 9 - KAPITEL 75

Hon såg likasom en kropp, vilken var bestänkt med säd och alldeles vanskaplig. När hon förundrade sig och bävade, sade Anden till henne: »Jag skapade dig av dina föräldrars säd. Jag skänkte dig lemmar och en skön kropp, och in i den sände jag en själ, som icke skapats på något annat sätt än av min gudoms makt allenast. När du kommit till kyrkan för att döpas, så samtyckte jag till dig och gjorde dig till min dotter, dig som var djävulens dotter för Adams synds skull. Sedan livnärde jag dig. Mina änglar bevarade dig, ty på något annat sätt skulle du ej ha kunnat rädda dig undan demonerna. Vidare gav jag dig hälsa och hedersbetygelser, och jag lät dig komma till äktenskap och äga allt vad du åtrått. Därefter förde jag dig till min Ande, och detta för att du skulle lära känna mig och icke älska något så högt som mig.

Men nu har du, ända ifrån din ungdom, städse retat mig för min kärleks skull, och i alla dina lemmar uppväckte du åtrå. Följden är, att du nu ter dig lika vanskaplig i mina ögon som denna vanskapliga kropp. Dina ögon voro ju nyfikna till att se det vällustiga, dina öron voro lystna efter ditt eget beröm och lättfärdiga ting, din mun var redo till förtal och fåfängt prat, din buk var alltid full av läckerheter, och du vägrade den aldrig vad den önskade. Du prydde din kropp övermåttan med kläder, till dess eget beröm och ej till mitt.

Utanför stodo mina vänner i ömkligt skick, hungrande och nakna; de ropade men du hörde dem ej, de ville komma in men du blev vred, du förebrådde dem deras elände och begabbade dem, och din själ rördes icke till medlidande med dem. Lätt syntes dig det som du gjorde till din kropps heder och övermåttan svårt det som du gjorde för mig. Du satt och du låg när du ville, och du fäste intet avseende vid min rättvisa. Du sökte det som var fagert i världen, men mig, världens Skapare, brydde du dig mindre om än allt annat. Om jag därför skulle förfara med dig enligt rättvis dom, så vore du, för din muns och alla dina lemmars högfärd, värd att alla avskydde dig och öppet skämde ut dig med all skam

och vanheder.

För din skörlevnad vore du värd, att alla dina lemmar lossnade i sina leder, att köttet förtärdes av röta, att skinnet rämnade av bölder, att ögonen revs ut, att munnen vrängdes ur led, att händerna och fötterna höggas av och alla lemmarna stympades utan uppehåll. För ditt förakt av de fattiga och av mina vänner och för din vinningslystnad vore du värd att ansättas av så svår hunger, att du gärna skulle äta dina egna lemmar, som om det vore ett köttstycke, ja gärna äta din träck och dricka ditt orena vatten, men ändå icke få hungern stillad. För din bekvämlighet och lättja vore du värd att aldrig njuta vila utan ständigt hava elände och bedrövelse.

För människors ynnest, som du åstundade mer än mig, borde du förtjäna att bliva så föraktad av alla, att t.o.m. dina barn och käraste vänner flydde dig och du luktade såsom ruttet kött och människoträck för dem och de hundra gånger hellre ville höra, att du vore död, än se dig leva. Emedan du tillfogade din nästa skada och i ditt övermod och din vinningslystnad ägde och kvarhöll främmande gods, vore du värd, att ett svärd styckade alla dina lemmar och ben och att den vassaste såg oupphörligt sargade ditt kött, ty fast den olycklige led och plågades, varkunnade du dig icke över honom. För den avund och vrede, som du ägde i sådant överflöd, vore du värd att djävlarne slöke dig hel och hållen med sin mun och med sina tänder malde dig som mjöl, så att du skulle önska dig döden och dock ej kunna dö utan ständigt söndersargas och ständigt leva för att utstå samma plåga.

Men emedan jag är barmhärtig och icke övar någon rättvisa förutan barmhärtighet eller barmhärtighet förutan rättvisa, är jag beredd att förbarma mig över alla botfärdiga, dock icke så att jag lämnar rättvisan utan så att jag förvandlar en sträng rättvisa till en lindrigare - jag gör ju icke större orätt mot djävlarne än mot änglarna i himmelen. Därför bör du, såsom du syndat i alla dina lemmar, göra bot i alla dina lemmar. För ringa möda skall du då vinna stor sötma. Avhåll alltså din mun från mycket och fåfängt prat, stäng dina öron för förtälet, och håll dina ögon borta från onödigt betraktande.

Dina händer må du öppna till att giva allmosor åt de fattiga, och dina knän må du böja till att tvätta deras fötter. Din kropp må avhålla sig från kräsligheter och få sådan vederkvickelse, att den kan förrätta min tjänst men ej bliver vällustig. I dina kläder får det icke vara en enda tråd, där man förspörjer högfärd, utan allt skall vara till nytta och nödortft men ej till överflöd. Jag befäller dig att i evighet hata all köttslig blandning, ty om du vill vara enligt min vilja, så skall du hädanefter bliva moder till andliga barn, alldeles som du hittills varit moder till köttsliga barn.»

BOK 9 - KAPITEL 76

Kristus talar: »Säg din magister, att han icke upphör att ropa och höja sin röst, ty jag skall snart komma. Lyckliga bliva de, som fly till den sanna ödmjukheten.»

Svår hotelse mot Sveriges rike.

BOK 9 - KAPITEL 77

Guds Son talar: »Jag skall plöja detta land med dom och bedrövelse, tills invånarna lära sig att bedja om Guds barmhärtighet».

Om tre rikens fem konungar, som liknas vid djur, och att den sjätte konungen, som nu är upphöjd, skall störtas, samt Kristi hotelse över städer och riken.

BOK 9 - KAPITEL 78

Guds Son talar: »Jag visade dig förut fem konungar och deras riken. Den förste är en krönt åsna, ty han har fallit av från de goda grundsatserna och satt en fläck i sin ära. Den andre är en omättlig varg, som icke vet om att han skall göra ett oförutsett fall, så att hans ovän blir rik. Den tredje är en högtflygande örn, som föraktar de övriga. Den fjärde är en vädur, som svänger med hornen, krossar det som är i hans väg och genom Guds rättvisa har framgång. Den femte är ett slaktat lamm, dock icke utan fläck; hans blod gav anledning till bedrövelse och undergång för många. Nu skall jag visa dig det som gäller den sjätte konungen, han som skall oroa landet och havet, bedröva de enfaldiga, vanhedra mina helgons land och utgjuta oskyldigt blod.

Tiden för min hämnd har han satt i sina händers fräckhet. Därför skola, om han icke skyndsamt tager sig i akt, mina domar nalkas honom, och han skall lämna riket i nöd, och det skall gå såsom det är skrivet. De så vällust och vind och skörda smärta och bedrövelse. Och jag skall icke blott hemsöka detta rike, utan även de rika, stora städerna. Ty jag skall uppväcka en hungrig, som skall uppsluka det, som är begärligt för dem; de onda inälvorna skola icke tryta, på tvedräkt skall det råda överflöd, de dumma skola härska, de gamla och visa skola icke få lyfta huvudet, och ära och sanning skall ligga kullkastad, till dess den kommer, som kan blidka min vrede och som icke skall skona sin

själ av kärlek till rättvisan.»

Kristus talar om två, som på olika sätt kallats biskopsämnen, och ger den yppersta lärdom för en biskop till att bevara sig i nåden och undfly frestelserna.

BOK 9 - KAPITEL 79

Guds Son talar: »Kom ihåg, att jag sände dig till den magister, som jag kallade biskopsämne. Och jag sade honom, att han genom fyra ting skulle kunna bliva en hälsosam dryck. Likväl kom han icke till biskopsdömet, ty människors omdömen förordna annorlunda än Guds domar, och han ville äga Gud på det sättet, att han skulle slippa att lida försmädelse av världen.

Men nu talar jag till dig om en annan, vilken jag kallar biskopsämne och är den som jag verkligen älskar. Hans kropp skall jag göra stark samt rädda den från djävulens snaror. Hans samvete skall ej förmörkas av ovännens ränker. Min moder skall leda hans själ till mig. Jag begär tre ting av honom: för det första att han må skrida försiktigt fram och icke mera än vad tillbörligt är vandra fram på vägen; för det andra att han må hoppa över murar och diken samt föra fram till mig det som jag har kärast, nämligen själarna; för det tredje att han icke må sätta den vänstra foten framför den högra eller lyfta den ena foten förrän han vet att den andra står på fast och säker mark. Vad betyder det att han må skrida fram försiktigt på vägen?

Jo, att han må vara på sin vakt mot frestelserna och icke öva alltför stor återhållsamhet, på det att naturen ej må försvagas genom mödorna, och icke heller vara mer slapp mot kroppen än vad rättvist är, så att icke köttet förhåver sig mot själen. För det andra må han hoppa över murar och diken. Dessa murar äro de hinder och motigheter, genom vilka min vän hindras och beredes obehag i sitt arbete på att vinna själar. Hindren äro fruktan för de mäktiga, ynnest av smickrarna, hotelser från de illasinnade, blygsel för världen och obehag från dess sida, vänskap med jordiska vänner, den enskilda fördelens lugn.

Dessa skall min vän hoppa över med hjälp av gudsförtröstan, trosvisshet och längtan till det himmelska livets sötma. Men dikena äro det sinnliga nöjets frestelse, de orena andarnas anfall, klenmodighet, lössläppt glädje, omåttlig sorgsenhet, sinnets hårdhet och kyla. Dessa skall min biskop stiga över med hjälp av de heliga skrifternas tröst, helgonens exempel och liv, begrundande av sin skuld och den barmhärtighet, som vederfarits honom, förkrosselse och flitig bikt, tanke på den gudomliga domen och

fruktan för en oförutsedd död.

Om biskopen stiger över dessa murar och diken, då skall han kunna förvärva åt mig den skatt, som är mig så dyrbar, nämligen själarna, och jag Gud skall vara med honom i hjärtat och munnen, och jag skall bevara hans kropp, så att icke de ondas kastspjut nå hans hjärta. Han skall icke kunna undfly djävulens anslag, men jag Gud skall vända dem bort ifrån honom.

Men de två fötterna äro två begär att behaga: den ena innebär begäret att behaga Gud för att vinna det eviga livet, och den andra att behaga människor för att de må göra framsteg på vägen till Gud. På det sättet må alltså biskopen sträcka ut den vänstra foten, d. v. s. på det sättet må han behaga människor (nämligen genom att förmana, tala med och ömka de villfarande), att han ej må misshaga Gud och synda mot hans bud, och på det sättet må han även sträcka ut den högra foten, d. v. s. öva barmhärtighet, så att han ej glömmet rättvisan, ty inför Gud är det ärorikare att avlägga räkenskap över en måttfull barmhärtighet än över en överdriven rättvisa.

Men att biskopen icke må lyfta den ena foten, om den andra ej har fast mark under sig, det betyder, att han ingalunda må utöva kärlek eller nitälskan mot de syndande, såframt han icke förut undersökt och noggrant utforskat sanningen. Ty ingen är heligare än David, som misstog sig i utövandet av rättvisan men sedan han insett sanningen lät rätta sig enligt Guds rådslut.»

Den heliga Jungfrun giver här några råd åt stormännen i ett rike, på det att konungen i samma rike måtte bättra sig och gottgöra sina förseelser.

BOK 9 - KAPITEL 80

Det skall förefalla dig, som om fyra av mina vänner stode inför mig. De äro ännu i livet. En av dem är den som konungen lydte då denne man var världslig men som konungen fattade hat till då han började vara gudlig. Dessa fyra nämnas efter sin världsliga makt.»

Sedan föreföll det mig, som om Jungfrun talade till dem och började sina ord så: »Jag är den, till vilken ängeln sade: 'Hell, full av nåd!' Följaktligen förlänar jag min nåd åt alla dem, som vilja hava den i sitt trångmål. Jag förlänar min hjälp till att styrka edert rike gentemot Guds lekamliga och andliga ovänner. Jag manar eder att endräktigt arbeta på att få en konung, som vill förhjälpa sina undersåtar till fromma verk och ärbar vandel.

Jag tillkännager vidare för eder, att den gudomliga rättvisan ämnar skilja konungen och hela hans ätt från riksstyrelsen och att en annan i riket född person, denna gång onämnd, är vald till konung av Gud: en, som skall regera enligt Guds vänners råd och till rikets nytta.

I bören alltså handla enligt mitt råd, på det att färre människor råka illa ut och I mån draga flera till eder. Och hållen detta råd hemligt, I fyra, både för Guds vänner och för hans ovänner, så att riket måtte styrkas i Guds heder, god sedvänja påbörjas och det, som avyttrats från kronan, återställas till riket. En av eder - eller flera - må alltså gå till konung Magnus och säga till honom: 'Vi hava något att säga eder, som rör eder själs frälsning, och vi bedja eder hålla det under biktens insegel'. Tilläggen så många flera ord, som det synes vara lämpligt; ord av denna innebörd: 'I haven det fulaste rykte i hela riket och utanför (det fulaste en kristen man kan hava), ty man säger, att I bedriven otukt med män, emot naturens inrättning.

Detta förefaller sannolikt, eftersom I älsken somliga män mer än Gud eller eder egen själ eller eder egen hustru. För det andra kan det betvivlas, att I haven den rätta tron, ty fast I haven blivit bannlyst av Kyrkan och förbjuden att höra mässan, haven I icke aktat därpå utan I haven besökt kyrkor och hört mässor.

För det tredje haven I plundrat vår krona, vårt land och gods. För det fjärde haven I förrått edra tjänare och undersåtar, skåningarna, som troget ville tjäna eder och eder son, hålla landet till vår krona och bekämpa kronans ovänner, ty med vett och vilja överlämnaden I dem jämte hela Skåneland åt deras värste ovän, så att de aldrig kunna vara säkra till gods eller liv, så länge han lever. Om I besluten bättra edra synder och återtaga de förlorade landområdena, så vilja vi tjäna eder; varom icke, så given oss eder son, faren själv bort eller given kronan åt eder son och låten honom svära att han vill återtaga de förlorade landområdena, lyda sitt råd och sina tjänare samt styrka rätten bland folket.'

Emellertid finns det en annan, som skall bliva Guds konung. Denne må uppträda på mindre vådligt sätt, ty Gud har makt både över den unge och över den gamle, till att göra slut på livet eller driva ut ur landet, såväl nu som då - han företager allting efter sitt beslut, vare sig det gäller att förkorta eller förlänga. Men om de icke vilja lyda, då mån I hemligen uppsöka edra vänner, där I haven sådana, d. v. s. de riddare som hålla med eder. Och sägen dem öppet vad I förut haven sagt konungen i hemlighet: att I icke viljen tjäna någon kättare eller förrädare och icke heller dennes son, ifall han vill följa sin faders gärningar. Och sedan mån I till hövding taga en, som kan kämpa rikets kamp å kronans vägnar.

Om det är den, som min Son har valt, så bliver han fullkomnad och stadfäst. Varom icke, så bliver han med rätta avlägsnad. I mån sörja för råd och penningar; jag skall tillfoga mod och manligt hjärta, så att det, som icke vill frivilligt, mot sin vilja skall tvingas att lyda. Men om konungen vill lämna riket, mån I taga eder i akt, så att icke någon av eder följer hans spår.»

Förklaring av en särskild nådegåva hos den heliga Birgitta.

BOK 9 - KAPITEL 81

Kristi brud hade genom den Helige Andes nåd denna stora gåva, att så ofta människor, som voro fyllda av en oren och högmodig ande, nalkades henne, kände hon genast en sådan stank och fick en så bitter smak i munnen, att hon knappt kunde uthärda den. Det hände alltså, att en man, som var full av synder, satt bredvid henne och frågade henne: »Hur är det med den ande, som du säges ha - har du den av dig själv, av någon annan eller av djävulen?»

Hon förmådde knappt uthärda hans onda lukt och svarade: »Du har en stinkande innebyggare, och stank utgår från din mun. Gör därför bot, så att icke Guds straffdom må drabba dig.»

Han gick bort i vredesmod, men när han somnat, hörde han oräkneliga djävlaröster säga: »Låtom oss draga honom till svinens hemvist, ty han föraktar de frälsande råden!» Han återvände till sig själv och bättrade genom Guds nåd sitt brottsliga liv. Därefter vek stanken för en god lukt.

Kristus uppmanar barmhärteligen människorna att betrakta hans verk och inbjuder syndarna till botgöring under hot av förfärligt straff och evigt ve.

BOK 9 - KAPITEL 82

Kristus talar: »Jag är allas Gud. Det var min röst som Moses hörde i busken, Johannes i Jordan och Petrus på berget. Jag ropar barmhärteligen till dig, o människa, jag som på korset ropade jämmerligen för din skull. Vänd dina öron till och hör mig, öppna dina ögon och se mig, ty jag, som talar, är allra mäktigast och starkast, visast och dygdigast, rättvisast och mildast och dessutom allra skönast. Se och sök min makt i den

gamla lagen! Du kan finna den i skapelsen av alla skapade ting, underbar och fruktansvärd.

Du kan finna min styrka, när det gäller upproriska konungar och furstar; min vishet i skapandet och i värdigheten av den mänskliga bilden och i profeternas visdom. Sök vidare min ojämförliga dygd, och du kan finna den i utfärdandet av lagen och i befriandet av mitt folk! Se ock min rättvisa i den första ängeln och den första människan, i syndafloren och i förstörelser av andra städer och länder! Se även min mildhet i uppehållandet av och tålmodet med mina ovänner och i de förmaningar jag givit genom profeterna!

Till sist må du se och betrakta min skönhet genom elementernas skönhet och genom Moses' förhärligande, och besinna så, hur värdigt du utväljer mig och bör älska mig. Se mig vidare vara densamme som talade i nya lagen, mäktigast och fattigast: mäktigast genom konungarnas tillbedjan och stjärnans tillkännagivande, fattig emedan jag lindades i trasor och lades i en krubba. Se mig ytterligare vara visast och ovisast: visast, emedan motståndarna icke kunde svara mig; ovisast, emedan jag beskylldes för lögn och dömdes såsom en brottsling. Se mig ock vara rikast på kraft och allra mest förkastad: rikast på kraft i botandet av de sjuka och fördrivandet av de onda andarna; uslast och allra mest förkastad, då jag gisslades i alla lemmar. Se mig vara rättfärdigast men ansedd som orättfärdigast: rättfärdigast genom sanningens och rättvisans stadfästade; ansedd som orättfärdigast genom den nesliga död jag dömdes till. Se mig även vara mildast men behandlad omildast: mildast genom syndernas återlösning och dömande; omildast behandlad, eftersom jag hängde bland rövare på korset.

Se mig till sist skönast på berget men allra skymfligast på korset, där jag varken hade gestalt eller fägring. Se mig och begrund, ty jag, som led för din skull, talar nu till dig. Se mig icke med köttets utan med hjärtats ögon; se vad jag givit dig, vad jag fordrar av dig och vad du skall återgälda mig. Jag gav dig en själ utan fläck - giv mig den tillbaka utan fläck! Jag led för dig, för att du skulle följa mig. Jag lärde dig, att du skulle leva enligt mig och icke enligt din vilja. Hör vidare min röst, varmed jag i köttet ropat till dig: 'Gören bättring!' Hör min röst, varmed jag på korset ropat till dig: 'Jag törstar efter dig!'

Ja, hör nu än mera, ty om du icke gör bättring, skall sorg och lidande drabba dig, så att ditt kött förtorkar, din själ blir utom sig av skräck, hela mörgen torkar ut, styrkan blir till intet, skönheten försvinner, du blir led vid livet och söker undfly det men utan att kunna. Skynda därför till min ödmjukhets gömsle, så att icke den olycka kommer, som jag hotar med. Jag hotar ju med den, för att du skall undfly den. Om du kan tro, så tro. Om du icke tror, så skall det som sker bekräfta ordens trovärdighet. Fråga de visa! Vad jag lovat, skall jag icke förbigå, ehuru jag genom tålmodet tåligen väntar tålmodets

frukt.»

Av tre ting kunde man vid Kristi död förstå, att han var sann Gud och människa. Och att Kristus hade tre vänner i världen, vilka nu ha vänt sig bort från honom.

BOK 9 - KAPITEL 83

Maria talade, sägande: »Av tre ting kunde man vid min Sons död förstå och inse, att han var sann Gud och sann människa. För det första, emedan jorden skalv och stenarna rämnade. För det andra när han sade: 'Skriften är fullbordad'. För det tredje, när han sade till rövaren: 'I dag skall du vara med mig i paradiset'. Detta kunde nämligen intet helgon utlova.»

Sedan talade Sonen till sin härskara, som omgav honom, och sade: »Mina vänner, mina ord äro eviga, och I sen och veten allting i mig, men för hennes skull, som står här och som icke kan förstå utan liknelse, talar och klagar jag inför eder. Jag hade tre vänner i världen. Den förste älskade mig, emedan han kände. Han tänkte nämligen som så: 'Gud giver mig frukt av jorden och träden samt fisk från sjön; han giver dessutom kropp och själ och jämte detta hälsan och allt det nödvändiga'. Sålunda älskade han mig med tro och kärleksgärningar, allmosor och fasta. Detta var alla goda lekmän.

Den andre älskade mig, emedan han kände och såg. Han kände, att jorden gav frukt och himmelen regn. Han såg i skriften, hur han skulle leva och huru jag och mina helgon levat och lärt, och han tänkte då för sig själv: 'Människorna äro såsom blinda och döda, och därför skall jag, eftersom Gud givit mig kunskap, undervisa dem'. Detta var de goda lärde och prästerna, som prisade och förhäriligade mig i gärning och förde en god vandel, eftersom de förnummo och älskade mig och med sin mun undervisade andra och uppmuntrade dem att bliva som de.

Den tredje älskade mig, emedan han kände och såg och betraktade med den fullkomliga förståelsen. Han kände, såsom min förste vän gjorde, vilken nytta som tillfördes honom från jorden och från himmelen, varav han fick sitt ljus. Han såg, såsom min andre vän gjorde, i skrifterna, vad som skulle undflys och vad som skulle göras.

För det tredje betraktade han i det inre, vilken kärlek jag bevisat honom. För tre tings skull, som han betraktade, kände han sig på trefaldigt sätt sargad av kärlek. Han betraktade nämligen min nakenhet och fattigdom, och fördens skull lämnade han världen och uppsökte ensamheten. Han betraktade för det andra mitt tålmod i lidandet, och

därför lade han sig vinn om avhållsamhet. Han betraktade min lydnad ända till döden på korset, och därför antvordade han sin vilja i andras händer. Detta var det goda klosterfolket. Dessa mina tre vänner ropade dagligen i mina öron, och deras röst var mig välbehaglig liksom en dryck, som är god och angenäm för den törstande.

Men nu ha dessa mina vänner vänt sig bort ifrån mig, och deras röst har blivit mig lika vederstygglig som grodornas röst. Den förste, d. v. s. allmogen, säger: 'Jag brukar jorden, emedan den giver mig frukt. Jag vill leva av mitt arbete, såsom det behagar mig. Jag har mitt arbete att tacka för att jag har någonting. Jag har min flit att tacka för att jag äger någonting. Om jag icke arbetade, skulle jag ingenting äga.' De tacka mig icke för att jag beskär dem liv och hälsa. De tänka icke på att jag ordnar tiderna, som det passar för dem, och lämpligt väder från himmelen. De begrunda icke varför jag skapat dem och att de inför mig skola avlägga räkenskap över sina gärningar. Därför tillskriva de sig själva berömmelsen och leva enligt sin lusta. De beröva mig därjämte det som är min rätt, eftersom de icke gälda mig tionde.

Den andre säger: 'Vad jag har är förvärvat genom min flit, och jag äger det med rätt. Därför vill jag leva som det lyster mig. Jag skall förvärva mig mänsklig visdom, ty den gudomliga visdomen är dårskap, Guds bud äro mödosamma och hans exempel svårt att följa. Jag är kallad till ära, och därför vill jag sträva efter att bliva hedrad av människor, ty det är fröjdefullt att vara stor i världen.'

Den tredje säger: 'Jag skall gå i kloster för att vinna större ära än andra. Jag skall sitta bland de främsta, vart jag än kommer'. I stället för att åstunda fattigdom säger han så: 'Jag vill, att intet skall fattas mig'. I stället för att åstunda avhållsamhet säger han: 'Jag vill följa min egen vilja'. I stället för att åstunda lydnad säger han: 'Jag vill lyda människorna till min egen nytta, och jag bryr mig icke om att lyda Gud. Om jag kan behaga människorna, så är det mig nog.'
Sådant är nu deras förbannade rop i mina öron, och så stå de inför mig.»

Kristus vill i de onda kristnas ställe utvälja hedningar, liksom en skulptör, när en bild blivit nedsmutsad, gör sig en annan.

BOK 9 - KAPITEL 84

Jag är såsom en skulptör, vilken gör en vacker bild av lera för att skönt förgylla den. Efter någon tid ser emellertid skulptören, att bilden blivit fuktig och vanställd av vätska, att dess mun mist sin skönhet och blivit lik en hundmun, att dess öron hänga ned, att

ögonen äro omvända och pannan och kinderna insjunkna. Mästaren säger då: 'Du är icke värd att beklädas med mitt guld'. Och så slår han sönder bilden och gör en annan, som är värd hans guld.

Jag är den skulptör, som danade människan av jord för att pryda henne med min gudoms guld. Nu har emellertid lustan och vinningslystnaden till den grad smutsat ned henne, att hon är ovärdig mitt guld. Ty munnen, som är skapad till mitt lov, talar endast det som behagar människan själv och skadar hennes nästa, öronen lyssna endast till det jordiska, ögonen se intet annat än det som fröjdar, ödmjukhetens panna har sjunkit ned men högmodets är upprätt. Därför vill jag välja mig fattiga, d. v. s. de föraktade hedningarna, och säga till dem: 'Träden in och vilen i min kärleks armar'. Men I, som borden vara mina men försmått det, leven enligt eder vilja i eder tid, och i min tid, d. v. s. domens tid, skall jag säga till eder: 'Se, I skolen nu plågas lika mycket som I haven älskat eder lusta mer än eder Gud'.

Men denne kom till mig såsom en valp, vilken lägger huvudet och halsen i snaran, och han erkände sig vara skyldig. Därför är hans synd honom förlåten.»

Att det bör vara tre ting i människans kropp och tre i hennes själ, liksom det finns tre i den himmelska härskaran. Och huru en biskop, vän till Kristus och Jungfru Maria, skulle förhålla sig beträffande vården av sin kropp, och huru han skulle bära Kristi ord till de dåliga kristna.

BOK 9 - KAPITEL 85

Maria talade: »Änglakonungens härskara har tre egenskaper. För det första är den överflödande stor och minskas aldrig. För det andra står den orubbligt fast och omstörtas icke. För det tredje är den strålande klar och fördunklas icke. Likaså böra själen och kroppen utmärkas av tre ting vardera. För det första att det överflödar i själen och icke förminskas, d. v. s. den Helige Andes gåva, som gives åt själen; ehuru denna gåva överflödar i sig och av sin egen kraft, minskas den dock till följd av synden. För det andra bör själen stå orubbligt fast i goda gärningar, så att hon icke omstörtas av den onda viljan. För det tredje bör hon vara strålande klar i de goda gärningarnas skönhet och förkovran, så att hon icke fördunklas av den onda begärelsens eller lystnadens färg.

Kroppen bör hava tre ting. För det första vederkvickelse. För det andra arbete. För det tredje bör den hålla lustan och det köttsliga begäret borta. Jag menar: för det första riklig sömn, tillräcklig vaka och vederkvickelse med all måttfullhet, så att det varken blir för mycket eller för litet utan så, att kroppen kan hålla ut i Guds tjänst. För det andra

uthållighet i arbetet med all klokhet. För det tredje glad vilja i Guds tjänst och avvärjande av den onda lustan, så att själen kan upplysas. Emedan nu min vän genom sitt löfte bundit sina händer, för att icke hans kropp skall bliva motspänstig mot själen, därför löser jag, som är himmelens drottning och allra kärast för min Son och honom närmast, denne min vän från hans löfte, ty så behagar det min Son.

Jag är nämligen den, om vilken han börjat sin förkunnelse. Och genom min förbön går jag, likt stjärnan före solen, före honom framför min Son, och likaså går jag efter honom och styr honom. Därför tillåter jag honom, att han omhuldar sin kropp, såsom det gagnar och passar naturen, i det han äter kött på kött dagar och fisk på fisk dagar. Vidare giver jag honom tre ting. För det första rätt utförande av de goda gärningarna. För det andra rikligare vishet och insikt. För det tredje större kraft och eftertryck att framföra de gudomliga orden. Den fruktan, som han haft för ett omåttligt ätande, skall jag vända till det goda för honom, så att den föda, som han skall intaga, måtte lända honom till kroppslig och andlig styrka samt förvandlas till båtad för själen.»

Sedan visade sig Sonen och sade: »Honom har apostlarnas ämbete blivit ålagt. Därför tillåter jag honom att hava apostlarnas föda. Apostlarna åto ju vad man satte fram. Sålunda må han i sin kroppsliga vederkvickelse bete sig som en apostel. Jag skickar honom icke till hedningarna som andra mina vänner utan till de onda kristna. Ty liksom det är svårare att kalla den brud, som skymfligen övergivit samlevnaden med sin man, tillbaka till dennes hem igen, än henne, som aldrig smakat en mans älskog, så är det för de dåliga kristna svårare att återvända till Gud än för dem, som aldrig smakat Guds ord och sötman av hans godhet.

Emedan han alltså är min vän och jag innerligt älskar honom, lägger jag, såsom på en vän, en tyngre börda på honom. Emellertid skall allt det, som han griper sig an med, genom min nåd bliva honom lätt. Vid nu instundande påsk må han se till, att han är beredd att gå mitt ärende. Han skall lägga en nötkärna i fet jord, och den skall frodas på många sätt och bära frukt. Denna nötkärna är mina ord, och den feta jorden är den heliga Kyrkan, som, plöjd av många, skall bliva fruktbar. Sålunda må han gå i trygghet. Jag skall vara med honom i hjärtat och i munnen.»

Huru farofylld världsmänniskornas glädje och säkerhet är.

BOK 9 - KAPITEL 86

Maria talade: »En ringa glädje ligger i det skratt, som man med säkerhet vet skall

följas av gråt. Så förhåller det sig med världsmänniskornas skratt, om vilket människorna väl veta, att det följes av smärta i alla lemmar samt, i hjärtats bristningsstund, glädjens förvandling till gråt. En stor fara ligger det också i att icke bry sig om att försonas med domaren, förrän svärdet skiljer huvudet från kroppen. En sådan fara hotar den människa, som icke bryr sig om att försonas med den rättvist dömande Guden, förrän dödens svärd skiljer själen från kroppen.»

De, som icke vilja lämna sina synder, äro ovärdiga den Helige Andes nåd.

BOK 9 - KAPITEL 87

Maria sade: »Det är sedvänja hos eder, att om någon kommer med en öppen påse eller ett rent käril, så giver man någonting däri. Men om den, som bär påsen, är så lat, att han icke öppnar den, eller om hans käril är smutsigt och mera likt träck än ett rengjort käril och han på intet vis kan förmås att tvätta det rent, vem vill då ge sina dyrbaraste saker åt en så ovärdig? Så är det även andligen. När viljan föresätter sig att icke övergiva synden, då är det icke rättvisa, att den Helige Andes kalk gives åt människan. Och när det i hjärtat icke finnes vilja att göra bättring för synden, då bör icke den Helige Andes föda skänkas människan, vare sig hon är konung, kejsare eller präst, fattig eller rik.»

Att låna ut penningar åt behövande är förtjänstfullt, men det får icke ske med ocker.

BOK 9 - KAPITEL 88

Om någon i Guds namn beder dig att låna honom penningar och du vet, att han icke vill använda dem emot Guds vilja, fråga honom då, vilken dag han vill lämna dem tillbaka. Och sedan du behållit det, som du beräknat vara nödvändigt för dina och ditt husfolks dagliga utgifter, må du låna honom så mycket du kan och han är i behov av. Även om han lämnar det tillbaka på fastställd dag, skall du dock för varje penning få belöning av Gud.

Men om han icke skulle lämna det tillbaka inom föreskriven tid, så kan du enligt landets lagar utkräva det som är ditt, och du skall icke desto mindre få lön av Herren för ditt besvär och din utlåning. Så kan du med dina penningar förvärva dig andlig vinst, och detta mera än om du skulle ha dem gömda i en kista. Men akta dig noga för att taga emot en enda slant i ränta, såframt du vill undfå någon belöning av Gud för din

tjänstvillighet.»

En vision om hur Kristi moder hjälper alla, som vilja försona sig med Gud, och förkortar pinan för dem, som skola fördömas, och om djävulens elakhet mot människorna.

BOK 9 - KAPITEL 89

Det föreföll den heliga Birgitta, Kristi brud, som om Jungfru Maria, Guds moder, stode bredvid henne och som om det på hennes högra sida låge olika redskap, med vilka man kunde hjälpa sig i alla slags faror, och på hennes vänstra sida vapen, ägnade att straffa dem, som genom sin onda vilja dömt sig till straff. Den heliga Jungfrun sade då till bruden: »Liksom du ser olika redskap, vart och ett nödvändigt för sitt särskilda arbete, så kommer jag med mina redskap alla dem till hjälp, som frukta och älska min Son och som manligen stå emot djävulens frestelser.

Dessa sitta liksom innanför fästningsmurar och strida dagligen mot de onda andarnas försåt, och jag kommer dem till försvar med mina vapen, och då fienderna söka undergräva muren och förstöra den, stöder jag den; om de försöka kliva upp på stegar, kastar jag ned dem med gafflar, och om de försöka borra hål i murarna, så lagar och igenfyller jag dem med hjälp av murslevar. På detta sätt hjälper jag med försvarsvapen alla, som vilja försona sig med min Son och aldrig mera medvetet synda mot honom. Och ehuru jag bara nämnt tre redskap, hjälper jag dock med otaliga försvarsvapen mina vänner och värnar dem.

Av de redskap, som synas på din vänstra sida, vill jag nämna tre för dig. Det första är mitt svärd, som är vassare än skarprättarens svärd. Det andra är en snara. Det tredje är ved, varmed de skola brännas, som haft vilja att synda ända till slutet och som därför i det allra sista ögonblicket före döden dömt sig själva till eviga kval. Ty när människan sätter sig i sinnet att ända till slutet försynda sig mot Gud och icke upphöra därmed förrän hon icke kan synda mera, då skall hon av den gudomliga rättvisan dömas till evärdliga plågor.

Och liksom de dödsdömda alltefter de olika brotten åläggas olika dödssätt på jorden, så åläggas även de till helvetet dömda olika slags plågor för sina synders skull. När människan ämnar synda så länge hon lever är det alltså rättvist, att djävulen får makt över hennes kropp och själ. Och liksom köttet skäres från benen, så skall djävulen ha rätt att skilja hennes kropp och själ under lika bitter pina som om köttet och benen

sargades med en vass kiselsten, så länge den eländiga kroppen kunde härda ut i sådant bittert kval.

Var dock övertygad, att även om någon för sina oerhörda förbrytelsers skull av Gud är överlämnad i djävulens herravälde till kropp och själ, så skall dock botfärdighetens nåd, så länge han lever och har sina sinnens bruk, aldrig tagas ifrån honom. För dem, som icke erhålla botfärdighet, skall dock mitt svärd förkorta något av den lekamliga pinan före döden, så att icke djävulen har lika oinskränkt makt över kroppen, medan den lever i världen, som han har makt över själen, medan denna befinner sig i helvetet. Som om någon sågade av sin oväns hals för att pina honom, så förfar djävulen med sitt svärd mot den i evig död levande själen.

Snaran betecknar den sorg, som den dömda själen skall känna efter döden. Den skall bliva desto häftigare i helvetet, ju längre jordelivet varit. Djävulen skulle vilja, att den människa, som har vilja att synda så länge hon lever, får leva mycket länge, så att hon ansättes av desto häftigare smärta efter döden. Men min nåd sliter sönder den snara du ser, d. v. s. den förkortar det usla köttets liv emot djävulens vilja, så att smärtan, tack vare rättvisans dom, icke blir så förfärlig som djävulen önskar.

Djävulen upptänder nämligen en eld i sina i vällust levande vänners hjärtan, och ehuru deras samvete säger dem, att det är Gud emot, hava de ändå så stor åstundan att tillfredsställa sin lusta, att de ej bekymra sig över att de synda emot Gud. Fördenskull har djävulen rätt att upptända och öka straffets eld i helvetet för dem lika många gånger som han fyllde dem med ond begärelse i världen.»

Kristus berömmar den helige Franciscus och klandrar hans bröder samt tillägger, att han själv givit honom den avlat, som finnes i Assisi.

BOK 9 - KAPITEL 90

När den heliga Birgitta var i brödernas kyrka i Assisi, hörde och såg hon Kristus säga: »Min vän Franciscus steg från njutningarnas berg ned i en håla, där hans bröd bestod av Gudskärlek, hans dryck av ständiga tårar och hans säng av meditation över mina gärningar och bud. Men nu stiga hans bröder upp på de världsliga omsorgernas och njutningarnas berg och bry sig icke om sin faders och min väns ödmjukhet och hugsvalelse. Men säg mig nu, ehuru jag vet allting, varför du är bedrövad i ditt hjärta!»

Hon sade: »Jag är bedrövad, emedan somliga säga, att detta helgon har utfäst sig

dessa avlatsförmåner, och andra mena, att de icke äro äkta sådana.» Kristus svarade: »Den, som hittar på någonting, är såsom ett halmstrå, böjligt för smickrarnas gunst. Men min vän var såsom en glödgad sten, ty han hade i sitt inre mig, som är den gudomliga elden. Och liksom eld och strå icke kunna förlikas, så kan icke falskheten ha någon delaktighet där, varest sanningen bor och den gudomliga kärlekens eld. Min vän hade emellertid sanningen och sade den. Och emedan han såg människornas ljumhet för Gud och begär efter det världsliga, sörjde han storligen.

Därför begärde han av mig något kärlekstecken, varigenom människor skulle kunna upptändas till kärlek och vinningslystnaden minskas. Och åt honom, som bad av kärlek, gav jag, som är kärleken själv, ett tecken, nämligen att alla, som komma tomma till hans plats, skola uppfyllas av min välsignelse och lösas från sina synder.»

Fru Birgitta sade åter: »Männe, o Herre, en efterträdare bör återkalla vad du, all makts och nåds förlänare, har givit?» Kristus svarade: »Det står fast, vad jag sade till Petrus och dennes efterträdare: 'Allt vad du binder skall vara bundet'. Men på grund av människornas ondska skola många gåvor undandragas, och för trons och förtjänsternas skull kommer den skänkta nåden att förökas.»

Alla ord i Bibeln härröra från Gud och äro rika på kraft såsom dyrbara stenar.

BOK 9 - KAPITEL 91

Gud Fader talade till Sonens brud och sade: »Hör, du som förundrar dig över de ord, som du läser skrivna i Bibeln! Du kan med största säkerhet veta, att varje skrivet ord däri härrör från mig och har sin egen kraft och verkan, liksom dyrbara stenar i världen hava sina naturliga krafter: sålunda utövar magneten sin dragningskraft på järnet, andra stenar mala korn och förvandla det till mjöl, andra förvandlas till murbruk, som har kraft att förbinda andra stenar, andra slipa järn; och på det sättet har varje slags sten sin kraft. Likaså har varje ord, som härrör från mig, sina krafter, och de stå alla med evig fägring i himmelen, strålände inför hela min himmelska härskara såsom de dyrbaraste stenar med den skönaste färg i det klaraste guld. Och var och en, som är i himmelen, känner den särskilda kraften hos dem alla.»

Hur den helige Dionysius tröstade Kristi brud, när hennes man var sjuk under pilgrimsfärden.

BOK 9 - KAPITEL 92

När de redan voro på hemväg från pilgrimsfärden till Sankt Jakob, blev den heliga Birgittas man sjuk i Arras. Sjukdomen tilltog, och Kristi brud kände stor ångest i sin själ men förtjänade att tröstas av den helige Dionysius. Denne uppenbarade sig för henne, medan hon bad, och sade: »Jag är Dionysius, som kom från Rom till dessa trakter av Frankrike för att förkunna Guds ord, medan jag levde. Eftersom du älskar mig med särskild fromhet, skall jag förkunna dig, att Gud genom dig vill göra sin vilja bekant för världen, och du är antvradad i min vård och mitt beskydd. Därför skall jag alltid hjälpa dig, och jag giver dig detta tecken, att din man icke skall dö nu av denna sjukdom.» Ännu många andra gånger besökte samme Sankt Dionysius henne i uppenbarelser och tröstade henne.

När djävulen frestade henne till högmod med anledning av hennes höga börd och hennes Gudskärlek, svarade den heliga Birgitta:

BOK 9 - KAPITEL 93

Djävul, du föll på grund av ditt högmod. Men jag, varför skulle jag söka högmod, då en drottningens kött icke är bättre än en tjänarinns utan allt är tarvligt och stoft? Varför skulle jag icke ödmjuka mig, då jag icke kan tänka den minsta goda tanke av mig själv, såframt icke Gud förunnar mig den?»

Då uppenbarade sig Kristus för henne och sade henne: »Ödmjukheten är en trappa, på vilken man från jorden stiger upp till Guds hjärta».

Hur den heliga Birgitta erhöll den heliga jungfru Marias hår.

BOK 9 - KAPITEL 94

När den heliga Birgitta någon tid uppehöll sig i Neapel, skickade en syster vid namn Clara i Helga Kors' nunnekloster ett bud till henne och lät säga henne: » Jag har relikier av Guds moders hår, som jag fått av en drottning Sancia och som jag nu giver dig, eftersom jag fått en gudomlig ingivelse, att jag skall överlämna dem åt dig. Och detta skall för dig vara ett tecken på att jag talar sant: jag skall snart dö och komma till min Herre, som min själ älskar över allting.»

Hon levde några få dagar till, undfick sedan Kyrkans sakrament och gav upp andan. När den heliga Birgitta nu undrade, huruvida dessa hår hört till Jungfru Maria eller ej, visade sig denna Guds moder för henne, medan hon bad, och sade: »Liksom det är sant och tros, att jag är född av Anna och Joakim, så är det också sant, att dessa hår växt på mitt eget huvud».

En uppenbarelse om en gryta över en eld, om en gosse som blåste på elden och om missriktad kärlek till de egna barnen.

BOK 9 - KAPITEL 95

Det hände en gång i Alvastra kloster, innan den heliga Birgitta skulle begiva sig till Rom, att hennes själ upptändes av kärlek till hennes barn, så att hon ömkade dem, då hon nu måste lämna dem utan moderlig hugnad. Hon fruktade framför allt, att de efter hennes avresa dristigare skulle synda mot Gud i något stycke, ty unga voro de och rika och mäktiga. Och i en vision såg hon då en gryta satt över en eld och en gosse, som blåste på kolen, så att grytan skulle komma i kokning. Den heliga Birgitta frågade honom: »Varför anstränger du dig och blåser så, på det att grytan måtte komma i kokning?»

Gossen svarade: »För att kärleken till dina barn måtte bli riktigt brinnande i dig». Den heliga Birgitta frågade vidare: »Vem är du?» »Jag är handelsmannen», svarade han. Då förstod hon, att hon i sitt hjärta hyste en oordnad kärlek till sina barn, och hon bättrade sig genast, så att hon icke satte någonting framför kärleken till Kristus.

Att lydnad har företrädet framför all kyskhet.

BOK 9 - KAPITEL 96

När den heliga Birgitta en dag lät en bok, som heter Speculum virginum, läsas för sig, blev hon hänryckt i anden. Återvänd till sig själv sade hon: » Jag hörde nu i anden en röst säga mig, att jungfruligheten förtjänar kronan, att änkeståndet nalkas Gud och att det äkta ståndet icke utestänges från himmelen, men att lydnaden leder alla till härligheten».

Kristus kallar ett skjul för frälsningens kammare och befäller den heliga Birgitta att stanna där.

BOK 9 - KAPITEL 97

Kristus befallde sin brud att gå från Rom till det nya annexet vid Farfa kloster med orden: »Gå, ty en kammare står beredd för dig!» När hon kommit dit med herr Petrus, sin biktfader, och sitt husfolk, erhöll hon av detta klostrets bröder med största svårighet ett torftigt skjul att bo i, ty de skylldes på, att det icke var deras vana att bo tillsammans med kvinnor. Då uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Detta är frälsningens kammare, där du kan förtjäna och lära dig höga ting. Förut har du bott i höga och vackra hus; nu kan du erfara, hur mina helgon ledo, när de bodde i klipphålor.» Hon lydde och uppfyllde Kristi bud.

Den heliga Birgittas ståndaktighet vid sin dotters död. Och vem som är sann moder och vem som är styvmoder, och huru flickor skola uppfostras.

BOK 9 - KAPITEL 98

När Kristi brud hörde, att hennes dotter Ingeborg, nunna i Riseberga kloster, avlidit, sade hon jublande: »Herre Jesus Kristus, du som älskar mig, välsignad vare du för att du kallat hem henne, innan världen snärjt henne i sitt nät». Och hon gick genast in i sin bönekammare och grät och suckade så högt, att det hördes av de kringstående. De sade: »Se, hur hon sörjer sin dotter!»

Men då visade sig Kristus för henne och sade: »Kvinna, varför gråter du? Ehuru jag vet allting, vill jag dock höra dig säga det.» Hon svarade: »O Herre, jag gråter icke över att min dotter är död; i stället gläder jag mig, ty om hon hade levat längre, hade hon måst avlägga en större räkenskap inför dig. Men jag gråter över att jag icke uppfostrat henne efter dina bud, givit henne exempel på högfärd och tuktat henne för slappt, då hon felat.»

Kristus svarade henne: »Varje moder, som gråter över att hennes dotter förtörnat Gud och uppfostrar henne efter bästa samvete, är en sann kärleks sanna moder och en tårarnas moder, och hennes dotter är Guds dotter för moderns skull. Men den moder, som gläder sig åt att hennes dotter vet att skicka sig enligt världen och icke bryr sig om hennes seder, om hon blott blir upphöjd och hedrad i världen, en sådan kvinna är ingen moder utan en styvmoder. Därför skall din dotter för din kärleks och goda viljas skull på

en genväg nå fram till ärans krona.»

Kristus löser sin brud från fastelöftet under adventstiden.

BOK 9 - KAPITEL 99

När den heliga Birgitta vandrade från Rom till den helige aposteln Andreas' grav på Sicilien, kunde hon på grund av olika sjukdomsfall icke färdas längre än till staden Bari. Det var advent, och hon var under denna årstid van att fasta. I hennes sällskap funnos emellertid flera sjuka, och man kunde icke anskaffa fisk under resan. Hon bad därför Gud, att han skulle förbarma sig över dem, så att de icke förtörnade Gud eller gåve nästan anstöt genom att äta och att icke å andra sidan de sjuka skulle duka under genom att fasta. Då uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Fiskarna äro mycket kalla, och årstiden är icke synnerligen varm; vägen är stenig och besvärlig, och I ären sjukliga. Äten fördenskull vad I finnen; jag är över alla löften, och det som är till Guds heder och köttets måttliga uppehälle skall icke räknas som synd.»

Hur ett krucifix förutsade en kvinna hennes slut, och hur denna kvinna tyckte sig se den heliga Birgitta stå på en pelare.

BOK 9 - KAPITEL 100

En fru från Sverige var vid Santiago i Galicien. Där såg hon i en kyrka ett krucifix målat på väggen. När hon uppmärksamt betraktade det med fromhet och medlidande, hörde hon en röst säga till henne: »Varhelst du ser denna bild och hör den tala, där skall du stanna och dö». Hon återvände till fäderneslandet och begav sig sedan på vallfärd till Rom. När hon anlät till staden Montefiascone, såg hon i en kvinnas hus en bild, liknande den hon sett i Spanien. Och bilden sade till henne: »Träd in här och stanna här.

Jag skall påverka husets ägarinnas själ, så att hon överlåter huset åt dig.» Hon slöt sig alltså inne där och förblev där samt förde ett mönstergillt och på underverk rikt liv i tårar, fastor och böner. En gång såg hon en pelare, på vilken en kvinna av medelmåttig kroppsgestalt stod, ett föremål för betraktande och beundran av en talrik, omgivande skara. Från denna kvinnas mun kom det ut liksom dagg samt vita och röda rosor, av vilkas vällukt de betraktande människorna förtjustes. Hon vaknade upp ur synen, såg nästa natt detsamma och hörde då en röst säga så: »Den kvinna, som du ser, är din fru

Birgitta, som befinner sig i Rom och dit skall bringa vin från fjärran trakter, blandat med rosor, och giva åt törstande pilgrimer».

Om en kvinnas pilgrimsfärd, död och frälsning, och hur djävulen renade henne, medan hon levde.

BOK 9 - KAPITEL 101

En fru, som följde den heliga Birgitta från Sverige till Rom, fruktade sin mans flyktighet och bad den heliga Birgitta att bedja till Gud för honom. När denna bad, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Gån, så att I icke mån komma bort från eder vallfärd och eder heliga föresats. Jag skall förkorta vägen för denna kvinna. När säcken - härmed menar jag hennes kropp - är uttömd, skall själen fyllas med ljuvlig sötma, men hennes man skall hava sin åstundan.» När de kommit till Milano, blev alltså denna kvinna sjuk och dog i frid. Efter hennes begravning blev fru Birgitta under bönen hänryckt i anden och hörde då djävulen beklaga sig över hennes själ, som icke tilldömdes honom, och Kristus svarade honom: »Gå! Om du renat henne genom att plåga säcken, så skall jag äga och hedra själen, som dvaldes inuti.»

Huru en biskop, förälskad i världen och bedragen av djävulen, dog utan frukt.

BOK 9 - KAPITEL 102

En biskop från staden Orvieto, som då tjänstgjorde såsom vikarie för herr påven Klemens i Rom, mottog några gudomligt uppenbarade budskap från den heliga Birgitta men gav icke mycket akt därpå. Då visade sig Kristus för den heliga Birgitta, medan hon bad, och sade: »Hör, Birgitta, ty det är min vilja att för dig uppenbara något av det som skall hända människorna! Vet sålunda, att denne biskop aldrig skall få det, som han timligen åstundar med sitt hjärtas alla krafter och begär; nej, han skall bliva tvungen att lämna det, som han samlat, och han skall dö på en främmande ort.

Ja, det skall gå honom såsom en hund, den där man vill fånga. Man smörjer nämligen en sax med fläsk, så att hunden, när han vill smaka det, strypes av saxen. Så visar djävulen för denne biskop, att världens njutningar äro ljuvliga i hjärtat och att allt vad han har höves hans stånd. Därför har han föresatt sig att icke lämna något av det, som förnöjer hans själ, förrän han, tvingad av döden, lämnar alltsammans utan frukt.

Vänta, så skall du få se att det går som jag sagt.»

Efter få dagar drog biskopen till Avignon, där han slutade sitt liv och mot sin vilja lämnade sina skatter.

Kristus tröstar bruden, som är orolig över betalandet av sina skulder, och förutsäger henne, att ett bud skall komma med penningar.

BOK 9 - KAPITEL 103

Det hände före allhelgonadagen, att fru Birgitta, som då vistades i Rom, till följd av penningbrist lånat från olika personer och på tre hela år icke mottagit penningar hemifrån, varför hon var i svårt trångmål på grund av sina fordringsägare, som dagligen ansatte henne, att hon skulle återbetala de lånade penningarna. Kristus sade då till henne: »Tag modigt emot de lånade penningarna och var tröstad, och lova dina fordringsägare att lämna tillbaka allt den första söndagen efter trettondedagens oktav, när svatteduken visas, ty då skall allt gäldas dem». Så skedde ock, ty fram emot kvällen nämnda söndag kom ett bud från hemlandet, som medförde penningar, så att fordringsägarna kunde tillfredsställas samma dag.

Kristus uppenbarar för den heliga Birgitta det omdöme, som en biskop i sina tankar fällt om henne, medan hon åt. Biskopen var dock en Jungfru Marie vän.

BOK 9 - KAPITEL 104

När Kristi brud en gång satt till bords med herr Hemming, biskop av Åbo, åt hon till Guds ära av den läckra mat som var framsatt för henne. Biskopen sade då i sitt hjärta: »Varför avhåller denna fru, som har en sådan andlig gåva, sig inte från den läckra maten?»

Hon visste då ingenting om dessa tankar, men fram emot kvällen, när hon bad, hörde hon i anden en röst säga: » Jag är den, som fyllde herden med profetians ande - männe för hans fastors skull? Jag är den, som kallade gifta profeter - vad hade de gjort sig förtjänta av? Jag befallde profeten, att han skulle taga sig en trolös hustru - männe han icke lydde? Jag är den, som talade lika milt till Job i hans välmågas tid som då han satt på askhögen. Och därför, emedan jag är underbar i mina gärningar, gör jag utan föregående förtjänster allt som behagar mig.»

Denna uppenbarelse berättade hon genast för biskopen i fråga. När han hörde den, kände han igen sig själv, bekände att han haft dessa tankar vid bordet, bad henne ödmjukt om förlåtelse för dem och bad, att hon skulle bedja till Gud för honom.

Då visade sig tre dagar efteråt den allra saligaste Jungfru Maria för fru Birgitta, medan hon bad, och sade: »Säg samme biskop, att emedan han brukar börja alla sina förkunnelser med att prisa mig och emedan hans omdöme om din måltid var kärlekens och icke avundens, så förtjänar kärleken att hugswalas. Säg honom därför, att jag vill vara en moder för honom och föreställa hans själ för Gud. Och jag skall nu visa honom, att han är det sjunde bland de djur, som förut visats dig och att han skall bära Guds ord inför konungar och biskopar.» Denna uppenbarelse om de sju djuren står i bok IV, kap. 125.

De Kristi ord, som den heliga Birgitta bar fram till abboten i Farfa, för att han skulle bättra sig.

BOK 9 - KAPITEL 105

Kristus talar: »Du, herr abbot, borde vara en spegel för renlevnadsmän, men du är horkarlars hövding. Detta framgår av de barn, som man skyller dig för. Du borde vara en förebild för fattiga och en almoseutdelare för de behövande, men du visar dig vara en stor herre, ty du bor oftare i borgar än i ditt kloster. Du borde vara en lärare och en moder för dina bröder, men du har blivit en styvfader eller styvmoder. Du förnöjer dig i yppighet och ståt, men de knota hela dagen i sitt betryck. Därför skall du, om du icke bättrar dig, lämna borgarna och håller de ringaste bröderna sällskap, varken få återvända till ditt fädernesland, som du tror, eller komma in i mitt fädernesland.» Så gick det också.

Huru Kristi brud erhöll ett litet stycke av Kristi sanna kors, som då försmåddes men skulle framträda på fruktansvärt sätt.

BOK 9 - KAPITEL 106

En yngling i Linköpings stift i Sverige hade ett fäderneärvt guldkors, vari en relik av det heliga korsets sanna trä var infattad. Tvingad av fattigdom sålde han guldkorset och gav själva relikten till en from kvinna. Hon var rädd för att behålla den hos sig och gav

den åt den heliga Birgitta. Denna undrade, huruvida det verkligen var en relik av det sanna korset, och Kristus sade då till henne: »Denne yngling gjorde ett klandervärt byte. Ty han tog emot smuts och lämnade ifrån sig den dyrbaraste pärla. Han tog emot föraktligt guld och lämnade bort det tecken, varmed han kunnat besegra motståndarna.

Han tog emot det, som var åtråvärt för hans ögon, och förlorade det, som utgör änglarnas åtrå. Därför skall den tid komma, då det trä, som nu försmås, skall framträda på fruktansvärt sätt. Få betänka, hur plågsamt jag hängde på detta trä, när mitt hjärta brast och mina senor sletos loss från lederna.» Den heliga Birgitta lät alltså lägga denna träbit av det heliga korset i en snygg ask, så att den icke skulle bäras av ovärdiga.

Huru Kristus lät sin brud ängslas en månad i Rom, då hon och hennes husfolk hotades med husvillhet, och sedan tröstade henne.

BOK 9 - KAPITEL 107

När den heliga Birgitta fyra år bott i Rom, i kardinalshuset bredvid kyrkan S. Lorenzo in Damaso, sade kardinalens vikarie till henne, att hon inom en månad måste flytta därifrån med sitt husfolk och söka sig ett annat hem. När hon hörde detta, blev hon mycket ledsen, ty hon hade hos sig en ung, skön och ädelboren dotter, som var åtråvärd i männens ögon, och hon fruktade att hon icke skulle kunna finna ett liknande hus, så att hon kunde bevara sin och sin dotters heder. Hon bad gråtande Gud om hjälp. Han ville pröva sin tjänarinna och sade därför till henne: »Du och din biktfader må denna månad gå staden runt och undersöka, om I kunnen finna ett annat hus, som passar eder».

Hon lydde, och med sin magister och andlige fader gick hon hela denna månad staden runt i sorg och bedrövelse utan att kunna finna någon lämplig bostad. Hennes dotter fru Katarina såg moderns ängslan, fruktade för sin egen heder och grät ofta. De två sista dagarna före månadens utgång lät fru Birgitta packa in sina saker för att lämna huset och taga in i pilgrimernas offentliga härbärgen. I den största smärta föll hon ned i bön och bad i tårar om hjälp från himmelen. Då uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Du är bedrövad, emedan du icke kunnat finna någon lämplig bostad.

Vet därför, att jag låtit detta ske till din nytta och större belöning, på det att du genom egen erfarenhet skulle pröva fattigdomen och de lidanden, som fattiga pilgrimer känna, då de dragit ut på vallfärd från sitt eget land, och sålunda kunna känna medömkan med dem. Vet likväl, att du icke skall fördrivas från detta hus! Det skall nämligen sändas dig bud från husets ägare, att du tröstad kan stanna i detta hus, såsom

du hittills gjort, i god fred och ro med allt ditt husfolk. Och du skall trygg bo kvar här, du och ditt husfolk och alla de dina, och ingen skall vidare kunna oroa eder.» Fru Birgitta gick glad och meddelade herr Petrus, sin andlige fader, denna uppenbarelse.

Genast klappade ett bud på husets dörr och bar fram ett brev från husägaren, vari denne tröstade henne och skrev till henne, att hon ej behövde lämna huset utan kunde stanna där och bo kvar i all fred och ro.

Om den salige Brynolf, biskop av Skara, och hur välbehaglig han var för Gud och Jungfru Maria.

BOK 9 - KAPITEL 108

På kyndelsmässodagen var den heliga Birgitta i Skara domkyrka, och hon kände då en högst ljuvlig och ovanlig vällukt. Hon förundrade sig häröver och blev strax hänryckt i anden, varvid hon såg den heliga Jungfru Maria och med henne en man av underbar skönhet, iklädd biskoplig skrud. Jungfru Maria sade till henne: »Vet, o dotter, att denne biskop hedrade mig i sitt liv och bekräftade denna hedersbetygelse med gärning. Den vällukt, du känt, bevisade hur välbehagligt hans liv var för Gud. Men ehuru hans själ nu är inför Guds åsyn, vilar dock hans kropp här i jorden utan ära. Och så ligger denna min älskade ädelsten bland svinen.» Om samme biskop handlar sista uppenbarelsen i andra boken.

Huru nedskrivaren av dessa uppenbarelses botades från långvarig huvudvärk.

BOK 9 - KAPITEL 109

Herr priorn Petrus berättar, att han från sin barndom beständigt led av den våldsammaste huvudvärk. Han bad den heliga Birgitta, som då bodde i Alvastra kloster, att hon skulle bedja Gud hjälpa honom. När hon bad, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Gå och säg broder Petrus, att han är befriad från huvudvärken. Han må alltså modigt skriva de böcker, som innehålla mina för dig uppenbarade ord, ty han skall få medhjälpare.» Och från den stunden kände han ingen huvudvärk på trettio år.

Att de behövande med tacksägelse böra mottaga det, som erbjudes dem.

BOK 9 - KAPITEL 110

När den heliga Birgitta från den heliga staden Jerusalem vände tillbaka mot Rom, överlämnade en drottning henne av medlidande en viss penningssumma i staden Neapel, till hjälp och underhåll. Då hon nu undrade, huruvida hon borde mottaga en dylik gåva, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Månne man skall löna vänskap med ovänskap och gott med ont? Och månne man i ett kallt käril skall lägga snö, så att det blir ännu kallare? Du bör förvisso, ehuru drottningen av ett kallt hjärta gav dig vad hon erbjöd, med kärlek och vördnad mottaga det samt bedja för henne, att hon måtte nå fram till den gudomliga värmen, ty det är skrivet, att andras överflöd skall ersätta de fattigas brist och att inga goda gärningar skola bli bortglömda inför Gud.»

Klerkernas gods äro Kristi egendom, och han vill, att de fattiga skola underhållas därmed.

BOK 9 - KAPITEL 111

När den heliga Birgitta en gång under sin pilgrimsfärd till Guds ära redan förbrukat de penningar hon förde med sig och hon därför led brist, hände det att Herren Jesus, för vars kärleks skull hon skänkt bort sitt eget så att hon stod i beroende av andra, uppenbarade sig för henne under bönen och sade: »Ehuru världen är min och jag kan giva allt åt alla, är dock det, som av kärlek erbjudes, välbehagligare för mig, och hellre utkräver jag det som är mitt eget. Emedan I nu med glatt hjärta utgivit edra ägodelar till min heder, skolen I under edert trångmåls tid mottaga av det som är mitt. Låt alltså säga till ärkebiskopen i denna stad: 'Liksom alla kyrkor äro mina, så äro ock alla allmosor mina.

Giv alltså åt mig I mina vänner av det som är mitt, ty ehuru det är mig välbehagligt att man uppreser kyrkornas murar, är det mig dock lika välbehagligt, att man hjälper mina behövande vänner, som av kärlek till mig givit bort sina ägodelar. Kom ihåg, att jag sände Elia, som jag förut livnärt genom korparna, till den fattiga änkan, icke därför att det just då icke fanns några, som voro rikare än denna änka, eller därför att jag utan henne icke kunde sörja för profeten, vars liv jag utan födoämnen uppehållit i fyrtio dagar; nej jag ville giva änkan tillfälle att förverkliga sin kärlek, så att den skulle bli uppenbar för andra - själv kände jag den ju väl, jag Gud som rannsakar hjärtan och njurar. Alltså må du, som är änkans fader och herre, öva välgörenhet mot änkor med hjälp av mitt

gods. Ty ehuru jag utan dig kan allt och du utan mig intet, vill jag dock tills vidare betrakta din kärlek genom din hjälpsamhet mot dem.'»

Hur syndigt det är att oroa Guds vänner.

BOK 9 - KAPITEL 112

När fru Birgitta bodde i Rom, sade en gång hennes kock ondskefullt till henne: »Min fru, er son herr Karl har blivit hängd». Hon svarade honom: »Det förbjuder Gud! Av vem har du hört detta?» »Pilgrimer ha sagt mig det», påstod han. Mot slutet av året dog denne kock, sedan han ångrat och biktat sig. Den heliga Birgitta var emellertid orolig för hans själs frälsning och bad.

Sju dagar senare hänrycktes hon i andlig vision och såg likasom en bjälke lagd tvärsöver helvetet, och mitt på bjälken satt den avlidnes själ. Jungfru Maria uppenbarade sig och sade: »Ingen människa kan tro, i vilken fruktan denna själ sitter här. Och detta lider han, emedan han oroar Guds vänner, då han var i kroppen. Dock må du veta, att han hör till deras antal, som skola frälsas.»

Att sången för systrarna av Frälsarens orden och de tideböner, som magister Petrus, den heliga Birgittas biktader, dikterat, samt matutinlegenden och ordensregeln äro av den Helige Ande.

BOK 9 - KAPITEL 113

Maria sade till den heliga Birgitta: »Skicka mina tideböner till denne min vän! Och säg honom, att den, som dikterat dem, är densamme som dikterat ordensregeln, och att samme Ande, som lät dig skriva läsestyckena, även ingivit honom att diktera sången med underbara ting. Ty en så väldig vind kom i hans öron, att hans huvud och bröst fylldes och hans hjärta blev varmt av kärlek till Gud. Och enligt vad denna vind ingav honom, frambragte hans tunga sång och ord.

Därför höves det ej att förkorta dem. Men säg honom, att han visar dem för min sanne och älskade vän, biskop Hemming, så att denne kan tillägga eller utjämna något. Allt, som där är skrivet om min barndom, är emellertid sant, och Kyrkan kan icke säga emot detta. Och ehuru det icke är avfattat på de lärda magistrarnas latin, så behaga mig

dock orden av denne min älskade vän mera än dem från någon världslig mästaress mun. Tidegården och regeln böra sedan förvaras i Alvastra kloster, tills mitt kloster blivit fullbordat.»

Den Helige Ande upplyser på dubbelt sätt människans förstånd, och att läsningen och sången för Frälsarordens systrar äro av den Helige Ande.

BOK 9 - KAPITEL 114

Jungfru Maria talade till Kristi brud: »För Gud är det icke svårare att göra än att tala. Han har gjort de giftiga maskarna, för att de skulle veta, hur de kunna förflytta sig enligt sitt behov. Villigare böjer han sig till människan för att upplysa hennes medvetande till att förstå hans ord, såsom det behagar honom. Och detta gör han på två sätt. För det första så, att det förefaller dig, som om någon person visade dig vad som skall sägas.

För det andra så, som när det föreföll din magister, att hans öron och mun fylldes med luft och hjärtat svälde upp som en blåsa av brinnande kärlek till Gud, varför det förunnades honom att veta de ord, som han förut var okunnig om, och hur han skulle sätta samman responsorier, antifoner och hymner och komponera sången. Därför bör intet av detta förkortas eller utökas. Det är dock tillåtet att förtydliga något ord, om det skulle synas oklart.»

Om samme magister Petrus.

BOK 9 - KAPITEL 115

Ängeln talade till den heliga Birgitta och sade: »Säg din magister, att han och jag båda utgöra en enda Guds lem, han till det yttre men jag till det inre. Han må alltså skriva de ord, som jag talar till dig, och han kan taga bort eller lägga till vad han tycker. Vi styras nämligen av en och samma Ande.»

Hur ljuv och älsklig Gud var för den heliga Birgitta och omvänt.

Den heliga Birgitta talade till Gudomen och sade: »O min ljuvaste Gud, när du värdigas besöka mitt hjärta, kunna mina armar icke hålla sig stilla, utan de måste omfamna mitt bröst av gudlig kärlek, så stor är den sötma, som jag då känner i mitt hjärta. Det förefaller mig, som om du så fast intrycktes i min själ, att du vore dess hjärta och märg och hela dess inre. Och därför är du mig kärare än båda, jag menar kärare än både kropp och själ. Lycklig skulle jag vara, om jag gjorde vad som behagar dig. Fördenskull, käraste Herre, giv mig hjälp och förmåga till att i allt verka din heder.»

Gud svarade: »Dotter, liksom vaxet intryckes i sigillet, så skall din själ inpräglas i den Helige Ande, och följaktligen kommer det efter din död att sägas av många: 'O, nu se vi, att den Helige Ande var med henne!' Och min värme skall läggas till din värme, så att alla, som där komma nära, skola hämta värme, ljus och styrka därifrån.»

I Norges konungs herradöme,¹⁾ han som bor längst norrut av alla konungar, så att det bortom hans herradömes land icke finnes någon plats, där människor kunna bo, hände det fru Birgitta, medan hon var försänkt i innerlig bön, att hennes kroppskrafter liksom domnade och hennes själ med alla dess förmögenheter blev fullkomligt i stånd att se, höra, tala och förnimma de ting, som äro andliga. På sådant sätt blev hon ofta hänryckt, så att hon i anden eller i andlig och intellektuell vision hörde många ting kungöras för sig på andligt sätt, vilka hon sedan med djup vördnad och gudsfruktan ödmjukt framlade för ärkebiskopen i Uppsala, tre andra biskopar, en mycket from magister, som ansågs vara en framstående teolog, samt en gudshängiven och ytterst gudfruktig abbot, eftersom hon fruktade att hava blivit gäckad av bedragaren, mörkrets ängel, under skepnad av en ljusets ängel.

När dessa och många andra gudsvänner hörde detta och på erfaret och insiktsfullt sätt dryftade det med varandra, fastställde de, att alltsammans blivit gudomligen uppenbarat för denna person av sanningens och ljusets gode ande, genom den Helige Andes särskilda nåd. - I en sådan uppenbarelse såg hon en gång en man och en kvinna av underbar skönhet, och genast sade en röst till henne: »De två personer, som du här ser, äro Jesus Kristus och hans moder Maria. De visa sig nu för dig sådana de voro, när de levde i världen. Men hurudana deras kroppar nu äro i himmelen, det är dig omöjligt att förstå eller se.» Sedan detta blivit sagt, öppnade Jesus Kristus, som uppenbarat sig, genast sin mun, talade och sade.

1) Härmed torde dock Sverige avses. Den fornsvenska översättningen nämner nämligen i rubriken, att uppenbarelserna om klosterregeln kommit Birgitta till del på Vadstena slott i Linköpings stift.

Här börjar prologen till Frälsarens ordensregel, från himmelen given av Kristus åt fru Birgitta från Sverige i samma Sveriges rike. Kristus talar till sin brud, den heliga Birgitta, i liknelse och säger, att de andra vingårdarna, d. v. s. klosterordnarna, på sätt och vis äro ödelagda och att han därför nu vill plantera en ny vingård, d. v. s. stifta en ny klosterorden, om vilken han vill taga aktsam vård, så att den kan bringa honom ljuvligt och sött vin.

Jag är såsom den mäktigaste konung, vilken planterade sina vingårdar. De buro

länge det allra bästa vin. Omsider sådde dock hans ovän i dem det allra sämsta utsäde, och det växte och utbrede sig så mycket, att vinkvistarna endast med den största svårighet kunde bära vin. Konungens tjänare sade till honom: 'Herre, vi ha beskådat dina vingårdar och där funnit helt få vinkvistar, som bära vin, medan det usla ogräset, som icke duger till någonting annat än att brännas upp, vuxit övermåttan högt'. Husbonden svarade dem: 'Jag skall plantera mig en ny vingård; dit skola vinkvistarna bäras, och där skola de slå rötter. Och jag skall själv gödsla den, och den skall bliva uppfylld av det yppersta vin.

Och jag själv skall bevaka den, och om något skadligt kommer in där, skall vinet blott gödas därav och varda ännu sötare, medan det skadliga skall förintas och vissna bort och hastigt falla till stoft, så att det ej kan skada mer. Men när denna vingårdens vin kommer till min församling, då skola alla glädjas och bringa ära och heder åt husbonden, som planterade vingården och gödslade den. Glädjas skall även den, som satte rötterna, och Gud skall icke heller glömma den, som bar dit vinkvistarna. Genom denna vingård skola många andra vingårdar, som länge stått torra, växa till igen och börja bära frukt efter sin förnyelses dag.'»

Kristus talar till bruden och förklarar ovanstående kapitel. Han säger till henne, att hon skall vara vinträdet i nämnda vingård, d. v. s. grundarinnan av denna nya högtheliga orden, varav fruktbärande vinkvistar skola framgå. Han förmanar henne därför att vara dygdig, ståndaktig och vaksam samt förakta det jordiska, vilket är bittert såsom etter.

INLEDNING BOK 10 – KAPITEL 3

Jag är alla tings Skapare och av ingen skapad. Bland allt, som jag har gjort, har jag intet gjort för så stor värdighet som människan, som jag utsåg till att vara härskare över allt, som är skapat på jorden och åt vilken jag även gav förstånd, så att hon skulle nyttja tingen till sin nödtorft och sitt gagn och tacka mig för den nåd hon fått. Men bland alla varelser finns det ingen, som till den grad uppväcker min vrede som människan; alla andra följa mina bud.

Jag sade dig nyss, att jag var lik en konung, som planterade goda vingårdar, vilka en lång tid buro god frukt. Vilka voro dessa vingårdar om icke klosterordnarna och de heliga fädernas inrättningar, av vilka de törstande vederkvicktes, de frusna fingo värme, de uppblåsta ödmjukades och de blindade upplystes? Men nu klagar jag över att vingårdarnas stängsel är sönderbrutet, att väktarna sova och tjuvar tränga in, att rötterna grävas upp

av mullvadar, att vinkvistarna äro förvisnade av torra och druvklasarna nedblåsta av vinden och trampade under fötterna. Men på det att vinet icke skall alldeles försvinna, vill jag plantera mig en ny vingård; dit skall du bära mina ords vinkvistar, min vän skall sätta dem, och jag, Gud själv, skall giva min nåds feta gödsel.

Till denna vingård skall jag sända väktare, som icke skola sova om natten; jag skall omhägna den med gudlig kärlek, och jag skall stadigt fästa den goda viljans rötter där, så att de icke uppgrävas av djävulens frestelser. Jag skall sprida dess gärnings vinkvistar och göra dess goda ryktes och fromhets druvklasor söta för många. Därför bör du, som skall bära vinkvistarna, vara stark och ståndaktig att bära, redobogen och vaksam att mottaga samt trofast och försiktig att vårda, så att djävulen ej må bedraga dig.

Den, som skall sätta vinkvistarna, måste vara omtänksam, så att han sätter dem på rätt ställe, samt omsorgsfull och aktsam att värna dem mot köld och hetta. - Var därför ståndaktig och uthållig och älska mig av hela ditt hjärta! Undfly all högfärd och antag all ödmjukhet! Bevara din mun och alla dina lemmar till min ära! Lyd såsom jag befallt dig! Rannsaka varje stund ditt samvete, huruledes och hur mycket du överträder! Statt genast upp till mig, om du faller! Bry dig icke om världens ära eller dina vänner i världen, ty när du har mig, bliver allting ljuvligt för dig, och när du fullkomligt älskar mig, bliver allt, som har med världen och icke med mig att göra, bittert såsom etter för dig.»

Kristus säger till bruden, att han med sin egen mun vill diktera denna nya ordensregel, som han vill att nunnorna skola iakttaga till hans ärorika, jungfruliga moder Marias åminnelse och ära.

BOK 10 - KAPITEL 1

Denna orden vill jag instifta till min högt älskade moders ära och först och främst för kvinnor. Nu vill jag med min egen mun fullständigt redogöra för dess inrättning och stadgar.»

Till grundval för denna regel lägger Kristus tre dygder, nämligen ödmjukhet, kyskhet och fattigdom, och han förbjuder nunnorna att hava något eget, emedan abbedissan skall förse dem med allt det nödvändiga.

BOK 10 - KAPITEL 2

Grundvalen för denna orden och frälsning är sann ödmjukhet, ren kyskhet och frivillig fattigdom. Därför är det icke tillåtet för någon att hava något eget, nej icke ens den allra minsta sak, icke heller att äga eller med sina händer beröra en enda penning, icke heller att äga någonting av guld eller silver, såframt det icke är nödvändigt för något vävnadsarbetses skull att beröra sådant, vilket dock endast får ske på abbedissans råd och tillstånd. Alla nödvändiga ting skall man vänta sig av abbedissan, d. v. s. ordensdräkt, sängkläder och arbetsredskap, och man må icke hava någonting, som regeln icke tillåter.»

Kristus bestämmer här, hurudana sängar och sängkläder nunnorna skola hava.

BOK 10 - KAPITEL 3

Man må veta, att sängredet enligt regeln skall vara av halm. Däruppå må de hava två filter av vadmal, men inga linnelakan eller bolstrar. Under huvudet må man hava en kudde, överdragen med lärft, samt ett örngott, likaledes överdraget med lärft.»

Kristus träffar här bestämmelser om nunnornas dräkt, gångkläder, fotbeklädning, slöja och krona.

BOK 10 - KAPITEL 4

Systrarnas gångkläder skola vara två underkjolar av vitt vadmal, den ena till dagligt bruk och den andra att byta med, en kjortel av grått vadmal och en kapuschongkåpa, vars ärmar ej få räcka längre än till början av långfingret. Och skörten, som hänga ned vid handen, skola liksom andra ärmar fästas enkelt och konstlöst vid armen med en knapp, när nunnorna utföra manuellt arbete. Dessutom skall man hava en kapp av grått vadmal liksom kjorteln och kapuschongen. Denna kapp får ej vara rynkad utanpå eller konstfullt hopsatt utan stram och slät, så att allt tjänar till nytta och intet till fåfänga; och om sommaren skall den vara enkel och om vintern fodrad, dock ej med dyrbara skinn utan med lamm- eller fårskinn.

Av samma slags skinn må man ock hava en skinnkjortel om vintern. Och kappan får icke komma merken närmare än en tvärhands längd, och den skall fästas över bröstet med en träknapp. Som fotbeklädning må de om sommaren hava lågskor ända till hälen

och strumpor ända upp till knäna, men om vintern stövlar upp till knäna, fodrade med vadmal, och lika höga strumpor. Huvudbonaden skall vara ett dok, vilket omgiver panna och kinder samt delvis betäcker ansiktet och vars ändar skola hopfästas i nacken med en nål.

Över detta dok skall man lägga slöjan av svart lärft, som, på det att den ej må falla av, skall fästas med tre nålar, en vid pannan och två vid öronen. Sedan skall man ovanpå slöjan fästa en krona av vitt lärft, och i denna krona skall man sy in fem små stycken av rött tyg, så att de se ut som fem droppar; det första lilla stycket skall vara i pannan, det andra i nacken, det tredje och det fjärde vid öronen och det femte mitt på hjässan, så att det hela liknar ett kors. Denna krona skall man med en nål fästa mitt på huvudet och anpassa efter huvudet, och den skall bäras av såväl änkor som jungfrur, till ett tecken på återhållsamhet och kyskhet.»

Kristus bestämmer här, hur nunnorna dagligen skola börja Herrens tidegård i koret med en bön om förlåtelse, hur de skola avsluta tidegården och att de såväl helg- som söckendagar skola bedja den heliga Jungfruns tidegård.

BOK 10 - KAPITEL 5

Till min jungfruliga moder Marias vördnad skola systrarna högtidligen sjunga hennes tider med tre läsestycken, såväl på helg- som på söckendagar. Varje dag skola de, när tecken till vesper givits, komma samman, och den högra korsidan må börja med att läsa ett Ave Maria, djupt böja sig mot den andra korsidan och säga: 'Förlåten oss för Guds och hans huldaste moder Marias skull, om vi genom ord eller gärningar, tecken eller åtbörder hava förorättat eder, ty vi förlåta eder av hjärtat gärna, om I på något sätt haven förbrutit eder mot oss'. Den andra korsidan må på samma sätt buga sig och läsa denna bön om förlåtelse, och därpå må de begynna vespern.

Vid slutet av varje tidegård skola de sjunga antifonen Ave Maria med denna kollektbön: 'Allsmäktige, evige Gud, du som för vår skull värdigats födas av den kyskaste jungfru, giv att vi måtte tjäna dig med kysk kropp och behaga dig genom ett ödmjukt sinnelag', samt denna bön till den heliga Jungfrun: 'Vi bedja även dig, huldaste Jungfru Maria, världens och änglarnas drottning, att du måtte utverka lindring för dem, som renas i skärselden, förlåtelse för syndarna samt uthållighet i det goda för de rättfärdiga och att du måtte värna oss svaga människor mot hotande faror. Genom Kristus, vår Herre.' Systrarna skola även alla helg- och söckendagar sjunga min moders mässa, och varje lördag skola de, efter min moders mässa, sjunga Salve Regina.»

Kristus bestämmer här, huru och på vilka tider nunnorna skola iakttaga tystnad.

BOK 10 - KAPITEL 6

På det att tystnadens stränghet må bevaras, är det icke tillåtet för någon att säga någonting från tidigt på morgonen till dess min moders mässa sjungits. Sedan denna mässa avslutats, är det tillåtet att mellan tidebönerna på fastställda platser föra andliga samtal samt tala om regelns iakttagande och sådant, som är verkligt nödvändigt, och detta ända till dess bordsbönerna blivit lästa. Lättfärdigt och onyttigt prat må alltid helt och hållet undvikas på varje plats. När tacksägelsen efter middagsmåltiden lästs i kyrkan, kunna systrarna tala med varandra till dess de begynna vespenn. Därefter må tystnaden samvetsgrant iakttagas, till dess tacksägelsen efter kvällsvarden lästs i kyrkan.

Den korta stunden mellan tacksägelsen och den andliga läsningen är det tillåtet att tala. Men sedan den andliga läsningen begynts, må tystnaden samvetsgrant hållas, ända tills min ärorika moders mässa blivit sjungen följande morgon. Och man må veta, att systrarna äro allmänt förpliktade till de nu uppräknade tysta tiderna, med undantag dock för de systrar, vilka utses till sådana sysslor, som icke lämpligen kunna förrättas utan att man talar, ty allt skall gå förståndigt till, så att illasinnade ej få tillfälle till klander.»

Kristus förbjuder här, att någon lekman eller ordensmänniska ingår i nunnornas klausur eller talar med dem på andra tider än de tillåtna.

BOK 10 - KAPITEL 7

Bortsett från de fall, då det gäller nödvändighet eller enträgen begäran, får ingen världslig man eller kvinna, ingen ordensmänniska eller prästman inträda i nunneklostrets klausur. Det förbjudes även nunnorna att tala med dem, utom på vissa tider.»

Kristus bestämmer här, på vilka dagar och huru nunnorna kunna tala med världsliga personer vid gallret.

BOK 10 - KAPITEL 8

På dessa tider kunna nunnorna tala med världsliga personer, nämligen från non och till vesper, men detta endast på söndagar och stora helgdagar, och de få då icke gå ut utan sitta vid därför avsedda fönster. Efter hennes inträde är det nämligen icke tillåtet för någon att lämna klostret. Om någon åstundar att bli sedd av fränder eller ärbara och kära vänner, så kan hon öppna fönstret. Men en större lön utlovas henne i framtiden, om hon underlåter att öppna fönstret.»

Kristus förordnar här om nunnornas fastetider och fastebruk.

BOK 10 - KAPITEL 9

Under adventstiden skola alla fasta vid samma föda som under fyrtiodagarsfastan, och detta ända till min födelsedag. Fredagen näst före fastlagssöndagen skola de börja sin fyrtiodagarsfasta, vilken räcker till påsk. Från och med fredagen näst efter min himmelfärdsdag och till pingstdagen skola de fasta vid fisk och mjölkmat. Från det heliga korssets upphöjelses dag och ända till den helige Mikael's dag skola de fasta vid fisk och mjölkmat. Från allhelgonadagen och ända till adventet skola de också fasta vid fisk och mjölkmat.

På följande dagar skola de fasta vid bröd och vatten, nämligen på vigilierna till min moder Marias fyra stora högtidsdagar - Marie kyrkogångs, bebådelses, himmelfärds och födelses dagar - och vigilierna till alla apostladagar, med den inskränkningen, att om två apostlar firas på en och samma högtid - såsom Petrus och Paulus, Filippus och Jakobus, Simon och Judas - så gäller en dags fasta för bägge apostlarna; vidare på vigilierna till festen för Johannes vid den latinska porten, Johannes Döparen och den helige ärkeängeln Mikael samt på allhelgonafton, långfredagen och dagen före min lekamens högtid.

Dessa dagar skola de alltså alla fasta vid bröd och vatten. Dock må sjuka och ålderstigna undantagas från detta bud, och man må hava medlidande med dem, som man märker bliva mycket svaga att sköta sina sysslor, när de fasta. På övriga tider får man, hela året om, varje vecka äta kött fyra gånger, nämligen på söndagen, måndagen, tisdagen och torsdagen.

Vid dessa dagars kvällsmåltider må de dock endast äta fisk och mjölkmat. På onsdagen skola de avhålla sig från kött, såväl vid middagen som vid kvällsvarden, men

det är tillåtet att den dagen äta fisk och mjölkmat. Alla fredagar under hela året skola de fasta vid samma föda som under fyrtiodagarsfastan. På lördagarna skola de fasta vid fisk och mjölkmat. För övrigt skola de fasta alla andra dagar, då Kyrkan särskilt föreskriver fasta.»

Kristus beskriver här tiden och sättet för nunnornas prövning och inträde i klosterlivet.

BOK 10 - KAPITEL 10

Om någon anhåller att bliva upptagen i klostret, så må hon aldrig upptagas förrän ett helt år förflutit. Första gången må man alltså säga till henne: 'Kom tillbaka till oss om tre månader; under tiden skola vi överlägga om dig'. När hon kommer tillbaka vid fastställd tid, skall abbedissan fråga henne, av vilket uppsåt hon begär att bliva upptagen i klostret och av vilka band hon kvarhålles i världen.

Efter att hava hört hennes anledningar och föresats skall abbedissan säga till henne: 'Dotter, stundom döljer sig falskhetens snara under det som ser gott ut, och bristande förtänksamhet om framtiden bedrager många. Kom därför tillbaka till oss om några månader och visa oss din åstundan, om den står fast i det goda.'

När hon kommer tillbaka och ödmjucar sig som förr, må man framhålla för henne, vad som är hårt och strängt i klosterlivet: att man måste förakta världen och glömma sina anhöriga. Om hon lovar att iakttaga allt detta, så skall vid slutet av året hela klostretsamfundet samtycka till att mottaga henne. Om det är en sådan person, om vars liv intet tvivel föreligger, så kunna alla giva henne sitt samtycke första gången hon kommer med sin begäran, men hon får ingalunda intagas i klostret, avlägga löftena och antaga dräkten, förrän året är ute.

Sedan hon fått tillåtelse att inträda i klostret, skall man sända bud efter stiftsbiskopen och bedja honom komma och inviga henne. När nu biskopen kommer, skall han gå ned till kyrkans dörr, där hon, som vill inträda i orden, står och väntar utanför. Han skall fråga henne: 'Är du fri från varje kyrkligt band, såsom äktenskap, löften och bannlysning?' Om hon svarar: 'Ja, jag är fri', skall biskopen fortsätta: 'Kanske skamkänsla eller sorg över världslig motgång driver dig till klostret, eller kanske du besväras av stora skulder, som du ej kan betala?'

Om hon då svarar: 'Ingalunda driver mig sorg eller skam till att taga detta steg, och alla mina skulder har jag nu efter förmåga betalat', må biskopen tillägga: 'Begär du

inträde i denna orden i Jesu Kristi namn och till hans högt heliga moders, Jungfru Marias, ära?' Sedan hon svarat: 'Ja, det begär jag', må biskopen leda in henne i kyrkan med orden: 'Se, nu går hon värdigt in i denna orden'.

Medan hon går in i kyrkan, må man framför henne bära en röd fana, på vars ena sida min lidande lekamens bild och på vars andra sida min moders bild är avmålad, så att den nya bruden, när hon ser bilden av sin nye brudgum, som lider på korset, må lära tålmod och fattigdom, och när hon ser min jungfruliga moder, må lära kyskhets och ödmjukhet. Inledd i kyrkan, må hon ställa sig vid kyrkdörren, och biskopen må gå ett litet stycke från henne åt andra sidan för att inviga hennes ring.

Två tända bloss skola bäras fram till fanan framför henne och brinna, så länge mässan pågår. Biskopen må läsa följande bön: 'Allsmäktige, evige Gud, du som i din misshand och barmhärtighet fäst dig en ny brud, välsigna denna ring, så att din tjänarinna, liksom hon till det yttre bär den nya brudens tecken på handen, till det inre må förtjäna att bära din tro och kärlek. I Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.'»

Kristus angiver här sättet för nunnornas invigning, välsignelse och intagning i klostret.

BOK 10 - KAPITEL 11

När så ringen blivit invigd, skall biskopen gå fram till Guds tjänarinna och säga: 'Du skall lova Gud och mig i hans ställe, att du lyder dina överordnade och allt efter dina krafter håller denna regel ända till ditt livs slut'. När hon lovat att göra detta, må biskopen tillägga: 'Med sådan avsikt bör du lova Gud din tro, att du icke älskar något så som din Gud, och med hela din åstundan bör du giva honom ditt samtycke'.

Hon må då svara: 'Jag samtycker till min Gud av hela mitt hjärta och all min håg och offrar mig åt honom med hjärtats hela enfald'. Biskopen må då svara henne: 'Och jag samtycker till dig å den allsmäktige Gudens och hans enfödde Sons vår Herres Jesu Kristi vägnar'. Och han må läsa denna bön: 'Den allsmäktige Guden, Jesus Kristus, sann Gud och sann människa, han som värdigats nedstiga i jungfruns sköte, må stadfästas i din själ och du i honom, i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn'. Sedan skall han sätta ringen på hennes högra hands finger och säga: 'Jag inviger dig till Guds brud och till hans eviga egendom, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'.

Därefter må biskopen gå fram till altaret och börja sjunga mässan till den heliga Trefaldighet. Guds tjänarinna skall under tiden stå nere vid sånghuset. Vid början av

offertoriet skall hon träda fram till altaret och offra och sedan gå tillbaka till sin plats. Efter offertoriet må hennes kläder, vilka enligt regeln skola ha förfärdigats i konventet och nu hållas redo, frambäras till altaret inför biskopen, som skall välsigna dem med denna bön: 'Herre Jesus Kristus, du som icke vill syndarens död utan åstundar syndabättring, vi bedja dig, att du i din mildhet värdigas välsigna dessa kläder, som din tjänarinna föresätter sig att bära till ett tecken på ödmjukhet och syndabot, så att hon, efter att hava avstått från denna världens fåfänga, må förtjäna att iklädas dig genom sin sanna ödmjukhet, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'.

Sedan kläderna sålunda blivit invigda, skall en av klerkerna kalla fram Guds tjänarinna till altaret inför biskopen. Hon skall gå fram barfota, avkläda sig överkläderna framför altaret och stå där i bara kjorteln för att mottaga den vigda dräkten. Biskopen skall iföra henne ordenskjorteln, sägande: 'Den allsmäktige Guden ingive ditt samvete sann botfärdighet och ditt hjärta fullkomlig ånger, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'.

Sedan skall hon draga skorna på sina fötter, varvid biskopen säger: 'Vår Herre Jesus Kristus förläne en rätt gång åt dina fötter och låte dig nu så framskrida på frälsningens väg, att du aldrig mera samtycker till synden; han låte dig uppriktigt bättra dina begångna synder och framdeles taga dig i akt, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'. När hon iföres kapuschongkåpan, säge biskopen denna bön: 'Herren Jesus Kristus, som är alla kristnas hopp, ingive ditt sinne hopp och förtröstan, att du så hoppas på Guds barmhärtighet, att du ej glömmes hans rättvisa, och så fruktar hans stränghet, att du ej förgätes hans mildhet och godhet.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.' När hon fått kappan på sig, säge biskopen: 'Herren Gud den allsmäktige, den sanna trons upphov, styrke ditt hjärta och stadfäste din själ i den sanna tron och låte dig tro det, som bör tros, samt intill livets slut framhärda i det påbörjade goda, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'. Sedan fästes kappan ihop med en träknapp, och biskopen skall därvid säga: 'Vår Herre Jesus Kristus, som för den övermåttan stora kärlek, varmed han älskade oss, blev fäst på korssets trä och dömd till den bittraste död, må genomstinga din själ med minnet av sitt lidande, så att din kärlek må brinna för Gud allena; må hans kärleks eld omsluta dig, och må han beskära dig vila på sin välsignade arm, där alla helgon vila, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.'

Därpå skall hon hölja sitt huvud i doket, och biskopen skall sätta i nålen och säga: 'Vår Herre Jesus Kristus må vara din själ till svalka och vederkvickelse, så att intet skadligt förmår angripa den. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.' Sedan slöjan lagts på, må biskopen säga: 'Vår Herre Jesus Kristus give ditt förstånd andligt ljus

och visdom, så att allt jordiskt, ja allt som är skadligt för din själ, må vara dött för dina ögon men den väg, som leder till det himmelska, må upplysas för din själ, på så sätt kan du lära känna honom, som valt dig. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.'

När detta är färdigt, må Guds tjänarinna återvända till den plats, där hon förut stod, och biskopen må fullborda sin mäsas. Och när han kommer till det ställe i mässan, där prästen, om han läser en brudmäsas, plägar vända sig om och välsigna brudgummen och bruden, då må biskopen vända sig om; en präst må kalla Guds tjänarinna till altaret, och biskopen sätte kronan ovanpå slöjan med orden: 'Vår Herre Jesus Kristus stadfäste i dig sitt tecken, som jag nu sätter på ditt huvud, och styre din vilja i allt, då du nu har lovat att vara fast och ståndaktig; må han efter sin milda vilja kröna dig med glädjens krona, så att din själ må bliva oupplösligen förenad med honom, som är en Gud i tre personer; i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'. Sedan sätte biskopen nålen i kronan, sägande: 'Jesus Kristus må sammanfästa ditt hjärta och din själ med sin kärlek, så att det ej behöver räddas frestelsernas styng. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.'

Efter detta må Guds tjänarinna gå tillbaka till sin förra plats och stanna där, tills mässan är slutad. När mässan är slutad, må en präst kalla henne till altaret med orden: 'Kristi brud, gå fram till Kristi altare'. Hon må då gå fram och ödmjukt falla ned på sitt ansikte, och biskopen må böja knä med sina präster och läsa litanian, anropande alla helgon för Guds tjänarinna. Efter litanians slut skall biskopen stiga upp, gå fram till Guds tjänarinna, där hon ligger utsträckt, och läsa syndernas avlösning över henne.

Efter att ha fått avlösning må hon stå upp och anamma min lekamen. Därefter skall man öppna dörren, varigenom Guds tjänarinna skall gå in, och fyra systrar skola genast gå ut och bära in den bår, som, betäckt med jord, har blivit ställd framför dörren innan mässan begynts. Biskopen skall så gå fram till denna dörr, och Guds tjänarinna skall följa efter, ledsagad av två bloss, medan prästerna sjunga hymnen Veni Creator Spiritus.

Han skall överlämna henne till abbedissan, som står och väntar vid dörren med hela klosterförsamlingen, och han skall säga dessa ord till abbedissan: 'Se, inför Gud och alla helgon och inför den heliga Kyrkans ansikte antvardar jag denna Guds bruds själ i dina händers förvar. Om hon genom din försummelse faller i synd, skall hennes brudgum Jesus Kristus återkräva henne av dig.

Bevara och vakta fördenskull denna Guds egendom, anförtrodd åt dig, så att du, när räkenskap begäres, må kunna återlämna henne heligare än du mottagit henne helig.' Abbedissan må svara honom: 'Käraste fader, den anförtrodde klenoden är dyrbar och arbetet är svårt, och mina krafter förslå ej därför. Dock skall jag, hjälpt av dina böner och förtröstande på Guds bistånd, göra vad du bjuder.'

Sedan Guds tjänarinna sålunda blivit inledd, må dörren stängas och hon själv genast föras till kapitlet. Under de åtta första dagarna skall hon icke åläggas något tvång, och hon skall stå nederst i koret. Men sedan de åtta dagarna äro till ända, är hon liksom de övriga förpliktad att hålla klosterregeln, och hon skall hava sin plats efter den sista i koret och vid bordet.»

Kristus bestämmer här antalet nunnor, präster, diakoner och tjänande lekbröder i klostret. Och han träffar bestämmelser för deras bostad och de kor, där männen och kvinnorna skola sitta och stå.

BOK 10 - KAPITEL 12

Systrarna skola vara sextio, icke flera. De skola hava präster, som dagligen sjunga kyrkoårets mässa och officium enligt ritualen för domkyrkorna i de stift, där klostren äro belägna. Prästerna skola vara helt och hållet skilda från systrarnas kloster och hava en gård för sig själva, och gården skall hava en ingång till kyrkan. De skola förfoga över det lägre koret, medan systrarnas kor skall vara ovanför, under taket, dock så, att de kunna se sakramenten och höra tidegården.

Prästerna skola vara tretton, efter mönster av de tretton apostlarna; den trettonde av dessa, Paulus, utstod ju icke den minsta mödan. Vidare skall det vara fyra diakoner, vilka även kunna vara prästvigda, om de vilja, och vilka beteckna de fyra stora kyrkofäderna, Ambrosius, Augustinus, Gregorius och Hieronymus. Till sist skall det vara åtta lekmän, vilka med sitt arbete förskaffa prästmännen det nödvändiga. Då man nu har sextio systrar, tretton präster, fyra diakoner samt dessas åtta tjänare, så motsvarar antalet av alla dessa personer antalet av de tretton apostlarna och sjuttiofå lärjungarna.»

Kristus bestämmer här antalet präster, diakoner och lekbröder i nämnda nunnekloster, den dräkt de skola bära och det sätt varpå de skola välsignas och invigas.

BOK 10 - KAPITEL 13

Alla prästerna och bröderna kunna hava två vita underkjortlar av vadmal, en kjortel av grå vadmal och en kapuschongkåpa av grå vadmal, vid vilken hättan är fastsydd, samt

över kapuschongen en kappa av grå vadmal. När så är behövt, må de även hava skinnbeklädnad och foder under kappan, av lamm- eller fårskinn.

Dessa tretton präster skola av vördnad för mitt lidande på vänstra sidan av sina kappor bära ett insytt kors av rött tyg, och mitt i korset skall det vara ett litet vitt tygstycke; detta för min dagligen offrade lekamens hemlighets skull. De fyra diakonerna skola på sina kappor bära ett vitt, cirkelrunt tygstycke, på grund av den omätliga visdomen hos de fyra kyrkolärare, som de symbolisera.

I cirkeln skall man sy in fyra röda små tygstycken i form av tungor, ty den Helige Ande skall upptända dem och lära dem inse gudomens upphöjdhed, min mandomsanammelses mysterium, världens fåfänglighet och föraktlighet, de rättfärdigas belöning och de orättfärdigas straff. Lekbröderna skola på sina kappor bära ett vitt kors, symboliserande oskulden, och i det korset skola fem röda små tygstycken sitta, av vördnad för mina fem sår. Prästerna och bröderna skola om sommaren hava skor, som räcka till hälen, och byxor, men om vintern skor, som äro fodrade med vadmal, och likadana byxor.

Och man må veta, att dessa bröder aldrig kunna vara flera i klostret än tjugofem. De skola upptagas och invigas av biskopen på samma sätt, på samma ställen och med samma vigningsböner som systrarna, med undantag av att biskopen, när ringen nu saknas, må fatta brödernas händer med samma välsignelse, varmed ringen sättes på systrarna, och i stället för doket må lägga sina händer på deras huvuden med samma ord, varmed doket lägges på systrarna. I stället för kronan har man nu ett kors, som får samma välsignelse som den, varmed kronan påsättes. Bröderna skola även hava tonsur såsom i andra kloster. Efter mässan skall biskopen försätta dem i brödernas gård, varifrån de aldrig må gå ut utom för att gå i kyrkan.»

Kristus bestämmer här, hur abbedissan skall väljas och hur hon sedan jämte konventet skall av prästbröderna utvälja en till konfessor, vilken må vara generalkonfessor för såväl nunnorna som bröderna i klostret.

BOK 10 - KAPITEL 14

Abbedissan skall väljas av konventet med biskopens råd. Av vördnad för min allrasaligaste, jungfruliga moder, till vilken denna orden är invigd, skall hon vara huvud och härskarinna, ty den heliga Jungfrun, som hon ställföreträder här på jorden, var efter min himmelsfärd huvud och drottning för mina apostlar och lärjungar. Abbedissan skall

jämväl bland de tretton prästerna utvälja en, till vilken hon och hela systra- och brödrasamfundet samtycka, till allas konfessor, och biskopen skall bekräfta valet och insätta honom.

Sedan biskopen givit honom oinskränkt myndighet att binda och lösa, att rätta och förbättra, skola alla prästerna och bröderna lyda honom i allt, såsom systrarna lyda abbedissan, och utan hans bud må de intet göra, nej icke det allra minsta. Dock skall konfessorn, utom när det gäller brödernas dom och regelns iakttagande, alls intet göra utan att rådslå med abbedissan, ty eftersom hon är klostrets huvud, skall man rådföra sig med henne angående klostrets ärenden och gods.»

Kristus föreskriver här, att prästbröderna i klostret blott skola ägna sig åt bön och läsning samt att de på vissa dagar skola predika över evangeliet för nunnorna på modersmålet.

BOK 10 - KAPITEL 15

De tretton prästerna skola blott sysselsätta sig med gudstjänst, studium och bön men icke inveckla sig i andra sysslor och ärenden. Varje söndag skola de på modersmålet utlägga evangeliet ur dagens mässa, så att alla ha tillfälle att lyssna. Likaså skola de offentligen predika alla de högtider, på vilkas vigilier de fasta vid bröd och vatten, och över huvud taget alla högtider, som hava vigilier.»

Kristus bestämmer här nunnornas och brödernas biktider och att generalkonfessorn kan utvälja några prästbröder till hjälp att höra bikt.

BOK 10 - KAPITEL 16

Alla systrarna, prästerna och bröderna skola åtminstone tre gånger om året i bikt blotta sina samveten för generalkonfessorn. Och emedan allas samveten behöva renas genom bikt ännu flera gånger om året, vare det generalkonfessorn tillåtet att av de tolv prästerna utse hur många han vill till att höra bikt; dessa må varje dag vara beredda att lyssna till dem, som vilja bikta sig.»

Kristus bestämmer här, vilka dagar på året såväl nunnorna som bröderna skola kommunicera.

BOK 10 - KAPITEL 17

Alla högtidsdagar, på vilkas vigilier man fastar vid bröd och vatten, samt på skärtorsdagen, påskdagen, himmelfärdsdagen, pingstdagen och min födelsedag skola alla kommunicera. Andra nunnor, vilka Gud ingivit större fromhet, kunna, om de bedja med brinnande längtan därom, med sin biktfaders råd kommunicera varje lördag.»

Kristus föreskriver här, att abbedissan varje torsdag skall hålla skuldkapitel, och fastställer bot för de friska, sjuka eller döende nunnor, vilka emot sitt klosterlöfte haft något eget.

BOK 10 - KAPITEL 18

Varje torsdag skall man hava skuldkapitel, där den, som brustit i något stycke, skall tillrättavisas. Den syster, som råkar vara sjuk och bekänner sig hava något eget, må avlösas av biktfadern men fullgöra den ålagda botgöringen, när hon återvunnit hälsan. Den, som är frisk och ertappas med att hava något eget och som icke angiver sig själv utan överbevisas med tre vittnen, hon skall sitta på golvet, och på själva kapiteltdagen, d. v. s. torsdagen, skall hon där åtnjuta samma föda som de andra systrarna men på fredagen fasta vid bröd och vatten.

Dessa båda dagar får hon icke gå i kyrkan, och när gudstjänsterna förrättas, skall hon dröja kvar i korsgången och utan att tala vid någon av systrarna ligga där framstupa på marken inför alla, som gå ut ur kyrkan. När vespern hållits på fredagen och klosterförsamlingen i sedvanlig ordning tågar ut, skall abbedissan följa klosterförsamlingen och, när hon kommer till den liggande, upplyfta henne, räcka henne handen och föra henne till altaret i systrarnas kor, varvid de andra följa efter och bedja för henne.

Efter att hava mottagit avlösning kan hon återvända till sin vanliga plats. Om någon syster dör, och det befinnes att hon haft något eget men icke bekänt det, må hennes tvagna och på bår lagda kropp bäras utanför kyrkans dörrar, och abbedissan må i hela konventets närvaro säga: 'Denna syndade, förledd av djävulen, svårt emot Gud och klosterregeln genom att hava egendom; låtom oss därför bedja till Gud, att han förlåter henne denna synd, han som är så barmhärtig'. Sedan alla bedit Ave Maria, avlöses hon,

och hennes kropp sättes mitt i systrarnas kor. Vid mässans slut bäres den av systrarna till kyrkans dörr, och när dörren blivit upplåten, må bröderna komma in och bära bort kroppen för att jorda den på övligt sätt.»

Kristus förbjuder här nunnorna att mottaga några gåvor och abbedissan att giva tillstånd att mottaga sådana, och på det att hon icke själv må befläckas av denna synd, förbjuder han den sistnämnda att utmärka sig framför de andra genom att bära en finare dräkt.

BOK 10 - KAPITEL 19

Om gåvor bjudas någon av fränder eller vänner, må de ingalunda mottagas, ty detta strider mot det heliga löftet. Icke heller må abbedissan giva någon syster tillstånd att hava något eget, även om hon enträget bedes därom av denna systers måhända mäktiga fränder. Ty liksom en gnista växer ut till en eld, så åstadkommer ägandet fördömelse: den sönderskär den prisvärda enigheten i klostret och förstör jämlikheten. Abbedissan må alltså noga akta sig, så att hon ej, liksom görande bruk av sin fria makt, förnöjes i denna synd eller utmärker sig i sin dräkt framför de andra, ty liksom hon är de övrigas föreståndarinna, så bör hon desto samvetsgrannare iakttaga regelns föreskrifter.»

Kristus bestämmer här, att kyrka och kloster skola färdigbyggas och antalet präster och nunnor vara så stort, att gudstjänster kunna hållas, innan ett konvent inrättas i klostret. Han förordnar även om den hemgift och offergåva, som skall givas klostret av de nyintagna nunnorna, och om sättet för dess förvaltning; vidare om den uträkning, som årligen skall verkställas angående de under året skedda utgifterna, och om hur det överblivna skall givas åt de fattiga. Han bestämmer ock, att man noga må utforska, huruvida de allmosor, som erbjudas dem, äro väl eller illa förvärvat gods, innan abbedissan och konventet mottaga dem av givarna.

BOK 10 - KAPITEL 20

Först skall man uppföra kyrkan, systrarnas kloster och prästernas gård på deras platser, såsom ovan är sagt. Efteråt skall man inrätta konventet. Och om man till äventyrs icke skulle kunna fullborda allt detta på kort tid, så må man dock noga beakta, att ett konvent icke inrättas, förrän åtminstone så mycket fullbordats, att klosterfolket utan oro och fruktan kan bo där. Icke heller skola så få systrar upptagas i början, att de

icke ha tillräckliga krafter för att kunna sjunga sitt officium, och icke heller få prästerna vara färre än att de varje dag äro i stånd att sjunga den föreskrivna tidegården.

Sedan må i klostret upptagas så många andra personer, att det angivna antalet systrar och bröder blir fullständigt. Var och en av de nämnda 'grundläggarna' av klostret må, när han ingår i denna orden, föra med sig så stor penningavkastning, att den under varje år (det må nu vara ett fruktbart eller ofruktbart år) är tillräcklig att förskaffa honom bröd och dryck, och lämna den att förvaltas av abbedissan.

De penningar, varmed rikets folk frivilligt bidrager, skall abbedissan använda till att förse alla med föda, kläder och nödvändiga bostäder. När antalet av de första personerna, som äro att räkna såsom klostrets grundläggare, är fullständigt och var och en av dem har sin årliga försörjning av bröd och dryck, få icke de, som sedermera inträda i orden, eller andra personer giva klostret gods eller inkomster, ty när en person i klostret avlidit, upptages en annan i den avlidnes ställe, enligt ovan-nämnd ordning.

Och ända tills en annan fyllt den tomma platsen, skola den avlidna personens kläder och inkomst i mat och dryck dagligen användas till de fattigas nytta. Vart år skall man före allhelgonadagen räkna ut, hur mycket man behöver ge ut till föda och nödvändiga ting under nästa år, och det som då återstår av matvaror eller penningar må man giva åt de behövande på dagen efter allhelgonadagen, d. v. s. på alla själars dag. I gengäld må klostret ej betungas av någon gästning. Man må ock veta, att om någon gång det följande årets föda icke skulle synas tillräcklig, så må man av det innevarande årets penningar och matvaror lägga så mycket till det kommande årets som är nödvändigt, men icke mera, såframt abbedissan icke vill äventyra sin själ. Det som sedan blir över må givas åt de fattiga.

Så ofta man skaffar nya kläder, skall man giva de gamla åt de fattiga. Abbedissan må ock veta, att om hon låter uppföra flera hus än vad invånarnas sanna behov fordrar eller skrytsamt ståtliga hus, så skall detta tillräknas henne som en lika svår synd som om hon hade rånat fattiga människor på deras egen föda och klädedräkt.

När sedan någon erbjuder sin son eller dotter till klostret, må han alltid offra någon allmosa åt klostret, dock ej inkomster i penningar eller jordagods, så länge varje person har försörjning av bröd och dryck av de förut skänkta godsen. Något må emellertid offras, på det att de ej må uppträda tomhänta i sin Guds åsyn. Denna offergåva skall icke vara påtvingad och icke heller fastställd av konventet utan vara anpassad efter den offrandes vilja och godtycke, så att man med tacksamhet tager emot vad han kan eller vill giva. Personer, som äro alldeles utfattiga, må tagas emot för intet. Och märk vidare, att det som offras på detta sätt ingalunda får brukas till klostrets nytta utan skall givas åt fattigt

folk och åt behövande kyrkor, såframt icke klostret tynges av en nöd, som ovillkorligen måste avhjälpas.

För övrigt må man på inga villkor taga emot det som erbjudes konventet av någon, förutom offergåvorna av dem, som grundlägga klostret och först inträda i orden och som icke böra komma in tomhänta. Skulle dock konventet tyngas av olidlig nöd och sålunda vara tvunget att mottaga det som erbjudes, så bör man vara försiktig och noggrant utforska, om det icke är illa förvärvat gods som erbjudes. Efter moget övervägande må abbedissan säga till givaren: 'Det är oss föreskrivet att endast taga emot gåvor, som utgöras av säkert och väl förvärvat gods. Jag beder dig därför att återkomma den eller den dagen; sedan du noggrant undersökt din offergåvas rättfärdighet, må du inför vittnen offra den åt din Gud.' När han så återkommer med sina vittnen, må hans offergåva mottagas, och konventet skall bedja för honom, och han skall räknas bland dess välgörare.

Men om det är tvivel underkastat, huruvida godset är väl eller illa förvärvat, och några mena så och andra så, då får det ingalunda mottagas, i hur stor nöd man än är; dock skall givarens vilja kungöras för konventet, och alla skola bedja för honom för kärleks skull. Om någon har brinnande åstundan att offra någonting men konventet icke behöver det, må konventet säga till honom: 'Vi vilja gärna taga emot dina skänker, och vi innesluta dig i vår kärlek, men då vi nu själva icke behöva dessa offergåvor, så råda vi dig och bedja dig ödmjukt, att du å våra vägnar och i vårt namn giver dessa offergåvor till fattiga eller till kyrkor, vilkas namn vi angiva för dig'. Och om han lovar och gör detta, så må hans bön höras.»

Kristus bestämmer här antalet altaren, ornamenten och böcker, som man skall använda till gudstjänstbruk i kyrkan och klostret.

BOK 10 - KAPITEL 21

Man må ock veta, att det skall finnas tretton altaren och att varje altare skall hava blott en kalk. Högaltaret skall däremot hava två kalkar med två par vatten- och vinkanner, två par ljusstakar, ett kors och tre rökelsekar (varav det ena skall användas på vanliga dagar och de båda andra på högtidsdagar) samt en pyxis för min lekamen. För övrigt må man noga akta sig, så att icke flera ting av guld eller silver finnas i klostrets ägo.

Ty det är icke guld eller silver eller ädla stenar de skola samla som skatt åt sig, utan

min nåd, och detta genom oavlåtligt studerande, fromma böner och gudstjänstfirande. Det är tillåtet att infatta helgonens relikier i guld, silver eller ädelstenar allt efter deras mått, dock utan allt överflöd.

Av böcker må man hava så mycket som är nödvändigt för att förrätta gudstjänsten, men icke mera. Dock få de hava så många de vilja av den sortens böcker, som gagna deras lärdom och studier. - Varje altare skall f. ö. nöja sig med två omgångar altarskrud och två omgångar mässkrud, avsedda för helg- och söckendagarna. Och mera får man ej på en gång hava i sin ägo av ovan uppräknade ting.»

Kristus förordnar här om den ålder, som nunnorna och bröderna skola hava, och bestämmer, att de skola provas och invigas innan de upptagas i orden.

BOK 10 - KAPITEL 22

Ingen syster får upptagas i orden före sitt adertonde år. Hon får icke heller inträda i klostret före sin invigning, även om alla samtycka till henne före årets slut. Ingen av klerkerna eller bröderna får avlägga klosterlöfte före sitt tjugofemte år.»

Kristus bestämmer här, att med undantag av tiden för bön, läsning och nödvändig lekamlig vederkvickelse skola nunnorna och bröderna nyttigt använda all sin lediga tid till gott och ärbart arbete.

BOK 10 - KAPITEL 23

Min moder indelade sin dag i tre olika tider: en i vilken hon lovade Gud med sin mun, en annan i vilken hon tjänade honom med sina händer, en tredje i vilken hon ömkade kroppens vanmakt och gav den dess nödtorft på tillbörligt sätt. Likaså skola systrarna varje stund, då de icke äro upptagna av gudstjänst eller läsning, arbeta med sina händer, så att de, liksom de tjäna mig med munnen, också tjäna mig med sina övriga lemmar. Och detta arbete skall icke vara för världslig fåfänga eller för egen vinning utan, liksom min moders arbete, till Guds ära och kyrkans och fattiga människors nytta.

Alla sina gärningar skola de företaga med abbedissans tillstånd. Månne jag, allas Gud, var i världen utan arbete? Arbetade jag kanske icke, då jag gick, undervisade och utstod lidande? Månne mina apostlar voro utan arbete? Jag hade mycket väl i tillräcklig

mängd kunnat giva dem allting, men de tjänade mig, sin Gud, med alla sina lemmar, så att de genom kroppsligt arbete skulle bliva mera skickade till andligt arbete.»

Kristus bestämmer här, att samma matranson, klokt uträknad, skall givas åt alla, åt högättade såväl som åt lågättade.

BOK 10 - KAPITEL 24

Mina helgon tuktade icke sin kropp därför att de hatade den utan därför att de ville anpassa den för sin Guds tjänst, för vilken den blivit skapad. Icke heller spåkte de sig därför att de trodde sig därigenom bliva värdiga att utan min barmhärtighet vinna mitt rike - det är ju så, att även om människan hundra gånger dräpte sin kropp, så vore hon ändå icke värdig att genom sina egna förtjänster få mitt rike, om jag skulle behandla henne efter min rättvisa.

Det är mig alltså kärt och välbehagligt, att människan tar hänsyn till sin kropp såsom till ett svagt arbetsdjur, så att den kan sköta min tjänst; naturligtvis icke så, att den blir vällustig eller hejdlöst ägnar sig åt njutningar utan klokt tillfredsställer nödtorften, så som den svaga naturen begär det. Och eftersom det nu är svårt för alla att iakttaga måttet, så må, på det att de få bättre tillfälle till att göra gott, samma mått fastställas för alla, för högättad och lågättad, för fattig och rik; dess kraft skall den veta, som på sig själv lärt känna svagheterna genom att ha blivit frestad. Ty det rätta måttet läres genom prövning och fullkomnas genom tålamod och klokhet.»

Kristus giver här bestämmelser om de fönstergluggar, där nunnorna skola höras men icke ses vid biktid och både höras och ses vid kommuniontid. Han talar även om hjulet och om sättet att använda det samt förbjuder att konfessorn eller någon annan inträder i nunnornas kloster utom när sakramenten skola givas åt någon sjuk eller någon död skall föras bort att begravas.

BOK 10 - KAPITEL 25

Systrarna skola avlägga sina bikter vid så anordnade fönster, att de kunna höras men icke ses. De skola kommunicera vid fönster, där de kunna både höras och ses. När de för andra lekamliga eller andliga angelägenheter skull vilja tala vid konfessorn eller någon av prästerna eller bröderna, så må de sitta vid andra fönster, där de även kunna

höras men icke ses.

Där må i väggen finnas ett hjul, med vars hjälp de mottaga och sända i väg nödvändiga ting. Dock må ingen syster fördrista sig att där tala eller höra, mottaga eller sända ut något förutan abbedissans vetskap och tillåtelse.

Man må också där liksom på varje annan plats (detta gäller icke, när bikter avläggas vid de avsedda fönstren) se till, att ingen syster lyssnar eller talar till någon utan att en annan av systrarna är närvarande och hör alla ord likaväl som hon själv.

Det förbjudes även, att konfessorn eller någon av prästerna eller bröderna inträder i systrarnas kloster, utom när sakramenten skola givas åt sjuka - vid sådana tillfällen må konfessorn gå in, men ingalunda ensam utan följd av några andra. Om någon syster är död, må alla prästerna och bröderna gå in jämte konfessorn och under sång och bön föra hennes kropp till graven.»

Kristus bestämmer här, att stiftsbiskopen skall vara fader och visitator för klostret av denna orden, landets eller landskapets furste dess försvarare och påven dess kärleksfulle beskyddare, utan vars tillstånd intet kloster av denna orden får grundas. Han säger även, att några fromma bröder av Sankt Benedikts eller Sankt Bernhards regler må tillägga några kapitel i denna regel om missbruks rättande, sättet för visitation och allt annat, som synes hava sin nödvändiga plats i regeln.

BOK 10 - KAPITEL 26

Den biskop, i vars stift klostret är beläget, skall vara såväl systrarnas som brödernas fader och visitator samt domare i alla de rättsfall, som röra systrarna eller bröderna. Honom tillkommer det att beständigt giva noggrann akt på att regeln i alla punkter iakttages, så att det icke händer, att dess hälsosamma stadgar ringaktas av systrar eller bröder. Fursten i det rike eller område, där klostret ligger, skall vara dess försvarare, när nöden kräver detta. Men påven skall ha större befogenhet än dessa båda, d. v. s. landets furste och biskopen, till att vara klosterfolkets kärleksfulle beskyddare, om de äro tvungna att bedja om hans hjälp. Ifall någon vill bygga ett kloster av denna orden, så må han ingalunda fördrista sig att göra detta utan påvens vilja och tillstånd.

När denna regel blivit stadfäst av påven, må man rådfråga några fromma bröder av Benedikts eller Bernhards regler, vilka i denna regel må infoga kapitel om huru missbruk skola rättas i klostret, huru döda skola begravas, huru biskopen skall visitera och i vilka

rättsfall han skall gå in i klostret. Och allt annat nödvändigt, som icke angives i dessa ord, må tagas ur nämnda regler till denna regels stärkande och fullkomnande.»

Kristus bestämmer här, att det i klostret ständigt må finnas en öppen grav, där man varje dag skall läsa en bön, och att det skall stå en bår framför kyrkans ingång, så att man har tanken på döden inpräntad i minnet.

BOK 10 - KAPITEL 27

En grav skall på ett bestämt ställe finnas i klostret; den skall ständigt vara öppen, och systrarna skola varje helg- och söckendag gå till den efter tersen. Medan abbedissan med två fingrar kastar litet jord i graven, skola de läsa psalmen De profundis med följande kollektbön: 'Herre, helige Fader, du som i graven oskadd bevarade den kropp, som du av Jungfru Maria antog åt din Son, och återuppväckte den oförmultnad, vi bedja dig, bevara våra kroppar rena och obesmittade i din högt heliga tjänst och styr vår väg här i tiden, så att våra kroppar, när den stora och förfärliga domedagen kommer, måtte uppstå bland dina helgon och våra själar förtjäna att evigt fröjdas med dig och förenas med dina utvalda, i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn'.

Vidare må en bår med litet jord uppå ständigt stå framför kyrkans ingång, så att den alltid kan ses av dem, som gå in, och så att dessa, när de se den, få döden i tankarna och läsa i sina hjärtan, att de äro stoft och åter skola bliva till stoft.»

Kristus talar till sin brud, den heliga Birgitta, och utlägger här kapitlet före regelns början, som talar om de förödda vingårdarna; han säger, att hans förödda vingårdar äro de kloster, där reglerna icke hållas, och han lovar hjälp och ynnest åt de ordensmänniskor, som försöka iakttaga dem och reformera klosterlivet så gott de kunna.

BOK 10 - KAPITEL 28

Med de ödelagda vingårdar, om vilka jag talade med dig innan du hörde regeln, förstår jag de klosterregler, som nu ej hållas på det sätt som mina vänner genom ingivelse av sanningens Ande dikterat dem, eftersom klosterfolket på grund av överdådigt leverne och världsliga njutningar vikit av från den rätta vägen. Mina vänner, som följa dessa regler och se vilken sorglig villfarelse deras bröder göra sig skyldiga till utan att dock

själva kunna förbättra det onda, de ropa till mig dag och natt i sitt hjärtas stora ängslan och bedja gråtande att de, som icke vilja förbättra sig, snarligen måtte fördrivas och de, som vilja bättra sig, måtte bliva fruktbara på goda gärningar.

Om jag, som är alla hjärtans rannsakare och alla ords lyssnare, finner några, som försöka rätta sitt klostets villfarelse och hålla sin regel i allt vad hon bjuder, nämligen i ödmjuk och regelrätt dräkt, i tillbörliga försakelser, i egendomslöshet, i iakttagandet av kyskhet och sann underdånighet samt i alla goda sedvänjor, så skall jag samverka med dem och kringgärda dem med min kärlek, liksom vingården plägar omgivas av sin mur, och jag skall giva dem min nåd, så att de nöja sig med livets nödort allena och undfly allt överflöd. (På det sättet dräpes mullvaden, vilken gnager rötterna, d. v. s. djävulens ingivelse, som åstundar att sönderslita de goda uppsåten genom ond begärelse, och väktarna vakna upp, d. v. s. deras samveten, som icke giva akt på sina själars frälsning, vakna till besinning, så att de börja att ständigt iakttaga sig själva.) Dessutom skall jag mätta dem med min andes sötma, och den skall styrka dem till att tjäna mig, som skapat dem och återlöst dem med mitt dyrbara blod.»

Fru Birgitta, Kristi brud, berättar här det underbara sätt, på vilket denna ordensregel blivit henne meddelad av Kristi välsignade mun på ett enda ögonblick.

BOK 10 - KAPITEL 29

Gud, alla tings skapare, kungjorde med sin välsignade mun för mig ovärdiga kvinna alla orden i denna regel på ett så underbart sätt och på så kort tid, att jag ej tillfyllest kan förklara det för någon människa. Icke heller är det möjligt för någon att utan kroppslig bild förstå, hur så många ord kunna utsägas eller fattas på så ytterst kort tid. Det var alltså som om många olikartade klenoder funnes i ett käril och på samma gång stälptes ut, så att någon, som såg det, genast kunde skilja varje sak från de andra och dessa saker förbleve så länge inför honom, att han kunde samla dem i sitt sköte var och en för sig.

På det sättet var det, när Jesus Kristus uppenbarade sig för mig, upplät sina välsignade läppar och började tala. Ty då kommo genast, på ytterst kort tid, alla artiklarna i denna regel med alla de ord, som ingå däri, inför mig, icke som om de vore skrivna på papper, men på vilket sätt, det vet han allena, från vilken de på ett så underbart sätt hördes och genom vars underbara kraft de kunde förstås och skiljas från varandra av mitt sinne. Min vision varade också så länge, att jag, samverkande med Kristi nåd, kunde samla alltsammans i mitt minnes sköte.

Efter denna vision var mitt hjärta uppfyllt av sådan glöd och sådant jubel, att det icke hade kunnat rymma mera, om jag skulle förbliva vid liv, utan det hade då brustit av glädje. Ja, mitt hjärta var under några dagar såsom en av luft överfull bubbla, ända tills jag för en munk och gudsvän omtalat alla regelns artiklar och de ord, som ingå däri; denne skrev ned allt så fort han kunde. Och när allt var nedskrivet, då kände jag mitt hjärta och min kropp så småningom återvända i sitt naturliga skick. Lov och ära vare Gud allsmäktig! Amen.

Kristus befäller bruden, att denna ovanstående regel skall överlämnas åt herr påven till stadfästelse, och han befäller påven att stadfästa den.

BOK 10 - KAPITEL 30

Sedan förflöto många år. Efter det att samma persons vakande kropps krafter liksom återvänt och blivit styrkta av stor hugsvalelse, blev hon hänryckt i en andlig vision, och genast talade till henne en röst, vilken sade: » Jag är den levande Gudens Son. Denna ordensregel, som du hört, bör bekräftas av min ställföreträdare, som i världen kallas påve, ty han har å mina vägnar makt att binda och lösa, och han skall avlägga räkenskap inför mig, medan hela min himmelska härskara hör på. Jag är densamme som enligt Skriften svarade Moses, när denne frågade efter mitt namn: 'Jag är den som är'.

När det sedan behagade mig, tog jag mänsklig kropp av jungfrun. Och liksom jag med lekamlig mun talade i världen och uppgav mig icke hava kommit för att upplösa lagen utan fullkomna den, så säger jag nu, att denna regel, som du i anden hört, icke sammansatts av något mänskligt sinne och att den bör stadfästas av påven liksom andra regler, vilka först sammansatts av mänskligt sinne genom min Andes ingivelse.

När regeln sedan blivit stadfäst, må påven bevilja dem, som önska leva efter den, att taga till sig personer från andra ordnar, vilka i Gudskärlek hållit sin regel och vilka nu lova att stanna hos dem ända till sin död. Dock skola de ej taga flera än de själva vilja och inga andra än sådana som de vilja införliva med sitt samfund. Påven må ock tillstådja, att ett kloster bygges på det ställe, vilket angavs för dig, när du lyssnade till regeln, ty där skall detta ordensliv först börja. Likaså må han giva systrarna tillstånd att dagligen sjunga min moders tidegård, vilken fullbordats av samma andas ingivelse som själva regeln.»

När jag hört detta, svarade jag: »Du okroppsliga makt, hur stor är icke din ödmjukhet! Du alla dygders upphovsman och dygden själv, en enda allsmäktig Gud i tre

personer! Jag tror allt vad den heliga Kyrkan föreskriver att tro. Jag vet också med den största säkerhet, att ingen är så ovärdig, att din misskund förvägras honom, ifall han beder om din barmhärtighet med sann ödmjukhet och fullkomlig vilja att bättra sina synder. Av din nåd är jag villig att göra din vilja så länge jag lever, det är du vittne till.

Du vet, att om det vore möjligt att större glädje och tröst komme dig till del därigenom att jag till min kropp utstode allt slags sjukdom, smälek, smärta, fattigdom och vedermöda och till min själ de eviga straffen, så skulle jag hellre underkasta mig dessa lidanden än jag till kropp och själ njöte evig lycka med den påföljd att din hugsvalelse bleve mindre.

O Herre Gud, du som skapat mig och återlöst mig med ditt dyra blod, om du ser mig hava någon brist i dessa tre, tron, hoppet och kärleken, så beder jag, att du för din stora nåds skull värdigas utfylla den. Du är i mitt innersta hjärteblod, ja innerst i min själ. Och fastän jag är ovärdig att besökas och tröstas av din välsignade Ande, så antvardar jag mig dock helt och hållet åt din stora makts beskydd, på det att du måtte göra med mig vad som behagar dig.

Ehuru du ser allas tankar, talar dock min tunga till dig på min själs befallning. O min värdigaste Herre Jesus Kristus, jag ovärdiga människa är ibland dina trogna tjänare såsom den minsta myra bland starka kameler, vilka bära stora bördor till sin herres gagn och heder. Hur skall påven kunna tro, att du, allas Gud och Herre, värdigas betro en sådan myra med så stora ärenden, och hur skall denna regel kunna komma inför hans åsyn?»

Kristus talar till bruden och säger henne, att hon må arbeta på att denna regel blir stadfäst av herr påven. Han utlovar nåd och hjälp åt alla som inträda i ifrågavarande orden samt förökad frid och endräkt i det land, där något kloster av denna orden inrättas.

BOK 10 - KAPITEL 31

Därefter svarade den röst, som förut talat, och sade: » Jag är utan upphov och utan slut. Allt har jag inrättat efter min vilja, och allt har jag gjort efter mitt behag. Om någon skulle fråga, varför jag icke tidigare skapat himmelen och jorden och allt vad däri är, så kunde jag alltså svara honom: 'Emedan det så var min vilja'. Och om det frågades, varför jag icke tidigare givit denna regel eller velat låta stadfästa den, så kunde jag på samma sätt svara: 'Emedan jag så velat'.

Männe icke Skriften säger: 'Anden blåser vart den vill?' Jo, så är det verkligen, ty den blåser på olika sätt, vart den vill och när den vill. Sådan hugsvalelse följer honom, att hela hjärtat uppfylles med en plötslig glädje, vilken icke kan komma hjärtat till del genom kroppsliga eller världsliga ting utan endast genom den då ingivande Andens nåd.

Om påven därför förnimmer dylikt i sitt hjärta, när han hör denna regel föreläsas för sig, då kan han förstå, varifrån regeln kommer. Många av mina vänner, såväl präster som lekmän, vilkas hjärtan jag upplyst med min kärlek, tro fullt och fast, att den kommit från mig, och de förstå det som jag värdigats göra med dig, jag som skapat allt och som räddat människan från dödsriket.

Och om det hos påven skulle finnas folk, som icke kan tro det, så må till påven komma tre vittnen, som äro födda i samma rike som du och som känna till dig och ha fullständig vetskap om vad som skett med dig, nämligen en biskop, en munk och en präst. Du känner dem alla tre.

Påven må ock betänka, att om någon ägde mycket guld, som icke bleve mindre, ifall något därav gaves åt några andra, så vore det orättfärdigt att icke giva därav åt dem, som både därom endast för Guds äras och själarnas frälsnings skull. Med detta guld förstår jag den auktoritet, som påven å mina vägnar har till att kunna stadfästa denna regel. Jag som sagt 'jag är den gode herden', jag vill själv bevara alla dem, som inträda i ifrågavarande orden, för alla dödliga fiender, och i varje rike eller bygd eller stad, där kloster av denna orden uppföras med min ställföreträdares tillstånd så snart det kloster fullbordats som jag först inrättade, där skall friden och endräkten ökas.

Du, åt vilken regeln blivit given, må arbeta så mycket du kan på att den når fram till påven. Jag är densamme nu som då jag befälde mina lärjungar att gå in i staden och hämta en åsna åt mig, ehuru jag mycket väl kunnat ordna det så, att åsnan genast stått inför mig. Jag skulle alltså nu kunna ställa om, att regeln på ett enda ögonblick nådde påven och att han omedelbart stadfäste den. Emellertid är det rättvist, att själen får större lön alltefter kroppens större andliga arbete. Arbeta alltså du och hjälp till så mycket du kan; jag skall fullkomna det, när så behagar mig.»

PROLOG BOK 11 "ÄNGELNS LOVSÅNG"

När den heliga Birgitta, furstinna av Närke i Sveriges rike, flera år bott i Rom, i det kardinalshus, som stöter till kyrkan San Lorenzo in Damaso, visste hon ännu icke, vilka lektier, som skulle läsas av nunnorna i hennes kloster, som Kristus befallt henne att grunda i Sverige och vars regel han själv dikterat till sin jungfruliga moders ära.

Då hon alltså svävade i ovisshet härom och bad för att få ett svar, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Jag skall sända dig min ängel, som för dig skall yppa den läsning, som skall hållas vid matutinen av nunnorna i ditt kloster till min jungfruliga moders ära. Han skall diktera den för dig, och du skall skriva den, såsom han läser den för dig.»

Den heliga Birgitta hade en kammare, vars fönster vette åt högaltaret, så att hon dagligen kunde se Kristi lekamen. I denna kammare höll hon sig dagligen beredd att skriva, med penna och skrivpapper i händerna, efter det att hon läst sina tidegärder och böner, och förberedd på detta sätt avvaktade hon Herrens ängel. Denne kom och ställde sig vid hennes sida; han stod där på det mest höviska sätt och hade städse ansiktet vördnadsfullt vänt mot altaret, där Kristi lekamen förvarades.

I denna ställning dikterade han tydligt och i riktig ordning, på den heliga Birgittas modersmål, lektierna, d. v. s. nedanstående läsestycken, avsedda att läsas vid matutinen av systrarna i nämnda kloster och handlande om den heliga Jungfru Marias av evighet fullkomliga förträfflighet. Och hon nedskrev dem varje dag fromt från ängelns mun och visade varje dag ödmjukt för sin andlige fader, vad hon skrivit den dagen.

Emellertid hände det somliga dagar, att ängeln icke kom för att diktera. Och om hennes andlige fader en sådan dag frågade henne, huruvida hon skrivit någonting, svarade hon ödmjukt och sade: »Fader, i dag har jag ingenting skrivit. Jag väntade länge på Herrens ängel, som skulle diktera vad jag skulle skriva, men han kom icke.»

På detta sätt blev av ängelns mun nedanstående änglalovsång över den heliga Jungfru Marias förträfflighet dikterad och nedskriven. Och ängeln delade även upp den i lektier, så att den kunde läsas vid systrarnas matutiner varje vecka under hela året, såsom nedan följer.

Och sedan ängeln slutat diktera denna lovsång, sade han till bruden, medan hon ännu skrev: »Se, nu har jag vävt himladrottningens, Guds moders klädnad; nu mån I sy ihop den så gott I kunnen. Därför, I fromma, heliga nunnor av Frälsarens allraheligaste ordensregel, vilken han själv, allas frälsare och skapare, med sin egen mun så mildt och

ödmjukt givit eder och världen genom sin brud, bereden nu edra händer till det heliga arbetet och mottagen med djup vördnad och fromhet denna heliga lovsång, vilken Herrens ängel på Guds befallning dikterat för eder moder, den heliga Birgitta!

Öppnen edra öron till att höra ett så upphöjt och hittills ohört lov över den allrasaligaste Jungfru Maria, och begrunden med ödmjukt sinne hennes här framställda fullkomlighet av evighet, så att I flitigt söndertuggen detsamma med meditationens mun och med välbehag nedsväljen dess sötma med kontemperationens smak. Upphöjen sedan edra händer och hjärtan med all håg till Gud för att bringa honom ödmjuk och from tacksägelse för denna stora, särskilt åt eder bevisade välgärning, som hennes höghelige Son, änglarnas konung, må värdigas bevisa eder. Han lever och regerar evinnerligen med henne i all evighet. Amen.»

I de följande tre läsningarna visar ängeln, huru Gud från evighet älskat sin heliga moder, den ärorika Jungfru Maria, högre än alla andra skapade varelser, innan han ännu skapat någonting.

BOK 11 - SÖNDAGEN LÄSNING 1

Absolution. Jungfrun, som är så välbehaglig för den höga Treenigheten, må skydda oss med sin värdiga bön! Amen.

Kapitel 1. Ordet, som evangelisten Johannes nämner i sitt evangelium, var från evighet en Gud med Fadern och den Helige Ande. Tre äro personerna, men den fullkomliga gudomen i dem är en och densamma. Dessa tre personer äro jämlika i allting, ty hos dem alla finnes en vilja, en vishet, en makt, en skönhet, en kraft, en kärlek, en glädje. Detta Ord kunde förvisso omöjligt vara Gud, om det vore skiljbart från Fadern och Anden.

Man kan taga exempel av ordet ita, som synes betyda sanning och som består av tre bokstäver. Om någon av dessa bokstäver toges bort från de andra, så skulle dessa icke bilda samma ord som de förut gjorde, ty de utsade då icke detsamma. På liknande sätt bör man förstå det förhållandet, att tre personer innehållas i en gudom, ty om en av dem läte skilja sig från de andra eller vore dem olik eller saknade något, som de andra hade, då skulle det ej se ut, som om de ägde gudomlighet, ty gudomlighet är i sig odelbar.

Det är icke heller riktigt att tro, att Ordet, d. v. s. Guds Son, blivit skilt från Fadern och Anden genom att antaga mandom. Det ord, som vi utsäga, är visserligen tänkt av

hjärtat och utsagt av munnen, men det kan dock icke beröras eller ses, såframt det icke nedskrivs eller intryckes på något materiellt föremål. Likaså hade det varit omöjligt, att detta Ord, d. v. s. Guds Son, kunnat skådas eller beröras till människosläktets frälsning, såframt det icke förenats med en mänsklig kropp. Och liksom ett ord, när man ser det skrivet i bok, även kan tänkas i sinnet och utsägas av munnen, så bör man förvisso tro, att Guds Son, synlig i sin antagna mandom, lika fullt är förenad med Fadern och den Helige Ande. Alltså äro de tre personerna, oskiljaktiga, oföränderliga och i evighet jämlika i allt, en enda Gud.

Denne Gud visste på förhand om allting, och allt stod inför hans åsyn i skönhet och vördnad, honom till glädje och heder. Sedan gav han det på det visaste sätt, när det så behagade honom, tillvaro genom att skapa det. Intet nödtvång, ingen brist i hans glädje eller nytta tvang Gud att skapa något (ty det var ju omöjligt att han kunde äga något slags ofullkomlighet hos sig), nej endast hans innerliga kärlek förmådde honom att skapa, så att flera jämte honom skulle kunna evigt fröjdas med samma utsägliga glädje som hans. Sålunda skapade han sedan på det skönaste sätt allt, som skulle skapas, med den sköna form och på det sköna sätt, som det från evighet stått inför hans åsyn, innan det ännu var skapat.

Men bland allt, som då var oskapat, var det ett väsen, som inför Gud stod vida högre än alla andra och varåt han själv mest gladdes. I detta oskapade väsen framträdde de fyra elementen, eld, luft, vatten och jord (låt vara att de då ännu voro oskapade) av evighet inför Guds åsyn på det sättet, att luften däri skulle vara så lätt, att den aldrig kunde blåsa mot den Helige Ande, jorden i detta oskapade väsen så god och fruktbar, att intet skulle kunna växa där, som ej vore nyttigt till alla behövliga ting, vattnet så lugnt, att varifrån vindarna än komme stormande, ingen bölja skulle röras där, och elden så hög, att dess låga och värme kunde nalkas den boning, där Gud själv var.

O Maria, renaste jungfru och fruktsammaste moder, detta oskapade väsen är du, ty sådan stod du av evighet inför Guds åsyn, innan du ännu var skapad, och sedan fick du din välsignade kropps ämne av dessa så rena och klara element. Sådan stod du i sanning oskapad inför Gud före din skapelse, som du sedan förtjänade att bliva, och därför överträffade du från begynnelsen inför Guds åsyn vida allt annat, som skulle skapas, till hans största glädje.

Ty Gud Fader gladdes åt dina fruktbringande verk, vilka du skulle utföra med hans hjälp; Sonen fröjdades åt din dygdiga ståndaktighet och den Helige Ande åt din ödmjuka lydighet. Dock var Faderns glädje Sonens och Andens, Sonens var Faderns och Andens, och den Helige Andes var Faderns och Sonens. Och liksom de alla hade samma glädje åt dig, så hade de ock samma kärlek till dig.

BOK 11 - SÖNDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Må Kristi moder bistå oss, hon som bragt glädjen åt denna beklagansvärda värld! Amen.

Kapitel 2. O Maria, du som är allra värdigast bland skapade varelser, så stod du från början inför Gud, innan han skapade dig, såsom Noas ark inför Noa, sedan han fått kunskap om dess byggande och innan han fullbordat den, såsom det blivit honom befallt. Noa visste, i den tid då det behagade Gud, hurudan hans ark skulle bliva, och likaså visste Gud före tiderna, hurudan hans ark, nämligen din ärorika lekamen, skulle bliva. Noa gladdes åt sin ark, innan han byggde den färdig, och Gud själv fröjdades högeligen åt dig, o jungfru, innan han skapade dig.

Noa gladdes åt att hans ark skulle byggas så fast och stark, att vågornas anfall icke skulle kunna förmå något emot den, och Gud gladdes åt att din kropp skulle bliva så dygderik och stark, att den icke kunde böjas till någon synd genom den ondska och hårdhet, som skulle uppstå i helvetet. Noa gladdes åt att hans ark både utan och innan skulle limmas så fast ihop, att någon orenlighet icke skulle kunna flyta in i den.

Gud gladdes, emedan han på förhand visste, att din vilja skulle bliva så god av hans egen godhet, att du både till det yttre och det inre förtjänade att begjutas av den Helige Andes smörjelse, och du sålunda skulle kunna förhindra, att åtrån efter timliga ting, som skulle skapas i världen, någonsin finge insteg i ditt hjärta.

Människans världsliga åtrå är nämligen lika förhatlig för Gud som någon orenlighet i arken hade varit för Noa. Noa gladdes åt sin arks rymlighet och vidd, och Gud gladdes åt din vittfamnande, huldrika godhet, varmed du på det mest fullkomliga sätt skulle älska alla och icke oförnuftigt hata något skapat, men allra mest åt att din milda, kärleksfulla godhet skulle utvidgas så mycket, att han, den oändlige Guden, vars storhet är omätlig, värdigades taga sin bostad i ditt välsignade moderliv.

Noa fröjdades åt att hans ark skulle göras så ljus; Gud fröjdades åt att din jungfrulighet ända till döden skulle bevaras så ren och klar, att ingen syndasmitta skulle kunna fördunkla den. Noa gladdes åt att han skulle hava allt det för sin lekamen nödvändiga med sig i sin ark; Gud gladdes åt att han skulle mottaga hela sin kropp av din kropp, utan vank och lyte.

Men Gud gladdes mera åt dig, du kyskaste bland jungfrur, än Noa åt sin ark, ty Noa visste på förhand, att han skulle gå ut ur sin ark med samma kropp som han haft när han inträdde i den, medan Gud på förhand visste, att han utan kropp skulle gå in i din högst ärbara lekamens ark och gå ut ur den med en kropp, som danats av ditt renaste kött och ditt renaste blod.

Noa visste, att han skulle lämna sin ark tom, när han trädde ut ur den, och aldrig mera återvända till den, men Gud visste före alla tider, att när han skulle födas av dig med sin mandom, du ärorika jungfru och moder, så skulle han icke lämna den tom, såsom Noas ark, utan skinande av den Helige Andes alla gåvor. Och ehuru hans kropp skildes från din kropp vid hans födelse, så visste han dock på förhand, att du utan slut oskiljaktligen skulle dväljas med honom.

BOK 11 - SÖNDAGEN LÄSNING 3

Absolution. Hon, som blivit hans härbärke, må göra Gud nådigt stämd mot oss.
Amen.

Kapitel 3. Patriarken Abraham älskade sin son Isak genast då Gud lovade honom, att han skulle föda en son, vilket Gud lovade många år innan denne Isak avlades. Men med större kärlek älskade själve den allsmäktige Guden dig, du ljuvaste Jungfru Maria, innan något skapades, ty han visste av evighet, att du skulle födas till den största glädje åt honom. Ingalunda anade patriarken, att den stora kärlek, som han hade till Gud, skulle uppenbaras genom den åt honom lovade sonen.

Däremot visste Gud från begynnelsen mycket väl, att den stora kärlek, som han hade till människosläktet, genom dig skulle bliva uppenbar för alla. Abraham visste om, att hans son skulle avlas med blygsel och födas av en kvinna, som han haft köttsligt umgänge med; Gud däremot visste på förhand, att han i dig, du kyskaste jungfru, ärbart skulle avlas utan någon mans samverkan och på det dygdigaste vis födas av dig, utan kränkande av din jungfrudom.

Abraham förstod, att hans sons kött, sedan han fött honom, väsentligen skulle skiljas från hans kött; Gud Fader däremot visste på förhand, att detta välsignade kött, som han bestämt att hans älsklige Son skulle taga av dig, o rena, skära jungfru, ingalunda skulle skiljas från hans majestät, ty såsom en enda Gud är Sonen väsentligen oskiljaktig från Fadern och Fadern från Sonen.

Abraham förstod, att det kött, som var fött av hans kött, skulle multna och förvandlas till stoft såsom hans eget kött, men Gud visste, att ditt så rena kött lika litet skulle få upplösas eller förmultna som hans eget allraheligaste kött, vilket skulle födas av ditt jungfruliga kött. Innan hans son avlades, byggde Abraham ett hus åt honom för att han skulle bo där, sedan han blivit född, men för dig, du oförlikneliga jungfru, bestämdes av evighet det hus, där du skulle bo, nämligen den allsmäktige Guden själv. Detta outsägliga hus icke allenast omgav dig till det yttre och värnade dig från alla faror utan fanns även till inom dig och styrkte dig till alla dygders fullkomning.

Abraham ombesörjde vidare tre ting för sin son, innan denne ännu blivit avlad, nämligen säd, vin och olja, för att han skulle livnära sig av detta, när han blivit född. Dessa tre ting skildes åt till åsyn, väsende och smak. Men till din oändliga vederkvickelse, du åtråvärda jungfru, bestämdes från evighet Gud själv i tre personer, ingalunda skiljaktiga sinsemellan till sitt gudomliga väsende. Och samme Gud gavs genom dig, Maria, du de fattigas livnärerska, till evärdlig föda och kost åt det fattiga människosläktet. Med de tre ting, som patriarken ordnade för sin son, kunna de tre personerna förstås, d. v. s. Fadern, Sonen och den Helige Ande. Ty liksom den feta oljan icke förmår brinna, förrän veken tillsättes, så lyste icke Faderns varma, brinnande kärlek uppenbart i världen, förrän hans Son av dig, du Guds utvalda brud, tagit mänsklig kropp, som kan förliknas vid en veke.

Och liksom vetet icke kan bliva bröd, förrän det beretts med åtskilliga redskap, så framträdde icke heller Guds Son, som är änglarnas föda, under brödets gestalt till människans vederkvickelse, förrän hans kropp i ditt välsignade moderliv blivit sammansatt av flera lemmar och leder. Och lika litet som vinet kan bäras, om icke käril förut iordningställts, lika litet skulle den Helige Andes nåd, som betecknas med vin, givas människan till evigt liv, förrän din kärälsklige Sons kropp, som betecknas med ett käril, blivit beredd genom döden och lidandet. Med detta frälsningsbringande käril gives nämligen alla nådegåvors ljuvlighet på det rikligaste sätt till dryck åt änglar och människor.

I de följande tre läsningarna visar ängeln, hurusom änglarna efter Lucifers fall visste om, att den heliga Jungfrun skulle skapas, hur mycket de gladdes åt hennes framtida skapelse samt huru denna jungfru syntes stå inför Gud och änglarna efter världens skapelse.

Absolution. Må änglarnas drottning leda oss till de himmelska medborgarnas sällskap! Amen.

Kapitel 4. Gud, som visste att allting i sig självt av evighet var tillfyllestgörande för hans jubelfröjd, drevs endast av sin innerliga kärlek att skapa någonting, på det att andra skulle kunna bliva delaktiga av hans utsägliga glädje. Han skapade sålunda änglarnas oräkneliga mängd och förlänade dem fri vilja att enligt sin förmåga göra vad som behagade dem: liksom han själv, icke tvingad av någon nödvändighet, skapat dem till oändlig fröjd och förtjusning för dem själva, så skulle de, icke tvingade utan av fri vilja oavlåtligen betyga sin Skapare kärlek, för att gengälda hans kärlek, och vördnad, som tack för deras oavlåtliga hugsvalelse.

Men i samma ögonblick de blivit skapade, missbrukade somliga av dem på det uslaste sätt den fria vilja, som de för intet fått till skänks och begynte att elakt avundas sin Skapare, som de bort högeligen älska för hans så stora kärlek.

Därför var det rättvist, att de med sin ondska omedelbart föllo ned från den eviga lycksaligheten i ett gränslöst elände. Men de andra änglarna förblevo med sin kärlek i den ära som beretts åt dem; de älskade innerligt Gud för hans kärlek till dem och skådade i honom all skönhet, all makt och all dygd. Genom att betrakta Gud förstodo även änglarna, att han ensam existerade utan begynnelse och utan slut, att de själva voro skapade av honom och att de hade allt gott, som de hade, av hans godhet och makt.

Genom hans ärorika åskådande visste de ock, att de av hans visdom hade blivit så visa, att de klart kunde skåda allt framtida, i den mån Gud tillstodde det, och detta omfattade de med en sådan innerlig känsla av kärlek, att de på förhand visste, att Gud i sin ödmjukhet och kärlek, till sin ära och sin härskarars tröst, åter ville fylla de himmelska boningar, från vilka de olydiga änglarna, för sitt övermod och sin avunds skull, så ömkligen fallit ned.

De sågo även i denna välsignade spegel, d. v. s. Gud sin Skapare, en vördnadsvärd tron, som var så nära Gud, att det tycktes vara omöjligt att någon annan tron kunde vara honom närmare, och de visste även att det väsen ännu var oskapat, för vars skull denna tron från evighet blivit beredd. Vid skådandet av Guds klarhet upptändes de förvisso alla av den gudomliga kärleken i samma höga grad, att var och en älskade den andre såsom sig själv. Dock älskade de Gud högst och över allting, och det oskapade väsen, som skulle sitta på tronen närmast Gud, älskade de mer än sig själva, ty de sågo att Gud allra mest älskade detta oskapade och gladdes åt det mer än åt något annat.

O Jungfru Maria, allas hugnad, du är det väsen, som änglarna alltifrån sin skapelse

älskade med så varm kärlek, att ehuru de utesägligen fröjdades åt det ljuva i att se Gud och vara honom så nära, så gladdes de dock ännu mera, eftersom de visste att du skulle komma Gud närmare än de och att en större kärlek och sötma än de själva hade var dig förbehållen. Och över nämnda tron sågo de en krona av så stor skönhet och värdighet, att ingens majestät utom Guds allena kunde överträffa den. Ehuru de visste, att Gud i sanning hade stor heder och glädje av att han skapat dem, sågo de dock, att Gud skulle skörda än större heder, än större glädje av att du komme att skapas för en så hög och ärofull krona.

Därför gladdes änglarna mera åt att Gud velat skapa dig än att han skapat dem själva. Sålunda blev du, o heligaste jungfru, till glädje för änglarna genast efter det de blivit skapade, du som för Gud själv varit anledning till den högsta förnöjelse ända från evighet; och innan du ännu skapats gladdes Gud innerligt med änglarna och änglarna med Gud åt dig, o jungfru, du värdigaste bland alla skapade varelser.

BOK 11 - MÅNDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Du jungfru, som utvalts till Guds moder, visa oss vilken den rätta vägen till fäderneslandet är! Amen.

Kapitel 5. Gud hade för avsikt att skapa världen med de andra skapade ting som äro där, och sade: »Varde!» Och genast blev det, som han ämnade skapa, gjort på fullkomligt vis. När så världen och alla skapade varelser, utom människan allena, fullkomnats och vördnadsfullt och skönt stodo i Guds åsyn, stod ännu en mindre, ännu oskapad värld inför Gud i all sin fägring; denna skulle bringa Gud mera ära, änglarna mera glädje och varje människa, som ville nyttja dess godhet, mera nytta än den större världen. O du ljuvliga fru, Jungfru Maria, huld mot alla, nyttig för alla, det är icke olämpligt att beteckna dig vid denna mindre värld.

Av Skriften läsa vi, att det behagade Gud att hava skilt ljuset från mörkret i denna större värld, men det åtskiljande mellan ljus och mörker, som skulle försiggå i dig efter din skapelse, behagade honom mycket mera; d. v. s. när den späda barndomens okunnighet, som jämföres med mörker, helt och hållet skulle vika från dig och kunskapen om Gud jämte vilja och insikt att leva enligt hans vilja, vilket kan förliknas vid ljuset, i fullaste mått skulle stanna kvar hos dig jämte den innerligaste kärlek.

Passande jämföres den späda barndomen med mörker, eftersom man då icke känner Gud och ens förstånd icke kan urskilja hur man skall handla. Denna späda

barnaålder har du, från all synd rena jungfru, framlevt på det oskyldigaste sätt. Och liksom Gud skapade de två ljusen, som voro nödvändiga för denna världen, det ena för att råda över dagen och det andra för att råda över natten, så ock stjärnorna, så förutsåg han, att två andra, klarare ljus skulle bliva till i dig.

Det första var din gudliga lydnad, vilken skulle lysa klart såsom solen inför änglarna i himmelen och de goda människorna i världen, för vilka Gud i sanning är den eviga dagen. Det andra ljuset var din ståndaktiga tro, varigenom många i nattens tid (d. v. s. från den stund, då Skaparen skulle lida i köttet för sin skapelse, och till hans uppståndelse), då de ömkligen irrade omkring i misströstans och vantrons mörker, skulle ledas till sanningens kunskap som vore de ledda av ett månsken.

Ditt hjärtas tankar voro lika stjärnor i den meningen, att du från den tid, då du först hade kunskap om Gud, och ända till din död var så brinnande i Gudskärlek, att alla dina tankar inför Guds och änglarnas åsyn tedde sig klarare än stjärnorna för människans blick. Som olika slags fåglars höga flykt och ljuvt klingande sång voro dina läppars alla ord, vilka med all ljuvlighet skulle uppstiga från din jordiska kropp ända till Dens öron, som sitter på majestätets tron, till änglarnas högsta jubelfröjd. För övrigt var du lik allt jordiskt däri, att liksom allt annat i den större världen som har jordisk kropp skulle livnära sig av jordens frukter, så skulle det även erhålla icke blott födan utan även livet självt av din frukt.

Dina gärningar kunna rätteligen jämföras med blommande och fruktbärande träd, ty du skulle utföra dem med så stor kärlek, att de förnöjde Gud och änglarna mer än alla blommors fägring och frukters sötma. Utan tvivel förutsåg Gud i dig före din skapelse flera dygder än hos alla örter, blommor, träd, frukter, ädelstenar och metaller, som man kan påträffa i hela världen. Därför är det icke underligt, om Gud fann större behag i dig, du mindre värld, som ännu skulle skapas, än i den större världen.

Ty ehuru världen var skapad före dig, skulle den dock förgås med allt, vad däri var, men du skulle, enligt Guds eviga förutbestämmelse, förbliva i din oförvanskliga skönhet, utan att någonsin skiljas från hans hulda kärlek. Den större världen kunde nämligen på intet vis förtjäna att existera i evighet, men du, saliga Maria, rikast på alla dygder, förtjänade med dina dygders hela fullkomlighet på det värdigaste sätt allt vad Gud efter din skapelse värdigades göra med dig i sin stora nåd.

Absolution. Drottningen, prydd med dygdernas krona, må ständigt vara redo att skydda oss. Amen.

Kapitel 6. Gud verkar alla dygder och är dygden själv. Det är omöjligt för något, som är skapat, att utan hans hjälp stråla av någon dygd. I tidernas morgon, sedan han skapat världen och alla skapade varelser, skapade han till sist med sin kraft människan och förlänade henne fri vilja, så att hon därigenom kunde framhärda i det goda till sin goda lön och icke falla i det onda till ond vedergällning. Hos människorna anses deras gärningar vara av föga värde, som vägra att arbeta, förrän de blivit tvingade därtill genom att sitta i stock eller bojor, medan deras gärningar äro värda kärlek och den bästa belöning, som icke av nödtvång utan frivilligt och av uppriktig kärlek utföra sina sysslor.

På liknande sätt förhåller det sig här: om Gud icke givit fri vilja åt änglar och människor, skulle det se ut som om de tvingades till det som de gjorde, och deras gärningar skulle blott förtjäna en ringa belöning. Det behagade alltså dygden, som är Gud, att giva dem fri vilja till att göra vad som behagade dem, och han lät dem till fullo förstå, vilken lön en gudlig lydnad förtjänar och vilka straff en trotsig olydnad drager över sina efterföljare. Sannerligen, Gud visade stor dygd, när han av jord danade människan för att hon genom sin kärlek och ödmjukhet skulle förtjäna att bo i de himmelska hyddorna, från vilka de änglar, som satte sig upp emot Guds vilja, olycksaligen drevos bort för sitt högmods och sin illviljas skull.

De hatade nämligen dygderna, för vilkas skull de hade kunnat bliva ärofullt krönta. Ty det råder intet tvivel om att liksom en konung hedras och äras för sin kungliga krona, så hedrar varje dygd sin görare icke blott bland människorna utan pryder honom även härligt inför Gud och änglarna såsom med en strålande krona, och därför är det icke olämpligt att kalla varje dygd en strålande krona. Man måste alltså tro, att de kronor äro oräkneliga, varmed Gud själv så underbart strålar, han vars dygder i mängd, storhet och värdighet vida övergår allt, som varit, är och skall vara. Aldrig har han verkat något annat än dygder. Dock är det särskilt tre dygder, som ärofullt pryda honom med tre fagert strålande kronor. Den dygd, varmed han skapade änglarna, var hans första krona; dock avundades några av änglarna Guds ära och berövade sig sorgligt nog denna krona.

Den dygd, varmed han skapade människan, var hans andra krona. Dock samtyckte människan i sin dåraktighet till fiendens ingivelse och gick därför hastigt miste om denna krona. Det är att märka, att Guds dygd eller hans dygds ära icke kunde förminskas genom dessa änglars eller genom människans fall, ehuru de själva på grund av sin ondska ärelöst föllo ned från sin ära, eftersom de icke ville giva Gud ära för att han skapat dem till sin och deras egen ära. Guds så visa vishet förvandlade nämligen deras ondska till sin dygds ära. - Den dygd, varmed han skapat dig, o åtråvärda jungfru, till sin eviga ära,

förhärligade honom såsom hans tredje krona.

Änglarna förstodo, att genom denna skulle de båda föregående kronornas skada botas. Därför kan du, o fru, vår frälsnings hopp, rätteligen kallas Guds heders krona, ty liksom han genom dig fullkomnade den högsta dygden, så bragte du honom större heder än alla andra varelser han skapat. Sannerligen, redan när du oskapad stod inför Guds åsyn, visste änglarna om, att du genom din allra heligaste ödmjukhet skulle kuva djävulen, vilken dömt sig själv genom sitt högmod och förrått människan i sin elakhet. När änglarna sett människan falla ned i stort elände, kunde de alltså icke sörja, ty detta att skåda Gud beredde dem fröjd, och framför allt stod det klart för dem, vilka stora ting Gud efter din skapelse skulle värdigas göra genom din ödmjukhet.

I de följande tre läsningarna talar ängeln om Adams botgöring och om den tröst som han hade av sin förhandskunskap om den heliga Jungfruns framtida skapelse och hennes stora ödmjukhet och värdighet, och beskriver, hur patriarken Abraham samt Isak, Jakob och alla profeterna tröstades av Guds vörnadsvärda moders framtida födelse.

BOK 11 - TISDAGEN LÄSNING 1

Absolution. Må den milda Jungfrun värna oss mot den illasinnade fienden. Amen.

Kapitel 7. Den Heliga Skrift vittnar, att Adam, när han levde i paradiset lycka, överträdde Guds bud. Men den nämner intet om att han varit olydig mot Guds vilja, sedan han råkat i elände. Härav framgår alltså, att Adam älskade Gud av hela sitt hjärta, och fördenskull avhöll han sig också, sedan hans son begått ett brodermord, från köttsligt umgänge med sin hustru, men sedan han fått höra Guds befallning härom, återvände han lydigt till det äktenskapliga livet med denna sin maka.

Och han kände bittrare smärta över att han förtörnat sin Skapare än att han dragit så svåra straff över sig. Man inser alltså, att det icke var orättvist, att liksom Guds vrede kommit över honom för det högmodskull, varmed han i sitt lycksaliga tillstånd retat Gud, så gavs honom efteråt, när han befann sig i elände, stor tröst, i det han med den djupaste ånger och uppriktigaste ödmjukhet sörjde över, att han uppväckt en så huld och nådig Skapares vrede.

Men Adam hade aldrig kunnat undfå större tröst än genom att få visshet om att Gud skulle värdigas födas av hans ätt för att med ödmjukhet och kärlek återlösa de själar,

vilka Adam själv, förförd av djävulens illvilja, genom sitt högmod berövat det eviga livet. Emellertid synes det för alla visa vara omöjligt (såsom det i själva verket är), att Gud, för vilken endast den ärbaraste födelse passade, skulle antaga mänsklig kropp såsom en följd av köttslig åtrå, vilket är fallet med andra barn.

Ännu omöjligare föreföll detta Adam, som blivit skapad utan någon köttslig lusta. Alltså förstod Adam, att det icke behagade allas Skapare att för sin egen räkning skapa en mänsklig kropp på samma sätt som han skapat hans och Evas kroppar. Han trodde fördenskull, att Gud ville taga mänskligt kött av en människa, till kroppen lik Eva men till sina dygders fullkomning överträffande alla, som fötts och skulle födas av man och kvinna, och att han på det ärbaraste sätt ville födas av henne med sin gudom och mandom, utan att bryta hennes jungfrulighet.

Därför kan man tro och behöver icke tvivla på, att liksom Adam, när han förnam att Guds vrede mot honom nästan var blickad, storligen sörjde över de ord, som Eva lärt genom samtalet med djävulen, så hade han även, när han kom i smärta och elände, stor glädje och huggnad av de ord, som du, Maria, alla människors förhoppning, skulle svara ängeln.

Adam sörjde även över att Evas kropp, skapad av hans egen kropp, bedrägligen dragit honom till helvetets eviga död, men han gladdes emedan han på förhand visste, att av din kropp, du ädlaste bland jungfrur, den vördnadsvärda lekamen skulle födas, som mäktigt skulle återföra honom och hans avkomma till det himmelska livet. Adam sörjde över att Eva, hans älskade hustru, genom sitt stora högmod börjat bliva olydig mot sin Skapare, men han jublade, när han förutsåg, att du, Maria, hans älskade dotter, med den största ödmjukhet ville lyda Gud i allt.

Adam sörjde, emedan Eva i sitt sinne högmodigt sagt, att hon ville bliva lik Gud, varför hon ock fallit, till stor skam i Guds och änglarnas åsyn, men han gladdes över att ditt ord, varmed du ödmjukt skulle bekänna dig vara Guds tjänarinna, klart strålade i deras förutvetande till din stora ära. Adam var bedrövad över att Evas ord retat Gud till vrede och därigenom bragt honom och deras efterkommande till fördömelse, men han jublade över att ditt ord skulle draga Guds kärlek till dig och till alla, som råkat i fördömelse genom Evas ord, till deras stora tröst.

Evas ord hade nämligen i stor sorg drivit bort henne och mannen från härligheten och stängt himmelrikets portar för henne och hennes avkomma, men ditt välsignade ord, du vishetens moder, förde dig till stor glädje och öppnade himmelens portar för alla, som ville träda in. Liksom änglarna i himmelen gladdes när de före världens tillkomst förutsågo, att du, Guds moder, skulle födas, så hade alltså även Adam stor glädje och

jubelfröjd genom sin förhandskunskap om din födelse.

BOK 11 - TISDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Hjälp oss, älskansvärda jungfru, i denna världens vilda faror. Amen.

Kapitel 8. Utdriven ur paradiset rönt Adam Guds rättvisa och barmhärtighet mot sig själv. Adam fruktade Gud för hans rättvisa och älskade honom innerligt alla sitt livs dagar för hans barmhärtighet. Sannerligen, det stod väl till i världen, så länge hans efterkommande gjorde sammalunda. Men när människorna upphörde att betrakta Guds rättvisa och barmhärtighet, glömde många av dem bort sin Skapare, ty människorna trodde det som behagade dem och framlevde på avskyvärt sätt sina dagar i den köttsliga lustans skändlighet.

Detta uppväckte Guds avsky, och han förgjorde alla världens invånare i syndafloden, utom dem, som han genom sin förebyggande anordning räddade i Noas ark till världens återuppbyggelse. Men när människosläktet ånyo hunnit föröka sig, avföll det, förfört av den onde andens ingivelse, genom avgudadyrkan från den sanne Gudens dyrkan och gjorde sig en lag, som stred mot Guds vilja.

Gud besökte emellertid, driven av sin hulda, faderliga godhet, gudstrons sanne efterföljare Abraham och ingick ett förbund med honom och hans ättlingar. Gud uppfyllde Abrahams åstundan, i det han gav honom sonen Isak och lovade att hans Son Kristus skulle födas av hans ätt. Det är därför högst troligt, att Gud även visat Abraham, att en dotter av hans ätt, en obefläckad jungfru, skulle föda Guds Son. Man må även tro, att Abraham fröjdats mera åt denna kommande dotter än åt sin son Isak och älskat henne med större kärlek än sin son Isak.

Det inses även lätt, att Guds vän Abraham icke förvärvat timliga ägodelar av högmod eller vinningslystnad och icke heller åstundade en son för sin lekamliga hugnads skull. Han var nämligen såsom en god örtagårdsmästare, vilken, i trogen lydnad mot sin Herre, planterade en vinkvist på sin mark och förstod, att oräkneliga vinträd skulle kunna spira fram därav och sålunda en utvald vingård uppstå.

Fördens skull samlade han gödsel, så att vinplantorna skulle få näring därav och icke vissna utan bliva desto rikare på frukt. Denne örtagårdsmästare gladdes, emedan han på förhand visste, att ett träd ibland alla hans plantor skulle bliva så högt och ståtligt, att hans husbonde skulle finna den största förnöjelse att lustvandra i vingården för det

trädet skönhets skull och att samme husbonde gärna skulle smaka dess söta frukter och njuta ljuvlig vila under dess skuggiga grenar.

Med örtagårdsmästaren förstås Abraham, med vinkvisten hans son Isak, med de många vinträden, som skulle uppstå därav, hela hans avkomma, med gödseln världsliga rikedomar, vilka Guds älskade vän Abraham endast åstundade till Guds folks uppehälle, med det underbart sköna trädet Jungfru Maria och med husbonden den allsmåttige Guden, som ej ville komma till vingården, d. v. s. till Abrahams ätt, förrän det höga trädet växte där, d. v. s. förrän den ärorika Jungfru Maria, hans älskade moder, uppnått mogen ålder.

Hennes oskyldiga, rena liv liknas här vid den fågling, som det behagade Gud att se och hennes för Gud högst välbehagliga gärningar vid söta frukter, medan trädets skugga betecknar hennes jungfruliga moderliv, som överskyggades av den Högstes kraft. Abraham visste om, att den jungfru, som skulle föda Gud, komme att framgå av hans ätt, och han hugsvalades mera av henne allena än av alla söner och döttrar av sin stam. Denna tro och detta heliga hopp, d. v. s. att Guds Son skulle födas av Abrahams ätt, lämnade Abraham i arv till sin son Isak med mycken tro.

Detta framgår därav, att han lät sin tjänare, som han skickade ut för att hämta hustru åt sin son, svärja vid sina länder, d. v. s. vid honom, som framdeles skulle utgå från hans länder; därmed antydde han, att Guds Son skulle födas av hans ätt. Och man vet, att Isak genom den välsignelse, som han gav sin son Jakob, lämnade honom samma arv, nämligen denna tro och detta hopp.

Och när Jakob välsignade alla sina tolv söner var för sig, så underlät han icke att hugna sin son Juda med samma arv. Man inser alltså, att Gud från begynnelsen älskat sin moder så högt, att liksom han, innan något skapats, allræmest gladdes åt henne, så beskärde han även sina vänner stor tröst av att hon skulle födas. Sålunda fingo först änglarna, sedan den första människan, och därefter patriarkerna jublande fröjd genom förvissningen att Guds ärorika moder skulle födas.

BOK 11 - TISDAGEN LÄSNING 3

Absolution. Må den sanna kärlekens moder lösa vår onskas bojor! Amen.

Kapitel 9. Gud är den sanna kärlekens älskare och själva kärleken. Han visade stor kärlek mot de sina, när han med sin makt befriade sitt folk Israel ur den egyptiska

träldomen och gav dem det bördigaste land, där de lyckligen skulle bo i all frihet. Den sluge fienden, som högeligen avundades dem deras lycka, förförde dem emellertid otaliga gånger till synd med sina ränker. Utan att försöka stå emot djävulens förledande svek hemfölla de på eländigt sätt åt avgudadyrkan, räknade Mose lag för intet samt glömde och försummade dåraktigt det förbund, som Gud ingått med Abraham.

Men den barmhärtige Guden, som såg att hans vänner fromt tjänade honom med rätt tro, sann kärlek och iakttagande av lagen, besökte dem mildeligen, och för att de skulle bliva desto ivrigare i Guds tjänst uppväckte han bland dem profeter, på det att även Guds ovänner, om de ville, skulle återvända till hans kärlek och den rätta tron genom dem.

Det är sålunda att märka, att liksom den ström, som från en bergstopp ilar ned i den djupa dalen, för allt det, som flyter med i dess forsande vatten, ned i dalen, varvid detta synes sjunka alltefter vattnets rörelse, så värdigades den Helige Ande tränga in i profeternas hjärtan, och från deras läppar förde han med sig de ord, som han ville sprida till denna förvillade världs rättelse.

Bland allt det, som genom denna honungsflytande ström, den Helige Ande, trängde in i deras hjärtan, flöt även detta på det ljuvligaste sätt in i deras hjärtan och strömmade ännu härligare ut från deras läppar, att Gud, allas Skapare, skulle värdigas födas av en obefläckad jungfru och att han med sin tillfyllestgörrelse och helgelse skulle återköpa de själar till den eviga härligheten, som Satan genom Adams synd störtat i elände.

Genom denna ströms inflytande fingo de även kunskap om att Gud Fader var så angelägen att rädda människan, att han icke ville skona sin enfödde Son, att Sonen skulle vara så lydlig mot Fadern, att han icke vägrade att antaga dödligt kött, och att den Helige Ande var villig att sändas med Sonen, vilken dock ingalunda var skild från Fadern. Men även detta var uppenbart för profeterna, att Guds Son, denna rättfärdighetens sol, icke skulle komma i världen, förrän ur Israel den stjärna framgått, vilken med sin värme skulle kunna nalkas solens glöd.

Med denna stjärna förstås den jungfru, som skulle föda Gud, med värmen hennes innerliga, glödande kärlek, varigenom hon skulle komma Gud så nära och Gud henne, att Gud skulle kunna fullkomna all sin vilja med henne. Och sannerligen, liksom profeterna i sina ord och gärningar fingo styrka av denna oskapade sol, som skapar allt, så beskärde Gud dem också stor tröst i deras bedrövelser genom att de på förhand fingo veta, att denna stjärna, Maria, skulle skapas. Profeterna sörjde mycket, när de sågo Israels barn i sitt högmod och sin köttsliga lättfärdighet avfalla från Mose lag, så att Guds kärlek måste vika från dem och Guds vrede falla över dem.

Men de jublade, då de betänkte, att lagarnas utfärdare och Herre skulle blidkas av din ödmjukhet och ditt rena liv, o Maria, strålande stjärna, och att han åter skulle taga dem till nåder, som retat honom till vrede och eländigt nog ådragit sig hans harm. Profeterna sörjde över att det tempel, där man skulle frambära offer åt Gud, var ödelagt men de gladd sig innerligt, då de förutsågo, att din välsignade kropp tempel skulle skapas och att det skulle mottaga Gud själv i sig med all hugsvalelse.

De sörjde över att Jerusalems murar och portar voro nedbrutna och att Guds ovänner trängt in för att lekamligen erövra det och Satan för att andligen erövra det. Men de jublade åt dig, Maria, du ädlaste port, ty de visste, att Gud, den starkaste kämpe, i dig skulle taga de vapen, varmed han skulle slå djävulen och alla ovänner. Sålunda fingo profeterna, liksom förut patriarkerna, den innerligaste tröst av att tänka på dig, du ädlaste moder.

I de följande tre läsningarna berättar ängeln om Jungfruns avlelse och födelse och huru Gud älskade henne redan då hon befann sig i sin moders liv.

BOK 11 - ONSDAGEN LÄSNING 1

Absolution. Må jungfrun, vishetens moder, upplysa vår okunnighets mörker! Amen.

Kapitel 10. Innan lagen gavs åt Moses, voro människorna länge okunniga om hur de skulle inrätta sig själva och sina handlingar i detta liv. Därför inrättade de, som brunno av Gudskärlek, sina gärningar och seder så som de trodde att det behagade Gud. Andra däremot, som icke hade Gudskärlek, försmådde att frukta Gud och gjorde vad som föll dem in. Den gudomliga godheten täcktes därför förbarma sig över dessa okunniga och stiftade genom sin tjänare Moses en lag, genom vilken de i allt skulle lära sig att följa Guds vilja.

Denna lag lärde, hur man skulle älska Gud och nästan och hur ett äktenskap mellan man och kvinna skulle hållas på ärbart sätt och enligt gudomlig rätt, så att de, som Gud ville kalla sitt folk, måtte födas av ett dylikt äktenskap. Och sannerligen, ett sådant äktenskap tyckte Gud så mycket om, att han ville låta sin mandoms så ärbara moder framgå av ett sådant.

När örnen, som flyger högt uppe i luften, genomsökt flera skogar, ser han på långt håll ett högt träd, som är så fast rotat, att det ej kan ryckas upp av vindarnas angrepp,

och vars stam är så mäktig, att ingen förmår klättra upp för den, och som dessutom står på en sådan plats, att det ser omöjligt ut, att någonting skulle kunna falla ned på det ovanifrån. Detta träd betraktar örnen noga och bygger så däri det rede, där han vill vila.

Vid en sådan örn kan man likna Gud. För hans åsyn är allt det framtida, liksom ock det närvarande, öppet och klart. När han skådade alla rättfärdiga och ärbara äktenskap, som skulle ingås från den första människans skapelse och ända till den yttersta dagen, fann han intet, som var likt Joakims och Annas i all gudlig kärlek och ärbarhet.

Därför behagade det honom, att ett sådant äktenskap skulle giva upphov åt hans rena, dygdiga moders kropp, som förstås med det rede, där han själv skulle täckas vila med all hugsvalelse. Fromma äktenskap jämföras passande med fagra träd; trädens rot är de två hjärtanas förening, som blott sker i den avsikten, att den måtte bringa Gud ära och heder.

Sådana makars vilja liknas lämpligen vid frukt bärande grenar, eftersom de i alla sina gärningar äro så gudfruktiga, att de, enligt Guds bud, ärbart älska varandra blott för att kunna föda barn till Guds ära. Sannerligen, sådana höga äktenskap förmår icke försåtställaren nå med sina krafter och svekfulla konster, ty deras enda glädje ligger i att Gud får heder och ära, och ingen annan bedrövelse angriper dem än Guds skymf och vanheder.

De synas stå på en trygg plats, när timliga hedersbetygelsers eller rikedomars överflöd icke förmår locka deras själar till världskärlek eller högfärd. Emedan nu Gud förutsåg, att Joakims och Annas äktenskap skulle bliva sådant, bestämde han att hans bostad, nämligen hans moders kropp, skulle beredas av detta hjonelag. O Anna, vörnadsvärda moder, vilken dyrbar skatt bar du icke i ditt moderliv, när Maria, som skulle bliva Guds moder, vilade där!

Man kan hålla det för alldeles visst, att så snart det ämne, varav Maria skulle danas, blivit avlat och sammanfört i Annas moderliv, så älskade Gud det högre än alla andra människokroppar, som fötts och skulle födas av män och kvinnor i hela världen. Den vörnadsvärda Anna kan alltså med rätta kallas den allsmäktige Gudens skattkammare, ty hon gömde i sitt moderliv den skatt, som var honom kärare än allt annat.

O hur nära var icke Guds hjärta beständigt denna skatt! O hur mildt och glatt fäste han icke sitt majestäts ögon på denna skatt, han som sedan sade i sitt evangelium: »Där din skatt är, där är ock ditt hjärta». Det är således högst troligt, att änglarna storligen jublat över denna skatt, när de förstodo, att deras Skapare, som de älskade mer än sig själva, älskade den så högt. Det vore alltså mycket passande och rättmätigt, att den dagen

hölles i stor vördnad av alla, då i Annas moderliv det ämne avlades och samlades, varav Guds moders välsignade kropp skulle danas, den kropp som Gud själv och alla hans änglar älskade med så stor kärlek.

BOK 11 - ONSDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Maria, havets stjärna, den mildaste, må bistå oss! Amen.

Kapitel 11. När sedan detta välsignade ämne i rättan tid hade danad kropp i sin moders liv, såsom det hövdes det, så förökade all äras konung sin skatt genom att ingjuta en levande själ i kroppen. Biet flyger över de blommande fälten och undersöker noga alla honungsbärande örter, ty genom sitt naturliga vetande kan det urskilja, var det sötaste blomster spirar, och om blomstret till äventyrs ännu icke spruckit ut ur bladverket, så inväntar biet dock begärligt blomningen för att kunna njuta växtens sötma efter behag.

På liknande sätt skådade den himmelske Guden, som klart och tydligt ser allt med sitt majestäts ögon, Maria, när hon ännu var dold i sin moders liv; i sitt eviga förutvetande visste han, att ingen människa i hela världen skulle bliva henne lik i dygd, och han inväntade hennes födelse med all huggnad och glädje, på det att hans överflödande, gudomliga godhet måtte bliva uppenbar genom sötman av hans kärlek till denna jungfru.

O hur klart strålade icke den uppgående morgonrodnaden i Annas moderliv, när Marias kropp där blev levande genom själens ankomst, Maria vars tillblivelse änglar och människor med så het längtan åstundade att få se! Människorna, som bo i de länder, vilka ha solljus om natten likaväl som om dagen, önska icke morgonrodnadens uppgång för ljusets skull (ty solens glans är mycket klarare än morgonrodnadens ljus), utan emedan de, när morgonrodnaden visar sig, förstå, att solen skall stiga högre och att deras frukter, som de hoppas samla i visthusen, tack vare solens värme fullkomligare och fortare bli mogna.

Men invånarna i de länder, vilka höljjas av nattligt mörker, glädjas icke blott emedan de efter morgonrodnadens uppgång förstå, att solen skall gå upp, utan även, ja mycket mera, emedan de, när morgonrodnaden framträder, tillräckligt kunna se vad de skola göra.

På samma sätt åstundade änglarna, himmelrikets invånare, morgonrodnadens uppgång, d. v. s. Marias födelse, icke för ljusets skull, ty den sanna solen, Gud själv, vek

aldrig från deras blick, utan de åstundade att den skulle uppgå (d. v. s. att Maria skulle födas i denna världen), emedan de på förhand visste, att Gud, som liknas vid en sol, genom denna morgonrodnad tydligare ville visa sin kärlek, som förstås med solvärmen, och att de människor, som älskade Gud, skulle bliva fruktbara på goda gärningar och mogna genom den ståndaktiga uthålligheten i det goda, så att änglarna kunde samla dem i det eviga förrådshus, som den himmelska glädjen är.

Men de människor i denna mörka värld, som på förhand visste om Guds moders födelse, gladdes icke blott, emedan de förstodo, att deras förlossare skulle födas av henne, utan även emedan de skulle få se denna ärorika jungfrus fromma, ärbara seder och emedan de av henne fullkomligare skulle få lära, vad som skulle göras och vad som skulle undvikas.

Denna jungfru var även den kvist, som enligt Jesaja skulle skjuta upp ur Jesse rot, den kvist om vilken han profeterade, att en blomma, över vilken Herrens ande skulle vila, komme att spira fram därur. O vilken obeskrivlig kvist! Medan den växte i Annas sköte, förblev dock dess kärna på ett mera ärorikt sätt i himmelen. Denna kvist var så späd och spenslig, att den mycket lätt kunde få rum i moderns sköte, men dess kärna var så väldig till längd och bredd, att intet sinne förmådde uttänka dess storlek. Kvisten förmådde nämligen icke frambringa blomman, förrän kärnan genom sin ankomst gav den kraft att spira, men kärnans kraft framträdde icke heller uppenbart, förrän grenen gav sin fuktighet åt kärnan.

Denna kärna var Guds Sons person, som, ehuru Fadern födde honom före morgonstjärnan, dock icke framträdde i blomman, d. v. s. i mänsklig kropp, förrän han genom samtycke av jungfrun, som betecknas med kvisten, mottog denna blommas ämne av hennes allra renaste blod i hennes jungfruliga sköte. Och ehuru denna välsignade kvist, nämligen den ärorika Maria, skildes från moderns kropp vid sin födelse, så skildes dock Guds Son icke mera från Fadern, när jungfrun kroppsligen födde honom i tiden, än när Fadern födde honom utan kropp före all tid. Och den Helige Ande var från evighet oskiljaktligen i Fadern och i Sonen, eftersom de äro tre personer men en enda gudom.

BOK 11 - ONSDAGEN LÄSNING 3

Absolution. Kristi moders ärorika födelse må vara oss till evig fröjd. Amen.

Kapitel 12. Fadern, Sonen och den Helige Ande voro av evighet en enda gudom, och deras vilja var aldrig söndrad. Som om tre lågor skulle uppstiga ur ett tänt bål, så

framgingo på enahanda sätt ur den gudomliga viljans godhet tre kärlekslågor till ett och samma verks fulländning.

Den kärlekslåga, som utgår från Fadern, brann ljus och klar inför änglarna, när de insågo, att det var hans vilja att nådeligen utgiva sin älskade Son till den fångne tjänarens befrielse. Den kärlekslåga, som utgår från Sonen, var icke fördold, när han, eftersom detta var Faderns vilja, ville utblotta sig själv och antog tjänarens skepnad. Den kärlekslåga, som utgår från den Helige Ande, syntes icke mindre brinnande, när han visade sig beredd att genom uppenbara gärningar åskådliggöra Faderns, Sonens och sin egen vilja.

Och ehuru denna gudomliga viljas varma, brinnande kärlek strålade över alla himlar och med sin klarhet bragte änglarna utsäglich tröst, kunde dock, enligt Guds eviga förutbestämmelse, återlösningen icke komma för människosläktet, förrän Maria blivit född. I henne skulle en så het kärlekseld upptändas, att när dess välluktande rök svävade upp, den eld, som var i Gud, själv skulle ingjuta sig i den och sålunda genom den intränga i denna kalla värld. Sannerligen, denna jungfru var efter sin födelse lik en ny men ännu ej upptänd lykta, som skulle upptändas på det sättet, att liksom Guds kärlek, som liknas vid tre lågor, strålade i himmelen, så skulle denna utvalda lykta Maria stråla i vår mörka värld med tre andra kärlekslågor.

Marias första låga sken så klart inför Gud, när hon till Guds ära fast lovade att bevara sin jungfrulighet obefläckad ända till döden. Och Gud Fader fann så stort behag i denna rena, ärbara jungfrulighet, att han täcktes skicka henne sin älskade Son jämte sin, Sonens och den Helige Andes gudom. Marias andra kärlekslåga kom till synes däri, att hon beständigt nedtryckte sig själv med en otänkbart djup ödmjukhet, vilket förvisso behagade Guds välsignade Son så mycket, att han av hennes så ödmjuka kropp värdigades taga den vördnadsvärda lekamen, som för evigt skulle upphöjas över allting i himmel och på jord.

Den tredje lågan var hennes över allting prisvärda lydnad, vilken till den grad drog den Helige Ande till henne, att hon genom honom blev uppfylld med alla nådegåvor. Och ehuru denna välsignade nya lykta icke blev upptänd med dessa kärlekslågor omedelbart efter sin födelse (ty hon hade liksom andra små barn en späd kropp och ett outvecklat förstånd, varför hon icke kunde förstå Guds vilja), så gladdes dock Gud mera åt henne, som då ännu intet förtjänat, än åt de goda gärningar, som alla människor före henne gjort i hela världen.

Ty liksom en god citterspelare skulle tycka om en ännu icke färdiggjord cittra, om vilken han förutser, att den kan komma att ljuda vackert, så älskade allas Skapare Marias

kropp och själ högeligen i hennes barndom, eftersom han på förhand visste, att hennes ord och gärningar skulle behaga honom mera än all ljuv musik. Det är även högst troligt, att liksom Marias Son genast hade fullkomliga sinnen, när han efter att ha antagit mandom vilade i sin moders liv, så fick även Maria efter sin födelse sinne och förstånd tidigare än andra barn.

Gud och änglarna gladdes alltså i himmelen åt hennes ärorika födelse, och så må även människorna med glädje prisa hennes födelse på jorden och av hela sitt hjärta bringa allas Skapare lov och ära för henne, han som bland alla, vilka han skapat, utvalde just henne och lät henne födas bland syndiga människor för att på det heligaste sätt föda syndarnas förlossare.

I de följande tre läsningarna skildrar ängeln, hur Jungfru Maria förhöll sig, sedan hon fått förstånd och kunskap om Gud, och om hennes själs och kropps fägring, vidare om hur hennes vilja höll hennes sinnen i tukt, om Guds Sons avlelse i Jungfruns kved och om dennes ärorika födelse till denna värld.

BOK 11 - TORSDAGEN LÄSNING 1

Absolution. Den hulda jungfrun över alla jungfrur må bedja för oss till Herren.
Amen.

Kapitel 13. Marias välsignade lekamen kan med rätta liknas vid det renaste käril, hennes själ vid den klaraste lykta och hennes hjärna vid källvatten, som springer i höjden och sedan åter strömmar ned i den djupa dalen.

Ty när jungfrun kom till den ålder, att hon förstod att den sanne Guden existerar i himmelen och att han skapat allt, och särskilt människan, till sin eviga ära, samt att han är allas rättvisaste domare, då stego sinne och förstånd från jungfruns hjärna i himmelens höjd likt vatten, som kväller fram ur en källa, och sjönk därifrån ned i dalen, d. v. s. i hennes ödmjuka kropp.

Ty liksom Kyrkan sjunger, att Guds Son utgått från Fadern och vänt tillbaka till Fadern, ehuru ingendera någonsin varit skild från den andre, så steg jungfruns sinne och förstånd ofta upp i himlarnas höjd och omfattade ståndaktigt Gud med tron; ljuvt omfamnad av hans hulda kärlek återvände hon till sig själv. Denna kärlek fasthöll hon med förståndigt hopp och gudlig fruktan, och genom denna kärlek upptände hon sin själ så, att hon började brinna av Gudskärlek såsom av den hetaste eld. Och denna jungfrus

sinne och förstånd gjorde också hennes kropp så underdånig själen i Guds tjänst, att kroppen från den tiden lydde henne i all ödmjukhet.

O hur hastigt begrep icke jungfruns sinne och förstånd Guds kärlek, och hur vist samlade hon den icke i sig såsom den dyrbaraste skatt! På samma sätt som om en planterad lilja vore fäst i jorden med tre rötter, genom vilka hon bleve starkare och stadigare, och sträckte upp tre ljuvliga blomster, till hugnad för de betraktande, så fäste sig i sanning Gudskärleken, från ovan planterad i denna ärofulla jord, vår jungfru, i hennes kropp med tre de starkaste dygder såsom med tre rottrådar, varigenom även hennes kropp stärktes, och smyckade jungfrun hedersamt till själen med tre smycken, likasom med tre glänsande blomster, till fröjd för Gud och änglarna, som skådade henne. Den första styrkan hos hennes kropp, d. v. s. den kloka avhållsamheten, avvägde så hennes ätande och drickande, att något överflöd aldrig drog henne bort från Guds tjänst och någon omåttlig knapphet aldrig gjorde henne vanmäktig att sköta det hon skulle.

Den andra styrkan, d. v. s. det måttfulla vakandet, tyglade så hennes kropp, att hon aldrig på grund av för ringa sömn var trög och overksam, då hon borde vaka, och icke heller det allra minsta förkortade de fastställda vaktiderna för att sova mer än hon skulle. Den tredje styrkan, d. v. s. denna jungfrus starka kroppsliga natur, gjorde jungfrun så ståndaktig, att hon med jämnmod bar möda och kroppsliga vedervärdigheter och även det förgängliga lekamliga goda, aldrig sörjande över timlig motgång och heller aldrig jublande över timlig medgång.

Dessutom betydde det första smycke, varmed den gudomliga kärleken prydde jungfrun till själen, att hon i sitt hjärta föredrog den belöning, som Gud skall förläna sina vänner, framför alla tings skönhet, och därför blevo världsliga rikedomar som stinkande träck för henne. Och detta prydde hennes själ som ett andra smycke, att hon i sitt förstånd fullkomligt fattade, att den världsliga hedern på intet vis kan jämföras med den andliga äran; fördenskull avskydde hon allt tal om världslig ära lika mycket som skänd luft, vilken genom sin stank hastigt utsläcker mångas liv.

Men detta förhärligade hennes själ som ett tredje smycke, att hon i sitt hjärta höll allt det, som behagade Gud, för att vara ljuvt och hugnesamt, men det, som var Gud förhatligt och honom emot, för att vara beskare än galla; därför lockade själva hennes vilja så verksamt hennes själ till att åstunda den sanna sötman, att det efter detta livet icke hövdes henne att smaka andlig bitterhet.

Sannerligen, genom dessa prydnader framträdde hon, jungfrun, så fagert prydd till själen framför allt annat skapat, att det behagade Skaparen att fullkomna alla sina löften medelst henne. Hon var nämligen så styrkt genom kärlekens dygd, att hon aldrig

förtröttades i något gott verk, och aldrig fick ovännen på minsta sätt makt över henne.

Ja, man kan hålla för visst, att liksom hennes själ var underskön inför Gud och änglarna, så var ock hennes lekamen täck och behaglig för alla, som skådade den. Och liksom Gud och änglarna gladdes i himmelen åt hennes själs vänhet, så var ock hennes kropps skönhet för alla, som åstundade att skåda den, nyttig och hugnesam här på jorden. Ty när fromma människor sågo, med vilken iver hon tjänade Gud, så blevo de desto ivrigare i Guds heder, men hos dem, som voro benägna att synda, utsläcktes genast syndens hetta tack vare hennes ords och åthävors ärbarhet, när de betraktade henne.

BOK 11 - TORSDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Jungfrun, hälsad av ängeln, må tackas utplåna våra synder. Amen.

Kapitel 14. Ingen tunga förmår berätta, hur vist den ärorika jungfruns sinne och förstånd fattade Gud själv i samma ögonblick som hon först fick kunskap om honom, särskilt som varje mänskligt sinne har svårt att föreställa sig, hur mångfaldigt samma jungfrus välsignade vilja underkastade sig Guds tjänst, ty det behagade henne på det allra högsta att fullkomna allt det som hon förstod behagade Gud.

Jungfrun förstod nämligen, att Gud icke skapat kropp och själ åt henne för hennes förtjänster eller av denna anledning givit hennes vilja frihet att ödmjukt hålla Herrens bud eller också stå dem emot, om detta behagade henne, och därför beslöt jungfruns ödmjuka vilja att som tack för de välgärningar, hon redan mottagit, med all kärlek tjäna Gud så länge hon levde, även om han icke skulle giva henne något annat.

Och när hennes förstånd förmådde fatta att han, alla tings skapare, även skulle tackas bliva återlösare av alla de själar han skapat och att han som belöning för en så stor möda icke önskade sig något annat än själarna själva samt att varje människa har fri vilja att blidka Gud genom goda gärningar eller reta honom till vrede genom onda gärningar, då började jungfruns vilja genast samvetsgrant leda hennes kropp bland världens stormböljor såsom en klok styrman sitt skepp.

Styrmannen fruktar ju, att skeppet skall taga skada av vågornas häftiga anlopp, och klipporna, mot vilka fartygen esomoftast kastas sönder, vika knappast ur hans minne. Repen och hela skeppsutrustningen fäster han stadigt, och hans ögon se ständigt mot hamnen, där han önskar vila ut efter mödorna; det är även hans ivriga åstundan, att det gods, han fraktar på sitt skepp, måtte nå den sanne ägaren, som han håller mycket av,

och lända till dennes gagn. På liknande sätt var det med denna kloka jungfru: sedan hon fått kännedom om Guds bud, började genast hennes vilja, efter dessa budords vind, att vist och vaksamt styra hennes kropp.

Hon fruktade alltså ständigt sina fränders närvaro, eftersom deras medgång eller motgång, som skulle kunna jämföras med världens stormvågor, möjligen kunde göra det besvärligare för henne att tjäna Gud i ord eller gärningar. Allt, som var förbjudet i Guds lag, bevarade hon samvetsgrant i minnet och undvek det omsorgsfullt, så att det icke, likt en farlig klippa, skulle kunna föra hennes själ i andligt fördärv.

Sannerligen, denna prisvärda vilja tyglade jungfrun och behärskade hennes sinnen så, att hennes tunga aldrig någonsin rörde till onyttigt tal, hennes ärbara ögon aldrig lyftes till att betrakta något onödigt och hennes öron blott gävo akt på det, som hörde till Guds ära. Sina händer och fingrar utsträckte hon endast till sin egen eller sin nästas nytta, och hon tillät icke sina fötter att taga ett enda steg utan att först tänka över till vad nytta detta kunde vara.

Jungfruns vilja åstundade dessutom att gladeligen uthärda världens alla vedermödor för att sålunda kunna komma till den trygga hamnen, d. v. s. till Gud Faders sköte; oupphörligen önskade hon, att hennes själ måtte bringa Gud, som var henne allra kärast, heder och glädje för att han hade skapat henne.

Och emedan jungfruns vilja aldrig svek, när det gällde något gott, därför upphöjde Gud, från vilken allt gott utgår, henne på det ärofullaste sätt till dygdernas höjd och lät henne skina mycket klart i alla dygders glans. Vem kan undra på att Gud älskade denna jungfru högt över alla, när han förutsåg att hon skulle vara den enda bland de av man och kvinna födda, vars vilja aldrig någonsin böjdes till dödlig eller förlåtlig synd?

O hur nalkades icke detta skepp, d. v. s. jungfruns kropp, den högst åtråvärda hamnen, d. v. s. Gud Faders vistelseort, när Gabriel kom och sade: »Hell dig, du högtbenådade!» O hur hedersamt antvordade icke Fadern, utan någon mans medverkan, sin Son åt jungfrun, när hon svarade ängeln: »Ske mig såsom du har sagt». Då förenades nämligen genast i jungfruns sköte gudomen med mandomen, och den sanne Guden, Gud Faders Son, blev människa, av jungfru född.

BOK 11 - TORSDAGEN LÄSNING 3

Absolution. Må jungfru Maria, hon med sin hulde Son, välsigna oss! Amen.

Kapitel 15. O vilken underbar, härlig förening, högst värdig allt lov! Jungfruns kropp var ju härbärge för Guds Son i världen, och i himmelen dvaldes han i Treenigheten, ehuru han är i stånd att vara överallt. Jungfrun var till kropp och själ uppfylld av den Helige Ande, men den Helige Ande var även i Fadern och även i den människoblivne Sonen. Guds Son var icke blott i jungfruns sköte här i världen utan hade även sin boning i himmelen hos Fadern och den Helige Ande. Fadern hade jämte den Helige Ande vistelse i den människoblivne Sonen i världen, ehuru blott Sonen, som också är sann Gud, antagit mänskligt kött.

Ehuru han till sitt gudomliga väsen var fördold för mänsklig blick, syntes han dock uppenbart för änglarna i sin eviga hemvist och var där densamme som alltid. Alla, som hava den sanna tron, må alltså glädjas åt den utsägliga förening, som skedde i jungfrun, den förening, varigenom Guds Son tog sig mänsklig kropp av hennes kött och blod och varvid gudomen förenades med mandomen och den sanna mandomen med gudomen. Vid denna underbara förening förminskades icke gudomligheten hos Sonen och icke heller den jungfruliga renheten hos modern. Må de blygas och bäva, som icke tro att Skaparens allmakt är i stånd att göra något sådant eller icke anse att han i sin godhet vill göra något sådant för att frälsa sitt skapade verk, om han kan. Och de, som tro, att han i sin makt och godhet gjort detta för deras skull, varför älska de honom icke såsom de borde?

Må de rannsaka sina hjärtan och betänka detta: Innerlig kärlek vore den jordiske herre värd, som, medan han själv åtnjöt den största heder och välmåga, hörde sin vän lida skymf och smälek och då i sin godhet toge all dennes vanheder på sig, på det att vännen måtte hållas i ära. Och vad skall man säga, om samme herre, när han får veta, att hans vän är i fattigdom och nöd, blottställer sig själv för att vännen må komma i välstånd, och, när han sedan ser honom ömkligen ledas bort för att dräpas, vilket denne ej kan undkomma, såframt icke någon frivilligt ger sitt liv för honom, själv går i döden för att denne dödsdömde lyckligen må kunna leva?

Emedan den högsta kärlek kommer till uttryck på dessa tre sätt och på det att ingen skulle kunna säga, att någon människa i världen visat sin vän större kärlek än Skaparen, som är i himmelen, därför förnedrade Gud själv sitt majestät och steg från himmelen ned i jungfruns sköte, i det han icke blott inträdde i en enda del av hennes kropp utan ingöt sig i hela hennes jungfruliga inre och på det ärbaraste vis bildade sig en mänsklig kropp av jungfruns kött och blod allenast. Därför liknas denna utvaldaste moder passande vid den brinnande och dock oförtärda buske som Moses såg.

Ty han, som dvaldes i busken, tills han förmått Moses att lyda och tro på det som

han förtalde honom, och som även, när Moses frågade honom, sade honom sitt namn - »Jag är den som är», detta är mitt namn i evighet -, han dröjde även i jungfrun lika lång tid som det är nödvändigt för alla andra barn att vara i moderlivet före sin födelse. Och liksom Guds Son, när han avlades, med sin gudom inträdde genom jungfruns hela kropp, så utgöts han också, när han föddes med mandom och gudom, liksom en ljuvlig vällukt från en obruten ros, genom jungfruns hela kropp, varvid den jungfruliga äran förblev orörd hos modern.

Emedan nu Gud och änglarna, och sedan den första människan, och därefter patriarkerna och profeterna tillsammans med otaliga andra gudsvänner gladdes åt att denna buske, d. v. s. Marias kropp, skulle bliva så brinnande av kärlek, att Guds Son värdigades inträda så ödmjukt däri, dväljas där så länge och så ärbart utträda därifrån, därför är det rättmätigt, att även de människor, som nu leva, av hela sin själ fröjdas åt att liksom Guds Son, jämte Fadern och den Helige Ande sann och odödlig Gud, inträtt i denna buske och för deras skull antagit dödligt kött där, så böra också de skyndsamt taga sin tillflykt till jungfrun, på det att hon måtte bedja att det eviga livet återskänkes åt dem, som äro dödliga och som för sina missgärningar förtjänat evig död.

Och liksom Gud dvaldes i jungfrun, på det att icke hans kropp, beträffande ålder eller lemmar, skulle hava någon brist, varigenom den skilde sig från andra barns, och för att han mäktigt skulle kunna kuva djävulen, som svekfullt underkastat alla sin grymhets herravälde, så må även människorna ödmjukt bedja henne, att hon tager dem i försvar, så att de icke falla i djävulens snaror. Och liksom även Gud från denna jungfru gått ut i världen för att öppna det himmelska fäderneslandets port för människorna, så må också de ödmjukt anropa henne, att hon, när de skola lämna denna onda värld, måtte vara till hands för att hjälpa dem och utverka, att de få inträda i hennes välsignade Sons eviga rike.

I de följande tre läsningarna berättar ängeln om den ärorika Jungfruns grymma lidande vid sin välsignade Sons kvalfulla död och om den ståndaktighet, som utmärkte henne vid alla hennes lidanden.

BOK 11 - FREDAGEN LÄSNING 1

Absolution. Med Kristus, som återlöst oss, må jungfrun, som fött honom, försona oss. Amen.

Kapitel 16. Vi läsa om den ärorika Jungfru Maria, att hon bävade när ängeln talade

till henne. Hon hyste i sanning ingen fruktan för sin kropps fara; hon fruktade blott människosläktets fiendes svek, som skulle kunna skada hennes själ. Därför kan man förstå, att när hon blivit så gammal, att hennes sinne och förstånd förmådde begripa Gud och hans vilja, då började hon genast både att förståndigt älska Gud och att förståndigt frukta honom. Denna jungfru kan alltså träffande kallas en blommande ros, ty liksom rosen brukar växa ibland törnen, så växte den vördnadsvärda jungfrun i denna värld bland bedrävelser.

Och liksom törnet blir allt starkare och vassare, ju mera rosen växer och breder ut sig, så blev denna utvaldaste ros Maria, ju mer hon växte till och blev äldre, desto vassare stungen av de hårda vedermödornas törnen. När hon tillryggalagt barndomsåren, vållade gudsfuktan henne den första vedermödan, ty hon plågades icke blott av den största bävan vid tanken på hur hon skulle kunna undvika synderna utan bävade också på det allra högsta då hon begrundade, hur hon på klokt sätt skulle kunna åstadkomma goda gärningar. Och fastän hon med all vaksamhet inriktade sina tankar, ord och gärningar till Guds heder, fruktade hon dock, att de kunde vara bristfälliga på något sätt.

Må alltså de eländiga syndare, som oupphörligen, med vett och vilja, begå olika slags missgärningar, betänka, vilka kval och vilka olyckor de bereda sina själar, ja må de betänka detta, när de se, att denna ärorika jungfru, fri från varje synd, med fruktan fullgjorde sina handlingar, som voro Gud behagligare än allt annat. - När hon sedan, genom att läsa profeternas skrifter, förstod, att Gud ville taga mandom och att han måste lida så många slags kval i sin mandom, då kände hon genast stor bedrävelse, på grund av den stora kärlek, som hon i sitt hjärta hyste för Gud, ehuru det ännu icke var henne bekant, att hon själv skulle varda hans moder.

Men när hon kommit till den åldern, att Guds Son blivit hennes son, och hon förnam, att han i hennes moderliv, ja av henne, hade antagit den lekamen, som genom sig själv skulle uppfylla profeternas skrifter, då syntes denna väna, blida ros utvidgas och växa ytterligare i sin fägring, och vedermödornas taggar, som hårt stungo henne, blevo dagligen starkare och vassare. Ty liksom Guds Sons avlelse gav henne anledning till stor och utsäglig glädje, så sved hennes hjärta av mångfaldig bedrävelse vid tanken på hans grymma pina i framtiden.

Jungfrun gladdes nämligen åt att hennes Son med sin sanna ödmjukhet skulle återföra sina vänner till himmelrikets härlighet, ehuru de genom den första människans högmod förtjänat dödsrikets straff. Men hon sörjde även, ty liksom människan i paradiset genom sin onda begärelse syndat i alla sina lemmar, så skulle hennes Son, det visste hon, här i världen göra bot för människans överträdelse genom sin egen kropps grymma, bittra död.

Jungfrun gladdes, emedan hon avlat sin Son utan synd och köttslig begärelse och likaså fött honom utan smärta, men hon var även bedrövad, eftersom hon visste, att hon skulle föda denne älsklige Son till en så skamlig död och att hon själv under det djupaste hjärteve måste åse hans lidande. Jungfrun gladdes, emedan hon visste, att han skulle uppstå från de döda och för sitt lidande evigt upphöjas till den högsta ära, men hon sörjde likväl, eftersom hon visste, att han skulle plågas ohyggligt av den skymfliga smädelse och gräsliga tortyr, som skulle föregå denna upphöjelse.

Man kan verkligen hålla för sant, att liksom rosen stadigt synes stå kvar på sin plats, även om de omgivande törnena blivit vassare och hårdare, så hade denna välsignade ros Maria en så ståndaktig håg, att hur vedermödornas taggar än stungo hennes hjärta, så förändrade de dock aldrig hennes vilja, utan hon visade sig vara helt redobogen att lida och göra vad Gud ville.

Ja med rätta liknades hon vid en blommande ros, och allra bäst vid rosen i Jeriko, ty liksom rosen på denna ort genom sin skönhet säges överträffa alla andra blomster, så övergick Maria genom sin ärbarehets och sina dygders fägring alla, som levat i denna värld, med undantag av sin välsignade Son. Fördenskull må, liksom Gud och änglarna i himmelen fröjdades åt hennes dygdiga ståndaktighet, även människorna här i världen, när de överväga, hur tåligt hon förhöll sig under hemsökelserna och hur klokt under hugsvalelserna, fröjdas på det allra högsta över henne.

BOK 11 - FREDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Han, som frälst oss genom priset av sitt blod, må försvara oss på sin jungfruliga moders förbön. Amen.

Kapitel 17. Bland det andra, som profeterna förutsade om Guds Son, siade de även, att han här i världen ville utstå en mycket svår död i sin allra menlösaste lekamen, på det att människorna med honom skulle få njuta det eviga livet i himmelen. Profeterna siade även och beskrev, hur Guds Son för människosläktets befrielse skulle bindas och gisslas, hur han skulle ledas till korset och hur han skulle behandlas på det smädligaste vis och korsfästas.

Emedan vi nu tro, att de mycket väl vetat, av vilken orsak den odödlige Guden ville antaga dödligt kött och på så många olika sätt plågas i detta kött, därför må den kristna tron icke betvivla, att vår jungfru och fru, som Gud före tidernas början utsett till moder

åt sig, ännu klarare vetat detta, och det är rättmätigt att tro, att det icke varit fördolt för jungfrun, varför Gud själv värdigades ikläda sig kött i hennes moderliv.

Ja, man kan hålla för alldeles visst, att hon genom den Helige Andes ingivelse fullkomligare förstod, vad profeternas ord betecknade, än profeterna själva, som genom samme Ande muntligen frambragt dessa ord. Det är alltså ytterst troligt och sannolikt, att när jungfrun fött Guds Son och första gången tog honom i sina händer, så kom det plötsligt i hennes minne, hur han skulle uppfylla profetierna.

När hon svepte honom i lindor, så begrundade hon i sitt hjärta, hur hela hans kropp skulle sargas av gisselslag, så att han skulle se ut som en spetälsk. När jungfrun lätt lindade sin späde Sons händer och fötter, så betänkte hon, hur grymt de skulle genomborras av spikar på korset. När hon betraktade sin Sons anlete, fagrare än alla människosöners, så betänkte hon, hur vanvördigt de gudlösa läppar skulle befläcka det med saliv. Modern begrundade även ofta i sitt sinne, hur hårt man skulle kindpusta denne hennes Son och med vilka grova smädelser och okvädinsord hans välsignade öron skulle fyllas.

Hon betänkte, hur hans ögon skulle förmörkas av hans eget nedströmmande blod och hur man skulle fylla hans mun med ättika, blandad med galla. Hon drog sig till minnes, hur man skulle binda hans armar med rep och hur obarmhärtigt hans senor och ådror och alla leder skulle utsträckas på korset, hur hans hjärterötter skulle sammandragas i döden och hur hela hans ärorika kropp invändigt och utvändigt skulle plågas i all nöd och bitterhet ända till döden. Jungfrun visste också, att när hennes Son givit upp andan på korset, så skulle den vassaste lans genomborra hans sida och tränga in i hans hjärta.

Därför, liksom hon var den gladaste av alla mödrar, när hon såg Guds Son vara född av sig, han som hon visste vara sann Gud och människa, dödlig i sin mandom men evigt odödlig i sin gudom, så var hon också mest bedrövad av alla mödrar, eftersom hon på förhand visste om hans så bittra lidande. Sålunda ledsagade städse den tyngsta bedrövelse hennes övermåttan stora glädje.

Ja, om man sade till en barnaföderska: »Du har fött en levande son, frisk till alla lemmar, men de våndor, som du haft vid förlossningen, skola räcka ända till din död», och denna kvinna, när hon hörde detta, gladdes åt sitt barns liv och hälsa men sörjde över sin egen pina och död, sannerligen, en sådan moders bedrövelse, förorsakad dels av minnet av plågorna, dels av hennes egen kropps förestående död, vore icke svårare än den smärta Jungfru Maria kände, så ofta hon övervägde sin högt älskade Sons framtida död. Jungfrun kom ihåg, att profetierna fordom förutsagt, att hennes älsklige Son skulle

utstå många och svåra lidanden, och den rättfärdige Simeon förutsade, icke långa tider i förväg såsom profeterna utan i jungfruns egen närvaro, att ett svärd skulle genomtränga hennes egen själ.

Det är därför att märka, att liksom själens krafter äro starkare och känsligare till att förnimma det goda och onda än kroppens krafter, så plågades den välsignade jungfruns själ, som skulle genomborras av detta svärd, av värre plågor, långt innan hennes Son led, än någon moder förmått uthärda i sin kropp, innan hon fött sitt barn.

Och detta smärtans svärd trängde allt djupare in i jungfruns hjärta för var stund som hennes älskade Son kom allt närmare sin pinas stund. Man kan följaktligen hålla för visst, att denne Guds Son, mild och menlös som han var, hyste sonlig medömkan med sin moder och lindrade hennes smärta med ofta återkommande tröst och hugsvalelse. Annars skulle hennes liv icke ha förmått att uthärda dem ända fram till Sonens död.

BOK 11 - FREDAGEN LÄSNING 3

Absolution. Jungfruns Sons lidande må anbefalla oss i den högste Faderns händer. Amen.

Kapitel 18. När jungfruns Son förutsade: »I skolen söka mig och icke finna mig», sårades jungfruns hjärta svårt av det smärtsamma svärdets udd. Och när han sedan blivit förrådd av sin egen lärjunge och, såsom det behagade honom, tillfångatagen av sanningens och rättvisans fiender, då genomborrade smärtans svärd jungfruns hjärta och hjärterötter, trängde våldsamt in i hennes själ och tillfogade alla lemmarna i hennes kropp oerhörda kval.

Detta svärd sargade jungfruns själ på det allra bittraste, så ofta man tillfogade hennes älsklige Son lidanden och smälek. Hon fick ju se sin Son kindpustad av de ogudaktigas händer, grymt och gudlöst gisslad och dömd till den skymfligaste död av judarnas hövdingar; hon såg, hur han, medan hela folket ropade: »Korsfäst förledaren!», med bundna händer fördes ut till lidandets plats, varvid somliga gingo före honom och drogo honom bunden efter sig, medan han med största möda bar korset på sina axlar, och andra gingo efter honom och drevo på honom med slag. Som det grymmaste vilddjur behandlade de honom, detta mildaste lamm.

Enligt Jesajas spådom var han så tålig i allt sitt trångmål, att han, likt ett får, som tyst föres bort att slaktas, och likt ett lamm, som tiger inför dem som klippta det, icke

öppnade sin mun. Och liksom han själv visade tålamod i allt, så uthärdade hans välsignade moder alla sina bedrövelser med det största tålamod. Liksom ett lamm följer sin moder, varhelst hon ledes, så följde jungfrumodern sin Son, som leddes till plågornas platser. När modern såg Sonen vara begabbad med törnekronan, hans ansikte vara rött av blod och hans kinder rodnande av de häftiga slagen, så skälvde hon av den bittraste smärta, och hennes kinder bleknade av den våldsamma sorgen.

När Sonens blod till följd av gisslandet strömmade över hela hans kropp, då flöt en hejdlös tåreflod ur jungfruns ögon. När modern sedan såg sin Son grymt utsträckas på korset, begynte alla hennes kroppskrafter domna. Och när man genomborrade Sonens händer och fötter med järnspikar och hon hörde ljudet av hamrarna, då sveko alla jungfruns sinnen henne, och den stora sorgen kastade henne såsom död till jorden.

Judarna skänkte honom galla och ättika att dricka, och då blevo jungfruns tunga och gom (så bittert var hennes hjärteve) så torra, att hon ej förmådde röra sina välsignade läppar att tala. När hon sedan hörde sin Sons jämrande röst säga i dödskampen: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?», och när hon såg, att alla hans lemmar stelnade och att han böjde ned huvudet och uppgav andan, då sammansnördes jungfruns hjärta av en så bitter sorg, att hon ej syntes röra en enda lem i sin kropp.

Man inser alltså, att Gud verkat ett icke ringa under, när han lät den jungfruliga modern sargas av så många och stora smärtor i sitt inre och hon ändå icke uppgav sin anda, ehuru hon såg sin älskade Son naken och blödande hänga mellan rövare, genomborrad av ett spjut, begabbad av alla samt övergiven av nästan alla dem, som känt honom - många av dessa avfölo ju, sorgligt nog, även från den rätta tron.

Liksom hennes Son led en långt bittrare död än alla, som levat i denna värld, så utstod alltså modern de bittraste kval i sin välsignade själ. Den Heliga Skrift förtäljer, att Pinehas' hustru, när hon fick höra, att Guds ark blivit fångad av hans ovänner, hastigt dog i sin våldsamma sorg; dock kan denna kvinnas sorg icke jämföras med Jungfru Marias smärtor, hon som såg sin välsignade Sons lekamen (vilken förebådades av nämnda ark) hållas fången mellan spikar och trä.

Ty jungfrun älskade sin Son, sann Gud och människa, med större kärlek än någon, som är född av man och kvinna, skulle kunna älska sig själv eller en annan. Det ser därför underligt ut, att Pinehas' hustru, hon som dock hade mindre smärta att utstå, dog av sorg, medan Maria, som hemsöktes av tyngre bedrövelser, vaknade till liv igen. Vem kan härvidlag tänka sig någon annan förklaring än den, att hon genom en särskild gåva av den allsmäktige Guden behöll livet trots sina svikande kroppskrafter.

Genom att dö öppnade Guds Son himmelen och befriade mäktigt sina vänner, som dvaldes i dödsriket. När jungfrun vaknade till liv igen, var hon den enda, som i alla stycken bevarade den rätta tron ända till Sonens uppståndelse, och många, som ömkligen avfallit från tron, tillrättavisade hon och förde dem tillbaka till tron. När hennes Son dött, blev han nedtagen från korset, insvept som andra lik och överlämnad till jordfästning.

Alla gingo då bort från honom, och få voro de, som trodde på hans uppståndelse. Men då försvunno även sorgens törnen från moderns hjärta, och hon kände på nytt ljuvlig tröst och hugsvalelse, ty hon visste, att hennes Sons vedermödor nu voro helt till ända, att han med gudom och mandom skulle uppstå på tredje dagen till evig härlighet och att han sedan varken skulle behöva eller kunna lida några kval.

I de följande tre läsningarna visar ängeln, hur ståndaktig den heliga jungfrun var i den rätta tron, när andra tvivlade på Kristi uppståndelse; hur gagnelig hon var för många genom sitt liv och sin lära och hur hon med kropp och själ blev upptagen till himmelen.

BOK 11 - LÖRDAGEN LÄSNING 1

Absolution. Den ärorika, huldaste Gudsmodern må styrka oss i den allraheligaste tron. Amen.

Kapitel 19. Drottningen av Söderlanden säges hava kommit fjärran ifrån till konung Salomo. När hon förnam hans visdom, hade hon icke anda för att uttrycka sin stora häpnad, men efter att hava samlat sig, berömde hon konungen med prisande ord och ärade honom med stora gåvor.

Träffande jämföres den högsta av drottningar, Jungfru Maria, med denna drottning, ty hennes själ överblickade skarpsinnigt hela världens inrättning från dess begynnelse och ända till dess slut samt betraktade noggrant allt som fanns däri; dock fann hon där ingenting, som hon åstundade att äga eller lyssna till utom den visdom, som hon hörde av Gud. Den sökte hon med all begärlighet, den utforskade hon samvetsgrant, tills hon visligen fann själva visdomen, nämligen Kristus, Guds Son, som är ojämförligt mycket visare än Salomo.

När jungfrun såg, hur vist han genom sin kropps lidande på korset återvann själarna och öppnade himmelrikets portar för dem, ehuru den svekfulle fienden vunnit dem för helvetets död, då stod denna jungfru närmare döden än Söderlandens drottning, när denna blev utom sig av förundran. När sedan Kristi, Guds och hennes Sons, lidande var

fullbordat, då förhärligade denna jungfru, som återfått sina krafter, Gud med gåvor, som voro honom ytterst behagliga, ty genom sin hälsobringande lära vann hon flera själar för Gud än vad någon annan person efter Kristi död någonsin gjort med alla sina gärningar.

Att hon hedersamt prisade honom med sitt tal, det framgår även därav, att hon ensam, när många efter hans mandoms död alldeles betvivalde detta, ståndaktigt betygade, att han var Guds sanne Son, evigt odödlig i sin gudom. På tredje dagen, när lärjungarna svävade i tvivel angående hans uppståndelse, när kvinnorna samvetsgrant sökte hans kropp i graven och apostlarna själva i sin stora hjärteängslan och bävan stängde in sig tillsammans, då bevittnade (så få vi utan tvivel tro, ehuru Skriften intet nämner om att hon yttrat sig vid den tiden) jungfrumodern, att Guds Son i köttet återuppstått till evig ära och att döden icke mera hade någon makt över honom.

Och även om Skriften säger, att Magdalena och apostlarna först skådat Kristi uppståndelse, så kunna vi dock hålla för visst, att hans värdigaste moder i sanning känt till den tidigare än de och sett honom levande uppstå från de döda tidigare än de, varför hon, uppfylld av jubel i sitt hjärta, ödmjukt prisade honom. Men när hennes välsignade Son uppstigit till sitt ärofulla rike i himmelen, tilläts Jungfru Maria att stanna kvar i denna världen till de godas styrkande och de villfarandes tillrättavisning. Hon var nämligen apostlarnas mästarinna, martyrernas styrkarinna, bekännarnas lärarinna, jungfrurnas klaraste spegel, änkorernas tröstarinna, den nyttigaste förmanarinna för dem, som levde i äktenskap, och den bästa hjälparinna för alla, som bekände den katolska tron.

När apostlarna kommo till henne, yppade hon dem allt, som de icke fullkomligt kände till om hennes Son och förklarade det förnuftigt för dem. Martyrerna eldade hon att gladeligen utstå lidanden för Kristi namn, han som frivilligt utsatt sig själv för de största vedermödor för deras och allas frälsning; och hon framhöll, att hon själv före sin Sons död i trettio tre år burit sitt hjärtas ständiga bedrövelser med allt tålamod.

Bekännarna undervisade hon i frälsningens troslära, och genom hennes lärdom och exempel lärde de på det fullkomligaste sätt att klokt inrätta dagens och nattens tider till Guds lov och ära samt att förståndigt avväga sömn, föda och arbete på lekamligt och andligt vis. Av hennes så ärbara seder lärde sig jungfrurna att bete sig ärbart och att intill döden bevara sin jungfruliga renhet, att fly mångordighet och all fåfänglighet, att samvetsgrant rannsaka och övertänka alla sina gärningar och att rättfärdigt granska dem på den rätt inställda andliga vågskålen.

För änkorerna berättade hon, den ärorika jungfrun, till deras tröst, att ehuru det behagat hennes moderskärlek mera, om hennes högt älskade Son lika litet velat dö i sin

mandom som i sin gudom, så rättade hon dock sin moderliga vilja helt efter den gudomliga viljan och föredrog att ödmjukt uthärda alla lidanden, till Guds viljas förverkligande, hellre än att låta sitt gottfinnande på något sätt komma i strid med den gudomliga viljan.

Med dylikt tal gjorde hon änkoras själar tålmodiga i bedrövelserna och ståndaktiga under kroppens frestelser. Hon rådde dessutom de gifta, att de skulle älska varandra med uppriktig och oskrymtad kärlek och hava odelad vilja att göra allt vad Guds heder fordrade, varvid hon om sig själv berättade, hur hon uppriktigt givit Gud sin tro och hur hon av kärlek till honom aldrig motstått Guds vilja på någon punkt.

BOK 11 - LÖRDAGEN LÄSNING 2

Absolution. Jungfru Marias Son må rena oss från syndens smuts. Amen.

Kapitel 20. Emedan vi av det heliga evangeliet sanningsenligt lärt, att med det mått, varmed vi mäta åt andra, kommer man också att mäta åt oss, så synes det vara omöjligt, att någon med sitt mänskliga förstånd kan fatta, med vilka stora hedersbetygelser den ärorika Gudaföderskan borde vördas i himmelens palats av alla, hon som, medan hon levde här i världen, välvilligt utverkade det åtrådda goda åt så många.

Därför tros det ha varit rättvist, att när det behagade hennes Son att kalla henne från denna världen, så voro alla de, som genom henne uppnått sin viljas fullkomning, beredda till hennes heders förökande. Emedan allas Skapare medelst henne fullkomnat vad han ville i världen, så behagade det honom att jämte änglarna kröna henne med den högsta ära i himmelen. Så snart jungfruns själ blivit skild från kroppen, upphöjdes den alltså underbart av Gud över alla himlar, och Gud gav henne kejsarinnevärdighet över hela världen och gjorde henne till änglarnas eviga härskarinna.

Änglarna blevo sedan så lydiga mot jungfrun, att de hellre ville uthärda helvetets kval än på någon punkt bryta mot hennes bud. Gud gav henne även så stor makt över de onda andarna, att så ofta de angripa någon, vilken kärleksfullt åkallar jungfruns hjälp, taga de genast skrämnda till flykten på jungfruns vink och fly långt bort. Hellre ville de se sina kval och sitt elände mångdubblas än på det viset behärskas av jungfrun. Och emedan hon befunnits ödmjukast bland änglar och människor, därför har hon blivit upphöjd över allt skapat och är skönast av alla och mer lik Gud än vad någon annan är.

Det är alltså att märka, att liksom guldets hålles för att vara värdigare än övriga

metaller, så äro änglarna och själarna värdigare än andra skapade varelser. Liksom guldets icke kan formas till några tingestär utan att elden hjälper till, men, när elden tillkommer, utformas till olika föremål alltefter guldsmedens mästerskap, så hade den allrasaligaste jungfruns själ icke kunnat bliva skönare än andra själar och änglar, såframt icke hennes förträffliga vilja, som kan liknas vid en skicklig guldsmed, så framgångsrikt berett henne i den Helige Andes heta eld, att hennes gärningar tedde sig högst behagliga för allas Skapare.

Och ehuru guldets blivit utformat till sköna verk, kan man dock icke klart bedöma guldsmedens konst därvidlag, så länge det utformade verket inneslutes i ett mörkt rum; men när det kommit ut i solens ljus, då framträder konstverkets skönhet desto tydligare. Likaså kunde denna ärorika jungfrus högst värdiga gärningar, som så skönt prydde hennes kostbara själ, icke fullkomligt skådas, så länge denna själ hölls innesluten i hennes dödliga kropps hölje; de framträdde tydligt först sedan denna själ nått den sanna solens strålgans, nämligen gudomen själv. Då upphöjde hela det himmelska hovet denna jungfru med de gladaste lovsånger, ty hennes vilja hade prytt hennes själ så utomordentligt, att hon i skönhet överträffade alla andra skapade varelser och blev allra mest lik Skaparen själv.

En ärofull tron, allra närmast Trefaldigheten själv, var från evighet bestämd för denna ärorika själ. Ty liksom Gud Fader var i Sonen och Sonen i Fadern och den Helige Ande i dem båda, när Sonen efter att hava antagit mänskligt kött med gudom och mandom vilade i sin moders sköte (varvid Trefaldighetens enhet bevarades alldeles odelad och moderns jungfrulighet okränkta), så inrättade Gud för den välsignade jungfruns själ en boning, som är allra närmast Fadern, Sonen och den Helige Ande, på det att hon måtte bliva delaktig av allt det goda, som kan skänkas av Gud.

Intet hjärta är djupt nog att fatta, vilken glädje Gud beredde sitt sällskap i himmelen, när hans allrakäraste moder flyttade från denna jämmerfulla värld; detta skall bliva uppenbart för alla, som med kärlek åstunda det himmelska fäderneslandet, när de få skåda Gud ansikte mot ansikte. Änglarna lyckönskade jungfruns själ och förhärligade Gud, ty deras sällskap blev fulltaligt genom Kristi kroppsliga död, och deras glädje förökades genom hans moders ankomst till himmelen.

Adam och Eva, patriarkerna och profeterna, hela den skara, som blivit befriad ur dödsrikets fångelse, och de övriga, som efter Kristi död kommit till härligheten, de gladdes åt denna jungfrus ankomst till himmelen och bragte lov och ära åt Gud, som smyckat henne med så stor heder, att hon på detta heliga och ärorika sätt fått föda deras Återlösare och Herre.

Apostlarna och alla de gudsvänner, som deltagit i denna jungfrus värdiga jordfästning, när hennes älsklige Son förde med sig hennes ärorika själ till himmelen, de hyllade henne med ödmjuk tjänst, och de upphöjde hennes vörndsvärda kropp med all tänkbar hyllning och ära. Ja, man kan i sanning tro, ja vara fullt övertygad om att liksom denna den allrasaligaste jungfruns kropp begravdes död, så har den av Gud själv, hennes älskade Son, levande blivit upptagen på vörndsvärda sätt med själen till evärdligt liv.

BOK 11 - LÖRDAGEN LÄSNING 3

Absolution. Till himmelrikets ära må änglarnas drottning föra oss. Amen.

Kapitel 21. Om själva Sanningen, Guds och Jungfruns Son, rått oss alla att löna även det onda med gott, med hur goda ting måste man då icke tro, att Gud själv belönar dem, som göra goda gärningar? Och om han i sitt evangelium lovat att giva hundrafalt igen för varje god gärning, vem kan då föreställa sig, med vilka härliga belöningar och gåvor han berikat sin högst vörndsvärda moder, hon som aldrig begick den minsta synd och vars Gudi välbehagliga gärningar icke kunna uppräknas?

Liksom den vilja, som bodde i denna jungfrus själ, påbörjade alla hennes goda gärningar, så var även hennes dygdiga kropp ett högst brukbart och ständigt redoboget verktyg till gärningarnas fullbordan. Nu tro vi ju förvisso, att genom Guds rättvisa alla människokroppar skola uppstå på den yttersta dagen och jämte sina själar mottaga vedergällning alltefter de gärningar som de begått, ty liksom var enskild människas själ på grund av viljans ingripande påbörjat alla handlingarna, så har den med själen förenade kroppen lekamligen fullbordat alltsammans.

Därför kunna vi också tro, ja vara fullt förvissade om, att liksom Guds Sons kropp, som aldrig syndat, uppstått från de döda och är förhärligad jämte gudomen, så blev och hans allravärdigaste moders kropp, som icke heller begått någon synd, några få dagar efter begravningen genom Guds kraft och makt upptagen till himmelen med samma jungfrus högtheliga själ och förhärligad jämte denna i all heder. Liksom det är omöjligt för ett mänskligt förstånd i denna världen att fatta skönheten och härligheten i den krona, varmed Kristus, Guds Son, passande äras och vördas för sitt lidandes skull, så kan heller ingen föreställa sig prakten i den krona, varmed Jungfru Maria vördas till kropp och själ för sin gudliga lydnads skull.

Och liksom alla dygder i jungfruns själ förhärligade Gud, hennes Skapare, och hennes högt heliga kropp sedan pryddes med alla dygders belöning, så prisade hennes

kroppens gärningar samfällt denna allravärdigaste jungfru och Gudamoder, ty här i världen försummade hon ingen enda dygd, för vilken hon visste att kroppen och själen skulle belönas i himmelen.

Det är därför att märka, att liksom Kristi moders själ för sina dygders och förtjänsters skull var allrämest värdig de högsta belöningar näst Kristi egen högheliga själ, eftersom hon icke företedde någon brist på goda gärningar, så var även hennes kropp den som, näst Kristi, hennes Sons kropp, var allra värdigast att långt före andras kroppar mottaga sina förtjänsters belöning tillsammans med själen, ty den fullbordade städse, jämte själen, alla hennes ypperliga verk och samtyckte aldrig till någon synd. O hur mäktigt visade icke Gud sin rättvisa, när han drev ut Adam ur paradiset, eftersom denne varit olydig och ätit av den förbjudna frukten från kunskapens träd!

O hur ödmjukt uppenbarade icke Gud sin misskund i denna världen genom Jungfru Maria, som passande kan kallas livets träd! Betänken alltså, hur snabbt rättvisan drev dem, som olydigt förtärt frukten av kunskapens träd, ut i eländet! Övervägen även, hur ljuvligt barmhärtigheten inbjuder och kallar dem till härligheten, som i gudlig lydnad åstunda att vederkvickas av frukten från livets träd!

Beakten dessutom, mina älskade, att när denna allra ärbaraste jungfrus kropp, som jämföres med livets träd, växte i denna världen, så åtrådde änglarnas alla körer trädets frukt icke mindre och gladdes icke mindre åt att den skulle födas än de åtrådde och gladdes åt den nåd som vederfarits dem själva, nämligen att de visste sig vara odödliga i den himmelska glädjen, och detta därför att Guds stora kärlek skulle klargöras i människosläktet och deras samfund därigenom förökas.

Fördenskull ilade ängeln Gabriel glatt och skyndsamt till denna jungfru och hyllade henne kärleksfullt med en hälsning, som var högst prisvärd. Och emedan jungfrun, den sanna ödmjukhetens och alla dygders mästarinna, så ödmjukt svarade bebådelsens ängel, gladdes han och förstod, att det som han och de andra änglarna ville och längtade efter, det skulle förverkligas av henne. Då vi nu i sanning veta, att jungfruns välsignade kropp jämte själen blivit upplyft till himmelen, är det rådligt och gagneligt, att de dödliga, mot Gud brottsliga människorna, som dagligen hemsökas av bedrävelser i denna jämmerdal och som icke betvivla, att detta bekymmersamma livet skall sluta med deras kroppars död, uppriktigt ångra sina förseelser och sålunda hastigt skynda upp till henne.

Och om människorna åstunda att vederkvicka sig med detta trädets frukt, som är Kristus, så må de först med alla sina krafter sträva att böja ned trädets grenar, d. v. s. kärleksfullt hälsa hans moder så som den bebådande ängeln gjorde det, samt, på det att varje synd må undvikas, styrka sina viljor och förståndigt inrikta alla sina ord och

gärningar till Guds heder.

Ty då böjer sig jungfrun villigt till dem och beskär dem sin hjälp till att taga frukten av livets träd, nämligen Kristi allra värdigaste lekamen, som hos eder inviges av människors händer och som är föda och liv för eder, I syndare här i världen, och för änglarna i himmelen.

Och emedan nu Kristus med brinnande längtan åtrår de själar, som han återlöst med sitt eget blod för att hans innerligt kära sällskap skulle bliva fulltaligt, så mån I, mina älskade, bemöda eder att uppfylla hans åstundan, i det I med all fromhet och kärlek anammen hans lekamen, som på vår Jungfru Marias högst värdiga förbön samme Jesus Kristus, hennes Son, värdigas skänka eder, han som med Fadern och den Helige Ande lever och regerar i all evighet. Amen.

FÖRETAL BOK 12 ”FYRA BÖNER”

till nedanstående böner, vilka blivit gudomligt uppenbarade för den heliga Birgitta från Sverige.

Den heliga Birgitta bad och anropade ständigt Gud, att han skulle ingiva henne något för honom välbehagligt sätt att bedja. Det hände sålunda en dag, medan hon bad, att hon på underbart sätt blev upplyft i anden genom en andlig hänryckning. Och då ingåvos henne från ovan några övermåttan sköna böner om Kristi liv, lidande och lovprisning och om den allrasaligaste Jungfru Marias liv, medlidande och lovprisning.

Hon behöll dem så troget i minnet, att hon sedan kunde läsa dem fromt varenda dag. Sedermera uppenbarade sig den heliga jungfru Maria för henne under bönen och sade: »Jag har utverkat dessa böner åt dig. Därför skall du, när du fromt läser dem, besökas av min Sons hugsvalelse.»

I denna bön, av Gud uppenbarad för den heliga Birgitta, prisas fromt och fagert den ärorika Jungfru Maria och talas om hennes heliga avlelse och barndom, om alla de dygdiga handlingarna, mödorna och stora sorgerna i hela hennes liv samt om hennes högt heliga död och himmelsfärd.

BOK 12 - BÖN 1

Välsignad och vörndsvärd vare du, min fru, Jungfru Maria, Guds allraheligaste moder! Du är hans allra yppersta skapelse, och ingen har någonsin älskat honom så innerligt som du, ärorika fru! Ära vare dig, min fru, Jungfru Maria, Guds moder! Samme ängel, som bebådade dig Kristus, bebådade även dig för din fader och moder, och du avlades och föddes av deras rena, ärbara äktenskap. Välsignad vare du, min fru, Jungfru Maria, som i din så heliga barndom, strax efter det du blivit avvand, fördes till Guds tempel av dina föräldrar och jämte andra flickor anförtroddes åt den fromme översteprästens vård.

Pris vare dig, min fru, Jungfru Maria! När du hunnit till den ålder, att du förstod att Gud var din Skapare, började du genast älska honom innerligt och över allting, och din dag och din natt inrättade du på det klokaste sätt till Guds ära genom olika gudstjänster och gudliga övningar. Din ärorika kropps sömn och föda avpassades på måttfullt vis, så att du städse var i stånd att tjäna Gud.

Oändlig ära vare dig, min fru, Jungfru Maria, som ödmjukt lovade din jungfrulighet åt Gud och som fördenskull icke brydde dig om, vem som skulle trolova sig med dig, eftersom du visste, att den, åt vilken du först givit din tro, var mäktigare och bättre än alla andra! Välsignad vare du, min fru, Jungfru Maria, som, upptänd av den gudomliga kärlekens glöd, upplyft med hela ditt sinne och alla dina själsförmögenheter och uppfylld av en brinnande kärlek till den högste Guden, åt vilken du offrat din jungfrulighet, stod och begrundade i din ensamhet, när ängeln sändes dig från Gud, hälsade dig och förkunnade Guds vilja för dig!

Du svarade honom och bekände dig ödmjukt och underdånigt vara Guds tjänarinna, och den Helige Ande fyllde dig underbart med all dygd. Gud Fader sände dig sin Son, lika evig och stor som han själv. Denne kom till dig och antog mänsklig lekamen av ditt kött och ditt blod. Och i denna välsignade stund blev Guds Son i dig din Son, levande med alla sina lemmar och dock utan att förlora sitt gudomliga majestät.

Välsignad vare du, min fru, Jungfru Maria, som kände Kristi kropp, skapad av din välsignade kropp, städse växa till i ditt sköte och röra sig ända till tiden för hans ärorika födelse!

Du berörde honom, mer än alla andra, med dina heliga händer, svepte honom i lindor, lade honom, såsom profeten förutsagt, i krubban och närde honom moderligen och under jublande fröjd med ditt bröstets så heliga mjölk. Ära vare dig, o min fru Jungfru Maria, som, när du bodde i detta föraktliga hus, d. v. s. stallet, såg mäktiga konungar komma från fjärran till din Son, ödmjukt och ytterst vördnadsfullt frambärande kungliga hedersgåvor åt din Son! Sedan frambar du honom med dina kostbara händer i templet, och allt vad du hört av honom och skådat i hans barndom, det bevarade du samvetsgrant i ditt välsignade hjärta.

Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, som flydde till Egypten med denne din allraheligaste Son och sedan glad förde honom till Nasaret och där såg denne din Son lydig och ödmjuk mot dig och Josef, när han kroppsligen växte till! Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, som såg din Son predika, göra underverk och utvälja apostlar, vilka, upplysta av hans exempel, underverk och lära, blevo sanningens vittnen och för alla folk förkunnade, att Jesus, din och Guds Son, i sanning fanns till och att det var han, som i egen person uppfyllt profetiorna, när han tåligt lidit den bittraste död för människosläktet!

Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, som på förhand visste, att din Son skulle tillfångatagas, och som sedan med dina saliga ögon till din stora smärta såg honom bunden, gisslad, törnekrönt, naken fästad med spikar på korset, föraktad av många och

benämnd förrädare! Ära vare dig, min fru Jungfru Maria, som med smärta skådade din Son, vilken talade till dig från korset, och med dina välsignade öron sörjande hörde honom ropa till Fadern i sin dödskamp och anbefalla sin själ i hans händer. Pris vare dig, min fru Jungfru Maria, som med bitter smärta såg din Son hänga på korset, blåsvart från hjässan till fotabjället, röd av sitt eget blod och ljutande den grymmaste död, ja du som till ditt utsägliga kval såg hans fötter och händer och hans ärofulla sida genomborras och hela hans hud obarmhärtigt sargas!

Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, som med dina tårfyllda ögon såg din Son tagas ned från korset, svepas, läggas i graven och där bevakas av krigsmännen! Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, som, sargad av det grymmaste hjärtekval, måste skiljas från din Sons grav och, helt uppfyllt av smärta, av hans vänner fördes till Johannes' hus, där du genast förnam lindring i din stora sorg, eftersom du hade säker förkunskap om att din Son snart skulle uppstå från de döda!

Fröjda dig, min allra värdigaste fru Jungfru Maria, ty i samma ögonblick som din Son uppstod från de döda ville han tillkännagiva detta för dig, sin allra saligaste moder, och han visade sig alltså genast själv för dig, och sedan visade han även för andra personer att han uppstått från döden, han som i sin levande kropp lidit döden! Fröjda dig, min allra värdigaste fru Jungfru Maria, som, sedan döden besegrats och dödens upphovsman kuvats, såg himmelens port öppnad och din Son återuppstånden och prydd med segerns krona och som fyrtio dagar efter hans uppståndelse såg honom i mångas åsyn ärofullt uppstiga till sitt himmelska rike såsom konung, åtföljd av änglar!

Jubla, min allra värdigaste fru Jungfru Maria, som förtjänade att få se, hur din Son efter sin himmelsfärd plötsligt sände sina apostlar och lärjungar den Helige Ande, varmed han förut uppfyllt dig helt och hållet, ökade kärlekens värme hos dem och underbart upplyste deras hjärtan med den rätta katolska tron! Gläd dig ytterligare, min fru Jungfru Maria, och må hela världen glädjas med dig, ty efter sin himmelsfärd lät din Son dig stanna kvar många år i denna världen till sina vänners tröst, trons befastande och de behövandes hjälp samt för att giva apostlarna visa råd; och genom dina högst kloka ord, ärbara åthävor och dygdiga gärningar omvände han otaliga judar och otrogna hedningar till den katolska tron samt upplyste dem på underbart vis till att bekänna dig vara både jungfru och moder och din Son vara både Gud och sann människa!

Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, som i brinnande moderskärlek oavslätligen, ja varje stund, längtade att komma hem till din så högt älskade Son, vilken numera tronade i himmelen! Medan du levde här på jorden och suckade av längtan till det himmelska, fogade du dig ödmjukt efter Guds vilja, varför du på utsägligt vis förökade den eviga äran, allt under det du följde vad den gudomliga rättvisan förestavade

för dig!

O min fru Jungfru Maria, evig heder och ära vare dig, ty när det behagade Gud att kalla dig från denna världens landsflykt och för evig tid hedra din själ i sitt rike, då värdigades han genom sin ängel förkunna dig detta, och han ville att hans apostlar med all vördnad skulle begrava din vördnadsvärda döda kropp! Lyckönska dig, o min fru Jungfru Maria, ty i denna din så lätta död var din själ omfamnad av Guds makt, och Gud skyddade henne faderligt från alla angrepp av onskans makter! Gud Fader lade då allt skapat under ditt herravälde; Guds Son förde dig, sin allra värdigaste moder, ärofullt till den allra högsta himlatron bredvid sig, och den Helige Ande upphöjde dig, den med honom trolovade jungfrun, underbart till sitt härliga rike.

Gläd dig evigt, min fru Jungfru Maria, ty efter din död vilade din kropp några dagar i graven, tills den genom Guds makt ånyo blev hedersamt förenad med din själ. Jubla övermåttan, o Guds förhärligade moder, fru Jungfru Maria, ty du förtjänade att se din kropp, efter din död levandegjord och återförenad med själen, upptagas i himmelen under änglarnas hedersbetygelse, och där såg du din Son trona ärorik såsom Gud och människa, ja till din jubelfröjd såg du honom vara allas rättvisaste domare och de goda gärningarnas vedergällare!

Ja, gläd dig, min fru Jungfru Maria, ty din kropps högt heliga kött visste sig nu vara i himmelen såsom jungfru och moder, såg att det aldrig någonsin befläckats av dödssynd eller förlåtlig synd och visste att det så kärleksfullt förrättat alla dygdiga gärningar, att Gud rättvisligen borde utmärka dig med den största ära! Du förstod även, att ju innerligare man älskat Gud i denna världen, desto närmare skall man komma Gud i himmelriket. Och eftersom det var uppenbart för hela det himmelska hovet, att ingen ängel eller människa älskat Gud med sådan kärlek som du, därför var det rättmätigt och tillbörligt, att Gud själv ärofullt satte dig på härlighetens högsta tron med själ och kropp.

Välsignad vare du, o min fru Jungfru Maria, ty varje troende varelse prisar den heliga Treenigheten för din skull, eftersom du är det ädlaste den skapat! Du utverkar den snabbaste tillgift för elända själar; du är den mest trofasta medlerska och förespråkarska för alla syndare. Prisad vare alltså Gud, den högste Herren och härskaren, som skapat dig till en sådan ära, att du evärdligen skulle bliva härskarinna och drottning i himmelriket och evigt regera med honom i seklers sekler. Amen.

I denna bön, som av Gud uppenbarades för den heliga Birgitta, prisas Kristus fagert och fromt och berättas det om hans ärorika mandomsanammelse, om alla handlingar,

mödor och lidanden i hans liv och högt heliga död, om hans himmelfärd och om den Helige Andes utgjutande över lärjungarna.

BOK 12 - BÖN 2

Välsignad vare du, min Herre, min Gud, min själs allrakäraste, du som är en Gud i tre personer! Ära och lov vare dig, min Herre Jesus Kristus, som av Fadern blev sänd in i en jungfrus kropp, under det att du dock städse förblev med Fadern i himmelen och Fadern med sin gudom oskiljaktigt förblev med din mandom här i världen!

Heder och ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, som avlades i jungfruns kved av den Helige Ande, kroppsligen växte där och ödmjukt bodde där till tiden för förlossningen och som efter din glädjerika födelse värdigades beröras av denna din moders rena, kyska händer, svepas i lindor och läggas i krubban! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som ville låta ditt obefläckade kött omskäras, låta dig kallas Jesus och frambäras av din moder i templet! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som lät döpa dig i Jordan av din tjänare Johannes!

Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som med din välsignade mun själv predikade livets ord för människorna och själv verkade många under inför dem! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som uppfyllde profetiorna och med förnuftsskäl visade för världen, att du är sann Gud!

Välsignelse och ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, som på underbart vis fastade fyrtio dagar i öknen och lät dig frestas av din ovän djävulen, vilken du drev ifrån dig med ditt blotta ord, då det så behagade dig! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som förutsade din död, innan tiden var inne; du som vid den sista nattvarden underbart invigde materiellt bröd till din dyrbara lekamen och sedan kärleksfullt fördelade den bland dina apostlar till åminnelse av ditt allra värdigaste lidande; du som tvådde deras fötter med dina heliga, dyrbara händer och så lade den djupaste ödmjukhet i dagen!

Heder vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som av fruktan för lidandet och döden avgav blod i stället för svett från din oskyldiga kropp och icke desto mindre fullgjorde vår återlösning, som du längtade efter, och sålunda uppenbart visade den kärlek, som du hyste till människosläktet! Ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, som för vår skull blev såld av din lärjunge, köpt och tillfångatagen av judarna; du som sträckte dina ovänner till marken med ett enda ord av dig och sedan frivilligt lät dig fängslas av deras orena, rovgiriga händer!

Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som blev fördd till Kaifas och som, ehuru

du är allas domare, ödmjukt lät dig dömas av Pilatus! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som av domaren Pilatus blev sänd till Herodes; du som lät dig begabbas och hånas av denne och som samtyckte till att sändas tillbaka till domaren Pilatus!

Ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, för den smälek, som du utstod, då du kläddes i purpur och kröntes med de vassaste törnen! Med det största tålmod uthärdade du, att de ogudaktiga spottade på ditt ärorika anlete, betäckte dina ögon och med sina skändliga händer grymt slog dig på kinderna och halsen.

Lov vare dig, min Herre Jesus Kristus, som tåligt och underdånigt lät dig bindas vid pelaren, obarmhärtigt gisslas och blodig föras till Pilati domstol och beskådas där, likt ett oskyldigt lamm! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som fördrog smädelserna och osanningarna inför Pilatus och som med dina välsignade öron på det allra tåligaste värdigades höra folket begära den brottslige rövaren fri och döma dig, den oskyldige! Heder vare dig, min Herre Jesus Kristus, som med hela din ärorika, blödande kropp blev dömd till korsets död, på dina heliga skuldror med smärta bar korset och av de ursinniga lät dig föras till lidandets plats, berövas dina kläder och fästas på korsets trä.

Omätlig ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, ty för vår skull uthärdade du ödmjukt, att judarna utsträckte dina vörnadsvärda händer och fötter med rep, grymt fäste dem med järnspikar på korsets stam och kallade dig förrädare, läto sätta upp en hånande skrift över dig och på mångfaldigt sätt begabbade dig med gudlösa ord. Evtig pris och tack vare dig, min Herre Jesus Kristus, som så saktmodigt utstått så grymma smärtor för vår skull!

Ty när din välsignade kropp berövades alla sina krafter på korset, då fördunklades dina välsignade ögon, ditt fagra anlete bleknade till följd av blodförlusten, din välsignade tunga blev glödande torr, din mun fylldes av den bittra galladrycken, ditt hår och ditt skägg fylldes av blod från såren på din högt heliga hjässa, benen i dina händer och fötter och i hela din dyrbara kropp skildes från sina platser, under häftig och våldsam värk, och ådrorna och senorna i hela din välsignade kropp brusto smärtsamt. Du hade blivit omänskligt gisslad och höljd med värkande sår, så att ditt kött och hela din menlösa hud olidligt sargats. Plågad och pinad på detta sätt, o min allra ljuvaste Herre, hängde du på korset och inväntade, trots dina oerhörda kval, tåligt och ödmjukt dödens stund.

Evärdlig heder vare dig, min Herre Jesus Kristus, som i denna din nöd ödmjukt och kärleksfullt såg med dina milda ögon på din allra värdigaste moder, vilken aldrig syndat eller någonsin samtyckt till den minsta synd, tröstade henne och anförtrodde henne åt din lärjunges trogna vård. Evinnerlig välsignelse vare dig, min Herre Jesus Kristus, som i dödens vända gav hopp om förlåtelse åt alla syndare, i det du barmhärtigt lovade

paradisets ära åt rövaren, när han omvänt sig till dig!

Evigt pris ske dig, min Herre Jesus Kristus, för varje timma som du för oss syndare utstått dessa bittra plågor och kval på korset! Ty de häftiga smärtorna från dina sår genomträngde rysligt din saliga själ och genomborrade grymt ditt allraheligaste hjärta, och sedan du böjt ned huvudet och ödmjukt anbefallt dig själv i Guds Faders händer, brast hjärtat, och anden gick saligt hädan, medan kroppen död och kall hängde kvar. Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som med ditt dyrbara blods utgjutande och din högt heliga död återlöst själarna och barmhärtigt fört dem till det eviga livet från landsflykten!

Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som död hängde på korsets stam och genast med mäktig hand befriade dina vänner från dödsrikets fängelse! Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, som för vår frälsning lät din sida och ditt hjärta genomborras av ett spjut och i riklig mängd utgöt ditt dyrbara blod samt vatten ur denna din sida, för att återlösa oss; du som icke ville att din allraheligaste lekamen skulle nedtagas från korset, förrän domaren givit tillstånd därtill! Ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som lät din välsignade kropp tagas ned från korset av dina vänner; du som ville, att den skulle läggas i din högt bedrövade moders händer, svepas in av henne, läggas i graven och därstädes bevakas av krigsmännen!

Evig heder vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som på tredje dagen uppstod igen från de döda, uppenbarade dig såsom levande för vilka det behagade dig, efter fyrtio dagar uppsteg till himmelen i mångas åsyn och dit ärofullt förde dina vänner, som du befriat från dödsriket! Evig jubelsång må ägnas dig, min Herre Jesus Kristus, som sände den Helige Ande till lärjungarnas hjärtan och oändligt stegrade den gudomliga kärleken i deras själar!

Välsignad vare du, min Herre Jesus, ja lovvärd och ärorik i evighet, du som i ditt himmelrike sitter på tronen i din gudoms härlighet, kroppsligen levande med alla de högt heliga lemmar, som du antagit av jungfruns kött, och som så skall komma på domedagen för att döma alla levande och döda människors själar, du som lever och regerar med Fadern och den Helige Ande från evighet till evighet! Amen.

I denna bön, av Gud uppenbarad för den heliga Birgitta, prisas skönt alla lemmarna i vår Herres Jesu Kristi allraheligaste kropp och hans högst dygdiga lekamliga gärningar.

BOK 12 - BÖN 3

Min Herre Jesus Kristus, jag vet så väl, att din välsignade kropp oupphörligen prisas och förhärligas av de himmelska medborgarna med endräktig jubelsång. Men eftersom jag är skyldig att hembära dig oändlig tacksägelse, så åstundar jag, ehuru jag är en oförståndig och ovärdig människa, att med mitt hjärtas och min tungas hela kraft ägna din dyrbara lekamens alla lemmar den tacksägelse, lovprisning och hedersbetygelse jag förmår.

Min Herre Jesus Kristus, du är i sanning den högste prästen och biskopen, och för att mätta oss med änglarnas föda har du, före alla andra, underbart invigt materiellt bröd till din sanna och välsignade lekamen. Därför må ditt ärorika översteprästerliga säte i din gudomlighet vid Guds, din Faders, högra sida vara saligt och välsignat i evighet. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, du är i sanning alla människors och änglars hövding och med rätta konungarnas konung och herrarnas herre, ty du gör alla verk av sann och utsäglich kärlek. Och eftersom du, ödmjuk som du var, lät ditt välsignade huvud krönas med törnekransen, därför må din hjässa och ditt hår vara välsignade och ärofullt prydas med kejsarkronan, och därför må himmel, jord och hav, ja allt som är skapat, i evighet underkastas och lyda din makt och ditt välde. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan din strålande panna aldrig vänt sig bort från rättfärdighet och sanning, därför må denna din panna vara välsignad och i evighet mottaga kunglig ära och triumf av alla skapade varelser. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan du med mildhetens strålande ögon välvilligt ser på alla, som med uppriktig kärlek begära nåd och barmhärtighet av dig, därför må dina ögon, dina ögonlock och dina ärorika ögonhår vara välsignade och hela din älskansvärda och sköna syn oupphörligen förhärligas av de himmelska medborgarnas hela härskara. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan du med dina välsignade öron villigt hör och bönhör alla, som ödmjukt tala till dig, därför må dessa dina öron vara välsignade och evinnerligen fyllas av all hedersbevisning. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan din för vällukt avsedda välsignade näsa icke ryst för den onda lukten från den döde Lasarus' ruttnande kropp och icke heller för den avskyvärda stank, som andligen utgick från förrädaren Judas, när han kysste dig, därför må din kostbara näsa vara välsignad och lovprisningens ljuvliga vällukt evigt bringas den av alla. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan du med din mun och dina välsignade läppar till vår kroppsliga och andliga frälsning och för att undervisa oss i tron ideligen förkunnat livets och lärans ord, därför må din vörnadsvärda mun och dina läppar vara välsignade för varje ord, som utgått från dem. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan du med dina så rena tänder måttfullt och sparsamt tuggat lekamlig föda till din välsignade kropps uppehälle, därför må dina tänder välsignas och hedras av alla dina skapade varelser. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan din tunga aldrig någonsin talade eller teg utom när det var rättfärdigt och nödvändigt, såsom det var förutbestämt i din gudom, därför må denna din tunga vara välsignad. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan du enligt din ålder på höviskt vis bar vackert skägg i ditt fagra ansikte, därför må ditt vörnadsvärda skägg evinnerligen vördas och tillbedjas. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, välsignade vare din strupe, din mage och dina inälvor, och må hela ditt heliga inre evinnerligen hedras, eftersom allt detta i tillbörlig ordning höviskt livnärt din dyrbara kropp och fullkomligt uppehållit ditt kroppsliga liv till själarnas återlösning och änglarnas fröjd. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, du som värdigt kallas hövding av alla, emedan du över dina heliga skuldror och din heliga hals bar korsets tunga börda, innan du mäktigt besegrade dödsrikets portar och förde de utvaldas själar upp till himmelen, därför må din välsignade hals och dina välsignade skuldror, som utstått sådant, evinnerligen, ja utan ände njuta heder och ära. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, emedan ditt välsignade, kungliga och ädla hjärta aldrig någonsin, varken av plågor, fasor eller inställsamt smicker, kunde böjas tillbaka från att försvara ditt rike, sanningens och rättvisans rike, och emedan du icke i någon mån sparat ditt allra värdigaste blod utan med ditt tappra, bragdstora hjärta trofast kämpat för rättvisa och lag och både för dina vänner och dina ovänner oförskräckt förkunnat lagens föreskrifter och fullkomlighetens råd, ja emedan du för att försvara dessa vunnit seger i döden, du och dina heliga följeslagare, fördenskull är det värdigt, att ditt obesegrade hjärta städse förhärligas i himmelen och på jorden och oupphörligen hyllas med triumferande hedersbetygelser av alla skapade varelser och stridsmän. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, balda riddare och trogna tjänare i denna världen äventyra

villigt sitt liv i krig för att deras herrar må glädja sig åt ett lugnt och tryggt liv, men du, min gode Herre, skyndade snabbt till korsets död för att icke dina tjänare ömkligen skulle gå under. Fördenskull är det rättmätigt, att ditt ärorika och oförskräckta bröst evigt dyrkas av alla dina tjänare, som du på detta sätt befriat, samt av alla andra, och även ödmjukt prisas av änglarnas körer. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, med dina vördnadsvärda händer och armar överträffade du underbart Simsons styrka, i det du tåligt lät dem fästas på korsets trä och sålunda ryckte dina vänner ur dödsrikets våld. Därför må alla, som du återlöst, ägna dessa dina lemmar ständig vörnad, evig lovprisning och evärdlig ära. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, i evighet må dina dyrbara revben och din rygg välsignas och hedras av alla under andliga och jordiska arbeten betungade människor, eftersom du från din barndom och ända till din död oavbrutet strävat för vår återlösning och under stor möda och värk burit våra synder på din rygg. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, du högsta renhet och sanna ärbarhet, välsignas må dina allra oskyldigaste länder och prisas över all renhet, som är att finna hos änglarna i himmelen, och över allas deras kyskhet, som bevarat jungfrulighet i världen, ty ingens jungfrulighet och kyskhet kan jämföras med din renhet. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, alla skapade varelser i himmel och på jord må vörda och ödmjukt hedra dina knän, knäveck och skenben mer än alla, som knäböjande visa sina herrar och lärare vörnad och heder, ty du, allas Herre, böjde knä inför dina lärjungar med all ödmjukhet. Amen.

Min Herre Jesus Kristus, gode lärare, välsignas och evigt tillbedjas må dina allra saligaste fötter, ty du vandrade här i världen barfota och under stor möda en strängare levnadsväg än den du lärde andra, och till sist lät du dem för vår skull fästas på korset med hårda spikar, du som lever och regerar med Gud Fader i den Helige Andes enhet, från evighet till evighet. Amen.

I denna bön, som från ovan uppenbarades för den heliga Birgitta, prisas på det frommaste och skönaste sätt alla lemmar i Jungfru Marias ärorika kropp och hennes lekamliga dygdiga handlingar.

Min fru, mitt liv, himladrottning, Guds moder! Ehuru jag är säker på att din ärorika lekamen oupphörligt prisas med klingande jubelsång av hela det himmelska hovet, så åstundar dock jag, ehuru jag är en ovärdig människa, av hela mitt hjärta att bringa alla dina kostbara lemmar den lovprisning och tacksägelse, som jag förmår åstadkomma på jorden.

Prisade vare därför, o min fru Jungfru Maria, lockarna på ditt av ärans diadem prydda huvud, ty de stråla klarare än solens sken. Liksom huvudets hår icke kunna räknas, så äro dina dygder oräkneliga. O min fru Jungfru Maria, mer än månens vita glans må ditt ärbara ämne och ansikte prisas, ty ingen troende såg dig i denna mörka världen utan att han kände sig mottaga någon andlig hugsvalelse av din åsyn.

Välsignad vare du, min fru Jungfru Maria, du vars ögonlock och ögonfransar i sin klara glans överträffa solstrålarna! Välsignade vare dina kyska, blygsamma ögon, o min fru Jungfru Maria! De åträdde intet av de förgängliga ting, som de sågo i denna världen, ty så ofta du lyfte dina ögon, överträffade deras anblick stjärnornas glans inför hela det himmelska hovet.

O min fru Jungfru Maria, prisas må dina allrasaligaste kinder mer än den fagra morgonrodnaden, som går upp så skön i röda och vita färger. Ja, dina härliga kinder strålade, medan du levde i denna världen, inför Gud och änglarna i klar glans, ty du visade dem aldrig för världslig ståt eller tom ära. O min fru Jungfru Maria, vördas och hedras må dina höviska, ärbara öron mer än havets alla krafter och alla vattuströmmar, ty dessa dina öron kämpade alltid manligen mot allt inflytande av världslig orenhet, som hörseln kunde bibringa.

O Jungfru Maria, min härskarinna, äras må din ljuvliga näsa, ty genom den Helige Andes kraft drog den aldrig in eller ut andan utan att hela din tanke städse var hos den Högste. Och ehuru du stundom sov, vände du dock aldrig bort din vilja från honom. Tränge därför alltid ljuvlig vällukt av lov och ära till denna din näsa med dina allrasaligaste näsborrar, ja en vällukt, ljuvligare än den doftande blandningen av alla vällukter och alla örter, som pläga utsända behaglig doft.

O min fru Jungfru Maria, lovad vare din tunga, den för Gud och änglar så välbehagliga, mer än alla fruktbärande träd! Ty varje ord, som din tunga frambragte, icke blott aldrig skadade någon utan lände alltid till någons gagn. Denna din allravisaste tunga var nämligen för alla ljuvligare att höra än den allrasötaste frukt att smaka.

O min drottning och fru Jungfru Maria, prisad vare din välsignade mun med dina läppar, ja prisad mer än rosors och alla blomsters fågning, och särskilt för detta ditt

välsignade, djupt ödmjuka ord, som du med samma din dyrbara mun svarade Guds ängel, då Gud själv genom dig ville uppfylla sin genom profeterna förutsagda vilja i världen! Genom kraften av detta ord har du minskat avgrundsandarnas makt i helvetet och hedersamt förökat änglarnas körer i himmelen.

O Jungfru Maria, min fru och min hugsvalelse, hedras må evigt din hals jämte dina skuldror och din rygg, ja mer än alla liljors vänhet, ty aldrig böjde eller uppreste du dessa dina lemmar utom till något nyttigt eller något, som lände till Guds heder. Ty liksom liljan rör sig och böjer sig för vindarnas fläkt, så rörde sig alla dina lemmar efter den Helige Andes ingivelse.

O min fru, min kraft, min sötma, välsignade vare dina allraheligaste armar jämte dina händer och fingrar och evigt hedrade mer än alla dyrbara stenar! De kunna jämföras med dina dygdiga gärningar, ty liksom dina dygdiga gärningar drogo Guds Son till dig, så omfattade honom även dina armar och händer med den moderliga kärlekens hulda omfamning.

O min fru och mitt ljus, välsignade vare dina allraheligaste spenar, ja mer än alla vattukällor, om än så ljuvliga! Ty liksom deras porlande vatten giver svalka och vederkvickelse åt de törstande, så gävo ock dina heliga spenar läkedom och hugsvalelse åt oss behövande, i det de ammade Guds Son.

O min fru Jungfru Maria, välsignat vare ditt dyrbara bröst, ja mer än det renaste guld! Ty när du helt sorgfull stod under din Sons kors, då kände du ditt ärorika bröst på det bittraste sammantryckas vid ljudet av hammarslagen liksom i en hård press. Och ehuru du innerligt älskade din Son, ville du hellre uthärda den ohyggliga pinan att se honom dö, så att han kunde återlösa själarna, än att han skulle undfly döden och själarna därigenom gå förlorade. Och sålunda stod du orubbligt fast i ståndaktighetens dygd, i det du i all motgång helt och hållet fogade dig i Guds vilja.

O min fru, mitt hjärtas glädje, Jungfru Maria, förhärligas och äras må ditt högst vörnadsvärda hjärta, som var så brinnande för Guds ära (ja mer brinnande än alla skapade varelser i himmel och på jord), att dess kärlekslåga steg upp till Gud Fader i himlarnas höjd, varför Guds Son nedsteg från Fadern med den Helige Andes eld till ditt ärorika moderliv. Han blev därvid ej skild från Fadern, ehuru han enligt Guds förutbestämmelse på det ärbaraste sätt tog mandom i ditt jungfruliga inre.

O min allra fruktsammaste fru, du jungfruligaste Jungfru Maria, välsignat vare ditt allrasaligaste moderliv, ja mer än alla fruktbart spirande åkrar! Ty liksom det frö, som fallit i god jord, bringar ägaren hundrafaldig frukt, så bar ditt jungfruliga och högst

fruktsamma liv välsignad frukt åt Gud Fader, ja mer än tusenfaldig. Och liksom ägaren prisas för det rika överflödet i åkerns gröda och dessutom fåglar och andra djur glada livnära sig därav, så blir Gud i himmelen på det högsta förhärligad genom den välsignade frukten av ditt moderlivs fruktbara åker, änglarna glädja sig och människorna på jorden få sitt rikliga uppehälle och leva därav.

O min fru, allravisaste jungfru, evigt prisade vare dina högtheliga fötter, ja mer än alla rötter, som oavlåtligt bära frukt! Ja, dina fötter vare välsignade, ty de buro Guds ärorike Son såsom den ljuvaste frukt innesluten i din kropp, medan din kropp var oskadd och din jungfrulighet städse förblev okränt. O hur höviskt skredo icke dina allraheligaste fötter fram! Sannerligen, av varje deras steg erfor himlakonungen tröst och hela det himmelska hovet glädje och välbehag.

O min fru Jungfru Maria, allas moder, Gud Fader tillika med Sonen och den Helige Ande må evigt lovprisas i sitt ofattliga majestät för hela din kropps högtheliga kammare, vari Guds Son så ljuvligen vilade och vilken änglarnas hela härskara prisar i himmelen och hela Kyrkan vördnadsfullt tillbeder på jorden!

Och dig, min Herre, min Konung och min Gud, vare evig ära, evärdlig lovprisning, välsignelse och ära samt oändlig tacksägelse för att du skapat denna så högt värdiga och ärbara jungfru och utvalt henne till din moder och till moder för alla, som på något sätt blivit hugsvalade i himmel och på jord, och även för dem, som genom henne erfarit hjälp och tröst i skärselden; du som lever och regerar med Gud Fader i den Helige Andes enhet, Gud från evighet till evighet. Amen.

I några handskrifter (Cod. Ups. C 86 m. fl.) ha enstaka uppenbarelser och brev bevarats, vilka icke fått plats i Lübeckupplagan av Birgittas Uppenbarelser.

Om påvens byggnader från Peterskyrkan till Änglaborgen.

Lov, heder och ära vare den allsmäktige Guden för alla sina välgärningar! I påven Innocentius' tid blev Kristi brud, den heliga Birgitta, hänryckt i andlig vision och såg då från Sankt Peters kyrktrappa och ända till Änglaborgen och från muren ända till floden liksom en slätt, på vilken varken hus eller murar eller några andra byggnader syntes till, förutom dessa fyra: Sankt Peterskyrkan, påvens palats, Helgeandshuset och Änglaborgen.

Allt som var där i närheten eller i omnejden syntes vara avlägsnat. En arbetare visade sig, beredd att arbeta, och bredvid honom var en trappa med tre steg, och likasom en tråd syntes ligga där, och med den tråden mätte arbetaren djupet och höjden. En spade syntes han hava i handen, och med den grävde han i överensstämmelse med märken, gjorda med tråden, alldeles som om han ville utmärka höjd och bredd för hus som skulle byggas, och mellan alla hus gjorde han ett så långt avstånd som huset var brett, och bakom varje hus gjorde han ett längre och större utrymme än husets eget, och bredvid detta utrymme mätte han ut grund för mindre och lägre hus.

Det föreföll mig även som om han ibland stode på trappan och mätte höjden och stundom på marken för att mäta grunden och gräva i jorden. Jag, som såg, frågade honom, som syntes arbeta, vad detta betydde. Han svarade: »Vad som visar sig för dig i andlig måtto bör gå i uppfyllelse på kroppsligt sätt. Jag har mätt till märke för de tolv palats som kardinalerna skola hava. Palatsen skola hava så stort utrymme på längden och bredden som kardinalerna behöva för sig och allt sitt husfolk och vara så höga att stank och buller från marken ej tränger in utan frisk och svalkande luft kan nå invånarna och dessa se sig runt omkring till sin förnöjelse.

Men utrymmena utanför husen betyda att huset för var och en kardinal skall ha ett utrymme som är tillräckligt långt och brett för de nödvändiga, till huset hörande ting som måste byggas eller placeras där, och de utrymmen som synas bakom husen äro till för att de skola ha möjlighet att spatsera där till kroppslig vederkvickelse efter sitt arbete i Guds

tjänst. De utrymmen som synas i närheten äro till för att man där skall bygga stall och andra arbetshus. Och allt utrymme som ej är upptaget av palatset skall påven disponera över till sina tjänstemäns nödvändiga bruk - prästernas, lekmännens och allas som arbeta till hans och Kyrkans nytta.

2

Om den heliga Jungfruns mjölk.

I ett kloster visades bland relikerna Guds moders mjölk. Någon, som hörde detta, utropade att det vore omöjligt att tro detta - man kunde icke bevara något sådant. Vid vespern uppenbarade sig emellertid Guds moder för den heliga Birgitta och sade till henne: »Vet, min dotter, att nu för tiden vilja människorna vara högmodiga domare och icke ödmjuka hörare. Vet därför, att liksom dina barn ha druckit ur dina spenar, så har denna mjölk varit i mitt bröst. Några troende ha nämligen av fromhet uppsamlat mjölk ur mitt bröst, och så har det genom deras efterkommande blivit fört till Rom och slutligen till dessa trakter.»

3

En person, som vakade och icke sov, tyckte att hon begav sig till kyrkan Santa Croce i Rom. När hon nalkades, såg hon att Simons, en viss bondes, hus vuxit högre än denna det heliga korsets kyrka. Hon förundrade sig över att detta hus vuxit så högt. Då uppenbarade sig någon, som sade till henne: »Förundra dig icke över detta! Sätt dig genast och skriv en ny mässa till fru Simoni, ty detta hus är trollkarlen Simons stånd, vilket nu fått sådan överhand över Kyrkans stånd.» Och jag skrev under hans diktamen detta.

INTROITUS. Låtom oss alla sörja i Herren och klaga över dessa bedrövelsens dagar, till ära för den fräcka simonien, över vars otukt änglarna gråta och anropa Guds Son. Ps. Mitt hjärta framsäger ett sant tal, hårt att höra för simonisterna. Vers. Ära vare.

KOLLEKTBÖN. Gud, för folkets synders skull och för den snart förestående slutgranskningen över de goda och onda har du tillåtit att simonien blivit till den grad upphöjd, att där, varest större helighet borde finnas, där råder nu större simoni, och att kyrkor skattskrivs, kyrkliga ämbeten reserveras, val förkastas och sakrament säljas och

köpas. Vi bedja dig: rena din Kyrka från denna smuts och giv omvändelsens nåd åt simonisterna, och om de icke vilja bättra sig, så låt dem drabbas av samma förbannelsens svärd, varmed den helige Petrus slog trollkarlen Simon och Elisa Gehasi, dessa som köpte och sålde dina nådemedel. Genom vår Herre Jesus Kristus, din Son, som med dig lever och regerar i den Helige Andes enhet, Gud från evighet till evighet. Amen.

LÄSNING ur den helige aposteln Johannes Uppenbarelse bok. I de dagarna kom en av de sju änglarna och talade till mig och sade: »Kom hit, så skall jag visa dig huru den stora skökan får sin dom, hon som tronar vid stora vatten; hon som jordens konungar hava bedrivit otukt med, och av vars otukts vin jordens inbyggare hava berusat sig». Sedan förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hädiska namn; och det hade sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor; och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet.

GRADUALE. Herre, vem får bo i din hydda? Vem får dväljas på ditt heliga berg? Vers. Den som träder fram där obefläckad av simonien och som där gör vad rätt är.

Alleluja, Alleluja. Vers. Besmord med fett, uppsvullen av fett trotsade han Gud. Han lämnade Gud, sin Skapare, och hängde fast vid orättfärdighet.

EVANGELIUM enligt Matteus. I den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Där I gå fram skolen I predika och säga, att himmelriket är nära. Boten sjuka, uppväcken döda, gören spetälska rena, driven ut onda andar. I haven fått för intet; så given ock för intet. Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar i edra bälten.»

OFFERTORIUM. Alla söka de sitt eget, icke det som är Jesu Kristi.

SECRETA. Gud, i din övermåttan stora mildhet befallde du att man för intet skulle tillhandahålla sakrament och kyrkliga ämbeten. Giv omvändelsens nåd åt dem som köpa och sälja dem, och om de icke vilja omvända sig, så handla med dem efter deras ondska, och ställ om att de, som äro bättre än dessa, erhålla biskopsämbetet. Genom vår Herre...

COMMUNIO. Om mina syskonbarn icke råda över orättmätigt besuttna kyrkliga ämbeten, då kan jag vara obefläckad och ren från simoniens stora, stora brott.

SLUTBÖN. Vi hava mottagit de gåvor som du för intet skänkt oss, o Herre, och bedja dig att de, som köpa och sälja dessa dina gåvor, utan uppehåll få dela Judas' lott, han som förrådde dig. Du som lever och regerar med Gud Fader och den Helige Ande,

Gud i all evighet. Amen.

Denna mässa bör sjungas omedelbart efter den helige aposteln Petri stolfest. Sedan mässan blivit nedskriven, sade genast han som dikterade: »Jag befäller dig å Jesu Kristi, Kyrkans sanna brudgums, vägnar, att du skyndsamt låter Alfons från Spanien taga del av det skrivna, så att han utan dröjsmål och försagdhet kan framlägga det för påven och å Guds vägnar bedja denne att han såsom Kyrkans herde och huvud beder och låter bedja att den förbannelsens rost, som denna simoni innebär, må avlägsnas ur Kyrkan. Simoniens rök har ju stigit upp mot himmelen, och den gudomliga rättvisan är redan så förtörnad, att om icke denne påve skaffar ett botemedel, så må han veta, att han skall drabbas av svår hemsökelse och inom kort duka under, ja hans kraft skall krossas och förintas.

Men om han ser till att rättelse sker, så skall han härska på Kyrkans dygds tron, och hans vedersakare skola bliva till begabbelse för mitt folk. Du må dock veta att han upphöjts på Petri stol icke på grund av sina förtjänster utan med min tillåtelse, för att han skulle förbättra Kyrkans tillstånd i ödmjukhet och i sträng sanning samt städse hålla de uppstudsiga i tyglarna.»

4

Lov, heder och ära vare Gud för alla hans välgärningar. Genom de ord, som min herre och min son, biskop Alfons, sagt mig å edra vägnar, har jag förnummit eder goda vilja, vilken ingalunda synes vara utan den Helige Andes särskilda gåva och nåd. (Måtte Herren låta denna gåva förbliva hos eder ända till slutet, till sin ära samt till eder glädje och frälsning!) Fördenskull beder jag eder att det icke må misshaga eder, käre herre, om jag skriver eder något till hugsvalelse och till tröst gentemot människosläktets fiender.

Käraste herre, jag har hört att I ären en sådan människa, som har makt och myndighet över andra människor, som äro eder underordnade, och att I haven världslig heder och rikedom samt förnäm börd och att I även åtnjuten mänsklig hugsvalelse av eder hustru och edra barn samt vänner och släktingar. Dessutom har Gud förunnat eder den Helige Andes besökelse. Därför bören I, min herre, vara samvetsgrann och vaksam i att bevara denna nåd, så att icke de dyrbara andliga och gudomliga gåvorna på något sätt förminskas genom något jordiskt och förgängligt gott.

För eder, I som måsten styra andra och skipa rättvisa, är det alltså tillrådligt, att I helt och hållet tagen eder i akt för att fälla orättvisa domar. Det befalles eder även, att om

I haven något orätt förvärvat gods, I då genast mån återställa det helt och hållet samt för framtiden tagen eder i akt för att på oriktigt och orättfärdigt sätt förvärva något gods, ja att I samvetsgrant akten eder därför såsom för dödligt gift. Och eftersom det åligger eder att styra över Kyrkans och herr påvens egendomar med rättvist mått och på räta stigar, så mån I giva akt på att icke det folk, som är eder underkastat, betungas av osedvanliga skatter och pålagor utan kan fröjda sig åt den gamla rättvisa som fordom iakttagits i deras rättvisa styresmäns tid.

Om I önsken och viljen bevara den dyrbara och enastående besökelse av den Helige Ande som ofta kommer eder till del i osynlig måtto, så mån I noga, ja såsom för Guds vrede, akta eder, så att I icke, varken för Kyrkans eller för påvens skull, varken på grund av böner eller fientliga angrepp, varken på grund av penningvinst eller någon förtrolig vänskap, bliven anförare för, ledare av eller medverkare i något krig - såframt I icke alldeles säkert veten att I rättvisligen bören hjälpa eller hämnas eller försvara andra eller hjälpa sådana som äro orättvist angripna.

Eftersom Gud har givit eder timliga ägodelar, vilka väl räcka till för att bereda eder och eder familj ett måttfullt och ståndsensligt uppehälle, så bören I bevara edert hjärta oberört av penningbegär alldeles som om I bevaraden det från djävulens ingivelse och gift. Hopen icke skatter och samlen icke timliga ägodelar till att vinna rikedomar för att därmed berika och upphöja barn och fränder.

Emedan Gud har försatt eder i det äktenskapliga ståndet, så mån I fromt, ärbart och gudfruktigt leva och framhärda i detta stånd samt uppmärksamt och noga akta eder för att begå några synder och dymedelst ådraga eder den Helige Andes vrede. Undflyn alla andra kvinnor och fruar utom eder egen hustru, så att I icke handlen emot Guds bud, ty om I beten eder på motsatt vis, blir det för eder en fördömlig väg till helvetet, och från denna väg må Guds jungfruliga moder Maria bevara eder.

Det rådes eder också att tills vidare behålla det ämbete som anförtrotts eder av herr påven, nämligen styrelsen av hertigdömet, ända tills man vet vilken väg som herr påven kommer att slå in på och vart han för jämnan kommer att förlägga sitt residens. Jag sätter min fasta förtröstan på den levande Guden, att den åstundan som I nu hysen, nämligen att övergiva världen och tjäna Gud, måtte förkovras och nå ett gott mål.

Men nu talar jag till eder av moderlig kärlek och med ödmjukhet och eder tillåtelse, och från och med nu kallar jag eder min son. Jag råder dig, min son, att du ofta biktar dina synder och att du, om du stundom förnimmer en åstundan att kommunicera, fromt och villigt anammar Kristi lekamen. Ty liksom barnet livnäres och växer av modersmjölkens föda, så skall din själ, genom förtärandet av Kristi lekamen, styrkas och

tillväxa till att mottaga och bevara Gudskärleken.

Likaså tillråder jag, att du varenda dag har någon bestämd stund inrättad till att fromt betänka och begrunda Kristi heliga sår och lidande. Betänk, min son, huru denne ljuve Jesus blev tillfångatagen, och bunden, gisslad, begabbad och sårad, törnekrönt, dömd till döden, spikad på korset, mättad med besk ättika och galla, förhånad och grymt död och huru han dessutom blev sårad med lansen, allt för din återlösnings skull, han som är härlighetens konung och herrarnas herre. Och sedan du fromt har betänkt allt detta, må du ödmjukt gråtande bedja honom att han förökar sin kärleks eld i ditt hjärta samt fullkomnar ditt begär efter det goda enligt sin gudomliga viljas välbehag. Amen.

Måtte han upplysa, leda och styra dig som är välsignad i all evighet. Och för att I skolen tro detta, har jag med egen hand skrivit mitt namn i detta brev och låtit försegla det med mitt vanliga sigill. Skrivet i Rom den 7 november.

5

Ära vare Gud i höjden och frid på jorden åt människor som hava en god vilja.

Käraste herre och innerligt älskade son! Jag har mottagit ett brev av eder, och därav har jag haft stor hugsvalelse och innerlig hjärtefröjd, ty av dess innehåll fattar jag att edert hjärta har blivit gästade av den Helige Andes besökelse, varför heder och tacksägelse må ägnas honom av hela hjärtat. Må därför I och edra andliga vänner bedja Gud att han i eder själ måtte öka och vidmakthålla den heliga nåd som han börjat ingjuta i edert hjärta.

Jag vill alltså råda eder att I ständigt haven fruktan för Gud befastad i hjärtat och att edert sinne alltid är så inställt, att I åt Gud offren de mödor som I haven att utstå i edert ämbete och att I hellre viljen anstränga eder i detta ämbete för Kristus, den högste biskopen, han som är i himmelen, än för påven eller någon annan timlig härskare, i det att I högre åstunden Guds vänskap än alla gåvor och timliga vedergällningar som påven skulle kunna förläna eder såsom lön för eder möda. Och rätten eder beständigt efter den skrivelse som jag förut sänt eder, så att I städse kunnen hålla i minnet vad som innehålles där och i sanning förverkliga det i eder gärning.

Vidare råder jag, ovärdiga människa, eder, att om påven kommer till Italien, I då trofast hållen ut i det ämbete som anförtrotts eder, så att herr påven kan få god hjälp till att tjäna Gud genom edert utövande av detta ämbete och så att ingen annan tränger sig in däri, någon som vore en rovgirig varg och antingen skulle förtörna Gud eller också icke

tjäna honom lika trofast och fromt i samma ämbete. Men om påven icke kommer till Italien, så råder jag att I även då stannen kvar i edert ämbete ett helt år, i det att I av Guds nåd hoppens något säkert, hälsosamt råd som skall bringa eder upplysning om hur I bören handla i edert stånd.

I edert brev haven I begärt att jag måtte sända eder någon from bön. Härpå svarar jag att jag är otillräcklig för sådant och för övrigt har ont om tid, eftersom jag är redo att fara till Neapel. Men om det behagar Gud att jag skall stanna något i Neapel, så skall jag med Guds nåd skriva någon bön åt eder. Jag råder emellertid att I icke läsen någon bön villigare än Fader vår, den bön som på kärleksfullt och himmelskt sätt meddelats oss av Jesu Kristi dyrbara mun, låt vara att andra böner stundom äro nyttiga till att uppväcka någon andakt i hjärtat.

En enda kort bön vill jag emellertid skicka eder nu. Den mån I villigt läsa med ödmjuk vördnad och djup andakt, framför allt när Kristi lekamen blivit konsekrerad på altaret. Bönen har denna lydelse: »O min herre, min Gud, min Skapare och min Återlösare, jag ovärdige syndare beder dig genom detta din barmhärtighets stora och beundransvärda verk - brödets förvandling till din sanna lekamen och vinets och vattnets förvandling till ditt blod för vår eviga och högst hälsosamma vederkvickelses skull - att du helt och hållet måtte omvända min vilja till hela din vilja, så att jag i hela mitt liv städse förmår utföra allt det för dig välbehagliga, i tanke, ord och verksam handling. Amen.»

Likaså har du, min innerligt älskade son, i ditt brev bett mig att jag helt och hållet skulle taga dig till min andlige son. Härpå svarar jag: liksom jag för med mig två mina söner och min dotter, så tager jag eder till son och skall beständigt föra eder med dig, vart jag än färdas, innesluten inne i mitt hjärta såsom min son, så att I bliven delaktig av min ovärdiga bön och pilgrimsfärd.

Från denna pilgrimsresa bortom havet tänker jag återvända så snart jag lämpligen kan, och när jag kommer tillbaka, skall jag genast meddela eder min ankomst. Mina söner, min biktfader och min dotter anbefalla sig ödmjukt åt eder. Bedjen för oss, min son, och begrunden allt flitigare Kristi lidande och hans högt bedrövade moders smärta.

DEN HELIGA BIRGITTAS LIV

av Petrus Olovsson från Alvastra och Petrus Olovsson från Skänninge

Man bör veta, att denna Guds ödmjukaste tjänarinna aldrig djärvdes kalla sig eller låta sig kallas Kristi brud eller ens språkrör för fåfång äras eller förgänglig heders skull eller för någon timlig fördels skull, utan efter föreskrift av Kristus och hans högt värdiga moder Sankta Maria, vilka kallat henne så; icke av förmäthenhet utan av ödmjuk lydnad emot dem kallade hon sig så i sina skrifter.

AV VILKA FÖRÄLDRAR KRISTI BRUD FRU BIRGITTA FÖDDES

Såsom vi läsa om den helige Johannes Döparen och den helige Nikolaus, samverka ofta föräldrarnas förtjänster till att en större nåd växer till hos barnen och förbliver hos dem ända till slutet. Så framgick Kristi brud fru Birgitta, helig i åminnelse, furstinna av Närke i Sveriges rike, av rättfärdiga och fromma föräldrar, som voro ädla enligt timliga begrepp - ty de tillhörde götakonungarnas ädla ätt - men ännu ädlare inför Guds ögon. Hennes fader var nämligen en from och rättfärdig man och kallades herr Birger från Uppsverige; var fredag biktade han ödmjukt sina synder, och han brukade säga: »Jag vill om fredagen bereda mig så för Gud, att jag de andra dagarna må vara beredd att bära vadhelst Gud vill sända mig».

Han besökte även med stor möda helgonens orter, nämligen Sankt Jakobs och andra helgons, i det han gick i sina förfäders spår, ty hans fader hade vallfärdat till Jerusalem och likaså hans farfar, farfarsfar och farfars farfar. Det har ej blivit hört, att så lysande, rika och högt uppsatta herrar begivit sig ut på en så mödosam färd ända ifrån världens gränser, där ju Sveriges rike ligger, till Sankt Jakobs helgedom samt Jerusalem, där Jesus Kristus tagit mandom och lidit.

EN UPPEBARELSE

Därför sade Kristus sedan bland andra uppenbarelsers ord till denna sin brud: »Jag säger dig, men icke på det att du må vinna världsligt lov därav, att din släkt är utgången av heliga konungars ätt. Och de förvärvade med sina förtjänster, att min gudomliga nåd skulle uppenbaras i dig.» Likaså var även modern till denna Kristi brud, fru Ingeborg, mycket ädel och from. Hennes fader, herr Bengt, var av kunglig ätt, grundade många kyrkor och kloster och gjorde donationer till dem. Denne herr Bengts hustru dolde sitt fromma sinnelag och uppträdde i enlighet med sin förnäma börd och adelns sedvänjor. När hon en gång med sin familj gästade ett nunnekloster, blev hon föremål för förakt av en nunna. Nunnan företog sig nämligen att tala mycket förklenande ord om denna fru

Birgittas mormor med de andra nunnorna och knota emot henne.

När nunnan sov nästa natt, visade sig en person av underbar skönhet för henne, såg vredgat på henne och sade: »Varför har du smädat min tjänarinna och sagt, att hon är högfärdig, vilket icke är sant? Av hennes ätt skall jag låta en dotter framgå, med vilken jag ämnar göra storverk i världen och hos vilken jag skall ingjuta en så stor nåd, att alla folk skola förundra sig.» Så kom den tiden, då denna Kristi brud fru Birgitta ännu vilade i sin moders liv.

Det hände då hennes moder, att hon led skeppsbrott i en havsvik. Många män och kvinnor drunknade, men rikets hertig, herr Erik, broder till Sveriges dåvarande konung, var där, såg henne i hennes nöd och förde henne med all den hjälp, han kunde bringa, levande fram till stranden. Nästa natt visade sig för denna fru Birgittas moder en man i skinande kläder, sägande: »Du har blivit räddad för det godas skull, som du bär i ditt sköte. Uppfostra det därför i kärlek till Gud, ty det är dig givet av Gud!»

HUR KRISTI BRUDS FÖDELSE FÖRKUNNADES FÖR EN PRÄST

Så kom den tiden, då flickan Birgitta blev född. Sockenprästen i den närmaste kyrkan, en gammal redbar man, såg om natten, när han vakade i sina böner, en ljus sky och i skyn en jungfru, sittande med en bok i sin hand. Prästen förundrade sig, och jungfrun sade till honom: »Åt Birger har fötts en dotter, vars underbara röst skall höras över världen».

HUR HON VAR NÄSTAN UTAN TALFÖRMÅGA I TRE ÅR

Flickan Birgitta växte till i ålder. Hon var nästan stum i tre år och hade icke talförmåga. Föräldrarna undrade mycket häröver och trodde, att hon var stum, men mot slutet av tredje året fick hon talförmågan så fullkomligt, att hon icke talade orent som andra småbarn utan uttalade orden klart och tydligt, tvärt emot vad som är naturligt hos barn av denna ålder.

HUR BIRGITTAS MODER DOG

Emellertid insjuknade hennes moder, en kvinna, som var dygdig i allt. Några dagar i förväg visste hon och förutsade sin död. När hon nu skulle skiljas hädan och hon såg sin man och andra sörja, sade hon: »Varför sörjen I? Jag har levat tillräckligt länge. Vi böra glädjas, ty jag är kallad till en mäktigare herre.» Och hon kallade fram sina barn, välsignade dem alla och insomnade i Herren.

HUR HON REDAN SOM FLICKA SÅG UNDERBARA TING

När flickan Birgitta, Kristi brud, redan uppnått sitt sjunde år, såg hon en gång, när hon låg vaken, mitt emot sin säng ett altare och en fru i skinande kläder sitta ovanför altaret. Frun hade en kostbar krona i handen och sade: »Kom, Birgitta!» Hon hörde det, steg upp ur sängen och sprang fram till altaret. Frun sade till henne: »Vill du hava denna krona?» Flickan jakade, och sagda fru satte kronan på hennes huvud, så att Birgitta då liksom kände, hur kronans ring vidrörde hennes huvud. Hon återvände till sin säng, och synen försvann, men hon kunde dock aldrig glömma den.

HUR HON SÅG KRISTUS KORSFÄST

I tioårsåldern hörde hon en gång predikas i en kyrka om vår Herres Jesu Kristi lidande. Följande natt såg hon i drömmen Kristus, liksom vore han korsfäst i samma stund, och han sade till henne: »Se, huru plågad jag är!» Hon trodde, att det hade skett just i den stunden, och svarade i sömnen: »O Herre, vem har gjort dig detta?» Jesus Kristus svarade: »De, som förakta mig och glömma min kärlek, de hava gjort mig detta». Hon återvände då till sig själv, och från den dagen väckte Kristi pina en sådan innerlig kärlek i hennes hjärta, att hon sällan kunde minnas den utan tårar.

HUR EN OKÄND JUNGFRU SÅGS SITTA BREDVID HENNE

När hon i sitt tolfte år en dag sysslade med att handarbete i silke och guldtyg tillsammans med jämnåriga flickor och mycket ängslades i sin själ, emedan hon ej kunde utföra sitt arbete efter önskan, kom hennes moster, en mycket from och lovvärd fru, i vars vård hon kommit efter sin moders död, in i rummet och såg en okänd jungfru sitta bredvid Birgitta och syssla med samma arbete som hon. Vid mosterns inträde försvann denna okända jungfru. Mostern frågade henne nu, vem den flicka varit, som arbetat tillsammans med henne. Birgitta svarade, att hon icke sett någon. Mostern såg på arbetet och fann detta så fint utfört, att hon lät de betraktande förstå, att det ej kunde vara ett verk aven så späd flicka utan hade gudomligt ursprung. Därför brukade denna fru förvara handarbetet bland sina relikier såsom varande något heligt.

HUR MOSTERN FANN BIRGITTA BEDJANDE OM NATTEN

En natt gick nämnda moster hemligen in i flickornas sovkammare och fann där Birgitta ligga naken framför sin säng och bedja under tårar. Mostern misstänkte, att det var ett okynne från flickans sida och hämtade ett ris. Men när hon skulle lyfta det över Birgittas rygg för att slå henne, brast det genast sönder i små stycken. När mostern såg detta, blev hon högeligen förvånad och sade: »Vad har du gjort, Birgitta? Ha kvinnorna

lärt dig några svekfulla böner?» Flickan svarade gråtande: »Nej, fru moster; jag steg bara upp ur sängen för att prisa honom, som alltid brukar hjälpa mig». Mostern frågade: »Vem då?» Flickan sade: »Den Korsfäste, han som jag såg». Fördenskull började mostern att från denna dag allt innerligare älska och vörda henne.

HUR HON SÅG DJÄVULEN

Icke långt därefter såg Birgitta i vaket tillstånd, när hon lekte med flickor, djävulen, som såg ut att hava hundra händer och fötter och var fruktansvärt vanskaplig i allt. Förskräckt sprang hon till sin sängkammare. Där visade sig djävulen åter för henne och sade till henne: »Jag förmår intet, om ej den Korsfäste tillåter det». När kvinnorna kommit, frågade de, vad som hänt henne och varför hon var så förskräckt. Hon svarade: »Jag fick ont i hjärtat», och då frågade dessa kvinnor henne ej mera. Efter några år kom emellertid hennes moster och fick höra hela sanningen av henne. Hon rådde henne att i tystnad fördölja vad hon hade sett, hava gott hopp, innerligt älska Gud och akta sig för varje lättfärdighet.

HUR HON BLEV GIFT OCH HUR HON LEVDE I SITT ÄKTENSKAP

Emellertid trolovades fru Birgitta med en ung man, en rik, ädel och klok riddare, som kallades herr Ulf till Ulvåsa, furste av Närke. De levde i ett så hedervärdigt äktenskap med varandra, att båda makarna ett helt år levde i jungfrulighet, i det de fromt bådo till Gud, att om de skulle komma samman, denne allas Skapare måtte av dem skapa en avkomma, som skulle ägnas åt hans tjänst. Fru Birgitta älskade Gud och aktade sig noga, så att ingen skulle kunna säga något ont om henne och så att hon ej skulle kunna giva anledning till tadel. Därför undflydde hon lättfärdigheten och de ställen och personer, genom vilka hon kunde få någon fläck på sig. Hon hade ärbara tjänarinnor och dygdiga väninnor hos sig, och med sitt tjänstefolk var hon sysselsatt med arbete för gudstjänstbruk eller för nästans nytta.

HUR HON BAD OCH HUR EN BÖN INGAVS HENNE

I bön och tårar var Kristi brud så ivrig, att hon i sin mans frånvaro vakade nästan hela nätterna och icke skonade sin kropp från många knäböjningar och hårda späkningar. Hon hade ständigt bett Gud i sina böner, att något passande sätt att bedja måtte ingivas henne. Därför hände det en dag, att hon på underbart sätt blev upplyft i anden, och en mycket vacker bön om Kristi lidande och om den allrasaligaste Jungfru Marias liv och lovprisning ingavs henne då. Den bevarade hon i så trofast minne, att hon sedan läste den varje dag. Därför uppenbarade sig Sankta Maria sedan en gång för henne och sade: »Jag har utverkat denna bön åt dig. Därför skall du, när du läser den, undfå

min Sons hugsvalelse.»

OM HENNES BIKT

Hon brukade flitigt bikta, och till biktfader hade hon en mycket kunnig och from magister i teologi, som hette magister Mattias. Han kommenterade hela Bibeln på ett utmärkt sätt, skrev många bokvolymmer och författade prologen till böckerna om fru Birgittas himmelska uppenbarelser. Hon lydde honom i allt svårt, och därför brukade denne biktfader förtroligt säga till sina vänner: »Detta är hos fru Birgitta tecknet på någon framtida nåd, att hon gråter lika mycket över lätta synder som andra över de allra värsta och icke lämnar något outrannsakat i sina ord eller gärningar».

OM HENNES FASTA

Hon övade i riklig mängd stora fastor och andra försakelser, när hon kunde, och avhöll sig mycket ofta från kräsliga ting men hemligen, så att det icke skulle märkas av hennes man eller av andra.

OM HENNES LÄSNING

När hon icke var sysselsatt med handarbete, läste hon beständigt helgonens liv samt Bibeln, som hon låtit översätta till sitt eget språk åt sig, och om hon kunde få höra framstående prästers predikningar, så sparade hon sig icke för den möda, som det kunde kosta henne att gå och höra dessa predikningar.

OM HENNES ALLMOSOR

Ända till sin död gav hon de rikligaste allmosor. I Sverige hade hon ett hus, som var avsett för de fattiga. Hon betjänade dem själv, i den mån hon kunde det, i det hon tvättade deras fötter, klädde dem, besökte dem när de voro sjuka och behandlade deras sår och kroppar med mild medömkan och med den största moderskärlek.

HUR SANKTA MARIA HJÄLPTE HENNE VID FÖRLOSSNINGEN

När fru Birgitta en gång var i svår barnsnöd och man misströstade om hennes liv, sågo hjälpkvinnorna, när de om natten vakade över henne, hur en kvinna i vita silkeskläder helt hastigt kom in, ställde sig framför den säng, där fru Birgitta vilade, och vidrörde alla hennes lemmar. Alla de närvarande grepos av fruktan. Och när den främmande kvinnan gått ut, födde fru Birgitta med sådan lätthet, att det var ett under. Det är intet tvivel om, att det var den heliga Jungfrun, vilken själv födde utan smärta,

som lindrade sin tjänarinns svåra barnsnöd och hjälpte henne i faran, såsom samma Jungfru sedan sade till henne i en uppenbarelse:

EN UPPEBARELSE

»När du», sade hon, »var i barnsnöd, gick jag, Maria, in till dig. Därför är du otacksam, om du ej älskar mig. Arbeta alltså på att dina barn även måtte bli mina barn.»

HUR DYGDIGT HON UPPFOSTRADE OCH SKÖTTE SINA BARN

Kristi brud uppfostrade och skötte alltså dygdigt, med stor omsorg och noggrannhet, sina söner och döttrar samt överlämnade dem åt lärare, av vilka de undervisades i lydnad och goda seder. Hon begrät dagligen sina barns synder, i det hon fruktade, att de förolämpat sin Gud. Därför visade sig en gång Johannes Döparen för henne och sade: »Eftersom du grät över att din son förolämpat mig och icke fastat på min vigilie och eftersom du hellre ville, att han skulle tjäna mig än vara konung, så skall jag hjälpa honom och beväpna honom med mina vapen». (Detta är utförligare omnämnt i slutet av fjärde boken om de himmelska uppenbarelsen, som fru Birgitta fått.)

HUR HON VANN SIN MAKE FÖR GUD OCH HUR DE BÅDA GINGO TILL SANKT JAKOB

När fru Birgitta en lång tid framskridit i dygder, vann hon även sin man för Gud. Ty fast denne var en kraftfull man och framstående i sveakonungens råd, ägnade han sig, på sin hustrus råd och uppmaningar, åt att lära sig läsa den allrasaligaste Jungfru Marias tidegärd och böckerna om lag och rätt, och han bemödade sig att uppfylla vad rättvisa och lag fordrade av honom. Både man och hustru voro brinnande i kärlek till Gud, och för att befria sig ännu mera från världens fåfänglighet, drogo de efter Abrahams exempel bort från sitt fädernesland och från sin släkt och vallfärdade med stora mödor och kostnader till Sankt Jakobs helgedom i Compostela i Spanien.

Och sedan de gästade många helgons vilorum och redan voro på hemväg, blev mannen sjuk i den stad, som heter Arras och ligger nära Flandern. Sjukdomen tilltog, och Kristi brud kände stor ångest i sin själ, men förtjänade att bli tröstad av Sankt Dionysius. Denne uppenbarade sig för henne, medan hon bad, och sade: »Jag är Dionysius, som kom från Rom till dessa trakter av Frankrike för att förkunna Guds ord, så länge jag levde. Eftersom du älskar mig med särskild fromhet, så skall jag förkunna dig, att Gud genom dig vill göra sin vilja bekant för världen, och du är antvardad i min vård och mitt beskydd. Därför skall jag alltid hjälpa dig, och jag giver dig detta tecken, att din man icke

skall dö nu av denna sjukdom.» Ännu många andra gånger besökte samme Sankt Dionysius henne i uppenbarelser och tröstade henne.

EN VISION OM FRAMTIDEN

Efter några dagar såg hon ånyo där i Arras underbara ting i profetisk vision, nämligen hur hon skulle besöka Rom och den heliga staden Jerusalem och hur hon skulle skiljas från denna världen. En underskön yngling förde henne i anden till alla dessa platser. Och allt gick i uppfyllelse lång tid efteråt.

HUR HENNES MAN BLEV FRISK OCH HUR HON ÅTERVÄNDE TILL HEMLANDET

Efter en långvarig sjukdom tillfrisknade mannen, och båda återvände till sitt hemland. De iakttogo nu ömsesidig avhållsamhet och beslöto att inträda i ett kloster. Och sedan han för detta ändamål förordnat om sina tillhörigheter och sina gods, dog mannen i samma föresats, år 1344.1)

HUR HON SKICKADES TILL MAGISTERN OCH HUR HON EFTER MANNENS DÖD BESÖKTES AV ANDEN

När Kristi brud efter några dagar begrundade, hur hon skulle ändra sitt liv till Guds tjänande och för denna angelägenhets skull stod och bad i sitt kapell, blev hon hänryckt i anden. I extasen såg hon ett ljusst moln, och ur molnet hörde hon en röst, som sade till henne: »Kvinna, hör mig!» Hon blev förskräckt, fruktade att det var ett bländverk, flydde till sin kammare, biktade sig genast och mottog sedan Kristi lekamen. När hon efter några dagar på nytt stod och bad i samma kapell, visade sig åter ett ljusst moln för henne, och hon hörde åter en röst ur molnet, vilken sade liknande ord som förut, nämligen: »Kvinna, hör mig!» Fru Birgitta blev förskräckt, flydde åter till kammaren, biktade och kommunicerade samt fruktade som förut att denna röst var ett bländverk.

Efter ytterligare några dagar bad hon ånyo på samma ställe, blev hänryckt i anden och såg ånyo ett ljusst moln och en manlig skepnad däri, som sade: »Kvinna, hör mig! Jag är din Gud, som vill tala med dig!» Hon blev förskräckt och trodde, att det var ett bländverk, men då hörde hon rösten fortsätta. »Frukta icke», sade den, »ty jag är allas Skapare och icke någon bedragare. Jag talar icke med dig för din skull allena utan för andra människors frälsnings skull. Hör vad jag säger, och gå till magister Mattias, din biktfader, som är beprövad i att urskilja de båda andarna. Säg honom för min räkning vad jag nu säger till dig.

Du skall vara min brud och mitt språkrör, du skall höra och se andliga ting, och min

ande skall förbliva hos dig ända till döden.» Därefter tillade han: »För tre tings skull föll Lucifer», såsom det utförligare innehålles i den himmelska bokens uppenbarelser. Och detta är den första uppenbarelsen i prologen. - År 1345 fick fru Birgitta sina första himmelska uppenbarelser. Hon fick dem icke under sömnen utan medan hon vakade i bön och medan hennes kropp behöll sin styrka, men hon blev borttryckt från de kroppsliga sinnena i hänryckning och i andlig eller imaginär vision, i det hon fick en vision eller en övernaturlig intellektuell upplysning från himmelen, ty hon såg och hörde andliga ting och förnam dem i anden.

På detta sätt hörde och såg hon kroppsliga bilder och liknelser, och i hjärtat kände hon liksom något levande, som rörde sig häftigare och ivrigare, när glöden och ingjutelserna voro större, men mindre, om ingjutelserna voro mindre. Ofta var rörelsen i hjärtat så våldsamt, att den kunde ses och kännas utanpå.

HUR HON REDAN FÖRE SIN MANS DÖD SÅG NÅGOT

Fyra år före hennes mans död visade sig för henne ett helgon från vårt land Sverige, som heter Botvid, liksom i en extas och sade: »Jag har jämte andra helgon förvärvat dig Guds nåd att höra, se och känna andliga ting, och Guds ande skall upptända din själ». Tre år före hennes mans död uppenbarade sig den allrasaligaste Jungfru Maria för henne och sade: »Jag är de eländas drottning.

Jag vill visa dig, huru min Son var i sin mandom och hur han led på korset. Och detta skall vara dig till ett tecken, att du skall komma till de platser i det heliga landet, där jag vistades i lekamlig måtto, och där skall du med dina andliga ögon se min Son.» Detta gick helt i uppfyllelse 28 år senare, såsom det tydligare innehålles i boken om de uppenbarelser, vilka hon hade i Jerusalem och Betlehem.

HUR HON VID BÖRJAN AV UPPENBARELSERNA FICK FÖRESKRIFT OM ATT VISTAS I ETT KLOSTER

Vid början av uppenbarelserna befalldes det henne genast att lyda nämnde Mattias, magister i teologi, och att vistas i ett cisterciensmunkkloster, nämligen Sankta Marias kloster i Alvastra, som ligger i Linköpings stift i Sverige. Anden sade till henne i en vision: »Om det behagar en mäktig herre att göra ett ovanligt verk, så böra fördenskull icke de vanliga gärningarna föraktas utan älskas mera och innerligare. Så tillstäd jag, allas Gud, som står över alla regler, dig att för en tid vistas bredvid klostret, icke för att upplösa regeln eller för att införa en ny sed utan för att bättre visa mitt underbara verk på en helig plats. Så åt ju David, när det var nödvändigt, de helgade bröden, vilket dock under vanliga förhållanden var förbjudet för människor.»

Det fanns en lekbroder vid namn Gerekin i detta Alvastra cisterciens kloster. Han hade på 40 år icke satt sin fot utanför klostret utan var dag och natt sysselsatt med böner. Han hade den nåden, att han nästan beständigt såg de nio änglakörerna i bönen och vid upphöjandet av Kristi lekamen ofta förtjänade att se Kristus i en gosses skepnad. När fru Birgitta kommit till klostret och slagit sig ned där, förvånade sig denne broder i sitt hjärta och sade: »Varför skall denna fru bo här i ett munkkloster emot vår regel och införa ett nytt bruk?»

Då blev samme broder hänryckt i en extas och hörde tydligt en röst, som sade till honom: »Förundra dig icke, ty hon är en Guds väninna och har kommit hit, för att hon under detta berg skall samla blomster, av vilka alla människor, även de på andra sidan havet och vid världens gränser, skola få läkedom». Vidare såg samme broder vid ett annat tillfälle henne höjas från marken och något liknande en flod gå ut ur hennes mun. Han hörde då i anden: »Hon är den kvinna, som, kommande från jordens gränser, skall giva oräkneliga folk visdom att dricka. Och detta skall vara dig ett tecken, att hon ur Guds mun skall förkunna dig ditt livs slut.

Och du skall jubla vid hennes ord och ankomst, och din åstundan skall snabbare bli uppfylld, på det att du icke skall se det onda, som Gud skall leda över detta hus.» Herr Hemming, biskop av Åbo, fullgjorde hennes himmelska beskickning i Frankrike och England och fann konungarna mindre välvilliga att mottaga Guds ord, d. v. s. de uppenbarelser, som berörde de franska och engelska konungarna och kriget mellan dem. - Dessa uppenbarelser innehållas i fjärde boken om de himmelska uppenbarelserna, nästan i slutet av kapitlet »Upprörd i hjärtat. . .».

När han sov, uppenbarade sig fru Birgitta för honom och sade: »Varför är du upprörd? Du skall i frid återvända till ditt hemland och arbeta på själarnas förkovran. Men vet, att aldrig skola deras plågor upphöra, till vilka du varit skickad, ty deras hjärtan äro förhärdade mot Gud, och de skola oroas ännu en tid, tills de ödmjuka sig.» Det fanns en nunna i Vårfruberga kloster i Sverige vid namn Katarina, som fick den nådegåvan, att Sankta Maria uppenbarade sig för henne och bl. a. sade till henne: »Jag skall visa mig för dig såsom Guds moder och föreställa dig för min Son».

När denna nunna sett fru Birgitta och de förtroligt talade med varandra, sade hon: »Salig är du, kvinna, ty du talar icke för att bereda dig eller mig fåfänglig fröjd, och jag har förvisso hört en röst säga: 'Vet, att Birgitta skall kallas salig, ty om hon föraktas på jorden, skall hon hedras i himmelen, och framtida släkten skola prisa hennes namn'. Var därför ståndaktig, ty utan tvivel skall det gå i fullbordan, som jag har hört.»

När hennes biktfader, den ovannämnde magister Mattias, ansattes av någon frestelse, sades det till fru Birgitta i anden: »Han skall vara vis ifrån 'I begynnelsen', d. v. s. från början av Bibeln och början av Första Mosebok, som börjar så: 'I begynnelsen skapade Gud himmel och jord', och ända till , A och O', d. v. s. till Johannes uppenbarelse, där det står 'A och O', och han skall befrias från frestelserna, och jag skall giva honom min andes glöd.» Och strax kände han sig befriad och lugnad från frestelserna. - Samma dag, då denne magister Mattias dog i sitt hemland, var fru Birgitta i Rom, och hon hörde då i anden: »Salig är du, magister Mattias, på grund av den krona, som blivit dig beredd i Sverige! Kom nu till den vishet, som aldrig slutar!»

När broder Algot av predikarorden, magister i teologi, en mycket förtrogen vän till fru Birgitta, på sin ålderdom var blind i tre år och svårt plågades av sten, bad han fru Birgitta, att hon skulle bedja för honom till Gud. Hon sade ja till denna begäran, och när hon bad, att han skulle bli frisk, gavs henne detta svar i anden: »Han är en lysande stjärna. Det är icke väl, om själen förmörkas av kroppens hälsa. Han har nu kämpat och fullbordat loppet; det återstår endast, att han blir krönt, och detta skall för dig vara tecknet, att kroppens plågor lindras redan från denna stund för honom och att hela hans själ redan uppeldas av min kärlek.» Och icke många dagar därefter dog han.

Fru Birgitta hade även följande särskilda nådegåvor av Gud, mycket stora och häpnadsväckande; den första, att när hon hade talat något, som innebar en skymf mot Gud, kände hon genast den bittraste smak, liksom av svavel, i munnen, och med detta visste hon genast, att hon hade förolämpat Gud; hon drog sig till minnes det skymfande ordet och biktade det genast med stor smärta och tårar, utan dröjsmål; den andra, att när någon i hennes närvaro talade några bedrägliga eller lastbara ord, som skymfade Gud, så kände hon genast en hemsk svavellukt i näsan, en lukt, som hon knappt kunde uthärda, och detta var ett tecken, att Gud då blivit förolämpad i ord av personen i fråga, något som vi fått röna nästan otaliga gånger.

När någon person frågat henne angående ett tvivel i en samvetssak och bad henne om råd och om ett gott andligt läkemedel, svarade hon honom: »Bedjen till Gud om denna sak, och vi skola också tänka därpå och göra vad vi kunna för eder, fast jag är en ovärdig synderska».

Efter tre eller flera dagar, ja understundom samma dag, svarade hon denna person (såframt det var en andligt sinnad och hedervärd person), lyfte upp händerna mot himlen och sade: »Fast jag är en synderska och ovärdig att säga detta, mån I likväl veta, att Jesus Kristus visade sig under bönen och sade mig, vad jag skulle svara eder på det, som I begärt, så och så etc.», och så gav hon honom de ord, som hon undfått av Kristus eller den heliga Jungfru Maria, som svar på detta ämne.

Eller också skrev hon med egen hand ned de ord, som givits henne från himmelen, på sitt modersmål, när hon var frisk, och hon lät oss biktfaäder troget översätta dem till latin; sedan lyssnade hon till översättningen och jämförde den med vad hon själv skrivit, så att den icke till äventyrs hade tillagt eller frändragit något ord utan innehöll allt vad hon själv hört och sett i himmelsk vision. Men om hon var sjuk, kallade hon på biktfadern och den, som särskilt utsetts till hennes sekreterare för detta ändamål, och så läste hon för honom med stor fromhet och gudsfruktan och stundom med tårar dessa ord på sitt eget folkspråk, med en viss omsorgsfull högtidlighet och upphöjd sinnesstämning, som om hon läste i en bok.

Sedan sade biktfadern dessa ord på latin för skrivaren, och denne skrev ned dem där i hennes närvaro. När orden blivit nedskrivna, ville hon lyssna till dem, och hon lyssnade mycket noggrant och omsorgsfullt. Och så gav eller skickade hon denna skrivelse till de personer, som begärt att få råd, vilket ofta, ja mycket ofta, kunde intygas av drottningen och ärkebiskopen i Neapel, drottningen, konungen, furstarna och många andra i Cyperns och i Siciliens konungariket, i Italien, Sverige, ja t. o. m. i Spanien, och såväl män som kvinnor.

Det hände också mycket ofta, att de hemligaste tankar och tvivelsmål hos de personer, som kommo till henne, ja även hos frånvarande, uppenbarades för fru Birgitta, och dessa tankar hade de själva icke på något sätt yppat i tal eller skrift eller åthävor. Detta kan bevittnas av Nicolaus av Nola, rektor i patrimoniet, herr Gomez de Albornoz, rektor i hertigdömet Spoleto, herr greven av Fondi och flera andra andliga och världsliga personer, till vilka hon sade eller skrev deras hjärtans innersta tankar.

Förunderligt var det även med en annan nådegåva, som fru Birgitta hade från sin brudgum Jesus Kristus. Det hände nämligen mycket ofta, att några personer fromt och kärleksfullt bådo henne, att hon skulle bedja för några av deras avlidna anhörigas själar, och om hon finge veta, att dessa då voro i skärselden och på en plats, där de voro i behov av förböner, så skulle hon säga och angiva för dem, som voro i livet och som nu bett henne om hjälp, genom vilka allmosor och offer eller genom vilka förböner av de levande de skulle kunna befrias från sina straff.

Hon mottog de uppskrivna namnen på dessa avlidna och bad med största kärlek och medömkan till Gud för dem, och under sin bön fick hon svar från himmelen, huruvida dessa själar voro i skärselden, och hon fick även veta arten av de skärseldsplågor, som de led, eller huruvida de voro i helvetet eller himmelen. Och arten av de förböner eller allmosor, genom vilka dessa själar kunde befrias, angåvos tydligt och klart för henne, vilket mycket väl kan intygas av några personer bland de ovannämnda efterlevande, vilka

tidigare ha omnämnts och vilka fromt bett henne om sådana ting och i skrift erhållit himmelska svar härpå av henne.

Och när hon själv eller någon av oss, hennes tjänare, ängslades eller var i tvivelsmål för någon angelägenhets skull, så frambar hon utan långt dröjsmål genom de uppenbarelser, som givits henne från ovan, det klaraste svar från Kristus, hennes ärorike brudgum, eller av Jungfru Maria angående detta, på ett upplysande och ödmjukt sätt. Vad mera? Vittnesbörderna om så många dygder, så stor helighet och utmärkthet, en så rik och överflödande nåd, lysande med himmelskt sken i henne, berättas i böckerna om de himmelska uppenbarelser, som givits henne från ovan, och även i frågornas bok, som också gavs henne från ovan, när hon red och vandrade till Vadstena gård, genom ingjutande av den Helige Ande på ett sällsamt sätt, nästan på en timme, såsom det utförligt innehålles i början av denna frågornas bok. Detta intygas även av våra ögons täta erfarenheter och många andra personer i olika delar av världen.

Vi ha ofta sett och verkligen erfarit, att det, som hon många år i förväg profetiskt förkunnat, sedan slagit in, ja många ha sett och erfarit detta. Av allt detta inses, och det bestyrkes genom helgons uttalanden, att hon av Gud hade profetians sanna ande och att den intellektuella visionens gåva givits henne från himmelen. Och de mirakler, som efter hennes död ske genom hennes förtjänster och förböner, förete och skola alltid förete sanningens klara vittnesbörd om de stora nådegåvor, som lyst med himmelskt sken hos henne.

Sedan fru Birgitta blivit kallad i Guds ande, profeterade hon icke blott om framtiden såsom profeterna, utan även om det närvarande och förgångna, ja förklarade även mycket, som rör några dunkla ställen i den Heliga Skrift. Liksom apostlarna övergav hon allt vad hon ägde och utsände på Guds bud brev till höga personer i hela kristenheten: till påvarna, till kejsarna, konungarna och drottningarna av Frankrike och England, Sicilien och Cypern, till furstar och furstinnor, till olika prelater, till andliga och världsliga samt till riket, länder och städer.

Hon besökte också många länder personligen och visade Guds vilja för både höga och låga, till nytta för de av Kristi blod återlösta själarna. Hon skrev också, liksom de heliga evangelisterna, om Kristi födelse, om hans ärorika liv, hans död och uppståndelse och om hans eviga härlighet, såsom det tillräckligt klart visas i hennes uppenbarelser.

Hon var sannerligen icke obekant med martyriet, ty under sitt liv späkte hon sin kropp med mödor och försakelser, utsatte sig för faror på land och hav och utstod för Kristi namns skull tåligt skymf och smädelse från många personer, såväl när hon var svårt sjuk som när hon var frisk. För alla motgångar tackade hon beständigt sin brudgum

Jesus Kristus av hela sitt hjärta samt bad ödmjukt till Gud för sina begäbbare.

HUR EN DÖD FRU UPPEBARADE SIG FÖR HENNE OCH FÖRUTSADE HENNE FRAMTIDEN

Under den första månaden av fru Birgittas vistelse i nämnda cisterciensmunkkloster, nämligen Sankta Maria kloster i Alvastra, visade sig en redan avliden fru, som hon varit nära bekant med, för henne, medan hon bad, och sade: »Åt dig skall givas insikt i andliga ting; ödmjuka dig därför i allt; och på det att du må vara ytterligare övertygad, giver jag dig ett trefaldigt tecken.

Det första är, att jag fått lida svårt i reningselden för mitt halsstarriga sinnelag; det andra, att min man, som icke är min man, söker på köttsligt sätt, m. a. o. söker köttslig förbindelse med en annan emot Guds lag och skall bliva både sig själv och efterkommande till sorg; det tredje är, att du skall fara över havet och dö på en ärorik plats i Rom.»

Denna fru visade sig för henne ännu en gång och sade: »Jag vill underrätta dig om mitt tillstånd, ty det är Guds vilja, och såsom vi älskat varandra, när jag ännu levde, så må vi nu älska varandra i anden. Jag (för att nu tala i liknelser) sitter liksom bakom ett tjockt glas och kan mycket väl höra men ingalunda komma till det jag åstundar; så kan jag förstå och längta efter och hoppas på de eviga fröjderna men ingalunda helt komma dit, förrän glaset på Guds bud blir smalare och tunnare.

Och så har jag det, emedan två ting besvärade mig i världen: min lätthet att vredgas och att jag icke var nöjd med vad jag hade utan alltid ville ha mer. Tala därför om för dem, som voro mina vänner, att de för min skull skola låta göra kalkar, vari min Herres Jesu Kristi offer frambäres, och ställ vidare om, att de, som äro Guds vänner, må göra en förbön för mig under hela året. Därigenom skall jag utan tvivel fortare befrias från dessa plågor.»

VAD SOM UNDER LIVSTIDEN HÄNDE DENNA FRU, SOM UPPEBARADE SIG FÖR FRU BIRGITTA OCH SOM VAR SYSTER TILL HENNES MAN

Den nämnda frun, som efter döden uppenbarade sig för fru Birgitta, var mycket berömd för sina fastor och böner, och när hon någon gång svårt frestades, visade sig djävulen för henne i den vidrigaste skepnad. Det såg ut, som om han ville röva bort henne, medan hon vilade, och hon blev mycket förskräckt och utropade: »Jag blir fördömd för evigt!» När hon många gånger upprepade dessa ord, sade hennes biktfader till henne: »Varför talar du sådana ord, min fru? Du har ju alltid älskat Gud av hela ditt

hjärta?» Sedan blev hon stum i händerna på dem, som höllo henne; hennes ansikte förvandlades och antog än vit, än röd färg.

De närvarande förundrade sig, och med hög röst sade hon: »Välsignad vare du, min Gud, som har skapat och frälst mig, dig bekänner jag, dig välsignar jag». Hon hämtade andan, återvände till sig själv, kallade på sin biktfader och andra dygdiga män och sade till dem: »Jag såg djävulen i den avskyvärdaste skepnad, jag blev rädd för hans åsyn och trodde, att jag skulle bli fördömd, men när jag ängslades så förfärligt, såg jag Kristus, som om han hängde på korset. Då flydde djävulen, men Kristus sade: 'Om ett år skall du se samma syn, men icke djävulen, och när du ser detta, skall det för dig vara ett tecken på att ditt liv snart skall ha ett slut'.» Detta slog också in, ty på årsdagen därefter såg hon Kristus, och då löstes själen, som länge renats från köttet.

HUR DENNA FRU FÖR TREDJE GÅNGEN UPPENBARADE SIG FÖR KRISTI BRUD FRU BIRGITTA

Denna fru visade sig en tredje gång efter sin död för fru Birgitta och sade: »Vad jag har åstundat äger jag nu, mina forna plågor äro överlämnade åt glömskan, och kärleken är nu fulländad. Men du skall vara lydig, ty du skall komma i stormäns sällskap».

HUR FRU BIRGITTA EFTER SIN MANS DÖD FÖRDELADE SINA ÄGODELAR

Efter sin mans död fördelade fru Birgitta genast alla sina ägodelar mellan sina barn och de fattiga. Hon förändrade sin dräkt och sitt levnadssätt och skulle ha gjort ännu mer, såframt hon icke i en uppenbarelse fått befallning att vallfärda till Rom. Då de förnåma föraktade henne för denna plötsliga förändring och för den tarvliga dräkten, svarade hon: »Icke började jag ett sådant liv för eder skull och icke heller skall jag upphöra därmed för eder skull. Jag beslöt nämligen i mitt hjärta, att jag skulle tåla smädliga ord. Bedjen därför för mig, att jag må kunna framhärda!»

HUR HON FICK BEFALLNING FRÅN OVAN ATT GÅ TILL SVERIGES KONUNG

När hon i anden blivit befalld att gå till Sveriges konung och hon skylldes på att hon icke visste, vad hon skulle säga honom, gav Gud henne detta svar: »När du kommit fram, skall du öppna din mun, och jag skall då fylla den». Och när hon kommit fram, ingåvos henne genast gudomliga ord, sådana som icke blott hade avseende på konungen utan även mycket, som rörde framtiden.

HUR HON BLEV SKICKAD TILL EN BISKOP OCH HUR DENNE KÄNDE TILL HENNES ANKOMST

Fru Birgitta kom en annan gång till en biskop av välfrejdad vandel och stor fromhet och sade till honom några ord, som uppenbarats henne från himmelen. När han hörde dessa ord, fann han i sitt samvete just på pricken vad hon hade insett i anden och vad förutom Gud och han alls ingen människa visste om. Denne biskop hade nämligen några mindre förståndiga önskningsor och en ovis nitälskan i några ting, och han hade fastat onaturligt mycket. Därför tog han villigt emot de kärleksfulla förmaningarna, lät med kärligt sinne rätta allt och sade till henne: »Jag såg dig tydligt i natt komma in till mig och lyfta bort de tunga bördorna från mitt hjärta. Därför är det så, att jag icke blott tror dina ord utan även ser dem i min själ, ty Gud gör underbara ting med dig.»

HUR HON FÖRBJÖD KONUNGEN ATT GÖRA ORÄTTFÄRDIGA PÅLAGOR OCH SKATTER

När Sveriges konung var nödsakad att betala en stor penningsskuld och tänkte betunga rikets samhälle emot bestämmelserna och emot sina eder, svarade fru Birgitta: »Gör icke så, herre, ty då skall du icke vara oskyddad mot Guds vrede. Mottag i stället mina två söner och behåll dem, tills du kan gälda din skuld, och förolämpa icke din Gud.» Samma dag fick fru Birgitta en syn, varunder Kristus talade detta till henne: »Liksom ett rike stundom blivit räddat för en enda människas kärleks skull, så ha några riken gått under för en enda människas påfunds och pålagors skull. Jag skall giva dig ett exempel från detta rike. Det var en konung som förtröstade mera på penningar från folket och dem, som förforo med svek och under bedrägligt sken av utövad rättvisa, än på mig.

Därför förlorade han livet och lämnade riket i nöd, och hans onda påfund förvandlades av hans efterträdare till sedvänja och nästan till lag, men om konungen förtröstar på mig, sin Gud, och han kärleksfullt beder rikets allmoge om hjälp, då är jag mäktig att hjälpa och jag skall för kärlekens skull fortare sända fred. Om han därför önskar hava framgång, må han hålla sitt löfte till mig, vara ärlig mot sitt rikets allmoge och framför allt akta sig, så att han icke inför nya påfund, skatter och invecklade bestämmelser. I svårigheter bör han följa råd av dem, som frukta Gud, och icke av de snikna, ty det är bättre att han lider motgångar i världen än medvetet syndar mot mig och sin själ.»

HUR DJÄVULEN VILLE BEDRAGA HENNE

När fru Birgitta en dag på Andens bud skulle besöka en man, som var besatt av djävulen, lyfte sig hennes häst, på vilken hon plägade rida och som förut varit ytterst sedig, så högt från marken, att alla kunde se skorna på hans hovar. Av denna hästens stegring fick fru Birgitta ont i ryggen en lång tid, varför det förunnades henne att förstå,

att det hade väckt djävulens avund, att denne syndare skulle omvändas.

Han, som hon besökte, en efter världsliga begrepp förnäm och stor man, ansattes av djävulen och i hennes närvaro nästan värre än vanligt; han talade många förfärliga ord emot Gud och sade till henne: »O hur olika äro inte din ande, som är i dig, och min ande, som är i mig, men när det behagar den ande, som är i dig, skall jag bli fullkomligt botad, ty han har på grund av min otro och mina hemliga fel överlämnat mig i den grymme förtryckarens händer».

Hon svarade honom: »Jag lovar dig, att du snart skall bli botad, men jag frågar, varför du säger så mycket avskryvärt emot Gud». Han sade: »Jag styr mig icke själv». Och efter att ha sagt detta, begynte han att tala nästan ännu bittrare mot Gud och häda honom, i det han sade: »Honom, som skapade himmelen och jorden, dyrkar jag, men den nye Guden, er Kristus, honom skall man hålla tyst om». Då sade Kristi brud: »Sluta, eländige djävul, med att tala emot Gud, ty även om du är denna varelses bestraffare, skall du likväl icke bli hans evige ägare». Då tystnade mannen strax och föll liksom i sömn, men några dagar efteråt var han botad. Det hände även ett annat underverk.

Det sades till fru Birgitta i en gudasänd uppenbarelse, att hon å Guds vägnar skulle befalla broder Petrus, prior i Sankta Marias cistercienskloster i Alvastra, att han skulle skriva böckerna om de uppenbarelsen, som gävos fru Birgitta i andlig vision från himmelen. Priorn var en mycket enkel man och i sin ödmjukhet ville han av ingen orsak lägga handen vid detta skrivarbete, ty han ansåg sig på grund av sin okunnighet mindre lämplig till ett sådant verk. Han blev emellertid med dödsfuktan tvingad av Kristus och var dödssjuk, tills han samtyckte, men sedan han samtyckt blev han hastigt botad och detta utan tidsutdräkt.

Så botades även, i närvaro av tvenne trovärdiga vittnen, en av djävulen besatt person i Östergötland av ord från samme munks mun, ord vilkas lydelse fru Birgitta hört av Kristus och som brodern efter Kristi bud sade till djävulen. Och så botades på samma sätt en annan djävulsbesatt i Sverige av samme munk på fru Birgittas bud, i trovärdiga vittnens närvaro. Vidare omvändes genom fru Birgittas förbön en sköka, med bistånd av den saliga Jungfru Maria, vilken jämte Kristus visade sig för samma fru Birgitta. Vidare omvändes flera stormän i Sveriges rike, vilka en gång på samma tid och plats tillstodo att de i sitt hjärta (såframt de icke varit otacksamma mot Kristus) känt en rörelse till det bättre och detta genom ord som fru Birgitta på Kristi uppdrag talat till dem.

HUR FRU BIRGITTA BLEV BEDÖMD AV EN BISKOP I HJÄRTAT OCH VAD SOM DÅ
HÄNDE HENNE

När Kristi brud en gång satt till bords med en from biskop och hon till Guds ära njöt av den läckra mat som var framsatt, dömde biskopen henne i sitt sinne och tänkte i sitt hjärta: »Varför avhåller denna fru, som har en sådan andlig gåva, sig inte från den läckra maten?» Hon visste ingenting om dessa tankar, men fram emot kvällen hörde hon detta i anden: »Säg till biskopen: Jag är den, som fyllde herden med min ande - männe för hans fastors skull? Jag är den, som kallade gifta profeter - vad hade de gjort sig förtjänta av? Jag befallde profeten, att han skulle taga sig en trolös hustru - männe han icke lydde? Jag är den, som talade lika milt till Job i hans välmågas tid som då han satt på askhögen.

Och därför, emedan jag är underbar i mina gärningar, gör jag utan föregående förtjänster allt som behagar mig». När biskopen hörde detta av henne, kände han igen sig själv, ödmjukade sig och bad fru Birgitta bedja för honom. Då visade sig tre dagar efteråt den allrasaligaste Jungfru Maria för Kristi brud och sade till henne: »Säg samme biskop, att emedan han brukar börja alla sina förkunnelser med min lovprisning och emedan hans dom var kärlekens och icke avundens, så förtjänar kärleken att hugsvalas.

Säg honom därför, att jag vill vara en moder för honom och föreställa hans själ för Gud. Och jag skall nu visa honom, huru han är det sjunde bland de djur, som visats för dig. Och han skall bära mina ord inför konungar och biskopar.» Denna uppenbarelse om de sju djuren återfinnes utförligare i uppenbarelsernas bok.

HUR FRU BIRGITTA ÅTERVÄNDE FRÅN SVERIGES KONUNG OCH HUR HENNES SON DOG

När fru Birgitta återvände från Sveriges konung till Alvastra kloster, fann hon sin son, som hon för länge sedan lämnat kvar där sjuk, ligga för döden. Hon grät mycket över hans långa sjukdom och ansåg, att detta hade hänt för hans föräldrars synders skull. Då visade sig djävulen för henne och sade: »Vad går det åt dig, kvinna? Varför förstör du ditt ansikte med så mycket tårar och besvärar dig i onödan? Tror du väl, att dessa tårars vatten kan stiga upp till himmelen?»

Samma timma visade sig Kristus i mänsklig gestalt för sin brud och sade: »Denne gosses sjukdom är icke förorsakad av stjärnornas konstellationer, såsom de dåraktiga säga, och icke heller av hans synder; nej, han har blivit sjuk på grund av sin kroppsliga natur och på det att hans krona skall bli större. Därför, om han hittills har kallats Bengt, Ulfs son, så skall han hädanefter kallas tårarnas och bönernas son, och jag skall göra ett slut på hans nöd.»

Femte dagen därefter hördes den ljuvligaste sång, liksom av fåglar, mellan gossens säng och väggen, och då for gossens själ hädan, och den Helige Ande sade till fru Birgitta:

»Se vad tårarna göra! Nu flyttar ändå sonen av tårarnas vatten till vilan. Därför hatar djävulen goda människors tårar, som ha sitt upphov i helig kärlek.»

OM EN BRODER, SOM LÅG SJUK I ÖVER TRE ÅR

En leebroder av helig vandel i Alvastra kloster låg sjuk i över tre år. Kristi brud besökte honom på sin brudgums befallning och sade till honom: » Var noggrannare i din bot, ty du har någonting fördolt i hjärtat och du kan inte dö, så länge du håller det fördolt». Han svarade, att han icke hade någonting, som han icke yppat vid sin bot, men då sade hon: »Tänk efter, i vilken avsikt du inträtt i klostret och i vilken avsikt du hittills levat här». Då brast han ut i tårar och sade: »Välsignad vare Gud, som sänt dig till mig! Jag vill säga sanningen, ty jag har någonting fördolt, som jag aldrig vågat förråda, ty när jag ville bikta blev min tunga alltid såsom fjättrad, och dessutom greps jag aven så stor blygsel, att jag ej kunde uppenbara det.

Därför gjorde jag, var gång jag biktade, en ny avslutning på mina ord, i det jag till sist sade: 'Jag återställer mig syndare åt Gud och åt alla Guds helgon från alla synder, som jag sagt för eder, min fader, och även från dem, som jag icke sagt', och jag trodde att allt blev förlåtet genom denna avslutning, men nu vill jag gärna, om det behagar Gud, säga det för hela världen.» Han kallade på biktfadern, yppade under tårar allt för honom, och dog icke långt därefter.

OM DEN FRESTELSE TILL FROSSERI, SOM HEMSÖKTE FRU BIRGITTA

Fru Birgitta blev en gång så svårt frestad av glupskhet, att hon av hunger knappt förmådde tänka på något annat. Till slut fick hon i anden se en neger med en brödbit i sin hand och en underskön yngling med ett förgyllt käril. Ynglingen sade: »Varför plågar du henne, som är överlämnad i min vård?» Negeren svarade: »Emedan hon skryter med en avhållsamhet, som hon icke haft, ty hon upphör icke att fylla sin buk, förrän den är full av välsmakande träck. Därför räcker jag fram min brödbit, på det att fetare föda må förefalla henne begärligare.» Ynglingen svarade: »Du vet mycket väl, att hon icke har en okroppslig natur såsom vi utan en jordisk stofthydda, och eftersom hon är svag och orolig, behöver hon ständig vederkvickelse».

Och denne neger sade: »Eder Kristus fastade och åt ingenting; profeterna åta bröd och drucko vatten i måttlig mängd. Därför förvärvade de sig höga ting, men hur skulle hon kunna förtjäna detta, hon som alltid känner hunger?» Ynglingen svarade: »Männe han icke även är din Kristus liksom han är vår?» Negeren svarade: »Ingalunda; jag vill aldrig ödmjuka mig för honom utan göra det som är honom emot, eftersom jag icke kan komma tillbaka till hans härlighet». Ynglingen svarade: »Vår Kristus lärde oss icke att

fasta för att kroppen skulle bli övermåttan försvagad utan för att den skulle ödmjuka sig och icke förhäva sig emot sin själ.

Vår Kristus begär heller icke det som är omöjligt för naturen utan blott att man tyglar den; han frågar icke efter vad och hur mycket någon förtär utan i vilken avsikt och kärlek det sker.» Negern svarade honom: »Det är rättvist, att vad denna kvinna icke erfarit i sin ungdom, det skall hon känna på sin ålderdom». Ynglingen invände till detta: »Berömvärd är avhållsamhet från synden, men icke hindra purpurtyg och läckert kött någon från att komma till himmelen, om man blott nyttjar det med gudskärlek; ja om man är uppfostrad till det och van vid det, bör man stundom njuta det och vara tacksam för det, så att icke köttet blir svagt».

Sedan visade sig Jungfru Maria för henne i samma stund, prydd med krona, och hon sade till negern: »Tig, du köpslagare! Du är avundsjuk, emedan hon är bestämd för mig.» Negern sade då: »Om jag inte kan göra något annat, skall jag ändå kasta törntaggar på hennes klänningsfransar». Jungfrun sade till honom: »Jag skall hjälpa henne, och så ofta du kastar något, skall det kastas tillbaka i ansiktet på dig, och så skall hennes krona fördubblas». Icke långt efter det hon sett detta, blev hon kvitt all frestelse till frosseri.

HUR HON FRESTADES UNDER BÖNEN

Kristi brud frestades stundom, när hon bad, till orena tankar, men då uppenbarade sig Sankta Maria för henne och sade: »Djävulen liknar en avundsam spejare, som söker anklaga och hindra de goda; ansträng dig därför och bed, så länge du frestas, ty din åstundan och din goda ansträngning skall tillräknas dig såsom en bön, och om du icke förmår driva bort de smutsiga infallen från sinnet, så skola dessa ansträngningar tillräknas dig som en förtjänst, så länge du icke samtycker till frestelsen, ty den är ju emot din vilja».

HUR KRISTI BRUDS BÖN GAGNADE EN MÄNNISKA

En munk var i tolv år frestad med avseende på Kristi lekamens sakrament och den heliga Marias namn, som han aldrig kunde nämna utan oren tanke och hädelse. Därför underlät han också länge att läsa änglahälsningen. Han bad med tårar Kristi brud fru Birgitta att bedja för honom, och när han erhållit hennes förbön, blev han så underbart befriad, att han efteråt sällan uttalade den heliga Marias namn utan stor glädje, och Kristi lekamen blev honom så ljuvlig, att han icke hade någon ro den dag, då han icke hade celebrerat mässan.

Han hade länge åstundan att besöka de heliga orterna i Jerusalem, men hans lydnad

och klosterlöfte förbjöd honom att resa. När han låg på sitt yttersta, blev han hänryckt och såg alla dessa platser i anden, lika tydligt som de, vilka sett dem kroppsligen, och efter att ha beskrivit deras läge för dem, som förut varit där, insomnade han jublande i Herren.

HUR KRISTI BRUD BLEV BEFALLD ATT GÅ TILL ROM OCH VITNA OM GUDS NÅD

Efter att ha vistats nästan två år i Sankta Marias cistercienskloster i Alvastra, befallde Kristus henne att gå till Rom, såsom det är sagt i följande uppenbarelse.

UPPENBARELSE HÄROM

Vår Herre Jesus Kristus talade en gång till fru Birgitta och sade: »Gå till Rom! Där äro gatorna beströdda med guld och ha gjorts röda av helgons blod. Där finnes en genväg till himmelen för den avlats skull, som heliga påvar ha förvärvat med sina böner. Du skall stanna där i Rom, ända tills du ser påven och kejsaren tillsammans där i Rom, och du skall förkunna mina ord för dem».

VAD HON GJORDE PÅ VÄGEN TILL ROM

Efter att sålunda ha lämnat sitt fosterland, fick hon i visionen en gudomlig befallning att lämna sin sedvanliga läsning och lära grammatik. Den heliga Agnes gavs henne till tröst och hennes biktader, magister Petrus, till lärare, på det att han skulle undervisa henne och hon skulle lyda honom. Fru Birgitta gjorde på kort tid sådana framsteg i grammatiken, att hon delvis kunde läsa, förstå och framföra ett latinskt tal.

HUR HON FICK BEFALLNING FRÅN OVAN ATT GÅ TILL RIKET NEAPEL OCH BESÖKA HELGONS PLATSER DÄR

När hon varit länge i Rom, talade Kristus så till henne och sade: »Det tillstod dig att besöka heliga orter på Sicilien, ty där finnas kroppar av många helgon, som älskat mig av hela sitt hjärta, och bland dem märkes särskilt min apostel Tomas. När du kommit dit, skall jag visa dig några hemliga ting.» När hon tvekade något, därför att hon fruktade stora utgifter på vägen, svarade Herren: »Den som äger en äng skonar icke ängen för sin arbetande hästs skull. Så skall jag, Herren, sörja för mina vänner, när det fattas dem bärning, och jag skall uppväcka andras själar till att göra väl emot dem.» Sök i de himmelska uppenbarelsernas bok den vision, som Kristus gav fru Birgitta i staden Ortona och som talar om Sankt Tomas' lov och om detta rike.

HUR HON I ROM FICK BEFALLNING FRÅN HIMMELEN ATT GÅ TILL JERUSALEM

MEN HUR HAN ICKE BESTÄMDE TIDEN

Kristus talade en gång till henne och sade: »Jag är såsom den örn, som uppe i luften på förhand ser dem, som vilja skada hans ungar, och med sin flykt förekommer dem, så att de icke kunna skada dem. Så förutser jag tider och vägar och vägars svårigheter och själars beskaffenhet. Därför säger jag eder stundom: 'Stån stilla och vänten!' och stundom: 'Gån och begiven eder åstad!'.

Eftersom tiden nu är inne, skolen I gå till de platser, som jag förut visat dig, dit där kärilet blev rent och dock ej rent, där lammet blev klippt och dock ej klippt, där lejonet ryter och dock ej ryter, där ormen rörde sig och dock ej rörde sig, och där örnen flög till det ställe, varifrån han aldrig vände tillbaka.» Se i frågornas bok, det sista och näst sista kapitlet, där detta innehålles med en förklaring från himmelen. - När hon beklagade sig över sjuklighet och ålderdom, svarade Kristus henne så: »Vem är världens skapare om icke jag?

Jag skall alltså föröka din styrka och sörja för din nödtorft på vägen, leda dig fram och leda dig tillbaka hit till Rom.» En annan gång - femton år före denna händelse - stod fru Birgitta och bad i Rom, och då uppenbarade sig Jungfru Maria för henne och sade: »För den stora kärleks skull, som du har till mig, säger jag dig, att du skall gå till Jerusalem, när det behagar min Son, och då skall du även gå till Betlehem, och där skall jag visa dig, hur jag födde min Son Jesus Kristus». Detta löfte infriade Jungfru Maria sexton år senare, när fru Birgitta var på dessa platser, såsom det utförligare innehålles i uppenbarelsernas böcker, i den uppenbarelse, som hon fick i Betlehem och där det talas om Jungfru Marias förlossning.

HUR HON, NÄR HON VAR I JERUSALEM, FICK BEFALLNING FRÅN OVAN ATT ÅTERVÄNDA TILL ROM

En gång, när fru Birgitta stod och bad i Jerusalem, uppenbarade sig Kristus för henne och sade: »Alla de platser, som andra pilgrimer besöka, skall även du besöka. Det finns även andra platser, där jag kroppsligen varit och som böra besökas, men för dig är det tillräckligt att uppsöka de närbelägnare, på grund av eder sjukdom och emedan det ännu icke är tid för den barmhärtighet, varom förut talats, ty det är ytterst få, som betänka mitt lidandes och mitt tålamods kärlek.

Men när I återvänden från Jordan, skolen I bereda eder för hemfärden, ty jag har ännu något, som du skall sända till jordens styresmän.» Sök de många och sköna uppenbarelsor, som innehållas i den himmelska boken och som fru Birgitta undfick i Jerusalem och Betlehem.

OM EN SÄRSKILD ANDENS GÅVA

Man bör även veta, att Kristi brud från början, då hon besöktes av Guds ande, hade denna gåva, att när människor, som voro fyllda av djävulens ande eller som voro bortvända från det goda, nalkades henne, så kände hon en sådan stank i näsan och en sådan bitter smak i munnen, att hon knappt kunde stå ut. Det hände alltså, att en man, som var bortvänd från det goda och återfallen i sina forna synder, satt och talade med Kristi brud och då sade till henne: »Hur är det med den ande, som du säges ha - är den av dig själv, av någon annan eller av djävulen?»

Hon förmådde knappt uthärda hans onda lukt och svarade: »Du har en stinkande innebyggare, och stank utgår från din mun. Gör därför bot, så att icke Guds straffdom må drabba dig.» Han gick bort i vredesmod, men när han somnat, hörde han oräkneliga röster säga: »Låtom oss draga det svinet till svinens hemvist, ty han har föraktat de frälsande råden!» Han återvände till sig själv och bättrade fullständigt sitt liv, och lukten kändes av fru Birgitta förvandlad till en vällukt. Något liknande hände fru Birgitta även i Famagusta på Cypern, när hon talade med en munk, och vid många andra tillfällen hände något liknande.

OM DETSAMMA

Guds brud hade även denna särskilda förtjänst, att hon under de tjugoåtta år, som hon levde efter det hon börjat ha Guds ande, aldrig gick eller förflyttade sig till andra orter eller någonsin dröjde på någon plats utom genom ingivelse och den Helige Andes befallning.

OM STADEN MILANO

När hon var i Milano, stannade hon där en lång tid, och där svarade den heliga Jungfru Maria bland andra ord på en stor teologie magisters ord, såsom det står i de himmelska uppenbarelsernas bok.

OM ROM

I Rom stannade fru Birgitta längre, och detta icke bara för avlaternas skull utan även för löftenas uppfyllande. Hon blev där mångfaldigt besökt av uppenbarelser, som gällde både stadens tillstånd och alla ståndes återställande till ett bättre skick, och hon fick där kunskap om mycket, som skulle hända i framtiden, såsom visas av de uppenbarelser, vilka utförligare innehållas i böckerna. Där i Rom blev även det uppfyllt,

som förut lovats henne i Sverige för många år sedan i en uppenbarelse, nämligen att hon skulle gå till Rom och stanna där, tills hon där sett påven och kejsaren.

När herr påven Urban V ville återvända från Italien till Avignon, uppenbarade sig Jungfru Maria för fru Birgitta och sade henne några ord i en vision, nämligen att denne herr påve icke skulle återvända från Rom och icke heller begiva sig från Italien till Avignon, ty om han så gjorde, skulle det inom kort gå honom illa, såsom det utförligare innehålles i denna uppenbarelse, vilken fru Birgitta med sin egen hand räckte fram för samme herr påve i Montefiascone. Och vid detta tillfälle var herr påven Gregorius XI, som då kallades kardinal Bellifortis, närvarande.

Där i Montefiascone befallde även Jungfru Maria henne, att hon å hennes vägnar skulle säga till en prästman, eremiten Alfons, som hon var bekant och vän med, att han skulle skriva och kopiera böckerna om de uppenbarelsen, som givits henne från ovan och som dittills hållits fördolda. Vid fru Birgittas död bekräftade Kristus detta och befallde henne, att hon skulle säga till sina biktfäder, att de skulle överlämna alla hemliga uppenbarelsen och alla de, vilka de ännu icke överlämnat, på det att denne eremit skulle låta avskrivna dem och till Guds lov och ära kungöra dem för folken.

I Neapel och Jerusalem stannade hon också länge, och där såg hon några visioner om ländernas tillstånd och nöd, om Jesu Kristi födelse och lidande och om folkens kallelse. I Jerusalem sade därför Kristus till henne: »Mina ord skola länge förkunnas och höras; sedan skola gärningar och järtecken komma. Därför skall du veta, att många ännu icke äro födda, vilka ljuvligen skola mottaga mina ord. Ty såsom det säges i mitt evangelium: 'Saliga äro de, som höra Guds ord', så säger jag nu: 'Saliga äro de, som nu höra mina ord och fullkomna dem i gärning'.

Och du skall veta, att efter din död skola många mottaga mina ord och i ljuvlig kärlek följa dem, ty de äro icke såsom fallande blomster utan såsom evärdeligen förblivande frukt.» Man bör även veta, att redan under sin mans livstid brukade fru Birgitta hemligen förrätta någon botgöring, men efter hans död var hon icke nöjd med denna bot. På trettio år brukade hon icke linnekläder utom till sin huvudbonad. På sin säng, som var redd på golvet, lät hon lägga ett bolsterver samt en kudde vid huvudgärdan, och när hon sov, brukade hon ha ett enkelt täcke eller en kappa över sig.

När man frågade henne, hur hon kunde ligga och vila i en så stark kyla som den vilken är rådande i dessa trakter av Sverige, svarade hon: »Jag känner invärtes en så stark glöd av den gudomliga nåden, att den utvärtes kölden icke kommer mig att behöva en vekligare säng». Hon brukade både dag och natt så ofta falla på knä, böja sig och kasta sig framstupa, att det var ett under, att en så bräcklig människa förmådde uthärda så

mycken möda. På fredagarna brukade hon drypa brännande droppar av vaxljus på sitt bara kött, så att sår uppstodo därav, och om dessa stundom läktes något litet före nästa fredag, så rev hon genast upp dem med naglarna, så att hennes kropp ej skulle vara utan plågsamma sår, och detta gjorde hon för att minnas Kristi pina. Hon hade även ett vasst knutbälte om livet, och från detta skildes hon aldrig, varken dag eller natt, varken då hon var sjuk eller frisk.

När hon kommit till dessa trakter i Rom och Italien, besökte hon med fromhet och flit de heliga platserna, med en möda, som var mycket stor för henne, och hon talade icke frivilligt med någon på vägen, såframt hon icke blev tillfrågad, och hon svarade då den, som hade talat till henne, med så få ord som möjligt. Och så ofta hon sagt något oöverlagt ord, gjorde hon ett märke för det ord, varmed hon kränkt Gud, på det rep, som hon hade hängande på sitt bröst för att läsa pater noster med, så att hon icke skulle glömma att bikta det och göra bot för det.

Likaså höll hon, när hon besökte helgedomarna, sina ögon så, att hon icke frivilligt såg någon människas anlete, och om det hände, att hon helt hastigt fick se någons anlete, så gjorde hon genast ett märke på det snöre, som hängde om hennes hals, och bevarade detta märke, tills hon med botgöring tillfyllestgjort för det skedda. Från sin barndom var hon van att bikta varje fredag, men härmed nöjde hon sig icke nu utan biktade flera gånger varje dag om året, ja hon biktade jämväl flyktiga ord och tankar, så mycket fruktade och älskade hon Gud. På fredagen brukade hon för Kristi lidandes skull och för den bittra galladrycks skull, som man räckte honom strax före hans död, hålla den ört, som kallas stålört, i sin mun.

Detta gjorde hon även andra dagar, när hon uttalat något oöverlagt eller oaktsamt ord. Hon var övermåttan ödmjuk i sin bikt och redobogen att fullgöra all den bot, som ålagts henne. Så älskade hon sann ödmjukhet, att hon icke ville vara någonstädes utan en ledare, vilken hon ödmjukt lydde i allt. Så älskade hon fattigdomen, att hon antvardade allt, vad hon ägde, i andras händer, och när hon ville hava något därav, så bad hon sin biktfader magistern så ödmjukt därom i Jesu Kristi namn, som om hon aldrig ägt det. Hon aktade ock mera på de människors nytta, som voro hos henne, än på sin egen, varför hon stundom fördolde, att hon själv hade trasiga skor, när hon bad att man skulle giva nya åt andra; och på samma sätt gjorde hon med andra nödvändiga ting. Allt som hände henne utstod hon ytterst tåligt.

En gång sade Sankta Maria i en vision till henne: »Du bör vara såsom en klar och ren spegel och såsom en vass tagg; en spegel genom hedervärda och heliga seder och en tagg genom din avsky för synden». Detta iakttog fru Birgitta mycket bra, ty överallt där hon var, gjorde hon detta såvitt hon kunde, vilket hon utmärkt visade i Famagusta, när

hon i närvaro av konungen, drottningen, furstarna och andra stormän i Cyperns rike allvarligt och modigt berättade den uppenbarelse, som hon fått i Jerusalem angående Cyperns rike. Och vid det tillfället var hon svag och sjuk till kroppen. Denna uppenbarelse återfinnes i de himmelska uppenbarelsernas böcker.

Icke heller förteg hon den uppenbarelse hon fått om Neapel och om folket i denna stad utan berättade den i närvaro av ärkebiskopen, tre magistrar i teologi, doktorer i kanonisk och civil rätt och andra herrar och visa män, såväl präster som lekmän, i det hon oförskräckt bestraffade stadens synder och visade, hur man skulle bättra sig, såsom Jesus Kristus befallt henne i en uppenbarelse, vilken klarare och utförligare innehålles i uppenbarelsernas böcker. När hon var i Jerusalem, började hon bli sjuk, och denna sjukdom följde henne ett helt år. Såväl till lands som till vatten utstod hon ytterst tåligt mödor och värk, och av denna sjukdom dog hon sedan i Rom. Det hände i Rom, fem dagar före hennes död, att vår Herre Jesus Kristus uppenbarade sig för henne framför det altare, som fanns i hennes kammare.

Han såg på henne med blitt ansikte och sade till henne: »Jag har gjort med dig så, som den brudgum brukar göra, vilken döljer sig för sin brud, på det att han desto hetare må åstundas. Därför besökte jag dig icke med mina hugsvalelser under denna tid, ty då var din prøvotid. Men nu, då du är prøvad, gå fram och tillred dig, ty nu är den tid, då du, som jag lovat dig, skall klädas till nunna framför mitt altare och invigas. Och du skall nu icke blott räknas som min brud utan även som nunna och moder i Vadstena.» (Vadstena är den gård, där det kloster för munkar och nunnor finns, som fru Birgitta enligt uppenbarelse av Gud lät grunda och varest hennes kropp bör begravas.)

Sedan sade Kristus till henne: »Dock må du veta, att du skall nedlägga din lekamen i Rom, tills den kommer till den plats, som är beredd åt den, ty det behagar mig att spara dig från mödorna och räkna din vilja för fullbordad gärning». Efter att ha sagt detta och mycket annat uttalade han sin bestämmelse angående några personer i hennes omgivning, om vilka hon före sin död sade, att hon sett dem stå inför Gud.

Sedan tillade Herren: »Tidigt på den femte dagen härefter, sedan du anammat sakramenten, skall du sammankalla alla, som jag nämnt, och säga dem vad de skola göra, och så skall du under deras ord och i deras händer komma till ditt kloster, d. v. s. till min glädje, och din kropp skall läggas i Vadstena». Femte dagen därefter, i gryningen, visade sig Kristus åter för henne och tröstade henne. Och sedan mässan lästs och hon tagit sakramenten, gav hon upp andan i de nämnda personernas närvaro.

1) Närmare bestämt den 12 februari. Petrus Olovsson från Alvastra berättade i sitt vittnesmål under Birgittas kanonisationsprocess, att »han var närvarande i Alvastra

kloster, när fru Birgittas man låg på sitt yttersta och på hennes finger satte en ring, som han då höll i sina händer, i det han bad henne, att hon skulle hava hans själ i flitig åtanke. Mannen dog sedan, och få dagar efteråt drog fru Birgitta ringen av sitt finger. Några sade då till henne (det var även stormän däribland), att det icke var synnerligen kärleksfullt att från fingret avlägsna ett så dyrbart tecken på hennes mans kärlek. Hon svarade: 'När jag begrov min man, begrov jag med honom all köttslig kärlek, och fastän jag älskade honom såsom mitt hjärta, ville jag dock icke med ett enda ord återköpa hans liv emot Guds vilja. Men när jag hade ringen på min hand, var den mig såsom en börda, ty när jag betraktade den, kom jag ihåg min forna kärlek. Därför vill jag, för att min själ helt och hållet må försänka sig i Guds kärlek, sakna ringen och min man och anbefalla mig åt Gud.'» (Acta et processus canonizacionis beate Birgitte, s. 479.)

DEN HELIGA BIRGITTAS FÖRFÄDER OCH EFTERKOMMANDE

av abbedissan Margareta Claudotter

Här berättas om vår heliga moder Sankta Birgittas mormor och sedan om de heliga barn och barnbarn som utgått från hennes heliga bröst. Vår kära moder, abbedissan Margareta Claudotter, har själv sammansatt och låtit sammanskriva det. Må Gud den allsmäktige förbarma sig över själen, amen, amen.

I Herrens namn, amen. Med Guds nåd hava vi tänkt att här berätta om Sankta Birgittas ätt, så mycket vi hava sport och hört av sanningsenliga människor. Först må man veta, att Sankta Birgittas morfar hette herr Bengt lagman och var broder till den konung som då styrde i riket. Han tog till hustru en mycket ädel och fager jungfru vid namn Sigrid, tillhörande en släkt, som var god men likväl ej så stor och mäktig som hans egen. Fördenskull blev konungen, hans broder, honom mycket oblid och sände honom på spe en klädnad som till hälften var av guldyg och till hälften av vadmal. Han menade nämligen att han vanhedrat deras släkt.

Men herr Bengt lät besy hela vadmals delen med guld och pärlor och besätta den med dyrbara stenar, så att den blev kostbarare än den andra delen. Konungen uppsade då fred och vänskap med honom, hotade honom till hans liv och sände bud till honom, att han ville besöka honom. När herr Bengt fick veta detta, bad han fru Sigrid att hon skulle iföra sig sina bästa kläder och gå ut mot honom och undfägna honom det bästa hon kunde; men själv flydde han till skogen.

Frun gjorde som hennes herre hade bjudit henne, och då konungen fick se henne, behagade hon honom så mycket, att han steg av sin häst och tog henne i sin famn och sade: »Hade min broder detta ogjort, så skulle jag själv göra det». Och han sade till, att hans broder skulle komma hem i trygghet och frid. Man kan verkligen säga, att Gud gjorde med denna hedervärda fru så som han fordom gjorde med Ester, vilken konung Ahasveros tog sig till drottning för hennes ödmjukhets och stora fågrings skull, ty på liknande sätt blev denna berömvärda fru upphöjd för sin ödmjukhet och fågring, för sitt gudfruktiga liv och sina dygdiga gärningar. Av alla kallades hon därför fru Sigrid den fagra.

Därefter levde de i gudsfuktan samman några år och hade tillsammans fyra barn, tre döttrar och en son. Sedan behagade det Gud att kalla henne från världen. Hon fick nu helsot och låg en månad på sin sotsäng. Därefter tog hon farväl av sin herre och antvardade åt Gud sin själ. Man kan väl utan tvekan tro, att Gud själv utvalt denna fru, eftersom han visste vilken ädel frukt han ville låta framgå av en av hennes grenar, sig till

heder och Sveriges rike till glädje och fromma.

Därefter lät herr Bengt jorda henne med stor heder i Sankta Klaras kloster i Stockholm framför högaltaret, och med stor gudstjänst lät han begrava henne. Nu må man veta, att denna fru Sigrid efterlämnade tre döttrar. Den första hette fru Ramborg. Hon ligger i Riseberga kloster. Hennes herre och husbonde var junker Erenghisl, och han ligger i Svanhals, i den byggnad som då var deras stenhus och nu är kyrkan. Och den värdige herren, hennes make, yppade mot slutet av sitt liv, att den ärade frun var så god jungfru då han dog som hon var då hon kom till honom.

Att han yppat detta, det tyckte hon, så länge hon levde, mycket illa vara. Fru Sigrids andra dotter hette fru Ingrid och satt uppå Aspanäs. Hon var en god och gudfruktig fru. I hennes vård kom vår kära moder Sankta Birgitta efter sin moders död. Och samma fru bevittnade många goda och gudliga ting med henne då hon var barn, bland annat hur Jungfru Maria satt och hjälpte henne med handarbetet och andra dylika händelser. Fru Sigrids tredje dotter hette fru Ingeborg.

Hon hade en ärad herre till husbonde som hette Birger Petersson, lagman i Uppland, en god herre och mycket gudfruktig. Han grundade många kyrkor och kloster och lät värdigt bygga dem, och framför allt Sko kloster. Rom och Jerusalem och många heliga orter besökte han, såsom hans fader och föräldrar före honom, något som Gud själv intygade om honom. Denna hans hustru fru Ingeborg var en mycket god och gudfruktig kvinna, fullkomnad i dygder. Hon skylde sin gudlighet och bevarade den invärtes; till det yttre tedde hon sig efter välborna kvinnors sed.

Fördenskull ansågs hon vara högfärdig av en klosterfru. Men för denna klosterfru visade sig följande natt en hedervärd människa, som högeligen klandrade henne och sade: »Du höll min tjänstekvinna för att vara högfärdig, men detta är ingalunda sant, ty jag skall låta en dotter framgå av henne, med vilken jag skall stifta mitt fredsförbund».

Det hände en gång, att denna fru led skeppsbrott vid Öland. Många människor drunknade. Men den hertig, som svältes ihjäl här i riket på Nyköping, var i närheten, och han bar henne i land med mycket besvär och i stor fara. Hon var då havande med vår moder Sankta Birgitta. Och natten efteråt visade sig för henne en människa i skinande vita kläder som sade: »Du har blivit räddad ur döden för det godas skull som du bär i ditt liv. Uppfostra det i kärlek till Gud, ty det är dig givet av Gud.» Detta gjorde hon, och detsamma gjorde hon med alla sina andra barn, ty hon uppfostrade dem i djup gudsfruktan.

Man må veta, att denna fru Ingeborg hade sju barn, tre söner och fyra döttrar.

Hennes förste son hette Peter, den andre Bengt, den tredje Israel. Hennes första dotter hette Ingrid, den andra Margareta, den tredje Katarina, och den fjärde var vår kära moder Sankta Birgitta. Eftersom denna fru var så fullkomnad i dygder, behagade det Gud att kalla henne från världen. Hon blev sjuk och visste på förhand om och förutsade sin död några dagar innan hon dog. Och då hon såg sin herre och flera andra gråta och sörja, så sade hon: »Varför sörjen I? Tillräckligt länge har jag levat här. Nu är det skäl att glädjas, ty jag är kallad av en förnämare herre.»

Därefter välsignade hon make och barn och somnade i Gud. Denna fru levde väl, och därför är hon salig hos Gud. Och länge var denna fru i himmelriket, ty sedan Sankta Birgitta blivit vuxen och fått sann kunskap om Gud, så hände det en gång, att Jungfru Maria kom till henne och hade med sig nämnda fru Ingeborgs själ, Sankta Birgittas moder. Och Jungfru Maria talade till själen och sade: »O dotter, älskar du denna din dotter Birgitta?» Själen svarade: »O min fru, du vet hur det är med oss.

Älskar hon Gud, då är hon mig kär; älskar hon icke Gud, då är hon mig förhatlig och led.» Och man må veta, att hon och hennes värdige herre, de bodde i Uppland på en gård som kallas Finsta och ligger icke långt från Uppsala. Och där födde hon sin heliga dotter Sankta Birgitta och flera av sina barn, men nu vila hon och hennes ärade herre i Uppsala domkyrka i Sankta Katarinas kor.

När Sankta Birgitta sedan kommit till laga år, gav hennes fader henne åt en ärad herre till hjonelag vid namn herr Ulf Gudmarsson. Denne var mycket god och gudfruktig och rättvis; han fruktade Gud i allting och var lagman i Uppland. De fingo tillsammans åtta barn, fyra söner och fyra döttrar. Deras förste son var herr Karl Ulfsson, den andre herr Birger Ulfsson, den tredje Bengt, den fjärde Gudmar. Sankta Birgittas första dotter hette fru Märta, den andra fru Cecilia, den tredje vår moder Sankta Katarina, den fjärde jungfru Ingeborg.

När Sankta Birgittas första dotter, som hette Märta, var kommen till laga ålder, så gav hennes fader henne åt en mäktig herre vid namn Sigvid Ribbing. Han var en mycket hård och grym man och är den rövaren som det står om i Uppenbarelserna, bok VI, kapitel 23, 24 och 25. Fördenskull bedrövades Sankta Birgitta över att hennes dotter skulle komma i en sådan omild mans våld, och hon ville ej gå in den sal, där de kommit samman till bröllopsglädjen utan satt för sig själv i hjärtats djupa bedrövelse, och hon var då havande med fru Cecilia.

Då talade barnet, som låg i hennes moderliv, och sade: »Min kära moder, dröp mig icke». Hon svarade: »Mitt kära barn, om Gud har givit dig själen, så icke skall jag dräpa dig». Sedan tog hon på sig sina bästa kläder och gick in och gjorde alla glada. Och man

må veta, att denna fru Märta hade en son med sin herre, Sigvid Ribbing, och han hette herr Peter Ribbing. Denne herr Peter Ribbing fick sig till hustru herr Karls syster på Tofta. Hon var herr Ulf Åbjörnssons dotter och herr Erengisl jarls systerdotter, han som var gift med Sankta Birgittas systerdotter.

Samme herr Peter Ribbing och hans hustru fru Kristina fingo inga barn tillsammans. Han for till den heliga graven och dog på vägen och kom aldrig åter. Och man må veta, att fru Märta, Sankta Birgittas dotter, efter herr Sigvid Ribbing fick en annan ärad herre, som hette herr Knut Algotsson. Med honom hade hon två döttrar. Den första var syster Ingegerd Knutsdotter, som här var den första vigda abbedissan. Mycket gott gav hon här in med sig av sitt arv, som hon hade tagit efter sina föräldrar. Den andra dottern till fru Märta hette fru Katarina Knutsdotter; hon blev gift i Norge.

Och man må veta, att sedan fru Märta fått herr Knut Algotsson, så uppehöll hon sig mycket i Norge, ty den slakten var mycket rik på gods både i Sverige och Norge och Halland. På den tiden var konung Magnus' son, junker Håkan, konung i Norge. Och han fick konung Valdemars dotter av Danmark som hette drottning Margareta, vilken då var mycket ung, vidpass tolv år.

Fru Märta var då hennes hovmästarinna, och vid samma tid hade hon hos sig sin egen dotter, jungfru Ingegerd Knutsdotter, och det hände ofta, att drottningen och syster Ingegerd båda två fingo av samma ris. Och de umgingos kärleksfullt med varandra i sin barndom. Och längre fram, när drottningen hade kommit hit till riket för att styra och syster Ingegerd Knutsdotter hade blivit abbedissa här i klostret, så älskade drottningen henne mycket - och klostret också - både för den kärleksfulla umgängelse, som de haft tillsammans i sin uppväxttid, och för hennes heliga släkts skull.

När sedan drottning Filippa kommit till riket, så lät drottning Margareta hämta fru Katarina Knutsdotter från Norge, som nyss hade blivit änka, och skickade henne till att vara drottning Filippas hovmästarinna. Emellertid dröjde det icke länge förrän hon dog i Kalmar. Och därefter fördes hon hit och jordades här i Vadstena. Vidare må man veta, att herr Karl Ulfsson, Sankta Birgittas son, den äldste näst fru Märta, han var tre gånger gift. Hans första hustru hette fru Katarina Gislesdotter, den andra hette fru Gyda och var född i Norge, den tredje hette fru Karin, herr Kettel Glysings dotter.

Herr Karl var en mycket munter och lustig man. Emellertid älskade han Jungfru Maria och hyste innerlig kärlek till henne och sade ofta, att hellre ville han evärdligen vara i helvetet än att denna jungfrun, Guds moder, skulle fjärmas från Gud i allra minsta mån. När Sankta Birgitta hade vistats några år i Rom, bjöd vår Herre henne att låta sina söner komma inför påven i deras ridderliga skrud, till vittnesbörd för henne om vem hon

vore. Och på det att de ärenden måtte få desto bättre framgång, som Gud hade antvardat åt henne till att uträtta, kommo de båda till Rom, herr Karl och herr Birger.

Någon tid efter deras ankomst tog Sankta Birgitta dem båda med sig och trädde inför påven. Herr Birger hade då fotsida kläder och det bälte som han plögade bära, och han var helt och hållet klädd på det mest höviska sätt. Men herr Karl hade klätt sig med sin ridderliga skrud på det sätt som de pläga vilka älska världen, med silverbälte, bjällerbälte, riddarkedja och halsband som då var sed, och han hade på sig en hermelinsmantel, och skinnen voro uppstoppade både ovan och nedan, och när han gick eller rörde sig, såg det ut som om djuren hade varit levande och som om somliga sprungo uppåt och andra nedåt, och vartenda djur hade en förgylld klocka om sin hals och en guldring i munnen.

Då påven hade sett dem båda, sade han till herr Birger: »Du är moderns son», men till herr Karl sade han: »Du är världens son». Då föll Sankta Birgitta på knä för påven och bad ödmjukt om syndaförlåtelse för sina söner. Påven kände på herr Karls bälte och på andra plagg som han hade på sig, och han sade: »Att bära denna tyngd vare honom nog till syndabot». Då sade Sankta Birgitta: »O helige fader, skilj honom från synderna; jag vill skilja honom från bältet».

Nu må man veta, att när Sankta Birgitta for till den heliga graven, hade hon tre av sina barn med sig, nämligen herr Karl, herr Birger och Sankta Katarina, vidare två tjänare och den helige magister Petrus och priorn i Alvastra, så att de voro åtta personer, och då uppenbarade vår Herre för Sankta Birgitta, att de alla skulle komma tillbaka utom en av dem, då de kommo till Neapel i Siciliens rike. Änkedrottningen, som styrde riket, hette Johanna, och hon var Sankta Birgitta en synnerligen god vän och älskade henne mycket.

Då lärde Sankta Birgitta sina söner, hur de skulle träda inför drottningen och vördnadsfullt hälsa henne efter deras lands sed, i det de bugade, föllo på knä och kysste hennes fötter. När herr Karl kom fram till drottningen, hyllade han henne så som det hövdes och så som det anstod henne. Och sedan kysste han henne på munnen. Eftersom han vågade detta, fattade drottningen stor kärlek till honom, och hon ville ingalunda låta honom fara därifrån utan sade, att hon för jämnan ville behålla honom och hava honom till man. Sankta Birgitta sade, att detta ingalunda kunde ske, emedan hans hustru ännu levde hemma i Sverige.

Drottningen sade emellertid, att det brydde hon sig icke om, utan det skulle vara som hon ville. Därefter gick Sankta Birgitta till sina gudliga böner och bad Gud om hjälp. Och då blev herr Karl sjuk och fick sin helsot, och några dagar efteråt dog han.

Drottningen lät jorda honom och sörjde mycket över hans död och nedlade så stor kostnad på hans jordafärd som om han varit hennes gemål. Magister Petrus, som då var närvarande, vittnade detta. Han insjuknade i Neapel på den helige aposteln Mattias' dag, och femtonde dagen därefter dog han och jordades där i Neapel, och på Kristi himmelfärdsdagen därefter kom hans själ till himmelrikets ära, enligt vad magister Petrus sade och Gud uppenbarade för Sankta Birgitta.

Vidare må man veta, att herr Karl, Sankta Birgittas son, efterlämnade två söner, Ulf Karlsson och Karl Karlsson. Dem hade han med fru Katarina, Kettil Glydings dotter. Ulf Karlsson dog ung och ogift. Karl Karlsson hölls till skola och studium och skulle ha blivit präst, så som Gud ville det. Men hans moder satt ej längre änka än ett halvår; sedan tog hon till husbonde en tysk riddare vid namn herr Johan Moltke.

Med denne herr Johan Moltke fick hon två döttrar, nämligen fru Ingeborg, herr Gotskalk Bengtssons maka, som dog barnlös, och fru Margareta, maka åt herr Kristiern Nilsson, av vars släkt Erik Karlsson och hela den släkten stammar. Därefter kom Karl Karlsson hem från studiet, fick se dessa sina halvsysstrar, som ännu voro unga jungfrur, och sade då: »Aldrig skola dessa garpflickor bliva mina arvingar». Och så slutade han skolan, emot Guds vilja, och tog sig till hustru herr Algot Magnussons dotter. Hon hette Katarina, och med henne fick han en dotter, som hette jungfru Birgitta och blev uppkallad efter Sankta Birgitta. En tid efteråt hände det, att samme Karl Karlsson for hit till Vadstena, som han ofta plögade.

Då stod här ett träkapell, som var här innan kyrkan byggdes. Där stod han, och då uppenbarade sig för honom Sankta Birgitta, och hon hade i sin hand ett timglas, vars sand nästan syntes vara utrunnen. Hon talade till honom och sade: »Karl, ser du detta glaset?» Han svarade: »Ja». »Vet du vad det betyder, att sanden nästan är utrunnen?» Han svarade: »Nej, icke vet jag det». Då sade hon: »Din livstid är nu nästan till ända, och det återstår icke mera än vad du ser. Men om du hade lytt Gud och blivit präst, såsom du uppfostrats och Guds vilja var, då skulle du hava blivit den äldste mannen i min släkt och biskop i Linköping och en stötspelare i den heliga Kyrkan.» Han svarade: »O min kära fru, bed för mig; jag vill gärna bättra mig». Sankta Birgitta sade: »Det är nu mycket sent; timmen är framskriden och domen är given».

Då vände han sig till sina svenner och frågade dem, om de hade hört eller sett något. De svarade: »Vi hörde, att I taladen, men ingen sågo vi, och ingen hörde vi tala till eder». Och i samma stund som detta hände tycktes det många systrar här innanför och även för somliga utanför som om hela kapellet brunne. Och på ögonblicket fick han skälvosot och for så hem till Ulvåsa och lades på sotsäng och tog Kyrkans sakrament och dog och fördes

hit och jordades här.

Hans dotter, jungfru Birgitta, blev ej äldre än åtta eller nio år. Någon tid efter faderns död satte hennes moder henne i Vreta kloster för att lära läsa, och där blev hon sjuk och fick sin helsot. Klerken kallades till henne för att höra hennes bikt. När klerken lämnat henne, kom Sankta Birgitta och talade till henne och sade: »Birgitta, bikta dig, ty nu skall du dö». Hon svarade: »Min kära fru, det har jag gjort». Sankta Birgitta sade: »Bikta din längtan efter din mantel och din krona. Du kunde ju icke sova om natten för idel glädje.» Genast lät hon kalla till sig klerken och biktade sig som Sankta Birgitta befallt henne. Därefter blev hon lysten efter smultron.

De, som skötte henne, sade det vara omöjligt att påträffa sådana, ty det var mellan jul och kyndelsmessa. Jungfrun sade: »Gån ut på den jordhögen, som ligger bredvid klostret, och skrapen av snön, så finnen I nog. Så sade mig min moder Sankta Birgitta, som nyss var här hos mig.» De gingo då ut och funno, att det verkligen förhöll sig så som jungfrun hade sagt, och aldrig visste de att bär hade vuxit där förut. Sedan dog jungfrun och fördes hit och ligger här jämte flera av Sankta Birgittas barn. Vidare må man veta, att herr Birger, Sankta Birgittas son, var två gånger gift. Hans första hustru hette fru Bengta Glysingsdotter. Med henne hade han två söner, Ulf och Gudmar.

Efter hennes död for han med sin heliga moder till den heliga graven, och där blev han riddare. Och när han hade kommit hem med sin heliga syster Sankta Katarina och de hade fört hem sin heliga moders ben, och sedan Sankta Katarina, hans syster, hade farit till Rom för andra gången, så gifte han sig en gång till; denna hans hustru hette fru Märta, men om han hade några barn med henne, det kan ingenstädes utforskas. Och när hans syster var hemkommen, så klandrade hon sin broder och sade: »Det var emot Guds vilja att du gifte dig andra gången. Fördenskull kommer du att mista båda dina söner.» Så skedde ock.

En son till honom, som hette Ulf och var ingiven till bröderna, dog nämligen innan konventet invigdes; Gudmar stannade ute hos fadern och ej långt därefter dog han här i Vadstena. Och må man veta, att herr Birger stod för alla klostrets ärenden och var klostrets syssloman. Detta hade blivit honom och Sankta Katarina överlämnat av Gud, och de uppfyllde det båda trofast. Och allt vad herr Birger, han som levde längst av de två, kunde byta och köpa till klostrets gagn och nytta, det lade han all akt uppå, såsom noga finnes upptecknat i klostrets jordebok. Och då Sankta Birgittas skrin bars första gången, så gick herr Birger själv därunder med flera ärade herrar.

Och den dagen sade han med from glädje: »Nu vill jag glatt slå upp mitt huvud, ty jag stod ofta bedrövad för min herre konung Magnus med nedböjt huvud, när han ofta

sade till mig: 'Vad manne vår fränka, din moder, drömt om oss i natt?'» Därefter kallade Gud honom ifrån denna världen. År 1391 på Sankt Bartolomei dag blev han sjuk på Ringstadholm, och tredje dagen därefter dog han och fördes hit och jordades här med mycken heder, såsom det hövdes. Sankta Birgittas tredje son hette Bengt.

Han dog ung och ligger i Alvastra. Sankta Birgittas fjärde son hette Gudmar. Han gick i skola i Stockholm och dog som ung pilt. Sankta Birgittas andra dotter hette fru Cecilia. Hon blev ingiven i Skänninge kloster mot sin vilja. Om henne talar vår Herre i Uppenbarelserna, bok IV, kapitel 71. Hon blev given åt en som hette ;Lars Sunesson och var en stor mästare i läkekonst och uppehöll sig hos den konung som då styrde riket. Och henne fick han mot alla hennes fränders och vänners samtycke. De hade tillsammans tre barn.

Den äldsta dottern var jungfru Birgitta Larsdotter. Hon blev ingiven som syster här och var en mycket gudfruktig människa, och hon dog innan konventet invigdes. Fru Cecilias andra dotter hette fru Katarina. Hon äktade en ärad herre vid namn Sten Stensson. De hade tillsammans två söner, Sten och Ulf, men de piltarna dogo innan fru Cecilia dog och fru Katarina deras moder desslikes. Och de ligga här. Densamme ärade herren herr Sten Stensson gav sig sedan in här i klostret som lekbroder och levde här ärbart och väl och dog salig.

Men fru Cecilia, Sankta Birgittas dotter, ingick äktenskap ännu en gång och fick en ärad herre som hette herr Bengt Filipsson, men med honom fick hon inga barn, utan efter hans död for hon hit till Vadstena och bodde här och gav hit till klostret mycket gods, såsom man kan se i jordeboken. Och när hon hade levat ärbart och väl kallade Gud henne från världen år 1399, på S:t Gregorii dag i fastan.

Sankta Birgittas tredje dotter var vår heliga moder och fru Sankta Katarina. Hennes levnad är allom uppenbar och kunnig. Sankta Birgittas fjärde dotter hette jungfru Ingeborg. Hon blev ingiven i Riseberga kloster. Och där levde hon gudfruktigt och väl och är nu salig hos Gud i himmelriket och tros vara helig, ty Gud gör många järtecken vid hennes grav för dem, som komma dit och åkalla hennes hjälp.

HÄR BÖRJAR BIOGRAFIEN ELLER LEGENDEN OM FRU KATARINA, HELIG I ÅMINNELSE, DOTTER TILL DEN HELIGA BIRGITTA AV SVERIGE, SAMT BERÄTTELSEN OM HENNES UNDERVERK.

Den vördnadsvärda och av Gud älskade Katarina var dotter till den ädelborne mannen herr Ulf Gudmarsson och hans maka Birgitta, vars lov nu förkunnas i Kyrkan.

Dessa båda födde i sitt fromma äktenskap åtta barn, icke så mycket åt världen som åt Gud. Guds Försyn förde Katarina, om vilken här skall berättas, till ljuset som deras fjärde och mellersta barn, överträffande sina syskon i dygder och i seders ärbarhet. När hon ännu nyss hade börjat detta jordeliv, visade Guds nåd tecken på hennes framtida helighet och renhet.

Ty när hon överlämnats åt en ammas vård, ville hon icke dia denna kvinnas bröst, emedan hon, såsom man med en trolig slutsats gissar, avskydde hennes okyska och osedliga liv. Sin heliga moders och några andra kyska fruars bröst diade hon utan motvilja, men oåterhållsamma kvinnors mjölk skydde hon som malört, med gråt och kvidande. Det var ju i överensstämmelse med Guds ordning, att hon, som helt skulle ägna sig åt Herrens tjänst, ända från sitt moderliv endast ville förtära det som var rent, alldeles som förhållandet var med Jesus och Maria i Nasaret.

Sedan hon blivit avvand, överlämnade hennes heliga moder, som bekymrade sig mycket om dotterns uppfostran, henne åt abbedissan i Riseberga, som hade ett fromt och gott rykte, för att uppfostras i heliga seder. Men djävulen, som är oskuldens förföljare och städse strävar att förkväva allt gott redan i dess begynnelse, anföll, medan abbedissan vakade i fromma böner, den sovande flickan i skepnad av en behornad oxe, kastade henne med hornen ur sängen och lämnade henne halvdöd kvar på golvet. När abbedissan hörde flickans våldsamma klagan, sprang hon så skyndsamt som möjligt dit och lade henne såsom död i sitt sköte. Djävulen visade sig ånyo i hemsk gestalt för henne och sade: »Hur gärna skulle jag inte ha dödat henne, om jag bara fått lov av Gud!»

När hon var sju år gammal, förleddes hon en gång av sina jämnåriga att leka med dockor. För att icke en sådan fåfänglig lek, som omstörtar sinnets fasthet hos många barn, skulle göra även hennes oskyldiga själ lättfärdig, hände det genom tillåtelse av den barmhärtige Guden, vilken låter aga varje barn, som han älskar att hon natten efter det hon ägnat sig åt en dylik lek i sömnen såg många orena andar i dockors skepnad komma in i hennes sängkammare; de kastade henne ur sängen och slaga henne med gissel, så att hon dagen därpå befanns vara blå på hela kroppen.

Hon lämnade därför helt och hållet all uppsluppenhet och fåfänglig lek, i samverkan med Dens nåd, som giver framgång i frestelsen. Hon beblandade sig aldrig mera med några, som lekte; fastmer visade hon en mognad, som gick långt utöver denna ålders vanliga ostadighet och oskicklighet. Så blev hon giftasvuxen. Hon förtröstade städse på Gud och den ärorika Jungfru Maria att kunna bevara sin jungfrulighet, och i lydnad för sin fader samtyckte hon till giftermål med en ädel man, herr Egard.

När bröllopsdagen kommit och de voro ensamma tillsammans i brudgemaket,

förmådde denna jungfru, som var hängiven Gud och den Heliga Jungfrun, med fromma uppmaningar sin brudgum till ett kyskhetslöfte, och hon samverkade här med Kristus, ty det är han, som ingjuter all renhet och varje kyskt beslut i sina utvaldas själar. De bestyrkte med sakramentet det löfte om evig kyskhet, som de givit varandra, och älskade varandra innerligt i Herren; under den yttre världsliga ståten överlistade de renhetens fiende genom helig list. Hur kärt deras löfte var för Gud, det framgår av följande bevis, som är värt att omtala.

Då hennes alltid gudfruktige man en gång på ädlingars vis jagade dovhjort med hundar, så hände det, att fru Katarina tillfälligtvis färdades i vagn i samma skog för något bestyr skull. En hind, trött av den vilda jakten och hetsad av hundarna, tog, glömsk av all skygghet, sin tillflykt till henne som till sitt enda beskydd och gömde milt och tamt sitt huvud i skötet på den kyska kvinnan, som hos sig själv undertryckt de djuriska drifterna.

När mannen och de andra, som förföljde villebrådet, uppsökte fru Katarina, visade hon dem hinden, som gömde sig under hennes kjortel, och bad ödmjukt, att hon skulle få ge sin fånge - härmed menade hon djuret - friheten. De gävo gärna sitt samtycke härtill, och djuret sprang in i skogen igen. Tillsammans gladde de sig mycket i Herren, kände hugsvalelse och tackade Honom, som kuvar och tämjer de vilda djuren.

För att icke den inre fienden, nämligen köttet, skulle uppresa sig mot anden, brukade de, sedan de en del av natten vakat i fromma böner och mödat sig med knäböjningar, lägga sig att sova på hårda golvet i sin kammare, med ett täcke över sig och en kudde under huvudet. Inte ens om vintern förmildrade de denna askes, ty ju mer bekvämlighet de försakade för Guds skull, desto mera upptändes de av den gudomliga kärlekens glöd.

Den vördnadsvärda frun sökte ofta genom förmanande ord och genom att likt sin mor öva dygd och botgöring i sin fromme mans sinne inpräglad, vad hon själv i sin barndom hade iakttagit hos sin heliga moder Birgitta och lärt sig av andra, ty hon ville, att de skulle dana sig efter denna förebild. Därför förenade de fastandet med fromma vakor och böner, så att de måtte blomstra i själens alla dygder och köttet måtte underkasta sig anden och tjäna den som sin rättmätige härskare.

Av kärlek till Gud och för sin egen frälsnings skull älskade de båda försakelsen, som är så prisvärd, i det att de icke blott avhöllo sig från det, som var otillåtet, utan även från det tillåtna och medgivna, ty de visste, att återhållsamheten förlänger livet, bevarar kyskheten, behagar Gud, fördriver de onda andarna, upplyser förståndet, stärker sinnet, kuvar synderna, betvingar köttet samt lockar och eldar hjärtat att älska Gud. Saligt var alltså detta äktenskap - det var icke köttets åtrå, som gjorde de två hjärtana till ett, utan

det var den kärlek, som är i Jesus Kristus. I kyska omfamningar sammanhöll denna gudliga kärlek deras saliga äktenskap; såvitt möjligt sökte de efterlikna Marias och Josefs allraheligaste jungfruliga äktenskap, av vördnad och kärlek till den barmhärtige Guden.

De voro i sina dagar såsom två liljor i Herrens örtagård, skönt doftande i det äkta ståndet, lysande i kyskhetens glans inför Herren, som iakttager alla, och inför sin nästa, ljuvligt välluktande genom sina dygders exempel och utövning och genom sitt goda rykte. Emellertid hände det, att några av deras husfolk, som aldrig mött en så ovanlig återhållsamhet och ett så andligt äktenskap, inför riddaren herr Karl, fru Katarinas bror, förklenande talade om allt detta såsom gagnlöst och överspänt.

När denne fann ett lämpligt tillfälle härtill, gick han hemligen in i deras sovkvammar och fann dem då, icke såsom makar sökande sinnlig njutning, utan såsom fromma klostermänniskor, iklädda sträva yllekläder, sovande var för sig på golvet i stället för i den mjuka sängen. Herr Karl, som var oförståndigare än de, tatlade herr Egard och hans hustru, sin syster, såsom varande överspända och enfaldiga. Men de uthärdade förebråelsernas regnskurar, smädelsernas floder och hånets stormvindar med tålmod och veko ingalunda från kyskhetens föresats och återhållsamhetens grundval.

De voro nämligen befastade på den heliga uthållighetens fasta grund. Emellertid är det icke tillfyllest med kroppens renhet, om icke även sinnets renhet följer jämte sann ödmjukhet till Guds ära, ty såsom kroppens renhet är frihet från människornas befläckelse, så är ödmjukheten frihet från de onda andarnas befläckelse; djävlarne blanda sig ju med själarna och förgifta dem med högmod, liksom människorna med kropparna och förgifta dem med vällust.

Därför strävade denna vördnadsvärda fru att använda ödmjukheten som försvar för sin renhet. Hon började också så småningom att lägga bort de kläder, som avvika från det gamla lofvärda svenska bruket och i vilka de förnäma nu för tiden bruka prunka i stort överdåd, och hon avstod icke för nedsättande och förlöjligande omdömens skull från iakttagandet av fosterlandets ödmjuka och ärbara vana.

Många adelsdamer, väninnor och fränkor till henne, lade efter hennes exempel bort praktfulla dräkter och överflödigt prydnad. Hennes broders, herr Karls, hustru, en av de förnäma damerna, gjorde visserligen i början hårdnackat motstånd mot svägerskans råd och föredömen, men omvändes genom en särskild gudomlig besökelses orakelord till en bättre livsföring. Det hände nämligen i Vår Frus kapell i staden Kalmar, där den vördnadsvärda fru Katarina och hennes broders hustru tillsammans bådo inför Vår Frus bild, att den sistnämnda, alltså herr Karls hustru, slumrade in för en kort stund, och hon tyckte sig då se den Heliga Jungfrun blicka på hennes svägerska med milt anlete men

däremot se på henne själv med stränga ögon och förtörnad uppsyn.

Mycket förskräckt över denna syn började hon gråtande anropa den Heliga Jungfrun, i det hon sade: »Min fru, varför ser du så förskräckligt på mig?» Jungfrun sade då: »Varför lyder du icke min älskade Katarinas råd? Om du på hennes råd och exempel förbättrar din dräkt och dina seder, så skall jag i min nåd huldrikt se på dig.» Hon vaknade och var icke otacksam för denna förmaning; hon lade bort de fåfänga prydnaderna och sökte efterlikna fru Katarinas ödmjukhet och dygder. Hennes man, herr Karl, som ännu var alldeles världslig, såg, att hans maka förändrat sin klädedräkt och anlagt fromma vanor.

Han blev uppbragt och sade förebrående till sin syster fru Katarina: »Är du inte nöjd med att du själv gör dig till en begin? Skall du nu också göra min hustru till begin och till en visa för folk?» För Herrens skull utstod hon tåligt sådana förebräelser och begabbelser, ty hon avskydde högeligen att höra sina dygdiga gärningar berömmas. Dem, som berömde henne, bönföll hon för Kristi barmhärtighets skull, att de icke skulle säga eller tycka något dylikt om henne. Sina intima vänner bannade hon ofta med tårar, då de prisade henne helig för att hon var jungfruligt kysk och legat orörd i den äktenskapliga bädden, och hon besvor dem att icke på något sätt nämna sådant om henne.

En kort tid efter det att Katarina blivit bortgift av sina föräldrar, dog hennes fader, herr Ulf Gudmarsson, furste och lagman i Närke, i rätt hög ålder i Alvastra kloster och blev hedersamt begravd. Efter hans död reste den heliga Birgitta, fru Katarinas moder, på Kristi befallning till Rom. Och när hon bekymrat önskade få en person, som förtroligt kunde hjälpa henne i svåra bestyr och vara henne till tröst i hennes pilgrimsfärd, fick hon det svaret av Kristus, att hon ej skulle oro sig häröver, ty han skulle skicka henne en person, som skulle vara henne en trogen hjälparinna i hennes av Gud anförtrodda sysslor och som han även skulle beskära en särskild nåds välsignelse.

Sedan ungefär fem år förflutit efter det den heliga Birgitta kommit till Rom från sitt fädernesland, började fru Katarina glöda av en så stor åtrå att vallfärda till Rom, att hon, på grund av sin suckan och sin dagligen växande längtan, nästan tycktes vara sjuk. Hennes gudfruktige man förvånade sig och frågade om orsaken till ett sådant suckande och en sådan ovanlig trånad. Hon, som hade ett stort förtroende för sin så milde och gudfruktige man, öppnade sitt hjärtas hemlighet för honom.

Hennes kloke man, som hade lärt känna hennes livs stadga, tänkte att en sådan ingivelse väckts av Herren och vågade därför icke motsäga henne, fast han älskade henne innerligt. Men eftersom han fruktade, att en så ung och skön kvinna (hon var endast aderton år) kunde utsättas för något fientligt överfall på en så lång vallfärd, dröjde han

någon tid med att giva sitt samtycke.

Till slut besegrades han dock av gudsfruktan, som ju avråder oss från att motstå Guds vilja, och villfor makans enträgna begäran. Man beredde nödig färdkost för henne och hennes följe; man skaffade hedersamt resfölje åt henne, och redan väntades hennes avresa från fäderneslandet. Men denne dygdernas gamle förföljare, som bemödar sig att omintetgöra heliga och goda föresatser, om han kan, eller åtminstone, om han icke kan detta, försöker hindra dem, han eggade herr Karls, fru Katarinas broders, själ till vrede mot henne, så att han skrev till hennes man herr Egard och hotade honom med döden, om han tilläte hans syster att fara ifrån landet.

Emellertid anlände brevet, medan herr Egard var borta från hemmet för att uträtta ärenden, och föll i fru Katarinas händer. Hon misstänkte vad det innehöll och öppnade det. Efter att ha läst om hotelsen lät hon sin morbror, herr Israel, en både mäktig, from och klok man, ta del av brevet. Denne tröstade henne milt i Herren och uppmanade henne att icke avstå från sin heliga föresats för broderns hotelsers skull. Samtidigt försäkrade han henne, att han skulle avvända hans hotelse mot hennes man herr Egard. Så hugnade han henne med ord och med penninggåvor samt uppmuntrade hennes snara avresa från landet.

Inom kort reste hon jämte herr Gustav Tunason, marsk av Sverige, och två damer från Sveriges rike på ett skepp. Sedan hon med stor svårighet farit över havet reste hon, ledsagad av de ovannämnda, genom länderna Tyskland och Italien och anlände i augusti månad till Rom. Hennes heliga och Gud värdiga moder S :ta Birgitta var just vid denna tid vid Bologna i Farfa kloster för att på Kristi bud tillrättavisa abboten och bröderna därstädes; hon vistades alltså där någon tid med sin vördnadsvärde andlige fader, herr Petrus Olavi, och några få andra av sitt husfolk.

Fru Katarina med sitt följe sökte mycket orolig modern i Rom under hela åtta dagar, ty hon kunde icke ana, vart denna begivit sig. Emellertid förnam herr Petrus, den heliga Birgittas biktfader, en underlig aning och ingivelse i sin själ; han kände en så stark maning att fara tillbaka till Rom, att han varken kunde sova eller äta, förrän han begivit sig på väg mot Rom. Den heliga Birgitta skickade ogärna i väg honom, men han reste dock och kom snabbt fram till staden, och i S:t Peters kyrka träffade han fru Katarina och hennes följeslagare. Han mottog dem med stor glädje och insåg i sanning, att Herren påskyndat hans återfärd till deras tröst. Nästa dag begåvo de sig jämte herr Petrus till nämnda kloster för att besöka fru Birgitta.

Abboten på orten tog vördnadsfullt emot dem av tillgivenhet för fru Birgitta, genom vars heliga förmaningar han blivit omvänd till ett bättre liv. Under några dagar vistades

de tillsammans där, men på den heliga Birgittas råd återvände de till Rom och fullgjorde mycket ödmjukt sina vallfärder genom besök i stationskyrkorna och vid helgongravarna. Efter att ha tillbragt några veckor i Rom, beredde sig fru Katarina att återvända till hemlandet.

När hon redan stod resfärdig, frågade hennes moder, den heliga Birgitta, henne på Kristi bud, om hon till hans ära ville stanna kvar i Rom med henne och för Kristi sak utstå allehanda mödor och besvär. Helt upptänd av Anden, svarade hon, att om det behagade Kristus, så ville hon gärna övergiva icke blott fädernesland, vänner och anhöriga, rikedomar och nöjen, utan t. o. m. sin man, som hon älskade mer än sin egen kropp.

Sedan hon alltså samtyckt att stanna kvar, uppenbarade Kristus sig för hennes moder, S:ta Birgitta, och sade: »Din dotter Katarina är den person, som jag lovat dig till trogen medarbeterska i de uppdrag, som skola lämnas dig från himmelen. Hon är den sköna kvist, som jag själv vill plantera under min högra arm, för att den skall växa till ett fruktbart träd. Och emedan hon behöver nådens regn, skall jag vattna henne med min vishet. Råd henne alltså, att hon stannar kvar hos dig någon tid, ty det är nyttigare för henne att stanna kvar än att återvända hem.

Ty jag vill göra med henne, såsom en fader gör med sin dotter, vilken älskas och begäres till äkta av två män, av vilka den ene är fattig och den andre rik, under det att flickan älskar dem båda två. Därför, när den kloke fadern ser jungfruns känslor och att den fattige älskas av henne, så ger han den fattige kläder och gåvor, men med den rike förmäler han sin dotter. Så vill även jag göra. Hon älskar ju både mig och sin man.

Och emedan jag är den rikare och allas herre, så vill jag förse honom med mina gåvor, som äro nyttigare för hans själ, alldenstund det behagar mig att snart kalla honom till mig. Och den sjukdom, varav han lider, är ett tecken på att han skall dö. Och eftersom han nu skall framträda för den Allsmäktige, bör han ha sin redovisning i händerna och vara befriad från köttsliga ting. Men henne vill jag föra och återföra hem till sig, tills hon blir lämplig för den gärning, som jag av evighet förutsett och som det täckes mig att visa henne.»

Från den dagen växte hennes vältalighets gåva till den grad, att hon frimodigt förkunnade Guds vittnesbörd bland furstar och lärde, varför själve påven Urban VI blev så hänförd över hennes vishet, att han vänligt sade till henne, då hon en gång talat inför honom och kardinalerna: »O dotter, du har i sanning druckit din moders mjölk!» Sedan någon tid förflutit efter det att hon lovat stanna kvar hos sin moder, greps hon dock av fruktan för det ovana livet och erinrade sig sin forna frihet. Mycket orolig bad hon

modern att få återvända till Sverige.

Då modern bad till Gud att dottern måtte övervinna frestelsen, visade sig Kristus för henne och sade: »Säg denna jungfru, din dotter, att hon nu blivit änka. Och jag beslutar, att hon skall stanna kvar hos dig, ty jag själv vill sörja för henne.» Ehuru hon ödmjukt omfattade den gudomliga viljans välbehag, kunde hon ej låta bli att tänka på den härliga fosterjorden, men med viljans och förståndets kraft drev hon sådana tankar tillbaka.

Hon bad därför sin goda moder, att om hon genom Guds ingivelse kände till något läkemedel, hon kärleksfullt måtte använda det på henne. Hennes vörnadsvärda moder, som redan triumferat över alla sådana frestelser, ombesörjde ett hälsobringande läkemedel åt sin av jordiska känslor sargade dotter: hon kallade magistern, sin biktfader, och bad honom bevekande och fromt, att han med riset skulle driva bort anfäktelsen från hennes själ.

Även fru Katarina själv begärde enträget detta läkemedel. Och så ofta hon risades av biktfadern, sade hon till magistern: »Spara mig inte, utan slå i stället hårdare; ännu har du inte nått mitt hårda hjärta». Magistern fortsatte alltså att slå, men så utbrast hon med glad uppsyn: »Det räcker! Nu känner jag att mitt hjärta förvandlats och att denna frestelse helt vikit.» Vid denna tid residerade herr påven med sin kuria i Avignon, varför många av Belials söner blevo djärva genom strafflösheten, trotsade den allmänna rättvisan i staden och ostraffat övade fräcka våldsdåd på stadens gator, så att pilgrimer och enkelt folk på grund av de ondas överfall icke vågade besöka avlatsorterna och stationskyrkorna.

Framför allt tillfogade dessa fridstörare unga kvinnor svåra obehag. Av denna anledning blev även fru Katarina av sin moder förbjuden att gå till avlatsorterna utan stort och starkt följe. Flera dagar måste hon stanna hemma med tjänarinnorna, medan modern och biktfadern besökte vallfärdsstationerna och avlatskyrkorna. Hon började då hysa bittra tankar. »Här för jag ett eländigt liv», tänkte hon. »Andra förkovra sig och vinna förmåner för sina själar; de besöka helgonens gravar och bevista gudstjänsterna, medan jag på ett grymt sätt blivit förmenad allt andligt gott.

Ack, mina syskon och släktingar där hemma i Sverige kunna i trygghet tjäna Gud! Varför skall jag ha det så eländigt? Månne det ej vore bättre att inte alls finnas till än att föra ett liv, som är så onyttigt både för kroppen och själen?» Hon satt där, medtagen av sin sorg, med hjärtat fyllt av stor bitterhet. Då hon nu led på detta vis och ansattes av de sorgsna tankarna, kom hennes moder i sällskap med biktfadern, herr Petrus, och frågade efter anledningen till hennes nedslagenhet, men på grund av sin bitterhets och smärtas våldsamt kunde hon ej svara.

Modern bad om ett svar i kraft av den heliga lydnaden. Då lydnaden nämndes, sade fru Katarina, liksom ur djupet av sitt hjärta: »Fru moder, jag kan inte tala». Hon var nämligen dödsblek i ansiktet, och hennes vitögon voro utåtvända; så våldsamma voro de kvalfulla tankar, som fjättrade hennes sinne.

Nästa natt drömde hon, att hela världen brann och att hon stod på en liten plan mitt i elden, under det att hon var mycket rädd, bävade och misströstade om att kunna undslippa denna eld. Då visade sig Guds moder Jungfru Maria för henne, och hon talade ödmjukt till henne och sade: »O min käraste fru, hjälp mig!» Jungfru Maria svarade henne: »Hur skulle jag kunna hjälpa dig, då du så ivrigt längtar att återvända till ditt fädernesland och dina vänner och fränder?

Du bryr dig inte om det löfte, som du givit din Gud; du har blivit olydig mot honom och mig, mot din moder och din andlige fader.» »O min huldaste fru», sade Katarina, »jag skall gärna omfatta allt vad du ålägger mig». Jungfrun sade då till henne: »Var då lydig mot din moder och din andlige fader i mitt namn; detta vill jag att du skall göra; du skall inse, att detta är mig välbehagligt». När fru Katarina vaknade, skyndade hon med all ödmjukhet till sin moder, böjde knä för henne och bönföll, att hon skulle förlåta hennes envisa olydnads synd, varigenom hon svårt förolämpat Gud, den ärorika Jungfrun och henne.

Hon berättade den nattliga synen fullständigt för modern och lovade sedan, att hon gärna ville lyda henne ända till döden och ståndaktigt hårda ut hos henne i vallfärdens landsflyktighet. Modern glädde sig över hennes underbara omvändelse och sade: »Denna förändring har Kristus verkat. Vare han välsignad, som låter allt samverka till det bästa för dem, som älska honom!»

Den saliga Birgitta ville, att hennes dotter skulle bindas hårdare under ödmjukhetens och lydnadens ok, så att hon icke, på grund av moderns medlidsamhet och eftergivenhet, skulle leva för slappt på den heliga botgöringens väg. Hon kallade sin rådgivare, herr Petrus, en man som var beprövad i andligt ledarskap och övergjuten med all helighets och alla dygders nådegåvor, och hon bad honom ödmjukt, att han skulle mottaga hennes dotters lydnad.

Fru Katarina lovade ödmjukt lydnad åt samme herr Petrus, som sade ja till den så förnuftigt och fromt bönfällande moderns önskan, och detta löfte höll hon så trofast, att hon ej fördristade sig att göra den minsta sak utan hans tillåtelse; hon visste ju, att lydnadens dygd kämpar för sanningen, leder människornas steg till tukt och ordning och skaffar oss den heliga levnadens nåd. Befästad i denna dygd gjorde hon alltså framsteg i

den andliga övningens stridstjänst, och hon kuvade sin kropp i kyskhet och avhållsamhet, på det att icke den dödsbringande vällusten skulle få överhand.

Och ehuru hon t. o. m. i äktenskapet med sin man hade levat i jungfrulighet, fruktade hon likväl ungdomens bräcklighet och ostadighet samt att ovännen, uppfinnaren av all ondska, i sin förslagenhet skulle omstörta grundvalen för hennes heliga föresats. Hon tog alltså den Högste till hjälpare, i det hon fromt utbad sig, att han skulle beskära henne kraft och styrka att stå emot ovännens list. När hon därför en lördag gick fram till altaret för att mottaga Kristi lekamen, hörde prästen, hur hon bad för sig själv: »O allra kärleksfullaste Återlösare, du som antagit denna lekamen av den obefläckade Jungfrun och som har velat kvalfullt utsträckas på korset med brustna senor och ådror, jag ovärdiga synderska bönfaller dig genom din utsägliga misskund, att du värdigas bevara mig, så att jag icke faller i synd.

Och eftersom jag genom din nåd haft en ypperlig dödlig riddare till beskyddare av min renhet men nyss blivit änka efter honom, så begär jag genom din nåd en annan nitälskare för min kyskhet, nämligen denne högtädle riddare, som har utbrett vörndaden för dina allraheligaste bud, den salige Sebastianus, i vars skydd och vård du, o mildaste Jesus, må värdigas antvarda mig.» Med dessa och andra fromma böner mottog hon Kristi lekamen till en underpant på frälsning och värn mot den onde fiendens frestelse. Så verksamt var denna böns och anbefallnings offer, att hon från den dagen icke utan stora under förblev skyddad av Gud från många faror, vilket skall framgå av det följande.

När alltså den vörndadvärda frun blivit änka efter sin man och hon vistades i Rom med sin heliga moder Birgitta, började hon leva som i ett kloster under vård av sin moder, vilken hon visste vara upplyst av Guds Ande och prydd med gudomliga dygders nådegåvor. Till andlig ledare hade hon magister Petrus, moderns bikt-fader, efter vars förmaningar, lärdomar och hälsobringande råd hon lydigt och ödmjukt danade sig. Hon betraktade alltid sin moders liv och seder som en fläckfri spegel, i det hon önskade inrätta sina seder och handlingar efter hennes exempel och efterlikna henne i heliga botövningar. Av henne lärde hon att vissa tider iakttaga tystnad, ty hon visste, att tystnadens dygd befordrar hjärtats frid och rättfärdighetens övning samt befrämjar och bevarar freden mellan människorna.

Ty om icke människan mycket noggrant bevakar sin mun, så skingrar hon snabbt det oförtjänta goda som hon har och störtar ned i månet ont. När hon tillfrågades, svarade hon alltså med få och förnuftiga ord. Om uppbyggliga ting, som behandlade Guds vilja och alla bud, och särskilt med hänsyn till fattiga och främlingar, talade hon förtroligt och ödmjukt, ty hon iakttog detta ord av den vise: »All din förkunnelse må handla om den Högstes bud». Under sin Romvistelse omhuldade hon milt fattiga och

främlingar.

Många, som kommo från hennes hemland, vederkvickte hon icke blott med allmosor utan även med ljuvligt och vänskapligt tal, i det hon uppmanade dem till tålmod och kärlek till Kristus samt ofta inskräppte hos dem, att de beständigt skulle minnas Kristi bittra pina och samvetsgrant iakttaga Guds bud.

Jag kan som exempel berätta, att hon flera gånger kallade en fattig pilgrim till sitt rum, gick igenom evangeliet och helgonlegenderna med honom, förklarade Guds bud och enträget manade honom att undvika de sju dödssynderna. Han återvände sedan till hemlandet med henne, blev lekbroder i Vadstena kloster, kämpade Kristi goda kamp och brukade berätta många prisvärda ting om hennes helighet för bröderna.

När nu denna lofvärda fru Katarina bodde i Rom under sin heliga moder Birgittas livstid, utmärkte hon sig trots sin ungdom (jag skulle tro att hon var tjugo år) för allvarliga seder, och fast hon var gammal till sinnet, var hon prydd med en kroppslig fägring, som förförde mångas hjärtan och gjorde henne behaglig i allas ögon. Många adelsmän önskade sålunda taga henne till äkta och friade än personligen, än genom andra till denna fru, i det de lovade henne stora och dyrbara ting i bröllopsgåva, om hon samtyckte att gifta sig med dem.

Men hon svarade dem ståndaktigt, att hon lovat evig avhållsamhet och att hon icke på nytt ville ingå äktenskap med en jordisk brudgum. Fångade i sin blinda kärlek försökte de att med hotelser och övervåld framtvinga vad icke löften och smicker kunnat. De lade därför försåt på gatorna och vid vägpassen för att taga henne till fånga, så att hon icke, styrkt av sin moders fromma råd, skulle vägra dem sitt samtycke.

Det hände alltså på en helgdag, då hennes moder var upptagen av andra göromål, att fru Katarina med många adliga fruar från staden Rom vandrade till San Sebastiano fuori le mura för avlats vinnande. En greve låg då med stort följande gömd bland vingårdarna för att se efter, om händelsevis fru Katarina med de andra adelsdamerna skulle färdas fram där. När han såg, att hon var i deras skara, befallde han de sina vara beredda att fånga henne; de skyndade sålunda fram ur sina gömslen för att röva den oskyldiga, men förgäves spänna de sin onskas båge.

Herrens rådslut var dem övermäktigt; han skyddar och försvarar ju alltid dem, som hoppas på honom. Ty när de gudlösa skulle göra sitt anfall, se då kom en hjort hastigt springande emot dem, och medan de, genom Guds vink, voro upptagna med att fånga den, skyndade fru Katarina med de andra damerna tillbaka in i staden, och så rycktes hon såsom en liten dovhjort ur deras händer och såsom fåglarna ur jägarnas fällor. Den

saliga Birgitta, hennes moder, som i anden såg den fara, ur vilken hon blivit befriad, sade till henne, när hon kom hem: »Välsignad vare den hjort, som i dag barmhärtigt räddat dig från den rytande ovännens försåt, såsom Guds ärorika moder värdigats visa mig, när jag förrättade bön».

Hon kunde därför säga med den förälskade bruden i Höga Visan: »Skynda åstad, min vän, lik en gasell eller lik en ung hjort, upp på de välluktrika bergen». Från denna dag vågade hon icke gå öppet mellan vallfärdsstationerna; hon besökte blott den kyrka, som låg närmast hennes hus, och ville sällan synas på gatorna utan föredrog att stanna hemma i sitt hus »på sina fötter», »ty fasta fötter på en stadig kvinnas ben», heter det. Utanför Roms murar vågade hon ingalunda gå, såframt hon icke på förhand visste sig vara tryggad genom ett gudomligt orakelord, ty hon ville ej, att djävulens förhoppning om henne skulle bereda honom glädje. Men när hon genom någon av moderns gudomliga uppenbarelser fick säkerhet om att ingen fara förelåg, så tvekade hon icke alls att gå till avlatsplatserna.

Det hände sålunda, när S:t Laurentii högtid stundade, att S:ta Birgitta på aftonen till Larsmässodagen sade till sin dotter fru Katarina: »I morgon skola vi med Guds nåd tillsammans gå till San Lorenzo». Fru Katarina svarade henne: »Fru moder, jag fruktar mycket, att den där greven, du vet, med våld rycker mig bort från ditt sällskap på vägen». Modern sade till henne: »Jag hoppas fast och förtröstar på Herren Jesus, att han i dag barmhärtigt må befria oss ur dennes händer och bevara oss från all fara». På Larsmässodagen gingo de hemifrån och gjorde då korstecknet fem gånger, anbefallande sig åt Kristi fem sår och åt S:t Laurentii beskydd.

Förskansade med detta värn kommo de oskadda fram till kyrkan San Lorenzo. Greven hade redan under natten gömt sig med sina tjänare i en vingård nära vägen, för att han, när dagen bröt in, skulle kunna rusa fram ur sitt gömsle och röva bort den omisstänksamma. Men Gud förödmjukade honom, som låg där fördold i sitt försåt. Ty när solen redan var uppe, ja en stor del av dagen förflutit, började tjänarna bli utledsna, och de sade till greven: »Herre, varför ligga vi kvar här?» Greven svarade: »Vi måste vänta på den damen, som vi tänkt röva i dag». Tjänarna sade: »Det är en lång stund sedan hon gick förbi här; hon måste för länge sedan ha hunnit fram till kyrkan San Lorenzo». Greven frågade dem då, om det redan vore dag. De svarade honom: »Förvisso, herre, den klara dagen strålar kring oss, och solen är högt på himmelen».

Då först förnam greven, att Herrens hand var utsträckt mot honom, som bedrev sin onda gärning. När han slog upp ögonen, såg han nämligen ingenting, och på sin begäran blev han förd till samma kyrka San Lorenzo. Då han kommit dit, frågade han tjänarna, om de kunde se fru Birgitta och hennes dotter där. De sökte i mängden av kyrkobesökare

och meddelade honom, att de voro där. Han bad då genast att bli fördd till dem, och när han förts fram till dem, kastade han sig ned, erkände med högljudd gråt att hans nuvarande trångmål var ett straff för hans ondska och bad dem ödmjukt om den nåden, att de för Guds skull måtte förlåta honom hans synd.

Han lovade Gud, att han aldrig mer skulle försöka något sådant och tillade även, att han i mån av sina krafter skulle vara deras försvarare och hjälpare samt att han välvilligt och beredvilligt skulle befordra alla deras önskingar. När de bådo för honom, återfick han genast sina ögons ljus. Från den dagen höll han dem i stor vördnad och heder och bevisade dem åtskilliga välgärningar. Denne greve berättade inför påven Urban V och kardinalerna om den nåd och det under, som vederfarits honom, och han prisade Guds storverk.

Jag bör ej förtiga, med vilka anfall människosläktets vedersakare genom sina gynnare bestormade hennes åt Gud helgade kyskhet och hur dygdernas Herre, Kristus, ärans Konung, barmhärteligen befriade henne från dem. Det hände nämligen, att S:t Franciscus uppenbarade sig för den saliga Birgitta och uppmanade henne att besöka hans rum. Hon var S:t Franciscus mycket tillgiven, lydde genast och beredde sig att vandra till Assisi, till den åt detta helgon vigda kyrka, som kallas Portiuncula.

Kristus befallde henne, att fru Katarina skulle följa med henne, eftersom denna längtade så ivrigt att få vallfärda dit, och han försäkrade henne även, att han nådigt skulle bevara dem för de faror, som hotade på vägarna, och att de ej behövde hysa fruktan, ty fastän vedersakaren skulle uppväcka många försåtställare, skulle dock han själv underbart rycka dem ur dessas händer och rädda dem. De begåvo sig alltså åstad med passande följe till Assisi.

Så hände det en gång under färden, att aftonen överraskade dem, innan de hunnit fram till något hederligt härbärke, ty de hade gått vilse i snårskogarna och de obanade bergsbygder. I skymningen kommo de till ett litet fattigt värdshus. Värden tog knappt emot dem, och de satte sig i de trånga vrårna i denna hydda för att något skydda sig mot regnet och snön. I nattens första timmar kom en stor skara rövare dit. De tände en brasa, sågo allas anleten, blevo intagna av fru Katarinas sköna anlete och kastade kärleksord till henne.

Vem skulle kunna beskriva, av vilken fruktan hennes oskyldiga sinne ansattes, när de rytande lejonens förfärliga röst skallade! Ingen mänsklig hjälp står att få, men med ödmjuk fromhet åkalla de Guds beskydd allena. Välsignad vare Gud, som räddar dem som hålla fast vid honom! När de, upptända av lidelsens brand, voro färdiga att rusa på henne, hördes plötsligt ett våldsamt anskri som av en annalkande krigshär, och man

hörde även klang av vapen och ett uppmanande rop: »Tag fast rövarena!» När dessa eländiga illgärningsmän hörde allt detta buller, blevo de bestörta, togo till flykten och vågade icke mera återvända till detta värdshus under samma natt, ty en plötslig och oförmodad fruktan hade gripit dem, och de flydde eftersom de trodde, att en hel här av starka, beväpnade soldater kommit dit.

Men den saliga Birgitta, hennes dotter fru Katarina och deras följe dröjde under sin Guds beskydd kvar där under natten, och när det blivit morgon, fortsatte de sin vallfärd till Assisi. Bovarna, som om natten skrämtes av Israels väktare, ställde följande dag försåt vid vägen och lade sig på båda sidor om den väg, där fru Birgitta och Katarina skulle dra fram med sitt husfolk; så ville de ännu en gång utsträcka sina händer till orättfärdighet.

Men kvinnorna förtröstade på Herren och vandrade fram på öppna vägen; de sågo hur rövarena på båda sidor om vägen lågo beredda till ont, men själva kunde de ej varseblivas av rövarena, ty allenast över dessa låg en tung natt utbredd, en avbild av mörkret, ehuru hela jorden runtomkring upplystes av det klaraste solsken. Så undkomma kvinnorna ur deras händer och fullbordade i Herrens namn sin vallfärd till S:t Franciscus' helgedom, där de underbart vederkvicktes av gudomliga hugvalelser. Under stor glädje och lovprisande Guds undergärningar återvände de till Rom.

Den vördnadsvärda fru Katarina övervägde alltså, hur Gud i sin kärlek och godhet bevisat henne den välgärningen att bevara henne. Såsom en för Gud välbehaglig dotter lade hon ödmjukhetens grund i sitt hjärta, den dygd, som gör människorna kära för Gud, drager Guds mildhet till sig, bevarar de övriga dygderna i sin kraft och innehar herraväldet över dem. Hon visste ju, att då det mänskliga sinnet vilar på ödmjukhet, så uppflammar den förvisso i kärlek till Gud och de himmelska.

Därför ägde hon icke blott ödmjukhet i så måtto, att hon uppriktigt föraktade sig själv, utan hon ville även föraktas av andra och anses värdelös. Fast hon var stor i förtjänst och välbehaglig i Guds ögon, ville hon likväl ej, att andra skulle kalla henne helig utan blott synderska. Hon bemödade sig sålunda att allt innerligare tjäna Herren i ödmjukhetens ande. Efter sin egen uppfattning satte hon sig alltid lågt, och inför människorna ödmjukade hon sig i ord och åthävor och i allt sitt görande och låtande; att berömmas för något, som hon gjort, avskydde hon högeligen.

Därför tادلade hon skarpt en av sitt husfolk, som berömde henne för de nådegåvor Gud beskärt henne, i det hon sade: »I vår Herres Jesu Kristi namn besvär jag dig, att du aldrig mera säger eller tycker sådant om mig, jag som är en sådan föraktlig och ovärdig synderska. Men må Han välsignas av hela sin skapelse, Han som verkar allt gott i alla!»

Med vilken kärlek och helig glöd hon deltog i gudstjänsten, skulle bli för långt att berätta. Från sin barndom läste hon dagligen Jungfru Marie tidegård, de sju botpsalmerna och många privata böner. Och med vilken iver hon förrättade sina enskilda böner framgår av detta. Före insomnandet knäböjde hon fyra timmar i sträck, under det hon slog sitt bröst och fällde många tårar vid tanken på Kristi bittra pina, och erbjöd sig så varje kväll som ett offer åt Herren.

När hon lagt sin av daglig och nattlig möda uttröttade kropp i sängen, njöt hon blott en kort sömn; hon steg alltid upp före gryningen till böner och förrättade så i tystnad sitt dagliga offer om icke någon tillfrågade henne, och hon upphörde icke utan tvingande nödvändighet med sitt heliga förehavande före middagstiden.

Hur stor framgång hon hade hos Gud med de böner, som hon bad för andra i kärlekens och medlidandets ande, det synes klart av många järtecken. Ty då hennes fromma moder S:ta Birgitta ännu levde och bodde med henne i Rom, låg fru Katarina en dag i bön framför den helige evangelisten Johannes' altare i S:t Peterskyrkan. Då visade sig en kvinnlig pilgrim i vit klänning, omgjordad med ett bälte och bärande en vit slöja på huvudet samt en svart kappa utanpå klänningen; denna kvinna gick hastigt fram till fru Katarina, hälsade henne vid namn och bad ödmjukt, att hon skulle bedja för den norska kvinnans själ.

Fru Katarina reste sig upp och frågade henne, varifrån hon var. Pilgrimen svarade, att hon var från Sverige och att hennes broder herr Karls hustru hade dött. Fru Katarina inbjöd henne till sin moders hus, men pilgrimen ursäktade sig och sade, att hon ej hade tid att stanna. »Bedjen varmt för den norska kvinnans själ», sade hon ånyo. »Snart skolen I få bud ifrån edert hemland och en god hjälp, ty norskan har testamenterat eder sitt gyllene diadem». Därmed försvann hon. Fru Katarina förundrade sig, vände sig till tjänarinnorna, som stodo bredvid henne, och frågade, vart den person, som talat med henne, tagit vägen.

De svarade: »Vi hörde, att I taladen med någon, men vi ha inte sett någon». Häpen berättade fru Katarina för sin moder, den saliga Birgitta, vad hon hade sett och hört. När modern bad i denna angelägenhet, uppenbarades det för henne från ovan, att fru Gyda, herr Karls hustru, var död, och hennes själ uppenbarade sig för henne och bad om förböner. Icke långt därefter kom Ingevald Amundsson, fru Katarinas tjänare, från Sverige, förkunnade nämnda fru Gydas död och bragte dem den testamentariska gåvan, nämligen det gyllne diademet eller kronan, som hon under sin livstid, efter sitt lands sed, brukat bära. Denna fru Gyda var av adlig norsk ätt. Men kronan hade ett så högt värde, att den saliga Birgitta, hennes dotter och allt deras husfolk under ett helt år kunde skaffa sig tillräcklig föda för dess pris.

Genom detta kan man i sanning se, hur väl hennes böners offer upptogs av Gud, eftersom hon genom gudomlig mildhet förunnades att utkräva befrielse för en själ, som var i skärselden. - Det var denna vörndnadsvärda frus vana att, när bönetimmen nalkades, uppsöka en avskild plats och fly bullret för att kunna giva Gud en värdig offertjänst, och hon trodde sig bli desto snabbare bönhörd, ju mer hon ur djupet av sitt bröst ropade till Herren. Och om den lekamliga tungan teg, så upphörde dock icke livets renhet att bedja till Herren med fromma verk och övningar. Att denna vörndnadsvärda fru var mycket medlidsam och kärleksfull mot sin nästa, kan man förstå, ty allt från sin barndom blev hon allt misskundsammare mot de fattiga och sjuka, ju äldre hon blev.

Hennes moder, den högtheliga Birgitta, brukade föra med sig sin flicka till sjukhusen, där hon fromt och utan smittofruktan behandlade de sjukas sår och bölder med sina händer samt bevisade dem många välgärningar och gav dem tröstande ord, och så gav hon den unga ett exempel, hur denna borde handla på liknande sätt emot de fattiga och sjuka för Guds skull.

Och om några tadelade denna vörndnadsvärda frus fromma moder för att hon förde med sig sina späda flickor till de fattigas och sjukas hus - de fruktade nämligen, att barnen kunde ådraga sig någon smitta genom de sjukas orenlighet - så svarade hon dem milt, att det var för att de skulle lära sig att tjäna Gud i de fattiga och sjuka, som hon förde sina döttrar till de sjukas boningar. Därför ha vi all rätt att tro om denna vörndnadsvärda fru, S:ta Birgittas dotter, att medlidandet med sjuka och fattiga växte hos henne, ju äldre hon blev, ty hon besökte dem flitigt, gav dem tröstande ord, lättade deras armod med fromma allmosor och gick härvidlag efter förmåga i sin heliga moders fotspår.

Ty hennes heliga moder Birgittas ord, som hon hade hört, och de kärleksverk, som hon sett modern utöva, hade genomträngt hennes hjärta med mildhet, så att hon av hjärtat ömkade de fattiga, genom ord bevisade, att hon led med de lidande, bistod dem med gärning och frikostigt utövade välgärningar. Hennes moder sov nämligen på bara golvet, och av hult, dotterligt medlidande steg hon om natten tyst upp och lade sin kudde under hennes rygg för att mildra sovlägets hårdhet.

O vilket milt och kärleksfullt medlidande, som hur obetydligt till sin verkan det än var, dock visade att en verklig kärlek låg till grund, en sådan kärlek som en god dotter bör hysa till sin moder! O hur lycklig är ej den moder, som i köttet födde en sådan dotter till världen, ja ännu lyckligare emedan hon genom sina fromma föredömen och sitt livs helighet andligen födde henne åt Kristus, allas Herre, och fostrade henne för hans heliga tjänst!

Och eftersom världens och köttets begär äro de största hinder för andakten och bönen, bemödade hon sig mycket att fjärma dessa begär från sin själ och spåka sig; hon eftertraktade fattigdomen och omfattade frivilligt ett simpelt levnadssätt av kärlek till Gud, för att hon desto bättre måtte kunna följa Kristus, som blivit fattig för hennes skull. Hon följde honom i sanning och försakade världens rikedomar och köttets njutningar, som pina och besvära sina älskare.

Hon hyste förakt för den världsliga äran och satte den under andens lydno, på det att hon skulle kunna utvidga Guds ära, och för att göra större framsteg på Guds väg underkastade hon sig i lydriad en annans vilja, i det hon ansåg det för en stor ära att vara fattig för Herrens skull och ringaktas av världen. Timliga ägodelar och den hugnad, som syskon och fränder skänka, bannlyste hon helt och hållet från sina tankar; hon föredrog landsflykt framför sitt hemland för att desto strängare kunna fästa sin själs uppmärksamhet på Kristus, som hon älskade, och på det eviga.

Men denne hulde belönare förvandlar allt förödmjukande, som hans vänner av kärlek till honom ha tagit på sig, till ära och heder för dem, icke blott i det tillkommande utan även i det närvarande livet, och han förbytte nu denna vörnadsvärda fru Katarinas fattigdom och försakelse till berömmelse och prydnad. Det hände nämligen en gång, medan hennes heliga moder Birgitta levde, att några förnäma romerska damer bådo henne att gå ut och lustvandrade med dem utanför stadsmurarna, ty alla älskade henne mycket för de mångfaldiga nådegåvor, som Gud beskärt henne.

Hon utmärkte sig ju genom sin stora fromhet och sina seders allvar, var strålande skön samt vänlig och prisvärd i umgänget. Hennes moder, den heliga Birgitta, kände dessa damers utmärkta ärbarhet och tillät sin dotter fru Katarina att promenera utanför Roms murar, icke för lättfärdig sysslolöshets utan för sin vederkvickelses skull. De gingo alltså ut ur staden och kommo till vingårdarnas murar. Några av dem sågo vindruvorna hänga ut över murarna och bådo fru Katarina, som var lång till växten, att hon skulle plocka ned druvorna åt dem utanför vingården. På grund av sin självvalda fattigdom hade hon trasiga och lappade ärmar, men hon blygdes icke att bland så förnäma fruar anses fattig och simpel.

Hon sträckte alltså upp armarna för att plocka vindruvorna, och då tyckte fruarna, att hennes armar voro beklädda på bästa sätt med purpur och ädelstenar. Därför förundrade de sig alla mycket, berörde och betraktade dessa ärmar, som skimrade av kostbar purpur, och sade till henne: »O donna Katarina, vem skulle kunna tro, att I någonsin villen nyttja en så dyrbar dräkt!» Detta bevittnade tjänstefolket, som då var närvarande, samt hennes bikt-fader magister Petrus, helig i åminnelse.

En annan gång, när Kristina under sin moders livstid var svårt sjuk och låg till sängs, meddelade en romersk adelsman vid namn Ludovico, som var deras synnerlige vän, den heliga Birgitta, att han ville besöka hennes sjuka dotter. När deras tjänare hörde detta, blygdes de sinsemellan över att en så hög herre skulle se henne ligga till sängs i sådan fattigdom. Hon låg nämligen på en halmbädd, med en liten kudde under huvudet och med en gammallappad kappa till täcke.

Men Herren Jesus Kristus, som i sin fattigdom höjde sina fattiga vänners armod till ära och heder, han smyckade med sin ousägliga nåds rikedom även denna frivilligt fattiga kvinnas låghet och försakelse i den mäktige och rike herr Ludovicos åsyn, ty när denne herre med sitt stora följte kom till den sjukas rum, tycktes honom hennes säng bäddad med de yppersta kläder och försedd med ett gyllene och scharlakansfärgat täcke ovanpå. Storligen förundrad sade han till sina medföljande tjänare: »Dessa damer anses av alla vara fattiga. Därför bruka de ofta låna pengar till sina nödvändiga utgifter; det vore bättre, att de sålde detta fina och kostbara purpurtäcke, som vi ha sett i deras hus, än att tyngas av ett sådant armod och av en sådan brist på föda och kläder.»

Hur mycket fru Katarinas frivilliga fattigdom behagade Gud och den ärorika Jungfrun, blev uppenbart för den heliga Birgitta, medan hon bad i sin andes ljuvhet. »O min allra käraste fru», bad hon, »jag beder dig för den kärleks skull, som du hyser till din älskade Son, att du måtte hjälpa mig att älska honom av hela mitt hjärta. Jag känner mig vanmäktig till att älska honom med så brinnande kärlek, som jag borde. Därför beder jag dig, barmhärtighetens moder, att du värdigas binda hans kärlek över mitt hjärta och av all kraft draga det till din Son, fjärma det från all köttslig kärlek, ja draga det desto kraftigare eftersom det är så tungt.»

Jungfru Maria svarade henne: »Välsignad vare Han, som ingiver dig sådana böner. Men fast det synes dig ljuvt att samtala med mig, så må du likväl gå och sy ihop din dotter Katarinas kjortel, hon som mera gläder sig åt en gammal och lappad kjol än åt en ny och som finner mera behag i grått vadmal än i siden eller annan dyrbar klädnad. Salig är hon, som frivilligt lämnade det världsliga!

Hon lämnade sin man med hans goda vilja och samtycke, honom, vars kropp hon älskade mer än sig själv och vars själ hon älskade mera än bådas kroppar; ja hon lämnade bröder och systrar, fränder och vänner kroppsligen, på det att hon måtte kunna hjälpa dem andligen, och jordiska ägodelar bekymrade hon sig icke om. Därför att hon lämnat sina anhöriga äro alla hennes synder henne förlättna. Hon må nu allt framgent vara ståndaktig, ty i ersättning för jordisk egendom skall himmelriket givas henne och själve Jesus Kristus till brudgum. Och alla, som älska henne, skola för hennes skull göra

framsteg på vägen till Gud.»

Fastän fru Katarina, skrudad i dygdernas mångfald, doftade för alla genom sin helighets och sitt goda namns rykte, så berömdes hon dock särskilt för sitt tålmod mot sitt husfolk. Ty hon betänkte noggrant, att då själen icke genom tålmodet hejdar sin upprördhet, så förvirrar den även det goda, som den gjort i lugnt tillstånd, och förstör genom oväntad tillskyndan det, som den kanske under långt och förutseende arbete byggt upp. Det är tämligen lätt att bära en anspråkslös dräkt och gå med böjt huvud, men tålmod inför en oförrätt visar den verkligt ödmjuka.

Ty såsom salvor icke kunna dofta vida omkring, såframt de icke omröras, så doftade den vördnadsvärda fru Katarina vida omkring genom tålmodets dygder, då skymf och kränkning orättvist tillfogades henne. Hon var helt upptagen med att på trefaldigt sätt öva tålmodets dygd. Av sin nästa uthärdade hon nämligen med yttersta tålmodighet tillfogade förluster, förföljelser, förnärmelser och förklenande tal. Hon blev ofta bannad av tjänarinnorna och husfolket och fördrog då med jämnmod ovänlighet och oförrätter, i det hon med mildhetens ande älskade sina smädare såsom välgörare.

En from nunna i Vadstena, Margareta Karlsdotter, som i fem år tjänat fru Katarina, berättade om denna hennes tålmodsdyg, att hon aldrig någonsin hörde något otåligt ord av henne eller kunde förnimma tecken på vrede mot dem, som förolämpade henne. Därför är det mycket beklagansvärt och tadelvärt, när somliga för en obetydlig förolämpning eller eljest för något tecken eller något ord till den grad åsidosätta kärleken, att de på flera dagar icke vilja tala, hysa vänskap eller visa tecken på vänskap mot nästan eller befordra hennes välgång.

Martyrerna och de andra helgonen kunde icke genom de största plågor skiljas från kärleken till Gud. Men ack, vi svika stundom genom fåfängligt tal och ofta på grund av den minsta förnärmelse, ja t. o. m. det minsta tecken, kärleken till Gud och nästan. Hur många angrepp hon fick utstå av vedersakaren, kan man svårligen berätta - de rättfärdigas liv är ju endast en kamp här på jorden -, men Skaparens tuktan fördrog hon tacksamt och glatt och lät aldrig förleda sig till knot och klagan. Hon insåg nämligen, att den, som åtrår det kommande livets lön, med jämnmod bör bära allt ont i detta livet.

Denna vördiga fru övade icke blott de ovannämnda dygderna flitigt under hela sin livstid; även andra övningar i goda verk bedrev hon under de 25 år, som hon vistades i Rom med sin högt vördnadsvärda moder S:ta Birgitta. Hon var under denna tid moderns oskiljaktiga följeslagarinna på hennes pilgrimsfärder och besökte jämte henne, för avlats vinnande, icke blott Roms stationskyrkor utan även olika helgongravar i olika orter och länder samt Herrens grav i Jerusalem, under stora mödor och glödande av kärlek till

Gud. Sedan de genomvandrat minnesplatserna i det heliga Jerusalem, började hennes moder, den heliga Birgitta, insjukna i en feber, som varade ända tills de båda anlände till Rom.

Där uppenbarade Herren Jesus för sin heliga brud dagen och timman för hennes hädanfärd samt saker, som skulle göras. Hon meddelade alla sina herrar biktfäder och fru Katarina, vad Kristus hade uppenbarat och anförtrott henne. Denna vörtnadsvärda fru Katarina, hon som under moderns livstid varit dennas trognaste medhjälperska vid utförandet av de ärenden, vilka Kristus anförtrott henne, hon framstod nu, sedan hennes moder Birgitta avlidit i Rom och kroppen enligt hennes vilja och befallning nedsatts i Panisperna kloster, även som den avlidnas plikttrogna verkställerska i allt enligt Kristi vilja och bud.

Kristus hade nämligen uppenbarat för modern, att kroppen skulle sättas ned i Rom för att sedan föras hem till Sverige. Detta fullgjorde nu fru Katarina samvetsgrant tillsammans med den heliga Birgittas biktfäder, sedan fem och en halv vecka förflutit. Sedan denna tid förflutit efter hennes död, påbörjades hemförandet under samma år. Stora järtecken skedde när köttet på underbart sätt skildes från benen; hemtransporten fullbordades under mirakler på vägen, och så fördes kroppen till Vadstena kloster, såsom annorstädes är utförligare beskrivet.

När den vörtnadsvärda frun förde hem sin saliga moder Birgittas kvarlevor, kommo till henne kvinnor av adel och allmoge, som vördade de heliga relikerna och kysste dem av from andakt. Hon gav dem, som kommo till henne, hälsosamma förmaningar, att de skulle åsidosätta världens förgängliga flärd och yppighet samt mera brinnande åtrå det framtida goda. Vid hennes välsignelserika förmaningar grepos många ädel- borna män och kvinnor av ånger och kommo till besinning; under samverkan med Guds nåd började de ett bättre liv.

Så kom hon med de heliga relikerna till staden Danzig i Preussen. Två av stadens främste, som följt henne från Rom med hennes övriga sällskap, prisade Guds kraft och nåd i den heliga kvinnan. Hon tadlade där ståndaktigt korsherrarnas överträdelser; helt upptänd av Guds Ande kungjorde hon mot dem de fruktansvärda hotelser, som Gud uppenbarat för den heliga Birgitta, och hon fruktade icke för deras världsliga makt.

Så skulle hon i sanning kunna säga till den evige domaren och det trogna vittnet: »Jag talade om dina vittnesbörd i furstarnas åsyn och förbryllades icke». Häpnad grep dem över hennes underbara vältalighet, som var fylld av gudomlig vishet. Därför stängde vid hennes tal all ondska sin mun, och världens visdom kunde icke motarbeta sanningen. Slutligen lämnade hon på S:t Pauli åminnelse dag staden Danzig och besteg med de heliga

relikerna och husfolket ett skepp för att segla till Sverige. Efter sin segelfärd kommo de, ledda av stjärna vilken strålade klarare än själva solen och detta vid middagstiden, fram till en svensk hamn, som de ingalunda hade tänkt sig; sedan lade de välbehållna till vid hamnstaden i östergötland, Söderköping.

När hennes länge efterlängtrade ankomst blivit känd, kom från alla delar av östergötland en oräknelig mängd män och kvinnor av adel och allmoge samt präster och munkar henne till mötes, och de ledsagade henne och de heliga relikerna av hennes moder S:ta Birgitta och av olika helgon, som hennes moder och hon själv fått som hedersgåva av förnäma personer, av drottningen i Neapel, av kardinaler och ädelborna herrar och fruar i Rom samt många klostermänniskor, med synnerlig andakt och stor fröjd ända till Vadstena kloster. Den vörtnadsvärde Petrus, prior i Alvastra cistercienskloster, salig i åminnelse, som följt med fru Katarina från Rom, predikade under denna relikprocession från Söderköping till Vadstena ofta i städerna och byarna för det folk, som strömmade samman, i det han framställde, hur mycket stort den gode Guden värdigats verka med henne och med vilka häpnadsväckande järkecken han förhärligat hennes moder S:ta Birgitta i Tyskland, Italien, Spanien och östersjöländerna.

Jag anser mig icke böra förbigå, med vilken vörtnad och hängivenhet fru Katarina, när hon kom till Linköping med de heliga relikerna, blev mottagen av den vörtnadsvärde biskopen av Linköping, herr Nikolaus, helig i åminnelse. Han gick henne nämligen till mötes med klerker och munkar i högtidlig procession, följd av stadens folk. Klockorna ringde, orgeln spelade, jubelsång skallade bland prästerskapet, och man prisade gudarnas Gud i Sion, han som förhärligar sina helgon här på jorden. Sedan den vörtnadsvärda fru Katarina med de heliga relikerna förts fram till domkyrkan och predikan avslutats, kallade hon samman herr biskopen och hans kapitel och berättade om sina ärenden.

Med all vörtnad talade hon vid biskopen om några mindre kloka fastor och abstinenser, som han övat. Han hade nämligen en lång tid inneslutit sig för att vara ensam med Gud och ägna sig åt fastor, vakor och böner, under det att han försummat själavården. Han önskade bli förlossad och få vara med Kristus, icke på grund av mödorna, bekymren och oron, utan emedan det onda mångdubblades i Sveriges land och han icke utan förluster för kyrkorna och sitt prästerskap kunde ställa sig som en mur mot Herrens hus - nitet för Herrens hus förtärde honom, och oförrätterna från dem, som skadade Kyrkans privilegier, plågade hans hjärta.

Men sedan han hört den heliga kvinnans råd, kryddat med andlig visdom, föredrog han att lida med Guds folk, i det han ansåg det för en rikedom att i långmod och tålmod uthärda Kristi skymf. I honom besannades detta ord av den vise: »Giv åt den vise, så

bliver han ännu visare; undervisa den rättfärdige, så lär han än mer». Från den stunden vördade den helige biskopen henne mycket, ty han såg att Guds vishet bodde i henne, vilkens läppar övervägde Guds bud och vars tunga ropade klokhet liksom utvalt silver.

Till slut anlände hon till Vadstena kloster onsdagen inom Petri och Pauli oktav och mottogs med våldsamt jubel av hela brödra- och systrasamfundet. Alla systrarna omfattade hon med moderlig kärlek, högeligen glad åt att de voro friska och gjorde framsteg i fromhet. Hon talade så med bröderna och systrarna om deras sysslor, inneslöt sig och offrade med fromhetens hela ande lovets offer åt Gud, glädjande sig åt att lyckligen ha undkommit detta stormiga livs hårda klippor.

Hon började nämligen vid denna tid förestå systrarna. Frälsarens regel, som hon redan i 24 år, medan hennes heliga moder Birgitta ännu levde, lärt att följa för sitt andliga levnadssätt, den visade hon nu för systrarna genom sin heliga vandel och sin vaksamma iver, och hon framstod för dem som ett utmärkt exempel på allt som innehölls i regeln. Därför avskydde hon högeligen allt som var tadelvärt för en from livsföring, såsom förtal och käbbel. Hon skall sålunda en gång ha sagt till sin systerdotter Ingegerd, som då var mycket ung och som sedan blev vigd till abbedissa i Vadstena: »Kära Ingegerd, vad är det du avbildar med brodernålen på det arbete, som du håller i händerna?» Flickan höll nämligen på med ett brokadarbete, såsom unga flickor brukar, och hon svarade: »Fru moster, jag avbildar här två, som bita varandra i ryggen». Den vörndsvärda Katarina suckade då djupt och uttalade dessa bönfällande ord: »Mildaste Jesus, avvänd för din kärleksfullaste moders högst värdiga förbön baktalarnas förpestande bett från den orden, som är helgad åt denna din jungfruliga moder». Hon övervägde nämligen detta uttalande av ett helgon, att baktalaren och den villige åhöraren båda bära djävulen i sin tunga.

Hela brödra- och systrasamfundet såg alltså i henne liksom i en spegel ett rättesnöre för all ärbarhet och helighet, och man såg, hur ivrig hon var i bönetjänsten och hur tålig hon var i lidandena. De betraktade henne som solens glans på en bergstopp, när dess återbrutna strålar lysa upp dalarna. I henne tillägnade sig den gudomliga kärleken herraväldet, den kärlek, som erkännes vara den starkaste grundval för alla dygders massa. Genom dessa höga dygders ledning blev den vörndsvärda Katarina beundransvärd i folks omdöme; hon blev blid i sin ödmjukhet, ljuv i sin mildhet, medlidsam i sin godhet, ståndaktig i sitt tålmod, vänlig i sitt samtal, glad i sitt allmosegivande och väl danad i alla seders ärbarhet.

Efter sina tidegärder och böner brukade hon läsa rosenkransen med någon syster. Hon brukade kalla till sig systrarna, än var för sig, än alla på en gång, och uppmanade dem då med huld och moderlig kärlek att iakttaga regeln. Sedan den vörndsvärda fru

Katarina fört sin heliga moders, den saliga Birgittas, heliga relikier från Rom till Vadstena kloster i Sverige, började de därstädes stråla genom många mirakler; S:ta Birgittas helgonrykte utbredde sig överallt i världen, och många kommo från olika trakter på jorden till Vadstena, prisande och förhålligande Gud för de mirakler och undergärningar, vilka han på mångfaldigt sätt täcktes verka för hennes förtjänsters skull.

Hänförda av dessa ärofulla mirakler beslöto konungen samt rikets prelater och adelsmän med hela klostersamfundets samtycke, att fru Katarina åter skulle resa till Rom för att arbeta på sin heliga moder Birgittas kanonisering. Sedan den heliga modern Birgittas ärorika kropp bisatts i Vadstena kloster, avreste hon alltså i påskveckan nästa år, efter det alla förnödenheter för det besvärliga ärendet anskaffats, och sade då dagen före sin avresa till sitt tjänstefolk: »Gud, alla hemligheters trognaste vittne, vet, att jag med sinnets hela begär önskar bemöda mig för detta heliga ärende, ja giva mitt liv som insats för att det må få vederbörlig framgång.

Men så mycket älskar jag lydnaden, att om min andlige ledare blott sade till mig: 'Du skall ej lämna detta kloster förrän du slutar det jordiska livet', så skulle jag beredvilligt finna mig i hans vilja.» Hon visste ju, att lydnad är bättre än offer; lydnaden sättes med rätta framför offer, ty genom offer späkes blott det yttre köttet, men genom lydnad den egna viljan. Så kom hon, ledd av Gud och med välbehållna saker ånyo till Rom, där hon offentligt framlade kanonisationsärendet, S:ta Birgittas mirakelberättelser och Sveriges konungs, herrars och prelaters ödmjuka och fromma petitioner.

Alla påvens ämbetsmän, såväl kardinaler som andra, vilka särskilt varit den heliga Birgittas tillgivna gynnare, medan hon levde, voro i lika hög grad benägna att befordra detta heliga ärende. När fru Katarinas helgonrykte och saliga berömmelse nått fram till romarnas öron, erinrade de sig, hur framgångsrika hennes fromma böner voro hos Gud, medan hennes heliga moder Birgitta levde. Därför bådo många ädlingar ödmjukt om hennes förböns hjälp för sig och för de sinas omvändelse, vilket klart skall framgå av det följande.

Det var en dam, som var änka efter en adelsman och som förde ett liv i världslig ståt i sitt slott utanför Rom. Hon var syster till Latinus, en ädelboren man i Rom, och hon förmanades ofta av sin bror och av andliga män, att hon skulle lämna fåfängligheten och leva mera återhållsamt i sitt änkestånd. Men hon föraktade de för hennes själ så nyttiga råden och hängav sig åt allt vildare njutningar. Till slut uppnådde herr Latinus, hennes bror, med sin myckna enträgenhet, att hon kom för att bo hos honom i Rom. Hon kom alltså till Rom med stor ståt och ej för att vinna avlat. Där blev hon så svårt sjuk, att läkarna gävo upp hoppet om henne. Hennes bror herr Latinus, som alltid bekymrade sig om sin systers själs frälsning, uppmanade henne både själv och genom andra fromma

människor, att hon uppriktigt skulle bikta sina synder, men hon var förhärdad i själen och svarade alltid, att hon var tillräckligt biktad.

Därför bad herr Latinus fru Katarina, för vars helighet och fromhet han hade stort förtroende, att hon måtte besöka hans syster, som redan var döden nära, och råda henne att före sin död ärligt bikta sig. Fru Katarina, som alltid var redo att milt trösta de sjuka, kom till henne och sökte med fromma uppmaningar förmå henne att fullständigt bikta sina överträdelser. Den sjuka sade emellertid som förut, att hon var tillräckligt biktad och icke mera ville bikta sig. När fru Katarina förstod, att hennes hjärta var förhärdad, bad hon alla de kringstående bedja, att den sjukas själ måtte frälsas och erhålla förkrosselsens nåd. Själv knäföll hon i bön.

Plötsligt såg man en tjock rök, svartare än sot, stiga upp ur Tiberns flod; den var spiralformig och stor som ett lass hö, höjde sig över huset, vari den sjuka låg, och blev hängande över detta. Det blev så mörkt i huset, att ingen därinne kunde se den andre för det tjocka mörkrets skull. Denna mörka virvel, som fördunklat denna sjukas sinne, förebådade det yttre mörker, som skulle ha blivit hennes lott, såframt ej botens läkemedel genom Guds nåd kommit henne till hjälp, vilket, såsom det fromt tros, var en följd av fru Katarinas fromma böner.

Den mörka virveln slog nämligen omkull det hus, som låg närmast det rum, vari den sjuka damen låg. Förskräckt över den väldiga stormen och dånet, kallar den sjuka på fru Katarina och lovar gråtande att göra vad denna har rått henne för hennes själs frälsning. Hembärande oändligt tack åt Herren, som alltid ser till sina ödmjuka tjänares böner, råder fru Katarina den sjuka kvinnan att fullständigt bikta sina synder. Strax tillkallas biktfadern, och vad hon förut icke kunnat höra nämnas utan fasa i sinnet, det begär den ångerfulla nu ivrigt med hjärtats klagan och pina. Sedan hon flera gånger biktat sig, insomnade hon följande morgon i Herren efter att ha undfått sakramenten.

Man tror, att denna nåd verkligen undfåts genom fru Katarinas böner och förtjänst, såsom alla de, som voro närvarande där, bevittnade under lovprisande av Frälsaren, vilken besvarar den fattiges bön och gör stor barmhärtighet för deras skull, som älska honom. Hennes uppriktiga fromhet synes även tydligt för alla genom följande gudomliga välgärning. Det var nämligen en fru i Rom, som fött sin man sju döda barn, och mannen höll fördenskull föga av henne. Nu var hon åter havande, och hon fruktade att såsom förut nedkomma med ett dött barn.

Hon gick skyddssökande till fru Katarina, som hon visste vara helig och Gud värdig, och berättade för henne om sin sorgliga belägenhet. Fru Katarina gav henne därför en liten bit av sin heliga moder Birgittas kläder och uppmanade henne att ständigt bära den

på sig ända till förlossningen. Hon lovade henne även att vara närvarande, när hon skulle föda. Kvinnan förtröstade på hennes helighet och fullgjorde fromt vad som ålagts henne.

När tiden för hennes nedkomst nalkades, tillkallade hon fru Katarina, för att denna med sina heliga böner skulle utverka av Gud, att hon finge föda ett levande barn. Fru Katarina dröjde icke att komma till henne såsom hon lovat. Skyndsamt kom hon till henne, som redan låg i födslovåndorna; hon gav ödmjukt barnsängskvinnan den tillbörliga hjälpen och upphörde icke att bedja och bönfälla, förrän kvinnan fött ett levande barn, vilket hon av vörndnad för fru Katarina kallade Birgitta.

Denna kvinna trodde sig i sanning ha ernått denna nåd genom den vörndnadsvärda fru Katarinas närvaro, förtjänster och förböner. Händelsen blev bekant i staden och hölls för ett stort mirakel. Alla, som hörde talas om den, prisade i lika mått Herren, som för fru Katarinas förtjänster och fromhet beskärt hälsans välgärning åt modern och barnet, vilka varit stadda i fara.

Det hände även i Rom, medan hon var där, att Tibern en gång svämmade över så oerhört, att Lateranbron, S:t Jakobs kloster och många andra kringliggande byggnader lades under vatten. Romarna fruktade, att staden skulle förgås genom denna fruktansvärda översvämning. Efter att ha rådslagit kommo de till fru Katarinas hus och bådo, att hon skulle gå med dem ned till det översvämmade vattnets ström och bedja till Herren för denna olyckas avvärjande.

Hon, ödmjukhetens skötebarn, ansåg sig ovärdig och vägrade under tårar. Men när de sågo, att de intet vunno med sina böners enträgenhet, grepo de till våld och förde ut henne ur huset och ned mot de översvämmade vattenmassorna. Underbara händelse! Nu förnyades det gamla undret, då Jordan på Josuas tid vände om sitt lopp, ty när hennes fötter berörde strömmen, vände den med all snabbhet tillbaka, uppsökande sin fåra, och så flydde det översvämmade vattnet, när den heliga kvinnan nalkats det. Alla förundrade sig, och man prisade den oändligt mäktige Herren, som t. o. m. i vattnen gör underverk genom sina helgon.

Den vörndnadsvärde fadern broder Petrus, helig i åminnelse, prior i Alvastra cistercienskloster, som var närvarande vid denna tilldragelse och bevittnade den för fru Katarinas husfolk, talade dessa ord: »Läggen på minnet det underbara, som I haven skådat i dag, ty i framtiden skall man fråga både efter detta och efter andra av hennes underbara verk och kraftgärningar, vilka Gud värdigats verka genom henne». När den vörndnadsvärda fru Katarina sedan kom till Neapel och stannade där i nämnda kanonisationsärende, för att skriva och samla berättelserna om de mirakler, vilka Herren täckts verka genom hennes heliga moder både medan hon vistats där och sedan hon dött,

åtnjöt hon ett stort rykte för helighet.

Därför kom till henne en fru, som enligt världslig värdighet var mycket mäktig, och berättade henne med tårar, hur hennes dotter, som var änka, svårt ansattes om natten av en demon. Hon hade icke vågat yppa dessa skamliga anfäktelser för någon av släktingarna, men när hon hörde fru Katarinas rykte för helighet, fattade hon mod och yppade för henne dotterns besvär. När fru Katarina fick veta deras rysliga anfäktelse, kände hon ett innerligt medlidande, läste tyst ett Ave Maria såsom hon alltid brukade, när hon frågades till råds i några andliga ting, och gav dem ett mycket hälsosamt råd.

För det första skulle de uppriktigt bikta alla sina synder (ty på grund av obiktade synder hemsökas många av sådana bländverk); vidare skulle de barfota och utan linnekläder i största ödmjukhet vallfärda till det Heliga Korssets kyrka åtta dagar i sträck och framför krucifixet läsa sju Pater noster och Ave Maria av vördnad för Kristi lidande. Att hon själv skulle bedja för dem, ehuru hon ansåg sig ovärdig att utverka något, det lovade hon ödmjukast i medlidsamhetens sinnelag. De sagda fruarna gjorde som hon rätt dem, och på åttonde dagen återvände de till henne och prisade Gud, emedan han redan visat stor barmhärtighet mot dem på grund av hennes hälsosamma råd och hennes förböner.

Ty den vidunderliga demonen hade i nattens tystnad visat sig för den unga, hotat förskräckligt och sagt: »Förbannad vare Birgittas dotter, som har skilt mig från dig! Nu kan jag aldrig mer komma tillbaka till dig.» Så utestängde den heliga kvinnans bön den förföljande fienden och förvisade den onda anden till det underjordiska Egyptens mörker. På grund av dessa och andra tecken på sin helighet ansågs fru Katarina, när hon efter sin moders bortgång vistades i Rom, Neapel och flera andra platser i Italien och Tyskland, för ett stort helgon och tvivelsutan välbehaglig i Guds åsyn. Därför togo många nödställda sin tillflykt till henne, för att hon skulle råda dem och av Gud utverka hjälp åt dem, och genom hennes ärorika böner och förtjänster undfingo de goda botemedel mot sina besvär.

Sedan hon uträttat sina ärenden i Neapel och där samlat anteckningar om sin heliga moder Birgittas mirakler, återvände den vörtnadsvärda fru Katarina till Rom och fortsatte kanonisationsprocessen, som hon börjat under Gregorius XI. Hennes supplik i kanonisationsärendet kunde dock icke få vederbörlig framgång, ty påven dog, varför inledandet av hela detta kanonisationsärende fick anstå till Urban VI:s, Gregorii närmaste efterträdares, tid. Påven Urban hade känt Birgitta, medan hon levde, och hade erfarenhet av hennes helighet. Han försökte få hennes kanonisering till stånd men kunde, på grund av olika olycksfall, som på hans tid hände i Kyrkan, samt den då inträdda schismen, ej fullborda den.

Den vördnadsvärda fru Katarina vistades sålunda fem år i Rom för detta ärendes skull och hade stora utgifter och besvär. Men då det nu, på grund av den farliga schism, som hotade, icke var hopp om att detta svåra ärende kunde få den utgång, som det förtjänade och som anstod det, så lyssnade hon till prelaternas kloka råd och deponerade i Rom sin heliga moder Birgittas biografi och mirakler, författade med sina vittnesmål under flera offentliga och autentiska urkunder och sigill av kardinaler, prelater, herrar och fruar i Rom och olika delar av världen, alla fullt pålitliga, i det hon anförtrodde detta heliga ärende åt Guds anordning och försyn samt hoppades på framtiden. När hon av nämnda påve utverkat den bulla, som innehåller Frälsarregeln i tredje person, och andra privilegier för Vadstena kloster, beredde hon sig att återvända till sitt fädernesland. Åt alla, som då bodde i Rom, efterlämnade hon sitt namns berömda minne och sin helighets rykte.

Herr Elziarius, påvens främste kardinal, tilldelade med synnerlig fromhet fru Katarina sin tillgivenhets tröst och sin kärleks välgärningar, råd och hjälp i vilka ärenden hon än hade att sköta, på grund av hennes utmärkta liv. Denne kardinal ägnade från sin ungdom den heliga Birgitta en särskild andakt, såväl under hennes liv som efter hennes död, ty medan hon levde hade han efter hennes heliga råd och hälsosamma förmaningar fromt och ödmjukt övat sig att föra ett gudfruktigt liv. Påven Urban och kardinalkollegiet tog farväl av henne med kärlekens särskilda ynnest och gav henne med apostolisk välsignelse den s. k. resebullan, riktad till de egendomar, städer och slott, vilka hon komme att passera, för att hon skulle ha skydd och säkerhet under färden. Han bjöd vidare några män från kurian av stort anseende att föra henne med säker lejd genom Italiens trakter och fara med henne ända till Alperna.

Om man skulle berätta om alla de stora och passande hedersbetygelser, varmed hon för påvens ynnests och hans brevs skull blev mottagen av städernas förnämste män samt av hertigarna och furstarna såväl i Italien som i Tyskland, skulle framställningen bli för långrandig. Jag anser det likväl nödvändigt att säga, att hon överallt åt alla, som kommo till henne, gav frälsningsbringande förmaningar, icke blott genom sin levnads heliga allvar utan även genom nya underverk.

Det hände t. ex. i Preussen, då hon mycket utmattad av färden, mödan och sjukdomen färdades i vagn, att en av hennes tjänstefolk, som satt i vagnen, somnade och på grund av vagnens skakning föll huvudstupa ned mellan hästarnas hovar; hjulen körde över honom och krossade hans revben så svårt, att han knappt kunde andas, när han lyftes in i vagnen. Hon ömkade honom mildt, som hon alltid brukade med sjuka och bedrövade, och vidrörde med handen lätt hans krossade sida och brutna revben, i det hon läste Ave Maria. Men där, vareft den heliga kvinnans händer berörde de krossade

revbenen, där stärkte den gudomliga kraften dem och plågan upphörde.

Och han, som på grund av den ofantliga smärtan knappt kunde andas, sprang samma dag glad och alldeles frisk omkring, rättmätigt prisande Gud och fru Katarina för att han blivit helbrägd igen. Han ansåg nämligen, att beröringen av denna kvinnas händer varit tillräckligt läkemedel för hans plåga och att det var genom dem han blivit frisk och icke genom det dyra plåster, som läkarna gjort i ordning. Vid den tid, då hon återvände från Rom, började hon bli kroppsligen svag på resan.

Från dag till dag blev hon sjukare, men hennes själskrafter och hennes sinnes hängivenhet för Herren förslappades aldrig hos henne. Hon sökte icke läkarnas botemedel, ty med hjärtats hela åtrå önskade hon bli förlossad och få komma till Kristus. Från den tid, då hon från Rom begav sig hem till Sverige och Vadstena kloster och ända till sin död, med andra ord från apostlarna Petri och Pauli oktav till Marie bebådelsedag led hon ständigt av olika kroppsliga krämpor. Men ju svagare hon blev till kroppen, desto starkare höll hon sig i sinnet. Hon visste ju, att kraften fullbordas i svaghet och att ståndaktighet snabbt leder till belöning. Underverk, som bevisade hennes stora helighet, saknades icke, ty den stad, som är belägen på berget, kan icke döljas.

Det hände sålunda, att en av klostrets folk från en hög byggnad föll huvudstupa ned på stenar och trävirke. Vid detta svåra fall brötos revbenen i hans högra sida, som det brukar ske med dem som slagit sig så, och han kunde blott med stor svårighet andas. När detta berättades för klostrets goda moder, fru Katarina, kände hon medlidande med den plågade, gick ned till klostrets dörr, bad en bön och vidrörde de skadade lemmarna. Vid hennes beröring stärkte den gudomliga kraften de brutna lemmarna, och den skadade återvände genast frisk och helbrägd till sitt arbete, prisande Gud, som givit sådan makt åt människor.

Denne man kände läkande salvor och botemedel, vilka passade för en sådan skada, som han fått, men han ansåg beröringen av denna heliga kvinnas händer vara mera värd än allt detta och förkunnade för alla, att Guds kraft bodde i hennes hand. Den vörnadsvärda fru Katarinas sjukdom tilltog nu för var dag, och hon var angelägen att ofta söka den styrka som sakramenten giva.

Av glödande fromhet hade hon, sedan hon börjat vallfärden med sin moder, brukat bikta sig dagligen i sitt hjärtas förkrosselse, och stundom gick hon två eller tre gånger om dagen ödmjukt till biktens reningsbad. Hon visste ju, att bikten är själarnas räddning, lasternas förjagare, dygdernas återuppbyggare och de onda andarnas fiende samt att den spärrar helvetets mynning och öppnar paradiset portar.

På grund av sina svåra kränkningar vågade hon icke mottaga Kristi lekamens sakrament under sin sjukdom, men med fromma åtbörder vördade hon Herrens högtheliga lekamen så mycket hon kunde, lyfte ögonen mot höjden och bad länge med hjärtats tunga (den lekamliga tungan var redan förstummad) något, som endast är känt för Gud. Så insomnade hon saligen i Herren, medan systrarna stodo bredvid och anbefalldes hennes bortgång åt Gud.

Genast visade sig för några fromma personer järtecken från himlen, vilka bevittnade hennes helighet. Ty en stjärna syntes blänka över huset, där hennes livlösa kropp vilade några dygn innan den jordfästes. När kroppen fördes bort att begravas, sågs stjärnan flytta sig från sin plats, som om den ville göra hederstjänst vid hennes jordfästning. Och när liket stod i kyrkan mellan gudstjänsterna, förblev stjärnan liksom hängande över den döda kroppens bår. Men när kroppen sänkts i jorden, upphörde denna stjärnas tjänst. Med rätta hedrade stjärnans tjänst henne, som, då hon levde, var så ren i sin vandel, så ärofull, stark, ståndaktig och lysande i sin heliga föresats, så föredömlig i sin umgängelse och så ärbar i sina seder.

Några andra personer försäkrade på sakramentet, att de sett underbart strålande ljus i luften sväva framför båren, när hon bars till kyrkan för att begravas, men de kunde icke alls se, vilka som buro dessa ljus. På begravningsdagen kommo flera prelater, ärkebiskopar, biskopar och abbotar från Sverige, Danmark och Norge samman i Vadstena, och den världsliga makten företrädde av junker Erik, den svenske konungens son, samt många furstar, stormän och frälsemän, och där var även en stor mängd vanliga präster och lekmän. Alla suckade och gråto mycket, och särskilt klosterjungfrurna, som nu blivit moderlösa, firade med klagan och gråt sin goda moders jordfästning. Herr Erik samt rikets furstar och adelsmän förde bort det döda stoftet till graven. Det blev en väldig trängsel av folk, så att de knappt förmådde föra fram den heliga kroppen till graven; hela hopen ville vidröra denna dyrbara pärla.

Herr Nikolaus av Linköping, salig i åminnelse, förrättade fromt begravningsakten under tårar, och bredvid honom stodo ärkebiskoparna, biskoparna och abbotarna samt en talrik mängd av klerker och munkar. Bland dessa befann sig en magister av stort anseende och kunnande, biskop Tord av Strängnäs, vilken samvetsgrant och fromt assisterade vid den heliga akten. Av den tillgivenhet och vänskap, som han hyste för fru Katarina, medan hon ännu levde, grep han hennes hand och tryckte den, i det han anbefalldes sig åt hennes kärleksfulla förbön hos den evige domaren. Sällsamt nog kände biskopen sin hand tryckas hårt av fru Katarinas hand, såsom det brukar ske bland vänner och löftes avläggare, som fast trycka varandras händer för att ge ett större tecken på kärlek och trofasthet.

När hon var i Rom och samme biskop kom till den apostoliska stolen för att få sitt val bekräftat, arbetade hon nämligen mycket för honom hos påven, kardinalerna och kurians ämbetsmän. Med handtryckningen lät hon honom förstå, att liksom hon i livet uppmanat honom att minnas det löfte, som hon bett honom giva Gud, när hon skulle medla hos herr påven för hans biskopsbekräftelse, så uppmanade hon honom nu, när hon befriats från köttets börda och stod inför den evige översteprästen, att troget hålla sitt löfte, som om hon ville inpräglade detta ord av den vise hos honom: »Om du har gått i borgen för din nästa och givit ditt handslag för en främmande, har du blivit bunden genom din muns tal. Gör alltså som jag säger och rädda dig själv.»

Den vördnadsvärda fru Katarina dog i Vadstena kloster söndagen den 24 mars år 1381, dagen före Marie bebådelses fest, och dagen efter denna fest begrovs hon hedersamt. Vid hennes grav och genom hennes heliga minne ske många välgärningar för dem, som fromt bedja därom, genom Dens gåva, som i all evighet är lofvärd och underbar i sina helgon. Amen.

FÖRORD DEN HELIGA BIRGITTAS MIRAKLER

Birgitta Birgersdotter hade gjort ett utomordentligt intryck på sina samtida. Den högsta ärebetygelse, som kunde komma någon dödlig till del, nämligen helgonförklaring eller kanonisering, ville man åt henne utverka. Fördenskull var det nödvändigt att inför den heliga stolen uppvisa tillförlitliga urkunder rörande hennes liv och hennes förböners makt. Hennes båda biktfäder, Petrus Olovsson från Alvastra och Petrus Olovsson från Skänninge, författade alltså den biografi, av vilken en översättning publicerats i första volymen av detta arbete.

Biskop Nikolaus Hermansson av Linköping, som f. ö. hyllat Birgitta i sitt vackra officium Rosa rorans, tillsatte en kommission i och för uppteckning av mirakler, som skedde på hennes förböner och inberättades till hennes grav i Vadstena. Kommissionen bestod av Johannes Jordersson, kallad Präst, Gudmar Fredriksson från Enköping, Birgittas forne kaplan, samt kyrkoherde Kettilmund, alla tre tillhörande den äldsta uppsättningen av munkar i Vadstena kloster.

Dessa protokollförde 64 mirakler, som inträffat under åren 1374-76, och de avslutade sitt arbete den 9 december sistnämnda år. Den kulturhistoriskt intressanta mirakelsamlingen har i vår tid publicerats av Isak Collijn i Acta et processus canonizacionis beate Birgitte (s. 108-143), och från denna urkundspublikation har den nu blivit översatt. (Sifferbeteckningen är naturligtvis översättarens egen.)

T. L.

Det hände på tredjedag pingst år 1374, att en adelsman vid namn Håkan Fadersson från Sörby gård i Ortomta socken, Linköpings stift, blev tillfångatagen och hårt bunden av sina fiender samt fördd mer än trettio mil från sitt hus ända ned till havsstranden, och där var redan ett skepp till hands, varpå han skulle föras vidare till Tyskland, på det att de därstädes mera fritt skulle kunna utpressa en så stor penningssumma i lösen som de ville ha.

Det fanns intet hopp för mannen att kunna fly undan, och när han så stod på stranden, omgiven av vedermodor på alla håll, hörde han, att de, som förde fru Birgittas relikier från Rom, rastade icke långt från den plats, där han själv befann sig. Han kallade alltså henne med höga suckar till hjälp, så att han åtminstone måtte få stanna kvar i sitt fädernesland, och genast kommo krigsmän från det närbelägna fästet Brömsehus, flera

och starkare än dem, som tagit honom till fånga; dessa förhindrade, att mannen fördes bort till främmande land och bestämde i stället, att han på ort och ställe skulle åläggas en viss penningssumma för att bli löst ur fångenskapen, om rättvisan föreskrev detta. Så skedde också, och han släpptes för att fri begiva sig hem till sitt eget. (De som hjälpt honom frågade icke vidare efter honom utan ha ända tills nu gynnat hans ovänner.)

Då han återvänt till sitt hem, kom han till dem, som buro fru Birgittas ben, och han följde dem, ända tills de satt ned benen i hennes kloster i Vadstena, vilket skedde den 4 juli samma år, och han berättade om den nåd, som vederfarits honom. Sedan frigavs han av rikets konung och stormän, så att han efteråt icke behövde betala en enda skärv till dem, som tagit honom till fånga. Vittnen äro adelsmännen Håkan Campe på Svenneby gård i Örtomta socken och Johan Upplänning på Luestads gård i Rystads socken, Linköpings stift.

2

En adelsman vid namn Hans Smek i staden Söderköping, Linköpings stift, som öppet smädade den prisvärda fru Birgitta, då hon först kom till Sverige på apostlarna Petri och Pauli fest nämnda år, greps av ett sådant vansinne, att han icke blott såg en mängd djävlar utan sprang till ett träd, rev av sig kläderna, böjde knä framför trädet och gisslade sig våldsamt. Och förut hade han brukat säga: »Vad bryr jag mig om den där käringen och hennes relik? Om jag hade en häst värd fyrtio mark, skulle jag inte bry mig det bittraste om henne.» Sedan han gisslat sig, fann han en eländig mähr och red på den till S:t Lars kyrka i Söderköping. Där löste han märren, gick in i kyrkan och låste dörren bakom sig.

Då han var ensam, slog och sårade han med ris och käppar så ömkligen sin kropp och sitt huvud, att hans vänner, då de fingo veta det, kommo och bultade på dörren, för att han skulle öppna för dem. Men då han vägrade, klättrade de till sist in genom några av kyrkans fönster. Då han såg detta, försvarade han sig, liksom mot vilda fiender, med de käppar, som han förut slagit sig själv med. Genom sluga råd lyckades de dock fånga honom och förde honom med våld till hans härbärke.

Men i sitt vansinne bet han i fingrarna med tänderna, smädade dem och ropade: »Ni förbannade rövare och våldsmän, ni har talat illa om den saliga fru Birgitta liksom även jag, och sålunda är ni värda fördömelse och djävlaras sällskap liksom även jag». När han så blottat sin och deras lastbarhet, kom han till slut till sina sinnen och avgav ett löfte att besöka de heliga relikerna. När det föll honom in att först gå till Aachens helgedom - ty detta hade han lovat förut men icke hållit - angreps han genast ånyo och ansattes förfärligt, på samma sätt som nyss, av en mängd djävlar, men då han hämtat sig

något och tagit råd av en vis man, lovade han att besöka Vadstena kloster.

När han begav sig åstad, kunde han först, liksom han varit tyngd även börda, knappast gå, men han gick ut ur Söderköping med den största ödmjukhet, i fattig dräkt och barfota; på två långa dagsresor kom han till sin bestämmelseort, och han fullbordade sin färd med sådan lätthet, som om han aldrig varit sjuk. Han tackade Gud och frambar ödmjukt sin offergåva åt honom. Vittnen äro de hedervärda männen herr Lars, kyrkoherde i S:t Lars' kyrka, och hans bror herr Nils, som bor tillsammans med honom, samt herr Toste, ställföreträdande kyrkoherde vid S:t Drottens kyrka i nämnda stad.

3

En adelsman vid namn Ragvald Nilsson, från Hedinsö by, Näshulta socken, Strängnäs' stift, blev förlamad, så att han ej kunde bruka någon lem i högra sidan av kroppen, och miste förmågan att tala, se och höra. När hans hustru och kyrkoherden på orten, Johan, sågo detta, ömkade de honom naturligtvis mycket, och de lovade å hans vägnar, eftersom han inte kunde det själv, att han skulle besöka fru Birgittas relik i Vadstena och för var och en lem, som saknade sin naturliga förmåga, offra en mark vax.

När detta löfte avlagts, kände han sig efterhand på underbart vis bliva frisk. Vid mormässotid kom han till Vadstena och infriade ödmjukt sitt löfte. Vittnen äro nämnde herr Johan, herr fadern Styrbjörn, abbot i Julita kloster i samma stift, och Lars i Tjockby by i sagda socken.

4

Den hedervärde fadern herr Styrbjörn, abbot i Julita kloster, Strängnäs' stift, skickade till Vadstena ett brev av följande lydelse: »Min hälsning till den vörnadsvärde mannen, herr Petrus, prior i Alvastra, som nu vistas i Vadstena. Till en början hemlighöll jag vad jag nu finner icke bör hemlighållas, nämligen att den ärorika och stora fru Birgitta hjälpte oss, då hon blev åkallad i sjönöd. Ty nära sundet Eldsund steg jag ombord på ett skepp för att segla över Mälaren till Strängnäs, men under den våldsamma storm, som rådde omkring Mårtensmässan, spändes seglet och skeppet stötte mot ett skär.

Rodret krossades och skeppet fick en rämna. Vi ville reva seglet men kunde icke, då vinden strök seglets redskap, och så drev skeppet med våldsamt fart mot en annan klippa och skadades ännu värre. Till slut, då vi icke förmådde stryka seglet, lovade vi i denna stora fara att läsa mässan Salve sancta parens till den ärorika Birgittas ära, och genast fingo vi röna så stor lindring, att icke den minsta vattendroppe sågs flyta in i skeppet.

Men innan skeppet fick läckorna, öste gossarna under en mils sträcka ofta ut vatten, ty skeppet var gistet av ålder.

Läckorna voro så breda, att det icke stod i vår hand att bringa hjälp, men genom Birgittas förtjänster befriades vi underbart från vattnets inträngande, och även läckorna, som förut släppt in vatten, blevo mindre. Vattnet, som spolade mot läckorna, gav ett ovanligt ljud, och fastän det brottades med sällsam kraft, visade sig dess verksamhet icke ha makt och kraft nog att kunna övervinna motståndet. Vi voro under denna händelse en halvmil från land, men när skeppet förts med åror mot land och i hamn, började det genast sluka vatten.

Efter dess reparation sysslade gossarna med att ösa ut vatten liksom före dess rämnande. Jag steg ur skeppet i Strängnäs; gossarna fortsatte på vägen mot Stockholm. Skeppet blev efterhand alldeles förstört, men både gossarna och våra saker blevo oskadda. Detta skedde ej genom den åkallandes förtjänst utan genom den åkallades namns värdighet. Hur skola vi löna en så stor hjälparinna? Vi veta förvisso, att hon, ärorik till namnet och gagnet, är god och beskär de syndare, som åkalla henne, ärofull hjälp. Må vedersakarna tiga! Lev alltid väl i Kristus! Skrivet dagen efter den helige martyren Vincentii fest.» Vittnen äro herr Soal, munk och präst i Roma kloster på Gotland, Björn Campe, Lars Bengtsson och Johan Petersson, som jämte honom svävade i fara på skeppet.

5

Omkring den helige biskopen Nikolai fest blev en adelsman vid namn Pinnow från fästningen vid Örebro stad, Strängnäs' stift, som begabbade Guds tjänarinna, plötsligt berövad synen på det ena ögat. Efter ett halvt år ångrade han sin skymf, avgav och infriade ett vallfärdslöfte till henne och kunde då glädja sig åt att återfå klara synen på det sjuka ögat. Vittnen voro Herman Slitta, Kort och Villeberg med det övriga folket på samma fästning.

6

Vid samma tid blev Jakob guldsmed, en borgare i sagda stad Örebro, som också smädat Guds tjänarinna, drabbad av förlamning. Ömkligen plågad härav i tre dygn, lovade han att som pilgrim besöka henne, som han förlöjligat. Hans lemmar blevo strax brukbara, fasta och stadiga, och han fullgjorde vad han lovat. Vittnen äro hans grannar i samma stad, Peter, Håkan och Johan.

7

Nästa år, alltså 1375, blev predikarbrodern Bengt från klostret i Strängnäs' stad, som uppehöll sig vid Sköllersta kyrka i samma stift, efter att ha hånat den prisvärda frun, alldeles vansinnig och förblev så i tre dygn vid trettendedagstiden. Sedan man å hans vägnar lovat, att han skulle vallfärda till henne, som han förlöjligat, blev han frisk till sina sinnen igen. Vittnen äro de hedervärda männen herr Nils, kyrkoherde i nämnda Sköllersta, och herr Henekin, kyrkoherde i Ekeby i samma stift.

8

Omkring trettendedagen hände det, att Nils bagare, omkring 40 år gammal, från Utbergs by, Stora Tuna socken i Dalarna, Västerås' stift, vilken från sin födelse varit stum, fick höra talas om de underverk, genom vilka den allsmäktige Guden förhärligar sin tjänarinna, och för att vinna den nåden att kunna tala började han vallfärda till Vadstena. På vägen löstes hans tungas band fullständigt, och begåvad med talförmågan kunde han med glädje återvända hem, sedan han först fullgjort sin vallfärd. Vittnen äro Nils och Lars, bönder i nämnda by.

9

Peter skräddare från Tjusbotorps by, Hofsta socken, Strängnäs' stift, plågades under nio veckor av den svåraste sjukdom, och de sista nio dagarna var han utan sansen och talförmågan och kunde inte äta någonting alls. Till slut återkom han till sig själv och gjorde ett löfte att vallfärda till Vadstena kloster. På stunden återfick han full hälsa, och omkring trettendedagens oktav uppfyllde han ödmjukt vad han lovat. Vittnen äro Holmger från Götavi och Johan från Förlunda gård i samma socken.

10

Vid kyndelmässotid hände det, att Johan, en franciskanmunk från klostret i Arboga stad, Västerås' stift, med opassande ord hädade den nåd, som skett med den vördnadsvärda fru Birgitta. Han föll ned, plötsligt drabbad av fallandesot, och förlorade syn, hörsel, talförmåga, rörelseförmåga och sina sinnens bruk. Under tre dygn låg han som en livlös träbild. Rörda av hans nöd, gjorde herr Arvid, kyrkoherde vid nämnda kyrka, och två kloka kvinnor i samma stad, Katarina och Margareta, å hans vägnar ett löfte om vallfärd till Guds tjänarinna. I samma stund steg han frisk upp och förklarade sig gärna vilja uppfylla vad de lovat för honom. Vittnena till detta äro nämnda efter nästa mirakel.

Kettilborg, hustru till Gunnar från Vidvägs by, Himmeta socken, Västerås' stift, låg under tre dygn i de farligaste födslovåndor, så att de kvinnor, som voro hos henne, alldeles misströdade om hennes liv. Kyrkoherden herr Arnold kom sedan dit för att höra hennes bikt, och han rådde henne att avge ett vallfärdslöfte till Guds tjänarinna fru Birgitta. När hon gjort detta, födde hon ett friskt barn, och vid kyndelsmässotid infriade hon troget sitt löfte. Vittnen äro nämnde herr Arnold samt Katarina och Ingefrid, hennes grannkvinnor.

12

Herr Nils, kyrkoherde i Svanhals, Linköpings stift, blev förlamad i fastetiden. Med möda kom han till Vadstena för att återvinna hälsan, och där tillfrisknade han inom få dagar såpass, att vi sett honom celebrera mässan på den heliga påskdagen och flera andra dagar förut, och i dag, det är den 24 juli innevarande år, styr han frisk sin församling. Vittnen äro de hedervärda männen herr Tyko, kyrkoherde i Väderstad, herr Anders, kyrkoherde i Herrestad, och herr Tyrgils från helgeandshuset i Skänninge.

13

Tio män och en liten gosse sutto och fiskade på isen i den stora sjö, som ligger intill Vadstena kloster. Den har för vana att, då islossningens tid nalkas, börja bubbla med våldsamt sorl, sättas i rörelse från bottnen och med stor våldsamhet bryta fram i små rämnor eller sprickor, vilka äro i isen och på kort tid bli mycket breda, fastän isen är mer än en aln tjock. Då vindarnas häftighet ytterligare hjälper till, splittras isen i stora stycken, varvid det ofta händer, att många, som äro på denna is, drunkna. Fastän detta synes sällsamt att tro, kan det intygas av alla i den kringliggande trakten.

Sålunda skyndade sex av de nämnda tio männen, som hörde rörelsen från djupet och icke voro okunniga om sjöns vana, så snabbt de kunde till stranden och lämnade de fiskar, som de fått upp, och sina övriga saker i sticket. Men de andra fyra, nämligen Sjunde från Kvissberg, Vadstena socken, Linköpings stift, Ottar och Hemming i Kasta, Orberga socken, samma stift, och Ulf från Nässja by och socken i samma stift, samt gossen, vilka ville föra sina saker med sig, stannade kvar, tills de sågo, att svalget mellan dem och deras kamrater blivit så stort, att det var omöjligt för dem att komma efter dem.

Därför, nästan skrämnda till döds av ismassornas förfärliga sammanstötning och skakning och icke väntande något annat än en hastig drunkning, lyfte de sina ögon mot Vadstena, ödmjukt åkallande fru Birgitta för att få hjälp, och när detta gjorts, förenade sig, underbart nog, den del av isen, varpå de stodo i så stor fara, på ett ögonblick trots

vindarnas våldsamhet, med den del, som stötte mot stranden och varpå deras kamrater stodo utan fara, varför de alla kunde komma till säker plats. Då de redan stodo i säkerhet, skildes isen med lika stor lätthet som den förenats.

Men den nämnde gossen, som skyndade efter dem men icke kunde springa med så stor snabbhet som de, föll, då isen skildes, i vattnet. Då de tio männen sågo detta och icke kunde hjälpa honom på något sätt, åkallade de på knä sagda fru för hans räddning, och strax lyftes han ur vattnet, liksom understödd av någons hand. Alla de, med vilka detta underverk skett, kommo vid Marie bebådelsetid till Vadstena, och med ymniga glädjetårar berättade de för många om den hjälp, som underbart och barmhärtigt bevisats dem. Vittnen äro Sven i Arneberga och Håkan Knutsson i Sörby gård, Ortomta socken, Linköpings stift.

14

Herr Nils, kyrkoherde i Viby, Strängnäs' stift, var en tvivlare och smädade genom motsägelser den hedervärda fru Birgitta. Detta gjorde han gång på gång, och han drabbades då av den svåraste värk i högra armen samt plågades i tre dagar så olidligt, att han varken kunde äta eller dricka, sova eller vinna någon lisa och ro. Till slut insåg han, att han straffats för sin otacksamhet mot Guds tjänarinna; han ångrade sig och lovade av hela sitt hjärta att framdeles ej förringa henne utan, såvitt han kunde, hedra henne med rättmätig vördnad. Efter att ha lovat detta, kände han, att han åter- fått den forna hälsan. Vittnen äro de hedervärda herrarna Henekin, kyrkoherde i Ekeby, och Erlend, kyrkoherde i Axberg i samma stift.

15

I samma stift och socken var Hagbard från Gärdslinge gård alldeles sinnessjuk under nio dagar. Hans hustru och vänner avgåvo förtröstansfullt ett vallfärdslöfte till Vadstena för honom, och strax återfick han sitt förstånd. Omkring Marie bebådelsedag infriade han med from iver det löfte, som man gjort för honom, tilläggande, att han vart år skulle fasta på Guds tjänarinnas vigildag, när den blivit fastställd, och låta läsa en mässa till hennes heder. Vittnen äro herr Arnold, hans kyrkoherde, samt Ingmar och Harald från Valla by i samma socken.

16

Margareta från Eknö i Björskogs socken, Västerås' stift, födde ett dött och alldeles svartnat barn, vars tunga hängde långt ut ur munnen. Alla trodde, att hon hade ett svart kol i moderlivet, och fostret såg snarare ut som ett spöke än en människa. Modern gjorde

ett löfte till Vadstena, och barnet kvicknade då till och återvann färg och vacker skapnad till alla lemmar. Vittnen äro Ingrid och Helena, hennes hjälpkvinnor och grannkvinnor.

17

Ragna i Vafle, samma stift och socken, kände ett levande barn i sitt sköte, men sedan tyckte hon sig under sex veckor förnimma, att det var dött. Underbart att säga - de trovärdiga kvinnorna Margareta och Lucia, som ofta voro hos henne, kunna bevittna, att hon blev en handsbredd spensligare och smalare än hon varit förut, när barnet känts levande. Efter att ha gjort ett löfte till den saliga Birgittas helgedom, födde kvinnan ett levande barn, och hon bar det till Vadstena fjorton veckor efter förlossningen. Vittnen äro nämnda kvinnor, hennes grannkvinnor.

18

En bagerska vid namn Ramborg i Västerås' stad greps på bar gärning som skyldig till stöld och sattes i fängelse, för att sedan överlämnas till domaren och dömas till döden. Hon åkallade fru Birgitta för sin befrielse, i det hon lovade att under ett år arbeta i Vadstena gård. Inom kort blev hon underbart löst. Hon kom till Vadstena efter pingst och uppfyllde nitiskt sitt löfte. Vittnen äro Johan snickare, Johan murare jämte de övriga, vilka dagligen äta det av henne bakade brödet.

19

En kvinna vid namn Margareta i staden Trondheim i Norge var förlamad, stum och ohjälpligt blottställd på alla kroppskrafter. Hon låg var dag som en livlös trästock i sängen. Medan hon sov, uppenbarade sig en fru med vördnadsvärt utseende, sägande: »Jag är Birgitta från Vadstena, och jag skall nu bota dig från din svåra sjukdom, och du skall komma till min plats och offentligt bekänna den nåd, som gjorts med dig». När hon sagt detta, berörde hon liksom med en läkande smörjelse de värkande lemmarna, och då kvinnan vaknade, fann hon sig vara helbrägd till alla lemmar och fullständigt återställd till talförmågan och all kroppskraft.

Hon kom till Vadstena och berättade detta för de präster, som voro där, och många andra. Och hennes lemmar, särskilt på högra sidan nästan utan kött, ådagalade tillräckligt den plåga, som förtärt henne. Hon hade icke sovit, men till att gå och arbeta hade hon likväl nu full kroppskraft. Vittnen äro adelsmännen Peter Porse, riddare i Nobynäs, Lommaryds socken, Linköpings stift, och Johan Petersson från Västerby, Vårdsnäs' socken, samma stift.

Folke i Nordvägs by, Himmeta socken, Västerås' stift, ansattes av den värsta värk i tre veckor. Vid S:t Petri fängelsets fest begav han sig med möda, trots att han ej hade krafter nog, på sina vänners råd med andra pilgrimer på väg till Vadstena, och där kunde han glädja sig åt att återvinna den forna hälsan. Vittnen äro herr Arnold, kyrkoherde i nämnda församling, och Peter från Oppeby by i samma socken.

Ingeborg, hustru till Holmger i Götavi gård i Rinkaby socken, Strängnäs' stift, var alldeles döv under tre år men gjorde ett löfte om vallfärd till Vadstena av vörndnad för fru Birgitta och för att återfå hörseln. Dövheten avtog, och hon återfick hörseln på Marie födelses dag samt infriade sitt löfte. Vittnen äro Johan från Mejsta gård och Sven Suraben från Solberga gård i samma socken.

Kristina, hustru till Lars, klockare i Kils kyrka, Strängnäs' stift, var besatt av djävulen och berövad alla kroppskrafter och hade delvis förlorat förnuftets bruk. Så vilade hon under sexton år svårt pinad i sängen, ideligen hörande förfärliga och avskyvärda ord från den djävul, som bodde inom henne, bl. a.: »Nu skall jag rycka ut hjärtat ur kroppen på dig och döma dig till den grymmaste död». Då visade sig för henne i sömnen en person med vörndnadsvärt utseende; denna rådde henne att hon, för att bli befriad från den orene anden och återfå förståndet och kroppskrafterna, skulle vallfärda till den vörndnadsvärda fru Birgittas kloster.

Då hon vaknade, kände hon sig utrustad med ett klarare förstånd än eljest, och hon fick veta, att många då voro beredda att vallfärda dit, emedan Jungfru Marie födelses fest stod för dörren. Nästan krypande på händer och fötter, då hon icke kunde annat, begav hon sig jämte de övriga på väg. Hon blev snart befriad från den orene anden, och innan hon nått fram till denna plats kunde hon glädja sig åt att ha förunnats den fullständiga hälsan, såväl själens som kroppens.

Då vi hörde detta, trodde vi knappast, att denna kvinna, efter att ha varit sjuk så länge och plågats så grymt, kunnat bli stark, tillfriskna och renas så snabbt, och vi besvuro därför Gregorius, kyrkoherde i nämnda Kils församling, som kommit till Vadstena, att han skulle säga oss fulla sanningen om denna sak, och han försäkrade då ståndaktigt och gick ed på, att saken ägt rum på detta sätt. Han var således vittne till detta järtecken jämte Peter och Styrbjörn, hans församlingsbor, från Hammarby gård.

Kristina, hustru till Ingolf i Stavsäters gård i Vists socken, Linköpings stift, fick den grymmaste böld under ljumsken, och den växte på det våldsammaste och svällde upp under åtta veckor, och därefter började bölden mjukna upp på mitten och brista sönder, och en del därav föll till marken; det var ett köttstycke, likt en rätt stor svart råtta. Och så var bölden öppen under sju veckor, och vadhelst hon åt eller drack på dessa sju veckor, det flöt ut genom böldens öppning. Hon åt bl. a. ofta rödlök, vilken kom ut ur såret i samma skick som hon svalt den.

Redan var det utsiktslöst att tillgripa något läkemedel, kvinnan hade av smärtan mist sina krafter, hon hade biktat och mottagit kyrkans sakrament. Men då hon nu låg på sitt yttersta, åkallade hon av allt sitt hjärta de obotliga sjukdomarnas läkarinna, fru Birgitta, för sin hälsas återställande och lovade att vallfärda till hennes helgedom. Och knappt hade löftet gått över hennes läppar, förrän böldens öppning begynte växa igen och läkas. Hon stod med glädje upp ur sängen och gjorde sig redo att infria vad hon lovat. På trettondedagen kom hon till Vadstena, och hon hävdade detta med ed och många vittnen, stående bredvid predikstolen, och han, som denna dag predikade för folket, bestyrkte detta.

Men somliga gjorde invändningar mot hennes ord, i det de sade det vara omöjligt att det, som hon borde gett ifrån sig vid stolgången, kunnat släppas ut genom denna kroppsdel, såframt icke inälvorna vore sönderbrustna. Men om de varit brustna, måste det åter anses omöjligt, att kvinnan kunnat leva så länge med dessa brustna inälvor, låt vara att Skaparen kan göra vadhelst han vill med sina skapade varelser.

För att alltså få veta sanningen i denna sak, hörde vi herr Karl, kyrkoherde i nämnda Vists församling, vilken bedyrade och försäkrade att saken tilldragit sig på detta sätt och att han under hennes sjukdom givit henne kyrkans sakrament och med de klaraste tecken prövat sanningen av allt det berättade. Han är således vittne till denna händelse jämte de trovärdiga männen herr Torer, kordjåkne vid Linköpings domkyrka, för vilken kvinnan bekänt detta, hennes man, den nämnde Ingolf, samt Frösten och Torgils från nämnda by Stavsäter.

Hustrun till Ingevald i Nybile gård, Kräklinge socken, Strängnäs' stift, födde omkring trettondedagens oktav med största möda och värk ett dött barn. Barnet låg dött ett helt dygn, och för att det skulle få liv, gjorde föräldrarna ett löfte till Guds tjänarinna.

Strax sände då Gud, livets brunn, livsanden in i barnet. Vittnen äro Ragvald och Nils från nämnda gård.

25

Den tvåårige Bo, son till landbonden Peter i Klåstads by och socken nära Vadstena, Linköpings stift, svalde onsdagen efter S:t Pauli omvändelses dag ett stort stycke av ett järnspett, vilket trängde så djupt in i hans strupe, att det varken kunde röras upp eller ned. Hans moder Margareta kunde beröra det med sitt långfinger men kunde icke draga ut det. Då hon såg, att gossen var nära döden, bar hon honom till kapellet (hans ögon voro redan överdragna och han kunde ej andas) och åkallade ödmjukt fru Birgitta för honom. Medan hon bad, försvann järnet, och barnet började genast dia modersbröstat med glad uppsyn. Vittnen äro Olov och Johan, landbönder i nämnda by.

26

Det var i byn Bro, Östra Husby socken, Linköpings stift, en rik bonde vid namn Lars Kopper, som hade en dotter vid namn Kristina. Denna hade från sin barndoms tidigaste år fått utstå många angrepp av djävulen under sömnen, men då hon ville säga detta till sina föräldrar, kunde hon inte öppna munnen. Emellertid förstodo de det genom några tecken och tillkallade en häxa, vilken gjorde sina signerier över henne. Av detta blev hon sämre, ty efteråt såg hon djävulen i de gräsligaste gestalter av olika djur, som skrämde henne, nämligen hästar, vargar, hundar, ormar och sådana.

Efter någon tid gjorde en häxmästare besvärjelser över henne och band några saker omkring halsen på henne, och då blev hon ännu sämre, ty nu visade han sig för henne som den otäckaste pojke på tolv år och slog henne utan förbarmande, full av ondska som han var. Och då de ville göra flera illgärningar med henne, började hon högljutt protestera och sade, att hon blev desto värre straffad, ju mera de gjorde. Då hon sedan blev giftasvuxen, överlämnades hon lagligen till en man vid Mårtensmässotid. Men på tredje dagen därefter kom djävulen till henne, högeligen vredgad, och slog henne så våldsamt, att hon föll till marken och kom att sammanknyta båda sina knän, vilka så oskiljaktigt hängde fast vid varandra, som om de varit hopspikade med järnspik, och ingen förmådde skilja dem från varandra.

Så låg hon lik en livlös träbild och kunde icke röra hand eller fot eller någon lem eller tungan till att tala tydligt, ty när hon talade, var det svårt att förstå vad hon sade. Någon lukt kände hon icke utom den allra värsta. Omkring Katarinas fest blev hon berövad ögonens syn, så att hon icke såg någonting alls utom djävulen och en cirkel runt omkring honom, och allt som var med honom i denna cirkel, det såg hon. Och så häftigt ryckte, skakade och stötte han henne mot väggen, där hon låg och satt, drog henne i håret och

slet henne i lemmarna, att alla, som sågo det, förundrade sig över att hon på en timma levande kunde uthärda så svåra plågor.

O vilken dåraktig och hårdnackad förstockelse hos syndarna, då du av olyckorna måste komma till besinning och inse, med vilken elakhet han måtte straffa den själ, vari han härskar på grund av själens ofantligt stora synder, när han med sådant raseri plågar den kropp, i vars själ han icke har fast herravälde! Nästa år, d. v. s. år 1376, efter trettondedagens oktav, beredde sig hennes man med hennes vänner att bära henne till Vadstena, och då de begåvo sig åstad, sprang djävulen med dem i de nutida hovmännens dräkt.

Då han föll på den hala isen, började han gråta. När kvinnan såg detta, sade hon till sina följeslagare, att djävulen grät, och de började då skratta. Men han stod upp, grep en i fötterna och slog honom i isen, och en annan slog han på tänderna med ett redskap, varmed man driver på dragare, så att blodet flödade, och då de jämrade sig, sade han till dem: »Nyss var det ni som skrattade, nu är det jag som skrattar». Och vart kvinnan än bars, vare sig i kyrkan eller annorstädes, så följde djävulen henne ständigt och plågade henne. När hon burits in i Linköpings domkyrka, lämnade han henne, stående utanför kyrkogården, men då hon återvände från kyrkan, anföll han henne och behandlade henne mycket illa.

Då hon sedan kommit till Vadstena, låg hon på den vagn, på vilken hon forslats, och många av platsens invånare och andra strömmade samman för att se. I alla de närvarandes åsyn grep djävulen henne då i fötterna, lyfte henne i höjden och släppte henne med ett förfärligt fall ned på vagnen. Efteråt bura hennes man och en annan stark man henne till kapellet, och hon blev då tyngre än vanligt. Men sedan de satt ned henne på en plats i kapellet, grep djävulen henne i fötterna och ville draga ut henne, och han väste så förfärligt, att hjärtat på dem, som såga det, nästan brast av förskräckelse.

Men hennes man drog henne åt sig, hållande henne i huvudet, men förmådde icke hålla fast, förrän han fick hjälp av samme man som förut. Men nästa dag, som var en lördag, församlades alla, som kunde sjunga, på platsen, och efter non och kompletorium sjöngo vi, för att utdriva den onde anden ur henne, hymnen *Veni creator spiritus*, varvid vi sjöngo strofen *Hostem repellas* tre gånger; vidare *Ave stella matutina* och antifonen för relikerna, och så sjöngs det på söndagen, måndagen, tisdagen, onsdagen och torsdagen, och under tiden ansatte han henne och slog henne mot väggen, vid vilken hon satt, och detta så förskräckligt, att nästan hela kapellet bävade och rörde sig; många, som såga det, rördes till tårar, och de kvinnor, som rörde vid henne, ha bevittnat, att de kände något kroppsligt röra sig i hennes inälvor, som om hon vore nära att föda barn.

Därför sade också djävulen till henne: »Jag gör dig icke mycket ont, ty han, som bor i dig, är mycket besvärligare för dig och plågar dig värre». Men en dag lade man fru Birgittas huvud på hennes huvud och band över hennes bröst det lilla silverkors, som fru Birgitta ställt i Herrens grav i Jerusalem, och hon kysste handen på en gammal präst. Sedan detta gjorts, kom djävulen, helt rasande, till henne och sade: »De ha nu gjort mycket med dig; se de ha lagt en klubba, som är mig högst förhatlig, på ditt huvud. Men varför kysste du handen på denne eländige stinkande gamle präst?»

Och han sträckte ut sin hand och sade: »Kyss min hand!» Då hon vägrade, började han med smickrande ord bedja henne som en väninna, att hon skulle kasta av sig det halmstrå, som hon bar på bröstet, i det han sade sig icke kunna uppehålla sig där på grund av den usla, kvävande stank, som detta gav ifrån sig. Samtidigt bad han henne även med inställsamma ord, att hon skulle gå ut ur kapellet med honom, sägande sig för sin outhärdliga ångest icke kunna höra det våldsamma skrån, som ljud där.

Men på torsdagen, då vi gingo in för att sjunga, slutade han att misshandla henne, och i det han gick ut ur kapellet, ropade han: » Ve, ve, jag kan inte göra dig något mera ont». Men fast han lämnat henne, låg hon ändå som förlamad, sorgligt slapp. Nästa dag däremot, som var S:t Pauli omvändelses dag, återfick hon, medan Te Deum sjöngs i matutinen, sin talförmåga; hon prisade Gud, och då bilderna begötos med rökelse, kände hon rökelsens naturliga lukt, och då Kristi lekamen upphöjdes i den första mässan, återfick hon synen och såg klart hostian i prästens händer.

När hon sade detta till de kringstående, fylldes kapellet av ett högt glädjerop, rösten av dem, som lovade Jesus Kristus. Men ännu kunde hon icke resa sig från den plats, där hon låg. När mässan slutats, kom emellertid herr Peter, fordom den vördnadsvärda fru Birgittas biktfader, och strax stod hon upp och stod rak på sina fötter, och då församlades alla sångkunniga, och vi sjöngo Te Deum laudamus, sekvensen Gaude virgo mater Christi och antifonen för relikerna med kollekten Sancta Maria mater etc.

Efter dessa sångers slut började hon gå, och hon frambar sin offergåva vid altaret, och sedan gick hon obehindrat vart hon ville. Efter att ha tillbragt tio dagar i Vadstena, återvände hon glad till hemmet. Men på tredje dagen efter hemkomsten blev hon åter angripen av djävulen och berövad hela kroppens kraft, likväl lindrigare, såsom hon själv erkände, än hon blivit plågad förut. Därefter fördes hon på midfastosöndagen till Vadstena, och på Marie bebådelsedag återvann hon synens och alla lemmarnas vederbörliga och sunda bruk; djävulen vek från henne, spottade henne i ansiktet och sade, just då hon skulle bäras in i kapellet: »Nu har du blivit rysligt ful; jag skall gå ifrån dig och välja mig en vackrare».

O Herre Jesus, du som känner det fördolda, du vet varför hon för andra gången blev hemsökt; men vi ha sett henne tacka dig mindre för den mottagna nåden än hon bort -
månne hon icke för sin otacksamhets skull blev överlämnad att ånyo plågas av den onde anden och sålunda tjäna som en bild av de välgärningar, som de ovärdiga och otacksamma fått mottaga av din godhet?

Vittnen till detta mirakel äro de vördnadsvärda fäderna och herrarna herr Lars, kanik i Linköping, herr Joar Esgersson, prebendat därstädes, broder Olov, fordom prior i dominikanklostret i Västerås, vilka på nämnda dag, d. v. s. på Marie bebådelsedag sett henne gå obehindrat och fullständigt återställd till den forna hälsan, samt herr Björn, kyrkoherde i östra Husby, och herr Johan Eriksson, ställföreträdande kyrkoherde i Häradshammar, Linköpings stift, vilka sett henne sjuk och vilka i dag, det är S:t Laurentii dag, kunna beskåda henne frisk, om de vilja.

27

Katarina, hustru till Johan, klockare i Bro kyrka, Västerås' stift, led under en lång tid av den våldsammaste ögonvärk. Hennes man gjorde för hennes botande löften till olika helgon men till ingen nytta. Till slut gjorde han ett löfte till Guds tjänstekvinna. Strax försvann plågan, och hon återfick sin klara syn, varför löftet infriades på kyndelmässodagen. Vittnen äro herr Johan, kyrkoherde i nämnda församling, samt Nils och Didrik från Berga i samma socken.

28

Olov, en bonde från Gryta by i Björskogs socken, Västerås' stift, ansattes vid fastetiden av den svåraste plåga och sjukdom. Tre dagar i sträck såg han tolv de hemskaste djävlar i en dräkt, som var kortklippt ned till baken, med snabelskor och kapuschonger, tillspetsade enligt de nutida hovmännens fördärliga sed, och de dansade runt omkring honom och sade: »Om du vill komma överens med oss, skola vi skänka dig rikedomar; varom icke, skola vi döma dig till den styggaste död och föra dig med oss till helvetet».

Men han svarade dem alltid: »Jag må endast komma överens med min Gud och denna hans vördnadsvärda tjänarinna fru Birgitta, som jag lovat att vallfärda till. Till henne sätter jag mitt hopp, att hon med Guds makt skall rycka mig undan edra fasansfulla frestelser. Ty henne skall jag hedra i alla mina livsdagar, så länge jag kan det.» När dessa tre dagar gått till ända, försvann den förfärliga synen av djävlarne, och mannen vann omedelbart sin forna hälsa och infriade ödmjukt sitt löfte. Vittnen äro de hedervärda männen herr Karl, kyrkoherde i nämnda socken, och herr Johan, hans

broder, som då bodde hos honom, vilka verkligen ha sett honom både sjuk och botad och hört honom ståndaktigt försäkra detta.

29

En borgarhustru vid namn Katarina i staden och socknen Örebro, Strängnäs' stift, återvände en kväll under fastan från ett gästabud, där hon anført mindre ärbara danser. På gatan, innan hon kommit till sitt hus, angreps hon av djävulen och blev så illa slagen, att hon vart blå från hjässan till fotabjället och i alla sina lemmar, förlorade känsel, talförmåga, syn, hörsel och all kropps kraft. Och hon genomled natten i det största elände.

Men vid gryningen kallades till henne två hedervärda prästmän, som då befunno sig i nämnda stad Örebro, nämligen herr Erlend, kyrkoherde i Axberg, och herr Gregorius, kyrkoherde i Kil, vilka jämte andra hennes vänner avgåvo ett vallfärdslofte till Vadstena för den ömkligen plågade kvinnan, av andakt till Guds tjänarinna fru Birgitta. Och i samma stund återfick kvinnan sansen och kroppsstyrkan, icke utan häpnad från de kringståendes sida. Vittnen äro nämnda präster och Jakob bagare, borgare i Örebro.

30

Det hände på skärtorsdagen i Öjebro by i Härberga socken, Linköpings stift, att Tyrgils och Helena, barn till änkan Katarina, genom ett ovarsamt fall från en liten bro föllo i en brusande ström, vari många kvarnar finnas, som höra till sagda by. Och det var omkring middagstid. Kvinnan, som såg att hon berövats sina barn och förlorat sitt änkestånds tröst och hopp, anropade under sorgsna snyftningar fru Birgitta, att denna vörnadsvärda änka, som trettio år och vad mera är, långt före sin mans död, med hans samtycke lovat att leva i återhållsamhet, som fört ett lofvärt liv och i sanning redan tros vara oskiljaktigt förenad med sin himmelske brudgum - hon bad, att denna måtte värdigas bispringa henne, en övergiven och olycklig änka, i det hon lovade att vallfärda med barnen till Vadstena, om hon kunde återfå dem levande ur vattenvirvlarna.

Så avtorkade hon tårarna ur ögonen och fick se, att de av den forsande strömmen förts längre ned, förbi tre kvarnar, att gossen med foten kvarhölls av en stor, brant sten och att flickan hängde fast vid ett annat hinder, likväl så, att de kunde ses, fastän det forsande vattnet strömmade över dem. Men eftersom inga båtar kunde nå fram till dem, på grund av strömmens rasande häftighet, så sammankallade hon en stor hop grannar, vilka beredde åtskilliga redskap, genom vilka de kunde bispringa barnen.

Då de vid 6-tiden på kvällen nådde fram till dem, funno de dem levande, oskadda

och helbrägda, som om de vilat på en blomsterbädd, låt vara att strömmen gjort dem alldeles genomvåta. Denna kvinna infriade sitt löfte på första söndagen efter påsk och bekände detta offentligt under tacksägelse. Vittnen äro de hedervärda männen herr Tideman, vice kyrkoherde vid S:t Lars' kyrka i Linköpings stad, och Tyrgils litle, rådman och borgare i samma stad.

31

Två kvinnor, Katarina, hustru till Gotzswen, och änkan Bengta från Åhus' församling och stad i Lunds stift i Danmark, hade i Vadstena fullgjort sitt löfte på skärtorsdagen och voro nu stadda på hemväg. Då de gingo i en stor skog icke långt från Vrigstads kyrka, Linköpings stift, överraskades de av en mycket grym och stark rövare, som hotade dem och som med sitt spjut tvingade dem att från solens uppgång ända till dess nedgång gå mellan de mest täta, vassa och tjocka törnesnår, mer än två mil, tills han kommit med dem till en djup brunn, belägen mycket långt från människoboningar; han ville störta ned dem i denna, på det att han, sedan de hastigt drunknat i vattnet, måtte kunna plundra dem på deras penningar och tillhörigheter, och han var noga med att den ena icke skulle kunna undfly, medan han genomborrade den andra med spjutet. Och då han redan nalkats brunnen, sade rövaren till dem: »Hoppa kvickt i och dränk er, annars ska jag sticka ihjäl er med spjutet».

Men kvinnorna, som sågo, att de voro nära döden, lovade att de genast skulle återvända till fru Birgittas relik, om de tack vare hennes förtjänster levande kunde undkomma denne rövares grymhet. Knappt hade löftet gått över deras läppar, förrän två andra kvinnor nalkades dem; dessa voro från den närmaste byn och hade gått vilse i ödemarken. Då rövaren såg dessa kvinnor, fruktade han, att de hade flera i sitt sällskap; han grep ifrån dem, som han hade förföljt, en liten påse, vari funnos penningar och andra deras tillhörigheter, och sedan han släppt dem, försvann han i skogarnas gömsle.

Men de infödda kvinnorna sade, sedan de fått veta orsaken till de främmande kvinnornas ankomst till denna plats, att de själva utan tvivel genom Guds försyn gått vilse så och att de blivit sända till deras hjälp, ty de trodde icke, att någon människa på många år nalkats denna igenvuxna, oländiga plats i ödemarken, utan endast vilda djur. Sedan gingo främlingarna, under ledning och råd av de infödda, till häradets fogde, Ingemund Yring, boende i Stensryd, icke långt från den skog, där rövaren vistades. De berättade för honom vad som hänt dem och bådo honom söka rövaren med beväpnad styrka, så att de efter hans tillfångatagande måtte återfå de saker, som han berövat dem.

Fogden svarade dem: »Jag vet mycket väl, att denne rövare håller sig dold i den där skogen och under mer än sex år rånat många; han har ofta varit efterspanad men inte

kunnat fångas ens av många beväpnade män, ty djävulen, som han tjänar, beskyddar och bevarar honom, så att hela trakten, samlad för att fånga honom, icke förmådde gripa honom; och fast han redan är eftersökt, så vet jag ändå, att han ej kommer att bli funnen, såvida inte den vörnadsvärda frun, vars pilgrimer han fördristat sig att råna, överlämnar honom åt oss. I förtröstan på henne skall jag skicka mina tjänare till de platser, där han säges gömma sig.»

Och sedan de utskickats, funno de honom i det första gömsle, där de började söka. Två av dem som rusade på honom, kunde icke hålla honom, förrän en tredje, som osedd smög sig fram, lade krokben för honom. Och sålunda tillfångatagen återställde han till de nämnda kvinnorna deras tillhörigheter. Sedan blev han, som han förtjänat, hängd i galgen.

Kvinnorna återkommo på tredje söndagen efter påsk till Vadstena och berättade detta under tacksägelse. Vittnen äro de vörnadsvärda männen, herr Sven, broder från Nydala kloster, som då vistades vid nämnda Vrigstads kyrka och som skrev ett brev till Vadstena, vilket bevittnar detta, och nämnde Ingemund, vars tjänare överlämnat denne rövare till hängning.

32

Huvudet och halsen på Margareta från Tjugesta by i Hackvads socken, Strängnäs' stift, svullnade med den våldsammaste smärta upp så kraftigt, att man inte kunde se hennes ögon och näsa. Sedan hennes vänner för henne gjort ett löfte till Guds tjänarinna, återställdes hennes hälsa plötsligt omkring apostlarna Filippus' och Jakobus' dag. Vittnen äro Tomas, Ingemund och Erik från nämnda by, vilka varit närvarande där under hennes sjukdom.

33

En nunna vid namn Margareta från Riseberga kloster i Strängnäs' stift, som vistades utanför klostret vid Viby kyrka i samma stift, dristade sig att smäda och förlöjliga den vörnadsvärda fru Birgitta. Hon drabbades genast av Guds straff och miste sansen och talförmågan. Då hon ömkligen legat fem dagar i denna nöd, gjorde herr Nils, kyrkoherde i Viby, och broder Bengt Nilsson från Strängnäs' kloster ett löfte om vallfärd till Vadstena å hennes vägnar, och dagen därpå, nämligen onsdagen före palmsöndagen, tillfrisknade hon fullständigt och på söndagen före Kristi himmelfärdsdag infriade hon fromt det löfte, som man gjort för henne, ödmjukt erkännande den nåd, som vederfarits henne. Vittnen äro de, som avlade löftet för henne, samt herr Johan, kyrkoherde i Ledeberg, Linköpings stift, och Torer Johansson i Tobo, Vimmerby socken, vilka då voro i Vadstena

och hörde henne bekänna den nåd, som vederfarits henne.

34

Gertrud, hushållerska hos herr Nils, kyrkoherde i Kumla, Strängnäs' stift, fördristade sig att håna den vördnadsvärda fru Birgitta. Hon träffades av en så plötslig och våldsam öronsusning och huvudvärk, att hon under tre dygn varken kunde se eller tala. När dessa tre dygn gått till ända, ångrade hon smädelsen, och efter att ha avlagt ett löfte om vällfärd, vilket hon infriade på Kristi himmelfärdsdag, blev hon fullständigt frisk. Vittnen äro de trovärdiga männen, nämnde herr Nils och broder Bengt från dominikanklostret i Strängnäs.

35

Harald, tjänare hos adelsmannen Henekin Molteka till Ulvåsa i Ekebyborna socken, Linköpings stift, blev av sina motståndare så hårt slagen med käppar, att han föll till marken och låg som död under tre dagar, ur stånd att röra hand eller fot eller någon annan lem. Därefter återkom han till sig själv, och då han kände den svåraste smärta i alla sina lemmar, åkallade han fru Birgitta för att få lindring och återvinna hälsan, i det han lovade att som pilgrim besöka hennes grav, och i samma stund stod han helbrägd upp, och omkring Kristi himmelfärdsdag infriade han med tacksägelse sitt löfte. Vittnen äro herr Lars, ställföreträdande kyrkoherde i Kaga, Linköpings stift, och Folke, tjänare hos adelsmannen Gerard Snakenborg i Eneby, Nässja socken, samma stift, vilka hörde honom fast bedyra detta med ed.

36

Helena, dotter till bonden Sven i gården Sockendal i Väderstads socken, Linköpings stift, led under tio veckor av den våldsammaste sjukdom, och de nio sista dagarna blev hon alldeles stum och förmådde varken äta eller dricka eller göra något alls. Därför gjorde fadern, som misströstade om sin dotters liv, ett löfte för henne till fru Birgitta, och genast började hon tillfriskna. På Kristi himmelfärdsdag hade hon återfått full hälsa, och vad fadern lovat för dottern, det infriade han. Vittnen äro herr Tyko, kyrkoherde i nämnda församling, och Johan, bonde i nämnda gård.

37

Det hände på gården Nykhem i Borkalsla socken, Stavangers stift, i Norge, att den tolvåriga Torunn, dotter till änkan Isa, led av att huden över ögonen växte och blev röd och mycket tjock. Härav blev hon alldeles blind under ett helt år, och svullnaden kunde ej avlägsnas genom några konstmedel av läkarna. Då modern varseblev detta, lovade hon

att med flickan vallfärda till Guds tjänarinna, och strax försvann svullnaden från ansiktet liksom vax för elden, och flickan återfick sin klara syn. Kvinnan med sin dotter berättade oss detta på Kristi himmelfärdsdag. Vittnen äro Torlak och Sämund, bönder på nämnda gård Salkenord.

38

En adelsman vid namn Guttorm Gaste från staden, församlingen och stiftet Oslo i Norge tillfångatogs omkring palmsöndagen på befallning av sin herre, kung Håkan, inspärrades på Akershus i ett mörkt torn med sin tjänare och fjättrades hårt med järnbojor i en trästock. Han var under många dagar i stort elände och mycket modfälld men åkallade till slut fru Birgitta för sin befrielse.

Efter ytterligare några dagars förlopp fick han på midsommardagen hemligen en fil genom en vän, och med filen började han, så gott han kunde, sönderbryta träet och järnet, och tjänaren, som förut blivit löst, försökte bräcka muren med ben, vilka blivit kvar efter kött, som de förtärt i tornet. Men se, då hände det största av under: den fastaste mur, som ej givit vika för kastmaskinernas starkaste slag och stötar, bräcktes nu av kokta och sköra ben. Redan på tredje dagen efter det han mottagit filen voro vid soluppgången bojorna brustna och dessutom ett så stort hål i muren brutet, att de obehindrat kunde gå ut ur borgen.

Någon såg det och kungjorde det i borgen, och fyrtio män stodo upp med svärd, spjut och skjutvapen och gingo ut efter dem. Då tjänaren såg dem, sprang han snabbt sin väg och undkom. Den nämnde adelsmannen kunde emellertid inte springa, enär han varit bunden så fast, utan satte sig vid en sten icke längre bort från borgen än ett stenkast, i det han satte sin förtröstan till den fru, som han förut åkallat. Då hans fiender först gingo ut ur borgen, sågo de tydligt, att han satt bredvid stenen, men då de kommo nära honom, kunde de icke se honom, och likväl sågo de klart allt annat omkring sig. Så sprungo de omkring i en cirkel från gryningen ända till middagen, såsom han själv försäkrade det med ed inför många trovärdiga män.

Sålunda kommo de nära honom mer än tio gånger, så att de kunnat vidröra honom med handen, och stående bredvid honom sade de till varandra: »Här ha vi sett honom sitta, men vi ha icke sett honom gå härifrån; kanske har jorden öppnat sig och uppslukat honom». Och då redan måltidstimman gått till ända, återvände de efter sitt fåfänga arbete till borgen. Men han begav sig på flykt, i den mån han orkade, och den smärta, som han fått av bojorna, mildrades något. Han kom till Vadstena på Kristi himmelfärdsdag och bekände detta. Vittnen äro de ädelborna männen Orm och Guttorm, vilka jämte andra utfrågade honom.

En bonde vid namn Trotto från Sundsta by, Husby-Lyhundra socken, Uppsala stift, högg av våda av sig en tå, så att den hängde lös med skinnet. I många dagar ansattes han av svår smärta, ty tån kunde icke hopfogas med foten genom läkekonst, och han ville icke uthärda, att den skulle skäras av alldeles. Till sist gjorde han ett löfte till Guds tjänarinna, och strax (såsom han bekände, när han Kristi himmelfärdsdag kom till Vadstena) gladde han sig åt att ha återfått fullständig hälsa i hela foten. Vittnen äro Johan och Jakob, åkerbrukare i nämnda by.

En liten son till Johan i Sörby, Munktorps socken, Västerås' stift, föll av oförsiktighet i elden och brände sig så förskräckligt på ansikte, bröst, händer och armar, att han kom att likna ett kol och icke en människa. Föräldrarna grepos av våldsam smärta häröver - pilten hade ännu ej fyllt sju år; utom andra prövningar, som de hade att utstå, måste de nu också uppleva sonens död, ty i den stunden såg det ut, som om han skulle dö. Fadern lovade av hela sitt hjärta för sin sons liv och hälsa att som pilgrim besöka Guds tjänarinna, och inom få dagar återfick gossen fulla hälsan, såsom hans fader bekänt för oss på Kristi himmelfärdsdag. Vittnen äro herr Lars, ställföreträdande kyrkoherde i nämnda kyrka, och Håkan i Sandstad, samma socken.

Herr Gregorius, kyrkoherde i Kil, Strängnäs' stift, hade en ung tjänsteflicka i sin gård vid namn Ingeborg. På annandag påsk ansatte djävulen henne, och under en hel månad plågade han henne grymt två eller tre gånger varje dag, så att hennes buk syntes lyfta sig över bröstet ända upp till ansiktet. Hennes husbonde ömkade henne i hennes plåga och gjorde ett löfte för henne, varefter djävulen strax vek från henne och ej skadade henne vidare, såsom samme herr Gregorius trovärdigt berättade oss inom Kristi himmelfärds oktav. Vittnen äro Peter och Styrbjörn i Hammarby, i samma socken.

Den fyraåriga Cecilia, dotter till Martin Skytte i Mems gård, Östra Ny socken, Linköpings stift, plågades under en lång tid av svår värk och svaghet, och till slut var hon under fem veckor berövad sina ögons ljus. Av sin moder Katarina blev hon, för att hon skulle återfå hälsan, förd på väg mot Vadstena. På vägen, innan hon kommit fram till denna plats, kunde hon glädja sig åt att ha återfått ögonens och hela kroppens

fullständiga hälsa. Vittnen äro herr Peter, kyrkoherde i Ny, och herr Anders, ställföreträdande kyrkoherde i Vimmerby församling, Linköpings stift, vilka voro i Vadstena under Kristi himmelsfärdsoktaven och tillsammans med oss sågo, att flickan var botad till kroppen och hade återfått sina ögons klara ljus.

43

Kristina, en änka i Havraljunga gård och socken, Lunds stift, Danmark, hade en sjuårig son vid namn Olov, vilken från sin födelse varit halt och stum. Modern och en annan kvinna, som hette Helena, buro honom på sina axlar under tio långa dagsresor till Vadstena. De kommo hit på pingstafton, och här fick gossen samma dag full färdighet att gå och tala. Vittnen äro Johan Brodersson från Söderköping i Linköpings stift, Johan Welli och Henekin Grevinsmolla, borgare i Skänninge, vilka av gossens moder hört, att saken försiggått på detta sätt, och vilka med ögonen sett honom gå obehindrat.

44

Den tioårige Holmsten, son till Peter Fot från gården Bråta i Ringarums socken, Linköpings stift, stod ute i skärgården med många andra på den bräckliga isen för att fånga fisk, och plötsligt kom en våldsam vind, som bröt upp isen runt omkring. Då de äldre sågo detta, skyndade de till land, men pojken, som icke förstod att akta sig, stannade kvar, ända tills isen brustit i stycken, så att han icke kunde komma till stranden. Förskräckt häröver började pojken gång på gång ropa med hög röst: »O heliga Birgitta, hjälp mig!» Men vinden blåste utan uppehåll, och isen löstes upp i så små delar, att fadern och de nio andra män, som stodo på stranden, icke längre kunde se gossen över isen utan tyckte, att han stod på bara vattnet.

Och så stod han i fyra eller fem timmar, vinden trängde alltjämt på, han avlägsnades rätt långt bort från stranden, och fadern och de andra, som sågo på, förmådde icke bringa honom hjälp, emedan de inga båtar hade. Pojken upphörde likväl ej att åkalla fru Birgitta, genom vars förtjänster utan tvivel den gudomliga försynen, som tar vård om alla, sörjde för honom.

Ty Agmund från gården Brårum och Ulrik från Vammar i nämnda socken, som voro ute och seglade i sina ärenden, nalkades honom, och efter att ha fått syn på den lilla isbiten, på vilken han stod över vattnet och vilken redan var nästan helt och hållet upplöst i vatten, upptoga de honom i sin båt. Dessa äro alltså vittnen till händelsen, jämte Banka i Grännäset i samma socken, som stod på stranden och såg detta, samt gossens fader, vilken på pingstdagen berättade detta för oss i vederbörlig ordning.

Den 8-åriga Margareta, dotter till Gudvast i Ringstads by, Ö. Eneby socken, Linköpings stift, låg i nio dagar stum i den värsta sjukdom och åt intet. Men fadern gjorde för dottern ett löfte till Guds tjänarinna, och inom få dagar återfick hon då sin fulla hälsa, såsom han bekänt för oss på pingstdagen. Detta bevittnade Gudvast, Ingemar och Tomas, jordbrukare i nämnda by.

Peter, en mycket gammal, fattig man från Mo gård i Silleruds socken, Skara stift, som under tre år varit smärtsamt vanför i ena handen och blind, gjorde, för att återvinna sin hälsa, ett löfte att som pilgrim besöka den heliga fru Birgittas relik, såframt han kunde anträda färden. Då han nalkades Vadstena, fick han sin fulla hälsa, genom Guds skyddande nåd och hans tjänarinnas förtjänster. Vittnen äro Toke djäkne från staden Söderköping i Linköpings stift och Johan från Motala by och socken, vilka på annandag pingst jämte många andra hörde honom därstädes kungöra den nåd, som vederfarits honom.

Gunnhild, en fattig kvinna från Solbergs gård i Romelanda socken, Oslo stift i Norges rike, låg förlamad under fem år, så att hon varken hade känsel eller full styrka i någon lem av kroppen. Hennes bekanta gjorde alltså ett löfte för henne till Guds tjänarinna, och snart tillfrisknade hon så pass, att hon kunde gå den besvärliga och mycket långa vägen till Vadstena kloster, dit hon anlände tredjedag pingst. Hon intygade inför oss händelsen med ed jämte en annan kvinna vid namn Tora från samma gård. Vittnen äro de vördnadsvärda männen, herr Håkan, kordjäkne vid Linköpings domkyrka, och herr Karl, kyrkoherde i Vist, samma stift, vilka då voro i Vadstena och granskade kvinnan med egna ögon.

Torborg från Björlanda by och socken i Oslo stift, Norges rike, gick vid Marie bebådelsetid med sin man över den mycket bräckliga och ihåliga isen. Plötsligt brast isen, och båda föllo på en gång ned i djupet. Men när de begynte drunkna, ropade kvinnan: »O heliga Birgitta, rädda mig!» Och genast lyftes hon liksom av någon osynlig hand över isen, som var så bräcklig, att den flera gånger brast under hennes fötter efteråt. Hon drunknade emellertid ej, och då hon kom till stranden, var nästan hela isen, så kallt det än var, söndersprängd av den storm, som då höll på att blåsa upp, samt upplöst i vatten.

Kvinnan kom till Vadstena tredje dagen efter pingst, och hon hade icke vittnen med sig från sin hembygd, eftersom ingen människa sett, vad som hänt med henne, men hon bekände ståndaktigt och frivilligt att nåd vederfarits henne på detta sätt. Vittnen äro de hedervärda männen herr Tyrgils från helgeandshuset i Skänninge i Linköpings stift, och herr Olov, kyrkoherde i Heda, samma stift, vilka jämte andra hört henne sannfärdigt berätta detta.

49

Den fyraåriga Sigrid, dotter till klockaren Jakob i Häradshammars kyrka, Linköpings stift, angreps vid jultiden aven smärtsam förlamning, så att hennes högra hand och fot voro som väv att röra vid, och det såg ut, som om inga ben vore i dem. När hon legat så i sex veckor, gjorde man för henne ett löfte till Guds tjänarinna, och då återfick hon sin förra hälsa. Hennes föräldrar visade henne för oss på trefaldighetssöndagen, och då var hon efter sin ålder kraftig till alla lemmar. Vittnen äro de hedervärda männen herr Nils, kyrkoherde i Svanhals, Linköpings stift, som nämnda dag sett henne frisk i Vadstena, och många andra.

50

Den tjugoåriga Margareta, dotter till Lars Frerida från Norbergs gård och socken i Västerås' stift, som under två år varit blind, begav sig, för att återfå synen, som pilgrim till Vadstena kloster. På vägen fick hon klar syn, såsom hon på söndagen inom Kristi lekamens oktav bekände för oss med följande vittnen: Simon djäkne, hennes ovannämnde fader samt den välborna änkan Helena från nämnda socken.

51

Nils Skawalleme, Peter Ritthier och Anders Galle från byn Lepneeme i S:t Olovs församling i staden Reval, där domkyrkan är belägen och där Kristi riddare, grannar till hedningarna, härska, begåvo sig för att fånga fisk ut på det hav, vid vars strand de bo. Av den ogynnsamma vinden tvungos de att närma sig den skans, som kallas Kaberneeme, i hedningarnas land. Tolv av hedningarna fin go syn på dem och grepo dem, drogo dem till stranden, berövade dem alla deras ägodelar utom en enda rock, som de lämnade kvar åt var och en, bakbundo deras händer, bundo en stor sten vid halsen på var och en av dem och ville kasta dem i havet.

Men under tiden upphörde icke de, vilka förskräcktes av den överhängande dödsfaran, att kalla den vördnadsvärda fru Birgitta till sin hjälp, vilken de åkallade desto

ivrigare, ju häftigare de slogos och ju fastare de bundos av hedningarna, vilka sade: »Det finns ingen, som kan rycka er levande ur våra händer». Sedan satte hedningarna de tre männen i deras egen båt och förde dem långt ut från stranden, ut på det vida, öppna havet, där det anses vara ett djup på nio alnar. Och de kastade först ut Anders Galle, vilken genast, med stenen bunden om sin hals, sjönk som en sten ned i djupet. Men nere i djupet brast genom Guds makt repet, vilket var så starkt, att det mycket väl kunnat hålla tio män på samma gång hängande vid en stock.

Stenen blev kvar, och på ett ögonblick lyftes mannen över vågorna, och med händerna ännu fastbundna vid ryggen vilade han på vattnet som på fast mark. Då hedningarna sågo detta, rasade de i ny grymhet och började försöka slå och döda honom med käppar. Hur de än försökte slå honom, så träffade de dock endast vattnet - käpparna förmådde icke nå honom. Då de märkte, att de blevo uttröttade av det dåraktiga arbetet, började de bliva rädda och sade till varandra: »Se, nu få de hjälp av henne, som de åkalla; låt oss fördenskull släppa dem, så att icke hennes hämnd må drabba oss, ty mäktig måste hon vara, hon som berövar vattnet dess kraft och kommer våra händer att domna, så att vi få rättvis vedergällning».

Med dessa ord löste de de båda, vilka de aldrig kastat ut, och honom, som ännu låg på vattnet, drogo de med bevekande ord till sig och löste honom; de satte dem i deras eget skepp och tilläto dem att fria ge sig i väg. Detta hände på påskafton omkring kl. 6 på kvällen, men fast de nu voro frigivna, voro de icke utan fara, ty det var öppet hav runtomkring, och de kunde icke undfly, varför de voro i dödlig fruktan för att bliva gripna av andra hedningar. Men de vände sig till den beprövade tillflykten med orden: »O vördnadsvärda och ärorika fru, du som nyss räddat oss från död och undergång, låt oss i denna natt nå fram till de kristnas land, så att vi i morgon på den heliga påskdagen med de andra troende kunna mottaga Herrens lekamen».

När de sagt detta, fogades under till under, ty fast havet som sagt låg lugnt på alla sidor, så att icke ens ett dun rörde sig, kom det just i den stunden som en häftig ström under deras skepp, och denna drog raskt skeppet åstad utan åror eller segel, och före mörkrets inbrott kommo de till sina vänner efter att ha tillryggalagt en så stor sträcka till sjöss, som motsvarar det vi på land kalla 10 mil. Dessa män kommo på söndagen i Kristi lekamens oktav till Vadstena och försäkrade detta med ed och med trovärdiga ord, och de visade de märken, som de hade på sina kroppar efter de käpprapp, som hedningarna tillfogat dem.

De åtföljdes även fjärde man från deras by vid namn Johan Lafrenson, vilken sannfärdigt betygade detta, som många hava hört, och av de närvarande vittnena framhålla vi de ädelborna och trovärdiga männen Simon Djäkne från Kvisbergs by i

Vadstena socken, Hallvard Bagge från Ulvåsa i Ekebyborna socken, herr Tyrgils från helgeandshuset i Skänninge, Linköpings stift, samt Torer Bassa i Vadstena.

52

Johan, en åkerbrukare från Varsviks by i Edebo socken, Uppsala stift, blev i fastetiden så vådligt stucken aven dolk mitt i livet, att dolkspetsen troddes genomtränga och sönderskära alla hans inälvor. Han föll genast ned och låg som död en hel vecka, så att ingen av dem, som sågo honom, kunde vara säker på huruvida han var levande eller död, såframt det icke kunde bedömas därav, att han ej ruttnade och stank som ett livlöst lik.

Men då hans vänner gjort ett löfte för honom till Guds tjänarinna, reste han sig och började dag för dag tillfriskna. Inom Kristi lekamens oktav kom han den långa vägen till Vadstena och berättade detta med tacksägelse, beredd att visa ärren efter dolkstynget för dem, som ville se hur dolken trängt in genom en sida av kroppen och gått ut genom en annan. Två män från samma Edebo socken, vilka sett honom sårad, följde honom, nämligen Ingevald från Grycka gård och Rikvid från Ronö, och jämte honom bekände de detta med den sanna trovärdighetens ed.

53

Tjodolf från Knaxeröd i Kville socken, Oslo stift, Norges rike, föll ovarsamt från hästen och stötte så svårt sina könsdelar, att de krossades, men huden förblev dock hel. Därför låg han, omgiven av olidlig plåga och utan att kunna botas av något läkemedel, under ett helt år i sängen, och han förmådde icke röra sig utan någon annans stöd. Och då han redan börjat ruttna och lukta så förfärligt, att ingen kunde bo tillsammans med honom, lovade han att vallfärda till Vadstena kloster, av vördnad för Guds tjänarinna fru Birgitta, om han bleve botad genom hennes förtjänster. Han fick genast bot och begav sig åstad, så snart han kunde.

Och inom Kristi lekamens oktav kom han till oss och gladde sig åt att ha fått fullständig hälsa, och han ville vid kyrkan visa oss inför våra ögon hur sargad och förstörd han varit. Han var åtföljd av sin dotter Ubrog, som försäkrade att hon under tio veckor varit blind men blivit seende sedan hon gjort löfte om vallfärd. Han hade inga andra vittnen från sin trakt utom sin dotter men sade, att de ädelborna männen Guttorm, lagman i gården Tilbal, och Nils från gården Skistad, samma stift, vora förtrogna med händelsen och att han säkert intygat det för dem i Lunna.

54

Kristina, hustru till Mikael i Lappå by, Pedersöre socken, Åbo stift, i de yttersta gränsbygderna av de kristnas bygd, led i tre år av skarpaste hugg i inälvorna, så att hon ofta föll till marken och i samma stund trodde att hon skulle dö. Hon gjorde löften till olika helgon för att hennes smärta skulle lindras men till ingen nytta. Till slut åkallade hon vår vördnadsvärda fru Birgitta och lovade att en gång första bästa år besöka platsen Vadstena, om hon botades genom hennes förtjänster. Efter få dagar blev hon fullständigt frisk, och hon kom till oss inom apostlarna Petri och Pauli oktav och berättade händelsen under tacksägelse. Hon följdes av sin make och en annan man från samma by vid namn Sylvester, vilka enstämmigt bevittnade detta med henne. Sylvester bekände, att han varit blind i tre år men återfått synen efter att han gjort ett vallfärdslofte till Guds tjänarinna, vilket nämnde Mikael och hans nämnda hustru Kristina enstämmigt bevittnade med honom.

55

Peter Svensson från Appelby gård i Hagebyhöga socken i Linköpings stift var stadd på resa i Norge långt från sitt hem, nästan tio dagsresor. Hans häst började halta så, att den knappt kunde beröra marken med det ena bakbenet. Då den nu motvilligt drogs fram, föll den död ner vid sextiden på kvällen. Då ägaren vid solnedgången återvände till den och rörde vid dess lemmar, fann han dem stela och kalla. Han gick därifrån och befallde någon att flå hästen och ta vara på skinnet. Men då han kom tillbaka nästa morgon, fann han den ännu icke flådd.

Denne man, som bodde nära Vadstena, hade ideligen hört berättas om mirakler och underverk, gjorda genom den vördnadsvärda frun, fru Birgitta, och han satte alltså sitt stora förtroende till henne och sade: »O vördnadsvärda fru, giv mig min häst levande tillbaka, så skall jag, då jag återvänder hem, offra dig en bild aven häst i vax», och sägande detta kastade han sig, fylld av smärta, emedan han icke hade någon annan häst med sig, ned att sova bredvid hästen. Medan han sov, kvicknade hästen till, rörde vid huvudet på den sovande och väckte honom.

Men se, här skedde ännu ett mirakel, ty hästen, som förut haltat eländigt, haltade redan mindre. Denne man återvände på femte söndagen efter Trefaldighet till sitt hem med nämnda häst frisk, kom till Vadstena på måndagen därefter, bekände detta på sann tro och infriade trofast sitt löfte. Vittnen äro de trovärdiga männen Nils Danske samt Lars och Johan Fardike, borgare i Skänninge stad och socken i Linköpings stift, dessa och många andra, mer än hundra, som voro med honom på resan.

En man av adlig svensk ätt vid namn Folke Nilsson från Svaneholm, V. Hargs socken, Linköpings stift, var omkring korsmässotid om våren stadd på sjöresa till Tyskland. En dag lämnade han skeppet med många andra och steg i land på en ö. Där började han springa omkring med de andra, vilket han gjorde livligare än han tålde, ty plötsligt började han se upp mot himmelen som en tokig; han föll till jorden som en epileptiker eller en djävulsbesatt och spydde ut förfärlig fradga, vilket han aldrig förut ertappats med att göra, varför de övriga stodo förvånade.

Bland dessa fanns det en släkting och kär kamrat till honom vid namn Ingevald Joarsson, som gjorde ett löfte för honom till Guds tjänarinna, den vördnadsvärda fru Birgitta, av den lydelsen, att de båda skulle gå barfota till Vadstena kloster från den del av Sverige, till vilken de komme att återvända efter att ha fullbordat det ärende, för vars skull de först ämnat sig ut, såvida han redan nu, genom hennes förbön, kunde stå frisk upp och framdeles icke fölle i denna sjukdom. När han avlagt löftet, stod den så svårt plågade upp och steg ombord på skeppet med de övriga.

Då skeppet kommit långt ut från kusten, uppstod den vildaste storm, rodret brast sönder och gick förlorat och skeppet skakades svårt, varför de två förut omtalade männen ånyo avlade ett löfte, och sålunda genomseglade de oskadda en så lång sjösträcka, som vi kalla fyrtio mil. Då de sedan vände tillbaka till sitt hemland, lade de till vid staden Kalmar i Sverige, vilken ligger trettio långa mil från Vadstena, och från denna stad vandrade de barfota den mycket bergiga och oländiga sträckan. De anlände till Vadstena med sina många tjänare den 15 juli och bekände vad den vördnadsvärda fru Birgitta hade gjort med dem. Vittnen äro de ädelborna männen herr Peter Porse, riddare till Tofta, Ulvåsa socken, Linköpings stift, och Johan Petersson från Ulberstad, Skärkinds socken i samma stift, vilka sett dem gå in i Vadstena med nakna fötter.

Den sjuåriga Helena, dotter till Lars Toresson från Karby gård i Pedersöre socken i Åbo stift, gick på måndagen efter Eriksmässan ut i den tjocka, öde skog, som omger hennes faders gård, och där irrade hon under tio dagar utan mat hit och dit, vistades bland vilda djur, såsom björnar, vargar, olika slags ormar och de många andra djur, som bodde där, och låg hos dem om nätterna. Fadern jämte en stor hop grannar sökte henne länge men fann henne icke och upphörde till slut, uttröttad av det fåfänga och gagnlösa arbetet.

Efteråt, sedan några dagar gått, gjorde han ett löfte om vallfärd för sin förlorade dotter, om han kunde finna henne levande, och följande dag, d. v. s. onsdagen i nästa

vecka, fann flickan ett boskapsdjur, som strövade omkring i ödemarken, skilt från hjorden; detta djur följde hon och återvände så på tionde dagen efter avvikandet till sin faders hus. Tillfrågad hur hon kunnat leva så länge utan mat, svarade hon, att hon ej känt någon hunger dessa dagar, förrän hon nalkats gården.

O vördnadsvärda fru, de nödstäldas sanna tillflykt, nu har jag i sanning erfarit, att du har ett verkligt barmhärtigt sinnelag, ty du, som på förhand visste att du skulle bli åkallad, redan innan du blev åkallad, har försvarat den späda flickan, så att hon ej blev uppäten av vilddjur eller dog av hunger. Denne man kom med sin dotter och en stor hop grannar den 17 augusti till Vadstena, och han bekände detta för oss med den sanna trovärdighetens ed, vilken bevitnades av hans grannar: Björn Sluker i Lamershamby gård, Summepace från Åsmus gård, Weroleon i Låpplaks gård, samma stift och socken.

58

Natten före den dag, då den vördnadsvärda fru Birgittas ben först nedsattes i Vadstena, blev Peter från Uggletorps gård i Hagebyhöga socken, Linköpings stift, så kraftigt slagen i huvudet av sin vedersakare, att nästan hela hjärnskålen blev krossad i stycken. På grund av smärtans våldsamt trodde han, att han skulle dö på stunden. För att rädda livet åkallade han den vördnadsvärda fru Birgitta, och strax kunde han andas något litet och försökte hjälpa sig med läkekonst. Men då de sönderbrutna benen icke kunde hopfogas genom denna läkekonst, drogo hans bekanta ur hans huvud ut tre mycket stora ben jämte 16 mindre och många andra, till formen som små ärtor.

När detta var gjort, började skinnet sammandragas, hjärnan betäckas och mannen tillfriskna dag från dag, och den dag som i dag är styr han och förvaltar sitt hus och sitt folk med full kraft till kropp och själ. Vittnen äro Magnus från Skeppstads gård och Nils Björnsson från Hässleby gård i samma socken. Denne man hemlighöll länge den nåd, som vederfarits honom, men han offentliggjorde den dock för oss på S:ta Margaretas dag med nämnda Vittnen.

59

Asta, änka, från gården och socknen Ödsmål i Oslo stift, gick vid allhelgonatid över en bro, under vilken var en tämligen häftig ström, och hon bar på sina axlar sin treåriga dotter Estrid. Modern snavade och flickan föll av våda i strömmen och fördes av dess våldsamt snabba lopp under ett kvarnhjul, som stod i närheten. När den sörjande modern såg detta, började hon gråta bittert och sade: »O vördnadsvärda fru Birgitta, giv mig min flicka levande tillbaka, så skall jag med tacksägelse bära henne till ditt kloster».

Sedan sprang hon hit och dit omkring stranden och såg henne till slut hållas fast mellan två stenar i vattnet med huvudet nedåt, så att hennes fötter emellanåt höjdes över vågorna och emellanåt sjönko. I denna ställning kvarhölls hon omkring tre timmar, tills det kom en stark man, som, rörd av den olyckliga änkans tårar, med svårighet och den största fara drog flickan ur strömmen, och nästan alla hennes kropps lemmar voro då sönderbrutna, och hon var alldeles död.

Men den stackars modern upphörde icke med sin bön, förrän flickan stod levande upp och återfick sina lemmars fullständiga hälsa. På Petri fängelses dag bekände denna kvinna med sin dotter detta på verkligt trovärdigt sätt, åhörd av de hedervärda och pålitliga männen herr Lars, kanik i Linköping, herr Peter Porse, riddare från Nobynäs, Lommaryds socken i samma stift, och Torer Bassa från Tobo gård i Vimmerby socken, nämnda stift, samt många andra.

60

Kristina, änka från Östraby gård, Ryssby socken, Linköpings stift, var blind på det vänstra ögat under tio år och på det högra under tre år. På Petri fängelses dag återfick hon synen i Vadstena, och de hedervärda männen herr Lars, kanik i Linköping, och herr Tyrgils från helgeandshuset i Skänninge i samma stift sågo det.

61

Nils Rike, tjänare hos den ädelborne mannen Hinzekin van Ranten, från Klingsbo gård i Stora Skedvi socken, Västerås' stift, red en gång under påsktiden bland elva tjänare till den frejdade fursten och herren, vår konung Albrekt, längs en häftigt forsande å, femton alnar från stranden, i Vassunda socken i samma stift. Plötsligt förmörkades hans ögon, han blev gripnen av djävulen och med hästen slungad i den djupa ån. Då de nämnda elva sågo detta, stego de av sina hästar och åkallade med höga suckar fru Birgitta för hans räddning, och två av dem, nämligen Henekin Skytte och Vorlobast, lovade för honom, att de, utan linnekläder och barfota, skulle vallfärda till den hedervärda fru Birgittas kloster i Vadstena, om den gudomliga försynen genom hennes förtjänster värdigades återföra honom till livet.

Genast lyftes han, liksom av två händer, jämte hästen oskadad upp på fasta marken, låt vara att han var alldeles genomvåt av flodvattnet. Denne man hade under de två sista åren varken biktat sina synder eller mottagit Herrens lekamen, varför det är tydligt, att djävulen i sin ondska hade för avsikt att sedan kroppen dräpts, begrava hans själ i helvetet. Välsignad vare alltså Guds kärleksfulla mildhet, som för sin tjänarinns förtjänster ryckte denne ur dödsriket och barmhärtigt ingav honom en stor förkrosselse

över hans synder, såsom vi prövat av hans ord. Han kom till Vadstena på Petri fängelses dag och förkunnade detta med fast och pålitlig ed inför vår i Kristus vördnadsvärde fader och herre Birger, ärkebiskop av Uppsala, och de hedervärda männen herr Gunne, kanik i Linköping, herr Karl, kyrkoherde i Vist, Linköpings stift, Botolf, fogde i Linköpings stad, och många andra.

62

Den tioårige Peter Gedda, son till Håkan Gedda från Gäddviks gård, Lommaryds socken, Linköpings stift, blev besatt av djävulen, av vilken han blev plågad på det grymmaste under sex år. På tisdagen före Petri fängelses dag kom han till Vadstena, och han ansattes vid det laget värre och plågades hårdare än vanligt av den djävul, som bodde inom honom. Ty nedkastad på marken utanför kapellet och liggande på rygg med ögonen lyftade mot himmelen såg han ingenting, och händer och fötter hade han utsträckta i korsform, och med dessa låg han tätt tryckt till marken. Hans mage svällde några gånger upp så våldsamt, att den tycktes höja sig över bröstet ända upp till hakan, och det var som om något stort kroppsligt sprunge omkring i hans inälvor.

Men stundom sänkte den sig så lågt, som om den ej hade några inälvor, och bröstet rörde sig hoppande som ett av vinden slaget segel, alldeles som om det icke styrdes av benstommen. Ofta höjde sig hela kroppen på mitten till den grad, att det var en hel alm mellan marken och hans rygg, men huvudet och fötterna hängde likväl fast vid marken, och så låg han ofta liksom en rövare, krökt över hjulet. Och av detta elände plågades han i mångas åsyn från tisdag till lördag. Men mitt på natten mellan lördag och söndag visade sig för honom en djävul i skepnad av en svart hund; denne rörde med foten vid det förhäxade bröstet och sade med mänsklig röst: »Gå ut härifrån, käraste kamrat, annars kommer vi inom kort att lida den största försmädelse».

Efter dessa ord gick en djävul ut genom den besattes mun liksom en stor och fasansfull orm, och efter att ha tagit sats några gånger kastade den sig som en bock med en våldsam ansats i den djupa sjön, som vetter mot klostret. Vid samma tid var den i Kristus vördnadsvärde fadern och herren herr Birger, genom Guds barmhärtighet ärkebiskop i Uppsala, närvarande i Vadstena. Denne lät kalla mannen till sig och hörde honom jämte dem, som sett honom plågas så, noga bekänna detta, i närvaro av de vördiga männen och herrarna, herr Gunne, kanik i Linköping, herr Peter, kanik i Växjö, och adelsmannen Johan Djäkne från Bjärka gård i Vists socken, Linköpings stift, med många andra pålitliga personer.

63

Herr Olov, kyrkoherde i Kumo församling, Åbo stift, blev genom en olyckshändelse blind i tre år. Han gjorde ett löfte för att återvinna synen och lovade av vörndnad för Guds tjänarinna Birgitta att tre gånger vallfärda till hennes kloster, och då återfick han genast sin klara syn. På Petri fängelses dag fullgjorde han ödmjukt det första löftet. Vittne är den i Kristus vörndnadsvärde fadern och herren herr Johan, biskop i Åbo, vilken kungjorde detta mirakel inför sina klerker på prästmötet, och de vörndnadsvärda herrarna, nämligen herr Ditmar och herr Jakob, kaniker sammastädes, med många andra.

Den tvååriga Margareta, dotter till Lars, masmästare i Pershyttan, Nara socken, Strängnäs' stift, låg, sedan hennes moder Katarina stigit upp på morgonen, kvar i sängen, blev kvävd av sängkläderna, som genom ovarsamhet lagts över henne, och dog. Modern kom tillbaka mitt emellan soluppgången och middagen och fann dottern alldeles död och stel i lemmarna. Då modern varseblev detta, åkallade hon ödmjukt den hedervärda fru Birgitta för sin dotters återställande, och hon upphörde icke med sin bön, förrän flickan kort före solnedgången stod levande upp.

Föräldrarna buro henne till Vadstena och visade henne på Petri fängelses dag för många därstädes. Med Peter Holmstenson, Ingald och Ambjörn från samma gård samt många andra såsom vittnen berättade de detta offentligt med tacksägelse, prisande Frälsarens storverk, vilken tillhör ära och härlighet i all evighet. Amen.

FÖRORD HELIGA BIRGITTAS KANONISATIONSBULLA

Ännu åtskilliga andra Birgittamirakler blevo upptecknade i skrift. Dessa och liknande urkunder förmådde påven Urban VI att år 1378 giva sitt tillstånd till kanonisationsprocessens öppnande. Under denna process rannsakades åtskilliga vittnen, vilka stått Birgitta nära i livstiden (bl. a. hennes dotter Katarina, Petrus av Alvastra och Alfons av Jaén) och vilka intygade att det som stod i biografien och i mirakelberättelserna överensstämde med sanningen.

Till följd av kyrkopolitiska oroligheter blev emellertid kanonisationsprocessen icke avslutad vid detta tillfälle utan måste vila ett årtionde. Ärendet upptogs 1390, då påven Bonifatius IX, därtill föranledd av drottning Margaretas suppliker, tillsatte en kommission som skulle återupptaga och slutbehandla det. Med ledning av det rikhaltiga material, som redan förelåg, förklarade den Birgitta vara värd altarets heder, och påven kunde följaktligen den 7 och 8 oktober 1391 företaga den högtidliga kanoniseringen. Den bulla, enligt vilken påven förklarar Birgitta för ett av Kyrkans helgon, har avtryckts i Lübeckupplagan av Uppenbarelsen och översättes här i sin helhet.

T. L.

Bonifatius, biskop och Guds tjänares tjänare, hälsar sina vörnadsvärda bröder, patriarker, ärkebiskopar och biskopar, och sina älskade söner, vilka hava blivit utvalda till dylika ämbeten, samt kapitlen vid patriark-, ärkebiskops- och biskopskyrkorna, varhelst de månne befinna sig, och giver dem sin apostoliska välsignelse. Sedan stamföräldrarna i världens begynnelse fallit, hölls hela människosläktet fångat i den eviga dödens våld, men den allsmäktige och barmhärtige Guden skådade ned från höjden och beslöt att icke helt och hållet fördärva den människa han hade skapat utan fastmer göra henne delaktig av sin gudom.

Det gamla förbundets fäder, utrustade med den Helige Andes ingivelse, lät han såsom profeter förkunna hans Sons ankomst i köttet under förebådande gåtor och gudomliga uppenbarelsen, och såsom sändebud skickade han dem före denne sin enfödde Son, som blivit född före seklerna och nu, i tidernas fullbordan, sändes från hans eget sköte till den utvalda jungfrumoderns sköte. Genom den Helige Andes outgrundliga överskyggelse blev hon havande.

Född och utgången av denna jungfru började Guds Son, när tiden var mogen, handla, lära och visa för alla hur vägen till livet står öppen för dem, vilka i det heliga dopets bad blivit pånyttfödda från den eviga döden. Och för att ingen troende skulle sky

detta förgängliga och flyktiga livets vedermödor och sorger eller den timliga bittra dödens straff för att vinna det eviga livet, så sammankallade han sina lärjungar och frambar sig själv, när det tillbörliga livsloppet var fullbordat, genom en blodig död såsom ett obefläckat offer åt Gud Fader på korsets altare, och i sitt utgjutna dyrbara blod grundade, helgade och befäste han för evig tid den stridande Kyrkan.

När han till sist skulle återvända från världen till Fadern, gav han åt apostlafursten, Petrus, himmelrikets dörrväktare, ja åt hans och åt hans efterträdares, påvarnas, personer, de nycklar som binda och lösa; han förlänade dem det högsta biskopsdörets makt och överlämnade dem den andliga vården om sin hjord och alltomfattande makt.

Han lovade emellertid, att han aldrig i evighet skulle övergiva sin Kyrka, och till hennes rika nytta fördelade han genom den Helige Ande sina olika nådegåvor åt de troende. Ty, såsom aposteln säger, de gåvor, i vilka Anden uppenbarar sig, de givas åt var och en så, att de kunna bliva till nytta. Så gives genom Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord, åt en annan gives tro i samme Ande, åt en annan gives helbrägdagörelsens gåvor i samme ene Ande, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda när någon talar tungomål. Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar åt var och en någon särskild gåva.

Ja, ljusets Fader upprätthöll i samme Helige Ande denna sin stridande Kyrka, och med en underbar hopfogning av ädla stenar gav han henne en sällsamt växlande skönhet; han grundade henne på hörnstenen Kristus Jesus och utvalde före världens skapelse dessa som skulle bliva likformiga med samme hans Sons bild, på det att denne måtte bliva den förstfödde bland många bröder. I Kristus benådade han dem, i det han gav dem utomordentliga nådegåvor, och sålunda kunde de genom sitt exempel förete en utmärktare väg än de flesta.

De heliga apostlarna gingo alltså ut i hela världen, kallade det under syndens ok fängslade människosläktet till liv och frälsning och predikade med fasthet och ihärdighet Guds ord, så att ljudet av deras tal trängde ut över hela jorden och deras ord nådde jordens gränser. De strålande martyrerna, iklädda trons pansar och omgjordade med den orubbliga ståndaktighetens bälte, tvådde sina dräkter i det oskyldiga Lammets blod och efterföljde i sin skinande krigshär Jesus Kristus; till det himmelska Jerusalems byggnad, d. v. s. till den triumferande Kyrkan, fogade de sig själva, vinnande en ärofull seger och bärande palmer i sina händer, såsom levande stenar, och ett vördnadsvärt exempel och ett evigt och värdigt minnesmärke lämnade de efter sig åt den stridande Kyrkan.

Mot de förmenta kristna och falska profeter, som med all kraft försökte bemänga den sanna katolska tron med vidskepliga och skiftande meningar, ja rentav omstörta tron, reste sig de klart skinande lärarna; de vederlade med underbar vältalighet dessa människors villfarelser, och med gedigna och riktiga meningar utsmyckade de, under den Helige Andes bistånd, själva tron och den stridande Kyrkan. Befästad med dessa skrider denna Kyrka fram såsom en gryende morgonrodnad, skön som månen, utvald som solen, fruktansvärd såsom en välordnad slaglinje.

Så följa ock de klara bekännarna, prydda med ädelstenar och strålande i dygder; dessa övade sig träget och vaksamt i fromma gärningars köpenskap och kunde såsom trogna och goda tjänare bringa sin herre, när denne begärde ränta av de anförtrodda punden, en mångdubbel frukt av sin möda, och sin gåva lade de ned i skrinet. Ensittarna, ödemarkens och öknens bebyggare, flydde den lockande och förföriska men svekfulla världens tomma skådespel; för att trygga komma hem till fosterlandet uppsökte de gömslen, ja dolda i klippgrottor späkte de sitt kött med källvattnets torftiga och knappa kost och med en lätt dryck och kuvade så djävulens eggelser, i sträva kläder gingo de och för det mesta med bara fötter, på den ojämna marken eller på en halmbädd unnade de sina trötta lemmar sömn, och i from betraktelse och i lovprisning av Guds majestät tillbragte de tiden. Slutligen kallades de från denna jämmerdalen, från detta myckna elände, till Guds närhet och njuta nu en oförgänglig fröjd.

Det finns ock dygdiga, kyska jungfrur; med ren kropp och uppriktigt hjärta förde de sin fromma, villiga håg och olja med sig i sina käril och gingo så brudgummen till mötes. Med honom, som är skönast bland människobarn, hava de blivit trolovade. Fromma, återhållsamma änkor och andra personer av båda könen, städse upptagna av goda och fromma verk, inställa sig inför Guds domarsäte med fulla kärvar; med de heliga änglarna sjunga de Guds ära i höjden och nedkalla frid åt goda människor på jorden. Allt detta verkar förvisso den ovannämnde Anden med sin på många sätt beundransvärda gärning.

Och enligt sitt heliga löfte har Kristus Jesus efter sin underbara himmelsfärd ända till innevarande dag sänt denna sin vingård, den stridande Kyrkan, odlare och odlerskor, ja han har genom dessa omhuldat, försvarat, styrkt, hjälpt och utökat henne, och i sin nåd skall han fortsätta att göra så i framtiden. I dessa sista dagar har denne himmelske vingårdsman, som enligt sin sed besöker samma vingård, beslutat att något gott skulle komma även ifrån Norden och sålunda kallat en stark kvinna, som fjärran ifrån, från de yttersta trakterna för sin lön med sig, till att deltaga i odlandet av vingården, nämligen den saliga änkan Birgitta, som på folkspråket kallas Brigida. Till den heliga skara, som ovan beskrivits, bör hon med rätta förenas, nej hon är redan förenad därmed.

Vi rikta nu vår uppmärksamhet på hennes härstamning, liv och seder samt på de

underverk, som den välsignade Guden värdigats visa världen till lön för hennes helighet; ja för att icke vår samtid må förbliva okunnig om en så frejdad kvinna och den döva eftervärlden skylla på ett otacksamt rykte vilja vi i all korthet redogöra för litet av allt det myckna, sådant som vi utvalt därför att det ej bör förbigås i tystnad och som vi velat bekantgöra för eder, käre bröder, i följd och ordning.

Denna ärorika kvinna hade till fader Birger och till moder Sigrid, två katolska makar som tillhörde en mycket förnäm kunglig ätt i Sverige och som lika mycket utmärkte sig för rättrogenhet, för ett ståndaktigt sinne och för dygder som för adelskap. Då modern bar henne i sitt sköte led hon skeppsbrott i en havsvik. Vid detta skeppsbrott uppslukade stormvågen många män och kvinnor, men själv kom hon frälst fram till stranden.

Följande natt uppenbarade sig för henne en person i underbart strålande dräkt och sade (på det att en så vördnadsvärd änkas ankomst till världen ej skulle sakna förebud): »Du har blivit räddad för det godas skull, som du bär i ditt sköte. Uppfostra det i gudskärlek, ty det är dig givet av Gud.» När flickan Birgitta nyss lämnat moderlivet och utgått i världen, vakade sockenprästen, en man av beprövad vandel och framskriden ålder, nattetid i bön. Han såg då ett lysande moln, och mitt i molnet satt en jungfru, som hade en bok i sin hand och som sade till honom: »Åt Birger har blivit född en dotter, vars röst på underbart sätt skall höras över världen».

Ända till sitt tredje år var den lilla flickan nästan mällös, men då började hon strax, tvärtemot naturens ordning, att tala, men icke jollrande, på småbarns vis, nej fullständiga och väl formade ord uttalade hon om det som hon hört och sett. Hon framskred i ålder, tillbragte sin barndom i underbar fromhet, nämligen i böner och försakelser, och upphörde aldrig att förrätta goda gärningar. Ehuru hon av hela sitt hjärta önskade att tjäna Herren i jungfruligt stånd, måste hon dock lyda sina föräldrar, då dessa gifte bort henne med Ulf till Ulvåsa, lagman av Närke, en förnäm och kristligt from yngling.

Då de skulle komma samman, voro de visserligen i stånd till äktenskapligt umgänge - mannen var nämligen aderton och hustrun tretton år gammal -, men efter gemensam överenskommelse efterliknade de Tobias den yngre och Sara, Raguels dotter, och avhöllo sig sålunda ett år och mera därifrån, i det de ödmjukt bådo till Gud, att om det vore gagneligt för dem att komma samman, de icke måtte synda vid samlaget och att Gud måtte beskära dem en avkomma, som skulle tjäna honom. Sedermera kommo de samman i fruktan och bävan, och de drevos därvid ej av begärelse utan av åstundan att få avkomma. Den fromma maken underlät aldrig fastor eller böner eller andra fromma och invanda verk. Den heliga Jungfrun var hon städse tillgiven.

När hon en gång var nära att dö i barnsnöd och barnmorskorna och de biträdande hustrurna misströstade om hennes liv, såg man en okänd mäktig kvinna, iklädd vita sidenkläder, gå in i sängkammaren, ställa sig vid sängen och vidröra den liggandes alla lemmar. Så snart den främmande kvinnan försvunnit, födde barnsängskvinnan utan smärta och var kvitt alla födslovåndorna. Och medan dessa makar ännu voro unga och friska, beslöto mannen, övertygad av sin heliga hustrus fromma uppmaningar (på henne förlitade sig ju hennes mans hjärta, och bärning behövde icke fattas honom; hon gjorde honom vad ljuvt och icke vad lett är i alla sina levnadsdagar), och hustrun efter frivilligt, gemensamt beslut att iakttaga ständig avhållsamhet.

De tjänade fromt Gud och blevo städse ivrigare i kärlek till nästan. Till den helige Jakobs helgedom i Compostela vallfärdade de på gemensam åstundan. Återkomna till hemlandet ville de få större möjlighet till ett liv i andaktsövningar och beslöto därför, av olika kön som de voro, att inträda i skilda kloster. Fasthållande vid detta beslut insomnade ädlingen i Herren.

Den heliga änkan, som från sitt livs början varit helgad åt Gud och oförtrutet ägnat sig åt fastor och böner, uppmuntrades nu, när hon var löst från äktenskapets band och kunde råda över sig själv (hon var ju såsom en köpmans skepp, och sitt förråd hämtade hon fjärran ifrån), av den Helige Ande att lämna sitt land och sina fränder. Hon vallfärdade alltså till Rom och Jerusalem, och alla de platser, där vår Återlösare Jesus Kristus bebådats, fötts, uppvuxit, blivit döpt, vandrat omkring och verkat under, blivit begädd, korsfäst och begravnen samt uppstigit till himmelen, betraktade hon vörndnadsfullt och med utomordentlig fromhet.

Förut hade hon, både i sitt hemland och i dess grannländer, i Tyskland, i Frankrike, i Spanien, i Italien och i andra länder hitom och bortom Medelhavet besökt heliga mäns och kvinnors kroppar eller minnesvärda relikier - ja få hava de nådaorter varit, som den heliga änkan försummat att personligen besöka. Så återvände hon till Rom och tillbragte där återstoden av sitt liv. Efter sin mans död bar hon, av vörndnad för den heliga Trefaldigheten, på bara köttet ett rep av hampa, hårt bundet och försett med flera knutar. Likaså bar hon runt vartdera benet, under knäet, knutbeslagna rep, även när hon var sjuk, och hon använde icke linnekläde utom till sin huvudbonad det var sträva kläder hon bar närmast kroppen, och de voro icke avpassade efter personens stånd och värdighet utan voro simpla och anspråkslösa.

Och hon iakttog icke endast de vakor och fastor som den heliga modern Kyrkan ålägger utan tillfogade många andra. Ehuru Kyrkan icke fordrade det, fastade hon fyra gånger i veckan, och likaså vilade hon, redan under sin makes livstid och sedan allt framgent, ända till några år före sin saliga död, fyra gånger i veckan, iklädd vanliga plagg,

sin av böner, försakelser och gudfruktig möda trötta kropp på en matta, som lagts på marken eller på golvet utan att täckas över av halm, dynor eller något liknande, och styrkte den så med en kort sömn.

Varje fredag nöjde hon sig, till åminnelse av vår Herres Jesu Kristi högt heliga pina, med bröd och vatten och iakttog så fasta; och även många andra dagar iakttog hon en liknande avhållsamhet, av vördnad för olika helgon. Och vare sig hon övade avhållsamhet genom fasta eller på annat sätt, så satte hon sig hungrig vid bordet men steg icke mättad upp utan endast något vederkvickt. På fredagarna lät hon även tända vaxljus flyta ut i heta droppar på sitt bara kött, så att ständiga brännsår blevo kvar, samt stack bladen eller roten av den beska stålörten i sin mun. När hon bodde i Rom, lät hon varken vinterkölden, sommarhettan, de smutsiga vägarnas hinder eller regnets, snöns eller haglets olägenhet avhålla sig från att besöka de av Kyrkan inrättade stationshelgedomarna och flera andra heliga tempel.

Ehuru hon var förmögen nog att nyttja häst, litade hon dock på sin försvagade lekamens krafter och gick till fots varenda dag. Så många och så långa knäböjningar gjorde hon, att hennes knän blevo så stela och hårda som kamelers, för att använda ett sådant uttryck. Så beundransvärt ödmjuk var hon, att hon understundom okänd tog plats bland de fattiga pilgrimerna vid klarisklostret i S:t Laurentius in Panisperna i Rom, där hon tacksamt mottog allmosor och kysste dem. Och ofta lagade hon, av vördnad för Gud, med egna händer de fattigas kläder.

En trofast lydning visade hon kyrkofurstarna, sina överordnade och sina biktfäder, så att hon, åtminstone icke utan biktfaderns tillstånd, knappt vågade lyfta sin blick. Under sin mans livstid biktade hon varje fredag, men efter hans hädanfärd sökte hon upprepa en ärlig bikt åtminstone en gång om dagen med djup förkrosselse, i det hon begrät lätta synder lika bittert som andra människor de allra värsta och icke lämnade någonting ogranskat i sina ord, seder, tankar och handlingar. De predikningar över Guds ord, som beprövade män höllo, bevistade hon träget och uppmärksamt.

Alla sön- och helgdagar mottog hon med andakt och gråt Kristi lekamens vördnadsvärda sakrament. Hon vakade över ordningen i sitt hus och åt ej sitt bröd i lättja; för den betryckte öppnade hon sin hand och räckte ut sina armar mot den fattige. En outtröttlig kärleks gärningar övade hon oavbrutet gentemot behövande, sjuka och nödställda personer av vördnad för Gud.

Ännu medan hennes man levde, brukade hon dagligen bispisa tolv fattiga i sitt hus, varvid hon betjänade dem och förskaffade dem det nödvändiga. Om torsdagarna tvådde hon, till åminnelse av Herrens nattvard, med egna händer deras fötter. Med sina egna

medel återställde hon i sitt hemland många ödelagda sjukhus, och de fattiga och sjuka, som dvaldes där, besökte hon med stor mildhet som en god, välvillig, barmhärtig och trägen hjälparinna. Deras sår berörde, tvättade, förband och skötte hon utan rädsla eller vämjelse.

I orten Vadstena i Linköpings stift lät hon med egna medel enligt kanonisk ordning bygga ett vördnadsvärt kloster för sextio under klausur levande nunnor och tjugofem bröder av S:t Augustini orden. Klostret kallas den helige Frälsarens. Såväl nunnorna som bröderna äro skyldiga att iakttaga vissa stadgar, som utgivits av själva den saliga änkan och godkänts av den apostoliska stolen; en tillräcklig hemgift måste emellertid förekomma. Beundransvärd var hon i sitt tålmod.

Den egna kroppens sjukdomar, de av mannen tillfogade oförrätterna, hennes son Karls död och andra motgångar bar hon ytterst tåligt, utan knot och klagan. I allt välsignade hon alltid Herren med den djupaste ödmjukhet, städse ståndaktigare i tron, ivrigare i hoppet och mera brinnande i den sanna kärleken. Rättvisa och rättfärdighet älskade hon högeligen. Köttets eggelser och olika slags lockelser, ondska, övermod, högfärd och fåfäng ära försmådde hon i sin hugstorhet. Om hennes enastående återhållsamhet och blygsamhet är nu tillräckligt talat.

Men kan man påträffa någon som är klokare än hon? Från sin tidigaste barndom och ända till sin sista stund urskilde hon vist och förståndigt allting, såvitt den mänskliga bräckligheten tillstodde det, och hon sade icke att gott var ont eller att ont var gott; ljus kallade hon icke mörker, ej heller mörker ljus.

Med sina utan uppehåll förnyade fromma gärningar förtjänade denna ädla änka genom den Helige Andes nåd att för många uppenbara deras innersta tankar och känslor och hemligaste gärningar, att se och höra visioner och uppenbarelser samt att med profetisk anda förutsäga mycket, varav somt redan gått i uppfyllelse, såsom det, bland mycket annat, utförligt beskrives i hennes Uppenbarelser bok. Fem dagar före sin död förutsade hon den. Hon hade fyllt sjuttio år, och det bebådade slutet var nära. Sitt husfolk kallade hon samman och talade om för dem vad som skulle hända.

Sonen Birger och dottern Katarina, som skulle överleva henne och som hon låtit kalla till sig, förmanade hon mycket och framför allt att de skulle framhärda i gudsfruktan, i kärlek till nästan och i fromma gärningar. Så gjorde hon på tillbörligt sätt sin sista bikt och undfick vandringsbrödet och den sista smörjelsen. Ända till sitt sista andedrag hade hon sitt minne i behåll.

Mässan förrättades inför henne, och då hon hade tillbett Kristi lekamen, lyfte hon

sin blick mot himlen, sade: »I dina händer, Herre, anbefaller jag min själ» och lämnade så sin på förtjänster rika själ tillbaka till Skaparen som kallade henne. Genast började man i Rom allmänt tala om denna vörtnadsvärda änkas hädanfärd, och en talrik människoskara strömmade med den djupaste fromhet och vörtnad samman för att se den heliga kroppen, enhälligt förhärlikande och prisande Gud.

Liket fördes, och detta i närvaro av en långt större folkskara, till den helige Laurentii ovannämnda kloster, där hon sagt att hon skulle sättas ned. På grund av folkets myckenhet kunde det icke lämpligen begravas förrän två dagar efteråt, men då skedde det under fromt lovprisande av Gud.

När denna frejdade änka vistades i Neapel, ansattes en kvinna från Nola vid namn Piciolella av en ond ande, som antog mänsklig skepnad och plågade henne i sängen. Vaktposter av starka män kunde icke få bukt med den. Kvinnan gick till den heliga änkan för att rådgöra med henne i denna sak och få ett tjänligt botemedel.

Den förträffliga änkan såg genast kvinnans förborgade liv och frågade henne, huruvida hon förskaffat sig eller bar på sig något trolldomsmedel. Kvinnan svarade att hon icke gjorde det, men då sade den utmärkta änkan: »Sök i ditt hår eller i dina flätor, så skall du finna motsatsen». Skamsen kom kvinnan ihåg att hon i håret hade ett visst brev, på vilket en trollformel stod skriven. Frivilligt erkände hon sitt misstag.

Den ädla änkan rådde henne då att fromt bikta, uppriktigt ångra, anamma Herrens lekamen och även fasta, vilket hon ock gjorde. Tack vare den nämnda änkans förtjänster och förböner plågades hon aldrig mera i sängen på detta sätt. När den berömliga änkan från en lång pilgrimsfärd för andra gången kommit till Ortona i Chieti stift, den ort där en stor del av den helige aposteln Tomas' relikier förvaras (det hade nämligen långt tidigare blivit henne uppenbarat i en vision, att hennes fromma åstundan skulle tillfredsställas vid hennes andra ankomst till staden), och hon med sedvanlig andakt besökte de heliga relikerna, så uppenbarade sig samme apostel för den fromma änkan och sade: »Jag skall giva dig vad du länge åstundat».

Och strax - utan att någon rörde därvid eller på annat sätt stötte till - hoppade ur relikskrinet ett litet stycke av ett ben från samme apostel utan vidare ned i handen på den väntande änkan, som med glädje tog emot det och med djup vörtnad bevarade det. När denna beundransvärda änka var försänkt i bön eller kontemplation, sågo flera fromma personer hur hon lyftes från marken till omkring en människas höjd, och ofta såg man henne med strålbegjutet, skinande ansikte.

Innan jordfästningen ännu ägt rum, kom en romersk kvinna, Agnes de Contessa,

vilken från födelsen haft en uppsvälld och vanställd strupe, jämte andra till det vörnadsvärda liket, och när hon fromt låtit sitt eget bälte vidröra den vilande heliga Birgittas händer och lika fromt gnidit bältet runt sin hals, så begynte strupen kort därpå att avtaga i storlek och blev genom ett gudomligt underverk återställd till naturliga proportioner. Francisca de Sabellis från sagda S:t Laurentii kloster, som i två år varit svag, lidit av magsjukdom och nästan jämt legat sjuk till sängs, hade varit en förtrogen vän till den hedervärda änkan.

Medan den obegravda kroppen ännu vilade i klostret, steg hon med stor möda upp ur sängen och gick, hon som led av en så långvarig sjukdom, med hjälp fram till båren. Hela natten vilade hon bredvid den och upphörde icke att fromt och ihärdigt åkalla Gud, att hon tack vare den änkas förtjänster och förböner, vars kropp låg där, åtminstone måtte få så stor lindring i sin långvariga och kvalfulla sjukdom, att hon kunde deltaga i tidegården med de övriga systrarna och utan hjälp gå genom klostret när hon behövde det. Om morgonen fann hon att hon för sin kropps hälsa hade fått ett mycket verksammare läkemedel än hon begärt, ty den välsignade Guden ville för världen bekantgöra denna välsignade änkas stora förtjänster.

Det hände vidare, att Elseby Snara, en kvinna i nämnda Linköpings stift, födde ett dött barn. Återvänd till sig själv och uppfylld av den djupaste smärta bad hon med ödmjuk bön Gud att hennes barn, för den så berömvärda änkans förtjänsters skull, måtte få livet, och hon lovade att med sitt barn, om detta finge livet, vallfärda till den heliga änkans grav och därstädes offra en vaxbild. Omedelbart började barnet få värme och rörelseförmåga och levde helt och hållet upp. Fylld av fromhet och glädje infriade kvinnan det avlagda löftet.

Men hur skulle vi längre kunna dröja vid sådana fall? Den allsmäktige Guden har ju tack vare denna hulda änkas förtjänster öppnat öronen på de döva, återgivit tungans bruk åt de stumma, gjort de darrande giktbrutna stadiga i kroppen, gjort de krokiga raka på nytt, givit de förlamade förmågan att gå, givit de blinda synen, hjälpt kvinnor i barnsnöd, botat dem som lidit av obotliga sjukdomar samt fört skeppsbrutna och stormdrivna till den räddande hamnen.

Ja, om vi ville i enskildhet beskriva allt vad den välsignade Guden, både medan hon levde och efter hennes saliga bortgång, har verkat genom nämnda änkas förtjänster vid sidan av och över naturens vanliga krafter, så skulle en alltför lång tidsutdräkt uppehålla oss, vi som äro invecklade i olika andra ting. De troende, som äro intresserade av dylika händelser, kunna emellertid grundligt studera den bok, vari de troget finnas beskrivna.

De pilgrimslöften, som avgivits till det ovannämnda klostret i Vadstena, dit denna

välsignade änkas vörtnadsvärda kropp blivit förd, och de bilder och statyer som ställts upp där, giva ett värtaligt vittnesbörd om sanningen. Emedan denna vaksamma änka för sina lysande förtjänsters skull fått taga del i Gud Faderns härlighet och nu, genom den Helige Andes verksamhet, övermåttan upplyser den stridande Kyrkan, så förnimma och inse vi att hennes hushållning varit och är god och att hennes dygders och förtjänsters lampa ej bör utsläckas i den överraskande timliga dödens natt.

Den är ju icke satt under skäppan utan på ljusstaken och över Herrens hela hus sprider den ett utsägligt ljus. Nej, må fastmer den heliga modern Kyrkans söner stå upp och prisa henne säll samt giva henne av hennes händers frukt; må hennes verk prisa henne i modern Kyrkans portar.

Vi, som på grund av det oss ålagda herdeämbetet stå i skuld till visa och ovisa, ha genom de undersökningar som i saken förts på våra föregångares, de i åminnelse saliga påvarna Gregorius XI:s och Urban VI:s och på vårt eget uppdrag fått säker underrättelse om sanningen av alltsammans (och detta genom tjänliga vittnen och andra lagenliga bevisningar).

Ofta och enträget hava vi blivit ombedda i Herrens namn av vår käraste dotter i Kristo, vår dotter Margareta, den frejdade drottningen av Sverige, och hennes rikets prelater och stormän och våra älskade söner, det romerska folkets ämbetsmän, samt våra i Kristo älskade döttrar i klostret S:t Laurentius samt abbedissorerna i Vadstena nämnda dubbelkloster, att vi nu slutligen måtte »rikligen välsigna dess berömda änka» och låta vår helgonförklaring lysa över henne.

Till Guds, den allsmäktiges, Faderns och Sonens och den Helige Andes, ära, till den rätta trons upphöjelse, till den kristna gudsdyrkans utbredning, till kyrkosplittningens biläggande samt trons och Kyrkans enande, bestämma, förklara, fastställa och tillkännagiva vi alltså, med den allsmäktige Gudens, Faderns och Sonens och den Helige Andes, samt med de heliga apostlarna Petri och Pauli myndighet, och med råd och bifall av våra bröder och alla prelater som tjänstgöra i den romerska kurian, att den i det föregående ofta nämnda saliga Birgitta, även kallad Brigida, salig i åminnelse, är helig och bör vördas såsom helgon av hela Kyrkan samt inskrivas i helgonboken, ja vi skriva nu genast in henne och bestämma, att hennes högtid varje år må firas av hela Kyrkan på den dag, då hon, efter att ha besegrat världen och triumferat över den, utbytte det närvarande livet mot den evärdliga evigheten, nämligen den 23 juli, ja firas fromt och högtidligt med begagnande av officiet för en helig kvinna som varken är jungfru eller martyr; och vi önska att en ständigt mera andäktig och talrik mängd av kristtrogna må strömma samman till hennes vörtnadsvärda grav, att detta helgons högtid må firas mera allmänt och hennes namn allt flitigare hedras.

Med samma myndighet förläna vi barmhärtigt alla, som uppriktigt ångrat och biktat samt fromt besöka hennes grav i Vadstena kloster, på samma högtidsdag och på den 28 maj, då hennes vörtnadsvärda kropp blev skrinlagd i samma kloster, en efterskänkning på sju år och lika många fyrtio dagarsperioder av den botgöring som ålagts dem, ja varje år bevilja vi detta och för var och en av dessa båda dagar, om man då besöker hennes grav.

I den mån I med vår auktoritet högtidligt offentliggören detta vårt brev för edra präster och edert folk samt med tillbörlig högtidlighet firen detta vörtnadsvärda helgons fest, mån I även låta hylla den allsmäktige Guden, från vilken heliga önskningar, riktiga rådslut och rättfärdiga gärningar hava sitt upphov, och med hjärtats hela känsla ödmjukt bedja honom, att han, bevekt av samma helgons böner och förtjänster, må giva sina tjänare den frid som världen icke kan giva, så att våra hjärtan må vara hans bud tillgivna och vi, befriade från fruktan för fiender, under hans beskydd kunna uppleva lugna tider; ja må förunna oss att när vår förvaltningstjänst gått till ända, tillsammans med den hjord, som anförtrotts oss, nå fram till den evärdliga glädjen. Givet i Rom vid S:t Peter, den sjunde oktober, i andra året av vårt påvedöme.

På begäran av konung Erik av Pommern, de skandinaviska rikenas konung, bekräftade påven Martin V år 1418 denna helgonförklaring.

DEN HELIGA BIRGITTA FEMTON BÖNER TILL DEN LIDANDE KRISTUS

Eftersom Birgitta sedan länge velat få veta antalet slag som vår Herre fick under sitt lidande uppenbarade Herren sig för henne och sade: ”Jag tog emot 5480 slag på min kropp. Om du önskar ära dem på något sätt, bed femton Fader vår och Hell dig Maria med följande böner, som jag nu lär dig, under ett helt år. När året har fullbordats, kommer du att ha ärat vart och ett av mina sår.”

FÖRSTA BÖNEN

1 Fader vår...

(Fader vår, som är i Himmelen. Helgat varde Ditt Namn. Tillkomme Ditt Rike, ske Din vilja, såsom i Himmelen, så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss idag, och förlåt oss våra skulder såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro, och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Amen.)

1 Hell dig Maria...

(Hell dig, Maria, full av nåd; Herren är med dig; välsignad är du ibland kvinnor, och välsignad är din Livsfrukt, Jesus. Heliga Maria, Guds Moder, bed för oss syndare, nu och i vår dödsstund. Amen.)

Jesus Kristus, du eviga Godhet för dem som älskar Dig, glädje som övergår all glädje och vad vi kan längta efter. Du, frälsning och hopp för alla syndare. Du som har visat att du inte har större önskan än att vara kvar hos oss. När tiden var inne antog Du även mänsklig natur till tidens ände av kärlek till alla människor. Påminn Dig det lidande Du har uthärdat från det ögonblick då Du avlades, särskilt under ditt lidande och död såsom det var bestämt och förordnat från evighet i den gudomliga planen. Påminn Dig, Herre, att Du gav Dina lärjungar Din Heliga Kropp och Ditt Dyrbara Blod under den sista måltiden med dem sedan Du tvättat deras fötter, och att medan Du vid samma tillfälle ömt tröstade dem, förutsade Ditt kommande lidande. Påminn Dig den förtvivlan och bitterhet som Du erfor i Din själ när Du själv bar vittnesbörd genom att säga: ”Min själ är bedrövad intill döden.”

Påminn Dig all rädsla, ångest och pina som Din svaga kropp fick genomlida under den högtidliga påsktiden före Ditt Offer på Korset. Kom ihåg hur Du efter att ha bett tre gånger, badade i svett och blod, hur Du blivit förrådd av Judas, Din lärjunge, arresterad av människor från ett folk som Du hade utvalt och upphöjt, anklagad av falska vittnen, orättfärdigt dömd av tre domare medan Du ännu var ung. Påminn Dig hur Du avkläddes Din mantel och i stället kläddes i löjets klädnad, hur Ditt ansikte och Dina ögon var förbundna, Hur Du blev torterad och krönt med törnen, fick en stav i Dina händer, och den våldsamt som Du blev slagen med, bunden vid en pelare, hur Du blev överröst med

skymfningar och grymheter. Låt mig, som vill ära alla dessa smärtor och lidanden som Du fick uthärda före Ditt lidande på Korset började, innan jag dör få en sann ånger, avlägga en uppriktig och fullständig bikt, förtjänstfullt gottgöra och bli befriad från alla mina synder. Amen.

ANDRA BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, Du som är Änglarnas sanna frihet, Paradisets välbehag, påminn Dig de omänskliga prövningar som Du fick uthärda när Dina fiender omringade Dig som ilskna lejon. Påminn Dig de otaliga förolämpningar, spott, slag, sönderrivningar och andra grymheter som aldrig någon hört talas om, och hur soldaterna plågade Dig efter behag. När jag begrundar dessa plågor och förolämpande ord, bönfaller jag Dig, min frälsare, att befria mig från alla mina ovänner, synliga och osynliga, och att ta mig under Ditt beskydd till fullkomlig och evig frälsning. Amen.

TREDJE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, himlens och jordens Skapare som ingenting kan begränsa. Du som omsluter och håller allt i Din kärleksfulla hand, påminn Dig det fasansfulla lidande som Du led när Dina allraheligaste händer och fötter spikades fast vid Korset genom slag efter slag med stora, trubbiga spikar. De fann Dig inte i ett tillräckligt eländigt tillstånd för att tillfredsställa sin vrede. De gjorde Dina sår större och lade på Dig pina på pina och med obeskrivlig grymhet sträckte de ut Din Kropp på Korset, drog Dig, knuffade Dig från alla sidor så att Dina lemmar vanställdes. Jag ber Dig, Jesus, genom minnet av dessa allrahögsta kärlekens lidanden på Korset, att ge mig nåden att frukta och älska Dig. Amen.

FJÄRDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, Himmelske Läkare, upphöjd på Korset för att hela våra sår med Dina Sår. Påminn Dig de krossår som Du fick lida. Påminn Dig alla Dina lemmars svaghet, utsträckta så till

den grad att en sådan smärta som Din aldrig erfarits. Från kronan på huvudet till Dina fötters sulor fanns inte en enda fläck på Din kropp som inte blivit plågad, och ändå, Du glömde allt Ditt Lidande, Du upphörde inte att be till Din Himmelske Fader för Dina fiender: "Fader, förlåt dem, för de vet inte vad de gör." Genom denna stora barmhärtighet och i åminnelse av detta lidande, gör så att minnet av Ditt fruktansvärda lidande uppväcker i oss en fullkomlig ånger och befrielse från alla våra synder. Amen.

FEMTE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, den eviga härlighetens Spegel, påminn Dig den sorg som Du erfor när Du i Ditt gudomliga ljus tänkte på dem som skulle räddas genom Ditt välsignade lidandes förtjänst och hur Du samtidigt såg den stora mängd förtappade som skulle dömas för sina synder och hur Du bittert klagade över dessa hopplöst förlorade och olyckliga syndare. Genom denna avgrund av medlidande, särskilt genom den godhet som Du visade den botfärdige rövaren Dismas när Du sade till honom: "I dag ska Du vara med mig i Paradiset." Jag ber Dig, gode Jesus, att i min dödsstund visa mig Din barmhärtighet. Amen.

SJÄTTE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, mest älskade och efterlängtade Konung, påminn Dig den sorg Du fick lida när Du avklädd och lik en vanlig förbrytare spikades fast och höjdes upp på Korset. Kom ihåg hur hela Din familj och Dina vänner övergav Dig, utom Din älskade Moder som stannade kvar hos Dig under Din dödsstrid och som Du anförtrodde åt Din trogne lärjunge när Du sade: "Kvinna, se din son." och till Johannes: "Son, se din Moder." Jag ber Dig, min Frälsare, genom sorgens svärd som genomborrade Din Heliga Moders själ, att ha medlidande med mig i allt mitt lidande och i alla mina svårigheter, både fysiskt och andligt. Hjälp mig i mina prövningar, särskilt i min dödsstund. Amen.

SJUNDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, outtömliga Källa av medlidande, Du som med stor kärlek sade från Korset: "Jag är

törstig.” Du led av törst efter människornas frälsning. Jag ber Dig, min Frälsare, att upptända i våra hjärtan en längtan att sträcka oss mot fullkomligheten i allt vad vi gör och att utsläcka köttets begär och världsliga böjelser. Amen.

ÅTTONDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, hjärtats Godhet, andens Glädje, genom det sura vinets och gallans bitterhet som Du smakade på Korset av kärlek till oss, ge oss nåden att värdigt få ta emot Din Dyrbara Kropp och Ditt Dyrbara Blod under vårt liv och i vår dödsstund, så att detta ger oss läkedom och tröst för våra själar. Amen.

NIONDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, konungsliga Dygd, andens Glädje, kom ihåg den smärta Du utstod när Du djupt ner i en ocean av förtvivlan när döden närmade sig, förolämpad och kränkt av Dina fiender, ropade med hög röst att Du var övergiven av Din Fader och sade: ”Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?” Genom denna ångest ber jag Dig min Frälsare, överge mig inte i min dödsstunds rädsla och smärta. Amen.

TIONDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, Du som är Början och Slutet av allt, liv och godhet, påminn Dig, att Du för vår skull störtades i en avgrund av lidande från Dina fötters sulor till kronan på Ditt huvud. I Beträktande av Dina Sårs ohygglighet, lär mig att genom ren kärlek hålla Dina Bud, vilkas väg är bred och lätt för dem som älskar Dig. Amen.

ELFTE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, Barmhärtighetens oändliga djup, jag ber Dig vid minnet av Dina Sår, som trängde in i Din benmärg och i djupet av Din varelse, att dra mig, eländiga syndare, överväldigad av allt det jag är skyldig till, bort från synden och att gömma mig från Ditt Ansikte som med rätta är förargat på mig. Göm mig i Dina Sår tills Din rättvisa vrede har gått över. Amen.

TOLFTE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, Sanningens Spegel, enhetens Sigill, Barmhärtighetens källa, påminn Dig de många och olika Sår, med vilka Du täcktes från huvud till fot, sönderriven och färgad röd av Ditt utgjutna och tillbedjansvärda Blod. O, stora och universella Smärta, vilken Du led i Ditt jungfruliga kött av kärlek till oss. Gode Jesus. Vad finns det som Du kunde ha gjort för oss som Du inte har gjort? Låt Ditt lidandes frukt förnyas i min själ genom att jag troget minns Ditt lidande, och må Din kärlek förökas i mitt hjärta varje dag till dess att jag ser Dig i evigheten. Du som är allt det godas och all glädjes Skattkammare, som jag ber Dig att ge mig, gode Jesus i det eviga livet. Amen.

TRETTONDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, starka Lejon, odödlige och oövervinnerlige Konung, påminn Dig den Smärta vilken Du uthärdade när all Din styrka, både andlig och kroppslig, var helt slut. Du böjde Ditt Huvud och sade: "Det är fullbordat." Genom denna ångest och sorg, ber jag Dig Herre Jesus, att ha förbarmande med mig i min sista timma, när min ande är så oroad och försvagad. Amen.

FJORTONDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, Faderns ende Son, Hans härlighet och avbild av samma väsen, påminn Dig den enkla och ödmjuka överlåtelsen när Du överlät Din ande till Din Fader och sade: "Fader, i Dina händer överlämnar jag min ande," och med Din Kropp alldeles sönderslagen, med Ditt brutna och barmhärtiga Hjärta öppet för att frälsa oss, andades Du ut. Du helgonens

Konung, genom denna dyrbara död, ber jag Dig, trösta mig och hjälp mig att motstå det onda, köttet och världen, så att jag, död från denna värld, kan leva endast för Dig. Jag ber Dig att i min dödsstund ta emot min pilgrimssjäl, som varit i landsflykt och som nu kommer tillbaka till Dig. Amen.

FEMTONDE BÖNEN

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

Jesus, sanna och livgivande Vinstock. Kom ihåg allt det Blod som rann från Din sargade Kropp då Ditt huvud slutligen böjdes ned och soldaten Longius öppnade Din sida med sin lans, så att de sista dropparna av Blod och Vatten strömmade ut. För detta oerhörda lidandes skull ber jag Dig, kärleksrike Jesus, att genomtränga mitt hjärta, så att jag dag och natt utgjuter ångerns och kärlekens tårar. Omvänd mig helt och hållet till Dig, så att Du kan bo i mitt hjärta och min omvändelse vara Dig välbehaglig. Låt slutet av mitt liv präglas av helighet, så att jag kan få lova Dig i evighet med alla Dina helgon. Amen.

SLUTBÖN

Min Herre Jesus Kristus, den levande Gudens Son, tag emot min bön med samma glödande kärlek med vilken Du uthärdade Din Allraheligaste Kropps alla Sår. Förbarma Dig över oss alla, levande och döda. Öppna Din barmhärtighet för oss, ge oss Din nåd, förlåtelse för alla synder, efterskänk oss all skuld och ge oss till sist det eviga livet. Amen.

DEN HELIGA BIRGITTAS "SJU FADER VÅR" TILL JESU HELIGA BLODS ÄRA

FÖRBÖN

Jesus, jag vill nu be sju Fader vår i förening med den kärlek med vilken Du i Ditt Hjärta har helgat och upphöjt denna bön. Ta emot den från mina läppar i Ditt Gudomliga Hjärta. Förbättra och fullkomna den, så att den skänker den Allraheligaste Treenigheten lika mycket ära och glädje som Du visade denna bön på jorden. Låt mina "Fader vår" få kraft av Ditt Människoblivande till förhärligande av Dina Heliga Sår och det Dyrbara Blod som utgjutits från dessa Sår.

DET FÖRSTA FADER VÅR

1 Fader vår...

(Fader vår, som är i Himmelen. Helgat varde Ditt Namn. Tillkomme Ditt Rike, ske Din vilja, såsom i Himmelen, så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss idag, och förlåt oss våra skulder såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro, och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Amen.)

1 Hell dig Maria...

(Hell dig, Maria, full av nåd; Herren är med dig; välsignad är du ibland kvinnor, och välsignad är din Livsfrukt, Jesus. Heliga Maria, Guds Moder, bed för oss syndare, nu och i vår dödsstund. Amen.)

För att ära det Blod som vår Herre utgöt vid omskärelsen: Helige Fader, genom Jungfru Marias Obefläckade händer och genom Jesu Gudomliga Hjärta offrar jag till Dig Jesu första Sår, de första smärtorna och den första blodsutgjutelsen till försoning för mina och alla människors ungdomssynder och som skydd mot dödssynden, särskilt i min familj och släkt.

DET ANDRA FADER VÅR

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

För att ära Jesu lidande genom det Blod Han svettades i Getsemane: Evige Fader, genom Jungfru Marias Obefläckade händer och Jesu Gudomliga Hjärta offrar jag till Dig Jesu Hjärtas fruktansvärda lidanden i Getsemane örtagård och varje droppe av Hans blodssvett till försoning för mina och alla människors synder i sina hjärtan, som skydd mot hjärtats synder och för att kärleken till Gud och vår nästa ska växa i oss.

DET TREDJE FADER VÅR

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

För att ära Jesu Blod, som Han utgöt vid gisslingen: Evige Fader, genom Jungfru Marias Obefläckade händer och Jesu Gudomliga Hjärta offerar jag till Dig de många tusen sår, de grymma smärtorna och Jesu Dyrbara Blod, som Han fick lida genom tortyren till försoning för mina och alla människors synder mot kyskheten och som skydd för renheten, särskilt i min familj och släkt.

DET FJÄRDE FADER VÅR

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

För att ära Jesu lidande vid kröningen med törnen: Evige Fader, genom Jungfru Marias Obefläckade händer och Jesu Gudomliga Hjärta offerar jag till Dig Hans Sår, smärtor och Dyrbara Blod från Hans Heliga Huvud vid törnekröningen till försoning för mina och alla människors syndiga intentioner som skydd för dessa synder och för utbredandet av Kristi Rike på jorden.

DET FEMTE FADER VÅR

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

För att ära Jesu lidande då Han bar Korset: Evige Fader, genom Jungfru Marias Obefläckade händer och Jesu Gudomliga Hjärta offerar jag till Dig Jesu lidande på korsvägen, särskilt Hans Heliga Sår på skuldran och Hans Dyrbara Blod till försoning för mig och alla människor som avvisar Korset och är emot Din Heliga Vilja och allt missbruk av talförmågan. Som skydd mot dessa synder och för att vi må få en sann kärlek till Korset.

DET SJÄTTE FADER VÅR

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

För att ära Jesu lidande då Han korsfästes: Evige Fader, genom Jungfru Marias Obefläckade händer och Jesu Gudomliga Hjärta offerar jag till Dig Din Gudomlige Son på Korset, Jesu fastnaglande och upphöjning på Korset, Jesu Sår på händer och fötter och de tre strömmar av Jesu Heliga Blod, som utgjutits för oss, Jesu yttersta fattigdom, Jesu totala lydnad, alla lidanden till kropp och själ, Jesu Dyrbara död och dess förnyelse i alla Heliga Mässor på jorden: till försoning för alla kränkningar av de Heliga Ordenslöftena, till bot för mina och världens synder, för de sjuka och döende, för fromma präster och lekmän, för den Helige Faderns intentioner för att återställa den kristna familjen, för styrka i tron, för vårt land och folkets enhet i Kristus och Hans Kyrka.

DET SJUNDE FADER VÅR

1 Fader vår...

1 Hell dig Maria...

För att ära öppnandet av Kristi heliga sida. Evige Fader, vi ber Dig för den Heliga Moder Kyrkans behov och att som försoning för alla människors synder ta emot det Dyrbara Blod och Vatten som strömmade ur Såret vid Jesu Gudomliga Hjärta. Var oss nådig och barmhärtig. Kristi Blod, det sista dyrbara innehållet av Ditt Heliga Hjärta, rena mig från all synd och allt orent, som skiljer mig från Dig. Vattnet från Jesu sida, befria mig från det straff som jag har förtjänat för mina synders skull och släck Skärseldens lågor för mig och för alla de själar som renas i Skärselden. Amen.

ROSENKRANSEN

Vi rekommenderar att alla 15 dekaderna (d.v.s. alla tre hemligheterna och mysterierna) av Rosenkransen bes dagligen. Vår Fru upprepade vikten av att be Rosenkransen varje dag i hennes meddelanden vid Fatima. Hon sade även att Francisco skulle behöva be ”rosenkransen många gånger” innan han kunde komma till Himmelen. Att be alla 15 dekaderna av Rosenkransen varje dag kan uppnås på olika sätt. Men för många passar det bäst att be en del av Rosenkransen vid olika tider på dygnet, t.ex. de glädjerika mysterierna på morgonen, de smärtorika mysterierna vid middagen och de ärorika mysterierna på kvällen. ”Salve Regina” kan man be i slutet av dagens rosenkrans.

St. Louis De Montfort (+1710): “Välsignade Alan de la Roche som var så djupt hängiven till den Heliga Jungfrun hade många uppenbarelser ifrån henne och vi vet att han bekräftade sanningen angående dessa uppenbarelser genom en högtidlig ed. Tre av dem utmärker sig med en speciell anmärkning: den första, att om människorna struntar i att säga Ave Maria (Ängelns Hälsning som har räddat världen – Luk. 1:28) av försumlighet, eller på grund av deras ljumhet eller för att de hatar den är detta ett tecken på att dem inom kort förmodligen med all säkerhet kommer att bli fördömda till evigt straff.”

En viktig del av Rosenkransen är meditationen på mysterierna, episoderna av Vår Herres och Vår Frus liv. Detta menas att tänka på dem, visualisera sig dem, tänka över de olika nådegåvorna och förtjänsterna som uppenbaras i dem och använda dem som inspiration för att bättre lära känna och älska Gud. Det är också vanligt att koncentrera sig på varje särskild dygd som följer med varje mysterium.

KORSTECKNET

Med din högra hand placera den först på pannan och sedan vid bröstbenets slut, flytta sedan handen över vänster bröst och slutligen över höger bröst under tiden som man

säger: "I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen."

DEN APOSTOLISKA TROSBEKÄNNELSEN

Jag tror på Gud Fader Allsmäktig, himmelens och jordens Skapare. Jag tror ock på Jesus Kristus, Hans enfödde Son, vår Herre, vilken är avlad av den Helige Ande, född av Jungfrun Maria, pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begravnen, nedstigen till dödsriket, på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda, uppstigen till Himmelen, sittande på Allsmäktig Gud Faders högra sida, därifrån igenkommande till att döma levande och döda. Jag tror ock på den Helige Ande, den Heliga Katolska Kyrkan, de Heligas samfund, syndernas förlåtelse, köttets uppståndelse och ett evigt liv. Amen.

FADER VÅR

Fader vår, som är i Himmelen. Helgat varde Ditt Namn. Tillkomme Ditt Rike, ske Din vilja, såsom i Himmelen, så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss idag, och förlåt oss våra skulder såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro, och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Amen.

BE 3 AVE MARIA

Hell dig, Maria, full av nåd; Herren är med dig; välsignad är du ibland kvinnor, och välsignad är din Livsfrukt, Jesus. Heliga Maria, Guds Moder, bed för oss syndare, nu och i vår dödsstund. Amen.

* Vid första Ave Maria, lägger man till efter man kommit till ordet ...'Jesus': 'som förökar i oss tron'.

* Vid andra: 'som styrker i oss hoppet'.

* Vid tredje: 'som upptänder i oss kärleken'.

ÄRA VARE FADERN

Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande, såsom det var av begynnelsen, nu är och ska vara, från evighet till evighet. Amen.

- UTTALA DEN FÖRSTA HEMLIGHETEN IFRÅN DEN GLÄDJERIKA, SMÄRTORIKA ELLER ÄRORIKA:

1. Den glädjerika rosenkransens hemligheter Marie bebådelse (Bön om ödmjukhetens

dygd)

2. Marias besök hos Elisabeth (Bön om kärlek till nästan)
3. Jesus födelse (Bön om fattigdom i anden)
4. Jesus bärs fram i templet (Bön om lydnadens dygd)
5. Jesus återfinns i templet (Bön om iver att söka Kristus)

1. Den smärtsrika rosenkransens hemligheter Jesus dödsångest på Oljeberget (Bön om ånger över våra synder)

2. Jesus gisslas (Bön om självförnekelsens ande)
3. Jesus törnekröning (Bön om tålmodets dygd)
4. Jesus bär korset (Bön om undergivenhet under Guds vilja)
5. Jesus Korsfästelse (Bön om frigörelse från allt jordiskt)

1. Den ärorika rosenkransens hemligheter Kristi uppståndelse (Bön om trons ande)

2. Kristi himmelfärd (Bön om hoppets dygd)
3. Den helige Andes ankomst (Bön om kärlek till Gud)
4. Marias upptagning till himmelen (Bön om en salig död)
5. Marias kröning i himmelen (Bön om att vara trogen intill slutet)

- BE 1 FADER VÅR

- BE 10 AVE MARIA UNDER TIDEN NÄR DU MEDITERAR PÅ DEN FÖRSTA VALDA ROSENKRANSENS MYSTERIUM (SE NEDAN, EFTER ORDNINGEN AV SAMMA VALD HEMLIGHET), OCH UNDER VARJE "AVE MARIA" LÄGGER MAN TILL EFTER MAN KOMMIT TILL ORDET ...'JESUS':

1. Den glädjrika rosenkransens mysterium 'Som du, o Jungfru, har undfått genom den Helige Ande.'

2. 'Som du, o Jungfru, har burit till Elisabet.'
3. 'Som du, o Jungfru, har fött.'
4. 'Som du, o Jungfru, har framburit i templet.'
5. 'Som du, o Jungfru, har återfunnit i templet.'

1. Den smärtsrika rosenkransens mysterium 'Som för oss har svettats blod.'

2. 'Som för oss har blivit gisslat.'
3. 'Som för oss har blivit krönt med törnen.'
4. 'Som för oss har burit korset.'
5. 'Som för oss har blivit korsfäst.'

1. Den ärorika rosenkransens mysterium 'Som har uppstått ifrån de döda.'
2. 'Som har uppfarit till himmelen.'
3. 'Som har sänt oss den Helige Ande.'
4. 'Som har upptagit dig, o Jungfru, i himmelen.'
5. 'Som har krönt dig, o Jungfru i himmelen.'

- BE 1 ÄRA VARE FADERN

- BE 1 GÅNG FATIMABÖNEN

O min Jesus, förlåt oss våra synder, bevara oss från helvetets eld. Led alla själar till Himmelen, särskilt dem som behöver Din barmhärtighet allra mest.

- UPPREPA DENNA ORDNINGSFÖLJD FRÅN 1-5 INOM DE ÅTERSTÅENDE
HEMLIGHETERNA OCH MYSTERIERNA

SALVE REGINA

Hell dig o Drottning barmhärtighetens Moder; vårt liv, vår fröjd, vårt hopp, hell dig! Till dig ropar vi Evas landsflyktiga barn, till dig suckar vi sörjande och gråtande i denna tårarnas dal. Vänd därför, du vår Förespråkarska, vänd dina ömma blickar till oss, och efter denna landsflykt visa oss Jesus, din välsignade Livsfrukt. O milda, o hulda, o ljuva Jungfru Maria!

Be för oss, Heliga Guds Moder.
Att vi blir värdiga Kristi löften.

Låt oss bedja; O Gud, din enfödde Son, har genom sitt liv, sin död och uppståndelse, förvärvat oss evigt liv. Vi bedja dig, låt oss, när vi mediterar över mysterierna i Jungfru Marie allra heligaste rosenkrans, efterfölja dem och uppnå dess löften. Genom samme Jesus Kristus vår Herre. Amen.

- AVSLUTA MED KORSTECKNET

DEN BIRGITTINSKA ROSENKRANSEN

Bes som alternativ till Jungfru Marias Rosenkrans

Enligt den Heliga Birgitta levde Guds Moder 63 år på jorden. Birgitta fick tillstånd av den Salige Urban V (1362-70) att sprida denna form av rosenkransen som består av sex dekader istället för den vanliga rosenkransens fem dekader.

Den s.k. Birgittinska Rosenkransen var under århundraden nästan lika vanlig som den s.k. Dominikanska Rosenkransen (den vi vanligtvis ber idag). Den som betraktar Mariastatyn i Lourdesgrottan kan tydligt se att den Obefläckade Jungfrun bär en Birgittinsk Rosenkrans i sin hand.

Den s.k. pendangen (i vilket krucifixet och de extra fem kulorna hänger), med vilken man vanligtvis inleder rosenkransen, kommer från den Birgittinska och har egentligen ingenting med den Dominikanska att göra. Pendangens böner – de extra tre Hell dig Maria – är endast för att komplettera den Birgittinska Rosenkransens sex dekader för Marias 63 år på jorden.

- I den Birgittinska Rosenkransen mediterar man över de s.k. mysterier som passar för dagen (enligt den vanliga rosenkransen). Den sjätte dekaden är alltid ägnad åt Kristi lidande. Ett annat vanligt alternativ är att som första hemlighet i den Glädjerika Rosenkransen meditera över den Obefläckade Avlelsen.

Som sjätte hemlighet i den Smärtfyllda Rosenkransen att meditera över den döde Jesus i Marias armar.

Som sjätte hemlighet i den Ärorika Rosenkransen att meditera över Marias moderliga beskydd.

- Inled varje dekad med Trosbekännelsen (för att ära Maria som Gud Faders främsta dotter och för hennes innerliga trosliv) samt Fader vår, som i den vanliga Rosenkransbönen.

- Efter sex dekader ber man ytterligare ett Fader vår för att ära Guds Moders Sju Sorger och Fröjder (i hela rosenkransen blir det sju Fader vår tillsammans).

- Efter det sista Fader vår kompletterar man åren (de sextio Hell dig Maria) med tre Hell dig Maria så att summan av Hell dig Mariaböner blir 63. Dessa sista böner ber man på rosenkransens pendang.

- Glöm inte att alltid avsluta Rosenkransen (oavsett om det är den s.k. Dominikanska eller den Birgittinska) med att be enligt den Helige Faderns intentioner för Kyrkans väl och åtnjutandet av avlaten.

Denna rosenkrans eller krona fick stor spridning tack vare ett mirakel. Den Heliga Birgitta rörde vid en sjuk person med sin välsignade rosenkrans, som hon nyss fått tillstånd att sprida. Den sjuke, som var desperat, blev genast frisk. Flera påvar har under seklernas gång berikat den Birgittinska Rosenkransen med avlat, vilka senast i ett s.k. Breve bekräftades och sammanfattades av Benediktus XIV (1740-58) den 15 jan. 1743.

ST. EFRAIMS BÖN

Herre, du Härskare över mitt liv,
giv mig inte en anda av lättja, av missmod, av maktlystnad eller av tomma ord.
(buga dig)

Men giv mig, din tjänare,
en anda av kyskhet, av ödmjukhet, av tålamod och av kärlek.
(buga dig)

Ja, Herre och Konung,
låt mig se mina egna felsteg och inte döma min broder.
Ty välsignad är du i evigheters evigheter. Amen.
(buga dig)

O Gud, rena mig, en syndare. (upprepa 12 gånger, med lika många böjningar, och därefter hela bönen från början alltigenom, och efter det en stor bugning)

DEN APOSTOLISKA TROSBEKÄNNELSEN

Jag tror på Gud Fader Allsmäktig, himmelens och jordens Skapare. Jag tror ock på Jesus Kristus, Hans enfödde Son, vår Herre, vilken är avlad av den Helige Ande, född av Jungfrun Maria, pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begravnen, nedstigen till dödsriket, på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda, uppstigen till Himmelen, sittande på Allsmäktig Gud Faders högra sida, därifrån igenkommande till att döma levande och döda. Jag tror ock på den Helige Ande, den Heliga Katolska Kyrkan, de Heligas samfund, syndernas förlåtelse, köttets uppståndelse och ett evigt liv. Amen.

HERRENS BÖN

Fader vår, som är i Himmelen. Helgat varde Ditt Namn. Tillkomme Ditt Rike, ske Din vilja, såsom i Himmelen, så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss idag, och förlåt oss våra skulder såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro, och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Amen.

LOVPRISNINGEN

Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande, såsom det var av begynnelsen, nu är och ska vara, från evighet till evighet. Amen.

AVE MARIA

Hell dig, Maria, full av nåd; Herren är med dig; välsignad är du ibland kvinnor, och välsignad är din Livsfrukt, Jesus.

Heliga Maria, Guds Moder, bed för oss syndare, nu och i vår dödsstund. Amen.

SALVE REGINA

Salve Regína, Mater misericórdiae; vita, dulcédo et spes nostra, salve. Ad te clamámus éxules filii Hevae. Ad Te suspíramus geméentes et flentes in hac lacrimárum valle. Eia

ergo, Advocáta nostra, illos tuos misericórdes óculos ad nos convérte. Et Iesum, benedíctum Fructum ventris tui, nobis post hoc exsílium osténde. O clemens, o pia, o dulcis Virgo María.

Äldre översättning. Ur Oremus 1940:

Hell dig o Drottning barmhärtighetens Moder; vårt liv, vår fröjd, vårt hopp, hell dig! Till dig ropar vi Evas landsflyktiga barn, till dig suckar vi sörjande och gråtande i denna tårarnas dal. Vänd därför, du vår Förespråkerska, vänd dina ömma blickar till oss, och efter denna landsflykt visa oss Jesus, din välsignade Livsfrukt. O milda, o hulda, o ljuva Jungfru Maria!

INFORMATION OM OSS OCH VÅR MISSION

ProphecyFilm.com

Den officiella sidan av

Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelser

Gud Välsigne Dig!

Vi är tre ovärdiga tjänare till vår Gud och Herre Jesus Kristus som, genom Guds nåd, lever som munkar i Kyskhet och Ödmjukhet och ägnar våra liv till att älska Gud över allting och samtidigt sprida Jesu' ord över hela världen. Vår mission är att samla bröder och systrar som har den goda viljan att bege sig till olika platser och predika, lära ut och sprida dessa Heliga Uppenbarelser till våra kära bröder och systrar världen över. Vi ber dig att länka till vår hemsida samt att du berättar för dina vänner och släkt och alla du känner om vår hemsida och Guds underbara ord för själarnas frälsnings skull. Om du är en predikant, ber och hoppas vi att du ska predika dessa uppenbarelser från den Heliga Anden för hela din församling.

Matt. 12:30 "Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar."

Denna vers säger tydligt att om man vill bli räddad måste man även rädda andra ifrån helvetet. Den talar väldigt tydligt om ifall du inte försöker rädda själar, att du, i verkligheten fördärvar och förskingrar själar. Och Kristus påpekar att den som inte försöker rädda själar är hans fiende. Så, gör du verkligen allt du kan?

Vi ber er alla vänligen att skriva ut kopior av dessa uppenbarelser med en länk till vår hemsida och dela ut dem gratis till alla era bröder och systrar. Dela ut dem utanför kyrkan eller placera dem på bilarna parkerade utanför under tiden vid kyrkliga tjänster. Vi föreslår även att ni frågar er församlingsledare ifall han kan köpa Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelser till sin församling för en väldigt billig peng. Samt ber vi er att sätta upp kopior på dessa underbara uppenbarelser överallt: på dörrar, träd och på andra platser där dessa kan ses synliga av alla för att kunna rädda så många själar som möjligt till vår älskade Herre Jesus Kristus.

Vi söker kunniga och villiga översättare för att göra översättningar till olika språk. Vi söker även personer som vill hjälpa till att göra en talbok på de olika språken. Vi hoppas någon gång kunna ha 50 översatta språk på denna sida genom er hjälp. Vi ber er även att hjälpa oss hitta Birgittas Uppenbarelser på olika språk. Ni kommer att bli belönade stort av vår Herre Jesus Kristus om ni anstränger er för att hjälpa till att sprida Hans ord till andra på vilket sätt ni kan. Ni kan hjälpa till att sprida Guds ord på många olika sätt, till exempel: genom att skriva om vår hemsida och citera ifrån Heliga Birgittas

Uppenbarelser eller om det som nämns i våra filmer med en länk eller en hyperlänk tillagd till texten på forums, bloggar och liknande så att människorna kan hitta dessa underbara ord ifrån Vår Herre och Hans Moder och även hitta våra filmer. Ni kan också ladda upp våra filmer till olika videosidor, embedda dem på er egen hemsida, på forums eller liknande hemsidor, och dela med er av dem med era vänner och även era ovänner så att de kan växa i den sanna tron eller komma till den sanna tron. Ni kan också kontakta bokförsäljare och bokförlag för att fråga dem att köpa dessa böcker av oss eller trycka dessa böcker åt oss. Vänligen ge ut och dela med er gratis av våra böcker och dvd skivor och skicka emails till människor angående vår hemsida. Vi ber er även att be Rosenkransen för deras skull och ödmjukt be dem att börja be Rosenkransen. För ett förhärdat hjärta kommer att bli mjukt genom att fortsätta be Rosenkransen. Ingen bön är så mäktig som Rosenkransen! Om du kan och vill hjälpa oss med frälsningen av själarna, vänligen kontakta oss för vidare direktiv. Genom att hjälpa andra människors själar, hjälper ni er själva!

Heliga Birgitta blev kanoniserad av Påven Bonifatius (Boniface) IX år 1391 och bekräftad av Påven Martin V i kyrkomötet i Konstanz (Constance) år 1415.

Heliga Birgittas Uppenbarelser var enhälligt ansedda från ett tidigt stadium av enastående hög grad av autencitet, auktoritet och av yttersta vikt. Påven Gregory XI (1370-78) godkände och bekräftade dem och bedömde dem väldigt gynnsamma, likaså gjorde Bonifatius (Boniface) IX (1389-1404) i den påvliga bullan Ab origine mundi, par. 39 (7 okt. 1391). De blev senare granskade i kyrkomötet i Konstanz (Constance) (1414-1418) och i kyrkomötet i Basel (1431-1449), båda bedömde dem vara i överensstämmelse med den katolska tron. Uppenbarelserna var också starkt försvarade av många högt ansedda teologer, bland andra Jean Gerson (1363-1429), kansler för universitetet i Paris och kardinal Juan de Torquemada (1388-1468).

Heliga Birgitta var född av en nobel och rik familj. Hennes familj var rättfärdig i deras tro enligt vår Herre Jesus Kristus och de skänkte mycket till byggandet av kyrkor och kloster och även till de fattiga. En gång när Birgitta var tio år gammal såg hon vår Herre korsfäst och Herren sade till henne: "Se, hur jag lider!" Hon trodde att detta hade skett i samma ögonblick och svarade: "O Herre, vem har gjort dig detta?" Herren svarade: "De, som föraktar mig och glömmer min stora kärlek." När hennes make dog så blev hon en nunna och gav ifrån sig alla sina rikedomar. Alla hennes profetior har till denna dag gått i uppfyllelse och det finns fortfarande några kvar som ska uppfyllas.

Glöm inte att läsa dessa uppenbarelser av Heliga Birgitta och andra heliga skrifter dagligen för att växa i anden och i dygd, för djävulen kommer att göra allt i sin makt att få dig sluta läsa Guds ord så att du glömmer bort dem och faller tillbaka i synd. Glöm inte bort att skriva ut dessa uppenbarelser så att du alltid har dem till hands ifall de större

katastroferna som Bibeln varnar om skulle inträffa, då Du inte ska förlita dig till att som exempel, elektriciteten alltid finns tillgänglig.

Dessa uppenbarelser är en spegel för själen som ser sina egna fläckar och lär vad som är behagligt och vad som är avskyvärt inför Gud. Läs denna bok om och om igen och du kommer lära dig hur du ska älska Gud och din nästa, förakta det jordiska och förgängliga, sträva mot det eviga och himmelska, vara uthållig i prövelser och lidanden för Kristi skull och förakta framgångar och förförelser av denna värld, tacka Gud för sjukdomar och inte högmodas över en frisk hälsa och inte heller bli övermodig i medgångar eller bedrövad i motgångar.

St. Louis De Montfort (+1710): "Välsignade Alan de la Roche som var så djupt hängiven till den Heliga Jungfrun hade många uppenbarelser ifrån henne och vi vet att han bekräftade sanningen angående dessa uppenbarelser genom en högtidlig ed. Tre av dem utmärker sig med en speciell anmärkning: den första, att om människorna struntar i att säga Hell dig Maria (Ave Maria) (Ängelns Hälsning som har räddat världen – Luk. 1:28) av försumlighet, eller på grund av deras ljumhet eller för att de hatar den är detta ett tecken på att dem inom kort förmodligen med all säkerhet kommer att bli fördömda till evigt straff."

Vi rekommenderar starkt att alla 15 dekaderna (d. v. s. alla tre hemligheterna och mysterierna) av Rosenkransen bes dagligen. Vår Fru upprepade vikten av att be Rosenkransen varje dag i hennes meddelanden vid Fatima. Hon sade även att Francisco skulle behöva be 'rosenkransen många gånger' innan han kunde komma till Himmelen. Du borde prioritera att be och läsa Guds ord framför andra aktiviteter för att växa i anden. Att be alla 15 dekaderna av Rosenkransen varje dag kan uppnås på olika sätt. Men för många passar det bäst att be en del av Rosenkransen vid olika tider på dygnet, t.ex. de glädjerika mysterierna på morgonen, de smärtorika mysterierna vid middagen och de ärorika mysterierna på kvällen. 'Salve Regina' behövs bara be i slutet av dagens rosenkrans. En viktig del av Rosenkransen är meditationen på mysterierna, episoderna av Vår Herres och Vår Frus liv. Detta menas att tänka på dem, visualisera sig dem, tänka över de olika nådegåvorna och förtjänsterna som uppenbaras i dem och använda dem som inspiration för att bättre lära känna och älska Gud. Det är också vanligt att koncentrera sig på varje särskild dygd som följer med varje hemlighet.

Vår Fru till den helige Dominikus (St. Dominic) (1214): "Dominikus, vet du vilket vapen den Heliga Treenigheten vill använda för att reformera världen?" "Oh, min Fru," sade den helige Dominikus, "du vet det mycket bättre än vad jag gör..." Då svarade vår Fru: "Jag vill att du ska veta det, i denna typ av krigsföring har det främsta vapnet alltid varit Rosenkransen, som är grundstenen för det Nya Testamentet. Därför, om du vill nå dessa

hårdhärtade själar och vinna dem över till Gud, förkunna min Psaltare (Rosenkransen).”
(The Secret of the Rosary, p. 18.)

“Ända sedan den välsignade Alan de la Roche återupprättade denna devotion, så har folkets åsikt, som är Guds röst, kallat den för 'Rosenkransen'. Ordet Rosenkrans betyder 'Krans av Rosor', med andra ord varje gång Rosenkransen säges andaktsfullt placerar man en krona av 153 röda rosor och 16 vita rosor på Jesus' och Marias huvud. Genom att de är himmelska blommor, kommer dessa rosor aldrig att tyna bort eller förlora sin utsökta skönhet. I sanning, de kommer att stå framför dig i all evighet och bringa dig lycka och glädje! Vår Fru har visat sitt noggranna godkännande av namnet Rosenkransen; hon hade uppenbarat det för flera personer att varje gång de säger en 'Hell dig Maria' ger de henne en vacker ros och att varje fullständig Rosenkrans skapar henne en krona av rosor.

Den välkände Jesuiten, Brodern Alphonsus Rodriguez brukade be Rosenkransen med sådan hängivenhet att han ofta såg en röd ros komma ut ifrån hans mun vid varje 'Fader vår' och en vit ros vid varje 'Hell dig Maria'. De röda och vita rosorna var lika i skönhet och doft, den enda skillnaden var färgen.

I den helige Franciskus (Saint Francis) krönika står det om en ung munk som hade den berömvärda vanan att säga Rosenkransen varje dag innan middagen. Av någon anledning en dag kunde han inte be den. Matsalsklockan hade redan ringt när han frågade sin överordnad ifall han kunde få be den innan maten, och efter att ha fått tillstånd drog han sig tillbaka till sin cell för att be.

Efter att ha varit borta en längre tid skickade hans överordnad en annan munk för att hämta honom, och han fann honom i sitt rum omgiven av ett himmelskt ljus vänd mot Vår Fru som hade två änglar med sig. Vackra rosor utgick ur hans mun vid varje 'Hell dig Maria'; änglarna tog dem en efter en och placerade dem på Vår Fru's huvud som leendes tog emot dem.

Slutligen hade två andra munkar som hade skickats för att ta reda på vad som hade skett med de första två sett samma vackra scen, och Vår Fru gick inte sin väg förrän hela Rosenkransen blivit sagd.”

(The Secret of the Rosary by St. Louis De Montfort)

”Visa mig en ny väg till vår Herre, belägg den med alla helgonens förträffligheter, utsmycka den med deras heroiska dygder, upplys och förstärk den med änglarnas glans och skönhet, ha alla änglarna och helgonen där till att vägleda och försvara dem som vill vandra på den. Ge mig en sådan väg och sannerligen, sannerligen, jag säger det djärvt - och jag talar sanning - att istället för denna väg, fulländad som den må vara, så skulle jag fortfarande föredra den obefläckade vägen från Maria. Det är en väg, en väg utan fläck eller skrynkla, utan arvssynd eller existerande synd, utan skugga eller mörker”.

(True devotion to Mary by St. Louis De Montfort)

Vi rekommenderar även att ni läser Guds ord minst en till två timmar varje dag om möjligt tills dagen ni dör. Om ni inte läser tillräckligt varje dag blir er bön tom på grund av att en ignorant person inte vet vad han ska fråga och be om i dygder och i andliga välsignelser. Om du inte kan uppnå detta på en gång, så bör du sakta men säkert sträva att gå mot detta mål genom att ha ett fast beslut i ditt hjärta till att aldrig läsa eller be mindre än vad du har bestämt. Senare, när du har vant dig vid kanske en timmes läsning och en timmes bön dagligen, så kan du sakta försöka tillägga till detta tills du har nått ditt mål. Det är mycket klokare att göra på detta sätt och målet kommer att nås mycket lättare. För andliga övningar är som de flesta aktiviteter i världen: desto mer tränad, desto bättre blir du. Den bästa tidpunkten för bön är på morgonen, för sinnet är mer klar från tankar och diskussioner från världen. Så vi råder dig att alltid be Rosenkransen på morgonen. Rosenkransen är det kraftfullaste vapnet mot djävulen, och dem som försummar den kommer verkligen att för alltid bli ledsna för att de vägrade att ära vår Fru som hon förtjänar! Tänk och begrunda över hur stort det är att kunna tala med Gud av hela skapelsen och Hans Moder när vi vill. Det är nästan omöjligt för en människa att kunna tala med en kung eller drottning av denna värld, och ändå så hör konungarnas Konung och hans kära Moder ditt varje ord. I sanning säger vi dig, att endast ett gott ord från en bön har mer värde än allt guld och alla juveler och över ett oändligt antal universum, för allt detta skall förgå, men Guds ord kommer aldrig förgå. Tänk på hur mycket du skulle koncentrera dig och kämpa mot distraherande tankar om någon sa dig att du skulle få 10.000 kr eller en ny bil om du bad Rosenkransen med full koncentration och utan att ge vika för distraherande tankar. Detta exempel borde få oss alla att skämmas, för vi människor är, genom vår egen natur, onda i hjärtat och böjda mot att söka smuts istället för guld (världsliga saker framför himmelska). Varje person bör minnas detta exempel, och då kommer vi alla att kunna be mycket bättre vilket bringar oss en evig, himmelsk belöning! Djävlar koncentrerar sig otroligt mycket på att få en person att förakta bönen på dessa sätt: antingen försöker de få dig uttråkad av bönen, eller gör det svårt att koncentra sig när man ber, eller att be lite; för de vet att bönen är den enda vägen till frälsning. De olika knep djävulen använder sig av för att distrahera och leda dig till helvetet är uppenbart genom världslig och ogudaktig media och videospel och liknande, men syndar som den köttsliga vällusten, fåfänga, oanständiga kläder, frosseri, girighet och högmod bland andra, ger dem också mer makt över sinnet eftersom personen söker efter jordiska bekvämligheter istället för himmelska.

Den helige Alfonsus (St. Alphonsus) (1760): "För ett andligt liv så är läsningen av heliga böcker inte så betydelselös som mental bön. Den helige Bernard (St. Bernard) säger att läsningen instruerar oss direkt i bön, och i övning av dygd. Därför var hans slutsats att andlig läsning och bön är vapnen med vilka helvetet besegras och paradiset vunnet... Även St. Athanasius brukade säga att vi finner ingen hängiven till Guds tjänst som inte

praktiserade andlig läsning.” (T.S., p. 513)

'Därför, mina barn, låt oss hålla fast vid vår disciplin, och låt oss inte slarva. För i det är Herren vår medarbetare, som det står skrivet: ”för alla dem som väljer det goda, verkar Gud det goda för dem.” Men för att undvika att bli likgiltig, är det bra att överväga Apostelns ord: ”Jag dör dagligen.” För om vi också lever för att dagligen dö, kommer vi inte att synda. Och innebörden av den meningen är, då vi vaknar dag för dag, så skall vi tänka att vi inte kommer att vara kvar till kvällen; återigen, när vi lägger oss så skall vi tänka på att inte vakna upp igen. För vårt liv är naturligtvis osäkert, och det är endast genom Guds omsorg vi dagligen tillåts att leva. Genom att rätta oss på så sätt dagligen, så kommer vi inte att falla i synd, inte ha begär till någonting, inte hysa vrede mot någon, och inte heller kommer vi att samla skatter på jorden. Snarare, under den dagliga förhoppningen om döden, kommer vi vara utan rikedomar, och förlåta alla människors deras överträdelser, och inte heller kommer vi att ha åtrån till kvinnor eller någon annan obehaglig njutning, utan vi kommer att vända oss bort ifrån det som något förgånget, alltid strävandes och med blicken fäst mot domedagen. För fruktan och faran för plågan tar bort behaget för njutningen och tillrättavisar själen ifall den skulle börja falla. 'Därför, genom att redan ha börjat och ställt in oss på vägen mot dygd, låt oss anstränga oss ännu mera för att uppnå dessa saker framför oss, och låt ingen vända tillbaka, som Lot's hustru, så pass där vår Herre har sagt: ”Ingen som ser sig tillbaka, sedan han har satt sin hand till plogen, är skickad för Guds rike.”

(St. Athanasius, The Life of Anthony)

Katoliker måste också förstå att få är räddade. Vår Herre Jesus Kristus visade att vägen till Himmelriket är trång och smal och få som finner den, medans vägen till Helvetet är bred och de flesta går fram på den (Matt. 7:13).

Matt. 7:13- ”Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, **och få äro de som finna den.**”

Luk. 13:24- ”Kämpen för att komma in genom den trånga dörren; ty många, säger jag eder, skola försöka att komma in och skola dock icke förmå det.”

Skriften lär oss också att nästan hela världen ligger i mörkret, så pass mycket så att Satan kallas även för ”furste” (Joh. 12:31) och ”gud” (2 Kor. 4:3) av denna värld.

1 Joh. 5:19- ”Vi veta att vi äro av Gud, och att hela världen är i den ondes våld.”

Den sorgliga sanningen från historien lär oss att de flesta människorna i världen har den dåliga viljan och inte vill höra sanningen. Det är därför nästan hela världen ligger i

mörkret och är på väg mot sin undergång. Redan från början har detta varit så. Det kan vi se i händelserna om när åtta själar av hela jordens befolkning (Noa och hans familj) undgick Guds vrede i syndafloden som täckte hela jorden, och när israeliterna förkastade Guds lag och föll i avgudadyrkan om och om igen. Endast två män av hela Israels befolkning (Josua och Kaleb) klarade det till det förlovade landet, eftersom folket gjorde uppror mot Gud hela tiden fastän de sett sådana mirakler som världen aldrig skådat.

Den helige Leonard av Port Maurice (Saint Leonard of Port Maurice) [1676-1751], om de ytterst få som är räddade: "Efter att ha hört med teologerna och skildrat en flitig undersökning av detta ämne, så skrev han, [Suarez]: 'Den mest vanliga uppfattningen bland katoliker är att det finns fler fördömda själar än förutbestämda själar.' Lägg till ledningen av de grekiska och latinska kyrkofäderna till de av teologerna, så kommer du att finna att nästan alla av dem säger samma sak. Detta är uppfattningen av den helige Theodore (Saint Theodore), helige Basil (Saint Basil), helige Efraim (Saint Ephrem), helige John Chrysostom (Saint John Chrysostom). Vad mer är, enligt Baronius så var det en vanlig uppfattning bland de grekiska kyrkofäderna att denna sanning uppenbarades uttryckligen till pelarhelgonet Simeon (Saint Simeon Stylites), och efter denna uppenbarelse för att säkra sin frälsning bestämde han sig för att leva på toppen av en pelare i 40 år, utsatt för väder och vind, en förebild för bot och helighet för alla. Låt oss nu höra de latinska kyrkofäderna. Du kommer höra Saint Gregory säga tydligt: 'Många når fram till tron, men få till himmelriket.' Saint Anselm förklarar: 'Det är få som är räddade.' Saint Augustine påstår det ännu tydligare: 'Därför, ytterst få är räddade i jämförelse med dem som är fördömda.' Det mest skrämmande är dock vad den helige Hieronymus (Saint Jerome) sagt. Vid slutet av hans liv, i närvaron av hans lärjungar, sade han dessa förfärliga ord: 'Av 100 000 människor vars liv har alltid varit dåligt, så lär du knappt finna en som är värd avlat.'

Vision av ärkediakonen av Lyon (Archdeacon of Lyons), som dog samma dag som den helige Bernard (St. Bernard) (1153): 'Det ska du veta, Monsignore, att vid den tidpunkten jag dog så dog också 33 000. Av denna siffra så togs jag och Bernard upp till himmelen utan dröjsmål, tre gick till skärselden, **och alla de andra hamnade i Helvetet.**' (Berättat till St. Vincent Ferrer)

Tänk på hur nästan hela Europa var katolskt och hur dess kungariken förbjöd falska religioner vid den tiden, vilket gjorde vid den tidpunkten för själarna andligt sett mycket mer fördelaktigt än vad vi ser idag! Om så få var räddade på den tiden, hur många är räddade nu? Man kan endast rysa och gråta vid denna tanke!

Kristus talar om alla munkar i världen och det få antal av dem som är räddade från helvetet: "De är i sanning slavar, och det finns ytterst få som är annorlunda, ja så få att du knappt kan hitta en på hundra!"

(Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelsen, Bok 6 – Kapitel 35)
Om Kristus säger att inte ens en av hundra munkar kommer att bli räddad, hur många tror du blir räddade av normala människor som inte ens försöker att försaka världen och dess nöjen! Sorgligt nog kommer endast döden och helvetet att få majoriteten av människor att vakna upp som läser detta! Du kommer att läsa detta och sedan fortsätta i din lathet och världslighet, eller så kommer du att ha en kortlivad andlig iver som med tiden svalnar. Vi ber med tårar att du inte är en av dessa som Judas som kommer att lida i all evighet i helvetet!

”Helvetet, vars inre bränner så hett, att om hela världen brann med allt vad däri är, så kunde det ändå ej förliknas vid hettan i denna ugn. De olika rösterna hörda i ugnen talar alla emot Gud och vilka alla börjar och slutar sitt tal med 'Ve!' Själarna ser ut som människor vilkas lemmar utan misskund uttänjas och som aldrig får en stunds vila.”
(Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelsen, Bok 4 – Kapitel 7)

”Nicholas of Nice, som talar om elden i Helvetet, säger att ingenting på jorden kan ge en uppfattning om det. Han tillägger att om alla träden i skogarna skulle huggas ner, staplade i en stor hög och satt på eld, så skulle denna fruktansvärda brasa inte ens vara en gnista i Helvetet.”

”För den minsta synd, som man har lust till, är tillräckligt för att förbanna någon ifrån Himmelriket som inte omvänder sig.”
(Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelsen, Bok 1 – Kapitel 32)

”Andra kristna accepterade tron om Helvetet, för Kristus har upprepat det flera gånger med en allvarlig betoning att det existerar ett Helvete. Jacinta har sett det, och när hon väl greppat den uppfattningen om att Guds rättvisa är motsvarigheten till Hans nåd, och att det måste finnas ett Helvete om det finns ett Himmelrike, så verkade ingenting så viktigt för henne förutom att rädda så många själar som möjligt ifrån de fasor som hon skymtat från strålarna som utgick ifrån händerna av himmelens Drottning. Ingenting kan vara för svårt, ingenting för ringa eller för betydande att ge upp.”
(Our Lady of Fatima, p. 89)

Nedanför följer en intressant citering ifrån den helige Alfonsus (St. Alphonsus) angående föreställningen om att omvända sig till den Katolska Tron vid slutet av ens liv. Fastän dessa typer av konverteringar är möjliga, så är de väldigt sällsynta. Den helige Alfonsus påstår att dessa typer av konverteringar uppstår av nödtvång, och att det är väldigt svårt för Gud att förlåta en sådan person:

Han som lever i synd till sin död skall dö i sin synd. ”Men I skolen dö i eder synd.” (Joh. 8:21) Det är sant, att oavsett i vilken timma syndaren omvänder sig, så lovar Gud att

förlåta honom; men till ingen syndare har Gud lovat nåden till omvändelse vid sin dödsstund. ”Söken HERREN, medan han låter sig finnas.” (Jes. 55:6) Sedan skall det för vissa syndare vara en tid då de skall söka Gud och inte finna honom. ”I skolen då söka efter mig, men I skolen icke finna mig.” (Joh. 7:34) De olyckliga själarna kommer att gå till bikt vid sin dödsstund; de kommer att lova och gråta och fråga om barmhärtighet från Gud, men utan att de har en uppfattning om vad de gör. En man som befinner sig under fötterna av sin fiende och som riktar en dolk mot hans hals kommer att fälla många tårar, fråga om benådning och lova att tjäna hans fiende som en slav i resten av sitt liv. Men, kommer hans fiende att tro honom? Nej, han kommer känna sig övertygad om att hans ord inte är uppriktiga – att hans syfte är att undkomma hans händer, och, skulle han bli benådad, blir han mer fientlig än någonsin. På liknande sätt, hur kan Gud förlåta den döende syndaren när han ser att alla hans sorgsna handlingar, och alla hans löften inte utgår från hjärtat, utan från fruktan av döden och vid närmandet av fördömmelsen. (Sermon 38: On the death of the sinner, par. 8)

Många idag bryr sig inte om att hjälpa andra själar, de slösar sin tid genom att titta på världslig tv, serier, filmer, spelar videospel och söker endast jordiska nöjen hellre än att rädda deras egen och andras själar. De ägnar inte ens en timma om dagen till att försöka rädda sig själva eller andra ifrån den eviga helveteselden. Dessa hjärtlösa syndare kommer inte att inträda i himmelriket på grund av att de aldrig brydde sig om andras själar utan endast om vad deras nästa njutning eller nöje skulle vara. (Matt. 12:30) Jesus kommer med all säkerhet kasta dessa i den eviga helveteselden för deras brist av kärlek! Föreställ dig att se din vän eller familjemedlem bli obarmhärtigt torterad och det finns inget du kan göra för att förhindra detta. Nästan alla skulle göra vad som helst för att förhindra detta från att hända. Ändå, detta är precis vad som kommer att hända om du inte anstränger dig för att rädda din vän. (Matt. 7:13-14) Så, om du verkligen bryr dig om din familj och dina vänner, snälla, tala med dem om Guds ord och de mäktiga uppenbarelserna ifrån Heliga Birgitta. En ensam själ är mer värd än oändligt antal universum, för detta materiella universum kommer sluta att existera, men din väns själ kommer aldrig att sluta existera. Kom alltid ihåg: En sann vän är alltid den som säger sanningen. Som Katolik så har man en skyldighet att omvända vänner och familjemedlemmar. Följaktligen, om någon är alldeles ovetande om vad hans eller hennes vän tror på, då evangeliserar inte den personen på det sätt han eller hon måste evangelisera på. Låt oss alla därför bjuda in folket till vår Herres bröllofsfest som vi har blivit tillsagda att göra av Honom! Om vi är nöjda med att ha tron, men inte är hängivna att sprida den till andra, hur kan vi förvänta oss att bli räddade?

Om du kan, var vänlig gör en donation i vår Herres Jesu Kristi namn för att hjälpa oss sprida Heliga Birgitta av Sverige Himmelska Profetior och Uppenbarelser och den sanna kristna tron över hela världen för att rädda våra kära bröders och systrars själar. För att

kunna uppnå detta mål med er hjälp behöver vi ekonomiskt stöd för att nå ut till folket, publicera dessa böcker på olika språk och mycket mer. Vi ber ödmjukt er alla att ge ifrån ert överflöd för att hjälpa oss rädda själar från den eviga elden i helvetet. Ditt ekonomiska stöd kan göra skillnaden för en person var han kommer vistas i all evighet. Det står skrivet: "Och den som ger bara så mycket som en bågare friskt vatten åt en av dessa små därför att det är en lärjunge - sannerligen, han skall inte gå miste om sin lön." (Matteus 10:42)

[Vi behöver er hjälp, gör en donation här tack.](#)

Vi behöver även era böner! Vi ber att Gud må välsigna er alla och stärka ert andliga liv genom hans underbara ord funna i Heliga Birgittas Uppenbarelser!

Vill ni kontakta oss kan ni göra det genom denna länk:

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

[prophecyfilm.com/swedish](http://www.prophecyfilm.com/swedish)

Om ni vill hjälpa oss med översättning av olika artiklar, maila oss och erbjud eran hjälp på: <http://www.prophecyfilm.com/contact/>

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

Listing of Sections (CLICK ON ANY SECTION BELOW TO GO DIRECTLY TO IT)

- [Important Spiritual Information You Must Know to be Saved \(Introduction\)](#)
- [Natural Family Planning \(NFP\), the Marital Sexual Act, and Procreation](#)
  - [Sexual Pleasure, Lust, and the Various Sexual Acts in Marriage](#)
  - [Chastity: The Angelic Virtue](#)
  - [The Biblical and Apostolic Foundation for Priestly Chastity](#)
- [Important Christian Dogma You Must Believe to be Saved \(Introduction\)](#)
- [About Receiving the Sacraments From Heretics and Prayer in Communion With Heretics \(Introduction\)](#)

IMPORTANT SPIRITUAL INFORMATION YOU MUST KNOW TO BE SAVED

MORTALLY SINFUL MEDIA!

“Know also this, that, in the last days, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves, covetous, haughty, proud, blasphemers, disobedient to parents, ungrateful, wicked, without affection, without peace, slanderers, incontinent, unmerciful, without kindness, Traitors, stubborn, puffed up, and lovers of pleasures more than of God: Having an appearance indeed of godliness, but denying the power thereof. Now these avoid.” (2 Timothy 3:1-5)

Most people of this generation, even those who profess themselves Christian, are so fallen away in morals that even the debauched people who lived a hundred years ago would be ashamed of the many things people today enjoy. And this is exactly

what the devil had planned from the start, to step by step lowering the standard of morality in the world through the media until, in fact, one cannot escape to sin mortally by watching it with the intention of enjoying oneself. Yes to watch ungodly media only for enjoyment or pleasure or for to waste time (which could be used for God), as most people do, is mortally sinful.

54 years ago (1956), Elvis Presley had to be filmed above the waist up on a tv-show because of a hip-swiveling movement. Not that it was an acceptable performance, everything tending towards sensuality is an abomination, but still it serves to prove how much the decline has come since then, when even the secular press deemed inappropriate what today would be looked upon as nothing. But even at that time, in major Hollywood films like *The Ten Commandments*, could be seen both women and men that are incredibly immodestly dressed. The fall and decline of morals have been in progress ever since the invention of motion picture. God allowed this deceit to be invented because of people's sins, especially for sins of the flesh. The media have such power that it preconditions peoples mind in such a way - since people look at TV as reality - that what was shameful yesterday will be the norm today! So if the media shows immodesty as norm, norm it will become!

TV-SERIES, FILMS, CARTOONS

We already know that almost everything on television will have the most abominable impurities and abominations presented in them so that a parent should be appalled by it and refuse his children to even take part of it, but this, sadly, is not the case for most. You will be amazed at how far this goes. Even children cartoons which one could think was acceptable and modest, is far from acceptable or modest but even many times worse then the general media broadcasted for older viewers, which will be dealt with shortly.

Firstly, you will almost always see fornication and adultery or other sexual impurities and sins of the flesh presented throughout the godless media as the norm to live, along with a rejection of the traditional way that people lived in before the beginning of 19th century. The sexual suggestions and perversions are endless in these shows. To sit and watch such shows or to allow your children to watch such shows is not only insanity but a clear mortal sin.

Secondly, there is a comedic part on almost every show which seems to hold no sin, but when examined closely will be revealed for what it really is. For gloating (also called disability humor) which is a most abominable and uncharitable sin will most certainly be impossible to escape if you watch TV-series! This odious sin of gloating prevails in every kind of media such as cartoons, films and shows, where people are beating each other or laughing at the different calamities or stupidities that another person will experience. Think about how evil this is: to laugh at another person's calamity or sorrow! Yet, you cannot escape seeing this when you watch TV! Do to others as you would have them do to you, was one of the commandments of our Lord! (Matthew 7:12) - You would not want someone laughing or making fun of your calamities and miss-happenings, yet we laugh and approve it when sad things happen to others? Then we have the constant jokes about the Christian religion with countless of derogatory words uttered in a most blasphemous spirit by the media when it tries to depict how utterly stupid, foolish, and out of date it is to be a firm Bible believing Christian. The constant ridicule and mockery of God and the Christian religion should be sufficient cause for rejecting this mortally sinful filth entirely! Again, you would not approve of a show that blasphemed you, a friend, child or wife, yet you watch shows making a mockery of God and religion which is worth infinitely more than weak human beings.

Thirdly, we have the specifically evil sin of immodest clothing and make-up which every show holds as law to be followed, and there is no exception in cartoons for children. Most women-characters are half dressed or half naked in these cartoons showing off their whole body in a sexually suggestive way. This, in fact, is what the devil wants, for he preconditions children's sexuality to grow at a young age. The little mermaid for example, the main character in the Disney movie called "The Little Mermaid", is completely naked from the waist up except for a small covering of sea shells over her breasts which is outrageous to say the least! Sadly, this is how most characters dress! The woman-character in Aladdin the movie is immodestly dressed showing most parts of her body. She even sexually seduces one of the males in a scene for whatever reason, and this is what our kids are watching and learning, from Satan himself! If you have allowed your children to watch such things, you should be ashamed of yourself!

There is a perfect reason why young children become sexually active at a young age.

Young children watching such films and shows imitates the behavior, movements and way of acting by the characters; for example: the eye-rollings, the seducing of men or of women, the hip-swirlings and the seducing way of moving the body and the seducing way of walking, etc.

Tinker bell, a character featured in many Disney shows, is considered to be one of the most important branding icons of Disney, (according to Wikipedia sources).

“Tinker Bell is illustrated as a young (sexy), blonde haired, big blue eyed, white female, with an exaggerated hour-glass (model-shaped) figure. She is clad in a short lime-green (ultra revealing miniskirt) dress with a rigid trim, and green slippers with white puffs. She is trailed by small amounts of pixie dust when she moves, and this dust can help humans fly if they 'believe' it will (we will see more of the magic fairy tale crap and 'belief' in the occult, all for our children to watch as we move along). Some critics have complained that Tinker Bell is too sexually suggestive.” (And this is supposed to be a character for children movies. Outrageous to say the least, even the secular world agrees!)

These are just some of the examples I can come to think of, and my knowledge about children shows is very limited. One with more knowledge could easily fill a number of volumes on the same subject.

The sin of immodest clothing and make-up brings up innumerable impure and lustful thoughts, which is just what the devil wants when he incites people to commit these sins of immodest clothing and painting the face with makeup, as only harlots and heathens did until recently when “Catholics” started to follow this trend. Those who do these things, do them for the sole reason of making others lust at them, or for to make themselves seem more attractive to others. This is sinful to say the least and very displeasing to God.

Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they were tempted to sexual impurities in their thoughts by the media they watched! Will you follow them or let your children follow them and be the cause of your greater sorrow, when on top of being condemned, you must endure to be tormented forevermore by your own child? Absolute madness! You must hinder

your child to use makeup and immodest clothing at any cost! You can only hope to save yourself from hell if you do everything in your power to prevent your children going there. Are you? If they refuse to obey you, throw them out! If they are youngsters, why then don't they obey you? There is a perfect reason why sacred scripture commands chastisement in the education of our children!

“He that loveth his son, frequently chastiseth him, that he may rejoice in his latter end... Give thy son his way, and he shall make thee afraid: play with him, and he shall make thee sorrowful. Laugh not with him, lest thou have sorrow, and at the last thy teeth be set on edge. Give him not liberty in his youth, and wink not at his devices. Bow down his neck while he is young, and beat his sides while he is a child, lest he grow stubborn, and regard thee not, and so be a sorrow of heart to thee. Instruct thy son, and labour about him, lest his lewd behaviour be an offence to thee.” (Ecclesiasticus 30:1-13)

Don't be fooled by the world. You do no sin whatsoever before God if you chastise your children in the education of righteousness. The world, or in truth, Satan, who rule this world, has made laws that says chastisement of children are wrong. This is one of many reasons he has succeeded to achieve the downfall of society! Remember that rebellious and ungodly children were one of the end times prophecies that the Bible mentioned (2 Timothy 3:1-5).

Fourthly, there is the abominable and mortal sin of blasphemy which is uttered in almost every TV- show, even going so far as to exchange the name of God, Jesus or Christ for curse words. A few hundred years ago, people would have been horrified to commit this sin since it was then rightly punished by execution. But now, people commit this sin constantly and without fear, without anyone raising an eyebrow. Yet, when death comes, all blasphemers will open their eyes and find that they are in a sea of fire to burn and be tormented for all eternity. If you watch things which contain blasphemy, which would be almost every film or show in this age, then you are literally sick and despicable and Hell will be long for you unless you repent immediately and resolve to never do so again. Death will come and grab you whether you like it or not.

Fifthly, there is the universal acceptance of false religions, magic and occultism which was rightly punishable by death earlier in our history but which now is norm

in the media. You will see the horrible sin of magic and occultism in every kind of TV-show; for example, in animated cartoons it's almost 'always' the norm; it is also a frequent occurrence on other shows broadcasted for the general public such as Buffy the vampire slayer, Charmed, Sabrina the Teenage Witch, etc! Many famous comedies are also making this evil filth seem fun and acceptable. But then again, the norm of comedian shows is to make fun of things that are abominable and sinful. A person cannot watch comedy-shows without being guilty of grave sin, for how can a person take delight and laugh about things which displease God?

Just to show you how far the sin of idolatry, magic, new age and occultism have come in the media, the following will be presented about the major blockbuster movie hit, Avatar.

This article will prove that a person watching media will be forced to agree or disagree with a number of events that unfolds throughout the storyline, and every time a person agrees with or fails to disagree with that which is against God, he in fact commits a grave sin. This is what makes the watching of media so deadly. People nowadays don't fathom the severity of this crime but it is easily understood to be a most evil crime when one realizes that God will judge our every thought as a deed.

“James Cameron's, Avatar, is a movie where worshipping a tree and communing with spirits are not only acceptable; they are attractive. Avatar is also markedly pantheistic and essentially, the gospel according to James Cameron. This pantheistic theme that equates God with the forces and laws of the universe is outwardly depicted by the heroes and heroine in the movie who all worship Eywa, the "All Mother" Goddess, who is described as "a network of energy" that "flows through all living things.”

“Overall, the movie is strewn with ritualistic magic, communion with spirits, shamanism, and blatant idolatry as it conditions the audience to believe these pagan occult lies. In addition, the audience is led to sympathize with the Avatar and even ends up pulling for him as he is initiated into pagan rituals. Even the lead scientist becomes a pagan in the end, proclaiming that she is "with Eywa, she's real," and goes to be with her upon her death.”

People nowadays don't fathom the severity of this crime of magic, idolatry and paganism but it is easily understood to be a most evil crime when one realizes that magicians and occultists are communing with the devil when they do their magical rituals or offerings, whether it be worshipping a tree or stone, or something made by human hand. We are constantly being bombarded throughout the media to accept, magic, paganism, spiritualism, occultists, etc, in other words, false religions, which clearly shows that Satan is involved here.

Psalms 95:5- "For all the gods of the Gentiles are devils..."

1 Cor. 10:20- "But the things which the heathens sacrifice, they sacrifice to devils, and not to God. And I would not that you should be made partakers with devils."

If someone were to make a show that presented child perversion paedophilia as a good and normal thing to do, everyone would be appalled, but now the worldly media present the communing with demons as something good and allowable and no one raises an eyebrow. To watch such filth is mortally sinful and your torment in hell will be eternal if you watch such things or allow your children to watch such things.

Sixthly, there is the most evil sin of greed and love of possessions which is showed universally on TV as something good and praiseworthy to follow. You will see the most extravagant displays of worldly excesses! This is abominable first off, since every kind of excess is an affront against the many poor people who don't have enough money to even feed themselves with, and secondly since it tempts people to seek these useless and unnecessary things such as expensive cars, houses, and golden necklaces etc... instead of being content with food, clothing and shelter as the Apostle tells us to be. If God judges even every thought that you will have, how much more will He not judge deeds which is what watching ungodly media is!

It should also be understood that media gives the person who watches it a drug-like experience, an experience of false and unholy fire. The most dangerous effect from media is the dream state it puts a person into. After watching something worldly which made an impression, this is what will occupy your mind and your feelings for most part of the day or even weeks to come. From the blockbuster movie Avatar, this demonstration can be seen clearer. A news article published in the Economic

Times reads as following:

'Avatar' driving us to suicide, say fans

LOS ANGELES: 'Avatar' may have enthralled worldwide audiences with its imagery of an utopian alien world but movie-goers have complained of depression and even suicidal thoughts after watching the sci-fi hit.

Fans of James Cameron's 3D magnum opus are seemingly finding it hard to separate fact from fiction and Internet forums have been flooded with posts by movie-goers plagued with suicidal thoughts about not being able to visit the planet Pandora, reported CNN online.

North American fan site 'Avatar Forums' has received 2,000 posts under a thread entitled 'Ways to cope with the depression of the dream of Pandora being intangible'.

Forum administrator Philippe Baghdassarian said, "The movie was so beautiful and it showed something we don't have here on earth. I think people saw we could be living in a completely different world and that caused them to be depressed."

Forum user 'Okoi' writes, "After I watched 'Avatar' at the first time, I truly felt depressed as I 'wake' up in this world again."

It should be understood that this depression arise from a lack of faith in God. The world they really long for is not a fairy tale dream world as depicted in the movie Avatar, but in fact the realm of Heaven and the eternal vision of God – for this is where all humanity were destined to come to had they abstained from sinning and loving the world through their five senses. No one can be happy without God, for God is happiness. Depression arises from a guilty conscience when a person refuses to do what he should to achieve salvation and the eternal vision of God. Satan is exchanging a longing of the real Heaven in people's minds for a longing of fairy-tale-dreams in the media. Saddening to say the least!

A Christian should be spending his time on growing in his faith by praying, reading, and other good works, but most people do instead the contrary, and wastes most of

their time on useless tales and fables, which will occupy their minds instead of God. That is why evil media leads countless souls to eternal damnation and the torments of hell. And this is also a clear fulfillment of end times prophecies, which said many would turn from God unto fables and fairy tales. Are you one of those prophesied about?

“For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their own desires, they will heap to themselves teachers, having itching ears: And will indeed turn away their hearing from the truth, but will be turned unto fables.” (2 Timothy 4:3-4)

This prophecy also predicted the false theory of evolution which a Christian, of course, cannot believe in since it contradicts the biblical story of creation, with death entering into the world first after sin.

CARTOONS

The second greatest evil after the sexuality and immodesty in children's shows is the constant bullying and fun making of the weaker characters, and the violence in both magazines, shows, films (and video games of course). Even the secular press acknowledges that children's shows oftentimes are more violent than other programs broadcasted for the general public! This article below was taken from the Daily Mail and clearly proves this point further.

“High levels of violence in cartoons such as Scooby-Doo can make children more aggressive, researchers claimed yesterday. They found that animated shows aimed at youngsters often have more brutality than programs broadcast for general audiences. And they said children copied and identified with fantasy characters just as much as they would with screen actors.

The study also found that youngsters tended to mimic the negative behaviour they saw on TV such as rumour-spreading, gossiping and eye-rolling. The U.S. psychologists quizzed 95 girls aged ten and 11 about their favourite TV shows, rating them for violent content and verbal and indirect aggression. The shows included Lost, Buffy the Vampire Slayer, American Idol, Scooby-

Doo and Pokemon.

The researchers found that output aimed at children as young as seven, which included a number of cartoons, had the highest levels of violence. They recorded 26 acts of aggression an hour compared with just five in shows aimed at general audiences and nine in programmes deemed unsuitable for under-14s. 'Results indicated that there are higher levels of physical aggression in children's programmes than in programmes for general audiences,' the study said.”

The following story was taken from a Chinese newspaper further proving the point on how bullying, rebellion, disobedience, etc. is taught to children through anime/cartoons/magazines.

Educators Worry About Influence of Cartoons on Children

“Like many other eight-year-olds, Liu Yimin's favorite heroes aren't great scientists, or the national soccer team, or popular Chinese icons like Lei Feng. (According to the worldly norm, one should idolize weak human beings.)

His heroes are two Japanese animated characters who defy their parents and teachers. Local educators are worried and say that some of characters may be a bad influence on youngsters.

Xin San, an arrogant kindergarten student, bullies the weak, battles the strong, and constantly lusts after women - lots of women.

"I think the content of these shows is too mature for children," said Zhang Jinlian, director of the Shanghai Children and Juvenile Psychological Guidance Center. She said many students like to imitate the actions of these cartoon kids, causing trouble in the classroom and at home. Zhang would like to see steps taken to prevent children from reading books and watching videos and VCDs about Xin San, but the cartoon kid is just too popular to be avoided.

But today's kids don't want to be instructed, they want innovative cartoons with characters who are rebellious, Xu pointed out. Sales of books and VCDs

of the two cartoon series, plus viewer ship levels of the "Chibi Maruko Chan" on Shanghai TV prove that rebellion is very popular with local youngsters.

Unfortunately, children are picking up those rebellious attitudes. Zhang said that many children now bully their parents into buying them a new toy - a trick that they picked up from Chibi Maruko Chan (undoubtedly they also bully their weaker classmates as they have been taught). Even worse, she said, some young boys lustfully gaze at their girl classmates."

A while ago, when the Catholic Church had a great impact on morality in the Christian society, people looked up to and adored our divine savior Jesus Christ, the blessed Virgin Mary, and the fame and virtues of the Saints. Every Catholic child had a patron Saint of his choosing to look up to and follow. What better examples in virtues and good manners can there possibly be?

Satan has in fact exchanged an adoration of God for man through the media. This is why children nowadays look up to actors, artists, heroes or characters mainly found in media. What child today would not want to be as Superman, Spiderman or any other Superhero, who is depicted in the media as invincible, adored, and beloved by all? Why are both grownups and children nowadays so prideful and violent, unloving, disobedient, lustful and arrogant, etc., if not because we through media have been conditioned to act and behave in this way? With the devil as an example through his debauched actors and animated characters, it will always end badly.

With holy examples, such as of our Savior himself and of the Saints, virtues such as humility, patience, charity and love flourish and is found. Therefore, learn to educate your children in the knowledge of Christ and of His Saints, give them Catholic books about Saints so that they can learn about virtues, and good Catholic films about the Saints. You can find a lot of different Catholic books from Saints at this site below, and more is added frequently!

<http://www.catholic-saints.net/>

You cannot allow your children to watch anything unless you are 100% certain that the film, show or audio, they are viewing, have nothing in it that are against God's law. Unless you keep this standard, you will have your children tormenting you for

all eternity in hell since you allowed evil influences and sins to effect them at an early age. You are responsible for their spiritual well being as long as they live under your roof. This, of course, should make every parent very nervous. For if you had a real live tiger in your bedroom, you would never allow your child in there since the animal could kill them and eat them. The TV, Internet or media is far more dangerous than a tiger ever will be since it kills the immortal soul of your precious child! Yet, most people allow their children to watch TV without any supervision. If you say that you cannot supervise their viewing of media, then throw out the TV and other media appliances that they use to access sinful things or prepare yourself to suffer the eternal consequences in the fire of Hell for your actions!

Now a further examination will be made on the different kinds of programs that are presented throughout the media.

Now, you might ask: “So are you forbidding all media as wrong and sinful to watch?” The answer is no. Not all media is bad, but almost everything on television is however. You might have to watch less at what the box has to offer for you. There are for example numerous great religious films and series which is totally acceptable and good for the Spirit to watch (even though, in many films, especially newer ones, there will be immodest scenes or scenes of impurity. A Christian must not look on films or series which they know have bad scenes that will tempt them). Religious films are the best since they direct your mind toward spiritual things and God, which cannot be said of worldly films. When I am talking about Religious films, I am not referring to these worldly films disguised as religious films, which really has nothing at all to do about spirituality but really about the world, for example, stories about a man falling in love with a woman or a woman falling in love with a man, or other worldly motives, with jokes, much vain talk, etc. This is complete and utter nonsense and serves nothing at all for the edifying of soul, mind or body, and should be totally avoided as the trash it really is!

Most documentaries for example, (regarding on what documentaries you watch) can be watched even if most of them aren't good or edifying to the soul. Documentaries on prophecies, end times or doomsday, is acceptable since it draws your mind toward the end, death and coming judgment. Documentaries on animals, nature, space, history, etc. are in themselves not evil or sinful or contrary to God, and can be watched. However, they will many times be the beginning of great evil

and sin. Whatever you watch or listen to, it is always a danger if you get too attached to it and allow too much time to be spent on it every day. As a rule, if you cannot stand a single day without visual and audible media, (television and music) this is a clear sign that you are addicted to media. So if you must watch something and if you can't abstain, you need to learn to watch programs that are not against God or Christian morals. But, the danger still of watching these are the same as with other bad shows since they will direct your mind towards worldly things, but at least it draws your mind towards God's creation or history which one may contemplate and draw fruit from, which cannot be said of fables and fairy-tale, pro-evolution anti-God films.

People however, that always prioritize worldly activities before spiritual ones will most assuredly lose their souls. A person must be able to make a resolution to leave worldly activities for hours per day and offer up those hours for God in solitude by praying and reading his words. Many people have time, but they spend it badly and chose to watch media or doing other fruitless works of damnation.

You would be a Saint if you had the same desire and longing for God as you have for worldly things. You can only receive a desire, love and longing for God as you have for worldly things when He is whom you desire and strive for above all other things. This will not happen as long as you are over-attached to worldly things. You must also be able - or at least have a desire to be able to - to come to the point where you want to give up watching media completely. For if a person doesn't even desire the better part, how then can he grow? God is the better and best part!

All films and series that leads your mind toward fantasies and fables such as Lord of the rings, Heroes, Smallville, Avatar, etc, even if we were to say, for the sake of argument, that they have nothing in them against God (which is not true), should still be avoided, since they direct our minds from God, from the natural world we live in, toward fantasies and all kinds of thoughts referring thereto. This is the main cause for it being so dangerous and the reason why so many persons watching these shows have unwholesome unrealistic desires or depressions. For a person that spends much time on finding God, will evidently dream and long much for God and come close to Him. In contrast, a person that spends much time on the world, is far from God and dead before God!

Now you might ask: “May I then watch other worldly films or series if the story is fixed on realistic things or the creation of God?” The answer to this question is that it depends on what movie or show you want to watch. I would say that one can watch movies and series about the end of the world, the afterlife and the paranormal, etc, since it leads your mind toward the judgment and the death of the body to come which is a good thing. From this can be understood that it depends on what fruit can be drawn out from it to begin with. *“Every tree therefore that bringeth not forth good fruit, shall be cut down and cast into the fire.” (Luke 3:9)*

You will without a doubt bring forth bad fruit if you spend much time on bad things. So if the film or show is about worldly and vain things, then one should not watch such shows since the fruit thereof is empty and vain. This point can be further proved from sacred scripture.

“Beware lest any man cheat you by philosophy, and vain deceit; according to the tradition of men, according to the elements of the world, and not according to Christ...” (Colossians 2:8)

This pretty much rules out all the films, shows and series (anime series and video games as well) that has ever been made in the entire world.

News in itself isn't evil or contrary to God or morals, but most newspapers today have totally unacceptable pictures which make them extremely unsuitable to read. To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. For example, I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked. ([Ad block Plus](#) extension for Firefox or Google Chrome webbrowser is also a good tool to get rid of all ads, immoral or otherwise.) We advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it is almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, blasphemy, gloating, lust, adultery etc... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

“St. Dorotheus says: "Beware of too much speaking, for it banishes from the soul holy thoughts and recollection with God." Speaking of religious that cannot abstain from inquiring after worldly news, St. Joseph Calasanctius said: "The curious religious shows that he has forgotten himself." It is certain that he who speaks too much with men converses but little with God, for the Lord says: I will lead her into the wilderness, and I will speak to her heart. If, then, the soul wishes that God speak to its heart, it must seek after solitude; but this solitude will never be found by religious who do not love silence." If," said the Venerable Margaret of the Cross, "we remain silent, we shall find solitude." And how will the Lord ever condescend to speak to the religious, who, by seeking after the conversation of creatures, shows that the conversation of God is not sufficient to make her happy? Hence, for a nun that delights in receiving visits and letters, in reading the newspapers, and in speaking frequently of the things of the world, it is impossible to be a good religious. Every time that she unnecessarily holds intercourse with seculars, she will suffer a diminution of fervor.”

You might ask: “Could not this way of viewing media then be applied to all shows?” The answer is no! Most shows are evil in themselves whether or not you fix your eyes on bad scenes. And the objects of discussion on those shows are often the cause of it being sinful; for it is vain, foolish or against God. News on the other hand is not unless you deliberately choose to delve in bad news or shows, such as celebrity news or celebrity shows such as 'Idol' and the like which is mortally sinful and complete and utter foolishness to watch and take delight in. For it is idol making of weak human beings. It's truly sickening to behold how people worship worldly fame along with sinful and weak human beings!

We will not make much mention of films or shows like Prison break, Heroes, 24, Matrix, Terminator, 300, X-men, Transformers, Spiderman and the like, etc. For there should be no need of explanation about these shows. They are all against God, they are all based on breaking God's commandments and doing evil or violence, or enjoying others doing evil or violence. Whether or not the world or you claim it's about good vs evil doesn't matter, for these shows in themselves are totally fruitless, often extremely violent, condoning crimes and sins, and often compels the viewer to agree or disagree with the actions of the characters, which more then often are more bad actions then 'good' if it is even possible to call them good. Every time you agree

with or fail to disagree with something which obviously is against God, you committed sin! When you watch films or shows for pleasure which have the characters doing crimes and sins, you do in fact agree with them by your continual deed of watching and by your failure in renouncing it in the very same way a politician that is speaking against abortion would be a pro-abortionist when continually voting for allowing abortion. Thus, you are in fact in favor of evil by not denouncing and renouncing it completely!

Ask yourself, is it fitting for a child of God to take delight in such nonsense? Would God approve of these evil shows? Watching shows like this will only serve to stir you up towards wanting to watch more worldly and ungodly shows. Shows with much violence, superpowers, magic and fighting are the most dangerous since they excite our flesh and body in a false sensation or thrill exceedingly much. A person who does not cut this off from himself will lose his soul!

There are so much blasphemy, adultery, lust, pride, vanity, immodest clothing, idol-making of mortal human beings, greed, gluttony and sinful deeds and speech among countless other sins in today's media, that it is a real abomination and sickening to behold! It is in fact a real and eternal spiritual slaughter of billions of people – which is far more horrifying and lamentable than any physical slaughter will ever be – which we observe happening in real time without anyone lifting an eyebrow! However, their laughter will turn into an eternal sorrow after the very moment their death will come! Then every word of mockery and blasphemy will have its special torment in hell for all eternity to come. Learn to meditate on Hell daily and you will not hesitate one second to quit watching evil and ungodly media!

HOW TO CONTROL YOUR EYES

The learning and controlling of your sight will be most necessary for salvation. You cannot fool God! Every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful (or even something licit but which is very beautiful) with your eyes, you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying a Hail Mary, which is highly recommended and helps against

impurities. Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to controlling their eyes. St. Ignatius Loyola for example rebuked a brother for looking at his face more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, for the world tells you to always watch the person you are with in the face. This will many times lead to sins and impure thoughts.

MODESTY OF THE EYES IS ABSOLUTELY NECESSARY FOR SALVATION

Question: Is it a sin to willfully look at persons or things that one are sexually attracted to and that arouse one's sexual desire? Is it permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor?

Answer: Yes, it is a sin to willfully look at, and to continue to look at, things that arouse one's sexual desire. In addition, the Church also condemns even putting oneself in "the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" (Pope Innocent XI) which shows us that one is not even allowed to watch or listen to things like dangerous and worldly media or remain in situations where one can become tempted to commit a sin. This, of course, proves that the Church abhors every act of the will where we unnecessarily allow ourselves to be tempted, or to be in a place or situation where we know that there is a great chance that something will tempt us, or be against God.

Custody of the eyes is always necessary for obtaining salvation, and so it is clearly sinful to fix one's eyes on a person or an object that one knows will arouse sinful thoughts and desires. "Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord**, and easily fall into some grievous transgressions." (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

Our enemy, the Devil, first and foremost comes to us and enter our hearts through our eyes. No other sense is more potent in tempting man. Learning to control what you look at is absolutely crucial in order to be saved, for every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, or any object at all for that matter, even if modest, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful with your eyes (or even something licit but which is very beautiful)

you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying 1 or 3 Hail Mary's, which is highly recommended since it helps against impurities.

Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to control their eyes. St. Ignatius of Loyola for example rebuked a brother for looking at his face for more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, but the world and current custom and habit tells you to always watch the person you are with, or looking at, in the face, **even if they are on the Television!** This is a bad custom or habit to say the least. This will many times lead to sins and impure thoughts and temptations of the Devil. Modesty and purity requires us to not stare people in the face, and especially the eyes, even at all, or only for a very short moment, even when we talk to them directly. In former times, this was common knowledge.

St. Alphonsus Liguori writes the following concerning this: **“But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says [Pope] St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.”** (*The True Spouse of Jesus Christ, Mortification of the Eyes, p. 221*)

This virtue may indeed be hard to put into practice for many in the beginning, but overtime and with practice, it will become easier.

The above quote from St. Alphonsus also shows why most of the things broadcasted on the media are totally unsuitable to watch or read. News in itself isn't evil or contrary to God or morals but most newspapers or news-channels today have totally unacceptable pictures or immodestly dressed or very beautiful tv-hosts, which make them extremely unsuitable to read or watch, or at least to fix one's eye on. Remember, "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. Therefore, if you care for your salvation, you must not read any newspaper or magazine or watch any show or film that contains immodesty of people tempting you.

St. Alphonsus, On Avoiding the Occasion of Sin: **“Now, no one can receive**

absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 543)

For example, in the past I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked (on my web-browser). In fact, I have even made a habit of surfing the web without any images or JavaScript enabled at all, or at least without images on depending on the browser and the work I do. Almost all sites works perfectly fine without images and JavaScript enabled anyway. And on the few sites that don't work without JavaScript or images enabled, one can always allow an exception for that site.

It is highly important for one's salvation to block and not allow images to be shown when surfing the internet because without a doubt, almost all sites without exception will have some form or another of immodestly dressed women displayed; and, in the cases they are not immodest, they are still very beautiful or sensual looking. It's unavoidable, even if the article may seem sound. In truth, I have seen and learned that from personal experience too many times.

Adblock or Adblock Plus extension for Firefox or Google Chrome web-browsers are also good tools to **get rid of all internet ads, immoral or otherwise.** And so if people don't use a web-browser that can use extensions (or if they don't have an Adblock installed) they must change internet browser and install an Adblock by virtue of obedience to God's law that demands modesty and the avoidance of occasions of falling into sin when it is possible to do so.

That one must avoid the proximate occasion of sin in order to be *Saved* and receive *Forgiveness of one's sins* from God is a certain fact of the Natural and Divine law that has always been taught by the Church and Her Saints. For instance, Blessed Pope Innocent XI during his papacy, condemned three propositions that denied this truth:

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which

he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Here we see that the Church confirms that the opinion that “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” **is directly condemned**. And this condemnation is about those who “seek directly the proximate occasion for sinning” for a good cause, rather than for a selfish cause. But most people in this world do not even watch or listen to evil and ungodly media for a good cause but rather for the sake of pleasure or for other unnecessary reasons, and it is certainly *not* necessary “for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” This shows us that the Church and the Natural Law absolutely abhors and condemns the opinion that one can watch or listen to media that can tempt a person to sin. Indeed, not only the occasions of sin, like evil, worldly and ungodly media, but also the “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” must be totally rejected and shunned if one wants to attain salvation.

People who reject this advice and continue to put themselves in a proximate or near occasion of sin will undoubtedly lose their souls, since God will allow the devil to fool them in some way since they rejected the Word of God, and chose to put themselves in the way of temptation. Many there are, indeed, who presumptuously claim that they won’t get tempted by watching or listening to worldly media, or that they will be able to control it, but here we see in the condemnations of Blessed Pope Innocent XI that one may not even put oneself in “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor”. God will undoubtedly leave a person who is presumptuous and prideful, and the Church and Her Saints have always condemned such individuals that trusts in their own strength. As a matter of fact, one can even understand from the light of natural reason that one is not allowed to put oneself in the occasion of sin, so those who do this act will have no excuse whatsoever on the day of judgment. In addition, a person who

watches bad, worldly or ungodly media, tempts his fellow man to watch these evil things also, and thus, by his bad example, puts both himself and others in the way of damnation by his selfishness and presumption. So in addition to damning himself *if he obstinately continues in such a course of life*, such a person also actually tries to damn others by his bad example, trying to drag others with him into the eternal darkness and fire of hell. This is a kind of evil that is breathtaking to behold! It is thus a fact “that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

The pitiful and unreasonable addiction to media by so many “Catholics” or “Christians” today is something new, and almost no one before the 20th century was so miserably addicted to it as the weak and bad willed population of our own times! The amount of pitiful and pathetic excuses that we have had to hear from bad willed people who try to excuse their act of putting themselves in the proximate or near occasion of sin is, simply said, almost endless. Even though they understand that they are not allowed to endanger their souls, they just couldn’t care since they are hooked on the media, just like a drug addict, who need his daily “fix” to endure the day. For about a hundred years ago, almost no media existed as compared to today, and people thrived and the crime rates was as nothing when compared to today. So the unreasonable addiction to media cannot be excused, for man does not need media at all to survive, and putting oneself in the near or “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” is directly condemned by the Church.

Concerning music, it is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn’t praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and it’s even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what

many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can, for example, listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc.

The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance... if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse... Never was there such an art form directed so exclusively to children... [Every Catholic must of course understand that masturbation is a clear mortal sin!] The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of evil or ungodly music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so. In short, just like with all bad or worldly media, God will abandon a person who listens to such worldly music since they chose to put themselves in the proximate occasion for sinning.

In conclusion: We advice all people to use the internet in this safe way as described above, and always have images blocked. And we want to warn people not be deceived by the Devil or their **evil attachment to images on this point.** Again, remember what St. Alphonsus says: "when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into

some grievous transgressions.”

Attachment to images made me delay using the internet in this safe way for way too long. If there are images you want to view, then you can always open another web-browser (with an ad-block installed!) where images are enabled, or enable them quickly on the web-browser you’re currently on. (Or you can just right click on the image and press “view image” on Firefox so that the image can be seen.) Most of the time there are no **real reason or necessity to see any images anyway**. Only curiosity makes us want to see them. Of course, when images are necessary or needed, then it is lawful to surf with them on for as long as it is necessary, provided it is not a danger to one’s soul and the site is not bad. But how often do we need to see images at all times? Never. Only at a particular time or occasion, such as for a work, or for curiosity when reading some article, but other than that we have no reason or necessity to have them on, and therefore, they must be off.

The best and easiest user experience in using the internet in this safe way is using Google Chrome or Firefox web-browser with an add-on or extension installed that manually blocks and unblocks all images easily with just one click of a button, which means that you will not have to enter settings all the time to do this. By using extension to block images, you can just click on the icon visible on the top-right side of the web-browser, thus manually blocking and unblocking all images.

For an ad-block for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock/ghmmmpiobklfepjocnamgkkgbiglidom?hl=en>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock-plus/cfhdojbkjhnlbpkdaibdcccddilifddb>

For an ad-block for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-plus/>

(The above adblock is the most popular for Firefox. However, this adblock allows non-intrusive ads (usually text ads only) by default but this option can be disabled in settings.)

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-edge/>

(Adblock Edge is a fork of the Adblock Plus extension for blocking advertisements on the web, without sponsored ads whitelist or showing non-intrusive ads.)

For an image blocker for Google Chrome web-browser, visit this link:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/block-image/pehaalcefcjfccdpbckoablngfkfgfj>

For an image blocker for Firefox web-browser, visit this link:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-block/>

For a flash block (it blocks videos and other flash related objects from automatically playing or showing themselves without your authorization) for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashblock/gofhjkjmkpinhpoiabjplobcaignabnl>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashcontrol/mfidmkgngfnkihnjeklbekckimkipmoe>

For a flash block (java block; image block etc.) for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/flashblock/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/noscript/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-and-flash-blocker/>

If you don't use an add-on (which you should be doing) the best browser to use is the Google Chrome web-browser since it allows you the option to disable both images and JavaScript on all specific internet sites (Firefox doesn't allow this option with Java or Images at all unless one first download extensions); and it is best since it allows you (after you have disabled images and Java in settings) an option to enable the images or java on

the site you're currently on—without having to enter settings all the time to do this. The bad thing with this option, however, is that it perpetually enables and allows all images to be shown on that domain and not just temporarily. So do not allow images to be shown in this way on all sites or bad sites but only on trustworthy sites you go to often. **It is idiocy to perpetually allow images on various websites just because you are curious of the pictures in one article.** (You can also remove sites manually from “allow images” exceptions in settings afterwards if you made a mistake.)

Also, on Firefox, the images displayed by Google is not blocked by image blockers. I don't know why this is. On Chrome however all images get's blocked. (That is why we recommend users to use Google chrome instead of Firefox.) So when you search for something on this browser, you will not risk seeing something bad being displayed by Google against your will. The only option for Firefox is to block these images manually through adblock filters. If anyone want help with this, just contact us and we can give you the information and code needed.

Always surf without images on. Don't be a fool by rejecting this advice of the Popes and Saints of the Church concerning the unlawfulness of putting oneself in the proximate occasion for sinning and of looking on things that are unlawful to covet or behold and that are a danger to one's salvation. If you want to see images on some site, then allow the images only temporarily and afterwards block it again so that you do not continue surfing the internet with images on.

And yes, it is a sin to refuse to follow this advice since it's virtually impossible to escape bad and immodest images and commercials of men or women tempting you every day when surfing the internet (and the same of course applies to watching most media too, which is why we recommend people never to watch movable images and that they only listen to the audio). Only a *condemned person* not fearing God or sin at all would refuse to follow this good advice that helps him avoid falling into sexual temptations and sins everyday.

St. Alphonus, **On Avoiding the Occasions of Sin:** “We find in this day's gospel that after his resurrection Jesus Christ entered, though the doors were closed, into the house in which the apostles were assembled, and stood in the midst of them. St. Thomas says that the mystical meaning of this miracle is that the Lord does not enter into our souls unless we keep the door of the senses shut. (On John, 20, 4) If, then, we wish Jesus Christ to dwell within us, we must keep the doors of our senses

closed against dangerous occasions, otherwise the devil will make us his slaves. I will show today the great danger of perdition to which they who do not avoid the occasions of sin expose themselves.

“1. We read in the Scriptures that Christ and Lazarus arose from the dead. Christ rose to die no more: "Christ rising from the dead, dies no more." (Rom. 6. 9); but Lazarus arose and died again. The Abbot Gueric remarks that Christ arose free and unbound; "but Lazarus came forth bound feet and hands." (John 11.44) Miserable the man, adds this author, who rises from sin bound by any dangerous occasion: he will die again by losing the divine grace. He, then, who wishes to save his soul, must not only abandon sin, but also the occasions of sin: that is, he must renounce such an intimacy, such a house; he must renounce those wicked companions, and all similar occasions that incite him to sin.

“2. In consequence of original sin, we all have an inclination to do what is forbidden. Hence St. Paul complained that he experienced in himself a law opposed to reason: "But I see another law in my members, fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin." (Rom. 7.23) Now, when a dangerous occasion is present, it violently excites our corrupt desires, **so that it is then very difficult to resist them: because God withholds efficacious helps from those who voluntarily expose themselves to the occasion of sin.** "He that loves danger shall perish in it." (Ecclus. 3.27) "When," says St. Thomas, in his comment on this passage, "we expose ourselves to danger, God abandons us in it." St. Bernardine of Siena teaches that the counsel of avoiding the occasions of sin is the best of all counsel, and as it were the foundation of religion.

“3. St. Peter says that "the devil goes about seeking whom he may devour." (1 Pet. 5.8) He is constantly going about our souls, endeavoring to enter and take possession of them. Hence, he seeks to place before us the occasions of sin, by which he enters the soul. "Explorat," says St. Cyprian, "an sit pars cujus aditu penetret." When the soul yields to the suggestions of the devil, and exposes itself to the occasions of sin, he easily enters and devours it. The ruin of our first parents arose from their not flying from the occasions of sin. God had prohibited them not only to eat, but even to touch the forbidden apple. In answer to the serpent tempting her, Eve said: "God has commanded us that we should not eat, and that we should not touch it." (Gen. 3.3) But "she saw, took, and ate" the forbidden fruit: she first looked at it, she then took it into her hands, and afterwards ate it. This is what ordinarily happens to all who expose themselves to the occasions of sin. **Hence, being once compelled by exorcisms to tell the sermon which displeased him most, the devil confessed that it was the sermon on avoiding the occasions of sin.** As long as we expose ourselves to the occasions of sin, the devil laughs at all our

good purposes and promises made to God. **The greatest care of the enemy is to induce us not to avoid evil occasions; for these occasions, like a veil placed before the eyes, prevent us from seeing either the lights received from God, or the eternal truths, or the resolutions we have made: in a word, they make us forget all, and as it were force us into sin.**

“4. "Know it to be a communication with death; for you are going in the midst of snares." (Ecclus. 9.20) Everyone born in this world enters into the midst of snares. Hence, the Wise Man advises those who wish to be secure to guard themselves against the snares of the world, and to withdraw from them. "He that is aware of the snares shall be secure." (Prov. 11.15) But if, instead of withdrawing from them, a Christian approaches them, how can he avoid being caught by them? Hence, after having with so much loss learned the danger of exposing himself to the danger of sin, David said that, to continue faithful to God, he kept at a distance from every occasion which could lead him to relapse. "I have restrained my feet from every evil way, that I may keep your words." (Ps. 118.101) He does not say from every sin, but from every evil way which conducts to sin. The devil is careful to find pretexts to make us believe that certain occasions to which we expose ourselves are not voluntary, but necessary. When the occasion in which we are placed is really necessary, the Lord always helps us to avoid sin; but we sometimes imagine certain necessities which are not sufficient to excuse us. "A treasure is never safe," says St. Cyprian, "as long as a robber is harbored within; nor is a lamb secure while it dwells in the same den with a wolf." (Lib. de Sing. Cler.) The saint speaks against those who do not wish to remove the occasions of sin, and still say: "I am not afraid that I shall fall." As no one can be secure of his treasure if he keeps a thief in his house, and as a lamb cannot be sure of its life if it remain in the den of a wolf, so likewise no one can be secure of the treasure of divine grace if he is resolved to continue in the occasion of sin. St. James teaches that every man has within himself a powerful enemy, that is, his own evil inclinations, which tempt him to sin. "Every man is tempted by his own concupiscence, drawn away, and allured." (James 1.14) **If, then, we do not fly from the external occasions, how can we resist temptation and avoid sin?** Let us, therefore, place before our eyes the general remedy which Jesus has prescribed for conquering temptations and saving our souls. "If your right eye scandalize you, pluck it out and cast it from you." (Matt. 5.29) If you find that your right eye is to you a cause of damnation, you must pull it out and cast it far from you; that is, when there is danger of losing your soul, you must fly from all evil occasions. St. Francis of Assisi used to say, as I have stated in another sermon, that the devil does not seek, in the beginning, to bind timorous souls with the chain of mortal sin; because they would be alarmed at the thought of committing mortal sin,

and would fly from it with horror: **he endeavors to bind them by a single hair, which does not excite much fear; because by this means he will succeed more easily in strengthening their bonds, till he makes them his slaves. Hence he who wishes to be free from the danger of being the slave of hell must break all the hairs by which the enemy attempts to bind him; that is, he must avoid all occasions of sin,** such as certain manners of speech, places, little presents, and words of affection. With regard to those who have had a habit of impurity, it will not be sufficient to avoid proximate (near) occasions; if they do not fly from remote occasions, they will very easily relapse into their former sins.

“5. Impurity, says St. Augustine, is a vice which makes war on all, and which few conquer. "The fight is common, but the victory rare." How many miserable souls have entered the contest with this vice, and have been defeated! But to induce you to expose yourselves to occasions of this sin, the devil will tell you not to be afraid of being overcome by the temptation. "I do not wish," says St. Jerome, "to fight with the hope of victory, lest I should sometimes lose the victory." I will not expose myself to the combat with the hope of conquering; because, by voluntarily engaging in the fight, I shall lose my soul and my God. **To escape defeat in this struggle, a great grace of God is necessary; and to render ourselves worthy of this grace, we must, on our part, avoid the occasions of sin.** To practice the virtue of chastity, it is necessary to recommend ourselves continually to God: we have not strength to preserve it; that strength must be the gift of God. "And as I knew," says the Wise Man, "that I could not otherwise be continent, except God gave it, ... I went to the Lord, and besought him." (Wis. 8.21) But if we expose ourselves to the occasions of sin, we ourselves shall provide our rebellious flesh with arms to make war against the soul. "Neither," says the Apostle, "yield your members as instruments of sin unto iniquity." (Rom. 6.13) In explaining this passage, St. Cyril of Alexandria says: "You stimulate the flesh; you arm it, and make it powerful against the spirit." St. Philip Neri used to say that in the war against the vice of impurity, the victory is gained by cowards -- that is, by those who fly from the occasions of this sin. But the man who exposes himself to it, arms his flesh, and renders it so powerful, that it will be morally impossible for him to resist its attacks.

“6. "Cry out," says the Lord to Isaiah, "all flesh is grass." (Isa. 40.6) Now, says St. John Chrysostom, **if all flesh is grass, it is as foolish for a man who exposes himself to the occasion of sin to hope to preserve the virtue of purity, as to expect that hay, into which a torch has been thrown, will not catch fire.** "Put a torch into hay, and then dare to deny that the hay will burn." No, says St. Cyprian; it is impossible to stand in the midst of flames, and not to burn. "Impossibile est flammis circumdari et non ardere." (De Sing. Cler.) "Can a

man," says the Holy Spirit, "hide fire in his bosom, and his garments not burn? or can he walk upon hot coals, and his feet not be burnt?" (Prov. 6.27, 28) Not to be burnt in such circumstances would be a miracle. St. Bernard teaches that **to preserve chastity, and, at the same time, to expose oneself to the proximate occasion of sin, "is a greater miracle than to raise a dead man to life."**

"7. In explaining the fifth Psalm, **St. Augustine says that "he who is unwilling to fly from danger, wishes to perish in it."** Hence, in another place, he exhorts those who wish to conquer, and not to perish, to avoid dangerous occasions. "In the occasion of falling into sin, take flight, if you desire to gain the victory." (Serm. 250 de temp.) Some foolishly trust in their own strength, and do not see that their strength is like that of flax placed in the fire. "And your strength shall be as the ashes of tow." (Isa. 1.31) Others, trusting in the change which has taken place in their life, in their confessions, and in the promises they have made to God, say: Through the grace of the Lord, I have now no bad motive in seeking the company of such a person; her presence is not even an occasion of temptations: Listen, all you who speak in this manner. In Mauritania there are bears that go in quest of the apes, to feed upon them: as soon as a bear appears, the apes run up the trees, and thus save themselves. But what does the bear do? He stretches himself on the ground as if dead, and waits till the apes descend from the trees. The moment he sees that they have descended, he springs up, seizes on them, and devours them. **It is thus the devil acts: he makes the temptation appear to be dead; but when a soul descends, and exposes itself to the occasion of sin, he stirs up temptation, and devours it. Oh! how many miserable souls, devoted to spiritual things, to mental prayer, to frequent communion, and to a life of holiness have, by exposing themselves to the occasion of sin, become the slaves of the devil!** We find in ecclesiastical history that a holy woman, who employed herself in the pious office of burying the martyrs, once found among them one who was not as yet dead. She brought him into her own house, and procured a physician and medicine for him, till he recovered. But, what happened? These two saints (as they might be called -- one of them on the point of being a martyr, the other devoting her time to works of mercy with so much risk of being persecuted by the tyrants) first fell into sin and lost the grace of God, and, becoming weaker by sin, afterwards denied the faith. St. Macarius relates a similar fact regarding an old man who suffered to be half-burned in defense of the faith; but, being brought back into prison he, unfortunately for himself, formed an intimacy with a devout woman who served the martyrs, and fell into sin.

"8. The Holy Spirit tells us that we must fly from sin as from a serpent. "Flee

from sin as from the face of a serpent." (Ecclus. 21.2) Hence, as we not only avoid the bite of a serpent, but are careful neither to touch nor approach it, **so we must fly not only from sin, but also from the occasion of sin -- that is, from the house, the conversation, the person that would lead us to sin.** St. Isidore says that he who wishes to remain near a serpent, will not remain long unhurt. "Juxta serpentem positus non erit sin illaesus." (Solit., Bk. 2) Hence, if any person is likely to prove an occasion of your ruin, the admonition of the Wise Man is, "Remove your way far from her, and come not near the doors of her house." (Prov. 5.8) He not only tells you not to enter the house which has been to you a road to hell ("Her house is the way to hell." Prov. 7.27); but he also cautions you not to approach it, and even to keep at a distance from it. "Remove your way far from her." But, you will say, if I abandon that house, my temporal affairs shall suffer. It is better that you should suffer a temporal loss, than that you should lose your soul and your God. **You must be persuaded that, in whatever regards chastity, there cannot be too great caution. If we wish to save our souls from sin and hell, we must always fear and tremble. "With fear and trembling work out your salvation." (Phil. 2.12) He who is not fearful, but exposes himself to occasions of sin, shall scarcely be saved.** Hence, in our prayers we ought to say every day, and several times in the day, that petition of the Our Father, "and lead us not into temptation." Lord, do not permit me to be attacked by those temptations which would deprive me of your grace. We cannot merit the grace of perseverance; but, according to St. Augustine, God grants it to every one that asks it, because he has promised to hear all who pray to him. Hence, the holy doctor says that the Lord, "by his promises has made himself a debtor" (cf. Romans 4:25)." (*Hell's Widest Gate: Impurity*, by St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

We also advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it's almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, sensuality, blasphemy, gloating, useless and unnecessary stories, lust, adultery, fornication... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

We ourselves do not watch any videos anymore except exclusively when for the sake of making videos. Now we only listen to audio, having all the movable images blocked. On YouTube, when we still watched YouTube (we now have it blocked), we did not watch the videos but only listened to them by downloading them as audio (or video) and listened to

them only in audio, or at least, by avoiding watching at the screen if we were watching it on youtube, or on other video sites. Anyone who cares about virtue and about their eternal salvation and for those who fear not to offend God by viewing or seeing bad scenes or images, will of course do the same thing, since it's almost impossible to watch anything today that does not contain immodesty or that will harm one's virtue. Even purely Christian films, whether on tv or youtube, have many bad and unacceptable scenes, statues or images in them. What then could be said about more secular media, documentaries, or series?

That so much naked religious images have been made, spread and depicted even in churches! during the last 700 years or so is undoubtedly a sign of the gradual falling away from God and the corruption of morals within and without the Church by the people, and indicates why God ultimately abandoned the Church to what it is has become today.

Also consider that it is very easy to sin in one's thought. In fact, **one consent to an evil thought is enough to damn a person to burn in Hell for all eternity!** and all the bad scenes one sees in all the films, television, movies, series etc. tempts one to commit exactly this sin against God.

St. Alphonsus: "**Listen to this example:** A boy used often to go to confession; and every one took him to be a saint. One night he had a hemorrhage, and he was found dead. His parents went at once to his confessor, and crying begged him to recommend him to God; and he said to them: "Rejoice; your son, I know, was a little angel; God wished to take him from this world, and he must now be in heaven; should he, however, be still in purgatory, I will go to say Mass for him." He put on his vestments to go to the altar; but before leaving the sacristy, he saw himself in the presence of a frightful spectre, whom he asked in the name of God who he was. The phantom answered that he was the soul of him that had just died. Oh! is it you? exclaimed the priest; if you are in need of prayers, I am just going to say Mass for you. Alas! Mass! I am damned, I am in hell! And why? "Hear," said the soul: "***I had never yet committed a mortal sin; but last night a bad thought came to my mind; I gave consent to it, and God made me die at once, and condemned me to hell as I have deserved to be. Do not say Mass for me; it would only increase my sufferings.***" Having spoken thus, the phantom disappeared." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 167)

"O eternity, eternity! The saints tremble at the mere thought of eternity; and ye sinners, who are in disgrace with God, you do not fear? You do not tremble? It is of faith that he

who dies in the state of sin goes to burn in the fire of hell for all eternity!” (Ibid, p. 108)

Scripture teaches that few are saved (Mt. 7:13) and that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness.” (1 John 5:19)

Why are most people damned? Most people are damned because they don’t care enough about God nor fear Him enough **to avoid all sin and the occasions of falling into obvious sin**, nor do they love Him more than they love their own perverse will or self-love —*which is the direct reason for their indifferent lifestyle*; neither do they care enough about God so as to avoid even what they obviously know will lead them into possible sin. The great St. Ambrose said concerning this: “**True repentance [and thus love of God] is to cease to sin [all sin, however small].**”

That of course means that one must do all in one’s power to avoid not only mortal sin, but also venial sin. It also means to in fact never even have a will to commit even the slightest sin that one knows to be a sin culpably or with full consent against the all good God — **and now we may deduce already why most people in fact are damned.**

Hence that most people are damned and always have been. So the only reason it would be hard for someone to be forgiven his sins and be saved is if he don’t love God enough, fear God enough, nor trust God enough with his whole heart—trust and love, such as believing in Him and that He will forgive you if you do what you must—and that He hears all your prayers and grants all your prayers that are good for you, such as all prayers for the grace of attaining forgiveness and salvation. Therefore, it is only hard to be saved for the bad — and not for the good souls.

Also see: [About the sacrament of penance and contrition and about receiving forgiveness without an absolution](#)

Generally, one of course cannot know whether a film, documentary or show that one watches or desires to watch will have any bad images or scenes in them—*before having already watched it*. (There are some sites that offers warnings of immodesty, bad language, nudity etc., but their warnings probably are not enough, nor will they, in all likelihood, include a warning against the so-called modern day women’s fashion in which women show of their womanly figure by pants or revealing and tight clothing since this is how every one dress today (which in itself would be bad enough to forbid watching these

shows entirely), and of course, the modern day “Catholic” or “Christian” standard of modesty is not enough and is even evil in many cases.) Therefore, it is playing with fire to watch movable images and risk one’s soul; and as we have seen, God will ultimately abandon a person that willfully put himself in danger of falling. Again, remember what St. Alphonsus said: “WHEN MEN AVOID THE OCCASIONS OF SIN, GOD PRESERVES THEM; BUT WHEN THEY EXPOSE THEMSELVES TO DANGER, THEY ARE JUSTLY ABANDONED BY THE LORD, AND EASILY FALL INTO SOME GRIEVOUS TRANSGRESSIONS.”

We recommend that no one watch videos or even audios at all (unless perhaps strictly religious things), but if you want to watch more secular things (such as news clips, documentaries or whatever else, even religious films) then listen to audio only. This means that you should turn the television around or put something over the screen. If on the internet, it means that you should avoid watching the video that is playing; or download vlc player and disable video in preferences, and download the videos instead of watching them on the internet, and listen to them only as audio through vlc player or some other video player. You can also download videos and convert them to mp3 or download an extension or program that does it automatically for you. This is a good youtube video downloader that we recommend:

<http://www.imtoo.com/download-youtube-video.html>

You can set settings 360P and mp4 for easiest configuration that takes not too much space and yet is good quality, and just download the video you want to hear instead of watching it on youtube. If you enter youtube videos, you should disable auto play so that videos do not play automatically for the same reason (the flashblock addons linked to above does the trick). You can also disable youtube comments in channel settings. Many of them are pure evil, filthy and spiritually distracting anyway. But the comments vary in badness depending on the video you are watching or entering. But just so you know, it is possible to disable seeing them.

Images must also be blocked when surfing on youtube! The number of bad, immodest and mortally sinful inducing images I myself have seen on youtube, and especially in the related videos while watching a video, or after it ended, is almost innumerable! (and no, I don’t watch sensual material and anyone who has spent any time on youtube will know from experience that related thumbnails can be pure evil and filthy regardless of what videos you are watching, be it a news clip or a religious video, and the latter example is especially true if it concerns a moral subject). Having images blocked goes

for all websites that have any bad images in them, even wikipedia, unless the article is deemed safe. (For the same reason, it is evil and a sin to link to articles that one knows contains any bad images. Yet many people, even traditional so-called Catholics, frequently, and without any scruple, link to such articles all the time just as if they thought they will not receive a judgment for every person that has becomes affected or aroused sensually by what they posted, linked to or were personally responsible for.) Also, on Firefox, **never watch a youtube video to the end**, or, if you do, scroll down before the film ends, **since the related video images on Firefox—that are shown in the video screen—sadly doesn’t get blocked by having images disabled**. I have seen not a few evil images because of that, sadly. Now I know better, and that one must avoid seeing this and falling into this devilish trap (but happily, we don’t even watch videos anymore and we encourage all to follow this same advice).

St. Alphonsus, **On avoiding the occasions of sin**: “Some also believe that it is only a venial sin to expose themselves to the proximate occasion of sin. **The catechist must explain that those who do not abstain from voluntary proximate occasions of grievous sin are guilty of a mortal sin**, even though they have the intention of not committing the bad act, to the danger of which they expose themselves. ... It is necessary to inculcate frequently the necessity of avoiding dangerous occasions; for, if proximate occasions, especially of carnal sins, are not avoided, all other means will be useless for our salvation.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 351-355)

Considering the quotes of St. Alphonsus on avoiding occasions of sin and about how God demands more of certain souls that He has given more graces: it is highly important for one’s salvation to not watch media or expose oneself to dangerous occasions (such as by surfing the internet with images on).

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Maria de Liguori describes in his masterpiece book "*The True Spouse of Jesus Christ*" how *Modesty of the Eyes* is absolutely crucial for all people to have in order to save their souls:

St. Alphonsus: "**On the mortification of the eyes, and on modesty in general.** Almost all our rebellious passions spring from unguarded looks; for, generally speaking, it is by the sight that all inordinate affections and desires are excited. Hence, holy Job "made a covenant with his eyes, that he would not so much as think upon a virgin." (Job xxxi. 1) Why did he say that he would not so much as think upon a virgin? Should he not have said that he made a covenant with his eyes not to look at a virgin? **No; he very properly said that he would not think upon a virgin; because thoughts are so connected with looks, that the former cannot be separated from the latter, and therefore, to escape the molestation of evil imaginations, he resolved never to fix his eyes on a woman.**

"St. Augustine says: "The thought follows the look; delight comes after the thought; and consent after delight." From the look proceeds the thought; from the thought the desire; for, as St. Francis de Sales says, what is not seen is not desired, and to the desire succeeds the consent.

"If Eve had not looked at the forbidden apple, she should not have fallen; but because "she saw that it was good to eat, and fair to the eyes, and beautiful to behold, she took of the fruit thereof, and did eat." (Gen. iii. 6) The devil first tempts us to look, then to desire, and afterwards to consent.

"St. Jerome says that Satan requires "only a beginning on our part." If we begin, he will complete our destruction. **A deliberate glance at a person of a different sex often enkindles an infernal spark, which consumes the soul.** "Through the eyes," says St. Bernard, "the deadly arrows of love enters." The first dart that wounds and frequently robs chaste souls of life finds admission through the eyes. By them David, the beloved of God, fell. By them was Solomon, once the inspired of the Holy Ghost, drawn into the greatest abominations. Oh! how many are lost by indulging their sight!

"The eyes must be carefully guarded by all who expect not to be obliged to join in the lamentation of Jeremiah: "My eye hath wasted my soul." (Jer. iii. 51) By the

introduction of sinful affections my eyes have destroyed my soul. Hence St. Gregory says, that **"the eyes, because they draw us to sin, must be depressed." If not restrained, they will become instruments of hell, to force the soul to sin almost against its will. "He that looks at a dangerous object," continues the saint, "begins to will what he wills not."** It was this the inspired writer intended to express when he said of Holofernes, that "the beauty of Judith made his soul captive." (Jud. xvi 11)

"Seneca says that "blindness is a part of innocence;" and Tertullian relates that a certain pagan philosopher, to free himself from impurity, plucked out his eyes. Such an act would be unlawful in us: but he that desires to preserve chastity must avoid the sight of objects that are apt to excite unchaste thoughts. "Gaze not about," says the Holy Ghost, "upon another's beauty; . . . hereby lust is enkindled as a fire." (Ecc. ix. 8, 9) Gaze not upon another's beauty; for from looks arise evil imaginations, by which an impure fire is lighted up. Hence St. Francis de Sales used to say, that "they who wish to exclude an enemy from the city must keep the gates locked."

"Hence, to avoid the sight of dangerous objects, the saints were accustomed to keep their eyes almost continually fixed on the earth, and to abstain even from looking at innocent objects. After being a novice for a year, St. Bernard could not tell whether his cell was vaulted. In consequence of never raising his eyes from the ground, he never knew that there were but three windows to the church of the monastery, in which he spent his novitiate. He once, without perceiving a lake, walked along its banks for nearly an entire day; and hearing his companions speak about it, he asked when they had seen it. St. Peter of Alcantara kept his eyes constantly cast down, so that he did not know the brothers with whom he conversed. It was by the voice, and not by the countenance, that he was able to recognize them.

"The saints were particularly cautious not to look at persons of a different sex. St. Hugh, bishop, when compelled to speak with women, never looked at them in the face. St. Clare would never fix her eyes on the face of a man. She was greatly afflicted because, when raising her eyes at the elevation to see the consecrated host, she once involuntarily saw the countenance of the priest. St. Aloysius never looked at his own mother in the face. It is related of St. Arsenius, that a noble lady went to visit him in the desert, to beg of him to recommend her to God. When the saint perceived that his visitor was a woman, he turned away from her. She then said to him: "Arsenius, since you will neither see nor hear me, at least remember me in your prayers." "No," replied the saint, "but I will beg of God to make me forget you, and never more to

think of you."

“From these examples may be seen the folly and temerity of some religious who, though they have not the sanctity of a St. Clare, still gaze around from the terrace, in the parlour, and in the church, upon every object that presents itself, even on persons of a different sex. And notwithstanding their unguarded looks, they expect to be free from temptations and from the danger of sin. For having once looked deliberately at a woman who was gathering ears of corn, the Abbot Pastor was tormented for forty years by temptations against chastity. St. Gregory states that the temptation, to conquer which St. Benedict rolled himself in thorns, arose from one incautious glance at a woman. St. Jerome, though living in a cave at Bethlehem, in continual prayer and macerations of the flesh, was terribly molested by the remembrance of ladies whom he had long before seen in Rome. Why should not similar molestations be the lot of the religious who willfully and without reserve fixes her eyes on persons of a different sex? "It is not," says St. Francis de Sales, "the seeing of objects so much as the fixing of our eyes upon them that proves most pernicious."

“If," says St. Augustine, "our eyes should by chance fall upon others, let us take care never to fix them upon any one." Father Manareo, when taking leave of St. Ignatius for a distant place, looked steadfastly in his face: for this look he was corrected by the saint. **From the conduct of St. Ignatius on this occasion, we learn that it was not becoming in religious to fix their eyes on the countenance of a person even of the same sex, particularly if the person is young. But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought that proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul. Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**

“The indulgence of the eyes, if not productive of any other evil, at least destroys recollection during the time of prayer. For, the images and impressions caused by the objects seen before, or by the wandering of the eyes, during prayer, will occasion a thousand distractions, and banish all recollection from the soul. It is certain that

without recollection a religious can pay but little attention to the practice of humility, patience, mortification, or of the other virtues. Hence it is her duty to abstain from all looks of curiosity, which distract her mind from holy thoughts. Let her eyes be directed only to objects which raise the soul to God.

“St. Bernard used to say, that to fix the eyes upon the earth contributes to keep the heart in heaven. "Where," says St. Gregory, "Christ is, there modesty is found." Wherever Jesus Christ dwells by love, there modesty is practiced. However, I do not mean to say that the eyes should never be raised or never fixed on any object. No; but they ought to be directed only to what inspires devotion, to sacred images, and to the beauty of creation, which elevate the soul to the contemplation of the divinity. Except in looking at such objects, a religious should in general keep the eyes cast down, and particularly in places where they may fall upon dangerous objects. In conversing with men, she should never roll the eyes about to look at them, and much less to look at them a second time.

“To practice modesty of the eyes is the duty of a religious, not only because it is necessary for her own improvement in virtue, but also because it is necessary for the edification of others. God only knows the human heart: man sees only the exterior actions, and by them he is edified or scandalized. "A man," says the Holy Ghost, "is known by his look." (Ecc. xix. 26) By the countenance the interior is known. Hence, like St. John the Baptist, a religious should be "a burning and shining light." (John, v. 35) She ought to be a torch burning with charity, and shining resplendent by her modesty, to all who behold her. To religious the following words of the Apostle are particularly applicable: "We are made a spectacle to the world, and to angels, and to men." (1 Cor. iv. 9) And again: "Let your modesty be known to all men: the Lord is nigh." (Phil. iv. 5)

“Religious are attentively observed by the angels and by men; and therefore their modesty should be made manifest before all; **if they do not practice modesty, terrible shall be the account which they must render to God on the day of judgment. Oh! what devotion does a modest religious inspire, what edification does she give, by keeping her eyes always cast down!** St. Francis of Assisi once said to his companion, that he was going out to preach. After walking through the town, with his eyes fixed on the ground, he returned to the convent. His companion asked him when he would preach the sermon. We have, replied the saint, by the modesty of our looks, given an excellent instruction to all who saw us. It is related of St. Aloysius, that when he walked through Rome the students would stand in the streets to observe and admire his great modesty.

“St. Ambrose says, that to men of the world the modesty of the saints is a powerful exhortation to amendment of life. "The look of a just man is an admonition

to many." The saint adds: "How delightful it is to do good to others by your appearance!" It is related of St. Bernardine of Sienna, that even when a secular, his presence was sufficient to restrain the licentiousness of his young companions, who, as soon as they saw him, were accustomed to give to one another notice that he was coming. On his arrival they became silent or changed the subject of their conversation. It is also related of St. Gregory of Nyssa, and of St. Ephrem, that their very appearance inspired piety, and that the sanctity and modesty of their exterior edified and improved all that beheld them. When Innocent II visited St. Bernard at Clairvaux, such was the exterior modesty of the saint and of his monks, that the Pope and his cardinals were moved to tears of devotion. Surius relates a very extraordinary fact of St. Lucian, a monk and martyr. By his modesty he induced so many pagans to embrace the faith, that the Emperor Maximian, fearing that he should be converted to Christianity by the appearance of the saint, would not allow the holy man to be brought within his view, but spoke to him from behind a screen.

"That our Redeemer was the first who taught, by his example, modesty of the eyes, may, as a learned author remarks, be inferred from the holy evangelists, who say that on some occasion he raised his eyes. "And he, lifting up his eyes on his disciples." (Luke, vi. 20) "When Jesus therefore had lifted up his eyes." (John, vi. 5.) From these passages we may conclude that the Redeemer ordinarily kept his eyes cast down. Hence the Apostle, praising the modesty of the Saviour, says: "I beseech you, by the mildness and modesty of Christ." (2 Cor. x. 1)

"I shall conclude this subject with what St. Basil said to his monks: "If, my children, we desire to raise the soul towards heaven, let us direct the eyes towards the earth." From the moment we awake in the morning, let us pray continually in the words of holy David: "Turn away my eyes, that they may not behold vanity" (Ps. cxviii. 37)." (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Modesty of the Eyes, pp. 252-261)

St. Francis of Assisi used to exhort his brethren frequently to guard and mortify their senses with the utmost care. He especially insisted on the custody of the eyes, and he used this parable of a King's two messengers to demonstrate how the purity of the eyes reveals the chastity of the soul:

"A certain pious King sent two messengers successively to the Queen with a communication from himself. The first messenger returned and brought an answer from the Queen, which he delivered exactly. But of the Queen herself he said nothing because he had always kept his eyes modestly cast down and had not raised them to look at her.

The second messenger also returned. But after delivering in a few words the answer of the Queen, he began to speak warmly of her beauty. “Truly, my lord,” he said, “the Queen is the most fair and lovely woman I have ever seen, and thou art indeed happy and blessed to have her for thy spouse.”

At this the King was angry and said: “Wicked servant, how did you dare to cast your eyes upon my royal spouse? I believe that you may covet what you have so curiously gazed upon.”

Then he commanded the other messenger to be recalled, and said to him: “What do you think of the Queen?”

He replied, “She listened very willingly and humbly to the message of the King and replied most prudently.”

But the Monarch again asked him, “But what do you think of her countenance? Did she not seem to you very fair and beautiful, more so than any other woman?”

The servant replied, “My lord, I know nothing of the Queen’s beauty. Whether she be fair or not, it is for thee alone to know and judge. My duty was only to convey thy message to her.”

The King rejoined, “You have answered well and wisely. You who have such chaste and modest eyes shall be my chamberlain. From the purity of your eyes I see the chastity of your soul. You are worthy to have the care of the royal apartments confided to you.”

Then, turning to the other messenger, he said: “But you, who have such unmortified eyes, depart from the palace. You shall not remain in my house, for I have no confidence in your virtue.” (*The Works of the Seraphic Father St. Francis of Assisi*, London: R. Washbourne, 1882, pp. 254-255)

Concerning modesty of the eyes and related virtues, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

“[Proverbs 4:25 “Let thy eyes look straight on, and let thy eyelids go before thy steps.”] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he

has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances.

....

“[Proverbs 6:27 “Can a man hide fire in his bosom, and his garments not burn?”] That thou mayest not say, What harm is there in the eyes, when there is no necessity that he should be perverted who looks? he shows thee that desire is a fire, and the flesh is like a garment. The latter is an easy prey, and the former is a tyrant. And when anything harmful is not only taken within, but also held fast, it will not go forth again until it has made an exit for itself. For he who looks upon a woman, even though he escape the temptation, does not come away pure of all lust. And why should one have trouble, if he can be chaste and free of trouble? ... And, figuratively speaking, he keeps a fire in his breast who permits an impure thought to dwell in his heart. And he walks upon coals who, by sinning in act, destroys his own soul.

“[Proverbs 7:21-25 “[21] She entangled him with many words, and drew him away with the flattery of her lips. [22] Immediately he followeth her as an ox led to be a victim, and as a lamb playing the wanton, and not knowing that he is drawn like a fool to bonds, [23] Till the arrow pierce his liver: as if a bird should make haste to the snare, and knoweth not that his life is in danger. [24] Now therefore, my son, hear me, and attend to the words of my mouth. [25] Let not thy mind be drawn away in her ways: neither be thou deceived with her paths.”] The “cemphus” [the fool] is a kind of wild sea-bird, which has so immoderate an impulse to sexual enjoyment, that its eyes seem to fill with blood in coition; and it often blindly falls into snares, or into the hands of men [Footnote: “The cemphus is said to be a sea-bird “driven about by every wind,” so that it is equal to a fool.” [Proverbs 7:22]]. To this, therefore, he [Solomon] compares the man who gives himself up to the harlot on account of his immoderate lust; or else on account of the insensate folly of the creature, for he, too, pursues his object like one senseless. And they say that this bird is so much pleased with foam, that if one should hold foam in his hand as he sails, it will sit upon his hand. And it also brings forth with pain.

“[Proverbs 7:26 “For she hath cast down many wounded, and the strongest have been slain by her.”] You have seen her mischief. Wait not to admit the rising of lust; for her death is everlasting. And for the rest, by her words, her arguments in sooth, she wounds, and by her sins she kills those who yield to her. For many are the forms of wickedness that lead the foolish down to hell. And the chambers of death mean either its depths or its treasure. How, then, is escape possible?” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

HOW TO CONTROL YOUR SPEECH

*“But shun profane and vain babblings: for they grow much towards ungodliness.”
(2 Timothy 2:16)*

To talk overmuch of worldly and unnecessary things is also considered vain babblings and should be totally avoided. If you have nothing good to say, referring to God or the edification of the soul, then one should keep quiet. Vain babbling will lead to ungodliness as stated above, for that which a person talks much about, that he is full of in his heart. If God is not in the heart of man, then Satan must occupy that place, and you cannot serve both God and man!

VIDEO GAMES

Almost every kind of game that exists in our sad time has numerous mortally sinful things in them which make them impossible to play without going to hell. The younger generation especially, but also older people, is so perverted and drugged by these new games that they seem to live for nothing else!

Firstly, there are the countless games who have a person going around killing or hurting other humans or creatures for fun; for example, Counter-Strike, Halo, Grand Theft Auto, Starcraft, Modern Warfare, Gears of Wars, Tekken, etc. To play such a game is not only sick but abominable. Think about it: to play a game for fun or pleasure which is constituted of the murder or hurt of another being!

God solemnly declares that he will judge our every thought, how much more then will he judge our deeds? When we in our mind take delight and enjoy killing or hurting other beings, God takes this as an act in the very same way as he judges us as murderers if we hate our brother, or, as an adulterer if we look at a woman with lust in our heart. What then will God judge you to be when you in your heart love abominable things?

Secondly, there is the constant danger of hate, uncontrollable wrath, and pride in

games when it doesn't go as people would like it to go, and this is more true when playing games online. For when people think of themselves that they are good in the game they play, they are puffed up and deceived into thinking that this victory in a worthless game actually makes them someone. This is truly pathetic! But if someone then beats them, their pride and arrogance gets hurt, and they get mad, angry and wroth. Who have not had experience of this in online-gaming? Sure, these things happen on single player games as well but it isn't as common. Online games are by far the worst and sinful of all the games, since they not only affects you, but the others you play with as well. Do you understand now why online games are the most dangerous of all the games? Do you realize now that every person you have affected by your gaming will demand just vengeance over you, unless you blot these sins out by penance, repentance and confession? Giving others a bad example and being the cause or accessory of another person's damnation is the worst of all the sins one can be guilty of in this life. Every single thought, word, and deed will be carefully judged and avenged the moment you die. You cannot hide from death.

Thirdly, there are countless of games who try to display magic and the occult as not only acceptable but even good and praiseworthy; for example, World of Warcraft, Diablo, Oblivion, etc. Yes in those games, one is even awarded by magic and occult themes for murdering or hurting the opponent. Eternal Hell will be the home of all you who plays such games, for they are all against God, they are all based on breaking God's commandments and doing evil and violence, or enjoying others doing evil and violence. Whether or not you or the world say its good vs evil, or whether it be humans or monsters you are murdering or hurting, does not change the fact that the games in themselves are totally evil and fruitless, often extremely violent, and as with movies, often compels the player to take actions, agree or disagree with occurrences, which in godly terms are unacceptable and abominable. Playing these games will only serve to stir you up towards wanting to play more. Games with much violence and fighting, or with the ability of sinning in pride by show-offs, or with much usage of magic-powers of the occult, or with the ability to achieve personal fame in a fantasy land, or the show-off with skills, as with online-games, are all the most dangerous since they serve to stir up the flesh and body the most in a false and unholy fire of pleasure and thrill. A person that doesn't cut this off from himself will in fact lose his soul!

PRO-SPORTS

Pro-sports may seem to have no sin in it, but countless of mortal sins will be exposed when one examines it carefully.

First, almost every kind of pro-sports supports the mortal sin of gambling, and it is just a fact that these teams or players get a large portion of their pay-check from gambling. Pro-sports is in fact one of the biggest, if not the biggest generator of the mortal sin of gambling, which has destroyed countless of families and lead millions of poor souls to despair, suicide and hell. Thus, those who watch these games, watch people who are getting paid for supporting and making the mortal sin of gambling exist. To enjoy the eternal soul killing of other human beings is a clear cut mortal sin.

Second, almost every kind of pro-sport is played on Sundays which is a clear mortal sin since it is a work for these players and they get a pay-check from it. Therefore, they are breaking one of God's Ten Commandments, and there is no excuse for such things. It is a clear mortal sin to enjoy someone committing mortal sin.

Third, as we can see from the Book of the Machabees, the Jewish people neglected the divine worship in order to attend to different sport festivities at the arena. This is now prophetically fulfilled in many people who call themselves Catholic. For instead of praying the Rosary, reading the word of God and playing with and educating their children in good Christian morals as the Sunday is intended for, they watch these sinful games while placing their children in front of another TV set, neglecting their spiritual well being. Many saints teach that sports in of itself is no sin - which it of course isn't - but when it becomes too serious and more than a fun game between friends or when one take too much delight in it or makes too big thing of that which has no value, then they unanimously teach that it becomes sinful.

St. Francis de Sales- "Sports, plays, festivities, etc, are not in themselves evil, but rather indifferent matters, capable of being used for good or ill; but nevertheless they are dangerous, and it is still more dangerous to take great delight in them."

St. Francis de Sales- “Walking, harmless games, music, instrumental or vocal, field sports, etc., are such entirely lawful recreations that they need no rules beyond those of ordinary discretion, which keep every thing within due limits of time, place, and degree. So again games of skill, which exercise and strengthen body or mind, such as tennis, rackets, running at the ring, chess, and the like, are in themselves both lawful and good. Only one must avoid excess, either in the time given to them, or the amount of interest they absorb; for if too much time be given up to such things, they cease to be a recreation and become an occupation; and so far from resting and restoring mind or body, they have precisely the contrary effect. After five or six hours spent over chess, one’s mind is spent and weary, and too long a time given to tennis results in physical exhaustion; or if people play for a high stake, they get anxious and discomposed, and such unimportant objects are unworthy of so much care and thought. But, above all, beware of setting your heart upon any of these things, for however lawful an amusement may be, it is wrong to give one’s heart up to it. Not that I would not have you take pleasure in what you are doing,—it were no recreation else,—but I would not have you engrossed by it, or become eager or over fond of any of these things.”

Fourthly, people are spending billions of dollars on something that is supposed to be a game of fun. They have made a worthless game which holds no significance whatsoever, to become something serious. Think about it. People say: This or that person runs so and so fast or won this or that game. And people think about it as though it is some kind of achievement worthy of praise, when it in fact is saddening and abominable since it leads souls to hell. It is grown people valuing a worthless game or sport as something that holds significance or value: it is truly pathetic. They waste their money and time on this filth when they could be trying to help souls that are falling daily to the eternal fire in hell.

“And so the human heart which is cumbered with useless, superfluous, dangerous clingings becomes incapacitated for that earnest following after God which is the true life of devotion. No one blames children for running after butterflies, because they are children, but is it not ridiculous and pitiful to see full-grown men eager about such worthless trifles as the worldly amusements before named, (SPORTS, balls, plays, festivities, pomps), which are likely to throw them off their balance and disturb their spiritual life.” (St.

Francis de Sales, *Introduction into the Devout Life*)

Fifthly, most of the different athletes or players are very immodestly dressed in clothes that are absolutely abominable for God since they are tight and reveal so much flesh. Only a few hundred years ago, women would have been arrested and jailed for wearing the clothes that athletes or players wear now. To watch any game or sport that supports or condones the five reasons mentioned above is totally sinful and any honest person who has not refused to meditate on hell and who realizes that it is possible that he or she may go to hell will agree as long as he thinks about this issue in a rational and calm manner. Don't allow your dependency on sports to trivialize clear cut mortal sins that are acted out in front of everyone. Repent before it is too late!

PRO-SPORTS AND GAMBLING - ADDENDUM

Objection: "I see... watching professional sports constitutes a mortal sin because professional sports leads to gambling and peoples lives have been ruined from gambling... but professional sports aren't made FOR gambling, by their logic they would have to be for gun control to stay logical, and we all know that gun control is evil."

Answer: What we said was that pro-sports supports the mortal sin of gambling; that their activities makes it exist; and that the players get a paycheck for this activity and for their support of gambling and other mortal sins – and that they thus are a part of all of this. We also said that **it is a mortal sin to enjoy people committing mortal sin**. The same truth of course applies to venial sins as well. For example, one cannot actually "enjoy" someone committing a mortal sin (or even venial sin), such as "enjoying" or "laughing" at someone committing adultery. For that is totally evil.

We will add some new thoughts in addition to the above:

1. Everyone knows that they play pro-sport matches on Sundays, and therefore it would be wrong to watch them play sports on Sundays by default. I think everyone can agree with that, since they get a paycheck for playing their games and it is a work for them.

2. Having guns have a necessity. So if judging things by necessity, having or buying guns is nothing wrong. So this argument is clearly false and the Church condemns gambling and vain games of chance but not self-defense. **That is also why the Church (since the beginning) outlawed the Olympics and it is only recently – prior to the Great Apostasy – that this useless activity started to be promoted again by the World and by Satan.** It is very interesting to consider this fact, for it proves that the Church disapproves of such vain, useless and harmful activities which makes one forget about God and neglect one's duties. In truth, the Church undoubtedly understood this truth about pro-sports in part from the example of the Old Testament and the books of the Maccabees which shows us that these kinds of vain games deceives people (as is proved by the example of the Jews during the time of the Maccabees who neglected God and their duties because of the sports arena that had been built there, in the Kingdom of Judah).

Apostolic Constitutions, Book II, Section 7:62, A.D. 380: **“That Christians Must Abstain From All The Impious Practices Of The Heathens -** Take heed, therefore, not to join yourselves... with those that favour the things of the devil, [for you] will be esteemed one of them, and will inherit a woe... lest by uniting ourselves to them we bring snares upon our own souls; that we may not by joining in their feasts... be partakers with them in their impiety. You are also to avoid their public meetings, and those sports which are celebrated in them. For a believer ought not to go to any of those public meetings, unless to purchase a slave, and save a soul? and at the same time to buy such other things as suit their necessities. Abstain, therefore, from all idolatrous pomp and state, all their public meetings, banquets, duels, and all shows belonging to demons.” (*Apostolic Constitutions, Treatises on Early Christian Discipline*)

3. And one could indeed say that today's professional sport is in a large part made for and supported by gambling, and evil commercials, since this is what much of their income comes from. And obviously, sports today have become “Pro” for a reason; and that is that there is great profit to make from it.

4. Many professional sports teams and games also promote

cheerleaders which is a damnable mortal sin similar to prostitution

since they incite people to commit sins of impurity and adultery in their hearts (Matthew 5:28). One can truly say that the abominable activities of cheerleaders of today are very similar to striptease since they are not only half naked, showing almost every part of their body either directly or indirectly by tight clothes, but also because they dance and move in a sensual way in accordance to the match times. Thus, those who are watching these games are taking enjoyment in mortal sins that are integral to the game, and which would not exist but for this special game there and that are so evil that it screams to heaven for vengeance.

One can only shudder in amazement, trembling and fear over how many billions of impure thoughts that have been directly incited by these games, and how many millions or billions of people that have been damned because of them. Indeed, if we could see all those lost people right now as we speak burning in Hell, we would immediately cease watching these accursed games or have a liking for their evil activities, and would repent in sackcloth and ashes, never daring to open our eyes or mouth in contradiction to Our Lord's Holy Will. But for the most part of humanity, the time of repentance will never come or come too late when they are already dead and judged to an eternal torment in Hell; but then it is sadly too late for them. For they all chose to do and enjoy things that their conscience knew was opposed to God's Holy Law.

Objection: "You are blaming football players for scantily-clad cheerleaders. There's no connection, they don't make the rules or set the program about what the cheerleaders are wearing. This isn't even material participation."

Answer: **The cheerleaders are part of the same team, and wouldn't be there unless their team played the game. Hence that the players themselves are the direct cause of this problem.** They are there and a part of the game. They are not excluded from it, but known by all. They are part of the game and attraction. They dance and move in accordance to the match times. They are part of the whole thing. To deny this is just simply to be a mortal sinner and an outrageous liar.

The players are obviously not unaware of the fact that millions of people are watching their games and thus see these whorish women half naked dancing there

for the exact cause of their deed of approving of and consenting to playing these games. In fact, none of this would happen unless they (the players, their team, their supporters, and their viewers) all approved of this and supported this activity by their continual presence at these games or by their support of them, whether materially or directly. If someone were really opposed to the fact that this sin should take place, he would be obliged to stop participating in these matches and stop support the evil team that allows this to happen. If they don't, they become a partner in the sin.

Catechism Question: "In how many ways may we either cause or share in the guilt of another's sin?" **Answer: "We may either cause or share the guilt of another's sin in nine ways: 1. By counsel. 2. By command. 3. By consent. 4. By provocation. 5. By praise or flattery. 6. By concealment. 7. By being a partner in the sin. 8. By silence. 9. By defending the ill done."**

They are thus guilty in every way possible. Even more so when one considers that their games or work constitutes non-necessities. Their work is completely unnecessary and serves no real purpose except for a useless entertainment for vain people. It is also the greatest waste of money possibly on earth, billions or trillions of dollars are wasted on absolutely nothing.

Behold a perfect comparison of the evilness of cheerleaders and tacit consent: If there were a game like a gladiator game where people took amusement in other people killing each other - like in the old roman time - this would of course be a mortal sin to view and enjoy. Now, if there was a football game as the main attraction beside the gladiator game, and the gladiators (that is, the soul murdering cheerleaders in this comparison) were killing souls as a side attraction that is part of the main game, would it then be allowed for the players to be a part of this game or the viewers to view this game, if they knew that this game contained these things? Of course not! Now the cheerleaders are perhaps worse in killing souls than the gladiators since they tempt billions of people into sin and eternal death in Hell. They murder souls, yet the people who make this objection above sadly don't seem to care one bit about this fact. Hell, however, will make all of them confess the truth the moment or second after they die.

Instead of excusing the players from culpability when they so obviously are all in on this together – and are a direct part of this problem – concerned people should rather tell these people to stop playing and supporting these evil, vain and useless matches and sports-teams that promotes such evil, soul slaying activities.

5. If you don't enjoy any of the above mentioned things that are evil, then there is no reason for why you would even want to watch professional sports at all, or care that much about it. For if one considers this matter seriously, that is, that those people who take part in pro-sports activities are totally deceived by their vanity, vainglory, pride, fame, and by the praise and idolization of themselves by other weak human beings, then one would mourn for their sake rather than seek a useless, unprofitable enjoyment from them. For why would anyone want to enjoy people commit or support mortal sin and worldliness or be happy about that they are totally deceived by the world and that they are headed for Hell? It is totally evil.

Indeed, the enjoyment derived from such pro-sports games is completely useless anyway. One doesn't even learn anything from it as one does from watching a documentary, an educational program or a good Christian film. And that is why some media can be excused while pro-sports that have any sin connected to it must be avoided. All one learns from pro-sport today essentially consists in this: vainglory, pride, vanity and lasciviousness (from the cheerleaders); bad, ungodly, sensual, superfluous and vain commercials; idolization and praise of weak human beings; and useless cares and worries for certain teams or players that will not help a person one bit in any way to get to Heaven, **and what is worse, one may even start to secretly idolize or like them and what they do** (and this last point undoubtedly often happens if one frequently watch or follows this useless activity).

Indeed, St. Francis de Sales' words about the evil occupation of gambling applies *perfectly* to those who take vain pleasure in pro-sports matches, games and teams:

“Moreover, though such games may be called a recreation, and are intended as such, they are practically an intense occupation. Is it not an occupation, when a man's mind is kept on the stretch of close attention, and disturbed by endless anxieties, fears and agitations? Who exercises a more dismal, painful attention than the [person obsessed by his beloved sports team, player, or

superstar]? No one must speak [against them, their team, or idols] or laugh [or defeat them],—if you do but cough you will annoy [or sadden] him and his companions. The only pleasure in [these games] is to win, and this cannot be a satisfactory pleasure, since it can only be enjoyed at the expense of your antagonist.” (St Francis de Sales, writing “On Gambling”, but this could as well have been written directly with pro-sports in mind!)

All of this will thus lead to that one will become sad or happy based on the fact whether or not those whom one *avored* lost or won; and this is totally evil since this means one enjoys their deeds in their worldliness and ungodly lifestyle that is leading them to Hell. One is thus becoming worried, happy or sad about all of this – the evil they do and the deceived, unhappy lifestyle they lead – and the sadness, anxiety or attention about what they do in this case is not even about the right thing (that is, for their spiritual blindness and that they are deceived and are headed for Hell) but rather about the evil attachment for a vain pleasure and because one’s self-love was hurt; and because they lost a useless game – and because one cares for all of this! It is totally evil, useless and vain.

6. It is evil to be happy about musicians, sports players or other people living an ungodly lifestyle just because one likes what they do, and in this way, enjoy what they do. For example, it is evil to want Madonna to continue making music because she is committing mortal sin while she is doing so. One can enjoy a lawful moral song, **but one cannot enjoy mortal sin or venial sin being committed or be happy about them or that their life is such; nor can one want them to continue in such a state or career or have a mindset to be obsessed by such** (as many people sadly are today by being totally obsessed with pro-sports, players, artists, actors, musicians, and so called “superstars”). And even if one likes the song (a moral, lawful song), one must be sad and mournful for the person’s soul and spiritual state when thinking about their spiritual state, and wish that they will stop doing whatever they are doing that are leading them to Hell.

Objection: “Even if cheerleaders is wrong, modest gambling is not wrong, nor is it a sin. Neither does the Church forbid it. And one cannot really say that watching sports would be wrong because it supports gambling.”

7. Several councils as well as saints and holy people in addition to tradition have condemned and disapproved of gambling since the very beginning (as we will see below). Therefore, it is clear that God and the Church condemned *and still condemns* these activities as evil and forbidden.

So since the players get a paycheck for directly supporting evil and forbidden activities against the Church's laws—such as gambling—as well as the cheerleaders—it is utterly unlawful, condemned and sinful to watch these sinful games and find enjoyment in them. Again, since all their pro-sport matches revolves around supporting and promoting condemned activities, mortal sins and non-necessities, it is clearly sinful and evil to watch and find enjoyment in their criminal activities.

SOME QUOTES CONDEMNING GAMBLING

Council of Elvira, Canon 79 (A.D. 306): “**Christians who play dice for money are to be excluded from receiving communion.** If they amend their ways and cease, they may receive communion after one year.”

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, Canon 42: “Let a bishop, or presbyter, or deacon **who indulges himself in dice** or drinking, **either leave off those practices, or let him be deprived.**” Canon 43: “**If a sub-deacon, a reader, or a singer does the like, either let him leave off, or let him be suspended; and so for one of the laity.**” (The Apostolic Constitutions, Treatises on Early Christian Discipline)

St. Thomas Aquinas (1225-1274 A.D.), who is regarded as one of the most important Doctors of the Church, writes the following concerning the above two canons: “We read in the Canons of the apostles (Can. xli, xlii): ‘A bishop, priest or deacon **who is given to drunkenness or gambling, or incites others thereto**, must either cease or be deposed; a subdeacon, reader or precentor who does these things must either give them up or be excommunicated; the same applies to the laity.’ **Now such punishments are not inflicted save for mortal sins.** Therefore drunkenness [and gambling] is a mortal sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 150, A. II. Whether drunkenness is a mortal sin?)

St. Clement of Alexandria, echoing the Church's constant tradition from the beginning against gambling, and the pursuit of gain caused by the evil desire for riches "apart from the truth", wrote in the second century A.D.: "**The game of dice is to be prohibited, and the pursuit of gain, especially by dicing [and other such games of gambling]**, which many keenly follow. Such things the prodigality of luxury invents for the idle. For the cause is idleness, and a love for frivolities apart from the truth. For it is not possible otherwise to obtain enjoyment without injury; and each man's preference of a mode of life is a counterpart of his disposition." (Ante-Nicene Fathers, Vol 2, p. 485)

The venerated Dominican friar and preacher Girolamo Savonarola (1452-1498) expounds on gambling and related activities at some length, but more frequently inveighs against the corrupt manners of the age, denouncing in turn every vice that was then prevalent. This, for instance, is how he speaks against gambling: "If you see persons engaged in gambling in these days, believe them to be no Christians, since they are worse than infidels, are ministers of the evil one, and celebrate his rites. They are avaricious men, blasphemers, slanderers, detractors of others' fame, fault-finders, they are hateful to God, are thieves, murderers, and full of all iniquity. I cannot permit ye to share in these amusements; ye must be steadfast in prayer, continually rendering thanks to the Almighty in the name of our Lord Jesus Christ. He that gambles shall be accursed, and accursed he that suffers others to gamble; shun ye their conversation, for the father that gambles before his son shall be accursed, and accursed the mother that gambles in her daughter's presence. Therefore, whoever thou art, thou shalt be accursed if thou dost gamble or allow others to gamble;" (*Life and Times of Girolamo Savonarola*, chapter VIII, p. 105)

The Catholic Encyclopedia adds that: "From very early times gambling was forbidden by canon law. Two of the oldest (41, 42) among the so-called canons of the Apostles **forbade games of chance under pain of excommunication** to clergy and laity alike. The 79th canon of the Council of Elvira (306) decreed that one of the faithful who had **been guilty of gambling might be, on amendment, restored to communion after the lapse of a year.** A homily (the famous "De Aleatoribus") long ascribed by St. Cyprian, but by modern scholars variously attributed to Popes Victor I, Callistus I, and Melchiades, and which undoubtedly is a very early and interesting monument of Christian antiquity, **is a vigorous**

denunciation of gambling. *The Fourth Lateran Council* (1215), by a decree subsequently inserted in the "Corpus Juris", **forbade clerics to play or to be present at games of chance.** Some authorities, such as Aubespine, have attempted to explain the severity of the ancient canons against gambling by supposing that idolatry was often connected with it in practice. The pieces that were played with were small-sized idols, or images of the gods, which were invoked by the players for good luck. However, as Benedict XIV remarks, **this can hardly be true, as in that case the penalties would have been still more severe.**" [Notice how a modernistic scholar tried to explain away the ancient Church teaching against gambling. However, this false theory of him (and of others like him) was of course refuted by Pope Benedict XIV]. (*The Catholic Encyclopedia*, Vol. 6, "Gambling", A.D. 1909)

Wikipedia relates a little history of gambling and says the following concerning this evil activity: "Though lotteries were common in the United States and some other countries during the 19th century, by the beginning of the 20th century, **most forms of gambling, including lotteries and sweepstakes, were illegal in the U.S. and most of Europe as well as many other countries.**"

St. Francis de Sales, *Doctor of the Church*, in the section "Of Forbidden Amusements" in his book *Introduction to the Devout Life*, clearly shows us the inherent evil, unlawfulness and unreasonableness of gambling and how both civil and ecclesiastical law outlawed gambling in the past: "Dice, cards, and the like games of hazard, are not merely dangerous amusements, like dancing, but they are plainly bad and harmful, and therefore they are forbidden by the civil as by the ecclesiastical law [thus showing us that Catholic states banned or outlawed gambling totally]. What harm is there in them? you ask. Such games are unreasonable:—the winner often has neither skill nor industry to boast of, which is contrary to reason. You reply that this is understood by those who play. But though that may prove that you are not wronging anybody, it does not prove that the game is in accordance with reason, as victory ought to be the reward of skill or labour, which it cannot be in mere games of chance. Moreover, though such games may be called a recreation, and are intended as such, they are practically an intense occupation. Is it not an occupation, when a man's mind is kept on the stretch of close attention, and disturbed by endless anxieties, fears and agitations? Who exercises a more dismal, painful attention than the gambler? No one must speak or

laugh,—if you do but cough you will annoy him and his companions. The only pleasure in gambling is to win, and this cannot be a satisfactory pleasure, since it can only be enjoyed at the expense of your antagonist. Once, when he was very ill, St. Louis [IX, King of France] heard that his brother the Comte d’Anjou and Messire Gautier de Nemours were gambling, and in spite of his weakness the King tottered into the room where they were, and threw dice and money and everything out of the window, in great indignation. And the pure and pious Sara, in her appeal to God, declared that she had never had dealings with gamblers. "I beg, O Lord, that thou loose me from the bond of this reproach, or else take me away from the earth. Thou knowest, O Lord, that I never coveted a husband, and have kept my soul clean from all lust. Never have I joined myself with them that play: neither have I made myself partaker with them that walk in lightness" [Tobias 3:15-17]." (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Chapter XXXII, Of Forbidden Amusements)

St. Francis de Sales also explains that we must confess all our motives in Confession when we have sinned, and he mentions gambling as a sin: “Again, do not be satisfied with mentioning the bare fact of your venial sins, but accuse yourself of the motive cause which led to them. For instance, do not be content with saying that you told an untruth which injured no one; but say whether it was out of vanity, in order to win praise or avoid blame, out of heedlessness, or from obstinacy. If you have exceeded in society, say whether it was from the love of talking, or gambling for the sake of money, and so on.” (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, p. 63)

As with the use of alcohol, gambling can soon get out of hand and even become addictive, and this type of problem definitely has moral and religious overtones. An English proverb says, “The best throw of the dice is to throw them away” — and in light of the harm gambling can cause to one’s career, family life, and other relationships, such an approach is of course the wisest one. The examples from the lives of the saints that address this issue suggest a need for great prudence and restraint when gambling is involved. They also teach us to shun and avoid getting involved in gambling at all cost. St. Augustine stated very simply and bluntly that, “The Devil invented gambling,” and in one of his homilies, St. Basil the Great told his people that, “If I let you go, and if I dismiss this assembly, some will run to the dice, where they will find bad language, sad quarrels and the pangs of avarice. There stands the devil, inflaming the fury of the players with the dotted bones,

transporting the same sums of money from one side of the table to the other, now exalting one with victory and throwing the other into despair, now swelling the first with boasting and covering his rival with confusion. Of what use is bodily fasting and filling the soul with innumerable evils? He who does not play spends his leisure elsewhere. What frivolities come from his mouth! What follies strike his ears! Leisure without the fear of the Lord is, for those who do not know the value of time, a school of vice. I hope that my words will be profitable; at least by occupying you here they have prevented you from sinning. Thus the longer I keep you, the longer you are out of the way of evil.” (St. Basil the Great, Hexaameron, Homily 8:8)

As should be absolutely clear by now, the Catholic Church and Her Saints and Tradition condemns gambling and the evil pursuit of gain.

8. Instead of gambling for money you do not need to survive, you should instead use it to save another persons life from starvation, or their soul from eternal death in Hell, which is the only really absolutely important thing to do in this world. As a matter of fact, those who gamble truly mock those who starve physically or spiritually on this earth, since for the sake of materialism and greed, they waste money on things that are utterly worthless, unnecessary and devoid of godliness.

Consider very carefully how you would feel if you were starving or in need of a little money for something important, such as a medical treatment, and someone you knew just went and squandered it on something totally unnecessary without caring one bit that you were starving before his face. In truth, this is very similar to what gamblers are doing. They refuse to see that many people on this earth would only dream of having the money they themselves thoughtlessly squander for the purpose of superfluity, love of riches and materialism; but in Hell, the poor and those who had almost nothing in this life will indeed be thankful that they were not rich or had more possessions since everything we own, as well as every single word we utter in this life, will have to be accounted for in the day of judgment. All other things being equal on earth, the torment in the hellfire of all those who were poor on this earth will undoubtedly be less severe than for those who had much more money and squandered it on unnecessary things.

Consider that most of the world’s poor population in the developing world lives on less than \$1 dollar a day. It’s shocking to learn how many

hundred of millions of people live on less or a little more than \$1 dollar a day—and yet people who gamble and waste money on nothing squander much more than that—the money those poor people could live on to survive.

9. Our Lord Jesus Christ's words in *The Revelations of St. Bridget* clearly shows us that a person who does not use his possessions for His sake “will incur a judgment” and “that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard”, which means that he who does not have charity with others, using his time, money and effort to help and save them from Hell, or their temporal and spiritual necessities, “will himself cry out [to God] and not be heard” both in this life when he seeks to be relieved from his own troubles on this earth, as well as in the eternal fire of Hell in the next, which is the eternal abode of all who lack charity and love for their fellow human beings.

Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “Reply firmly to him with the four things I tell you now. The first is that **many people lay up treasure but do not know for whom. The second is that every person entrusted with the Lords talent who does not spend it cheerfully will incur a judgment.** The third is that a person who loves land and flesh more than God will not join the company of those who hunger and thirst for justice. The fourth is that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard.” (In *The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 81)

10. One argument that wicked people use to try to defend the sin of gambling is that one may do whatever one wants with one's money. But is this really true? May one do whatever one wants with one's money? Of course not. It should go without saying that one may only use one's money **in accordance to the laws of God!**

11. And if you think this moral truth of God and of His Church is “strict,” what do you think most critics, heretics and lax people throughout the ages have thought of the very teachings of the greatest amongst the Popes, Fathers and the Saints themselves?

It is indeed a characteristic of the saints and of holiness and zealously to be strict and condemn and forbid useless, vain, and dangerous activities, teachings or things.

That is also why the Church forbids and still forbids these things. Yet, it is not infrequently one hears or reads about how some people impiously claims that the Fathers, Saints, Popes and Councils were “wrong” or “too harsh” on many of the things they taught or wrote about. Some even go so far as to claim that they wrote for monks and similar ascetics or for the benefit of the people of their own time, and that as such, their writings or admonitions does not really apply to us, just as if they thought that the sinner in this world and age of ours will be judged by another judgment than the monk or the spiritual man of former times! Well, they will not! St. John Chrysostom writes concerning this, “You certainly deceive yourself and are greatly mistaken if you think that there is one set of requirements for the person in the world and another for the monk. The difference between them is that one is married [and cares for the vanities of the world] and the other is not: in all other respects they will have to render the same account.” (*Oppugn., III*; PG 47.372; Harkins (1977), p. 156.)

So all of their criticisms and excuses solely stems from their own personal, biased opinions rather than the truth **that the Church has always taught**, since they obviously want to excuse themselves and follow their own indulgent, worldly, selfish, and sensual lifestyle rather than the safer, stricter, and narrower way.

St. Anselm, Archbishop and Doctor of the Church: **“If thou wouldst be certain of being in the number of the elect, strive to be one of the few, not of the many. And if thou wouldst be quite sure of thy salvation, strive to be among the fewest of the few; that is to say: Do not follow the great majority of mankind, but follow those who enter upon the narrow way, who renounce the world, who give themselves to prayer, and who never relax their efforts by day or by night, that they may attain everlasting blessedness.”** (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, p. 221)

Few are saved from being judged to Hell for all eternity according to God’s Holy and Infallible word in the Bible (Mt. 7:14). That means that most people are damned and always have been. Yet most people seem totally oblivious to this fact and ignores it, and therefore choose to live their lives accordingly, as if nothing really was required of them - just as in the days of Noah!

“And as in the days of Noe, so shall also the coming of the Son of man be. For as in the days before the flood, they were eating and drinking, marrying and giving in marriage [*and living as bad as always as if nothing really was required of them in order to be saved*], even till that day in which Noe entered into the ark, And they knew not till the flood came, and took them all away [*that is, all the bad people, which was the whole world!*]...” (Matthew 24:37-39)

Look at the world today, does anyone even care anything about penances, mortifications, and prayer? No. That is also why most people choose to ignore the Church’s constant teaching and tradition from the beginning, and why they despise the harsher, stricter and narrower way and advice of those few saints and Catholic writers who actually have managed to save themselves from the eternal hellfire. For as we have seen already, the saints and Councils of the Church are unanimous in teaching that pro-sports and gambling are completely evil and vain, and indeed, many more quotes from them on this issue could be quoted in addition to the ones already quoted, if one just looked for them.

It is thus clear that this is not only the “opinions” of mere men, but the teaching tradition of the Church and of the Bible, as well as of the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church, in addition to reason and logic – which all can understand – that all proves that gambling and modern day pro-sports with all its evils are completely forbidden to take part in, support and enjoy. The unreasonableness and inherent evil of gambling and pro-sports have thus been abundantly proven both from the teachings of the Church, as well as from the teaching of the Divine and Natural Law.

ON MUSIC

It is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed,

fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn't praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and its even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can for example listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc. The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance...if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored ... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up ... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse ... Never was there such an art form directed so exclusively to children...(Every Catholic should understand that masturbation is a clear mortal sin!) The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a

religion."

To allow yourself or your children to have any kind of music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell, because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so.

ON BOOKS

"Bad books will abound over the earth, and the spirits of darkness will everywhere spread universal relaxation in everything concerning God's service..." (Prophecy of La Salette, 19th of September 1846)

According to Catholic Prophecy, bad books would dominate in the end, and we can now see this happening right in front of our eyes with the worldly school system and with worldly evil books like the Harry Potter series which teaches kids that magic and the occult is something good and praiseworthy to do or enjoy. Magic is an abominable mortal sin which was rightly punished by execution when the Catholic Faith was in control of Europe and South America. But now, blinded "Catholics" not only tell their kids that being a magician or an occultist is fine, they also buy these books to their kids. Think about it: If someone made a game on how to make contact with demons and on top of this sold this for your children to play with in stores, then every Christian would be appalled, for every Christian know that making contact with demonic spirits are possible. Yet, many parents let their children read filth or watch movies which portray magic and channeling with demonic spirits as normal and good.

Believe it or not, the example used has now in fact become a reality because of parents as yourself, whom says that bad is good and good is bad. Satan has no limit, he would do even worse if the world or God would allow him. Sadly, as time goes on however, worse things will become a norm.

Ouija board a controversial toy for tots

Toys R Us is selling Ouija boards, promoting them as acceptable for children as young as eight years old.

The pink edition of the Ouija board is listed for girls eight-years-old and up while the regular version is designated for all children eight and up. Stephen Phelan, communications manager of Human Life International, checked the website and reports that the findings are disturbing.

"It is just troubling that these things are treated as casually as any other game, like Monopoly or anything else on this Toys R Us site -- and I think it's something Christians should be aware of and really not support," he states.

"If you go to the comments section on the Toys R Us [web]site, you'll read comments from people who talk about being obsessed with it, talk about missing school for it, talk about the spirits they spoke to on the other side and how creepy it was," Phelan describes.

The communications manager adds that the primary groups that deny the evils of the Ouija board are the ones who deny the spirit world entirely. He goes on to say Christians have a biblical mandate.

"We're supposed to deal with the truth only," he notes. "We're supposed to have nothing to do with dark spirits. We're not supposed to dabble in anything that would compromise our souls, and that's exactly what this does." The manufacturer of the product is Hasbro.

Lord of the Rings is another famous book series which presents magic, occultism, fairy tales and fables as something good and praiseworthy but is in reality just another abomination before the Lord. Sadly, many "Catholics" refuses to accept these facts and still believes that Lord of the Rings is good or even Catholic. You can fool yourself, but you cannot fool God!

"For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their own desires, they will heap to themselves teachers, having

itching ears: And will indeed turn away their hearing from the truth, but will be turned unto fables." (2 Timothy 4:3-4)

St. Teresa even confessed that reading books which in themselves was not evil, was still a beginning of great harm and lukewarmness on her part. What then are one to say about evil media, evil video games and sinful stinking books? A person cannot do these things without becoming completely lukewarm and cold in the service of God exactly as it also happened to the glorious St. Theresa, for those who always seek after worldly things are in fact diminishing in the fervor of God!

The following quote further proving this point was taken from the Life of St. Teresa- "What I shall now speak of was, I believe, the beginning of great harm to me. I contracted a habit of reading books; and this little fault which I observed was the beginning of lukewarmness in my good desires, and the occasion of my falling away in other respects. I thought there was no harm in it when I wasted many hours night and day in so vain an occupation, even when I kept it a secret from my father. So completely was I mastered by this passion, that I thought I could never be happy without a new book."

Doesn't this sound familiar? Don't we all think as Teresa did, that we cannot be happy without our daily media, our evil movies and series, our bad video games or bad books? If the effect on this Saint was the start of a great harm, what then will it be for you, when what you do in comparison with her is infinitely more damaging and dangerous to your soul? How utterly stupid and foolish is it not to spend one's time reading bad worldly books, when one can spend time reading good Catholic books about virtue that would edify soul, mind and body? You will find innumerable good Catholic books if you just look for them, one good place to start is here:

<http://www.catholic-saints.net/>

"To a spiritual life the reading of holy books is perhaps not less useful than mental prayer. St. Bernard says reading instructs us at once in prayer, and in the practice of virtue. Hence he concluded that spiritual reading and prayer are the arms by which hell is conquered and paradise won..." St. Alphonsus

Burn every book, film or music album immediately which can be accounted to be sinful, and repent, do penance, and confess of this evil. As you would throw away

poison in order that it may not be able to hurt yourself or your child, do the same here. Think about pleasing God first and not yourself or your child. Life is too short and Hell is too long and painful to refuse to follow God's law.

HOME-SCHOOLING

For the Love of God, keep your children away from public school, (if that option is available for you) and the company of other bad men. You must do everything in your power to hinder the worldly school-system from indoctrinating your children, even going so far as moving from your country if your country forces public school on children. The responsibility of an eternal soul that is greater than the universe must not be lightly dealt with. If you can home-school your kids but doesn't do it, then you really don't care for the spiritual well being of your children. How can a Catholic parent with good conscience let his kids go to public school where he know they will be exposed to bad influences by other children, and brainwashed by teachings such as evolution and sexual education? Most of the things we learn in school is superfluous anyway and will never be needed. We are bombarded with unnecessary teachings that will occupy much of our time. This will lead souls to forget God and their own spiritual well being! The school system before was very different from today, for back then most states was Christian, and God and the Bible was not banned from school.

Will you allow your children to go to public school and go out with worldly or ungodly friends? Then sadly, you will in fact lose them to the world! God does not tell us as much as to be on guard against demons as with men (Matthew 10:17), for men are oftentimes more harmful to us then the devils are, for demons can be expelled by invoking the most holy names of Jesus and Mary, but man on the other hand cannot be expelled in the same way. And if a man tries to change his life, he will be reviled, despised, and called a most miserable fool, a good for nothing and a man of no education. Many weak souls sadly turn back to the vomit from such and like reproaches out of fear for the loss of human respect!

ON MASTURBATION

Since so many are coming out of mortal sin and are convincing themselves that certain things are not sins, we must preach against those sins with some specificity lest people perish in their ignorance.

Masturbation is definitely a mortal sin. There are about three places where St. Paul gives a list of some of the main mortal sins which exclude people from Heaven. These lists do not comprise every mortal sin, of course, but some of the main ones. Well, it always puzzled many people exactly what is being referred to in the following passages by the sin of “uncleanness” and “effeminacy.” St. Paul says that these sins exclude people from Heaven. Does “effeminacy” refer to acting like a homosexual? What does “uncleanness” refer to?

Galatians 5:19-21- “Now the works of the flesh are manifest, which are these; Adultery, fornication, **uncleanness**, lasciviousness, Idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, Envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like: of the which I tell you before, as I have also told you in time past, that **they which do such things shall not inherit the kingdom of God.**”

1 Corinthians 6:9-11- “Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Be not deceived: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, **nor effeminate**, nor abusers of themselves with mankind, Nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, **shall inherit the kingdom of God.** And such were some of you: but ye are washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God.”

Ephesians 5:5-8- “For this ye know, that no whoremonger, **nor unclean person**, nor covetous man, who is an idolater, **hath any inheritance in the kingdom of Christ and of God.** Let no man deceive you with vain words: for because of these things cometh the wrath of God upon the children of disobedience. Be not ye therefore partakers with them. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord: walk as children of light:”

St. Thomas Aquinas identifies masturbation as the biblical “uncleanness” and

“effeminacy.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologiae*, Pt. II-II, Q. 154, A. 11: “I answer that, As stated above (A6,9) wherever there occurs a special kind of deformity whereby the venereal act is rendered unbecoming, there is a determinate species of lust. This may occur in two ways: First, through being contrary to right reason, and this is common to all lustful vices; secondly, because, in addition, it is contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race: and this is called "the unnatural vice." This may happen in several ways. **First, by procuring pollution, without any copulation, for the sake of venereal pleasure: this pertains to the sin of "uncleanness" which some call "effeminacy."** Secondly, by copulation with a thing of undue species, and this is called "bestiality." Thirdly, by copulation with an undue sex, male with male, or female with female, as the Apostle states (Romans 1:27): and this is called the "vice of sodomy." Fourthly, by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation.”

Thus, not only is masturbation a mortal sin, but it's a mortal sin which is identified in three different places in Scripture as one which excludes from the Kingdom of God. It's also classified by St. Thomas as one of the sins against nature, for it corrupts the order intended by God. That's probably why it's called “effeminacy.” Though it's not the same as the abomination of Sodomy, it's disordered and unnatural. We believe that this sin – since it's contrary to nature and is classified as “effeminacy” and “the unnatural vice” – is the cause of some people being given over to unnatural lusts (homosexuality).

Therefore, people who are committing this sin need to cease the evil immediately and, when prepared, make a good confession. If people are really struggling in this area, then they are not near the spiritual level where they need to be. God's grace is there for them; but they need to pray more, pray better, avoid the occasions one of sin (bad media being one of them) and exercise their wills. They need to consistently pray the 15-decade Rosary (i.e. daily). They need to put out more effort spiritually and then it shouldn't be a problem.

For the full article on masturbation and all the information, questions, objections,

help & how to overcome, etc., please see: <http://www.catholic-saints.net/masturbation/>

VANITY, IMMODEST DRESSING, AND MAKEUP

Our Lady of Fatima: "The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God."

"Your beauty should not come from outward adornment, such as braided hair and the wearing of gold jewelry and fine clothes. Instead, it should be that of your inner self, the unfading beauty of a gentle and quiet spirit, which is of great worth in God's sight. For this is the way the holy women [and men] of the past who put their hope in God used to make themselves beautiful." (1 Peter 3:3-6)

The divine authority of God's word demands that you always dress humbly by not wearing tight clothes that show your breasts or your behind or by showing too much skin that leads to temptation, and that you also abstain from using any kind of makeup, jewelry, and accessories (except for Rosaries or Brown Scapulars and the like which is a very great way to protect oneself against the devil) in order not to give a bad example or tempt your neighbor into carnal lust and sin. For every single person you have tempted with your immodest appearance will demand that God executes his righteous vengeance on you since you tempted them into lustful thoughts!

Our Lord Jesus Christ teaches in St. Bridget's revelations, that all who uses make-up or immodest clothing will be especially tormented for every single person that have seen them in their entire life unless they amend before the moment of their death, which is, sad to say, impossible to know when it will be. That can be thousands and thousands of people executing vengeance on you in hell for all eternity! What a horror! That of course means you cannot go and bathe in public since that would be even more immodest and immoral! The world has indeed changed very much the last 100-200 years; yet, no one should think that he could

do these things just because they are universally accepted. Do you want to go with the majority? Then, sadly, Hell awaits you for all eternity!

"A woman shall not wear anything that pertains to a man, nor shall a man put on a woman's garment; for whoever does these things is an abomination to the LORD your God." (Deut 22:5).

Women should not dress or act like men, for this is an abomination in God's eyes. God created the human race with two genders, intending each to have his and her proper place in Creation. Men and women are not meant to behave or dress the same manner. Part of the beauty of the human race is found in the differences between men and women.

We each live within a larger society. We are each influenced by the culture around us. Yet society and culture often teach us false things, which lead us away from God. Most women (at least in Western society and culture) dress and act very much like men. They seek the same roles in society, the family, and the Church. They are following a popular teaching of our culture today, that women and men are meant to have the same roles, and especially that women are meant to take up roles formerly held only or mainly by men. They are displaying their adherence to this teaching by dressing like men. This teaching of our culture is contrary to the teaching of Christ.

God wants men and women to act and dress according to their gender and the place God has given each one in Creation. Clothing and hairstyles are expressions of one's thoughts, behavior, and attitude. Women are not meant to behave like men, nor to have the same roles as men, therefore they should not dress or groom themselves like men. And vice versa.

"Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have not come to abolish them but to fulfil them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven." (Mt 5:17-19).

Padre Pio used to refuse to hear the confession of women who were wearing pants or an immodest dress.

PADRE PIO ON MODERN-DAY FASHIONS

1 Timothy 2:9: "In like manner I wish women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety..."

Galatians 5:19: "Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty..."

Padre Pio had strong views on female fashions in dress. When the mini-skirt craze started, no one dared to come to Padre Pio's monastery dressed in such an inappropriate fashion. Other women came not in mini skirts, but in skirts that were shortish. Padre Pio got very upset about this as well.

Padre Pio tolerated neither tight skirts nor short or low-necked dresses. He also forbade his spiritual daughters to wear transparent stockings. He would dismiss women from the confessional, even before they got inside, if he discerned their dress to be inappropriate. Many mornings he drove one out after another – ending up hearing only very few confessions. He also had a sign fastened to the church door, declaring: "By Padre Pio's explicit wish, women must enter his confessional wearing skirts at least eight inches (20 cm) below the knees. It is forbidden to borrow longer dresses in church and to wear them for the confessional."

Padre Pio would rebuke some women with the words, "Go and get dressed." He would at times add: "Clowns!" He wouldn't give anyone a pass, whether they were people he met or saw the first time, or long-time spiritual daughters. In many cases, the skirts were many inches below the knees, but still weren't long enough for Padre Pio! Boys and men also had to wear long trousers, if they didn't want to be kicked out of the church.

The immodest have in truth a special place in hell waiting for them since they are the source of the most abominable sins of the flesh, as St. Paul teaches us in First Corinthians, "*Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but*

he that committeth fornication, sinneth against his own body!” (1 Cor 18)

This should of course be understood in the sense of literal fornication as well as fornication in the mind which also is a mortal and damnable sin! You will be held accountable for every eye that have seen you if you use make-up or immodest clothing. That can account for thousands and thousands of people executing vengeance on you in hell for all eternity! Even if you don't use any make-up or dress vainly, God will still judge you to hell if you take delight in vain thoughts or have vain opinions of yourself. If a single thought can damn a person, how much more should tempters with immodest clothing and makeup be damned! This accounts for all kinds of makeup a person may use for vanity. How abominable to want to be accepted for your appearance rather than for your opinions! Oh, vanity, you shall soon rot in the grave, but your soul shall burn for ever more in hell since you thought to make your exterior beautiful, and, in so doing, perverted your interior.

ON BAD THOUGHTS

“But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.” (Matthew 5:28)

God solemnly declares that he will judge our every thought, how much more then will he judge our deeds? When we in our mind take delight in sinful thoughts, God takes this as an act in the very same way as he judges us as murderers if we hate our brother, or, as an adulterer if we look at a woman with lust in our heart. What then will God judge you to be when you in your heart love abominable things?

No one can escape to have bad thoughts, for we are not yet angels but mere men. We cannot escape these bad thoughts, but we can refuse to enjoy them. Don't be surprised if you have all kinds of abominable thoughts. Many people are unlearned and do not understand that this is Satan tempting and giving them these thoughts. Sure, many bad thoughts arise from various bad occasions you have put yourself in during the course of the day or life, but still, if you do not think about these thoughts willfully and it still assail you, then it must be Satan tempting you!

Every time you get bad thoughts against your own will, and you resist them, you

have not committed any sin.

When you get bad thoughts against your will and you enjoy them a little, and repents almost immediately, you have still committed sin.

If you however, willfully delve in bad thoughts and enjoy them, you have without a doubt committed mortal sin! A clearer demonstration of this can be seen in St.

Bridget's revelations:

The Son of God speaks to the bride (St. Bridget): "What are you worried and anxious about?" She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

"But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and reparation for it, know that it can become a mortal sin. Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent.

"... God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

"Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven.

Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my pardon for a small sin. In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person's negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.

“After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. Up until a sinner's final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.

“However, if a soul's will is not corrected, that soul is then confined by an end without end. What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have...” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 3, Chapter 19)

DANCES, PUBS, BALLS

“There is not a commandment of God which dancing does not cause men to break! Mothers may indeed say: ‘Oh, I keep an eye on their dress; you cannot keep guard over their heart.’ Go, you wicked parents, go down to Hell where the wrath of God awaits you, because of your conduct when you gave free scope to your children; GO! It will not be long before they join you, seeing that you have shown them the way so well! **Then you will see whether your pastor was right in forbidding those**

Hellish amusements.” (*The Curé D’Ars, St. Jean-Marie-Baptiste Vianney*, p. 146)

St. Alphonsus (c. 1755): “In the year 1611, in the celebrated sanctuary of Mary in Montevergine, **it happened that on the vigil of Pentecost the people who thronged there profaned that feast with balls, excesses, and immodest conduct, when a fire was suddenly discovered bursting forth from the house of entertainment** where they were feasting, so that in less than an hour and a half it was consumed, and **more than one thousand five hundred persons were killed. Five persons who remained alive affirmed upon oath, that they had seen the Mother of God herself, with two lighted torches set fire to the inn.**” (*The Glories of Mary*, p. 659.)

From these quotes, everyone can see how evil dances are. Dancing causes thousands of tempting and lascivious thoughts that leads countless of lost souls to hell. To obstinately defend dances between boys and girls or between men and women is absolutely despicable, and those parents who allow their children to go to such events or those who even at times force their children to such events, will experience the most excruciating torment in hell unless they amend immediately. To go to pubs which only sell alcohol or which propagate gambling or other mortal sins is absolutely unacceptable and sinful. These places were fervently preached against by St. John Vianney, and he called them real hell holes and the cause of countless of mortal sins!

KEEP HOLY THY SABBATH DAY OR SUNDAY

Since many people who are reading this have not been taught these concepts by modernist heretics, we must point out a few other things in this regard: servile works are forbidden on Sundays; people should not do laundry on Sundays; people should not do yard work (such as mowing the lawn, etc.) on Sundays; people should not shop food on Sundays unless they are starving etc... Exceptions to this would be work that absolutely must be done. For example, making a fire in your home so that you can be warm and survive is works that are completely acceptable. If you are able to make your food for the whole family before the Sunday, you must do so. One

should not spend the Sunday on preparing food for the family which may take several hours of the day. You may of course (if you don't have any prepared food) take time to make something small for you or the family which does not require much of your time or take some food that you already have and warm it up. You cannot cut wood on Sundays and you must restrict yourself to only do things that are absolutely necessary for survival. If you must shovel out your driveway after a heavy snowfall, so that you can get to work, then you could do so on a Sunday. This, of course, implies some preplanning, but no one should refuse to obey the divine commandments since this action will undoubtedly lead to eternal damnation. An obedient person will see the beauty of God forcing man to rest from physical works.

To do unnecessary works on Sundays is completely unacceptable unless you starve and don't have the means necessary to support your family. In the richer countries, even going so far as begging or receiving social welfare checks every month is far better than to do unnecessary work on Sundays, since this not only damns yourself, but also damns your employer (unless ignorance excuse him). Your employer will in fact be punished for every single person he has allowed or forced (by threatening with layoffs) to work on Sundays. That can be thousands and thousands of people attacking one man for all eternity! What a horror!

People should of course also try to arrange with their employers that they don't have to work on Sundays. Likewise, other work that should or must be done on Sundays, due to one's work, occupation or state (such as tending the sick), can be done. If you have exhausted all the options for not working on Sundays or for receiving an income, for example: looking for another job or moving to another place, or any other lawful means of receiving an income, (like receiving social welfare checks for the support of the necessities for you or your family, as long as this do not imply that you have to compromise your faith or safety in any way,) then you are not obligated to stay away from work and can safely work on Sundays as long as it is your last option. Below are some examples of acceptable reasons of why you can work on Sundays.

If you cannot continue home-schooling your children for example, this would be an acceptable reason with continuing to work on Sundays. Another example would be if you had to move to a bad neighbourhood with much drugs, violence or lasciviousness that would influence you or your family in a sinful way, or if by

quitting your work, you may be forced to take another work that is sinful or immoral. This would be another reason to continue to work on Sundays until you have found another work where you are not forced to work on Sundays or forced to put your family's spiritual wellbeing in jeopardy.

This goes to say if the work you do is acceptable before God. If you sin against God or your neighbour by the specific work you do, such as selling, packing or stocking contraception, porn, bad newspapers with immodest images or stories about sex or other sins etc, then you cannot go to that work even if you starve or don't have the means to support yourself or your family. In such cases you have to put your entire trust in God. You cannot be the cause of your brothers mortal sins without yourself being guilty of mortal sin!

“Therefore I say to you: Be not solicitous for your life, what you shall eat, nor for your body, what you shall put on. The life is more than the meat: and the body is more than the raiment... seek ye first the kingdom of God and his justice: and all these things shall be added unto you.” (Lk. 12:22-24, 27-28, 31)

However, in the poorer countries where there is no chance of getting social welfare or income in any other way, it is totally acceptable to work on Sundays as long as the person must do it in order to survive. Many people do not operate under these conditions but work on Sundays in order to have more money than they need to survive. Yes, many people have the means necessary to stay away from work on Sundays, but only go to work to receive more abundance in riches. This is a clear mortal sin!

The following example on this can be seen clearer from St. Bridget's revelations, in the book rightly entitled the Book of Questions. It is composed of questions which Our Lord and Judge give wonderful answers to:

“Third question. Again the monk appeared on his ladder as before saying:
"Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?"

Answer to the third question. The Judge answered: "As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this:

that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the judgment not to have administered in reasonable fashion even licitly held goods."

<http://www.catholic-saints.net/saints/st-bridget/st-bridget-book5.php>

“The third commandment is that thou have mind and remember that thou hallow and keep holy thy Sabbath day or Sunday. That is to say, that thou shalt do no work nor operation on the Sunday or holy day, but thou shalt rest from all worldly labour and intend to prayer, and to serve God thy maker, which rested the seventh day of the works that he made in the six days before, in which he made and ordained the world. This commandment accomplish he that keep to his power the peace of his conscience for to serve God more holily. Then this day that the Jews called Sabbath is as much to say as rest. This commandment may no man keep spiritually that is encumbered in his conscience with deadly sin, such a conscience can not be in rest nor in peace as long as he is in such a state. In the stead of the Sabbath day which was straightly kept in the old law, holy church hath established the Sunday in the new law. For our Lord arose from death to life on the Sunday, and therefore we ought to keep it holily, and be in rest from the works of the week before, and to cease of the work of sin, and to intend to do spiritual works, and to follow our Lord beseeching him of mercy and to thank him for his benefits, for they that break the Sunday and the other solemn feasts that be established to be hallowed in holy

church, they sin deadly, for they do directly against the commandment of God aforesaid and holy church, but if it be for some necessity that holy church admitteth and granteth. But they sin much more then, that employ the Sunday and the feasts in sins, in lechery, in going to taverns in the service time, in gluttony and drinking drunk, and in other sins, outrages against God. For alas for sorrow I trow there is more sin committed on the Sunday and holy days and feasts than in the other work days. For then be they drunk, fight and slay, and be not occupied virtuously in God's service as they ought to do. And as God command us to remember and have in mind to keep and hallow the holy day, they that so do sin deadly and observe and keep not this third commandment." (From the Golden legend or the Lives of the Saints, volume 1, page 122-123)

From the above quote can be learned that man should not do the things on a Sunday as he would do on the other days. The Sunday is intended for God to be kept in holiness. Thus, if the only difference for you on Sundays is that you keep away from servile work, and do not give any of your time to God and the well-being your family, what profit is there for you? (It is nothing wrong with walking the dog on a Sunday, or to have sporting activities with friends and family.)

God commanded at least one day off for man so that man could rest from the world and use it for his and his family's spiritual wellbeing, in praying, reading, picnicking and doing other good works for the soul of oneself and the family. You should thus spend the Sunday in abstaining from your own will, such as watching the tv, playing games, listening to music or the radio, etc, and instead strive to know God in solitude, prayer and meditation.

SMOKING AND DRUGS

We don't know if smoking in very small amounts once in a while is a sin. But we believe that smoking habitually or regularly is a sin, and it definitely cuts out graces from people's lives. We don't see how those who smoke habitually, for example throughout the day, would be any different from people who eat candy all day and thus try to constantly gratify themselves in that way. This is not even to get into the issue that we know it's horrible for health and leads to death. If you are smoking, you are giving a horrible example to people, tempting them to start smoking which

is highly addictive and lethal. Smoking is so addictive that medical scientists have compared the addiction to Heroin addiction. Most people who get addicted to cigarettes will never be able to stop and will be life long slaves under a most filthy, evil and grace diminishing habit.

The same can be said of all addictive substances that you don't need to survive, such as: coffee, candy, chips, cookies, soda, good meats etc... If you can't abstain from these substances for even a few days, then you are addicted to them and need to learn to abstain from them. Good days for learning to abstain from one's own desires are Wednesdays, Fridays and Saturdays. Fridays has always been a day of abstinence in the Catholic Church – since Our Lord suffered and died on that day – which means that one cannot eat anything containing meat under pain of mortal sin (there is no obligation of fast or abstinence on a holy day of obligation such as Christmas, even if it falls on a Friday). One should of course also abstain from other superfluous substances. While some substances may appear to be harmless, grace is highly diminished in people who always uses things which are superfluous.

St. Francis of Assisi was well aware of the truth that seeking pleasure corrupts the soul. St. Francis even used to put ashes in his food in order to make it taste bad since he understood that the five senses and the search to gratify them made the soul weaker. Someone might ask: “Does that mean that eating good things is a sin?” The answer is of course that eating good things in itself is no sin. However, one should definitely try to avoid all things that are tasty and addictive, such as superfluous and tasty foods, meats, beverages, cigarettes, candy, chips, cakes, spices, sauces, dressings, etc. The reason why man should do his utmost to avoid pleasurable things is because the five senses of man, after the fall, was corrupted by self-love and self-gratification. That's precisely why countless saints have refused to eat food that taste good. However, no one should get the idea that it's sinful to eat tasty foods, but understand that people who always want to eat these foods will fall into sin, for gluttony and lack of moderation is certainly sinful.

Everyone of course knows that the consuming of mind altering drugs such as smoking marijuana or taking LSD or ecstasy is a mortal sin, just like getting drunk is a mortal sin, because when “a man willingly and knowingly deprives himself of the use of reason, whereby he performs virtuous deeds and avoids sin... he sins mortally by running the risk of falling into sin. For [Saint] Ambrose says (De

Patriarch. [De Abraham i.]): "We learn that we should shun drunkenness, which prevents us from avoiding grievous sins. For the things we avoid when sober, we unknowingly [or knowingly] commit through drunkenness." Therefore drunkenness, properly speaking, is a mortal sin. " (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Question 150, Article 2. Whether drunkenness is a mortal sin?)

A person who uses a drug that makes him intoxicated needs an absolutely necessary reason (such as a grave illness) to excuse his usage of the drug from being a sin, and when he does not have such an absolutely necessary excuse to excuse his drug usage, he commits the sin of drug abuse. A sick person is allowed by God's permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated and for mere pleasure, or continues to use the drug after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who use drugs for the mere sake of pleasure. They are gluttonous or overindulgent in their sensual appetite, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For "the sin of lust [or pleasure seeking] consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason..." and "lust there signifies any kind of excess." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

St. Alphonsus Liguori, one of the most well known doctors of the Church, in his masterpiece "The True Spouse of Jesus Christ", shows us the inherent evil of acting in accordance to our sensual desires: "Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault." (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 282)

ON FALSE JUDGMENTS AND SLANDER

Since almost the whole world today have fallen into this mortal vice of judging falsely, it is necessary to speak briefly about it in order to make people aware of that evil thoughts, judgments or conclusions about other people – thinking negatively, evil or bad about them, calumniating their intentions, character or meanings with slight or no proof – **is a mortal sin.**

This means that you are not to presume why or what other people are or what their intentions or motives are when they do or say certain things **with slight or no proof other than your own evil presumptions.** To do otherwise is to slander them and think evil of them. Evil men usually judge others by themselves and hence conclude that others must be evil as themselves and therefore, they do not think good of others or try to excuse them first since they are evil and would have, or think they could have, done evil in the same or a similar situation.

However, and the sad thing is, the very same people who so easily judge and condemn their neighbor at the slightest apprehension of evil, would many times instantly have tried to excuse their own friend, child, family, or wife in the same situation, but whenever their neighbor is involved, or someone they don't like or know about, then this just and right thought process that they would have had towards their own family members or friend is instantly abandoned. So while many of them want to excuse their own loved ones as much as possible and not think evil of them without some proof or reason – however much their actions or deeds seem to have been evil at first – they cannot stand and, in most cases never have, the same just thought process towards other people they don't know about or like. This is clearly an injustice!

For example, some people presume that just because someone is homeless, this means he must be a bum, a thief, a lazy person or a drug and alcohol addict without even considering the circumstances that led him to become homeless. Others still imagine that one can conclude calumniating, slanderous or evil things about others just because they don't speak about a specific subject or are silent about it or because they behave in a certain way. In truth, what would you think if people always judged you evilly based on what you did or did not say or because of how you behaved in certain citations?

In contrast to this, others still presume to conclude that just because someone

spoke favorably of some subject, this means he himself must do this or be guilty of it, such as practicing contraception, performing abortions, or be a homosexual! No, just because someone spoke favorably of homosexuality, abortion or contraception, doesn't mean he or she himself is a practicing homosexual, use contraception, or perform abortions. That is common sense. Sure, those people who speak favorably of these evil things are themselves evil and damned people and heretics against the natural law, but just because they are evil, doesn't mean one can leave of justice and presume unjustified, additional evils about them concerning what they do or do not do.

So many people fall into these deadly errors all the time today. To presume things about others have sadly become the norm. That is mostly due to the media, magazines and the internet where one is exposed to this evil behavior or attitude almost daily by evil, judgmental, presumptuous and prideful people that think they can presume things about other people's intentions without having to render a strict account of every word, thought or deed that they have ever said or thought of their neighbor – whether it be true or false. *“For with what judgment you judge, you shall be judged: and with what measure you mete, it shall be measured to you again.”* (Matthew 7:2)

Innumerable more examples could be given. St. John Vianney in the [Sermons of the Cure of Ars](#), explains this vice further and gives some additional examples demonstrating the evil of Rash Judgments:

ST. NICHOLAS AND THE THREE GIRLS

Tell me, now, my brethren, **on what foundation are rash judgments and sentences based? Alas! They are based upon very slight evidence only, and most often upon what “someone said.”** But perhaps you are going to tell me that you have seen and heard this and that. Unfortunately, you could be mistaken in the testimony of both your sight and hearing, as you are going to see.... Here is an example which will show you, better than anything else can, how easily we can be mistaken and how we are nearly always wrong.

What would you have said, my dear brethren, if you had been living during the time of St. Nicholas and you had seen him coming in the middle of the night, walking

around the house of three young girls, watching carefully and taking good care that no one saw him. Just look at that bishop, you would have thought at once, degrading and dishonouring his calling; he is a dreadful hypocrite. He seems to be a saint when he is in church, and look at him now, in the middle of the night, at the door of three girls who do not have a very good reputation! And yet, my dear brethren, this bishop, who would certainly have been condemned by you, was indeed a very great saint and most dear to God. What he was doing was the best deed in the world. In order to spare these young persons the shame of begging, he came in the night and threw money in to them through their window because he feared that it was poverty which had made them abandon themselves to sin.

This should teach us never to judge the actions of our neighbour without having reflected very well beforehand. ... Yes indeed, my brethren, **I have seen people making wrong judgments about the intentions of their neighbour when I have known perfectly well that these intentions were good** [Vianney was a confessor and heard peoples confessions]. I have tried in vain to make them understand, but it was no good. Oh! Cursed pride, what evil you do and how many souls do you lead to Hell!

YOUR HEART IS BUT A MASS OF PRIDE

You will tell me, perhaps, that you never judge people except by what you see or after you have actually heard or been the witness of some action: "I saw him doing this action, so I am sure. I heard what he said with my own ears. After that, I could not be mistaken."

But I shall reply by telling you to begin by entering into your own heart, which is but a mass of pride wherein everything is dried up. You will find yourself infinitely more guilty than the person whom you are so boldly judging, and you have plenty of room for fear, lest one day you will see him going to Heaven while you are being dragged down to Hell by the demons. "Oh, unfortunate pride," says St. Augustine to us, "**you dare to judge your brother on the slightest appearance of evil, and how do you know that he has not repented of his fault and that he is not numbered among God's friends? Take care rather that he does not take the place which your pride is putting you in great danger of losing.**"

Yes, my dear brethren, **all these rash judgments and all these interpretations come only from a person who has a secret pride**, who does not know himself, and who dares to wish to know the interior life of his neighbour, something which is known to God alone. **If only, my dear children, we were able to arrive at the stage of eradicating this first of the capital sins from our hearts [envy and pride], our neighbour would never do any wrong according to us.** We should never amuse ourselves by examining his conduct. We should be content to do nothing else save weep for our own sins and work as hard as we could to correct them.

THE TONGUE OF THE SCANDAL-MONGER

Anyone who is unfortunate enough to come under the tongue of the scandalmonger is like a grain of corn under the grinding stone in a mill: he is torn, crushed, entirely destroyed. **People like these will fasten onto you intentions that you never had;** they will poison all your actions and your movements. If you have enough piety to wish to fulfill your religious duties, you are only a hypocrite, an angel in the church and a demon in the house. If you do any good or charitable works, they will think that this is just through pride and so that you may gain notice. If you are not worldly and not interested in worldly affairs, you are said to be odd and singular and to have no spirit. If you look after your own affairs carefully, you are nothing but a miser. Let me go further, my dear brethren, and say that the tongue of **the scandalmonger is like the worm which gnaws at the good fruit – that is, the best actions that people do – and tries to turn all to bad account.** The tongue of the scandalmonger is a grub which taints the most beautiful of the flowers and upon them leaves behind it the disgusting trace of its own slime.

THE EVIL TONGUES

There are some who, through envy, for that is what it amounts to, belittle and slander others, especially those in the same business or profession as their own, in order to draw business to themselves. They will say such evil things as “their merchandise is worthless” or “they cheat”; that they have nothing at home and that it would be impossible to give goods away at such a price; that there have been many complaints about these goods; that they will give no value or wear or whatever it is, or even that it is short weight, or not the right length, and so on.

A workman will say that another man is not a good worker, that he is always changing his job, that people are not satisfied with him, or that he does no work, that he only puts in his time, or perhaps that he does not know how to work. “What I was telling you there,” they will then add, “it would be better to say nothing about it. He might lose by it, you know.” “Is that so?” you answer. **“It would have been better if you yourself had said nothing. That would have been the thing to do.”**

A farmer will observe that his neighbour’s property is doing better than his own. This makes him very angry so he will speak evil of him. There are others who slander their neighbours from motives of vengeance. If you do or say something to help someone, even through reasons of duty or of charity, they will then look for opportunities to decry you, to think up things which will harm you, in order to revenge themselves. **If their neighbour is well spoken of, they will be very annoyed and will tell you: “He is just like everyone else. He has his own faults. He has done this, he has said that. You didn’t know that? Ah, that is because you have never had anything to do with him.”**

A great many people slander others because of pride. They think that by depreciating others they will increase their own worth. They want to make the most of their own alleged good qualities. Everything they say and do will be good, and everything that others say and do will be wrong. But the great bulk of malicious talk is done by people who are simply irresponsible, **who have an itch to chatter about others without feeling any need to discover whether what they are saying is true or false.** They just have to talk. Yet, although these latter are less guilty than the others – that is to say, than those who slander and backbite through hatred or envy or revenge – yet they are not free from sin. Whatever the motive that prompts them, they should not sully the reputation of their neighbour. ... perhaps, my friend, you are mistaken [in your judgments], and although everything may have been exactly as you have said, perhaps he is already in Heaven, perhaps God has pardoned him. But, in the meantime, where is your charity?

ON ENVY AND PRIDE

NOT LIKE THE OTHERS

“I am not like the others!” That, my dear brethren, is the usual tone of false virtue and the attitude of those proud people who, always quite satisfied with themselves, are at all times ready to censure and to criticize the conduct of others. That, too, is the attitude of the rich, who look upon the poor as if they were of a different race or nature from them and who behave towards them accordingly.

Let us go one better, my dear brethren, and admit that it is the attitude of most of the world. **There are very few people, even in the lowliest conditions, who do not have a good opinion of themselves.** They regard themselves as far superior to their equals, and their detestable pride urges them to believe that they are indeed worth a great deal more than most other people. **From this I conclude that pride is the source of all the vices and the cause of all the evils which have occurred, and which are still to come, in the course of the centuries.** We carry our blindness so far that often we even glorify ourselves on account of things which really ought to cover us with confusion. **Some derive a great deal of pride because they believe that they have more intelligence than others; others because they have a few more inches of land or some money, when in fact they should be in dread of the formidable account which God will demand of them one day.** Oh, my dear brethren, if only some of them felt the need to say the prayer that St. Augustine addressed to God: “My God, teach me to know myself for what I am and I shall have no need of anything else to cover me with confusion and scorn for myself.”

We could say that this sin is found everywhere, that it accompanies man in what he does and says. It is like a kind of seasoning or flavouring which can be tasted in every portion of a dish. Listen to me for a moment and you can see this for yourselves. Our Lord gives us an example in the Gospel when He tells us of the Pharisee who went up into the temple to pray and, standing up where all could see him, said in a loud voice: “O God, I give thee thanks that I am not as the rest of men steeped in sin. I spend my life doing good and pleasing you.” Herein consists the very nature of the proud man: **instead of thanking God for condescending to make use of him for a good purpose and for giving him grace, he looks**

upon whatever good he does as something which comes from himself, not from God. Let us go into a few details and you will see that **there are hardly any exceptions to this general *sin of pride*.** The old and the young, the rich and the poor, all suffer from it. Each and everyone congratulates himself and flatters himself because of what he is or of what he does – or rather because of what he is *not* and what he *does not*. Everyone applauds himself and loves also to be applauded. Everyone rushes to solicit the praises of the rest of the world, and everyone strives to draw them to himself. In this way are the lives of the great majority of people passed.

The door by which pride enters with the greatest ease and strength is the door of wealth. Just as soon as someone improves his possessions and his sources of wealth, you will observe him change his mode of life. He will act as Jesus Christ told us the Pharisees liked to act: **these people love to be called master and to have people saluting them. They like the first places. They begin to appear in better clothes. They leave behind their air of simplicity.** ... Take a young woman who has a shapely figure or who, at any rate, thinks she has. **You see her walking along, picking her steps, full of affectation, with a pride which seems colossal enough to reach the clouds! If she has plenty of clothes, she will leave her wardrobe open [or be sure to display them to others in some way] so that they can be seen [and this vice applies to any material possessions, deeds, or even body parts that people are sure to display to others through vanity and pride].**

People take pride in their animals and in their households. They take pride in knowing how to go to Confession properly, in saying their prayers, in behaving modestly and decorously in the church. A mother takes pride from her children. You will hear a landowner whose fields are in better condition than those of his neighbours criticising these and applauding his own superior knowledge. **Or it may be a young man with a watch, or perhaps only the chain, and a couple of coins in his pocket, and you will hear him saying, “I did not know that it was so late,” so that people will see him looking at the watch or will know that he has one.** ... No, my dear brethren, there is nothing that is quite as ridiculous or stupid as to be forever talking about what we have or what we do. Just listen to the father of a family when his children are of an age to get married; in all the places and gatherings where he is to be found you will hear

him saying: "I have so many thousand francs ready; my business will give me so many thousands, etc." But if later he is asked for a few coppers for the poor, he has nothing.

If a tailor or a dressmaker has made a success of a coat or a frock and someone seeing the wearer pass says, "That looks very well. I wonder who made it?" **they will make very sure to observe: "Oh, I made that." Why? So that everyone may know how skilful they are.** But if the garment had not been such a success, they would, of course, take good care to say nothing, for fear of being humiliated. ... And I will add this to what I have just said. **This sin is even more to be feared in people who put on a good show of piety and religion.**

A PUBLIC PLAGUE

As you know my dear brethren, we are bound as fellow creatures to have human sympathy and feelings for one another. Yet one envious person would like, if he possibly could, to destroy everything good and profitable belonging to his neighbour. You know, too, that as Christians we must have boundless charity for our fellow men. But the envious person is far removed indeed from such virtues. He would be happy to see his fellow man ruin himself. Every mark of God's generosity towards his neighbour is like a knife thrust that pierces his heart and causes him to die in secret. Since we are all members of the same Body of which Jesus Christ is the Head, we should so strive that unity, charity, love, and zeal can be seen in one and all. To make us all happy, we should rejoice, as St. Paul tells, in the happiness of our fellow men and mourn with those who have cares or troubles. But, very far from experiencing such feelings, the envious are forever uttering scandals and calumnies against their neighbours. It appears to them that in this way they can do something to assuage and sweeten their vexation. ...

We can see that this sin makes its first appearance among children. You will notice the petty jealousies they will feel against one another if they observe any preferences on the part of the parents. **A young man would like to be the only one considered to have intelligence, or learning, or a good character. A girl would like to be the only one who is loved, the only one well dressed, the only one sought after; if others are more popular than she, you will see her fretting and upsetting herself, even weeping, perhaps, instead of**

thanking God for being neglected by creatures so that she may be attached to Him alone. What a blind passion envy is, my dear brethren! Who could hope to understand it?... This is surely a cursed sin which puts a barrier between brothers and sisters, too. **The very moment that a father or a mother gives more to one member of the family than the others, you will see the birth of this jealous hatred against the parent or against the favoured brother or sister – a hatred which may last for years, and sometimes even for a lifetime.** There are children who keep a watchful eye upon their parents just to insure that they will not give any sort of gift or privilege to one member of the family. If this should occur in spite of them, there is nothing bad enough that they will not say.

Unfortunately, this vice can be noted even among those in whom it should never be encountered – that is to say, among those who profess to practice their religion. They will take note of how many times such a person remains to go to Confession or of how So-and-So kneels or sits when she is saying her prayers. They will talk of these things and criticise the people concerned, for they think that such prayers or good works are done only so that they may be seen, or in other words, that they are purely an affectation. You may tire yourself out telling them that their neighbour's actions concern him alone. They are irritated and offended if the conduct of others is thought to be superior to their own....

Take another example. Here is a merchant who wants to have all the business for himself and to leave nothing at all for anyone else. If someone leaves his store to go elsewhere, he will do his best to say all the evil he can, either about the rival businessman himself or else about the quality of what he sells. He will take all possible means to ruin his rival's reputation, saying that the other's goods are not of the same quality as his own or that the other man gives short weight. You will notice, too, that an envious man like this has a diabolical trick to add to all this: "It would not do," he will tell you, "for you to say this to anyone else; it might do harm and that would upset me very much. I am only telling you because I would not like to see you being cheated."

A workman may discover that someone else is now going to work in a house where previously he was always employed. This angers him greatly, and he will do everything in his power to run down this "interloper" so that he will not be

employed there after all. Look at the father of a family and see how angry he becomes if his next-door neighbour prospers more than he or if the neighbour's land produces more. Look at a mother: she would like it if people spoke well of no children except hers. If anyone praises the children of some other family to her and does not say something good of hers, she will reply, "They are not perfect," and she will become quite upset. How foolish you are, poor mother! The praise given to others will take nothing from your children. ... You will see this even among the poor. If some kindly person gives a little bit extra to one of them, they will make sure to speak ill of him to their benefactor in the hope of preventing him from benefiting on any further occasion. Dear Lord, what a detestable vice this is! It attacks all that is good, spiritual as well as temporal.

We have already said that this vice indicates a mean and petty spirit. That is so true that no one will admit to feeling envy, or at least no one wants to believe that he has been attacked by it. People will employ a hundred and one devices to conceal their envy from others. If someone speaks well of another in our presence, we keep silence: we are upset and annoyed. If we must say something, we do so in the coldest and most unenthusiastic fashion. No, my dear children, there is not a particle of charity in the envious heart. St. Paul has told us that we must rejoice in the good which befalls our neighbour. Joy, my dear brethren, is what Christian charity should inspire in us for one another. But the sentiments of the envious are vastly different.

I do not believe that there is a more ugly and dangerous sin than envy because it is hidden and is often covered by the attractive mantle of virtue or of friendship. Let us go further and compare it to a lion which we thought was muzzled, to a serpent covered by a handful of leaves which will bite us without our noticing it. Envy is a public plague which spares no one. We are leading ourselves to Hell without realising it.

But how are we then to cure ourselves of this vice if we do not think we are guilty of it? I am quite certain that of the thousands of envious souls honestly examining their consciences, there would not be one ready to believe himself belonging to that company. It is the least recognised of sins.

Some people are so profoundly ignorant that they do not recognise a quarter of their

ordinary sins. And since the sin of envy is more difficult to know, it is not surprising that so few confess it and correct it. Because they are not guilty of the big public sins committed by coarse and brutalised people, **they think that the sins of envy are only little defects in charity, when, in fact, for the most part, these are serious and deadly sins which they are harbouring and tending in their hearts, often without fully recognising them.** “But,” you may be thinking in your own minds, “if I really recognised them, I would do my best to correct them.”

If you want to be able to recognise them, my dear brethren, you must ask the Holy Ghost for His light. He alone will give you this grace. No one could, with impunity, point out these sins to you; you would not wish to agree nor to accept them; you would always find something which would convince you that you had made no mistake in thinking and acting in the way you did. Do you know yet what will help to make you know the state of your soul and to uncover this evil sin hidden in the secret recesses of your heart? It is humility. Just as pride will hide it from you, so will humility reveal it to you.

From St. Francis de Sales’ [Introduction to the Devout Life](#)

CHAPTER IV.

OF EXTERIOR HUMILITY.

Some become proud and insolent, either by riding a good horse, wearing a feather in their hat, or by being dressed in a fine suit of clothes; but who does not see the folly of this? for if there be any glory in such things, the glory belongs to the horse, the bird, and the tailor; and **what a meanness of heart must it be, to borrow esteem from a horse, from a feather, or some ridiculous new fashion!** Others value themselves for a **well-trimmed beard, for curled locks, or soft hands; or because they can dance, sing, or play;** but are not these effeminate men, who seek to raise their reputation by so frivolous and foolish things? **Others, for a little learning, would be honored and respected by the whole world, as if everyone ought to become their pupil, and account them his masters. These are called pedants. Others strut like peacocks, contemplating their beauty**

and think themselves admired by every one. All this is extremely vain, foolish, and impertinent; and the glory which is raised on so weak foundations is justly esteemed vain and frivolous. ... Honors, rank, and dignities, are like saffron, which thrives best, and grows most plentifully, when trodden under foot. It is no honor to be beautiful when a man prizes himself for it: beauty, to have a good grace, should be neglected; and learning is a disgrace to us when it degenerates into pedantry. If we stand upon the punctilio for places, precedence, and titles, besides exposing our qualities to be examined, tried, and contradicted, we render them vile and contemptible; for as honor is beautiful when freely given, so it becomes base when exacted or sought after.

CHAPTER V.

OF MORE INTERNAL HUMILITY.

We often confess ourselves to be nothing, nay, misery itself, and the refuse of the world; **but would be very sorry that any one should believe us, or tell others that we are really so miserable wretches.** On the contrary, we pretend to retire, and hide ourselves, so that the world may run after us, and seek us out. We feign to wish ourselves considered as the last in the company, and sit down at the lowest end of the table; but it is with a view that we may be desired to pass to the upper end. **True humility never makes a show of herself... A man that is truly humble would rather another should say to him that he is miserable, and that he is nothing, than to say it himself; at least, if he knows that any man says so he does not contradict it [or feels sad or angry or seek to excuse himself], but heartily agrees to it; for, believing it himself firmly, he is pleased that others entertain the same opinion.**

The Secret of Sanctity of St. John of the Cross, by Fr. Lucas of St. Joseph, O.C.D., Bruce, Milwaukee, 1962. (Fr. Lucas was martyred by the Communists in Spain in 1936.)

EXPLAINING THE LAWS OF FAST AND ABSTINENCE, FOR DAYS OF FAST AND ABSTINENCE

On days of fast, only one full meal is allowed, at which meat may be taken. Two other meatless meals, which together are less than the full meal, are also permitted. Only liquids may be taken between meals. The law of fast must be observed by all between the ages of 21 and 59 inclusive under pain of mortal sin.

If fasting poses a serious risk to health or impedes the ability to do necessary work, it does not oblige.

There are also certain days of abstinence.

On days of complete abstinence (such as all Fridays), meat and soup or gravy made from meat (or anything made from meat) may not be taken at all under pain of mortal sin.

On days of partial abstinence, meat (and soup or gravy made from meat) can be eaten only once. The law of abstinence must be observed by everyone age 7 and older under pain of mortal sin.

There is no obligation of fast or abstinence on a holy day of obligation, even if it falls on a Friday (such as Christmas).

Eucharistic Fast

1. Priests and faithful before Mass or Holy Communion – whether it is the morning, afternoon, evening, or Midnight Mass – must abstain for three hours from solid foods and alcoholic beverages, and for one hour from non-alcoholic beverages. Water does not break the fast.

2. The infirm, even if not bedridden, may take non-alcoholic beverages and that which is really and properly medicine, either in liquid or solid form, before Mass or Holy Communion without any time limit.

Priests and faithful who are able to do so are exhorted to observe the old and venerable form of the Eucharistic fast (from foods and liquids from midnight). All those who will make use of these concessions must compensate for the good

received by becoming shining examples of a Christian life and principally with works of penance, self-denial and charity (and fervent prayer).

(Pope Pius XII, Sacram Communionem, 1957)

The Old and Venerable Form of Fasting

Priests and faithful who are able to do so are exhorted to observe the old and venerable form of fasting (see Black Fast below). However, since this strictness may not be suitable for most people a compensation may be made, and that is that only one full meal a day or two smaller meals that is about the same (or a little more than the full meal per day) be taken. So either one of these per day and not both as the modern day weak and pathetic fast permits. Most people should be able to do this on regular fasts. However, this fast is much harder to practice during Lent. In general, the less one eats the better, and if the above fast is too much for a person, then he should try to eat three smaller meals a day instead and skipping the full meal or eating a full meal and one smaller meal and skipping the second small meal. All those who will make use of these concessions must compensate for the good received by becoming shining examples of a Christian life and principally with works of penance, self-denial and charity (and fervent prayer).

See the: [Traditional Catholic Calendar and for the Laws of fast and Abstinence, for Days of Fast and Abstinence](#)

The Black Fast (from Catholic Encyclopedia)

This form of fasting, the most rigorous in the history of church legislation, was marked by austerity regarding the quantity and quality of food permitted on fasting days as well as the time wherein such food might be legitimately taken.

In the first place more than one meal was strictly prohibited. At this meal flesh meat, eggs, butter, cheese, and milk were interdicted (Gregory I, Decretals IV, cap. vi; Trullan Synod, Canon 56). Besides these restrictions abstinence from wine, specially during Lent, was enjoined (Thomassin, *Traité des jeûnes de l'Église*, II, vii). **Furthermore, during Holy Week the fare consisted of bread, salt, herbs, and water** (Laymann, *Theologia Moralis*, Tr.

VIII; De observatione jejuniorum, i). **Finally, this meal was not allowed until sunset [for most people, a 4 hour wait period (at least) before the meal may be more suitable].** St. Ambrose (De Elia et jejunio, sermo vii, in Psalm CXVIII), St. Chrysostom (Homil. iv in Genesim), St. Basil (Oratio i, De jejunio) furnish unequivocal testimony concerning the three characteristics of the black fast. The keynote of their teaching is sounded by St. Bernard (Sermo. iii, no. 1, De Quadragesima), when he says "hitherto we have fasted only until none" (3 p.m.) "whereas, now" (during Lent) "kings and princes, clergy and laity, rich and poor will fast until evening". It is quite certain that the days of Lent (Muller, Theologia Moralis, II, Lib. II, Tr. ii, sect. 165, no. 11) as well as those preceding ordination were marked by the black fast. **This regime continued until the tenth century when the custom of taking the only meal of the day at three o'clock was introduced** (Thomassin, loc. cit.). **In the fourteenth century the hour of taking this meal was changed to noon-day** (Muller, loc. cit.). Shortly afterwards the practice of taking a collation in the evening began to gain ground (Thomassin, op. cit., II, xi). Finally, the custom of taking a crust of bread and some coffee in the morning was introduced in the early part of the nineteenth century. **During the past fifty years, owing to ever changing circumstances of time and place, the Church has gradually relaxed the severity of penitential requirements, so that now little more than a vestige of former rigour obtains.**

ON RASH JUDGMENTS AND SLANDER [CONTINUED]

Chapter 7

RASH JUDGMENT

St. John [of the Cross] repeats the admonition relative to judgment of one's neighbor in the first of his *Four Maxims to a Religious*. As he says: "Those who fail in charity toward their neighbor fail likewise to profit by any other works of virtue they may perform, and they continually go from bad to worse."

It is sad to think that after many years in religious life one has lost not only the merit of his virtuous actions but has actually fallen into the dangerous state of sin.

Let us consider in logical order the evils which may result from a neglect of this important admonition. There is, first of all, a tendency to judge one's neighbor unfavorably, and this is termed "rash judgment." This is equally serious, whether interior or exterior. St. John says that this consists in mental criticism and murmuring resulting in rash statements against one's neighbor. This is corroborated in the celebrated passage of St. James: "If any man think himself to be religious, not bridling his tongue, this man's religion is vain."

In every order, religious, social, or moral, there are certain truths which are fundamental because everyone agrees to them. In secondary truths and the appreciation of details and concrete acts, each one sees them according to his own dispositions. Thus in the actions of our neighbor we see only the external action and know little or nothing of the motives which prompted him to do this act. **In order to judge correctly whether a person is worthy of praise or blame, knowledge is a principal requisite. Usually we are ignorant of the true principle of morality guiding the actions of others, therefore it is inevitable that when we judge according to our own light we are often guilty of error.**

In every rank of life there are narrow-minded individuals whose horizon is limited to the private and public life of their neighbor. This is not only deplorable but it is a genuine spiritual infirmity.

According to St. Thomas Aquinas, the tendency to judge one's neighbor proceeds from two causes: "...**either the person is evil-minded and unconsciously judges others by his own evil dispositions or he harbors such envy, hatred, or contempt for his neighbor that he experiences a secret delight in thinking evil of him and readily believes any misconception of his neighbor's actions.**" This teaching of St. Thomas should teach us to restrain our judgment of our neighbor, because suspicious and unfavorable judgments are a revelation of the infirmities of our own souls. When we are caught by a keen observer in a merciless judgment against our neighbor we should blush at the portrayal of a quality in ourselves which even natural pride would prompt us to conceal. It was St. Bonaventure who said, "When you perceive anything reprehensible in your neighbor, turn your eyes on yourself; before you cast any judgment, examine yourself well, and condemn in yourself that which you would

have condemned in him.”...

St. Paul is even more severe when he says, “thou art inexcusable O man, whosoever thou art, that judgest. For wherein thou judgest another, thou condemnest thyself.” To the Corinthians he adds, “Therefore judge not... until the Lord come, who will bring to light the hidden things of darkness.” The same exhortation is found in St. Luke: “Condemn not and you shall not be condemned. Forgive and you shall be forgiven. ... For with the same measure that you shall mete, it shall be measured out to you.” **Such words are indicative of the fact that on the day of final judgment the same standards will be applied to us personally as we have applied to our fellow men. ...**

Only when man possesses a deep self-knowledge and a broader knowledge of men will he find himself mild in his judgment of others. Yet this is the goal we must strive for, first in our thoughts, since charitable thoughts transform material actions into acts of supernatural value, and this only when we are completely imbued with the spirit of divine love and mercy. ... **Regardless of the actions of our fellow men we must always view them in the spirit of charity and in the realization that “judgment is the Lord’s, not man’s.” ...**

Our judgments are usually based on personal antagonism, ignorance, and perhaps a clash of personalities; yet it is not expedient that we rely on such excuses for judging our neighbor. ... we are bound to regulate our charity and justice toward our neighbor in accordance with God’s law of charity. This regulation must begin in the interior since it is our thoughts which govern our speech and our actions. **Charitable thoughts will beget charitable words; likewise envious and uncharitable thoughts dispose us to hideous sins against charity and justice.**

Everyone is aware from personal experience that rash judgment is moral poisoning. **Once the imagination is given free reign then we find evil in others. The insidious poison which we have administered to ourselves increases with each uncharitable thought. We soon find it difficult to be amiable and indulgent toward our fellow religious and as the poison spreads we become more and more intolerant of any weakness, until even the smallest fault becomes magnified to alarming proportions.** We can no

longer remain master of our speech when we have arrived at this stage because it is always true, “Out of the abundance of the heart the mouth speaketh.”

The evils resulting from lack of interior silence and uncharitable speech are without number and God alone knows the damage caused both in the cloister and out of it once this evil has been indulged in. If a rock is dislodged from the top of the mountain, we cannot measure the destruction it will cause until it finally comes to rest in the valley below. This is an apt picture of the slanderous tongue which is a weight from the heart. As it breaks from the sanctuary in which it has been nurtured it hurtles into an abyss which becomes fathomless, leaving bitterness and disaster in its wake. Such words may be filled with resentment and anger, envy and jealousy, but they are always weighted with selfishness, mirroring the narrow soul from which they emerged. They are as arrows shot from one heart to another, communicating to each new victim poison and bitterness. Innocent and pure aspirations become dissipated; souls which have lived in happiness are filled with discontent; but those who have harbored mutual distrust are filled with malice and hatred. What, then, shall stop these icy waves of uncharitableness launched forth by a cold and restless heart in a moment of imprudent confidence? God alone knows, as He alone reads the depths of a human heart.

It is not our intention to study the sins of the tongue in their various forms since volumes are written on this subject. We need only to say that all the evil aspects related to rash judgment are applicable to slander and faultfinding, which evils cover a vaster field than the subject treated here. Rash judgment is self-toxic, whereas slander and faultfinding serve to poison all whom it contacts. Thus a single slanderous word, imprudently uttered, can be more destructive than a drop of poison assimilated by the system, destroying the vital principles of an organic being. Such words cool charity, destroy the most prudent sensibility, and poison the finest sentiments. Each one can study for himself the disastrous effects of backbiting, especially when he hears a person whom he had hitherto esteemed being the subject of such insidious slander. As a result he finds himself becoming suspicious and distrustful, even of his friend, carefully watching for evidences of the evil report. Distrust magnifies the defects of those under observation making it very difficult for us to be outwardly charitable toward them. These sins of the tongue are the worst of all enemies against charity since they ruin peace and confidence. Therefore the Holy

Ghost warns us: “A wicked word shall change the heart, making what is good, evil — what is life, death — and the tongue is the ruler of them.”

Another danger which threatens those occupied in observing the defects of their neighbors is the consequence of these actions. In speaking about this St. John cites the example of Lot’s wife being changed into a pillar of salt, claiming that the wretched souls occupied with other people’s actions likewise acquire saline qualities themselves. Just as salt becomes hard, so too, the soul which indulges in meddling in another’s affairs, becomes hardened and unkind toward those around him. His haughtiness and intolerance serve to build a wall of separation between the offender and the offended, causing numerous unreasonable and illogical judgments to be passed. Salt is likewise a sign of barrenness; life cannot develop near rocks of salt. Neither can a soul engaged in uncharitableness do otherwise than render barren all that they may contact. Their skill in revealing another’s weakness and their hard and merciless criticisms cause generous hearts to feel completely depressed and insecure in their company. Near them there is only barrenness, there is no joy; there is no life.

It is impossible for simplicity and confidence to exist where restless and uncharitable souls are continually observing others for the sole pleasure of malicious criticism. Such a spirit is bound to breed discontent and an attitude of reserve which soon degenerates into jealousy and suspicion. Eventually the charm of religious life, which is love and mutual confidence, is destroyed and a rigid formalism replaces the original spirit of peace. Nothing remains but the letter of the law, that letter, which, according to St. Paul “...kills, instead of quickening.”

It is certain that while we live among men we shall have to bear with their weaknesses and they, in turn, will have to bear with ours; but we must try to live oblivious of the faults which are ever present in human nature. It is with this in mind that St. John of the Cross admonishes us to refrain from interfering in the affairs of our neighbor, to detach ourselves from created objects, and to regulate our affections toward our fellow men.

Never should the faults of our neighbor be discussed with our fellow men, unless with one who has the authority to correct the situation, and then only in the spirit of the greatest charity. This is insisted on by St. John of the Cross when he says:

“Never under the pretext of zeal, or of charity, reveal what we know about our neighbor save to the person who has a right to hear of this, and then with great charity, and at the proper time.”

If those who are afflicted with undue curiosity about their neighbor’s welfare would thus assiduously make reparation for the faults they observe in others, then they would be less inclined to notice the trivial actions of those around them. Doing this would further the plans of Divine Providence to make religious houses the delightful garden where the tree of love would be preserved in its full luxuriance. It is here that Christ meant the great commandment to grow and bear much fruit: “Love one another as I have loved you....”

St. John of the Cross shows us clearly that to be just to God and to fulfill His command of mutual love and understanding we must be merciful to men in thought and deed. Our fraternal charity is then but the fulfillment of our filial piety toward God. Not only in fact, but in reality, Christ has identified Himself with each one of our neighbors so intimately that charity toward our neighbor is but a means of serving Christ Himself. Thus, whether we are living in the cloister or in the world, as long as our hearts remain a garden of delight for Christ through the spirit and practice of charity then “...we are the good odor of Christ unto God, ...to others the odor of life unto life....”

St. Francis de Sales in his *Introduction to the Devout Life*, Part III, Chapter 28, explains the vice of Hasty Judgments:

“Judge not, and ye shall not be judged,” said the Saviour of our souls; “condemn not, and ye shall not be condemned:” and the Apostle Saint Paul, “Judge nothing before the time, until the Lord come, Who both will bring to light the hidden things of darkness, and will make manifest the counsels of the hearts.” Of a truth, hasty judgments are most displeasing to God, and men’s judgments are hasty, because we are not judges one of another, and by judging we usurp our Lord’s own office.

Man’s judgment is hasty, because the chief malice of sin lies in the intention and counsel of the heart, which is shrouded in darkness to us.

Moreover, man’s judgments are hasty, because each one has enough to do in judging himself, without undertaking to judge his neighbour. If we would not be judged, it behoves us alike not to judge others, and to judge ourselves. Our Lord

forbids the one, His Apostle enjoins the other, saying, “If we would judge ourselves, we should not be judged.” But alas! for the most part we precisely reverse these precepts, judging our neighbour, which is forbidden on all sides, while rarely judging ourselves, as we are told to do.

We must proceed to rectify rash judgments, according to their cause. Some hearts there are so bitter and harsh by nature, that everything turns bitter under their touch; men who, in the Prophet’s words, “turn judgment to wormwood, and leave off righteousness in the earth.” Such as these greatly need to be dealt with by some wise spiritual physician, for this bitterness being natural to them, it is hard to conquer; and... it is very dangerous, because it gives rise to and fosters rash judgments and slander within the heart. **Others there are who are guilty of rash judgments less out of a bitter spirit than from pride, supposing to exalt their own credit by disparaging that of others. These are self-sufficient, presumptuous people, who stand so high in their own conceit that they despise all else as mean and worthless.** It was the foolish Pharisee who said, “I am not as other men are.” Others, again, have not quite such overt pride, **but rather a lurking little satisfaction in beholding what is wrong in others, in order to appreciate more fully what they believe to be their own superiority.** This satisfaction is so well concealed, so nearly imperceptible, that it requires a clear sight to discover it, and those who experience it need that it be pointed out to them. **Some there are who seek to excuse and justify themselves to their own conscience, by assuming readily that others are guilty of the same faults, or as great ones, vainly imagining that the sin becomes less culpable when shared by many.** Others, again, give way to rash judgments merely because they take pleasure in a philosophic analysis and dissection of their neighbours’ characters; **and if by ill luck they chance now and then to be right, their presumption and love of criticism strengthens almost incurably.**

Then there are people whose judgment is solely formed by inclination; who always think well of those they like, and ill of those they dislike. To this, however, there is one rare exception, which nevertheless we do sometimes meet, when an excessive love provokes a false judgment concerning its object; the hideous result of a diseased, faulty, restless affection, which is in fact jealousy; an evil passion capable, as everybody knows, of condemning others of perfidy and

adultery upon the most trivial and fanciful ground. In like manner, fear, ambition, and other moral infirmities often tend largely to produce suspicion and rash judgments.

What remedy can we apply? They who drink the juice of the Ethiopian herb Ophiusa imagine that they see serpents and horrors everywhere; **and those who drink deep of pride, envy, ambition, hatred, will see harm and shame in every one they look upon.** The first can only be cured by drinking palm wine, and so I say of these latter,—Drink freely of the sacred wine of love, and it will cure you of the evil tempers which lead you to these perverse judgments. **So far from seeking out that which is evil, Love dreads meeting with it, and when such meeting is unavoidable, she shuts her eyes at the first symptom, and then in her holy simplicity she questions whether it were not merely a fantastic shadow which crossed her path rather than sin itself. Or if Love is forced to recognise the fact, she turns aside hastily, and strives to forget what she has seen.** Of a truth, Love is the great healer of all ills, and of this above the rest. Everything looks yellow to a man that has the jaundice; and it is said that the only cure is through the soles of the feet. Most assuredly the sin of rash judgments is a spiritual jaundice, which makes everything look amiss to those who have it; and he who would be cured of this malady must not be content with applying remedies to his eyes or his intellect, he must attack it through the affections, which are as the soul's feet. If your affections are warm and tender, your judgment will not be harsh; if they are loving, your judgment will be the same. Holy Scripture offers us three striking illustrations. **Isaac, when in the Land of Gerar, gave out that Rebecca was his sister, but when Abimelech saw their familiarity, he at once concluded that she was his wife. A malicious mind would rather have supposed that there was some unlawful connection between them, but Abimelech took the most charitable view of the case that was possible. And so ought we always to judge our neighbour as charitably as may be; and if his actions are many-sided, we should accept the best.** Again, when Saint Joseph found that the Blessed Virgin was with child, knowing her to be pure and holy, he could not believe that there was any sin in her, and he left all judgment to God, although there was strong presumptive evidence on which to condemn her. And the Holy Spirit speaks of Saint Joseph as “a just man.” When a just man cannot see any excuse for what is done by a person in whose general worth he believes, he still refrains from

judging him, and leaves all to God's Judgment. Again, our Crucified Saviour, while He could not wholly ignore the sin of those who Crucified Him, yet made what excuse He might for them, pleading their ignorance. **And so when we cannot find any excuse for sin, let us at least claim what compassion we may for it, and impute it to the least damaging motives we can find, as ignorance or infirmity.**

... [Many times] We do not necessarily judge because we see or are conscious of something wrong. Rash judgment always presupposes something that is not clear, in spite of which we condemn another. It is not wrong to have doubts concerning a neighbour, **but we ought to be very watchful lest even our doubts or suspicions be rash and hasty.** A malicious person seeing Jacob kiss Rachel at the well-side, or Rebecca accepting jewels from Eleazer, a stranger, might have suspected them of levity, though falsely and unreasonably. **If an action is in itself indifferent, it is a rash suspicion to imagine that it means evil,** unless there is strong circumstantial evidence to prove such to be the case. And it is a rash judgment when we draw condemnatory inferences from an action which may be blameless.

Those who keep careful watch over their conscience are not often liable to form rash judgments, for just as when the clouds lower the bees make for the shelter of their hive, so really good people shrink back into themselves, **and refuse to be mixed up with the clouds and fogs of their neighbour's questionable doings,** and rather than meddle with others, they consecrate their energies on their own improvement and good resolutions.

No surer sign of an unprofitable life than when people give way to censoriousness and inquisitiveness into the lives of other men. Of course exception must be made as to those who are responsible for others, whether in family or public life;—to all such it becomes a matter of conscience to watch over the conduct of their fellows. Let them fulfill their duty lovingly, and let them also give heed to restrain themselves within the bounds of that duty.”

From Spirago-Clark's The Catechism Explained (1899), pp. 402-404.

3. Furthermore, we ought to refrain from everything that may wound our neighbor's

honor. Thus *suspicion, detraction, slander, and abuse are forbidden, also listening with pleasure when our neighbor is spoken against.*

Suspicion implies malice of heart; *detraction, slander* (both of which are directed against the absent) and *abuse* (which is directed against one who is present), are sins of the tongue; listening with *gratification* when another is evilly spoken of, is a sin, if it is in the evil speaking that we take pleasure.

1. Suspicion consists in supposing evil of one's neighbor without reasonable grounds.

The Pharisee in the Temple took for granted that the publican was a sinner and how greatly he was mistaken (Luke xviii.)! Job's three friends thought he must needs be ungodly merely because he was afflicted by God. Simon the Pharisee thought the Magdalen, when he saw her at Our Lord's feet, was still a sinner, but he deceived himself; she was then a penitent (Luke vii. 39 seq.). When St. Paul shipwrecked on the island of Malta, lighted a fire, a viper, coming out of the sticks, fastened on his hand; in consequence of this the inhabitants of the island instantly judged him to be a murderer, pursued by divine vengeance (Acts xxviii.). A goldsmith had an apprentice who bore a very good character. One day he found two precious stones concealed in a hole in the wall close to the boy's head. He directly accused him of theft, chastised him soundly, and drove him out of the house. Soon after he again discovered two stones in exactly the same place. He watched, and found they were put there by a magpie which he had in the house, and deeply regretted his rash judgment, when it was too late to repair his fault. If he had detected the boy in dishonesty, he would not have done wrong in suspecting him. **People judge of others by themselves; for the affections are apt to mislead the understanding. He who is not evil himself does not lightly think evil of others, whereas a bad man readily concludes his neighbor to be as bad as himself.** Molten metal takes the shape of the mould into which it is poured; so every man's judgment of what he sees and hears takes its shape from his own feelings. The most wholesome aliments disagree with the man whose digestion is out of order; thus a corrupted mind always takes an evil view of things, while a good man puts the best construction on everything. **"I would far rather err,"** says St. Anselm, **"by thinking good of a bad man than by thinking evil of a good man."** "Charity thinketh no evil" (1 Cor. xiii. 5). **The just man, in whom dwells**

the spirit of love, even when he sees an action which is unquestionably reprehensible, does not allow his thoughts to dwell on it; he leaves the judgment of it to God. This is what St. Joseph did, in regard to his spouse, the Blessed Virgin (Matt. i. 19). “Let none of you imagine evil in your heart against his friend” (Zach. viii. 17). Trust others, if you would have others trust you. Trust engenders confidence, and mistrust the want of it.

2. Detraction consists in disclosing the fault committed by another without necessity. ... Some people, like hyenas, who tear from their graves and devour dead bodies, **deface the memory of the [living and] dead by their malicious words and bring to light faults long since forgotten.** Like insects which alight, not on the sound part of the apple, but on the decayed portion, **detractors do not enlarge on the virtues of the deceased, but they pitilessly dwell upon their faults.** They may be compared to dogs who prefer carrion to fresh meat, **for they pass over the good which they cannot help seeing in their neighbor, and care to keep alive the remembrance of his failings.** The sin of detraction is one most frequently met with. “Rarely,” says St. Jerome, “do we find anyone who is not ready to blame his neighbor’s conduct.” **This comes from pride, for many people imagine they exalt themselves in proportion as they decry others.** Detraction is a hateful sin. It is an ugly and shameless thing to do, if one goes to a stranger’s house and spies into every corner; but how much more so to scrutinize and criticize our neighbor’s course of life!

Mud should be covered over, not stirred up, for no one can touch it without defiling himself. “O fool!” exclaims St. Alphonsus. “Thou dost declaim against the sin of another, and meanwhile, by evil speaking, dost commit a far greater sin than that thou blamest in thy neighbor.” **Besides the detractor in disclosing the faults of another, discloses his own, for he shows that he has no charity.** **However, to speak of another man’s sin is *not* wrong, unless one has the intention of lowering him in the eyes of others [without necessity or justice, such as by helping others not to be deceived by evil people or heretics, showing them their evil ways and words that they may not fall into these sins or errors themselves and hence learn from it]; it is not detraction to tell some one else of it in order to prevent a repetition of the sin. One may also blame the fault of another, if this may be useful to a third person; but it must be done from a sense of duty, and the *sin***

rather than the sinner is to be condemned. The crime of any malefactor who has been brought to justice may be freely spoken of, as it is already made public. **Tale-telling is a form of detraction; it consists in repeating to another what a third person has said of him.** Tale-telling ruins the peace of families, and is a fruitful source of feuds. It is worse than ordinary detraction because it not only destroys the reputation of one's neighbor, but puts an end to friendly relations and brotherly love. Therefore God says: "The whisperer and double-tongued are accursed" (Ecclus. xxviii. 15).

3. Slander consists in attributing to one's neighbor faults of which he is not guilty. If the accusation is made publicly it is called a libel.

Slander or calumny is taking away a man's good name. Putiphar's wife accused Joseph to her lord of having attempted to lead her astray (Gen. xxxix.). The Jews accused Our Lord before Pilate of having perverted the nation and forbidden to give tribute to the emperor (Luke xxiii. 2). **Exaggeration of another's fault also comes under the head of calumny. The motives that actuate the slanderer are generally revenge, hatred or ingratitude;** his sin is twofold, for he lies, and at the same time destroys his neighbor's reputation. "He that backbiteth secretly is like a serpent that biteth in silence" (Ecclus. x. 11).

Some slanderers accompany their calumnies with a jest, or accentuate them with a witty or amusing speech [such as irony]. This is the greatest cruelty of all, for the slander which might have passed in at one ear and out at the other, is then firmly lodged in the mind of all who hear it. Again, slanders that are prefaced by words of eulogy make more impression on the hearer, just as an arrow flies with more force and penetrates more deeply if the bow be drawn back first. Of such persons David says: "The poison of asps is under their lips" (Ps. xiii. 3).

4. Abuse consists in making public the low opinion which one has of another.

In evil speaking one makes known a man's fault behind his back, abuse utters it in his presence. Abuse therefore stands in the same relation to detraction as robbery to theft. While detraction and slander undermine the good opinion others have of a man, abuse aims at depriving him of the outward respect

that is shown him. Semei reviled King David; he called him a man of Belial, and threw stones at him (2 Kings xvi. 5). The Jews reviled Our Lord; they called Him a Samaritan, and said He had a devil (John viii. 48).

If two men quarrel, the one who is in the wrong [or is overpowered] usually resorts to abuse. The one who is in the right does not need such weapons; truth conquers of itself. Sneers and sarcasms are a form of this sin. Their object is to make a man ridiculous before others and put him to confusion. By such unkind speeches one may deeply wound one's neighbor, and fill him with bitter resentment. "The stroke of a whip maketh a blue mark, but the stroke of the tongue will break the bones" (Ecclus. xxviii. 21).

5. He who takes *pleasure* in listening to detraction commits the same sin as the speaker to whom he listens.

He who asperses his neighbor's good name kindles a fire, and he who listens to him throws fuel on it. Were it not for the latter, the former would soon be silent. **St. Ignatius says we should not talk about our neighbor's faults did we not find eager listeners. St. Bernard says he cannot decide which is more blameworthy, the man who slanders his neighbor, or he who lends his ear to the slanderer;** the only difference is that one serves the devil with his tongue, the other with his ear. **What do I care to know that such a one is a wicked man? The knowledge only does me harm. How much better to spend one's pains on scrutinizing one's own conduct.** Our Lord exhorts us to do this: "Cast first the beam out of thine own eye, and then thou shalt see clearly to take out the mote from thy brother's eye" (Luke vi. 42). **It is those who are blind to their own faults who are most keenly alive to the faults of others. Never listen to detraction. St. Augustine had these words inscribed upon his dining-table: "There is not place at this table for those who love to defame their neighbor."**

Hedge in thy ears with thorns, hear not a wicked tongue" (Ecclus. xxviii. 28). Slander is a three-edged sword; at one blow it inflicts three wounds; it wounds the slanderer, for he commits a sin; it wounds the slandered, because he is robbed of his good name; it wounds the hearer, for he also falls into sin. And since the slanderer injures the soul of him who listens to his calumny, he imitates the serpent, whose

poisoned words were the means of driving Eve out of paradise.

4. He who has injured his neighbor's reputation is strictly bound to restore his good name; either by apologizing, if the offence was committed in private, or by publicly retracting his words, if they were spoken before others.

Any one who has unjustly diminished his neighbor's reputation, is bound to make satisfaction, according to the nature of the offence. It is not enough to draw the arrow out of the wound, the hurt must be healed; nor is it enough to desist from evil-speaking; the injury done must be set right. That is bitter to human nature, for it requires no slight self-humiliation. Moreover, it is almost impossible fully to make amends for calumny; it is easy to break a seal, but difficult to repair it so that no one can perceive that it has been broken. An ink-spot is soon made on a sheet of paper, but no efforts will remove all traces of the blo.

5. Those who do not endeavor to repair the harm they have done by slandering their neighbor, cannot obtain pardon from God, nor absolution from the priest.

What are the Reasons which should Deter us from Injuring our Neighbor s Good Name?

1. He who is severe in his judgment of his neighbor, will in his turn be judged severely by God.

Our Lord says: "Judge not [unjustly], that you may not be judged" (Matt, vii. 1).

"For with what measure you mete, it shall be measured to you again" (v. 2).

"Condemn not and you shall not be condemned" (Luke vi. 37). [Our Lord tells us to judge righteous judgments instead of rash and unjust judgments: "Judge not according to the appearance, but judge just judgment." (John 7:24)]...

2. To judge one's fellow-man is to commit an offence against God, for it is an usurpation of His rights.

There is one Lawgiver and Judge; but who art thou that [unjustly or rashly] judgest thy neighbor?" (Jas. iv. 12.) "Who art thou that judgest another man's servant?" (Rom. xiv. 4.)...

3. He who robs another of his good name is often severely punished by God upon earth; not unfrequently he is overtaken by the same calamity which he sought to bring on his neighbor.

A man of evil tongue shall not be established upon the earth (Ps. Cxxxix. 12).

Jezebel, the wife of King Achab, suborned two wicked men to falsely accuse Naboth, who would not give up his vineyard to the king, of blasphemy. Retribution eventually fell upon her; she was thrown from the palace window, trampled upon by horses and eaten by dogs (3 Kings xxi.)

It is now no uncommon thing for the slanderer to meet with the self-same fate which he prepared for another, as the following story shows: St. Elizabeth, Queen of Portugal, had a favorite page, who used to distribute her alms. One of the king's servants, who was jealous of the large share of the queen's favor enjoyed by that page, calumniated him to the king, one day when he was out hunting. The king believed the calumny; and going up to a lime-kiln which he saw in the forest, he said to the proprietor: "To-morrow I shall send a young man hither, who will ask you whether you have executed the king's orders; seize him instantly and cast him into the kiln." On the following morning the king dispatched the queen's page to the lime-burner with the message agreed upon. On his way thither the young man passed a church, and as the bell was ringing for Mass, he went in and assisted at the holy sacrifice. Meanwhile the servant who had slandered him, curious to know his fate, followed him, as he thought, to the lime-kiln, and on arriving, eagerly asked if the king's orders had been executed. Almost before he had uttered the question, he was thrown into the furnace. When the queen's page shortly made his appearance, he was told that the royal behest had been obeyed, and the workmen expected a reward. On his return to the palace, the king was astonished and horrified, and saw clearly that he had been foully deceived. "He hath opened a pit and dug it, and he is fallen into the hole he made" (Ps. vii. 16).

4. He who indulges a habit of detraction is in danger of losing his soul.

The pulse does not always correctly indicate the progress of a fatal disease, but if the tongue becomes black, it is a sure sign of approaching dissolution. **So many people are assiduous in their prayers, are diligent churchgoers, and are**

considered to be pious, but their tongue, wherewith they blacken the character of others, infallibly indicates the mortal disease of their soul. To blast a man's reputation is a great sin, because his good name is better than great riches (Prov. xxii. 1). It is a kind of murder, because it destroys a man's life as a citizen, i.e., his social standing, which depends on the repute in which he is held. It is also sinful because thereby one causes distress to one's neighbor. The man of honor values his good name above everything. He would rather part with his money, with all he possesses, with life itself, than lose his honor.

Hence we may conclude how grievous a sin is detraction. "Railers shall not possess the kingdom of God" (1 Cor. vi. 10). "Detractors . . . are worthy of death" (Rom. i. 32)." Whosoever shall say to his brother, thou fool, shall be in danger of hell fire" (Matt. v. 22).

CHASTITY, HUMILITY, OBEDIENCE, AND LOVE

The word of God proclaims that all who wants to obtain Salvation must strive to live in Chastity (according to one's state in life), Humility, Obedience, and Love of God, in the true Catholic Faith, by renouncing all kinds of heresies and heretics.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, Sess 14, Nov. 11, 1563, on Matrimony: **“If anyone says that the married state is to be preferred to the state of virginity or celibacy, and that it is not better and happier to remain in virginity or celibacy than to be united in matrimony (Matt. 19:11; 1 Cor. 7:25): let him be anathema.”** (Denzinger 980)

St. John Chrysostom, A.D. 392: **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (*The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

You should fast often with moderation and abstain from eating superfluous food and drink in order to crucify your fleshly lusts and desires. Fasting is in truth one of the greatest ways to be victorious against fleshly lusts and desires along with the Rosary and spiritual reading.

Let every man understand that whenever he sins or speaks ungodly words and blasphemy, he murders himself and gives scandal to his brothers and sisters who beholds this behaviour in a spiritual way. To give others occasion of sin is the worst of all sins! Remember this and you will always fear the Lord and remain in humility! No one should think himself better than his neighbour; for all have sinned and fallen short of the glory of God! It is of great importance not to attend any kind of dance, ball, discotheque or the pub. Your eternal soul depends on it.

Be sure to not associate with worldly and ungodly people who refuse to obey the will of God, for they will tempt you with their sinful and ungodly life, and you will not escape punishment for being a friend with an unrepentant sinner, unless for the express purpose of his conversion. As all saints exclaim: most people that go to hell, go there because they sought human approval and friendship rather than friendship

with God!

There will be no friendships in hell. In hell everyone will hate one another, and the more a person knew another, the more will that person hate the other, since that person was the greater cause of his eternal damnation. If this is so with friends, what then, will it be in regards to your own family? Accursed be you my wife, who led me to these sins of lust! Accursed be you my children, who after following my bad examples, fell headlong down to hell to my greater sorrow! Accursed by you my father and mother, for giving me bad advice, and accursed be me, wretched and sad, forever more in this lake of eternal fire!

In hell there will be perfect hatred for one another. One would rather be alone in hell if the option was given him, but this will not be. You will torment each other to the utmost in hell for all eternity, since you led each other down to this place of torments by your bad living and example. How much a person will hate another in hell is indeed impossible for us still living to understand, but that the hatred will be perfect, infinite and eternal, is easy to grasp!

"Most people fail to see that the sin of the Angels was a thought of revolt, and as a result a third part of those glorious spirits lost their thrones in Heaven. It was the eating of a little fruit by our First Mother, Eve, that proved the undoing of the human race. Was it not an act of disobedience that deprived Saul of his throne, and was it not a sinful glance that led holy David to the commission of a heinous crime? An act of vanity too, lost him 70,000 of his subjects. Did not the venerable Eleazar sacrifice his life rather than eat swine's flesh? And what about the death of Oza and Ahio for daring to touch the Ark? You fail to see that it is not the trifling act which is wrong, but the principle involved: the malice of the offence against an infinite God, to whom we owe our love, our gratitude and our allegiance. Surely, if God died on account of sin, sin must be dreadful. If sin is punished by Hell-fire, sin must be enormous. When you make light of sin, you judge not Catholics, but God Himself."

Sadly, only death and hell will serve to wake up the majority of the people reading this! You will read this and then continue in your sloth and worldliness, or you will have a short lived spiritual fervor that will cool as times goes by! The greatest error among those people that are condemned to hell are that they presume that they are

in the state of grace and fit for heaven, thus showing of their pride and arrogance in that they do not even consider themselves as great sinners, who really do nothing at all to better themselves and their bad living, and who do not even consider their unworthiness of heaven, and the possibility of them actually being on the road to destruction. God condemns such presumption. We are sinful creatures who are able to fall into sin at every moment of our life. We must always trust in God and his mercy, not on our own strength. A person who is really humble will never think of himself that he is already saved while still living on earth. He will have death before his eyes and the constant thought of the possibility of losing God through sin. These and like thoughts will make him constant in the prayers to God for help to achieve salvation, and the grace to avoid sin. A person who does not pray to God for help to achieve salvation, is already condemned and will not make it!

INFORMATION ABOUT US AND OUR MISSION

God Bless You!

We are three unworthy servants of our God and Lord Jesus Christ who, by the grace of God, live like monks, in chastity, self-denial and humility and in dedicating our lives to love God above all, while spreading Jesus' words in [St. Bridget's Revelations](#) all over the world. Our mission is to gather brothers and sisters who have the good will to preach, teach and spread these Holy Revelations to our beloved brothers and sisters in the world. Please put a link to our homepage and tell all your friends, relatives and everyone you know about this site and the wonderful words of our Lord for the salvation of souls. If you are a preacher, we hope and pray that you will preach these words from the Holy Spirit to your whole congregation.

Matthew 12:30 "He who is not with me is against me, and he who does not gather with me scatters."

This verse clearly teaches that in order to be saved you need to save yourself and others from hell. It also clearly teaches that if you are not trying to save souls, you are, in fact, damaging and scattering souls. And Christ says that those who do not try to save souls are his enemies. So, are you really doing all you can?

We humbly ask you all to print out copies of these [books](#) with a link to our homepage and give them free of charge to all your brothers and sisters. Go to the churches and hand them out or place them on vehicles parked for church services. We also suggest that you ask your congregation leader if he is willing to buy The Prophecies and Revelations of Saint Bridget of Sweden for his whole congregation at a discounted bulk rate. We also ask you to place copies of these great revelations everywhere: on doors, trees and other places where they can be seen by all in order to save as many souls as possible for our Lord Jesus Christ!

Millions of people are finding the truth every year through the material on our websites, and we need some helpers and co-workers to continue to reach more people. What we needs the most right now is helpers who can produce articles about different topics like herbs, medicine, definitions etc. You would not write the article by yourself, but would get the information from other websites and cut and paste the info into a new document. No specific medical or other knowledge is needed for this work, but only a knowledge of the language that one makes the article in. These texts about medicine, health, definitions etc. are great conduits for people to find the truth, and when they read the article, they can see the spiritual

material on our websites too, and thus, they can get both spiritual and physical help! This can help millions of people to find the truth, and is a great way to reach out to the sheep of the world. If you feel inspired to help people find the truth, [please contact us here!](http://www.prophecyfilm.com/contact/) (<http://www.prophecyfilm.com/contact/>)

We are also looking for a webdesigner who can work for us for free. It will often be minor works. Please send an email to us if you're interested.

Matthew 12:30 "He who is not with me is against me, and he who does not gather with me scatters."

Please contact us today and tell us you want to help us with making articles if you want to make a difference in the world and help our beloved brothers and sisters!

We are also looking for willing translators who have the skill to make a good translation of [St. Bridget's Revelations](#) into different languages.

We are also in need of translators of other important articles into different languages for the salvation of souls. If you can help us on this important work, please contact us by [clicking here](http://www.prophecyfilm.com/contact/) (<http://www.prophecyfilm.com/contact/>) We are also looking for someone who can make an audio book in mp3. We wish to have at least 50 translated languages, one day, with the help of you, the reader. Please help us find more books of Saint Bridget's Revelations in other languages. You will be rewarded greatly by our Lord Jesus Christ if you make an effort to spread His divine words to others in any way you can. You can help to spread the word of God in many ways: for example, by writing about our website and quoting the Revelations of St. Bridget or the things said in the videos with our link or our hyperlink added to the text on forums and blogs and the like so that people can find the wonderful words by Our Lord and His Mother and the videos on our site. You can upload the videos to different video sites, embed them on your own site or on forum sites and the like, and share them with your friends and even your enemies so that they may grow in the true faith or come to the true faith. You can also contact book salesmen and book publishers in order to ask them to buy these books from us or print these books for us. Please give out and share the books and DVD's on our website free of charge and send e-mails to people about our site. We also beg you to pray the Rosary for their sake and plead with them to also begin to pray the Rosary (see [How to Pray the Rosary](#)). For a hardened heart will become soft by continuing praying

the Rosary. No prayer is as powerful as the Holy Rosary! If you are able and willing to help us with the salvation of souls, please contact us and we will give you further instructions. For by helping other people's souls, you help yourself!

Saint Bridget was canonized by Pope Boniface IX in the year 1391 and confirmed by Pope Martin V in the Council of Constance in the year 1415.

The Revelations of St. Bridget were accorded an exceptionally high degree of authenticity, authority and importance from an early date. Pope Gregory XI (1370-78) approved and confirmed them and judged them favorably, as did Boniface IX (1389-1404) in the papal Bull *Ab origine mundi*, par. 39 (7 Oct 1391). They were later examined at the Council of Constance (1414-18) and at the Council of Basel (1431-49), both judging them to be in conformity with the Catholic faith; The Revelations were also strongly defended by numerous highly regarded theologians, including Jean Gerson (1363-1429), Chancellor of the University of Paris and Cardinal Juan de Torquemada (1388-1468) (not to be confused with the inquisitor Tomas).

Saint Bridget was born of a noble and rich family. Her family was good in their faith according to our Lord Jesus Christ and they gave a lot of their riches to the uprising of churches and monasteries and also a lot to the poor. Once, at the age of ten, she saw the Lord crucified, and the Lord Jesus Christ said: "Look, how I suffer!" She thought it had happened at the same time and answered: "O Lord, who has done this to you?" The Lord answered: "Those, who despise me and forget my great love." When her husband died she became a nun and gave away all of her riches. All of her prophecies have been fulfilled to this day and there are still a few left that shall be fulfilled.

Please do not forget to read these revelations of St. Bridget and other scriptures of God everyday to grow in spirit and virtue, because the devil will be doing everything in his power to make you stop reading God's word so that you will forget them and fall into sin. Do not forget to print out copies of these great revelations so that you always have them in your hand for when the great disasters which the Holy Bible warns about come to pass, and so that you do not rely (for example) on electricity that will not always be available.

This [book](#) is a mirror in which the soul can see its stains and learn what is pleasing to God and what displeases him. Read this book again and again and you will learn how you must love God and your neighbor, despise what is earthly and transient,

striving after the everlasting and heavenly, enduring for Christ's sake the adversities of this world and despising its prosperity and enticements, thanking God in sickness, not taking pride in good health, not becoming presumptuous in good fortune nor downcast in trials.

St. Louis De Montfort (+1710): “Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the 'Hail Mary' (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.”

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray ‘many rosaries’ before he could go to Heaven. You should prioritize reading the word of God and praying before other activities to grow in the spirit. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. ‘Salve Regina’ only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary. An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

Our Lady to St. Dominic (1214): “Dominic, do you know which weapon the Blessed Trinity wants to use to reform the world? ‘Oh, my Lady,’ answered St. Dominic, ‘you know far better than I do...’ Then Our Lady replied: ‘I want you to know that, in this kind of warfare, the battering ram has always been the Angelic Psalter (the Rosary) which is the foundation stone of the New Testament. Therefore if you want to reach these hardened souls and win them over to God, preach my Psalter (the Rosary).’” (The Secret of the Rosary, p. 18.)

“Ever since Blessed Alan de la Roche re-established this devotion, the voice of the people, which is the voice of God, called it “The Rosary”. The word Rosary means

"Crown of Roses," that is to say that every time people say the Rosary devoutly they place a crown of one hundred and fifty-three red roses and sixteen white roses upon the heads of Jesus and Mary. Being heavenly flowers, these roses will never fade or lose their exquisite beauty. In truth, they will stand before you for all eternity and bring you happiness and delight! Our Lady has shown her thorough approval of the name Rosary; she had revealed to several people that each time they say a Hail Mary they are giving her a beautiful rose and that each complete Rosary makes her a crown of roses.

The well-known Jesuit, Brother Alphonsus Rodriguez, used to say his Rosary with such fervor that he often saw a red rose come out of his mouth at each Our Father and a white rose at each Hail Mary. The red and white roses were equal in beauty and fragrance, the only difference being in their color.

The chronicles of Saint Francis tell of a young friar who had the praiseworthy habit of saying the Crown of Our Lady (the Rosary) every day before dinner. One day for some reason or other he did not manage to say it. The refectory bell had already been rung when he asked the Superior to allow him to say it before coming to the table, and having obtained the permission he withdrew to his cell to pray.

After he had been gone a long time the Superior sent another Friar to fetch him, and he found him in his room bathed in a heavenly light facing Our Lady who had two angels with her. Beautiful roses kept issuing from his mouth at each Hail Mary; the angels took them one by one, placing them on Our Lady's head, and she smilingly accepted them.

Finally two other friars who had been sent to find out what happened to the first two saw the same lovely scene, and Our Lady did not go away until the whole Rosary had been said."

(The Secret of the Rosary by St. Louis De Montfort)

"Show me a new road to our Lord, pave it with all the merits of the saints, adorn it with their heroic virtues, illuminate and enhance it with the splendour and beauty of the angels, have all the angels and saints there to guide and protect those who wish to follow it. Give me such a road and truly, truly, I boldly say—and I am telling the truth—that instead of this road, perfect though it be, I would still choose the immaculate way of Mary. It is a way, a road without stain or spot, without original sin or actual sin, without shadow or darkness".

(True devotion to Mary by St. Louis De Montfort)

We also recommend you read the Word of God ([The Revelations](#), [The Lives of the](#)

[Saints](#), Good [Catholic Books](#), The [Catholic Bible](#)) at least one to two hours every day until the moment of your death if it is possible. If you do not read enough everyday, your prayer will become empty since an ignorant person does not know what to ask and pray for in virtues and spiritual blessings. If you are unable to accomplish this right away, you should slowly but surely take steps to move to this point by making a resolution in your heart to never read or pray less than you have decided. Then when you have grown accustomed to maybe one hour reading and one hour praying per day, you can slowly try to add to this until you have reached your goal. It is much wiser to do it in this way and the goal will be reached much easier. For spiritual exercises are like most activities of the world: the more practice you have, the better you get. The best time for prayer is in the morning, since the mind is more clear from the thoughts and discussions of the world, so we advise you to always dedicate time in the morning for the Rosary. The Rosary is the most powerful weapon in existence against the devil and those who neglect it will indeed be eternally sorry for refusing to honor our Lady as she deserves! Think and reflect upon what greatness it is to be able to speak with the God of the whole creation and His Mother whenever we want. It is almost impossible for a man to be able to speak with a king or queen of this world, and yet the King of kings and his beloved Mother hear your every word. In truth, I tell you, that even one good word of prayer has more worth than all gold and jewels and an infinite amount of universes, for they will all perish, but God's words will never perish. Think about how much you would concentrate and fight against distracting thoughts if someone were to tell you that you could have 10,000 dollars or a new car if you prayed a Rosary with full concentration and without yielding to distracting thoughts. This example should shame us all since we humans are, by our very nature, wicked at heart and are inclined to search for filth rather than gold (worldly things rather than heavenly ones). Everyone should try to remember this example, and then we will all be able to pray better which will bring us an everlasting, heavenly reward! The devils concentrate exceedingly much on getting a person to despise prayer in these ways: either they try to make you bored by it, or to have a difficulty in concentrating when praying, or to pray a little; for they know that prayer is the only way to salvation. The devices the devils use to distract you and lead you to hell in this age is are obviously worldly and ungodly media, video games and music and the like, but sins like the lust of the flesh, vanity and immodest clothing, gluttony, greed and pride among others also give them more power over the mind since the person searches for earthly comforts instead of heavenly ones.

St. Alphonsus (1760): "To a spiritual life the reading of holy books is perhaps not less useful than mental prayer. St. Bernard says reading instructs us at once in prayer, and in the practice of virtue. Hence he concluded that spiritual reading and prayer are the arms by which hell is conquered and paradise won... Hence St. Athanasius used to say that we find no one devoted to the service of the Lord that did not practice spiritual reading." (T.S., p. 513)

'Wherefore, children, let us hold fast our discipline, and let us not be careless. For in it the Lord is our fellow-worker, as it is written, "to all that choose the good, God worketh with them for good." But to avoid being heedless, it is good to consider the word of the Apostle, "I die daily." For if we too live as though dying daily, we shall not sin. And the meaning of that saying is, that as we rise day by day we should think that we shall not abide till evening; and again, when about to lie down to sleep, we should think that we shall not rise up. For our life is naturally uncertain, and Providence allots it to us daily. But thus ordering our daily life, we shall neither fall into sin, nor have a lust for anything, nor cherish wrath against any, nor shall we heap up treasure upon earth. But, as though under the daily expectation of death, we shall be without wealth, and shall forgive all things to all men, nor shall we retain at all the desire of women or of any other foul pleasure. But we shall turn from it as past and gone, ever striving and looking forward to the day of Judgment. For the greater dread and danger of torment ever destroys the ease of pleasure, and sets up the soul if it is like to fall. 'Wherefore having already begun and set out in the way of virtue, let us strive the more that we may attain those things that are before. And let no one turn to the things behind, like Lot's wife, all the more so that the Lord hath said, "No man, having put his hand to the plough, and turning back, is fit for the kingdom of heaven.

(St. Athanasius, The Life of Anthony)

Catholics must also understand that few are saved. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13- "Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!"

Luke 13:24- "Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able."

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world.

1 John 5:19- “We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness.”

It’s the sad fact of history that most people in the world are of bad will and don’t want the truth. That’s why almost the whole world lies in darkness and on the road to perdition. This has been the case since the beginning. It was the case when only eight souls out of the world’s entire population (Noah and his family) escaped God’s wrath in the deluge that covered the entire earth, and when the Israelites rejected God’s law and fell into idolatry over and over again. Only two men out of the whole population of Israelites (Joshua and Caleb) made it into the Promised Land since the people opposed God time upon time even though they had seen such miracles as the world had never seen!

Saint Leonard of Port Maurice [A.D. 1676-1751], on the fewness of the saved: “After consulting all the theologians and making a diligent study of the matter, he [Suarez] wrote, ‘The most common sentiment which is held is that, among Catholics, there are more damned souls than predestined souls.’ Add the authority of the Greek and Latin Fathers to that of the theologians, and you will find that almost all of them say the same thing. This is the sentiment of Saint Theodore, Saint Basil, Saint Ephrem, Saint John Chrysostom. What is more, according to Baronius it was a common opinion among the Greek Fathers that this truth was expressly revealed to Saint Simeon Stylites and that after this revelation, it was to secure his salvation that he decided to live standing on top of a pillar for forty years, exposed to the weather, a model of penance and holiness for everyone. Now let us consult the Latin Fathers. You will hear Saint Gregory saying clearly, “Many attain to faith, but few to the heavenly kingdom.” Saint Anselm declares, “There are few who are saved.” Saint Augustine states even more clearly, “Therefore, few are saved in comparison to those who are damned.” The most terrifying, however, is Saint Jerome. At the end of his life, in the presence of his disciples, he spoke these dreadful words: “Out of one hundred thousand people whose lives have always been bad, you will find barely one who is worthy of indulgence.”

Vision of Archdeacon of Lyons, who died the same day as St. Bernard (1153): “Know, Monsignor, that at the very hour I passed away, thirty-three thousand people also died. Out of this number, Bernard and myself went up to heaven

without delay, three went to purgatory, and all the others fell into Hell." (Told to St. Vincent Ferrer)

Think about how almost the whole of Europe was fully Catholic and how the kingdoms outlawed false religions at this time, making this moment of time much more spiritually beneficial for souls than we see today! If so few were saved at this moment of time, how many are saved now? One can only shudder and cry at this thought!

Christ speaking about all the monks of the world at the time and the fewness of them being saved from hell: "They are in truth slaves, and there are very few who are different, yea so few that you hardly can find one in a hundred!"

(The Prophecies and Revelations of St. Bridget, Book 6 - Chapter 35)

If Christ says that not even one in a hundred monks will be saved, how many do you think will be saved of normal people who do not even try to renounce the world and its pleasures! Sadly, only [death and hell](#) will serve to wake up the majority of the people reading this! You will read this and then continue in your sloth and worldliness, or you will have a short lived spiritual fervor that will cool as times goes by! We pray with tears that you are not one of these Judases that will suffer for all eternity in hell!

"Hell is so hot inside that if the whole world and everything in it were on fire, it could not compare to that vast furnace. The various voices heard in the furnace all speak against God. They begin and end their speech with laments. The souls look like people whose limbs are forever being stretched without relief or pause."

(The Prophecies and Revelations of St. Bridget, Book 4 - Chapter 7)

"Nicholas of Nice, speaking of the fire of Hell, says that nothing on earth could give an idea of it. He adds that if all the trees of the forests were cut down, piled into a vast heap and set on fire, this terrible pile would not be a spark of Hell."

"For the smallest sin, lusted after, is enough to damn anyone from the kingdom of Heaven, who does not repent."

(The Prophecies & Revelations of St. Bridget, Book 1 - Chapter 32)

"Other Christians accepted Hell on faith, because Christ had said repeatedly and with solemn emphasis that there is a Hell, but Jacinta had seen it; and once she grasped the idea that God's justice is the counterpart of His mercy, and that there must be a Hell if there is to be a Heaven, nothing seemed so important to her except

to save as many souls as possible from the horrors she had glimpsed under the radiant hands of the Queen of heaven. Nothing could be too hard, nothing too small or too great to give up.”

(Our Lady of Fatima, p. 89)

Below is an interesting quote from St. Alphonsus concerning the idea of conversion to the Catholic Faith at the end of one’s life. Although these types of conversions are possible, they are extremely rare. St. Alphonsus states that these types of conversions proceed out of necessity, and that it would be very difficult for God to pardon such a person:

He that lives in sin till death shall die in sin. “You shall die in your sin.” (John 8:21.) It is true that, in whatsoever hour the sinner is converted, God promises to pardon him; but to no sinner has God promised the grace of conversion at the hour of death. “Seek the Lord while he may be found.” (Isaiah 55:6.) Then, there is for some sinners a time when they shall seek God and shall not find him. “You shall seek me, and shall not find me.” (John 7:34.) The unhappy beings will go to confession at the hour of death; they will promise and weep, and ask mercy of God, but without knowing what they do. A man who sees himself under the feet of a foe pointing a dagger to his throat, will shed tears, ask pardon, and promise to serve his enemy as a slave during the remainder of his life. But, will the enemy believe him? No; he will feel convinced that his words are not sincere—that his object is to escape from his hands, and that, should he be pardoned, he will become more hostile than ever. In like manner, how can God pardon the dying sinner, when he sees that all his acts of sorrow, and all his promises, proceed not from the heart, but from a dread of death and of approaching damnation.”

(Sermon 38: On the death of the sinner, par. 8)

Many people today do not care about helping other souls. They waste their time watching worldly tv, series, movies, playing video games and only searching for earthly pleasures rather than saving their own and other people’s souls. They do not spend even an hour a day on trying to save their own selves and others from the eternal hellfire. These heartless sinners will not enter into heaven for they did not really care about other people’s souls but only about what their next pleasure or enjoyment would be. (Mt. 12:30) Our Lord will surely cast them into an eternal hell fire for their lack of charity!

Imagine seeing your friend or family member being mercilessly tortured and you not being able to prevent this. Most people would do almost anything to prevent

this situation from happening. Yet, this is exactly what will happen unless you make an effort to save your friend. (Mt. 7:13-14) So, if you really care about your family and friends, please tell them about the Word of God and the great Revelations of St. Bridget. A single soul has more worth than an infinite amount of universes, for the material universe will cease to exist, but your friend's soul will never cease to exist. Always remember: A true friend is the one who tells the truth. As a Catholic, one has an obligation to attempt to convert friends and family members. Thus, if one is completely unaware of what his or her friend believes, then that person is not evangelizing the way he or she must evangelize. Therefore, let us all invite people to the marriage feast of our Lord as we have been bidden to do by Him! If we are satisfied that we have the faith, and are not zealous to spread it to others, how can we ever expect to be saved?

If you are able to do so, please make a donation in the name of our Lord Jesus Christ to help us spread the Prophecies & Revelations of Saint Bridget of Sweden and the true Christian Faith all over the world to save our beloved brothers' and sisters' souls. To be able to reach this goal with your help, we need financial help to reach out to people, publish these books in different languages, and much more. We humbly ask you all to give from your abundance to help us save souls from the eternal hellfire. Your financial support could possibly make part of the difference where a person will spend eternity.

It is written: "And whosoever shall give to drink to one of these little ones a cup of cold water only in the name of a disciple, amen I say to you, he shall not lose his reward." (Matthew 10:42)

[We need your help, make a donation here please.](#)

We also need your prayers! We pray that God will bless you all and strengthen your spiritual life through his precious words found in the [Revelations of St. Bridget!](#)

Contact us here: <http://www.prophecyfilm.com/contact/>

More important information will be added soon!

We are looking for translators. Please contact us

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

SEXUAL PLEASURE, THE VARIOUS SEXUAL ACTS, AND PROCREATION

Listing of Sections (CLICK ON ANY SECTION BELOW TO GO DIRECTLY TO IT)

- **[Part 1. Natural Family Planning \(NFP\), The Marital Sexual Act, and Procreation](#)**
- **[Part 2. Sexual Pleasure, Lust, and the Various Sexual Acts in Marriage](#)**
- **[Part 3. Chastity: The Angelic Virtue](#)**
- **[Part 4. The Biblical and Apostolic Foundation for Priestly Chastity](#)**

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

PART 1. NATURAL FAMILY PLANNING, THE MARITAL SEXUAL ACT, AND PROCREATION

1. WHAT IS NATURAL FAMILY PLANNING?

Natural Family Planning (NFP) is the practice of deliberately restricting the marital act exclusively to those times when the wife is infertile so as to avoid the conception of a child. NFP is used for the same reasons that people use artificial contraception: to deliberately avoid the conception of a child while carrying out the marital act.

2. WHY IS NFP WRONG?

NFP is wrong because it's birth control; it's *against* conception. It's a refusal on the part of those who use it to be open to the children that God planned to send them. **It's no different in its purpose from artificial contraception**, and therefore it's a moral evil just like artificial contraception. **Contraception** (Latin: *against conception*) generally refers to various methods of preventing pregnancy (**birth control**). The Catholic Church is officially opposed to contraception, but the great majority of self-professed Catholics ignore the prohibition. The Catholic Church officially condemns all forms of contraception as a heinous sin against God and life.

3. PROCREATION IS THE PRIMARY PURPOSE OF MARRIAGE

It is a divine law, a dogma of the faith (*de fide*), that the primary end of marriage is procreation (bearing children) and the education of children. Pope Pius XI decrees it "is beyond the power of any human law" to teach otherwise.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: "To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words 'Increase and multiply,' is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the [1917] Code of Canon Law [Canon 1013]: 'The primary end [or purpose] of marriage is the procreation and the education of children.'"

A Practical Commentary on Canon 1013 explains that: "there can be no controversy over the primary object of marriage. The perpetuation of the human race is willed by the Creator, who from the creation of mankind appointed the means for this purpose... The Holy Office condemned the opinion defended by some recent authors who deny that the procreation of children is the primary end of matrimony, and regard its secondary ends not

subordinate to its primary end but independent of it.” (April 1, 1944; *Acta Ap. Sedis*, XXXVI, 103.)

It could not be more clear from both the Natural Law as well as the teachings of the Church that: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (*The 1917 Code of Canon Law*, Canon 1013) Therefore, it is heresy to teach that procreation and education of children is not the only primary end of marriage. Any deliberate plan by man to frustrate the marital act by attempting to make conception impossible is a grave sin against this primary purpose of marriage.

The 1917 Code of Canon Law, Canon 1081: “The matrimonial consent is an act of will by which each party gives and accepts the perpetual and exclusive right to the body for the performance of actions that of their nature pertain to the procreation of children.”

A Practical Commentary on Canon 1081 explains that: “The Canon, in specifying the purpose for which the right to the body exchanged, also indicates what is lawful and what is unlawful in this matter for married persons. Whatever contributes to the procreation of children is licit, while whatever use of each other’s body impedes procreations is illicit.” Any plan by spouses to prevent conception when they engage in the marital act is illicit. Since it impedes procreation, it does not contribute to the procreation of children, but works against it.

4. THE TEACHING OF THE SOLEMN AND INFALLIBLE MAGISTERIUM OF THE CATHOLIC CHURCH CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS WELL AS THE INTENTION THAT IS OPPOSED TO PROCREATING CHILDREN AS A MORTAL SIN AGAINST NATURE

A pope can teach infallibly, not just in matters of faith, but also in matters of morals.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 4, Chapter 4. **Definition of infallibility:** “... we teach and define as a divinely revealed **dogma** that when the Roman pontiff speaks **EX CATHEDRA**, that is, when, **1. in the exercise of his office as shepherd and teacher of *all Christians*, 2. in virtue of his *supreme apostolic authority*, 3. he defines a doctrine concerning faith or morals to be held by the whole church, he possesses, by the divine assistance promised to him in blessed Peter, that **infallibility** which the divine Redeemer willed his church to enjoy in defining doctrine concerning **faith or morals**. Therefore, such definitions of the Roman pontiff**

are of themselves, and not by the consent of the church, **irreformable**. So then, should anyone, which God forbid, have the temerity to reject this definition of ours: **let him be anathema.**”

A doctrine of faith or morals becomes part of the Solemn (Extraordinary) Magisterium when a pope infallibly defines it and hence makes it a dogma of faith or morals. Not only the Ordinary Magisterium (non-infallibly defined doctrines) but also the Solemn Magisterium (dogmas of faith), by an infallible definition from Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* in 1930, condemns the contraceptive intent and hence any method used to carry out that intent (which includes any new methods that science and medicine had not yet invented, such as birth control pills that were introduced to the public in the early 1960’s.)

Casti Connubii is an encyclical addressed to the **entire Church**. In this encyclical, Pius XI plainly states what the **Faith of the Church is on Christian Marriage**. When a Pope **plainly and authoritatively states what the Faith of the Church is** in an encyclical to **the entire Church**, that represents the teaching of the **Ordinary and Universal Magisterium**, to which a Catholic is **bound**. His teaching shows that **all forms of birth prevention are evil**. (We quote a long excerpt from his encyclical which sums up the issue below.) **In addition, there is solemn language used by Pope Pius XI in *Casti Connubii* which constitutes a solemn and infallible (ex cathedra) pronouncement. Note the bolded and underlined portions.**

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 53-56), Dec. 31, 1930: “And now, Venerable Brethren, we shall explain in detail the evils opposed to each of the benefits of matrimony. First consideration is due to the offspring, which many have the boldness to call the disagreeable burden of matrimony and which they say is to be carefully avoided by married people not through virtuous continence (which Christian law permits in matrimony when both parties consent) but by frustrating the marriage act. Some justify this criminal abuse on the ground that they are weary of children and wish to gratify their desires without their consequent burden. Others say that they cannot on the one hand remain continent nor on the other can they have children because of the difficulties whether on the part of the mother or on the part of the family circumstances.

“But no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who in *exercising it deliberately* frustrate its natural powers and purpose sin

against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.

“Small wonder, therefore, if Holy Writ bears witness that the Divine Majesty regards with greatest detestation this horrible crime and at times has punished it with death. As St. Augustine notes, ‘**Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented.** Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).’

“Since, therefore, openly departing from the uninterrupted Christian tradition some recently have judged it possible solemnly to declare another doctrine regarding this question, THE CATHOLIC CHURCH, TO WHOM GOD HAS ENTRUSTED THE DEFENSE OF THE INTEGRITY AND PURITY OF MORALS, standing erect in the midst of the moral ruin which surrounds her, in order that she may preserve the chastity of the nuptial union from being defiled by this foul stain, raises her voice in token of her divine ambassadorship and through Our mouth proclaims anew: ANY USE WHATSOEVER OF MATRIMONY EXERCISED IN SUCH A WAY THAT THE ACT IS DELIBERATELY FRUSTRATED IN ITS NATURAL POWER TO GENERATE LIFE IS AN OFFENSE AGAINST THE LAW OF GOD AND OF NATURE, AND THOSE WHO INDULGE IN SUCH ARE BRANDED WITH THE GUILT OF A GRAVE SIN.”

These sentences fulfill the conditions of an infallible teaching regarding a doctrine of morals. The Pope is addressing the ***Universal Church***, “the Catholic Church.” He makes it clear he is ***proclaiming a truth***, “Our mouth proclaims.” The topic deals with ***morals***, “the Catholic Church, to whom God has entrusted the defense of the integrity and the purity of morals.” And lastly, he ***binds Catholics to this teaching under pain of grave sin***, “those who indulge in such are branded with the guilt of a grave sin.” **This is infallible, ex cathedra language**; anyone who denies this simply doesn’t know what he is talking about. This also serves to refute those many voices today who say things such as: “there have only been two infallible statements in Church history, the Assumption and the Immaculate Conception.” That is complete nonsense, of course, but one hears it quite frequently.

One can see that Pope Pius XI condemns all forms of contraception as mortally sinful because they frustrate the marriage act. Does this condemn NFP? Yes it does, but the defenders of Natural Family Planning say “no.” They argue that in using Natural Family Planning to avoid conception they are not *deliberately frustrating* the marriage act or

designedly depriving it of its natural *power* to procreate life, as is done with artificial contraceptives. They argue that NFP is “natural.”

Common sense should tell those who deeply consider this topic that these arguments are specious because NFP has as its entire purpose the avoidance of conception. However, the attempted justification for NFP – the claim that it doesn’t interfere with the marriage act *itself* and is therefore permissible – must be specifically refuted. This claim is specifically refuted by a careful look at the teaching of the Catholic Church on marriage and ITS PRIMARY PURPOSE. It is the teaching of the Catholic Church on the primary purpose of marriage (and the marriage act) which condemns NFP.

Catholic dogma teaches us that the primary purpose of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “**The primary end of marriage is the procreation and the education of children.**”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Besides this primary purpose, there are also secondary purposes for marriage, such as mutual aid, the quieting of concupiscence and the cultivating of mutual love. **But these secondary purposes must always remain subordinate to the primary purpose of marriage (the procreation and education of children).** This is the key point to remember in the discussion on NFP.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Therefore, even though NFP does not directly interfere with the marriage *act itself*, as its defenders love to stress, it makes no difference. **NFP is condemned because it subordinates the primary end (or purpose) of marriage and the marriage act (the procreation and education of children) to the secondary ends.**

NFP subordinates the primary end of marriage to other things, by deliberately attempting to avoid children (i.e., to avoid the primary end) while having marital relations. NFP therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point **crushes** all of the arguments made by those who defend NFP; because all of the arguments made by those who defend NFP focus on the marriage act itself, while they blindly ignore the fact that it makes no difference if a couple does not interfere with the act itself *if they subordinate and thwart the primary PURPOSE of marriage*.

To summarize, therefore, the only difference between artificial contraception and NFP is that artificial contraception frustrates the power of the marriage *act itself*, while NFP frustrates its primary purpose (by subordinating the procreation of children to other things).

5. THE HOLY BIBLE INFALLIBLY CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AND TEACHES THAT BOTH THE INTENTION AS WELL THE ACT AGAINST PROCREATION OF CHILDREN IS DAMNABLE AND A MORTAL SIN

The best example of God's utter hatred and detestation of all those who perform the marital act while trying to thwart the procreation of the children that God wanted to bless them with is found in *The Book of Genesis* where God Himself directly killed a man named Onan for practicing contraception. The reason Onan in *The Book of Genesis* was killed was because "*He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, lest children should be born in his brother's name.*" Notice how clearly the biblical text shows that the reason he did this "detestable thing" was "lest children should be born in his brother's name", thus showing us that the act of performing the marital act while taking steps to hinder procreation is hated by God. This absolutely proves that the act of trying to hinder conception (in action or thought) is condemned and sinful according to God's Holy Law.

Genesis 38:8-10 "Go in to thy brother's wife and marry her, that thou mayst raise seed to thy brother.' He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, **lest children should be born in his brother's name.** And therefore the Lord slew him, because he did a detestable thing."

What deed was Onan killed for by God? Obviously, **he was killed for the wicked and selfish deed of having sexual relations while practicing contraception; and for**

being against conception; for, “As St. Augustine notes, ‘Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented. Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).’” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 55; St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12)

Since Onan wanted to selfishly and lustfully enjoy the sex act without intending having children as God’s holy law requires, the evil angel Asmodeus that kills lustful and wicked people, was permitted by God to slay him (cf. Tobias 3:8). Haydock commentary explains: “[Genesis 38] Ver. 10. *Slew him*, perhaps by the hand of *evil angels*, Psalm lxxvii. 49. Asmodeus, &c., who slew the libidinous husbands of Sara. (Tobias iii. 7[8].) (Menochius)”

In addition to this irrefutable biblical example from *The Book of Genesis* that shows that contraceptive marital sexual acts are hated by God, we read in the biblical *Book of Tobias* or *Tobit* (which not surprisingly is missing from most protestant “bible” versions; whereas in the few versions they are included, these verses shown below are nevertheless missing) that the holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be **“moved rather for love of children than for lust,”** so **“that in the seed of Abraham”** he **“mayest obtain a blessing in children”**. Tobias who was a holy and virtuous person consented to this admonishment by the holy angel and answered God in his prayer that **“not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity”**.

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer, not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”.

According to God’s will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together **“only for the love of posterity”** if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that,

“the devil has power” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving **“themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding”**.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”**

Haydock Commentary adds about: **“Verse 17. Mule**, which are very libidinous, [Showing excessive sexual drive; lustful.] Psalm xiii.”

The interesting thing about the sexual connection of a horse and a mule is that they cannot produce offspring, thus making their sexual relations completely sterile and unproductive. So what does this mean for marriage? It means that this verse alone proves that God’s Holy Word in the Bible condemns as sinful and unlawful all human sexual relations or acts that (1) are performed for the sole sake of lust; (2) that cannot produce offspring naturally (not referring to natural infertility or defects); and (3) that are done with an intention or mindset opposed to procreating offspring. St. Paul in the New Testament also connects the will to bear children to salvation, teaching that a woman: **“shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.”** (1 Timothy 2:15)

We also see in *The Book of Tobit* that the Holy Bible teaches that both the intention as well as the act against procreation of children is damnable and a mortal sin since we see described in the Bible that the devil is able to both gain control and prevail over those vile and wretched people who commit lustful acts of birth control either in thought or deed. And so, it is certain that all spouses who are opposed to procreation while at the same time desiring to perform the marital act are committing a mortal sin. In truth, “I will show thee who they are, over whom the devil can prevail” and who “give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding” that the “the devil hath power” over. **“For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”** (Tobias 6:16-17)

Origen (c. 184-254), in his *Homilies on Genesis*, comments on a similar passage of *The Book of Tobias* found in Psalm 31:9 (Psalm 32:9), and he says that people who have

marital relations for any other purpose than the procreation of children are even worse than “dumb beasts”. Therefore, “Let the married women examine themselves and seek if they approach their husbands for this reason alone, that they might receive children, and after conception desist. For those women... when they have attained conception, do not later assent to copulation with a man. But some women, for we do not censure all equally, but there are some who serve passion incessantly, like animals without any distinction, whom I would not even compare to the dumb beasts. For even the beasts themselves know, when they have conceived, not to further grant opportunity to their males. The divine Scriptures also censures such when it says: "Do not become like the horse and the mule who have no understanding," [Ps. 31:9 (Ps. 32:9)] and again, "They have become stallions." [Jer. 5:8] But, O people of God, "who love Christ in incorruption," [Eph. 6:24] understand the word of the Apostle in which he says: "Whether you eat or drink or whatever else you do, do all to the glory of God." [1 Cor. 10:31] For his remark after eating and drinking, "whatever else you do," has designated with a modest word the immodest affairs of marriage, showing that even these acts themselves are performed to the glory of God if they are attended to with a view to posterity alone.” (Origen, *Homilies on Genesis*, Homily V, Section 4, On Lot And His Daughters)

God’s words are clear. Spouses are to engage in the marital act moved rather for love of children than for lust. So when a married couple goes out of its way to avoid children by deliberately avoiding the fertile times and restricting the marriage act exclusively to infertile times, they are committing a sin against nature – they are sinning against the God whom they know sends life. NFP is therefore a sin against God and nature, since God is the author of life, and NFP thwarts His designs. **This is so obvious that one can only marvel at how utterly unreasonable and stupid all those NFP defenders are who claim that one can practice birth control in one way, but not in another; and that by doing it in one way (which they deem lawful) one is not committing a sin, but while doing it in another way (which they deem unlawful) one is committing a sin! But is not the motive, purpose or intention exactly the same in both cases? Of course they are! How then can one be lawful and the other not lawful? Greater stupidity and unreasonable thinking is hard to imagine!**

It is not a complicated matter to understand that using Natural Family Planning to avoid pregnancy is wrong. It is written on man’s heart that such activity is wrong. It is also clear from the infallible word of God and the Bible that all forms of birth control are inherently evil and against nature.

Genesis 30:1-2 “And Rachel seeing herself without children, envied her sister, and

said to her husband: 'Give me children, otherwise I shall die.' **And Jacob being angry with her, answered: 'Am I as God, who hath deprived thee of the fruit of thy womb?'**"

We all know that God is the One who opens the womb, the One who killeth and maketh alive. "*The Lord also remembering Rachel, heard her, **and opened her womb.***" (Genesis 30:22) In truth, "*The Lord killeth and maketh alive, he bringeth down to hell, and bringeth back again.*" (1 Kings 2:6)

So why would a woman who desires to fulfill the will of God make a systematic effort to avoid God sending her a new life? What excuse could such a person possibly make for going out of her way to calculate how to have marital relations without getting pregnant with the child God was going to send? Why would a woman (or a man) who believes that God opens the womb try to avoid His opening of the womb by a meticulous and organized effort, involving charts, cycles and thermometers? The answer is that those who engage in such behavior as NFP selfishly turn from God (which is the essence of sin) and refuse to be open to His will.

God, and not man, is the only one that can lawfully decide whether a couple shall receive a child or not. Can you imagine what Jacob would have said to Rachel if she had discovered a new way to avoid "the Lord opening her womb?" He would probably have rebuked her as an infidel.

Contrary to the many heretics of our times, *The Holy Bible* does have quite a lot to say about the greatness and blessing of receiving children from God. The Bible presents children as a gift from God (Genesis 4:1; Genesis 33:5), a heritage from the Lord (Psalm 127:3-5), a blessing from God (Luke 1:42), and a crown to the aged (Proverbs 17:6). God sometimes blesses barren women with children (Psalm 113:9; Genesis 21:1-3; 25:21-22; 30:1-2; 1 Samuel 1:6-8; Luke 1:7, 24-25). God forms children in the womb (Psalm 139:13-16). God knows children before their birth (Jeremiah 1:5; Galatians 1:15)."

The first thing we must recognize is that children are a gift from God (Psalm 127:3-5). They are not burdens to bear, but blessings to receive with joy. From a biblical perspective, every married couple should "expect" to have children and at least be prepared for the possibility. The inability to have children was considered a curse, and the ability to conceive a joy. No one was ever recorded in the Bible as being unhappy about bearing children.

6. THE TEACHING OF THE ORDINARY MAGISTERIUM AND THE HOLY

FATHERS AND SAINTS OF THE CATHOLIC CHURCH INFALLIBLY AND UNANIMOUSLY CONDEMNNS NFP AND ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS WELL AS THE INTENTION AGAINST PROCREATION AS MORTALLY SINFUL

A doctrine of faith or morals that is taught by the *unanimous* consent of the Fathers is part of the Ordinary Magisterium. The Catholic Church infallibly teaches that all biblical doctrines that have been held by the *unanimous* consensus of the Church Fathers are true and hence, binds all Catholics to believe them also.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 2, January 6th, 1870, *ex cathedra*: “I, Pius, bishop of the Catholic Church, with firm faith... **accept Sacred Scripture according to that sense which Holy mother Church held and holds**, since it is her right to judge of the true sense and interpretation of the Holy Scriptures; **nor will I ever receive and interpret them except according to the unanimous consent of the Fathers.**”

The Council of Trent in the 16th century was the first to infallibly define that a consensus can indeed make a doctrine part of the Ordinary Magisterium. And it was the first to infallibly define that the only kind of consensus that can do this is the *unanimous* consensus of the Church Fathers.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 4, AD 1546, *ex cathedra*: “Furthermore, in order to restrain petulant spirits, It decrees, that no one, relying on his own skill, shall, in matters of faith, and of morals pertaining to the edification of Christian doctrine, wresting the sacred Scripture to his own senses, **presume to interpret the said sacred Scripture contrary** to that sense which holy mother Church, whose it is to judge of the true sense and interpretation of the holy Scriptures, hath held and doth hold; **or even contrary to the unanimous consent of the Fathers**; even though such interpretations were never (intended) to be at any time published. Contraveners [that is, those who oppose or contradict this] shall be made known by their Ordinaries, and be punished with the penalties by law established.”

As we will see, the unanimous consent of the Fathers, and therefore the Ordinary Magisterium, condemns the contraceptive intent and hence any method used to carry out that intent (which includes the new methods that modern science has invented, such as NFP, foams, and birth control pills).

All the fathers and saints teach that the sin of contraception is committed in thought (intent) as well as in deed. St. Augustine sums it up well: “I am supposing,

then, although you are not lying [with your wife] for the sake of procreating offspring, you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an **evil prayer** or an **evil deed...**” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:15:17, A.D. 419)

The intent, plan, deed, desire, or prayer (thought or wish) that conception does not occur during conjugal relations is when and where the mortal sin of contraception is first committed, even if no contraceptive method is used, because “*evil thoughts are an abomination to the Lord.*” (Proverbs 15:26) Spouses who are having marital relations must always desire to beget children (and cannot be against it in their will, thoughts or actions), even if for some reason it is humanly impossible to beget children. **This is the unanimous teaching of the Fathers and of the Saints.**

First, we must learn about the truth that the Holy Fathers of the Church unanimously teaches that one **must** perform every single marital act for the explicit and direct purpose of procreation of children for the act to be lawful and without sin. **This means, according to the Fathers of Church, that spouses must actively think about the fact that they are performing the marital act for the sake of begetting children before they perform the marital act, while also desiring to beget children for the love and glory of God.** The Holy Bible even gives spouses a good example of a short prayer to use before they perform the marital act: “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.***” (Tobias 8:9)

The Holy Fathers, of course, got their teaching from Holy Scripture and Apostolic Tradition. We see this truth being taught to us in the Holy Bible by God when He spoke to Tobias through the Archangel Raphael, saying: “thou **shalt** take [that is, perform the marital act with] the virgin with the **fear** of the Lord, **moved rather for love of children than for lust,** that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity,** in which thy name may be blessed for ever and ever.” (Tobias 6:22; 8:9) Our Lord’s words about “the seed of Abraham” is explained by St. Paul to refer to those who are going to be saved from Hell by Christ’s blood since God says in the New Testament that “if you be Christ’s, then are you the seed of Abraham, heirs according to the promise.” (Galatians 3:29)

It is thus clear that the Holy Bible teaches us that spouses who perform the marital act **must make an explicit act of their will** before they perform every single marital act, desiring to beget children and being “*moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children.*” Notice how insistently

and clearly the infallible, Holy Scripture commands spouses to perform the marital act for the explicit purpose and love of begetting children (and not for lust), teaching them that: “thou **shalt** take [that is, perform the marital act with] the virgin with the **fear** of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**”.

The Magisterium of the Church also teaches that one must desire to beget children before one performs every single marital act in order for the act to be lawful and without sin since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* # 9, 1679).

Pope Pius XI adds in *Casti Connubii* that the “sacredness of marriage which is intimately connected with religion and all that is holy, arises... **from its purpose which is the begetting and education of children for God**” and that all “Christian parents **must** also understand that they are destined... to propagate and preserve the human race on earth”. Our Lord Jesus Christ in the New Testament of the Bible also connects the will to bear children to salvation, teaching that a woman: “**shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.**” (1 Timothy 2:15) **The Holy Fathers of the Church all agree with the Holy Scriptures and the Magisterium of the Church in this regard.**

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “**To have coitus other than to procreate children is to do injury to nature.**” (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. Caesarius of Arles (c. 468-542): “AS OFTEN AS HE KNOWS HIS WIFE WITHOUT A DESIRE FOR CHILDREN...WITHOUT A DOUBT HE COMMITS SIN.” (W. A. Jurgens, *The Faith of The Early Fathers*, Vol. 3: 2233)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “**It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault.** It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation].” (Book I, Chapter 17.--What is Sinless in the Use of Matrimony? What is Attended With Venial Sin, and What with Mortal?)

St. Jerome, *Against Jovinian*, A.D. 393: “But I wonder why he [the heretic Jovinianus] set Judah and Tamar before us for an example, unless perchance even

harlots give him pleasure; or Onan, who was slain because he grudged his brother seed. **Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children?** ... He who is too ardent a lover of his own wife is an adulterer [of his God and of his wife].” (Book 1, Section 20; 40)

St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, A.D. 396: “**Since, therefore, the institution of marriage exists for the sake of generation, for this reason did our forebears enter into the union of wedlock and lawfully take to themselves their wives, only because of the duty to beget children.**” (Book II, Chapter 12)

Pope St. Clement of Rome (1st century A.D.): “**But this kind of chastity is also to be observed, that sexual intercourse must not take place heedlessly and for the sake of mere pleasure, but for the sake of begetting children.** And since this observance is found even amongst some of the lower animals, it were a shame if it be not observed by men, reasonable, and worshiping God.” (*Recognitions of Clement*, Chapter XII, Importance of Chastity)

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “Therefore, having the hope of eternal life, we despise the things of this life, even to the pleasures of the soul, each of us reckoning her his wife whom he has married according to the laws laid down by us, **and that only for the purpose of having children. For as the husbandman throwing the seed into the ground awaits the harvest, not sowing more upon it, so to us the procreation of children is the measure of our indulgence in appetite.**” (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.-- Chastity of the Christians with Respect to Marriage)

St. Finnian of Clonard (470-549), *The Penitential of Finnian* #46: “We advise and exhort that there be continence in marriage, since marriage without continence is not lawful, but sin, **and [marriage] is permitted by the authority of God not for lust but for the sake of children,** as it is written, ‘And the two shall be in one flesh,’ that is, in unity of the flesh **for the generation of children, not for the lustful concupiscence of the flesh.**”

St. Athanasius the Great (c. 296-373), *On the Moral Life*: “The law of nature recognizes the act of procreation: **have relations with your wife only for the sake of procreation, and keep yourself from relations of pleasure.**”

St. Clement of Alexandria (c. 150-215): “For it [the Holy Scripture] regards it not

right that this [sexual intercourse] should take place either in wantonness or for hire like harlots, **but only for the birth of children.**” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XVIII.--The Mosaic Law the Fountain of All Ethics, and the Source from Which the Greeks Drew Theirs)

St. Augustine, *Against Faustus* 22:30, A.D. 400: “For thus the eternal law, that is, the will of God creator of all creatures, taking counsel for the conservation of natural order, not to serve lust, but to see to the preservation of the race, permits the delight of mortal flesh to be released from the control of reason in copulation **only to propagate progeny.**”

Lactantius, *The Divine Institutes* 5:8, A.D. 307: “There would be no adulteries, and debaucheries, and prostitution of women, if it were known to all, that **whatever is sought beyond the desire of procreation is condemned by God.**”

Lactantius, *The Epitome of the Divine Institutes*, A.D. 314: “**Moreover, the passion of lust is implanted and innate in us for the procreation of children;** but they who do not fix its limits in the mind use it for pleasure only. Thence arise unlawful loves, thence adulteries and debaucheries, thence all kinds of corruption. **These passions, therefore, must be kept within their boundaries and directed into their right course [for the procreation of children], in which, even though they should be vehement, they cannot incur blame.**” (Chapter LXI.--Of the Passions)

Lactantius, *The Epitome of the Divine Institutes*, A.D. 314: “**Let lust not go beyond the marriage-bed, but be subservient to the procreation of children.** For a too great eagerness for pleasure both produces danger and generates disgrace, and that which is especially to be avoided, leads to eternal death. Nothing is so hateful to God as an unchaste mind and an impure soul.” (Chapter LXII.--Of Restraining the Pleasures of the Senses)

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, A.D. 375: “And fornication is the destruction of one’s own flesh, **not being made use of for the procreation of children, but entirely for the sake of pleasure, which is a mark of incontinency, and not a sign of virtue. All these things are forbidden by the laws;**” (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII)

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, A.D. 375: “When the natural

purgations do appear in the wives, let not their husbands approach them, out of regard to the children to be begotten; for the law has forbidden it, for it says: "Thou shalt not come near thy wife when she is in her separation." [Lev. xviii. 19; Ezek. xviii. 6.] Nor, indeed, let them frequent their wives' company when they are with child. **For they do this not for the begetting of children, but for the sake of pleasure. Now a lover of God ought not to be a lover of pleasure.**" (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII)

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): "Marriage in itself merits esteem and the highest approval, for the Lord wished men to "be fruitful and multiply." [Gen. 1:28] **He did not tell them, however, to act like libertines, nor did He intend them to surrender themselves to pleasure as though born only to indulge in sexual relations.** Let the Educator (Christ) put us to shame with the word of Ezekiel: "Put away your fornications." [Eze. 43:9] Why, even unreasoning beasts know enough not to mate at certain times. **To indulge in intercourse without intending children is to outrage nature**, whom we should take as our instructor." (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. Augustine, *On The Good of Marriage*, Section 11, A.D. 401: "For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust.**"

Pope St. Gregory the Great (c. 540-604): "**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.** Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befoul in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure." (St. Gregory the Great, "Pastoral Care," Part 3, Chapter 27, in "Ancient Christian Writers," No. 11, pp. 188-189)

Pope St. Gregory the Great (c. 597 A.D.): "**Lawful copulation of the flesh ought therefore to be for the purpose of offspring, not of pleasure; and intercourse of the flesh should be for the sake of producing children, and not a satisfaction of frailties.**" (*Epistles of St. Gregory the Great*, To Augustine, Bishop of the Angli [English], Book XI, Letter 64)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “Again, vice is the wrong use of our conceptual images of things, which leads us to misuse the things themselves. In relation to women, for example, sexual intercourse, rightly used, has as its purpose the begetting of children. He, therefore, who seeks in it only sensual pleasure uses it wrongly, for he reckons as good what is not good. When such a man has intercourse with a woman, he misuses her. And the same is true with regard to other things and one’s conceptual images of them.” (*Second Century on Love*, 17; *Philokalia* 2:67-68)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “There are also three things that impel us towards evil: passions, demons, and sinfulness of intention. Passions impel us when, for example, we desire something beyond what is reasonable, such as food which is unnecessary or untimely, or a woman who is not our wife or for a purpose other than procreation.” (*Second Century on Love*, 33; *Philokalia* 2:71)

St. John Damascene (c. 675-749): “The procreation of children is indeed good, enjoined by the law; and marriage is good on account of fornications, for it does away with these, and by lawful intercourse does not permit the madness of desire to be inflamed into unlawful acts. Marriage is good for those who have no continence; but virginity, which increases the fruitfulness of the soul and offers to God the seasonable fruit of prayer, is better. "Marriage is honourable and the bed undefiled, but fornicators and adulterers God will judge" [Hebrews 13:4].” (St. John of Damascus, also known as St. John Damascene, *Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chap. 24)

Gratian, *Medieval Marriage Law* (c. 1140): “Also, Jerome, [on Ephesians 5:25]: C. 14. The procreation of children in marriage is praiseworthy, but a prostitute’s sensuality is damnable in a wife. So, as we have said, the act is conceded in marriage for the sake of children. But the sensuality found in a prostitute’s embraces is damnable in a wife.”

Venerable Luis de Granada (1505-1588): “Those that be married must examine themselves in particular, if in their mind thinking of other persons, or with intention not to beget children, but only for carnal delight, or with extraordinary touchings and means, they have sinned against the end, and honesty of marriage.” (*A Spiritual Doctrine, containing a rule to live well*,

with divers prayers and meditations, p. 362)

There are three main reasons for why the Natural Law, the Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the Church and Her Popes and Saints all teach that spouses must always desire to beget children before they perform the marital act for the act to be lawful and without sin.

The first reason is that the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and that “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI). The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 60), Dec. 31, 1930: “This sacredness of marriage which is intimately connected with religion and all that is holy, arises from the divine origin we have just mentioned, **from its purpose which is the begetting and education of children for God**, and the binding of man and wife to God through Christian love and mutual support; and finally it arises from the very nature of wedlock, whose institution is to be sought for in the farseeing Providence of God, whereby it is the means of transmitting life, thus making the parents the ministers, as it were, of the Divine Omnipotence.”

The second reason why spouses must always desire to beget children before they perform the marital act (in order to be able to perform the marital act without any sin) is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a strong drug. In fact, the sexual act is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing the sexual act, not for the motive of begetting children, but for the sake of lust or for satisfying or quenching their fleshly desires, they are committing an act that is intrinsically sinful, selfish, and unreasonable, and are thus abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful, unbridled and shameful search for a carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI) and “**that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... because of concupiscence alone,** with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos*, #12)

Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and procreative marital act exercised for the motive of pleasure only, it is obvious that all sexual acts that is performed without the will to beget children are condemned for the same reason by the Church since they are utterly **unreasonable, shameful, and selfish.**

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drug after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform the marital act for the only sake of lust or for pleasing or quenching their sensual desires. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

A person who uses a drug that makes him intoxicated needs an absolutely necessary reason (such as a grave illness) to excuse his usage of the drug from being a sin, and when he does not have such an absolutely necessary excuse to excuse his drug usage, he commits the sin of drug abuse. It is exactly the same in the case of married people. When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin by the Natural Law (Pope Innocent XI)**. And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse like a grave illness to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this

fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or as in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused with an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him, and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad or unhappy, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to hurt or kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that “the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that “Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused” (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”**. (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Supplement*, Q. 49, Art. 5)

Someone might claim (in opposition to the teaching of Pope Innocent XI and the Natural Law) that the marital act for the sole purpose of pleasing or quenching one’s sexual desire or concupiscence is really necessary and allowed and not sinful because it helps people stay away from committing sins like adultery, fornication or other sexual sins, but this argument is false and easily refuted since no one will ever be so tempted that he cannot withstand the sensual temptation of the flesh. It is thus *not absolutely necessary* to perform the marital act for the sole purpose of quenching one’s sexual desire or concupiscence, and that is why this selfish act will always be sinful for all spouses who perform the act for this purpose. Everyone can withstand their sensual temptations with the help of God, and to say otherwise is blasphemous impiety and heresy and against God’s Holy Word, since all the unmarried must do this every day.

James 1:13-15 “Let no man, when he is tempted, say that he is tempted by God. For God is not a tempter of evils, and he tempteth no man. **But every man is tempted by his own concupiscence, being drawn away and allured. Then when concupiscence hath conceived, it bringeth forth sin.** But sin, when it is completed, begetteth death.”

Even the married must be able to resist their sensual temptations every time their spouse

is away from them, or when their spouse is sick or unable to perform the marital act for any other reason. In the case of a grave illness, however, the reason why a person needs to take a drug that makes him intoxicated is absolutely necessary. This proves that the act of marriage for the sole reason of sexual pleasure or for the purpose of quenching concupiscence is not absolutely necessary or that this motive by itself can excuse the marital act. All spouses can obviously remain chaste if they want too but they never (or almost never) choose to do so, but this is ultimately their own fault. **The marital act must be excused with the motive of procreation. The secondary motives of the marital act (such as the quenching or quieting of concupiscence) can follow the first motive of procreation, but performing the marital act for the sole motive of quenching concupiscence cannot excuse the sexual act as procreation always must excuse the sexual act.** The secondary ends or motives of the marital act can thus follow after the first motive of procreation, but performing the sexual act for the sole reason of quenching concupiscence cannot excuse the act from being a sin **since procreation is the only motive that always must excuse the act from being a sin, according to the teaching of the Church.**

The third reason why spouses must always desire to beget children before they perform the marital act (in order for the marital act to be without any sin) is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are shameful, which is why people never perform any sexual acts in front of other people. “Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty of marriage, is not devoid of shame... Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. Ii, 6).” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art 4)

And so, when people are performing such inherently shameful acts not governed by a will to procreate children, but rather for lustful and selfish reasons, they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts since **“the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and since **“the act of marriage exercised for pleasure only” is condemned as a sin (Pope Innocent XI)**. Since the marital act is shameful by its own nature, it must be excused by a motive that is absolutely necessary – and this purpose is procreation of children.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events

which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

Consequently, it is not a mere shameful act or event that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually—that is sinful.

“For St. Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the manly mind from its height as the fondling of a woman, and those bodily contacts.’”
(St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2)

St. Methodius taught that the marital act was “unseemly,” and St. Ambrose agreed with the Holy Bible that it causes a “defilement” (Leviticus 15:16). St. Augustine agreed with the Holy Bible that “It is good for a man **not** to touch a woman” (1 Corinthians 7:1) and that sexual pleasure, lust or concupiscence for both the married and unmarried people alike are *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly the “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve.

This is also why the Holy Bible urges people to remain unmarried and in a life of chastity since the married man “**is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided**” (1 Corinthians 7:33). The sexual pleasure is very similar to the effect of a strong drug, and drugs as we all know are very easy to become addicted to by abusing them or overindulging in them. The stronger a drug is, the more is also our spiritual life hindered, and that is why the angelic life of chastity will always be more spiritually fruitful than the marital life according to the Bible and God's Holy Word. And so, it is clear that Holy Scripture infallibly teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while the chaste and pure life “give you power to attend upon the Lord, without impediment.” (1 Corinthians 7:35)

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others, and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily

refuted since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the **sexual pleasure or concupiscence itself that is shameful and evil**, and not only the exhibition of the sexual organ. For “man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*) and this proves to us that not only the sensual desire is shameful, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof”.

St. Jerome: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and that is why it is always an evil pleasure to experience even for married couples, even though married spouses do not sin during their normal, natural and procreative marital acts, since “those who use the shameful sex appetite licitly are making good use of evil.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*) St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27)

St. Augustine’s reference to the lawful use of “the shameful sex appetite” means that spouses are only allowed to engage in marital intercourse as long as they perform the act for the sake of conceiving a child. Spouses who perform the marital act without excusing it with the motive or purpose of procreation are thus “making evil use of evil” according to St. Augustine. “I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated.” (St. Augustine, *Against Julian*, 3.7.15) It is thus obvious that the cause of the shame that is inherent in the sexual act, as we have seen, is “the evil of the sex appetite.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*)

Second, we must also learn about the truth about that the Holy Fathers, Popes and Saints of the Catholic Church unanimously condemns all forms of birth control and contraception (in deed as well as in thought) as not only

intrinsically evil and mortally sinful, but also as an act worthy of hellfire, since it is of the divine law that “the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*). In truth, **some of the Saints and Fathers of the Church even condemn birth control as murder.** Thus, anything or any act that is opposed to the primary end of marriage, is a sin against nature.

St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12, A.D. 396: “... **intercourse, even with one’s lawfully wedded spouse, can take place in an unlawful and shameful manner, whenever the conception of offspring is avoided.** Onan, the son of Juda, did this very thing, and the Lord slew him on that account. **Therefore, the procreation of children is itself the primary, natural, legitimate purpose of marriage.** Whence it follows that those who marry because of their inability to remain continent ought not to so temper their vice that they preclude the good of marriage, **which is the procreation of children.**”

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “They [certain Egyptian heretics] exercise genital acts, **yet prevent the conceiving of children. Not in order to produce offspring, but to satisfy lust, are they eager for corruption.**” (*Panarion* or *Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:2.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “**There are those who when they have intercourse deliberately prevent having children.** They indulge in pleasure not for the sake of offspring but to satisfy their passion. To such an extent has the devil deceived these wretched people that they betray the work of God by perverting it to their own deceits. **Moreover, they are so willing to satisfy their carnal desires as to pollute each other with impure seed, by which offspring is not conceived but by their own will evil desires are satisfied.**” (*Panarion* or *Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:2-3.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Clement of Alexandria, *The Paedagogus* (c. 198 A.D.): “Because of its divine institution for the propagation of man, **the seed is not to be vainly ejaculated, nor is it to be damaged, nor is it to be wasted.**” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. John Chrysostom, *Homilies on Matthew* 28:5, A.D. 391: “... **and that which is**

sweet, and universally desirable, the having of children, they esteem grievous and unwelcome. Many at least with this view have even paid money to be childless, and have mutilated nature, not only killing the newborn, but even acting to prevent their beginning to live [by birth control methods such as NFP or contraception].”

St. John Chrysostom, *Homilies on Romans* 24, A.D. 391: “**Why do you sow where the field is eager to destroy the fruit [NFP], where there are medicines of sterility [oral contraceptives], where there is murder before birth? [birth prevention] You do not even let a harlot remain only a harlot, but you make her a murderess as well.. Indeed, it is something worse than murder, and I do not know what to call it; for she does not kill what is formed but prevents its formation. What then? Do you condemn the gift of God and fight with his [natural] laws, and follow after what is a curse as if a blessing, and make the chamber of procreation a chamber for murder...**”

St. Caesarius of Arles [A.D. 468-542], *Sermon* 51:4: “They sin still more grievously when they kill the children who are already conceived or born, **and when by taking impious drugs to prevent conception they condemn in themselves the nature which God wanted to be fruitful. Let them not doubt that they have committed as many murders as the number of the children they might have begotten.** ... As many as they kill after they are already conceived or born, before the tribunal of the eternal Judge they will be held guilty of so many murders. If women attempt to kill the children within them by evil medicines, and themselves die in the act, they become guilty of three crimes on their own: suicide, spiritual adultery, and murder of the unborn child.”

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 1:12, A.D. 522: “Who is he who cannot warn that no woman may take a potion so that she is unable to conceive or condemns in herself the nature which God willed to be fecund? **As often as she could have conceived or given birth, of that many homicides she will be held guilty, and, unless she undergoes suitable penance, she will be damned by eternal death in Hell.** If a woman does not wish to have children, let her enter into a religious agreement with her husband; for chastity is the sole sterility of a Christian woman.”

St. Hippolytus, *Refutation of All Heresies* 9:7, A.D. 225: “**Whence women, reputed believers, began to resort to drugs for producing sterility,** and to

gird themselves round, so to expel what was being conceived **on account of their not wishing to have a child** either by a slave or by any paltry fellow, for the sake of their family and excessive wealth. **Behold, into how great impiety that lawless one has proceeded, by inculcating adultery and murder at the same time!**”

St. Hippolytus, *Refutation of All Heresies* 9:12, A.D. 225: “... **the so-called faithful want no children [but want to have sexual relations]**... [so] they use drugs of sterility or bind themselves tightly in order to expel a fetus which has already been engendered.”

John the Faster, Patriarch John IV of Constantinople (6th century): “If someone to satisfy his lust or in **deliberate** hatred does something to a man or woman **so that no children be born** of him or her, or gives them to drink (pharmakon), **so that he cannot generate or she conceive, let it be held as homicide.**”
(Penitential of John IV Nesteutes)

St. John Climacus (c. 525-606): “God neither caused nor created evil and, therefore, those who assert that certain passions come naturally to the soul are quite wrong. What they fail to realize is that we have taken natural attributes of our own and turned them into passions. **For instance, the seed which we have for the sake of procreating children [which is the natural attribute of the sexual act] is abused by us for the sake of fornication [or by any sexual act without intending having children].**” (*The Ladder of Divine Ascent*, "Step 26: On Discernment," by St. John Climacus, p. 251)

Lactantius, *Divine Institutes*, Book VI, Chapter 23, A.D. 307: “God gave us eyes not to see and desire pleasure, but to see acts to be performed for the needs of life; so too, the genital [generating] part of the body, as the name itself teaches, has been received by us for **no other purpose than the generation of offspring.**”

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “The like of this fornication and licentiousness may be seen in the extremely dreadful snake the ancients called the pangless viper. For the nature of such a viper is similar to the wickedness of these people. **In performing their filthy act** either with men or with women **they forbear insemination, rendering impossible the procreation God has given his creatures**—as the apostle says, "receiving in themselves the recompense of their error which was meet" [Rom. 1:27], and so on.”
(*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:19:2-3.--

Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “**But if the apostle says to bear children [1 Tim. 5:11; 14], but they decline procreation, it is the enterprise of a serpent and of false doctrine.** Because they are mastered by the pleasure of fornication [fornication is often mentioned by the Fathers as the desire for sexual relations but without desiring or intending having offspring] they invent excuses for their uncleanness, so that their licentiousness may appear to fulfill Paul’s commandment. Really these things should neither be said nor considered worth mentioning in treatises, but buried like a foul corpse exuding a pestilent vapour, to protect people from injury even through their sense of hearing. **And if a sect of this kind [which teaches the heresy that non-procreative sexual acts are moral or that they are without sin] had passed away and no longer existed, it would be better to bury it and say nothing about it at all. But since it does exist and has practitioners, and I have been urged by your Honors to speak of all the sects, I have been forced to describe parts of it, in order, in all frankness, not to pass them over but describe them, for the protection of the hearers—but for the banishment of the practitioners.**” (*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:14:3-5.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

Third, we must also learn about the truth that the Fathers, Popes and Saints of the Catholic Church all teach that people who choose to get married (and that desire to have sexual relations) must also desire to beget children for the glory and honor of God, as well as educating them in the Catholic religion, since it is of the Divine Law and the teaching of the Church and of Pope Pius XI that “**Christian parents must also understand that they are destined not only to propagate and preserve the human race on earth, indeed not only to educate any kind of worshippers of the true God, but children who are to become members of the Church of Christ, to raise up fellow-citizens of the Saints, and members of God’s household, that the worshipers of God and Our Savior may daily increase.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 13) This is also expressed succinctly in the 1917 Code of Canon Law: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (Canon 1013)

The following Fathers and Saints of the Church teach the same as Pope Pius XI and *The 1917 Code of Canon Law*:

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22: “**The [marriage] contract is read... in the presence of all the attesting witnesses... that**

they marry "for the procreation of children;" and this is called the marriage contract. If it was not for this that wives were given and taken to wife, what father could without blushing give up his daughter to the lust of any man? But now, that the parents may not blush, and that they may give their daughters in honorable marriage, not to shame, the contract is read out. **And what is read from it?--the clause, "for the sake of the procreation of children."** And when this is heard, the brow of the parent is cleared up and calmed. Let us consider again the feelings of the husband who takes his wife. The husband himself would blush to receive her with any other view, if the father would blush with any other view to give her."

St. Justin Martyr, *First Apology*, Chapter 29 (c. 160 A.D.): "We **Christians either marry only to produce children**, or, if we refuse to marry, are completely continent."

St. Ignatius of Antioch, *Epistle to the Philadelphians*, Chapter IV, A.D. 107: "For I pray that, being found worthy of God, I may be found at their feet in the kingdom, as at the feet of Abraham, and Isaac, and Jacob; as of Joseph, and Isaiah, and the rest of the prophets; as of Peter, and Paul, and the rest of the apostles, that were married men. **For they entered into these marriages not for the sake of appetite, but out of regard for the propagation of mankind.**"

St. Robert Bellarmine, *The Art of Dying Well*, Chapter XV, On Matrimony, A.D. 1619: "There are three blessings arising from Matrimony, if it be made a good use of, viz: Children, fidelity, and the grace of the sacrament. **The generation of children, together with their proper education, must be had in view, if we would make a good use of matrimony; but on the contrary, he commits a most grievous sin, who seeks only carnal pleasure in it.**"

St. John Damascene, On Marriage: "**Marriage was devised that the race of men may be preserved through the procreation of children.**" (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 6, A.D. 401: "Therefore **married persons owe one another not only the faith of their sexual intercourse itself for the begetting of children**, which is the first fellowship of the human kind in this mortal state; but also, in a way, a mutual service of sustaining one another's weakness, [that is, paying the marital debt when it is asked for] in order to shun unlawful intercourse."

St. Irenaeus, *Against Heresies* (c. 180 A.D.): “**God made the male and female for the propagation of the human race.**” (Book I, Chapter XXVIII, Section 1)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 199 A.D.): “**Marriage is the first union of man and woman for the procreation of legitimate children.**” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 199 A.D.): “**For every one is not to marry, nor always.** But there is a time in which it is suitable, and a person for whom it is suitable, and an age up to which it is suitable. **Neither ought every one to take a wife,** nor is it every woman one is to take, nor always, nor in every way, nor inconsiderately. **But only he who is in certain circumstances, and such an one and at such time as is requisite, and for the sake of children,** and one who is in every respect similar, and who does not by force or compulsion love the husband who loves her.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. John Chrysostom [A.D. 347-407], *Homilies on Timothy*: “**Shall not women then be saved? Yes, by means of children.** For it is not of Eve that he says, "If they continue in faith and charity and holiness with sobriety." [1 Tim. 2:15] What faith? what charity? what holiness with sobriety? It is as if he had said, "Ye women, be not cast down, because your sex has incurred blame. **God has granted you another opportunity of salvation, by the bringing up of children,** so that you are saved, not only by yourselves, but by others" [cf. 1 Tim. 2:15].” (*Homilies on the First Epistle of St. Paul to Timothy*, Homily IX, 1 Timothy 2:11-15)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 19 & 32, A.D. 401: “**Marriage itself indeed in all nations is for the same cause of begetting sons, and of what character soever these may be afterward, yet was marriage for this purpose instituted,** that they may be born in due and honest order... Therefore the good of marriage throughout all nations and all men stands in the occasion of begetting [children], and faith of chastity: but, so far as pertains unto the People of God, also in the sanctity of the Sacrament, by reason of which it is unlawful for one who leaves her husband, even when she has been put away, to be married to another, so long as her husband lives, no not even **for the sake of bearing children: and, whereas this is the alone cause, wherefore marriage takes place...**”

The main reason why the Church and Her Popes and Saints all teach that a man and a woman who intends to marry **and have sexual relations** must also desire to beget children and educate them in the Catholic religion for the glory and honor of God, is that a “marriage” without this desire would be similar to the cohabitation of unmarried people who only live with each other for the motive of gratifying their sensual desires. In truth, **“the aforesaid [marital sexual] act does not differ from the act of fornication... But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Supplement*, Q. 49, Art. 5) Thus, what separates fornication from a true marriage is the active wish to beget and educate children for the love and honor of Our Lord Jesus Christ. This is also why St. Augustine writes that **“the [marriage] contract is read... in the presence of all the attesting witnesses... that they marry ‘for the procreation of children’”** (*On the New Testament 1:22*).

The necessity to beget and educate one’s offspring in the true Catholic Faith cannot be understated; and especially so today since almost all people reject the true Catholic Faith, which is also why the world has been allowed to fall into such degradation. Pope Leo XIII in his encyclical *Arcanum (on Christian Marriage)* teaches that: “the Christian perfection and completeness of marriage are not comprised in those points only which have been mentioned. For, first, there has been vouchsafed to the marriage union a higher and nobler purpose than was ever previously given to it. By the command of Christ, **it not only looks to the propagation of the human race, but to the bringing forth of children for the Church, ‘fellow citizens with the saints, and the domestics of God’; so that ‘a people might be born and brought up for the worship and religion of the true God and our Saviour Jesus Christ.’**” St. Clement of Alexandria further explains that, “for the married He [the Lord] goes on to say, “My elect shall not labour in vain nor bear children to be accursed; for they are a seed blessed by the Lord.” [Isaiah 65:23] For him who begets children and brings them up and educates them in the Lord, just as for him who begets children by means of the true teaching, a reward is laid up, as also for the elect seed. ... Those who are in truth the Lord’s elect neither teach doctrines nor beget children to be accursed, as the [heretical] sects do.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XV, Section 98)

If we take upon us the heavy burden of Matrimony, we are obligated under pain of mortal sin to educate our children in the Catholic Faith. “For a person does not become a father simply because he helped to bring about the birth of a child, but by raising the child correctly.” (St. Chrysostom, *Sermon regarding Anna, Homily 1*, PG 54, 636) In truth, St. Chrysostom is completely right in saying that those who refuse to educate their children in the true Catholic Faith are the very reason for all kinds of evils in society. “The reason for the overturning of all things is that we aren’t caring for our own children. We take care of

their bodies, but we ignore the upbringing of their souls.” Chrysostom goes on to ask, “Do you want a child that is obedient? From their first steps, feed them on the wisdom and counsels of the Lord.” If we showed the same interest in the spiritual education of children as we do in their education in other spheres, we would forestall many evils. “When the father of a very gentle child only gives him sweets, refreshments, and whatever he likes when he’s ill, but not what he actually needs for his sickness; or if a doctor checks him out and confesses, “What can I do? I can’t stand to see the child cry.” Poor, foolish traitor! The only name I can’t give such a person is that of father. How much better it would be for you if you upset your child a little bit so that he might be healthy for all time, rather than making this fleeting pleasure the foundation for continuous sorrow.” (St. Chrysostom, *On the Acts of the Apostles, Homily 30*, PG 60, 226) With the satisfaction of the child’s every desire, we make him egocentric, and with such a character, he will be unhappy in the world. The Saint encourages us to “be like sculptors and make every effort to make your children wonderful sculptures that look like God. It will happen if you take away everything that is unnecessary, if you add whatever is necessary, and if you check daily to see what physical defects they have that you can fix.” (St. John Chrysostom, *On Vanity and the Upbringing of Children*)

The Constitutions of the Holy Apostles also teaches us that all parents who disregard correcting and educating their child in the Lord “will be guilty of their souls”, thus showing us that educating our children in the Lord is not something we choose to do, but something we are obligated to do under pain of mortal sin:

“Ye fathers, educate your children in the Lord, bringing them up in the nurture and admonition of the Lord; and teach them such trades as are agreeable and suitable to the word, lest they by such opportunity become extravagant, and continue without punishment from their parents, and so get relaxation before their time, and go astray from that which is good. Wherefore be not afraid to reprove them, and to teach them wisdom with severity. For your corrections will not kill them, but rather preserve them. As Solomon says somewhere in the book of Wisdom: "Chasten thy son, and he will refresh thee; so wilt thou have good hope of him. Thou verily shalt smite him with the rod, and shall deliver his soul from death." (Prov. 29:17, 19:18, 23:14.) And again, says the same Solomon thus, "He that spareth his rod, hateth his son;" (Prov. 13:24) and afterwards, "Beat his sides whilst he is an infant, lest he be hardened and disobey thee." (Ecclus. 30:12) He, therefore, that neglects to admonish and instruct his own son, hates his own child. Do you therefore teach your children the word of the Lord. Bring them under with cutting stripes, and make them subject from their infancy, teaching them the Holy Scriptures, which are Christian and divine, and delivering to them every sacred writing, "not giving them such liberty that they get the mastery," (Ecclus. 30:11) and act against your opinion,

not permitting them to club together for a treat with their equals. For so they will be turned to disorderly courses, and will fall into fornication; and if this happen by the carelessness of their parents, those that begat them will be guilty of their souls. For if the offending children get into the company of debauched persons by the negligence of those that begat them, they will not be punished alone by themselves; but their parents also will be condemned on their account. For this cause endeavour, at the time when they are of an age fit for marriage, to join them in wedlock, and settle them together, lest in the heat and fervour of their age their course of life become dissolute, and you be required to give an account by the Lord God in the day of judgment.” (*Constitutions of the Holy Apostles*, Book IV, Section II, Chapter XI.-- On Domestic and Social Life Of Parents and Children)

Pope Pius XI also teaches this noble truth in great detail in his marvelous Encyclical called *Casti Connubii*, which means “Chaste Marriage”.

Pope Pius XI *Casti Connubii* (# 10-13), Dec. 31, 1930: “Now when We come to explain, Venerable Brethren, **what are the blessings that God has attached to true matrimony, and how great they are**, there occur to Us the words of that illustrious Doctor of the Church whom We commemorated recently in Our Encyclical *Ad salutem* on the occasion of the fifteenth centenary of his death: “These,” says St. Augustine, “are all **the blessings of matrimony on account of which matrimony itself is a blessing; offspring, conjugal faith and the sacrament.**” And how under these three heads is contained a splendid summary of the whole doctrine of Christian marriage, the holy Doctor himself expressly declares when he said: “By conjugal faith it is provided that there should be no carnal intercourse outside the marriage bond with another man or woman; **with regard to offspring, that children should be begotten of love, tenderly cared for and educated in a religious atmosphere;** finally, in its sacramental aspect that the marriage bond should not be broken and that a husband or wife, if separated, should not be joined to another even for the sake of offspring. This we regard as the law of marriage by which the fruitfulness of nature is adorned and the evil of incontinence is restrained.”

“Thus amongst the blessings of marriage, the child holds the first place. And indeed the Creator of the human race Himself, Who in His goodness wishes to use men as His helpers in the propagation of life, taught this when, instituting marriage in Paradise, He said to our first parents, and through them to all future spouses: “Increase and multiply, and fill the earth.” As St. Augustine admirably deduces from the words of the holy Apostle Saint Paul to Timothy when he says: **“The Apostle himself is therefore a witness that marriage is for**

the sake of generation: ‘I wish,’ he says, ‘young girls to marry.’ And, as if someone said to him, ‘Why?,’ he immediately adds: ‘To bear children, to be mothers of families’.”

“How great a boon of God this is, and how great a blessing of matrimony is clear from a consideration of man’s dignity and of his sublime end. For man surpasses all other visible creatures by the superiority of his rational nature alone. Besides, **God wishes men to be born not only that they should live and fill the earth, but much more that they may be worshippers of God, that they may know Him and love Him and finally enjoy Him for ever in heaven; and this end, since man is raised by God in a marvelous way to the supernatural order, surpasses all that eye hath seen, and ear heard, and all that hath entered into the heart of man. From which it is easily seen how great a gift of divine goodness and how remarkable a fruit of marriage are children born by the omnipotent power of God through the cooperation of those bound in wedlock.**

“But Christian parents **must** also understand that they are destined not only to propagate and preserve the human race on earth, indeed not only to educate any kind of worshippers of the true God, but children who are to become members of the Church of Christ, to raise up fellow-citizens of the Saints, and members of God’s household, that the worshippers of God and Our Savior may daily increase.”

The 1917 Code of Canon Law also accurately describes the nature of the Sacrament of Marriage: “Marital consent is an act of the will whereby each party grants and accepts a permanent and exclusive right over the body regarding its acts which are of themselves apt for the generation of offspring.” (*Codex Iuris Cononici*, 1081.2) Thus, marriage is understood as a lawful contract in which the two parties handed over to each other the right to use one another for acts suitable for the generation of children. If two persons were to use the vocabulary of the Church’s canonical definition in their wedding vows, the bride and groom might say to each other, “I understand our marrying as an act in which I hand over to you the right to use my body for acts that are apt for generating children. I want to do this in a contractual context before these gathered witnesses.” Canon 1013 fittingly combined the teachings of both St. Augustine and St. Thomas Aquinas, teaching that: “The primary end of marriage is the procreation and education of children; its secondary end is mutual help and the remedying of concupiscence.” (*Codex Iuris Cononici*, 1013)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1, A.D. 401: “The first natural bond of human society is man and wife. Nor did God create these each by himself, and join them together as alien by birth: but He created the one out of the other, setting a sign also of the power of the union in the side, whence she was drawn, was formed.

For they are joined one to another side by side, who walk together, and look together whither they walk. Then follows the connexion of fellowship in children, which is the one alone worthy fruit, not of the union of male and female, but of the sexual intercourse. For it were possible that there should exist in either sex, even without such intercourse, a certain friendly and true union of the one ruling, and the other obeying.”

Pope Gregory XVI in his encyclical *Mirari Vos*, which exposed liberalism and religious indifferentism explains that those marriages that are devoid of the “**thought of the sacrament and of the mysteries signified by it [that is, the procreation and education of children, faithfulness, and mutual love and help]**” or that was entered into because of “***concupiscence alone,***” will have “***an unhappy ending***” since these kinds of selfish, lustful and impious “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage, thus firmly contradicting and exposing the modernistic and heretical teachings of certain impious men and women who dared to assert that one could marry for mere selfish, lustful or worldly motives, rather than for pious and good motives that a true and honorable marriage always is based on.

Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (# 12), Aug. 15, 1832: “Now the **honorable marriage** of Christians, which Paul calls “a great sacrament in Christ and the Church,” [Heb. 13:4, Eph. 5:32] demands our shared concern lest anything contrary to its *sanctity* and *indissolubility* is proposed. Our predecessor Pius VIII would recommend to you his own letters on the subject. However, troublesome efforts against this sacrament still continue to be made. The people therefore must be zealously taught that a marriage rightly entered upon cannot be dissolved; for those joined in matrimony God has ordained a perpetual companionship for life and a knot of necessity which cannot be loosed except by death. Recalling that matrimony is a sacrament and therefore subject to the Church, let them consider and observe the laws of the Church concerning it. Let them take care lest for any reason they permit that which is an obstruction to the teachings of the canons and the decrees of the councils. **They should be aware that those marriages will have an unhappy end which are entered upon contrary to the discipline of the Church or without God’s favor or because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it.**”

In truth, Pope Gregory IX (1145-1241) also affirms the Church’s teaching on the sacrament of marriage, saying that: “As much as the contract of marriage is favored, it lacks effect if conditions are stipulated against the substance of marriage. For example, **if one says to the other, “I contract with you if you will *prevent the conception of children,*”**

or, “until I find another woman more worthy in honor or riches,” or, “if you will sell yourself in adultery for money.”” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question IV, Conditions Set in Betrothals or Other Contracts)

Pope Gregory IX’s three examples here shows us the three goods of marriage: proles (offspring), sacramentum (indissolubility), and fides (fidelity) without which a marriage contract is invalid. “It seems evident that a woman taken merely to have sex is not a wife, because God instituted marriage for propagation, not merely for satisfying lust. For the nuptial blessing is [Gen. 1:28], “Increase and multiply.”... It is shameful for a woman when her marriage bears no fruit, for this alone is the reason for marrying. ... bearing children is the fruit of marriage and the blessing of matrimony is without doubt the reason that [the Blessed Virgin] Mary’s virginity defeated the Prince of this World [the Devil]. Thus anyone who joins himself to another, not for the sake of procreating offspring, but rather to satisfy lust is less a spouse than a fornicator. ... As no congregation of heretics can be called a Church of Christ because they do not have Christ as their head, so no matrimony, where one has not joined her husband according to Christ’s precept, can properly be called marriage, but is better called adultery.” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question II)

St. Augustine, *Against Julian*, A.D. 421: “Nevertheless, because human soundness agrees that the motive in taking a wife is the procreation of offspring, regardless of how weakness yields to lust, I note, in addition to the faithfulness which the married owe to each other so that there be no adultery, and the offspring, for whose generation the two sexes are to be united, that a third good, which seems to me to be a sacrament, should exist in the married, above all in those who belong to the people of God, so that there be no divorce from a wife who cannot bear, and that a man not wishing to beget more children give not his wife to another for begetting, as Cato is said to have done [Plutarch, *In vita Catonis*; Lucan 2]. ... I say that there is another way in which marriage is good when offspring can be procreated only through intercourse. If there were another way to procreate, yet the spouses had intercourse, then they evidently must have yielded to lust, and made evil use of evil. But, since the two sexes were purposely instituted, man can be born only from their union, and thus spouses by their union for this purpose [of procreation] make good use of that evil [of lust]...” (Book V, Chapter 12, Section 46)

Thus, Pope St. Gregory the Great (c. 540-604), in his work “*Pastoral Rule*”, which deals with sexual sins from a biblical perspective, could rightly admonish Christians to never marry or perform the marital act for carnal or lustful motives: “**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of**

procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure. Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befool in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure. For hence it is that the Apostle, skilled in heavenly medicine, did not so much lay down a course of life for the whole [of humanity] as point out remedies to the weak when he said, "It is good for a man not to touch a woman: but on account of fornication let every man have his own wife, and let every woman have her own husband" (1 Cor. 7:1-2). For in that he premised the fear of fornication, he surely did not give a precept to such as were standing [in the greater and more blessed life of chastity], but pointed out the bed to such as were falling, lest haply they should tumble to the ground. Whence to such as were still weak he added, "Let the husband render unto the wife her due; and likewise also the wife unto the husband" (1 Cor. 7:3). And, while in the most honorable estate of matrimony allowing to them something of pleasure, he added, "But this I say by way of indulgence, not by way of command" (1 Cor. 7:6). Now where indulgence is spoken of, a fault is implied; but one that is the more readily remitted in that it consists, not in doing what is unlawful, but in not keeping what is lawful under control.

“Which thing Lot expresses well in his own person, when he flies from burning Sodom, and yet, finding Zoar, does not still ascend the mountain heights. For to fly from burning Sodom is to avoid the unlawful fires of the flesh. But the height of the mountains is the purity of the continent. Or, at any rate, they are as it were upon the mountain, who, though cleaving to carnal intercourse, still, beyond the due association for the production of offspring, are not loosely lost in pleasure of the flesh. For to stand on the mountain is to seek nothing in the flesh except the fruit of procreation. To stand on the mountain is not to cleave to the flesh in a fleshly way. But, since there are many who relinquish indeed the sins of the flesh, and yet, when placed in the state of wedlock, do not observe solely the claims of due intercourse, Lot went indeed out of Sodom, but yet did not at once reach the mountain heights; because a damnable life is already relinquished, but still the loftiness of conjugal continence is not thoroughly attained... married life is neither far separated from the world, nor yet alien from the joy of safety... They are therefore to be admonished that, if they suffer from the storms of temptation with risk to their safety, they should seek the port of wedlock. For it is written, "It is better to marry than to burn" (1 Cor. 7:9). They come, in fact, to marriage without blame, if only they have not vowed better things [chastity].” (Pope St. Gregory the Great, *Pastoral Rule*, Book III, Chapter XXVII.--How The Married And The Single Are To Be Admonished.)

In A.D. 191 St. Clement of Alexandria (a Greek theologian of considerable influence in the early Church) referred to Onan's evil act in these words: "He broke the law of coitus." (St. Clement of Alexandria, *Comments on Genesis* 6, PG 69:309) He went on to explain that

“Because of its divine institution for the propagation of man, the seed is not to be vainly ejaculated, nor is it to be damaged, nor is it to be wasted.” (St. Clement of Alexandria, *Pedagogus*, "The Educator", 2.10.91.2)

St. Clement of Alexandria agrees with the Popes and Saints of the Church in this regard concerning the procreation and education of children, teaching us that: “it remains for us now to consider the restriction of sexual intercourse to those who are joined in wedlock. Begetting children is the goal of those who wed, and the fulfillment of that goal is a large family, just as hope of a crop drives the farmer to sow his seed, while the fulfillment of his hope is the actual harvesting of the crop. But he who sows in a living soil is far superior, for the one tills the land to provide food only for a season, the other to secure the preservation of the whole human race; the one tends his crop for himself, the other, for God. We have received the command: "Be fruitful" [Gen. 1:28], and we must obey. In this role man becomes like God, because he co-operates, in his human way, in the birth of another man.” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X) And so, it should be absolutely clear to all pure servants of Christ that “Marriage is the first conjunction of man and woman for the procreation of legitimate children. Accordingly Menander the comic poet says: "For the begetting of legitimate children, I give thee my daughter.” (St. Clement of Alexandria, "On Marriage", *The Stromata* or *Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Origen (a theologian of the early 3rd century Alexandrian Church) considered by many to be the most accomplished biblical scholar of the early church — refuted the teachings of the pagan philosopher Celsus by reference to God’s people in the Old Testament: “nor were there among them women who sold their beauty to anyone who wished to have sexual intercourse without offspring, and to cast contempt upon the nature of human generation.” (Origen, *Contra Celsum*, Book 5, Chapter 42) In the early Church it was clear that **to have sexual intercourse without wishing to beget offspring was to commit an evil act.**

7. SAINT AUGUSTINE CONDEMNS ALL SPOUSES THAT ARE AGAINST PROCREATION AND THAT PRACTICE A TIME-BASED METHOD OF CONTRACEPTION SIMILAR TO NFP AS ADULTERERS, CALLING THEIR BED-CHAMBER A “BROTHEL”

Arguing against the Manicheans on contraception, St. Augustine appears to refer to a timing-based method as practiced by the Manicheans. His view on the matter is clear.

St. Augustine, *On the Morals of the Manichaeans* 18:65, A.D. 388: “**Is it not you who used to counsel us to observe as much as possible the time when a**

woman, after her purification, is most likely to conceive, and to abstain from cohabitation at that time, lest the soul should be entangled in flesh? This proves that you [Manicheans] approve of having a wife, not for the procreation of children, but for the gratification of passion. **In marriage, as the marriage law declares, the man and woman come together for the procreation of children.** Therefore, whoever makes the procreation of children a greater sin than copulation, forbids marriage and makes the woman not a wife but a mistress, who for some gifts presented to her is joined to the man to gratify his passion. Where there is a wife there must be marriage. **But there is no marriage where motherhood is not in view; therefore neither is there a wife.**”

Here, the exact Manichean method is unknown, though it sounds like a rhythm method similar to NFP. Manicheans disdained any procreation, which is the point of Augustine’s argument. He condemns marriage with permanent or temporary contraceptive intent.

St. Augustine, *Against Faustus* 15:7, A.D. 400: “... [the Manichean heretics] directly opposes the next precept, "Thou shalt not commit adultery"; for those who believe this doctrine, in order that their wives may not conceive, are led to commit adultery even in marriage. They take wives, as the law declares, for the procreation of children; but... their wives is not of a lawful character; **and the production of children, which is the proper end of marriage, they seek to avoid.** As the apostle long ago predicted of thee [the heretic Faustus], thou dost indeed forbid to marry, for thou seekest to destroy the purpose of marriage. **Thy doctrine [against childbearing] turns marriage into an adulterous connection, and the bed-chamber into a brothel.**”

Here we see that the true teaching of the Church and the Holy Saints condemns those who perform sexual acts where conception is hindered, calling their marriage “**an adulterous connection**” and their bed-chamber a “**brothel**”. In truth, “For what gratification is there (except perhaps for lascivious persons, and those who, as the apostle says with prohibition, possess their vessel in the lust of concupiscence [1 Thess. 4:5]) in the mere shedding of seed as the ultimate pleasure of sexual union, unless it is followed by the true and proper fruit of marriage—conception and birth?” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 19)

The Manicheans and the other gnostic heretics of the early Church that St. Augustine fought against and refuted was one of the greatest haters and rejecters of the goodness of procreation. The Fathers and Saints of the Church, however, fought fearlessly against them in debates and writings and condemned their impious doctrine which turns family life,

society and her laws upside down, and that is why this unnatural doctrine was almost completely obliterated until our time—the last days—when this practice again was adopted by the worldly and sensual people of our time. St. Augustine, in his work *Against Faustus*, (A.D. 400) could rightly condemn these unnatural heretics for hating offspring, which is a true blessing of the Lord: **“Moreover, the only honorable kind of marriage, or marriage entered into for its proper and legitimate purpose [that is, for the procreation of children], is precisely that you hate most [since procreation of children is regarded as one of the greatest of evils by the Manichean heretics]. So, though you may not forbid sexual intercourse, you forbid marriage; for the peculiarity of marriage is, that it is not merely for the gratification of passion, but, as is written in the contract, for the procreation of children.”** (*Against Faustus*, Book XXIX, Section 6)

Confirming that only the normal, natural and procreative marital sexual act is allowed to be performed in a marriage, St. Thomas Aquinas, who quotes St. Augustine in his *Summa Theologica*, speaks about chastity, and he explains that the right, proper and pure use of the sexual organs is when one uses them for the sake of procreation, which of course refutes all those lustful perverts of our own day and age that defend non-procreative or unnecessary forms of sexual acts, such as foreplay and sensual kisses and touches, as well as all acts where the spouses deliberately try to hinder the procreation of children. Thus, in contrast to these lustful and impure spouses: “Augustine says (De Perseverantia xx): “We must give praise to purity, that he who has ears to hear, may put to **none** but a lawful use the organs intended for procreation.” Now the use of these organs is the proper matter of chastity. Therefore purity belongs properly to chastity.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4.--Whether purity belongs especially to chastity?)

As we have seen from all the Fathers and Saints of the Catholic Church, contraceptive practices are nothing new. St. Hippolytus, in his book “*Refutation of All Heresies*,” (A.D. 225) describes how wicked people and so-called faithful committed this mortal sin even in the beginning of the third century: “... **the so-called faithful want no children... [so] they use drugs of sterility or bind themselves tightly in order to expel a fetus which has already been engendered.**” (Book IX, Chapter 12) Heretics and mortal sinners of this kind have always existed, “**For they forbid chaste wedlock and procreation, but are seared in their consciences since they have sex and pollute themselves, and yet hinder procreation.**” (St. Epiphanius, *Panarion* or *Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:16:4.--Against the Gnostics, or Borborites, A.D. 375)

It should now be clear that marriage was created for chastity, procreation, and partnership. "Thou marriest a wife for chastity and procreation" (Chrysostom, *Hom. XII. in Col.*; PG 62.386; NPNF. p 318). Chrysostom explains that it was in response to Adam's new fallen condition that the Lord God established marriage as we know it. The establishment of marriage was designed by God for a redemptive purpose: to tame man's wild and out-of-control nature. "The profit of marriage is to preserve the body pure, and if this be not so, there is no advantage of marriage" (Chrysostom, *Hom. LIX in Mt.*; PG 58.583; NPNF, p. 371). This is contrary to the opinions of many modern scholars who labor in vain to "discover" modern and romantic notions in St. John Chrysostom's theology of marriage.

St. Augustine, *Adulterous Marriages*, Book II, Chapter 12, A.D. 396: "It is that weakness, namely, incontinence, that the Apostle wished to remedy by the divinity of marriage. He did not say: If he does not have sons, let him marry, but: "If he does not have self-control, let him marry." Indeed, the concessions to incontinence in marriage are compensated for by the procreation of children. Incontinence surely is a vice, while marriage is not. So, through this good [procreation], that evil [concupiscence or sexual pleasure] is rendered pardonable. Since, therefore, the institution of marriage exists for the sake of generation, for this reason did our forebears [ancestors] enter into the union of wedlock and lawfully take to themselves their wives, only because of the duty to beget children. There then was a certain necessity for having children which does not exist now, because "the time to embrace," [Esdras 3:5] as it is written, was in those days, but now is "the time to refrain from embracing." Alluding to the present age, the Apostle says: "But this I say, brethren, the time is short; it remains that those who have wives be as if they had none." [1 Cor. 7:29] Whence, with perfect conviction, the following can be said: "Let him accept it who can," [Matt. 19:12] but "let her marry who cannot control herself." [1 Cor. 7:9] In former times, therefore, even continence was made subordinate to marriage for the sake of propagating children. Now, the marriage bond is a remedy for the vice of incontinence, so that children are begotten by those who do not practice continence, not with a disgraceful display of unbridled lust, but through the sanctioned act of lawfully wedded spouses. Then why did the Apostle not say: If he does not have sons let him marry? Evidently, because in this time of refraining from embrace it is not necessary to beget children. And why has he said: "If he cannot control himself, let him marry"? Surely, to prevent incontinence from constraining him to adultery. If, then, he practices continence, neither let him marry nor beget children. However, if he does not control himself, let him enter into lawful wedlock, so that he may not beget children in disgrace or avoid having offspring by a more degraded form of intercourse. There are some lawfully wedded couples who resort to this last, for intercourse, even with one's lawfully wedded spouse, can take place in an unlawful and shameful manner, whenever the conception of offspring is

avoided. Onan, the son of Juda, did this very thing, and the Lord slew him on that account. [Cf. Gen. 38:8-10] Therefore, the procreation of children is itself the primary, natural, legitimate purpose of marriage. Whence it follows that those who marry because of their inability to remain continent ought not to so temper their vice that they preclude the good of marriage, which is the procreation of children.

“The Apostle was certainly speaking of the incontinent when he said: "I desire, therefore, that younger widows marry, bear children, rule their households, and give the adversary no occasion for abusing us. For already some have turned aside after Satan." [1 Tim. 5:14,15] So, when he said: "I desire that the younger widows marry," [1 Cor. 7:29] he surely gave the advice to bolster their collapsing self-control. Then, lest thought be given only to this weakness of carnal desire, which would only be strengthened by the marital act, while the good of marriage would be either despised or overlooked, he immediately added: "to bear children, rule their households." [1 Tim. 5:14] In fact, those who choose to remain continent certainly choose something better than the good of marriage, which is the procreation of children. Whence, if the choice is continence, so that something better than the good of marriage is embraced, how much more closely is it to be guarded so that adultery may be avoided! For, when the Apostle said: "But if they do not have self-control, let them marry, for it is better to marry than to burn," [1 Cor. 7:9] he did not say that it is better to commit adultery than to burn.”

8. THE SECOND COUNCIL OF BRAGA
EXCOMMUNICATES ALL SPOUSES WHO PRACTICE NFP
AND ANY FORM OF BIRTH CONTROL

One of the earliest extant documents of formal Church legislation (that we know of) on the use of contraceptives comes in the sixth century. Its originator in canonical form was St. Martin, Archbishop of Braga in Spain (520-580). Drawing on previous episcopal synods of the East and West, he simplified the existing laws and codified them for the people of Portugal and Spain.

Martin's condemnation of contraception and the contraceptive intent first occurred in the famous collection *Capitula Martini*. It was later incorporated in the laws of the Second Council of Braga (June, 572), at which he presided as the head of twelve bishops.

His reference to *earlier* more severe penalties implies that ecclesiastical authority had condemned the practice long before the sixth century.

St. Martin, Archbishop of Braga, *Second Council of Braga*, Canon 77, June, 572: “If

any woman has fornicated and has killed the infant who was born of her; or if she has tried to commit abortion and then slain what she conceived; **or if she contrives to make sure she does not conceive, either in adultery or in legitimate intercourse**—regarding such women the *earlier* canons decreed that *they should not receive communion even at death*. However, we mercifully judge that both such women and their accomplices in these crimes shall do penance for ten years.” (Mansi IX, 858)

In truth, “she (the wife) is the only one with whom it is lawful to enjoy the pleasures of the flesh for the purpose of begetting lawful heirs. This is to share in God’s own work of procreation, and in such a work the seed ought not to be wasted nor scattered thoughtlessly nor sown in a way it cannot grow.” (St. Clement of Alexandria, *The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children, A.D. 198)

9. THE FIRST COUNCIL OF NICAEA EXCOMMUNICATED ALL PRIESTS THAT DELIBERATELY CASTRATED THEMSELVES

The First Council of Nicaea (which is the first Ecumenical Council in Church history) rejected already in the Fourth Century priests who had consented to the act of **castrating themselves**. This teaching is very relevant for our time since many people nowadays perform operations or undergo different procedures castrating themselves.

The First Council of Nicaea, Canon 1, A.D. 325: “[I]f anyone in sound health **has castrated himself**, it behooves that such a one, if enrolled among the clergy, should cease [from his ministry], and that from henceforth no such person should be promoted. **But, as it is evident that this is said of those who willfully do the thing and presume to castrate themselves**, so if any have been made eunuchs by barbarians, or by their masters, and should otherwise be found worthy, such men this canon admits to the clergy.”

10. SAINT THOMAS AQUINAS CONDEMNS NFP AND BIRTH CONTROL AS A SIN SECOND IN NATURE ONLY TO MURDER

St. Thomas Aquinas (1225-1274), who is considered as one of the most important doctors of the Church, is abundantly clear on that any completed sex act without the proper goal of procreation is sinful.

St. Thomas Aquinas, *Summa Contra Gentiles*, Section 1.3.122: “Hence it is clear

that every emission of the semen is contrary to the good of man, which takes place in a way whereby generation is impossible; and if this is done on purpose, it must be a sin.” He concludes: “... the inordinate emission of the semen is repugnant to the good of nature, which is the conservation of the species. Hence, after the sin of murder, whereby a human nature already in actual existence is destroyed, this sort of sin seem to hold the second place, whereby the generation of human nature is precluded. The above assertions are confirmed by divine authority. The unlawfulness of any emission of semen, upon which offspring cannot be consequent, is evident from such texts as these: Thou shalt not lie with mankind as with womankind: Thou shalt not lie with any beast (Levit. xviii, 22, 23): Nor the effeminate, nor sodomites, shall possess the kingdom of God (1 Cor. Vi, 10).”

Thus, it is clear that St. Thomas teaches that: “Matrimony was instituted for the begetting of children.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp., Q. 42, Art. 2) “Therefore, since in matrimony man receives by Divine institution the faculty to use his wife **for the begetting of children**, he also receives the grace without which he cannot becomingly do so.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp., Q. 42, Art. 3)

11. THE CATECHISM OF THE COUNCIL OF TRENT CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS A “WICKED CONSPIRACY TO COMMIT MURDER”

We also find some references in the 16th century Roman Catechism of the Council of Trent, designed for parish priests. In the section on the Sacrament of Matrimony, the section on the use of marriage teaches spouses to abstain from the marriage debt before they will receive the Body of Our Lord in the Most Holy Eucharist. For instance, there is to be no marital sexual relations before Communion since, “**The dignity of so great a Sacrament also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion.** This observance is recommended by the example of David, who, when about to receive the showbread from the hands of the priest, declared that he and his servants had been clean from women for **three days.**” (*The Catechism of the Council of Trent*, Preparation Of Body) Married as well as unmarried are also taught to “approach the Holy Table fasting, having neither eaten nor drunk anything at least from the preceding midnight until the moment of Communion.” (*The Catechism of the Council of Trent*, Preparation Of Body) The unitive and natural aspect is mentioned, under the **Motives and Ends of Marriage**: “First of all, nature itself by an instinct implanted in both sexes impels them to such companionship.” Desire of family and avoiding lust is also mentioned. Though there is a reminder that “**marriage**

is not to be used for purposes of lust or sensuality, but that its use is to be restrained within those limits which, as we have already shown, have been fixed by the Lord” and “therefore married persons who, to prevent conception... are guilty of a most heinous crime—**nothing less than wicked conspiracy to commit murder.**” (*The Catechism of the Council of Trent, The Motives And Ends Of Marriage*) Wikipedia also makes the interesting claim that “[all] Canon law until 1917 labeled contraception as murder.”

The Catechism of the Council of Trent: “The faithful are moreover to be taught, that there are three advantages of marriage — **offspring**, faith, the sacrament — which alleviate, by compensating for, those disadvantages which the Apostle points out in these words: "Such [that is, married people who perform the sexual act] shall have tribulation of the flesh " (1 Corinthians 7:28); and by which sexual intercourse, which, without marriage, would be deservedly reprobated, becomes an honourable union. **The first advantage, then, is offspring, that is, children begotten from a true and lawful wife; an advantage so highly appreciated by the Apostle, that he says: "The woman shall be saved by bearing children"** (1 Timothy 2:15). This, however, is not to be understood solely of the procreation of children, but also of the education and discipline by which children are reared to piety. Thus the Apostle immediately subjoins: "If she continue in faith;" for the Scripture admonishes: "Hast thou children? Instruct them, and bow down their neck from their childhood" (Ecclesiasticus 7:25). The Apostle teaches the same; and of such an education the Scripture affords the most beautiful examples in the persons of Tobias, Job, and other Patriarchs eminent for holiness. But what are the duties of parents and children shall be more fully explained in the exposition of the fourth commandment.

“... Matrimonial faith also demands, that husband and wife be united by a certain singular, and holy, and pure love, a love not such as that of adulterers, but such as that which Christ cherishes towards his Church; for this is the model which the Apostle proposed, when he said: "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church" (Ephesians 5:25); **and very great indeed was the love with which Christ embraced his Church, not a selfish love, but a love that proposed to itself the sole interest of his spouse...**” (*Catechism of Trent – What Are The Advantages Accruing To Married Persons From This Sacrament*)

12. POPE SIXTUS V CONDEMNS BIRTH CONTROL

In the late sixteenth century, Pope Sixtus V (1521-1590) passed a series of laws to curb the immorality of his day. Among these laws was one that simultaneously covered abortion

and contraception.

There is nothing new about the legislation, except the added solemnity of its being passed by direct order of the pope. Abortion and contraception are equally called crimes.

Pope Sixtus V, *Bull Effranatum*, Oct. 27, 1588: “Who does not abhor the lustful cruelty or cruel lust of impious men, a lust which goes so far that they procure poisons to extinguish and destroy the conceived fetus within the womb, **even attempting by a wicked crime to destroy their own offspring before it lives**, or, if it lives, to kill it before it is born?”

Pope Sixtus V: “Who, finally, would not condemn with the most severe punishments the crimes of those who by poisons, potions and evil drugs induce sterility in women, **so that they might not conceive** or, by means of evil-working medication, that they might not give birth?” (Quoted in *Bullarium Romanum*, Vol. 1)

13. THE BELGIAN, GERMAN, FRENCH AND AMERICAN BISHOPS UNANIMOUSLY CONDEMN ALL FORMS OF BIRTH-CONTROL

By the early years of the twentieth century the Catholic Church had developed a standard confessional practice regarding the sin of contraception. Catholics who chose to have intercourse while taking steps to avoid the primary purpose of marital intercourse were refused absolution (forgiveness) in the sacrament of Penance or Confession, and were thus considered damned in the eyes of the Church and of God. Considered “habitual sinners,” those who “practiced birth control” were also barred from the reception of the sacrament of the Eucharist (Holy Communion). Addressing their priests in 1909, the Belgian bishops condemned the “most evil sin of Onan” in every form of birth control. The bishops then instructed priests to teach the laity to avoid a materialistic understanding of life. Priests were to remind husbands that “those who have wives should use them as if they had them not.” (1 Cor. 7:29–30) Some married couples attempted to justify limiting their offspring on the grounds that they would have more children than they could feed. Citing the words of Jesus that we should not be anxious about what we would eat or how we would be clothed (Matt. 6:31), the Belgian bishops asked husbands and wives to put their faith in divine Providence. It could be the case that some husbands would fear that further pregnancies would endanger the health of their wives. In such cases, priests were instructed to point out the advantages of modern medical care. However, if another pregnancy was truly a serious danger to the wife’s health or life, the husband and wife, by mutual consent, should courageously abstain from the marital act. (*Instruction des*

Evêques de Belgique sur l'onanisme,” the Bishops of Belin in *Nouvelle-Revue Theologique* 41 (1909), 617)

In their 1913 pastoral letter the German bishops declared: “It is serious sin to will to prevent the increase of the number of children, so that marriage is abused for pleasure alone and its principal purpose knowingly and willingly frustrated.” (See Joseph Laurentius, S.J., “*Das Bischofswort zum Schutze der Familie*,” in *Theologisch Praktische Quartalschrift* 67 (1914), 517–28)

The French bishops joined the crusade against birth control in May of 1919. Reminding the married that “the principal end of marriage is the procreation of children,” the bishops of France declared: “It is to sin seriously against nature and against the will of God to frustrate marriage of its end by an egotistic or sensual calculation.” All practices that led to the restriction of births were seen to be “as disastrous as they are criminal.” (*Documentation Catholique* 1 (1919), 578–79)

In September 1919, the American bishops met in Washington, D.C., and produced their first joint pastoral letter since 1884. Referring to *The Catechism of the Council of Trent*, the bishops stated that procreation was the first and most serious obligation of marriage. Using the traditional Catholic teaching of the biblical account of Onan’s sin, the bishops condemned all forms of birth regulation because “the selfishness which leads to race suicide . . . is, in God’s sight, a ‘detestable thing.’” According to the American bishops, the increase of children brought about such good effects as a “fresh stimulus given to thrift” brought about by the virtuous necessity of stretching the family income as well as the “industrious effort” of mother and father who had to work harder. Indeed, more children necessitates making more “sacrifices,” but sacrifices are “sources of blessing.” (National Council of Catholic Bishops, *The National Pastorals of the American Hierarchy*, 1792–1919, 313)

14. POPE GREGORY IX CONDEMNS CONTRACEPTION AND THE CONTRACEPTIVE INTENT AS A MORTAL SIN OF MURDER AGAINST THE NATURAL LAW

Pope Gregory IX (1148-1241), who was a personal friend of St. Francis of Assisi, ordered St. Raymond of Penafort to collect all the papal decrees published until that time and edit them in systematic form. *The Decretals of Gregory IX* as they are called was published in 1234 by order of the Pope, and were a summary of the Church’s legislation in the lifetime of St. Thomas Aquinas. Like the *Summa Theologica* they synthesize the Church’s whole past tradition. Two things are noteworthy about the decree quoted: 1) it summarily and

simply identifies as contraception whatever is taken to prevent generation or conception or birth; 2) it distinguishes between taking a drug out of lust (instead of abstaining from intercourse) and giving a drug from hostile motives; and 3) it calls all of these actions homicidal, in the technical sense of destroying life at any state of the vital process.

The Decretals of Gregory IX, Book V, A.D. 1234: “**If anyone, to satisfy his lust** or in meditated hatred, does something to a man or woman or gives them something to drink **so that he cannot generate or she conceive, or the offspring be born**—let him be held a homicide.”

A significant principle was also enunciated under Pope Gregory IX on the validity of marriage. Already in the thirteenth century, a marriage was null and void if the couple had agreed (or even if one partner insisted) to marry but avoid having children. It was presumed they would have intercourse, but contraceptively. “If conditions are set against the substance of marriage—for example, if one says to the other, “I contract with you if you avoid offspring”—the matrimonial contract, as much as it is favored, lacks effect.” (*The Decretals of Gregory IX*, Book IV)

15. THE HOLY OFFICE UNDER POPE PIUS IX CONDEMNS CONTRACEPTION AND THE CONTRACEPTIVE INTENT AS A SIN AGAINST THE NATURAL LAW

During the pontificate of Pius IX (1792-1878), at least five decisions were made by the Holy See with regard to contraception in one or another form. The following was made by the Holy Office and approved by the Pope. It touches on one type of contraception, but in doing so clarifies two important elements: that Onanism is against the Natural Law, and that confessors have a duty to inquire about this practice if they have a good reason to suppose that it is being done.

The question is asked what theological note the following three heretical propositions deserve:

1. It is permissible for spouses to use marriage the way Onan did, if their motives are worthy.
2. It is probable that such use of marriage is not forbidden by the natural law.
3. It is never proper to ask married people of either sex about this matter, even though it is prudently feared that the spouses, whether the wife or the husband abuse matrimony.

The officials of the Holy Office ordered the following to be stated:

1. The first proposition is scandalous, erroneous, and contrary to the natural right of matrimony.
2. The second proposition is scandalous, erroneous, and elsewhere implicitly condemned by Innocent XI: “Voluptuousness is not prohibited by the law of nature. Therefore if God had not forbidden it, it would be good, and sometimes obligatory under pain of mortal sin” [Condemned Statement by Innocent XI] (March 4, 1679).
3. The third proposition, as it stands, is false, very lax, and dangerous in practice (*Decisiones S. Sedis de Usu et Abusu Matrimonii*, Rome, 1944, pp. 19-20; May 21, 1851).

16. THE CHURCH ALWAYS PUNISHED THOSE WHO COMMITTED THE SIN OF BIRTH-CONTROL WITH EXCOMMUNICATION FOR A LONG TIME

From the very beginning of the Catholic Church, anyone who dared to commit the act of birth-control while they chose to perform the marital act had to do penance for a long time since this was considered such an evil act.

Around the year 1000, *The Decretals of Burchard* was compiled by Burchard, (965-1025) Bishop of Worms in Germany. This collection of canon law called the *Decreta* exercised great influence for centuries in the history of the Church. Several features of the following legislation are significant. The penalty is less severe than it had been, i.e., ten years of penance instead of pardon only at death; abortion and contraception are equally reprehended; and a distinction is made in the culpability (always grave) of a woman who aborts or interferes with conception because she is poor, and a woman who does the same to avoid the humiliation of having a child out of wedlock:

“Have you done what some women are accustomed to doing when they fornicate and wish to kill their offspring; they act with their poisons (*maleficia*) and their herbs to kill or cut out the embryo, or, if they have not yet conceived they contrive not to conceive? If you have done so, or consented to this, or taught it, you must do penance for ten years on legal ferial days. Legislation in former days excommunicated such persons from the Church till the end of their lives. As often as a woman prevented conception, she was guilty of that many homicides. It makes a great deal of difference, however, whether the woman in question is a pauper who acted the way she did for lack of means to nourish (her offspring) or whether she did so to conceal the crime of her fornication.” (*The Decretals of Burchard, Decreta*,

num. 19; PL 140, 972)

The evilness of all forms of birth-control cannot be understated, and that is also why the Church from the beginning severely punished all Her children who committed this crime. It is an act that is similar to playing God, an outright mockery of God and His creation and a perversion of nature. Just as we ourselves wish to continue to live, so we have no right to hinder another soul from also living. Thus, “He who does this [that is, he who drinks a contraceptive potion] in order not to have children shall do penance for twelve years. (*Poenitentiale Vigilatum*, num. 79-80 (A.D. 850); PL 129, 1123ff.)

Conclusion

The Fathers as well as the tradition of the early Church are so unanimous in interpreting the Bible as condemning as sinful and forbidden the evil use of birth control that it is unbelievable how some people calling themselves “Christian” or “Catholic” can deny that it is sinful, evil or condemned, and especially so, since *The Councils of Trent* and *Vatican I* infallibly teaches that the Fathers must be obeyed when their teachings unanimously agree with one another. In this context, Saint Jerome condemns all those who see nothing wrong about fornication, or contraception or even abortion. *St. Jerome’s letter to Eustochium* contains a typical patristic condemnation of contraception. It is associated with the defection from the Church of those women who find the Church’s position on chastity too demanding.

First he cites those who have intercourse out of wedlock, but make sure they do not become pregnant by taking appropriate drugs to prevent conception. Others become pregnant and then commit abortion to avoid exposure of their guilt.

Most pertinent is Jerome’s quoting such women as saying they see nothing particularly wrong about fornication, or contraception or even abortion. Their conscience approves of what they are doing; so how can these be sins?

The final reference to food and drink points out the fact that these women are critical of those who practice mortification. Consistent with their attitude on sex, they argue that all of this is God’s gift—so why not use it?

St. Jerome, *Letter 22:13*, To Eustochium, A.D. 384: “It becomes wearisome to tell how many virgins fall daily; what important personages Mother Church loses from her bosom; over how many stars the proud enemy sets up his throne [Isaiah 14:13]; how many rocks the serpent makes hollow and then enters through their openings.

You may see many who were widowed before they were wed, shielding a guilty conscience by a lying garb. Did not a swelling womb or the crying of their infant children betray them, they would go about with head erect and on skipping feet. But others drink potions to ensure sterility and are guilty of murdering a human being not yet conceived. Some when they learn they are with child through sin, practice abortion by the use of drugs. Frequently they die themselves and are brought before the rulers of the lower world guilty of three crimes: suicide, adultery against Christ, and murder of an unborn child. These are the women who are accustomed to say: “‘Unto the pure all things are pure.’ [Titus 1:15] The approval of my conscience is enough for me. A pure heart is what God desires. Why should I abstain from foods which God created to be used with thanksgiving?” [1 Timothy 4:3] And whenever they wish to appear bright and festive, and have drowned themselves in wine, they say—adding sacrilege to drunkenness: “God forbid that I should abstain from the blood of Christ.” And whenever they see a woman pale and sad, they call her a poor wretch, a nun, and a Manichean: and with reason, for according to their belief fasting is heresy.”

Another good quotation from St. Caesarius of Arles condemns all spouses that are against procreation and that practice abortion and says that “the only sterility of a very pious wife is chastity”. The second passage from Caesarius deals with abortion, but of a contraceptive kind. Some women took medication to destroy unborn life already conceived in the womb. Others took drugs by anticipation; they would not mind becoming pregnant, but provided that the child would not reach viability.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 52:4*: “Does not the Devil clearly exercise his deceits still further, dearly beloved, when he persuades some women, after they have had two or three children, to kill either any more or those already born, by taking an abortion draught? Apparently, such women fear that if they have more children they cannot become rich. For, what else must they think when they do this, except that God will not be able to feed or direct those whom He has commanded to be born? Perhaps some are killed who could serve God better or obey those same parents with a perfect love. Instead, by an impious, murderous practice women take poisonous draughts to transmit incomplete life and premature death to their children through their generative organs. By such an exigency they drink a cup of bereavement with the cruel drug. O sad persuasion! They maintain that the poison which has been transmitted through their drinking is unconnected with them. Moreover, they do not realize that they conceive in sterility the child which they receive in death, because it was conceived in their flesh. However, if there is not yet found a tiny infant that could be killed within the womb of its mother, it is no less true that even the natural power (of generation) within the woman is destroyed.

Why unhappy mother—or, rather, not even the step-mother of a new-born son—why did you seek, from outside, remedies that would be harmful for eternity? You possess within you more salutary remedies, if you wish. You do not want to have a child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only the sterility of a very pious wife is chastity.”

All other quotations from the Popes, Fathers and the Saints of the Church unanimously teach the same on the subject of the primary end or purpose of marriage and the marital act. Not a single one of them teaches that God allows spouses to have marital relations while also hindering conception from taking place.

Saint Augustine sums it up as follows: “It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault. It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation]. I am supposing that then, although you are not lying for the sake of procreating offspring, you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed. Those who do this, although they are called husband and wife, are not [that is, they commit an act equivalent to fornication in their marriage and hence, are guilty of mortal sin]; nor do they retain any reality of marriage, but with a respectable name cover a shame. ... Sometimes this lustful cruelty, or cruel lust, comes to this, that they even procure poisons of sterility, and, if these do not work, extinguish and destroy the fetus in some way in the womb, preferring that their offspring die before it lives, or if it was already alive in the womb to kill it before it was born. Assuredly if both husband and wife are like this, they are not married, and if they were like this from the beginning they come together not joined in matrimony but in seduction [that is, they are like filthy adulterers and fornicators and commit a mortal sin against God, nature and the Holy Sacrament of Marriage]. If both are not like this, I dare to say that either the wife is in a fashion the harlot of her husband or he is an adulterer with his own wife.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 17.--What is Sinless in the Use of Matrimony? What is Attended With Venial Sin, and What with Mortal?)

The intention, deed or *desire* of the spouses that conception does not occur during conjugal relations is the crux of the matter, the root of the mortal sin of contraception. Even before conjugal relations, spouses have committed the mortal sin of contraception if they had planned or only desired that conception should not take place during conjugal relations. Jesus teaches that sin is first committed in the heart even before a man carries

out his sinful deed. He says, “*You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.*” (Matthew 5:27-28)

Tragically, however (as if the proof wasn't clear enough already), some bad willed people will indeed try to excuse themselves and object to these clear statements, some perhaps by saying that the Holy Bible and Apostolic Tradition, as well as all the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church couldn't have referred to the modern practice of NFP (since it was invented by modern science), and hence that their condemnation couldn't have been about NFP, but about something else, such as Onanism, sterilization, drugs and potions.

However, this objection is easily refuted for just because men have invented new ways to commit murder, such as with modern weapons that didn't exist in the days of many of the saints and Catholic writers, doesn't mean that men who commit murder with these weapons are not guilty since the saints or Church tradition did not specifically condemn murder by the use of these new killing methods. (St. Augustine however did condemn a timing-based method of contraception, as we saw before.) It is the same with NFP. Spouses commit the mortal sin of contraception no matter what weapon (method) they use to attempt to prevent conception during conjugal relations. If people cannot see this, it is because they are like the evil, blind, and obstinate Pharisees during Jesus' first coming who made laws to break God's laws and thus lost all common sense. NFP contradicts reason, the law in our heart, the Word of God (the Bible) and the teachings of the ordinary and solemn magisterium. The gift of many children from the Lord is truly a great blessing, and it is truly vile and unnatural to try to hinder this blessing from Our Lord by selfish and lustful acts inspired by the devil. “Far more excellent, in my opinion, than the seeds of wheat and barley that are sown at appropriate seasons, is man that is sown, for whom all things grow; and those seeds temperate husbandmen ever sow. Every foul and polluting practice must therefore be purged away from marriage; that the intercourse of the irrational animals may not be cast in our teeth, as more accordant with nature than human conjunction in procreation. Some of these, it must be granted, desist at the time in which they are directed, leaving creation to the working of Providence.” (St. Clement of Alexandria, "On Marriage", *The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 27, A.D. 393: “Adam was first made, then the woman out of his rib; and that the Devil could not seduce Adam, but did seduce Eve; and that after displeasing God she was immediately subjected to the man, and began to turn to her husband; and he points out that she who was once tied with the bonds of marriage and was reduced to the condition of Eve, might blot out the old transgression by the procreation of children: provided, however, that she

bring up the children themselves in the faith and love of Christ, and in sanctification and chastity... For if the woman is saved in child-bearing, and the more the children the greater the safety of the mothers, why did he add "if they continue in faith and love and sanctification with chastity"? [1 Tim. 2:15]"

People Know that NFP is a Sin

Below are a few very interesting testimonies from people who have either used NFP or were taught NFP. Their comments have been taken from "the letters to the editor" section of a publication which carried an article on NFP. (Their names were given in the original letter.) Their letters demonstrate that the women who use NFP, as well as the men who tolerate or cooperate with it, are convicted of its sinfulness by the law written on their hearts. Those who use NFP know that they are thwarting the will of God and practicing contraception.

"Dear Editor... I was a non-religious divorced pagan before I met my husband who was, at the time, a minimal practicing Catholic. I became Catholic in 1993 and we were married in 1994. I had no idea at that time that Catholics were allowed to do anything to prevent a child. I had never even heard of NFP until the priest we were meeting with during the six months prior to our wedding handed me a packet of papers and basically said, "here, you'll want to learn this." When I got home, I briefly thumbed through the papers. I saw calendars, stickers, and charts. To be honest, it was mind-boggling all the effort people would go through just so they could have intimacy without consequence. It was also shocking to me that this was being promoted before I even took the vows on my wedding day! I threw the packet away and have never looked back. I am thankful that I never learned NFP... I wonder which of my children wouldn't be here had I chosen to keep those papers and learn NFP?"

"Dear Editor... I am a mother to seven children and can share my own experiences. NFP did NOT bring my marriage closer. I struggled with reconciling myself to the fact that scripture states a husband and wife should be submissive and not separate unless for prayer. We were avoiding pregnancy.....plain and simple. There can be nothing spiritual about telling your spouse that you can't participate in the marital embrace for fear of a child being conceived. Webster's dictionary defines contraception as: "deliberate prevention of conception or impregnation". Systematically charting and watching out for those fertile days is the deliberate prevention of conception. I know friends who use it. I've talked to them in a very personal way. They do not want any more children. They are using NFP as birth

control, which it is. And one friend has been using it for 11 years and “hasn’t had any accidents.”... I can say that St. Augustine was right on target when he wrote in *The Morals of the Manichees*: “Marriage, as the marriage tablets themselves proclaim, joins male and female for the procreation of children. Whoever says that to procreate children is a worse sin than to copulate thereby prohibits the purpose of marriage; and he makes the woman no more a wife than a harlot, who, when she has been given certain gifts, is joined to a man to satisfy his lust. If there is a wife, there is matrimony. But there is no matrimony where motherhood is prevented, for then there is no wife.”... My favorite comment recently was made by another author comparing NFP to a farmer who plants his corn in the dead of winter so as to avoid a plentiful harvest.”

“Dear Editor... Let me put the NFP debate simply: if it is your intention to avoid having children, it really doesn’t matter what method you use. You’ve already committed the sin. If, however, you use contraception as your method of choice, you add to the first sin a second one. As to the oft-repeated mantra of “grave reasons”, allow me to say this: name one. Look deep into your heart and name one that is really, truly grave... We did the NFP bit for awhile... and have felt revulsion over it ever since. During that time we might have had at least two more children.”

“To the Editor: NFP is one of the chief infiltrations of the new-age sex cult into the Church, along with sex-ed and immodest dress... As modern Catholics have been conditioned to embrace mutually contradictory ideas while defending them as consonant, they have been easily deceived by the notion that NFP, as commonly practiced, is somehow different from birth control. I have no training in moral theology, but even I know that the goal of an action determines its substance. When a couple engages in deliberately sterile relations, this is known as birth control, plain and simple.”

Planned Parenthood and NFP of the same cloth

Have you noticed the similarities between Planned Parenthood (the world’s largest abortion provider) and Natural Family Planning? Artificial contraceptives and abortifacients are found under store aisles marked “Family Planning.” Like abortionists, family planners consider children as something undesirable, at least temporarily; whereas the true faithful have always considered them as an undeniable blessing from God Himself, planned by His providence from all eternity. “*Behold, children are the inheritance of the Lord; the fruit of the womb is a reward... Blessed is the man whose desire is filled with them; he shall not be confounded.*” (Psalm 126:3,5)

In publications promoting NFP, the fertile period of the wife is sometimes classified as “not safe” and “dangerous,” as though generating new life were considered a serious breach of national security and a little infant a treacherous criminal. This is truly abominable.

“However, you say: ‘It is no sin to know one’s wife except with the desire for children.’ So great a sin is it, that the repentant Prophet exclaims: ‘I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me.’ [Ps. 50.7]...

Now, since we have all been created interiorly in our soul according to God’s image, as often as we say or do something shameful we defile God’s image. Consider, then, whether this is becoming or proper for you [that is, performing the sexual act for the purpose of concupiscence without a desire for children]. I say truly, brethren, that God does not deserve this of us, that His image in us should suffer insult through evil concupiscence.”

(St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:5,6)

Could it be more clear that those who subscribe to this type of behavior and this method shut God and children out and replace them with their own selfish agenda? “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive *matrimony*, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.” (Tobias 6:16-17)

The word *Matrimony* means “the office of Motherhood.” Those who use NFP try to avoid Matrimony (the office of Motherhood) and shut out God from themselves. Indeed, “You may see a number of women who are widows before they are wives. Other, indeed, will drink sterility and ***murder*** a man not yet born.” (St. Jerome, *Letter* 22:13, To Eustochium, A.D. 384)

NFP has eternal and infinite consequences

The following facts may be the most incriminating to the practice of “Natural Family Planning.”

If family planners had their way, there would be no St. Bernadette of Lourdes who was born from a jail flat; nor St. Therese of Lisieux, who came from a sickly mother who lost three children in a row; nor St. Ignatius Loyola, who was the thirteenth of thirteen children; **and most certainly not a St. Catherine of Siena, who was the twenty-fourth child in a family of twenty-five children!** Examples of Saints who were the last of many children or second to last could probably be multiplied for pages. St.

Catherine of Siena and the rest of the Saints who would have been phased out of existence by NFP will rise in judgment against the NFP generation. Natural Family Planners would have been sure to inform St. Catherine's mother that there was no need having twenty-five children (let alone five), and that she was wasting her time going through all those pregnancies.

Only in eternity shall we know the immortal souls who have been denied a chance at Heaven because of this selfish behavior. The only thing that can foil the will of the all-powerful God is the will of His puny creatures; for He will not force offspring on anyone, just as He will not violate anyone's free will. NFP is a crime of incalculable proportions.

If family planners had their way, the appearances of Our Lady of Fatima would not have occurred, as she appeared to Lucia (the 7th of 7 children), Francisco (the 8th of 9 children) and Jacinta (the 9th of 9 children). Family Planners, by their selfish thwarting of the will of God, **would have erased from human history the entire message of Fatima** as well as: the incredible miracle of the Sun; the extraordinary lives of these three shepherd children; and all the graces of conversion obtained by their heroic sacrifices. How many saints, conversions and miracles have been erased by this abominable birth control practice? Only God knows.

A mother of many children, who was about to be a mother once more, came to Ars (the place where St. John Vianney (1786-1859) resided) to seek courage from him. She said to him, "Oh, I am so advanced in years Father!" St. John Vianney responded: "*Be comforted my child, if you only knew the women who will go to Hell because they did not bring into the world the children they should have given to it!*" These true words of the great St. John Vianney of course agrees perfectly with Holy Scripture which teaches us that a woman "***shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.***" (1 Timothy 2:15)

After reading such words in the Holy Bible itself—that is, in God's Holy Word—no one who is not a complete liar can deny that Holy Scripture teaches that a woman shall be saved through child-bearing (if she is Catholic and in the state of grace). But NFP advocates, however, would have us believe that a woman is saved through child-avoiding. Moreover, just as a woman who fulfills the will of God and maintains the state of grace in the state of Matrimony is saved by her childbearing, so too are countless women going to be damned for not bearing the children that God wanted them to have. "*Seek first the kingdom of God and His justice and all things will be added unto you.*" (Matthew 6:33)

Sexual intercourse is given for the procreation of children (St. John Chrysostom, *Hom.*

XXI in Col.; PG 62.387). The essential unity between sexual intercourse and procreation of children is everywhere upheld by Chrysostom to be the natural end and purpose of marriage. This is evidenced, for example, in St. Chrysostom's explanation of the sin of Sodom. Rather than focusing only on the functional "unnaturalness" of the sex of the Sodomites, Chrysostom writes, "Sodom devised a barren intercourse, not having for its end the procreation of children, so did God bring on them such a punishment, as made the womb of the land even barren, and destitute of all fruits." (*Stat. Hom. XIX*; PG 49.191; NPNF, p. 467). Indeed, it should thus be clear now to all of good will that the Church and Her Saints teaches that, "As often as he [the husband] knows his wife without a desire for children... without a doubt he commits sin." (Saint Caesar of Arles, *The Faith of The Early Fathers*, Vol. 3:2233)

The sin of inflaming concupiscence

As we have seen, the Catholic Church teaches that the marital act cannot be used to inflame concupiscence. If the marital act is used to inflame concupiscence, sin is committed. The goal of a godly couple's marital relations is to put out the fire of lust by committing the act with a sense of shame and acknowledgment of the weakness of the flesh in order "*That... you may be made partakers of the divine nature: flying the corruption of that concupiscence which is in the world.*" (2 Peter 1:4) The sinful goal of inflaming concupiscence is to ignite the fire of lust to greater levels, higher excitation, exalting the flesh while suppressing shame and the weakness of the flesh.

Examples of sinful inflaming of the flesh are fore-or-after play, dressing sensual, striptease, masturbation of self or spouse, touching oneself or the spouse at inappropriate places, taking part in sexual role playing games, inappropriate sexual positions, shaving the genital hair for the sake of enhancing sexual pleasure and the sexual experience, or to kiss each other for the sake of enhancing sexual pleasure or "for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss", and using aphrodisiacs for the evil purpose of enhancing sexual pleasure rather than for a just cause, such as impotence. (In case of impotence, however, a husband should not use the compounds which he knows will increase his pleasure, but should first and foremost use the compounds that will increase his blood flow without necessarily affecting his lust, such as PDE-5 inhibitors.) None of these perverted acts mentioned are necessary for fulfilling the primary purpose of the marital act, that is, the procreation and education of children, but serves only lust, and are therefore considered as mortal sins.

If spouses do not work toward perfection by trying to eliminate concupiscence, then, when one dies, the other is very susceptible to commit mortal sin by illicitly quelling

concupiscence. When I told a married man that NFP is a mortal sin, he said that this couldn't be true because he cannot control his lust and he cannot afford to have any more children; therefore, he had to practice NFP. Sad to say, this man mocks and denies God's grace by saying he cannot control his lust, and he has no true faith in God who feeds the birds who neither reap nor sow nor gather into barns. Jesus Christ is the divine physician and healer who can cure any and all faults and sinful conditions. I asked him, "If you cannot control your lust now, what would you do if your wife dies tomorrow?" "How would you fulfill your lust then?" If, as he said, he cannot control his lust, he would commit mortal sin by finding a way to fulfill his lust one way or another.

Take note, however, that what this man said about himself is not really true, that is, that he cannot control his lust, for the fact of the matter is that all people who practice NFP must control their lust at least at certain periods of time every month in order to avoid the wife's fertile period. Thus, this man is not really unable to control his lust but only chooses to control it on those days of the month that he fears that a child may be conceived. However, even if this man would be unable (or rather unwilling) to control his lust through faithlessness or weakness of the flesh, he should still not be so rash and even more faithless as to claim that he cannot afford more children or provide for them, as if the means to provide for his family really was in his own hands. God is perfectly aware of the needs of the family. He will not burden it with anything it cannot handle, provided it does not incur God's wrath for other purposes, one being contraception, another faithlessness. Through faithlessness, overindulgence and lack of restraint in the marital act, this man has sadly allowed the lust of the flesh to take so much control over his will that he now claims he cannot control it. Truly, if this man had any faith in God, he would not be so faithless as to claim that he cannot control his lust. For him it might be impossible, but for God, all is possible.

Indeed, one of the reasons why so many married couples have such problems restraining themselves is because they want to have marital relations too often or more than what is necessary. The consequence of this is that their overindulgence in sexual pleasure has led them to become controlled by their passions like animals without any reason instead of being able to control their passions like rational human beings. For just as a man can commit gluttony in eating too much and too extravagantly, so too can a man commit gluttony in the marital act by doing it too often, or in an unreasonable manner.

St. Augustine, *On Merit and the Forgiveness of Sins, and the Baptism of Infants* (A.D. 412): "The good, then, of marriage lies not in the passion of desire, but in a certain legitimate and honorable measure in using that passion, appropriate to the propagation of children, not the gratification of lust. ... When, however, it is curbed

from unlawful desires, and is permitted only for the orderly propagation and renewal of the human race, this is the good of wedlock, by which man is born in the union that is appointed.” (Book I, Chapter 57, XXIX.--The Good of Marriage; Four Different Cases of the Good and the Evil Use of Matrimony)

Paul VI promotes sinful birth control in his encyclical *Humanae Vitae*

Antipope Paul VI, who promulgated the heretical decrees of Vatican II and implemented the New Mass, explained correctly that NFP is birth control when he promoted it in his heretical encyclical *Humanae Vitae*.

Antipope Paul VI, *Humanae Vitae* (# 16), July 25, 1968: “... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system and engage in marital intercourse **only during those times that are infertile, thus controlling birth** in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained.”

Even though it’s a dogma of Faith (as have been abundantly proved thus far) that (1) procreation and education of children is the primary purpose of marriage and the marital act; and (2) that to deliberately frustrate the natural power or purpose of the marital act to generate life in any way is contrary to nature, most advocates of NFP, however, would like to have us believe the exact opposite. Tragically, these people also seem to be completely ignoring the fact that this new teaching of NFP (if it’s used to avoid Children), **was non-existent in the Catholic Church prior to the modern world and the Vatican II revolution.**

What is Vatican II?

Vatican II was a council that took place from 1962-1965. Vatican II was a false council that constituted a revolution against 2000 years of Catholic teaching and Tradition. Vatican II contains many heresies that were directly condemned by past popes and infallible councils. Vatican II attempted to give Catholics a new religion. In the period following Vatican II, massive changes in every aspect of Catholic Faith ensued, including the implementation of a New Mass.

(To learn what really happened to the Catholic Church after the Vatican II revolution, please consult this book: [The Truth about What Really Happened to the Catholic Church after Vatican II](#) - [LINK TO SECTION])

Now, the defenders of NFP couldn't seem to care less that the new "Church" they follow today in fact contradicts 2000 years of Catholic teaching and Tradition. These people actually seem to believe that the Catholic Church and all Her Popes and Saints (prior to the Vatican II revolution) was wrong or ignorant for about 2000 years in condemning such practices as NFP, while naively believing that the Vatican II "Church" (that sprung up in the last days to deceive Catholics) is right in teaching that one is perfectly fine to deliberately avoid children, while only striving to satisfy one's own depraved and damnable lust.

However, both cannot be right at the same time. Either the Vatican II "Church" and Paul VI is right in teaching that NFP is acceptable, or 2000 years of Catholic Church teaching and Tradition (pre-Vatican II) and Pope Pius XI is right in infallibly condemning it.

Because as any honest person reading this article will be forced to admit, Pope Pius XI was clearly contradicted by Antipope Paul VI on NFP (see below). But the idea that the Catholic Church was wrong for about 2000 years in infallibly condemning evil practices like NFP, and that the new end times church is right in allowing it, thus contradicting what the Catholic Church has previously infallibly taught since ancient times, is not only absurd and ridiculous, but also heretical; and none who is honest with himself would ever dare to make such an outrageous argument.

The Catholic Church (pre-Vatican II) condemns birth-control	The heretical Vatican II "Church" approves of birth-control
<p>Pope Pius XI, <i>Casti Connubii</i> (# 17), Dec. 31, 1930: "<u>THE PRIMARY END OF MARRIAGE IS THE PROCREATION AND THE EDUCATION OF CHILDREN.</u>"</p> <p>Pope Pius XI, <i>Casti Connubii</i> (# 54), Dec. 31, 1930: "Since, therefore, <u>THE CONJUGAL ACT IS DESTINED PRIMARILY BY NATURE FOR THE BEGETTING OF CHILDREN</u>, those who in exercising it <i>deliberately</i> frustrate its natural powers and <i>purpose</i> sin against nature and commit a deed which is shameful</p>	<p>Antipope Paul VI, <i>Humanae Vitae</i> (# 16), July 25, 1968: "... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system and engage in marital intercourse <u>ONLY DURING THOSE TIMES THAT ARE INFERTILE, THUS CONTROLLING BIRTH</u> [SO THAT NONE MAY RESULT] in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained."</p>

and intrinsically vicious.”	
------------------------------------	--

Note the word “purpose” by Pius XI. What is the purpose of the marital act? Obviously, it is the procreation of Children. But what is the purpose of the couple who practice NFP? Is it to fulfill the main “purpose” of marriage and raise holy and godly children? No! Their only “purpose” is selfishness; to satisfy their own selfish agenda while deliberately trying to avoid the children that God wanted to bless them with.

Another keyword is “deliberate” attempt to prevent conception. Pope Pius XI teaches all forms of deliberately frustrating the marital act by depriving it of its natural power and purpose (conception) is a “sin against nature” and is “intrinsically vicious” (intrinsically evil). He does not qualify deliberate frustration by saying, only if physical devices are used during the act, or by withdrawal during the act.

Not only did Paul VI contradict the Church’s teaching on NFP and birth control, but he also contradicted Her on the declared sinfulness of performing the marital act ***exclusively*** for the purpose of satisfying one’s own lust. **Marital relations performed for the sole sake of sexual pleasure is condemned as sinful by the Magisterium of the Church and the Word of God in the Holy Bible (Tobias 6:16-17, 22; 8:9, 1 Thessalonians 4:3-5, Genesis 38:9-10).**

Various Errors on Moral Subjects, Condemned in a decree, March 4, 1679: “THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.” – Condemned statement by Pope Innocent XI. (Denz. 1159)

Therefore all aspects of NFP or “Natural Family Planning”, both the deed of deliberately avoiding children while having marital relations, and the motive of having marital relations only for the sake of venereal pleasure, **is condemned by the Catholic Church.**

So while Vatican II and Paul VI teaches that the primary purpose (or reason) of marriage and the marital act is to satisfy one’s own shameful and damnable lust (since they even allow for the total exclusion of bearing children by a systematic effort and deliberate plan), the pre-Vatican II Catholic Church and dogmatic teaching teaches us that the primary purpose of marriage (and the marital act) is the procreation and education of children: “However, you say: ‘It is no sin to know one’s wife except with the desire for children.’ So great a sin is it, that the repentant Prophet exclaims: ‘I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me.’ [Psalm 50:7] So, too, we read in the Old Testament that,

when the Jewish people were about to approach Mount Sinai, it was said to them in the Lord's teaching: 'Be sanctified, and be ready against the third day, and come not near your wives,' [Exodus 19:15] and: 'if any man be defiled in a dream by night, let him not eat of the flesh of the sacrifice of salvation, lest his soul be cut off from his people.' [Deuteronomy 23:10; Leviticus 7:20] If after defilement which happens to us even unwillingly we may not communicate [receive the Eucharist] unless compunction and almsgiving come first, and fasting, too, if infirmity does not prevent it, who can say that there is no sin if we do such things intentionally when we are wide awake?" (St. Caesarius of Arles, *Sermon 44*)

The Great Apostasy in the Bible and the writings of the Catholic Prophets prophesied the almost complete destruction of the Catholic Faith and morals that we are now living through

St. Paul, in his epistles to the Romans and St. Timothy speaks of the prophesied great loss of faith during the Great Apostasy and the accompanying evil fruits (sins of immorality). Dear reader, if you are or have been a defender of NFP, please consider the following inspired and prophetic words from the Bible perfectly applying to our situation today.

2 Timothy 3:1-5 "Know also this, **THAT IN THE LAST DAYS**, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves, covetous, haughty, proud, blasphemers, disobedient to parents, ungrateful, wicked, without affection, without peace, slanderers, **incontinent**, unmerciful, without kindness, traitors, stubborn, puffed up, and **lovers of pleasure more than of God**: Having an appearance indeed of godliness but denying the power thereof. Now these avoid."

1 Corinthians 11:16-19 "But if any man seem to be contentious, we have no such custom, nor the church of God. Now this I ordain: not praising you, that you come together not for the better, but for the worse. For first of all I hear that when you come together in the church, there are schisms among you; and in part I believe it. **For there must be also heresies: that they also, who are approved, may be made manifest among you.**"

Douay-Rheims & Haydock Bible Commentaries explains First Corinthians 11: "Ver. 19. *There must be also heresies*: By reason of the pride and perversity of man's heart; not by God's will or appointment; who nevertheless draws good out of this evil, **manifesting, by that occasion, who are the good and firm Christians**, [and who are not,] and making their faith more remarkable. (Challoner) --- The providence of God draweth good out of evil, but *woe to the man*, says the Scripture, *by whom scandal cometh*, such as sects and heresies. Hence St. Augustine, chap. viii. de vera relig. says: 'Let us use heretics not so

as to approve their errors, but to make us more wary and vigilant, and more strenuous in defending Catholic doctrine against their deceits.”

These bible verses are an exact description of modern, wicked and heretical men in these final days and is the end result of an unrepentant, sinful and selfish lifestyle that always ends in sinful practices like contraception, and eventually in the loss of the Catholic Faith. This is known as the Romans One Curse. “*And as they liked not to have God in their knowledge, God delivered them up to a reprobate sense, to do those things which are not convenient.*” (Romans 1:28) Fallen-away Catholics say they believe in God with their lips and continue with outward actions of worship. They have an appearance of godliness indeed, but in their hearts they deny God by denying His power, making their worship vain. “*Well did Isaias prophesy of you hypocrites, as it is written: This people honoureth me with their lips, but their heart is far from me. And in vain do they worship me, teaching doctrines and precepts of men.*” (Mark 7:6-7) Fallen-away Catholics teach precepts of men, such as NFP, and not of God, making their worship vain and without fruit.

Once faith is lost, sin abounds and spirals out-of-control producing the resultant evil fruits. “*Augustine was wont to say ‘When all restraints are removed by which men are kept on the narrow path of truth, their nature, which is already inclined to evil, propels them to ruin.’*” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #14, 1832)

The reason God honored the Patriarchs and the Prophets of the Old Testament period was because they all performed the marital act for the motive of begetting children

Many Fathers and Saints of the Church taught that the reason God honored and blessed the Patriarchs and the Prophets so exceedingly much was that they all performed the marital act for the sole sake of begetting children, instead of for the motive or purpose of selfishly pleasing their concupiscence or sexual desire that most people through the ages have performed the marital act for. For instance, it could be said of the marital intercourse between the Holy Patriarch Abraham and Righteous Sarah that “their one concern was the heir not their pleasure” (St. John Chrysostom, *Hom. XXXVIII in Gen.*; PG 53.356). St. Chrysostom calls the Patriarch Abraham in this homily a “man of steel” and a “noble athlete of God”. St. Chrysostom calls the bridal-chamber the “chamber of procreation” (*Hom. XXIV in Rom.*; PG 60.626). The necessary end of desire is procreation (St. John Chrysostom, *Hom. XXIV in 2 Cor.*; PG 61.563).

St. Augustine who similarly wrote extensively about procreation and sexuality explains in

his “*Sermons on the New Testament*,” that the Patriarchs and the Prophets of old searched for and desired children and purity rather than fulfilling their own selfish and sensual interests, thus living a chaste lifestyle directly opposed to most of the lustful people of today. Augustine writes, “So then, my brethren, give heed. Those famous men who marry wives only for the procreation of children, such as we read the Patriarchs to have been, and know it, by many proofs, by the clear and unequivocal testimony of the sacred books; whoever, I say, they are who marry wives for this purpose only, if the means could be given them of having children without intercourse with their wives, would they not with joy unspeakable embrace so great a blessing? would they not with great delight accept it? For there are two carnal operations by which mankind is preserved, [eating and sex] to both of which the wise and holy descend as matter of duty, but the unwise rush headlong into them through lust; and these are very different things.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:23)

“Hence, my brethren, understand the sense of Scripture concerning those our ancient fathers, whose sole design in their marriage was to have children by their wives. For those even who, according to the custom of their time and nation, had a plurality of wives, lived in such chastity with them, as not to approach their bed, but for the cause I have mentioned, thus treating them indeed with honor. But he who exceeds the limits which this rule prescribes for the fulfillment of this end of marriage, acts contrary to the very contract by which he took his wife. The contract is read in the presence of all the attesting witnesses; and an express clause is there that they marry "for the procreation of children;" and this is called the marriage contract. If it was not for this that wives were given and taken to wife, what father could without blushing give up his daughter to the lust of any man? But now, that the parents may not blush, and that they may give their daughters in honorable marriage, not to shame, the contract is read out. And what is read from it?—the clause, "for the sake of the procreation of children." And when this is heard, the brow of the parent is cleared up and calmed. Let us consider again the feelings of the husband who takes his wife. The husband himself would blush to receive her with any other view, if the father would blush with any other view to give her.

“Nevertheless, if they cannot contain (as I have said on other occasions), let them require what is due, and let them not go to any others than those from whom it is due. Let both the woman and the man seek relief for their infirmity in themselves. Let not the husband go to any other woman, nor the woman to any other man, for from this adultery gets its name, as though it were "a going to another." And if they exceed the bounds of the marriage contract, let them not at least exceed those of conjugal fidelity. Is it not a sin in married persons to exact from one another more than this design of the "procreation of children" renders necessary? It is doubtless a sin... The Apostle saith... "Defraud ye not one the other, except it be with consent for

a time, that ye may give yourselves to fasting and prayer; and come together again, that Satan tempt you not for your incontinency." [1 Cor. 7:5] What does this mean? That you do not impose upon yourselves any thing beyond your strength, that you do not by your mutual continence fall into adultery. "That Satan tempt you not for your incontinency." And that he might not seem to enjoin what he only allowed (for it is one thing to give precepts to strength of virtue, and another to make allowance to infirmity), he immediately subjoined; "But this I speak of allowance, not of commandment. For I would that all men were even as I myself [that is, chaste]." As though he would say, I do not command you to do this; but I pardon you if you do." (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22)

The Catechism of the Council of Trent in the part about the "Sacrament of Matrimony" confirms that the Patriarchs of old loved God with a pure and chaste love, explaining that: "A second reason for marriage is the desire of family, not so much, however, with a view to leave after us heirs to inherit our property and fortune, as to bring up children in the true faith and in the service of God. That such was the principal object of the holy Patriarchs when they married is clear from Scripture. Hence the Angel, when informing Tobias of the means of repelling the violent assaults of the evil demon, says: "I will show thee who they are over whom the devil can prevail; for they who in such manner receive matrimony as to shut out God from themselves and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule which have not understanding, over them the devil hath power." He then adds: "Thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children." It was also for this reason that God instituted marriage from the beginning; and therefore married persons who, to prevent conception or procure abortion, have recourse to medicine, are guilty of a most heinous crime – nothing less than wicked conspiracy to commit murder." Children, the Catholic Church teaches, are a blessing from God. They are not a curse, neither are they an impediment.

Furthermore, Origen, (c. 184-254) in his "*Homilies on Genesis*," which deals with the topic of the circumcision of Abraham, explains that God's purpose with the circumcision of the foreskin that He commanded in the Old Law (and the Old Testament) symbolizes a person's will to have marital relations only for the motive of procreating offspring, rather than for satisfying their own lusts and desires: "But now let us see how also, according to our promise, circumcision of the flesh ought to be received. There is no one who does not know that this member, in which the foreskin is seen to be, serves the natural functions of coitus and procreation. If anyone, therefore, is not troublesome in respect to impulses of this kind, nor exceeds the bounds set by the laws, **nor has known a woman other than his lawful wife, and, in the case of her also, makes use of her in the determined and lawful times for the sake of posterity alone, that man is to be**

said to be circumcised in the foreskin of his flesh. But that man is uncircumcised in the foreskin of his flesh who fall down in all lasciviousness and everywhere loiters for diverse and illicit caresses, and is carried along unchecked in every whirlpool of lust. But the Church of Christ, strengthened by the grace of him who has been crucified for it, abstains not only from illicit and impious beds but also from those allowed and legitimate, and flourishes like the virgin bride of Christ with pure and chaste virgins in whom true circumcision of the foreskin of the flesh has been performed and truly God's covenant and the eternal covenant is preserved in their flesh." (Origen, *Homilies on Genesis*, Homily III, Section 6)

It is thus clear that married spouses who want to please Our Lord and His Holy Will must follow the holy and pure example of the Patriarchs and the Prophets of the Old Testament time, "For they [that is, the men of the Old Law] had them [their wives] in the work of begetting children, not "in the disease of desire, as the nations which know not God." [1 Thess. 4:5] And this is so great a thing, that many at this day more easily abstain from all sexual intercourse their whole life through, than, if they are joined in marriage, observe the measure of not coming together except for the sake of children." (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 15) Hence, "the case being thus, enough and more than enough answer has been made to the heretics, whether they be Manichees, or whosoever other [heretics] that bring false charges against the Fathers of the Old Testament, on the subject of their having several wives, thinking this a proof whereby to convict them of incontinence... [however the Fathers] used those women not for wantonness, but for the begetting of children" (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 33)

We see the same kind of teaching about Abraham in Augustine's work *Against Faustus*:

"Referring, then, to the eternal law which enjoins the preservation of natural order and forbids the breach of it, let us see how our father Abraham sinned, that is, how he broke this law, in the things which Faustus has charged him with as highly criminal. In his irrational craving to have children, says Faustus, and not believing God, who promised that his wife Sara should have a son, he defiled himself with a mistress. But here Faustus, in his irrational desire to find fault, both discloses the impiety of his heresy, and in his error and ignorance praises Abraham's intercourse with the handmaid. For as the eternal law—that is, the will of God the Creator of all—for the preservation of the natural order, permits the indulgence of the bodily appetite under the guidance of reason in sexual intercourse, not for the gratification of passion, but for the continuance of the race through the procreation of children; so, on the contrary, the unrighteous law of the Manichæans, in order to prevent their god, whom they bewail as confined in all seeds, from suffering still closer

confinement in the womb, requires married people not on any account to have children, their great desire being to liberate their god. Instead, therefore, of an irrational craving in Abraham to have children, we find in Manichæus an irrational fancy against having children. So the one preserved the natural order by seeking in marriage only the production of a child; while the other, influenced by his heretical notions, thought no evil could be greater than the confinement of his god.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book 22, Section 30)

As we can see, for St. Augustine, the purpose of sexual relations is only to produce children. This is also the teaching of all the Fathers on this subject.

St. Augustine, *On the Literal Meaning of Genesis* 9.3.5-6: “If one should ask why it was necessary that a helper be made for man, the answer that seems most probable is that it was for the procreation of children, just as the earth is a helper for the seed in the production of a plant from the union of the two. This purpose was declared in the original creation of the world: “Male and female he made them. And God blessed them and said, ‘Increase and multiply and fill the earth and subdue it.’” This reason for creation and union of male and female, as well as this blessing, was not abrogated after the sin and punishment of man. It is by virtue of this blessing that the earth is now filled with human beings who subdue it. Although it was after the expulsion of the man and woman from paradise that they came together in sexual intercourse and begot children, according to Scripture, nevertheless I do not see what could have prohibited them from honorable nuptial union and “the bed undefiled” even in paradise. God could have granted them this if they had lived in a faithful and just manner in obedient and holy service to him, so that without the tumultuous ardor of passion and without any labor and pain of childbirth, offspring would be born from their seed. In this case, the purpose would not be to have children succeeding parents who die. Rather those who had begotten children would remain in the prime of life and would maintain their physical strength from the tree of life that had been planted in paradise. Those who would be born would develop to the same state and eventually, when the determined number would be complete, if all live just and obedient lives, there would be a transformation. Thus without any death their natural bodies would receive a new quality since they obeyed every command of the spirit that ruled them. With the spirit alone vivifying them, without any help from corporeal nourishment, they would be called spiritual bodies. This could have been if the transgression of God’s command had not merited the punishment of death.”

EVIL FRUITS OF NATURAL FAMILY PLANNING

Abortion is the result of failed contraceptive practices

All sin produces evil fruit according to its quality and quantity. What are the fruits of NFP? They are very evil fruits indeed: small families, unbridled lust, selfishness, materialism, greed, discord, contentions, disobedience in all ranks, alcoholism, drug addiction, also abortion, which is a direct result of failed contraceptive practices.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 65), Dec. 31, 1930: “All of which agrees with the stern words of the Bishop of Hippo in denouncing those wicked parents who seek to remain childless, and failing in this, are not ashamed to put their children to death: ‘Sometimes this lustful cruelty or cruel lust goes so far as to seek to procure a baneful sterility, and if this fails, the foetus conceived in the womb is in one way or another smothered or evacuated, in the desire to destroy the offspring before it has life, or if it already lives in the womb, to kill it before it is born. If both man and woman are party to such practices, they are not spouses at all; and if from the first they have carried on thus they have come together not for honest wedlock, but for impure gratification.’”

If the plan to prevent conception fails then abortion, the murder of the infant in the womb of the mother, is the solution. This is the great cost men pay to fulfill their unbridled and sinful lust. This monstrous, unbridled lust shows its ugly head in many ways such as by sexual abuse of all sorts to sexual harassment and rape, to the carrying out of the act with family members (incest) and others; by viewing pornography and in their children who cannot control their lusts because they were conceived primarily in lust and raised in lust. Greed manifests itself because of the selfish nature that leads spouses to practice contraception. Objects and things that bring them momentary pleasure are more important to them than people, more important than having children. The children they do have are only sentimental ornaments that lend their perverted marriage an air of acceptance. They have no true love or care for their children, because the parents are lovers of themselves more than God. They are more interested in what brings them momentary pleasure. What they do not realize is that true pleasure and peace only comes from obeying all of God’s commandments and raising godly children if God wills they should have children. Parents sit their children in front of a Television to baby-sit them while the parents fulfill, or work to fulfill, their own selfish interests. They drop off their children at day care centers for strangers to care for them. Imagine if our Blessed Mother Mary, after having received the greatest gift that any man can ever receive, the infant Jesus, God and Man, dropped Him off with godless strangers to care for Him. Parents, due to their selfish, materialistic, and covetous nature, have shirked their duty to bring children into the world

and then educate and train them to be pious, faithful and obedient Catholics, so that they may have a hope to save their souls. “The having of children, they esteem grievous and unwelcome. Many at least with this view have even paid money to be childless, and have mutilated nature, not only killing the newborn, but even acting to prevent their beginning to live.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Matthew* 28:5, A.D. 391) “Whence women, reputed believers, began to resort to drugs for producing sterility, and to gird themselves round, so to expel what was being conceived on account of their not wishing to have a child either by a slave or by any paltry fellow, for the sake of their family and excessive wealth. Behold, into how great impiety that lawless one [the Devil] has proceeded, by inculcating adultery and murder at the same time!” (St. Hippolytus of Rome, *Refutation of All Heresies*, Book IX, Chapter 7, A.D. 225)

In truth, “No woman should take drugs for purposes of abortion, nor should she kill her children that have been conceived or are already born. If anyone does this, she should know that before Christ’s tribunal she will have to plead her case in the presence of those she has killed. Moreover, women should not take diabolical draughts [contraceptive drugs] with the purpose of not being able to conceive children. A woman who does this ought to realize that she will be guilty of as many murders as the number of children she might have borne. I would like to know whether a woman of nobility who takes deadly drugs to prevent conception wants her maids or tenants to do so. Just as every woman wants slaves born for her so that they may serve her, so she herself should nurse all the children she conceives, or entrust them to others for rearing. Otherwise, she may refuse to conceive children or, what is more serious, be willing to kill souls which might have been good Christians. Now, with what kind of a conscience does she desire slaves to be born of her servants, when she herself refuses to bear children who might become Christians?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:2)

The following question can truly be asked to all those evil and impure people who kill their children or who use any form of birth-control: “Why do you sow where the field is eager to destroy the fruit, where there are medicines of sterility, where there is murder before birth? [NFP and contraception] You do not even let a harlot remain only a harlot, but you make her a murderess as well. . . . Indeed, it is something worse than murder, and I do not know what to call it; for she does not kill what is formed but prevents its formation. What then? Do you condemn the gift of God and fight with his laws? . . . Yet such turpitude. . . . the matter still seems indifferent to many men -- even to many men having wives. In this indifference of the married men there is greater evil filth; for then poisons are prepared, not against the womb of a prostitute, but against your injured wife. Against her are these innumerable tricks.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Romans* 24, A.D. 391)

Also, in *On Marriage and Concupiscence*, by St. Augustine: “Sometimes lustful cruelty, or better cruel lust, leads one to take contraceptive drugs, and, if they do not work, kill the living infant in the womb. Or they abort it before it is born, because they would rather have the child die in the uterus than live. If both spouses subsequently agreed to this they are not really husband and wife. If they intended this from the start, their union was not marriage but debauchery. If only one intended this, I dare say that she or he was merely her husband’s whore or his wife’s paramour.” (Quoted by Gratian, in *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question II, C.7)

They work harder and are not at peace

Spouses who use contraception to limit the number of children actually increase their burden instead of lessening it. It does not matter if they have small or large families. Even spouses that have large families who then decide to use contraception fall under the same curse from God as those who use contraception and have small families. What the faithless do not see is that God punishes them by making them work much harder than they would if they did not use contraception. They work harder as a result of their sins, which are selfish in nature. All the work they do is for carnal purposes, to support and maintain a gluttonous and extravagant lifestyle, at least that is their goal even if they have not achieved it to their satisfaction. In reality gluttons and materialistic men are never satisfied no matter how much they have, thus they are disquieted most of the time and in many ways. “*The eye of the covetous man is insatiable in his portion of iniquity: he will not be satisfied till he consume his own soul, drying it up.*” (Ecclesiasticus 14:9) “*There is no peace to the wicked.*” (Isaiah 57:21)

The sin of materialism they are afflicted with causes them to covetously desire fancy homes with all the modern conveniences and gadgets, fancy new cars, two vacations or more a year, etc. All this has caused them to work harder than if they had a larger unplanned family and lived frugally. How often do we hear them say, “I have all these things but no time to enjoy them?” They run around like chickens with their heads cut off, every which way, busy about much, with no time to contemplate on what is really important. One of Satan’s main ploys is to keep men so busy that they cannot think about God. Remember Satan’s ploy against the Israelites. Satan, speaking through Pharaoh, increased the workload of the Israelites so they would not have time to worship God. “Moses and Aaron went in, and said to Pharaoh: Thus saith the Lord God of Israel: Let my people go, that they may sacrifice to me in the desert... The king of Egypt said to them: Why do you Moses and Aaron draw off the people from their works? Get you gone to your burdens. ... Therefore he commanded the same day the overseers of the works, and the task-masters of the people, saying: You shall give straw no more to the people to make brick, as before; but

let them go and gather straw. And you shall lay upon them the task of bricks, which they did before; neither shall you diminish any thing thereof, for they are idle, and therefore they cry, saying: Let us go and sacrifice to our God. Let them be oppressed with works, and let them fulfill them.” (Exodus 5:1. 4,6-9)

If men do not have proper time to think about God, not just a fleeting thought, they have no hope of finding Him. Just look around any city and you will see people running hither and thither going about at a mad pace with barely enough time to say hello to anyone. You do not see people talking with one another at leisure anymore on street corners or in parks. *“Take heed to yourselves, lest perhaps your hearts be overcharged with surfeiting and drunkenness and the cares of this life: and that day come upon you suddenly.”* (Luke 21:34-36) It is only when people soberly think, contemplate, and talk that there can be any hope for them to find God. This is not a guarantee that they will find God, but without it there is no hope at all. *“Without faith it is impossible to please God. For he that cometh to God must believe that he is: and is a rewarder to them that seek him.”* (Hebrews 11:6) *“Seek and you shall find.”* (Matthew 7:7) Those who seek God with a true and unfeigned heart will find God and godly peace because they are the elect who are of good will.

Parents do not even have time to spend with their own children, thus they invented the worldly evil slogan, “Quality time over quantity.” This is another tradition of men that has done away with God’s commandment to raise and educate godly children in the Catholic religion. Parents imagine they can spend around one hour a day with their children, heaping on them a false, worldly love, many times bribing them by giving them what ever they want and then ignore them the other 23 hours. If the infant needs his diaper changed outside the quality time limit, then he must sit in his mess until his scheduled visit from his mom, or she could get someone else to do her duty. Children need 24-hour care, not just one, two, three, or twelve hours a day. Raising godly children is a full time job. It means cooking, cleaning, teaching, and vigilance every hour of every day of every year. Yes, it is a duty, and woe to those who shirk it. For surely as God is the God of the Holy Catholic Church, He will abandon you also, just as you have abandoned your own children, by your refusal to raise and educate them in holiness and the Catholic faith. He will let you sit in the mess of your own sins.

St. Augustine, On The Natural Good of Marriage, A.D. 419: “With respect, however, to what I ascribed to **the nature of marriage, that the male and the female are united together as associates for procreation**, and consequently do not defraud each other (forasmuch as every associated state has a natural abhorrence of a fraudulent companion), although even men without faith possess this palpable blessing of nature, yet, since they use it not in faith, they only turn it to evil and sin.

In like manner, therefore, the marriage of believers converts to the use of righteousness that carnal concupiscence by which the flesh lusts against the Spirit. [Gal. 5:17] **For they entertain the firm purpose of generating offspring to be regenerated -- that the children who are born of them as children of the world may be born again and become sons of God.** Wherefore all parents who do not beget children with this intention, this will, this purpose, of transferring them from being members of the first man into being members of Christ, but boast as unbelieving parents over unbelieving children—however circumspect they be in their cohabitation, studiously limiting it to the begetting of children—really have no conjugal chastity in themselves.” (*On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 5)

If a person truly loved his own soul and the souls of his spouse and children, he would first and foremost do whatever he must to procure eternal salvation for himself and his family. If the father and mother have done their duty well, let them say in all humility, “*We are unprofitable servants; we have done that which we ought to do.*” (Luke 17:10) In other words, do not pat yourselves on the back, for you have only done what you must do if you want to have a hope to be saved and enter Heaven. “Undoubtedly, by the eternal law, which requires the preservation of natural order, and forbids the transgression of it, conjugal intercourse should take place only for the procreation of children, and after the celebration of marriage, so as to maintain the bond of peace.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book XXII, Section 61, A.D. 400)

The evil fruit of disobedience

Even when parents and children are home and at rest they sit in front of the Television and get brainwashed. Perverted families look at perverted shows about perverted families, while not even talking with their own family members. They live through the perverted families they see on Television and imitate them. They turn fantasy into reality, thus their lives have become nightmares. They have become robots with no true personalities, who are programmed to sin without the least pang of conscience. God, indeed, punishes these perverted families by the natural consequences of their sins. “*By what things a man sinneth, by the same also he is tormented.*” (Wisdom 11:17) One of these punishments is disobedient wives and children. Thus you have families in which the natural order of hierarchical submission is turned upside down and the resultant discord that follows. “As for my people, their oppressors have stripped them, and women have ruled over them... I will give children to be their princes, and the effeminate shall rule over them... And the people shall rush one upon another, and every man against his neighbor: the child shall make a tumult against the ancient, and the base against the honorable.” (Isaiah 3:12, 4-5)

“And the brother shall betray his brother unto death, and the father his son; and children shall rise up against their parents and shall work their death.” (Mark 13:12)

When wives disobey their husbands and children rise up against their parents, husbands and parents act surprised! But by what right do they have to complain? Have they not fostered rebellion in their homes? Because they have rebelled against God, fallen-away Catholics being the worst of all, rebellion is in the midst of them: “*Because it is like the sin of witchcraft, to rebel: and like the crime of idolatry, to refuse to obey.*” (1 Kings 15:23) Because they would not obey God, obedience is not rendered to them when it is due. Where does it all end? It ends in most cases in adultery, separation, or divorce and sinful second unions that are not marriages (see [The Annulment Fiasco – The Vatican II Sect’s De Facto acceptance of Divorce and Remarriage](#)). In other cases it maintains an illusion of a marriage and family, in which the spouses and children are alienated from one another, each going about their own selfish interests. These perverted families are cold and sterile with happy-faces pasted in front of their true faces of greed, selfishness, pride, envy, hopelessness, despair, melancholy, boredom, restlessness, the root being hatred toward the true God. There is only one remedy, and that is to come to God with one’s whole heart and soul by becoming Catholic in word and deed before it is too late.

Pope Pius XI, *Ingravescentibus Malis* (# 1), On the Rosary, 1937: “There is no remedy for the ever-growing evils of our times except a return to Our Lord Jesus Christ and to His most holy precepts. Truly, only He “hath the words of eternal life” (cf. John 6:69), and individuals and society can only fall into immediate and miserable ruin if they ignore the majesty of God and repudiate His Law.”

St. Pope Pius X, *Communium Rerum* (# 24), 1909: “More bitter shall be the consequences of these threats when the vices of society are being multiplied, when the sin of rulers and of the people consists especially in the exclusion of God and in rebellion against the Church of Christ: that double social apostasy which is the deplorable fount of anarchy, corruption, and endless misery for the individual and for society.”

Honorable continence and chastity

One of the times conception can legally be deferred is if the spouses agree to abstain from marital relations through virtuous chastity for a period of time. They must then abstain altogether from the marital act, both during the infertile periods as well as the fertile periods. This is referred to by Pope Pius XI as “virtuous continence” in *Casti Connubii*, where he discusses the **Vices Opposed To Christian Marriage**:

“And now, Venerable Brethren, We shall explain in detail the evils opposed to each of the benefits of matrimony. **First consideration is due the offspring, which many have the audacity to call the disagreeable burden of matrimony and which they say is to be carefully avoided by married people *not through virtuous continence, but by frustrating the marriage act.* Some justify this *criminal abuse on the ground that they are weary of children* and wish to gratify their desires without their consequent burden.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54)

“Virtuous continence” or abstinence is neither virtuous nor honorable if spouses have marital relations during the infertile period while having deliberately planned to avoid having relations during the fertile period. The intent is not to abstain from marital relations. Rather, the intent is to have marital relations while having planned to prevent conception.

To deliberately remain chaste during the fertile period while having marital relations only during the infertile period is dishonorable continence and is chastity for Satan. It is chastity in the service of lust, and that is not true chastity. Far from honorable is this dark and dastardly deed. The only reason the spouses remain chaste during the fertile period is so they will not have children while at the same time having planned to commit the sexual act as soon as the fertile period is over. This is only pretend chastity; pretend continence. “You do not want to have a child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 52:4)

Despite this fact, the overwhelming majority of NFP users will actually have the boldness to claim that they are practicing “abstinence” or “continence” while using “Natural Family Planning,” just as if there was something “virtuous” or “good” about their dastardly deed of avoiding the children that God wanted to bless them with. In truth, Pope Pius XI rightly calls these people “criminals” and their evil and filthy action a “criminal abuse” in the above mentioned encyclical.

Again, the sin of contraception is incurred when two conditions are met, the planning to engage in the marital act while also having planned to prevent conception: “Who is he who cannot warn that no woman may take a potion so that she is unable to conceive or condemns in herself the nature which God willed to be fecund? **As often as she could have conceived or given birth, of that many homicides she will be held guilty,** and, unless she undergoes suitable penance, she will be damned by eternal death in Hell. **If**

a woman does not wish to have children, let her enter into a religious agreement with her husband; for chastity is the sole sterility of a Christian woman.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 1:12, A.D. 522)

Medical condition, danger to the mother or child, does not excuse

Honorable continence can also be practiced if the wife has a medical condition in which pregnancy would endanger her life. If the husband and wife decide to have relations, they must do so with the intention to beget children if God wills they should have children and be prepared to risk the life of the mother; for neither abortion, contraception nor NFP is allowed in case of a medical problem on the part of the mother.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 64), Dec. 31, 1930: “As to the ‘medical and therapeutic indication’ to which, using their own words, we have made reference, Venerable Brethren, however much we may pity the mother whose health and even life is imperiled in the performance of the duty allotted to her by nature, nevertheless, what could ever be a sufficient reason for excusing in any way the direct murder of the innocent? This is precisely what we are dealing with here. Whether inflicted upon the mother or upon the child, it is against the precept of God and the law of nature: “Thou shalt not kill”. The life of each is equally sacred, and no one has the power, not even the public authority, to destroy it... Upright and skillful doctors strive most praiseworthy to guard and preserve the lives of both mother and child; on the contrary, those show themselves most unworthy of the noble medical profession who encompass the death of one or the other, through a pretense at practicing medicine or through motives of misguided pity... Holy Mother Church very well understands and clearly appreciates all that is said regarding the health of the mother and the danger to her life. And who would not grieve to think of these things? **Who is not filled with the greatest admiration when he sees a mother risking her life with heroic fortitude, that she may preserve the life of the offspring which she has conceived?** God alone, all bountiful and all merciful as He is, can reward her for the fulfillment of the office allotted to her by nature, and will assuredly repay her in a measure full to overflowing.”

If the wife’s life is threatened by bearing children, then either the marital act is abstained from altogether by honorable continence, or it is done with the hope of conception if God wills they should have children, being ready to bear the consequences of the possible death of the mother.

Lack of faith that God can regulate, feed, clothe, and protect families

Fallen-away Catholics exhibit their loss of the Catholic faith by a lack of faith in the God whom they profess to believe in. How does this lack of faith in God exhibit itself with those who practice contraception? They deny God's power to open and close wombs, to feed, shelter, and provide for all the other necessities of their families. Many verbally profess belief in miracles, while in their hearts they do not really believe. Many do not even profess belief in miracles.

Do the couples who use NFP, or the priests who promote it, possess supernatural faith in the providence of God? Do they believe that God is the one who sends life? Does anyone have a right to have 3 children when God willed them to have 10? God is perfectly aware of each couple's needs, and he knows precisely what they can handle. Those with the true Catholic faith should be totally unconcerned with charts and calendars. These are all unnatural instruments which frustrate God's will. Disregard this nonsense and accept the fact that God will not send you any children that you cannot handle. He will not burden anyone with anything too heavy, for His yoke is always easy and His burden always light. "For the virtue of each [good] thing then discovers itself when it is brought to its own fitting work... For instance, wine is given for cheerfulness, not drunkenness, bread for nourishment, **sexual intercourse for the procreation of children.**" (St. John Chrysostom, *Homilies on the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Homily XII, Colossians iv. 12-18, Ver. 18)

God feeds the birds which neither reap nor sow

The word of God condemns anyone who attempts to excuse the mortal sin of contraception for any reason, one being the economic excuse. Those who use the economic excuse faithlessly say that if they have too many children they will not be able to feed or clothe them, or provide their other necessities. These fallen-away Catholics do not really believe in the word and power of God.

Regarding the so-called "necessities" and "grave circumstances" that so many people excuse themselves with today, Our Lord Jesus Christ explicitly teaches us in the Holy Gospels how we are to behave on such occasions: "Therefore I say to you: Be not solicitous for your life, what you shall eat, nor for your body, what you shall put on. The life is more than the meat: and the body is more than the raiment. Consider the ravens, for they sow not, neither do they reap, neither have they storehouse nor barn, and God feedeth them. How much are you more valuable than they? . . . Consider the lilies, how they grow: they labour not, neither do they spin. But I say to you, not even Solomon in all his glory was clothed like one of these. Now, if God clothe in this manner the grass that is to-day in the

field and to-morrow is cast into the oven: how much more you, O ye of little faith? . . . .
seek ye first the kingdom of God and his justice: and all these things shall be added unto you." (Luke 12:22-24, 27-28, 31)

Dear reader, you will either truly believe in the word of God or not. It does no good to say you believe while your actions prove otherwise. "*Let us not love in word nor in tongue, but in deed and in truth.*" (1 John 3:18) Your professed faith is tested when it comes time to put it into action. "*Faith without works is dead.*" (James 2:20) "*Be ye doers of the word and not hearers only, deceiving your own selves.*" (James 1:22) Only those are blessed who hear the word of God and keep it. "*Blessed are they who hear the word of God and keep it.*" (Luke 11:28) Do you really believe God can feed, clothe, and shelter your family no matter how big it is? "[Some] complain of the scantiness of their means, and allege that they have not enough for bringing up more children, as though, in truth, their means were in [their] power... or God did not daily make the rich poor and the poor rich. Wherefore, if any one on any account of poverty shall be unable to bring up children, it is better to abstain from relations with his wife." (Lactantius, *Divine Institutes* 6:20, A.D. 307)

Woe to faithless fallen-away Catholics who say they cannot feed their families due to difficult economic conditions, implying God cannot provide for them. Nothing is impossible with God.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 60-61), Dec. 31, 1930: "We are deeply touched by the sufferings of those parents who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children. However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error. No difficulty can arise that justifies putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil. **There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted. This truth of Christian faith is expressed by the teaching of the Council of Trent: 'Let no one be so rash as to assert that which the Fathers of the Council have placed under anathema, namely that there are precepts of God impossible for the just to observe. God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.'**"

Pope Pius XI is crystal clear: not even "in extreme want" may people justify "putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil", thus condemning all forms of contraception and birth control. He then proceeds to give a cure for those who are living

“in extreme want” by saying that: “There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their **chastity unspotted**” and “**God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.**”

God will always honor and bless a couple who seeks to please Him first and foremost in this life by doing what He commands. This is an infallible truth found in His Holy Word, and all people who wish to save their own souls – which is the only thing that really matters in this short life – must of course strive to please Our Lord in every way possible. *“And he will love thee and multiply thee, and will bless the fruit of thy womb, and the fruit of thy land, thy corn, and thy vintage, thy oil, and thy herds, and the flocks of thy sheep upon the land, for which he swore to thy fathers that he would give it thee.”* (Deuteronomy 7:13)

If God wills for a couple to have none, few, or many children, He will regulate conception during the marital act so that it will be so. Dear reader, do you believe that? Prove it by condemning contraception and never practice it again. Always desire and hope that conception should take place during every marital act, even if by a miracle. Do not take the place of God. Let God regulate whether or not conception occurs during your marital act. He will not burden you with anything too heavy, for His yoke is always easy and His burden always light.

St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 7:20, A.D. 421: “He [Julian] asserts that woman was given to man only for the purpose of generation, a matter which you thought it necessary to argue so long in vain, as if any of us denied this statement. ... God cares for the universe, you will find that this must please God more in which there is the cause of the universe... Therefore, because the propagation of the human race could not be from the man alone, God said it is not good for man to be alone. ... [Therefore] He did not permit Cain, guilty of fratricide, to perish before he had generated children. Therefore, woman was given to man for the sake of the generation of human posterity.”

Famine, plague, war, exile, and death are not due to big families

If you cannot feed your family it is not because of the size of your family. If God is not shunned by the deliberate prevention of conception, then God will certainly provide for the family. God will make available all they need, provided the family does not incur God’s wrath for other reasons, or if God sees they should die as persecuted martyrs. To suffer

persecution for God, such as martyrdom by starvation, is the greatest provision God can give, by providing the soul with immediate entry into Heaven as a saint. Famine, plague, all sorts of calamity, or martyrdom that befalls families is not due to the number of children, but because of disobedience or obedience to God. When God strikes a land with famine, or similar conditions that make it impossible for families to sustain themselves, they all die, no matter how small or large their families are. The punishment is not due to the size of the family. When God allows persecution and martyrdom to come upon His faithful chosen to test their faith and to witness to unbelievers, they die in obedience to God. Their death has nothing whatsoever to do with the number of children they have. God has demonstrated many times how He protects His faithful while at the same time sending famine and death to obstinate evildoers.

“The Lord will take away from thee all sickness: and the grievous infirmities of Egypt, which thou knowest, he will not bring upon thee, but upon thy enemies.” (Deuteronomy 7:15) “The Lord will make a wonderful difference between the possessions of Israel and the possessions of the Egyptians, that nothing at all shall die of those things that belong to the children of Israel... The Lord therefore did this thing the next day: and all the beasts of the Egyptians died, but of the beasts of the children of Israel there died not one.” (Exodus 9:4, 6) “Moses stretched forth his rod towards heaven, and the Lord sent thunder and hail, and lightning running along the ground: and the Lord rained hail upon the land of Egypt... And the hail destroyed through all the land of Egypt all things that were in the fields, both man and beast: and the hail smote every herb of the field, and it broke every tree of the country. Only in the land of Gessen, where the children of Israel were, the hail fell not.” (Exodus 9:22-26)

What they fear comes upon them in unknown ways

“*That which the wicked feareth, shall come upon him.*” (Proverbs 10:24) When spouses deliberately plan to prevent conception, taking the place of God, God abandons them and their families. Many times people cry out to God for help when they are in dire straits. When all is well they disobey or ignore Him. If they should appeal to God in a time of need, God says to them, “You abandoned Me by following your own sinful ways, now provide for your needs yourselves!”

Proverbs 1:25-31 “You have despised all my counsel, and have neglected my reprehensions. I also will laugh in your destruction, and will mock when that shall come to you which you feared. When sudden calamity shall fall on you, and destruction, as a tempest, shall be at hand: when tribulation and distress shall come

upon you: Then shall they call upon me, and I will not hear: they shall rise in the morning, and shall not find me: Because they have hated instruction, and received not the fear of the Lord, Nor consented to my counsel, but despised all my reproof. Therefore they shall eat the fruit of their own way, and shall be filled with their own devices.”

NFP is a tradition of men that replaces the law of God

NFP is simply a tradition of men. It has eliminated the commandment of God that forbids contraception, by making it seem that NFP is not contraception simply because physical devices or techniques are not used during the marital act. They ignore the very heart of this commandment of God by violating it in a most deceptive manner. The ancestors of the Pharisees that Jesus condemned, the apostate and Talmudic Jews and their false religion of apostate Judaism have carried on these traditions of men to absurd proportions. One such teaching is that it is only murder if one directly kills another, such as by stabbing, shooting, or choking, etc. They teach it is not murder if one locks a man in a room with no food or water and does not give him any. In this case, they teach, the man dies from thirst and starvation, and not by the hands of any man; thus no murder was committed (Babylonian Talmud: Tractate Sanhedrin, Folio 77a). In truth, these apostate Jews are a perfect parallel to those who practice NFP. The tradition of men teaches that as long as a physical device or technique is not used during the marital act, the planning ahead of time by charting cycles to prevent conception is not a crime.

In every case a deliberate plan is made before the act

Married couples that attempt to frustrate conception while engaging in the marital act must formulate a deliberate plan in order to do so. In every case they deliberately formulate a plan to prevent conception before the marital act. Whether they plan to use physical contraceptive devices during the act, or plan to withdraw during the act, or plan to take birth control pills that prevent ovulation before the act, or plan to use NFP by only having relations during the infertile period, or they plan by charting fertile and infertile periods, it is exactly the same plan. In every case the goal of the plan is the same: to prevent conception while engaging in the marital act. In a sense it could be said about NFP that a contraceptive is placed over the fertile period while engaging in the marital act during the infertile period, or, the husband withdraws from the act during the fertile period while engaging in it during the infertile period, or, instead of preventing ovulation with a pill, it is prevented by charting cycles. Dear reader, open your eyes and ears, can you not see that the intention is the same in every case! Can you not see that NFP is contraception! **“Dost thou not know what thou art at? Thou marriest a wife for**

chastity, and procreation of children..." (St. John Chrysostom, *Homilies on the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Homily XII, Colossians iv. 12-18, Ver. 18)

It is intrinsically evil when spouses plan to have sexual relations while also having planned to hinder the conception of the child that God wanted to bless them with. It does not matter in what way the spouses plan to prevent conception. The principle is the same in all cases: the deliberate prevention of conception (bearing children) by the spouses while engaging in the marital act. Guilt of mortal sin occurs when these two conditions are met, either in the mind or in the act. Our Lord teaches us that all sin proceeds from the heart, and manifests itself in men's actions. "*The things which proceed out of the mouth, come forth from the heart, and those things defile a man. . . . For from the heart come forth evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false testimonies, blasphemies.*" (Matthew 15:11, 19)

St. Augustine, *City of God* 7:30, A.D. 426: "**And now, to begin to go over those works of the one true God... we worship that God who has appointed... the union of male and female for the propagation of offspring...**"

The natural cycles of a fruit tree

A fruit tree has its natural cycles for fertility and infertility. There is a proper time to fertilize the tree. If a gardener fertilized the tree when it was not fertile nothing will come of it. If he were a good gardener he would only fertilize it during its known fertile cycle in order for it to conceive and thus produce fruit. Now, what is to be said of a gardener who only fertilizes the tree during its infertile cycle, while deliberately not fertilizing it during its fertile period? He would have made an unnatural use of the natural cycles of the tree, so unnatural that the people would think him either insane or a hater of fruit. Bad enough, would they say he is, if they see him stupidly wasting time and fertilizing material when nothing can come of it, but worse beyond compare is he when he deliberately stops fertilizing the tree just when it is fertile. Indeed, "Dare not to do the deeds of Sodom," St. John Chrysostom says, "lest ye suffer the lot of Sodom... Even as they devised a barren intercourse, not having for its end the procreation of children, so did God bring on them such a punishment..." (*On the Statues, Hom. XIX*; NPNF, p. 467) Commenting on the sin of Sodom St. John Chrysostom writes, "How great is that sin, to have forced hell to appear even before its time?" (*Hom. IV in Rom.*; NPNF, p. 358)

Now, if for some reason, not in contempt for the fruit and with the good of the tree in mind, the gardener does not want the tree to bear fruit, then he would not fertilize the tree at all. This is equivalent to honorable continence or chastity, and this state is the most

honorable for married people. In truth, God loves purity and chastity so much that He often uses His chaste servants to save souls. The chaste or barren husband and wife still conceive and give birth to children, but they are of a spiritual kind, which is infinitely more valuable: **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess. And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.”** (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116, A.D. 392)

Man plays stupid, and God will not be mocked

Some, evading the issue, say that when NFP is used, conception can still take place if God grants it. Thus, according to them, the spouses are open to conception. But if it were true that the spouses are open to conception then why all the planning by the spouses to prevent conception by only having relations during the infertile period? The sin resides in the intention of the spouses, not the fact that God may still grant conception in spite of their plan against it. The same can be said of any contraceptive device or technique. None are 100 percent guaranteed to prevent conception. Even those who were sterilized have conceived. Sadly, these are the children that are referred to by these bastard parents as mistakes. The children they bear will be children of fornication whom God will use to torment the parents. Question this not, O blind men, who love evil and love to play stupid. Do you not see the discord in your own families, the rebellion of children against their rebellious parents? Sin begets sin. In that which you sin, you shall be punished. Think not that God is like sinful men in that He lets sin go unpunished. Open your eyes and observe the history of fallen man. Has God ever allowed sin to go unpunished? Look at the lust that infects the fallen-away priests who promote NFP?

Examine your conscience now, all you who use NFP, and confess your mortal sins before it is too late. Examine your conscience real good and ask yourself if you had **deliberately planned to prevent conception** when you performed the marital act. It does not matter what the lust filled faithless priest tells you. He cannot quell your conscience, because this sin violates the law God has written upon your heart. This priest will not be able to console you when you are both in Hell. Take to heart Pope Pius XI's warning in *Casti Connubii*: **“They are blind and leaders of the blind: and if the blind lead the blind, both fall into the pit.”** The priests and the people they are leading astray will all go to Hell for this sin alone.

A last most important point, there is no remission of sin outside the Catholic Church and that is where most of you readers are. The infallible Catholic dogma which teaches that

“*Outside the Church there is no salvation nor remission of sins*” have no exceptions according to the teachings of the Church (Pope Boniface VIII, *Unam Sanctum*, A.D. 1302). You must learn the Catholic Faith and abjure from your heresies or schisms and thus enter the Catholic Church before your sins can be forgiven.

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctum*, A.D. 1302: “Urged by faith, we are obliged to believe and to maintain that the Church is one, holy, catholic, and also apostolic. We believe in her firmly and we confess with simplicity that outside of her there is neither salvation nor the remission of sins, as the Spouse in the Canticles [Sgs. 6:8] proclaims: ‘One is my dove, my perfect one. She is the only one, the chosen of her who bore her,’ and she represents one sole mystical body whose Head is Christ and the head of Christ is God [1 Cor. 11:3]. In her then is one Lord, one faith, one baptism [Eph. 4:5]. There had been at the time of the deluge only one ark of Noah, prefiguring the one Church, which ark, having been finished to a single cubit, had only one pilot and guide, i.e., Noah, and we read that, outside of this ark, all that subsisted on the earth was destroyed.”

The root of the whole problem that leads to sins of immorality and sins against the Natural Law and the loss of the Catholic Faith is evil practices like NFP. Bad lives coupled with intentions of persevering in sin always precedes before a person falls into more grievous errors, heresies or schisms. For when man refuses to heed the Natural Law and the conscience that God has imprinted on his heart, God allows him to fall into more grievous errors and heresies because of his negligence and scorn of God’s divine and natural laws.

Please read this text called “[Important Spiritual Information You Must Know About to be Saved](#)” to see if you are living in some mortal or venial sins that you have not yet wished to break free from. This important text addresses some of the most common sins committed by men today that they fall into Hell for.

COMMON OBJECTIONS

Objection: How can you say that the only motive that can excuse the marital act is the procreation of children? It is not against the Natural Law or the Law of the Church to excuse intercourse for the sake of pleasure, health, or love. You are wrong when you say that one must perform the marital act for the purpose or motive of begetting children, and that the procreation of children is the only primary purpose or motive that a couple can use to excuse the marital act. There are many primary purposes or motives of marriage that excuse the marital act from being sinful. One can perform the marital act for many primary reasons such as for the sole purpose or motive of health, satisfying the fleshly lust, quenching

concupiscence, mutual help, paying the marital debt, as well as for cultivating mutual love and unitive purposes. Any one of these purposes or motives are enough to perform the marital act in a lawful way, and this proves that spouses can perform sexual acts that are not intended or able to procreate in themselves.

Not so, since the Church and Pope Pius XI, as we have seen, teaches that the primary end or motive of the marital sexual act is the procreation of children, while he describes the other ends or motives of the marital act (if spouses choose to perform the act for these reasons) as secondary ends or motives that are not necessary for the act to be lawful and that are dependent on and which must follow the primary motive of procreation in order for the sexual act to be lawful. The teaching of the Natural Law as well as that of the Church is clear that “***the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children***” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and this is also why Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage “such as mutual aid, the cultivating of mutual love [unitive purpose], and the quieting of concupiscence... so long as they are subordinated to the primary end [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.” This proves that all other motives than the procreation of children are secondary ends or motives.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “**For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence** which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved [that is, all sexual acts must be able to procreate in themselves, which means that no unnatural and non-procreative form of a sexual act can ever be performed without sin].”

This means that the primary end or purpose of procreation (in thought and action) can *not* be made subordinate or subject to the secondary ends or purposes and that the primary end must always exist for the marital act to be lawful while the secondary ends or motives are not needed at all in order to lawfully perform the marital act. The secondary ends “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, [unitive purpose] and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting

concupiscence meritorious even though it is allowed. This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure and the marital act, since it is a higher calling to live for the Spirit than for our own selfish and fleshly desires. “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust** do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9)

While some have erroneously asserted that the motive of paying the marital debt to one’s spouse can be used as a primary motive to excuse the marital act from sin, we see that Pope Pius XI defines *the paying of the marital debt* as a secondary end or motive, by using the words “*mutual aid*” to explain its nature, since according to God’s Law and Saint Paul in the Holy Bible, a spouse must **help** his or her spouse by paying the marital debt when the other spouse asks for it in order to not allow the requesting spouse to become tempted to fall into sins of sensuality (1 Corinthians 7).

Many other heretics of our own times also claim that the “unitive” purpose is a primary motive of the marital act along with the motive of procreation, but we can see that Pope Pius XI relegates the unitive purpose, which he calls “the cultivating of mutual love”, to a secondary purpose that are not necessary to exist in order for the act to be lawful.

In fact, the modern day proposition that health, pleasure or love might be the sole object of intercourse is a heresy that has no biblical, apostolic, patristic or medieval authority whatsoever. St. Thomas Aquinas explains in his *Summa* that: “Although it is not evil in itself to intend to keep oneself in good health, this intention becomes evil, if one intend health by means of something that is not naturally ordained for that purpose; for instance if one sought only bodily health by the sacrament of baptism, and the same applies to the marriage act in the question at issue.” (*Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5, Reply to Objection 4)

The Holy Bible confirms the fact that God wants spouses to perform the marital act for the only purpose of procreation. The holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be “**moved rather for love of children than for lust**,” so “**that in the seed of Abraham**” he “**mayest obtain a blessing in children**”. Tobias who was a holy and virtuous person consented to this admonishment by the holy angel and answered God in his prayer that “**not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**”.

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take

the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer, not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”.

According to God’s will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together “**only for the love of posterity**” if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that “**the devil has power**” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving “**themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding**”.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

It is a divine law, a dogma of the faith (*de fide*), that the primary end of marriage is procreation (bearing children) and the education of children. Pope Pius XI decrees it “is beyond the power of any human law” to teach otherwise.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: “To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words ‘Increase and multiply,’ is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the [1917] Code of Canon Law [Canon 1013]: ‘The primary end [or purpose] of marriage is the procreation and the education of children.’”

A Practical Commentary on Canon 1013 explains that: “there can be no controversy over the primary object of marriage. The perpetuation of the human race is willed by the Creator, who from the creation of mankind appointed the means for this purpose... **The Holy Office condemned the opinion defended by some recent authors who**

deny that the procreation of children is the primary end of matrimony, and regard its secondary ends not subordinate to its primary end but independent of it. (April 1, 1944; *Acta Ap. Sedis*, XXXVI, 103.)

It could not be more clear from both the Natural Law as well as the teachings of the Church that: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (*The 1917 Code of Canon Law*, Canon 1013) Therefore, it is heresy to teach that procreation and education of children is not the only primary end of marriage.

Objection: The Bible doesn't condemn birth control. Modern birth control methods were unknown in Bible times, and the Bible is, therefore, silent on the matter. The closest that Scripture comes to condemning birth control is Genesis chapter 38, the account of Judah's sons Er and Onan. Onan's motivation was selfish; he used Tamar for his own pleasure, but refused to perform his legal duty (from Deuteronomy 25:5-10) of creating an heir for his deceased brother. This passage (in Genesis 38) is often used as evidence that God does not approve of birth control. However, it was not the act of contraception that caused the Lord to put Onan to death as you say; it was Onan's selfish motives behind the action. God did not kill Onan for practicing contraception but because he refused to obey the Law from Deuteronomy 25:5-10 that instructed brothers to raise up seed for his dead brother. This fact proves that God doesn't directly condemn contraception in the Bible. Contraception, by definition, is merely the opposite of conception. It is not the use of contraception that is wrong or right. As we learned from Onan, it is the motivation behind the contraception that determines if it is right or wrong. Ultimately, a couple's motives for delaying childbearing, using contraception, or even having numerous children, are between them and God. Therefore, we can find no biblical admonition against the use of birth control in and of itself.

Answer: God's law in the Old Testament did not even command the death penalty for the person who refused to create heirs to his deceased brother. **The brother who refused this duty was, as a punishment, only to be publicly disgraced!**

Deuteronomy 25:5-10 “When brethren dwell together, and one of them dieth without children, the wife of the deceased shall not marry to another: but his brother shall take her, and raise up seed for his brother: And the first son he shall have of her, he shall call by his name, that his name be not abolished out of Israel. **But if he will not take his brother's wife, who by law belongeth to him, the woman shall go to the gate of the city, and call upon the ancients, and say: My husband's brother refuseth to raise up his brother's name in Israel: and will not take me to wife.** And they shall cause him to be sent for forthwith, and shall ask him. If he answer: I will not take her to wife: **The woman**

shall come to him before the ancients, and shall take off his shoe from his foot, and spit in his face, and say: So shall it be done to the man, that will not build up his brother's house: And his name shall be called in Israel, The house of the unshod.”

This bible verse shows us that disobeying the Law of the Old Testament that directed a man to marry his dead brother's wife in order to raise up seed for his brother, was not something that was a particularly serious infraction in the eyes of the Lord, for if God would have considered this act of disobedience as a great crime, He would have instituted a punishment that was much more severe than being only a little disgraced or mocked, which almost is no punishment at all.

According to *The Book of Genesis*, the reason for why Onan was killed was because: “*He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, lest children should be born in his brother's name.*” Notice how clearly this biblical text shows that the reason Onan did this “**detestable thing**” was “**lest children should be born in his brother's name**”, *thus showing us that the act of performing the marital act while taking steps to hinder procreation is hated by God.* This absolutely proves that a person who performs the marital sexual act with an intention opposed to procreation – is condemned according to God's Holy Law.

Genesis 38:8-10 “Juda, therefore said to Onan his son: ‘Go in to thy brother's wife and marry her, that thou mayst raise seed to thy brother.’ He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, **lest children should be born in his brother's name.** And therefore the Lord slew him, because he did a detestable thing.”

Therefore, it is abundantly clear from the Bible itself that Onan was not killed for his deed **of refusing to fulfill his duty to create heirs for his deceased brother**, as the protestants claim, since this act was only punished with a public disgrace (Deuteronomy 25:5-10). What deed then was Onan killed for? Obviously, **he was killed for the wicked and selfish deed of having sexual relations while practicing contraception; and for being against conception.** Truly, if Onan did not want to raise up heirs for his deceased brother, he should not have had sexual relations with her while pretending to fulfill the marital duty of procreating children (even though he did not); and obviously, he must not practice coitus interruptus while selfishly indulging in the sex act, since this is an act against nature.

God did not even ordain for a man to die or even be hurt if he refused to raise up seed for

his deceased brother according to the Old Testament Law, **but when Onan performed the actual marital sexual act without wishing to beget children, God instantly killed him in order to show us the hatred God have of those who do not excuse the marital sexual act with the absolutely necessary motive of procreation.**

Thus, the refusal to not raise up children for one's brother is not a very grave crime in the eyes of God as long as one does not perform the marital act, but performing the marital sexual act without wanting to have children is a very grave crime according to God's Holy Law. Since God foresaw the great evil and selfishness of many in the future (and especially in our own time) who were to practice contraceptive sexual acts, and in order to help future generations of Jews and Christians to abstain from all contraceptive acts: it is clear that God killed Onan to set an example for future generations.

Since God utterly detests the act of contraception, God also sometimes allows the evil demons who incite men and women to commit this act, to kill them when they consent to their temptations, as is recorded in the Book of Tobit, where the seven husbands of Sarah was killed; since they tried to perform the marital act for selfish and lustful reasons. As in the case from Tobit, it seems clear that since Onan wanted to selfishly and lustfully enjoy the sex act without intending having children, as God's holy law requires, that a demon, or the evil angel Asmodeus that kills lustful and wicked people, was permitted by God to slay him (cf. Tobias 3:8). Haydock commentary explains: “[Genesis 38] Ver. 10. *Slew him*, perhaps by the hand of *evil angels*, Psalm lxxvii. 49. Asmodeus, &c., who slew the libidinous husbands of Sara. (Tobias iii. 7[8].) (Menochius)”

The design of this institution of raising up seed for a brother – which was not originated by Moses, but came down from early times (Genesis 38:8) and is to be found amongst other nations than the Jews, and that even in the present day – was to preserve a family from becoming extinct and to secure the property of a family from passing into the hands of a stranger.

Thus, the claim that “*it was not the act of contraception that caused the Lord to put Onan to death; it was Onan's selfish motives behind the action*” is of course ludicrous and false, and is easily refuted not only from the Bible itself as we have seen, but also from the writings of the Fathers. We will quote only St. Augustine:

“As St. Augustine notes, ‘**Intercourse even with one's legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented.**

Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).”

(Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 55; St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12)

Furthermore, this objection of excusing contraception is also condemned by the Holy Word of God in both an explicit and implicit way. Indeed, the Bible does have quite a lot to say about children. The Bible presents children as a gift from God (Genesis 4:1; Genesis 33:5), a heritage from the Lord (Psalm 127:3-5), a blessing from God (Luke 1:42), and a crown to the aged (Proverbs 17:6). God sometimes blesses barren women with children (Psalm 113:9; Genesis 21:1-3; 25:21-22; 30:1-2; 1 Samuel 1:6-8; Luke 1:7, 24-25). God forms children in the womb (Psalm 139:13-16). God knows children before their birth (Jeremiah 1:5; Galatians 1:15).

It's not a couple that decides for themselves whether God should send them new life or not as the biblical verses already provided proves, but this is wholly up to God and His holy will (Matthew 6:10).

Genesis 30:1-2 “And Rachel seeing herself without children, envied her sister, and said to her husband: ‘Give me children, otherwise I shall die.’ **And Jacob being angry with her, answered: ‘Am I as God, who hath deprived thee of the fruit of thy womb?’**”

We all know that God is the One who opens the womb, the One who killeth and maketh alive. “*The Lord also remembering Rachel, heard her, **and opened her womb.***” (Genesis 30:22) In truth, “*The Lord killeth and maketh alive, he bringeth down to hell, and bringeth back again.*” (1 Kings 2:6)

So why would a woman who desires to fulfill the will of God make a systematic effort to avoid God sending her a new life? What excuse could such a person possibly make for going out of her way to calculate how to have marital relations without getting pregnant with the child God was going to send? Why would a woman (or a man) who believes that God opens the womb try to avoid His opening of the womb by a meticulous and organized effort, involving birth control methods, charts, cycles or thermometers? The answer is that those who engage in such behavior as contraception selfishly turn from God (which is the essence of sin) and refuse to be open to His will.

God, and not man, is the only one that can lawfully decide whether a couple shall receive a child or not. Can you imagine what Jacob would have said to Rachel if she had discovered a new way to avoid “the Lord opening her womb?” He would probably have rebuked her as an infidel.

Objection: Natural Family Planning is a justifiable practice of birth control because it does

nothing to obstruct the natural power of procreation.

Answer: Natural Family Planning obstructs the primary end of marriage: the procreation and education of children. This makes the fact that NFP does nothing to obstruct the marital act itself irrelevant.

In order to quickly refute this *most common of all objections in favor of NFP*, it will be necessary to repeat the section from the beginning of this article.

Catholic dogma teaches us that the primary purpose of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “**The primary end of marriage is the procreation and the education of children.**”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Besides this primary purpose, there are also secondary purposes for marriage, such as mutual aid, the quieting of concupiscence and the cultivating of mutual love. **But these secondary purposes must always remain subordinate to the primary purpose (or end) of marriage (the procreation and education of children).** This is the key point to remember in the discussion on NFP.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Therefore, even though NFP does not directly interfere with the marital *act itself*, as its defenders love to stress, it makes no difference. **NFP is condemned because it subordinates the primary end (or purpose) of marriage and the marriage act (the procreation and education of children) to the secondary ends.**

NFP subordinates the primary end of marriage to other things, by deliberately attempting

to avoid children (i.e., to avoid the primary end) while having marital relations. NFP therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point **crushes** all of the arguments made by those who defend NFP; because all of the arguments made by those who defend NFP focus on the marriage act itself, while they blindly ignore the fact that it makes no difference if a couple does not interfere with the act itself *if they subordinate and thwart the primary PURPOSE of marriage*.

To summarize, therefore, the only difference between artificial contraception and NFP is that artificial contraception frustrates the *power* of the marital *act itself*, while NFP *frustrates its primary purpose* (by subordinating the procreation of children to other things).

Objection: I know that NFP is always wrong, except for certain reasons, and in those cases it is allowable.

Answer: Pope Pius XI specifically condemns all reasons and all excuses.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “**BUT NO REASON, HOWEVER GRAVE, MAY BE PUT FORWARD by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good.** Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, **those who in exercising it *deliberately* frustrate its natural powers and purpose sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.**”

No reason, however grave it may be, can make something that is intrinsically evil, such as contraception or NFP, to become good. NFP subordinates the primary purpose of the conjugal act (the procreation and education of children) to other things and is therefore evil and against nature and infallibly condemned by the Church, the Bible, and God. **No reason can make it good or lawful.**

And this brings us to another point. If NFP is not a sin – if it is simply “natural,” as they say – then why can’t married couples use NFP during the whole marriage and have zero children? If NFP is not a sin, then all women are perfectly free to use this method of birth control to phase out of existence all children so that not even one is born! But basically all of the defenders of NFP would admit that it would be immoral and gravely sinful to use NFP to avoid all new life. But when they make this admission they are admitting that NFP is a sin; otherwise (which God may forbid) let

them confess that it can be used by all couples for any reason to avoid all children.

Objection: Everyone admits that “Natural Family Planning” can be used to help a woman achieve a pregnancy. Therefore, the same method can be used to avoid pregnancy.

Answer: There is nothing wrong with achieving a pregnancy.

If a couple is using Natural Family Planning to gain a pregnancy it is lawful, because in this case they are trying to fulfill the primary end of marriage (the procreation and education of children). If a couple is using Natural Family Planning to avoid pregnancy it is unlawful, because in this case they are trying to avoid the primary end of marriage (the procreation and education of children) while selfishly engaging in the marital act.

Objection: In *Casti Connubii* itself, Pope Pius XI teaches that spouses can engage in the marital act during known infertile periods and not commit sin. Spouses who use Natural Family Planning attempt to only have marital relations during the known infertile periods, thus they commit no sin.

Pope Pius XI, *Casti Connubii*: “Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Answer: It’s permissible to engage in the marital act during the known infertile periods, **SO LONG AS CONCEPTION IS NOT DELIBERATELY FRUSTRATED BY AN ORGANIZED EFFORT**.

Yes, Pope Pius XI taught that married couples could use their marriage right in the infertile periods of the wife (or when there is a defect of nature or age which prevents new life from being conceived). But he did not teach that they could designedly restrict the marital act ONLY to the infertile periods to avoid a pregnancy, as in Natural Family Planning. (Although it is not sinful to have relations during the known infertile periods of the woman, it is still best to remain chaste during this time period in order to nurture virtue and holiness.)

Contraception or NFP does not just subordinate the primary end of childbearing to the quenching of concupiscence, but it eliminates the primary end altogether by the spouses' refusal to fulfill the primary end or purpose of marriage while they are performing the marital act for purely selfish reasons.

And this is why, in the very passage quoted above, Pope Pius XI reiterates that all use of the marital right – including when new life cannot be brought forth due to time or nature – must keep the secondary ends of marriage subordinate to the primary end! This teaching is the deathblow to NFP, as NFP itself is the subordination of the primary end of marriage (the procreation and education of children) to other things (lust and the avoiding of children). So, in summary, the passage above does not teach NFP, but merely enunciates the principle that married couples may use their conjugal rights at any time.

It is not a sin of contraception to engage in the marital act during the known infertile period, provided the known fertile period has not been deliberately frustrated in order to prevent conception, either by inhibiting it by the use of birth control pills or some other contraception method or avoiding it by the use of Natural Family Planning. If the spouses know conception cannot take place, and they did not deliberately plan to prevent conception, they can perform the marital act without committing any sin of contraception provided they desire having children. This does not rule out other sins that can occur during the marital act, such as using it to excite or inflame lust instead of quelling lust, or using it in an unnatural and abusive manner. These sins can be committed even when childbearing is a goal of the marital act.

Therefore, even when the spouses engage in the marital act to quell concupiscence during known infertile periods, they must still desire and hope to have children if God wills they should have children. The act must still have as its primary goal the conception of children, which means to desire and be open to all new life and not hindering it from taking place in any way or form, even though the spouses believe conception cannot occur. In this way the quelling of concupiscence is subordinate to the primary end of the act, which is childbearing.

Objection: The sin of contraception is committed when physical devices are used during the marital act so as to prevent conception. NFP does not use a physical device during the marital act to prevent conception, thus the marital act is left open to conception if God so wills it. Therefore, Natural Family Planning is not contraception.

Answer: All methods of contraception are open to conception.

Just as the use of Onanism and Birth Control Pills are no guarantee that conception will not occur, because it does, so also, Natural Family Planning is no guarantee that conception will not occur, because it does. They are all open to conception if God so wills it. **The sin of contraception has thus nothing whatsoever to do with the fact that God can make conception happen, in spite of the spouses' deliberate plan not to make it happen. The mortal sin of contraception lies in the intent of the spouses, not whether conception actually happens or not.**

All marital acts, no matter what contraception method is used, are open to conception if God so wills it. God opens barren wombs past the childbearing years. If the spouses' Natural Family Planning succeeds according to their desires and careful planning, then, conception will not take place when they engage in the marital act. I say if it succeeds, because no form of contraception is 100 percent guaranteed. Even men who had vasectomies and women who had their tubes tied or hysterectomies still conceive children sometimes. The fact that conception can take place, even after spouses had planned to prevent it, does not allow the spouses the excuse that the act is still open to conception. Because, according to their premeditated plan and intent it is their hope that the marital act is not open to conception, and that is where the mortal sin lies.

For example, is a man who plots to murder another man innocent if an accident prevents him from murdering the man? Even though the murder did not occur, he is guilty because he wanted to murder him. Mortal sin is committed in the intent, even if for some reason the crime cannot be carried out. A married man desires to commit adultery with a woman. He attempts to carry out his plan, but God thwarts it, and he does not succeed. Is this man innocent because his plan and attempted act of adultery failed? No! He is guilty of the mortal sin of adultery because adultery was in his heart. He would have committed it if God did not prevent it. Our Lord Jesus Christ himself taught us this truth many times, "*I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.*" (Matthew 5:28) If after the man failed, he continued to plan and attempt to commit adultery with the woman, he would be guilty of mortal sin every time, whether the plan and attempt succeeds or not.

What is a plan? A plan is the words of a man that proceed from his mouth that come forth from his heart that he seeks to put into action. The root of every plan is in the heart. What is in the heart of spouses who plan to use physical contraceptive devices during the marital act, or plan to withdraw so as to make conception improbable, or plan to have marital relations only during the infertile period? In the heart of these spouses is the desire to have marital relations to satisfy their vile and perverse lust while having deliberately planned to prevent conception. Pope Pius XI in *Casti Connubii* describes what is in their heart,

“Offspring... they say is to be carefully avoided by married people... by frustrating the marriage act... [They] *deliberately* frustrate its natural power and purpose.” Sin originates from what is in the heart. I ask spouses who practice NFP, “What is in your heart when you practice NFP?” While engaging in the marital act, after having planned to do so only during the infertile period, ask yourself in the heat of your lust, “Am I not committing this very act with the explicit, deliberate, premeditated, planned intention of preventing conception while fulfilling my lust?” If your wish or prayer is to have relations and that conception does not occur, then you committed the mortal sin of contraception.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:17, A.D. 419: **“It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault.** It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation]. I am supposing that then, **although you are not lying for the sake of procreating offspring,** you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed. Those who do this, although they are called husband and wife, are not [since they commit adultery in their marriage and a mortal sin]; nor do they retain any reality of marriage, but with a respectable name cover a shame [of an adulterous connection, which means that they sin mortally against the Sacrament of Marriage]. They give themselves away, indeed, when they go so far as to expose their children who are born to them against their will; for they hate to nourish or to have those whom they feared to bear. Therefore a dark iniquity rages against those whom they have unwillingly borne, and with open iniquity this comes to light; a hidden shame is demonstrated by manifest cruelty. Sometimes this lustful cruelty, or cruel lust, comes to this, that they even procure poisons of sterility, and, if these do not work, extinguish and destroy the fetus in some way in the womb, preferring that their offspring die before it lives, or if it was already alive in the womb to kill it before it was born. Assuredly if both husband and wife are like this, they are not married, [since they commit adultery in their marriage and a mortal sin against God] and if they were like this from the beginning they come together not joined in matrimony but in seduction. If both are not like this, I dare to say that either the wife is in a fashion the harlot of her husband or he is an adulterer with his own wife.”

All one needs to know if the sin of contraception has been committed is to ask oneself while engaging in the marital act, “Do I desire and hope conception takes place if God should grant it?” If you answer no, you committed the mortal sin of contraception. If you answered yes, while having planned by NFP for conception not to take place, you add a mortal sin of lying to the mortal sin of contraception. For if you really wanted conception

to take place you would not have planned to prevent it.

It is the unwillingness to conceive a child while engaging in the marital act that constitutes the mortal sin of contraception, and if there was a premeditated plan to prevent conception, then the mortal sin is committed before the act as soon as the plan is consented to.

St. Augustine, *Against Faustus* 15:7, A.D. 400: “You [Manicheans] make your Auditors adulterers of their wives when they take care lest the women with whom they copulate conceive. They take wives according to the laws of matrimony by tablets announcing that the marriage is contracted to procreate children; and then, fearing because of your law [against childbearing]... they copulate in a shameful union only to satisfy lust for their wives. **They are unwilling to have children, on whose account alone marriages are made.** How is it, then, that you are not those prohibiting marriage, as the Apostle predicted of you so long ago [1 Tim. 4:1-4], when you try to take from marriage what marriage is? When this [childbearing] is taken away [by a deliberate plan], husbands are shameful lovers, wives are harlots, bridal chambers are brothels, fathers-in-law are pimps.”

Objection: Natural Family Planning (NFP) can be both sinful and not sinful. It is sinful if it is used as a method of contraception, which is to stop the chance of conceiving because children are not desired. It is not sinful if it is used because of a medical condition, such as the wife’s reproductive system is damaged placing her and her infant in danger of death if she was to conceive and bear children. In this case NFP is not used to prevent conception because children are not desired, but to prevent the possible death of the wife and infant.

Answer: The medical condition is no excuse.

Natural Family Planning is contraception. Therefore, it cannot be practiced for any reason. Pope Pius XI condemned contraception for any and all reason, no matter how grave, **specifically mentioning the medical excuse** of “difficulties... on the part of the mother” and the excuse of “difficulties... on the part of family circumstances.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 53-54), Dec. 31, 1930: “Others say that they cannot on the one hand remain continent nor on the other can they have children **because of the difficulties**, whether **on the part of the mother** or on the part of family circumstances. But, **no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good.** Since, therefore, the conjugal act is destined

primarily by nature for the begetting of children, those who in exercising it deliberately frustrate its natural *power* and *purpose*, sin against nature, and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

The thing that he is talking about that is “intrinsically against nature” is contraception and all the various forms and disguises it takes. If the mother and/or infant would be in danger of death due to pregnancy, and provided the couple doesn’t want to risk the death of the mother and/or infant, then the spouses must refrain from the marital act, not just during the fertile period but also the infertile period. Pope Pius XI refers to this as “virtuous continence.” Or, if they do engage in the marital act, they must not deliberately plan to prevent conception or deliberately plan to have relations only during known infertile periods. They must desire to have children if God wills they should have children, and they must bear the consequences of the wife and infant’s possible death if the wife gets pregnant, while favoring the life of neither if pregnancy occurs; and most importantly of all, they must never perform an abortion or in anyway murder the child in favor of the life of the mother in case a dangerous pregnancy occurs, but must risk the life of both while favoring the life of neither. Pope Pius XI sums this up as follows:

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 64), Dec. 31, 1930: “As to the ‘medical and therapeutic indication’ to which, using their own words, we have made reference, Venerable Brethren, however much we may pity the mother whose health and even life is imperiled in the performance of the duty allotted to her by nature, nevertheless, what could ever be a sufficient reason for excusing in any way the direct murder of the innocent? This is precisely what we are dealing with here. Whether inflicted upon the mother or upon the child, it is against the precept of God and the law of nature: ‘Thou shalt not kill’. The life of each is equally sacred, and no one has the power, not even the public authority, to destroy it... Holy Mother Church very well understands and clearly appreciates all that is said regarding the health of the mother and the danger to her life. And who would not grieve to think of these things? Who is not filled with the greatest admiration when he sees a mother risking her life with heroic fortitude, that she may preserve the life of the offspring which she has conceived? God alone, all bountiful and all merciful as He is, can reward her for the fulfillment of the office allotted to her by nature, and will assuredly repay her in a measure full to overflowing.”

Further, scripture teaches that a woman shall be saved through child-bearing (if she is Catholic and in the state of grace). Therefore, a good Catholic woman has absolutely nothing to fear from child-bearing, even if her life is threatened: “**Yet she shall be saved through child-bearing**; if she continue in faith, and love, and sanctification,

with sobriety.” (1 Timothy 2:15)

If the mother or infant’s life is threatened by child bearing, then either the marital act is abstained from altogether by virtuous continence, or it is done with the hope of conception if God should grant it, being ready to bear the consequences of the death of the mother or the infant.

Objection: But we simply cannot afford more children, therefore we must use NFP. Our situation is clearly an exception...

Answer: “Difficulties” on the part of “family circumstances” and “sufferings of those parents who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children” are no excuses whatsoever for practicing contraception (*Casti Connubii*).

In reality, the economic excuse is nothing new; in fact, the Church has had to deal with it for thousands of years. For instance, Lactantius, an early Christian author, wrote in 307 A.D. on this very subject.

Lactantius, *Divine Institutes* 6:20: “[Some] complain of the scantiness of their means, and allege that they have not enough for bringing up more children, as though, in truth, their means were in [their] power... or God did not daily make the rich poor and the poor rich. Wherefore, if any one on any account of poverty shall be unable to bring up children, it is better to abstain from relations with his wife.”

In more recent times, Pope Pius XI specifically mentions the economic excuse and condemns it, along with all people who defend it.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 60-61), Dec. 31, 1930: “We are deeply touched by the sufferings of those parents **who, *in extreme want, experience great difficulty in rearing their children.* However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error. No difficulty can arise that justifies putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil. There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted. This truth of Christian faith is expressed by the teaching of the Council of Trent: ‘Let no one be so rash as to assert that which the Fathers of the Council have placed under anathema, namely that there are precepts of God impossible for the just to observe.**

God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.”

This condemns the extreme poverty excuse as well as all excuses. Pope Pius XI teaches that spouses who do not desire conception to take place during conjugal relations because of poverty, even if it is extreme, have no faith in God and that He can provide for them and regulate the size of their family, and they have also committed a mortal sin if they tried to prevent, or are against (either by thought or deed) the conception of a child in anyway, which is an intrinsically evil act.

He also warns that God will curse spouses for committing this mortal sin, and thus their problems will only get worse without God to help them. To their calamitous state (for example, extreme poverty), they would have added a calamitous error, mortal sin, and thus bring down God’s wrath upon themselves. For Pope Pius XI warns: “However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error.”

Objection: Pope Pius XII taught that NFP is lawful for at least certain grave reasons. So you have no right to condemn it, as he was the Pope.

Answer: Even Popes can be wrong in their fallible capacity.

It is true that Pope Pius XII taught that Natural Family Planning is lawful for certain grave reasons in a series of *fallible* speeches in the 1950’s. However, this does not justify NFP. Pius XII’s speeches were fallible, and were therefore vulnerable to error.

In studying papal errors throughout history in preparation for its declaration of papal infallibility, the theologians at Vatican I found that over 40 popes held wrong theological views. In a notorious case of papal error, Pope John XXII held the false view that the just of the Old Testament don’t receive the Beatific Vision until after the General Judgment (and this false view was later infallibly rejected by the Church and condemned as a heresy after he died, although the Pope was not obstinate nor condemned himself during his life). And many other errors have been held by various Popes, and also great scandals have been caused by many bad Popes throughout the Church’s 2000 year long history, as can be consulted in *The History of the Popes* book series. But none of these errors were taught by popes from the Chair of St. Peter in an infallible manner, just like Pius XII’s speech to Italian midwives is not a declaration from the Chair of St. Peter.

One of the most notorious cases of papal error in Church history is the “Synod of the

Corpse” of 897. This was where the dead body of Pope Formosus – who by all accounts was a holy and devoted pope – was condemned after his death by Pope Stephen VII for a number of supposed violations of canon law. Pope Sergius III was also in favor of the judgment, while later Popes Theodore II and John IX opposed it. This should show us very clearly that **not every decision, speech, opinion or judgment of a pope is infallible.**

Those who think that they are safe following something simply because it was endorsed by pre-Vatican II theologians or by Pope Pius XII in his fallible capacity are gravely mistaken. Even though the explosion of the Great Apostasy occurred at Vatican II, its momentum by a departure from the Faith was well in motion prior to Vatican II, as is evidenced from many pre-Vatican II books which promoted condemned heresy and modernism. Most of the priests had already fallen into heresy in the 1950’s, as is proven by the fact that almost all of them accepted and embraced the new religion of the Vatican II Church when it was imposed.

The bottom-line remains that it is an infallible teaching of the Catholic Church that the primary end of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children. This is a *de fide* teaching of the Catholic Church; it is a dogma. Natural Family Planning subordinates the primary end of marriage and the conjugal act to other things and is therefore gravely sinful and forbidden.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: “To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words ‘Increase and multiply,’ is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the Code of Canon Law ‘The primary end of marriage is the procreation and the education of children.’”

Objection: Pope Paul VI also taught that NFP is lawful in his encyclical *Humanae Vitae*. Surely, two Popes successively teaching the same thing on matters of morals cannot be wrong. **God would not allow them to teach wrong.** Therefore, NFP is not wrong.

Pope Paul VI, *Humanae Vitae* (# 16), July 25, 1968: “... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system **and engage in marital intercourse *only* during those times that are infertile, thus controlling birth** in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained.”

Answer: Yes, Antipope Paul VI explained correctly that NFP is birth control when he promoted it in his encyclical *Humanae Vitae*, as we saw above.

And regarding the objection that God would not allow errors or even heresies to be embraced by men in the Church, we must consider the following prophetic words from the Bible: “*there must be also heresies: that they also, who are approved, may be made manifest among you.*” (1 Corinthians 11:16-19) Haydock Commentary explains: “*There must be also heresies: By reason of the pride and perversity of man’s heart; not by God’s will or appointment; who nevertheless draws good out of this evil, manifesting, by that occasion, who are the good and firm Christians, [and who are not,] and making their faith more remarkable. (Challoner)*”

Despite the Magisterial teaching which condemns “Natural Family Planning”, simple logic will tell Catholics that it’s wrong. If the Church has condemned artificial contraception because it prevents the conception of offspring, why would it be permissible to do the same thing by means of a different method? In truth, Holy Scripture itself could not be more clear when it says that: “*thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.*” (Tobias 6:22)

Paul VI’s endorsement of “natural” birth control, or NFP (as though there were something *natural* about constantly taking temperatures, consulting charts and jumping through other such hoops to determine the infertile periods), **is not the official position of the Catholic Church, but the official and accepted position of the heretical Vatican II sect.**

The bottom-line remains that it is an infallible teaching of the Catholic Church that the primary end of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children. This is a *de fide* teaching of the Catholic Church; it is a dogma. **No Pope or law can change this dogma because dogmas never change. Dogmas are thus unchangeable, eternal truths revealed by God through scripture, the Natural Law and the Popes through their infallible capacity from the Chair of St. Peter; and they must be believed by all under pain of heresy and mortal sin and no one can ever deviate from these laws and truths without losing his faith.**

Pope Pius X, *Lamentabile*, The Errors of the Modernists, July 3, 1907, #22: “**The dogmas which the Church professes as revealed are not truths fallen from heaven**, but they are a kind of interpretation of religious facts, which the

human mind by a laborious effort prepared for itself.” – **CONDEMNED STATEMENT by Pope Pius X.**

As we can see here, **dogmas are truths fallen from heaven which cannot possibly contain error.** To better illustrate the point that dogmas can never change, consider the following example: The Catholic Church or a Pope could never officially hold or teach that which is against nature, such as the secular heresy that abortion is a human “right” or that homosexuality is “natural”. Similarly, a Pope could never proclaim as an infallible dogma (a dogma that must be believed by all the faithful under pain of heresy and mortal sin) any doctrine that would contradict an already established dogma of the Catholic Faith, such as a “dogma” that would deny the Divinity of Jesus Christ. That is common sense. Therefore, any “Pope” or so-called “Catholic Church” that would hold to such an error or declare such a “dogma” **would not be Catholic or the Catholic Church, but a heretic (an antipope) and a non-Catholic Church.**

Catholic Prophecy foretold that there would be a Great Apostasy and a counterfeit Church in the Last Days. Catholic prophecy and the New Testament paint a picture of the last days as a massive spiritual deception aimed to deceive those who intend to practice the true faith (the Catholic Faith), and which leaves the Earth with almost no one maintaining the true faith. So it is not at all impossible or strange that God would allow such a deception to occur. In fact, it was specifically predicted to occur. Did not Our Lord Himself prophesy that the true Faith would be almost extinguished when he comes back the second time to judge the living and the dead? Yes he did. **“But yet the Son of man, when he cometh, shall he find, think you, faith on Earth?”** (Luke 18:8)

The exact same message is heard in the *Church approved Revelation and Prophecy of Our Lady of La Salette*, which prophesies the exact same situation, warning us that: **“Rome will lose the Faith and become the seat of the Anti-Christ... the Church will be in eclipse [meaning that the Catholic Church will not be visible to most men due to something being in its way (i.e., the Vatican II sect) obscuring its sight].”** (*Our Lady of La Salette*, Sept. 19, 1846)

Henry Edward Cardinal Manning, *The Present Crisis of the Holy See*, 1861, London: Burns and Lambert, pp. 88-90: “The apostasy of the city of Rome from the vicar of Christ and its destruction by Antichrist may be thoughts so new to many Catholics, that I think it well to recite the text of theologians of greatest repute. First Malvenda, who writes expressly on the subject, states as the opinion of Ribera, Gaspar Melus, Biegas, Suarez, **Bellarmino** and Bosius that **Rome shall apostatize from the faith, drive away the Vicar of Christ** and return to its ancient paganism. ...

Then the Church shall be scattered, driven into the wilderness, and shall be for a time, as it was in the beginning, invisible hidden in catacombs, in dens, in mountains, in lurking places; for a time it shall be swept, as it were from the face of the earth. **Such is the universal testimony of the Fathers of the early Church.**”

Thus, this is the kind of spiritual deception we’re talking about here—that would occur in the last days, in our days. Mortal sins such as NFP (which is no different from artificial contraception in intent), and other sins, especially sexual sins, and immodest dress, are undoubtedly major causes for why most people have been entirely abandoned by God.

2 Peter 2:1-5 “But there were also false prophets among the people, even as there shall be among you lying teachers, who shall bring in sects of perdition, and deny the Lord who bought them: bringing upon themselves swift destruction. And many shall follow their riotousnesses, through whom the way of truth shall be evil spoken of. And through covetousness shall they with feigned words make merchandise of you. Whose judgment now of a long time lingereth not, and their perdition slumbereth not. For if God spared not the angels that sinned, but delivered them, drawn down by infernal ropes to the lower hell, unto torments, to be reserved unto judgment: And spared not the original world, but preserved Noe, the eighth person, the preacher of justice, bringing in the flood upon the world of the ungodly.”

In the Gospel, Jesus Christ not only informs us that in the last days the true faith would hardly be found on the Earth, but that “in the holy place” itself there will be “the abomination of desolation” (Mt. 24:15), and a deception so profound that, if it were possible, even the elect would be deceived (Mt. 24:24). St. Paul says that the man of sin will sit “in the temple of God” (2 Thess. 2:4). The Apocalypse describes in detail the Whore of Babylon, a false bride (i.e. a Counter Church) which arises in the last days in the city of seven hills (Rome) and which spreads spiritual fornication all over the Earth. The fact that the last days are characterized by a spiritual deception intending to ensnare Catholics proves, rather than disproves, the authenticity of the Catholic Church.

For more information, please consult the texts: [The Great Apostasy and a counterfeit Church predicted in the New Testament and in Catholic Prophecy](#); and: [Is the Vatican II sect the Whore of Babylon prophesied in the Apocalypse?](#)

These articles gives the stunning evidence that the Vatican II sect, a counterfeit Church which opposes the true Catholic Church in the last days, is the Whore of Babylon prophesied in Apocalypse chapters 17 and 18.

Pope Leo XIII's Supernatural Revelation is also a great example and proof that the Vatican II Church is not the Catholic Church: [Pope Leo XIII's supernatural experience and Original Prayer to St. Michael prophesying an apostasy in Rome in the last days](#)

Now, Paul VI was the man who claimed to be the head of the Catholic Church from June 21, 1963 to August 6, 1978. He was the man who promulgated the [Second Vatican Council](#) and the [New Mass](#). Paul VI solemnly ratified all 16 documents of Vatican II. It is not possible for a true Pope of the Catholic Church to solemnly ratify teachings that are heretical. The fact that Paul VI did solemnly ratify the heretical teachings of Vatican II proves that Paul VI was not a true pope, but an antipope.

It's important to keep in mind that Paul VI was the one who gave the world the [New Mass](#), the other new "sacraments," and the heretical teachings of Vatican II (i.e. religious liberty, salvation outside the Church, esteem for false religions, prayer and divine worship with false religions, NFP, etc). If you go to the New Mass or embrace the teachings of Vatican II, **the confidence that you have that these things are legitimate is directly connected to the confidence that you have that Paul VI was a true Catholic Pope.**

You can read an expose of the amazing heresies of Antipope Paul VI in the article: [The Heresies of Paul VI](#). The article will show, from his official speeches and writings, that Paul VI was a complete apostate who was not even remotely Catholic. All of the official speeches and writings of the men who claim to be pope are contained in the Vatican's weekly newspaper, *L'Osservatore Romano*. The Vatican has reprinted issues of their newspaper from April 4, 1968 to the present. From those speeches, one will see that Paul VI was not a true pope because of the irrefutable and undeniable evidence that he was a complete heretic and an apostate.

Objection: The Pope in his teaching to the universal Church on matters of Faith and morals cannot lead us astray. Pope Pius XII placed the teaching to midwives in the *Acta*, thus making it universal, since it was sent to all the bishops of the world. An honest person would realize that Catholics learn from the Pope, and submit to his judgments. If you refuse to believe Pius XII's authoritative teaching, it is the matter for mortal sin. You should not be quick to judge a bad motive on Catholics who submit to the Pope. It is necessary for one's salvation to submit to the Pope, and you are advocating rebellion. Pope Pius XII's speech to midwives is an authoritative statement. Learn from the Pope, love the Pope, and never dissent from the Pope. There is no holiness where there is dissent from the Pope. The Pope's teaching on the lawful use of the sterile times was not an ex Cathedra pronouncement,

therefore it is not infallibly true, but it is infallibly safe since he made it universal. All teachings of the Fathers must be understood and interpreted through the teaching of the magisterium. Our Lord commissioned St. Peter and his successors. The Papal office is an office created by God Himself, and it cannot fail and those that sit in that office cannot lead Catholics astray. The office protects the Pope. Pope Pius XI and Pius XII have spoken on this issue, the matter is settled. To rebel against the Pope's teaching is to foster schism. You need to submit and obey by believing what these Pope's have taught. A refusal to assent to Pius XII's teaching is mortally sinful; and it is schism, and therefore you are outside the Church.

Answer: It is an easily proven fact of history that fallible people in the Church as well as fallible statements by the Popes can lead us astray and teach error. Indeed, even the Pope himself is only infallible when speaking from the Chair of St. Peter.

First, Pope Pius XII's statement is not an authoritative statement as this objection falsely claims. In fact, it is not even an encyclical! **Rather, all it is is simply a heretical and fallible speech to midwives that also directly contradicts the Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the unanimous teaching of the Popes, Fathers, and Saints of the Catholic Church from the beginning, as we have seen in this article. In truth, nothing more than this should be needed to be said to an honest person than to point out to him *that the Church has always rejected every form of birth-control for 2000 years.*** Furthermore, in contrast to Pope Pius XII's *fallible statement* concerning NFP, Pope Pius XI's encyclical *Casti Connubii* **is an infallible declaration** from the Chair of St. Peter that directly condemns as a mortal sin all kinds of birth control, which of course includes NFP.

Second, a fallible statement cannot be "*infallibly safe*"! That a normal person even makes such a directly contradictory statement in the same sentence makes one question the sanity or honesty of those people who make this argument. Indeed, this perverse and false argument could not be made more false or erroneous even if one tried to.

It is also a known fact that Pope John XXII taught heresy in a sermon, yet this false argument denies that Pope Pius XII could do the same in his speech to midwives, even though his speech to midwives is just as fallible and in no way different from Pope John XXII's fallible, condemned and heretical sermon. If Pope John XXII could teach heresy in a sermon not intended to be the universal or infallible teaching of the Catholic Church, then so could Pope Pius XII in his speech to midwives that was also not intended to be made universal and infallible even in the first place. It is clearly evil and false to claim otherwise and to give the Pope infallibility outside of infallibility — which obviously is a

ridiculous and false argument — and in this way make his statement out to be more than what it really is.

Third, it is claimed that Pope Pius XII placed the teaching to midwives in the *Acta* (the Vatican’s official organ for publishing authentic documents and speeches) thus making it universal, since it was sent to all the bishops of the world. But where is the proof that Pope Pius XII ever did this? We have never seen this proof nor has it ever been provided by anyone so far even though we have asked for it specifically; hence that it is still not even certain or a fact that it was ever put in the *Acta* at all.

But even if it was put in the *Acta*, it is still **not known that the Pope himself put it there**. Anyone of his subjects with the authority to do so could have put it in the *Acta* themselves without the pope knowing it or even intending it. Indeed, if the heretics who use this false objection cannot even prove that the Pope himself put it in the *Acta*, then their supposed “evidence” is even more worthless.

But even if Pope Pius XII himself did put it in the *Acta*, and this could be proven, **the evidence would still be fallible! That’s the point. It’s fallible**. Indeed, this argument even admits that the evidence is *fallible*, yet, in its sheer stupidity, it perversely makes it out to become “*infallibly safe*”, teaching that: “*The Pope’s teaching on the lawful use of the sterile times was **NOT an ex Cathedra pronouncement, therefore IT IS NOT INFALLIBLY TRUE, but it is infallibly safe since he made it universal.***”

Just because a teaching of a Pope is universal doesn’t make it *infallible* or *infallibly safe*. Infallibility must also be invoked by the Pope (and the Pope must meet certain requirements) in order for his teaching to become “infallibly safe”. Otherwise it is always liable to error. Thus, since a Pope is only infallible when [speaking from the Chair of St. Peter and when fulfilling certain conditions](#) — and since popes have been allowed to fall into errors in the past by God in their fallible capacity — this proves that it’s entirely possible for a valid Pope to teach grave errors or even heresy on faith or moral matters in his *fallible* capacity, and that it’s possible God could allow such a thing to occur in the last days.

If Pius XII’s speech to midwives is not infallible, then it cannot be “*infallibly safe*”. How can something be “*infallibly safe*” when it **so obviously contradicts 2000 years of Catholic teaching and tradition, in addition to the infallible decree in the encyclical *Casti Connubii* of Pope Pius XI, that condemns as a mortal sin all forms of birth-control, which of course includes NFP?** No heretic has ever been able to answer this question or with any Church teaching. All they ever say is that *it cannot*

be wrong and that *God could or would not allow such an error to be taught*. **However, as we have already seen, this can indeed happen and God has allowed it to happen. In fact, it was even foretold that it would happen in the last days, but the heretics just refuse to believe it in this case since they want to believe in and defend this vile doctrine.**

The fact that God would allow the Popes, Fathers and Saints of the Church to teach for about 2000 years that all forms of birth control (which includes NFP) is mortally sinful, and that thus those who are using this false argument about NFP have to hold that the whole Church erred in 2000 years, in addition to having to argue that the infallible decree of Pope Pius XI in *Casti Connubii* is false, or that it doesn't mean what it actually says when it teaches that no excuse (not even starvation or death) can be used to prevent procreation, does not seem to move these bad willed people one bit, sad to say.

Again, a *fallible* statement (Pope Pius XII's Speech to midwives) cannot contradict an *infallible* decree of the Catholic Church (*Casti Connubii* and the *unanimous consent of the Fathers*). Yet, this is the most common and dishonest tactic used by the heretics, that is, that they always cling to the *fallible*, presenting it as if it outweighs or precedes the *infallible*. **Only a faithless heretic would even try to argue against the *infallible* dogmas of the Church with *fallible* speeches or texts that prove nothing. But this evil tactic is so common and persistent among the false traditionalist groups that it's almost impossible to get through to them. Only a condemned person would fail to understand this or refuse to see it when it can be proven that popes in the past have taught heresies and been wrong in many instances. In truth, to make *fallible* out to become *infallibly safe* is one of the most perverse, evil and false arguments that we have heard so far in defense of this heresy.**

Those people who perversely want to argue that God approves of birth control or of methods that encourages people to try to avoid God sending them new life, are nothing less than sacrilegious blasphemers and mortal enemies to God's Holy and Chaste Word in the Bible: "*And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*" (The Holy Bible, Tobias 8:9)

Fourth, concerning the statement that: "*The Papal office... cannot fail and those that sit in that office cannot lead Catholics astray. The office protects the Pope.*" It is a fact that God has allowed a Pope (in his fallible capacity) to teach error and to lead Catholics astray in our days—the last days—mainly because people have rejected Him, His dogmas and the Natural Law written in their hearts. And since they love the world and the pleasures of the

world more than they love God (2 Timothy 3:1-5), God has rightly rejected them.

Is it reasonable to believe that God would have allowed His Church to be eclipsed like this by the Whore of Babylon (the Vatican II sect) unless the majority of Catholics were already bad or displeasing to Him? Of course not. Indeed, we learn from Jacinta herself – the Prophetess of Fatima – that even before Vatican II, almost all people were in a state of damnation; and it is just a fact that the people of that time were many times more virtuous than the “Catholics” of our own time. “**Jacinta, what are you thinking of?**” Jacinta, the prophetess and seer of Fatima replied: “**About the war which will come. So many people will die, and almost all of them will go to hell!**” Consider that this statement by Jacinta was made *before* the Vatican II revolution. And many Catholic nations participated in the war. Yet almost all Catholics were damned. Are you any better than they were?

Some things that God has permitted to occur in His Church before the Great Apostasy, among other things have been: 1) a universal Arian crisis where about 98% of all bishoprics became Arian and almost everyone who claimed to be a Catholic became Arian; 2) a Great Western Schism lasting 39 years—Massive confusion, multiple antipopes, antipopes in Rome, an antipope recognized by all the cardinals; and 3) bad priests, bad bishops, bad popes giving bad examples, causing scandal and teaching grave errors and even heresies later condemned by the Church, and other bad people in the Church in general that has led people astray by their evil teachings and bad examples.

In truth, if one doesn't have dogmatic teaching backing up one's assertions, one shouldn't say what God **would** or **would not** allow to happen in the Great Apostasy, or that He would not allow a faithless, godless people that rejects Him, and that loves pleasure more than they love Him, to *receive the fruits of their sins* and their *own evil ways* (Proverbs 1:31; Proverbs 14:14), just as they *desired* (2 Timothy 3:1-5) and in fact *deserves* as a recompense for their evil crimes (Proverbs 1:25).

That most people have rejected the Faith (and the Natural Law) is proven by Our Lord's words in Luke 18:8, where He even questions if anyone will have the faith when He comes back to judge the world: “*But yet the Son of man, when he cometh, shall he find, think you, faith on earth?*”

Fifth, Do not let yourself be deceived by the lie that if you reject Pius XII's *fallible* and *erroneous* speech to midwives (which is in no way different from John XXII's heretical and condemned sermon), **this means you reject the Church and commit mortal sin!** The objection said: “*If you refuse to believe Pius XII's authoritative teaching, it is the*

matter for mortal sin. ... You need to submit and obey by believing what these Pope's have taught. A refusal to assent to Pius XII's teaching is mortally sinful; and it is schism, and therefore you are outside the Church." We have already seen that the Church dogmatically teaches that no one is allowed in anyway to deviate from the Church's infallible and official teachings, and that not even the Pope himself or anyone else can contradict Her teachings. This truth about the Church's dogmatic and unchangeable teachings is so obvious that the Church Herself has declared that *even the Pope himself **may** be resisted or contradicted "**if he be found to have deviated from the [Catholic] Faith.***"

Pope Paul IV, *Cum Ex Apostolatus Officio* (# 1), Feb. 15, 1559: "In assessing Our duty and the situation now prevailing, We have been weighed upon by the thought that a matter of this kind [i.e. error in respect of the Faith] is so grave and so dangerous **that the Roman Pontiff, who is the representative upon earth of God and our God and Lord Jesus Christ**, who holds the fulness of power over peoples and kingdoms, who may judge all and be judged by none in this world, **may nonetheless be contradicted if he be found to have deviated from the Faith.**"

This teaching of Pope Paul IV in *Cum Ex Apostolatus Officio* above of course also answers the heretical statement which said that: "*An honest person would realize that Catholics learn from the Pope, and submit to his judgments. ... It is necessary for one's salvation to submit to the Pope, and you are advocating rebellion. ... Learn from the Pope, love the Pope, and never dissent from the Pope. There is no holiness where there is dissent from the Pope. ... **To rebel against the Pope's teaching is to foster schism.**" According to the heretics' logic in this objection, since John XXII was the Pope, if his heretical sermon would have been put in something equivalent to the *Acta* at his own time, we would have no right to contradict and rebel against his heretical teaching, and it would have to be considered to "foster schism" to choose to rebel against his heretical teaching, and – according to the heretics – **we would have to believe in and submit to his heretical and condemned teaching.** This is the inescapable and illogical conclusion that the heretics would have to come to if they actually were consistent with their own teaching and followed it to its full extent *as they claim we must do when the pope is making a statement that they deem to be authoritative.**

As we have seen already, to openly disagree with the pope when he teaches manifest error is **not** to advocate rebellion or to commit schism as the heretics make it out to be, but it is in fact the exact opposite, since if you follow and adhere to this new teaching, **you evidently and directly *reject and rebel* against the infallible definitions of the**

Church — *The Council of Trent, Vatican I* and the unanimous consent of the Fathers, in addition to Pope Pius XI's dogmatic encyclical *Casti Connubii* — all of which unanimously condemn Pius XII's fallible and erroneous teaching on NFP, as well as all other heretical teachings on birth control.

It should be clear by now that what has been stated above is absolutely true, and in fact, *infallibly safe*, and anyone who is honest while reading this will of course agree with it. Indeed, it is very easy to understand that it is infallibly safe to believe what has *always* been believed unanimously by the whole Church since the beginning. It is *not*, as the heretics make it out to be, *infallibly safe* to believe in a new teaching which not a single Pope, Father or Saint ever has believed in or taught before — *until just prior to the Great Apostasy*. Anyone with even a little honesty left in his soul will of course understand that this is true.

Objection: I have read many Catholic books approved by the Church that teach timing-based methods of contraception, or NFP. These Catholic books teaching timing-based methods of contraception also had Nihil Obstat Church imprimaturs -- many of which was obtained *before* Vatican II. This clearly shows that these contraceptive methods were permitted by the Church then as well as now. If NFP or timing-based methods of contraception were not the accepted or official teaching of the Church, these books would never have been approved nor would these theologians have wasted their time writing on contraception, or NFP.

Answer: Nihil Obstat Church imprimaturs are not infallible; and all heretical so-called theologians' opinions are worthless!

In reality, there are a lot of heretical imprimatured books. It is illogical to presume that a Pope reads and thus personally approves all official decrees and responses from the Roman Congregations, along with all unofficial ones attributed to the Roman Congregations found in the many books that publish them, along with reading all books in the world with imprimaturs, along with ruling the Church spiritually and temporally, along with sanctifying his own soul by prayer and meditation, along with sanctifying Catholics as the chief shepherd, and along with calling non-Catholics to conversion.

Pope St. Pius X testifies to the impossibility of a pope's inspection of every imprimatured book, even with the help of the Holy Office, and also testifies that there were many bad books that were given imprimaturs.

St. Pope Pius X, *Pacendi Dominici Gregis*, A.D. 1907: "51. We bid you do everything

in your power to drive out of your dioceses, even by solemn interdict, any pernicious books that may be in circulation there. The Holy See neglects no means to put down writings of this kind, but **the number of them has now grown to such an extent that it is impossible to censure them all**. Hence it happens that the medicine sometimes arrives too late, for the disease has taken root during the delay. We will, therefore, that the Bishops, putting aside all fear and the prudence of the flesh, despising the outcries of the wicked, gently by all means but constantly, do each his own share of this work, remembering the injunctions of Leo XIII in the Apostolic Constitution *Officiorum*: “Let the Ordinaries, acting in this also as Delegates of the Apostolic See, exert themselves to prescribe and to put out of reach of the faithful injurious books or other writings printed or circulated in their dioceses.” In this passage the Bishops, it is true, receive a right, but they have also a duty imposed on them. Let no Bishop think that he fulfills this duty by denouncing to us one or two books, while a great many others of the same kind are being published and circulated. Nor are you to be deterred by the fact that a book has obtained the Imprimatur elsewhere, both because this may be merely simulated, and because it may have been granted through carelessness or easiness or excessive confidence in the author as may sometimes happen in religious Orders.”

The same logically applies to the official Roman Congregations’ decrees and responses, and more so to the unofficial decrees and responses found in the many books that list them.

Also consider our Lady’s prophecy in the *Church approved apparition of La Salette*:

“Bad books will abound over the earth, and the spirits of darkness will everywhere spread universal relaxation in everything concerning God’s service...” (Prophecy of La Salette, 19th of September 1846)

Yet many “Natural Family Planning” supporters resort into quoting fallible and heretical theologians who support the contraception heresy of NFP, also known as the Rhythm Method, who lived either before or after the heretical Second Vatican Council. Their opinions are utterly worthless and totally heretical. **God has already spoken by the mouth of Pope Pius XI in *Casti Connubii*, infallibly declaring that all forms of Contraception, including NFP, is heretical and a mortal sin – and nothing can change that fact!** The Great Apostasy—Vatican II, the Conciliar Church, and her apostate antipopes—did not come about overnight.

Objection: But my traditional priest instructed me in NFP...

Answer: Satan instructs people in NFP.

When the blind lead the blind they both fall into the pit. Couples who use NFP know that they are committing a sin. It is written on their hearts. They don't need a priest to tell them that it's wrong. Yes, the priests who obstinately instruct people that NFP is okay and defend this birth control method are also guilty, but this does not take away the responsibility of the couples who follow their bad advice.

Pope Pius XI teaches there are no exceptions and no excuses. No excuses, even if your priest or bishop said it can be used.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 57), Dec. 31, 1930: "We admonish, therefore, priests who hear confessions and others who have the care of souls, in virtue of Our Supreme authority and in Our solicitude for the salvation of souls, not to allow the faithful entrusted to them to err regarding this most grave law of God; much more, that they keep themselves immune from such false opinions, in no way conniving in them. If any confessor or pastor of souls, which may God forbid, lead the faithful entrusted to him into these errors, or should at least confirm them by approval or by guilty silence, let him be mindful of the fact that he must render a strict account to God, the Supreme Judge, for the betrayal of his sacred trust, and let him take to himself the words of Christ: They are blind and leaders of the blind: and if the blind lead the blind, both fall into the pit."

This is why we stress that those who are contributing money to or who receive the sacraments from heretical or schismatical priests who promote or accept heresies such as NFP or any other condemned heresy must cease immediately if they don't want to share in their sin and follow them to Hell, since these priests are leading souls to Hell.

This includes the priests of the Vatican II sect, the Society of St. Pius X, the Society of St. Pius V, the C.M.R.I and almost all independent priests in this time of the Great Apostasy.

Objection: Both of the Sacred Penitentiary's Responses of the years 1853 and 1880 taught that NFP is allowed for married spouses, and so, you have no right to reject the Church's teaching on this matter.

Answer: The 1853 and 1880 responses are not only unofficial and fallible, but they are also illogical and heretical, and they do not even defend the current practice of NFP, as we will see.

In this section, we will refute a specific argument in favor of NFP promoted by various heretics and heretical sects posing as “traditional Catholics,” priests, and even bishops. Precisely because these people claim to be traditional Catholic and hold the true Faith, it is especially important to refute their arguments. One such heretical individual bent on murdering and deceiving souls is the heretical so-called Bishop Mark. A. Pivarunas of CMRI, a sedevacantist religious so-called community. However, Mark. A. Pivarunas’ “evidence” that defends NFP is neither infallible nor official nor certified as authentic. It is also ambiguous and contradictory.

There was a need in the Church for an organ that contained the official decrees and responses from the Roman Congregations because many decrees and responses were fraudulent or doubtful.

Therefore, the Roman Congregations needed an official organ in which to publish their decrees and responses that would guarantee authenticity. Authentic and official decrees and responses from the Roman Congregations are found in the *Acta Sanctae Sedis* (ASS) from 1904 to 1908 and in the *Acta Apostolicae Sedis* (AAS) from 1909 onward.

The Catholic Encyclopedia, 1907, *Acta Sanctae Sedis*: “A Roman monthly publication containing the principal public documents issued by the Pope, directly or through the Roman Congregations. It was begun in 1865, under the title of ‘Acta Sanctae Sedis in compendium redacta, etc.’, and was declared, 23 May, 1904, an organ of the Holy See to the extent that all documents printed in it are ‘authentic and official.’... On the Roman Congregations: Editors of periodicals on ecclesiastical subjects have been allowed for several years back to publish in their magazines the acts of the Congregations, and one of these periodicals, *Acta Sanctae Sedis*, has received the privilege of being declared ‘authentic and official for publishing the acts of the Apostolic See’ (S.C. de Prop. Fid., 23 May, 1904).”

The 1917 Code of Canon Law, Canon 9: “The laws issued by the Holy See are promulgated by being published in the official organ of the Holy See, the *Acta Apostolicae Sedis*, unless in particular cases another mode of promulgation is prescribed.”

A Practical Commentary: “The publication of the *Acta Apostolicae Sedis* began in January, 1909, and from the very beginning it was declared the official organ of the Holy See. [Footnote: The Constitution ‘Promulgandi’ of Pius X, Sept. 29, 1908; *Acta Ap. Sedis*, I, 5.]”

Consequently, any so-called Holy Office decree or response that exists outside these

organs, the Acta Apostolicae Sedis (ASS) from 1904 and the AAS from 1909, is not certified as authentic and is not official. (Hereafter I will simply refer to these documents as unofficial while understanding that they are also not certified as authentic.) Hence, Mark. A. Pivarunas' argument has no credibility because it rests on responses that are not official and cannot be certified as authentic.

Official Roman Congregations' decrees and responses are also fallible

Even if Mark. A. Pivarunas produced the official Roman Congregations' decrees or responses defending NFP, that does not help his case because they are also fallible.

The Catholic Encyclopedia, 1913, *Infallibility*: "Proof of Papal Infallibility - The pope, of course, can convert doctrinal decisions of the Holy Office, which are not in themselves infallible, into ex cathedra papal pronouncements..."

The Catholic Encyclopedia, 1913, *Acts of the Roman Congregations*: "...(b) Authority of doctrinal decrees - Doctrinal decrees are not of themselves infallible; the prerogative of infallibility cannot be communicated to the Congregations by the Pope."

People that calls themselves Catholic, I believe, would agree with this. Consequently, they would also have to believe that the unofficial evidence that he uses to defend NFP is likewise fallible.

The 1853 response

The source

The 1853 response is one such piece of incredible evidence. The source quoted, a local moral theology book, is not a first hand source for a Sacred Penitentiary (a Roman Congregation) response. Therefore, it is an unofficial and fallible response. And even if it were an official response, it would still be fallible. That is the main point: the evidence is fallible.

The meaning

The meaning of the response is ambiguous. While it has two interpretations, heretical and orthodox, one cannot be certain of either.

Mark A. Pivarunas, *On the Question of Natural Family Planning*: "The very concept of "rhythm" was first considered by the Catholic Church in 1853. The Bishop of

Amiens, France, submitted the following question to the Sacred Penitentiary:

“[Q.] Certain married couples, relying on the opinion of learned physicians, are convinced that there are several days each month in which conception cannot occur. Are those who do not use the marriage right except on such days to be disturbed, especially if they have legitimate reasons for abstaining from the conjugal act?”

Mark A. Pivarunas: “On March 2, 1853, the Sacred Penitentiary (during the reign of Pope Pius IX) answered as follows:

“[A.] Those spoken of in the request are not to be disturbed, providing that they do nothing to impede conception.”

The first part of the response seems to allow for the contraceptive method of NFP, but the second part does not by saying the spouses can “do nothing to impede conception.”

The purpose of NFP is to impede conception when the spouses have conjugal relations. If spouses come together only during the infertile period with the purpose of preventing conception, they are clearly attempting to impede conception. Therefore, the seemingly heretical first part of the response contradicts the orthodox second part.

I will now present a possible orthodox interpretation.

There are non-sinful reasons why spouses cannot have relations during known fertile periods, such as the husband is on a business trip or one spouse is sick, etc. Because they did not deliberately impede the fertile period for the purpose of preventing conception, they can have relations during the known infertile period without sinning, even though they did not have relations during the fertile period. For instance, if a husband is away from home during his wife’s known fertile period and returns to his wife during her known infertile period, he can still have conjugal relations with her without sinning as long as he did not deliberately avoid the fertile period for the purpose of preventing conception. In this case the spouses did not sin, even though they had marital relations only during the wife’s known infertile period. Pope Pius XI specifically refers to this fact in his encyclical, *Casti Connubii*.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects,

new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [PROCREATION OF CHILDREN] AND SO LONG AS THE INTRINSIC NATURE OF THE ACT IS PRESERVED.**”

Pope Pius XI says that the “primary end,” that is, bearing children, must be desired and preserved; therefore, the spouses must not do anything that is against the primary end of marriage, that is, the procreation and education of children.

Nowhere does Pius XI teach that spouses can deliberately avoid the wife’s fertile period in order to prevent conception when they come together during the infertile period. He is only teaching that spouses can have conjugal relations during the known infertile period or if one of the spouses has a defect, a barren womb or sterile seed. And, he clearly adds that even then they must be “subordinated to the primary end [bearing children].”

The spouses must conform to the intrinsic nature of the act by being open to conception both in mind and deed. If they are not, they are denying the intrinsic nature of the act.

The last part of the 1853 response, “provided they do nothing to impede conception,” supports the orthodox interpretation. There can be no act, plan, or desire to impede conception when the marital act takes place. The spouses must always desire to have children if God wills they should have children, even if conception is improbable or impossible (such as in a barren womb). The 1853 response clearly says that no action may be taken by the spouses that would impede conception: “[A.] *Those spoken of in the request are not to be disturbed, providing that they do **nothing** to impede conception.*” All impediments are condemned. The goal of NFP is to impede conception when the spouses engage in the marital act.

The decree does not specify any specific type of impediment. It condemns all impediments. The point of the response is if spouses are going to have relations during known infertile periods, they must still be subordinated to the primary purpose of marriage, the procreation and education of children, and thus cannot do or have done anything that would impede or prevent it.

The 1880 response

The source

No doubt, there were those who interpreted the 1853 response in a heretical way. Yet, NFP defenders knew they needed to be more specific so there would be no doubt that NFP, according to them, is not sinful. The 1853 response did not say anything about the spouses deliberately avoiding the fertile period and only having conjugal relations during the wife's infertile period with the purpose of preventing conception. This motive is not mentioned in the 1853 question and is even condemned in the last sentence, which says, "providing that they [spouses] do nothing to impede conception."

Therefore, the NFP defenders needed a decree or response that specifically mentions and justifies the motive of preventing conception while leaving out the part about spouses not impeding conception. Digging deep in their hat of tricks, they found what they believe defends their heresy in one response (found in two unofficial sources) that supposedly refers to a response from the Sacred Penitentiary.

The meaning

The NFP defenders have another serious problem with this so-called evidence—this fallible 1880 response. It is ambiguous, confusing, and contradictory, and it even condemns Mark A. Pivarunas' idea of NFP.

Mark A. Pivarunas, *On the Question of Natural Family Planning*: "Another reference to rhythm appeared in 1880. Fr. Le Conte submitted the following questions to the Sacred Penitentiary:

"[Q.] Whether married couples may have intercourse during such sterile periods without committing mortal or venial sin?"

"Whether the confessor may suggest such a procedure either to the wife who detests the onanism of her husband but cannot correct him, or to either spouse who shrinks from having numerous children?"

Mark A. Pivarunas: "The response of the Sacred Penitentiary (during the reign of Pope Leo XIII), dated June 16, 1880, was:

"[A.] Married couples who use their marriage right in the aforesaid manner are not to be disturbed, and the confessor may suggest the opinion in question, cautiously, however, to those married people whom he has tried in vain by other means to dissuade from the detestable crime of onanism."

1) If this fallible response is meant to allow NFP, it only allows it as a substitute for the

husband's obstinately sinful Onanism (withdrawal during the marital act by the husband), which presents serious dilemmas.

2) If the husband is not obstinate and repents of his sin of Onanism, then the spouses cannot use NFP, which is how this response has to be interpreted. Let me explain. The first part of the Sacred Penitentiary's response was only addressed to Conte's first question: "*Whether married couples may have intercourse during such sterile periods without **committing mortal or venial sin?***" As we have seen already, there is no sin in having marital relations during known infertile periods provided conception is not deferred deliberately. That is why the Sacred Penitentiary answered favorably in their first part of the response: "*Married couples who use their marriage right in the aforesaid manner are not to be disturbed*". This response, however, was only directed at Conte's first question, and hence it cannot be used to support NFP.

The second part of the response which supports NFP only allows it in case of Onanism: "... and the confessor **may suggest the opinion in question**, cautiously, however, **to those married people** whom he has tried in vain by other means to dissuade from **the detestable crime of onanism**." Since the Sacred Penitentiary made no further mention of Conte's other statement, "*Whether the confessor may suggest such a procedure... to either spouse **who shrinks from having numerous children?***" this means that they only allowed the confessor to suggest deliberate sterile relations in case of Onanism. Since they made no mention of those who "shrinks from having numerous children", one cannot use this response in favor of NFP in any other case than Onanism. So the only non-sinful use of NFP, according to this response, would be if the husband obstinately commits the sin of Onanism. If not, the confessor cannot even suggest the use of NFP. Therefore, according to this response, NFP cannot be used for any other reason put forward by NFP defenders.

3) The 1880 response appeased stiff-necked sinners by rewarding their obstinate disobedience to God and their confessors. If the obstinate sinner does not listen to the confessor, the confessor must pander to the sinner. Instead of punishing him, the confessor rewards him with another sinful contraceptive method. It is like saying that it is better for a single man to fornicate with an unmarried woman than a married woman because there is no additional sin of adultery. Both actions are mortally sinful. It is like a confessor telling an alcoholic who drinks hard liquor that he will not sin if he gets less drunk by using soft liquor, such as beer or wine. The purpose, getting drunk, remains the same in both cases. Since when do God and His representatives compromise faith and morals by appeasing obstinate sinners? The proper action for a good confessor in such a case is to forbid the wife to have relations with her husband under pain of sin until he

repents of his sin and thus promises to no longer use Onanism, NFP or artificial contraception. To conclude, this 1880 response is not only unofficial and fallible, but it is also illogical and heretical, and it does not even defend the current practice of NFP.

QUESTIONS AND ANSWERS

Question: Is it sinful to have sterile relations during breast-feeding?

Answer: A natural consequence of breast-feeding is that the mother is infertile while breast-feeding. The only just reason for breast-feeding is for the nourishment of the infant. The sin of contraception is committed if at anytime that just reason – breast-feeding to nourish the infant – is perverted by being replaced with the unjust reason of having relations without the possibility of conception. The fact that conception cannot take place is naturally beyond the control of the spouses during this period of time. The very second spouses use breast-feeding to maintain the infertile period so as to prevent conception when they have relations, they commit the mortal sin of contraception. They have replaced the only just and natural reason for breast-feeding, which is nourishment of the infant, with the unjust and unnatural reason of deliberately using it to maintain the infertile period so conception will not take place when they have sexual relations. Breast-feeding, when perverted in this evil manner, is used as a contraception. It is also best to remain chaste during this period.

Pope St. Gregory the Great, *Epistle To Augustine, Bishop of the English* (c. 597 A.D.): “Further, her husband ought not to cohabit with her till that which is brought forth be weaned. But an evil custom has arisen in the ways of married persons, that women scorn to nurse the children whom they bring forth, and deliver them to other women to be nursed. Which custom appears to have been devised for the sole cause of incontineny, in that, being unwilling to contain themselves, they think scorn to suckle their offspring [and live continent]. Those women therefore who, after an evil custom, deliver their children to others to be nursed ought not to have intercourse with their husbands unless the time of their purification has passed, seeing that, even without the reason of childbirth, they are forbidden to have intercourse with their husbands while held of their accustomed sicknesses [menses]; so much so that the sacred law smites with death any man who shall go into a woman having her sickness [Leviticus 20:18].” (*Epistles of St. Gregory the Great, Book XI, Letter 64, To Augustine, Bishop of the Angli*)

Question: Must a husband or wife refrain from marital relations with a contracepting spouse?

Answer: Yes. The use of contraception is intrinsically evil and always gravely immoral because it deprives the marital act of the procreative meaning. Intrinsically evil acts are not justified by intention or circumstances. So even if the intention of one spouse is good, and the circumstances are very difficult, he or she cannot morally choose to engage in marital relations with a contracepting spouse. To do so would be an objective mortal sin.

The Church's teaching is clear that "**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**" (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54) and that is why it will always be a mortal sin of contraception against the primary purpose of marriage to knowingly perform the marital act with a contracepting spouse.

In one sense, only the contracepting spouse is "using" the contraception (taking the pill, or using a condom, etc.). But in another sense, both spouses are contracepting because both are knowingly choosing to engage in contracepted marital relations. The "non-contracepting" spouse is deliberately choosing to participate in contraceptive marital relations, and so he or she is participating in an act that is deprived of the procreative purpose that must accompany all marital acts. The lack of an intention to use a contraceptive on the part of the one spouse does not change the moral object of the act that he or she has deliberately chosen.

Moreover, if the wife is using an abortifacient contraceptive, such as the birth control pill, and the husband chooses to have relations with her, both spouses are participating in the mortal sin of direct abortion as well as the mortal sin of contraception.

The only lawful action for a good husband or wife to do if one of the spouses is using contraception is to abstain from having marital relations with their spouse until he or she repents of the sin and thus promises to no longer use contraception. If the husband should force himself on his wife (rape her), then that is a reason for separation.

There are times when a spouse cannot prevent the other spouse from sinning during the marital act. In these cases, the spouse sinned against does not sin. For instance, a husband can pretend he repented of his sin of Onanism or of other forms of contraception and can promise his wife he will no longer use it, but he could still use it, and the wife would not be able to prevent it. Or, one spouse may do something immoral previous to, during, or after the marital act, and the other spouse may be helpless to prevent it. In these cases the spouse sinned against does not sin, "*provided that, mindful of the law of charity, he or she does not neglect to seek to dissuade and to **deter** the partner from sin.*" (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 59)

Question: Can an unmarried woman, who is not sexually active, use the contraceptive pill for a medical purpose?

Answer: Yes. When the contraceptive pill (the birth control pill) is taken by a woman who is not sexually active for different medical purposes (other than hindering the conception of a child), the pill does not deprive sexual acts of the procreative meaning, because there are no sexual acts. Since the person using the contraceptive pill does not perform the sexual act that always must be excused with the motive of procreation, the moral object is not evil, and the usage of the contraceptive pill is not intrinsically evil.

Question: Can a married woman use the contraceptive pill for a medical purpose, while refraining entirely from marital relations?

Answer: Yes. But when a woman is married, she must have a grave reason to refrain from marital relations with her husband for an extended period of time. The husband and wife have a moral obligation (called the marriage debt) to have natural marital relations if or when one of the spouses wants to have marital relations.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1: “Further, marriage is directed to the avoiding of fornication [adultery, masturbation, etc.] (1 Corinthians 7:2). But this could not be the effect of marriage, if the one were not bound to pay the debt to the other when the latter is troubled with concupiscence. Therefore the payment of the debt is an obligation of precept.”

If a wife has a serious medical problem, which can only be effectively treated with the contraceptive pill, then she is allowed to take the contraceptive pill while refraining from marital relations with her husband, and the husband has no right to ask for the debt. As long as she is not sexually active while taking the pill, the marital act is not deprived of the procreative meaning, and so she avoids committing an intrinsically evil act.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1, Reply to Objection 3: “If the husband be rendered incapable of paying the debt through a cause consequent upon marriage, for instance through having already paid the debt and being unable to pay it, the wife has no right to ask again, and in doing so she behaves as a harlot rather than as a wife. But if he be rendered incapable through some other cause [such as sickness or fatigue], then if this be a lawful cause, he is not bound [to pay the marital debt], and she cannot ask, but if it be an unlawful cause [i.e., he has no grave reason for refusing to pay the marital debt], then he sins,

and his wife's sin, should she fall into fornication [adultery, impure thoughts or masturbation] on this account, is somewhat imputable to him. Hence he should endeavor to do his best that his wife may remain continent."

Since the person using the contraceptive pill does not perform the sexual act (that always must be excused with the motive of procreation), the moral object is not evil, and the usage of the contraceptive pill is not intrinsically evil.

Question: On what authority does the protestant sects deny the biblical, Apostolic and Patristic teaching that all marital acts must be excused with the motive of procreation?

Answer: Protestants have no biblical basis whatsoever for practicing contraception and being against conception; neither have they any basis for this teaching from the Early Church or Christian tradition.

It is also a little known fact of history, but the protestants were actually in agreement with the Catholic Church's teaching on marriage and family life that contraception and birth control methods is sinful and forbidden to use for married people up until the year of 1930. The watershed event that changed this ancient teaching in these apostate "churches" was a conference of Anglican so-called "bishops".

On August 14, 1930, with 193 favoring and 67 opposing, the leaders of the Anglican Church passed seven resolutions dealing with "marriage and sex." The "bishops" stated in the fifteenth resolution that: "Where there is a clearly felt moral obligation to limit or to avoid parenthood, the primary and obvious method is complete abstinence from intercourse (as far as may be necessary) in a life of discipline and self-control lived in the power of the Holy Spirit." But that same fifteenth resolution also stated that, if a couple faced "a clearly felt moral obligation to limit or avoid parenthood" and the couple had "a morally sound reason for avoiding complete abstinence, the conference agrees that other methods may be used." (*The Lambeth Conferences*, 166) Thus the Anglican sect had taken a position different from any previous teaching of both the Old and New Testament Church. According to their unnatural and novel teaching, married couples could now engage in marital intercourse while taking specific measures to prevent conception. On October 4, 1930, Cardinal Francis Bourne, the Catholic archbishop of Westminster, denounced the decision made by the conference of the Anglican bishops. He declared that they "had forfeited any claim to be 'authorized organs of Christian morality.'" (Arthur Vermeersch, "*La Conférence de Lambeth et la morale du mariage*," in *Nouvelle Revue Théologique* 57, A.D. 1930, 850) Arthur Vermeersch, the moral theologian who played a large role in writing the marvelous statement on marriage made by the Belgian bishops in

1909 (that affirmed the biblical teaching that the marital act must be procreative), was greatly disturbed by the way the Anglican “bishops” had perverted the teaching of St. Alphonsus Liguori on conscience. Vermeersch and other theologians thought that only a “strong papal action” could put an end to the assault on Catholic doctrine regarding the purposes of sexual relations in marriage.

The strong papal action followed swiftly by the promulgation of the encyclical *Casti Connubii*. On December 31, 1930, Pope Pius XI (1922–1939) promulgated *Casti Connubii* (On Chaste Marriage). The pope provided the Catholic Church with “one of the great papal documents of all time.” This encyclical “defined not only the nature of Matrimony but also the moral duties flowing therefrom.” As he gazed out upon the world from “the watchtower” of the Vatican, Pope Pius XI observed that certain “pernicious errors and degraded morals” had spread “even among the faithful.” (*On Chaste Marriage* # 3) The pope wanted to remind everyone that both the Bible and the Council of Trent had declared that **matrimony was created not by human beings but by God. Thus there was little scope for human decision-making when it came to contractual marriage:** “the only function of . . . human freedom is to decide that each of the consenting parties in fact wishes to enter the state of matrimony.” (*On Chaste Marriage* # 6) **Therefore, having consented to marry, the spouses were subject to the way God instituted marriage with its particular “ends, laws and blessings.”** (Pope Pius XI, *On Chaste Marriage* # 9)

Procreation or Abstinence: The Married Couple’s Only Choice

Referring to St. Augustine as the great Christian authority on marriage, Pope Pius XI reminded his readers of the three goods of marriage: “These . . . are the blessings which make matrimony itself a blessing: OFFSPRING, FIDELITY, SACRAMENT.” (*On Chaste Marriage* # 10) These traditional goods provide “the law of marriage, which gives luster to the fruitfulness of nature and sets a curb upon shameful incontinence.” (Ibid) The pope next referred to the summary found in the 1917 Code of Canon Law: “The primary end of matrimony is the procreation and education of offspring.” (Canon 1013) In sum, *Casti Connubii* simply repeated what church leaders and theologians had asserted from the time of Our Lord and the Apostles—namely, that the purpose of marital intercourse was to produce a child. If, at any particular time, husband and wife did not want to conceive a child, **they could avoid conception in only one way—namely, “by means of a virtuous continence.”** (*On Chaste Marriage* # 53) The pope noted that some couples were using a false argument in excusing their birth control, claiming “that they can neither observe continence, nor, for personal reasons or for reasons affecting the mother, or on account of economic difficulties, can they consent to have children.” Since Pope Pius XI saw the use of birth control devices as a “criminal abuse,” (Ibid) he rejected all the reasons

offered for engaging in marital acts while trying to avoid conception. Repeating the traditional teaching of the Bible, the Apostles, and the Church from the beginning, the pope taught that: **“The conjugal act is of its very nature designed for the procreation of offspring; and therefore those who in performing it deliberately deprive it of its natural power and efficacy, act against nature and do something which is shameful and intrinsically immoral.”** (Pope Pius XI, *On Chaste Marriage* # 54)

Condemnation of the Anglican Bishops’ teaching

Referring to the Onan incident in the book of Genesis, the pope repeated his condemnation of contraception: **“The Divine Majesty detests this unspeakable crime with the deepest hatred and has sometimes punished it with death.”** (*On Chaste Marriage* # 55) Again citing Augustine, the bishop of Rome wrote: “Sexual intercourse even with a lawful wife is unlawful and shameful if the conception of offspring is prevented. This is what Onan, the son of Judah, did, and on that account God put him to death.” (Ibid) With his reference to the traditional interpretation of the story of Onan in place, the pope scolded the Anglican “Church” as “openly departing from the Christian teaching which has been handed down uninterruptedly from the beginning.” (*On Chaste Marriage* # 56) Against the unlawful and unnatural teaching of the Anglican “bishops” “the Catholic Church” had to raise “her voice in sign of her divine mission to keep the chastity of the marriage contract unsullied by this ugly stain.” (Ibid)

The Pope’s warning to married spouses against loving “as adulterers love” shows us that the search for selfish sexual pleasure and concupiscence are alien to authentic marital love: “This is the rule prescribed by the Apostle when he says, ‘Husbands, Love your wives as Christ also loved the Church.’ Now Christ certainly loved the Church with a boundless charity, and not for His own personal advantage but solely for the good of His Bride.” (*On Chaste Marriage* # 23) According to various commentators, the high point of this encyclical is the papal declaration that spouses should perfect each other’s “interior life.” Spousal love **“is not confined to mutual help; it must have as its higher and indeed its chief objective that of shaping and perfecting the interior life of husband and wife.”** (Ibid) When the pope speaks of charity, it is not charity “founded on a mere carnal and transitory desire . . . it is a deep-seated devotion of the heart.” (Ibid) Thus, the perfecting of the interior life of one’s partner is good but the enjoyment of “carnal and transitory desire” is not.

Return to the Divine teaching of Matrimony

In part three the pope warned that God might well “punish men for their pride and their

audacity” if they dared to tamper with the divine idea of marriage (*On Chaste Marriage # 95*). Relying on St. Augustine’s teaching on sexuality, Pius XI singled out “the violence of rebellious concupiscence” as the chief obstacle to carrying out God’s plan for marriage (*On Chaste Marriage # 97*). Such rebellion of the flesh can only be subdued by obeying the church’s leaders who know “the divine laws in marriage and in married life.” (*On Chaste Marriage # 100*) For this reason married persons must pay special attention to such laws lest they, by reason of their human nature, fall “prey to carnal passion” that so readily deceives and corrupts (*On Chaste Marriage # 102*). Married persons must be ready to sacrifice their sexual desires in order to refrain from marital intercourse: “God’s law sometimes requires of married persons difficult and enduring sacrifices, sacrifices which, as experience shows, the weak man is apt to invoke as so many excuses for not keeping with the divine law.” (Ibid) The pope also warned married couples to keep “as far as possible aloof from all idolatry of the flesh and from the degraded slavery of the passions.” (*On Chaste Marriage # 107*)

Dismissing the “exaggerated physiological education” advocated by “the so-called reformers of our day,” (*On Chaste Marriage # 108*) **the pope firmly rejected the legitimacy of limiting marital intercourse to the sterile period (the rhythm method) in order to avoid pregnancy.** Pope Pius XI accused the “so-called reformers” of teaching the “art of skillful sinning” instead of “the virtue of chastely living.” (Ibid) After husband and wife had given birth to the maximum number of children they could rear, the pope confirmed that they should cease having marital relations: “Whatever the theories sustained and propagated by certain persons, husband and wife must . . . use their matrimonial rights always in a Christian and sacred way, especially in the early days of wedlock, so that should circumstances subsequently require them to observe continence, their habit of self-restraint will help them more easily to do so.” (*On Chaste Marriage # 110*) We can see that this papal teaching relegates sexual feelings to the lowest part of the house of married living. Since the desire for sexual intimacy has always been regarded as a defect that arose from the fall of Adam and Eve, such desire has to be repressed in order to develop restraint and attention to the interior life of one’s partner and oneself.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 106-108), December 31, 1930: “Certainly, if the latter day subverters of marriage are entirely devoted to misleading the minds of men and corrupting their hearts, to making a mockery of matrimonial purity and extolling the filthiest of vices by means of books and pamphlets and other innumerable methods, much more ought you, Venerable Brethren, whom “the Holy Ghost has placed as bishops, to rule the Church of God, which He hath purchased with His own blood,” [*Acta*, XX, 28] to give yourselves wholly to this, that through yourselves and through the priests subject to you, and, moreover, through the laity welded together by Catholic Action, so much desired and recommended by Us, into

a power of hierarchical apostolate, you may, by every fitting means, oppose error by truth, vice by the excellent dignity of chastity, the slavery of covetousness by the liberty of the sons of God, [John, VIII, 32 sqq.; Gal., V, 13] that disastrous ease in obtaining divorce by an enduring love in the bond of marriage and by the inviolate pledge of fidelity given even to death.

“Thus will it come to pass that the faithful will wholeheartedly thank God that they are bound together by His command and led by gentle compulsion to fly as far as possible from every kind of idolatry of the flesh and from the base slavery of the passions. They will, in a great measure, turn and be turned away from these abominable opinions which to the dishonor of man’s dignity are now spread about in speech and in writing and collected under the title of "perfect marriage" and which indeed would make that perfect marriage nothing better than "depraved marriage," as it has been rightly and truly called.

“Such wholesome instruction and religious training in regard to Christian marriage will be quite different from that exaggerated physiological education by means of which, in these times of ours, some reformers of married life make pretense of helping those joined in wedlock, laying much stress on these physiological matters, in which is learned rather the art of sinning in a subtle way than the virtue of living chastely.”

Question: Why are these and other verses from the Book of Tobit or Tobias that you cite not found in my bible?

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Answer: In the few protestant “bible” versions where the Book of Tobias actually is included, the entire crucial verse found in Tobit 6:22 quoted above is completely missing, and verse 8:9 (Tobit 8:7 in protestant versions) “**but only for the love of posterity**” is nowhere to be found! The reason why the devil had to exclude these important verses from their bibles is because he knows how important and absolutely necessary it is for one’s salvation to follow the Natural Law in all things—such as the Natural Law on sexual morality—because one can never be ignorant about the Natural Law, or be a “material heretic” in its regard. Since the devil foresaw the great damage the exclusions of these books and passages would have on his followers, and since the protestants are impure and

lustful in every way, he was permitted by God to inspire their leaders to remove these crucial teachings of Our Lord. This is also why some protestants have told us they are not familiar with the above and related bible verses from the Book of Tobit and why they have told us that they are not found in their bible.

In addition to verse 22 already noted above, the following other important verses found in Chapter 6 in the Book of Tobit, verses 16 to 18, and verse 20, are completely missing from the protestant versions, while verse 21 in most of their versions have been modified to read something like this: “Moreover I *suppose* [or *presume*] that she shall bear thee children”.

Tobias 6:18, 20-21 **“But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.** ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. **And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.”**

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **[17] For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

Furthermore, the differences between the verse numbering in the Protestant and Catholic versions of the Book of Tobit are very great indeed, which makes it highly probable that many other important verses are missing, omitted or changed in the Protestant versions. **In fact, only 2 chapters out of entire 15 had the similar number of verses in the protestant and Catholic version; in all other chapters the Douay-Rheims Catholic Bible had 1 to 10 (or even more) extra verses per chapter than the protestant King James version.** The devil sure does not like this book, teaching purity, virtue and chastity as it does. No wonder Luther so much wanted these books out of his own corrupt bible.

See: ***The Bible Proves the teachings of the Catholic Church***

Question: I want a child, but my spouse does not. What do I do?

Answer: We have already abundantly proved from the Bible and Apostolic Tradition as well as the teaching of the Popes, Fathers and Saints of the Church that spouses must

directly wish to beget children if they are to perform the marital sexual act. A spouse who refuses to desire children cannot therefore perform the marital act without sin, which obligates the other spouse who desires children to abstain from performing the marital act with the offending spouse until he or she comes to his senses and repents. The Bible declares children to be a blessing. Psalm 127:3-5 says, “*Behold the inheritance of the Lord are children: the reward, the fruit of the womb. As arrows in the hand of the mighty, so the children of them that have been shaken. Blessed is the man that hath filled the desire with them; he shall not be confounded when he shall speak to his enemies in the gate.*” This is contrary to the way much of the world views children—as a hindrance and a burden. Children cannot be viewed as a liability.

The lack of desire to have children while also wanting to perform the sexual act stems from selfish motives. Some people do not want children because they want to focus on themselves, their careers, and their money. They do not want to be "tied down" or give up their expensive cars, homes, or vacations. Others do not want children because of fears about not being able to parent successfully, not being able to afford to raise the child properly, or fears about childbirth itself—although they want to indulge in the marital act. All of these kinds of so called excuses are directly mortally sinful, unless one abstains from the marital act completely, since the marital act needs to be excused with the motive of procreation: “**Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5) A person who do not want children must therefore stay unmarried until he or she changes his intention. In the case of the married, if a couple does not want to have children, they are obligated to abstain from the marital act under pain of mortal sin.

As Christians, our devotion must first be to God, who says that children are a blessing. If we devote ourselves to prayer, spiritual reading, and meditation, God will reveal His will to us if we put Him first. Romans 12:2 declares, “*And be not conformed to this world; but be reformed in the newness of your mind, that you may prove what is the good, and the acceptable, and the perfect will of God.*”

Question: What is your thought on childbearing today? Is it wise to raise children today? And should husband and wife live a chaste life rather than having children?

Answer: No one must believe that it is a bad thing to want to raise and love children, and especially so, if it is done for godly purposes. However, even though the will of wanting to have and raise children for the love and honor of God is a good and noble thing, the consequences following upon this good thing are many times bad; a few examples being disobedient, evil and mortally sinful children that, sad to say, in most cases are headed for

Hell. Scripture also testifies to this most sad truth.

Matthew 7:13 **“Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!”**

Luke 13:24 **“Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.”**

The above words has been true for all ages, but it has never been more true than what it is for us today. The Bible prophetically warned of this: *“And woe to them that are with child, and that give suck in those days.”* (Matthew 24:19) Many marriages are also not good and are displeasing to God since many spouses marry for sinful and lustful reasons.

Our Lady of Fatima: “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.”

And considering some of the “woes” of our days. Unless you will lock up your children in a room without a television, media or contact with other people (except good friends and family members), it is almost guaranteed that they will be exposed to innumerable mortal sins and be lost. Why? Because the world has become so evil, corrupted and sensual today so that one will see even half naked women displayed on billboards in public places! This was totally unheard of before. One look with consent to impure thoughts is enough for a mortal sin to have been committed. And I ask you this: Will you ever let your children go out? If yes, then, can you guard their eyes and their desires? or keep them away from bad companions?

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “Also, [Pope St.] Gregory, [in Moral Reflections, XXI, ix]: C. 13. One commits adultery when one sinfully desires a married or an unmarried woman. **“Anyone who so much as looks with lust at a woman, has already become an adulterer with her in his heart.”** [cf. Mt. 5:28] Now Greek uses the word moechus for adulterer, because it prohibits looking not only at another’s wife but also at any other woman. This shows plainly that, when an unmarried woman is desired with lust, adultery can be committed by sight alone.”

And this is without even considering all other evils of today, such as porn, the media, and the world with all its allurements that are, in truth, too numerous to even mention.

And then we have the public school system, which is mandatory in most western countries, wherein all kinds of ungodly and dangerous teachings are being taught, such as evolution, false religions, and as if that was not enough, sexual education. Will you allow your children to go to public school and be perverted and familiarize with worldly and ungodly friends? Then sadly, you will in fact lose them to the world! **In fact, some statistics show that a large percentage of all children raised in so-called Christian homes who attend public schools will outright and openly reject the Christian faith by the first year of college.** It was Adolf Hitler that once said, “Let me control the textbooks and I will control the state. The state will take youth and give to youth its own education and its own upbringing. Your child belongs to us already... what are you?” Pope Pius XI says concerning this: “By nature parents have a right to the training of their children, but with this added duty that the education and instruction of the child be in accord with the end for which by God’s blessing it was begotten. Therefore it is the duty of parents to make every effort to prevent any invasion of their rights in this matter, and to make absolutely sure that the education of their children remain under their own control in keeping with their Christian duty, **and above all refuse to send them to those schools in which there is danger of imbibing the deadly poison of impiety.**” (*Rappresentanti in terra* #35, Dec. 31, 1929) God does not tell us as much as to be on guard against demons as with men (Matthew 10:17), for men are oftentimes more harmful to us than the devils are, for demons can be expelled by invoking the most holy names of Jesus and Mary, but man on the other hand cannot be expelled in the same way. And if a man tries to change his life, he will be reviled, despised, and called a most miserable fool, a good for nothing and a man of no education. Many weak souls sadly turn back to the vomit from such and like reproaches out of fear for the loss of human respect!

If you are thinking of raising children, then you should first seriously consider if this is God’s will for you. No one should be thinking of raising children unless they believe it’s God’s will that they should have children. After one has entered into the married state, however, one is not allowed to abstain from the marital act if or when the other spouse asks for the marital debt to be payed, unless both the spouses agree to live the more virtuous and meritorious life of chastity and purity; and that is why one must seriously consider the needs of one’s future children before entering the state of matrimony.

God naturally wants all spouses to live a chaste life and avoid bad occasions for themselves or their children, and so spouses should only have relations if they believe that God wants them to have children. But how will a couple know if God wants them to have children?

They will of course understand this by praying to Him and asking His Holy will in this matter. God will implant a fervent love and longing for children in the spouses' hearts, or reveal to them through some sign or special revelation if He wills they should have children. Thus, a husband and wife should ask God and seriously consider if it's His will that they should have children. For it is certain that if God wills that a couple should have children, that it is for a greater purpose, such as giving birth to a saint.

St. Augustine teaches that the first man and woman were waiting for God's order and commandment to engage in intercourse since God created Adam and Eve without sexual desire for each other. Thus, St. Augustine, with the rest of the Church taught that sexual desire was not an aspect of God's design for the male and the female, since concupiscence is an evil effect of the original sin. "For why should they not await God's authorization for this, since there was no drive of concupiscence coming from rebellious flesh?" Indeed, Augustine concludes that sexual desire is "fundamentally alien to the original definition of humanity." By this we can understand that the biblical teaching in Tobias 6:18 of chaste and humble prayer for three days – before one consummates the marriage by the marital act – comes directly from God's original plan and will for humanity before the fall and original sin of Adam and Eve in the garden of Eden; for before the fall, the human will was infinitely more directed to obeying and following God's perfect will and direction in all things rather than their own reason and judgment, as it sadly is now.

The Word of God and Holy Scripture teaches that one should not consummate the marriage immediately after one has been married, but that one should wait for three days while praying earnestly to God to bless their marriage: "*because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock.*" (Tobias 8:4) The Holy Archangel Raphael, acting as God's messenger, instructs husbands and wives to always wait three days in chastity and in prayer before consummating the marriage: "*But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.*" (Tobias 6:18)

Indeed, according to God's Holy Word, those who refuse to practice continence and virtue in their marriage, will undoubtedly fall into all kinds of sins because of their bad will and sensuality: "*Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.***" (Tobias 6:16-17)

It is thus certain and an established fact by both the Holy Bible and Apostolic Tradition that those spouses who do not practice chastity and prayer for a while before they perform the marital act will much more easily fall into sexual sins of various sorts since they will be more easily controlled by the devil and his demons because of their carelessness and sloth in praying to God and invoking His Holy aid in resisting sinful inclinations and temptations. God's Word in the Holy Scripture were not written down just for show or because they sounded good or pleasant, but it was explicitly written down for the purpose of saving our souls from sin and the eternal hellfire, and this truth of Sacred Revelation obviously applies to the biblical and Apostolic teaching that spouses – who want to please Our Lord – should pray and observe chastity for a while before having sexual relations.

If spouses wish to honor Our Lord and Our Lady in a perfect way they should always pray to God in chastity for three days every time before they perform the marital act, and God will hear them and keep them from sinning and bless them with good offspring for His Holy Name's sake for their virtuous and pure love of God, prayer and chastity. In the case that spouses do not receive offspring, however, this is many times God's sign to them that He wants another way for them and that they should serve Him in total chastity and purity instead, which is a much more virtuous life where they beget spiritual children for the love of God rather than fleshly children.

In truth, "he who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. **Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help.** We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. "These holy names," St. John Chrysostom declares, "have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell." At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire." (Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, A.D. 1899)

St. Ephraim, On Prayer Before Intercourse: "O Blessed Fruit conceived without intercourse, bless our wombs during intercourse. Have pity on our barrenness, Miraculous Child of virginity." (*Hymns of St. Ephraim: Hymn 7 On the Nativity*)

Question: Should a traditional Catholic be living a single life if no traditional Catholic is available for him or her to marry? I am unsure what God would like my life's vocation to be (married, single or even a religious). I would prefer to get married and have children but with so few traditional Catholics who are sedevacantists I am not sure where to turn or what to do. I hope to marry a traditional Catholic and sedevacantist or someone who is willing to convert to the true Catholic faith. It would cause too many problems with a Novus Ordo "catholic"

when it came to his family/friends concerning weddings/ wakes/ funerals which a Catholic can't go to. Am I correct on this? So I guess it would be a traditional Catholic and sedevacantist husband or nothing. Any thoughts or recommendations concerning what I could/should do would be greatly appreciated.

In Jesus and Mary

Answer: Yes, you should not pursue marriage with a person who is not in agreement on all the issues. In this apostasy, that means that many people might have to embrace a single life. One should of course pray for the specific intention of fulfilling God's Will in one's life.

Question: What is marital modesty? And is it absolutely necessary for two married spouses to be modest towards each other in their dress, conversations and acts?

Answer: Marital modesty is modesty within a marriage and concerns the modesty and purity the husband and wife must have towards each other in order to have a fruitful and good marriage. Modesty within a Christian Marriage is very important.

Ecclesiasticus 7:21 "Depart not from a wise and good wife, whom thou hast gotten in the fear of the Lord: for the grace of her modesty is above gold."

A wife must be modest even before her husband, and a husband should be modest even before his wife. Whoever teaches immodesty to married couples, leads them away from Christ, and harms the Sacrament of Marriage. For the relationship between a husband and wife is a reflection of the relationship between Christ and His Church. Should Christ be immodest with His Bride, the Church? Should the Church be immodest before Christ? So then, neither can a husband and wife be immodest with one another, neither in thought, nor in word, nor in deed. For immodesty leads to every sexual sin.

Marriage is not an exception to the eternal moral law. Natural marital relations for the purpose of procreation is morally good only when it is practiced in accord with morality. Lust within marriage is gravely immoral. If the spouses use one another for mere sexual pleasure, apart from love, faith, fidelity, hope, apart from the primary goods of marital relations (found in the procreation and education of children), then they have sinned against the end, and honesty of marriage. And all unnatural sexual acts are intrinsically evil and always gravely immoral, even within marriage.

But lesser, although still grave sins are also possible concerning sexuality within marriage. Even for a husband and wife, it is a sin to speak or act in a licentious manner, to speak or act as if marital relations were base or were merely for pleasure, to speak or act with immodesty and impurity. Even spouses must have respect for the dignity of the body, and a holy fear of God, in order to avoid various misuses of the body and of sexuality.

A just war does not justify all acts of violence within that war. And a holy marriage does not justify all sexual acts within that marriage. The eternal moral law prohibits intrinsically evil and gravely immoral sexual acts, as well as acts that are not intrinsically evil, but are sinful due to intention or circumstances. So the thoughts, words, and deeds of immodesty are not justified by marriage.

Modesty within marriage requires the spouses to treat one another as whole persons, with respect and affection, and with a holy fear of sin. Modesty within marriage requires the spouses to view the marital sexual act as integral to the Sacrament of Marriage, and not as a mere source of entertainment or pleasure. Modesty within marriage requires the spouses to subjugate the lesser and baser motive of sexuality (pleasure and quenching of concupiscence), to the higher motives of sexuality (the procreation and education of children), and to the marriage as a whole. Respect for the human body as a gift from God requires the spouses to act with self-restraint or even self-denial, and to avoid excessive indulgence in even lawful acts.

St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 2, Section 6: “I could not have called good that concupiscence of the flesh which the Apostle John said is not from the Father, but I call conjugal modesty good which resists the evil of concupiscence lest, when aroused, it draw men to unlawful acts.” (*The Fathers Of The Church A New Translation*, Vol. 35, pp. 170-171)

Question: What is concupiscence and how does it effect us?

Answer: Concupiscence is an ardent, usually sensual, longing. In Christian theology, concupiscence is the selfish human desire for an object, person, or experience. For Christians, concupiscence is what they understand as the orientation, inclination or innate tendency of human beings to long for fleshly appetites, often associated with a desire to do things which are proscribed.

The husband and wife, joined in the holy Sacrament of Matrimony for the purpose of procreation of children and in order to remedy concupiscence, remain nevertheless in the fallen state. Although baptism entirely wipes away original sin, there remains an effect of

original sin in the human person called concupiscence, which is a tendency toward personal sin. The Council of Trent explains this inclination to sin inherent in human persons:

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5, June 17, 1546: “But this holy council perceives and confesses that **in the one baptized there remains concupiscence or an inclination to sin, which, since it is left for us to wrestle with, cannot injure those who do not acquiesce but resist manfully by the grace of Jesus Christ**; indeed, he who shall have striven lawfully shall be crowned. **This concupiscence, which the Apostle sometimes calls sin, the holy council declares the Catholic Church has never understood to be called sin in the sense that it is truly and properly sin in those born again, but in the sense that it is of sin and inclines to sin.**”

Even the holiest of persons, if they were conceived with original sin, have concupiscence. Only Jesus and the Virgin Mary were conceived without original sin, and never had concupiscence. (Adam and Eve were created without original sin, but they later fell from grace, and as a result they had concupiscence.) We mere weak and mortal sinners must always struggle against this tendency toward selfishness, toward valuing lesser goods over greater goods, toward the disorder of values that is the basis for sin.

As *The Council of Trent* declared, we must “**walk not according to the flesh, but, putting off the old man [of sin] and putting on the new one who is created according to God, are made innocent, immaculate, pure, guiltless and beloved of God [through baptism and a holy life], heirs indeed of God, joint heirs with Christ; so that there is nothing whatever to hinder their entrance into heaven.**” (Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5)

Therefore, throughout any marriage, both spouses must continually struggle against the misuse of sexuality. For sexuality has great power to do harm within marriage. There is an intrinsic danger to sexuality. The spouses can be pushed apart by this misuse of sexuality, resulting in disunity. Sin of any kind, mortal or venial, does not cooperate with grace and does not benefit any relationship.

CONCLUSION

Hell will be long and excruciatingly painful for all those who practice or promote NFP or contraception.

We implore, beg and entreat all priests and laymen to accept the Church's teaching on this point and regain their faith in God's providence.

Couples who have used NFP but who are resolved to change should not despair. NFP is a great evil, but God is merciful and will forgive those who are firmly resolved to change their life and confess their sin. Those who have used NFP need to be sorry for their sin and confess to a validly ordained non-heretical priest (if one is available) that they have practiced birth control (for however long it may have been used). Both the husband and wife who agreed to the use of NFP need to confess. They should then be open to all of the children that God wishes to bestow upon them – without concern or knowledge of charts or cycles, seeking first the kingdom of God and His justice, letting the King of Heaven plan their family.

PART 2. SEXUAL PLEASURE, LUST, AND THE VARIOUS SEXUAL ACTS IN MARRIAGE

Can spouses sin sexually with each other in their sexual acts?

There are three main reasons for why the Natural Law, The Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the Church and Her Popes and Saints (as we will see) teaches that all spouses who perform unnecessary and non-procreative forms of sexual acts (**such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, foreplay, and sensual touches and kisses**) either by themselves or in relationship to the marital act before, during or after it, are sinning mortally against their conscience and the Divine and Natural Law instituted by God.

The first reason is that they are a kind of **drug abuse** since they are **selfish, intoxicating and unnecessary just like drug abuse is**; *the second* is that they are **shameful** since the people who commit these unnecessary acts are ashamed to do them in front of other people; and *the third* is that they are **non-procreative** even though God's law teaches that the "**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**". (Pope Pius XI) These three reasons are also why the Church teaches that even **the normal, natural and procreative "act of marriage exercised for pleasure only"** is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Blessed Pope Innocent XI) and why this truth was taught already in the Old Testament by God long before even the New Testament was revealed to us by Our Lord Jesus Christ.

The Holy Bible, Tobias 6:16-17, 22; 8:9 "Then the angel Raphael said to him [Tobias]: **Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife**, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever."

The first reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones)

are intoxicating and affects the person similar to the effect of a drug. In fact, the sexual pleasure is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing unnatural and non-procreative forms of sexual acts, they are abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful and shameful search for carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree (# 8), March 4, 1679*). Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**”, even though this act is **procreative** in itself, it is obvious that **all non-procreative** and unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) are condemned as even worse sins (that is, as mortal sins) – since they are utterly **unnatural, unreasonable, shameful, and selfish**.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drugs after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform non-procreative forms of sexual acts either by themselves or in relationship to the marital act. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

The “excess” that St. Thomas and the Church condemns as a sin are all sexual acts except for what is inherent in the normal, natural and procreative marital act itself. All other sexual acts are by their own nature inexcusable and a sin against the Natural Law, which means that even though a person has never been told or taught that they are sins, they are still committing a mortal sin, just like a person do not have to be told or taught that murder, abortion, stealing, or getting intoxicated or drunk is a sin against the Natural Law in order for this person to be able to commit a mortal sin. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “**these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...**”

In truth, **“We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.”** (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1) Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful **“acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth”** and so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. This is also why the Natural Law and the Church teaches that even sensual kisses performed **“*for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss*”** is condemned as a mortal sin for both the married and the unmarried people alike (Pope Alexander VII, *Various Errors on Morals Condemned in Decree #40*, September 24, 1665; Denz. 1140).

Can a sick person who only need one pain killer tablet to ease his pain claim that he can take more tablets in order to get intoxicated or high and escape the sin of drug abuse? Of course not! But this is the kind of unnatural and idiotic logic we have to deal with from those perverse, evil and damned persons who defend such vile sexual acts against God and nature as foreplay, and anal, oral, and manual sexual acts. Not only are these acts in themselves abominable and a kind of drug abuse – and thus a mortal sin – but just like drug addicts they add a lie to their mortal sin of drug abuse when they claim that they need or are entitled to perform such acts and thus derive more sexual pleasure than nature and God allows them to have.

Venerable Luis de Granada (1505-1588): “Those that be married must examine themselves in particular, if in their mind thinking of other persons, **or with intention not to beget children, but only for carnal delight, or with extraordinary touchings and means, they have sinned against the end, and honesty of marriage.**” (*A Spiritual Doctrine, containing a rule to live well, with divers prayers and meditations*, p. 362)

Since all humans knows by instinct and nature that one may not get intoxicated for selfish or unnecessary reasons, it is clear that both the married as well as the unmarried people who perform non-procreative or unnecessary sexual acts are in a state of damnation, since they are sinning mortally against both nature and their own reason. “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but lust.**” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Just like in the case of the person who use drugs, one must have an absolutely necessary

reason for using the drugs, such as an illness, and motives that aren't absolutely necessary such as "love", "pleasure" or "fun" can never be used as an excuse to excuse the marital act, just like one cannot use such unnecessary and evil excuses for the purpose of excusing one's drug abuse. In this context of speaking about the truth that the vehemence of the marital sexual act is "more oppressive on the reason than the pleasures of the palate", St. Thomas shows that the sexual act is intoxicating and thus oppressive on the reason just like a drug is, which shows us that it is a fact of the Natural Law and the Law of the Church that the marital sexual act must be excused by the absolutely necessary motive of procreation just like the drug use must be excused with an absolutely necessary motive.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2: "**Venereal pleasures are more impetuous, and are more oppressive on the reason than the pleasures of the palate**: and therefore they are in greater need of chastisement and restraint, since if one consent to them this increases the force of concupiscence and weakens the strength of the mind. Hence Augustine says (Soliloq. i, 10): 'I consider that nothing so casts down the manly mind from its heights as the fondling of women, and those bodily contacts which belong to the married state.'"

Here we see the very evident truth from the Natural Law that the sexual act deprives people of the ability to reason, explained in a very eloquent way by *The Angelic Doctor*. In another section of his *Summa*, he explains this truth about the marital sexual act again:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: "**Now there is a loss of reason incidental to the union of man and woman, both because the reason is carried away entirely on account of the vehemence of the pleasure, so that it is unable to understand anything at the same time, as the Philosopher says (Ethic. vii, 11); and again because of the tribulation of the flesh which such persons have to suffer from solicitude for temporal things (1 Corinthians 7:28)**. Consequently the choice of this union cannot be made ordinate except by certain compensations whereby that same union is righted, and these are the goods which **excuse** marriage and make it right."

Therefore, the normal, natural and procreative marital act performed by two married spouses is the only sexual act that can be excused from sin since man knows by nature and instinct that one must excuse an act of intoxication with an absolutely necessary motive. Anything contrary to this is unnatural and evil.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods [sacrament, fidelity, procreation]? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. **Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them.** Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”

In this context, St. Thomas Aquinas taught the following concerning the vice of sexual intemperance and how the “the reason is absorbed” when one performs unlawful sexual acts: “**Among the vices of intemperance, venereal sins are most deserving of reproach, both on account of the insubordination of the genital organs, and because by these sins especially, the reason is absorbed.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4, Reply to Objection 3, Whether purity belongs especially to chastity?)

When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children by only performing the normal, natural and procreative marital act, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin by the Natural Law (Pope Innocent XI)**. And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse, like a grave illness, to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused by an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him; and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad or unhappy, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at

all, such as in the case of a man who is suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that **“the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.”** (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that **“Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused”** (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5)

The second reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are shameful, which is why people never perform any sexual acts in front of other people.

“Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty of marriage, is not devoid of shame... Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. II, 6).” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4)

And so, when people are performing such inherently shameful acts for lustful and selfish reasons, they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection however fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after in a sensual way. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who

but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked? Thus, it is not just a mere shameful act or event that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually, that is sinful.

St. Methodius taught that the marital act was “unseemly,” and St. Ambrose agreed with the Holy Bible that it causes a “defilement” (Leviticus 15:16). St. Augustine agreed with the Holy Bible that “It is good for a man **not** to touch a woman” (1 Corinthians 7:1) and that sexual pleasure, lust or concupiscence for both the married and unmarried people alike are *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve.

This is also why the Holy Bible urges people to remain unmarried and in a life of chastity since the married man “*is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided*” (1 Corinthians 7:33). St. Paul in the Bible also warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28) It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with the other spouse, with himself or with someone other than his spouse. “Nothing so casts down the manly mind from it’s height as the **fondling** of women and those bodily contacts which belong to the married state.” (St. Augustine of Hippo, *The Soliloquies* 1:10; cf *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 3)

The sexual pleasure is very similar to the effect of a strong drug, and drugs as we all know are very easy to become addicted to by abusing them or overindulging in them. The stronger a drug is, the more is also our spiritual life hindered, and that is why the angelic life of chastity will always be more spiritually fruitful than the marital life according to God’s Holy Word in the Bible. And so, it is clear that Holy Scripture infallibly teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while a life of chastity and purity “*give you power to attend upon the Lord, without impediment.*” (1 Corinthians 7:35)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “**Again, vice is the wrong use of our conceptual images of things, which leads us to misuse the things**”

themselves. In relation to women, for example, sexual intercourse, rightly used, has as its purpose the begetting of children. He, therefore, who seeks in it only sensual pleasure uses it wrongly, for he reckons as good what is not good. When such a man has intercourse with a woman, he misuses her. And the same is true with regard to other things and one's conceptual images of them. (Second Century on Love, 17; Philokalia 2: 67-68)

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful and evil, and not only the exhibition of the sexual organ. For **“man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,”** (St. Thomas Aquinas) and this proves to us that not only the sensual desire is shameful, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof”.

St. Jerome: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and that is why it is always an evil pleasure to experience even for married couples, even though married spouses do not sin during their normal, natural and procreative marital acts since **“those who use the shameful sex appetite licitly are making good use of evil.”** (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*) St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27)

St. Augustine's reference to the lawful use of “the shameful sex appetite” means that spouses are only allowed to engage in marital intercourse as long as they perform the act for the sake of conceiving a child. Spouses who perform the marital act without excusing it with the motive or purpose of procreation are thus “making evil use of evil” according to St. Augustine. “I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose

of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated.” (St. Augustine, *Against Julian*, 3.7.15) It is thus obvious that the cause of the shame that is inherent in the sexual act, as we have seen, is “the evil of the sex appetite.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*)

The third reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree* (# 8), March 4, 1679).

The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children. Because of this, the Church’s teaching has always been clear from the beginning that: “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54).

Any action of the sexual organisms (the private parts) or other acts that are intended to arouse sensuality that is lacking the procreative function, is always sinful and against the Natural Law. An action of the sexual faculties outside of the normal and natural marital act are lacking the procreative dimension and consequently, it would be sexual pleasure sought for itself, isolated from its procreative function – and that is always an unlawful lust. The fact that sinful spouses may engage in the normal, natural and procreative marital act before, during or after they have engaged in another kind of sinful, non-procreative and unnecessary sexual act (such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, foreplay, and sensual touches and kisses) does not make these two different acts the same action, just as the fact that a person taking another footstep immediately after he have taken a previous footstep does not make the two footsteps the same action.

“Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is **more grievous** if the abuse regards the ‘vas’ [the vessel or the orifice of a woman] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art.

12)

The Church teaches that any act which is intrinsically evil cannot be moral, regardless of circumstance or intention. Unnatural sex acts (such as oral, anal and manual sex) are intrinsically evil and therefore cannot become moral by being combined with, preceded by, or followed by, a moral act of natural marital relations performed for the primary purpose of begetting children. **“No difficulty can arise that justifies the putting aside of the law of God which forbids all acts intrinsically evil.** There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #61)

Now (in the 20th and the 21st century) there are many ‘teachers’ who are teaching the exact opposite idea, but they have no explanation for how an act that is intrinsically evil can become good by being combined with another act. As an analogy, killing an innocent person in order to steal his money is immoral, and it does not become moral by being combined with or followed by the act of donating the money to charity. *“And should we not do evil, so that good may result? For so we have been slandered, and so some have claimed we said; **their condemnation is just.**”* (Romans 3:8)

One of the greatest evidences that proves that non-procreative sexual acts are inherently sinful and that they can never be excused or justified in any circumstance is that not a single Pope or Saint in the 2000 year history of the Church ever taught that they could be done either by themselves or in relationship to the marital act but that, as we have seen, and as we will see, The Holy Bible and all Popes, Church Fathers, and Saints unanimously condemned these acts. Only in the debauched and immoral 20th century did this vile and monstrous teaching spring up from the pit of Hell, directly fulfilling biblical prophecy: *“For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their **own desires**, they will heap to themselves teachers, having itching ears.”* (2 Timothy 4:3)

Unnatural sexual acts are inherently non-procreative; such acts are, by their very nature, not open to the possibility of conceiving a child.

“But no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who, in exercising it, **deliberately frustrate its natural power and purpose, sin against nature and commit a deed**

which is shameful and intrinsically vicious.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Unnatural sexual acts are intrinsically against nature because the conjugal act is primarily directed toward procreation – the begetting of children. Those persons (married or not) who deliberately choose sexual acts deprived of the natural power and purpose of procreation “sin against nature” and commit a shameful and intrinsically evil act.

“Since, therefore, openly departing from the uninterrupted Christian tradition some recently have judged it possible solemnly to declare another doctrine [that is, a heretical and false doctrine which contradicts the Church’s constant and infallible teaching that the primary end or purpose of the marital act is the procreation of children] regarding this question, the Catholic Church, to whom God has entrusted the defense of the integrity and purity of morals, standing erect in the midst of the moral ruin which surrounds her, in order that she may preserve the chastity of the nuptial union from being defiled by this foul stain, raises her voice in token of her divine ambassadorship and through Our mouth proclaims anew: **any use whatsoever of matrimony exercised in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offense against the law of God and of nature, and those who indulge in such are branded with the guilt of a grave sin.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #56)

This infallible teaching of the Church which says that “*any use whatsoever of matrimony in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offense against the law of God and of nature,*” must be understood to condemn not only contracepted sexual acts, but also any and all non-procreative sexual acts, even within marriage, including unnatural sexual acts. For all sexual acts are a deliberate use of the sexual faculty, and all unnatural sexual acts are a deliberate choice of an act that are inherently non-procreative. If the Pope had wished to narrow his statements to only contraception, he would not have said “any use whatsoever,” or if he had wished to allow unnatural sexual acts within marriage, he would not have said “any use whatsoever of matrimony.”

Instead, he unequivocally proclaimed the Magisterium’s definitive teaching, which is also found in Holy Scripture, Sacred Tradition and the Natural Law, that each and every marital sexual act must include the procreative meaning. This teaching necessarily prohibits the married couple from engaging in any kind of unnatural sexual act (with or without climax), because all such acts lack the procreative meaning. This is also why Pope

Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage **“SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]”** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved [that is, all sexual acts must be able to procreate in themselves, which means that no unnatural and non-procreative form of a sexual act can ever be performed without sin].”

This means that the primary end or purpose of procreation (in thought and action) can not be made subordinate or subject to the secondary ends or purposes and that the primary end must always exist for the marital act to be lawful while the secondary ends or motives are not needed at all in order to lawfully perform the marital act. This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure and the marital act, since it is a higher calling to live for the Spirit than for our own selfish and fleshly desires. “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity,** [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9)**

Notice how clearly and unambiguously Pope Pius XI teaches that married people are not even allowed to “**consider**” the secondary ends of marriage unless they are **subordinated to the primary purpose of marriage (procreation)** and unless “the intrinsic nature of the act is preserved” **which means that one may never perform anything other than the normal, natural and procreative marital act itself since all other sexual acts are not in conformity to procreation and “the intrinsic nature of the [marital] act”**. It is therefore clear that it is totally “forbidden” and mortally sinful to even consider the secondary ends or motives, much less to perform the sexual act, unless “the intrinsic nature of the act is preserved”. The secondary ends “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed.

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Chapter 11, 12, A.D. 401: "... nor be changed into that use which is against nature, on which the Apostle could not be silent, when speaking of the excessive corruptions of unclean and impious men. For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children] no longer follows reason but *lust*.** ... they [must] not turn away from them the mercy of God... ***by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.*** Of so great power is the ordinance of the Creator, and the order of creation, that... ***when the man shall wish to use a body part of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.***"

The expression "*that use which is against nature*" refers to unnatural sexual acts, such as oral, anal, or manual sex (masturbation). St. Augustine condemns such acts unequivocally. He even states that such unnatural sexual acts are more damnable (i.e. even more serious mortal sins) when these take place within marriage. The reason why is that God is even more offended by a sexual mortal sin that takes place within the Sacrament of Marriage, since this offense is not only against nature, but also against a ***Holy Sacrament***. "*So then, of all to whom much has been given, much will be required. And of those to whom much has been entrusted, even more will be asked.*" (Luke 12:48)

The Catechism of the Council of Trent: "Matrimonial faith also demands, that husband and wife be united by a certain singular, and holy, and pure love, ***a love not such as that of adulterers***, but such as that which Christ cherishes towards his Church; for this is the model which the Apostle proposed, when he said: "*Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church*" (Ephesians 5:25); and very great indeed was the love with which Christ embraced his Church, ***not a selfish love***, but a love that proposed to itself the sole interest of his spouse..." (Question XXIV. — What is Faith in Matrimony, and how it is to be preserved)

Therefore, non-procreative sexual acts cannot be justified by saying that it leads to the marital act; it is by nature a separate action whose object is gravely immoral. Unnatural sexual acts are non-procreative, intrinsically evil, and always gravely immoral, regardless of intention or circumstances, even within marriage. Unnatural sexual acts cannot be justified as a type of foreplay in order to prepare for the natural marital act because the end never justifies the means. And the absence of sexual climax does not change an

intrinsically evil, gravely immoral, unnatural sexual act into an act that is good or morally defensible.

Neither can one argue that these kinds of non-procreative sexual acts can be used if necessity requires it for the sexual act to be performed or if there is a problem with performing the marital act without them, for acts that are gravely immoral can never be justified in any circumstance. “But no reason, ***however grave***, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Those who have a problem in performing the marital act should use a lubricant in order to be able to complete the normal, natural and procreative marital act, for this is a lawful and honorable solution to use if there is a problem to perform the marital act. “*May marriage be **honorable** in all, and may the bed be undefiled. For God will judge fornicators and adulterers.*” (Hebrews 13:4)

Further, the consequences of this behavior of deviant sexuality (consequences are a witness as well to the Natural Law), is disease. There is research that shows women’s risk of fungal infection increases 10 fold with this type of behavior. There are other risks as well, some mouth cancers, which research is beginning to show may be a result of the sexually transmitted disease. “*Having therefore these promises, dearly beloved, **let us cleanse ourselves from all defilement of the flesh and of the spirit, perfecting sanctification in the fear of God.***” (2 Corinthians 7:1)

The leading cause of mouth and throat cancer is not tobacco smoking or alcohol use. Oral sex is now listed as the leading cause of cancer of the mouth and throat (oropharynx cancer). A new research published in the Journal of Clinical Oncology and authored by Dr. Maura Gillison states that persons who had practiced oral sex are eight times more likely than those who have not had oral sex to develop human papilloma virus (HPV). HPV, the most commonly transmitted sexual disease, is the leading cause of cancer of the oropharynx in the US. The number of people diagnosed with HPV-related oral cancers in the U.S. tripled from 1998 to 2004.

St. Barnabas, *Letter of Barnabas*, Chapter 10:8, A.D. 74: “Moreover, he [Moses] has rightly detested the weasel [Leviticus 11:29]. For he means, “Thou shalt not be like to those whom we hear of as **committing wickedness with the mouth through uncleanness [oral sex]**; nor shalt thou be joined to **those impure women who commit iniquity with the mouth with the body through uncleanness.**” (Chapter X. — Spiritual Significance of the Precepts of Moses

Respecting Different Kinds of [Forbidden] Food)

It is clear that the Church and Her Saints rejects the heretical modern-day idea that the mere deposit of semen in the correct location justifies all other sexual acts. Every single sexual act must be marital and procreative, and one is not justified in adding sexual acts (such as oral or anal sex) that are not procreative in themselves. One cannot justify a set or number of non-procreative forms of sexual acts by performing a procreative form of a sexual act before, during or after one has performed these non-procreative forms of sexual acts, because every sexual act must be able to beget children in itself. The sexual act is only allowed to be performed as long as the purpose and ability of the act itself to procreate is present, and when this intention and ability is not there, the sexual act will always be a sin.

Pope St. Clement of Rome (1st century AD): “**But this kind of chastity is also to be observed, that sexual intercourse must not take place heedlessly and for the sake of mere pleasure, but for the sake of begetting children.** And since this observance is found even amongst some of the lower animals, it were a shame if it be not observed by men, reasonable, and worshiping God.”
(*Recognitions of Clement*, Chapter XII, Importance of Chastity)

The Catholic Church and Her Saints have always taught that illicit, non-procreative and unnecessary sexual acts within marriage are equivalent to fornication and adultery.

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 49, A.D. 393: “And it makes no difference how honorable may be the cause of a man’s insanity. Hence Xystus in his Sentences tells us that ‘He who too ardently loves his own wife is an adulterer.’ It is disgraceful to love another man’s wife at all, or one’s own too much. A wise man ought to love his wife with judgment, not with passion. Let a man govern his voluptuous impulses, and not rush headlong into intercourse. There is nothing blacker than to love a wife as if she were an adulteress.”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV: “Also, Jerome, [in *Against Jovinian*, I]: C. 5. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress. The origins of love are respectable, but its perversion is an enormity. §1. It gives no respectable motive for losing one’s self control. Hence, the Sentences of Sixtus says, “He is an adulterer who is too passionate a lover of his wife.” Just as all passion for another’s wife is sordid, so also is excessive passion for one’s own. The wise man should love his wife reasonably, not emotionally. The mere stimulus of lust should not dominate him, nor should he force her to have sex. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an

adulteress.”

Notice that St. Jerome states that “it makes no difference how honorable may be the cause of a man’s insanity.” In other words, the intention which motivates a man to sin is irrelevant to the morality of the act. If a sexual act is a sin, it does not matter how honorable the man’s intentions are, it is still a serious moral disorder, comparable, as a figure of speech, to the serious mental disorder of insanity. St. Jerome plainly taught that there are sexual sins and excessive passion within marriage and between spouses, just like countless of others Popes and Saints taught. He said: “Let a man govern his voluptuous impulses, and not rush headlong into intercourse.” The idea that “nothing is shameful or sinful” in the marital act as long as the marital act occurs at some point in time is plainly rejected by St. Jerome, the Church and the rest of the Saints. It is contrary to wisdom and good judgment for a man to have sexual relations with his wife in an inordinate and excessive manner. The fact of the matter is that all those who have sexual relations with their spouse in an inordinate and excessive manner, or who perform unnatural or non-procreative forms of sexual acts, are guilty of the crucifixion of Our Lord Jesus Christ by their evil, sinful and selfish acts. This truth was expressly revealed by Our Lord Jesus Christ Himself in a revelation to Blessed Angela of Foligno (1248-1309) in the following words:

*Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “**For the sins of thy hands and arms, with which thou hast done much wickedness in embraces, touches, and other evil deeds, My hands were driven into the wood of the Cross by large nails and torn through bearing the weight of My body in Mine agony.**” (Blessed Angela of Foligno, 1248-1309, *The Book of Divine Consolations*, p. 217)*

Therefore, unnatural and non-procreative sexual acts do not become permissible when these take place within marriage. Instead, **unnatural sexual acts are made even more sinful when they take place within marriage because they offend not only against nature and a Holy Sacrament, but also against God and the Law written in our hearts.**

“And since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8)

Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage **to be worse than adultery**, because the act occurs within marriage. He did not teach that all sexual acts between a husband and wife are moral as many heretical and perverted “Catholics” nowadays do. **“Be not deceived, God is not mocked. For what things a man shall sow, those also shall he reap. For he that soweth in his flesh, of the flesh also shall reap corruption. But he that soweth in the spirit, of the spirit shall reap life everlasting. And in doing good, let us not fail. For in due time we shall reap, not failing. Therefore, whilst we have time, let us work good to all men, but especially to those who are of the household of the faith.”** (Galatians 6:7-10)

The marital act performed for pleasure only is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike

The Catholic Church teaches that the normal, natural and **procreative** marital act when it is performed for the sole sake of pleasure, is at least a venial sin, and many times a mortal sin, **provided one is not against conception or hinder it from taking place in anyway in either deed or thought.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #9, March 4, 1679: **“THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.”** – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1159)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 17, A.D. 419: “It is, however, one thing for married persons to have intercourse only for the wish to beget children, which is not sinful: it is another thing for them to desire carnal pleasure in cohabitation, but with the spouse only, which involves venial sin. For although propagation of offspring is not the motive of the intercourse, there is still no attempt to prevent such propagation, either by wrong desire or evil appliance.”

As we can see here, it is at least a venial sin to have normal, natural and procreative marital relations merely for lustful motives, provided that the spouses are open to conception (and do not hinder it in anyway) and no other sinful deed or thought is committed during the act of marriage. From this can be understood that a couple must have a reason (other than carnal pleasure) for coming together without sin during the act of marriage. Thus, spouses are not to come together for whatever lustful reason or desire they may come to think of— for that would be, at least (if not more than) a venial sin according to the Catholic Church. All venial sins open up the soul to graver sins, and that is why one must always guard

oneself very carefully from falling into venial sins.

Pope St. Gregory the Great (c. 540-604): **“The married *must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.* Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befoul in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure.”** (St. Gregory the Great, "Pastoral Care," Part 3, Chapter 27, in "Ancient Christian Writers," No. 11, pp. 188-189)

The Catholic Church's condemnation of even natural and normal so-called marital relations performed solely for lustful motives shows us that the Catholic Church absolutely abhors and condemns all sexual acts that are unnecessary for conception to occur (such as oral sex or masturbation of self or spouse, before, during or after the marital act). Every unnecessary and non-procreative form of a sexual act (such as sensual kisses, touches and masturbation) are obviously even more evil and depraved than the normal, natural and **procreative** “act of marriage exercised for *pleasure only*,” **which the Church condemns as a sin**. This clearly shows us that Holy Mother Church absolutely condemns all sexual acts performed for the sake of sensual pleasure that goes above or beyond what is inherent in the marital act itself, and that is necessary for conception to occur.

St. Athanasius the Great (293-373): “Which use [of marriage] are you referring to? That in the Law which God allowed... or that which, while popular, is performed secretly and adulterously [even by married people]? ... Blessed is the man who in his youth having a free yoke employs his natural parts for the purpose of producing children. **But if for licentiousness, the punishment spoken of by the Apostle shall await the immoral and adulterous (Heb. 13:4).**” (First Epistle of Athanasius the Great addressed to the Monk Amun, Quoted in *The Rudder*, pp. 576-77)

The Church teaches that all unnecessary and non-procreative sexual acts are *sinful*, both before, during and after the act of marriage, and that these acts may never be performed in any circumstance or for any reason whatsoever by anyone. For just as it is blameworthy and sinful to have sexual relations only for sensual pleasure for both the married and unmarried people alike, so too is this true with other pleasures as well, such as “eating and drinking even to satiety for pleasure only,” and kissing “for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss”. **This has always been the teaching of the**

Catholic Church and Her Saints.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #8, March 4, 1679: “Eating and drinking even to satiety for pleasure only, are not sinful, provided this does not stand in the way of health, since any natural appetite can licitly enjoy its own actions.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and pollution is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

St. Alphonsus Liguori, one of the most well known doctors of the Church, expounds on this teaching of Pope Innocent XI in his masterpiece “*The True Spouse of Jesus Christ*”, showing us the inherent evilness of acting in accordance to our sensual desires: “Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. **But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault.**” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 282)

This condemnation of “Eating and drinking even to satiety for pleasure only” and kissing “performed for the sake of the carnal and sensible delight” is not only reasonable, but part of the Natural Law, yet it may come as a surprise to many, but this is only because so many commit sins of this nature. Indeed, all people who fall into these kinds of sins have become slaves to their passions and do not order their acts in accordance with natural reason, but in accordance with their unmortified desires, like beasts, and yet, even worse than beasts.

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1, Section 24: “Seeing then that... the faithful man descends to both [marriage and food] as matter of duty, and does not fall into them through lust. But how many are there who rush greedily to their eating and drinking, and make their whole life to consist in them, as if they were the very reason for living. For whereas men really eat to live, they think that they live to eat. These will every wise man condemn, and Holy Scripture especially,

all gluttons, drunkards, gormandizers, "whose god is their belly." [Phil. 3:19] Nothing but the lust of the flesh, and not the need of refreshment, carries them to the table. ... And so in that other duty of marriage, sensual men seek for wives only to satisfy their sensuality, and therefore at length are scarce contented even with their wives. ... Nevertheless, if you were to say to such a man, "why do you marry?" he would answer perhaps for very shame, "for the sake of children." But if any one in whom he could have unhesitating credit were to say to him, "God is able to give, and yea, and will give you children without your having any intercourse with your wife;" he would assuredly be driven to confess that it was not for the sake of children that he was seeking for a wife. Let him then acknowledge his infirmity, and so receive that which he pretended to receive only as matter of duty."

The Bible states that a demon of lust "hath power" over all spouses who come together for various lustful reasons in their marital acts

In the Biblical book of Tobit or Tobias, we can read about how a powerful devil or demon of lust that is called Asmodeus kills and deceives lustful people, and that this demon "hath power" over married spouses and individuals who come together for various lustful reasons in their marital acts.

Tobias 6:16-17 "Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust,** as the horse and mule, which have not understanding, **over them the devil hath power.**"

Haydock Commentary adds: "**Verse 17.** *Mule*, which are very libidinous, [Showing excessive sexual drive; lustful.] Psalm xiii."

The interesting thing about the sexual connection of a horse and a mule is that they cannot produce offspring, thus making their sexual relations completely sterile and unproductive. So what does this mean for marriage? It means that this verse alone proves that God's word condemns as sinful and unlawful all human sexual relations or acts that (1) are performed for the sole motive of lust; (2) that cannot produce offspring naturally (not referring to natural infertility or defects); (3) and that are done with an intention or mindset opposed to procreating offspring. Our Lord Jesus Christ in the New Testament of the Bible also connects the will to bear children to salvation, teaching us that a woman: "**shall be saved through child-bearing;** if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety." (1 Timothy 2:15)

The biblical book of Tobias describes how the pious and pure virgin “Sara daughter of Raguel” had married seven husbands, but all seven of them had mysteriously died when they first entered the nuptial chamber, that is, when they first tried to perform the marital act: “... she [Sarah] had been given to seven husbands, and a devil named **Asmodeus** had killed them, at their first going in unto her.” (Tobias 3:8). Haydock Commentary explains the reason for this: “God justly suffers the wicked to fall victims to their iniquitous appetites. (St. Gregory, mor. ii.)”

This specific demon who is allowed to control and kill people who fall into sins of the flesh is named Asmodeus, according to Holy Scripture. Haydock Commentary adds the following about this demon: “*Asmodeus*, "the fire of Media." Hebrew, "king of the devils," of that country, exciting people to lust, (Menochius; Serarius, q. 8.) and destroying them. (Worthington) --- *Unto her*. Greek and Hebrew intimate, when they first entered the nuptial chamber, chap. vi. 14.”

The Catholic Encyclopedia gives the interesting explanation that “God allowed the demon to slay these men because they entered marriage with unholy motives,” and that “the permission given by God to the demon in this history seems to have as a motive to chasten man’s lust and sanctify marriage.” The only reason why the demon Asmodeus was allowed to kill all seven of Sarah’s husbands “at their first going in unto her,” that is, when they first tried to perform the marital act, was because they all intended to perform the sexual act for sinful, selfish, impure and lustful reasons instead of for the love of God and of children that always must be connected to the marital act. Thus, St. Isidore of Seville (c. 560-636), *Doctor of the Church*, could rightly say that in a true marriage “couples seek not pleasure but offspring” and that “therefore when a person is more sexually active than [is] needed for... procreation, he sins.” (St. Isidore, *De Ecclesiasticis Officiis*)

In the same Book of Tobit the holy angel Raphael told Tobias to marry Sarah the Virgin but Tobias was afraid to do this since he knew about the death of Sarah’s seven former husbands. St. Raphael however assured him that only those husbands and wives who are lustful and who seek fleshly pleasures are able to be controlled or killed by the demon, thus reassuring him in his holy motives.

Tobias 6:14-18,22 “Then Tobias answered, and said: I hear that she hath been given to seven husbands, and they all died: moreover I have heard, that a devil killed them. Now I am afraid, lest the same thing should happen to me also: and whereas I am the only child of my parents, I should bring down their old age with sorrow to hell [not the literal Hell, but to the place where the souls of the good were kept

before the coming of Christ]. **Then the angel Raphael said to him: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. **And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.**”

Haydock Commentary explains: “**Ver. 14.** *Died.* Greek, "were destroyed in the nuptial chamber, (*numphe*). ... he was permitted by God to exercise his malice against those who would have gratified their impure desires. (Calmet) --- **Ver. 20.** *Society (copulatione.)* He then obtained this blessing, though he knew not his wife till the fourth night. (Worthington) --- His marriage resembled that of the patriarchs. (Calmet)”

The archangel Raphael also told Raguel (Sarah’s father) that his daughter Sarah could only be married to a man that feared God, thus showing us the necessity of fearing God in all our actions.

Tobias 7:11-12 “Now when Raguel heard this he was afraid, knowing what had happened to those seven husbands, that went in unto her: and he began to fear lest it might happen to him also in like manner: and as he was in suspense, and gave no answer to his petition, The angel said to him: Be not afraid to give her to this man, for to him who feareth God is thy daughter due to be his wife: therefore another could not have her.”

This shows us that Sarah’s seven former husbands did not fear God; hence that they deserved to die. For Sarah, who was a holy and devout virgin, did not deserve to be united with such impure and unholy men that did not fear God — and especially during the marital act. For this reason, God allowed the demon Asmodeus to kill all seven of her former husbands.

Before Sarah had met with Tobias, she had fervently prayed to God and fasted for three days so as to be delivered from her reproach after she experienced the sad event of the death of her seven husbands. Her words while praying clearly shows that her intention

when marrying was not to gratify pleasure (that, sad to say, is the most common reason today of why so many marry), but rather that she may be joined in wedlock in the fear of the Lord and for love of children.

Tobias 3:16 “[Sarah said:] Thou knowest, O Lord, that I never coveted a husband, and have kept my soul clean from all lust. Never have I joined myself with them that play: neither have I made myself partaker with them that walk in lightness. But a husband I consented to take, with thy fear, not with my lust.”

Haydock Commentary explains: “**Verse 16.** *Coveted*, through impure love. Greek, "I am pure from all the sin of a man, and I have not defiled my name, nor the name of my father, in the land of our captivity. I am an only child," &c. (Haydock) --- *Lust*: a very high encomium; which Sara mentions without vanity, placing her confidence in God. (Menochius) (Proverbs xx. 9.) --- **Ver. 17.** *Play*, lasciviously, (Menochius) or dance. (Hugo.) (Exodus xxxii. 1.)”

In contrast to Sarah’s seven former husbands, Tobias was spared from being attacked and killed by Asmodeus since he was holy and desired to please God instead of his own flesh.

Tobias 8:9-10 “And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever. Sara also said: Have mercy on us, O Lord, have mercy on us, and let us grow old both together in health.”

Haydock Commentary explains: “**Ver. 9.** *Only*. Greek, "for truth," resolving to be ever faithful to her. (Haydock) --- We cannot read the pure sentiments of Tobias and Sara, brought up in the midst of infidels, without surprise. Nothing more perfect could be required of Christians (Calmet) in the married state. (Haydock) --- St. Augustine (Doct. x. and xviii.) adduces this text to shew the true intent of marriage. --- **Ver. 10.** *And*. Greek, "Order pity to be shewn me, and that I may grow old with this woman. And she said along with him, Amen. And they both slept the night," probably on separate beds, ver. 15. (Haydock)”

While most people are not physically killed by the demon Asmodeus when performing the sexual act with unholy and sinful motives, this text from the Bible demonstrates that those who are sexually lustful with their spouse, or with other people they are not married with, die a spiritual death through their sins. Most people do not like to think about these facts, but the amount of people today who are controlled and killed bodily, spiritually and eternally by the Devil is, sad to say, far too many. For “*they that commit sin and iniquity,*

are enemies to their own soul." (Tobias 12:10) If lust is not controlled and in some sense fought against, it will almost always end in mortal sin, because all control is lost. "*Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.*" (Ecclesiasticus 18:30)

It is thus absolutely clear that the Holy Bible and the Christian Faith teaches us "**that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it**" since those kinds of sinful, selfish, and lustful "marriages" in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12).

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): "Marriage in itself merits esteem and the highest approval, for the Lord wished men to "be fruitful and multiply." [Gen. 1:28] He did not tell them, however, to act like libertines, nor did He intend them to surrender themselves to pleasure as though born only to indulge in sexual relations. Let the Educator (Christ) put us to shame with the word of Ezekiel: "Put away your fornications." [Eze. 43:9] Why, even unreasoning beasts know enough not to mate at certain times. To indulge in intercourse without intending children is to outrage nature, whom we should take as our instructor." (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

In conclusion, it should be totally clear that "***the devil hath power***" over all people who shut God out from themselves and their hearts, "as the horse and mule," and who do things such as masturbation, oral sex, or any other act that are completely shameful, unnecessary, non-procreative and selfish (both before, during, or after the marital act) that they normally wouldn't do if they really believed that God was present with them. Good and virtuous spouses always remember that God is present with them, and that is also why they do not stoop to the evil and unnatural sexual sins that so plague humanity today. "The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust." (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21, A.D. 387)

In truth, "filth" is the most suitable word that sums up the worth of every marital act that lacks a procreative purpose. While most people looks upon carnal lust as something good or normal, God, on the other hand, views it as "filthiness" and "unclean stench". *The Son of God spoke to Saint Bridget, saying, "The evil spirit fills and incites those in the worldly marriage to carnal lust where there is nothing but unclean stench, but those in the spiritual marriage are filled with my Spirit and inflamed with the fire of my love that will never fail them."* (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26) In another part of the same book, Christ explains that "**lusty pleasure** and worldly delight

are well compared to a sulfurous mountain” because of “**the stench of concupiscence and the fire of punishment**” that all who perform unlawful sexual acts have within themselves. “**In truth, lusty pleasure** and worldly delight are well compared to a sulfurous mountain, since they have within themselves the swelling of the spirit **and the stench of concupiscence and the fire of punishment.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 5, Revelation 11)

Thus, “... when it [the sexual act] is from lust or for the sake of pleasure, then the coition is a mortal sin and the man sins mortally. ... **And these dicta assume that the man and his wife have sex according to the order of nature, for anyone who goes against nature always sins mortally and more seriously with his wife than with anyone else and should be punished more seriously**... Note the difference between the two cases of husband-wife sex, for incontinence and for pleasure and lust... **In the second case, he seeks to procure pleasure with hands or thought or passionate uses and incentives so he can do more than just have sex with his wife**... [thus sinning mortally] because he acts as an adulterer when he burns like an adulterer even with his own wife.” (Gratian, *On Marriage*, Dictum Post C. 32. 2. 2)

That is why it is of the greatest importance that a couple learn to control their lust. Risking eternal damnation and insufferable, indescribable torments in the fires of hell for a momentary, brief, pleasure or sin is not worth it, and is a horribly bad choice to make.

Jesus Christ spoke to St. Bridget, saying: “Therefore, two holes will be opened in him. Through the first there will enter into him every **punishment earned for his least sin up to his greatest, inasmuch as he exchanged his Creator for his own lust.** Through the second there will enter into him every kind of pain and shame, and no divine consolation or charity will ever come to him, **inasmuch as he loved himself rather than his Creator. His life will last forever and his punishment will last forever,** for all the saints have turned away from him.’ My bride, see how miserable those people will be who despise me and **how great will be the pain they purchase at the price of so little pleasure!**” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 2, Chapter 9)

The more sexual pleasure and sensual gratification a person seeks to derive from the sexual act, the more the devil’s power over him will be increased also, and the more the sin is increased (with an intention of persevering) the more the devil’s power is increased as well, until, what was a venial and pardonable sin, becomes a mortal and damnable sin. Therefore, if a person understands that he may be living in venial or mortal sin with respect to sexual pleasure, he or she must learn to control their lust immediately, keeping

it within the range of what is licit and permitted (non-sinful) within a marriage, and not going any further.

*The Catechism of the Council of Trent, **What Instruction is to be given touching the Use of Marriage:*** “The last remaining point regards the use of marriage, a subject which pastors will so treat as that no expression that may seem unfit to meet the ears of the faithful, or that could offend pious minds, or excite laughter, fall from their lips. For as “The words of the Lord are chaste words” (Psalms 6:7), so also does it eminently become a teacher of the Christian people to make use of such language as is characterized by singular gravity and integrity of soul. Two lessons of instruction are then to be specially impressed on the mind of the faithful. **The first is that marriage is not to be used from motives of sensuality or pleasure**, but that its use is to be restrained within those limits, which, as we have above shown, are prescribed by the Lord. **They should be mindful of the exhortation of the Apostle: “They that have wives, let them be as though they had them not,”** (1 Cor. 7:29) and that St. Jerome says: **“The love which a wise man cherishes towards his wife is the result of judgment, not the impulse of passion; he governs the impetuosity of desire, and is not hurried into indulgence. There is nothing more shameful than that a husband should love his wife as an adulteress.”**”

Recent studies prove that 75% of men who died during intercourse committed adultery

Recent studies have proven that the demon Asmodeus is still very active today and that he kills a considerable amount of people who commit sexual sins of various sorts. According to these studies, the risk of a heart attack is 2.7 times greater when compared with those *not* engaging in sex. Of those who died during intercourse, 82-93% were male of which 75% were having extra-marital sex, usually with a younger partner, at an unfamiliar location and after excessive food and alcohol! *Beware!* The fact that 75% of all people who die during sexual relations are adulterers and that they were committing an act of adultery when they died is an astonishing and undeniable proof of the fact that the demon of lust, Asmodeus, still kills wicked, sinful and lustful people even today. All those unrepentant adulterers whom the demon killed are burning in Hell right now as we speak, and nothing they will ever say or do will change that fact however much they weep and plead in their eternal abode of excruciating fire.

However hard this might seem to some people, especially unbelievers, a considerable amount of people really do die of heart attacks or sudden cardiac arrest during sex. And

almost all of those people who die are older married men cheating on their wives with younger women in unfamiliar surroundings. I came across this information while reading this article: "**Heart 411: The Only Guide to Heart Health You'll Ever Need**", by Marc Gillinov and Steven Nissen, both high-ranking cardiologists at the Cleveland Clinic.

They wrote: "Men with coronary heart disease do need to follow the rules. When heart attacks occur during or after sex, they almost always involve older men in extramarital affairs with young women. For those men, it would have been safer to stay at home and burn off excess energy on a treadmill in the basement."

I wrote to Steven Nissen, and asked him to back that statement up with some data. Almost instantly he sent me two scientific papers, the first of which was "**On the association of sex with cardiac events**", and the second was a scientific statement from the "**American Heart Association on sexual activity and cardiovascular disease**". The latter states: "Of the subjects who died during coitus, 82% to 93% were men, and the majority (75%) were having extramarital sexual activity, in most cases with a younger partner in an unfamiliar setting and/or after excessive food and alcohol consumption."

The astonishing level of people that dies during sex when committing adultery (75%) compared to those of the rest of humanity who dies during sex (25%) is irrefutable proof of God's holy indignation and displeasure of sexual sin, and especially adultery (which even most people of the world looks upon with horror and disgust). It is a fair assumption to say that married men have much more sex with their wives than with other women, and yet 75% of all people who die in the sexual act die when they are committing adultery. This gives us solid statistical evidence that adultery and sinful sexual lust actually kills people.

You who are reading this document may not be committing the sin of adultery, but most of you are certainly committing some form or another of marital sexual sin since that is what you have been taught by the media, the world, and even by the so-called "moral theologians", false priests and heretical bishops. In fact, an incredible 25% of all people who die during sexual activity perform some form of sexual activity other than adultery. This is not an insignificant number, but every 1 out of 4. So the scientific claim about extramarital and marital sexual activity holds true and is just another proof of how God allows demons to kill and damn people who sin sexually. Thus, it is true to say that "Inordinate love of the flesh is cruelty, because under the appearance of pleasing the body we kill the soul." (St. Bernard of Clairvaux, A.D. 1090-1153)

All people should seriously consider and think about what it actually means to give oneself over to a devil or a demon as the Bible describes happening with those who commit sexual

sin. The implications and result of giving oneself over to the devils and demons are endless, but some obvious examples are murder, divorce, incest, rape, arguing, adultery, fornications, abuse, gloating, and drug and alcohol abuse. This list could obviously go on for pages. Even a worldly couple would appreciate the inestimable worth of having a peaceful home free from all strife and troubles, but most people, however, live as though they cared nothing for such things. It is true to say that a huge part of the abuse or other problems that people endure in this world happens as a result of the married and unmarried performing unlawful sexual acts (such as kisses and touches for venereal pleasure) that are not able to procreate in themselves. When men and women abuse the sexual act by performing unnatural sexual acts, they cease seeing each other as persons created in the image of God, and start seeing each other as objects to be used to gratify themselves. Since they do not use the marital act for the good purpose of procreation but abuse it in order to derive more pleasure than God and nature allows them to have, they sin mortally by committing a sin that is selfish in nature, and this selfishness will in turn taint all of their conversations and relationships. It is easy to understand that a person who is seen as an object will be much more easy to maltreat or abuse than someone who is seen as a person. Indeed, one can understand this fact from the light of natural reason, as selfishness is the cause of abuse, and non-procreative or unnecessary sexual acts are at the root cause of all selfishness, as we have shown. This shows us that reason itself confirms that non-procreative and unnecessary sexual acts are at the root cause of abuse or other problems in a marriage and in the world.

The sexual act and the desire to please oneself sexually is so powerful to invoke the powers of darkness and devils that almost all satanic cults have sexual acts and rituals along with all kinds of abominable perversion as a prerequisite in their rituals to invoke the devils and demons of hell. These servants of Satan knows that the sexual act is especially powerful to summon various demons, and so they always try to act out their sexual perversions in order to be able to better commune with their lord and god, who is the Devil.

The book *Malleus Maleficarum*, which means “hammer of the witches”, and which was a very influential writing in the 16th century, explains that “God allows the devil more power over the venereal act, by which the original sin is handed down, than over other human actions”, adding that this happens, “because of its natural nastiness, and because by it the first sin was handed down to posterity.” The book also explains that spouses can sin with each other in their sexual acts, and that sexual sins in the marriage and between spouses makes the spouses more liable to bewitchment, or in our language, possession or obsession of demons or devils. Thus, “even in a state of matrimony it is possible to commit the sin of incontinence in various ways. ... He who loves his wife to excess is an adulterer. And they who love in this way are more liable to be bewitched after the manner we have said.”

Malleus Maleficarum, Part 2, Chapter II: “Although far more women are witches than men, as was shown in the First Part of the work, yet men are more often bewitched than women. And the reason for this lies in the fact that God allows the devil more power over the venereal act, by which the original sin is handed down, than over other human actions. In the same way He allows more witchcraft to be performed by means of serpents, which are more subject to incantations than other animals, because that was the first instrument of the devil. And the venereal act can be more readily and easily bewitched in a man than in a woman, as has been clearly shown. For there are five ways in which the devil can impede the act of generation, and they are more easily operated against men. ...

“And the infirmity we are considering can only be due to the sin of incontinence. For, as we have said, God allows the devil more power over that act than over other human acts, because of its natural nastiness, and because by it the first sin was handed down to posterity. Therefore when people joined in matrimony have for some sin been deprived of Divine help, God allows them to be bewitched chiefly in their procreant functions. But if it is asked of what sort are those sins, it can be said, according to St. Jerome, that even in a state of matrimony it is possible to commit the sin of incontinence in various ways. See the text: He who loves his wife to excess is an adulterer [*Against Jovinianus* 1.49]. And they who love in this way are more liable to be bewitched after the manner we have said.”

Another interesting example which shows us that the devil—by tempting lustful spouses to commit sexual sin—is the mastermind behind why spouses perform non-procreative and unnecessary sexual acts, is found in the great *Revelations of St. Bridget*, where Our Lord Himself also reveals that spouses who perform unnatural or unnecessary sexual acts with their spouse will be damned to suffer and be tormented for all eternity in the fire of hell unless they repent and cease committing these acts:

“A demon appeared at the court of divine judgment with a certain deceased man’s soul that was trembling the way a heart trembles. The demon said to the judge: “Here’s my prey! Your angel and I have been following this soul from start to finish—he did it to protect her, I to harm her. Both of us chased her like hunters. But in the end she fell into my hands. My passion to gain possession of her is like a torrential stream rushing along which nothing can resist but the barrier of your justice. However, your justice has not yet been applied against this soul, so I am not yet secure in her possession. I long for her as intensely as an animal consumed by starvation that hunger drives to eat its own limbs. Therefore, since you are the just judge, adjudge a just judgment upon her!”

The judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Why has she fallen into your hands and why were you closer to her than my angel?”

The demon answered: “Because her sins were greater in number than her good deeds.”

The judge answered: “Show me which!” The demon replied: “I have filled a book with her sins.” The judge: “What is the name of this book?”

The demon answered: “Its name is disobedience, and it is really seven books, each one containing three columns. Each column contains more than a thousand words: none less than a thousand but some many more. ... **The seventh book was his lust and it, too, had three columns. The first was that he spilled his seed in an undue and intemperate way. Although he was married and kept away from the stain of other women, nevertheless he spilled his seed unduly as a result of embraces and unsuitable words and immodest behavior. The second column was that he was extremely frivolous in his speech. He not only led his own wife on to more passionate sexual desire, his words also lured others many times to hearing and imagining indecent things.** The third column was that he fed his body too luxuriously, having sumptuous dishes prepared for the greater enjoyment of his body and for the sake of his reputation, in order to be called a great man. Over a thousand words are in these columns—sitting longer at table than he ought, not keeping to schedule, speaking unsuitably, eating beyond natural requirements.”
(*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 39)

In Book 4, Chapter 52 of the *Revelations* a similar vision describes how a married couple that performed non-procreative or unnecessary sexual acts was condemned to eternal punishments. After an angel’s explanation to St. Bridget about the terrible vision of a man and a woman and their spiritual significance, he says the following concerning the woman: **“You saw the woman’s hands were like the tails of foxes and her feet like scorpions. This is because, just as she was undisciplined in her whole body and all her passions, so too by the lightness of her hands and her way of walking she excited her husband’s physical delight and stung his soul worse than any scorpion.”** This shows us that unlawful lust outside of the normal and natural marital act kills the soul. In truth, today too many people in this world fall into hell because of “the lightness of her hands” by performing masturbatory acts with their hands either on their spouse, or on themselves, or by arousing their own or their spouse’s lust by lascivious and impure behavior, just like this woman in this example did.

The following words describes the woman and man’s terrible punishment due to their lustfulness and worldliness:

“At that very moment an Ethiopian appeared with trident in hand and three sharp claws on his feet. He shouted and said: “Judge, it is my hour now. I have waited and been silent. Now is the time for action!” Immediately, I beheld a naked man and woman before the judge as he sat there together with his innumerable host. The judge said to them: “Though I know all things, tell us what you have done!” The man answered: “We heard and knew about the ecclesial bond, and we paid no attention but disdained it.” The judge answered: “Because you refused to follow the Lord, justice says you must experience the malice of the executioner.” Right then the Ethiopian thrust his claws into their hearts and pressed them together so tightly that they looked like they were in a winepress. And the judge said: “Look, daughter, this is what people deserve when they knowingly distance themselves from their creator for the sake of creation.”

The judge spoke again to the two of them: “I gave you a sack to fill with the fruit of my delights. What, then, do you bring me?” The woman answered: “O judge, we sought the delights of our belly and have nothing to bring but shame.” Then the judge said to the executioner: “Let them have their just reward!” And he immediately thrust his second claw into both their bellies and wounded them so badly that all their intestines appeared to be pierced through and through. The judge said: “Look, daughter, this is what people deserve when they transgress the law and thirst after poison [that is, sensual pleasure] as though it were medicine.”

The judge spoke again to the two of them: “Where is my treasure that I provided for your use?” Both of them answered: “We trampled it underfoot, for we sought an earthly treasure and not an eternal one.” Then the judge said to the executioner: “Let them have what you must and can give to them!” He immediately thrust his third claw into their hearts and bellies and feet in such a way that everything seemed to be like one big ball. The Ethiopian said: “Lord, where shall I go with them?” The judge answered: “It is not for you to rise or rejoice.” At that the man and woman disappeared with a wail from the face of the judge. The judge spoke again: “Rejoice, daughter, because you have been kept apart from such creatures.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 52)

Another Revelation of Our Lord Jesus Christ confirms the fact that non-procreative sexual acts are hated by God in an even more horrifying manner. Our Lord tells us about a woman who used to use her arms in a lascivious manner, and tells us that in Hell “**The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest.**”

The Revelations of St. Bridget, Book 6, Chapter 16: “Then the Lord said to the same saint: “Tell my bride here what those persons deserve who care more about the world than about God, who love the creature more than the Creator. Tell her what kind of punishment that woman is now undergoing who spent her entire lifetime in the world in sinful pleasure.” The saint replied: “Her punishment is most severe. For the pride she had in her every limb, [through vanity] her head and hands, arms and legs burn horribly in a blazing fire. Her bosom is being pricked as though by the hide of a hedgehog whose quills fasten to her flesh and mercilessly press into her. **The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest. Her belly is terribly twisted, as though a sharp pole were being driven into her private parts and thrust violently inward so as to penetrate ever more deeply.** Her thighs and knees are like ice, hard and stiff, with no warmth nor rest. The feet that used to carry her to her pleasures and lead others along with her now stand atop sharp razors slicing them incessantly.”

This hair raising example shows us the miserable end in hell of all who perform unlawful, non-procreative and lascivious sexual acts and touches, like this woman did.

Indeed, all people who are performing inherently shameful, unnatural or non-procreative sexual acts for lustful and selfish reasons of course knows by nature and instinct – just like the satanist do – that they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts. St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains to us that the “law of righteousness [the law in our hearts] forbids allegiance” to such lusts.

“Now this [shameful] concupiscence [or lust], this law of [original] sin which dwells in our members, **to which the law of righteousness forbids allegiance, saying in the words of the apostle, "Let not sin, therefore, reign in your mortal body, that you should obey it in the lusts thereof; neither yield your members as instruments of unrighteousness unto sin:"** [Rom. 6:12-13]—this concupiscence [of original sin], I say, which is cleansed only by the sacrament of regeneration [Baptism], does undoubtedly, by means of natural birth, pass on the bond of [this] sin to a man’s posterity [children], unless they [the children] are themselves loosed from it by regeneration. In the case, however, of the regenerate [the baptized], **concupiscence is not itself sin any longer, whenever they do not consent to it for illicit works, and when the members are not applied by the presiding mind to perpetrate such deeds.** So that, if what is enjoined in one passage, "Thou shalt not covet," [Ex.

20:17] is not kept, that at any rate is observed which is commanded in another place, "Thou shalt not go after thy concupiscences." [Ecclus. 18:30] Inasmuch, however, as by a certain manner of speech it is called sin, since it arose from sin [i.e., the first sin and consequent fall from grace by Adam and Eve], and, when it has the upper hand, produces sin, the guilt of it prevails in the natural man; **but this guilt, by Christ's grace through the remission of all sins, is not suffered to prevail in the regenerate man, if he does not yield obedience to it whenever it urges him to the commission of evil.**" (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 25, A.D. 419)

The lawful quieting of concupiscence vs the sinful inflaming of concupiscence

According to Catholic teaching, a husband and wife are allowed to quiet their concupiscence as a secondary motive after the first motive of procreation. This is the authoritative teaching proclaimed by Pope Pius XI in his encyclical *Casti Connubii*. This means that spouses are allowed to ***put down*** the flames of concupiscence and not to inflame it in any sinful way. The goal is to get the spouse to Heaven, to glorify God, and sanctify one self, and not primarily about pleasure.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: "**THE PRIMARY END OF MARRIAGE IS THE PROCREATION AND THE EDUCATION OF CHILDREN...** For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the ***quieting of concupiscence*** which husband and wife ***are not forbidden to consider, SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]*** and so long as the *intrinsic nature* of the act is preserved [*intrinsic nature*, that is, only the normal, natural and procreative marital act is allowed to be performed by the Church without sin]."

The gravity of sin when inflaming concupiscence depends on the thoughts and actual deeds that a couple consents to before, during or after the sexual act. However, while a couple are allowed to quiet their concupiscence as a secondary end that must follow and be subordinated to the primary end or motive of begetting children, they are ***never*** allowed to prevent the conception of a child in any way, either through contraceptives, or by withdrawal, or by the use of NFP, since this is contrary to the first end or purpose of marriage and the marital act—the procreation of children. This is the infallible and binding teaching of the Catholic Church (see **NFP and Contraception is Sinful Birth Control**).

Now, since many couples today, and especially those who call themselves by the name of

Catholic and who should live like angels, inflame their lust to the fullest both before, during and after the procreative act just as they have been taught by the world, the media, the Vatican II Church and many other false, evil “traditional” sects and perverted, evil and satanic theologians and heretical laymen, we must condemn this idea in specific detail.

Notice the words of Pope Pius XI above, which said that the “quieting of concupiscence” is allowed. This means to *put down* the flame of concupiscence and not to inflame it in any unlawful or sinful way. **Those who thus commit acts which are not necessary for the quieting of concupiscence or the completion of the marital act and the begetting of children absolutely commit sin**, since they are inflaming their flesh in a totally sinful way.

The inflaming of concupiscence or sexual lust is condemned as sinful because it subordinates the primary or secondary ends (or purposes) of marriage and the marital act (the procreation and education of children, and the quieting of concupiscence) to other ends, by deliberately attempting to avoid the normal sexual procreative act as their first or only act of marriage while having sexual relations. The inflaming of concupiscence therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point ***crushes*** all of the arguments made by those who defend unnatural, unlawful non-procreative forms of fore-or-after-play outside of normal intercourse, because all of the arguments made by those who defend inflaming the flesh focus on the concupiscence and lust within the marital act itself, and not on the primary or secondary ends of lawful marital intercourse (the procreation and education of children, and the quieting of concupiscence).

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Therefore, all unnatural, unnecessary and non-procreative sexual acts are intrinsically evil and against nature because the conjugal act is primarily directed toward procreation and the begetting of children. Those persons (married or not) who deliberately choose sexual acts deprived of the natural power and purpose of procreation “sin against nature” and commit a shameful and intrinsically evil act.

In truth, what these lustful couples do when they are enhancing their pleasure is not the only lawful *quieting of concupiscence* that Pope Pius XI spoke about, **but is in fact the exact opposite**, since they first inflame their lust and concupiscence before putting it out.

They are therefore then, without a doubt, committing a mortal sin. For if it is even considered minimally a **venial sin** for spouses to come together only for normal lustful motives while performing what is intrinsic or necessary for conception to occur in the normal and natural marital act, **what then must not those unnatural, unnormal, unholy and unnecessary sexual acts be that these lustful couples live out during the heat of their shameful lust?** Hence it is totally clear that every sexual act whereby lust is inflamed through acts such as oral, anal or manual sexual acts instead of quenched in the natural way is contrary to the good of marriage – the **HOLY** sacrament – and if this is done on purpose, it must be a mortal sin.

A “venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering” according to Our Lord Jesus Christ

As we have already seen, the Church’s official teaching that condemns the statement that “*the [normal, natural and procreative] act of marriage exercised for pleasure only is entirely free of all fault and venial defect*” shows us that all unnatural and non-procreative sexual acts are mortally sinful. This teaching of Blessed Pope Innocent XI, however, does not say that it is only a venial sin to perform the normal, natural and **procreative** marital act for pleasure only, but merely condemns the unnatural and selfish opinion and heresy that this vile act “is entirely free of all fault and venial defect”. This teaching of Pope Innocent XI does not specify whether even the normal, natural and procreative “act of marriage exercised for pleasure only” is a mortal or a venial sin, and so, it is still possible that this act could be a mortal sin rather than a venial sin.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Subjects* #9, March 4, 1679: “THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1159)

Although a venial sin does not separate us from God as does a mortal sin, a venial sin can still lead a person to Hell, since it might cause him to commit other graver sins, and, because he did not care to stop doing what he knew was a danger to his soul, but even took great delight in it, though he knew it was offending God. To consent to deliberate venial sins is of course very bad. We can learn this truth from Jesus Christ Himself, because according to Jesus Christ: “*a venial sin is made **mortal** if a human being delights in it **with the intention of persevering.***” This shocking truth was expressly revealed to St. Bridget in the following Revelation, in which Our Lord spoke, saying:

“Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a

venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering. (The Revelations of St. Bridget, Book 7, Chapter 27)

According to this definition by Our Lord Jesus Christ, if a person were to commit a venial sin but does not want to or intend to continue committing this sin again in the future, such a person would not be in a state of damnation because of his sin, even if it turned out that he committed it again in the future, because his will at the time was not to continue doing it.

In contrast, if another person has “the intention of persevering” in a venial sin and does not repent with a firm resolution or will to stop doing this sin again in the future, but intends to continue doing it and are unrepentant for his sin, **then he is in a state of damnation**.

Our Lord’s words are crystal clear that a “venial sin is made mortal if a human being delights in it *with the intention of persevering*.” Thus, the venial sin that is practiced “with an intention of persevering” and “if a human being delights in it” is made mortal, and all mortal sins must always be wiped away by perfect contrition and repentance if one wishes to be saved. Unless a person repents and firmly resolves to change and stop doing the venial sin that he had “an intention of persevering” in, he will be damned. So don’t think that you are “safe” just because you’re “only” sinning venially. For the fact of the matter is that you in fact are **in mortal sin** and will be damned to burn in Hell for all eternity **because of the venial sin if you intend to persevere in it!** It is thus clear that “**the smallest sin, lusted after, is enough to damn anyone from the kingdom of Heaven, who does not repent.**” (Jesus speaking to St. Bridget, Book 1, Chapter 32)

The Angelic Doctor, St. Thomas Aquinas, has the following interesting things to say about how a venial sin can become a mortal sin, and about the evil action of choosing sin before choosing to love God:

“The very fact that anyone chooses something that is contrary to divine charity, proves that he prefers it to the love of God, and consequently, that he loves it more than he loves God. Hence it belongs to the genus of some sins, which are of themselves contrary to charity, that something is loved more than God; so that they are mortal by reason of their genus... Sometimes, however, the sinner’s will is directed to a thing containing a certain inordinateness, but which is not contrary to the love of God and one’s neighbor, e.g. an idle word, excessive laughter, and so forth: and such sins are venial by reason of their genus... It is written (Sirach 19:1): “He that contemneth small things shall fall by little and little.” Now he that sins

venially seems to contemn small things. Therefore by little and little he is disposed to fall away together into mortal sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 88, Art. 2 & 3, Reply to Objection 1/On the contrary)

And further on, he says:

“Whether a venial sin can become mortal? I answer that, The fact of a venial sin becoming a mortal sin... **This is possible**, in so far as one may **fix one’s end in that venial sin**, or **direct it to some mortal sin as end**, as stated above (Article 2). [Excerpt from article 2:] ... it happens sometimes that a sin which is venial generically by reason of its object, **becomes mortal** on the part of the agent, either because **he fixes his last end therein**, or **because he directs it to something that is a mortal sin** in its own genus; for example, if a man direct an idle word to the commission of adultery.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 88, Art. 4 & 2)

A good example that demonstrates the difference between venial and mortal sin is the sin of drunkenness. For instance, a person who only gets a “little drunk” has committed a venial sin, while the person who gets “drunk” has committed a mortal sin. However, the first moment the person who committed the venial sin of getting a “little drunk” have made up his mind (or intention) to persevere in his venial sin of drunkenness, that is, he has no intention of stopping to commit this sin against God, **then this venial sin has turned into a mortal and damnable one because of his deliberate contempt and scorn of the all good God whom he is willfully offending.**

These facts, then, demonstrates that all those people who have an “intention of persevering” in performing even the normal, natural and procreative marital act for the sole sake of sensual pleasure are in a state of damnation, and that they would be condemned to Hell for this sin alone. And this is just speaking about those who perform the *normal* sexual act without any other immoral or sinful act. Today, it is indeed true to say that a huge part of both men and women in the western world not only have an “intention of persevering” in performing the normal sexual act for the sole sake of pleasure until death, which is damnable in itself, but that almost all of them have an “intention of persevering” in committing all kinds of damnable sexual perversions in the sexual act as well, such as masturbation of self or of spouse, foreplay, anal or oral sex, and shameful and sensual kisses or touches on different body parts, etc., which are acts so shameful, detestable and wicked that they scream to Heaven for vengeance! **Eternal Hell and insufferable, indescribable torments will rightly and justly be the lot of all**

those people!

Considering the above facts, for a person then to deliberately and consciously live in venial sin or to commit even a single venial sin (even without an intention of persevering) is of course very bad, since it has always been a wide gateway into committing more grave sins. Many people, for instance, fail to see (or don't think about) that most mortal sinners (like alcoholics and perverts) did not start out their life in this way. In the beginning, people are generally lured by the Devil by first committing a venial sin, and then, gradually, when he's got a grip on them and has fooled them and made them comfortable in their sin, he easily inspires them into committing graver sins, such as mortal sins. No person starts out as a rapist or a child molester. This is a gradual process of evolution in wickedness. Therefore, it is of the greatest importance to fight against all venial sins and to do one's utmost not to consent to them.

A clearer demonstration of this fact can also be found in the following revelation in St. Bridget's Revelations:

The Son of God speaks to the bride (St. Bridget), saying: "What are you worried and anxious about?" She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

*"But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. **But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and reparation for it, know that it can become a mortal sin.** Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent.*

"... God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned

because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

“Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven. Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my pardon for a small sin. **In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person’s negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.**

“After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. **Up until a sinner’s final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.**

“**However, if a soul’s will is not corrected, that soul is then confined by an end without end.** What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have...” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 3, Chapter 19)

Again, Our Lord’s words are crystal clear: a deliberate venial sin becomes a mortal sin if it’s done with an intention of persevering in it. Our Lord also explained that even a slight sin without an intention of persevering in it “can become a mortal sin” **if a person does not do “penance and reparation for it” and if they don’t feel any sorrow for their sin.** But why? Jesus goes on to explain that as well, saying that “**sins are increased through habitual practice**” and that “**a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person’s negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.**” He then proceeds to describe this sorrowful and condemned person that tragically was living in sin even until death: “After having committed a venial and

pardonable sin, he augmented [increased] it through habitual practice” and “Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching.”

Considering all of the above, what then does God think of married couples who come together in the marital act in sinful lust and concupiscence and about those who work on inflaming their sinful lust rather than quieting it?

“They seek a warmth and sexual lust that will perish and love flesh that will be eaten by worms. ... When the couple comes to bed, my Spirit leaves them immediately and the spirit of impurity approaches instead, because they only come together for the sake of lust and do not discuss or think about anything else with each other. ... Such a married couple will never see my face unless they repent. For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (Jesus Christ speaking to St. Bridget, in the *Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

As we can see, Jesus Christ views such foul, impure spouses as described above as eternally condemned. Therefore, a couple may not do anything before, during or after the procreative act that is against the primary or secondary purpose of marriage: the begetting of children, and the quieting of concupiscence.

So contrary to modern day notion and common opinion (even amongst those who dare to call themselves by the name of Catholic and who should live like angels), a husband and wife are never allowed to “help” themselves with their hands or do other things to enhance their lust and in this way make themselves “ready” before the act as they so call it and their shameful and sinful excuse is. If a couple really believes in God they should pray to God before coming together and God will hear their prayers and make them ready without any further need by the couple to inflame their lust in a sinful way. Lubricants are of course also acceptable and the non-sinful and honorable way to use if there is a problem to complete the marital act. However, lubricants that increase sexual pleasure and that now are being manufactured and sold are of course totally unacceptable.

Likewise, if a woman was not able to quiet her concupiscence before the completion of the procreative act, it is unlawful for her (or her husband) to help herself afterwards. If husband and wife engage in unlawful activities such as masturbation, oral sex, or any other unnecessary or non-procreative evil act, they always commit a mortal sin. Barren couples and people with defects or old age still fulfills the primary end of marriage through normal

intercourse by being open to conception and desiring children and not being against conception if it should occur. Husband and wife are forbidden to indulge in all unnecessary sexual acts, that is, to masturbate themselves or their spouse or to fondle with their hands in improper, shameful bodily places (like the genital and breast area) and in this way enhance their lust. Masturbation, lewd or sensual kisses and touches is as forbidden during the procreative act as it is at any other time for any person. To avoid falling into mortal sin, a good husband and wife must learn to pray to God for relief in their concupiscence and lust. (The Most Holy Rosary is also the best weapon to use in order to conquer the Devil's temptations.) If a pious couple really wants help from God, He will help them and remove the concupiscence and sinful lust from them. It is also many times necessary to offer up penances to God like fasting and eating less tasty food in order to acquire this goal. These small penances coupled with spiritual reading and prayer will help a couple to stem their sinful inclinations, as long as they stay out of mortal and venial sins.

God almost never allows sinners to be freed from their attachment to sin unless they first offer up "penance and reparation for it." Our Lord is crystal clear that penance is a great necessity for freeing the soul from the bondage of sin.

Jesus Christ speaking to St. Bridget: "But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, **without doing penance and reparation for it**, *know that it can become a mortal sin.*" (St. Bridget's Revelations, Book 3, Chapter 19)

It is also of the greatest importance that husband and wife are not influenced by the evil and demonic teachings that are rampant in the secular world – even amongst those who dare to call themselves "Catholic" or "traditional Catholic", or even worse, "Priest" or "Bishop". These perverted people will tell you things such as, "*that almost nothing is wrong in the marital act as long as the primary purpose of the act was achieved at some point. Whatever happens before, during or afterwards, was part of that act and is therefore licit and permitted.*" **This statement, as we have seen, is clearly false and have been thoroughly refuted by the teaching of Pope Pius XI that condemns all non-procreative sexual acts, as well as from the teaching of Pope Innocent XI that condemns the heretical idea that the marital act performed for pleasure only is without any fault or venial defect.**

In truth, all men and women of good will can of course see that the words of Holy Scripture – that prophesies and directly describes our lamentable, evil time where almost universal perversion rules all of society – has been directly fulfilled to the letter by those who hold such perverted views concerning the marital sexual act. "*Knowing this first, that in the last*

days there shall come deceitful scoffers, walking after their own lusts...” (2 Peter 3:3)
“Now the Spirit manifestly saith, that in the last times some shall depart from the faith, giving heed to spirits of error, and doctrines of devils, Speaking lies in hypocrisy, and having their conscience seared...” (1 Timothy 4:1-2)

Anyone therefore that agrees with or acts upon the teachings of such demonically inspired people will lose their souls, since they are rejecting the [natural law](#) that God has imprinted on their hearts, which tells them that such activities are inherently wrong, evil, selfish, unnecessary, and above all, shameful. *“For the things that are done by them in secret are shameful, even to mention.”* (Ephesians 5:12)

Some pleasures are intrinsically evil and hence always forbidden

That some pleasures are intrinsically evil is taught by the Natural Law and by the positive laws of God’s Church. Certain sins give a pleasure unique to themselves and hence are intrinsically evil pleasures. This is attested to in the following verse: *“The discourse of sinners is hateful, and their laughter is at the pleasures of sin.”* (Ecclesiasticus 27:14) For instance, the pleasure one gets from murdering a man is an intrinsically evil pleasure. The pleasure one gets from demeaning and degrading someone who is not as smart or rich or physically attractive as oneself is an intrinsically evil pleasure. The pleasure one gets from enjoying riotous assemblies is an intrinsically evil pleasure. *“Take no pleasure in riotous assemblies, be they ever so small: for their consternation is continual.”* (Ecclesiasticus 18:32) The love of money is an intrinsically evil pleasure. *“There is not a more wicked thing than to love money.”* (Ecclesiasticus 10:10) The pleasure one gets from mind-altering drugs such as LSD or marijuana is an intrinsically evil pleasure just as getting drunk is. When I was trying to convert a young boy, he told me that marijuana is good because God created it and it makes him feel good. I told him that God also created poison and some poisons taste good and may make you feel good for a while but will nevertheless kill you. This example applies perfectly to sexual pleasure because to some it tastes and feels good for a while but it surely kills the soul if not fought against and controlled.

King Solomon is a good example of what happens to a man who doesn’t fight against bad pleasures and that lets himself get overcome by them. Today, sad to say, most people act in the precise same way as King Solomon did, for they do not fight against or resist any of the temptations that they are tempted with, whether lawful or unlawful, but commit them without any shame or scruple or pangs of conscience whatsoever. Carnal temptations led Solomon into mortal sins of immorality which led him into mortal sins of idolatry and apostasy: *“And whatsoever my eyes desired, I refused them not: and I withheld not my heart from enjoying **every** pleasure, and delighting itself in the things which I had*

prepared: and esteemed this my portion, to make use of my own labour.” (Ecclesiastes 2:10) In truth, Pope St. Gregory the Great explains in his *Moral Reflections* 7:7 that “Immoderate relations with women led Solomon into idolatry. His immoderate relations with and devotion to women brought Solomon to such a state that he built a temple to idols. Indeed he was so addicted to lust and reduced to such infidelity that he did not fear to construct a temple to idols before constructing a temple to God.” (Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV, Part 4, C. 13)

The Fall and Original Sin of Adam and Eve is the origin and cause of fleshly lusts and sexual desires

From where comes this fleshly lust, this momentary pleasure of the flesh that so deceives us and tempts us to commit sins and excesses of various sorts? It came after Adam and Eve committed the *Original Sin*—after their sin of disobedience against God and His Law in the garden of Eden.

The Holy Bible expressly reveals that Original Sin and thus all the temptations and defects that we now all experience and are plagued with entered the world and became a part of all Adam’s children (and descendants) because of Adam’s first sin, and that by this sin *death* followed, passing upon all Adam’s children and posterity for all generations to come: “*Wherefore as by one man [Adam] sin entered into this world, and by sin death; and so death passed upon all men, in whom all have sinned.*” (Romans 5:12) The only thing that saves us from this sure death is the blood of Our Lord Jesus Christ in the Sacrament of Baptism that washes away the stain or guilt of Original Sin, but not its effect. In truth, “*for as by the disobedience of one man [Adam], many were made sinners; so also by the obedience of One [Our Lord Jesus Christ], many shall be made just.*” (Romans 5:19) God’s Holy Word not only makes clear the fact that death entered the world because of Adam’s transgression or first sin, but it also makes clear that sin entered the world because of him—thus passing upon all men.

The Church of course understood from the beginning that all our fleshly lusts and desires (whether inside or outside of marriage), arose as a direct result and evil effect of the sin of Adam and Eve, and that is why the Papal Magisterium and the Saints unanimously teach this doctrine of the Christian Faith.

St. Augustine, *City of God*, Book XIV, Chapter 12 (c. 426 A.D.): “... lust, which only afterwards sprung up as the penal consequence of [the original] sin, the iniquity of violating it was all the greater in proportion to the ease with which it might have been kept.”

St. John Chrysostom, *Homilies on Genesis* 18:12: “Now, Adam had intercourse with his wife Eve.’ Consider when this happened. After their disobedience, after their loss of the Garden, then it was that the practice of intercourse had its beginning. You see, before their disobedience they followed a life like that of the angels, and there was no mention of intercourse. How could there be, when they were not subject to the needs of the body? So at the outset and from the beginning the practice of virginity was in force, but when through their indifference disobedience came on the scene and the ways of sin were opened, virginity took its leave for the reason that they had proved unworthy of such a degree of good things, and in its place the practice of intercourse took over for the future.”

St. Jerome: “Eve in paradise was a virgin... understand that virginity is natural and that marriage comes after the Fall.” (Quoted in *Honest to Man*: p. 120 by Margaret Knight)

St. Jerome, *Against Jovinianus* 1:16, A.D. 393: “And as regards Adam and Eve we must maintain that before the fall they were virgins in Paradise: but after they sinned, and were cast out of Paradise, they were immediately married.”

St. John Damascene (c. 676-749 A.D.): “Adam and Eve were created sexless; their sin in Eden led to the horrors of sexual reproduction. If only our earliest progenitors had obeyed God, we would be procreating less sinfully now.”

St. Clement of Alexandria (c. 150-215 A.D.): “... the first man of our race did not await the appropriate time, desiring the favor of marriage before the proper hour and he fell into sin by not waiting the time of God’s will... they [Adam and Eve] were impelled to do it before the normal time because they were still young and were persuaded by deception.” (*The Stromata* or *Miscellanies*, On Marriage XIV:94, XVII:102-103)

St. Augustine, *City of God*, Book 14, Chapter 26 (c. 426 A.D.): “In Eden, it would have been possible to beget offspring without foul lust. The sexual organs would have been stimulated into necessary activity by will-power alone, just as the will controls other organs. Then, without being goaded on by the allurements of passion, the husband could have relaxed upon his wife’s breasts with complete peace of mind and bodily tranquility, that part of his body not activated by tumultuous passion, but brought into service by the deliberate use of power when the need arose, the seed dispatched into the womb with no loss of his wife’s virginity. So, the two sexes

could have come together for impregnation and conception by an act of will, rather than by lustful cravings.”

St. John Chrysostom, *Homilies on Genesis* 15:14: “... the consummation of that intercourse occurred after the fall; up till that time they were living like angels in paradise and so were not burning with desire, not assaulted by other passions, not subject to the needs of nature; on the contrary, they were created incorruptible and immortal, and on that account at any rate they had no need to wear clothes.”

God had originally created the sexual act between man and woman to be a perfect act of love for God through mutual devotion and union of the flesh without any shameful lust. The act would have been no more pleasing to the flesh than a hug or caress, and childbirth was not to be painful. The emphasis on the flesh, both the momentary pleasure during the act and the pain during childbirth, are evil effects of Adam and Eve’s original sin. After Adam and Eve committed the original sin they covered their private parts indicating shame and that a violation had occurred in this area not intended by God: “*and when they perceived themselves to be naked, they sewed together fig leaves, and made themselves aprons.*” (Genesis 3:7) This strange sensation that Adam and Eve experienced, this momentary fleshly pleasure, was at the same time very shameful, something alien to them, to which they sensed a loss of control over their own bodies. “Hence, it happened that the defilements which flowed into the nature of man from Adam’s sin, especially the infirmity of the will and the unbridled desires of the soul, survive in man.” (Pope Pius XI, *Divini illius magistri*; Denzinger 2212)

After the fall, the sexual act became shameful and disordered since the will to produce offspring had to compete with the will of self-gratification. This quick, momentary pleasure during the sexual act placed the excitation of the flesh at the center of attention instead of the true cause, which is the love of God and the procreation of a child. Satan always promises a quick thrill while death lies underneath. Circumcision which brings pain where a pleasure never belonged is an external sign that God reclaimed dominion over those that faithfully bore it, so that the devil may not tempt them with lust.

The pleasure of the marital act was to be purely spiritual, the joy of bringing a godly child into the world who can be loved and return love, who would be a source of joy, comfort, and aid. The whole focus of attention during the marital act was to solely be the love of God and the joy of bringing a godly child into their family and the world. “For, if man had not sinned, union would have been like the union of other bodily members and would have been without the fervor and itching of pleasure just like the union of other members is. For member would have been joined to member... just like a slate to a slate.” (Gratian, *On*

Marriage 32.2.2) Since the fall of Adam and Eve, however, the deep, spiritual love of God and of bringing a soul, a human being, into the world, had to compete with the pleasure of the flesh. It is a misplaced and inordinate pleasure that distracts from the true intention of why the marital act should be performed, and it is selfish in nature, because gratification of the flesh had entered a realm where it does not belong. The motive of bringing a child into the world had to compete with the motive of self-gratification of the flesh. Spouses who allow the motive of self-gratification (fleshly lust) to usurp the motive of pleasing God and of bringing a child into the world will be infected with the sin of self-love. They will not be able to truly love God, their children, or even themselves. “*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*” (2 Timothy 3:1-5)

One can accurately describe sexual lust and concupiscence as a cancer that started to grow in humankind at the moment that sin entered into creation. Yet many deluded and lust filled souls that live today have fooled themselves and others into believing that sexual lust inside of marriage is something good and praiseworthy, instead of something dangerous and abnormal—*dangerous* since it tempts us into committing sins of the flesh—*abnormal* since it is an evil product of original sin. These people say that one of the purposes of marriage is so that they can have sex in order to inflame their fleshly lust and that marital relations is a sign of true love between the man and the wife (as if staying chaste would be a sign of not loving each other) and that spouses are allowed to have as much sexual pleasure as they can when they have marital relations as long as they do not prevent conception. They even go so far as to say that provoking the flesh by foreplay, masturbation or fondling with the hands in improper bodily places is according to God’s will. They think that sexual pleasure is a gift from God intended to satisfy them, when it in fact is an evil product of the fall. Marital relations, however, is to be used for the love, honor and glory of God by bringing into the world godly children.

Sex was never intended by God to please or ease mankind’s lust since He willed spouses to perform the act solely with the intention of raising godly children for the love and honor of His holy name, and sexual temptations and the sexual lust didn’t even exist before the fall of Adam and Eve. After the fall however, and due to the weakness and frailty of the flesh, spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage (such as the quieting of concupiscence) “**so long as they are subordinated to the primary end [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved**” *but only in so far as to avoid something worse*. St. Jerome explains it well: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The Holy Bible itself could not be more clear that God wants us to perform the marital act only for the love and sole motive of begetting children: “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust** do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9) **The Church’s teaching is clear on this point as well, teaching that: “the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children,”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that is why the secondary end or purpose of quieting concupiscence must always be subordinated to the primary end or purpose of procreation.

In *The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Our Lord Jesus Christ revealed to the saint how He originally intended the marital act to be performed by good and godly spouses before the fall.

The Son of God speaks: “But now, my bride, for whose sake all these things are being said and shown, you might ask, how children would have been born by them if they had not sinned? I shall answer you: In truth, by the love of God and the mutual devotion and union of the flesh wherein they both would have been set on fire internally, love’s blood would have sown its seed in the woman’s body **without any shameful lust**, and so the woman would have become fertile. **Once the child was conceived without sin and lustful desire**, I would have sent a soul into the child from my divinity, and the woman would have carried the child and given birth to it without pain. When the child was born, it would have been perfect like Adam when he was first created. But this honor was despised by man when he obeyed the devil and coveted a greater honor than I had given to him. **After the disobedience was enacted, my angel came over them and they were ashamed over their nakedness, and they immediately experienced the lust and desire of the flesh and suffered hunger and thirst. Then they also lost me, for when they had me, they did not feel any hunger or sinful fleshly lust or shame, but I alone was all their good and pleasure and perfect delight.**

“But when the devil rejoiced over their perdition and fall, I was moved with compassion for them and did not abandon them but showed them a threefold mercy: I clothed them when they were naked and gave them bread from the earth. And for the sensuality the devil had aroused in them after their disobedience, I gave and created souls in their seed through my Divinity. And all the evil the devil tempted them with, I turned to good for them entirely.

“Thereafter, I showed them how to live and worship me, and I gave them permission to have relations, because before my permission and the enunciation of

my will they were stricken with fear and were afraid to unite and have relations. Likewise, when Abel was killed and they were in mourning for a long time and observing abstinence, I was moved with compassion and comforted them. And when they understood my will, they began again to have relations and to procreate children, from which family I, their Creator, promised to be born. When the wickedness of the children of Adam grew, I showed my justice to the sinful, but mercy to my elect; of these I was appeased so that I kept them from destruction and raised them up, because they kept my commandments and believed in my promises.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1 Chapter 26)

St. Paul warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28) It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with the other spouse, with himself or with someone other than his spouse. There is no neutral ground with sexual pleasure—one either seek to enjoy it and hence inflame it by foreplay and other vile practices or seek to quench it and hence douse the fire of lust.

In this context, Halitgar, a ninth-century bishop who was known as *The Apostle to the Danes*, declared that: “God did not create men and women so that they might enjoy carnal desire or live in the delights of the flesh”, adding that: “if there had been no transgression of God’s command [in the garden of Eden by Adam and Eve], no one would experience carnal pleasure in the intercourse of the married.” In perfect agreement with 2000 years of Church tradition, *The Apostle to the Danes* summed up his teaching on Original Sin in the following way: “Carnal pleasure is an uncleanness of the body which comes from uncontrolled lust and the weakness of the soul which gives in to the sin of the flesh.” (Halitgar, *De Vitiis et Virtutibus et de Ordine Poenitentiarum Libri Quinque*)

St. Thomas Aquinas in his great work *The Summa Theologica* also agreed “that the infection of original sin is most apparent in the movements of the members of generation, which are not subject to reason.” He also taught that a man’s lack of rational control over his arousal and orgasm was the result of “the infection of original sin.” Although all aspects of the human soul were seen as “corrupted by original sin,” the three aspects pertaining to human sexual response were most deeply infected, namely, “the generative power, the concupiscible faculty and the sense of touch.” The sense of touch was “the most powerful

incentive to concupiscence.” Thus, St. Thomas linked the physical touching of bodies, with the effects of original sin. *The Angelic Doctor* concluded that: “Whoever, therefore, uses copulation for the delight which is in it, not referring the intention to the end intended by nature, acts against nature.” (cf. *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5; *In Sententiarum*, 4.33.1.3)

In truth, all our senses were soiled by the original sin after the fall—even our thoughts. Thus, people who let themselves grow attached to pleasures and feelings of various kinds will never be able to advance very far in their spiritual life, and in their search for God, since they will always be drawn towards earthly, carnal and perishable things. We read in the book of Genesis how God cursed the earth because of Adam and Eve’s transgression:

Genesis 3:16-19 “To the woman also He [God] said: I will multiply thy sorrows, and thy conceptions: in sorrow shalt thou bring forth children, and thou shalt be under thy husband’s power, and he shall have dominion over thee. And to Adam he said: Because thou hast hearkened to the voice of thy wife, and hast eaten of the tree, whereof I commanded thee, that thou shouldst not eat, cursed is the earth in thy work: with labor and toil shalt thou eat thereof all the days of thy life. Thorns and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herbs of the earth. In the sweat of thy face shalt thou eat bread till thou return to the earth, out of which thou wast taken: for dust thou art, and into dust thou shalt return.”

There are, sad to say, too many things to recount that arose as a direct cause of the original sin of Adam and Eve. Death, injury, physical as well as emotional pain, painful childbirth, fatigue, hunger and thirst, and fleshly lusts and desires did not even exist before the fall of humanity into death and sin, and not only that, but nature also completely obeyed the will of humans. Thus, everything in nature was perfect, and matter and animals was in complete subjection to the will of man. In truth, “Matrimony was first instituted in Paradise so that the bridal chamber might be unblemished and marriage honorable, and so that conception be without lust and childbirth without pain [cf. Gen. 3:16].” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, C. 32, Q. 2, P. 2)

After the fall of man and his disobedience against God, all of nature – not only animals, but also the human body – started to rebel against the will of man in consequence of this first sin, the body consequently no longer being subservient to the will of man as before the fall. Thus nature started to act against man and harm him, and the body started to tempt man and disobey his will, especially in the private parts.

In *The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, also called *The Book of Questions*, and in

Interrogation 5, Christ Himself reveals to Saint Bridget in a supernatural revelation that the only reason why nature and animals are able to harm us is because we consent to sin. In fact, Christ tells us that we humans endure illnesses “because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and patience by restraining the flesh”, thus showing us very clearly how the sin of concupiscence is especially effective in bringing about the many different illnesses that we humans endure today.

“First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “O Judge, why did you create worms that are harmful and useless?”

“Answer to the first question. The Judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Friend, as God and Judge I have created heaven and earth and all that are in them, and yet nothing without cause nor without some likeness to spiritual things. Just as the souls of holy people resemble the holy angels who live and are happy, so too the souls of the unrighteous become like the demons who are eternally dying. Therefore, since you asked why I created worms, I answer you that I created them in order to show forth the manifold power of my wisdom and goodness. For, although they can be harmful, nevertheless they do no harm without my permission and only when sin demands it, so that man, who scorns to submit to his superior, may bemoan his capacity to be afflicted by lesser creatures, and also in order that he may know himself to be nothing without me – whom even the irrational creatures serve and they all stand at my beck and call.”

“Second question. “Why did you create wild beasts that are also harmful to humankind?”

“Answer to the second question. “As to why I created wild beasts, I answer: All things that I have created are not only good but very good and have been created either for the use or trial of humankind or for the use of other creatures and in order that humans might so much the more humbly serve their God inasmuch as they are more blessed than all the rest. However, beasts do harm in the temporal world for a twofold reason. First, so that the wicked may be corrected and beware, and so that wicked people might come to understand through their torments that they must obey me, their superior. Second, they also do harm to good people with a view to their advancement in virtue and for their purification. And because the human race rebelled against me, their God, through sin, all those creatures that had been subject to humans have consequently rebelled against them.”

“Third question. “Why do you let sickness and pain into bodies?”

“Answer to the third question. “As to why sickness comes upon the body, I answer that this happens both as a strong warning and because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and

patience by restraining the flesh.”

“... Fifth question. “Why is the human body afflicted even at the point of death?”

“Answer to the fifth question. “As to why the body suffers pain in death, it is just that a person should be punished by means of that in which she or he has sinned. If she sins through inordinate lust, it is right for her to be punished with proportionate bitterness and pain. For that reason, death begins for some people on earth and will last without end in hell, while death ends for others in purgatory and everlasting joy commences.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 5)

The *Apocalypse of Moses* and *Life of Adam and Eve* (*LAE*) also devote a considerable space to the results of the fall. God’s judgment on the first human transgression profoundly affected both humanity and the rest of creation. The disobedience of Adam and Eve resulted in sin becoming part of the experience of all humanity (*LAE* 44.3). The whole human race is under God’s wrath (*Apoc. Mos.* 14.2; *LAE* 49.3; 50.2) and will face God’s judgment and destruction (*LAE* 49.3; 50.2; *Apoc. Mos.* 14.2). There are two judgments: (1) The water judgment undoubtedly refers to the flood. (2) A judgment by ‘fire’, which refers to the end of the world or eternal hell fire for the wicked and unrepentant.

Although the final judgment is expected, the books emphasize the changes that the fall brought to life in this world. When Adam and Eve sinned, they lost their original glory and were estranged from the glory of God (*Apoc. Mos.* 20.2; 21.6). All people lost immortality (*Apoc. Mos.* 28.3) and death became certain (*LAE* 26.2; *Apoc. Mos.* 14.2). Life is now full of hardship, labour, enmity, strife, disease, pain, suffering and other evils (*LAE* 44.2-4; *Apoc. Mos.* 24.2-3; 25.1-4; 28.3). Due to the fall, human life is marked by futile labour and failure: ‘those who rise up from us shall labour, not being adequate, but failing’ (*LAE* 44.3; cf. *Apoc. Mos.* 24.3). Humanity is banned from paradise, with all its pleasures and comforts (*Apoc. Mos.* 27–29).

There are several physical aspects to God’s curse on the human race in response to the fall: (1) death, (2) disease and bodily pains and (3) birth pangs. These affected not only Adam and Eve, but also all their descendants (*LAE* 34.2; 44.2 [= *Apoc. Mos.* 14.2]; 49.3; 50.2).

Due to the transgression of Adam and Eve, not only Adam and Eve but also all of their descendants die (*LAE* 26.2; *Apoc. Mos.* 14.2; 28.3). Human beings would not have died if Adam and Eve had not disobeyed God.

The book also describes how Adam and Eve’s transgression brought disease and bodily

pains. There are ‘seventy plagues’ on the body (*LAE* 34.2 [= *Apoc. Mos.* 8.2.]). Seventy is probably a symbolic number indicating that the ailments affect the entire body. Sin leads to affliction of the entire body, ‘from the top of the head and the eyes and ears down to the nails of the feet and in each separate limb’ (*LAE* 34.2). This is a figure of speech in which the extreme members of the body are mentioned to indicate the whole body. Prior to the fall there were no disease (*LAE* 34.2). When Adam is on his deathbed, Seth asks, ‘What is pain and illness?’ (*Apoc. Mos.* 5.5. [= *LAE* 30.4]; *LAE* 31.5). Seth’s query suggests that the curse of illness was delayed until just prior to Adam’s death, since illness was still unknown to Adam’s children at that time. Romans 5:12 say in this regard: “Wherefore as by one man sin entered into this world, and by sin death; and so death passed upon all men, in whom all have sinned.” The physical curse due to the fall also brought pain in childbirth (*Apoc. Mos.* 25.1-3). This important change in the operation of the physical world is based on Genesis 3:16.

Nature also suffered damage as a result of the disobedience of Adam and Eve. Immediately after Eve ate the forbidden fruit, the nearby plants in paradise lost their leaves, except for the fig tree (*Apoc. Mos.* 20.4). This suggest a solidarity between humanity and the natural world so that when human beings sin, nature suffers damage. By contrast, when God entered paradise to judge the original humans, the plants blossomed and prospered (*Apoc. Mos.* 22.3). God’s divine glory and righteousness bring healing to nature, but human unrighteousness damages the natural world.

Indeed, we see that this fact is also true after the fall since man lived to about 900 years before the flood, and that after this judgment, the human lifespan was drastically changed, undoubtedly as a direct result of the sins of men. Man’s actions are thus directly effective and causative in bringing either destruction or healing from God, and this shows us the inherent need of all men to conform to God’s Laws.

The fall brought a profound change in plant life. The curse on the ground (*Apoc. Mos.* 24.1-3), which is based on Genesis 3:17-19, involves several aspects. First, the Ground would require hard labour to grow crops (vv. 2-3. Second, the ground would never be as productive as before the fall (v. 2, ‘it shall not give its strength’). Third, weeds, thistles and thorns would grow easily and abundantly, but these plants would be of no value for food and would make growing food crops more difficult (v. 2). After Adam and Eve were expelled from paradise, they no longer had access to many plants that grew in paradise (*LAE* 2.2; 4.1). Thus humans were reduced to eating the same food as animals (*LAE* 4.1). The only special plants Adam and Eve could take from paradise were certain aromatic spices (*LAE* 42.4; *Apoc. Mos.* 29.3-6).

The fall also brought changes to the animal world. The serpent was cursed because it allowed itself to be used as a vessel for the devil (*Apoc. Mos.* 26.1-4). The serpent underwent fundamental changes in its physical nature: It was forced to crawl on its belly. Although other animals did not undergo such radical physical changes, their behavior changed profoundly after the fall. Prior to the fall, animals were subservient to humanity, since the image of God is in humans (*Apoc. Mos.* 10.3). When Adam and Eve disobeyed God, the nature of animals was changed and they began to rebel against humans (*Apoc. Mos.* 11.3; 24.4). Animals took on some of the rebellious nature that is passed on to the descendants of Adam and Eve.

The rebellion of the animals is illustrated by the attack of a wild animal who bites Seth (*Apoc. Mos.* 10–12). In the *Apoc. Mos.*, the attack is a result of a fundamental change in animals due to the fall (*Apoc. Mos.* 11.2-3; cf. 10.2). The type of wild animal is not specified, since it represents the fundamental change in the nature of all animals. In *LAE*, however, the animal is identified as a serpent (*LAE* 37.1; 44.1), the animal that the devil indwelt. Yet, even in the passage where the wild animal attacks Seth, the beast obeys Seth when he commands it to be silent and to leave (*Apoc. Mos.* 12.1-2). Thus although nature was corrupted by the fall, the damage is not comprehensive or to the same extent as for the future generations. This again suggest a solidarity between humanity and the natural world so that when human beings sin more, nature suffers more and rebels more.

It is indeed perfect justice that man, who refused to obey God, should labor under the servitude of inferior passions, desires and creatures that rebel against him – just as man rebel and rebelled against God – so that through humility and acknowledgment of our own worthlessness, sin, weakness, infirmity, and nothingness, we should again be able to humbly approach Our Lord and God “with the assistance of grace”.

Pope Pius XI, *Mit brennender Sorge* #25, March 14, 1937: “Original sin’ is the hereditary but impersonal fault of Adam’s descendants, who have sinned in him (Rom. 5:12). It is the loss of grace, and therefore eternal life, together with a propensity to evil, which everybody must, with the assistance of grace, penance, resistance and moral effort, repress and conquer.”

An accurate description or definition of the current state of humanity’s existence that best describe our state would be that we are living in exile. In truth, we are exiled from the presence of Our Lord and the Tree of Life because of the sin of our first parents. Very few people understand this great truth which says that we are living in exile and that we are enduring a most grievous punishment of exclusion from the presence of Our Lord. The direct consequence of this lack of knowledge and understanding of the state of our

miserable existence, undoubtedly contributes enormously to the amount and severity of sin that people commit. The main reason behind this is that a person who knows or considers that he is in a state of punishment, or living under a curse, will almost always act more cautiously and refrain from doing more to infuriate his Lord.

In fact, the power of original sin over humanity is so great that Pope Eugene IV in *The Council of Florence* infallibly declared that all children are born under “**the domination of the Devil**” through original sin, and that the only way to save them from this lamentable state of servitude to our eternal foe, the Devil, is to give them the sacrament of Baptism, “**through which they are snatched from the domination of the Devil [original sin] and adopted among the sons of God**” (Denzinger 712).

But there is yet another truth very important to remember. As soon as we wish to speak of education, Our human nature, the nature of every man who comes into this world since the original sin (except for Our Lord Jesus Christ and the Blessed Virgin Mary) is no longer an intact or balanced nature that is subject to God. This human nature that all human beings have inherited from Adam, is a wounded, corrupted, and fallen nature, “**whose will is no longer directed towards God, but is self-centered, and consequently, selfish; a nature whose tendencies and passions are no longer adapted to reason, but are carnal and opaque, permeated with the selfishness of the will.**”

St. Thomas Aquinas writes concerning this: “Through the sin of our first parents, all the powers of the soul are left destitute of their proper order, whereby they are naturally directed to virtue. This destitution is called a wounding of nature. First, in so far as the reason, where prudence resides, is deprived of its order to the true, there is the wound of ignorance. Second, in so far as the will is deprived of its order to the good, there is the wound of malice. Third, in so far as the sensitive appetite is deprived of its order to the arduous, there is the wound of weakness. Fourth, in so far as it is deprived of its order to the delectable moderated by reason, there is the wound of concupiscence.” St. Thomas adds: “These four wounds, **ignorance, malice, weakness and concupiscence** are afflicted on the whole of human nature only as a result of our first parents’ sin. But since the inclination to the good of virtue is diminished in each individual on account of actual sin, these four wounds are also the result of other sins, in so far as, through sin, the reason is obscured, especially in practical matters, the will hardened to evil, good actions become more difficult, and concupiscence more impetuous.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 85, Art. 3)

Although we are born under the domination of the Devil through original sin, this “wounded” nature that we have all inherited from Adam is nonetheless redeemed by Christ

through the Sacrament of Baptism. Thus since original sin, grace is not only elevating, but also healing. We are redeemed in Christ, healed by his wounds, and called to sanctity by our conformity to Christ crucified, offered in sacrifice. To resume, grace makes our human nature partake in the Divine Nature, and it is thus elevating; and since our human nature is wounded, it is also healing.

2 Peter 1:3-10 “As all things of His [Our Lord Jesus Christ’s] divine power which appertain to life and godliness, are given us, through the knowledge of him who hath called us by his own proper glory and virtue. **By whom He hath given us most great and precious promises: that by these you may be made partakers of the divine nature: flying the corruption of that concupiscence which is in the world.** And you, employing all care, minister in your faith, virtue; and in virtue, knowledge; And in knowledge, abstinence; and in abstinence, patience; and in patience, godliness; And in godliness, love of brotherhood; and in love of brotherhood, charity. For if these things be with you and abound, they will make you to be neither empty nor unfruitful in the knowledge of our Lord Jesus Christ. For he that hath not these things with him, is blind, and groping, having forgotten that he was purged from his old sins. Wherefore, brethren, labour the more, that by good works you may make sure your calling and election. For doing these things, you shall not sin at any time.”

Since human nature is wounded in every man and woman as well as in all our children, education must strive to heal, to rectify, and to purify the tendencies of our fallen nature, with the grace of Jesus Christ, with authority that dares to command, and with the use of punishment when they refuse to obey. Today, there are far too many parents who, through living an ungodly and selfish life, refuse to understand the inborn weakness of our human nature, and the inherent evilness of sexual desire or concupiscence, as well as its inherent danger and potential to tempt us to commit evil acts, **“but in this such persons gravely err, because they do not take into account the inborn weakness of human nature, and that law planted within our members, which, to use the words of the Apostle Paul, ‘fights against the law of my mind [Rom. 7:23]’”** (Pope Pius XI, *Divini illius magistri*; Denzinger 2214)

Baptism cleanses us from original sin, but leaves intact in us the effect of the original sin, which are the four wounds of **ignorance, malice, weakness, and concupiscence**. The grace that baptism gives us truly makes us children of God in Christ Jesus, and through Christ Jesus, since this grace conforms us to Christ through His passion and death, and consequently, it demands that we die on the cross to ourselves and our own will in order that we may learn “to live according to the Spirit” rather than “according to the

flesh” (Romans 8:5).

St. Paul tells us: “Do you not know that all we who have been baptized into Christ Jesus, have been baptized into His death? For we know that our old self has been crucified with Him, in order that the body of sin may be destroyed.” These words are very strong: “in order that the body of sin may be destroyed, that we may no longer be slaves to sin.” (Romans 6:2-6) And also: “If you have risen with Christ (through Baptism) seek the things that are above, not the things that are on earth. For you **have died** and your life is hidden with Christ in God.” (Colossians 3:1-3)

This death of which St. Paul speaks in so many of his Epistles, is nothing other than the most necessary Christian mortification, the putting to death of our evil tendencies, our pride, of our selfishness, of our laziness, and most importantly, of our sensuality. This death is nothing other than the daily renunciation that Our Lord demands from those who want to be saved: “***If anyone wishes to come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me.***” (Matthew 16:24) Let him deny himself each day, from the cradle, early childhood, to the grave.

The Life of St. Philip Neri, Apostle of Rome, A.D. 1534: “Ever since sin so fatally disordered our nature there is a dark and profound mystery in pleasure, as there is in pain... Only Jesus, who cleared up the mystery of pain and sanctified it, has cast his light on the mystery of pleasure and purified it. He has taught us that pleasure is no longer since the Fall inseparably linked with virtue, but that the ordinary companion of virtue is suffering, so that blessed are they that suffer for justice’ sake, blessed they that mourn. (Matthew 5:5,10) And hence it follows that we should approach pleasure with self-restraint and forethought—nay, with fear and trembling; that many pleasures are evil and unholy, and those alone safe which are noble, spiritual, and restrained [that is, those pleasures that alone are safe are not sensual or fleshly]; those in short which, being bound up with some spiritual good, are accompanied by charity and are expansions of charity.” (Extracts from "St. Philip Neri", by Alfonso, Cardinal Capecelatro, transl. by Thomas Pope, Burns, Oates, & Washbourne, London, 1926. pp. 36-37)

According to the teaching of the Church, superbly articulated by the Holy Fathers, man was created for the purpose of being in communion with God in love; or according to the Apostle Peter, to partake of divine nature (2 Peter 1:4).

Man was supposed to move toward the goal of becoming “partakers of the divine nature” (2 Peter 1:4) by living in accordance with his own nature, that is, in accordance with God’s

will that was innate in human nature. But his God-implanted natural motion toward the ultimate goal was interrupted by the fall. Adam's sin and the beginning of evil in the visible world, according to Saint Maximos, consists in the misuse (use contrary to nature) of his natural powers and of God's other creations in general. From then on, man slavishly served the irrational impulses of these powers, which impulses drove him to incline toward pleasure alone, and as far as possible to avoid pain. For fallen man "directs his whole effort toward pleasure and does all he can to avoid pain. He struggles with all his might to attain pleasure and fights against pain with immense zeal." ("First Century of Various Texts" 53 in *The Philokalia* 2, p. 175)

Man's reward for sin is seen not only in his body's changeable and mortal condition. Man did not simply lose the incorruptibility of his nature, but he was also condemned to passionate sexual generation in the manner of animals:

"The first man was fittingly condemned to a bodily generation that is without choice, material and subject to death, God thus rightly judging him who had freely chosen what is worse over what is better... to bear the dishonorable affinity with the irrational beasts, instead of the divine, unutterable honor of being with God." (Saint Maximos, "Peri diaforon aporion" ("On Various Perplexing Topics"), PG 91, 1348A)

In reference to the consequences of the fall, Saint Gregory of Nyssa likewise elaborates on the subject of man's condemnation to sexual generation: "Through the beguilement of the enemy of our life, man freely acquired the bent toward what is bestial and without intelligence." ("Pros tous penthountas" ("To Those Who Mourn"), PG 46, 521D–524A.) Elsewhere, this Holy Father characterizes all the consequences of the fall as "the putting on of the skin garments." By "skin garments," the Saint means the sum total of the evident signs of the corruption of human nature, namely: "copulation, conception, parturition, impurities, suckling, feeding, evacuation, gradual growth to full size, prime of life, old age, disease, and death." ("Peri psychis ke anastaseos" ("On the Soul and Resurrection"), PG 46, 148C–149A.)

According to Saint Maximos, it is precisely through the birth from the first Adam that the sensual pleasure, as well as pain, is transmitted to all human beings; for in every birth through generation, the ancestral sin is transmitted in its entirety: "When our forefather, Adam, broke the divine commandment, in place of the original form of generation, he conceived and introduced into human nature, at the prompting of the serpent, another form, originating in pleasure and terminating through suffering in death... And because he introduced this ill-gotten pleasure-provoked form of generation, he deservedly brought on himself, and on all men born in the flesh from him, the doom of death through suffering."

(Saint Maximos, “Fourth Century of Various Texts” 44, *Philokalia* 2: 246–47)

Hence, it appears that herein chiefly lies the ancestral sin, with and in which every human is born, since “all those born of Adam are ‘conceived in iniquities,’ thus coming under the forefather’s sentence.” (Saint Maximos, “Peusis ke apokrisis” (“Questions and Answers”) 3, PG 788B.) Elsewhere, when asked the meaning of the Psalm verse “I was conceived in iniquities, and in sin did my mother bear me” (Psalm 50:5), Saint Maximos answers: “God’s original purpose was not that we be born from corruption through marriage. But Adam sinned, and the transgression of the commandment introduced marriage.” (“Peusis ke apokrisis” (“Questions and Answers”), 3, PG 788B.) It should be noted that David and the holy Fathers speak of birth “in sins” within lawful marriage. Such views on birth are seen already in the Old Testament, where special “sin offerings” are prescribed by God for the purification of a woman after she gives birth (see Lev. 12:6-8: cf. Luke 2:24). Even before Saint Maximos, Saint John Chrysostom taught the same thing:

“After he was created, he lived in Paradise, and there was no reason for marriage. A helper needed to be made for him, and one was made, and even then marriage was not deemed necessary. It had not yet appeared. But, rather, they continued without it, living in Paradise as if in heaven and delighting in their converse with God . . . . As long as they were unconquered by the devil and respected their own Master, virginity also continued, adorning them more than the diadem and golden clothing adorn the emperors. But when, becoming captives, they took off this garment and laid aside the heavenly adornment and sustained the dissolution deriving from death, the curse, pain, and toilsome existence, then together with these, enters marriage, this mortal and slavish garment. Do you see whence marriage had its beginning, whence it was deemed necessary? From the disobedience, from the curse, from death. For where there is death, there also is marriage. Whereas, when the first does not exist, then neither does the second follow.” (Saint John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginity”) 14, PG 48, 543–44)

It should be emphasized here that, according to Saint Maximos—and according to all the other Fathers of the Church—evil (that is, sin) does not exist within things themselves (for God made all things “very good”) but only in man’s misuse of them. Specifically, Saint Maximos writes:

“It is not food that is evil but gluttony, not the begetting of children but unchastity, not material things but avarice, not esteem but self-esteem. This being so, it is only the misuse of things that is evil, and such misuse occurs when the intellect fails to cultivate its natural powers.” (Saint Maximos, “Third Century on Love” 4, *Philokalia*

2:83)

Consequently, every man must fight against his concupiscence in some way if he is going to be able to reach the safe harbor of salvation and eternal life. St. Thomas Aquinas, speaking on this subject: “**answer that, Chastity takes its name from the fact that reason "chastises" concupiscence, which, like a child, needs curbing**, as the Philosopher states (Ethic. iii, 12). Now the essence of human virtue consists in being something moderated by reason, as shown above (I-II, 64, 1).” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 151, Art. 1) Speaking on the same context of the necessity of all men to subdue their concupiscence and fallen nature, St. Thomas compares giving way to concupiscence to “the case of a child left to his own will” growing strong: “As stated above (1; 142, 2), the concupiscence of that which gives pleasure is especially likened to a child, because the desire of pleasure is connatural to us, especially of pleasures of touch which are directed to the maintenance of nature. Hence it is that if the concupiscence of such pleasures be fostered by consenting to it, it will wax very strong, as in the case of a child left to his own will. Wherefore the concupiscence of these pleasures stands in very great need of being chastised: and consequently chastity is applied antonomastically to such like concupiscences, even as fortitude is about those matters wherein we stand in the greatest need of strength of mind.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 151, Art. 2, Reply to Objection 2)

In this context of speaking about the need to resist and conquer our concupiscence, *The Holy Council of Trent* explains in the Fifth Session on Original Sin that we all need to “**resist manfully by the grace of Jesus Christ**” our own concupiscence and sensual nature if we wish to be saved.

“But this holy council perceives and confesses that **in the one baptized there remains concupiscence or an inclination to sin, which, since it is left for us to wrestle with, cannot injure those who do not acquiesce but resist manfully by the grace of Jesus Christ**; indeed, he who shall have striven lawfully shall be crowned. **This concupiscence, which the Apostle sometimes calls sin, the holy council declares the Catholic Church has never understood to be called sin in the sense that it is truly and properly sin in those born again, but in the sense that it is of sin and inclines to sin.**” (Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5, June 17, 1546)

The husband and wife, joined in the holy Sacrament of Matrimony for the purpose of procreation of children and in order to remedy concupiscence, remain nevertheless in the fallen state. Although baptism entirely wipes away original sin, there remains an effect of original sin in the human person called concupiscence, which is a tendency toward

personal sin. The Council of Trent explains that this inclination to sin is inherent in human persons. Even the holiest of persons, if they were conceived with original sin, have concupiscence. Only Jesus and the Virgin Mary were conceived without original sin, and never had concupiscence (Adam and Eve were created without original sin, but they later fell from grace, and as a result they had concupiscence). We mere weak and mortal sinners must always struggle against this tendency toward selfishness, toward valuing lesser goods over greater goods, toward the disorder of values that is the basis for sin. Thus, “Self-restraint is to prevail over sensual pleasure; on the other hand, the prevalence of the latter is what I call licentiousness.” (Saint Gregory of Nazianzus the Theologian, Vol. II, “Epi Ithika” (“Moral Epopees”) 31, “Ori pachimereis,” PG 37, 651A.)

Concupiscence and sexual desire is an evil disease that transmits the Original Sin to the offspring according to the Holy Bible and the Church

Today, most people are unaware of the fact that the ancient tradition of the Church teaches that concupiscence and sexual desire actually transmits the Original Sin to the offspring, but this has always been the Church’s teaching from the very beginning of its foundation by Our Lord Jesus Christ, and it was also taught in the Old Testament long before the New Testament was revealed to us. God Himself revealed this doctrine in *The Book of Psalms*, teaching us that we are conceived in the iniquity of the Original Sin: “For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me.” (Psalms 50:7)

Pope Innocent III as well, taught that the “foul concupiscence” that is inherent in all marital sexual acts transmits the stain of the *Original Sin* to one’s children and that “the conceived seeds [of the children] are befouled and corrupted” by this “foul concupiscence.”

Pope Innocent III, *On the Seven Penitential Psalms*: “Who does not know that conjugal intercourse is never committed without itching of the flesh, and heat and foul concupiscence, whence the conceived seeds [of the children] are befouled and corrupted?”

Pope Pius XI confirmed this teaching by the Papal Magisterium in his authoritative encyclical *Casti Connubii*, teaching us that the sexual act became “**the way of death by which original sin is passed on to posterity**” after the fall and original sin of Adam and Eve, and that the only way to cleanse the child from the stain of the original sin is through the Sacrament of Baptism, which makes all of them “living members of Christ, partakers of immortal life, and heirs of that eternal glory to which we all aspire from our inmost heart.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 14), Dec. 31, 1930: “**For although Christian spouses even if sanctified themselves cannot transmit sanctification to their progeny, nay, although the very natural process of generating life [that is, the marital sexual act] has become the way of death by which original sin is passed on to posterity,** nevertheless, they share to some extent in the blessings of that primeval marriage of Paradise, since it is theirs to offer their offspring to the Church in order that by this most fruitful Mother of the children of God they may be regenerated through the laver of Baptism unto supernatural justice and finally be made living members of Christ, partakers of immortal life, and heirs of that eternal glory to which we all aspire from our inmost heart.”

In addition to these facts, *The Council of Trent* infallibly teaches that the sexual generative act is the reason behind why humans contract the stain of original sin.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Session 5, On Original Sin, *ex cathedra*: “By one man sin entered into the world, and by sin death... so that in them there may be washed away by regeneration, **what they have contracted by generation [that is, by the marital sexual act]**, ‘*For unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the kingdom of God [John 3:5].*” (Denzinger 791; *Decrees of the Ecumenical Councils*)

In another part of the Fifth Session of Trent, the Council confirmed the fact that the sexual act transmits the original sin: “If any one asserts, that this sin of Adam,--which in its origin is one, **and being transfused into all by propagation [procreation]**, not by imitation, is in each one as his own,--is taken away either by the powers of human nature, or by any other remedy than the merit of the one mediator, our Lord Jesus Christ, who hath reconciled us to God in his own blood, made unto us justice, sanctification, and redemption; or if he denies that the said merit of Jesus Christ is applied, both to adults and to infants, by the sacrament of baptism rightly administered in the form of the church; let him be anathema.”

In St. Augustine’s time, there were many heretics just like today that praised concupiscence and sexual desire and called it a good gift from God instead of what it really is, that is, an evil effect of the original sin of Adam and Eve. By the grace of God, however, the Church from the very beginning was completely united against all of these heretics and condemned and excommunicated those who held to this impious faction and heresy.

Pelagius (350-425), a British monk teaching in Rome, had proposed a heretical and false view of human nature that included the wicked heresy that a man have a capacity for doing

good apart from God's grace. Pelagius publicly disagreed with the Church and St. Augustine's teaching that mankind was badly crippled by sin. *The Catholic Encyclopedia* explains that "during his sojourn in Rome he [Pelagius] composed several works... A closer examination of this work... brought to light the fact that it contained the fundamental ideas which the Church afterwards condemned as "Pelagian heresy". In it Pelagius denied the primitive state in paradise and original sin (cf. P.L., XXX, 678, "Insaniunt, qui de Adam per traducem asserunt ad nos venire peccatum"), insisted on the naturalness of concupiscence and the death of the body, and ascribed the actual existence and universality of sin to the bad example which Adam set by his first sin. As all his ideas were chiefly rooted in the old, pagan philosophy, especially in the popular system of the Stoics, rather than in Christianity, he regarded the moral strength of man's will (*liberum arbitrium*), when steeled by asceticism, as sufficient in itself to desire and to attain the loftiest ideal of virtue. The value of Christ's redemption was, in his opinion, limited mainly to instruction (*doctrina*) and example (*exemplum*), which the Savior threw into the balance as a counterweight against Adam's wicked example, so that nature retains the ability to conquer sin and to gain eternal life even without the aid of grace."

In 415 A.D. Saint Augustine attacked Pelagius's teachings. By this time in his life Augustine had become a battle-hardened foe of heretics. He had defeated the Manichees and crushed the Donatists. When Pelagius began to oppose the Bible and the Church's teaching, Augustine set out to destroy this deceiver. Contrary to Augustine, Pelagius had concluded that infants had no original sin at all. The biblical core of St. Augustine's teaching of original sin centered on the account of the sin of Adam and Eve (Gen. 3) and St. Paul's teaching that "through one person sin entered the world" (Rom. 5:12).

Thus he understood "that by his sin Adam fell from his original supernatural status, and that through human propagation, which involved concupiscence, the lack of grace was passed on to every human being descended from Adam." In his confrontation with Pelagius, Augustine's teaching concerning the effects of Adam and Eve's sin took on hard, clear connections involving sex, sin, and shame. Augustine taught that original sin was passed on to persons at their conceptions. When spouses conceived a child, they passed on the effects of Adam's original sin. Thus every human being received a human nature deformed by Adam's sin. St. Augustine's teaching about original sin was "received," that is, accepted as doctrine by the Catholic Church. His clear explanation of original sin helped to resolve three issues. First, it explained the practice of baptizing infants that was taught from the beginning of the Church by the Apostles and Apostolic Tradition. Secondly, it explained why concupiscence remained even after baptism. This sacrament removed original sin, but not its effects. Thirdly, Augustine's teaching about original sin provided a weapon that could be used to defeat Pelagius' false and heretical teachings about the basic goodness of the fallen human nature.

The account of Adam and Eve's recognition of their nakedness and their subsequent sewing of fig leaves to make loincloths (Gen. 3:7) led Augustine to conclude that the human genitals were the means of transmitting original sin: "The truth, however, is, that we are ashamed of that very thing which made those primitive human beings ashamed, when they covered their loins, namely their genital organs." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:24) Showing his disapproval of concupiscence, Augustine eloquently taught: "That is the penalty of sin; that is the plague and mark of sin; that is the temptation and very fuel of sin; that is the law in our members warring against the law of our mind; that is the rebellion against our own selves, proceeding from our very selves, which by a most righteous retribution is rendered us by our disobedient members." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 2:22)

Augustine taught that in Eden the sexual act was totally under the control of the wills of both Adam and Eve because they possessed "the highest tranquility of all the obedient members without any lust." (St. Augustine, *Against Two Letters of the Pelagians* 1:35) Neither the man nor the woman needed the stirrings of sexual arousal to perform the act that would conceive a child before the fall. Thus, the human experience of sexual arousal was the effect of the concupiscence that resulted from the first sin. Prior to that sin the man "would have sown the seed, and the woman received it, as need required, the generative organs being moved by the will, not excited by lust." (St. Augustine, *City of God*, XIV:24) Human sexual arousal was both a reminder of and a punishment for the first sin.

In his book *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 8, Augustine pointed out that concupiscence was comparable to a man's limp. A limping man could still reach his destination. Reaching that destination was good, but the limp was not good. In marital relations the destination was the good of procreation. But the pleasurable orgasm that enabled conception to take place was, like the limp, not good. The pleasure of sexual spontaneity, like the man's limp, was a defect.

Augustine understood that Adam and Eve did not participate in sexual intercourse, as we human beings know it, until after they had sinned, teaching that in Eden the genital organs "would be set in motion at the command of the will; and without the active stimulus of passion, with calmness of mind and with no corrupting of the integrity of the body, the husband would lie on the bosom of his wife." (St. Augustine, *The City of God*, XIV:26) But, after the first sin, whenever married partners felt the desire for sexual union with each other, they experienced the corrupting influence of lust at work in their sin-blighted bodies. Augustine also taught that the act of sexual intercourse was instrumental in passing on original sin. Augustine's proof text came from Psalm 50: "For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me." (Psalms 50:7). Thus,

Augustine understood that every person after Adam and Eve was conceived in iniquity.

As late as 1930 Pope Pius XI echoed St. Augustine's teaching in his *Casti Connubii*: "Indeed, the natural generation of life has become the path of death by which original sin is communicated to the children." Augustine and the North African bishops condemned Pelagius and his followers in 416. In the following year Pope Innocent excommunicated Pelagius.

In 418 Bishop Julian of Eclanum, Italy, objected to the Church's teaching that unbaptized infants share in the guilt of Adam's sin as well as to Her teachings on marriage and concupiscence. *The Catholic Encyclopedia* explains that "when Pope Zosimus issued, in 418, his "Epistola Tractatoria", Julianus was one of the eighteen Italian bishops who refused to subscribe to the condemnation of Pelagius which it contained. In consequence of this refusal he was exiled under the decree of the Emperor Honorius, which pronounced banishment against Pelagius and his sympathizers. Driven from Italy in 421, he commenced an active literary campaign in the interests of the new heresy and by his writings soon won for himself the position of intellectual leader of the heretical party. To him is due the credit [or blame] of having systematized the teachings of Pelagius and Coelestius. His writings, which were frankly Pelagian, were largely directed against the doctrines which St. Augustine had defended, and for several years after the expulsion of the Pelagians the history of the conflict is merely an account of the controversy between Julian and Augustine. Most of Julian's works are lost, and are known only through the copious quotations found in the works of his great adversary. ... Driven from Italy, he found refuge for a time with Theodore of Mopsuestia, who, though sympathetic, subsequently subscribed to his condemnation. At the accession of each pontiff Julian sought to have the Pelagian controversy re-opened, but this merely resulted in further condemnations by [the Popes] Celestine, Sixtus III, and Leo I."

The heretic Julian disagreed with the Church's teaching that the source of concupiscence was sin and that the defect of sexual activity was demonstrated by the fact that couples engaging in sex do not want to be observed by others. Calling incontinence "the mother of all vices," Augustine referred to St. Paul's wanting more than mere avoidance of fornication but also "a certain moderation in marriage itself," which would be attained by setting aside "times of prayer." Further rebuking Julian, the bishop of Hippo scolded: "You notice how you should understand with us in what disease of desire the Apostle was unwilling that one possess his vessel. ... But to you lust seems culpable only toward one other than one's wife." Augustine then accusingly asked, "Who, then, honors marriage more: you, when you deface its dignity by making it a blameless wallowing place of carnal concupiscence; or he who... recalls that the Apostle recommended times of prayer and abstinence from the pleasure of lust, and who does not wish husbands and wives to be given up to that disease

whence original sin is contracted?" (St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 7, Section 20)

We see here the Church's teaching about "original sin," Her rejection of possessing one's vessel in the "disease" of desire, Her condemnation of "the pleasure of lust," and Her revulsion for immoderate marital relations, which St. Augustine calls the "wallowing place of carnal concupiscence." Julian was driven from his diocese in 419. Nevertheless, he and Augustine continued to debate until 431, their debate only terminating with Augustine's death. Just as with other heresies, St. Augustine was on the forefront in crushing this heresy of Pelagius and his followers. Clothed with the authority of the Church and Her Popes, the bishop of Hippo clearly proved that Pelagius's teaching was a heresy, and for a long while after this, this heresy was practically abandoned by all who called themselves Christian.

To St. Augustine, concupiscence is an evil and a disease, although he did not believe the effect of it is evil when it effects procreation. In his many writings on the subject, he clearly proves how those impious heretics who teaches that sexual desire or concupiscence is "good" or not a disease are utterly false and unreasonable. He writes: "... as the Apostle says: "But if they do not have self-control, let them marry." [1 Cor. 7:9] Why do you acknowledge a necessary remedy for concupiscence, yet contradict me when I say concupiscence is a disease? If you acknowledge the remedy [marriage], acknowledge the disease [lust]. If you deny the disease, deny the remedy. I ask you at last to yield to the truth which speaks to you even through your own mouth. No one provides a remedy for health." (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 15, Section 29, A.D. 421)

Indeed, St. Augustine also clearly teaches that Original Sin is transmitted through lust or concupiscence: "Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 27.--Through Lust Original Sin is Transmitted.)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: "This disease of concupiscence is what the apostle refers to, when, speaking to married believers, he says: "This is the will of God, even your sanctification, that you should abstain from fornication: that every one of you should know how to possess his vessel in sanctification and honor; not in the disease of desire, even as the Gentiles which know not God." [1 Thess 4:3-5] The married believer, therefore, must not only not use another man's vessel, which is what they do who lust after others' wives; but he

must know that even his own vessel is not to be possessed in the disease of carnal concupiscence. ... Whosoever possesses his vessel (that is, his wife) with this intention of heart [for the procreation of children], certainly does not possess her in the "disease of desire," as the Gentiles which know not God, but in sanctification and honor, as believers who hope in God. A man turns to use the evil of concupiscence, and is not overcome by it, when he bridles and restrains its rage, as it works in inordinate and indecorous motions; and never relaxes his hold upon it except when intent on offspring, and then controls and applies it to the carnal generation of children to be spiritually regenerated, not to the subjection of the spirit to the flesh in a sordid servitude" (Book I, Chapter 9.--This Disease of Concupiscence in Marriage is Not to Be a Matter of Will, But of Necessity [For the Procreation of Children])

Adultery, fornication and masturbation are examples of bad and damnable lust, hence that it is described as a disease. All kinds of lust or concupiscence (even the lawful kind) is also an evil in marriage and can easily turn into something damnable if husband and wife goes too far (as sadly happens with almost all couples today... even by those who call themselves by the name of Catholic). Just because it's licit to perform the sexual act for procreative purposes in marriage, does not make the lust caused thereof good or praiseworthy. St. Augustine explains this well in the following quotations:

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: "Forasmuch, then, as the good of marriage could not be lost by the addition of this evil [lust]... Since, therefore, marriage effects some good even out of that evil, it has whereof to glory; but since the good cannot be effected without the evil, it has reason for feeling shame. The case may be illustrated by the example of a lame man. Suppose him to attain to some good object by limping after it, then, on the one hand, the attainment itself is not evil because of the evil of the man's lameness; nor, on the other hand, is the lameness good because of the goodness of the attainment. So, on the same principle, **we ought not to condemn marriage because of the evil of lust; nor must we praise lust because of the good of marriage.**" (Book I, Chapter 8.--The Evil of Lust Does Not Take Away the Good of Marriage)

And in another place he writes:

St. Augustine, *Against Julian*, A.D. 421: "I have never censured the union of the two sexes if it is lawfully within the boundaries of marriage. ... I do not say that children, coming from an evil [lustful] action, are evil, since I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a

matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated. But the action is not performed without evil [lust], and this is why the children must be regenerated [baptized] in order to be delivered from evil [which means that the Original Sin is the cause of lust according to Augustine]." (Book III, Chapter 7, Section 15)

In truth, sexual temptations during lawful procreative relations can also be a cause of sin for many people since it may drive them to go further than what is necessary or lawful, either before, during, or after the marital act, and this is of course also a great evil. These temptations, as we have seen, does not turn into something "good" just because a person is married, for he is still tempted to commit sin. And this is just one of the many reasons that shows why lust and sexual temptations are bad, also in marriage, for they are still defects and occasions of falling into sin and an evil product of the fall, and of original sin. Thus, "original evil is not derived from marriage, but from carnal concupiscence. This is the evil... which spouses use well when they come together only for the purpose of procreation." (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 24, Section 54)

Temptations, the sexual pleasure or concupiscence are thus *not* something "good" or "praiseworthy" but are truly the "*evil of concupiscence*" and the "*disease of concupiscence*" that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve, as stated by St. Augustine: "It was, indeed, the sinful corruption which had been sown in them by the devil's persuasion that became the means of their being born in sin; not the created nature of which men are composed. **Shameful lust, however, could not excite our members, except at our own will, if it were not a disease.** Nor would even the lawful and honorable cohabiting of husband and wife raise a blush, with avoidance of any eye and desire of secrecy, if there were not a diseased condition about it." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 55.--Lust is a Disease; The Word "Passion" In the Ecclesiastical Sense, A.D. 420)

Thus, Augustine could rightly say to Julian the heretic: "You exult over some words from my book, [*On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 3] that "By the testimony of the Apostle, conjugal modesty is a gift of God," as though the Apostle praised the evil [of concupiscence] you praise, by which the flesh lusts against the spirit, [1 Cor. 7:7; Gal. 5:17] and which conjugal modesty uses well. I answered this in a former book. It is no small gift of God when this evil is so restrained that it is used for nothing unlawful but serves only for the generation of children who are to be regenerated [and thus rescued from original sin and the domination of the Devil through the Sacrament of Baptism]. Its force is not self-moderating, for no one abstains from unlawful acts if he follows its lead. Hence it is

praised, not for its disquieting activity, but for the restrained and good use made of it by the individual. When married believers use well that evil from whose guilt they have been freed by the gift of the Savior [through baptism which removes the guilt, but not the effects of the raging lusts], then those born by the gift of that same Creator are not, as you object to me, "made subject to the kingdom of the Devil," but, rather, are prepared to be rescued from it and transferred to the kingdom of the Only-begotten. This is and ought to be the intention of godly married persons: to prepare birth for rebirth. If, however, this evil which parents sense in themselves, the evil against which, in your words, "the legion of the Apostles warred," did not pertain to the children, they would be born without it. But, since they are actually born with it, why do you marvel that they must be reborn in order to be absolved from its guilt, and either be taken from this life free from this evil or be obliged to fight against it in this life, as free men, and be rewarded as victors in the end?" (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 1, Sections 2-3, A.D. 421)

In truth, the main reason why so many heretics (both in former times as well as today) so fervently defend this wicked heresy concerning foul lust and concupiscence is that they want to defend or justify their unmortified, lustful, unnatural, non-procreative or unnecessary sexual acts and desires, which in turn forces them to impiously assert that concupiscence is a good gift given to them by God in order to satisfy their lust instead of an evil effect of original sin that needs to be fought against, quelled and resisted. "But now note for a moment how from this law of sin, whose activity the mortal nature even of celibates is compelled to endure; upon which the chastity of marriage strives to place a rule of moderation; whence the concupiscence of the flesh and the pleasure you praise makes its attacks against the purpose of the will whenever it is aroused, even if it does not accomplish its acts... "Behold," he [David] said, "I was conceived in iniquities and in sins did my mother bear me." [Ps. 50:7] Evilly did Eve give birth, thereby leaving to women the inheritance of [original sin and pain in] childbirth, and the result that everyone formed in the pleasure of concupiscence and conceived in it in the womb and fashioned in it in blood, in it wrapped as in swaddling clothes, first undergoes the contagion of sin before he drinks the gift of the life-giving air. ... Should not those first men have blushed, then, at the activity of this concupiscence, which plainly showed that they themselves were guilty, and also foretold that their children would be subject to the sin of their parents? And just as they blushed to leave exposed those parts of their bodies in which they perceived the disobedience of lust, so may you in obedience to the Catholic faith blush to praise what is shameful." (St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 6, Section 15)

Just like Julian the heretic did at the time of St. Augustine, so many people in our own days defend and praise the evil disease of concupiscence or lust just like the ancient heretics did, rejecting the ancient teaching of the Holy Bible, Apostolic Tradition as well as "all the honesty of temperance" in their marriages and teachings.

St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 9:40, A.D. 421: “You think the Apostle’s warning against possessing one’s vessel in the disease of lust refers only to fornication, not to marriage, and thus you remove from the union of the married all the honesty of temperance, so that none could possess his vessel in the disease of lust, no matter what the passion drawing him to this in his wife. For, if you thought there should be moderation there, you could also have censured the excess of concupiscence in marriage itself, and seen that the Apostle’s “disease of lust” signifies this excess, instead of your groundless denial that “his vessel” means a man’s wife. The Apostle Peter in this matter also uses the word when he tells husbands to honor their wives as weaker vessels and as co-heirs of grace, and adds: “See to it your prayers be not hindered.” [1 Peter 3:7] He [St. Paul] speaks as his fellow Apostle, who prescribed conjugal temperance for times of prayers [1 Cor. 7:5] ... **Let Christian marriage hear this, let it not listen to you [the heretics], who would have it *not* restrain concupiscence, but satisfy it whenever aroused, and thus secure its dominion. Let the faithful of Christ who are bound in marriage hear this, I say, that they may by consent establish times of temperance for prayer; and when, because of their intemperance, they return from prayer to the same habit, they may also know how to say to God: “Forgive us our trespasses.” [Matt. 6:12].”**

When many of these heretics, such as the protestants and perverted so-called Catholics, hear the arguments from the Holy Scripture and the Saints, they resort into using straw-man arguments and “they argue thus,” says St. Augustine, “‘Is not, then, marriage an evil, and the man that is produced by marriage not God’s work?’ As if the good of the married life were that [evil] disease of concupiscence [i.e. lust] with which they [lustful people] who know not God love their wives—a course which the apostle forbids; [1 Thess. 4:5] and not rather that conjugal chastity, by which carnal lust is reduced to the good purposes of the appointed procreation of children.” (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 38.--Original Sin Does Not Render Marriage Evil, A.D. 418)

This heretical teaching about concupiscence and original sin that is now held by many people in this world is a teaching that undoubtedly destroys the Christian Faith for many when one considers its ramifications, since if their teaching was really true, God created us in the way we are now with all the evil temptations, suffering and death that we all have to endure in this world. Thus, all of these evils existed from the original creation of God, according to this evil and perverse teaching, which is absurd and impossible since Our Lord and God said in *The Book of Genesis* that all He created during the first six days of the universe was very good—and evil temptations that tempts us into sins of the flesh as

well as the other defects of nature such as death and suffering, are obviously not good. St. Augustine writes concerning this and explains how marriage existed before sin was committed: “Suppose, however, that nature had not been dishonored by sin, God forbid that we should think that marriages in Paradise must have been such, that in them the procreative members would be excited by the mere ardor of lust, and not by the command of the will for producing offspring,—as the foot is for walking, the hand for labor, and the tongue for speech [so the procreative members are for producing offspring].” (*On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 40.--Marriage Existed Before Sin Was Committed. How God’s Blessing Operated in Our First Parents, A.D. 418)

Indeed, even after about a thousand years after the lives of the heretics Pelagius, Julian and their followers, the devil through his servants *the protestants* tried again to corrupt the Church’s changeless doctrine concerning *Original Sin*. The devil, knowing full well that both married and unmarried lustful people try to excuse their unlawful sexual acts with the excuse that God made their lust or that concupiscence is a good gift from God rather than a punishment due to sin, could not remain silent concerning this doctrine, since he knows how much this doctrine means to people’s understanding of sin and concupiscence. As soon as people start to contradict this doctrine, there immediately opens up an almost infinite amount of perversity, since those who start to hold this heresy, use this heresy to claim that their lust is lawful and God-given. Because of this, the Holy Council of Trent in the 16th century "assembled in the Holy Ghost" in order to quench the flames of heresy against the Church’s doctrine of *Original Sin*, by infallibly declaring the Church’s definitive position on this matter.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, On Original Sin, Session 5, June 17, 1546, *ex cathedra*: “That our Catholic faith, without which it is impossible to please God, may, errors being purged away, continue in its own perfect and spotless integrity, and that the Christian people may not be carried about with every wind of doctrine; whereas that old serpent, the perpetual enemy of mankind, amongst the very many evils with which the Church of God is in these our times troubled, has also stirred up not only new, but even old, dissensions touching original sin, and the remedy thereof; the sacred and holy, ecumenical and general Synod of Trent,—lawfully assembled in the Holy Ghost, the three same legates of the Apostolic See presiding therein,—wishing now to come to the reclaiming of the erring, and the confirming of the wavering,—following the testimonies of the sacred Scriptures, of the holy Fathers, of the most approved councils, and the judgment and consent of the Church itself, ordains, confesses, and declares these things touching the said original sin:

“1. If any one does not confess that the first man, Adam, when he had

transgressed the commandment of God in Paradise, immediately lost the holiness and justice wherein he had been constituted; and that he incurred, through the offence of that prevarication, the wrath and indignation of God, and consequently death, with which God had previously threatened him, and, together with death, captivity under his power who thenceforth had the empire of death, that is to say, the devil, and that the entire Adam, through that offence of prevarication, was changed, in body and soul, for the worse; let him be anathema.

“2. If any one asserts, that the prevarication of Adam injured himself alone, and not his posterity; and that the holiness and justice, received of God, which he lost, he lost for himself alone, and not for us also; or that he, being defiled by the sin of disobedience, has only transfused death, and pains of the body, into the whole human race, but not sin also, which is the death of the soul; let him be anathema:-- whereas he contradicts the apostle who says; *By one man sin entered into the world, and by sin death, and so death passed upon all men, in whom all have sinned.*

“3. If any one asserts, that this sin of Adam,--which in its origin is one, and being transfused into all by propagation, [procreation] not by imitation, is in each one as his own,--is taken away either by the powers of human nature, or by any other remedy than the merit of the one mediator, our Lord Jesus Christ, who hath reconciled us to God in his own blood [through the sacrament of baptism], made unto us justice, sanctification, and redemption; or if he denies that the said merit of Jesus Christ is applied, both to adults and to infants, by the sacrament of baptism rightly administered in the form of the church; let him be anathema: *For there is no other name under heaven given to men, whereby we must be saved.* Whence that voice; *Behold the lamb of God behold him who taketh away the sins of the world;* and that other; *As many as have been baptized, have put on Christ.*”

Saint Augustine in his book “*On the Grace of Christ, and on Original Sin*” also elaborates on the fact that Adam and his descendents were rightly condemned to the servitude of the devil for his *Original Sin*. In truth, “Where God did nothing else than by a just sentence to condemn the man [Adam] who willfully sins, together with his stock [that is, all the descendants of Adam]; there also, as a matter of course, whatsoever was even not yet born is justly condemned in its sinful root. In this condemned stock carnal generation holds every man; and from it nothing but spiritual regeneration liberates him. In the case, therefore, of regenerate parents, if they continue in the same state of grace, it will undoubtedly work no injurious consequence, by reason of the remission of sins which has been bestowed upon them, unless they make a perverse use of it,—not alone all kinds of lawless corruptions, but even in the marriage state itself, whenever husband and wife toil at procreation, not from the desire of natural propagation of their species, but are mere slaves to the gratification of their lust out of very wantonness. As for the permission which

the apostle gives to husbands and wives, "not to defraud one another, except with consent for a time, that they may have leisure for prayer," he concedes it by way of indulgent allowance, and not as a command; but this very form of the concession evidently implies some degree of fault. The connubial embrace, however, which marriage-contracts point to as intended for the procreation of children, considered in itself simply, and without any reference to fornication, is good and right; because, although it is by reason of this body of death (which is unrenewed as yet by the resurrection) impracticable without a certain amount of bestial motion, which puts human nature to the blush, yet the embrace is not after all a sin in itself, when reason applies the concupiscence to a good end [that is, for the motive of procreation], and is not overmastered to evil." (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 43.--Human Offspring, Even Previous to Birth, Under Condemnation at the Very Root. Uses of Matrimony Undertaken for Mere Pleasure Not Without Venial Fault, A.D. 418)

Who but an utterly disgraceful and lustful person could deny that concupiscence or sexual desire is an evil product of the fall and of original sin after seeing all this evidence? "Who can deny this is an evil except one unwilling to hear the Apostle's warning: 'But this I say by way of concession, not by way of commandment,' [1 Cor. 7:6]..."

St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 16:30, A.D. 421: "Marriage is by all means good in its own kind, but the reason it is good is that it keeps the faith of the marriage bed; that it unites the two sexes for the purpose of begetting offspring; and that it shrinks from the impiety of separation. ... **After [original] sin, however,** and not happily but from necessity, a combat came to marriage, so that **marriage by means of its own good must now war against the evil of concupiscence, not permitting it to do anything unlawful, though concupiscence itself, acting now slackly, now with great violence, never ceases to urge marriage to the unlawful, even when marriage makes good use of the evil of concupiscence in the propagation of offspring.** Who can deny this is an evil except one unwilling to hear the Apostle's warning: "But this I say by way of concession, not by way of commandment," [1 Cor. 7:6]..."

Legal marital relations in the Bible is described as a cause of impurity

In the book of Leviticus, the infallible Word of God describes how even legal marital relations between husband and wife makes them impure or unclean, thus describing the marital act itself as the cause of impurity, and not as something "holy" or "good," as many people nowadays have deceived themselves into believing.

Leviticus 15:16-18,24 “The man from whom the seed of copulation goeth out, shall wash all his body with water: and he shall be unclean until the evening. The garment or skin that he weareth, he shall wash with water, and it shall be unclean until the evening. The woman, with whom he copulateth, shall be washed with water, and shall be unclean until the evening. ... If a man copulateth with her in the time of her flowers, he shall be unclean seven days: and every bed on which he shall sleep shall be defiled.”

Douay-Rheims Bible Commentary explains Leviticus 15 thus: “These legal uncleannesses were instituted in order to give the people a horror of carnal impurities.”

As we can read from these verses from Holy Scripture, God describes even legal marital relations as a cause of defilement and impurity between husband and wife and ordains that both of them shall be considered as unclean on the day they had marital relations. Leviticus also prohibits the man from seeing his wife during her infertile monthly cycle, thus diminishing the temptations of both parties. “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19)

However, one must not think that the marital act is evil or impure in and of itself from the moral viewpoint when it is performed for the sake of procreation, but rather that after the fall, the human will or intent almost always yields more or less to concupiscence and self-gratification. St. Augustine explain it thus: “I do not say that nuptial union that is, union for the purpose [or motive] of procreating is evil [or sinful], but even say it is good. But...If men were subject to the evil of lust to such an extent that if the honesty of marriage were removed [such as in the case of most men and women today], all of them would have intercourse indiscriminately [by unnatural and excessively lustful sexual acts], in the manner of dogs...” (*Against Julian*, Book III, Chapter 7:16, A.D. 421)

The main reason why Holy Scripture defines the marital act as a cause of defilement and impurity is because the sexual act is so potent in giving a person lascivious thoughts and desires—by implanting and defiling the mind with countless unholy and ungodly desires. While the marital act performed for the purpose of procreation is a lawful act, the act still defiles the mind by giving it all sorts of lascivious feelings, pictures or thoughts, and this is also the reason why the Holy Bible directs all spouses who have performed the marital act to consider themselves impure, so that they may seek Our Lord’s help in order to conquer their concupiscences, temptations and thoughts that arises as a result of the marital act.

The only couple who performed the marital act without this curse of concupiscence was the parents of Our Blessed Lady at the time they conceived Her, since Our Lord supernaturally

protected them from feeling any concupiscence so that they would not be able to transmit the original sin to Our Lady, who would become the Mother of Our Lord Jesus Christ. That is why Mary was conceived free from original sin from the first moment of her conception in the womb of her mother. Every child would have been born without original sin if Adam and Eve had not sinned. From this we can understand that it is very important for parents to fight against the search for self-gratification in order to draw down abundant blessings and graces from Heaven to themselves and their children.

The Natural Law condemns all unnatural and non-procreative sexual acts

The Natural Law is the law that every person knows by instinct from birth. It is planted by the Creator in our heart, and everyone – even pagans who have never heard about God or the true Catholic religion – receives this gift from God. Examples of sins against the Natural Law that are easy to recognize are: murder, rape, theft, pedophilia, slander and lying. The conscience always convicts a person who commits such sins and thus, there can never be an excuse for people who commit them. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “***these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...***”

The Natural Law that God has imprinted on every person’s heart teaches that some sexual acts, touches and kisses are inherently evil, unnecessary, selfish, unnatural, and shameful, while others are not. Some people, however, have hardened themselves in their sins and do not heed this warning or reproach from their conscience. But this is their own fault since they have rejected God and smothered their God given conscience through deliberate sin. This is testified to in the Bible in the following verses: “And Pharaoh seeing that rest was given, hardened his own heart, and did not hear them, as the Lord had commanded. ... And the magicians said to Pharaoh: This is the finger of God. And Pharaoh heart was hardened, and he hearkened not unto them, as the Lord had commanded. ... And Pharaoh’s heart was hardened, so that neither this time would he let the people go.” (Exodus 8:15,19,32)

In the marvelous *Revelations of Saint Bridget of Sweden*, Our Lord Jesus Christ speaks about the “hardening” of a sinner’s heart by using the example of the Pharaoh found in *The Book of Exodus*, chapter 8, in the Old Testament Bible.

Fifth question. “Why are some people exceedingly hardened, while others enjoy wonderful consolation?”

Our Lord Jesus Christ answer to the fifth question. “As to why some people are hardened, I [Jesus] answer: Pharaoh’s hardness of heart was his own fault, not

mine, because he did not want to conform himself to my divine will. Hardness of heart is nothing other than the withdrawal of my divine grace, which is withdrawn when people do not give me, their God, their free possession, namely, their will.

“You can understand this by means of a parable. There was a man who owned two fields, one of which lay fallow, while the other bore fruit at certain times. A friend of his said to him: ‘I wonder why, although you are wise and rich, you do not take more care to cultivate your fields or why you do not give them to others to cultivate.’ The man answered: ‘One of the fields, no matter how much care I take, does not produce anything but the most useless plants that are seized by noxious animals that ruin the place. If I fertilize it with manure, it only insults me by growing wild because, though it does produce a small amount of grain, even more weeds spring up, which I refuse to gather in, since I only want pure grain. The better plan, then, is to leave a field like that uncultivated, since then the animals do not occupy the place or hide in the grass, and, if any bitter herbs do sprout, they are useful for the sheep, because, after tasting them, the sheep learn not to be fastidious about sweeter fodder.

“The other field is managed according to the nature of the seasons. Some parts of it are stony and need fertilizer; other parts are wet and need warmth, while still others are dry and need watering. Thus I organize my work according to the different conditions of the field.’ I, God, am like this man. The first field represents the free activity of the will given to man, which he uses more against me than for me. Even if man does do some things that please me, yet he provokes me in more ways, since man’s will and my will are not in harmony. Pharaoh also acted in this way when, although he knew my power by means of sure signs, nevertheless he set his mind against me and continued on in his wickedness. Therefore, he experienced my justice, because it is only just that a person who does not make good use of small things should not be allowed to rejoice proudly in greater ones.

“The second field represents the obedience of a good mind and the denial of self-will. If such a mind is dry in devotion, it should wait for the rain of my divine grace. If it is stony through impatience and hardheartedness, it should bear chastening and correction with equanimity. If it is wet through carnal lust, it should embrace abstinence and be like an animal alert to its owner’s will. I, God, can proudly rejoice in a mind like that. The human will acting in opposition to me causes people to be hardhearted. I desire the salvation of everyone, but this cannot come about without the personal cooperation of each and every person in conforming his or her will to mine.

“Furthermore, as to why grace and progress are not granted equally to all – that belongs to my hidden judgment. I know and measure out what is beneficial and appropriate to each one, and I hold people back in their designs so that they do not fall more deeply. Many people have received the talent of grace and are capable of

working but refuse to do so. Others keep themselves from sin out of fear of punishment, or because they do not have the possibility of sinning, or because sin does not attract them. Thus, some are not given greater gifts, because I alone understand the human mind and know how to distribute my gifts.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 13)

The description of a sinner “hardening” himself through sin that the Holy Scripture and spiritual writers often use to describe such people is indeed a most perfect description for this process of a sinner’s evolution in wickedness. Indeed, the more a man is of bad will, the less will also his conscience rebuke him for his sinful activities, so that a person hardened in habitual sins will many times totally cease to hear the rebuke of his God given conscience.

The reason behind why people fall into heresies of all kinds, is that they sin against the Natural Law concerning one or more of the seven deadly sins: lust, gluttony, greed, sloth, wrath, envy, and pride. Anyone who commits a single one of these sins sins mortally against nature, and damns himself. If people would only keep the Natural Law, the devil would never be able to conquer and damn their souls. However, of all the seven mortal sins, lust is especially powerful in inducing a man to fall into heresy. A great reason why the people who commit sexual sins are so “hardened” in their sins, and so hard to be converted, is because sensual lusts (both for the married and the unmarried people alike) actually **“gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 15, Art. 3) Indeed, this “blindness of mind” and “dulness of sense” is undoubtedly the main reason why most people, however much evidence is provided against their heresies, *refuse to convert*. It is therefore true to say that **“The perverse are hard to be corrected, and the number of fools [and damned people] is infinite”** (Ecclesiastes 1:15) because of their own bad will and lasciviousness, according to God’s Holy and infallible Word. Their short moment of pleasure in this perishable world blinds them to the truth about God and the Natural Law, precipitating them into an eternal hell fire and torment. This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a **“blindness of mind”** of spiritual things. So young as well as old must be kept away from impurity and gluttony, since both of these sins are very powerful in getting a person to abandon the faith, and the moral life, since the “blindness of mind” and “dulness of sense” undoubtedly will effect the minds of both young and old in a very detrimental way. Since the Holy Bible itself infallibly tells us “the number of fools is infinite” and that “The perverse are hard to be corrected” we should not wonder or find it hard to believe or accept that Our Lord’s words in the Gospel that most men are damned,

are true.

Then there is the matter that sexual arousal feels good. We tend to not only repeat the things that make us feel good, we often look to prolong the feeling. The problem is that repeated exposure dulls our sensitivity. It takes longer exposure or new things to fan the flames again. If you have ever ridden a roller coaster, you know the first ride is a major thrill; but part of the thrill comes from not knowing what to expect. Hence, after repeated rides, the roller coaster becomes mundane. It hasn't changed, but we become calloused to its thrills. That is why people search out new roller coasters to ride. When people chase after sexual thrills, one of the things that lends excitement to the act is the newness of the feelings. But after a while, you will know just what to expect but you want those feelings you had when it was new. Hence, you engage in it longer or you go further toward intercourse because it adds new dimensions that you haven't experienced before. Just because you haven't gone too far in the past doesn't mean you won't gradually creep up to too far in the future. This is why it is absolutely imperative for married spouses to never allow their lusts or desires to gain control over their wills, and why they must be obedient to the words of Our Lord Jesus Christ in the Bible which tells spouses to practice chastity from time to time in order to be better disposed for prayer and other spiritual works. In truth, when we indulge our sensual appetites, we forge and make our own chains, binding ourselves to the World, the Devil and Hell. "Out of a forward will lust had sprung; and lust pampered had become custom; and custom indulged had become necessity. These were the links of the chain; this is the bondage in which I was bound." (*Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter 5)

It is of course necessary for salvation that all men should strive to conform to the divine and natural plan, "and since man cannot hold in check his passions, **unless he first subject himself to God**, this must be his primary endeavor, in accordance with the plan divinely ordained." And how this is to be done in marriage, Pope Pius XI explains, is by restraining the unlawful, "unbridled lust, which indeed is the most potent cause of sinning against the sacred laws of matrimony."

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 96-100), Dec. 31, 1930: "In order, therefore, to restore due order in this matter of marriage, it is necessary that all should bear in mind what is the divine plan and strive to conform to it. Wherefore, since the chief obstacle to this study is the power of unbridled lust, which indeed is the most potent cause of sinning against the sacred laws of matrimony, and since man cannot hold in check his passions, unless he first subject himself to God, this must be his primary endeavor, in accordance with the plan divinely ordained. For it is a sacred ordinance that whoever shall have first subjected himself to God will, by the aid of

divine grace, be glad to subject to himself his own passions and concupiscence; while he who is a rebel against God will, to his sorrow, experience within himself the violent rebellion of his worst passions.

“And how wisely this has been decreed St. Augustine thus shows: "This indeed is fitting, that the lower be subject to the higher, so that he who would have subject to himself whatever is below him, should himself submit to whatever is above him. Acknowledge order, seek peace. Be thou subject to God, and thy flesh subject to thee. What more fitting! What more fair! Thou art subject to the higher and the lower is subject to thee. Do thou serve Him who made thee, so that that which was made for thee may serve thee. For we do not commend this order, namely, 'The flesh to thee and thou to God,' but 'Thou to God, and the flesh to thee.' If, however, thou despisest the subjection of thyself to God, thou shalt never bring about the subjection of the flesh to thyself. If thou dost not obey the Lord, thou shalt be tormented by thy servant."

“This right ordering on the part of God’s wisdom is mentioned by the holy Doctor of the Gentiles [St. Paul], inspired by the Holy Ghost, for in speaking of those ancient philosophers who refused to adore and reverence Him whom they knew to be the Creator of the universe, he says: "Wherefore God gave them up to the desires of their heart, unto uncleanness, to dishonor their own bodies among themselves;" and again: "For this same God delivered them up to shameful affections." And St. James says: "God resisteth the proud and giveth grace to the humble," without which grace, as the same Doctor of the Gentiles reminds us, man cannot subdue the rebellion of his flesh.

“Consequently, as the onslaughts of these uncontrolled passions cannot in any way be lessened, unless the spirit first shows a humble compliance of duty and reverence towards its Maker, it is above all and before all needful that those who are joined in the bond of sacred wedlock should be wholly imbued with a profound and genuine sense of duty towards God, which will shape their whole lives, and fill their minds and wills with a very deep reverence for the majesty of God. Quite fittingly, therefore, and quite in accordance with the defined norm of Christian sentiment, do those pastors of souls act who, to prevent married people from failing in the observance of God’s law, urge them to perform their duty and exercise their religion so that they should give themselves to God, continually ask for His divine assistance, frequent the sacraments, and always nourish and preserve a loyal and thoroughly sincere devotion to God.”

St. Paul teaches us of God’s purpose on marriage and sexuality, saying: “*May marriage be honorable in all, and may the bed be undefiled. For God will judge fornicators and adulterers.*” (Hebrews 13:4) Haydock Commentary explains this teaching of God in the

Holy Bible: “Or, *let marriage be honorable in all*. That is, in *all things* belonging to the marriage state. This is a warning to married people, not to abuse the sanctity of their state, by any liberties or irregularities contrary thereunto. (Challoner) --- As marriage is a great sacrament, (Ephesians 5) married persons should be careful to honor and respect it, by chaste and prudent behavior; (see 1st Peter 3, and 1st Thessalonians 4) **but it too often happens that by criminal incontinence they change a great sacrament into a great sacrilege.**”

1 Thessalonians 4:3-7 “For this is the will of God, your sanctification; that you should abstain from fornication; That every one of you should know how to possess his vessel in sanctification and honor: **Not in the passion of lust, like the Gentiles that know not God**... because the Lord is the avenger of all these things, as we have told you before, and have testified. **For God hath not called us unto uncleanness, but unto sanctification.**”

No good Christian can doubt that all selfish, unnatural or non-procreative sexual acts must be totally excluded from a marriage that is “*honorable in all*” that the apostle spoke about, and that all selfish, immoderate or unnatural sexual acts “*that are done by them in secret, it is a shame even to speak of.*” (Ephesians 5:12)

1 Corinthians 6:9-10, 15-20 “Know you not that the unjust shall not possess the kingdom of God? Do not err: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, Nor the effeminate, nor liars with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor railers, nor extortioners, shall possess the kingdom of God. ... [Know you not that] the body is not for fornication, but for the Lord, and the Lord for the body. Now God hath both raised up the Lord, and will raise us up also by his power. Know you not that your bodies are the members of Christ? Shall I then take the members of Christ, and make them the members of an harlot? God forbid. Or know you not, that he who is joined to a harlot, is made one body? For they shall be, saith he, two in one flesh. But he who is joined to the Lord, is one spirit. Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body. Or know you not, that your members are the temple of the Holy Ghost, who is in you, whom you have from God; and you are not your own? For you are bought with a great price. Glorify and bear God in your body.”

Haydock Commentary explains: “*Know you not that your bodies are the members of Christ....and the temple of the Holy Ghost*. Man consists of soul and body; by baptism he is made a member of that same mystical body, the Church, of which Christ is the head: **In baptism both the soul and body are consecrated to God: they are made the**

temple of the Holy Ghost, inasmuch as the spirit and grace of God inhabits in men, who are sanctified. Christ redeemed both our souls and bodies, both which he designs to sanctify, and to glorify hereafter in heaven; so that we must look upon both body and soul as belonging to Christ, and not as our own. --- **Shall I, then, taking the members of Christ, make them the members of an harlot, by a shameful and unlawful commerce?** --- Such sins are chiefly to be avoided by flight, and by avoiding the occasions and temptations. Other sins are not committed by such an injury done to the body, but by an abuse of something else, that is different from the body, **but by fornication and sins of uncleanness, the body itself is defiled and dishonored, whereas the body ought to be considered as if it *were not our own*, being redeemed by our Savior Christ, consecrated to him, with an expectation of a happy resurrection, and of being glorified in heaven.** **Endeavor, therefore, to glorify God in your body,** by employing it in his service, and bear him in your body by being obedient to his will. (Witham) --- We know and we believe that we carry about Jesus Christ in our bodies, but it is the shame and condemnation of a Christian to live as if he neither knew or believed it. ... **Whoever yields to impurity, converts his body into the temple of Satan, glorifies and carries him about, tearing away the members of Jesus Christ, to make them the members of a harlot.**”

Sacred Scripture uses the term fornication in a more general sense that encompasses all sinful sexual acts. The argument is that God is Holy and that we also must be holy. “*Because it is written: You shall be holy, for I am holy.*” (1 Peter 1:16) The body of each and every Christian is a part of Christ, and is a Temple of the Holy Spirit. We are joined to the Lord with a unity of heart and mind that makes us one in spirit with our Savior, who is God Incarnate, who Himself has a human body and soul. Therefore our bodies, as well as our souls, should be treated as a holy means to glorify God. This understanding of the body is incompatible with the use of the body for mere sexual pleasure or mutual sexual gratification, in any situation, even within marriage, and is directly contrary to the Divine and Natural Law.

Unnatural, immoderate and non-procreative sexual acts within marriage are in fundamental conflict with this call from Scripture to “be holy” and to avoid all sexual sins because the body is a part of the body of Christ and is a Temple of the Holy Spirit. Did Christ teach His disciples to commit such acts within marriage? If you think so, then you do not know Christ. Would the Holy Spirit guide a married couple to commit such acts within the Sacrament of Holy Matrimony, which is bestowed on the couple by the Holy Spirit? If you think so, then you understand neither the Spirit nor the holiness of the Sacraments. You have been bought at the great price of the suffering and death of Jesus Christ on the Cross. Do not sin against Christ, the Natural Law and against the Sacrament

of Marriage by committing unnatural or excessive lustful sexual acts.

The entire moral law is found implicitly in the single act of Jesus Christ dying on the Cross for our salvation. Look at a crucifix and consider the self-sacrifice and selfless love with which Christ lived and died for you. Do you really think that, within the Sacrament of Marriage established by this same Savior, Christ would permit unnatural, shameful or immoderate sexual acts of any kind, at any time, under any conditions whatsoever? Are such sexual acts compatible with the pure, holy, selfless, self-sacrificing love, which encompasses the entire moral law as well as our salvation? Certainly not.

Putting forward the question concerning sexual pleasure and the Natural Law: “Can a husband use his wife only for delight or principally for delight”, St. Bernardine of Siena (1380-1444) shows us a response or defense that lustful and wicked husbands commonly use in order to excuse their sexual sins, saying: “Why can’t I take delight in my own goods and my own wife?” **St. Bernadine, however, answers the wicked man that the wife is not the husband’s but God’s and that it is a sin (by implication mortal sin) to have sexual intercourse too frequently, with inordinate affection, or with dissipation of one’s strength (Bernadine of Siena, *Seraphic Sermons*, 19.3).**

So contrary to what most deceived people think today, spouses are not married or given to each other to live out, increase or excite their shameful, sexual perversions, but they are married for the purpose of chastity, procreation and honorable companionship, and for the honor and glory of Our Lord: “For she was espoused to her husband to be his partner in life, and for the procreation of children, not for the purposes of indecency and laughter; that she might keep the house, and instruct him also to be grave, not that she might supply to him the fuel of fornication.” (St. John Chrysostom, *Homilies on the First Epistle of St. Paul to the Thessalonians*, Homily V, 1 Thessalonians iv. 1-8, Ver. 8)

All the Saints in the 2000 year history of the Catholic Church as well as the Catholic Magisterium of the Popes (as we have seen), taught that the seeking of pleasure only in natural intercourse, as well as seeking pleasure in unnatural or non-procreative sexual acts, was a selfish insult to God, the “Supreme Lord of our body” and an abuse of the generative power (and thus an abuse of the natural law) in the private parts.

“As the Apostle says (1 Cor. 6:20) in speaking against lust, ‘You are bought with a great price: glorify and bear God in your body.’ Wherefore by inordinately using the body through lust a man wrongs God Who is the Supreme Lord of our body. Hence

Augustine says (De Decem. Chord. 10 [Serm. ix (xcvi de Temp.)]): ‘God Who thus governs His servants for their good, not for His, made this order and commandment, lest unlawful pleasures should destroy His temple which thou hast begun to be.’ (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 153, art. 3, obj. 2)

In truth, “If it is a sin for a man to be intimate with his wife except through a desire for children, [when these spouses are still performing the normal, natural and **procreative** marital act] what can men think or what hope can they promise themselves, if being married, they commit adultery? **By this means they descend to the depths of hell, refusing to hear the Apostle when he says: ‘The time is short; it remains that those who have wives be as if they had none’**; [1 Cor. 7:29] **and: ‘every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.’** [1 Thess. 4:4,5,12]” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 42:4, c. 470-543 A.D.)

Nature teaches us that the sexual act is shameful

It is very easy to prove that the marital act is shameful. For no one (if not totally depraved) would have sex in front of their children, friends or parents. Neither would they want people to talk openly about their sex life. They would rather die than allow themselves to be seen or heard in this way. If a person walked in on them during the act or if someone openly talked about their sex life, they would wish to sink through the floor through shame. But how is it that they refuse to feel any shame if no human person other than their spouse is present? Is God not present with them? Does God not see their every thought as well as their deeds? Of course He does! He sees everything!

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 41, Art. 3, Reply to Objection 3: “The shamefulness of concupiscence that always accompanies the marital act is a shamefulness not of guilt [if no sin is committed of course], but of punishment inflicted for the first sin, inasmuch as the lower powers and the members do not obey reason.”

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is easily refuted and false since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body were covered by sheets of blankets. Even those people who are not complete perverts would never kiss each other for the sake of venereal pleasure if other people were in their vicinity, and this is true even though they have all of their clothes on. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful, and not only the exhibition

of the sexual organs. For, as Augustine remarks: “whenever this process is approached, secrecy is sought, witnesses removed, and even the presence of the very children which happen to be born of the process is avoided as soon as they reach the age of observation.” (Book II, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Chapter 42)

All couples that sin during sexual relations have clearly suppressed the natural feeling of shame in their hearts and shut God out from themselves and closed their conscience in order to enjoy their sinful and filthy deed to the fullest. If an acknowledgment would be made by the spouses that God is present with them before having marital relations and while having it, this thought that God is present would hinder them in their concupiscence and keep them from sinning. Most couples, however, *want* to sin or do something immoral and unlawful against God and their conscience before, during or after marital relations; and because of this, they choose to forget about God and the natural shame that normally accompany the sexual act.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art 4: “I answer that, As stated above (Objection 2), "pudicitia" [purity] takes its name from "pudor," which signifies shame. Hence purity must needs be properly about the things of which man is most ashamed. Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty [Cf. Q. 145] of marriage, is not devoid of shame: and this because the movement of the organs of generation is not subject to the command of reason, as are the movements of the other external members. Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. ii, 6).”

According to St. Thomas, normal spouses are thoroughly ashamed from simply committing the act. But not only from committing the act, but also from thinking about committing the act and from “all the signs thereof.” This natural shame could only occur or be retained if people do not live lustful lives or have sex often.

Tertullian, *A Treatise on the Soul*, Chapter 27 (c. 203 A.D.): “Nature should be to us an object of reverence, not of blushes. It is lust, not natural usage, which has brought shame on the intercourse of the sexes. It is the excess, not the normal state, which is immodest and unchaste: the normal condition has received a blessing from God, and is blessed by Him: “Be fruitful, and multiply, (and replenish the earth.)” [Genesis 1:28] Excess, however, has He cursed, in adulteries, and wantonness [that is, sexually lawless or unrestrained, loose, lascivious, lewd and wanton behavior], and chambering [wantonness, impurity].”

A good sign that a couple is living in sexual sin is that the natural shame that is inherent in the marital act have been extinguished partly or completely. The evidence for this is that St. Thomas explains to us that there is a “shamefulness of concupiscence that always accompanies the marriage act”. Because of this, all those who have ceased to experience this shame that is natural and inherent in the marital act, should seriously pray to God that he may heal them and help them regain this shame that is so good and helpful in reproofing peoples’ consciences against committing sexual sins.

For most people, this process of smothering their shame and God-given conscience does not happen immediately overnight but slowly over time as they progress and evolve in wickedness by committing acts that are unlawful and unnecessary. Not only those who commit perverted sexual acts will experience a decrease in the natural shame, but also those who have sex too often and who overindulge in it.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust,** as the horse and mule, which have not understanding, **over them the devil hath power.**”

In contrast to the wicked described above, the godly who have not shut God out from themselves and their hearts clearly understand in their conscience that God will approve of them **if they do what is lawful** and that He will disapprove of them if they do something unlawful. That is why only the ungodly (who have repressed the natural thought of God’s presence) could ever fall into grievous mortal sins such as striptease, dressing sensual or masturbation. The godly couple who fears God and who has the thought of that God is present with them would never do such things, for they would feel guilt and be thoroughly ashamed of committing such acts as the ungodly do; **because they understand that God sees them and that He is present with them.** Since the godly couple are not selfish pleasure seekers, the natural feeling of shame for any deviation from what is inherent in the marital act will always be there and help them to keep them from sinning. “Do not, I pray, put off modesty at the same time that you put off your clothes; because it is never right for the just man to divest himself of continence.” (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X)

Ask yourself, dear reader, has the thought of God or that He is present with you ever even entered your mind or heart when you are having marital relations? If not, then what sinful act or inordinate love of pleasure kept the thought of God away from you? By asking these

questions, one will quickly learn what deeds and inordinate pleasures must be avoided and controlled, and what deeds should be kept during marital relations.

St. Augustine, **On the Shame of Nakedness** (c. 420 A.D.): “This kind of shame—this necessity of blushing—is certainly born with every man, and in some measure is commanded by the very laws of nature; so that, in this matter, even virtuous married people are ashamed. Nor can any one go to such an extreme of evil and disgrace, as, because he knows God to be the author of nature and the ordainer of marriage, to have intercourse even with his wife in any one’s sight, or not to blush at those impulses and seek secrecy, where he can shun the sight not only of strangers, but even of all his own relatives. Therefore let human nature be permitted to acknowledge the evil that happens to it by its own fault, lest it should be compelled either not to blush at its own impulses, which is most shameless, or else to blush at the work of its Creator, which is most ungrateful. Of this evil, nevertheless, virtuous marriage makes good use for the sake of the benefit of the begetting of children. But to consent to lust for the sake of carnal pleasure alone is sin...” (St. Augustine, *Against Two Letters of the Pelagians*, Book I, Chapter 33)

There are some more facets of this topic of shame that everyone should consider. Spouses do naturally hate to even think that their respective other could commit adultery with another person. They naturally hate it. Likewise, parents naturally feel a revulsion or aversion thinking about the fact that their children will have marital relations, especially fathers for their daughters. Everyone knows by natural instinct that the marital act plucks the innocence from people and that it is shameful. And so, parents do not like to think on this topic. But while they feel a revulsion for this topic, they feel no shame in lusting after their own spouse or after other people that they are not married with, which of course is someone else’s daughter or son too. Every person on the face of this earth is the earthly or fleshly child of God. God created both their souls as well as their bodies. Everyone knows by natural instinct that the sexual act is shameful in its essence, and that is why they cannot stand the thought that their spouse is committing adultery or that their children are having or will have marital relations.

From this we can learn how God – who has planted this revulsion in the parents for the sexual act – wished to teach the parents how they should act in their own life. Do unto others as you would have others do to you was the saying of our Lord! All husbands and wives knows that their spouse has a father and mother who thinks about them in the same protective way that they think about their own children, and yet, these parents feel no shame in themselves when seeking sexual pleasure with their own spouse or with others. But as soon as their own spouse or child is implicated in the thought process, then there

immediately arises a sense of incredible shame and disgust. This shame is only natural and good. However, the sad part is that the spouses have repressed the thought that the marital act is shameful with respect to themselves too, while acknowledging this natural fact when it concerns others.

“The undeniable truth is that a man by his very nature is ashamed of sexual lust. And he is rightly ashamed because there is here involved an inward rebellion which is a standing proof of the penalty which man is paying for his original rebellion against God. For, lust is a usurper, defying the power of the will and playing the tyrant with man’s sexual organs. It is here that man’s punishment particularly and most properly appears, because these are the organs by which that nature is reproduced which was so changed for the worse by its first great sin—that sin from whose evil connection no one can escape, unless God’s grace expiate in him individually that which was perpetrated to the destruction of all in common, when all were in one man, and which was avenged by God’s justice.” (St. Augustine, *The City of God*, Book XIV, Chapter 20, c. 426 A.D.)

Parents certainly would not like that their child were thought upon in a shameful, sexual or lustful way by other individuals, and both fathers and mothers are naturally endowed with the dislike of this, and yet, they refuse to acknowledge that the object of their own sexual desires is also a child to other parents, who thinks in the exact same way that their children do not deserve to be thought of in a sexual or lustful way. By this rejection of what they know is true and natural, the Devil is allowed to lead them into committing more and more perverted sexual sins as they evolve in wickedness. Indeed, spouses who try to suppress their shame will almost always fall into graver sexual sins of various kinds.

St. Augustine, writing on the evil of lust in marriage, says that it ought not to be ascribed to marriage, and that when “marriage blushes for shame [this] is not the fault of marriage, but of the lust of the flesh”: “The evil [of lust], however, at which even marriage blushes for shame is not the fault of marriage, but of the lust of the flesh. Yet because without this evil it is impossible to effect the good purpose of marriage, even the procreation of children, whenever this process is approached, secrecy is sought, witnesses removed, and even the presence of the very children which happen to be born of the process is avoided as soon as they reach the age of observation. Thus it comes to pass that marriage is permitted to effect all that is lawful in its state, only it must not forget to conceal all that is improper. Hence it follows that infants, although incapable of sinning, are yet not born without the contagion of sin, not, indeed, because of what is lawful, but on account of that which is unseemly: for from what is lawful nature is born; from what is unseemly, sin. Of the nature so born, God is the Author, who created man, and who united male and female under the nuptial law;

but of the sin the author is the subtlety of the devil who deceives, and the will of the man who consents.” (*On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 42, A.D. 418)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 37, A.D. 420: “Show me, he [the Manichean heretic] says, any bodily marriage without sexual connection. I do not show him any bodily marriage without sexual connection; but then, neither does he show me any case of sexual connection which is without shame. In Paradise, however, if sin had not preceded, there would not have been, indeed, generation without union of the sexes, but this union would certainly have been without shame; for in the sexual union there would have been a quiet acquiescence of the members, not a lust of the flesh productive of shame.”

The intention of the spouses performing the sexual act defines the moral goodness or evilness of the act

Someone might ask: “Then how is one going to make children since the act is shameful in its essence?” I answer that, when the act is done not for self-gratification but for a pure love of God and of children — then there is no sin committed by the spouses.

It is the intention behind the external deed of sexual intercourse that determines the sinfulness or goodness of the act. However, as with all things that are extremely pleasurable, the risk of becoming a slave under this sensual delight is very great, actually bigger than most things that exist on this Earth. It is no sin for the spouses to experience sensual pleasure in the flesh during the marital act (since this is a natural effect of the deed). The sin rather lies in the will or intent that resolves to love or cherish this sexual pleasure that is earthly and fleeting. The Holy Bible is clear that covetousness is a sin of idolatry. That is why all couples who cherish or love sexual pleasure, and unlawful and unnecessary sexual acts, in truth are fittingly and rightly described as idolaters.

Colossians 3:5 “Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, lust, evil concupiscence, **and covetousness, which is the service of idols.**”

Ephesians 5:3-5 “But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: Or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, **or covetous person (which is a serving of idols)**, hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.”

The Haydock Bible Commentary explains Ephesians 5:3-5:

“**Ver. 3. Covetousness.** The Latin word is generally taken for a coveting or immoderate desire of money and riches. St. Jerome and others observe, that the Greek word in this and divers other places in the New Testament may signify **any unsatiable desire, or the lusts of sensual pleasures; and on this account, St. Jerome thinks that it is here joined with fornication and uncleanness** [i.e., sexual sins]. --- **Ver. 5. Nor covetous person, which is a serving of idols. It is clear enough by the Greek that the covetous man is called an idolater,** whose idol is mammon; though it may be also said of other sinners, ***that the vices they are addicted to are their idols.*** (Witham)”

The Haydock Bible Commentary explains Colossians 3:5:

“*Your members,...fornication, uncleanness, &c.* He considers man’s body as made up of sins and sinful inclinations. (Witham) --- It is not to bring back Judaism we practice abstinences and fasts, nor with the same motive as the Jews, but to accomplish the precepts of mortifying the irregular desires of the flesh among which gluttony must find a place. In a mortified body sensuality is more easily subdued. (Haydock)”

Whenever the human will decides to seek the enhancement of sexual pleasure (or of any other unreasonable pleasure, such as “eating and drinking even to satiety for pleasure only”), God sees that His creation loves an idol of sorts. It becomes a kind of idolatry of corruptible flesh the moment spouses perform the marital act for the sake of self-gratification instead of for the love of God and love of children. The sin when having marital relations lies in the thought and action that seeks to do more than what is necessary or permitted for conception to occur. Sin will always be decided in the intent, but too few people seem to understand this truth today. Thus it is the will, thought or intent to enjoy, love, and as it were, worship this sexual pleasure, that makes it sinful.

This can be proven by an example. Consider how a man that is sick and suffers much pain is allowed by divine permission and justice to take morphine or other painkillers since he is in need of them. His reason when taking these drugs is not self-gratification but the alleviation of the pain that he experiences. This example could be likened with lawful marital relations, which is permitted and non-sinful as long as the spouses have intercourse for a just and reasonable cause.

However, whenever the sick person mentioned above would have become well and yet continued to use morphine or other painkillers without any need to do so – and for the mere sake of getting high and for pleasure – **he would have committed the sin of drug abuse**. His just reason for using the painkiller became unjust the very moment he became well and did not need to use it anymore. The same can be said about a couple who is having sex often and without a just cause. For just as drug addicts fool themselves into believing that they cannot live without the intake of the drugs they are addicted to – so too do many couples deceive themselves into believing that they need to have sex often and that they cannot live in any other way, claiming that they need their sexual fix just as the drug addict would.

Spouses should hate, despise and fight against the sexual pleasure according to the teaching of the Holy Bible and the Saints

From the beginning, the Holy Bible, the Church, and all Her Saints taught all people, whether married or unmarried, that the best thing to do is to hate and despise the sexual pleasure, since by this virtuous act, all people, and especially the married, would be better able to control and resist the sexual pleasure and concupiscence so as to become victorious over the flesh rather than being defeated by its desires and vices.

This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure, since it is a higher call to live for the Spirit than for our own selfish desires: “And now, Lord, thou knowest, that ***not for fleshly lust*** do I take my sister to wife, ***but only for the love of posterity***, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.” (The Holy Bible, Tobias 8:9)

This teaching of God in the Holy Bible is of course also taught in the New Testament Bible of Our Lord Jesus Christ, teaching us that “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude.” (1 Corinthians 7:29-32)

In truth, there are “many [virtuous and chaste people who] in humility and steadfastness persevere in their course [of virtue] to the end, and are saved. There are apparent diversities in these societies [of good Christians]; but one charity unites all who, from some necessity, in obedience to the apostle’s injunction, have their wives as if they had them not, and buy as if they bought not, and use this world as if they used it not.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book V, Section 9, A.D. 400)

Agreeing with the Holy Bible, St. Francis de Sales also stressed that making use of something, in this case the use of wives by their husbands, did not mean enjoying what one uses: “The marriage bed should be undefiled, as the Apostle tells us, i.e. pure, as it was when it was first instituted in the earthly Paradise, wherein no unruly desires or impure thought might enter. All that is merely earthly must be treated as means to fulfill the end God sets before His creatures. Thus we eat in order to preserve life, moderately, voluntarily, and without seeking an undue, unworthy satisfaction therefrom. “The time is short,” says St. Paul; “it remaineth that both they that have wives be as though they had not, and they that use this world, as not abusing it.” Let every one, then, use this world according to his vocation, but so as not to entangle himself with its love, that he may be as free and ready to serve God as though he used it not. “It is the great evil of man,” says St. Augustine, “to desire to enjoy the things which he should only use.” We should enjoy spiritual things, and only use corporal, of which when the use is turned into enjoyment, our rational soul is also changed into a brutish and beastly soul.” (St. Francis de Sales, *Introduction to a Devout Life*, Chapter XXXIX. Of The Sanctity Of The Marriage Bed.)

The Holy Bible makes it clear over and over again that sensuality and selfishness in all its forms will be punished with eternal damnation but that mortification, penance and the rejection of the perishable and carnal will be rewarded with eternal life and glory:

“Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you **mortify the deeds of the flesh**, you shall live.”

Romans 8:1, 4-9, 12-13 “There is now therefore no condemnation to them that are in Christ Jesus, who walk not according to the flesh. ... That the justification of the law might be fulfilled in us, who walk not according to the flesh, but according to the spirit. For they that are according to the flesh, mind the things that are of the flesh; but they that are according to the spirit, mind the things that are of the spirit. For the wisdom of the flesh is death; but the wisdom of the spirit is life and peace. Because the wisdom of the flesh is an enemy to God; for it is not subject to the law of God, neither can it be. And they who are in the flesh, cannot please God. But you are not in the flesh, but in the spirit, if so be that the Spirit of God dwell in you. ... Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live.”

Haydock commentary explains Romans 8: “**Ver. 5. &c.** For they who are according to the flesh. That is, who live according to the false, vain, and deceitful maxims and customs of

carnal men, which he also calls the *prudence of the flesh*: and this prudence he calls *death*, as leading men to eternal death. Such carnal men relish nothing else but such pleasures. But they *who are* and live *according to the spirit*, *mind the things which are of the spirit*, fix their hearts on the things that belong to God, and his service; and this *wisdom of the spirit*, in which they experience much greater pleasure, leads them to eternal *life*, and to eternal *peace* in the enjoyment of God. The false *wisdom of the flesh* is an enemy of God, *cannot be subject to the law of God*, because the maxims of the flesh, and of the world, are so opposite to those of the gospel, and to the doctrine of Christ. (Witham) --- They who are subject to the flesh, by having their affections fixed on the things of the flesh, that is, carnal men, whilst they are such, cannot please God: for this prudence of the flesh makes them the enemies of God. (Estius)”

The Church understood from the beginning that the inspired words in Holy Scripture, which teaches us that: “It is a good thing for a man not to touch a woman” (1 Cor. 7:1) meant that the sexual marital act was especially powerful in influencing a man or a woman to “walk according to the flesh” and thus fall into sins of the flesh and die spiritually. For it is written: “*The soul that sinneth, the same shall die.*” (Ezekiel 18:20)

Carrying on the Apostolic Tradition from the beginning, St. Clement of Alexandria (c. 150-215) understood that St. Paul was advising the married to engage in the procreative act while renouncing the enjoyment of sexual pleasure. According to St. Clement, Paul speaks “not to those who chastely use marriage for procreation alone, but to those who were desiring to go beyond procreation, lest the adversary should arise a stormy blast and arouse desire for alien pleasures.” Thus, according to Clement’s treatise “*On Marriage*,” Satan is the source of a couple’s desire for sexual delight and “alien pleasures.” Furthermore, when Clement considered the commandment, “Thou shalt not commit adultery,” he understood it as God’s commanding husbands to engage in intercourse “only for the purpose of begetting children.” St. Clement also pointed out that in all the Jewish scriptures there was not a single instance in which “one of the ancients approached a pregnant woman” and taught that the avoidance of sexual relations from the time one’s wife became pregnant to the time of the child’s weaning was “a law of nature given by God.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

Being a champion of virtue and the highest moral perfection, St. Clement could thus safely assert that: “The human ideal of continence... teaches that one should fight desire and not be subservient to it so as to bring it to practical effect. But our [Christian] ideal is not to experience desire at all. Our aim is not that while a man feels desire he should get the better of it, but that he should be continent even respecting desire itself. This chastity

cannot be attained in any other way except by God's grace. That was why he said "Ask and it shall be given you."...Where there is light there is no darkness. But where there is inward desire, even if it goes no further than desire and is quiescent so far as bodily action is concerned, union takes place in thought with the object of desire, although that object is not present." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 57)

St. Clement's divinely inspired teaching that echoes the teaching in the biblical books of *Tobit* and *St. Paul's First Letter to the Corinthians* clarifies the Scriptural truth that "we should do nothing from desire" which in fact is the most perfect and evangelical teaching that should influence and direct all our deeds on this earth. St. Clement of Alexandria writes, "Our will is to be directed only towards that which is necessary. For we are children not of desire but of will. A man who marries for the sake of begetting children must practice continence so that it is not desire he feels for his wife, whom he ought to love, and so that he may beget children with a chaste and controlled will." (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

If those wondrous words of the Holy Spirit that "we should do nothing from desire" truly influences and directs all our actions and thoughts, the Devil would never be able to cast us down to Hell and eternal torment which all people deserve who live for the sake of the flesh instead of for the spirit. "*For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live.*" (Romans 8:13) Indeed, St. Clement rejected as "vulgar and plebeian" any efforts to seek pleasure in the marital act. Although he praised the values of mutual assistance and support, he also held "that 'voluptuous joy' had no proper place in Christian life." In sum, "Christian couples will never have intercourse simply because they enjoy it and each other; they must make love only to beget a child." In truth, the man who marries should do so "for the sake of begetting children" while practicing "continence so that it is not desire he feels for his wife" and begetting "children with a chaste and controlled will" for the glory of God. Thus, St. Clement and the rest of the Church understood the inherent danger in living after our sensual desires. (Cf. *The Paedagogus or Instructor*, Book II, Section 83; *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

St. John Chrysostom, carrying on the apostolic tradition of despising our fleshly lusts and desires, writes that: "Our soul hath by nature the love of life, but it lies with us either to loose the bands of nature, and make this desire weak; or else to tighten them, and make the desire more tyrannous. For as we have the desire of sexual intercourse, but when we practice true wisdom we render the [sexual] desire weak, so also it falls out in the case of life; and as God hath annexed carnal desire to the generation of children, to maintain a

succession among us, without however forbidding us from traveling the higher road of continence; so also He hath implanted in us the love of life, forbidding us from destroying ourselves, but not hindering our despising the present life.” (*Homilies on the Gospel of St. John*, Homily LXXXV, John xix. 16-38, Ver. 24)

St. Augustine also agreed with this, teaching that the “lover of the spiritual good” hates and neglects the pleasures of the flesh: “What lover of the spiritual good, who has married only for the sake of offspring, would not prefer if he could to propagate children without it [lust] or without its very great impulsion? I think, then, we ought to attribute to that life in Paradise, which was a far better life than this, whatever saintly spouses would prefer in this life, unless we can think of something better.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 13, Section 71, A.D. 421) “Thus a good Christian is found to love in one and the same woman the creature of God, whom he desires to be transformed and renewed [in Heaven]; but to hate the corruptible and mortal conjugal connection and carnal intercourse: i.e. to love in her what is characteristic of a human being, to hate what belongs to her as a wife. ... It is necessary, therefore, that the disciple of Christ should hate these things which pass away, in those whom he desires along with himself to reach those things which shall for ever remain; and that he should the more hate these things in them, the more he loves themselves.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book 1, Chapter 15:41, c. 394 A.D.)

Indeed, “The chaste are not bound by a necessity to depravity, for they resist lust lest it compel them to commit unseemly acts; yet not even honorable procreation can exist without lust. In this way in chaste spouses there is both the voluntary, in the procreation of offspring; and the necessary, in lust. But honesty arises from unseemliness when chaste union accepts, but does not love, lust.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 9, Section 37)

Thus the conception of children is “the one alone worthy fruit...of the sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1) No other aspect of the marital act can be described as “worthy.” Therefore, when a husband engages in marital relations during those times when his wife is pregnant, nursing, or menstruating, the husband or the wife or both are seen as seeking the unworthy fruit of sexual pleasure: “There also are men incontinent to such a degree that they do not spare their wives even when pregnant. Therefore, whatever immodest, shameful, and sordid acts the married commit with each other are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 5) St. Augustine with the rest of the Church always regarded marital intercourse as sinful whenever husband and wife “indulged” in marital intimacy without the intention to conceive a child. According to Augustine, there

are two forms of marital intercourse, the necessary and the unnecessary. The only “necessary” marital intercourse is intercourse for begetting children. Such “intercourse for begetting is free from blame, and itself is alone worthy of marriage.” “Unnecessary” or blameworthy intercourse is simply lust: “But that which goes beyond this necessity, no longer follows reason, but lust.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Therefore, St. Augustine concluded that marital intercourse could be totally excluded from marriage without doing any harm to the marriage itself. Augustine found the three goods of marriage exemplified in the virginal marriage of Mary and Joseph: “This is why I said the full number of the three goods of marriage is found in what I declared by the Gospel was a marriage: ‘Faithfulness, because no adultery; offspring, our Lord Christ; and sacrament, because no divorce.’” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 10, Section 46)

St. Augustine taught that engaging in intercourse with one’s spouse because of sexual need or desire occupied the bottom rung of the ladder of marital morality. This was a “sin” according to him. Higher up was intercourse to generate children, exemplifying the good use of the evil of concupiscence. Here there was no sin. Then came the top rung. Couples engaging in “angelic exercise” had “freedom from all sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 8) **It is thus clear that “contenance from all intercourse [within or without marriage] is certainly better than marital intercourse itself which takes place for the sake of begetting children.”** (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 6, in "The Fathers Of The Church – A New Translation Volume 27")

According to the teaching of the Church, the good of offspring is expendable when the greatest good of avoiding marital intercourse is chosen. This is also why the Church and *The Council of Trent* infallibly teaches in Session 24, Canon 10 that it is “**better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony**”, which, as we have seen, is a restatement of Our Lord Jesus Christ’s words in the Holy Bible (1 Corinthians 7). St. Augustine offered married couples striving for the “better and more blessed” way some suggestions for ridding the elements of sexual desire and sexual pleasure from their lives. He proposed that a person’s love of heavenly realities would develop in direct proportion to a person’s hatred of earthly realities. Since there would be no sexual intercourse in the next life, Augustine taught that the virtuous husband would do well to hate sexual union in this earthly life. Being a lover of virtue, the bishop of Hippo wanted the husband to “love” the spouse created by God while hating “the corruptible and mortal relationship and marital intercourse.” St. Augustine reiterated: “In other words, it is evident that he loves her insofar as she is a human being, but he hates her under the aspect of wifehood.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I,

Chapter 15, Section 40-42)

The idea of marriage as a partnership in which sexual tenderness played a role is totally absent from St. Augustine's or any other of the Saints' writings. This novel and heretical idea was completely unheard of in Christianity until impious and lustful heretics, like the members of Gnostic sects, tried to justify all kinds of abominable and vile sexual acts with or without a spouse. Indeed, the Church's view on sexuality has been clear from the beginning, teaching us that both **married and unmarried persons who love each other passionately or immoderately exceeds "the bounds of moderation" and heaps up "the uncleanness of a more bestial intemperance."** (St. Augustine, *On the Lord's Sermon on the Mount*, in "The Fathers of the Church", 19, 28, 139)

Like the rest of the fathers, Augustine wanted a strict control over the act of marital intercourse "lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring." St. Augustine himself had quite the experience of unlawful sexual indulgence and was well aware of the fact that sexual pleasure indulged in – and not restrained – holds us in bondage and is immensely powerful in taking over and control our soul: "Because of a perverse will was lust made; and lust indulged in became custom; and custom not resisted became necessity. By which links, as it were, joined together (whence I term it a "chain"), did a hard bondage hold me enthralled. Thus came I to understand, from my own experience, what I had read, how that 'the flesh lusteth against the Spirit, and the Spirit against the flesh.'... 'O wretched man that I am! who shall deliver me from the body of this death' but Thy grace only, through Jesus Christ our Lord?" (*The Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter 5)

He added that marital chastity fights valiantly for and demanded an end to spousal intercourse when a wife was "no longer able to conceive on account of age" since nature itself teaches that it's unnecessary to perform the marital act at this time. In sum, the only time marital intercourse was good and lawful was the one instance when the married couple used their marriage bed as a place to conceive a child:

"It, [conjugal chastity] too, combats carnal concupiscence lest it exceed the proprieties of the marriage bed; it combats lest concupiscence break into the time agreed upon by the spouses for prayer. If this conjugal chastity possesses such great power and is so great gift from God that it does what the matrimonial code prescribes, it combats in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age.** And the desire for

union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21, Section 43)

It is thus clear that “Marriage is good, as long as sexual relations are for procreation and not for pleasure. ... The law of nature recognizes the act of procreation: **have relations with your wife only for the sake of procreation, and keep yourself from relations of pleasure.**” (St. Athanasius the Great, *Fragments on the Moral Life*, Section 2)

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:25: “It was thus [from duty] those holy men of former times, those men of God sought and wished for children. For this one end—the procreation of children—was their intercourse and union with their wives. It is for this reason that they were allowed to have a plurality of wives. For if immoderateness in these desires could be well-pleasing to God, it would have been as much allowed at that time for one woman to have many husbands, as one husband many wives. Why then had all chaste women no more than one husband, but one man had many wives, except that for one man to have many wives is a means to the multiplication of a family, whereas a woman would not give birth to more children, how many soever more husbands she might have. Wherefore, brethren, if our fathers’ union and intercourse with their wives, was for no other end but the procreation of children, it had been great matter of joy to them, if they could have had children without that intercourse, since for the sake of having them they descended to that intercourse only through duty, and did not rush into it through lust. So then was Joseph not a father because he had gotten a son without any lust of the flesh? God forbid that Christian chastity should entertain a thought, which even Jewish chastity entertained not! **Love your wives then, but love them chastely. In your intercourse with them keep yourselves within the bounds necessary for the procreation of children. And inasmuch as you cannot otherwise have them, descend to it with regret.** For this necessity is the punishment of that Adam from whom we are sprung. Let us not make a pride of our punishment. It is his punishment who because he was made mortal by sin, was condemned to bring forth only a mortal posterity. This punishment God has not withdrawn, that man might remember from what state he is called away, and to what state he is called, and might seek for that union, in which there can be no corruption.”

St. Augustine, in his work *On Marriage and Concupiscence* continues to explain the reason why all should despise and hate the concupiscence and sexual desire of the flesh:

“But what in this action does it effect [sometimes even against our own will], unless it be its evil and shameful desires? For if these [evil lusts and desires] were good and lawful, the apostle would not forbid obedience to them, saying, "Let not sin therefore reign in your mortal body, that you should obey the lusts thereof." [Rom. 6:12] He does not say, that you should have the lusts thereof, but that you should not obey the lusts thereof; in order that (as these desires are greater or less in different individuals, according as each shall have progressed in the renewal of the inner man) we may maintain the fight of holiness and chastity, for the purpose of withholding obedience to these [evil and shameful] lusts [caused by original sin]. Nevertheless, our wish ought to be nothing less than the nonexistence of these very desires [which war against the Spirit], even if the accomplishment of such a wish be not possible in the body of this death. This is the reason why the same apostle, in another passage, addressing us as if in his own person, gives us this instruction: "For what I would," says he, "that do I not; but what I hate, that do I." [Rom. 7:15] In a word, "I covet." For he was unwilling to do this, that he might be perfect on every side. "If, then, I do that which I would not," he goes on to say, "I consent unto the law that it is good." [Rom. 7:16] Because the law, too, wills not that which I also would not. For it wills not that I should have concupiscence, for it says, "Thou shall not covet;" and I am no less unwilling to cherish so evil a desire. In this, therefore, there is complete accord between the will of the law and my own will. But because he was unwilling to covet, and yet did covet, and for all that did not by any means obey this concupiscence so as to yield assent to it, he immediately adds these words: "Now, then, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me" [Rom. 7:17]." (*On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 30.--The Evil Desires of Concupiscence; We Ought to Wish that They May Not Be, A.D. 419)

Finally, Athenagoras the Athenian in his *A Plea for the Christians* (c. 175 A.D.), writes on the elevated sexual morality of the Christians:

“Therefore, having the hope of eternal life, we [Christians] despise the things of this life, even to the pleasures of the soul, each of us reckoning her his wife whom he has married according to the laws laid down by us, and that only for the purpose of having children. For as the husbandman throwing the seed into the ground awaits the harvest, not sowing more upon it, so to us the procreation of children is the measure of our indulgence in appetite. Nay, you would find many among us, both men and women, growing old unmarried, in hope of living in closer communion with God. But if the remaining in virginity and in the state of an eunuch brings nearer to God, while the indulgence of carnal thought and desire leads away from Him, in those cases in which we shun the thoughts, much more do we reject the deeds. For we bestow our attention, not on the study of words, but on the exhibition

and teaching of actions,—that a person should either remain as he was born, or be content with one marriage...” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXIII)

A great and edifying example of how good and virtuous spouses should view the marital sexual act and sexual pleasure is like a man that is tied to a chair and drugged with heroin or other substances against his will. This man would not commit any sin or fault even though his body became incredibly high or intoxicated by the drug and his body enjoyed the pleasure to the fullest. This is because his will refused to accept the drug intake that was forced on him. Spouses should view the marital act in the exact same way. They should hate the pleasure that is included in the marital act with their will, while accepting that their body must experience a delight of sorts for conception to occur. Just like the man that was tied to the chair and drugged against his will, they should not be accepting of the dose of pleasure that is given them, even though their body experiences the pleasure.

Spouses should thus not accept the dose of pleasure that is given them as anything else than an evil and unwelcome product of the fall of Adam and Eve, and of original sin. Although their body will be experiencing the pleasure, their will and heart should be firmly set against it, without seeking after it.

Sexual pleasure is not love or a cause of holiness but a “tribulation of the flesh” that makes a person “divided” according to the Holy Bible

Today, there are many heretical people who argue that the marital act is holy in itself, and that it brings us closer to God. This, however, is a direct contradiction of Our Lord’s words in the Holy Scripture and the Natural Law which teaches us that ***those who are married and perform the sexual act “shall have tribulation of the flesh”*** (1 Corinthians 7:28) and that the married life makes a person ***“divided”***. Strangely enough, this heresy that extols the sexual experience as a way to achieve holiness or oneness with God is not new, since those people who teach this heresy today are in perfect agreement with a second century heretical Gnostic cult that opposed the early Christian Church by advocating participation in the sexual experience. While little is known about their liturgies, it seems that sexual orgasm was regarded as a means of revelation according to their teachings. These impious heretics were reported as making a parody of the Christian meal, the agape, which followed the celebration of the Eucharist. Deploring such activity, the holy Bishop St. Clement of Alexandria (c. 150-215 A.D.) noted that “they have impiously called by the name of communion any common sexual intercourse.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter IV, Section 27)

Indeed, “They [the heretics] maintain that one should gratify the lusts and passions,

teaching that one must turn from sobriety to be incontinent. They set their hope on their private parts. [Phil. 3:19] Thus they shut themselves out of God's kingdom and deprive themselves of enrollment as disciples, [Rev. 20:12, 15; 21:27] and under the name of knowledge, falsely so called, they have taken the road to outer darkness. [Matt. 8:12] "For the rest, brethren, whatever is true, whatever is holy, whatever is righteous, whatever is pure, whatever is attractive, whatever is well spoken of, whatever is virtuous, and whatever is praiseworthy, think on these things. And whatever you have learned and received and heard and seen in me, this do. And the God of peace shall be with you." [Phil. 4:8-9] And Peter in his epistle says the same: "So that your faith and hope may be in God, because you have purified your souls in obedience to the truth," [1 Peter 1:21] "as obedient children, not behaving after the fashion of the lusts in which in your ignorance you formerly indulged; but as he who has called you is holy, so also must you be holy in all your conduct; as it is written, 'Be ye holy for I am holy'" [1 Peter 1:14-16 (Lev. 11:44; 19:2; 20:7)]." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XVIII, Section 109-110)

St. Epiphanius (310-403) also refers to certain Gnostic heretics who, in addition to being opposed to procreation, also loved copulation and the impure pleasure they could derive from it. He explains that in the early Church, the lustful heretics who were called Gnostics tried to excuse their unnatural and non-procreative sexual acts by deceptively lying about and perverting the Holy Scriptures. This is exactly what we see today. Many heretics, married as well as unmarried, pervert and lie about the Holy Scriptures in order to excuse their abominable sexual acts. St. Epiphanius describes them this way: "Mastered by the pleasure of fornication they invent excuses for their uncleanness, to tell themselves that their licentiousness fulfills [Paul's commandment]." He also added that "Their eager pursuit of seduction is for enjoyment, not procreation, [just like the married who perform non-procreative sexual acts] since the devil mocks people like these, and makes fun of the creature fashioned by God. They come to climax but absorb the seeds in their dirt—not by implanting them for procreation, but by eating the dirt themselves." (St. Epiphanius, *Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Section II, Chapter 26.--Against Gnostics or Borborites)

Because of many false and heretical teachings, almost every spouse now equates love with lust. How to enjoy sex more with your husband or wife is all over the TV, radio, music, newspapers, and magazines. If one spouse does not sexually gratify the other, then the unsatisfied spouse cries out that the other spouse does not love him or her. How perverse this is and totally destructive to true love! How in the world can a shameful momentary sexual pleasure to the flesh be compared to true love—the love that spouses are supposed to have for one another, 24 hours a day and in every thought and deed of the day, even during hard times when they must suffer. And if one spouse cannot give sexual pleasure to the other for whatever reason, the non-satisfied spouse looks elsewhere to another man or

woman or to an animal or inanimate object to get that sexual pleasure and so-called love that the inadequate spouse cannot give. How great indeed are the evils caused by spouses who indulge in sexual pleasure instead of fighting against it, instead of quieting it! Satan, indeed, has power over them to cause all kinds of trouble and sins in their life (Tobias 6:16-17, 22; 8:9). In truth, such spouses are like drug addicts that use each other to get their sexual “fix”. What a sick love they have: to equate sexual lust or concupiscence with love! Indeed, “Those who copulate not to procreate offspring but to satisfy lust seem to be not so much spouses as fornicators.” (Gratian, *Decretum* 2.32.2.1)

For instance, Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary never needed to perform the sexual act in order to foster their love for one another or in order to grow in holiness. And no married couple could ever have a greater love for one another than these two holiest Saints in Heaven! One must realize that the Holy Family was completely chaste for a purpose, to designate God’s goal for families—that is, to remain chaste as much as possible and only have relations with the intention of bearing children.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 13, A.D. 419: “The entire good, therefore, of the nuptial institution was effected in the case of these parents of Christ [Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary]: there was offspring, there was faithfulness, there was the bond. As offspring, we recognize the Lord Jesus Himself... because He who was to be without sin, and was sent not in sinful flesh [sinful because of original sin], but in the likeness of sinful flesh, [Rom. 8:3] could not possibly have been made in sinful flesh itself without that shameful lust of the flesh which comes from [original] sin, and without which He willed to be born, in order that He might teach us, that every one who is born of sexual intercourse is in fact sinful flesh [but made pure through baptism], since that alone which was not born of such intercourse was not sinful flesh. Nevertheless conjugal intercourse is not in itself sin, when it is had with the intention of producing children; because the mind’s good-will leads the ensuing bodily pleasure, instead of following its lead [that is, the sexual act is no sin when spouses perform the normal, natural and procreative marital act while also directly desiring the procreation of children before the marital act]; and the human choice is not distracted by the yoke of [original] sin pressing upon it, inasmuch as the blow of the sin [of concupiscence] is rightly brought back to the purposes of procreation.”

St. Aquinas made some astute observations on the nature of the love of friendship. “Perfect love,” wrote Aquinas, “is that whereby a man is loved in himself, as when someone wishes a person some good for his own sake; thus a man loves his friend. Imperfect love is that whereby a man love something, not for its own sake, but that he may obtain that good for

himself; thus a man loves what he desires.” (Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 17, art. 8) Therefore, St. Thomas divided love into two categories, the love of friendship, which was pure and the true kind of love, and the love of fleshly desire or concupiscence, which was an impure, selfish and false kind of love. And so, a good husband and wife “must love each other not as adulterers love, but as Christ loved the Church.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, #23)

So why has sex become equated with “love”? Because it tends to pleasure and appease man’s senses. That’s why. But this is a dangerous love and not a true love for it is only an external form of love based on a pleasurable, intimate act—and one cannot truly foster a true love for one another based on one act that is often violent and bestial in nature. Many people, for example, have sex often but they don’t truly love one another because of it as one would think they should do if sex now really was an expression of love; hence that the majority of couples today are divorcing, committing adultery or fornicating or entering second sinful unions that are not marriages. They do not really love one another but rather only love the other person in so far as he or she can fulfill their pleasures in life. “*Men shall be lovers of themselves... and lovers of pleasures more than of God.*” (2 Timothy 3:4)

St. Augustine rightly points out that true love is not founded on selfishness but on a love for the person—an inherent truth about love that is found in the Natural Law—which sadly is something that most people totally lack today since almost all are selfish pleasure-seekers: “**I shall win my point that the love of the world by which a man is a friend of this world is not from God, and that the love of enjoying any creature whatsoever without love of the Creator is not from God; but the love of God which leads one to God is only from God the Father through Jesus Christ with the Holy Spirit. Through this love of the Creator everyone uses even creatures well. Without this love of the Creator no one uses any creature well. This love is needed so that conjugal modesty may also be a beatific good; and that the intention in carnal union is not the pleasure of lust but the desire for offspring.**” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 3, Section 33, A.D. 421)

In contrast to the selfish pleasure-seekers mentioned above, other people might have sex more seldom or never and yet show true love to one another in other ways, such as through appreciation, affection and self-sacrifice, and by doing things together or by being intimate and caring in other ways. This is true love because this love is not centered on self-love or self-gratification that the worldly and impure couple seek after. This true love is sadly never found amongst the worldly people who equates true love with self-gratification. That is why they can go and abort their babies as if they were trash since having children doesn’t fit their sinful lifestyle; and why they can commit adultery and be unfaithful or abusive and

dishonest etc., for their love is not centered on real love that seek to please others, but is self-centered and selfish in nature. When Pope Pius XI speaks of charity, it is not charity “founded on a mere carnal and transitory desire nor does it consist in pleasing words only, but it is a deep-seated devotion of the heart” and a love free from selfishness.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 23), Dec. 31, 1930: “This conjugal faith, however, which is most aptly called by St. Augustine the "faith of chastity" blooms more freely, more beautifully and more nobly, when it is rooted in that more excellent soil, the love of husband and wife which pervades all the duties of married life and holds pride of place in Christian marriage. For matrimonial faith demands that husband and wife be joined in an especially holy and pure love, not as adulterers love each other, but as Christ loved the Church. This precept the Apostle laid down when he said: "Husbands, love your wives as Christ also loved the Church," [Eph. 5:25; Col. 3:19] that Church which of a truth He embraced with a boundless love not for the sake of His own advantage, but seeking only the good of His Spouse. The love, then, of which We are speaking is not that based on the passing lust of the moment nor does it consist in pleasing words only, but in the deep attachment of the heart which is expressed in action, since love is proved by deeds. This outward expression of love in the home demands not only mutual help but must go further; must have as its primary purpose that man and wife help each other day by day in forming and perfecting themselves in the interior life, so that through their partnership in life they may advance ever more and more in virtue, and above all that they may grow in true love toward God and their neighbor, on which indeed "dependeth the whole Law and the Prophets." [Matt. 22:40] For all men of every condition, in whatever honorable walk of life they may be, can and ought to imitate that most perfect example of holiness placed before man by God, namely Christ Our Lord, and by God's grace to arrive at the summit of perfection, as is proved by the example set us of many saints.”

Love is a constant theme in modern culture. Modern music, cinema, newspapers, radio, and television constantly assault our senses with stories and features about love. Unfortunately, the attributes of authentic human love, that is, the values of fidelity, exclusiveness, dependability, stability, childbearing, the establishing of a nuclear family and love of children are downgraded, while the values of sexual compatibility, amorous passion, and emotional ecstasy are given special attention. In modern parlance, the term “making love” has come to mean having sexual intercourse, and its value is measured solely in terms of erotic intensity and sexual climax. This understanding of “lovemaking” makes no attempt to characterize sexual intercourse as an expression of genuine love of God and of children. It completely ignores the fact that the only primary purpose of the marital act is the procreation of children. Contemporary society has, in essence, separated

love from sex, thus creating a chasm of moral ambiguity from which emerges a plethora of disordered sexual desires and carnal appetites.

Hence, Saint Augustine rightly remarks, “Evil [sexual] union is the work of the men operating evilly from their good members. The condition of the newborn is the work of God operating well from evil men. If you say that, even when there is adultery, the union is good in itself, since it is natural, but adulterers use it evilly, why will you not acknowledge that in the same way lust can be evil, yet the married may nevertheless use it well for the purpose of begetting children? Will you assert there can be evil use of good, but there cannot be good use of evil? We see how well the Apostle used Satan himself, when he delivered a man over to him for the destruction of the flesh, that his spirit might be saved in the day of the Lord, and when he delivered others up to him that they might learn not to blaspheme [1 Cor. 5:5].” (*Against Julian*, Book III, Chapter 7, Section 16, A.D. 421)

Pope Gregory XVI, in his encyclical “*Mirari Vos*” that condemned all forms of liberalism as well as religious indifferentism, firmly rejected this kind of lustful and selfish pseudo-marriage that so many in today’s world enter into, and directed all the faithful to hold fast to the teaching of the Church:

“Recalling that matrimony is a sacrament and therefore subject to the Church, let them consider and observe the laws of the Church concerning it. Let them take care lest for any reason they permit that which is an obstruction to the teachings of the canons and the decrees of the councils. **They should be aware that those marriages will have an unhappy end which are entered upon contrary to the discipline of the Church or without God’s favor or because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it [that is, the procreation and education of children, faithfulness, and mutual love and help].**” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12, Aug. 15, 1832)

But why does he say this? Because all those kinds of selfish, lustful and impious “marriages” devoid of God mentioned above in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage. **It seems evident that a woman taken merely to have sex is not a wife, because God instituted marriage for propagation, not merely for satisfying lust.** For the nuptial blessing [in Gen. 1:28] is, “Increase and multiply.”... It is shameful for a woman when her marriage bears no fruit, for this alone is the reason for marrying... bearing children is the fruit of marriage and the blessing of matrimony is without doubt the reason that Mary’s virginity defeated the Prince of this World. **Thus anyone who joins himself to another, not for the sake of procreating**

offspring, but rather to satisfy lust is less a spouse than a fornicator. ... As no congregation of heretics can be called a Church of Christ because they do not have Christ as their head, so no matrimony, where one has not joined her husband according to Christ's precept, can properly be called marriage, but is better called adultery." (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum* 32.2.1.1-2)

Most people living today, especially those in the more developed nations, have become totally perverted through the media, television, music, magazines, internet sites, billboard ads, and posters. Almost everywhere one looks today, one will see impurities along with men and women who are scantily clothed or literally naked. The world has changed much over the years. Few people consider and think about how much the world have changed in a comparatively short time, but the world was very different just a 100 years ago. Back then, there were no sexual education; neither were there (generally) any pornography or immoral movies, series and magazines; and one would never find billboards plastered with images of literally naked or semi-naked women at totally public places for everyone to see, no matter the age. Before in time, one could indeed go and shop for food or clothing in total peace of mind without having to worry about seeing half naked, sensual women and men being displayed all over the place. This doesn't exist today, at least not in the western culture. But however bad that is, it cannot be compared to the sheer horrors of the media. In the media, perverted viewers observe perverted characters and families and imitate them. This destroys their conscience as they imitate them and their sinful behavior and sexual perversions.

One can only shudder in horror over the number of people that actually have imitated what they have heard, read or seen in the media, magazines and television that they otherwise wouldn't have known about. Who among men who frequently watch media can honestly say that he hasn't learned to commit some new sin that he before didn't know about through the media? The media is indeed the devil's favorite playground in the total and complete destruction of human morality. In fact, the media has such power to normalize trends and sinful behaviors – as one frequently witness when fans starts to behave and dress as their "idols" seen on the media – that it has normalized and preconditioned peoples minds into believing that it's totally normal to act like this and that everyone commits such acts as are shown and promoted. A few examples one almost always encounters are: immodest dress (hence the reason why virtually the whole world has gone from being somewhat modestly dressed to half-naked in just 50 years or so), homosexuality, cursing, taking God's name in vain, tips or recommendations on how to increase sexual pleasure, or the constant viewing of lustful kisses, touches, and unlawful and mortally sinful sexual practices. Such depraved sexual sins were much more, if not totally uncommon before since most, if not all people, were ignorant about them, and as a result, were less likely to know even how to commit them.

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 198 A.D.): “For the marriage of other [sinful, selfish and lustful] people is an agreement for indulgence; but that of philosophers leads to that agreement which is in accordance with reason, bidding wives adorn themselves not in outward appearance, but in character; and enjoining husbands not to treat their wedded wives as mistresses, making corporeal wantonness their aim; but to take advantage of marriage for help in the whole of life, and for the best self-restraint.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

It is the purpose behind the marital act, the will of not wanting to live a sensual life, the thought of wanting to have children for the glory and honor of God—that produces the good fruits in parents. It is not merely a natural act or process that achieves this good fruit, but again, the intention. True love thus resides in the will or thought, and not first and foremost in an external deed. This is not to say, however, that an external act if performed with a good intention cannot be a sign of true love, because it can (examples being almsgiving or other good and charitable deeds), and in this sense intimacy can be called love, but only in so far as it is **not selfish or self-centered in nature**.

St. Robert Bellarmine, *The Art of Dying Well*, Chapter XV, On Matrimony: “There are three blessings arising from Matrimony, if it be made a good use of, viz: Children, fidelity, and the grace of the sacrament. **The generation of children, together with their proper education, must be had in view, if we would make a good use of matrimony; but on the contrary, he commits a most grievous sin, who seeks only carnal pleasure in it.** Hence Onan, one of the children of the patriarch Juda, is most severely blamed in Scripture for not remembering this, which was to abuse, not use the holy Sacrament. But if sometimes it happen that married people should be oppressed with the number of their children, whom through poverty they cannot easily support, there is a remedy pleasing to God; and this is, by mutual consent to separate from the marriage-bed, and spend their days in prayer and fasting. For if it be agreeable to Him, for married persons to grow old in virginity, after the example of the Blessed Virgin and St. Joseph, (whose lives the Emperor Henry and his wife Chuncunda endeavoured to imitate, as well as King Edward and Egdida, Eleazor a knight, and his lady Dalphina, and several others,) why should it be displeasing to God or men, that married people should not live together as man and wife, by mutual consent, that so they may spend the rest of their days in prayer and fasting?”

In this context of speaking about selfish pleasure seekers, it is necessary to speak about the

male population, that especially today are completely consumed by the search for and gratification of their foul, sensual and carnal appetites. St. Thomas Aquinas denounces such men unequivocally, teaching that: “On the contrary, Augustine says... **thou shouldst excel thy wife in virtue, since chastity is a virtue, thou yieldest to the first onslaught of lust, while thou wishest thy wife to be victorious.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 1; *De Decem Chord*, Sermon ix de Tempore)

Just as an external deed can be done for a good cause, so it can also be done for an evil cause, even if it outwardly appears to be good or devout. For example, if someone were to give alms in order to achieve human praise and glory from other men and not from God, this deed of alms-giving would be worthless before God and would in no way profit the giver for salvation, but would actually only increase his torment in Hell, since it was a sin of vanity and vainglory. Therefore, a physical deed can never be meritorious in itself, but it is the intention behind the deed that defines its goodness or badness of the action. This truth is important to make clear since so many people today erroneously seem to believe that the sexual act in itself is a source of love.

Matthew 6:1-4 “Take heed that you do not your justice before men, to be seen by them: otherwise you shall not have a reward of your Father who is in heaven. Therefore when thou dost an almsdeed, sound not a trumpet before thee, as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may be honoured by men. Amen I say to you, they have received their reward. But when thou dost alms, let not thy left hand know what thy right hand doth. That thy alms may be in secret, and thy Father who seeth in secret will repay thee.”

Spouses who love their spouse with an adulterous love are adulterers

According to the teachings of the Doctors, Theologians and Saints of the Catholic Church, any man who is a too ardent lover of his spouse, (that is, he or she who loves his wife’s or husband’s body too much or the lust or pleasure that he or she receives from them too much or more than he loves God or his spouse’s soul,) is an adulterer of his God and of his wife.

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 20, 40, A.D. 393: “Do you imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children? . . . **He who is too ardent a lover of his own wife is an adulterer [of his God and wife].**”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8: “And since **the man who is too ardent a lover of his wife** acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he **may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.**”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV: “Also, Jerome, [in *Against Jovinian*, I]: C. 5. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress. The origins of love are respectable, but its perversion is an enormity. §1. It gives no respectable motive for losing one’s self control. Hence, the Sentences of Sixtus says, “**He is an adulterer who is too passionate a lover of his wife.**” **Just as all passion for another’s wife is sordid, so also is excessive passion for one’s own.** The wise man should love his wife reasonably, not emotionally. The mere stimulus of lust should not dominate him, nor should he force her to have sex. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress.”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question VI: “You shall not commit adultery.’ [Ex. 20:14]... You ought to excel over your wife in virtue (for chastity is indeed a virtue). Are you captive to the impulses of lust? Do you expect your wife to be victorious in this while you lie vanquished? As the head of your wife, you lead her to God. Would you be willing to follow a head like yourself? The husband is the head of the wife [Eph. 5:23]. So where the wife behaves better than the husband, the home is turned upside down on its head. If the husband is the head, the husband should behave better, and so lead his wife in all good deeds.”

People who are in a marriage should ask themselves these questions: “Whom do I love during the act of marriage: God and my spouse in all honesty and virtue, or my spouse’s body and the lust I derive from it?” “Have the thought of God or that He is present ever even entered my mind during marital relations?” “Have this absence of God’s presence in my mind also driven me into committing shameful sins by inflaming my concupiscence in unlawful ways?” In truth, those couples who doesn’t shut God out from themselves or their hearts during marital relations will undoubtedly be less likely to fall into other sins during the act of marriage. Saint Alphonsus, in his great book called the *True Spouse of Jesus Christ*, explains this crucial truth to us.

St. Alphonsus, *Doctor of the Church*, On the Presence of God: “**The Saints by the thought that God was looking at them have bravely repelled all the assaults of their enemies...** This thought also converted a wicked woman who

dared to tempt St. Ephrem; the saint told her that if she wished to sin she must meet him in the middle of the city. But, said she, how is it possible to commit sin before so many persons? And how, replied the Saint, **is it possible to sin in the presence of God, who sees us in every place?** At these words she burst into tears, and falling prostrate on the ground asked pardon of the saint, and besought him to point out to her the way of salvation.” (*True Spouse of Jesus Christ*, p. 497)

And Gratian says that: “Unbridled desire and shameful employment of marriage are licentiousness and impurity... Second [in Gal. 5:19], the works of the flesh are called "impurity," and "licentiousness," its companion, is included with it. In the Old Law, the Scriptures generally include these among those horrible crimes committed in secret, which are said to be so filthy as to pollute the mouth that speaks of them, or the ears that hear of them. It says [Lev. 15:31], "You shall teach the children of Israel to take heed of uncleanness," including in this passage all unbridled desires, **even those acts within marriage that are not performed as though God were present, with shame and modesty, for the sake of children. Such are called licentiousness and impurity.**” (Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV, Part 4, C. 12)

If it's God we love the most, then it must naturally be Him that we are seeking to please, and not ourselves, our flesh, or our spouse. Our Lord God Jesus Christ Himself taught us this specific truth in the holy gospels, saying: “*He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me.*” (Matthew 10:37)

In answering the question “Whether it is a mortal sin for a man to have knowledge of his wife, [that is, to perform the sexual act with his wife] with the intention not of a marriage good but merely of pleasure?” St. Thomas Aquinas explains that “the right answer to this question is that if pleasure be sought in such a way as to exclude the honesty [and chastity] of marriage, so that, to wit, it is not as a wife but as a woman that a man treats his wife, and that he is ready to use her in the same way if she were not his wife [and merely for fulfilling his own lust], it is a mortal sin; wherefore such a man is said to be too ardent a lover of his wife, because his ardor carries him away from the goods of marriage.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 6)

St. Clement of Alexandria, in his book “*The Instructor*” shows us very clearly how “he violates his marriage adulterously who uses” the marital sexual act in a forbidden, obscene or lewd way:

“For many think such things to be pleasures only which are against nature, such as these sins of theirs. And those who are better than they, know them to be sins, but are overcome by pleasures, and darkness is the veil of their vicious practices. For he violates his marriage adulterously who uses it in a meretricious way, and hears not the voice of the Instructor [the Lord], crying, "The man who ascends his bed, who says in his soul, Who seeth me? darkness is around me, and the walls are my covering, and no one sees my sins. Why do I fear lest the Highest will remember?" [Sirach 23:18] Most wretched is such a man, dreading men’s eyes alone, and thinking that he will escape the observation of God. "For he knoweth not," says the Scripture, "that brighter ten thousand times than the sun are the eyes of the Most High, which look on all the ways of men, and cast their glance into hidden parts." [Sirach 23:27-28] Thus again the Instructor threatens them, speaking by Isaiah: "Woe be to those who take counsel in secret, and say, Who seeth us?" [Isaiah 29:15] For one may escape the light of sense, but that of the mind it is impossible to escape. For how, says Heraclitus, can one escape the notice of that which never sets? Let us by no means, then, veil our selves with the darkness; for the light dwells in us. "For the darkness," it is said, "comprehendeth it not." And the very night itself is illuminated by temperate reason. The thoughts of good men Scripture has named "sleepless lamps;" although for one to attempt even to practice concealment, with reference to what he does, is confessedly to sin. And every one who sins, directly wrongs not so much his neighbor if he commits adultery, as himself, because he has committed adultery, besides making himself worse and less thought of. For he who sins, in the degree in which he sins, becomes worse and is of less estimation than before; and he who has been overcome by base pleasures, has now licentiousness wholly attached to him. Wherefore he who commits fornication is wholly dead to God, and is abandoned by the Word as a dead body by the spirit. For what is holy, as is right, abhors to be polluted. But it is always lawful for the pure to touch the pure. Do not, I pray, put off modesty at the same time that you put off your clothes; because it is never right for the just man to divest himself of continence. For, lo, this mortal shall put on immortality; when the insatiableness of desire, which rushes into licentiousness, being trained to self-restraint, and made free from the love of corruption, shall consign the man to everlasting chastity. "For in this world they marry and are given in marriage." But having done with the works of the flesh, and having been clothed with immortality, the flesh itself being pure, we pursue after that which is according to the measure of the angels.” (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children, c. 198 A.D.)

Indeed, “The good of marriage remains a good, as it has always been a good among the People of God. ... Now it allows human beings to procreate children, not like animals by

merely copulating with females, but in a decent conjugal order. Nevertheless, when a Christian mind focuses on celestial things, it wins a victory beyond all praise. Yet, since, as the Lord says [Mt. 19:11-12], not all can accept this message, let those who can do so, and let those who cannot be content to marry. Let them weigh well what they have not chosen, and persevere in what they have embarked on. Let no opportunity be given to the Adversary, and let Christ be robbed of no offering. If purity is not preserved in the conjugal bond, one should fear damnation.” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Twenty-Seven, Question I, Part 2, C. 41)

In a sense, one can truly say that the person who sets his heart on loving a physical pleasure with his will – whatever it may be – worships and loves a kind of idol. That is why we as humans must always do our utmost to try to escape or minimize the pleasures that are addictive to us. For the stronger a pleasure is and the more delightful it is to our senses, the more potential there is for it to become a sin and for a person to grow attached to it. St. Thomas Aquinas writes concerning this, “If the sexual pleasure is sought beyond the limits of integrity proper to marriage, in the sense that in conjugal relations the spouse sees in the partner not any more the characteristics proper to the spouse, but only a female/woman and is disposed to do with her the same things even if she were not his wife, he has sinned mortally.” (*In Sententiarum*, d.31, q.2, art, 3) Also, “It is needed to be said that a man seeks in the wife pleasure as from a prostitute when he looks at her with the same look with which he would look at a prostitute.” (*Ibid.*, d.31, q.2, art, 3) And so, “Self-restraint is to prevail over sensual pleasure; on the other hand, the prevalence of the latter is what I call licentiousness.” (St. Gregory of Nazianzus, Vol. II, *Epi Ithika or Moral Epopees* 31, *Ori pachimereis*, PG 37, 651A)

Another good example how loving one’s spouse (like an adulterer) – in an inordinate, unreasonable and sensual manner is sinful and evil – is found in *The Revelations of St. Bridget* in a chapter about a damned person who **“was married and had no more than one wife and did not have intercourse with any other woman. However, he maintained his fidelity in marriage not because of divine charity and fear but because he loved the body of his wife so tenderly that he was not attracted by sexual union with any other body.”** This example shows us that even in the time of St. Bridget in the 14th century, men and women of bad will loved the carnal pleasure they could derive from their spouse in an unreasonable and evil manner. Indeed, even though this man only loved his wife in a sensual manner rather than other women, he was still damned, thus showing us God’s hatred of and severity in judging marital sexual sins.

“The bride [St. Bridget] had a vision of what seemed to be two demons, alike in every limb, standing before the judgment seat of God. They had mouths wide open

like wolves, glass-like eyes with burning flames inside, hanging ears like rabbits, swollen and protruding bellies, hands like those of a griffin, legs without joints, feet that looked mutilated and half cut-off. One of them said then to the judge: “Judge, sentence the soul of this knight who matches me to be united to me as my mate!”

The judge [Our Lord Jesus Christ] replied: “Tell me what rightful claim you have to his soul!”

The demon answered: “I ask you first, since you judge fairly: Is it not said, where an animal is found similar in type to another, that it belongs to the lion species or wolf species or some other such species? So now I ask to which species this soul belongs—is she like angels or demons?”

The judge said: “She does not match the angels but you and your mates, that is clear enough.”

Then, almost in mockery, the demon said: “When this soul was created from the fire of your unction, heat of union, that is, of your love, she was like you. Now, however, since she despised your sweet love, she is mine by a triple right: first, because she is like me in disposition; second, because we have the same tastes; third, because we both have a single will.” ... Her belly is swollen, because the extent of her greed had no measure. She was filled but never satisfied. ... I have a similar greed. If I alone could gain possession of all the souls in heaven and earth and purgatory, I would gladly seize them. And if only a single soul was left, I would out of my greed never let her go free from torment. Her breast is icy cold just like my own, since she never had any love for you and your commandments were never to her liking. So too, I feel no love for you. Rather, out of the envy I have toward you, I would willingly let myself be continuously killed in the bitterest of deaths and resuscitated again for the same punishment if only you were killed, if it were possible for you to be killed. ...

This person was married and had no more than one wife and did not have intercourse with any other woman. **However, he maintained his fidelity in marriage not because of divine charity and fear but because he loved the body of his wife so tenderly that he was not attracted by sexual union with any other body.** ...

Then the judge [Jesus Christ] turned to me [St. Bridget] who had seen all this and said: “Woe to this man who was worse than a robber! He had his own soul on sale; **he thirsted for the impurity of the flesh**; he cheated his neighbor. This is why voices of men cry out for vengeance on him, the angels turn away their faces from him, the saints flee his company.”

Then the demon drew close to the soul that matched him and said: “O judge, look: here am I and I again! Here am I, wicked through my own wicked will, unredeemed and unredeemable. But this one here is another me: though he was

redeemed, he made himself like me by obeying me more than you. ... So she is mine! Therefore, as they say, her flesh will be my flesh, though, of course, I have no flesh, and her blood will be my blood.” The demon seemed to be very happy about this and began to clap his hands.

The judge said to him: “Why are you so happy and what kind of happiness is that you feel in the loss of a soul? Tell me while this bride of mine stands here listening. Although I know all things, answer me, for the sake of this bride, who can only grasp spiritual matters figuratively.”

The demon said: “As this soul burns, I burn even more fiercely. When I burn her with fire, I am burned even more. Yet, because you redeemed her with your blood and loved her to such an extent that you, God, gave yourself for her, and I still was able to deceive her, I am made glad.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 31)

Sad to say, the truth of the matter is that most people in this world fits the description of this damned soul, since they love their spouse in an inordinate way. The Son of God, in a Revelation spoken to Saint Bridget, speaks of this, saying: “**But now, the redeemed soul of man has become like the most ugly and shameless frog**, jumping in its arrogance and **living in filth through its sensuality**. She has taken my gold away from me, that is, all my justice. **That is why the devil rightly can say to me: ‘The gold you bought is not gold but a frog, fostered in the chest of my lust. Separate therefore the body from the soul and you shall see that she will jump directly to the chest of my lust where it was fostered.’** ... Such is the soul of the man I am talking about to you. **She is namely like the most vile frog, full of filthiness and lust, fostered in the chest of the devil.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 21)

Hierarchy of sexual sins, licentiousness and illicit marital relations

Thomas N. Tentler, author of *Sin and confession on the eve of the Reformation*, and who studied the topic of the hierarchy of sexual sins developed in the Catholic Church from confession manuals, have listed the rank ordering of sexual sins committed by married and unmarried people. Now this is interesting, for this is how Catholic priests (before the beginning stages of the Great Apostasy) would have viewed and judged many of the sexual acts people today commit without any shame. Many of the things you perhaps would think are acceptable, will be seen are not — and in fact to be totally sinful. This will give us an overview on what is acceptable and what is not while having marital relations. The sins are ordered in 16 categories and applies to both the married and unmarried. They are as follows:

(1) unchaste kiss, (2) unchaste touch, (3) fornication, (4) debauchery, (5) simple adultery (one partner married, one single), (6) double adultery (both partners married), (7) voluntary sacrilege (one partner under religious vows), (8) rape or abduction of virgin, (9) rape or abduction of wife, (10) rape or abduction of nun, (11) incest, (12) masturbation, (13) improper sexual position (even between spouses), (14), improper orifice or opening (most heinous crime between spouses), (15) sodomy (homosexuality), (16) bestiality.

There are obviously many other mortal sins included in the above categories that are not directly listed by name. So what other mortally sinful sexual activities or acts not listed above are commonly practiced today between married and unmarried people? The following list are only some of the most common examples of sins many people today are guilty of when they are having marital relations. It must of course be understood that if we have not listed some other sin that you might be doing that are lustful and shameful, it is still forbidden and a mortal sin to commit it. All of the following deeds are forbidden and are illicit marital relations, and must therefore be considered as the mortal sin of lust. Mortal sins always lead a soul to Hell unless one performs an *Act of Contrition* which includes *Perfect Contrition* and performs the other acts the Church requires for salvation.

- **Striptease.**
- **Dressing sensual** (both before, during or after marital relations).
- **Sex games** (or sexual role play).
- **Sex toys** (or other objects used for this purpose).
- **Sensual, foul, unchaste or dirty talking** (both before, during or after marital relations).
- **Uncontrollable or unrestrained moaning.** This is always a mortal sin if it's done intentionally or with the intention to inflame one's own or the other spouse's lust. Most women can control themselves, but many choose not to since they are promiscuous. Some women indeed are very cruel and want to hurt others when it comes to this, and one can only say that such women who act in this way are abominable and demonic since they are searching for a foul pleasure and since they are hurting and killing their husband's soul.
- **The shaving of the genital hair** (can be mortally sinful or non-sinful depending on the reason why it is done). If it's done with the intention of enhancing sexual pleasure and/or for seeing more of the spouse, it is always a mortal sin.
- **Inappropriate sexual position.** This is often a sign of passion according to St. Thomas Aquinas, and if so, it is a mortal sin. (See next section for appropriate sexual position according to the teaching of the Church.)

- **Aphrodisiacs or substances used to enhance lust.** If the intention of the spouses when using aphrodisiacs is the enhancement of their shameful and damnable lust, they are absolutely committing a mortal sin. The only exception to this that is absolutely necessary would be if a husband couldn't achieve an erection and so took a substance that helped him achieve this end. In this case it wouldn't even be a venial sin since his intention for using it is not to increase his pleasure, but rather to conceive children and fulfilling the marital duty. However, a husband must never use pills or compounds that he knows will increase his lust. There are many pills and natural herbs that can be used to achieve an erection without necessarily increasing the pleasure (such as PDE-5 inhibitors). Erection first and foremost has to do with blood-flow, and so that is what should be looked for in herbs, medicines and supplements.
- **Pausing, interrupting or prolonging the marital act** (can be mortally sinful or non-sinful depending on the intention). It is always a mortal sin if it's performed with the intention of increasing length or intensity of the sexual pleasure or for making the wife or husband reach climax outside of the natural, normal marital act. It is unnatural to interrupt the sexual act for the sake of mere pleasure. It is also a sign of passion, which is mortal (see St. Thomas in next section). For when a husband or wife engages in acts of unnatural prolonging or interrupting of the marital sexual act, they are no longer following the primary or secondary purpose of the sexual act (procreation and quenching of lust), but are rather following the motive of satisfying and inflaming their shameful and damnable lust as their (new) primary end or motive during marital relations. That's why it's a mortal sin to interrupt the act of marriage for the above mentioned reasons. Further, consider that the Catholic Church teaches that even the normal marital act *when performed for the sole sake of pleasure* is at least a venial sin, but spouses who are interrupting the marital act for the sake of lust are not even performing the normal and natural marital act, but are hindering or interrupting it. As a consequence, they are committing an action that is inherently sinful and unnatural. Resting or taking pauses however is not sinful whenever the situation demands it. For example, the intercourse could be giving the wife pain or be exhausting the husband who, in sincerity, is trying to finalize the act but cannot do it. All of these and similar examples are not sinful, because they are not performed for the sake of lust. Hence, it is the evil intention of enhancing sexual pleasure while refusing to consummate the marital act in the natural way, by unreasonably interrupting it, or by unreasonably holding on too long, that makes the deed of prolonging marital relations sinful. For everything not following reason in the marital act, as explained by St. Thomas Aquinas in the beginning of this article, is sinful.
- **Masturbation of self or spouse** (before, during or after the act of marriage). Masturbation has always been considered as a mortal sin in the Catholic Church

and it doesn't cease to be a mortal sin just because the spouses are married. Despite this ancient, constant and infallible dogmatic moral teaching of the Catholic Church on the evilness and total sinfulness of masturbation—not only the perverted, evil Vatican II “Catholics” and “do what do wilt” satanic protestants, but even many so-called “traditional Catholic” couples—actually believe that masturbation is right to do within the marriage act! Although they know and even admit that it's a mortal sin to masturbate outside of the marriage act, they nevertheless believe that it is right to do within the marriage act — and that it is an exception. But what Church teaching or saint can they cite to support this heresy? None! Only evil, perverted and heretical theologians (or other heretical modern “Catholic” laymen's private opinions) during the last 100 years or so, can they even cite to support this teaching. This fact, then, is quite telling, and it proves that this teaching is directly inspired by the Devil from the pits of Hell, since it was totally unheard of before the beginning stages of the Great Apostasy and the modern world. Those who teach that such a degraded and debauched lifestyle is “good”, “right” or “moral” are complete perverts and their opinions are utterly worthless. All masturbatory touching of the genitals of oneself or one's spouse (i.e. manipulative sexual acts), is immoral and a mortal sin. Any type of masturbatory touching is immoral (regardless of whether or when climax occurs) because it is an act that is not natural, procreative or necessary for conception to occur and is, therefore, an unreasonable act.

- **Kisses, touches, hugs, caresses** etc. (can be sinful or non-sinful). All kisses, touches, hugs, and caresses performed for the sake of lust or sensual pleasure is mortally sinful and must always be avoided at all cost by all people at all times. Natural touches, kisses, hugs, caresses, embraces and the like (such as those performed by family members and by lovers in public) are not sinful provided they are not performed for the sake of sensual or lustful reasons. Spouses must be aware though, for even though it is not sinful to embrace one another out of affection, excess or unreasonability in embracing happens easily during the heat of concupiscence, and this is certainly sinful. Also, if spouses hug or kiss each other out of affection and they perceive that their lust is aroused by this act, they must immediately cease with this deed that is arousing their lust or be guilty of the mortal sin of unlawfully inflaming their lust. The more spouses indulge in these lawful embraces and are careless therein, the more likely it will become sinful. So to be on the safe side and to become perfect, spouses should never touch, kiss or even see each other naked during intercourse. Kissing and touching before intercourse are also particularly problematic as they lead to intercourse that is not governed by a desire to procreate. Spouses should also never walk around at home undressed or partially dressed. Women especially should never walk in their underwear or naked in the presence of their husband, as this behavior without a doubt will incite his lust. This specific problem we have today of people walking around naked or dressed like

whores in public or at home was typically unheard of before in society, as most men and women in the past was much more well dressed and modest, even at home. As an example demonstrating this fact, consider how women's underwear looked like just 200 years ago. Believe it or not, but these *underwear* were in fact more modest than what many women wear as *skirt* or *dress* in public today!

- **Unnatural sexual acts** (always gravely sinful). An unnatural sexual act or touch is any type of sexual act that is not natural, reasonable, or procreative. Some examples of unnatural sexual acts include shameful acts with the mouth, sodomy, acts performed on different parts of the body not intended for this purpose, and manipulative sexual acts (i.e. masturbation of self or the spouse). All unnatural sexual acts are intrinsically evil and always gravely immoral because these acts lack the natural and procreative meaning, and therefore right reason, which are required by God for sexual acts to be moral. These acts are not procreative because they are not the type of act that is inherently directed at procreation. This is not the type of sexual union intended by God for human persons. Unnatural sexual acts are not justified by being done within marriage, nor by the circumstance that these acts occur in connection to or the context of natural marital relations, because the moral law requires each and every sexual act to be not only reasonable and marital, but also natural and procreative. All unnatural sexual acts and embraces are thus intrinsically evil and always gravely immoral due to the deprivation of the procreative purpose and right reason that always must accompany the marital act.

Examples of things a couple could do to inflame concupiscence accidentally (and that are bad, since it enhance lust!) but that are perhaps not sinful in every case depending on the intentions of the spouses while they're doing it, is to have marital relations in light instead of in darkness, to come together naked or partially naked instead of clothed, or to touch each other more than what is absolutely necessary during the marital act by hugs and the like. All of these things however should be avoided by the spouses as much as possible in order to cultivate a virtuous, honorable and good marriage. In truth, the inflaming of concupiscence usually starts out as a venial sin and if continued always ends in mortal sin, because all control is lost. "*Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.*" (Ecclesiasticus 18:30)

Appropriate sexual position

Christian moralists, canonists, and theologians from the patristic period onward commonly maintained that only one posture was appropriate and natural for human sexual intercourse.

St. Albertus Magnus the Great, *Doctor of the Church*, (c. 1206-1280): “**Nature teaches that the proper manner is that the woman be on her back with the man lying on her stomach.**” (Commentarii in IV Sententiarum (Dist. XXIII-L))

Deviation from this was sanctioned only when illness or physical obesity necessitated or when there was danger of smothering the foetus in the advanced stages of pregnancy.

Many readers will undoubtedly question why the missionary position would be considered as the only appropriate form of sexual intercourse between a husband and wife. The simple answer to this question is because of the **natural order of the hierarchy so established by God**, because in marriage the *husband* is the head of the wife.

Ephesians 5:23 “Because the *husband* is the head of the wife, as Christ is the head of the church. He is the savior of his body.”

The missionary position is simply a bodily manifestation of this. If it were otherwise, the woman would be more like a man (more like the head and in control) and the man more like a woman (more submissive and receptive), which is contrary to nature.

Genesis 1:27 “And God created man to his own image: to the image of God he created him: male and female he created them.”

St. Thomas Aquinas teaches the same concept in his “*Summa Theologica*”:

“These species are differentiated on the part of the woman rather than of the man, **because in the venereal act the woman is *passive*** and is by way of matter, whereas the **man is by way of agent [in way of acting]...**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

Thus, the Catholic Church teaches that any sexual position performed by the spouses where the woman is by way of agent, (that is, when she is more in control of the sexual act with her movements) is contrary to nature and tradition, in addition to the natural hierarchy so established by God.

But there are also other reasons why the Church commonly have recommended only the missionary position. The most obvious reason, of course, is because these other positions or “experimentations” are usually more “exciting” to people who practice them, since it enhances their lust and gives them greater levels of pleasure or enjoyment than they

otherwise would have, in addition to making the act more bestial. So that's why Church tradition holds as contrary to nature those other positions. The Church has as its main goal the preservation of morality and the salvation of souls, and not that of appeasing stiff-necked, lust-seeking couples who are searching for new ways to damn themselves. The Angelic Doctor, St. Thomas Aquinas, who was well aware of the sexual depravity of humankind, wonderfully refers to these most obvious reasons in his writings as well.

St. Thomas Aquinas, *In Libros Sententiarum*, Chapter IV, Section 31, 2, 3: "Marital relations are contrary to nature when either the right receptacle or the **proper position required by nature is avoided**. In the first case it is always a mortal sin because no offspring can result, so that the purpose of nature is completely frustrated. But in the second case [of inappropriate sexual positions] it is not always a mortal sin, as some say, **though it can be the sign of a passion which is mortal**; at times the latter can occur without sin, as when one's bodily condition does not permit any other method. ***In general, this practice is more serious the more it departs from the natural way.***"

St. Thomas Aquinas' mentor, St. Albertus Magnus the Great, also a *Doctor of the Church*, taught that to depart from the "natural position" for human intercourse, the husband on top of his wife, was to become like the "brute animals." (Albert the Great, *On the Sentences*, 4.31.24) St. Thomas Aquinas elaborated on that concept, teaching that: "by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation," the married couple commits sin by going "contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 154, art. 11)

In truth, "Some, then, as we have shown, have tried to go beyond what is right and the concord that marks salvation which is holy and established. ... They have abandoned themselves to lust without restraint and persuade their neighbors to live licentiously; as wretches they follow the Scripture: "Cast your lot in with us; let us all have a common purse and let our moneybag be one." [Prov. 1:14] On account of them the same prophet gives us advice saying: "Go not in the way with them, withdraw thy foot from their steps. For not unjustly are nets spread out to catch birds; for they are guilty of bloodshed and treasure up evil for themselves" [Prov. 1:15-18] that is, they seek for immorality and teach their neighbors to do the same. According to the prophet they are "fighters struck with their own tails" (ourai), to which the Greeks give the name kerkoi. Those to whom the prophecy refers might well be lustful, incontinent, men who fight with their tails, children of darkness and wrath... And again in anger at such people he directs that we should "have no fellowship with any one called a brother if he is a fornicator or covetous man or idolater

or reviler or drunkard or robber; with such a man one ought not even to eat." [1 Cor. 5:11] "For I through the law am dead to the law," he says, "that I may live unto God. I am crucified with Christ; it is no longer I that live," meaning that I used to live according to my lusts, "but Christ lives in me," and I am pure and blessed by obeying the commandments; so that whereas at one time I lived in the flesh carnally, "the life which I now live in the flesh I live by faith in the Son of God" [Gal. 2:19-20]." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter XVIII, Section 105-106)

Kisses and touches performed for sensual motives is condemned as a mortal sin by the Catholic Church and Her Saints for both married and unmarried alike

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: "It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and *pollution* [or ejaculation] is excluded." – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

The Church's moral teaching that condemns kisses "performed for the sake of the carnal and sensible delight" might come as a surprise to many married couples who thought that this was lawful to do within a marriage. Now some people will indeed be quick to suggest that this statement only applies to unmarried people. However the truth of the matter is that there is not a single indication in the decree that even remotely suggests this. This objection is also easily refuted by considering the wording and reason behind the decree, which of course applies both to the married and unmarried people. Note that "pollution" is an older term used to describe "ejaculation" or "discharge of semen" other than during lawful sex.

The Free Dictionary, *The Origin & History*, **pollution:** c.1340, "discharge of semen other than during sex," later, "desecration, defilement" (late 14c.), from L.L. pollutionem (nom. pollutio) "defilement," from L. polluere "to soil, defile, contaminate,"

Therefore, according to the above Church condemnation, even if spouses or unmarried people do not consent to do anything more than the act of kissing itself and don't commit any other sexual sin or act, **it would still be considered as a mortal sin for them to be kissing "for the sake of the carnal and sensible delight" even if "danger of further consent and pollution [or ejaculation] is excluded."** This, of course, is true both before, during, and after the marital act, **and applies both to married and**

unmarried people alike. Thus, spouses may never kiss each other in a sensual way or in this way provoke themselves into sexual lust or “pollution,” either as an act that is separated completely from the marital act or as an act that is committed in relationship to the marital act (such as foreplay), even if pollution or ejaculation is excluded.

Again, the condemned proposition specifically mentioned that kisses “for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss” is mortally sinful even though “danger of further consent and pollution [or ejaculation] is excluded” so that no one, whether married or unmarried, should get the idea that they would be allowed to kiss another person for sensual pleasure as long as they did not proceed any further than that.

This point is important to mention since many lustful couples use all kinds of unnecessary acts before, during and after sexual relations. They try to excuse these shameful acts by claiming that they cannot complete the sexual act without them. However, their sinful excuse is condemned by this decree alone.

Now, the main reason for why the act of kissing for the sake of venereal pleasure is mortally sinful according to the teachings of the Catholic Church, the Saints and the Doctors of the Church is because it’s *lust* and serves no reasonable purpose other than wickedly arousing the selfish sexual desire of the spouses while not being able to effect the conception of a child. This fact then shows us that sensual kissing is a completely selfish and unnecessary act with no other purpose than to inflame a person’s shameful lust, which is contrary to virtue and the good of marriage. Again, unless husband or wife are totally degenerated, the mere thought of having sex with their spouse should be enough to inflame their lust and make them ready—at least on the part of the husband. And if this is true with mere thoughts, how much more with kisses and touches?

There can be no doubt about the fact that many men who are ignorant about sex and women would be in danger of “pollution” by the mere thought of, or act of, sensual kissing or touching. It happens even today amongst some men, mostly in young men who are unlearned in the ways of lust—if one can call it that. That’s why the condemned proposition **that tried to excuse this mortal sin** even mentioned if “pollution is excluded,” as if wanting to argue that only ejaculation or climax (or pollution) was the mortal sin and not also the evil intention of seeking the pleasure. However, as we all could see above, whether pollution actually happens or not, sensual kisses was still condemned as a mortal sin according to God’s Holy Law.

The fact that many men today have no danger of pollution from sensual kisses or touches does not make it lawful or right either. Because it is obvious that the act is not made lawful

just because some men have hardened their hearts and become perverted. Simply said, all kisses and touches performed for the sake of sensual or fleshly pleasure is condemned as a mortal sin by the Catholic Church.

There are three main reasons for why all kisses and touches “when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss” is mortally sinful and a sin against the Natural Law. *The first reason* is that they are a kind of **drug abuse** since they are **selfish, intoxicating and unnecessary just like drug abuse is**; *the second* is that they are **shameful** since the people who commit these unnecessary acts are ashamed to do them in front of other people; and *the third* is that they are **non-procreative** even though God’s law teaches that the “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54). These three reasons are also why the Church teaches that even **the normal, natural and procreative “act of marriage exercised for pleasure only” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Blessed Pope Innocent XI)** and why this truth was taught already in the Old Testament by God long before even the New Testament was revealed to us by Our Lord Jesus Christ.

The Holy Bible, Tobias 6:16-17, 22; 8:9 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: **Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife**, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

One of the three greatest reasons for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a drug. In fact, the sexual pleasure is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing unnatural and non-procreative forms of sexual acts, they are abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful and shameful search for carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high. This absolutely

proves that all unnecessary and non-procreative forms of sexual acts, such as sensual kisses and touches, are sinful and unreasonable to abuse in the same way that drugs are sinful and unreasonable to abuse.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and ***procreative*** “***act of marriage exercised for pleasure only***” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree (# 8)*, March 4, 1679). Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and ***procreative*** “***act of marriage exercised for pleasure only***”, even though this act is ***procreative*** in itself, it is obvious that all ***non-procreative*** and unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) are condemned as even worse sins (that is, as mortal sins); since they are utterly ***unnatural, unreasonable, shameful, and selfish***. This obvious fact is also why it is patently absurd and illogical for anyone who agree with the Church’s condemnation of the normal, natural and ***procreative*** “***act of marriage exercised for pleasure only***” even though this act is directly ***procreative*** in itself, to then turn around and say that the Church and the Saints allows spouses to perform unnatural or ***non-procreative*** sexual acts, such as sensual kisses and touches! In truth, it is a marvel how anyone who accept such a contradictory, illogical and absurd position as described above is even able to justify such a stupid position in his own conscience, but free will being what it is, we can only pray that those who have fallen into this false and unreasonable position see their error, and become converted.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drugs after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform non-procreative or unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) either by themselves or in relationship to the marital act. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “***the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...***” and “***lust there signifies any kind of excess.***” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

The “excess” that St. Thomas and the Church condemns as a sin are all sexual acts except for what is inherent in the normal, natural and procreative marital act itself. All other sexual acts are by their own nature inexcusable and a sin against the Natural Law, which means that even though a person has never been told or taught that they are sins, they are still committing a mortal sin, just like a person do not have to be told or taught that

murder, abortion, stealing, or getting intoxicated or drunk is a sin against the Natural Law in order for this person to be able to commit a mortal sin. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “***these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...***”

In truth, “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1) Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**”, and so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. This is also why the Natural Law and the Church teaches that even sensual kisses performed “***for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss***” is condemned as a mortal sin for both the married and the unmarried people alike (Pope Alexander VII).

St. Augustine also confirms the fact that it is utterly shameful to even think that one could use “kisses and embraces” for venereal pleasure: “... and you [the Pelagian heretic Julian] do not ***blush*** to say you think: ‘It is the more to be commended because the other parts of the body serve it [the reproductive member], that it may be more ardently aroused; be it the eyes for lusting, or the other members, in kisses and embraces.’” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 5, Section 23) Indeed, the people of the modern world ***shamelessly*** do not ***blush*** to proclaim that kisses and touches for venereal pleasure is lawful and even good, just like the heretics of the early Church did! Since many of the heretics of our own times, like Julian, are Pelagians in their doctrine and rejects the Church’s teaching concerning *Original Sin*, they also fail to see the inherent evilness of unnatural or non-procreative sexual acts, (such as sensual kisses and touches) since they have chosen to call concupiscence or sexual desire “good” or a “gift from God” rather than a defect that arose from the Original Sin of Adam and Eve. In addition to all of this evidence, this quotation also shows us that even the married are forbidden to perform unnatural or non-procreative sexual acts such as sensual kisses and touches. The Pelagian heretic Julian that St. Augustine is citing in this quotation, did not teach that sexual acts (such as sensual kisses and touches) could be performed by unmarried people, but that only the married were allowed to perform them, which shows us that it is shameful to even dare to suggest that the married can perform such acts. This fact, then, directly refutes those who claim that the Church and Her Saints only condemns kisses and touches for venereal pleasure for those who are unmarried.

This is also why St. Augustine teaches that ***all*** non-procreative or unnecessary sexual acts (such as sensual kisses and touches) are sinful even for the married.

St. Augustine, *On The Good of Marriage*: “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but *lust*.**” (Section 11, A.D. 401)

Thus, St. Augustine taught that the only lawful sexual act was the intercourse itself. This obviously *excludes* all other sexual acts that are not part of the normal and natural intercourse “for the begetting of children”. Notice that St. Augustine is also speaking about married people in this quotation, since he says that “***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy ***of marriage***”, thus showing us that he is speaking about the married in this quotation, and not only the unmarried. The fact that he is speaking about the married, of course, totally refutes all who say that only the unmarried but not the married are forbidden by the Saints and the Church to perform unnatural, non-procreative or unnecessary sexual acts—such as sensual kisses and touches. Thus, “as regards ***any part of the body*** [such as the mouth] which is not meant for generative [procreative] purposes, **should a man use even his own wife in it, it is against nature and flagitious** [that is, atrociously wicked; vicious; outrageous].” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 2, Chapter 35). Again, for those who would claim that only some non-procreative or unnecessary sexual acts, such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, or foreplay, are condemned by the Church and Her Saints, but not sensual touches or kisses, St. Augustine answers that “as regards ***any part of the body*** [such as the mouth] which is not meant for generative [procreative] purposes, **should a man use even his own wife in it, it is against nature and flagitious**” in order to show us that no sexual act without exception that is non-procreative could ever be performed by married spouses without sin, and that ***all unnecessary*** sexual acts are “against nature” and condemned and utterly detested by God: “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but *lust*.**” (*On The Good of Marriage*, Section 11)

Indeed, we know that St. Augustine even teaches that spouses who perform the normal, natural and procreative sexual act itself *but without excusing it with the explicit motive of procreation, are committing a sin*; and since this is so even though this act is procreative in itself, how much more must not those acts that are non-procreative be condemned by

him?

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 17, A.D. 419: “It is, however, one thing for married persons to have intercourse only for the wish to beget children, which is not sinful: it is another thing for them to desire carnal pleasure in cohabitation, but with the spouse only, **which involves venial sin.** *For although propagation of offspring is not the motive of the intercourse, there is still no attempt to prevent such propagation,* either by wrong desire or evil appliance.”

Therefore, it is patently absurd and illogical to claim that St. Augustine teaches that the normal, natural and procreative sexual act itself, but without excusing it with the explicit motive of procreation, is sinful to perform for the married; but then turn around and claim that he allows spouses to perform non-procreative or unnecessary sexual acts, such as sensual kisses and touches.

The fact of the matter is that every shred of evidence from the Great Saint Augustine’s writings utterly destroys the heresy against the Natural Law which teaches that sensual kisses and touches are allowed or lawful for the married: “But those who, giving the rein to lust, either wander about steeping themselves in a multitude of debaucheries, **or even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess...**” (St. Augustine, *On Christian Doctrine*, Book III, Chapter 19:28) Saint Augustine makes it perfectly clear that all sexual acts that “exceed the measure necessary for the procreation of children” are acts of “beastly excess”. Are sensual kisses and touches “necessary for the procreation of children”. Of course not! Only the most dishonest person would ever dare to claim such a thing. Thus, it is a fact that St. Augustine, Doctor of the Church, condemns those who “**even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess...**” and anyone who denies this is simply said not being honest, sad to say!

Furthermore, Pope Pius XI clearly proclaims the Magisterium’s definitive teaching in his encyclical *Casti Connubii*, which is also found in Holy Scripture, Sacred Tradition and the Natural Law, that each and every marital sexual act must include the procreative function as well as that “the intrinsic nature of the act” must be “preserved” in order for the spouses to even be able to consider the secondary ends of marriage. This teaching necessarily prohibits the married couple from engaging in any kind of unnatural, non-procreative or

unnecessary sexual act (with or without climax), because all such acts lack the procreative function. Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage “**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI directly teaches that the married are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are subordinated to the primary purpose of marriage (procreation) and unless “the intrinsic nature of the act is preserved” which means that all sexual acts must be able to procreate in themselves, and that no unnatural and non-procreative form of a sexual act (such as sensual kisses and touches) can ever be performed without sin.

Notice how clearly Pope Pius XI teaches that married people are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are subordinated to the primary purpose of marriage and “the intrinsic nature of the act is preserved” **which means that one may never perform anything other than the normal, natural and procreative marital act itself. This, of course, totally excludes all sensual kisses and touches.** The secondary ends of marriage “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed: “**Love your wives then, but love them chastely. In your intercourse with them keep yourselves within the bounds necessary for the procreation of children. And inasmuch as you cannot otherwise have them, descend to it with regret.**” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1)

The Catechism of the Council of Trent: “Two lessons of instruction are then to be specially impressed on the mind of the faithful. **The first is that marriage is not to be used from motives of sensuality or pleasure**, but that its use is to be

restrained within those limits, which, as we have above shown, are prescribed by the Lord. **They should be mindful of the exhortation of the Apostle: “They that have wives, let them be as though they had them not,” (1 Cor. 7:29)** and that St. Jerome says: **“The love which a wise man cherishes towards his wife is the result of judgment, not the impulse of passion; he governs the impetuosity of desire, and is not hurried into indulgence. There is nothing more shameful than that a husband should love his wife as an adulteress.”**”

Good and virtuous spouses always remember that God is present with them, and that is also why they do not stoop to the evil and unnatural sexual sins that so plague humanity today. “The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.” (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21)

In truth, “filth” is the most suitable word that sums up the worth of every marital act that lacks a procreative purpose. Thus, “... when it [the sexual act] is from lust or for the sake of pleasure, then the coition is a mortal sin and the man sins mortally. ... **And these dicta assume that the man and his wife have sex according to the order of nature, for anyone who goes against nature always sins mortally and more seriously with his wife than with anyone else and should be punished more seriously...** Note the difference between the two cases of husband-wife sex, for incontinence and for pleasure and lust... **In the second case, he seeks to procure pleasure with hands or thought or passionate uses and incentives [such as sensual kisses] so he can do more than just have sex with his wife...** [thus sinning mortally] because he acts as an adulterer when he burns like an adulterer even with his own wife.” (Gratian, *On Marriage*, Dictum Post C. 32. 2. 2)

Footnote 359 to *The Shepherd of Hermas*: “‘To the pure, all things are pure;’ but they who presume on this great truth to indulge in kissings and like familiarities are tempting a dangerous downfall.”

St. Cyprian of Carthage, *To Pomponius* (c. A.D. 249): “Assuredly the mere lying together, the mere embracing, the very talking together, and the act of kissing, and the disgraceful and foul slumber of two persons lying together, how much of dishonour and crime does it confess!” (*The Epistles of Cyprian*, Epistle LXI)

St. Clement of Alexandria, *The Stromata*, Book II, Chapter XX (c. 199 A.D.): “Socrates accordingly bids ‘people guard against enticements to eat when they are

not hungry, and to drink when not thirsty, and the glances and kisses of the fair, as fitted to inject a deadlier poison than that of scorpions and spiders.” (*Ante-Nicene Fathers*, Vol 2, p. 613)

Indeed, the argument that sensual kisses and touches are sinful for both the married and unmarried alike because they are intoxicating like a drug is just one of the three main arguments against it, the other two being that they are shameful and non-procreative. If one wants to read more about these two arguments and why they refute all those who perversely claim that one may perform kisses and touches for sensual reasons (or any other unnecessary or non-procreative sexual act), one can read more about them in the beginning of Part 2 of this Book, which is named “[Sexual Pleasure, Lust, And The Various Sexual Acts In Marriage](#)”.

Lustful kisses and touches between spouses are definitely mortal sins

Master Jean Charlier de Gerson (13 December 1363 – 12 July 1429), French scholar, educator, reformer, and poet, Chancellor of the University of Paris, a guiding light of the conciliar movement and one of the most prominent theologians at the Council of Constance, **had the following interesting things to say about lustful kisses and touches in marriage between two married spouses, contraception and about sensually arousing oneself:**

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.

“... **You have committed the sin of lust:** If you have fondled and stroked yourself on your shameful member until you obtain the dirty carnal pleasure. If you initiated such sins with others, by words, kisses, fondling, or other signs, or immodest paintings. ... If you committed this sin differently from Nature ordered, or against the honesty that belongs to marriage. ... If you wanted to be desired and lusted after for your beauty, your behavior, your clothes, makeup, dancing or dissolute gazes.

“... **What a young boy should tell in confession:** I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there. Sometimes the priest cannot absolve such fondling. If they are not confessed and

the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.

“... **Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. **If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.** If kisses are made between strangers and publicly, as a sign of peace, by friendship or kinship, without wicked thought, there is no sin. They could be dangerous between clerics, or people of the same sex or lineage, or in a secret place, and in a prolonged way.

“... **Is it a mortal sin to eat and drink in order to carnally arouse oneself?** Yes, if it is out of wedlock, and even with one’s spouse, if it is to enjoy a pleasure which is not required in marriage.

“... **The fifth commandment is: thou shall not kill.** ... They commit this sin who succeed, in whatever way, in preventing the fruit which should come from carnal intercourse between man and woman [such as by NFP, contraception or abortion]. ... It is forbidden for two people, married or not, to do any kind of lustful fondling without respecting the way and the vessel Nature requires for conceiving children [that is, one cannot perform “extra” sexual acts not able to procreate in themselves or that are not intended for procreation]. It is worse when it is outside of the natural way [unnatural sexual acts], either if it is out of wedlock **or even worse, within it [that is, all unnecessary and non-procreative sexual acts within marriage are considered as worse sins than when they are committed outside of marriage].**

“**Is it permitted for spouses to prevent the conception of a child?** No: I often say that it is a sin worse than murder [hence that contraception or NFP is equivalent to murder]. It is a sin which deserves the fires of Hell. Briefly, any way of preventing conception during intercourse is dishonest and reprehensible.”

Here we see the very obvious truth of the Natural Law that spouses are committing “**an abominable deadly sin**” when they kiss each other for sensual or venereal pleasure. “**Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. **If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.**” Thus, it is clear that anyone who either performs acts of kissing or touching for venereal pleasure or who thinks that these acts are moral acts are sinning against nature, which means that they are in a state of damnation, since acts or heresies against nature can never be excused since no one can be a “material heretic” or in “ignorance” in regards to such things.

Lustful kisses and touches are mortal sins against the Natural Law

It is clear from the evidence thus far covered that sensual kisses and touches are not only mortal sins, but in fact also sins against the Natural Law. That means that any person who thinks it's right to kiss or touch for the sake of carnal pleasure or lust is a heretic against the Natural Law, and as such, are therefore outside the Church of God and thus excluded from salvation. Everyone without exception who have kissed or touched someone or something for the sake of sensual pleasure proved by their deed that their primary or secondary purpose for doing this inherently evil, selfish and shameful deed was not the lawful motive to procreate or quench concupiscence, but rather the sinful and unlawful gratification and excitation of their shameful lust like brute beasts without any reason. No, it would be an insult to beasts to call these vile spouses beasts! It would be more accurate not to call them beasts, but demons, since beasts have no reason, and thus are blameless. In truth, such husbands and wives are lower in their actions than the beasts of the Earth! **“Bodies corrupted by lust are the dwelling places of devils.”** (St. Hilary of Poitiers, *On the Gospel*, Matt. 11:2-10)

Everyone without exception that kisses and touches “for the sake of the carnal and sensible delight which arises” from these acts, are committing a mortal sin against the Natural Law. How so, you might ask? Well, I answer that it is easy to prove.

First of all, acts of lust that are performed for the sake of pleasure and sensual kisses are completely selfish, shameful, intoxicating and unnecessary for conception to occur. Only a blind person could fail to see the fact that **“the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...”** and that **“lust there signifies any kind of excess”** (St. Thomas Aquinas) and this obvious fact totally excludes all kinds of sensual kisses and touches.

Second, consider how people will not kiss or touch their spouse in a sexual way or for carnal pleasure in front of other people (unless they are totally degenerated). And consider that they would be very ashamed if their parent, child or friend walked in on them when they were committing this shameful, selfish and unnecessary act with their spouse. It is thus clear that their conscience tells them that it is an inherently evil, shameful and unnecessary act; and yet, though they know this truth in their conscience, they nevertheless refuse to feel this very same shame when they are committing this act of lust in the presence of God and Mary and all the Saints and Angels in Heaven.

Sad to say, a little known truth known today taught by the Saints is also that pleasures of

various kinds and sexual lusts and acts blinds people from perceiving spiritual truths and facts (see [The evil of lust makes man blind to spiritual things](#)) and that is why people can sin so boldly against their natural conscience and God since they have allowed their conscience to be smothered by their evil lusts.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people against one's own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

When Our Lord was going to be crucified, He was forced to be without any covering for His private parts for a while before someone handed Him something to cover Himself with. Our Lord was obviously ashamed for having to appear naked before a lot of people, but He didn't desire that this should happen, and most importantly, He didn't lust at it when it happened! and so, there was no fault in Him. If, however, a person should lust or desire (in a sensual way) that he or she should appear naked before other people (such as nude models), he or she would commit a mortal sin and be a pervert.

Consequently, it is not a mere shameful act that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually—that is sinful. Kissing for the sake of a venereal pleasure is a completely selfish act that only serves to increase lust, and as such, is against the natural law just like gluttony is against the natural law. It is indeed very similar to the sin of gluttony. One could say that those who commit this sin are gluttonous in the marital act. It is completely self evident that no one ever needed to break God's law by kissing or touching their spouse in a sexual way in order to perform the marital act. No one ever needed to kiss or touch in a sensual way in order to be able to make a child. This is just a selfish, shameful and condemned excuse used by sexually perverted, morally depraved people in order to try to enhance or inflame their sexual

pleasure. Kisses and touches must not and cannot be used to satisfy sensual pleasure as is totally clear from the above Church condemnation and from the words of Jean Gerson (and as we will see, St. Thomas Aquinas).

Kisses, touches, hugs, caresses etc. can of course be sinful or non-sinful depending on why they are performed. All kisses, touches, hugs, and caresses performed for the sake of lust or sensual pleasure is mortally sinful and must always be avoided at all cost by all people at all times. Natural touches, kisses, hugs, caresses, embraces and the like (such as those performed by family members and by lovers in public) are not sinful provided they are not performed for the sake of sensual or lustful reasons. Spouses must be aware though, for even though it is not sinful to embrace one another out of affection, excess or unreasonability in embracing happens easily during the heat of concupiscence, and this is certainly sinful. Also, if spouses hug or kiss each other out of affection and love and they perceive that their lust is aroused by this act, they must immediately cease with this deed that is arousing their lust, or be guilty of the mortal sin of unlawfully inflaming their lust.

It is totally clear that the reason for why so many people of our times consider kisses and touches for venereal or sensual pleasure to be a moral act in marriage and between married spouses is that the satanic media from the beginning of the 20th century have bombarded them with films, series and music that promotes this unnatural and non-procreative perversity that were totally rejected by the Christian world if we just moved back in time a little. Indeed, just like all the other moral laws that have been flouted through the media in our time, such as the laws of modesty and marriage, sensual kisses have been promoted increasingly much in the media through films, music and series, and those who watch media with such kinds of perversity, rightly and justly fall into error concerning the Natural Law about how all non-procreative sexual acts are unlawful and unnatural, since they chose to put themselves into a proximate or near occasion of sinning, which the Church condemns.

A good example of how people who get married today sin by kissing each other is the kiss that the husband and wife perform after the wedding ceremony. It is obvious that those who kiss each other in a lascivious and shameful manner are following what they have learned from the world and the media by watching perverted and evil shows, series and films, and that as a consequence of watching this filth, their shame and conscience have been completely smothered due to their lust and sensuality. Only people who have had their conscience seared with a hot iron could ever dare to kiss another human being in a shameful and lascivious manner, or for the sake of venereal pleasure, and this is much more true in the case of those who do this evil deed in public and in front of other people, and by this act, maliciously tempt other people to sins of impurity and sensual thoughts

and desires. People who get married as well as anyone else who want to show affection towards someone close to them must instead learn to kiss them in a pure way as brothers and sisters kiss each other, or as modest married people in public kiss each other, for this is the only kind of kiss that God allows.

Tertullian, *Against Marcion*, Book I, Chapter 29, A.D 207: "For He [God] bestowed His blessing on matrimony also, as on an honorable estate, for the increase of the human race; as He did indeed on the whole of His creation, for wholesome and good uses. Meats and drinks are not on this account to be condemned, because, when served up with too exquisite a daintiness, they conduce to gluttony; nor is raiment to be blamed, because, when too costly adorned, it becomes inflated with vanity and pride. So, on the same principle, the estate of matrimony is not to be refused, because, when enjoyed without moderation, it is fanned into a voluptuous flame. There is a great difference between a cause and a fault, between a state and its excess. Consequently it is not an institution of this nature that is to be blamed, but the extravagant use of it; according to the judgment of its founder Himself, who not only said, "Be fruitful, and multiply," [Genesis 1:28] but also, "You shall not commit adultery," and, "You shall not covet your neighbor's wife;" and who threatened with death the unchaste, sacrilegious, and monstrous abomination both of adultery and unnatural sin with man and beast."

St. Thomas Aquinas condemns lustful kisses and touches for married and unmarried people alike as mortal sins

Now we shall look at what St. Thomas Aquinas has to say about kisses and touches.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4:

"Whether there can be mortal sin in touches and kisses?"

"Objection 1: It would seem that there is no mortal sin in touches and kisses. For the Apostle says (Eph. 5:3): "Fornication and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints," then he adds: "Or obscenity" (which a gloss refers to "kissing and fondling"), "or foolish talking" (as "soft speeches"), "or scurrility" (which "fools call geniality---i.e. jocularity"), and afterwards he continues (Eph. 5:5): "For know ye this and understand that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is the serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God," thus making no further mention

of obscenity, as neither of foolish talking or scurrility. Therefore these are not mortal sins.”

“[St. Thomas Aquinas’] Reply to Objection 1: The Apostle makes no further mention of these three because they [kisses and touches] are not sinful except as directed to those that he had mentioned before [i.e. fornicators, unclean and covetous people].”

As we have seen, married people can of course also be *unclean* and *covetous* according to St. Thomas’ teaching concerning the sexual acts of married people “since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage *if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer*; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8) Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage to be worse than adultery, because the act occurs within marriage. Thus, it is clear that this quotation about sensual kisses and touches concerns both the married and the unmarried since it is obvious that married people also can be *unclean* and *covetous* in their actions.

The phrase ‘*if he use her indecently*’ refers to unnatural and non-procreative sexual acts—such as sensual kisses and touches within marriage. This is clear because the good of marriage emphasized by St. Thomas is the procreation of children (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 2). St. Thomas could not be referring to natural marital relations when he says ‘*if he use her indecently*’ because even natural marital relations done with some disorder of desire still retains the procreative function. But unnatural or non-procreative sexual acts (such as sensual kisses and touches) lack this meaning, and so are contrary to the good of marriage. **The use of unnatural or non-procreative sexual acts within marriage are therefore worse than adultery, according to St. Thomas Aquinas!** since such people who commit these acts “may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” This of course totally destroys the thesis of those who claim that the Church allows non-procreative sexual acts in marriage.

Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4 [continued]:

“Objection 2: Further, fornication is stated to be a mortal sin as being prejudicial to the good of the future child’s begetting and upbringing. But these are not affected by kisses and touches or blandishments. Therefore there is no mortal sin in these.”

[St. Thomas Aquinas’] Reply to Objection 2: Although kisses and touches do not by their very nature hinder the good of the human offspring, **they proceed from lust**, which is the source of this hindrance [of why kisses and touches are made sinful]: **and on this account [in so far as they are lustful] they are mortally sinful.**”

Notice that St. Thomas here said that kisses and touches was mortal sins in the general sense if “they proceed from lust”, and that he did not say that “it depends on whether they occur in the context of marriage/fornication or not” or that “this is what decides or determines whether it becomes sinful.” St. Thomas clearly says that ***the source of the hindrance*** of why sensual kisses and touches are sinful **is because they proceed from lust**, and that these acts are sinful *not* because they “hinder the good of the human offspring” but because ***“they proceed from lust”***. Thus, it is totally clear from this definition of St. Thomas that he views the ***lustful intention*** when performing these acts as the ***source*** of the mortal sin itself, and not simply because they occur in context of marriage or not (as we shall also see further down).

That is why St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful **“acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth”**: **“We may also reply that “lasciviousness” relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.”** (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1)

In another part of his *Summa*, St. Thomas deals with the question of **“Whether the unnatural vice is a species of lust?”** and his answer affirms, once again, that all non-procreative sexual acts are unnatural and sinful lust. **“Objection 3:** Further, lust regards acts directed to human generation, as stated above (Q[153], A[2]): **Whereas the unnatural vice concerns acts from which generation cannot follow.** Therefore the unnatural vice is not a species of lust. **[St. Thomas' Reply:] On the contrary,** It is reckoned together with the other species of lust (2 Corinthians 12:21) where we read: "And have not done penance for the uncleanness, and fornication, and lasciviousness," where a gloss says: ***“Lasciviousness, i.e., unnatural lust.”*** **[St. Thomas’] Reply to Objection 3:** The lustful man intends not human generation but venereal pleasures. It is possible to have this [pleasure] without those acts from which human generation follows: and it is that which is sought in the unnatural vice.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 11) And so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts (such as sensual kisses and touches) are sinful and against nature (unnatural). “Therefore, since in matrimony man receives by Divine institution the faculty to use his wife **for the begetting of children**, he also receives the grace without which he cannot

becomingly do so.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl., Q. 42, Art. 3) Thus, according to St. Thomas, all spouses are given the grace by God to use his spouse in an appropriate or suitable way (that is, for the procreation of children), which means that any man who acts contrary to this rejects God’s grace and damns himself, since he does not use his wife “becomingly”. **“We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.”** (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1)

In addition, St. Thomas also affirms (as St. Augustine) that even married spouses sin in their normal, natural and procreative sexual acts if they do not excuse them; and this proves that he utterly rejects all non-procreative sexual acts as unlawful.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl., Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them. Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused by the aforesaid goods. ...

Consequently there are only two ways in which married persons can come together without any sin at all, namely in order to have offspring, and in order to pay the debt. Otherwise it is always at least a venial sin.”

Since St. Thomas condemns as sinful even the normal, natural and procreative sexual act when it is not excused (**even though this act is still procreative in itself**), how much more must he not utterly reject the notion **that non-procreative sexual acts, such as sensual kisses and touches, are allowed for spouses to perform?** To deny this obvious truth is simply said to be dishonest! However, while St. Thomas here erroneously taught that the payment of the marital debt is a sufficient motive for excusing the marital sexual act from sin, this teaching by him is nevertheless contradicted by Pope Pius XI’s authoritative encyclical *Casti Connubii*, which, as we have already shown, **teaches that the marital debt is a secondary end or purpose after the primary motive of procreation of children** (*Casti Connubii* # 59); still, the fact that this great Saint and Doctor of the Church teaches that the procreative sexual act itself is sinful unless it is excused, totally proves that St. Thomas teaches that all non-procreative sexual acts are unlawful and sinful.

Continuing on with the topic of **“Whether there can be mortal sin in touches and kisses?”**—St. Thomas Aquinas’ general refutation of, and reply to all the objections

against the Church's moral teaching that there can be mortal sins in sensual kisses and touches also for married people, utterly destroys the notion that one may perform these acts.

Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4 [continued]:

“On the contrary, A lustful look is less than a touch, a caress or a kiss. But according to Mat. 5:28, "Whosoever shall look on a woman to lust after her hath already committed adultery with her in his heart." **MUCH MORE THEREFORE ARE LUSTFUL KISSES AND OTHER LIKE THINGS MORTAL SINS.**”

This means that St. Thomas views lustful kisses “and other like things” as *worse* sins than adultery or fornication! This is probably due to the fact that St. Thomas views sexual sins that cannot serve for procreation as **worse sins** than those that can. Notice also that St. Thomas says that “A lustful look is less than a touch, a caress or a kiss” in order to show us that the main sin is in the intention when we lust against our reason and consent to committing unnecessary, intoxicating and shameful acts; but that external acts, such as “a touch, a caress or a kiss” aggravate the guilt of the act, and that these are therefore worse mortal sins than just the lustful look and thought. Thus, if even St. Thomas condemns as mortally sinful a lustful look, in addition to teaching that married people's sexual sins are worse than adultery, **“MUCH MORE THEREFORE ARE LUSTFUL KISSES AND OTHER LIKE THINGS MORTAL SINS.”**

In fact, St. Thomas abhors all non-procreative sexual acts with such a detestation and hatred that he even views the vices of fornication, rape or incest as a **lesser sexual crime** than the vice of masturbation. However, one must not think that St. Thomas teaches that fornication, rape or incest are generally lesser sins than masturbation or other non-procreative sexual acts. Fornication, rape and incest are *greater* crimes in the sense of justice, but masturbation is a greater violation of the Natural Law with respect to the sexual act since **it more grievously “transgresses that which has been determined by nature [for the procreation of children]”**. It is therefore considered, according to St. Thomas, as a greater crime in the sense of sins against human sexuality.

Here is the text itself. In the *Summa Theologica*, II-II, q. 154, a. 12, Aquinas says:

“In every genus, worst of all is the corruption of the principle on which the rest depend. Now the principles of reason are those things that are according to nature, because reason presupposes things as determined by nature, before disposing of

other things according as it is fitting. This may be observed both in speculative and in practical matters. Wherefore just as in speculative matters the most grievous and shameful error is that which is about things the knowledge of which is naturally bestowed on man, so in matters of action it is most grave and shameful to act against things as determined by nature. **Therefore, since by the unnatural vices man transgresses that which has been determined by nature [for the procreation of children] with regard to the use of venereal actions, it follows that in this matter this sin is gravest of all. After it comes incest,** which, as stated above (Article 9), is contrary to the natural respect which we owe persons related to us. With regard to the other species of lust they imply a transgression merely of that which is determined by right reason, on the presupposition, however, of natural principles. **Now it is more against reason to make use of the venereal act not only with prejudice to the future offspring, but also so as to injure another person besides.** Wherefore simple fornication, which is committed without injustice to another person, is the least grave among the species of lust. Then, it is a greater injustice to have intercourse with a woman who is subject to another's authority as regards the act of generation, than as regards merely her guardianship. Wherefore adultery is more grievous than seduction. And both of these are aggravated by the use of violence. Hence rape of a virgin is graver than seduction, and rape of a wife than adultery. And all these are aggravated by coming under the head of sacrilege, as stated above (10, ad 2). ... **Reply to Objection 4.** Gravity of a sin depends more on the abuse of a thing than on the omission of the right use. Wherefore among sins against nature, the lowest place belongs to the sin of uncleanness, which consists in the mere omission of copulation with another. While the most grievous is the sin of bestiality, because use of the due species is not observed. Hence a gloss on Genesis 37:2, "He accused his brethren of a most wicked crime," says that "they copulated with cattle." After this comes the sin of sodomy, because use of the right sex is not observed. **Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is more grievous if the abuse regards the "vas" [orifice] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.**"

The first objection of the article argues that sins against nature are *not* the worst, because they are not the most contrary to charity: "The more a sin is contrary to charity the graver it is. Now adultery, seduction and rape, which are injurious to our neighbor, seem to be more contrary to the love of our neighbor, than unnatural sins, by which no other person is injured. Therefore sin against nature is not the greatest among the species of lust." St. Thomas replies to this objection: "As the order of right reason is from man, so the order of nature is from God himself. And therefore in sins against nature, in which the very order of nature is violated, injury is done to God himself, the one who ordains nature." In reply to

the second objection, St. Thomas says: “Vices against nature are also against God, as stated above (ad 1), and are so much more grievous than the depravity of sacrilege, as the order impressed on human nature is prior to and more firm than any subsequently established order.”

Aquinas is focusing on the sins precisely as a violation of the right use of sexuality, and abstracting from other aspects of them. As justice is a greater virtue than chastity, so injustice is a greater evil than unchastity, and thus all things considered, Aquinas would consider rape a greater evil than masturbation or contraception. This formal way of speaking is recognized by some more considerate authors:

“The teaching of medieval theologians that such sexual sins as masturbation, sodomy, and contraception are more perverse, as sexual sins, than fornication or adultery or even rape (the former were said to be *contra naturam* whereas the latter were said to be *praeter naturam*), angers many people today. But this teaching must be understood properly. The medieval theologians are claiming that certain kinds of sexual sins more seriously offend the virtue of chastity than do others. They are not saying that these sins are for this reason less grave as sins than adultery or rape, for instance. After all, adultery and rape are very serious violations of the virtue of justice as well as being violations of the virtue of chastity. Thus, as a sin, rape is far more serious than masturbation or homosexual sodomy because it not only offends chastity but also gravely violates justice.” (Ronald David Lawler, Joseph M. Boyle, William E. May, *Catholic sexual ethics: a summary, explanation & defense*)

St. Thomas Aquinas continues to answer the question of “**Whether there can be mortal sin in touches and kisses**” between married and unmarried people:

“Further, Cyprian says (Ad Pompon, de Virgin., Ep. lxii), “By their very intercourse, their blandishments, their converse, their embraces, those who are associated in a sleep that knows neither *honor* nor *shame*, acknowledge their disgrace and crime.” **Therefore by doing these things a man is guilty of a crime, that is, of mortal sin.**”

“**I answer that**, A thing is said to be a mortal works/sin in two ways. First, by reason of its species, and in this way a kiss, caress, or touch does not, of its very nature, imply a mortal sin, for it is possible to do such things without lustful pleasure, either as being the custom of one’s country, or on account of some obligation or reasonable cause. Secondly, a thing is said to be a mortal sin by reason

of its cause: thus he who gives an alms, in order to lead someone into heresy, sins mortally on account of his corrupt intention. Now it has been stated above [I-II, Q. 74, A. 8], that it is a mortal sin not only to consent to the act, but also to the delectation [or pleasure] of a mortal sin. Wherefore since fornication is a mortal sin, and much more so the other kinds of lust^[1] **it follows that in such like sins [that is, sins of lust] not only consent to the act but also consent to the pleasure is a mortal sin.** Consequently, when these kisses and caresses are done for this pleasure [lust] **it follows that they are mortal sins, and only in this way are they said to be lustful. Therefore in so far as they are lustful, they are mortal sins.**”

^[1]. “and much more so the other kinds of lust...” i.e., lust committed both inside and outside of marriage. And by the way, St. Thomas also views sexual sins committed **within a marriage** as worse sins than those committed outside of marriage, as we have seen and shall see further on.

And for those objecting that St. Thomas was referring only to the unmarried people here since he mentioned the word “fornication” in some instances (but not others), we will provide the following quote by him refuting this argument:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1, Reply to Objection 3: “If the **husband** [refuses to pay the marital debt without a just cause] . . . then he sins, and his **wife’s sin**, should she fall into **FORNICATION** [adultery, impure thoughts or masturbation] on this account, is somewhat imputable to him. Hence he should endeavor to do his best that his wife may remain continent.”

Hence, it is totally clear from above that when St. Thomas was mentioning the word “fornication,” “lascivious,” “unclean,” or “covetous” person, he was using it to refer to the sins of the unmarried and married people alike. And we know that this is the case, for when St. Thomas condemned lustful kisses and touches above as mortal sins – in the Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1 & 4 – we know that he was referring to *both*, since, as he said, **all fornicators, all unclean people, all covetous and all lascivious people was included in this category of mortal sinners (see objection 1 and reply to objection 1 quoted above).**

St. Thomas Aquinas explains himself further in another part of his *Summa*, saying that acts “such as **impure** looks, kisses, and touches” regards the virtue of purity, while the virtue of “chastity regards rather sexual union.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4: “Consequently **purity regards venereal matters properly, and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.** And since the latter are more wont to be observed, purity regards rather these external signs [i.e., looks, kisses, and touches], while chastity regards rather sexual union.”

Here we have another great evidence that kisses and touches for venereal pleasure was known very clearly to be sinful, shameful and contrary to purity even by the lay people of St. Thomas’ time. St. Thomas tells us that the virtue of “purity regards venereal matters properly, **and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.**” But he adds that the virtue of purity were “**more wont to be observed**” by the people of his own time in regards to these “impure” acts, thus confirming the fact that unnecessary sexual acts, such as kisses and touches for sensual pleasure, is a completely foreign concept to the Church and Her Saints that have been foisted on the modern man and woman through the diabolical media to be a cause of or even to be “love”, “affection”, or an integral part of the marital act, when it in fact is nothing but filthy lust! “**The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.**” (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21) Thus, according to St. Thomas, in contrast to the lustful spouses of our own times, the people of the former times were lucky enough to have this good “shamefacedness” that kept them from performing unnecessary and unlawful sexual acts “**such as impure looks, kisses, and touches.**”

In addition, it is very important and of worth noting that St. Thomas, in the context of this quotation, referred to the marital sexual act, by using the words “**the conjugal act**” as well as “**of marriage,**” which directly refutes one of the principle objections of the heretical objectors to the condemnation of sensual kisses and touches by the Church and Her Saints (that is, that the quotes doesn’t apply to marriage or the marital act):

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4: “**I answer that,** As stated above (Objection 2), “pudicitia” [purity] takes its name from “pudor,” which signifies shame. Hence purity must needs be properly about the things of which man is most ashamed. Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), **so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty [Cf. 145] of marriage, is not devoid of shame: and this because the movement of the organs of generation is not subject to the command of reason, as are the movements of the other external members.** Now man is ashamed not only of

this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. Ii, 6). Consequently **purity regards venereal matters** properly, and especially **the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.** And since the **latter are more wont to be observed, purity regards rather these external signs [i.e., looks, kisses, and touches],** while chastity regards rather sexual union.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas speaks about the “*shamefacedness, whereby one recoils from the disgrace that is contrary to temperance*” – which sadly is lacking in deviant lustful spouses – and he shows that “**vices of intemperance**” that arouse the sexual desire, such as “kissing, touching, or fondling,” **are contrary to the virtue of “purity.”**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 143, Art. 1: “... there are two integral parts of temperance, **“shamefacedness, whereby one recoils from the disgrace that is contrary to temperance,** and “honesty,” whereby one loves the beauty of temperance. For, as stated above (Q[141], A[2], ad 3), temperance more than any other virtue lays claim to a certain comeliness, **and the vices of intemperance excel others in disgrace.** The subjective parts of a virtue are its species: and the species of a virtue have to be differentiated according to the difference of matter or object. Now temperance is about pleasures of touch, which are of two kinds. For some are directed to nourishment: and in these as regards meat, there is “abstinence,” [from gluttony] and as regards drink properly there is “sobriety.” [from drunkenness] Other pleasures are directed to the power of procreation, [that is, they arouse the sexual desire] and in these as regards the principal pleasure of the act itself of procreation, there is “chastity,” [from acts of adultery, fornication or other unlawful sexual acts] **and as to the pleasures incidental to the act, resulting, for instance, from kissing, touching, or fondling, we have “purity [from all such non-procreative sexual acts].”**”

Here St. Thomas Aquinas is discussing temperance as a virtue *as opposed to the “vices of intemperance”*, and he says that the contrary species of the matter or object of “kissing, touching, or fondling” is purity. This means that “kissing, touching, or fondling” can be a means of impurity, and a vice of intemperance, and it shows us that St. Thomas, in this context (as in the other quoted above), referred to it as impurity.

Furthermore, we here see the fact we have already spoken about that spouses who have lost their temperance of “shamefacedness” that St. Thomas speaks about are able to perform such shameful acts as kisses and touches for venereal pleasure. Sad to say, but it

is exactly their lack of shame and “shamefacedness” and their forgetfulness of God’s presence, and that God’s eyes sees them and all their unnecessary and lascivious acts, kisses and touches that are performed in connection to the marital act, or as an individual act separated from it—that are the reason for why they dare to perform these unlawful and shameful acts. **“Damascene (De Fide Orth. ii, 15) and Gregory of Nyssa [Nemesius, (De Nat. Hom. xx)] say that "shamefacedness is fear of doing a disgraceful deed or of a disgraceful deed done."**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 2) And in Reply to Objection 1 of the same article, St. Thomas states: **“Shamefacedness properly regards disgrace as due to sin which is a voluntary defect [of the will]. Hence the Philosopher says (Rhet. ii, 6) that "a man is more ashamed of those things of which he is the cause [of doing]."”**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 1, Reply to Objection 2: **“As stated above, shamefacedness is fear of baseness and disgrace. Now it has been stated (142, 4) that the vice of intemperance is most base and disgraceful.** Wherefore shamefacedness pertains more to temperance [from the vice of intemperance] than to any other virtue, by reason of its motive cause, which is a base action though not according to the species of the passion, namely fear [from being shamed*]. **Nevertheless in so far as the vices opposed to other virtues are base and disgraceful, shamefacedness may also pertain to other virtues.”**

* **“Now shamefacedness is inconsistent with perfection, because it is the fear of something base, namely of that which is disgraceful.** ... Therefore shamefacedness, properly speaking, is not a virtue, since it falls short of the perfection of virtue.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 1)

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 4: “I answer that, As stated above (1 and 2) shamefacedness is fear of some disgrace. **Now it may happen in two ways that an evil is not feared: first, because it is not reckoned an evil;** secondly because one reckons it impossible with regard to oneself, or as not difficult to avoid. Accordingly shame may be lacking in a person in two ways. **First, because the things that should make him ashamed are not deemed by him to be disgraceful; and in this way those who are steeped in sin are without shame, for instead of disapproving of their sins, they boast of them.** Secondly, because they apprehend disgrace as impossible to themselves, or as easy to avoid. On this way the old and the virtuous

are not shamefaced. Yet they are so disposed, that if there were anything disgraceful in them they would be ashamed of it. Wherefore the Philosopher says (Ethic. iv, 9) that "shame is in the virtuous hypothetically."

Though they are not in themselves mortal sins when they are *not* performed for the sake of venereal pleasure, St. Thomas Aquinas clearly recognizes that kisses and touches come to be treated as such "ex sua causa," "because of a wicked intention," as the Blackfriars edition of the *Summa Theologica* 2a.2ae.154.4; 43: 220-21); kisses that are intended to arouse, to incite venereal pleasure, are properly called libidinous and are condemned as mortal sins.

In fact, the Angelic doctor, St. Thomas Aquinas, defines lust in the following manner:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 3: "I answer that, The more necessary a thing is, the more it behooves one to observe the order of reason in its regard; wherefore the more sinful it becomes **if the order of reason be forsaken**. Now the use of venereal acts, as stated in the foregoing Article, is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**. Wherefore there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection **against the dictate of reason's ordering, it will be a sin**. **Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin.**"

All of this absolutely proves that all unnecessary sexual acts like sensual kisses and touches are sinful! for according to St. Thomas, whenever spouses go beyond "the order and mode of reason in the matter of venereal acts" during marital relations, they committed the sin of lust. Notice that St. Thomas says "that if **anything** be done in this connection against the dictate of reason's ordering, it will be a sin." He says that "**anything**" that is done "against the dictate of reason's ordering" is sinful, and not only *some* things, (as many heretics of our own times claim), and that "lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts", that is, exceeding that which "is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**." Since the venereal act "is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**" it is a direct sin against nature to perform unnatural or non-procreative sexual acts. Thus, according to St. Thomas, since "the use of venereal acts" are permitted for the purpose of procreation, "there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection **against the dictate of reason's ordering, it will be a sin**. **Now lust consists essentially in**

exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts.

Wherefore without any doubt lust is a sin.” Therefore, it is obvious from the Natural Law itself that sensual kisses and touches are “exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts” since they are unnecessary and not able to procreate children, which is the purpose of the marital sexual act, according to the teaching of the Church.

St. Thomas continues to expound on this teaching in the following question:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: “I answer that As stated above (Question 153, Article 3), **the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason.** ... Reply to Objection 6. According to a gloss on this passage [Galatians 5:19] **"lust" there signifies any kind of excess.**”

What, then, is excess in the marital act? Again, let’s ask St. Thomas Aquinas.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: “Reply to Objection 5. As a gloss says on this passage, "uncleanness" stands for **lust against nature...** Reply to Objection 6. **We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**”

Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**” and so, it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. And the infallible word of God of course agrees with this truth of nature, teaching us that: “*The works of the flesh are manifest, which are fornication, **uncleanness, immodesty, luxury [lust]**... Of the which I foretell you, as I have foretold to you, **that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.**” (Galatians 5:19, 21)*

The main point we can gather from this explanation of St. Thomas that he so eloquently gives to us is that kisses and touches for sensual pleasure is completely unnecessary for procreation of children and serves nothing but a shameful, selfish, sinful and condemned lust. They are therefore mortal sins for both the married and unmarried and are unreasonable and unnatural.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial

when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and *pollution* [or ejaculation] is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.

“... **Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.”

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “On behalf of those, then, to whom we apply the names of brothers and sisters, and other designations of relationship, we exercise the greatest care that their bodies should remain undefiled and uncorrupted; for the Logos again says to us, “If any one kiss a second time because it has given him pleasure, [he sins];” adding, “Therefore the kiss, or rather the salutation, should be given with the greatest care, since, if there be mixed with it the least defilement of thought, it excludes us from eternal life.”” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXII.--Elevated Morality of the Christians)

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “Love and the Kiss of Charity. And if we are called to the kingdom of God, let us walk worthy of the kingdom, loving God and our neighbour. But love is not proved by a kiss, but by kindly feeling. But there are those, that do nothing but make the churches resound with a kiss, not having love itself within. For this very thing, the shameless use of a kiss, which ought to be mystic, occasions foul suspicions and evil reports. The apostle calls the kiss holy. When the kingdom is worthily tested, we dispense the affection of the soul by a chaste and closed mouth, by which chiefly gentle manners are expressed. But there is another unholy kiss, full of poison, counterfeiting sanctity. Do you not know that spiders, merely by touching the mouth, afflict men with pain? And often kisses inject the poison of licentiousness. It is then very manifest to us, that a kiss is not love. For the love meant is the love of God. “And this is the love of God,” says John, “that we keep His commandments;” not that we stroke each other on the mouth. “And His commandments are not grievous.” But salutations of beloved ones in the ways, full as they are of foolish boldness, are characteristic of those who wish to be

conspicuous to those without, and have not the least particle of grace. For if it is proper mystically "in the closet" to pray to God, it will follow that we are also to greet mystically our neighbour, whom we are commanded to love second similarly to God, within doors, "redeeming the time." "For we are the salt of the earth." (*The Paedagogus or Instructor*, Book III, Chapter XI)

About sexual thoughts and fantasies inside and outside of the marital act

It is of the Divine law that a person may never willfully entertain sexual thoughts in his mind, even about his wife, outside of the marital act. The only sexual act the Church allows is the normal, natural, and procreative marital act. Everything else is contrary to the only primary end or intent of the sexual act—the procreation of children. If a person willfully entertains sexual thoughts outside of the marital act or unnecessarily puts himself into sexual temptations when there is no need to, he or she commits a mortal sin.

Consequently, one may not even entertain or consent to sexual thoughts about one's own wife or husband outside of the marital act, but must resist these thoughts or temptations as one would resist the thought of adultery or fornication: "Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public." (Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*)

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): "But we [Christians] are so far from practising promiscuous intercourse, that it is not lawful among us to indulge even a lustful look. "For," says He [Christ], "he that looks on a woman to lust after her, has committed adultery already in his heart." [Matthew 5:28] Those, then, who are forbidden to look at anything more than that for which God formed the eyes, which were intended to be a light to us, and to whom a wanton look is adultery, the eyes being made for other purposes, and who are to be called to account for their very thoughts, how can any one doubt that such persons practice self-control?" (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXII.--Elevated Morality of the Christians)

Simply said, women or men are not toys, playthings, or "bunnies" from which to derive sexual stimulation. When women or even one's own wife are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. Many men rape many women each day and commit adultery, fornication and illicit sexual acts without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery, fornication and illicit sexual acts in this way. These rapes, fornications, illicit sexual acts and adulteries are not marked by physical

violence but by psychological warfare. Because a person is often unaware of being used and abused, and because the abuser often does not fathom the real extent of the severity of his crime, this makes these mental and visual rapes/abuses/sexual crimes seem less devastating. Nevertheless, grave sin with all its degradation and death is being committed.

For instance, it would be quite sick for a husband not to resist sexual thoughts about his wife or to continually entertain such thoughts while at work or while on a trip, because while at work or while on a trip there is no chance for him to lawfully quiet his concupiscence and perform the marital act for procreational purposes. That's why dwelling on such thoughts only would distract him spiritually and temporally and could even lead him into committing other sins, such as masturbation or adultery (in thought as well as in deed). All who do not wish to be damned must thus resist sexual thoughts and temptations outside of the marital act and may not entertain them in anyway.

It is of course one thing to be tempted to have sexual relations with one's own wife or someone else (which is not sinful) and a whole other thing to consent to having sex with them in one's thought or mind (which is sinful). Thus, a husband and wife may never consent to any sexual thoughts or fantasies about their spouse outside of the normal and natural marital act. However, that is not to say that it's licit to think about bad or illicit things or give consent to them during the marital act—as so many evil and heretical people and so-called theologians actually teach today—for that is not what it means. What it means is simply that a person can only fully consent to, and give way to, sexual thoughts and desires (about their spouse) during the sexual act without committing any sin, **so long as these thoughts range within what is lawful, natural, reasonable and necessary for the completion of the marital act to occur.**

St. Thomas Aquinas wonderfully explains this thought process further to us in his *Summa*:

“Accordingly a man who is thinking of fornication, may delight in either of two things: first, in the thought itself [*by merely thinking about it but not necessarily giving consent to it or the pleasure derived from it*], secondly, in the fornication thought of. Now the delectation [pleasure] in the thought itself results from the inclination of the appetite to the thought; and the thought itself is not in itself a mortal sin; sometimes indeed it is only a venial sin, as when a man thinks of such a thing for no purpose; and sometimes it is no sin at all, as when a man has a purpose in thinking of it; for instance, he may wish to preach or dispute about it.

Consequently such affection or delectation [pleasure] in respect of the thought of fornication is not a mortal sin in virtue of its genus, but is sometimes a venial sin and sometimes no sin at all: wherefore neither is it a mortal sin to consent to such a

thought [*it only becomes a mortal sin if one consents to and wants to have the illicit pleasure in the thought*]. In this sense the first opinion is true. But that a man in thinking of fornication [*or other unreasonable or sinful sexual acts*] takes pleasure in the act thought of, is due to his desire being inclined to this act. Wherefore the fact that a man consents to such a delectation [pleasure], amounts to nothing less than a consent to the inclination of his appetite to fornication [*or other sinful sexual acts*]: for no man takes pleasure except in that which is in conformity with his appetite. Now it is a mortal sin, if a man deliberately chooses that his appetite be conformed to what is in itself a mortal sin. Wherefore such a consent to delectation [*or pleasure*] in a mortal sin, is itself a mortal sin, as the second opinion maintains." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q 74, Art. 8)

Thus, if even pleasurable sexual thoughts outside of the marital act of one's own legitimate spouse is sinful if not fought against, how much more must not the sensual thoughts of one's neighbor be? If even kisses between married spouses for the purpose of carnal pleasure is condemned as a mortal sin by the Catholic Church, how much more must not the perversions of the marital acts be that so many spouses today practice? **"For to Christians this rule of life is given**, that we should love the Lord Our God with all the heart, with all the soul, and with all the mind, and our neighbor as ourselves... God alone, to find whom is the happiest life, must be worshiped **in perfect purity and chastity... in chaste and faithful obedience, not to gratify passion, but for the propagation of offspring**, and for domestic society." (St. Augustine, *On the Morals of the Catholic Church*, Chapter 30, Section 62, A.D. 388)

St. Alphonsus, Precepts of the Decalogue, Chapter VI, The Sixth and Ninth Commandments: "1. WHAT IS ONE OBLIGED TO CONFESS IN THE MATTER OF IMPURITY?"

"I will only observe here, in general, that it is necessary to confess not only all the acts, but also improper touches, all unchaste looks, all obscene words, especially when spoken with pleasure, or with danger of scandal to others. It is, moreover, necessary to confess all immodest thoughts.

"Some ignorant persons imagine that they are bound only to confess impure actions: they must also confess all the bad thoughts to which they have consented. Human laws forbid only external acts, because men only see what is manifested externally; but God, who sees the heart, condemns every evil thought: "*Man sees those things that appear; but the Lord beholdeth the heart.*" (I Kings, xvi. 7.) **This holds good for every species of bad thoughts to which the will consents.**

Indeed, whatever it is a sin to do, it is also in the sight of God a sin to desire.

“2. WHAT DISTINCTION IS TO BE MADE IN REGARD TO BAD THOUGHTS?

“I said, thoughts to which the will consents. Hence, it is necessary to know how to determine when a bad thought is a mortal sin, when it is venial, and when it is not sinful at all. In every sin of thought there are three things: the suggestion, the pleasure, and the consent.

“1. The *suggestion* is the first thought of doing an evil action that is presented to the mind. This is no sin; on the contrary, when the will rejects it we merit a reward. "As often," says St. Antonine, "as you resist, so often you are crowned." Even the saints have been tormented by bad thoughts. To conquer a temptation against chastity, St. Bernard threw himself among thorns, St. Peter of Alcantara cast himself into an icy pool. ... St. Catharine of Siena was once assailed by the devil for three days with impure temptations; after the third day our Lord appeared to her in order to console her. She said to him: "Ah, my Saviour, where hast Thou been these three days?" He replied: "I was in your heart to give you strength to resist the temptation by which you were attacked." He then showed her that her heart had become purer than it was before.

“2. After the suggestion comes the *pleasure*. [Generally] **When a person is not careful to banish the temptation immediately, but stops to reason with it, the thought instantly begins to delight him, and give him pleasure, and thus draws the person on to give his consent to it.** As long as the will withholds the consent, the sin is only venial, and not mortal. **But if the soul does not then turn to God, and make an effort to resist the pleasure, it will easily go on to give its consent.** "Unless," says St. Anselm, "a person repel the pleasure, it passes into consent, and kills the soul." A woman who had the reputation of a saint was tempted to sin with one of her servants; she neglected to banish the thought instantly, and so in her heart consented, and fell into sin, but only in thought. She afterwards fell into a more grievous sin, for she concealed in confession the complacency she had taken in the bad thought, and died miserably. But because she was believed to be a saint, the bishop had her buried in his own chapel. On the morning after her burial she appeared to him, enveloped in flames, and confessed, but without profit, that she was damned on account of the bad thought to which she had consented.

“3. **The soul loses the grace of God and is condemned to hell the instant a person *consents* to the desire of committing sin, or delights in thinking of the immodest action as if he were then committing it.** This is called *morose delectation*, which is different from the sin of desire.

“My dear Christians, be careful to banish these bad thoughts, by instantly turning for help to Jesus and Mary. He who contracts the habit of consenting to bad thoughts exposes himself to great danger of dying in sin, for the reason that it is very easy to commit sins of thought. In a quarter of an hour a person may entertain a thousand wicked desires, and for every evil desire to which he consents he deserves hell. At the hour of death the dying cannot commit sins of action, because they are unable to move; but they can easily indulge sins of thought, and the devil suggests every kind of wicked thought and desire to them when they are in that state. St. Eleazar, as Surius relates, was so violently and frequently tempted by bad thoughts at the hour of death, that he exclaimed: "Oh, how great is the power of the devils at the hour of death!" The saint, however, conquered his enemies, because he was in the habit of rejecting bad thoughts; but woe to those who have acquired a habit of consenting to them! Father Segneri tells us of a man who during his life had often consented to bad thoughts. At the hour of death he confessed his sins with great compunction, so that every one regarded him as a saint; but after death he appeared and said that he was damned; he stated that he made a good confession, and that God had pardoned all his sins; but before death the devil represented to him that, should he recover, it would be ingratitude to forsake the woman who loved him so much. He banished the first temptation: a second came; he then delayed for a little, but in the end he rejected it: he was assailed by a third temptation, and consented to it. Thus, he said, he had died in sin, and was damned.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 466-469)

Foreplay is intrinsically evil

The Catholic Church teaches that foreplay between spouses is intrinsically evil. Hence, any sexual activity that cannot procreate if procreation were possible is intrinsically evil and thus a mortal sin.

Tobias 8:9 “And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity [children], in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Therefore, any sexual activity between spouses for any purpose outside of sexual intercourse is intrinsically evil because any such sexual activity cannot procreate even if the wife was fertile and hence the primary motive of procreation cannot be present.

“They seek a warmth and sexual lust that will perish and love flesh that

will be eaten by worms. ... When the couple comes to bed, my Spirit leaves them immediately and the spirit of impurity approaches instead because they only come together for the sake of lust and do not discuss or think about anything else with each other.... **Such a married couple will never see my face unless they repent.**” (Jesus Christ speaking to St. Bridget – Excerpt from *The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

Saint Augustine of Hippo, in his moral treatise ‘On the Good of Marriage,’ writes on the subject of sexual intercourse within marriage.

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11, A.D. 401: “... nor be changed into that use which is against nature, on which the Apostle could not be silent, when speaking of the excessive corruptions of unclean and impious men.... by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.”

The expression ‘*that use which is against nature*’ refers to unnatural sexual acts, such as oral, anal, or manual sex (masturbation). Saint Augustine condemns such acts unequivocally. He even states that such unnatural sexual acts are more damnable (i.e. even more serious mortal sins) when these take place within marriage. The reason why is that God is even more offended by a sexual mortal sin that takes place within the Sacrament of Marriage, since this offense is not only against nature, but also against a Holy Sacrament. “*So then, of all to whom much has been given, much will be required. And of those to whom much has been entrusted, even more will be asked.*” (Luke 12:48)

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “Also, Jerome, [on Ephesians 5:25]: C. 14. The procreation of children in marriage is praiseworthy, but a prostitute’s sensuality is damnable in a wife. So, as we have said, the act is conceded in marriage for the sake of children. But the sensuality found in a prostitute’s embraces is damnable in a wife.”

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 12, A.D. 401: “For, whereas that natural use, when it pass beyond the compact of marriage, that is, beyond the necessity of begetting, is pardonable in the case of a wife, damnable in the case of an harlot; that which is against nature is execrable when done in the case of an harlot, but more execrable in the case of a wife.... But, when the man shall wish to use the member of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.”

In this passage, St. Augustine first compares natural and normal sexual relations within marriage done out of impure desires to the same natural sexual acts outside of marriage. He teaches that having natural and normal sexual relations within marriage, when done to satisfy a somewhat impure desire, is pardonable, that is, a venial sin, but that natural sexual relations outside of marriage is damnable, which means a mortal sin. Then St. Augustine goes on to consider *'that which is against nature,'* that is, unnatural sexual acts such as oral and anal sex, foreplay, kisses and touches for sensual pleasure, and masturbation of self or of spouse. He condemns such unnatural sexual acts as *'execrable'* (utterly detestable, abominable, abhorrent). Therefore these acts are among the worst of the sexual mortal sins. He also teaches that unnatural sexual acts within marriage, far from being permitted because they take place within marriage, are even worse, calling them *'even more execrable,'* than the same unnatural sexual acts outside of marriage. Again, this is because the sin is not only against nature, but against a Holy Sacrament instituted by Christ Himself for the sake of our salvation.

Therefore, unnatural and non-procreative sexual acts do not become permissible when these take place within marriage. Instead, **unnatural sexual acts are made even more sinful when they take place within marriage because they offend against both nature and a Holy Sacrament.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8: "And since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman."

Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage to be worse than adultery, because the act occurs within marriage. He did not teach that all sexual acts between a husband and wife are moral as many perverted "Catholics" nowadays do.

The phrase *'if he use her indecently'* refers to unnatural sexual acts within marriage. This is clear because the good of marriage emphasized by St. Thomas is the procreation of children (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 2). St. Thomas could not be referring to natural marital relations when he says *'if he use her indecently'* because even natural marital relations done with some disorder of desire still retains the procreative function. But unnatural sexual acts lack this meaning, and so are contrary to the good of marriage. **The use of unnatural sexual acts within marriage is therefore worse than adultery.**

St. Thomas again condemns this same type of act later in the same question.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12: “Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is more grievous if the abuse regards the ‘vas’ [the woman] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.”

First, the word ‘vas’ is Latin for vessel, referring to the use of other bodily orifices for sexual acts. If a husband treats his wife lustfully or inordinately during natural marital relations, (or if he sees his wife as a mere sexual object given him to satisfy his lust) he sins. But he commits a more grievous offense, which is called “abuse” by St. Thomas, if he sins by committing unnatural sexual acts (that is, using any part of the body as a ‘vessel’ or ‘means’ for achieving sexual arousal). Here St. Thomas explicitly (but in discrete language) condemns the sin of unnatural sexual acts within marriage.

Second, it is clear (in the quote from article 8 above) that St. Thomas taught that a married couple is not justified in committing any unnatural sexual acts whatsoever within marriage. Otherwise, he would not have taught that a man who is too ardent a lover of his wife commits a sin that is like adultery and yet worse than adultery. Therefore, those who claim that there are no sins for a husband and wife having sexual relations with each other are in error.

Third, neither does St. Thomas even consider the absurd argument that acts which are intrinsically evil and gravely immoral by themselves could become good and moral when combined in some way with natural marital relations open to life. If this were the case, St. Thomas could not have compared a man who is too ardent a lover of his wife to an adulterer. For if he took the position of certain heretical modern-day commentators, he would have to say that a husband’s ardent love would be entirely justified, as long as “the semen are not misdirected.” Notice that St. Thomas takes no such position. He does not sum up the marital act as merely the proper direction of semen, as so many persons teach today.

In fact, the Angelic doctor, St. Thomas Aquinas, defines lust in the following manner:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 3: “I answer that, The more necessary a thing is, the more it behooves one to observe the order of reason in its regard; wherefore the more sinful it becomes if the order of reason be forsaken. Now the use of venereal acts, as stated in the foregoing Article, is most necessary for the common good, namely the preservation

of the human race. Wherefore there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection against the dictate of reason's ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin."

According to St. Thomas, whenever spouses go beyond "the order and mode of reason in the matter of venereal acts" during marital relations, they committed the sin of lust. St. Thomas continues to expound on this teaching in the following question:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: "I answer that As stated above (Question 153, Article 3), **the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason.** ... Reply to Objection 6. According to a gloss on this passage [Galatians 5:19] **"lust" there signifies any kind of excess.**"

What, then, is excess in the marital act? Again, let's ask St. Thomas Aquinas.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: "Reply to Objection 5. As a gloss says on this passage, "uncleanness" stands for **lust against nature**... Reply to Objection 6. **We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**"

Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful "**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**" and so, it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. And the infallible word of God of course agrees with this truth of nature, teaching us that: "*The works of the flesh are manifest, which are fornication, **uncleanness, immodesty, luxury [lust]**... Of the which I foretell you, as I have foretold to you, **that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.**" (Galatians 5:19, 21)*

In order for a sexual act to be moral, each act must be natural, marital, and procreative. When considering whether or not an act is natural, marital, and procreative, each sexual act must be considered by itself. One cannot combine or string together several sexual acts, where only some are open to life, and then justify one act by combination with another act. One cannot precede, combine, or follow an act of natural marital relations with a sexual act that is unnatural or not open to life, and then justify one by the other. Indeed, "**There**

would be no adulteries, and debaucheries, and prostitution of women, if it were known to all, that whatever is sought beyond the desire of procreation is condemned by God.” (Lactantius, *The Divine Institutes*, Book V, Chapter VIII, A.D. 307)

Therefore the excuse that some spouses must perform sexual activities outside of normal and natural sexual intercourse as a preparation for sexual intercourse is condemned by the Church. It is a sinful excuse that allows spouses to perpetuate their sexual perversions by sexually abusing their body parts that have nothing whatsoever to do with procreation. If people practice any variation of foreplay, they will without a doubt be cast to Hell to suffer and burn for all eternity.

Ephesians 5:3-12 “But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: Or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is a serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God. Let no man deceive you with vain words. For because of these things cometh the anger of God upon the children of unbelief. Be ye not therefore partakers with them. For you were heretofore darkness, but now light in the Lord. Walk then as children of the light. For the fruit of the light is in all goodness, and justice, and truth; Proving what is well pleasing to God: And have no fellowship with the unfruitful works of darkness, but rather reprove them. For the things that are done by them in secret, it is a shame even to speak of.”

Oral and anal sex and stimulation is intrinsically evil and against the Natural Law

St. Barnabas, *Letter of Barnabas*, Chapter 10:8, A.D. 74: “**Moreover, he [Moses] has rightly detested the weasel [Leviticus 11:29]. For he means, ‘Thou shalt not be like to those whom we hear of as committing wickedness with the mouth through uncleanness [oral sex]; nor shalt thou be joined to those impure women who commit iniquity with the mouth with the body through uncleanness.’**” (Chapter X.--Spiritual Significance of the Precepts of Moses Respecting Different Kinds of [Forbidden] Food)

Very simply, the mouth and the anus have a purpose. Nature tells us that God made the mouth for the intake of food and drink, and the anus for the excretion of feces. Moreover, nature tells us that if we begin to use the mouth and the anus in improper ways, then

bodily infection, disease, and death may be the result.

St. Augustine, *On The Good of Marriage*, Section 11-12, A.D. 401: “For necessary sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is alone worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason, but lust.** ... [And] they [must] not turn away from them the mercy of God... **by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.** Of so great power is the ordinance of the Creator, and the order of creation, that... **when the man shall wish to use a body part of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.**”

Saint Alphonsus Ligouri, proclaimed *Doctor of the Church* in 1871, was the founder of the Redemptorists and one of the Church’s greatest moral theologians. St. Alphonsus, answering all those perverse persons who claim that one may perform anal sex or that this evil act is only a venial sin, writes: “[Q.] Whether a man sins mortally by beginning intercourse in the posterior receptacle (the anus), so as to consummate it afterwards in the appropriate receptacle (the vagina)?” The answer given to that question is: “... it is more generally and truly affirmed [to be a mortal sin] by [theologians], because coitus itself of this kind (even if without insemination) is true sodomy, although not consummated, just as copulation in the natural vessel of another woman is true fornication, even if insemination does not take place.” **Thus, it is clear that St. Alphonsus Liguori’s teaching correspond perfectly with the Natural Law, which teaches that any kind of anal penetration is a mortal sin and an intrinsically evil act that can never be excused.**

St. Theodore of Tarsus (A.D. 602-690), Archbishop of Canterbury, in *The Penitential of Theodore*, which is based directly on his teachings written down by his pupil, says the following concerning these evil sins: “‘He who ejaculates into the mouth of another shall do penance for seven years; this is the worst of evils.’ Elsewhere it was his judgment that both participants in the offense shall do penance to the end of life; or twelve years, or as above seven.” (*The Penitential of Theodore*, Chapter 2, Of Fornication)

And, as we have seen, St. Thomas Aquinas brands as an unnatural sin the behavior of a man and woman who “do not observe the right manner of copulation”. But he adds that such a sin “is more grievous if the abuse regards the receptacle (vas) than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances”. The only “fitting receptacle” was

of course the wife's vagina. Any place else was called an "unfitting receptacle" (vas indebitum). "Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is **more grievous** if the abuse regards the 'vas' [vessel, orifice] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12)

Among other early condemnations of birth prevention and unnatural sexual acts are the first century *Letter of Barnabas*, the holy Apostle and Saint of Jesus Christ who was born in Cyprus and died in Salamis in around 61 A.D., which denounces the wicked practice of "those impure women who commit iniquity with the mouth [oral sex] with the body through uncleanness" (*Barnabas X*, 8) and of having intercourse while making conception impossible. Another important writing concerning this topic is the mid-second century *Apology* of St. Justin the Martyr (c. 100-165 A.D.) who describes the marital problems of a young Christian convert. Her evil husband tried to satisfy his sexual urges by copulating with her "against the law of nature and against what is right." Her family prevailed on her to remain with the man for a while, but finally she could not tolerate his morals and left him. Justin praises her conduct in refusing to participate in the man's "impious conduct" (*Apologia II*, 1).

In the canons of John the Faster, Patriarch of Constantinople, we find that:

"If someone commits sodomy upon his wife, he is penanced for eight years, eating dry foods after the ninth hour, and doing two hundred prostrations." (*The Canons of John the Faster*, Canon 35, Interpretation, A.D. 580)

Another translation reads:

"If any man perform arseneocotia upon his wife, he shall be penanced for eight years, faring the while with xerophagy after the ninth hour and doing two hundred metanies daily." (Ibid)

"Arseneocotia" is a term used quite often in the ancient canons to refer to male homosexual behavior (oral and anal sex), but here it refers specifically to such acts being performed upon a wife. Compare this to the penance for bestiality from John:

"If any man lie with a beast many times, when he has a wife, he shall be penanced eight years; but if he had no wife, and did so only once or twice or three times at the most, he shall be penanced three years, with xerophagy [or, more explicitly speaking, with only bread and water] after the ninth hour and doing three hundred

metanies.” (Ibid)

The penance for committing sodomy on the wife is greater than for an unmarried man to commit bestiality! That really tells you how the Church views this vile act. It is totally degrading to the wife, making her a beast, or even less than one.

The Interpretation (by Nikodemus) of *The Canons of John the Faster* (580 A.D.) explains this fact in further detail: “Note that in the Canons of the Faster, from a manuscript codex which was found, sodomy has the following divisions: sodomy is of two types, either committed upon women, when men fall with them into that which is against nature, or committed upon men. Another division is that, among men, one commits the act, while the other suffers the act, while another both commits and suffers the act. The worst sin is for someone to both commit and suffer the act. And for someone to commit the act upon a woman that is not his wife is worse than committing it with men. **But for someone to commit it upon his own wife is worse than committing it upon a woman who is not his wife. For these things then, we conclude that, the married couple which falls into that which is against nature, is penanced more heavily than a sodomist committing it upon another man or upon a woman who is not his wife.**”

Other testimonies of the truth that sodomitical acts are damnable and inherently sinful and even comparable to the crime of murder, is found in Canon 7 and 87 of the Canons of St. Basil the Great (c. 329-379 A.D.), and it shows us how the Church views such perverted sexual acts:

St. Basil the Great, Bishop, Confessor and Doctor of the Church: “**Sodomists and bestialists and murderers and sorcerers and adulterers and idolaters deserve the same condemnation...** for they have surrendered themselves to Satan...” (*The Canons of St. Basil the Great*, Canon 7)

St. Basil the Great, Bishop, Confessor and Doctor of the Church: “**But how many other forms of impure passions the school of demons invented, but Holy Writ does not even refer to, being averse to sully its fair character by naming shameful things, but merely alluding to them in general terms, as St. Paul the Apostle says: "But fornication, and all other filth, or covetousness, let it not even be named among you, as becometh saints" (Eph. 5:3), comprehending under the noun "filth" the unspeakable doings of sodomy and those of females too, so that silence does not by any means afford a license to lovers of pleasures.** As for me, however, I say that the Legislator did not even remain silent

concerning these matters either, but in fact very vehemently prohibited such things.” (*The Canons of St. Basil the Great*, Canon 87)

The Interpretation of Canon 7 states: “As for adultery, sodomy [anal and oral sex], and bestiality, the Fathers canonized these sins doubly more than fornication, or, more expressly, each of them eighteen years, because the sin involved in them is also double. ... **As for sodomy, on the other hand, and bestiality (or sexual intercourse with beasts), in these too besides the unlawful pleasure they afford, there is an actual injustice done to what is strange or unnatural, or, more explicitly speaking, they violate the laws of nature, in that they are sins contrary to nature.** The number of years for each of these sinful deeds has likewise been economically fixed like those for fornication, but doubly as many: that is to say, in other words, adulterers are to spend six years in weeping outside the church, and so are those guilty of sodomy and of bestiality; they are to listen for six years, and to kneel for six years more, and then they are to commune.”

The anus or mouth is clearly not intended for procreation. Such acts are against the nature of sex itself – oral or anal sex serves no purpose of nature – it cannot lead to the begetting of a child. Its only purpose is for base, filthy, physical pleasure. Such acts do not in any way fit into the nature of the Christian who has undergone the washing of regeneration and has given himself to the natural end that God originally intended for us – to be glorified and united with Him. Such acts, as the Canons show, make us like animals and keep us mired in merely physical pleasures. They are against nature in every way.

The mouth and the anus were not made to stimulate the genital organs. Nothing could be more evident than this fact. Catholic Tradition and the Natural Law clearly teach us that oral and anal stimulation are sinful, lustful acts and deviant sexual behavior. Those who promote such perversions or believe them to be not sinful are guilty of the mortal sin of heresy for denying the Natural Law and, as such, are outside the Catholic Church.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 20, A.D. 419: “God forbid that a man who possesses faith should, when he hears the apostle bid men love their wives, [Col. 3:19] love that carnal concupiscence in his wife which he ought not to love even in himself; as he may know, if he listens to the words of another apostle: “Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world, the love of the Father is not in him. For all that is in the world, the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life, is not of the Father, but is of the world. And the world passes away, and the lust thereof: but he that does the will of God abides for ever, even as also God abides for ever.” [1 John

2:15-17]. . . . Now this concupiscence, this law of sin which dwells in our members, to which the law of righteousness forbids allegiance, saying in the words of the apostle, "Let not sin, therefore, reign in your mortal body, that you should obey it in the lusts thereof; neither yield your members as instruments of unrighteousness unto sin:" [Rom. 6:12-13]. . . . But what in this action does it effect, unless it be its evil and shameful desires? For if these were good and lawful, the apostle would not forbid obedience to them, saying, "Let not sin therefore reign in your mortal body, that you should obey the lusts thereof." [Rom. 6:12] He does not say, that you should have the lusts thereof, but that you should [not] obey the lusts thereof; in order that (as these desires are greater or less in different individuals, according as each shall have progressed in the renewal of the inner man) we may maintain the fight of holiness and chastity, for the purpose of withholding obedience to these [evil and shameful] lusts."

Evil theologians say sodomy between spouses is not mortally sinful

The worst mortal sin in regard to forbidden sexual activity between spouses is sodomy (also known as the sin of Sodom), which is one of the four sins that cry out to God for vengeance.

Penny Catechism (A Catechism of Christian Doctrine), 16th century: "**Q. 327. Which are the four sins crying to heaven for vengeance?** A. The four sins crying to heaven for vengeance are: 1. Wilful murder (*Gen. iv*); 2. The sin of Sodom (*Gen. xviii*); 3. Oppression of the poor (*Exod. ii*); 4. Defrauding laborers of their wages (*James v*)."

Yet in spite of this dogmatic teaching on morals, Fr. Heribert Jone, in every edition of his book *Moral Theology* from 1929 onwards, teaches that a husband can sodomize his wife and his wife can allow it and neither commit mortal sin as long as he consummates his act naturally with the intention to procreate. And the pervert Jone teaches that this act is not sodomy at all because the husband does not spill his seed when sodomizing his wife. Note that the term "imperfect sodomy" used by Fr. Jone means the mortal sin of sodomy between persons of the opposite sex, and "perfect sodomy" is the mortal sin of sodomy between those of the same sex.

Moral Theology, Fr. Heribert Jone, 1951: "**I. Imperfect Sodomy**, i.e., rectal intercourse, is a grave sin when the seminal fluid is wasted: Excluding the sodomitical intention it is neither sodomy nor a grave sin if intercourse is begun in a rectal manner with the intention of consummating it naturally or if some

sodomitical action is posited without danger of pollution...” (“3. The Sins of Married People,” Section 757)

Hence the pervert Fr. Jone says that rectal intercourse between a husband and wife is not a grave sin as long as the husband does not spill his seed when sodomizing his wife. And according to the pervert Fr. Jone, this is not even sodomy! One must ask, then, “What is it?” and “What is the purpose of this filthy and perverted act?” It is sodomy, plain and simple! And the purpose is to mock God and to degrade and disgrace the wife. Not only is this sodomitical act by the spouses contrary to nature and cries out to God for vengeance, but it is also physically destructive to the health of both spouses.

However, Fr. Jone contradicts his above teaching within his same book. In Section 230 he gives the correct definition of sodomy as follows.

Moral Theology, Fr. Heribert Jone: “230. – II. Sodomy. 1. Definition. Sodomy is unnatural carnal copulation either with a person of the same sex (perfect sodomy) or of the opposite sex; the latter of heterosexual sodomy consists in rectal intercourse (imperfect sodomy). Either kind of sodomy will be consummated or non-consummated according as semination takes place or not.”

Therefore, whether the seed is spilled during sodomy or not, it is still sodomy, but one is called consummated sodomy and the other is non-consummated sodomy. Hence in Section 230 he correctly teaches that a husband who sodomizes his wife but does not consummate the sodomy is still guilty of sodomy, which he correctly classifies as non-consummated sodomy. His teaching in this section contradicts what he teaches in Section 757 when he says that the husband’s non-consummated sodomy is not sodomy at all. Nature itself tells even a pagan that any form of rectal intercourse for any reason as well as any kind of sexual activity outside what is necessary for procreation is intrinsically evil and selfish.

Since people are so degraded and consumed by sins of impurity nowadays, most of them do not know that the word “*Sodomy*” actually refers to **all non-procreative sexual acts**. *Wikipedia* explains that “Sodomy is generally anal or oral sexual activity between people or sexual activity between a person and a non-human animal (bestiality), but may also include any non-procreative sexual activity. ... Sodomy laws in many countries criminalized not only these behaviors, but other disfavored sexual activities as well. In the Western world, however, many of these laws have been overturned or are not routinely enforced.” Indeed, since the western world have become so degraded in their morals in the last 50 years, the millennial teaching of the Natural Law that non-procreative sexual acts

are banned and sinful had to go – in order to satisfy the perverts.

Contrary to many perverted “Catholics” who claim that only anal sex is sodomy and that this act alone is banned by the Church (or that this act is only forbidden if it is consummated in that way), while other sodomitical acts, such as oral sex, are lawful to perform—this definition of sodomy also proves that even the western world considered not only anal sex an evil and sodomy, but also other sexual acts that were not able to procreate in themselves. Only in this end time apostasy did God allow the formerly Christian people to fall into such a diabolical mind frame that they even dared to claim that non-procreative sexual acts are actually allowed by God and His Church!

Merriam Webster's Dictionary also confirms that Sodomy is “Noncoital carnal copulation [that is, all sexual acts apart from the normal, natural and procreative marital act]. Sodomy is a crime in some jurisdictions. ... Other sodomy laws proscribe a variety of other forms of sexual contact and apply even to married couples. No such regulations are found in the law codes of Denmark, France, Italy, Sweden, The Netherlands, or Switzerland, among other countries. The Wolfenden committee in Britain and the American Law Institute recommended abolition of criminal penalties for sodomy, except in cases involving violence, children, or public solicitation. This position was adopted in England in 1967 and has been adopted in many U.S. states as well.”

It is a sad thing that the world and so called Catholics have fallen into such a state of degradation that one is even forced to have to remark on such obvious truths from the Natural Law that all people know about. In marriage the husband and wife face the ever-present temptation to sin by seeking sexual pleasure with each other. However, as we have seen, the Catholic Church have always condemned the evil perversity of all unnatural sexual acts within or without marriage. Because the Church's members understood the evil of such acts in former times, it was more common to see holy pictures depicting the fact that those wretched people who committed “sins of lust within the holy state of Matrimony” were especially guilty of the brutal scourging and crucifixion of Our Lord Jesus Christ. A good example demonstrating this was pictures of a Roman soldier beating Jesus with a whip with the caption saying that: “Christ expiated sins of the flesh by enduring the merciless scourging at the pillar.” And that: “Sins of lust within the holy state of Matrimony play their cruel part in these sufferings of our Divine Savior.” In truth, married people are especially guilty for the torture and crucifixion of Our Lord Jesus Christ since their sin is not only against the Natural Law, but also against the Holy Sacrament of Marriage instituted by Our Lord.

And it should come as no surprise to those who heed the words of the Blessed and Ever

Virgin Mary who said that massive immorality prevailed among most priests in 1846 and that their behavior “will put an end to faith little by little”, which we are now seeing being fulfilled before our eyes.

Our Lady of La Salette (1846), in a Revelation approved by the Church spoke, saying: “The priests, ministers of my Son, the priests, by their wicked lives, by irreverence and their impiety in the celebration of the holy mysteries, by their love of money, their love of honors and pleasures, **the priests have become cesspools of impurity**... The chiefs, the leaders of the people of God have neglected prayer and penance, and the devil has bedimmed their intelligence. They have become wandering stars which the old devil will drag along with his tail to make them perish... In the year 1864, Lucifer together with a large number of demons will be unloosed from hell; they will put an end to faith little by little, even in those dedicated to God. They will blind them in such a way, that, unless they are blessed with a special grace, these people will take on the spirit of these angels of hell; several religious institutions will lose all faith and will lose many souls... Evil books will be abundant on earth and the spirits of darkness will spread everywhere a universal slackening in all that concerns the service of God... **Rome will lose the faith and become the see of Antichrist**... **The Church will be in eclipse, the world will be in dismay**...”

To those who have attentively read the Book of Lamentations, it should come as no surprise that God’s chosen people have yet again returned to their own vomit of paganism and the sins of Sodom. “*And the iniquity of the daughter of my people is made greater than the sin of Sodom, which was overthrown in a moment.*” (Lamentations 4:6) Sad to say, “But those who, giving the rein to lust, either wander about steeping themselves in a multitude of debaucheries, **or even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess**, such men do not believe it possible that the men of ancient times used a number of wives with temperance, looking to nothing but the duty, necessary in the circumstances of the time, of propagating the race; and what they themselves, who are entangled in the meshes of lust, do not accomplish in the case of a single wife, they think utterly impossible in the case of a number of wives.” (St. Augustine, *On Christian Doctrine*, Book III, Chapter 19, Section 28.--Wicked Men Judge Others by Themselves, A.D. 397)

Marital relations during a woman’s infertile period should be avoided

As recorded in the Old Testament Scripture and in order to increase even more virtue and

grace in God's chosen people, God defined most exquisite laws about when and how marital relations are to be performed. For instance, He commanded that the woman shall be considered unclean at the time of her infertile monthly cycle and also seven days after it, thus prohibiting marital relations during the infertile monthly period. A woman's menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God's word would mean that a woman should remain chaste for 12 days out of 28 days during her menstrual cycle.

The Holy Bible, Leviticus 15:19-28 "The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days. Every one that toucheth her, shall be unclean until the evening. And every thing that she sleepeth on, or that she sitteth on in the days of her separation, shall be defiled. He that toucheth her bed shall wash his clothes: and being himself washed with water, shall be unclean until the evening. Whosoever shall touch any vessel on which she sitteth, shall wash his clothes: and himself being washed with water, shall be defiled until the evening. If a man copulateth with her in the time of her flowers, he shall be unclean seven days: and every bed on which he shall sleep shall be defiled. The woman that hath an issue of blood many days out of her ordinary time, or that ceaseth not to flow after the monthly courses, as long as she is subject to this disease, shall be unclean, in the same manner as if she were in her flowers. Every bed on which she sleepeth, and every vessel on which she sitteth, shall be defiled. Whosoever toucheth them shall wash his clothes: and himself being washed with water, shall be unclean until the evening. If the blood stop and cease to run, she shall count seven days of her purification."

This means that God commanded the man and his wife to only have marital relations on the days that are most favorable for begetting children. This was practiced and followed by the Jews many thousands of years before the medical knowledge was learned that conception do not normally occur during these time periods, thus showing us, once again, that the Christian God is the One and only true God who possess all knowledge in Heaven and on Earth. May the Holy Trinity be blessed for all eternity! By commanding such wondrous laws that inspires to perfection, God limited the time a couple could have marital relations, thus decreasing their carnal temptations. For what reason did he do this, someone might ask? The answer is very simple, for it is very obvious that a man or a woman who have sex often will be tempted either to start loving the sexual pleasure or to commit various sexual sins or to have sex with other people that they are not married with, while people who are completely chaste or who have sex very seldom will be stronger in resisting unclean temptations. Sexual pleasure is easier to get addicted to than most drugs, and so, it is very important to guard oneself from being overcome by it. This teaching from the Holy Bible clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act

during a woman's infertile period.

St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21, Section 43, A.D. 421: "It, [conjugal chastity] too, combats carnal concupiscence lest it exceed the proprieties of the marriage bed; it combats lest concupiscence break into the time agreed upon by the spouses for prayer. If this conjugal chastity possesses such great power and is so great gift from God that it does what the matrimonial code prescribes, it combats in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age. And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation. ...** there must be warfare against evil of concupiscence, which is so evil it must be resisted in the combat waged by chastity, lest it do damage."

If spouses wish to nurture virtue, and if there is a mutual consent for abstaining from marital relations, then both husband and wife can separate from each other any amount of time they decide in order to cultivate virtue and evangelical perfection. By God's holy inspiration, we pray and beg that all may consider to do this from time to time.

1 Corinthians 7:1-10 "Now concerning the thing whereof you wrote to me: It is good for a man not to touch a woman. But for fear of fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband. Let the husband render the debt to his wife, and the wife also in like manner to the husband. The wife hath not power of her own body, but the husband. And in like manner the husband also hath not power of his own body, but the wife. **Defraud not one another, except, perhaps, by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer;** and return together again, lest Satan tempt you for your incontinency. But I speak this by indulgence, not by commandment. For I would that all men were even as myself: but every one hath his proper gift from God; one after this manner, and another after that. But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, even as I. But if they do not contain themselves, let them marry. For it is better to marry than to be burnt. But to them that are married, not I but the Lord commandeth, that the wife depart not from her husband."

Many Christian writers have written about the depth of love existing between those blessed and holy spouses who renounce marital intercourse, in order to try to help and inspire married people to seek the higher spiritual things. Stories about loving spouses in sexless or spiritual marriages appears from the beginning of the Church. In one story the bones of

a spouse who had lived in a spiritual marriage moved over to make room for her husband's recently deceased body and in another story a wife's corpse was embraced by her departed husband's arm when she was placed in the tomb. In truth, such couples perceived their lives of sexual abstinence as an anticipation of Heaven. Denying their sensual and fallen nature, they embraced a state of spiritual holiness and loved each other in a perfect and true love, rather than in an impure and selfish love that, sad to say, almost all of humanity now does. Ida of Boulogne (1040–1113) endured rather than enjoyed marital relations and Waletrude “abhorred sexual relations, though she loved her husband in a spiritual way”.

In answering the question, “Whether carnal intercourse is an integral part of this sacrament [of Matrimony]?” St. Thomas Aquinas replied: “A sacrament by its very name denotes a sanctification. But matrimony is holier without carnal intercourse... Therefore carnal intercourse is not necessary for the sacrament.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 42, Art. 4)

Gratian, *Medieval Marriage Law* 32.1.11: “Hence Augustine writes, in *Against Julian*, I: ‘True marriage does not consist in mere intercourse between a male and a female. Contrary to your raving, true marriage does not consist merely of intercourse between a male and a female, although, without that, marriages could not procreate children. Other elements are essential to marriage, and these distinguish marriage from adultery. For example, fidelity to the conjugal yoke, actions directed to the procreation of children, and (here is the greatest difference) the good use of something evil, that is, the good use of carnal desire, something which the adulterer misuses.’ Gratian: ‘The goods he commends here must be distinguished from their misuse.’”

Path to purity and perfection

An honest person should now be able to see clearly that “the devil has power” over all those who come together in the marital act for the sake of fleshly lust. St. Raphael the Archangel, one of the seven archangels that stand before God's throne, reveals what God's will is for spouses in the use of the marital act:

“Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power. ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that

in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said]
And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but
only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.”
(Tobias 6:16-17, 22; 8:9)

According to God’s holy will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together “only for the love of posterity” if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that “the devil has power” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving “themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding”.

The goal of every true Catholic is to be a Saint. That means they must strive to be perfect and holy as God is perfect and holy. “*Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect.*” (Matthew 5:48) “*It is written: You shall be holy, for I am holy.*” (1 Peter 1:16)

In this path to perfection, the lustful aspect, the love of the momentary pleasure of the flesh is fought against, conquered, and thus utterly despised. “*Flying the corruption of that concupiscence which is in the world.*” (2 Peter 1:4) To say that this cannot be achieved is to deny the power of God and His grace. “*Being confident of this very thing: that he who hath begun a good work in you will perfect it unto the day of Christ Jesus.*” (Philippians 1:6) The weapons of the Catholic faith: grace, persevering prayer, sacrifice, mortification, and penance are more than sufficient to conquer any sin, sinful inclination, or fault and reach perfection in a short time.

Not many people, however, seek after perfection or even the beginning stages of perfection, and this is the tragic reason for that the greater number of Catholics will be eternally condemned. Sad to say, but most people give to their flesh whatever it wants, whenever it desires it, all day long. Food, media, music, sensual pleasure or what have you, and these are just some of the many reasons why they cannot control their lust. If they would start praying the Holy Rosary and doing penances like fasting and other works of abstinence and piety and cease with all deeds of sin and vanity, their fleshly lust would in many cases be smothered or decreased. But penances and mortifications are utterly despised by the natural man, and so, only a few elect souls ever reach the point where they can experience that their fleshly lusts and desires are decreased or smothered.

All sins, including sexual sins that men and women commit are controllable as long as one

choose to cut off all deliberate sin and occasions of sin, like the media, food or friends etc. But since most people do not avoid all their sinful and worldly activities totally, and especially the direct occasions of their sin—that is, the things which are the cause for their falls into sin—they do not experience an alleviation in their temptations. Many people who are living in sexual sins or fleshly desires indeed tries in some ways to end their sins, but since they do not cut off the occasions of their sins completely, they fail sooner or later. The consequence of their failure in attempting to stop sinning (and that they do not experience a decrease of their fleshly lusts and desires) is that many people fall into the abominable sin of accusing God for their sins, perversely claiming that they cannot stop sinning and extricate themselves from a life of sin. Others inspired by their father the devil tries to excuse the severity of their crimes, claiming that God is merciful to this passion. Indeed, “Our relentless enemy [the devil], the teacher of fornication, whispers that God is lenient and particularly merciful to this passion, since it is so very natural. Yet if we watch the wiles of the demons we will observe that after we have actually sinned they will affirm that God is a just and inexorable judge. They say one thing to lead us into sin, another thing to overwhelm us in despair.” (St. John Climacus, *Ladder of Divine Ascent*, Step Fifteen, On Chastity)

Contrary to those wretches who try to excuse or blame God for their sins and failures, the Holy Bible and the Teaching of the Church, however, teaches us that all sin is a direct product of man’s perverted will, and at the moment of death such blasphemers who question God’s goodness, or who tries to excuse their vile and unnatural sexual crimes, shall be forever damned and banished by God’s justice to the boiling kettle that is Hell.

James 1:13-15 “Let no man, when he is tempted, say that he is tempted by God. For God is not a tempter of evils, and he tempteth no man. **But every man is tempted by his own concupiscence, being drawn away and allured. Then when concupiscence hath conceived, it bringeth forth sin.** But sin, when it is completed, begetteth death.”

Our Lord is perfectly able to help us to conquer our temptations as long as we are doing our part and perform acts of virtue. The only thing that stands in the way of our salvation is not a lack of grace from God, but rather our own sloth in prayer, spiritual reading and cutting of all the occasions of sin. For “*The Lord knoweth how to deliver the godly from temptation, but to reserve the unjust unto the day of judgment to be tormented. And especially them who walk after the flesh in the lust of uncleanness, and despise government, audacious, self willed, they fear not to bring in sects, blaspheming.*” (2 Peter 2:9)

The reasons of why spouses as well as all others fall into sin of various kinds are almost innumerable today, and the reason for this is since debauchery and sensuality almost rule the whole earth as though it was built in the very law and fabric of society. In general, however, one can say that a human deed becomes more dangerous and potent to damn a person the more pleasure one seeks to derive from it. St. Gregory Nazianzen, *Doctor of the Church*, in his admirably written “*Orations of St. Gregory Nazianzen*,” gives us a thorough and almost perfect description of the causes that strengthen the power of sin in our members and mind and that weaken our resolve against our enemy, the Devil. “Let us not adorn our porches, nor arrange dances, nor decorate the streets; let us not feast the eye, nor enchant the ear with music, nor enervate the nostrils with perfume, nor prostitute the taste, nor indulge the touch, those roads that are so prone to evil and entrances for sin; let us not be effeminate in clothing soft and flowing, whose beauty consists in its uselessness, nor with the glittering of gems or the sheen of gold [Rom. 13:13] or the tricks of color, belying the beauty of nature, and invented to do despite unto the image of God; Not in rioting and drunkenness, with which are mingled, I know well, chambering and wantonness, since the lessons which evil teachers give are evil; or rather the harvests of worthless seeds are worthless. Let us not set up high beds of leaves, making tabernacles for the belly of what belongs to debauchery. Let us not appraise the bouquet of wines, the kickshaws of cooks, the great expense of unguents. Let not sea and land bring us as a gift their precious dung, for it is thus that I have learned to estimate luxury; and let us not strive to outdo each other in intemperance (for to my mind every superfluity is intemperance, and all which is beyond absolute need), and this while others are hungry and in want, who are made of the same clay and in the same manner.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVIII, Section 5)

St. Caesarius of Arles in his sermons also admonishes and warns us not to get controlled by our desires, and teaches us of the strong effects they have in influencing our lives for the worse, but that we are able to control and become master over it, and that it is how we live our life that determines whether we are able to gain the victory and control over them. “Now, someone says: I am young; I can in no way control myself. Perhaps you do not control yourself because you eat more than is necessary, and drink more wine than you should. Perhaps you even occupy your mind with shameful thoughts, neither fearing nor blushing to willingly and frequently utter dissolute words or to hear them from others. With God’s help begin to restrain your gluttonous desires, and to occupy your mind and your tongue with chaste thoughts and upright words. You will see that, if God assists you, you will be able to observe chastity. If no bodily infirmity hinders you, do not mind fasting rather often or rising a little earlier for church, so that you may guard your soul against the stains of lust. If in spite of your faithful obedience you see yourself exhausted by assaults of the flesh, and if several times you are persuaded [by the devil] to know your wife without any desire for children [that is, if you perform the normal, natural and procreative marital

act but without performing it for the motive of procreation which is required in order for the act to be lawful and excused from being a sin], give alms every day according to your means, for we read: ‘As water quencheth a fire, so alms destroyeth sins.’ [Eccli. 3:33] Moreover, grant full pardon to all who may have offended you, for this is a great and salutary remedy against all sins. Thus, what was defiled by incontinence may be cleansed by fasting and almsgiving, but most of all by the forgiveness of enemies.” (*Sermons of St. Caesarius of Arles*, Sermon 44, Section 4)

When and how the marital act should be performed

The way to perfection regarding the marital act is that spouses only perform the act with the sole intention and hope of conceiving children. That means spouses are to be chaste during the monthly infertile period of the woman and when she is pregnant. We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act during the infertile monthly cycle of the woman: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19) Haydock commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman showed signs of infertility (menstruation), intercourse would cease until the cessation of the flow of blood and she became fertile again: “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness.*” (Leviticus 18:19) Haydock commentary: “*Saint Augustine believes that this law is still in force. [On Lev. 20:18] This intemperance was by a positive law declared a mortal offense of the Jews.*” This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

To abstain from sexual intercourse during a woman’s menstrual period or pregnancy and subsequent restricted days has all but been ignored by most of today’s people. Observing the period of restriction for sexual activity not only diminishes sexual sins and temptations, but it also places a woman into her fertile period when it is most beneficial for conception to occur. This helps to fulfill the initial command of God to “be fruitful and multiply,” a command that is clearly not being observed today by many people.

Good husbands and wives do not have sexual relations whenever their unbridled lust desires it, but only at times prescribed for this purpose and when it is necessary. The guide of good and pious husbands and wives are thus their conscience and reason instead of their selfish and unbridled lusts. In the book of Ecclesiastes, this concept is eloquently explained to us in the following way:

“All things have their season, and in their times all things pass under heaven. A time to be born and a time to die. A time to plant, and a time to pluck up that which is

planted. A time to kill, and a time to heal. A time to destroy, and a time to build. A time to weep, and a time to laugh. A time to mourn, and a time to dance. A time to scatter stones, and a time to gather. **A time to embrace, and a time to be far from embraces.**” (Ecclesiastes 3:1-5)

The phrase “A time to embrace, and a time to be far from embraces” refers to the marital act. Haydock Commentary: “*Ver. 5. Embraces. Continenence was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians vii. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This shows that the marital act must sometimes be abstained from altogether and not engaged in everyday as the evil and immoral world teaches. As said already, one of the reasons for abstaining from the marital act is in order to cultivate virtue and chastity. This is important to do from time to time, for people who have sex often are more likely to become enslaved by this pleasure and fall into sexual sin.

Indeed, *The Catechism of the Council of Trent*, in the section “*Married Persons should sometimes abstain from the Marriage Debt*” explains that this is a “*holy injunction of our Fathers*”: “But as all blessings are to be obtained from God by holy prayer, the faithful are also to be taught sometimes to abstain from the marriage debt, in order to devote themselves to prayer and supplication to God. This religious continence, according to the proper and holy injunction of our Fathers, they should know is to be observed in particular for at least three days previous to receiving the holy Eucharist, and oftener during the solemn Fast of Lent; for thus will they find the blessings themselves of marriage augmented by a daily increasing accumulation of divine grace; and living in the pursuit and practice of piety, they will not only spend this life tranquilly and placidly, but will also rest on the true and firm hope, which “confoundeth not” (Romans 5:5), of attaining, through the goodness of God, life eternal.”

People who never try to control their lust and that let their temptations roam freely—indulging in it whenever it pleases them—have in fact allowed their lust to become their “fix” or “high”. People who act in this way have become worshipers of a fleeting fleshly pleasure and grown attached to it. Such people must be very careful about themselves, for whenever they die and are called before the throne of Our Lord Jesus Christ, their eternal destiny will be decided based on what they loved more in this life: Our Lord and His Love, or themselves and their unbridled, selfish lust. If they loved themselves and their lust more than they loved the Lord, they will not be saved. Only in Hell will many spouses regret that they never thought of controlling their lust or that they never had relations at proper times or at proper seasons.

We can read the following interesting points about proper marital relations in St. Bridget’s

Revelations, Book 5. This book is rightly entitled the “Book of Questions” because it proceeds by way of questions to which our Lord Jesus Christ gives wonderful answers.

St. Bridget’s Revelations, Book 5, Interrogation 5: “[A monk and theologian of high learning asked our Lord Jesus Christ in a vision:] **Fourth question.** Why did you give men and women the seed of intercourse and a sexual nature, if the seed is not to be spilled according to the carnal appetite?

“**Answer to the fourth question.** “I [Jesus] gave them the seed of intercourse so that it might germinate at the right place and in the right way and bear fruit for a just and rational cause.”

If one of the spouses is incontinent and want to gratify his lust often and unreasonably, then it is the incontinent spouse that is sinning while demanding the debt.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64, Art. 9, Reply to Objection 1: “As far as he is concerned he does not consent, but grants unwillingly and with grief [the marital debt on a holy day] that which is exacted of him; and consequently he does not sin. For it is ordained by God, on account of the weakness of the flesh, that the debt must always be paid to the one who asks lest he be afforded an occasion of sin.”

So long as the other spouse’s intention is not to live a lustful life, he or she will be excused from any possible sin of incontinence and lust that the incontinent spouse will make himself guilty of. That is not to say, however, that the spouse should not to try to persuade the other partner from sin or from seeking to overindulge in sexual pleasure. On the contrary, Our Lord and His Church demands that good husbands and wives should do their utmost in deterring their respective partner from sin.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “Holy Church knows well that not infrequently one of the parties is sinned against rather than sinning, when for a grave cause he or she reluctantly allows the perversion of the right order. In such a case, there is no sin, provided that, mindful of the law of charity, he or she does not neglect to seek to dissuade and to deter the partner from sin.”

A spouse who is obstinate in sexual sins like Onanism or masturbation etc., must of course be hindered from committing this sin as far as one is able to hinder him or her. A spouse must do all in his or her power to hinder sexual sins from being committed, and must obviously end marital relations until the sinful spouse agrees to stop committing this sin. If a spouse continues to perform the marital act with a person who is obstinate in committing

sexual sin, this deed will undoubtedly make such a spouse an accomplice in this sexual sin, and as such, will make him or her lose his soul along with the one actually committing the sin, since, if the spouse was really against this sin, he or she would not allow it to happen or give an occasion for it to occur, unless the spouse beforehand had repented and promised not to commit this sin again. It also frequently happens that although one of the spouses may indeed object to the sexual sins that are committed by an evil spouse, he or she nonetheless does not resist this sin properly, or even at all, and even finds pleasure in it. One cannot of course truly be against a sin unless one fully resists it and fights against it. Otherwise it is a sign that one has an inclination to this sin.

“The union, then, of male and female for the purpose of procreation is the natural good of marriage. But he makes a bad use of this good who uses it bestially, so that his intention is on the gratification of lust, instead of the desire of offspring.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 5.--The Natural Good of Marriage, A.D. 419)

Not only is it more beneficial for couples to minimize the amount of sex they have, but people who reserve sex for marriage enjoy greater stability and communication in their relationships. A new scientific study published in the American Psychological Association’s *Journal of Family Psychology* found that those couples who waited until marriage rated their relationship stability 22 percent higher than those who started having sex (fornication) in the early part of their relationship. The relationship satisfaction was 20 percent higher for those who waited, and communication was 12 percent better. This evidence shows us, once again, how sexual abstinence allows people to be free from the influence of the demon Asmodeus, who have been given permission by God to cause troubles for those men and women who are not virtuous or chaste. Couples that became sexually involved later in their relationship – but prior to marriage – reported benefits that were about half as strong as those who waited for marriage.

“Most research on the topic is focused on individuals’ experiences and not the timing within a relationship,” said lead study author Dean Busby, a professor in Brigham Young University’s School of Family Life. “There’s more to a relationship than sex, but we did find that those who waited longer were happier...” Busby added. “I think it’s because they’ve learned to talk and have the skills to work with issues that come up.”

Sociologist Mark Regnerus of the University of Texas at Austin, who was not involved in the study, responded to its findings, saying that “couples who hit the honeymoon too early – that is, prioritize sex promptly at the outset of a relationship – often find their relationships underdeveloped when it comes to the qualities that make relationships stable

and spouses reliable and trustworthy.” Because religious belief often plays a role for couples who choose to wait, Busby and his co-authors controlled for the influence of religious involvement in their analysis. “Regardless of religiosity, waiting helps the relationship form better communication processes, and these help improve long-term stability and relationship satisfaction,” Busby said.

All this, of course, once again shows us the good effects and inherent goodness of a pure, virtuous, and chaste lifestyle. “Marriage, therefore, is a good in all the things which are proper to the married state. ... In respect of its ordination for generation the Scripture says, "I will therefore that the younger women marry, bear children, guide the house;" [1 Tim. 5:14]... **For, inasmuch as the wedded state is good, insomuch does it produce a very large amount of good in respect of the evil of concupiscence; for it is not lust, but reason, which makes a good use of concupiscence.** Now lust lies in that law of the "disobedient" members which the apostle notes as "warring against the law of the mind;" [Rom. 7:23] whereas reason lies in that law of the wedded state which makes good use of concupiscence [for the procreation of children].” (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, A.D. 418)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 198 A.D.): “To be subjected, then, to the passions, and to yield to them, is the extremest slavery; as to keep them in subjection is the only liberty. The divine Scripture accordingly says, that those who have transgressed the commandments are sold to strangers, that is, to sins alien to nature, till they return and repent. Marriage, then, as a sacred image, must be kept pure from those things which defile it. We are to rise from our slumbers with the Lord, and retire to sleep with thanksgiving and prayer, "Both when you sleep, and when the holy light comes," confessing the Lord in our whole life; possessing piety in the soul, and extending self-control to the body. For it is pleasing to God to lead decorum from the tongue to our actions. Filthy speech is the way to effrontery; and the end of both is filthy conduct.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Fundamental rules for the marital act

There are some fundamental rules that all spouses need to learn in order to have a happy marriage. First, spouses should always pray the Rosary together or individually before the time they intend to have marital relations and beg God on their knees to grant them children for the honor and glory of His Holy name, if this is His will. Second, they should also pray to God for help that none of them will sin in thought or deed during the marital act. Third, they should always remember that God is present with them during the marital

act and try their best to acknowledge the presence of Our Lord during marital relations by short thoughts of mental supplication, asking Him to protect them from falling into sin. These thoughts will hinder the spouses from searching to inflame their lust in sinful ways. Fourth, in order to not inflame concupiscence, they should always have darkness in the room instead of the lights turned on. Fifth, they should always expose as little flesh as possible while they are having marital relations in order to not give the devil any chance to tempt them to commit any sexual sins. Sixth, the marital act should always be done as fast as possible and must always be performed without any fore-or-after play and without any deed or move by the spouse to inflame their lust, beyond what is permitted. Man's natural lust after the fall is, in most cases, enough to finalize the act without any further inflaming of the flesh by the spouses. But even if spouses are not inflamed naturally through old age, sickness or some other cause, they would still sin mortally if they were to inflame their own or their spouse's lust in unlawful ways.

Seventh, they must never prolong the marital act for the sake of lust. Many husbands, for instance, try to prolong the marital act as much as they are able by refusing to finalize the act it even though they are able to do so. The only reason why they commit this sin is so that they may derive more sexual pleasure out of the act for themselves or their spouse. This deed of prolonging the marital act by refusing to finish it in the natural way for the sake of inflaming and enhancing sexual pleasure goes against the primary and secondary purposes of marriage and the marriage act, that is, the procreation of children and the quieting of concupiscence (Pope Pius XI, *Casti Connubi*, #59) and is always sinful, since it is an act that is completely lustful, unnecessary and unreasonable. It is an unnatural act that acts counter to the inherent primary purpose of marriage, which is procreation and the Catholic education of children. It also acts directly counter to the secondary end of *quieting* of concupiscence, which is not being followed, but acted contrary against. Those who act in this lustful way are utterly detested and hated by God (Psalms 5:5-7) since they are searching for a shameful bodily gratification, and they will burn in Hell for all eternity just as they burned on earth in fleshly lusts, unless they learn to control their lust and repent by doing penance for their sins. Eight, spouses must never kiss or touch each other in order to enhance concupiscence or sensual pleasure, either before, during or after the marital act. Kisses and touches for the sake of carnal pleasure are totally condemned by the Catholic Church and Her Saints.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and pollution is excluded.” –
Condemned statement by Pope Alexander VII. (Denz. 1140)

Nine, spouses should always remain chaste during the woman's infertile periods and perform as few marital acts as possible each month in order to nurture virtue and perfection. The virtuous fruit and glory that such spouses give to Our Lord are undoubtedly very great, for those who have access to pleasure yet mortifies themselves can in a sense truly be called martyrs. These mortifications and sacrifices will also help make the power and influence of the devil grow less powerful in their life, and as a direct consequence to this, make the power and influence of God and His Holy Spirit grow stronger in their life—in those good spouses who abstain from performing the marital except for the procreation of children for the love of Our Lord. This will also make the home of these spouses more loving and free from those troubles and demons that most worldly couples are plagued with.

A woman's menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God's word in the Bible would mean that men and women should remain chaste for 12 days out of every 28 days during the woman's natural menstrual cycle.

St. Finnian of Clonard, *The Penitential of Finnian* #46: **“We advise and exhort that there be continence in marriage, since marriage without continence is not lawful, but sin, and [marriage] is permitted by the authority of God not for lust but for the sake of children,** as it is written, ‘And the two shall be in one flesh,’ that is, in unity of the flesh for the generation of children, not for the lustful concupiscence of the flesh. Married people, then, must mutually abstain during three forty-day periods in each single year, by consent for a time, that they may be able to have time for prayer for the salvation of their souls; and after the wife has conceived he shall not have intercourse with her until she has borne her child, and they shall come together again for this purpose, as saith the Apostle. But if they shall fulfill this instruction, then they are worthy of the body of Christ... and there they shall receive the thirty-fold fruit which as the Savior relates in the Gospel, he has also plucked for married people.” (*Medieval Handbooks of Penance* by John T. McNeil and Helen Gamer. New York: Columbia University Press, 1938)

Ten, spouses should always abstain from marital relations after the woman have become pregnant since during pregnancy, the primary end or purpose of procreation is not possible to be fulfilled, and thus, it is a defective action to have marital relations during this time period. We see this distinction being made in the Church's teachings in these words: “Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54). Athenagoras the Athenian (c. 133-190), an

early Christian author, explains it thus: “After throwing the seed into the ground, the farmer awaits the harvest. He does not sow more seed on top of it. Likewise, to us the procreation of children is the limit of our indulgence in appetite.” (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.--Chastity of the Christians with Respect to Marriage). In truth, it is not natural to sow one’s seed when one “awaits the harvest.”

The virtue of chastity is sexual purity according to one’s state of life. For married persons, this does not refer merely to refraining from adultery. Every kind of sexual immorality must be driven out of the holy matrimonial bond, so that not even any unchaste thoughts enter the mind of the husband or the wife. The chastity of husband and wife should extend to their entire selves, body and soul, even reaching to the inner thoughts of the heart and mind. There are no exceptions to chastity. No one is exempt from chastity according to their state of life. Even when a husband and wife have marital relations, the conjugal act cannot be lustful in heart or mind, nor can it be morally disordered in the particulars of the act itself. “Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect.” (Matthew 5:48)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Self-Control* (c. 198 A.D.): “In general all the epistles of the apostle teach self-control and continence and contain numerous instructions about [virtuous] marriage, begetting children, and domestic life. But they nowhere rule out self-controlled marriage [or give license to lasciviousness]. Rather they preserve the harmony of the law and the gospel and approve both the man who with thanks to God enters upon marriage with sobriety and the man who in accordance with the Lord’s will lives as a celibate, even as each individual is called, making his choice without blemish and in perfection.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XII, Section 86)

The idea that unnatural sexual acts can be used in the service of natural marital relations open to life is fundamentally incompatible with the holiness and chastity required of all married couples. Unnatural sexual acts are intrinsically evil, and so they cannot be used as the servants of natural marital relations open to life. No good employer would knowingly choose to hire employees entirely lacking in what is good and necessary to the task at hand. No holy king and queen would choose advisers or assistants who were fundamentally opposed to every good upon which their kingdom depends. No married Christian couple can morally choose to use unnatural sexual acts, partial or completed, even if the intention is to use these acts in the service of natural marital relations open to life. Evil cannot be used in the service of good, because good and evil are fundamentally incompatible. This is also why the Church teaches “that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... **because of concupiscence alone**, with no thought of the sacrament

and of the mysteries signified by it” since those kinds of selfish, lustful and impious “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12). Indeed, “... [since] **men do not reap the full fruit of the Sacraments which they receive after acquiring the use of reason unless they cooperate with grace**, the grace of matrimony will remain for the most part an unused talent hidden in the field unless the parties exercise these supernatural powers and cultivate and develop the seeds of grace they have received.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #41)

St. John Chrysostom, *Doctor of the Church*, On Marriage and Family Life: “To this end every marriage should be set up so that it may work together with us for chastity. This will be the case if we marry such brides as are able to bring great piety, chastity, and goodness to us. The beauty of the body, if it is not joined with virtue of the soul, will be able to hold the husband for twenty or thirty days, but will go no farther before it shows its wickedness and destroys all its attractiveness. As for those who radiate the beauty of the soul, the longer time goes by and tests their proper nobility, the warmer they make their husband’s love and the more they strengthen their affection for him. Since this is so, and since a warm and genuine friendship holds between them, every kind of immorality is driven out. Not even any thought of wantonness ever enters the mind of the man who truly loves his own wife, but he continues always content with her. By his chastity he attracts the good will and protection of God for his whole household.” (St. John Chrysostom, *On Marriage and Family Life*, St. Vladimir’s Seminary Press: 1986, trans. Roth and Anderson, p. 100)

Ask God to eliminate or minimize sexual pleasure

Even though a husband must consummate the marital act for conception to occur, this does not mean he must have much pleasure to his flesh when doing so. He can pray to God to remove the pleasure and turn it to a strange, despised, and hated sensation or at least to a neutral sensation. To try to suppress or minimize the sensual pleasure in the marital act is surely a most pious and good thing to ask God for if one wish to become perfect. If this goal was achieved, then concupiscence would be conquered and the marital act would only occur with the intention of procreation and with no other motive, and the act itself would produce no particular pleasure to the flesh but only a strange and unwanted sensation caused by the venom of original sin in the flesh. “But continence doing this, that is, moderating, and in a certain way limiting in married persons the lust of the flesh, and ordering in a certain way within fixed limits its unquiet and inordinate motion, uses well the evil of man, whom it makes and wills to make perfect good: as God uses even evil men,

for their sake whom He perfects in goodness.” (St. Augustine, *On Contenance*, Section 27) Thus, “Our will is to be directed only towards that which is necessary. For we are children not of desire but of will. A man who marries for the sake of begetting children must practice continence so that it is not desire he feels for his wife, whom he ought to love, and so that he may beget children with a chaste and controlled will.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

The Blessed Virgin Mary revealed to St. Bridget that her virtuous parents, St. Anna and St. Joachim, were united in the marital act in a perfect way and without any lust or will to please their own flesh, and the consequence of this virtuous act was that it produced the most perfect human that have ever lived after our Lord: Our Blessed Lady.

Our Lady spoke about her parents, saying: “He united my father and mother in a marriage so chaste that there could not be found a more chaste marriage at that time. **They never wanted to come together except in accordance with the Law, and only then with the intention to bring forth offspring.** When an angel revealed to them that they would give birth to the Virgin from whom the salvation of the world would come, **they would rather have died than to come together in carnal love; lust was dead in them. I assure you that when they did come together, it was because of divine love and because of the angel’s message, not out of carnal desire, but against their will and out of a holy love for God.** In this way, my flesh was put together by their seed and through divine love.” (St. Bridget’s *Revelations*, Book 1, Chapter 9)

At one time in the history of the Catholic Church, some Catholic spouses actually tried to achieve this goal of minimizing pleasure during the marital act, and to only come together for a reasonable and just cause. Empirical evidence proves this fact. When I was young and into my teenage years, it was a joke among non-Catholics, such as Protestants, that Catholics are prudes because Catholic spouses do not enjoy sex, that they only had relations with the lights out and with only as much flesh exposed as necessary to consummate the marital act, which took place as quickly as possible in order to consummate the act. Catholic women were ridiculed the most because they never had or searched for any pleasure during the marital act. The lust-filled non-Catholics did their best to tell Catholic women to enjoy sex—and then to its fullest. This started to happen in my lifetime. And now almost all men, as well as women, are lust-filled whores! Almost all so-called Catholics now looks upon pleasure during sex as normal and good instead of something strange and abnormal caused by original sin. **The majority of them also commit sexual sins of various sorts.**

St. Jerome, *Letter LXIX*, To Oceanus, A.D. 397: “He took a wife that he might have children by her; you [took a ‘wife’] by taking a harlot [for the sake of lust]... He withdrew into the privacy of his own chamber when he sought to obey nature and to win God’s blessing: “Be fruitful and multiply and replenish the earth.” [Gen. i. 28] You on the contrary outraged public decency in the hot eagerness of your lust. He covered a lawful indulgence beneath a veil of modesty; you pursued an unlawful one shamelessly... For him it is written “Marriage is honorable and the bed undefiled,” while to you the words are read, “but whoremongers and adulterers God wilt judge,” [Heb. 13:4] and “if any man destroyeth the temple of God, him shall God destroy” [1 Cor. 3:17].” (*The Letters of St. Jerome*, Letter LXIX, To Oceanus, Section 4)

Contrary to these miscreants and impure spouses who use each other as though their spouse was a harlot given them to satisfy their sinful lust, the infallible word of God teaches us that true spouses are to regard each other as brothers and sisters instead of pieces of human meat that they wish to acquire in order to satisfy their sexual imaginations or perversions: “**And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.**” (Tobias 8:9) And so, living in Christ, all servants of the Almighty must seek God with a perfect and honest will, “purifying your souls in the obedience of charity, with a brotherly love, from a sincere heart love one another earnestly: Being born again not of corruptible seed, but incorruptible, by the word of God who liveth and remaineth for ever. For all flesh is as grass; and all the glory thereof as the flower of grass. The grass is withered, and the flower thereof is fallen away. But the word of the Lord endureth for ever. And this is the word which by the gospel hath been preached unto you.” (1 Peter 1:22-25)

Good spouses who wish to save their souls should not be concerned about the momentary pleasure they experience during the act of marriage or be working on enhancing it in unusual or unnecessary ways, but should rather be focusing their minds on God and to love and please Him, by feeling close to Him. “But we maintain our modesty not in appearance, but in our heart we gladly abide by the bond of a single marriage; in the desire of procreating, we know either one wife, or none at all. ... So far, in fact, are they [the modest] from indulging in incestuous desire, that with some even the (idea of a) modest intercourse of the sexes causes a blush.” (Marcus Minucius Felix, *The Octavius of Minucius Felix*, Chapter XXXI, A.D. 210)

The Patriarchs and the Prophets of the Old Testament time understood that God hated that spouses should perform the marital act for any other motive than the begetting of children, and that is also why they were honored so much by Our Lord. One finds—over

and over again in Holy Scripture—that their main concern when taking wives was the begetting of offspring, contrary to the lustful and selfish people of today. “For I pray that, being found worthy of God, I may be found at their feet in the kingdom, as at the feet of Abraham, and Isaac, and Jacob; as of Joseph, and Isaiah, and the rest of the prophets... that were married men. For they entered into these marriages not for the sake of appetite, but out of regard for the propagation of mankind.” (St. Ignatius of Antioch, *Epistle to the Philadelphians*, Chapter IV, A.D. 107)

St. Augustine who similarly wrote extensively about procreation and sexuality explains in his “*Sermons on the New Testament*,” that the Patriarchs and the Prophets of old searched for and desired children and purity rather than fulfilling their own selfish and sensual interests, thus living a chaste lifestyle directly opposed to most of the lustful people of today: “Hence, my brethren, understand the sense of Scripture concerning those our ancient fathers, whose sole design in their marriage was to have children by their wives. For those even who, according to the custom of their time and nation, had a plurality of wives, lived in such chastity with them, as not to approach their bed, but for the cause I have mentioned, thus treating them indeed with honor... So then, my brethren, give heed. Those famous men who marry wives only for the procreation of children, such as we read the Patriarchs to have been, and know it, by many proofs, by the clear and unequivocal testimony of the sacred books; whoever, I say, they are who marry wives for this purpose only, if the means could be given them of having children without intercourse with their wives, would they not with joy unspeakable embrace so great a blessing? would they not with great delight accept it? For there are two carnal operations by which mankind is preserved, [eating and sex] to both of which the wise and holy descend as matter of duty, but the unwise rush headlong into them through lust; and these are very different things.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22-23)

St. Augustine, *Against Faustus*, Book XXII, Section 47, A.D. 400: “Again, Jacob the son of Isaac is charged [by heretics] with having committed a great crime because he had four wives. But here there is no ground for a criminal accusation: for a plurality of wives was no crime when it was the custom; and it is a crime now, because it is no longer the custom. There are sins against nature, and sins against custom, and sins against the laws [of God]. In which, then, of these senses did Jacob sin in having a plurality of wives? As regards nature, he used the women not for sensual gratification, but for the procreation of children. For custom, this was the common practice at that time in those countries. And for the laws [of God], no prohibition existed. The only reason of its being a crime now to do this, is because custom and the laws [of God] forbid it. Whoever despises these restraints, even though he uses his wives only to get children, still commits sin, and does an injury to human society itself, for the sake of which it is that the procreation of children is required.”

Though marriage remains good and honorable in the New Law, believers should not “pine” after the earthly blessings of marriage and family life as though they were living in the Old Covenant. This would be to live like a Jew concerned with wealth, long life, large families, etc. This would be to ignore the fact that our Lord Jesus Christ came calling us to Heaven, and that He is now urging us to spurn this present life and all it has to offer (St. Chrysostom, *Exp. in Ps. IV*; PG 55.55). It is possible for one to live married with a great number of children and things, and still to “despise what they have.” (Chrysostom, *Hom. X in 1 Thess.*; PG 62.459; NPNF, p. 368.) The one who finds his happiness in God drives out every earthly pleasure, and shows them to be pleasures in name only. Belonging to God is true pleasure and happiness. Anyone who experiences this pleasure will care little for others (Chrysostom, *Exp. in Ps. LX*; PG 55.124). This is St. John’s maxim, “He who desires earth shall not obtain heaven and shall lose earth.” (Chrysostom, *Hom. I in Mt.*; PG 57.62.) Chrysostom thought that many Christians of his time were living as Old Covenant believers, and for this reason, they radically misinterpreted the true signs both of God’s friendship and of His enmity (*Exp. in Ps. XII*; PG 55.149). They thought that the presence of wealth, long life, and many children were the signs of God’s blessing when in fact they were often just the opposite. Such was not the case at the foundation of the Church. During those blessed days the married lived like monks, and so St. Paul called married men “saints” (Chrysostom, *Hom. I in Eph.*; PG 62.9). One ought not, however, to think that God has abandoned a person because of wealth, long life, many children, or even because of the presence of personal misfortune. On the contrary, the sure sign that God has abandoned someone is if they are living in sin and all is going swimmingly! As Hebrews 12:6 states, “For whom the Lord loveth, he chastiseth; and he scourgeth every son whom he receiveth.”

In order for marital intercourse to be legitimate it must be chaste. Commenting on Proverbs 5, St. Chrysostom interprets the references to one’s fountain and stag as references to one’s wife. A husband is to enjoy his wife sexually with temperance. King Solomon uses the image of the fountain and stag because of the purity of marital intercourse (Chrysostom, *Exp. in Ps. IX*; PG 55.126). “Desire managed with moderation makes you a father, but neglected it in many cases drives you down into lewdness and adultery.” (*Ibid.*, *CXLVIII*; PG 55.491.) Again we see the essential connection in Chrysostom between sexual intercourse and procreation. Many today would say, “Desire managed with moderation makes you happy/fulfilled/satisfied”, while St. Chrysostom says, “Desire managed with moderation makes you *a father*.” And, “Use marriage with moderation, and thou shalt be first in the kingdom.” (*Hom. VIII in Heb.*; PG 63.68.) For the married to “take pleasure is not forbidden but in chastity, not with shame, and reproach and imputations.” (Chrysostom, *Hom. VII in Mt.*; PG 57.81; NPNF, p. 49.)

One of several helps to moderation in marriage is the pious practice of fasting from sexual relations. St. Ephrem the Syrian writes, “Chastity’s wings are greater and lighter than the wings of marriage. Intercourse, while [it remains] pure, is lower. Its house of refuge is modest darkness. Confidence belongs entirely to chastity, which light enfolds.” (*Hymn 28 On the Nativity*) Throughout the history of the Church certain pious couples have embraced a permanent fasting from sexual relations in their marriages. At certain periods when the ascetic strength of the Church was high the literature bears witness to the fact that the practice of marital celibacy was not at all uncommon. See Tertullian, “How many are there who from the moment of their baptism set the seal of virginity upon their flesh? How many who by equal mutual consent cancel the debt of matrimony: voluntary eunuchs for the sake of their desire after the celestial kingdom.” (*A Son Epouse*, VI.2.8-11; SC 273, p. 110; ANF, p. 42.) St. Athanasius the Great says that St. Paul taught this practice in 1st Cor. 7:29 (*First Letter to Virgins*). The Jews in the Old Covenant practiced such sexual fasting as is evident in many places in the Old Testament. We who enjoy so much grace and have received the Holy Spirit should have far more zeal in this practice than the Jews (Chrysostom, *Virg.*, XXX, 1.1-15; SC 125, pp. 188, 190). If we do not, we will find ourselves without excuse. Sexual fasting was particularly taught by the Holy Fathers for three days prior to receiving holy communion.

The asceticism involved in taming the sexual impulse is especially difficult for the married man. He has a task more difficult than the monk, for he must crucify his desires while in the actual presence of his wife, and to be deprived of gratification that appears immediately before his eyes may be considered the very definition of punishment (Chrysostom, *Hom. XIV in 1 Cor.*; PG 61.120). However, it is possible, if we only will it, to win every contest against nature (Chrysostom, *Laud. Paul.* 6.3.16-17; SC 300, p. 264). By spiritual labors in marriage one can reject the influence of society which has made “sins into an art.” Not only can married Christians, through asceticism appropriate to their station in life, nearly rival the monks, according to St. Chrysostom, but their marriage can become a “type of the presence of Christ,” and Christ and the choir of His angels will come to such a marriage. Christ will again work a wedding miracle as He did at Cana, and turn water into wine. He will turn the water, which is the unstable, dissolving, and cold desire for sex, into something truly spiritual (Chrysostom, *Hom. XII in Col.*; PG 62.389). Married Christians can become virgin souls by freeing themselves from worldly thoughts. “The incorrupt soul is a virgin, even if having a husband.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.201.)

Although difficult for the married man, the expectation of the blessing of increased marital love born of marital abstinence is enough to encourage him. John Cassian, relating the words of Abbot Abraham, an aged ascetic, writes: “A hundred times greater delight is to be gotten from married abstinence, too, than that which is offered to two people in sexual

intercourse... I once used to have a wife in the wanton “passion of lust” but now I have her in the dignity of holiness and in the true love of Christ. The woman is the same, but the value of the love has grown a hundredfold.” (John Cassian, *Conlatio XXIII*, XXVI.3.27-4.1.6.22-25; CSEL XIII, pp. 705-706.) “For, in good truth, a friend is more to be longed for than the light; I speak of a genuine one. And wonder not: for it were better for us that the sun should be extinguished, than that we should be deprived of friends; better to live in darkness, than to be without friends. And I will tell you why. Because many who see the sun are in darkness, but they can never be even in tribulation, who abound in friends. I speak of spiritual friends, who prefer nothing to friendship. Such was Paul, who would willingly have given his own soul, even though not asked, nay would have plunged into hell for them. With so ardent a disposition ought we to love.” (Chrysostom, *Homilies on First Thessalonians*, Homily II)

Chastity should especially involve the control of one’s gaze (Chrysostom, *Hom. VII in Mt.*; PG 57.81). Desire grows by looking (Chrysostom, *Hom. XVII in Mt.*; PG 57.256-257). St. Ephrem writes, “Do not annul by your eyes the vows of virginity your mouth has vowed.” (*Hymn 2 On Virginity*) Tertullian encourages Christian women to do all that they can to insure that others do not look upon them lustfully: “In the eye of perfect Christian modesty, carnal desire of one’s self by others is not only not to be desired, but even execrated, by you. Why excite toward yourself that evil passion? Why invite toward yourself that which you profess yourself a stranger? ... Let a holy woman, if naturally beautiful, give none so great occasion for carnal appetite... she ought not to set off her beauty, but even to obscure it.” (*De Cultu Feminarum*, II.1.1-3, III.1.1-3; CCSL 1, pp. 354, 357; ANF, pp. 19-20.) In contrast to those who ruin their souls via improper gazing, the Virgin Mary “turned her face away from everything to gaze on one beauty alone [that is, God].” (St. Ephrem, *Hymn 24 On Virginity*) To look upon another is to touch that person with one’s eyes and to wrong both your spouse and the one being gazed upon (Chrysostom, *Hom. XVII in Mt.*; PG 57.257). If you practice chastity in marriage nothing is equal to the pleasure of wife and children (Chrysostom, *Hom. XVIII in Mt.*; PG 57.428). Chastity in marriage is ensured especially by the practice of chastity before marriage. For this reason, young men should marry early, not long after the onset of desire at about fifteen years of age (Chrysostom, *Hom. IX in 1 Tim.*; PG 62.546; NPNF. p. 437).

St. Augustine could rightly see the amount of wickedness and damnation that concupiscence was responsible for, teaching that: “Concupiscence is worse than ignorance, because to sin in ignorance without concupiscence is lesser sin; but concupiscence without ignorance makes sin more serious. Moreover, ignorance of evil is not always evil, but lust after evil is always evil. It is sometimes useful to be ignorant of a good, in order to learn of it at an opportune time; it is never possible that man’s good be lusted after by carnal concupiscence, since not even offspring itself is desired by the lust of the body, but by the

intention of the soul, even though offspring is not sowed without the lust of the body. For, indeed, we are concerned with that concupiscence by which the flesh lusts against the spirit; not with the good concupiscence by which the spirit lusts against the flesh, [Gal. 5:17] and by which is desired the continence through which concupiscence is overcome. By this concupiscence of the flesh no one ever desires any good of man, unless the pleasure of the flesh is the good of man.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book VI, Chapter 16, Section 50, A.D. 421)

In our day and age, many people who are incontinent and who wish to satisfy their sensual appetites at every turn, sadly pervert and lie about the Holy Scripture in order to justify and excuse their immoderate and immoral sexual lifestyle. St. Methodius, in his work “*Banquet of the Ten Virgins*” (c. 311 A.D.) wrote against and exposed such people in his own time, showing us very clearly how such people pervert certain passages of Holy Scripture to their own destruction: “Now Paul, when summoning all persons to sanctification and purity, in this way referred that which had been spoken concerning the first man and Eve in a secondary sense to Christ and the Church, in order to silence the ignorant, now deprived of all excuse. For men who are incontinent in consequence of the uncontrolled impulses of sensuality in them, dare to force the Scriptures beyond their true meaning, so as to twist into a defense of their incontinence the saying, “Increase and multiply;” and the other, “Therefore shall a man leave his father and his mother;” and they are not ashamed to run counter to the Spirit, but, as though born for this purpose, they kindle up the smoldering and lurking passion, fanning and provoking it; and therefore he, cutting off very sharply these dishonest follies and invented excuses, and having arrived at the subject of instructing them how men should behave to their wives, showing that it should be as Christ did to the Church, “who gave Himself for it, that He might sanctify and cleanse it by the washing of water by the Word,” he referred back to Genesis, mentioning the things spoken concerning the first man, and explaining these things as bearing on the subject before him, that he might take away occasion for the abuse of these passages from those who taught the sensual gratification of the body, under the pretext of begetting children.” (Discourse III, Chapter X.--The Doctrine of the Same Apostle Concerning Purity)

Continuing to describe the lustful captives who refuse to practice virtue or abstinence, St. John Chrysostom, commenting on the words of St. Paul, writes: “[St. Paul] Again implying their weakness of character... the imperiousness... their utter slavery. And this is evident also from the advice which Paul gave. For from that lust he leads men quite away, saying... having separated them “for a season” only, and that by “consent,” he advises to ‘come together again’ (1 Cor. vii. 5.) **For he feared the billows of lust lest they should occasion a grievous shipwreck.** ... Wherefore I beseech you to do all you can, both that ye be not taken captive by it [evil desire], and that if taken, ye continue not in captivity, but

break asunder those hard bonds. For so shall we be able to secure a footing in heaven and to obtain the countless good things; whereunto may all we attain, through the grace and love towards men of our Lord Jesus Christ, with Whom to the Father, with the Holy Ghost, be glory, might, honor, now and for ever, and world without end. Amen.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Corinthians*, Homily XXII, On Evil Desire)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 8, A.D. 419: “The Evil of Lust Does Not Take Away the Good of Marriage - Forasmuch, then, as the good of marriage could not be lost by the addition of this evil [lust], some imprudent persons suppose that this is not an added evil, but something which appertains to the original good. A distinction, however, occurs not only to subtle reason, but even to the most ordinary natural judgment, which was both apparent in the case of the first man and woman, and also holds good still in the case of married persons today. What they afterward effected in propagation—that is the good of marriage; but what they first veiled through shame—that is the evil of concupiscence, which everywhere shuns sight, and in its shame seeks privacy.”

God wants all spouses to pray to Him before the marital act to protect them and keep them from sinning

It is clear from the Bible and the Saints that spouses who wish to be perfect should pray to God and ask Him to keep them from sinning during the marital act as well as that He may grant them offspring to the honor and glory of His Holy name, if this is His will; and that He might minimize the amount of pleasure they will feel, so that they may not grow attached to it. God might grant this prayer to a couple if they so desire, but if they are not granted this gift (the minimizing of pleasure or the begetting of children) they should still focus their pleasure and love towards God, and not on themselves. God namely demands of us to not forget about Him during the procreative act. People usually tend to forget about God when they put too much attention on themselves, their spouse, or the pleasure derived from different acts. We can read about this truth in the book of Tobias:

“For they who in such manner receive matrimony, AS TO SHUT OUT GOD FROM THEMSELVES, AND FROM THEIR MIND, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.” (Tobias 6:17)

Notice the words “from their mind”. All our thoughts and desires exist in the mind (or heart), and God wishes us to have Him there. The best thing then, and which God demands of you, is that you think about Him and love Him during all times, even during the

procreative act, and husbands and wives should not be ashamed of doing so. Is not God better or more worthy of being desired or lusted after than a husband or wife will ever be? The more a person loves God, the more will also that person desire to be close to God, during all times.

One of the greatest mistakes many couples undoubtedly commit today is that they strive to know and be close with their loved ones and their spouse rather than with God (who knows everything and sees everything), and that they rather think of pleasing their loved ones and their spouse more than pleasing God (who created them and redeemed them, yes even died for them). This is also the reason for why so many of them commit shameful sexual sins of various sorts; for they know not God nor care to please Him.

Tobias 8:4-5 “Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, **and let us pray to God** today, and tomorrow, and the next day: because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock. For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God.”

Some may perhaps object that praying to or thinking about God during the marital act is shameful and that one must pray to or think of God only in those circumstances when one is composed and calm, which a person normally is not during the marital act. This objection however is completely false since there is not a single instance in this life when we cannot pray to God for His help or have Him present in our thought. Our Lord Jesus Christ Himself commanded “that we ought always to pray, and not to faint” (Luke 18:1). Even when we are in mortal sin, which is infinitely more shameful and evil than the marital act, we are allowed and encouraged to pray and beseech God, since all people need God’s help in order to be saved.

Saint Alphonsus Maria de Liguori, in his work “*The Way Of Salvation And Of Perfection*,” explains to us the necessity to pray always:

“Let us pray, then, and let us always be asking for grace, if we wish to be saved. Let prayer be our most delightful occupation; let prayer be the exercise of our whole life. **And when we are asking for particular graces, let us always pray for the grace to continue to pray for the future; because if we leave off praying we shall be lost. There is nothing easier than prayer. What does it cost us to say, Lord, stand by me! Lord, help me! give me Thy love! and the like? What can be easier than this? But if we do not do so, we cannot be saved.** Let us pray, then, and let us always shelter our selves behind the

intercession of Mary: “Let us seek for grace, and let us seek it through Mary,” says St. Bernard. And when we recommend ourselves to Mary, let us be sure that she hears us and obtains for us whatever we want. She cannot lack either the power or the will to help us, as the same saint says: “Neither means nor will can be wanting to her.” And St. Augustine addresses her: “Remember, O most pious Lady, that it has never been heard that any one who fled to thy protection was forsaken.” Remember that the case has never occurred of a person having recourse to thee, and having been abandoned. Ah, no, says St. Bonaventure, he who invokes Mary, finds salvation; and therefore he calls her “the salvation of those who invoke her.” Let us, then, in our prayers always invoke Jesus and Mary; and let us never neglect to pray.

“... But before concluding, I cannot help saying how grieved I feel when I see that though the Holy Scriptures and the Fathers so often recommend the practice of prayer, yet so few other religious writers, or confessors, or preachers, ever speak of it; or if they do speak of it, just touch upon it in a cursory way, and leave it. **But I, seeing the necessity of prayer, say, that the great lesson which all spiritual books should inculcate on their readers, all preachers on their hearers, and all confessors on their penitents, is this, to pray always; thus they should admonish them to pray; pray, and never give up praying. If you pray, you will be certainly saved; if you do not pray, you will be certainly damned.**” (St. Alphonsus, *The Way Of Salvation And Of Perfection*, The Ascetical Works. Vol. II)

All people need God’s grace in order to be saved, and it is a heresy to say otherwise. It is indeed very true that a person cannot, by his own power or without God’s help, save himself or avoid even committing a slight venial sin. This is true even with pagans, who do not know or believe in God. God helps even them and gives them strength to do good. That is why only those people who have neglected God’s presence and prayer (which is the same as talking with God everyday as with a real person, supplicating Him for help and giving Him glory) have been lost.

St. Alphonsus Liguori continues to expound on the necessity of prayer in his “*Short Treatise on Prayer*,” Chapter IV, that speaks “Of the Humility of with Which We Ought to Pray”:

“The Lord regards the prayers of His servants who are humble: ‘He hath had regard to the prayers of the humble.’ (Ps. 101:18). But to the prayers of the proud He does not attend; no, He rejects them with disdain: ‘God resisteth the proud, and giveth grace to the humble.’ (St. James 4:6). The Almighty does not hear the supplications of the proud who trust in their own strength, but leaves them to their own weakness

and misery, which, when they are abandoned by divine grace, will infallibly lead them to perdition. 'Before I was humbled,' said holy David, 'I offended.' (Ps. 118:67), as if he said, I have sinned because I have not been humble. A similar misfortune befell St. Peter. When this apostle was admonished by Jesus Christ, that on the night of His passion all the disciples should abandon Him their Lord and Master, instead of acknowledging his own weakness, and asking strength from above to remain faithful, he trusted in his own power, and exclaimed, 'Although all shall be scandalized in thee, I will never be scandalized.' (St. Matt. 26:33). Jesus said to him: Amen I say to thee that in this night before the cock crow, thou wilt deny me thrice; Peter confiding in his own courage, rejoined boastingly, 'Yea, though I should die with thee, I will not deny thee.' (ver. 35). And what was the result? Scarce had Peter entered the house of the high priest, when he three times denied the charge of being a disciple of Jesus, and to his denial added the solemnity of an oath. And again he denied with an oath, that 'I know not the man.' (Matt. 26:72). Had Peter been humble, and had asked of God the gift of constancy, he would not have denied his master.

"Each one should consider that he is, as it were, on the top of a lofty mountain, suspended over the abyss of all sins, and supported only by the thread of God's grace; if this thread give way he shall infallibly fall into the abyss, and shall perpetrate the most enormous crimes. 'Unless the Lord had been my helper, my soul had almost dwelt in hell.' (Psalm 43:17). If God had not succoured me, I would have fallen into numberless sins, and should now be buried in hell. Such, were the sentiments of the Psalmist, and such should be the sentiments of each one of us. It was from a conviction of his own nothingness and misery, that St. Francis used to say, that he was the greatest sinner in the world. His companion, on one occasion, said to him, 'Father, what you say cannot be true, surely, there are many greater sinners than you.' 'What I have said,' replied the saint, 'is too true, for if God had not preserved me, I would have committed sins of every kind.'

"It is of faith, that without the assistance of grace we cannot perform any good work, or even have a good thought. 'Without grace,' says St. Augustine, 'men do nothing whatever either by thought or action.'--S. Augus. de Corr. et Grat. cap 2. 'As the eye cannot see without light,' said the saint, 'so we can do nothing without grace.' 'Not,' says the apostle, 'that we are sufficient to think any thing of ourselves, as of ourselves; but our sufficiency is from God.' (1 Cor 3:5). And the royal prophet says, 'Unless the Lord build the house, they labor in vain that build it.' (Ps. 126:1). In vain does a man labor to sanctify himself unless God assist him. 'Unless,' he says in the same Psalm, 'the Lord keep the city, he watcheth in vain that keepeth it.' (Ibid). If God does not guard the soul from sin, in vain will man by his own strength endeavor to preserve her from its stain. Hence the Psalmist says, 'For I will not trust in my bow.' (Ps. 43:7). I will not confide in my own arms, but in God, who is able to

save me.

“Hence, whosoever had done good, or has abstained from great sins, should say with St. Paul, ‘By the grace of God I am what I am.’ (1 Cor 15:10), and ought to tremble, lest on the first occasion he should fall. ‘Wherefore he that thinketh himself to stand, let him take heed lest he fall.’ (1 Cor 10:12). By these words the apostle insinuates that he who considers himself secure, is in very great danger of falling. For in another place he says, ‘if any man think himself to be something, whereas he is nothing, he deceiveth himself.’ (Gal. 6:3). Hence St. Augustine wisely observes, ‘The presumption of stability renders many unstable; no one will be so strong as he who feels his own weakness.’ (Ser. 13 de verb. Dom). Whosoever says that he entertains no fear of being lost, betrays a pernicious self-confidence and security by which he deceives himself. For, confiding in his own strength, he ceases to tremble, and being free from fear, he neglects to recommend himself to God, and left to his own weakness, he infallibly falls. For the same reason, every one should be careful to abstain from indulging vain glory at not having committed the sins into which others have fallen; and should even esteem himself worse than them, saying, Lord if you had not assisted me, I would have been guilty of much more grievous transgressions. But if any one glory in his own works, and prefer himself before others, the Almighty, in chastisement of his pride, will permit him to fall into the most grievous and horrible crimes. The apostle says, ‘With fear and trembling work out your salvation.’ (Phil. 2:12). The timid distrust their own powers, and placing all their confidence in God fly to His protection in all dangers. He will enable them to overcome the temptations to which they are exposed, and they shall be saved. St. Philip Neri walking one day through Rome, was heard frequently to say, ‘I despair.’ Being corrected by a religious, he replied; ‘Father, I despair of being saved by myself, but trust in God.’ We should continually distrust ourselves, and thus we shall imitate St. Philip, who was accustomed to say every morning as soon as he awoke. ‘Lord preserve me this day, otherwise I will betray you.’

“We may then conclude with St. Augustine, that the great science of a Christian is to know that he is nothing, and that he can do nothing. ‘This is the great science, to know that man is nothing.’ A Christian who is convinced of his own nothingness will constantly seek and obtain from God by humble prayer, the strength which he does not possess, without which he cannot resist temptation or do good, and with which he can do all things. ‘The prayer of him that humbleth himself, shall pierce the clouds: and he will not depart till the most high behold.’ (Eccles. 35:21). The prayer of a humble soul penetrates the heavens, and ascending to the throne of God, will not depart till it is regarded with complacency by the Almighty: and however enormous the sins of such a soul may be, the supplications of a humble heart cannot be rejected: ‘A contrite and humbled heart, O God, thou wilt not despise.’ (Ps 50:19). ‘God resisteth the proud and gives His grace to the

humble.’ (St. James 4:6). God treats the proud with scorn and refuses their demands; but to the humble He is sweet and liberal. This is precisely the sentiment which Jesus Christ one day expressed to St. Catherine of Sienna: ‘Be assured, my child, that a soul who perseveres in humble prayer obtains every virtue.’ (Ap. Blos. In. Con. Cap. 3)

“I shall here insert the beautiful observations addressed to those who aspire to perfection, by the learned and pious Palafox, Bishop of Osma, in a note on the 18th letter of St. Teresa. In that letter the saint gives to her confessor, a detailed account of all the degrees of supernatural prayer with which she had been favored. The bishop, in his remarks on the letter, observes that these supernatural graces which God deigned to bestow on St. Teresa and other saints, are not necessary for the attainment of sanctity; since without them, many are arrived at a high degree of perfection, and obtained eternal life, while many enjoyed them, and were afterwards damned. He says that the practice of the gospel virtues, and particularly of the love of God, being the true and only way to sanctity, it is superfluous and even presumptuous to desire and seek such extraordinary gifts. These virtues are acquired by prayer, and by corresponding with the lights and helps of God, who ardently desires our sanctification.’ (Thess. 4:3)

“Speaking of the degrees of supernatural prayer described by St. Teresa, the holy bishop wisely observes, that as to the prayer of quiet, we should only desire and beg of God, to free us from all attachment and affection to worldly goods, which, instead of giving peace to the soul, fills it with inquietude and affliction. Solomon justly called them, ‘vanity of vanities, and vexation of spirit.’ (Eccl. 1:14) The heart of man can never enjoy true peace till it is divested of all that is not God, and entirely devoted to His holy love, to the exclusion of every object from the soul. But man of himself cannot arrive at this perfect consecration of his being to God; he can only obtain it by constant prayer. As to the sleep or suspension of the powers, we should entreat the Almighty to keep them in a profound sleep with regard to all temporal affairs, and awake only to meditate on His Divine goodness, and to seek divine love and eternal goods. For, all sanctity and the perfection of charity, consists in the union of our will with the holy will of God. As to the union of the powers, we should only pray that God may teach us by his grace, not to think or seek, or wish any thing but what He wills.

“As to ecstasy or rapture let us ask the Lord to eradicate from our hearts inordinate love of ourselves and of creatures and to draw us entirely to Himself to the flight of the Spirit, we will merely implore the grace of perfect detachment from the world, that, like the bird which never rests on the earth, and feeds in its flight, we may never fix the heart on any sensual enjoyment, but by attending towards heaven, employ things of this world only for the support thereof. As to the impulse of Spirit, let us ask God courage and strength to do the violence to ourselves which

may be necessary to resist the attacks of the enemy, to overcome our passions, or to embrace suffering even in the midst of spiritual dryness and desolation. Finally, as to the wound as the remembrance of a wound is constantly kept alive by the pain it inflicts, we should supplicate the Lord to fill our hearts with His holy love to such a degree, that we may be always reminded of His goodness and affection towards us and thus we may devote our lives to love, and please Him by our works and affections. These graces will not be obtained without prayer; but by humble, confident, and persevering prayer, all God's gifts may be procured." (St. Alphonsus, *A Short Treatise on Prayer*, Chapter IV, "Of the Humility of with Which We Ought to Pray")

The necessity of praying before coming together in the marital act

Jesus tells us of the necessity of praying always (Luke 18:1). We are never to cease praying (1 Thess. 5:17). Thus, Christian married couples will always have marital relations in the context of prayer. Tobias' prayer before marital relations with his wife is an example of this (Tobit 8:4-8). In prayer, we express our weakness and God's power (2 Cor. 12:9) to rectify problems in marital relations.

Praying the Rosary before, during and after marital relations is highly recommended since it is the most powerful prayer ever given to mankind. Praying the Rosary will undoubtedly give countless of graces that diminishes sinful inclinations, thoughts and temptations that constantly plague people. Granted, it might be hard to pray during or right before the marital act, at least in a worthy and proper manner, but spouses should do their best to at least silently acknowledge the presence of God Almighty and His Mother, by loving Them deeply during the act, expressing loving words towards God and His Blessed Mother, supplicating Them for Their Help to resist sinful inclinations. And husband and wife should not be ashamed of having recourse to Our Lord and the Blessed Virgin during intercourse. In contrast, what better thing can there possibly be for a couple than to always have God and the thought of loving God in their minds during all times?

Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

"Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the

religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.”

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray ‘many rosaries’ before he could go to Heaven. You should prioritize reading the word of God (Catholic books and the Catholic Bible) and praying before other activities to grow in the spirit. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. ‘Salve Regina’ only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary. An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

You can easily accomplish praying the fifteen decades of the Rosary each day by dividing it up to small sections during the day. For example, you can make a habit to go down on your knees and pray 1 to 10 Hail Marys every time you enter or exit your room. The best time for prayer is in the morning, since the mind is more clear from the thoughts and discussions of the world, so we advise you to always dedicate time in the morning for the Rosary. The Rosary is the most powerful weapon in existence against the Devil and those who neglect it will indeed be eternally sorry for refusing to honor our Lady as she deserves! Think and reflect upon what greatness it is to be able to speak with the God of the whole creation and His Mother whenever we want. It is almost impossible for a man to be able to speak with a king or queen of this world, and yet the King of kings and his beloved Mother hear your every word. In truth, I tell you, that even one good word of prayer has more worth than all gold and jewels and an infinite amount of universes, for they will all perish, but God’s words will never perish. Think about how much you would concentrate and fight against distracting thoughts if someone were to tell you that you could have 10,000 dollars or a new car if you prayed a Rosary with full concentration and without yielding to distracting thoughts. This example should shame us all since we humans are, by our very nature, wicked at heart and are inclined to search for filth rather than gold (worldly things rather than heavenly ones). Everyone should try to remember this example, and then we will all be able to pray better which will bring us an everlasting, heavenly reward! The devils concentrate exceedingly much on getting a person to despise prayer in these ways: either they try to make you bored by it, or to have a difficulty in concentrating when praying, or to

pray a little; for they know that prayer is the only way to salvation.

Indeed, St. Alphonsus, in his book *“The Great Means of Salvation and of Perfection,”* in the section *“On the Necessity and Power of Prayer”*, explains that *“the devil is never more busy to distract us with the thoughts of worldly cares than when he perceives us praying and asking God for grace”*:

“On this point, then, we have to fix all our attention, namely, to pray with confidence, feeling sure that by prayer all the treasures of heaven are thrown open to us. “Let us attend to this,” says St. Chrysostom, “and we shall open heaven to ourselves.” Prayer is a treasure; he who prays most receives most. St. Bonaventure says that every time a man has recourse to God by fervent prayer, he gains good things that are of more value than the whole world: “Any day a man gains more by devout prayer than the whole world is worth.” Some devout souls spend a great deal of time in reading and in meditating, but pay but little attention to prayer. There is no doubt that spiritual reading, and meditation on the eternal truths, are very useful things; “but,” says St. Augustine, “it is of much more use to pray.” By reading and meditating we learn our duty; but by prayer we obtain the grace to do it. “It is better to pray than to read: by reading we know what we ought to do; by prayer we receive what we ask.” What is the use of knowing our duty, and then not doing it, but to make us more guilty in God’s sight? Read and meditate as we like, we shall never satisfy our obligations, unless we ask of God the grace to fulfill them.

“And, therefore, as St. Isidore observes, the devil is never more busy to distract us with the thoughts of worldly cares than when he perceives us praying and asking God for grace: “Then mostly does the devil insinuate thoughts, when he sees a man praying.” And why? Because the enemy sees that at no other time do we gain so many treasures of heavenly goods as when we pray. This is the chief fruit of mental prayer, to ask God for the graces which we need for perseverance and for eternal salvation; and chiefly for this reason it is that mental prayer is morally necessary for the soul, to enable it to preserve itself in the grace of God. For if a person does not remember in the time of meditation to ask for the help necessary for perseverance, he will not do so at any other time; for without meditation he will not think of asking for it, and will not even think of the necessity for asking it. On the other hand, he who makes his meditation every day will easily see the needs of his soul, its dangers, and the necessity of his prayer; and so he, will pray, and will obtain the graces which will enable him to persevere and save his soul. Father Segneri said of himself, that when he began to meditate, he aimed rather at exciting affections than at making prayers. But when he came to know the necessity and the immense utility of prayer, he more and more applied himself, in his long mental prayer, to making petitions.”

(St. Alphonsus, *The Great Means of Salvation and of Perfection*, “On the Necessity and Power of Prayer”)

In truth, the devil knows that mental prayer and prayer from the heart is very effective in weakening and destroying his hold and power over us, and that is also why he tries to get people to leave it off completely, telling them that it’s useless when it in fact is one of the best ways, if not the best way to use in order to conquer the might of the Devil and his temptations:

“Some one may say, I do not make mental prayer [from the heart], but I say many vocal prayers [with the tongue]. But it is necessary to know, as St. Augustine remarks, that to obtain the divine grace it is not enough to pray with the tongue: it is necessary also to pray with the heart. On the words of David: “I cried to the Lord with my voice,” the holy Doctor [Augustine] says: “Many cry not with their own voice (that is, not with the interior voice of the soul), but with that of the body. Your thoughts are a cry to the Lord. Cry with in, where God hears.” This is what the Apostle inculcates. Praying at all times in the spirit. In general, vocal prayers are said distractedly [through mere habit] with the voice of the body, but not of the heart [as in mental prayer], especially when they are long, and still more especially when said by a person who does not make mental prayer [from the heart]; and therefore God seldom hears them, and seldom grants the graces asked [since they only pray by habit or custom and thus lack the real disposition of a true purpose, love, faith and desire required in order to be heard]. Many say the Rosary, the Office of the Blessed Virgin, and perform other works of devotion; **but they still continue in sin.** But it is impossible for him who perseveres in mental prayer to continue in sin; he will either give up meditation or renounce sin. A great servant of God used to say that mental prayer and sin cannot exist together. And this we see by experience: they who make mental prayer rarely incur the enmity of God; and should they ever have the misfortune of falling into sin, by persevering in mental prayer, they see their misery, and return to God. Let a soul, says St. Teresa, be ever so negligent, if she persevere in meditation, the Lord will bring her back to the haven of salvation.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, CHAPTER XV: MENTAL PRAYER, Moral Necessity of Mental Prayer for Religious)

Thus, in accordance with the advice of St. Alphonsus, a person should not be afraid of also praying from the heart, preferably at all times, in addition to saying vocal prayers, since this is the most perfect, highest and unitive form of prayer with God.

It is, however, a really bad sign when a person feels an aversion or contempt to holy

prayers like the Rosary. A person should do his utmost to persevere in praying the Rosary and other vocal and mental prayers since the Devil often tempts people to stop praying them because he knows and feels how much they lessen his power over a person's soul.

St. Louis De Montfort (A.D. 1710): "Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the 'Hail Mary' (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment." (*Secret of the Rosary*, p. 45)

Most people, for instance, do not frequently give themselves enough time to perform their prayers, and especially longer prayers, and the consequence of this will be that most of them will pray very little, or seldom. A good form of prayer, then, that is more easily performed by everyone, no matter how troublesome prayer may ever feel to you, or however little time you might imagine that you have to spare, is simply that you talk with God as with a real person at all times: in your car, in the toilet, in your work, when you eat... yes everywhere and at all times a man can talk with God, Our Creator and Father as with a real person in the same way as little children does towards their own Father, like when they tell Him how much they love Him, and mentioning all their troubles and worries and that He might help them and protect them, supplicating His help all the time. We should thus learn from these little Children and imitate them and behave as they do towards our own Father and Mother in Heaven, by telling Them that we love Them and that we want to love Them very much and that we need Their help to love Them even more and that we need Their help to resist sin and do good, whatever it might be. A person who prays with confidence in this way everyday will certainly not be lost or be neglecting his duty to pray well. Jesus Christ himself teaches us this very concept in the Bible.

Luke 18:1 "And he [Jesus] spoke also a parable to them, that we ought **always to pray**, and not to faint..."

Haydock Commentary: "*Always to pray*, i.e. to pray daily, and frequently; (Witham) and also to walk always in the presence of God, by a spirit of prayer, love, and sorrow for sin."

In truth, if we are like children, rejecting the vanity, shallowness, greed and lust of the world, we shall never be damned: "Then were little children presented to him, that he should impose hands upon them and pray. And the disciples rebuked them. But Jesus said to them: Suffer the little children, and forbid them not to come to me: for the kingdom of

heaven is for such. And when he had imposed hands upon them, he departed from thence.”
(Matthew 19:13-15)

Haydock Commentary explains these verses: “*Jesus said... Suffer the little children... and declares that the kingdom of heaven is the portion of such as resemble these little ones, by the innocence of their lives and simplicity of their hearts. He, moreover, shews that confidence in our own strength, in our own free-will, and in our merits, is an invincible obstacle to salvation.*”

The word of God in the Holy Bible teaches spouses to practice chastity for three days while praying to God to beget offspring for the glory of His Holy Name before consummating the marriage by the marital act

The word of God and Holy Scripture further teaches that one should not consummate the marriage immediately after one has been married, but that one should wait for three days while praying earnestly to God to bless their marriage, “*because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock.*” (Tobias 8:4) The Holy Archangel Raphael, acting as God’s messenger, instructs husbands and wives to always wait three days in prayer before consummating the marriage. “*But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.*” (Tobias 6:18)

These words shows us that spouses must remember their bond with the Lord first and foremost and that the fleshly or physical part of the marriage must always come secondhand. By this highly virtuous act of abstaining from marital relations for three days, the devil’s power over married couples is undoubtedly thwarted and diminished. Holy Scripture thus advices spouses to be “joined to God” for three days in prayer before performing the marital act. Not only that, but spouses should always fervently pray to God before every marital act and ask Him to protect them from falling into sin, and also after the marital act in order to ask Our Lord to forgive them if they committed any sin during the act. This is the safe road of the fear of God that every righteous man or woman should follow if they wish to enter Heaven.

Tobias 6:18, 20-22 “[St. Raphael said to Tobias:] But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of

children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.”

Haydock Commentary explains: “Verse 18. *Days*. No morality could be more pure. The Christian Church has given similar counsels [of abstinence before marital consummation], in the Capitulars of France, and of Erard, archbishop of Tours, and in many rituals published in the 16th century. The council of Trent only advises people to approach to the sacraments of Penance and the Holy Eucharist, three days at least before marriage. The Greeks, in their third council of Carthage, (canon 13) order the first night to be spent in continence.”

Notice how Our Lord and God in the biblical book of Tobias promises that those who pray and abstain from the marital act for three days before having marital relations shall receive the inestimable graces of “sound children” on the third night and that they shall be admitted “into the society of the holy Patriarchs” on the second. The honor of being “admitted into the society of the holy Patriarchs” is of course too great to even describe in human terms. The blessing on the third night of “sound children” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often, and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will receive a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

It is sad to see that none today seem to care anything about these promises or virtuous deeds that promise these remarkable and wondrous graces that Our Lord said He would bless a virtuous couple with. One could think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of not receiving a child that is deformed and that they, if they believed in God or were aware of these promises, would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any people of the world care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace of receiving “a blessing that sound children may be born of you.”

Tobias 8:4-10 “Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, and let us pray to God today, and tomorrow, and the next day: because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock. For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God. So they both arose, and prayed earnestly both together that health might be given them, And Tobias said: Lord God of our father, may the heavens and the earth, and the sea, and the fountains, and the rivers, and all thy creatures that are in them, bless thee. Thou made Adam of the slime of the earth,

and gave him Eve for a helper. And now, Lord, thou know that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever. Sara also said: Have mercy on us, O Lord, have mercy on us, and let us grow old both together in health.”

St. Augustine also taught that the first man and woman were waiting for God’s order and commandment to engage in intercourse since God created Adam and Eve without sexual desire for each other. Thus, St. Augustine, with the rest of the Church, understood that sexual desire was not an aspect of God’s design for the male and the female: “For why should they not await God’s authorization for this, since there was no drive of concupiscence coming from rebellious flesh?” Augustine concluded that sexual intercourse was “fundamentally alien to the original definition of humanity.” By this we can understand that the biblical teaching (in Tobias 6:18) of chaste and humble prayer for three days (before one consummates the marriage by the marital act) comes directly from God’s original plan and will for humanity before the fall and original sin of Adam and Eve in the garden of Eden; for before the fall, the human will was infinitely more directed to obeying and following God’s perfect will and direction in all things rather than their own reason and judgment, as it sadly is now.

This is also why St. Clement of Alexandria (c. 150-215) taught that “the first man of our race [Adam] did not await the appropriate time, desiring the favor of marriage before the proper hour and he fell into sin by not waiting the time of God’s will... they [Adam and Eve] were impelled to do it before the normal time because they were still young and were persuaded by deception.” (*The Stromata or Miscellanies*, On Marriage XIV:94, XVII:102-103)

It is thus certain and an established fact by both the Holy Bible and Apostolic Tradition that those spouses who do not practice chastity and prayer for a while before they perform the marital act will much more easily fall into sexual sins of various sorts since they will be more easily controlled by the devil and his demons because of their carelessness and sloth in praying to God and invoking His Holy aid in resisting sinful inclinations and temptations.

Anne Catherine Emmerich was also told in her Revelations that Adam and Eve performed penance for seven years before “Seth, the child of promise, was there conceived and brought into the world”. Our Lord and God – whom they had offended – consoled them with this child for their loss of their first son, Abel, after seven years penance, which shows us that God requires penance from spouses who behaves badly or lustfully and that penance should be done without command. “I have learned many things which took place

in ancient times in the Grotto of the Crib. I remember only that Seth, the child of promise, was there conceived and brought into the world by Eve, **after a penitence of seven years.** It was there that the angel told her that God had given her this offspring in the place of Abel.” (Anne Catherine Emmerich, *The Nativity of Our Lord Jesus Christ*) Either one makes penance in this life or in the next in Hell or in purgatory. God always requires penance when people commits evil acts. That is just a fact.

Our Lord Jesus Christ Himself indicates in *The Revelations of St. Bridget* that after the fall and sin of Adam and Eve, the devil aroused sensuality in them, and that their first sexual act or acts after the fall were heedlessly and thoughtlessly planned. The reason for this was that they were inspired by the devil to act more in accordance to their selfish lust than their reason, and that they did not pray to Our Lord before the marital act in humility, pleading to and asking Him to guard them from sinning during the act, as Our Lord wants all spouses to do. The Revelations also shows that Adam and Eve understood their lustful error after this happened, and that they thereafter were afraid to perform the marital act, and chose to completely abstain from the marital act for a while because of their fear of God’s wrath. They thus learned that Our Lord wanted them to pray for a while before they performed the marital act, and awaited Our Lord’s commandment for them to come together in marital union again, and after a while, God directly told them that they could have marital relations again.

The Son of God speaks: “After the disobedience was enacted, my angel came over them [Adam and Eve] and they were ashamed over their nakedness, and they immediately experienced the lust and desire of the flesh and suffered hunger and thirst. ... And for the sensuality the devil had aroused in them after their disobedience, I gave and created souls in their seed through my Divinity. And all the evil the devil tempted them with, I turned to good for them entirely.

“Thereafter, I showed them how to live and worship me, and I gave them permission to have relations, because before my permission and the enunciation of my will they were stricken with fear and were afraid to unite and have relations. Likewise, when Abel was killed and they were in mourning for a long time and observing abstinence, I was moved with compassion and comforted them. And when they understood my will, they began again to have relations and to procreate children, from which family I, their Creator, promised to be born.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1 Chapter 26)

It is thus clear that “he who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. **Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help.** We

should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. "These holy names," St. John Chrysostom declares, "have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell." At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire." (Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, A.D. 1899)

St. Ephraim, On Prayer Before Intercourse: "O Blessed Fruit conceived without intercourse, bless our wombs during intercourse. Have pity on our barrenness, Miraculous Child of virginity." (*Hymns of St. Ephraim: Hymn 7 On the Nativity*)

Loving God during intercourse and at all times

We have already seen that Our Lord wants us to love and think about Him both before, during and after the marital act. There are many pious examples in Holy Scripture and the lives of the Patriarchs, Prophets and Saints that we can learn from in this regard. Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary, however, never had marital relations. So the holiest example of a marriage that includes natural marital relations is the marriage of the Blessed Virgin Mary's parents: St. Joachim and St. Anna. They were chosen by God to be the parents of our Lord's Mother.

Concerning their married life, Joachim and Anna certainly engaged in natural marital relations. But does any faithful Catholic believe that these two Saints would either make use of unnatural sexual acts or advise anyone in any situation whatsoever to do so? Certainly not! The very idea is incompatible not only with the holiness of Saints, but with the ordinary holiness required by Christ of every married couple. All married persons are of course required by God to refrain from every kind of mortal sin, including sexual sins, actual mortal sins as well as objective mortal sins. We are all called to imitate the Saints, even the least worthy among us.

In truth, The Mother of God also reveals to us in *The Revelations of St. Bridget* that Her holy parents Anna and Joachim: "*would rather have died than to come together in carnal love; lust was dead in them*. I assure you that when they did come together, it was because of divine love and because of the angel's message [that revealed that they would be the parents of the holy Mother of God], not out of carnal desire, but against their will and out of a holy love for God. In this way, my flesh was put together by their seed and through divine love." (*St. Bridget's Revelations*, Book 1, Chapter 9)

Since Anna and Joachim's marriage was so holy, pious spouses should also pray to these two holy Saints in Heaven to protect them from sinning in the marital act. When one reads

these words about these most holy parents of Our Lady, and see how they despised the carnal and sensual love of the flesh and of the world, one can clearly see the great power chastity has in drawing down blessings from God. If God would have noticed any kind of sensuality in St. Anna and St. Joachim, they would never have become the parents of Our Lady. In truth, it was not fitting that the vessel of grace and the real Arc of the Covenant in which the Word of God made flesh dwelt, should be conceived in any other way than with a perfect and pure will, and without any shameful lust, just like it would have been for all parents in the Garden of Eden before the original sin of Adam and Eve.

Although a normal couple will not be spared from feeling any lust or concupiscence as it happened to Anna and Joachim through a special and divine grace, this should in no way hinder them from loving and desiring God during the procreative act. The Love of God should thus be the primary motive of the marital act along with the love of and desire to beget children for a couple rather than desiring or lusting after their own spouse. Most couples however choose to think about themselves or their spouse in an inordinate way and consequently to love themselves or their spouse during the procreative act. Anna and Joachim, however, clearly chose the best part, that is, loving, thinking about, and desiring to please God. If we think about pleasing God during the act of marriage and in our daily life, then our love will be directed towards Him – which is the best part. God’s love never dies! so it’s clearly a great mistake to seek love from a fleshly object that will rot and be eaten by worms in the grave, rather than seeking it from God, who lives and reigns forever and ever! Husbands and wives should thus love their own, their spouse and their children’s souls, instead of their own and other peoples bodies that will rot and be eaten by worms in the grave. This is an advice to those couples who wish to be perfect, as Anna and Joachim were perfect, and for those who wish to be united with God through love.

St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Part 3, Chapter 38,
Instructions For Married Persons: “Matrimony is a great Sacrament, but I speak in Christ, and in the Church... Would to God that his most beloved Son were invited to all marriages, as he was to that of Cana; then the wine of consolations and benedictions would never be wanting; for the reason why there is commonly a scarcity of it at the beginning is, because Adonis [the god of beauty and desire] is invited instead of Jesus Christ, and Venus [the goddess whose functions encompassed love, beauty, sex, fertility and prosperity] instead of his blessed Mother. He that would have his lambs fair and spotted as Jacob’s were, must, like him, set fair rods of divers colors before the sheep when they meet to couple; and he that would have a happy success in marriage ought in his espousals to represent to himself the sanctity and dignity of this sacrament. But, alas! instead of this there are a thousand disorders committed in diversions, feasting, and immodest discourse; it is not surprising, then, that the success of marriages should not correspond. Above

all things, I exhort married people to that mutual love which the Holy Ghost so much recommends in the Scripture. O you that are married! I tell you not to love each other with a natural love, for it is thus that the turtles love; nor do I say, love one another with a human love, for the heathens do this; but I say to you, after the great Apostle, "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church."

[Ephesians 5:25] And you, wives, love your husbands, as the Church loveth her Saviour. It was God that brought Eve to our first father, Adam, and gave her him in marriage; it is also God, O my friends! who, with his invisible hand, has tied the knot of the holy bond of your marriage, and given you to one another; why do you not, then, cherish each other with a holy, sacred, and divine love?

"... But while I exhort you to advance more and more in this mutual love, which you owe one another, beware lest it degenerate into any kind of jealousy; for it often happens, that as the worm is bred in the apple which is the most delicate and ripe, so jealousy grows in that love of married people which is the most ardent and affectionate, of which, nevertheless, it spoils and corrupts the substance, breeding, by insensible degrees, strifes, dissensions, and divorces. But jealousy is never seen where the friendship is reciprocally grounded on solid virtue: it is, therefore, an infallible mark that the love is in some degree sensual and gross, and has met with a virtue imperfect, inconstant, and subject to distrust. Jealousy is an absurd means of proving the sincerity of friendship. It may, indeed, be a sign of the greatness of the friendship, but never of its goodness, purity, and perfection; since the perfection of friendship presupposes an assurance of the virtue of those whom we love, and jealousy presupposes a doubt of it.

"If you desire, O husbands! that your wives should be faithful to you, give them a lesson by your example. "How," says St. Gregory Nazianzen, "can you exact purity of your wives, when you yourselves live in impurity? How can you require of them that which you give them not? Do you wish them to be chaste? behave yourselves chastely towards them: and, as St. Paul says, 'let every man know how to possess his vessel in sanctification.' But if, on the contrary, you yourselves teach them not to be virtuous, it is not surprising if you are disgraced by their perdition. But you, O wives! whose honor is inseparably joined with purity and modesty, be zealous to preserve this your glory, and suffer no kind of loose behavior to tarnish the whiteness of your reputation."

"... Ladies formerly, as well as now, were accustomed to wear ear-rings of pearl, for the pleasure... But for my part, as I know that the great friend of God, Isaac, sent ear-rings, as the first earnest of his love, to the chaste Rebecca, I believe that this mysterious ornament signifies that the first part which a husband should take possession of in his wife, and which his wife should faithfully keep for him, is her ears; in order that no other language or noise should enter there but only the sweet and amiable music of chaste and pure words, which are the oriental pearls of

the gospel; for we must always remember that souls are poisoned by the ear, as the body is by the mouth.”

Love is necessary for Salvation

For a person to be Saved, the word of God teaches that one must love his God with “his whole heart, and with his whole soul, and with all his strength, and with all his mind” (Luke 10:27). If any person fails to do this, that is, if he chooses to love something more than he loves God, whatever it may be or however small it may be, he will not be Saved. Consequently, it is of the greatest importance that all people who desires their salvation must do everything in their power to acquire and foster the love of God in their own hearts, soul, mind and body, by loving Him very deeply and at all times, and by praying to Him for help in loving Him worthily. Indeed, if a person can grow a deep love and attachment for their husband or wife or their children and have a fervent desire for them constantly, then, likewise, a person should have no problem in growing an even greater love and longing for God in his own heart, if he only so wish and desire: “For to Christians this rule of life is given, that we should love the Lord Our God with all the heart, with all the soul, and with all the mind, and our neighbor as ourselves... God alone, to find whom is the happiest life, must be worshiped in perfect purity and chastity... in chaste and faithful obedience, not to gratify passion, but for the propagation of offspring, and for domestic society.” (St. Augustine, *On the Morals of the Catholic Church*, Chapter 30, Section 62, A.D. 388)

Jesus Christ in the Revelations of St. Bridget gives us a perfect description of how good spouses in the spiritual marriage are to love and desire God above all else.

The Son of God speaks to St. Bridget: “For that reason, I wish to turn to the spiritual marriage, the kind that is appropriate for God to have with a chaste soul and chaste body. There are seven good things in it opposed to the evils mentioned above: First, there is no desire for beauty of form or bodily beauty or lustful sights, but only for the sight and love of God. Second, there is no desire to possess anything else than what is needed to survive, and just the necessities with nothing in excess. Third, they avoid vain and frivolous talk. Fourth, they do not care about seeing friends or relatives, but I am their love and desire. Fifth, they desire to keep the humility inwardly in their conscience and outwardly in the way they dress. Sixth, they never have any will of leading lustful lives. Seventh, they beget sons and daughters for their God through their good behavior and good example and through the preaching of spiritual words.

“They preserve their faith undefiled when they stand outside the doors of my church where they give me their consent and I give them mine. They go up to my

altar when they enjoy the spiritual delight of my Body and Blood in which delight they wish to be of one heart and one body and one will with me, and I, true God and man, mighty in heaven and on earth, shall be as the third with them and will fill their hearts. The worldly spouses begin their marriage in lustful desires like brute beasts, and even worse than brute beasts! But these spiritual spouses begin in love and fear of God and do not bother to please anyone but me. The evil spirit fills and incites those in the worldly marriage to carnal lust where there is nothing but unclean stench, but those in the spiritual marriage are filled with my Spirit and inflamed with the fire of my love that will never fail them.” (St. Bridget’s Revelations, Book 1, Chapter 26)

In contrast to the seven good fruits of the holy marriage described by Jesus Christ above, this is how Our Lord describes the seven evil fruits of the evil and worldly marriage:

“But people in this age are joined in marriage for seven [evil] reasons: First, because of facial beauty. Second, because of wealth. Third, because of the despicable pleasure and indecent joy they get out of their impure intercourse. Fourth, because of feasts with friends and uncontrolled gluttony. Fifth, because of vanity in clothing and eating, in joking and entertainment and games and other vanities. Sixth, for the sake of procreating children but not to raise them for the honor of God or good works but for worldly riches and honor. Seventh, they come together for the sake of lust and they are like brute beasts in their lustful desires. ... **Such a married couple will never see my face unless they repent**. For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (St. Bridget’s Revelations, Book 1, Chapter 26)

In truth, only the ungodly or idolatrous couple would want to join in marriage to gratify carnal pleasures and evil desires or be working so selfishly in pleasing only themselves rather than pleasing God, who created them and even died for them. God must always come first! and He is always present in Spirit in every action, deed or move we will ever make. Let’s get this saving concept imprinted on our minds: “I am one God in three Persons, and one in Divinity with the Father and the Holy Spirit. Just as it is impossible for the Father to be separated from the Son and the Holy Spirit to be separated from them both, and as it is impossible for warmth to be separated from fire, so it is impossible for these spiritual spouses to be separated from me; I am always as the third with them. Once my body was ravaged and died in torments, but it will never more be hurt or die. Likewise, those who are incorporated into me with a true faith and a perfect will shall never die away from me; for wherever they stand or sit or walk, I am always as the third with them.” (St. Bridget’s Revelations, Book 1, Chapter 26)

Jesus infallibly over and over again demands of us that we are to love Him even more than we love ourselves, our wife or even our children.

Matthew 10:37-39 “**He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me.** And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me. He that findeth his life, shall lose it: and he that shall lose his life for me, shall find it.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 39.** But if he continues moderately happy as to temporal concerns till death, and places his affections on them, he hath found life here, but shall lose it in the next world. But he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive the reward of a hundred fold in the next.”

And in St. Bridget’s Revelations, Our Lord spoke these words describing how Adam and Eve’s love for God was perfect before the fall, saying: “**but I alone was all their good and pleasure and perfect delight.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

The meaning of the above words, “but I alone was all their good and pleasure and perfect delight,” isn’t that a person can’t delight in or feel pleasure in/from God anymore after the fall, but rather that before the fall, God was the only delight and pleasure man ever felt and desired. Before the fall, man did all in God and for God, and no selfish love existed as it does now. After the fall, however, God had to compete for man’s love with human concupiscence and fleshly lusts. God is a jealous God (Exodus 20:5), and He wants us to love and desire Him above everything else. So to love God during all times, even during intercourse, is an advice to those couples who wish to be perfect, as Adam and Eve were perfect, and for those who ardently long and desires to be united with God through love.

St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Part 3, Chapter 39, **Of The Sanctity Of The Marriage Bed**: “Now, excess in eating consists not only in eating too much, but also in the time and manner of eating. It is surprising, dear Philothea [to whom the book was written], that honey, which is so proper and wholesome a food for bees, may, nevertheless, become so hurtful to them as sometimes to make them sick: for in the spring, when they eat too much of it, being overcharged with it in the forepart of their head and wings, they become sick, and frequently die. In like manner, nuptial commerce... is, nevertheless, in certain cases dangerous to those that exercise it; for it frequently debilitates the soul with venial

sin, as in cases of mere and simple excess; and sometimes it kills it effectually by mortal sin, as when the order appointed for the procreation of children is violated and perverted; in which case according as one departs more or less from it, the sins are more or less abominable, but always mortal: for the procreation of children being the principal end of marriage one may never lawfully depart from the order which that end requires; though, on account of some accident or circumstance, it cannot at that time be brought about, as it happens when barrenness, or pregnancy, prevents generation.

“In these occurrences corporal commerce may still be just... provided the rules of generation be followed: no accident whatsoever being able to prejudice the law which the principal end of marriage has imposed. Certainly the infamous and the execrable action of Onan in his marriage was detestable in the sight of God, as the holy text of the 38th chapter of Genesis testifies: for although certain heretics of our days, much more blamable than the Cynics, of whom St. Jerome speaks in his commentary on the Epistle to the Ephesians, have been pleased to say it was the perverse intention only of that wicked man which displeased God, the Scripture positively asserts the contrary, and assures us that the act itself which he committed was detestable and abominable in the sight of God.

“It is a certain mark of a base and abject spirit to think of eating before meal time, and, still more, to amuse ourselves afterwards with the pleasure which we took in eating, keeping it alive in our words and imagination, and delighting in the recollection of the sensual satisfaction we had in swallowing down those morsels; as men do who before dinner have their minds fixed on the spit, and after dinner on the dishes; men worthy to be "scullions" of a kitchen, "who," as St. Paul says, "make a god of their belly." Persons of honor never think of eating but at sitting down at table, and after dinner wash their hands and their mouth, that they may neither retain the taste nor the scent of what they have been eating.

“The elephant, although a gross beast, is yet the most decent and most sensible of any other upon earth. I will give you a specimen of his chastity: although he never changes his female, and hath so tender a love for her whom he hath chosen, yet he never couples with her but at the end of every three years, and then only for the space of five days, but so privately that he is never seen in the act. On the sixth day afterwards, when he makes his appearance, the first thing he does is to go directly to some river, where he washes his body entirely, being unwilling to return to the herd till he is quite purified. May not these modest dispositions in such an animal serve as lessons to married people, not to keep their affections engaged in those sensual and carnal pleasures which, according to their vocation, they have exercised; but when they are past to wash their heart and affection, and purify themselves from them as soon as possible, that afterwards, with freedom of mind, they may practice other actions more pure and elevated.

“In his advice consists the perfect practice of that excellent doctrine of St. Paul to the Corinthians. "The time is short," said he; "it remaineth that they who have wives be as though they have none." For, according to St. Gregory, that man has a wife as if he had none, who takes corporal satisfaction with her in such a manner as not to be diverted from spiritual exercises. Now, what is said of the husband is understood reciprocally of the wife. "Let those that use the world," says the same apostle, "be as though they used it not." Let every one, then, use this world according to his calling, but in such manner that, not engaging his affection in it, he may be as free and ready to serve God as if he used it not. "It is the great evil of man," says St. Augustine, "to desire to enjoy the things which he should only use." We should enjoy spiritual things, and only use corporal, of which when the use is turned into enjoyment, our rational soul is also changed into a brutish and beastly soul. I think I have said all that I would say to make myself understood, without saying that which I would not say.”

Holy children

It's a fact of history and tradition that holy parents often raise pious and holy children. The reasons behind this is that the children of holy and devout parents often imitate the good and righteous deeds of their parents as much as they are able. In contrast, according to numerous saints and spiritual revelations, sinful and lustful parents influence and affect their children by their bad life and example, inflicting sinful thoughts, impulses and temptations upon their children. Thus, every parent who love their children and their future children should do their utmost to live in holiness, knowing that every act they will ever do can have an effect on their children – for better or for worse. Only in Hell will bad parents understand how their deeds effected their children in a negative way, but then it is sadly too late for them. In *St. Bridget's Revelations*, it is described how such evil parents will be damned for their sinful lives.

The Son of God speaks: “Sometimes I let evil parents give birth to good children, but more often, evil children are born of evil parents, since these children imitate the evil and unrighteous deeds of their parents as much as they are able and would imitate it even more if my patience allowed them. **Such a married couple will never see my face unless they repent.** For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (*St. Bridget's Revelations*, Book 1, Chapter 26)

St. Francis de Sales, in his book *Introduction to the Devout Life*, in the chapter *Instructions For Married Persons*, gives parents important information about how they

are to raise and care for their children: “St. Monica, being pregnant of the great St. Augustine, dedicated him by frequent oblations to the Christian religion, and to the service and glory of God, as he himself testifies, saying, that "he had already tasted the salt of God in his mother’s womb." This is a great lesson for Christian women, to offer up to his divine Majesty the fruit of their wombs, even before they come into the world; for God, who accepts the offerings of an humble and willing heart, commonly at that time seconds the affections of mothers; witness Samuel, St. Thomas of Aquinas, St. Andrew of Fiesola, and many others. The mother of St. Bernard, a mother worthy of such a son, as soon as her children were born, took them in her arms, and offered them up to Jesus Christ; and, from that moment, she loved them with respect as things consecrated to God and entrusted by him to her care. This pious custom was so pleasing to God that her seven children became afterwards eminent for sanctity. But when children begin to have the use of reason, both their fathers and mothers ought to take great care to imprint the fear of God in their hearts.

“The devout queen Blanche performed this duty most fervently with regard to St. Lewis [King St. Louis IX], her son. She often said to him, "I would much rather, my dear child, see you die before my eyes, than see you commit only one mortal sin." This caution remained so deeply engraved in his soul that, as he himself related, not one day of his life passed in which he did not remember it, and take all possible care to observe it faithfully. Families and generations are, in our language, called houses; and even the Hebrews called the generations of children the building up of a house; for, in this sense, it is said that God built houses for the midwives of Egypt. Now, this is to show that the raising of a house, or family, consists not in storing up a quantity of worldly possessions, but in the good education of children in the fear of God, and in virtue, in which no pains or labor ought to be spared; for children are the crown of their parents. Thus, St. Monica fought with so much fervor and constancy against the evil inclination of her son St. Augustine, that, having followed him by sea and land, she made him more happily the child of her tears, by the conversion of his soul, than he had been of her blood, by the generation of his body.”

The lack of fear of God is one of the greatest reasons why spouses sin sexually

The Book of Tobias of the Holy Bible describes how The Holy Archangel Raphael delivered a message from God to the youth Tobias, telling him that: “when the third night is past, **thou shalt take the virgin with the fear of the Lord,** moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.” This shows us that one must have the fear of God both with regard to the marital sexual act, as well as with all other acts. One should, however, fear to offend God in the

marital act more than other acts, as it is so potent to offend God and damn and deceive a person because of its intoxicating and shameful nature.

Adam and Eve's lack of the fear of God as well as their lack of belief that the punishment of death that they were told would befall them if they disobeyed God's command and ate of the fruit "of the tree of knowledge of good and evil," shows us that the fear of God was and still is necessary both before and after the fall of man. "*And He [God] commanded him [Adam], saying: Of every tree of paradise thou shalt eat: But of the tree of knowledge of good and evil, thou shalt not eat. For in what day soever thou shalt eat of it, thou shalt die the death.*" (Genesis 2:16-17)

If Adam and Eve had feared God, they would never have dared to do anything that would have contradicted His Holy Will or angered Him. In truth, the fear of God is not only necessary on this earth and for us humans, but it was and is also necessary for the angels in Heaven. Satan and the third of the angels that he deceived to follow him in his rebellion against God all lacked a fear of God. In contrast to these fallen angels, St. Michael and the rest of the angels all feared God, and thus were confirmed in their station as the most high servants of the Eternal and Almighty. Indeed, the very definition of the name "Michael" is "Who is like God" which is the exclamation and rebuke St. Michael made in Heaven in answer to Lucifer's proud opposition to God. This defense St. Michael made for God, rebuking Satan, and saying "Who is like God", as sweet as it is sublime, is an exclamation that represents both awe and reverence for God but also fear and the knowledge of one's nothingness in the presence of Our Lord. The most common theme in the Bible is that ***The Fear of the Lord*** is the beginning of wisdom (Psalm 110:10), and that *His mercy is only upon those who fear Him* (Psalm 102:17; Lk. 1:50; 2 Cor. 5:11; etc.) and thus, it is evident that only wicked spouses who refuse to fear God or Hell dare to commit sexual sins or unnatural and non-procreative sexual acts with each other.

Ecclesiasticus 1:11-40 "The fear of the Lord is honour, and glory, and gladness, and a crown of joy. The fear of the Lord shall delight the heart, and shall give joy, and gladness, and length of days. With him that feareth the Lord, it shall go well in the latter end, and in the day of his death he shall be blessed. The love of God is honourable wisdom. And they to whom she shall shew herself love her by the sight, and by the knowledge of her great works.

"The fear of the Lord is the beginning of wisdom, and was created with the faithful in the womb, it walketh with chosen women, and is known with the just and faithful. The fear of the Lord is the religiousness of knowledge. Religiousness shall keep and justify the heart, it shall give joy and gladness. It shall go well with him that feareth the Lord, and in the days of his end he shall be blessed. To fear God is

the fulness of wisdom, and fulness is from the fruits thereof.

“She shall fill all her house with her increase, and the storehouses with her treasures. The fear of the Lord is a crown of wisdom, filling up peace and the fruit of salvation: And it hath seen, and numbered her: but both are the gifts of God. Wisdom shall distribute knowledge, and understanding of prudence: and exalteth the glory of them that hold her. The root of wisdom is to fear the Lord: and the branches thereof are longlived.

“In the treasures of wisdom is understanding, and religiousness of knowledge: but to sinners wisdom is an abomination. The fear of the Lord driveth out sin: For he that is without fear, cannot be justified: for the wrath of his high spirits is his ruin. A patient man shall bear for a time, and afterwards joy shall be restored to him. A good understanding will hide his words for a time, and the lips of many shall declare his wisdom.

“In the treasures of wisdom is the signification of discipline: But the worship of God is an abomination to a sinner. Son, if thou desire wisdom, keep justice, and God will give her to thee. For the fear of the Lord is wisdom and discipline: and that which is agreeable to him, Is faith, and meekness: and he will fill up his treasures.

“Be not incredulous to the fear of the Lord: and come not to him with a double heart. Be not a hypocrite in the sight of men, and let not thy lips be a stumblingblock to thee. Watch over them, lest thou fall, and bring dishonour upon thy soul, And God discover thy secrets, and cast thee down in the midst of the congregation. Because thou camest to the Lord wickedly, and thy heart is full of guile and deceit.”

This lack of the fear for God that so rules this wicked society today also verifies the sorrowful truth told by Our Lord in the Holy Gospels that very few of all humans escape being condemned to an eternal torment in Hell. Our Blessed Lady, also echoing this truth of Our Lord, revealed to the Children at Fatima, Portugal, in the year 1917 that, “**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! ... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God [since these spouses marry for carnal and lustful motives and perform unlawful and non-procreative sexual acts].”**

Catholics must understand that **few are saved**. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13 “**Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to**

life, and few there are that find it!

Luke 13:24 **“Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.”**

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, **and the whole world is seated in wickedness.**” (1 John 5:19) The sexual sin that so pervades society is undoubtedly one of the greatest causes of why so many are damned. Some saints even say that the sexual sin is the greatest cause in the world of why people are damned, and this is highly probable since this sin is so much more pleasurable than the other sins. Thus, if a person wants to be saved, he or she must make it their highest priority to correct or amend their sexual sins, for all other sins will in almost every case be less hard to conquer since our flesh is not as effected by them as the sexual sin is.

God must always come first

St. Paul, the chosen vessel of God, a former persecutor of Christ worthy of conversion, worthy of praise in the Lord and now one of the great apostles, teaches us in his first letter to the Corinthians how spouses should live in marriage.

1 Corinthians 7:29-35 “This therefore I say, brethren; the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude. He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband. And this I speak for your profit: not to cast a snare upon you; but for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord, without impediment.”

What St. Paul is saying here is that even those who are married should not place the love of their family or the pleasures or affections they have from them above God, but consider that all are dust and that One, and One only is to be loved above all else—Our Lord Jesus

Christ.

When St. Paul mentions “that they also who have wives, be as if they had none”, he is speaking about how spouses must not place the carnal love they have for each other above their love for the Lord. St. Paul’s words are clear: The spouses must act as though they were not married (within due limits of course) since the married man “is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided.” This division of the married man makes it a great necessity that even married people should consider themselves in their own thought processes as though they are unmarried and chaste, although their external and physical marital duties hinders them from pursuing this endeavor to the fullest. As St. Paul says: “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”.

One must obviously love all people as much as one can, but one must also remember that most people, however dear or near, often reject God and hinder one’s own spiritual advancement. The only one who will always remain true to us and that we know with a certainty will never become evil, is God, and with God, His angels and Saints in Heaven. But humans, however dear or near, often fall away from the truth and this rejection of God by our family or friends requires us to exclude them from our communion. Our Lord explicitly mentions that such acts are necessary sometimes.

Luke 18:29 “Amen, I say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, or wife, or children, for the kingdom of God’s sake, who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.”

Luke 14 gives us an even clearer example from the gospel which shows us that we must be able to renounce all association to our family or friends when necessity requires it.

Luke 14:26 “If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.”

Douay Rheims Commentary on Luke 14:26: “Hate not: The law of Christ does not allow us to hate even our enemies, much less our parents: but the meaning of the text is, that we must be in that disposition of soul, as to be willing to renounce, and part with every thing, how near or dear soever it may be to us, that would keep us from following Christ.”

Our Lord does not only teach us to follow this principle, but he also practiced what he taught himself. His deepest belonging was to the Father, the Father's House, the Father's concerns. This commitment would reverberate at later times, severing ultimate claims on Him of his closest family. In the presence of these and to their hearing, He would ask, "Who is my mother, and who are my brethren? And stretching forth his hand towards his disciples, he said: Behold my mother and my brethren. For whosoever shall do the will of my Father, that is in Heaven, he is my brother, and sister, and mother." This, in His own life, was the moral authority to demand the same of all others, "You cannot serve two masters..."

Most spouses in this world undoubtedly commit a most grievous act of faithlessness against Our Lord when they love their spouse or the carnal love they derive from them more than God. Their treasure is sadly a most vile corpse that will rot and be eaten by worms in the grave. "*For where your treasure is, there will your heart be also.*" (Luke 12:34)

The Christian servant is one who, "risen with Christ, seeks the things that are above, where Christ is sitting at the right hand of God" and one who "minds the things that are above, not the things that are upon the earth. For you are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ shall appear, who is your life, then you also shall appear with him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, **lust, evil concupiscence, and covetousness, which is the service of idols.**" (Colossians 3:1-5)

Luke chapter 18 is another excellent example in the gospels of how Our Lord wants people to think in their own thought processes.

Luke 18:15-17 "And they brought unto him also infants, that he might touch them. Which when the disciples saw, they rebuked them. But Jesus, calling them together, said: Suffer children to come to me, and forbid them not: for of such is the kingdom of God. Amen, I say to you: Whosoever shall not receive the kingdom of God as a child, shall not enter into it."

Notice that Our Lord states that those who shall not receive the kingdom of God as a child, shall not be saved: "Amen, I say to you: Whosoever shall not receive the kingdom of God as a child, shall not enter into it." What are the good virtues or characteristics of children that Our Lord refers to in this verse that men must have in order to be saved? There are obviously many virtues that children have but two of the most notable ones are purity, and humility, among many other virtues such as strong faith and trust. The first virtue that

children are naturally endowed with is purity, and just like children, men must also be pure and chaste in their own thought processes in accordance with Our Lord's words, even though some must fulfill their marital duties. All children are also humble in a way since they know that they know nothing compared to grown ups, and that they need to learn more in order to understand different things. Men and women should also think in the same way. They should humbly think that they know nothing, and that they need to learn more in order to understand different things. Until the moment of death, all men can learn more about God, goodness or other things conducive to spiritual growth. Every day is a new day with new opportunities to practice virtues of different kinds, like patience, kindness, purity, love of neighbor and God etc. However, whoever states the contrary, that is, that he already knows all, is a proud liar who attributes to himself God's perfect knowledge.

Children also love their parents in many ways and desire their presence at all times. Children also frequently tend to express their love for their parents in different ways. For instance, it is not uncommon for children to simply walk up to their parents for no other purpose than to express their love for them, and say they love them. Children also have total childlike faith and confidence in their parents, firmly believing that they know what's best for them. It is indeed by children that God wishes to teach us how we should act towards Him, and love Him. Even though we are grown ups and not as children, we should still act in our mind towards God as do small, defenseless children towards their own parents; that is, we should have the same desire, love, longing and confidence for Our God and Father in Heaven as do children for their parents. And just like children, we should admit our own utter dependance on Him, seeking His protection and Fatherly care, having childlike trust in Him, firmly believing that He will do what's best for us and our salvation; and just like children, we are to feel a deep desire and longing for God as do small children for their parents, who simply cannot stop crying until they are embraced by them; and finally, just like children, we are by our prayers, meditations and thoughts to confidently walk up to God and tell Him how much we love Him.

Every one has two lives. The first life (which is the most important life) is the inner life of the soul, consisting for the most part of desires, thoughts and affections. The second life is the outer or external life made up of the daily actions of the visible life. The pitiful state of today's humanity however, is that most people completely lack the inner life and because of this, they lose their immortal souls. How trivial indeed must not those small trifles and things seem for those lost souls who loved and desired earthly and perishable goods and pleasures more than they loved God when after a billion years in Hell have gone by in the smoke that smothers and suffocates their whole being, while the painful and tormenting fire that will never be quenched however much they plead with Our Lord to alleviate their torment, continues to torment them mercilessly!

Romans 6:3-6; 6:12-23 “Know you not that all we, who are baptized in Christ Jesus, are baptized in his death? For we are buried together with him by baptism into death; that as Christ is risen from the dead by the glory of the Father, so we also may walk in newness of life. For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection. Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin may be destroyed, to the end that we may serve sin no longer.

“... **Let no sin therefore reign in your mortal body, so as to obey the lusts thereof. Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin;** but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of justice unto God. For sin shall not have dominion over you; for you are not under the law, but under grace. What then? Shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know you not, that to whom you yield yourselves servants to obey, his servants you are whom you obey, whether it be of sin unto death, or of obedience unto justice.

“But thanks be to God, that you were the servants of sin, but have obeyed from the heart, unto that form of doctrine, into which you have been delivered. Being then freed from sin, we have been made servants of justice. I speak an human thing, because of the infirmity of your flesh. For as you have yielded your members to serve uncleanness and iniquity, unto iniquity; so now yield your members to serve justice, unto sanctification. For when you were the servants of sin, you were free men to justice. What fruit therefore had you then in those things, of which you are now ashamed? For the end of them is death. But now being made free from sin, and become servants to God, you have your fruit unto sanctification, and the end life everlasting. For the wages of sin is death. But the grace of God, life everlasting, in Christ Jesus our Lord.”

FOLLOW UP QUESTIONS AND ANSWERS

Question: Why do you say that the marital sexual act must be excused with the motive of procreation? Eating does not need to be excused, and therefore, neither does the marital act need to be excused. This argument also shows that one can lawfully perform non-procreative forms of sexual acts, such as sensual kisses and touches, that are not able to procreate in themselves, since one does not need to excuse an act just because it is pleasurable, as in the case of eating.

Answer: St. Thomas Aquinas speaks about this question of the sexual act compared with eating in great detail in his *Summa*, and he shows, as we also have shown, that the marital

sexual act is intoxicating and oppressive on the reason, which makes it necessary for the marital act to be excused with the absolutely necessary motive of procreation. In contrast to the intoxicating power of the sexual act, however, **“in the act of eating there is not such an intense pleasure overpowering the reason”**, and so this shows us that this objection is completely false and without any merit.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “[Objection 1: Eating doesn’t need to be excused. Therefore neither does the marriage act.] Reply to Objection 1: **In the act of eating there is not such an intense pleasure overpowering the reason as in the aforesaid action, both because the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt, whereas the nutritive power, by which original sin is not transmitted, is neither corrupt nor infected;** and again because each one feels in himself a defect [of hunger] of the individual more than a defect of the species [of mankind]. Hence, in order to entice a man to take food which supplies a defect of the individual, it is enough that he feel this defect; but in order to entice him to the act whereby a defect of the species is remedied, Divine providence attached pleasure to that act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin. Hence the comparison [between eating and having sex] fails.”

Here we see St. Thomas explaining the very evident truth of the Natural Law that the sexual act is more oppressive on the reason than eating, thus making it similar to the effect of a drug. In addition, we see that St. Thomas explains that there are two reasons why the sexual act have **“such an intense pleasure overpowering the reason... both because the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt, whereas the nutritive power, by which original sin is not transmitted, is neither corrupt nor infected; and again because each one feels in himself a defect [of hunger] of the individual more than a defect of the species [of mankind].”** First, St. Thomas mentions the fact that “the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt”, in order to show why the marital sexual act is so intoxicating and oppressive on the reason. Thus, the reason why the marital sexual act is so intoxicating is because Adam and Eve’s original sin in the Garden of Eden affected the genital organs in a great way, which in turn made all of us humans ashamed to show our private parts after the fall. As a second argument why the marital sexual act is so oppressive on the reason, St. Thomas confirms the very obvious fact that since a person suffers more personally from the defect of being hungry or fatigued from lack of food, than from a defect of the human species, or that fewer people are being born to him, “in order to entice him to the act” so that more children can be born in this world “Divine providence attached pleasure to that [sexual] act, which moves even irrational

animals in which there is not the stain of original sin.” It is therefore clear that “in order to entice a man to take food which supplies a defect of the individual, it is enough that he feel this defect; but in order to entice him to the act whereby a defect of the species is remedied, Divine providence attached pleasure to that [sexual] act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin. Hence the comparison [between eating and having sex] fails.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas Aquinas confirms the fact that the pleasure of eating and having sex are quite different.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2: “**Venereal pleasures are more impetuous, and are more oppressive on the reason than the pleasures of the palate:** and therefore they are in greater need of chastisement and restraint, since if one consent to them this increases the force of concupiscence and weakens the strength of the mind. Hence Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the manly mind from its heights as the fondling of women, and those bodily contacts which belong to the married state.’”

St. Thomas continues to speak about the necessity for the marital sexual act to be excused:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “Whether certain blessings are necessary in order to excuse [marriage and sexual intercourse in] marriage? Wherever there is indulgence [as St. Paul states], there must needs be some reason for excuse. Now marriage is allowed in the state of infirmity "by indulgence" (1 Corinthians 7:6). Therefore it needs to be excused by certain goods. Further, the intercourse of fornication and that of marriage are of the same species as regards the species of nature. But the intercourse of fornication is wrong in itself. Therefore, in order that the marriage intercourse be not wrong, something must be added to it to make it right, and draw it to another moral species.

I answer that, No wise man should allow himself to lose a thing except for some compensation in the shape of an equal or better good. Wherefore for a thing that has a loss attached to it to be eligible, it needs to have some good connected with it, which by compensating for that loss makes that thing ordinate and right. **Now there is a loss of reason incidental to the union of man and woman, both because the reason is carried away entirely on account of the vehemence of the pleasure, so that it is unable to understand anything at the same time, as the Philosopher says (Ethic. vii, 11); and again because of the tribulation of the flesh which such persons have to suffer from**

solicitude for temporal things (1 Corinthians 7:28). Consequently the choice of this union cannot be made ordinate except by certain compensations whereby that same union is righted, and these are the goods which **excuse** marriage and make it right.”

Since all humans knows by instinct and nature that one may not get intoxicated for selfish or unnecessary reasons, it is clear that both the married as well as the unmarried who perform non-procreative or unnecessary forms of sexual acts are in a state of damnation, since they are sinning mortally against both nature and their own reason. “For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but lust.**” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Just like in the case of the person who use drugs, one must have an absolutely necessary reason, such as an illness, for using the drugs in order for it to be without sin, and motives that aren't absolutely necessary such as “love”, “pleasure” or “fun” can never be used as an excuse to excuse the marital act from being a sin, just like one cannot use such unnecessary and evil excuses for the purpose of excusing one's drug abuse. In this context of speaking about the truth that the vehemence of the marital sexual act is “**more oppressive on the reason than the pleasures of the palate**”, St. Thomas shows us that the sexual act is intoxicating and thus oppressive on the reason, just like a drug is, which shows us that it is a fact of the Natural Law that the marital sexual act must be excused with the absolutely necessary motive of procreation, just like drug usage must be excused with the absolutely necessary motive of pain relief and health.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods [sacrament, fidelity, procreation]? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. **Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them.** Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”

Therefore, the natural and procreative marital act performed by two married spouses is the only sexual act that can be excused from sin since man knows by nature and instinct that one must excuse an act of intoxication with an absolutely necessary motive. Anything contrary to this is unnatural and evil.

St. Thomas Aquinas, *In Sententiarum*, 4.33.1.3: “I respond, it must be said to the first question that, as is clear from the things said before, that action is said to be against the law of nature which is not fitting to the due end, whether because it is not ordered to it through the action of the agent, or because of itself it is disproportionate to that end. However, the end which nature intends from lying together [in the sexual act] is the offspring to be procreated and educated; and, so that this good might be sought, nature put delight in intercourse, as Augustine says. Whoever, therefore, uses copulation for the delight which is in it, not referring the intention to the end intended by nature, [that is, procreation] acts against nature; and this is also true unless such copulation is had as can be appropriately ordered to that end [that is, one also acts against nature when one performs non-procreative sexual acts].”

In fact, sexual sins, whether between married or unmarried people are especially reprehensible and evil since they are very similar to the evil effect of a drug user abusing drugs in order to get intoxicated or high, or an alcoholic abusing alcohol in order to get drunk. In this context, St. Thomas Aquinas taught the following concerning the vice of sexual intemperance and how the “the reason is absorbed” when one performs unlawful sexual acts: “**Among the vices of intemperance, venereal sins are most deserving of reproach, both on account of the insubordination of the genital organs, and because by these sins especially, the reason is absorbed.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4, Reply to Objection 3, Whether purity belongs especially to chastity?)

When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children by only performing the normal, natural and procreative marital act, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 54) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin by the Natural Law** (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #9, March 4, 1679). And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse, like a grave illness, to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

Since the marital act performed by two married spouses gives the spouses the same pleasure and sensual intoxication of the flesh that a fornicating unmarried couple experience in their sexual acts, St. Thomas is indeed right to say that: “The marriage act

differs not from fornication except by the marriage goods. **If therefore these [the procreative end and intent, fidelity, and faith] were not sufficient to excuse it marriage would be always unlawful;** and this is contrary to what was stated above (Question 41, Article 3). ... Therefore these goods can excuse marriage so that it is nowise a sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 4)

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused by an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him; and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad, unhappy, or want to feel “love”, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man who is suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that “the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that “Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused” (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5)

Question: Is it sinful to have marital relations during the menstruation of the woman?

Answer: The question of whether marital relations during the menstruation of the woman is sinful or not is hard to answer since ambiguous statements by Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* are interpreted by some to mean that it is allowed. Pope Pius XI explains that a husband and wife may use their marital rights in the proper manner, although on account of natural reasons, new life cannot be brought forth, but his teaching does not define whether it is speaking about the menstruation of the woman or some other sickness or defect of the woman, like the monthly infertility of women.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: **“Nor are those considered**

as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the **quieting of concupiscence** which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

This teaching does not directly address the question of whether it is allowed or not to perform the marital act during the menstruation period of the woman, and so there is some measure of uncertainty whether the Church allows this filthy act to be performed since the Old Testament of the Bible, as well as the Popes, Fathers, Saints and Doctors of the Church throughout the ages, condemned or opposed marital relations during this time period.

Pope St. Gregory the Great, in his “*Epistle To Augustine, Bishop of the Angli [English]*” (c. 597 A.D.) writes that all women: “are forbidden to have intercourse with their husbands while held of their accustomed sicknesses [menses]; so much so that the sacred law smites with death any man who shall go into a woman having her sickness [Leviticus 20:18].” (*Epistles of St. Gregory the Great*, Book XI, Letter 64, To Augustine, Bishop of the Angli)

As mentioned, it was forbidden and a capital offense (that is, it was an act that was punished by death and execution) for spouses to have marital relations during the wife’s infertile monthly cycle during the Old Covenant era. This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

Leviticus 20:18 “If any man lie with a woman in her flowers, and uncover her nakedness, and she open the fountain of her blood, both shall be destroyed out of the midst of their people.”

We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act by separating the wife from her husband during the infertile monthly menstrual cycle of the woman. Leviticus 15:19: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” Haydock Commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman shows signs of infertility, intercourse would cease. “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness*” (Leviticus 18:19). Haydock Commentary adds: “**Saint Augustine believes that this law is still in force.** [On Leviticus 20:18] This

intemperance was by a positive law declared a mortal offence of the Jews.”

This wondrous law from God not only diminished the time a couple could have marital relations, but it also prohibited the women from the company of men, and this certainly includes her husband. What was God’s reason for separating the woman from her man you might ask? In truth, God who knows more about human weaknesses and sins than all of humanity combined ordained this so that the temptation to violate His laws and have marital relations during this period would not happen. For most temptations work like this: as long as you take away the source of the temptation, it will always be easier to control.

Ezechiel 18:5-6,9 “And if a man be just, and do judgment and justice, And hath not eaten upon the mountains [that is, of the sacrifices there offered to idols], nor lifted up his eyes to the idols of the house of Israel: and hath not defiled his neighbour’s wife, **nor come near to a menstruous woman...** he is just, he shall surely live, saith the Lord God.”

Another reason why God made this wondrous law was so that a couple would have marital relations less frequently, which in turn would help them get stronger in resisting and conquering sexual temptations of different kinds. For as we have seen already, those who indulge in the marital act too often commits a sin of gluttony of sorts and will fall more easily into other sins since they do not order their actions in accordance with right reason, but in accordance with their unmortified and sensual desires like animals or brute beasts.

St. Thomas Aquinas (1225-1274) also did not believe that it was lawful, and taught very clearly in his *Summa Theologica* that it is a sin to knowingly demand the marital debt when a woman is menstruating. He also compared demanding the debt on such occasions with the case of a madman being dangerous to other people, both bodily and spiritually (*Summa Theologica*, Suppl., Q. 64, Art. 4, Objection 3).

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64, Art. 3: “Whether it is allowable for a menstruous wife to ask for the marriage debt? On the contrary, “Thou shalt not approach to a woman having her flowers” (Leviticus 18:19) where Augustine observes: “Although he has already sufficiently forbidden this he repeats the prohibition here lest he seem to have spoken figuratively.” Further, “All our justices” are become “as the rag of a menstruous woman” (Isaiah 64:6) where Jerome observes: “Men ought then to keep away from their wives [at this time]... so that those parents who are not ashamed to come together in sexual intercourse have their sin made obvious to all”: and thus the same conclusion follows.

“I answer that, It was forbidden in the Law to approach to a menstruous woman, for two reasons both on account of her uncleanness, and on account of the [spiritual and bodily] harm that frequently resulted to the offspring from such intercourse. With regard to the first reason, it was a ceremonial precept, but with regard to the second it was a moral precept. For since marriage is chiefly directed to the good of the offspring, all use of marriage which is intended for the good of the offspring is in order. Consequently this precept is binding even in the New Law on account of the second reason, although not on account of the first. Now, the menstrual issue may be natural or unnatural. The natural issue is that to which women are subject at stated periods when they are in good health; and it is unnatural when they suffer from an issue of blood through some disorder resulting from sickness. Accordingly if the menstrual flow be unnatural it is not forbidden in the New Law to approach to a menstruous woman both on account of her infirmity since a woman in that state cannot conceive, and because an issue of this kind is lasting and continuous, so that the husband would have to abstain for always. When however the woman is subject to a natural issue of the menstruum, she can conceive; moreover, the said issue lasts only a short time, wherefore it is forbidden to approach to her. In like manner a woman is forbidden to ask for the debt during the period of that issue.”

We will also see many more quotations from the early Church concerning the traditional teaching against sexual relations during menstruation in the next question.

Question: Is it sinful to have marital relations during the pregnancy of the woman?

Answer: Many have thought that Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* teaches that one may lawfully have marital relations during the wife’s pregnancy, but *Casti Connubii* is highly ambiguous and it is very hard to understand whether it teaches that one may lawfully have marital relations after the woman have become pregnant. *Casti Connubii* teaches that spouses can perform the marital act during those times when “**new life cannot be brought forth**”, and this is interpreted by some to give permission for spouses to perform the marital act during a woman’s pregnancy, but the Pope then goes on to state that this action is only lawful “**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]**” and so, this last sentence seem to teach that one may not perform the marital act during the pregnancy of the woman, since the primary end and motive of procreation is already fulfilled.

There is no official and dogmatic Papal Church teaching, as far as we know, that directly teaches that marital relations during a pregnancy is a sin, but that does not mean that it is

not a sin, and especially so since the Popes, Fathers, Saints, and Doctors of the Church throughout the ages opposed marital relations without the intent to procreate. This thus seems to be the Catholic Tradition from the beginning.

In contrast to the lack of quotations from the Popes, Fathers and Saints of the Church that allows spouses to perform the marital act during pregnancy, there are, however, many quotations that address this question directly from the Fathers and early writers of the Church that rejects this act. The Holy Fathers and Church Tradition (in all the quotes we've found on the subject) unanimously teach that sexual activity during the infertile period of pregnancy as well as menstruation should be avoided at all times since it is unnatural and unreasonable to sow one's seed when one "awaits the harvest."

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): "After throwing the seed into the ground, the farmer awaits the harvest. He does not sow more seed on top of it. Likewise, to us the procreation of children is the limit of our indulgence in appetite." (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.--Chastity of the Christians with Respect to Marriage)

Nature itself tells us through our inborn instinct that it is unreasonable and unnatural to sow a seed in the same place where a seed is already growing.

In reference to the same issue, St. Clement of Alexandria (c. 195 A.D.) writes: "To...a spiritual man, after conception, his wife is as a sister and is treated as if of the same father." (*The Stromata or Miscellanies*, Book VI, Chapter XII) St. Clement also pointed out that in all the Jewish scriptures there was not a single instance in which "one of the ancients approached a pregnant woman" and taught that the avoidance of sexual relations from the time one's wife became pregnant to the time of the child's weaning was "a law of nature given by God." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

St. Augustine, in his book *On The Good of Marriage* (A.D. 401), likewise agreed with the Church's tradition that performing the marital act during pregnancy is unreasonable and unnatural since "**necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust...**" (Section 11) He also taught that marital relations during pregnancy "are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage."

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 5, A.D. 401: "There also are men

incontinent to such a degree that they do not spare their wives even when pregnant. Therefore, whatever immodest, shameful, and sordid acts the married commit with each other are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage.”

In his book *Against Julian*, St. Augustine shows us that conjugal chastity: “combats [carnal concupiscence] in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age.** And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21:43) Thus the conception of children is “the one alone worthy fruit...of the sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1) No other aspect of the marital act can be described as “worthy.” Therefore, when a husband engages in marital relations during those times when his wife is pregnant, nursing, or menstruating, the husband or the wife or both are seen as seeking the unworthy fruit of sexual pleasure.

Two activities recommended by some heretical NFP teachers are having sex during menstruation and during pregnancy, both of which the earliest extant Church Canons, the *Apostolic Constitutions* (c. 375 A.D.), specifically reject: “When the natural purgations do appear in the wives, let not their husbands approach them, out of regard to the children to be begotten; for the law has forbidden it, for it says: "Thou shalt not come near thy wife when she is in her separation." [Lev. xviii. 19; Ezek. xviii. 6.] **Nor, indeed, let them frequent their wives' company when they are with child. For they do this not for the begetting of children, but for the sake of pleasure. Now a lover of God ought not to be a lover of pleasure.**” (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII.)

It is bad to touch a woman during pregnancy since it gives the child in the womb “many sinful impulses” according to Anne Catherine Emmerich

In the revelation of Anne Catherine Emmerich, entitled the “Life of the Blessed Virgin Mary”, we read the following interesting points about marital relations during pregnancy:

“It was explained to me here that the Blessed Virgin was begotten by her parents in holy obedience and complete purity of heart, and that thereafter they lived together in continence in the greatest devoutness and fear of God. **I was at the same time clearly instructed how immeasurably the holiness of children was encouraged by the purity, chastity, and continence of their parents and**

by their resistance to all unclean temptations; and how continence after conception preserves the fruit of the womb from many sinful impulses. In general, I was given an overflowing abundance of knowledge about the roots of deformity and sin.” (Anne Catherine Emmerich, *Life of the Blessed Virgin Mary*)

Despite this, many lustful people will not agree with what Anne Catherine Emmerich had to say here, and some may even be offended by it. The reason for this is because these people and others want to deceive themselves into thinking that there is nothing wrong about lust or concupiscence. Yes, they even claim this even though they know and are fully aware of that lust leads countless of souls to Hell and eternal damnation. However, whether or not they want to agree with it or not, **it’s just a fact that the sexual lusts and temptations that urges people to commit sins of the flesh is an evil product of the fall, and of original sin.** In other words, humans were not originally intended to experience concupiscence and temptations of the flesh according to God’s perfect plan for humanity, but it ended up in that way because of Adam and Eve’s transgression. If a person is honest with himself, he will understand that this is true. However, most people want to deceive themselves and therefore choose to overlook this fact.

In summary, the definition or meaning of the revelation of Anne Catherine Emmerich is that lust is evil and that a couple’s marital relations during pregnancy will effect the child in a negative way, inflicting many sinful impulses upon the child. Anne Catherine Emmerich is clear that **“continence after conception preserves the fruit of the womb from many sinful impulses.”** The sensuality and sinful impulses that thus will be aroused by many spouses’ sexual relations during pregnancy is a great evil that will affect both husband and wife, and their future child, in a negative way. Because of this, parents should do all in their power to abstain from marital relations during all pregnancies.

More quotes from the Fathers and Saints against marital relations during pregnancy and menstruation

St. Caesarius of Arles tells us that marital relations during a woman’s menstruation can result in that “the children who are then conceived... be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs”, thus showing a necessity to abstain marital relations during these times. He also adds that married people who perform the marital act during a woman’s pregnancy are worse than beasts.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 44:7*: “Above all, no one should know his wife when Sunday or other feasts come around. Similar precautions should be taken as often as women menstruate, for the Prophet says: ‘Do not come near to a menstruous woman.’ [Ezech. 18:6] If a man is aware that his wife is in this condition but refuses to control himself on a Sunday or feast, the children who are then conceived [could] ... be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs. Lepers are commonly born, not of wise men who observe chastity on feasts and other days, but especially of farmers who do not know how to control themselves. Truly, brethren, if animals without intellect do not touch each other except at a fixed and proper time, how much more should men who have been created according to God’s image observe this? **What is worse, there are some dissolute or drunken men who sometimes do not even spare their wives when they are pregnant.** Therefore, if they do not amend their lives, we are to consider them worse than animals. Such men the Apostle addresses when he says: ‘Every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.’ [1 Thess. 4:4-5]”

The biblical Book of Tobit also teaches that the virtue and abstinence of the parents will effect whether their children will be born whole or with defects of different kinds. Thus, we read that “**the third night [of praying and observing chastity before having sexual relations] thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.**” The blessing on the third night of “sound children” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often, and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will receive a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

Tobias 6:18, 20-22 “[St. Raphael said to Tobias:] But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. **And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.** And when the third night is past, [of praying and observing chastity] thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.”

It is sad to see that none today seem to care anything about these promises or virtuous deeds that promise these remarkable and wondrous graces that Our Lord said he would bless a virtuous couple with. One could think that even a worldly or ungodly couple would

appreciate the grace of not receiving a child that is deformed and that they, if they believed in God or were aware of these promises, would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any people of the world care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace of receiving “a blessing that sound children may be born of you.”

St. Bridget was also revealed the truth of the spiritual danger of having marital relations during pregnancy in a spiritual revelation. In it she saw a man that was tormented in purgatory. St. Bridget was allowed to communicate with this tormented soul. She asked the man about the specific reasons why he escaped Eternal Hell. He answered saying: “The third [reason I escaped being eternally condemned to burn in Hell] is that I obeyed my teacher who advised me to abstain from my wife’s bed when I understood that she was pregnant.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 9 or Appendix)

In addition to the above facts, it is also evident that many spouses may be more inclined to commit some form or another of sexual sin during this time period and that they might put too much heart or affection in the sexual act at this time due to the fact that conception cannot occur again, and so they might indulge a little too often or unreasonably and love the act a little too much, and more than what is suitable. “*For where your treasure is, there will your heart be also.*” (Luke 12:34) “*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*” (2 Timothy 3:1-5)

Thus, it is totally clear that those who are having marital relations during pregnancy and who do not practice virtue are endangering their own and their child’s spiritual welfare. During pregnancy, the primary purpose of procreation that the Church teaches that spouses always must perform the marital act for is not possible to be fulfilled and thus, it is a defective action to have marital relations during this time. We see this distinction being made in the Church’s teachings in these words: “Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI *Casti Connubii* # 54).

Marital relations during pregnancy can also sometimes be dangerous to the child, and lead to a premature birth or a stillborn child. Many times there also exist a high risk for preterm labor or a medical condition or any other valid reason that makes it absolutely necessary to abstain from the marital act. If the doctor has said that it can cause further complications to the pregnancy – or if there is any risk to engage in marital intercourse during this time period – it is a mortal sin to deliberately engage in marital intercourse at this time. And the husband has no right to ask for the debt during this period. No masturbation, oral sex or other sinful acts are allowed as a substitute during this time period either.

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Procreation* (c. 198-203 A.D.): “Right from the beginning the law, as we have already said, lays down the command, “Thou shalt not covet thy neighbour’s wife,” [Ex. 20:17] long before the Lord’s closely similar utterance in the New Testament, where the same idea is expressed in his own mouth: “You have heard that the law commanded, Thou shalt not commit adultery. But I say, Thou shalt not lust.” [Matt. 5:27-28] **That the law intended husbands to cohabit with their wives with self-control and only for the purpose of begetting children is evident... For this reason you could not point to any place in Scripture where one of the ancients approached a pregnant woman; later, after the child is born and weaned, you might find that marriage relations of husbands and wives were resumed.** You will find that Moses’ father kept this principle in mind. After Aaron’s birth three years passed before Moses was born. [Ex. 7:7] Again, the tribe of Levi observed this law of nature given by God, although they were fewer in number than any others which came into the promised land. [Num. 3:39] For a tribe does not easily grow to great numbers if their men have intercourse only within the legal marriage relationship and then wait until the end not only of pregnancy but also of breast-feeding.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

Doctors usually recommend some abstinence after labor, usually four to six weeks before resuming intercourse. This allows time for the woman to heal after birth. Total abstinence, if needed, is required during this time period according to the doctor’s recommendation.

The Old Testament also confirms that Our Lord wants spouses to practice chastity for a while after the birth of the child.

Leviticus 12:1-5 “And the Lord spoke to Moses, saying: ‘Speak to the children of Israel, and thou shalt say to them: If a woman having received seed shall bear a man child, she shall be unclean seven days, according to the days of the separation of her flowers. And on the eighth day the infant shall be circumcised: But she shall remain three and thirty days in the blood of her purification. She shall touch no holy thing, neither shall she enter into the sanctuary, until the days of her purification be fulfilled. But if she shall bear a maid child, she shall be unclean two weeks, according to the custom of her monthly courses, and she shall remain in the blood of her purification sixty-six days.’”

Since the Old Testament teaches that a person who becomes defiled cannot touch other people during the time that they are unclean, this shows us that God wants the spouses to

abstain from the marital act for a while after they have received the child.

One must really marvel over how the members of the Christian Church, (who should be more virtuous than the people of the Jewish Old Testament religion) have fallen into this degraded and filthy custom of having marital relations during a woman's pregnancy or menstrual period. The Old Law was only a shell and a sign of the future things in the New Law, and even the Old Law forbade marital relations on many more occasions than the New Law does. The reason of why the Old Law forbade things that now are not sinful is because in the New Law, Our Lord wants us to do many good things, not because we are forced to do it, but only because we know that they are good in themselves, which is a more virtuous and meritorious act. Christian spouses should obviously act and live more virtuously and holy than did those people in the Old Law, since all Christians have received more graces and knowledge of Our Lord than those in the Old Law, and it is really a blemish on the Christian community that this is not happening. The amount of graces that are be lost because of these filthy and unnecessary acts of lustful spouses is, sad to say, immeasurable and inestimable. "*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*" (2 Timothy 3:1-5)

Thus, St. Ambrose (c. 340-397) could rightly declare that it is shameful to continue to have sexual relations after pregnancy, and that those people who do this act "contaminate the former [the child] and exasperate the latter [God]": "Youths generally assert the desire of having children and think to excuse the heat of their age by the desire for generation. How much more shameful for the old to do what is shameful for the young to confess. For even the young who temper their hearts to prudence by divine fear, generally renounce the works of youth when progeny [offspring] have been received. And is this remarkable for man, if beasts mutely speak a zeal for generating, not a desire for copulating? Indeed, once they know the womb is filled, and the seed received by the generative soil, they no longer indulge in intercourse or the wantonness of love, but they take up parental care. Yet men spare neither the embryo nor God. They contaminate the former and exasperate the latter. "Before I formed you in the womb," He says, "I knew you and sanctified you in your mother's womb." [Jer. 1:5] To control your impatience, note the hands of your Author forming a man in the womb. He is at work, and you stain with lust the secret of the sacred womb? Imitate the beast or fear God. Why do I speak of beasts? The land itself often rests from the work of generating, and if it is often filled with the seeds thrown by the impatient eagerness of men, it repays the shamelessness of the farmer and changes fertility to sterility. So even in the elements and the beasts it is a shame to nature not to cease from generating." (St. Ambrose, Archbishop of Milan, *Exposition of the Gospel According to St. Luke* 1:43-45)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Procreation* (c. 198-203 A.D.): “Far more excellent, in my opinion, than the seeds of wheat and barley that are sown at appropriate seasons, is man that is sown, for whom all things grow; and those seeds temperate husbandmen ever sow. Every foul and polluting practice must therefore be purged away from marriage; that the intercourse of the irrational animals may not be cast in our teeth, as more accordant with nature than human conjunction in procreation. Some of these, it must be granted, desist at the time in which they are directed, leaving creation to the working of Providence.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Origen (c. 184-254), *Homilies on Genesis*, Homily V, Section 4, On Lot And His Daughters: “Let the married women examine themselves and seek if they approach their husbands for this reason alone [for having children], that they might receive children, and after conception desist. For those women... when they have attained conception, [rightly] do not later assent to copulation with a man. But some women, for we do not censure all equally, but there are some who serve passion incessantly, like animals without any distinction, whom I would not even compare to the dumb beasts. For even the beasts themselves know, when they have conceived, not to further grant opportunity to their males. The divine Scriptures also censures such when it says: “Do not become like the [sterile] horse and the mule who have no understanding,” [Ps. 31:9] and again, “They have become stallions.” [Jer. 5:8] But, O people of God, “who love Christ in incorruption,” [Eph. 6:24] understand the word of the Apostle in which he says: “Whether you eat or drink or whatever else you do, do all to the glory of God.” [1 Cor. 10:31] For his remark after eating and drinking, “whatever else you do,” has designated with a modest word the immodest affairs of marriage, showing that even these acts themselves are performed to the glory of God if they are attended to with a view to posterity [offspring] alone.”

“In fact, a good Christian should not only observe chastity for a few days before he communicates, [that is, before he receives the Holy Eucharist] but he should never know his wife except from the desire for children. A man takes a wife for the procreation of children, not for the sake of lust. Even the marriage rite mentions this: ‘For the procreation of children,’ it says. Notice that it does not say for the sake of lust, but ‘for the procreation of children.’ I would like to know, dearly beloved, what kind of a harvest a man could gather if he sowed his field in one year as often as he is overcome by dissipation and abuses his wife without any desire for children. If those who are unwilling to control themselves plowed and sowed repeatedly their land which was already sown, let us see in what kind of fruit they would rejoice. As you well know, no land can produce proper fruit if it is sown frequently in one year. Why, then, does a man do with his body what he does not want done with his field?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:3)

It must also be made perfectly clear that natural infertility during pregnancy on the part of the woman is *not* a reward for the spouses to have “great sex” because they were “good” in fulfilling the marital duty (the procreation and education of children), as so many people today nowadays actually (and falsely) seem to believe.

It is reasonable to conclude that if women were not infertile during pregnancy, many bad husbands would be endangering the life of their wives by exposing them to too many childbirths at too short time intervals. Consequently, if women were not infertile during pregnancy, many more mortal sins would be committed by married and unmarried men since they then would be inclined to seek relief of their fleshly lusts in other ways or by other women, so as not to endanger the life of their own wife or mistresses.

Indeed, to St. Jerome and the rest of the Saints and Fathers of the Church, the indulgences granted to the marital act was not something good or praiseworthy because it only acts as a relief valve to avoid a greater evil: **“Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”**

Question: Does the Church allow the married to demand the marital debt on holy days?

Response: St. Thomas answers this question in great detail in his *Summa* for us.

“Article 7. Whether it is forbidden to demand the debt on holy days?”

“Objection 1. It would seem that a person ought not to be forbidden to ask for the debt on holy days. For the remedy should be applied when the disease gains strength. Now concupiscence may possibly gain strength on a feast day. Therefore the remedy should be applied then by asking for the debt.

“Objection 2. Further, the only reason why the debt should not be demanded on feast days is because they are devoted to prayer. Yet on those days certain hours are appointed for prayer. Therefore one may ask for the debt at some other time.

“[St. Thomas response:] On the contrary, Just as certain places are holy because they are devoted to holy things, so are certain times holy for the same reason. But it is not lawful to demand the debt in a holy place. Therefore neither is it lawful at a holy time.

“I answer that, Although the marriage act is void of sin, nevertheless since it oppresses the reason on account of the carnal pleasure, it renders man unfit for spiritual things. Therefore, on those days when one ought especially to give one’s

time to spiritual things, it is not lawful to ask for the debt.

“Reply to Objection 1. At such a time other means may be employed for the repression of concupiscence; for instance, prayer and many similar things, to which even those who observe perpetual continence have recourse.

“Reply to Objection 2. Although one is not bound to pray at all hours, one is bound throughout the day to keep oneself fit for prayer.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas speaks about how weddings must not be celebrated on holy days, adding more reasons why one must abstain from the marital sexual act on certain holy days.

“Article 10. Whether weddings should be forbidden at certain times?”

“Objection 1. It would seem that weddings ought not to be forbidden at certain times. For marriage is a sacrament: and the celebration of the others sacraments is not forbidden at those times. Therefore neither should the celebration of marriage be forbidden then.

“... Objection 3. Further, marriages that are contracted in despite of the law of the Church ought to be dissolved. Yet marriages are not dissolved if they be contracted at those times. Therefore it should not be forbidden by a commandment of the Church.

“[St. Thomas’ response:] On the contrary, It is written (Ecclesiastes 3:5): "A time to embrace, and a time to be far from embraces."

“I answer that, When the newly married spouse is given to her husband, the minds of husband and wife are taken up with carnal preoccupations by reason of the very newness of things, wherefore weddings are wont to be signalized by much unrestrained rejoicing. On this account it is forbidden to celebrate marriages at those times when men ought especially to arise to spiritual things. Those times are from Advent until the Epiphany because of the Communion which, according to the ancient Canons, is wont to be made at Christmas (as was observed in its proper place, III, 30), from Septuagesima until the octave day of Easter, on account of the Easter Communion, and from the three days before the Ascension until the octave day of Pentecost, on account of the preparation for Communion to be received at that time.

“Reply to Objection 1. The celebration of marriage has a certain worldly and carnal rejoicing connected with it, which does not apply to the other sacraments. Hence the comparison fails.

“... Reply to Objection 3. Since time is not essential to a marriage contracted within the forbidden seasons, the marriage is nevertheless a true sacrament. Nor is the marriage dissolved absolutely, but for a time, that they may

do penance for having disobeyed the commandment of the Church. It is thus that we are to understand the statement of the Master (Sent. iv, D, 33), namely that should a marriage have been contracted or a wedding celebrated at the aforesaid times, those who have done so "ought to be separated." Nor does he say this on his own authority, but in reference to some canonical ordinance, such as that of the Council of Lerida, which decision is quoted by the Decretals."

Question: How can you teach that sensual touches, kisses and various lustful acts are sinful when the Bible allows it? The biblical books called "*The Song of Songs*" and "*Proverbs*" directly teaches that sensual touches, kisses and acts are allowed, so you are not right in condemning these acts.

Answer: It is not coincidental that in this day and age when almost all are heretics, many people are falsely interpreting King Solomon's *Song of Songs* and *Proverbs* in a literal way instead of a figurative way (as the Holy Fathers did) that signify the spiritual relationship between God and the soul, Christ and the Church, and Christ and Our Lady. The Fathers never interpreted the *Song of Songs* or any other book of the Bible as a glorification of sex, and they unanimously rejected and condemned those wicked and lustful people who tried to excuse their sensuality by perverting the Holy Scripture for the sake of their own selfishness, as we have shown.

As said already, a Catholic is bound under pain of mortal sin to obey, consent to and follow the unanimous teaching of the Fathers on everything, as the Council of Trent and the First Vatican Council teaches.

A doctrine of faith or morals that is taught by the *unanimous* consent of the Fathers is part of the Ordinary Magisterium. The Catholic Church infallibly teaches that all biblical doctrines that have been held by the *unanimous* consensus of the Church Fathers are true and hence, binds all Catholics to believe them also.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 2, January 6th, 1870, *ex cathedra*: "I, Pius, bishop of the Catholic Church, with firm faith... **accept Sacred Scripture according to that sense which Holy mother Church held and holds**, since it is her right to judge of the true sense and interpretation of the Holy Scriptures; **nor will I ever receive and interpret them except according to the unanimous consent of the Fathers.**"

The Council of Trent in the 16th century was the first to infallibly define that a consensus can indeed make a doctrine part of the Ordinary Magisterium. And it was the first to

infallibly define that the only kind of consensus that can do this is the *unanimous* consensus of the Church Fathers.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 4, AD 1546, *ex cathedra*: “Furthermore, in order to restrain petulant spirits, It decrees, that no one, relying on his own skill, shall, in matters of faith, and of morals pertaining to the edification of Christian doctrine, wresting the sacred Scripture to his own senses, **presume to interpret the said sacred Scripture contrary** to that sense which holy mother Church, whose it is to judge of the true sense and interpretation of the holy Scriptures, hath held and doth hold; **or even contrary to the unanimous consent of the Fathers**; even though such interpretations were never (intended) to be at any time published. Contraveners [that is, those who oppose or contradict this] shall be made known by their Ordinaries, and be punished with the penalties by law established.”

The Church Fathers, well aware of the seemingly fleshly words and sexuality present in the Song of Songs, generally cautioned against reading it until a ‘mature spirituality’ had been obtained, lest the Song be misunderstood and lead the reader into temptation. Origen says, “I advise and counsel everyone who is not yet rid of the vexations of flesh and blood and has not ceased to feel the passion of his bodily nature, to refrain completely from reading this little book.” (Origen, *Commentary on the Song of Songs*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 117)

When asked for advice about what scriptural books a young girl should read, Jerome recommended the Psalms, Proverbs, Gospels, Acts and the Epistles, followed by the rest of the Old Testament. Of the *Song* however, Jerome counsels caution, saying “... she would fail to perceive that, though it is written in fleshly words, **it is a marriage song of a spiritual bridal**. And not understanding this, she would suffer from it.” (St. Jerome, *Letter cvii, To Laeta*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 119)

Indeed, “If you wish to understand... for what reason the body was made, then listen: it was made that it should be a temple to the Lord; that the soul, being holy and blessed, should act in it as if it were a priest serving before the Holy Spirit that dwells in you.” (Origen, *Exegesis on 1 Corinthians 7:29*)

Concerning the *Book of Proverbs*, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

““To know wisdom and instruction.” (Prov. 1:2) **He who knows the wisdom of God, receives from Him also instruction, and learns by it the mysteries**

of the Word; and they who know the true heavenly wisdom will easily understand the words of these mysteries. Wherefore he says: “To understand the difficulties of words;” (Prov. 1:3) for things spoken in strange language by the Holy Spirit become intelligible to those who have their hearts right with God.”

St. Hippolytus of Rome goes on to explain that many things mentioned in the *Book of Proverbs* has a symbolical meaning:

“**[On Proverbs 4:25]** He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances. When he says, “Let thine eyes look right on,” he means the vision of the soul; and when he gives the exhortation, “Eat honey, my son, that it may be sweet to thy palate,” he uses “honey” figuratively, meaning divine doctrine, which restores the spiritual knowledge of the soul. But wisdom embraces the soul also; for, says he, “love her, that she may embrace thee.” And the soul, by her embrace being made one with wisdom, is filled with holiness and purity. Yea more, the fragrant ointments of Christ are laid hold of by the soul’s sense of smell.”

Hence that the Book of Proverbs is to be interpreted spiritually, with “thoughts free of passion” and “with holiness and purity”, just as with the *Song of Solomon*, and not for the purpose any licentiousness.

St. Hippolytus of Rome goes on to explain Proverbs 5:19 in a spiritual sense—which, to the contrary, is the very verse lustful people interprets in a fleshly sense—and explains that it refers to spiritual wisdom and understanding; and that the *hind* and following words mentioned in Proverbs 5:19 is to be understood by “the purity of that pleasure”, and in the end he equates all of this with *wisdom*, that, “like a stag, can repel and crush the snaky doctrines of the heterodox [i.e., those holding unorthodox or heretical doctrines or opinions].”

“**[Proverbs 5:19 “Let her be thy dearest hind, and most agreeable fawn: let her breasts [or affection or love] inebriate thee at all times; be thou delighted continually with her love.”]** He shows also, by the mention of the creature (the hind), the purity of that pleasure; and by the roe he intimates the quick responsive affection of the wife. And whereas he knows many things to excite, he secures them against these, and puts upon them the indissoluble bond of affection, setting constancy before them. And as for the rest, wisdom, figuratively speaking, like a stag, can repel and crush the snaky doctrines of the heterodox. ... The heterodox are the “wicked,” and the transgressors of the law are “evil men,”

whose “ways”—that is to say, their deeds—he bids us not enter. ... Let her therefore, says he, be with thee, like a roe, to keep all virtue fresh. (Prov. 5:19) And whereas a wife and wisdom are not in this respect the same, let her [that is, wisdom] rather lead thee; for thus thou shalt conceive good thoughts.” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

Concerning this biblical passage, *Benson Bible Commentary* notes that: “*Let her be as the loving hind* — Hebrew, *as the hind of loves*; as amiable and delightful as the hinds are to princes and great men, who used to make them tame and familiar, and to take great delight in them, as has been observed by many writers. ... *Let her breasts* — Rather, *her loves*, as Houbigant renders □□□□, at all times, in all ages and conditions; not only love her when she is young and beautiful, but when she is old, or even deformed; *and be thou always ravished with her love* — Love her fervently. It is a hyperbolical expression.”

The Hebrew noun for “affection” is *dad* and has three other biblical references (the basic meaning of *dad* is breast or pap), all in Ezekiel.

Since affection (*dad*) which is synonymous with *love*, can mean *breast*, and has correctly been translated as breast in other instances in the bible, that is also probably why most Bible translators have rendered it as *breasts* in Proverbs 5:19.

However, even some protestant bible versions do translate “breast” in this Bible verse as “love” or “affection”, which we believe is more accurate.

Proverbs 5:19, *Revised Standard Version* (RSV): “a lovely hind, a graceful doe. Let her affection fill you at all times with delight, be infatuated always with her love.”

Proverbs 5:19, *Young’s Literal Translation* (YLT): “A hind of loves, and a roe of grace! Let her loves satisfy thee at all times, In her love magnify thyself continually.”

Proverbs 5:19, *New Century Version* (NCV): “She is as lovely and graceful as a deer. Let her love always make you happy; let her love always hold you captive.”

Proverbs 5:19, *Good News Translation* (GNT): “pretty and graceful as a deer. Let her charms keep you happy; let her surround you with her love.”

It is of note that the approved *Knox’s Catholic Translation* of the Vulgate, Proverbs 5:19, reads:

“Thy own bride, gentle as a hind, graceful as a doe; be it her bosom that steals away thy senses with the delight of a lover that loves still.”

This differences in interpreting the Hebrew or Greek may also explain why we have seen different translations of this passage cited by early Church writers but without them mentioning the word “breasts”. The reason for this may be because they have interpreted this passage differently, and hence translated it in another sense. That may also explain why St. Hippolytus never mentioned the words “breasts” when commenting on this passage, and why he instead spoke of “*affection* of the wife.”

Whatever the case, none of the Fathers has ever interpreted breasts or kisses in a sensual way in scripture. According to St. Ambrose, the *Breast* mentioned in Song of Songs 8:1 is **Baptism**, and the *Kiss* is a **kiss of mystical peace**: “What are the breasts of the church except the sacrament of **baptism**? And well does he say “sucking,” as if the baptized were seeking him as a draught of snowy milk. “Finding you without,” he says, “I shall kiss you,” that is, finding you outside the body, I embrace you with the **kiss of mystical peace**. No one shall despise you; no one shall shut you out. I will introduce you into the inner sanctuary and the hidden places of Mother Church, and into all the secrets of mystery, so that you may drink the cup of spiritual grace.” (*Consolation on the Death of Emperor Valentinian 75*, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 22, p. 296)

St. Methodius, **On The Abuse of Biblical Passages for the Purpose of Sensual Gratification** (c. 311 A.D.): “Now Paul, when summoning all persons to sanctification and purity... in order to silence the ignorant, now deprived of all excuse... that he might take away occasion for the abuse of these passages from those who taught the sensual gratification of the body, under the pretext of begetting children... For men who are incontinent in consequence of the uncontrolled impulses of sensuality in them, dare to force the Scriptures beyond their true meaning, so as to twist into a defence of their incontinence... and they are not ashamed to run counter to the Spirit, but, as though born for this purpose, they kindle up the smouldering and lurking passion, fanning and provoking it; and therefore he, cutting off very sharply these dishonest follies and invented excuses, and having arrived at the subject of instructing them how men should behave to their wives, showing that it should be as Christ did to the Church, “*who gave Himself for it, that He might sanctify and cleanse it by the washing of water by the Word,*” (Ephesians 5:25-26)...” (*Banquet of the Ten Virgins*, Discourse III, Chapter X.--The Doctrine of the Same Apostle Concerning Purity)

The kisses, breasts, hair, lips, neck, belly, navel, etc. has a spiritual meaning according to the unanimous consent of the Fathers

According to Origen, Ambrose, Augustine, Gregory the Great and the rest of the Fathers and early Christian writers, the breasts, hair, lips, neck, belly, navel, etc. in *Song of Songs*, *Song of Solomon* or *Canticles of Canticles* and related bible passages are the “powers” or “representations” of the soul or of the Church and Christ, or even wisdom itself. According to St. Ambrose (4th century bishop of Milan), commenting on Song of Songs 8:1, “What are the breasts of the church except the sacrament of baptism?” For St. Gregory the Great, the fawns feeding among the lilies in Song of Songs 4:5 are saints who “are unto God a sweet savor of Christ” (quoting 2 Cor. 2:15). Again from St. Ambrose, on the Song of Songs 7:2: “Small, too, are the navel and belly of the soul that ascends to Christ.” (From *Ancient Christian Commentary on Scripture, Old Testament*, vol. IX)

Pope St. Gregory the Great, *Father and Doctor of the Church* (died 604): “To create allegories, the divine thoughts are cloaked with what we know; by examining exterior language, we attain an interior understanding. For this reason the Song of Songs employs language characteristic of sensual love to reheat the soul using familiar expressions to revive it from sluggishness and to spur it onto the love that is above using language typical of the love here below. This book mentions kisses and breasts and cheeks and thighs. We must not ridicule the sacred description of these terms but reflect upon the mercy of God. For this book goes so far as to extend the meaning of the language characteristic of our shameful love in such a way that our heart is set on fire with yearning for that sacred love. By discussing the parts of the body, this book summons us to love. Therefore we ought to note how wonderfully and mercifully this book is working within us. However, from where God lowers himself by speaking, he lifts us up there by understanding. We are instructed by the conversations proper to sensual love when their power causes us to enthusiastically burn with love for the Divinity.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 1 & 2; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

Pope St. Gregory the Great: “The Gentiles who were called did not cease kissing their Redeemer’s feet, because they longed for him with uninterrupted love. Hence the bride in the Song of Songs said of this same Redeemer: “Let him kiss me with the kisses of his mouth.” (Song of Songs 1:2) It is fitting that she desire her Creator’s kiss, as she makes herself ready throughout her love to obey him.” (*Forty Gospel Homilies* 33, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 292)

“The song of Songs introduces the bride saying, “Let him kiss me with kisses of his mouth.” (Song of Songs 1:2) Now, by “kiss” we understand not the joining of mouths but the communion of pious soul and divine Word. It is like the bride saying something of this kind, I experienced your words in writing, but I long to hear your very voice as well, I wish to receive the sacred teaching directly from your mouth and to caress it with the lips of my mind.” (*Commentary on the Song of Songs* 1, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 292)

Pope St. Gregory the Great: “Let us set this before our eyes: due to its unceasing desire, a soul of any of the chosen ones is set on fire in love for the sight of the bridegroom. Since such a soul lacks the power to perfectly perceive such a sight in this life, it contemplates his eminence and is deeply pierced because of this love. Now a deep piercing—which is born of charity and set on fire by desire—resembles a kiss, for as often as the soul kisses God, it is deeply pierced with love for him. At the present time there are many who really fear the Lord and have received [the grace of] good works but they still do not kiss God because they are not deeply pierced by a love for him at all.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 18; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

Pope St. Gregory the Great: “And of course the kiss of his mouth is the very fullness of interior peace; when we have attained it, there will no longer be anything to seek. This is why it is fittingly added, “FOR YOUR BREASTS ARE BETTER THAN WINE.” (Song of Songs 1:1) Wine is the knowledge of God received by those of us who reside in this life. But we embrace the breasts of the bridegroom when we contemplate him in the eternal fatherland by an embrace of his presence. Therefore let the soul say, “Your breasts are better than wine.” It is as if the soul says, “Great indeed is the knowledge about yourself that you have bestowed on me in this life; great is the wine of your intimate knowledge by which you make me very drunk; but your breasts are better than wine since whatever is presently known about you through faith is transcended by the beauty and loftiness of contemplation.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 19; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

St. Ambrose of Milan, *Archbishop, Confessor, Father and Doctor of the Church* (died 397): “But the church does not cease to kiss Christ’s feet, and she demands not one but many kisses in the Song of Solomon, since like blessed Mary, she listens to his every saying, she receives his every word, when the gospel or prophets are read, and she keeps all these words in her heart.” (*Letter 62, To His Sister*, in *The Fathers*)

Of The Church: A New Translation, vol. 26, p. 392)

St. Ambrose: “Therefore such a soul also desires many kisses of the Word, so that she may be enlightened with the light of the knowledge of God. For this is the kiss of the Word, I mean the light of holy knowledge. God the Word kisses us, when he enlightens our heart and governing faculty with the spirit of the knowledge of God. The soul that has received this gift exults and rejoices in the pledge of wedded love and says, “I opened my mouth and panted.” (Ps. 119:131; 118:131 in Douay-Rheims Version.) For it is with the kiss that lovers cleave to each other and gain possession of the sweetness of grace that is within, so to speak. Through such a kiss the soul cleaves to God the Word, and through the kiss the spirit of him who kisses is poured into the soul, just as those who kiss are not satisfied to touch lightly with their lips but appear to be pouring their spirit into each other. Showing that she loves not only the appearance of the Word and his face, as it were, but all his inner parts, she adds to the favor of the kisses: “Your breasts are better than wine, and the fragrance of your ointments is above all perfumes.” (Song of Solomon 4:10) She sought the kiss, God the Word poured himself into her wholly and laid bare his breasts to her, that is, his teachings and the laws of the wisdom that is within, and was fragrant with the sweet fragrance of his ointment. Captive to these, the soul is saying that the enjoyment of the knowledge of God is richer than the joy of any bodily pleasure.” (*Isaac, or the Soul* 3.8-9, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 65, p. 16-17)

St. Ambrose: “The church beautiful in [those recently baptized]. So that God the Word says to her: “You are all fair, my love, and there is no blemish in you,” for guilt has been washed away. “Come here from Lebanon, from the beginning of faith, you will pass through and pass on,” (Song of Songs 4:7-8) because, renouncing the world, she passed through things temporal and passed on to Christ. And again, God the Word says to her, “How beautiful and sweet are you made, I love, in your delights! Your stature is become like that of a palm tree, and your breasts like bunches of grapes” (Song of Songs 7:6-8).” (*On the Mysteries* 7.39, in *Nicene and Post-Nicene Fathers*, vol. 2.10:322)

St. Ambrose: ““Your navel is like a round bowl, not wanting tempered wine. Your belly is like a heap of wheat, set about with lilies. Your neck is like a tower of ivory. Your eyes are a pool in Heshbon.” (cf. Song of Songs 7:2-4) The good navel of the soul, capable of receiving all virtues, is like a bowl, fashioned by the author of faith himself (Heb. 12:2). For in a bowl wisdom has mixed her wine, saying, “Come, eat my bread and drink the wine which I have mingled for you.” (Prov. 9:5) This navel,

therefore, fashioned with all the beauty of the virtues, does not lack mixed wine. His belly also was filled not only with the wheaten food of justice, as it were, but also with that of grace, and it bloomed with sweetness like a lily (Isaiah 31:5)."

(Consolation on the Death of Emperor Valentinian 96, in The Fathers Of The Church: A New Translation, vol. 22, pp. 293-94)

Bishop Theodoret of Cyrus (died c. 457): "She is admitted to the inner chamber, the quarters and rooms of the bridegroom, and boastfully says to her own retinue, "The king introduced me into his chamber," (Song of Solomon 1:4) that is, he revealed to me his hidden purposes, the plan concealed from ages and generations he made known to me, the treasures obscure, hidden, and unseen he opened to me, in keeping with the prophecy of Isaiah." *(Commentary on the Song of Songs 1, Quoted in Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 295)*

St. Cyril of Jerusalem, *Archbishop, Confessor, Father and Doctor of the Church* (died 386): "You wish to know the place? He says in the Canticles, "I came down to the nut garden" (Song of Solomon 6:11: A Type of the Passion of Christ); for it was a garden where he was crucified." *(Catechetical Lectures 14.5, in The Fathers Of The Church: A New Translation, vol. 65, p. 16-17)*

St. Caesarius of Arles, *Archbishop of Arles* (died 542): "It is said concerning the church of the Gentiles, "I am dark and beautiful, O daughter of Jerusalem." (Song of Solomon 1:5) Why is the church dark and beautiful? She is dark by nature, beautiful by grace. Why dark? "Indeed, in guilt was I born, and in sin my mother conceived me." (Ps. 51:5; 50:7 in Douay-Rheims Version.) Why beautiful? "Cleanse me of sin with hyssop, that I may be purified; wash me, and I shall be whiter than snow." (Ps. 51:7; 50:9 in Douay-Rheims Version.)" *(Sermon 12.4.1, in The Fathers Of The Church: A New Translation, vol. 47, p. 209)*

St. Jerome, *Hermit, Priest, Confessor, Bible Translator, Theologian, Father and Doctor of the Church* (died 420): "Born, in the first instance, of such parentage we are naturally black, and even when we have repented, so long as we have not scaled the heights of virtue, we may still say: "I am black but comely, O you daughters of Jerusalem." (Song of Solomon 1:5) But you will say to me, "I have left the home of my childhood; I have forgotten my father, I am born anew in Christ. What reward do I receive for this?" The context shows—"The king shall desire your beauty." This, then, is the great mystery. "For this cause shall a man leave his father and his mother and shall be joined unto his wife, and they two shall be" not as is there said,

“of one flesh,” (Ephesians 5:31-32) but “of one spirit.” Your bridegroom is not haughty or disdainful; He has “married an Ethiopian woman.” (Numbers 12:1) When once you desire the wisdom of the true Solomon and come to Him, He will avow all His knowledge to you; He will lead you into His chamber with His royal hand; (Song of Solomon 1:4) He will miraculously change your complexion so that it shall be said of you, “Who is this that goes up and has been made white?”” (*Letter 22.1, in Nicene and Post-Nicene Fathers, vol. 2.6:22-23*)

St. Hippolytus of Rome, Priest and Martyr (died 235): “[**On Song of Solomon 1:4**]“The king introduced me to his treasures.” Who is this king, if not Christ himself? And what are these treasures, if not his chambers? This is the people who say, “We will rejoice and delight in you,” for he calls everyone. First, it tells us about the past, then it reveals a time of penance in the future: “We will rejoice and delight in you.” “I loved your breasts more than wine,” not the wine that was mixed by Christ, surely, but the wine whereby Noah previously languished in drunkenness, the wine that deceived Lot. “We loved your fountains of milk more than this wine” because breasts were the commandments given by Christ [in the law]; they delight but certainly do not inebriate. For this reason, indeed, the apostles said, “Do not drink so much wine that you become drunk.” (Eph. 5:18) Therefore the beloved says, “I loved your breasts more than wine; righteousness loves you,” because those who follow the way of righteousness are those who love you, whereas unbelievers hate you and deserve retribution from the judge.” (*Treatise on the Song of Songs 3.1.4, Quoted in Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 295*)

Bishop Gregory of Elvira (died c. 392): “For thus is it called the Canticle of Canticles, inasmuch as it is above every canticle that Moses and Mary in Exodus and Isaiah and Habakkuk and others sang. These are better canticles because they give praise to the Lord with joyful mind and soul for the liberation of the people, or for their conversion, or in gratitude for the divine works. Here they are superior also because the voice of the singing church and of God is heard. Because the divine and human are united with one another, therefore, it is called the Canticle of Canticles, that is, the best of the best.” (*Explanation of the Song of Songs 1.2, in Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 289*)

St. Augustine of Hippo, *Bishop, Philosopher, Theologian, Father and Doctor of the Church* (died 430): “The Canticle of Canticles sings a sort of spiritual rapture experienced by holy souls contemplating the nuptial relationship between Christ the King and his queen-city, the church. But it is a rapture veiled in allegory to make us

yearn for it more ardently and rejoice in the unveiling as the bridegroom comes into view—the bridegroom to whom the canticles sings, “The righteous love you,” and the hearkening bride replies, “There is love in your delights.”” (City of God 17.20, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 24, p. 77)

Bishop Eusebius of Caesarea (died c. 340): “And as we are examining His Name, the seal of all we have said may be found in the oracle of Solomon the wisest of the wise, where he says in the Song of Songs: “Thy name is as ointment poured forth.” (Song of Songs 1:3) Yea, he being supplied with divine wisdom, and thought worthy of more mystic revelations about Christ and His Church, and speaking of Him as Heavenly Bridegroom, and her as Bride...” (*Proof of the Gospel* 4.16, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 293)

Cassiodorus, Roman statesman and writer (died c. 585): “In short, you deserve Christ’s kiss and the continuance of your virginal glory forever, for these words are spoken to you: “Let him kiss me with the kiss of his mouth, for your breasts are better than wine, smelling sweet of the best ointments,” (Songs of Solomon 1:1) and the other verses which that divine book includes with its mystical proclamation.” (*Exposition of the Psalms, Preface*, in *Ancient Christian Writers: The Works of the Fathers in Translation* 51:42)

Origen, biblical scholar and theologian (died c. 254): “We must not, however, overlook the fact that in certain versions we find written “for your sayings are better than wine,” where we read “for your breasts are better than wine.” (Song of Solomon 1:4) But although it may seem that this gives a plainer meaning in regard to the things about which we have discoursed in the spiritual interpretation, we ourselves keep to what the Seventy interpreters wrote in every case. For we are certain that the Holy Spirit willed that the figures of the mysteries should be roofed over in the Divine Scriptures, and should not be displayed publicly, and in the open air.” (*Commentary on the Song of Songs* 1.3, in *Ancient Christian Writers: The Works of the Fathers in Translation* 26:74)

St. Dionysius the Areopagite, Bishop of Athens (1st century): “And in the Songs there are those passionate longings fit only for prostitutes. There are too those other sacred pictures boldly used to represent God, so that what is hidden may be brought out into the open and multiplied, what is unique and undivided may be divided up, and multiple shapes and forms be given to what has neither shape nor form. All this is to enable the one capable of seeing the beauty hidden within these images to find

that they are truly mysterious, appropriate to God, and filled with a great theological light. But let us not suppose that the outward face of these contrived symbols exists for its own sake. Rather, it is the protective garb of the understanding of what is ineffable and invisible to the common multitude. This is so in order that the most sacred things are not easily handled by the profane but are revealed instead to the real lovers of holiness. Only these latter know how to pack away the workings of childish imagination regarding the sacred symbols. They alone have the simplicity of mind and the receptive, contemplative power to cross over to the simple, marvelous, transcendent truth of the symbols.” (*Letter IX, in Pseudo-Dionysius: The Complete Works*, pp. 282-83)

Question: Can a man or a woman morally perform a medical examination involving the whole naked body, parts of the body, the genital, or the breasts?

Answer: Yes. So long as it is a necessary medical performance, it is permissible. St. Thomas Aquinas refers to this.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 58, Art. 1, Reply to Objection 5: “... if he [a husband] cannot fulfill the carnal act with a virgin, while he can with one who is not a virgin, the hymeneal membrane may be broken by a medical instrument, and thus he may have connection with her. Nor would this be contrary to nature, for it would be done not for pleasure but for a remedy.”

A woman, of course, must do everything in her power not to allow a male doctor examine her body undressed or partly undressed (unless it is an area that is not problematic), and she must not let a male doctor examine her breasts or genital area. It is definitely very bad for a woman to expose herself to a man in this way and so put herself to shame and the doctor to possible temptation.

However, this rule may not be expedient in all cases, especially in grave and urgent medical necessities. Grave danger where medical help is needed promptly can excuse a person from showing problematic body parts to a doctor which is not of the same sex, but generally patients must do all in their power to try to get a doctor that is of the same gender if problematic parts of the body must be examined or shown in the doctor’s examination.

A man should always choose a male doctor for physical examinations, especially if it involves the private parts. Moreover, it is not fitting that the hands of a woman should be touching and be physically close to a man’s body and so expose him to possible temptations — and that is even more true if the woman is young and beautiful.

Question: Is gluttony a sin and does gluttony affect sexual temptation?

Answer: Yes, gluttony is a sin and on top of this, it is also one of the seven deadly sins. Furthermore, the sin of gluttony indeed increases sexual desire or temptations. The sin of gluttony is special in this regard, which makes it really necessary to resist this temptation.

Many people are completely unaware of the fact that gluttony actually provokes the flesh into sexual sin. They think that they can eat however much they want of good tasting food or candy and snacks all the time without this actually effecting their spiritual welfare. The fact of the matter, however, is that gluttony is a mortal sin just like lust is. And not only that, but gluttony or superfluity in food actually provokes the flesh into sexual temptations and sin.

St. Alphonsus Maria de Liguori, *Doctor of the Church* (1696-1787): "It is also necessary to abstain from superfluity of food. St. Jerome asserts that satiety of the stomach provokes incontinence. And St. Bonaventure says: "Impurity is nourished by eating to excess." But on the other hand, fasting, as the holy Church teaches, represses vice and produces virtue: "O God, who by corporal fasting dost suppress vice, dost elevate the mind, and dost confer virtues and rewards." St. Thomas has written that when the devil is conquered by those whom he tempts to gluttony, he ceases to tempt them to impurity." (*The Dignities and Duties of the Priest*, Instruction III)

Pope St. Gregory the Great, *Father and Doctor of the Church* (540-604): "As long as the vice of gluttony has a hold on a man, all that he has done valiantly is forfeited by him: and as long as the belly is unrestrained, all virtue comes to naught." (Quoted in *Summa Theologica*, by St. Thomas Aquinas)

The Holy Saints, Popes and Doctors of the Church are all clear that it's imperative for one's salvation to not allow the search of pleasing one's palate to gain control over one's soul, and this means that one must fast sometimes in order to chasten one's body and senses. As long as a person really considers how small and trifling this penance is compared to an eternal torment in Hell, they will not refuse to follow the Church's words or prescribed days of fasting and abstinence in this respect.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #8, March 4, 1679: "Eating and drinking even to satiety for pleasure only, are not sinful, provided this does not stand in the way of health, since any natural appetite can licitly enjoy its own

actions.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Liguori wrote the following when explaining what gluttony is: “Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault.” (*The True Spouse of Jesus Christ, The Mortification of the Appetite, "The complete ascetical works of St. Alphonsus"* (1887), vol. 1, p. 241)

Pope St. Gregory the Great described five ways by which one can commit the sin of gluttony, and showed biblical examples for each of them:

1. Eating before the time of meals in order to satisfy the palate.

Biblical example: Jonathan eating a little honey, when his father Saul commanded no food to be taken before the evening (1 Samuel 14:29).

2. Seeking delicacies and better quality of food to gratify the “vile sense of taste.”

Biblical example: When Israelites escaping from Egypt complained, “Who shall give us flesh to eat? We remember the fish which we did eat in Egypt freely; the cucumbers and the melons, and the leeks and the onions and the garlic,” God rained fowls for them to eat but punished them later (Numbers 11:4).

3. Seeking after sauces and seasonings for the enjoyment of the palate.

Biblical example: Two sons of Eli the high priest made the sacrificial meat to be cooked in one manner rather than another. They were met with death (1 Samuel 4:11).

4. Exceeding the necessary amount of food.

Biblical example: One of the sins of Sodom was “fullness of bread” (Ezekiel 16:49).

5. Taking food with too much eagerness, even when eating the proper amount, and even if

the food is not luxurious.

Biblical example: Esau selling his birthright for ordinary food of bread and pottage of lentils. His punishment was that the “profane person. . . who, for a morsel of meat sold his birthright,” we learn that “he found no place for repentance, though he sought it carefully, with tears” (Genesis 25:30).

The fifth way is worse than all others, said St. Gregory, because it shows attachment to pleasure most clearly.

To recapitulate, St. Gregory the Great said that one may succumb to the sin of gluttony by: 1. Time; 2. Quality; 3. Stimulants; 4. Quantity; 5. Eagerness.

In his *Summa Theologica* (Part 2-2, Question 148, Article 4), St. Thomas Aquinas reiterated the list of five ways to commit gluttony:

- *Laute* - eating food that is too luxurious, exotic, or costly
- *Nimis* - eating food that is excessive in quantity
- *Studiose* - eating food that is too daintily or elaborately prepared
- *Praepropere* - eating too soon, or at an inappropriate time
- *Ardenter* - eating too eagerly.

Aquinas notes that the first three ways are related to the nature of the food itself, while the last two have to do with the time or manner in which it is consumed. Thus, one can commit the sin of gluttony by eating too much food, by eating too early and eagerly, or by eating food that tastes very good.

Children must be kept away from gluttony

When we consider the fact that gluttony is a sin and that this sin is especially powerful in inflaming sins of sensuality, it is no wonder that most teenagers fall into sins of impurity almost immediately when they reach the age of puberty. While they cannot be excused for their mortal sins, the parents who allow them to eat all kinds of dainties whenever they desire should of course also be castigated, since they are in a great part responsible for their child's fall into moral ruin.

Young as well as old do not need to eat especially good or luxurious food, and pampering one's child can only lead to moral ruin in the end. For just a few hundred years ago, most children would have been more than satisfied if they received a fruit as a dessert, since

almost all were poor, and there is in truth no need for any cookies, coffee, candy, chips, sodas etc., which only harms the child in every possible way, both spiritually and physically. Indeed, so harmful are all of these dainties just mentioned, that the obesity problem in the western countries have reached alarming proportions because almost everyone consumes so much unnecessary desserts or candy etc.

St. Alphonsus: “As regards the food, it must be observed that nothing edifies the people so much as the mortification and the frugality of the missionaries, while on the contrary nothing scandalizes them more than when they see men treating themselves well in regard to eating and drinking. ... Hence in our missions it is an established rule, that at dinner on days on which flesh-meat is allowed there is to be given only soup with boiled meat, and on fasting-days soup with another frugal portion; at supper, salad and other similar food, with a little cheese and fruit. Only on the last day, the day of the blessing, there may be more food, but never fowl, game, choice fish, pastry, or other sweetmeats.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 293)

If a parent wants his child to be saved, he needs to be firm and teach his child about the necessity of detachment from earthly things and mortification of his senses, keeping unnecessary pleasure and dainties away from him. In addition, he should tell his child the reason for this, that is, that eating all these things very often ends in evil attachments and “gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things”, and that for many such a life ends in eternal damnation and torment in hell, as we can read of the rich glutton and Lazarus in the gospel (Luke 16:19-31). If he explains in detail the horrors of hell and how he must avoid it, the child will have an easier time accepting the change.

The Gospel of Barnabas explains Luke 16:19-31 thus:

The Gospel of Barnabas, Chapter 24: “**Notable example how one ought to flee from banqueting and feasting.** Having said this, Jesus wept, saying: “Woe to those who are servants to their flesh, for they are sure not to have any good in the other life, but only torments for their sins. I tell you that there was a rich glutton who paid no heed to aught but gluttony, and so every day held a splendid feast. There stood at his gate a poor man by name Lazarus, who was full of wounds, and was fain to have those crumbs that fell from the glutton’s table. But no one gave them to him; nay, all mocked him. Only the dogs had pity on him, for they licked his wounds. It came to pass that the poor man died, and the angels carried him to the arms of Abraham our father. The rich man also died, and the devils carried him to

the arms of Satan; whereupon, undergoing the greatest torment, he lifted up his eyes and from afar saw Lazarus in the arms of Abraham. Then cried the rich man: "O father Abraham, have mercy on me, and send Lazarus, who upon his fingers may bring me a drop of water to cool my tongue, which is tormented in this flame." Abraham answered: "Son, remember that thou receivedst thy good in the other life and Lazarus his evil: wherefore now thou shalt be in torment, and Lazarus in consolation." ... "See then whether the poor are blessed," said Jesus, "who have patience, and only desire that which is necessary, hating the flesh. O wretched they, who bear others to the burial, to give their flesh for food of worms, and do not learn the truth. So far from it that they live here like immortals, for they build great houses and purchase great revenues and live in pride."

The Gospel of Barnabas, Chapter 25 "**How one ought to despise the flesh, and how one ought to live in the world.** Then said he who writeth: "O master, true are thy words and therefore have we forsaken all to follow thee. Tell us then, how we ought to hate our flesh: for to kill oneself is not lawful, and living we needs must give it its livelihood." Jesus answered: "Keep thy flesh like a horse, and thou shalt live securely. For unto a horse food is given by measure and labour without measure, and the bridle is put on him that he may walk at thy will, he is tied up that he may not annoy anyone, he is kept in a poor place, and beaten when he is not obedient: so do thou, then, O Barnabas, and thou shalt live always with God. And be not offended at my words, for David the prophet did the same thing, as he confesseth, saying: "I am as an horse before thee: and am always by thee." Now tell me, whether is poorer he who is content with little, or he who desireth much? Verily I say unto you, that if the world had but a sound mind no one would amass anything for himself, but all would be in common. But in this is known its madness, that the more it amasseth the more it desireth. And as much as it amasseth, for the fleshly repose of others doth it amass the same. Therefore let one single robe suffice for you, cast away your purse, carry no wallet, no sandals on your feet; and do not think, saying: "What shall happen to us?" but have thought to do the will of God, and he will provide for your need, insomuch that nothing shall be lacking unto you. "Verily I say unto you, that the amassing much in this life giveth sure witness of not having anything to receive in the other. For he that hath Jerusalem for his native country buildeth not houses in Samaria, for that there is enmity between these cities. Understand ye?" "Yea," answered the disciples."

Since we know that Our Lady revealed the horrors of Hell in a Revelation to the children of Fatima that were 7, 8, and 9 years old at the time, we can also know that Our Lord and Our Lady wants us to tell our young ones about hell and its horrors. Nothing could be imagined that will help a parent's education and upbringing of a child more than over and over

explaining to one's child the horrible end in Hell of all disobedient and sinful children. "Tremble, yes, tremble, ye sinners; perhaps this very night, if you do not resolve to amend your life, God may permit death to surprise you, and you may die and be condemned to hell! . . . Continue, O obstinate sinner! continue to offend God. But remember: In the valley of Josaphat I await you; there you will hear the sentence which Jesus Christ will pass upon you: Depart from me ye cursed into everlasting fire! . . . Who can tell? perhaps, my brother, Death this night will come to thee." (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 100)

St. Alphonsus, On the Manner of Preaching: "**I recommend you for the most part, in your sermons to speak of the last things *death, judgment, hell, eternity, and the like; because the eternal truths make the deepest impression, and incline the heart to the love of virtue.*** I beg of you, repeatedly in your discourses to explain to the people the peace enjoyed by the soul that is in favor with God. ... I entreat you also to speak often of the love that Jesus Christ has shown us in his Passion, in the institution of the most Holy Sacrament, and of the love we should bear in turn towards our most blessed Redeemer, by often calling to mind those two great mysteries of love. I say this because few preachers, or at least too few, speak of the love of Jesus Christ; and it is certain that what is done solely through fear of punishment and not through love will be of short duration." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 59)

Mortification of the senses is obviously crucial for one's spiritual advancement according to the unanimous teaching of the Fathers and the Saints, and subjugating and becoming a master over one's own palate is certainly one of the most important things to strive for in this regard, in addition to chastity and humility. Hence, "The first thing you are to observe at table, is not to make known what you would like, accepting for the love of God the meats which you do not relish, and depriving yourself of those which would be agreeable to your palate; you will observe besides a great modesty, recalling to your mind incessantly the presence of God, Whose service ought alone to occupy you. If you want anything, you will try to do without it, rejoicing interiorly at this privation; you will never be the first to commence eating; you will add nothing to season the meats which will be presented to you, and eating without eagerness, you will occupy yourself with God." (St. Alphonsus Rodriguez (1532-1617), *The Life of Blessed Alphonsus Rodriguez, Lay-Brother of the Society of Jesus*, p. 26)

"Gluttony is an inordinate love of eating and drinking. We are not forbidden to feel pleasure in either the one or the other; for it is by a wise foresight that God has seasoned with a feeling of gratification the use of the food necessary for preserving our health and

life. But we abuse this blessing when we seek only the pleasure alone; we must eat and drink in order to live, and not to flatter sensuality. Our sole end should be to satisfy the wants of nature, that we may be enabled to fulfill our duties and serve God, according to the words of the Apostle: "Whether you eat, or drink, do all for the glory of God." If we wish to observe this precept of St. Paul, we must, in our repasts, think not of gratifying the body, but of following the order of God, who wills that we should preserve life. To seek only the gratification of the senses is gluttony, a vice unworthy of man: it weighs down the soul, brutalizes the mind, ruins the health and shortens life." (St. Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719), *A new treatise on the duty of a Christian towards God*, Article 5)

The evil of lust makes man blind to spiritual things “while dulness of sense arises from gluttony”

Most men and women of the world do not recognize or know about the fact that sensual lusts (both for the married and the unmarried people alike) actually **“gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.”** (St. Thomas Aquinas) This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a **“blindness of mind”** of spiritual things. So young as well as old must be kept away from impurity and gluttony, since both of these sins are very powerful in getting a person to abandon the faith and the moral life since the “blindness of mind” and “dulness of sense” undoubtedly will effect the minds of both young and old in a very detrimental way.

St. Thomas Aquinas explains: “Different causes produce different effects. **Now Gregory says (Moral. xxxi, 45) that dulness of sense arises from gluttony, and that blindness of mind arises from lust...** Now carnal vices, namely gluttony and lust, are concerned with pleasures of touch in matters of food and sex; and these are the most impetuous of all pleasures of the body. For this reason these vices cause man’s attention to be very firmly fixed on corporeal things, **so that in consequence man’s operation in regard to intelligible things is weakened**, more, however, by lust than by gluttony, forasmuch as sexual pleasures are more vehement than those of the table. **Wherefore lust gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things**, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 15, Art. 3, Second and Third Articles)

The Catholic Encyclopedia wrote the following when explaining what gluttony and

spiritual gluttony is:

“The moral deformity discernible in this vice lies in its defiance of the order postulated by reason, which prescribes necessity as the measure of indulgence in eating and drinking. This deordination, according to the teaching of the Angelic Doctor, may happen in five ways which are set forth in the scholastic verse: "Prae-propere, laute, nimis, ardentem, studiose" or, according to the apt rendering of Father Joseph Rickaby: too soon, too expensively, too much, too eagerly, too daintily. Clearly one who uses food or drink in such a way as to injure his health or impair the mental equipment needed for the discharge of his duties, is guilty of the sin of gluttony... Such a temper of soul is equivalently the direct and positive shutting out of that reference to our last end [God and Salvation] which must be found, at least implicitly, in all our actions... St. John of the Cross, in his work "The Dark Night of the Soul" (I, vi), dissects what he calls spiritual gluttony. He explains that it is the disposition of those who, in prayer and other acts of religion, are always in search of sensible sweetness; they are those who "will feel and taste God, as if he were palpable and accessible to them not only in Communion but in all their other acts of devotion." This he declares is a very great imperfection and productive of great evils." (*The Catholic Encyclopedia*, "Gluttony," vol. 6, 1919)

In the Life of Saint Francis of Assisi, by Julian of Speyer, "His Keeping of Poverty, His Abstinence, and the Admirable Rigor of His Life; And How He Fled People's Praise and Wished To Be Thought Of No Account," it says:

“What shall we say about delicate foods or the drinking of wine, or even the abundance of other cheap foods, since, on the very rare occasions he ate cooked foods, he mixed them with ashes or cold water and did not even drink enough water? For he claimed it was most difficult to satisfy need and not become a slave to pleasure. Quite often, when he was going around preaching penance, he took refreshment at the homes of secular people who invited him. On account of the words of the gospel about *eating and drinking what was set before them*, he would put his hand to his mouth, appearing to be eating the meat, but rarely tasting even a little bit of it, he would unobtrusively put the rest in his lap.

“It once happened that, because of an illness, he ate some chicken, but after his strength returned, he strictly ordered one of the brothers to lead him through the center of the city of Assisi with a rope tied around his neck like a robber, and to cry out like the town cries: "Behold, Look at the glutton who has fattened himself with the flesh of poultry which he has, unknown to you, eaten in secret." It so happened that many, struck by this spectacle of remorse, lamented with tearful voice and

proclaimed themselves most worthless for having given themselves to daily pleasures.” (*Saint*, 392-3 – *The Life of Saint Francis*, reprinted in *Francis of Assisi, Early Documents: The Saint* (New York, New City Press: 1999).

Question: Which are the most dangerous foods, substances or drinks that inflames lust that one should abstain from if one wants to quench sexual temptations or desire?

Answer: Along with the world’s change in the last couple of hundred years, the foods and substances that men partake of has also changed drastically. However, there are some specific substances that have been proven to increase lust or sexual desire, and that are therefore more important to abstain from than other things. These substances obviously doesn’t work on all people in the same way, but as a general rule, scientific studies have verified that some substances are indeed more powerful to increase lust or sexual desire than others. Consequently, people who are having a hard time controlling their sexual lusts should try to study about those foods and substances that they partake of, so that they may be able to exclude those foods that may be the cause of their temptations or sexual sins.

1) Caffeine is a commonplace stimulant drug, occurring both in nature as part of the coffee, tea, cacao and yerba mate plants, and as an additive in many consumer products, most notably beverages advertised as energy drinks (such as Red Bull). However, caffeine is also added to many sodas such as Coca-Cola and Pepsi; on the ingredients listing, it is designated as a flavoring agent.

Researchers say that caffeine is both addictive as well as that it enhances sexual arousal. Scientific studies have concluded that caffeine works by stimulating a person’s nerve endings, increasing blood flow, and thus as a result of this, increasing concupiscence and sexual desire. Sexual erection and blood flow is actually the same thing, and thus, it is common that a person who consumes caffeine feels more sexually tempted. A recent study found that female rats that got a shot of caffeine were more motivated to seek out sex than uncaffeinated animals. The researchers concluded caffeine enhances sexual arousal.

As if this was not enough, physical and psychological addiction can also result from caffeine intake. In an interview, Roland Griffiths, a professor in the departments of psychiatry and neuroscience at the Johns Hopkins School of Medicine, said that the studies had demonstrated that people who take in a minimum of one hundred milligrams of caffeine per day (about the amount in half a cup of coffee) can acquire a physical dependence that would trigger withdrawal symptoms that include headaches, muscle pain and stiffness, lethargy, nausea, vomiting, depressed mood, and marked irritability. Through his research, withdrawals occurred within 12 to 24 hours after stopping caffeine

intake, but could last as long as nine days and caffeine consumers are more apt to consume to waive off the withdrawal symptoms instead of to enjoy the product. Although its mechanism of action is somewhat different to that of cocaine or the amphetamines, for example, it nonetheless creates a similar pattern of dependence. When the drug wears off, the brain will release less than the usual level of neurotransmitters, in order to compensate for depletion. Due to this effect, users of caffeine will often be tempted to re-dose in order to avoid the “crash”.

With repetitive use, physical dependence or addiction are likely to occur. Also, the stimulatory effects of caffeine are substantially reduced over time, a phenomenon known as a tolerance. Tolerance develops quickly to some (but not all) effects of caffeine, especially among heavy coffee and energy drink consumers. Some coffee drinkers develop tolerance to its sleep-disrupting effects, but others apparently do not.

Withdrawal symptoms – including headache, irritability, inability to concentrate, drowsiness, insomnia, and pain in the stomach, upper body, and joints – may appear within 12 to 24 hours after discontinuation of caffeine intake, peak at roughly 48 hours, and usually last from 2 to 9 days. In prolonged caffeine drinkers, symptoms such as increased depression and anxiety, nausea, vomiting, physical pains and intense desire for caffeine containing beverages are also reported. Peer knowledge, support and interaction may aid withdrawal; prayer, and especially the [Rosary](#), definitely aid against withdrawal symptoms.

The most common foods or substances that people use to consume caffeine are: coffee, tea, carbonated beverages like Coca-Cola and Power Drinks etc., and chocolate or cacao.

2) Chocolate or Cacao also contains caffeine as an active substance, as well as many other substances that increase sexual arousal. While Cacao contains less caffeine than coffee or tea, the caffeine consumed can still many times be greater than in coffee or tea since the amount that people normally use of cacao is greater. Italian scientists found that women who had a daily chocolate treat reported higher sexual desire than those who did without. Chocolate contains phenylethylamine (PEA), which triggers the release of feel-good dopamine in the brain and is released naturally during sex. **Chocolate or Cacao** also contains the stimulant called Theobromine. Theobromine poisoning may result from the chronic or acute consumption of large quantities, especially in the elderly.

While theobromine and caffeine are similar in that they are related alkaloids, theobromine has a lesser impact on the human central nervous system than caffeine. However, theobromine stimulates the heart to a greater degree. While theobromine is not as

addictive as caffeine, it has been cited as possibly causing addiction to chocolate. Theobromine has also been identified as one of the compounds contributing to chocolate's reputed role as an aphrodisiac. As with caffeine, theobromine can cause sleeplessness, tremors, restlessness, anxiety, as well as contribute to increased production of urine, causing dehydration. Additional side effects include loss of appetite, nausea, vomiting **and even problems during pregnancy.**

3) Alcohol or Wine: A recent study in the *Journal of Sexual Medicine* found that women who drank 1 to 2 glasses of red wine had increased sexual desire and functioning than people who do not drink at all. There was no additional benefit to drinking more than two glasses. Compounds in red wine like flavonoids may improve sexual functioning by increasing blood flow to key areas of the body.

Speaking on the inherent dangers of a "body heated with drink", St. Jerome writes: "When the body is heated with drink it soon boils over with lust. Wine drinking means self-indulgence, self-indulgence means sensual gratification, sensual gratification means a breach of chastity. He that lives in pleasure is dead while he lives, [1 Tim. 5:6] and he that drinks himself drunk is not only dead but buried. One hour's debauch makes Noah uncover his nakedness which through sixty years of sobriety he had kept covered. [Gen. 9:20-21] Lot in a fit of intoxication unwittingly adds incest to incontinence, and wine overcomes the man whom Sodom failed to conquer [Gen. 19:30-38]." (*Letters of St. Jerome*, Letter LXIX, To Oceanus, A.D. 397)

4) Tobacco or Nicotine: While tobacco does not directly increase sexual desire, dependence on or addiction to this drug creates a pleasure seeking mindset in an individual, and this mindset of always seeking after pleasures is the exact cause of why so many people commits sexual sins of various sorts. Smoking in very small amounts once in a while is probably not a sin, but smoking habitually or regularly in such a way that one gets addicted to cigarettes is a sin, and it definitely cuts out graces from people's lives. We don't see how those who smoke habitually, for example throughout the day, would be any different from people who eat candy all day and thus try to constantly gratify themselves in that way. The only thing different with smoking compared to candy is that the effect and addictive properties of the cigarette is much stronger than candy, thus making it a very strong drug in comparison to candy. This is not even to get into the issue that we now know it's horrible for health and leads to death. People who are smokers are giving a horrible example to other people, tempting them to start smoking cigarettes which is highly addictive and lethal. Smoking is so addictive that medical scientists have compared the addiction to heroin addiction. Most people who get addicted to cigarettes will never be able to stop and will be life long slaves under a most filthy, evil and grace diminishing

habit.

St. Francis of Assisi was well aware of the truth that seeking pleasure corrupts the soul. St. Francis used to put ashes in his food in order to make it taste bad, since he understood that the five senses and the search to gratify them made the soul weaker. Someone might ask: “Does that mean that eating good things is a sin?” The answer is of course that eating good things in itself is no sin. However, one should definitely try to avoid all things that are tasty and addictive, such as superfluous and tasty foods, meats, beverages, cigarettes, candy, chips, cakes, spices, sauces, dressings, etc. The reason why man should do his utmost to avoid pleasurable things is because the five senses of man, after the fall, was corrupted by self-love and self-gratification. That’s precisely why countless of saints have refused to eat foods that are superfluous or that tastes good. However, no one should get the idea that it’s sinful to eat good foods, but understand that people who always want to eat these foods will fall into sin, for gluttony and lack of moderation is certainly sinful.

Hell is too long and life is too short to pander to your five senses, that’s for sure! The fight or battle we humans have to endure in this life is this: either we choose to gratify our senses in this life, and endure an eternal torment in Hell, or we chose to wait in patience for the brief second of this earthly life to end, and then enter into an eternal bliss and joy in Heaven.

In conclusion, there are probably countless kinds of foods, drinks or substances that increases lust and sexual desire that have not been mentioned here. Eating too much food and spicy and fatty food will also many times lead to sexual temptations. So it is imperative to always be thoughtful when eating and resist the inclination to overeat. Thus, if a person suffers from temptations or have fallen into sexual sins and they realize that their lust is increased by consumption of certain foods or drinks, they should then abstain from them. They should also study and research the foods they eat if they suspect that what they eat are contributing to their falls or temptations. This could either be done through trying to abstain from some of the suspected substances, or through reading articles and books about the foods one eat.

As a general rule, abstinence from foods that are not necessary for our survival or fasting by eating simple food like bread, rice or vegetables two times a day along with praying the Rosary and reading spiritual books will many times help to alleviate the temptations of a person.

The practice of fasting is essential to learn to conquer the sin of gluttony as well as other sins, principally the sin of lust. St. Jerome taught that fasting is a tool for preventing the

commission of sexual sins:

“When Elijah, in his flight from Jezebel, lay weary and desolate beneath the oak, there came an angel who raised him up and said, "Arise and eat." And he looked, and behold there was a cake and a cruse of water at his head. [1 Kings xix. 4-6] Had God willed it, might He not have sent His prophet spiced wines and dainty dishes and flesh basted into tenderness? When Elisha invited the sons of the prophets to dinner, he only gave them field-herbs to eat; and when all cried out with one voice: "There is death in the pot," the man of God did not storm at the cooks (for he was not used to very sumptuous fare), but caused meal to be brought, and casting it in, sweetened the bitter mess [2 Kings iv. 38-41] with spiritual strength as Moses had once sweetened the waters of Mara. [Exod. xv. 23-25] Again, when men were sent to arrest the prophet, and were smitten with physical and mental blindness, that he might bring them without their own knowledge to Samaria, notice the food with which Elisha ordered them to be refreshed. "Set bread and water," he said, "before them, that they may eat and drink and go to their master." [2 Kings vi. 18-23] And Daniel, who might have had rich food from the king's table, [Dan. i. 8] preferred the mower's breakfast, brought to him by Habakkuk, [Bel. 33-39] which must have been but country fare. He was called "a man of desires," [Dan. ix. 23] because he would not eat the bread of desire or drink the wine of concupiscence.

“There are, in the Scriptures, countless divine answers condemning gluttony and approving simple food. But as fasting is not my present theme and an adequate discussion of it would require a treatise to itself, these few observations must suffice of the many which the subject suggests. By them you will understand why the first man, obeying his belly and not God, was cast down from paradise into this vale of tears; [Ps. lxxxiv. 6] and why Satan used hunger to tempt the Lord Himself in the wilderness; [Matt. iv. 2, 3] and why the apostle cries: "Meats for the belly and the belly for meats, but God shall destroy both it and them;" [1 Cor. vi. 13] and why he speaks of the self-indulgent as men "whose God is their belly." [Phil. iii. 19] For men invariably worship what they like best. Care must be taken, therefore, that abstinence may bring back to Paradise those whom satiety once drove out.

“You will tell me, perhaps, that, high-born as you are, reared in luxury and used to lie softly, you cannot do without wine and dainties, and would find a stricter rule of life unendurable. If so, I can only say: "Live, then, by your own rule, since God's rule is too hard for you." Not that the Creator and Lord of all takes pleasure in a rumbling and empty stomach, or in fevered lungs; but that these are indispensable as means to the preservation of chastity. Job was dear to God, perfect and upright before Him; [Job ii. 3] yet hear what he says of the devil: "His strength is in the loins [sexual desire], and his force is in the navel [desire for food]" [Job xl. 16]." (St. Jerome, *Letter XXII*, To Eustochium, Section 9-11, A.D. 384)

St. Jerome further adds: “And yet after the Saviour had fasted forty days, it was through food that the old enemy laid a snare for Him, saying, “If thou be the Son of God, command that these stones be made bread.” (St. Matt. 4:3) Under the Law, in the seventh month after the blowing of trumpets and on the tenth day of the month, a fast was proclaimed for the whole Jewish people, and that soul was cut off from among his people which on that day preferred self-indulgence to self-denial. (Lev. 23:27-29) In Job it is written of behemoth that “his strength is in his loins, and his force is in the navel of his belly.” (Job 40:16) Our foe uses the heat of youthful passion to tempt young men and maidens and “sets on fire the wheel of our birth.” (James 3:6) He thus fulfills the words of Hosea, “they are all adulterers, their heart is like an oven” (Hosea 7:4); an oven which only God’s mercy and severe fasting can extinguish.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter CXXX, Section 10, vol. 6, pp. 266-267, Nicene and Post-Nicene Fathers, Second Series)

St. John Climacus calls gluttony “the prince of the passions.” He said that when one sits down to eat, one should think about death and the last judgment: “The fallen Lucifer is the prince of demons, and gluttony is the prince of the passions. So when you sit at a well-laden table, remember death and remember judgment, and even then you will manage to restrain yourself a little.” Like St. Jerome, St. John Climacus encouraged the use of fasting as a tool for overcoming lust: “To fast is to do violence to nature. It is to do away what whatever pleases the palate. Fasting ends lust, roots out bad thoughts, frees one from evil dreams.” (*The Ladder of Divine Ascent*, "Step 14: On Gluttony," by St. John Climacus, p. 169)

Overeating leads to lust which, in turn, leads to other sexual sins, such as fornication and adultery. St. Maximos the Confessor called gluttony “greed. . . because this is the mother and nurse of unchastity.” (*First Century on Love*, Section 84, by St. Maximos the Confessor, *The Philokalia*, vol. 2, p. 63)

St. Augustine also knew very well how food could effect our sensuality, which is why he taught that one should be very careful what or in what measure one eat. “You have taught me to approach the consumption of food as I would medicine.” (St. Augustine, 354-430 A.D., Quoted in *De Malo* by St. Thomas Aquinas) Why should one eat food as though it is medicine? There are two main reasons for this. The first is that one takes the medicine in very well measured portions, thus always being sure that there is not too little or too much of medicine to injure the body. In the same way, we should also carefully measure our portions of food in order to never eat more than what is necessary for our life and well being. Following this first advice is crucial in the war against the devil, for the devil fears resolute souls who adopt rules to chasten their flesh, and he knows that such a person, if he

perseveres to the end, will be able to bring many other souls with him to heaven. That is why the devil in a special way wars against beginners in the spiritual life who have chosen to take up the fight against him through self-restraint, penances and mortifications. Since most spiritual practices are harder to perform in the beginning (since one is unaccustomed to performing them and untaught in the way on how to deal with them), the devil also uses this opportunity to try to persuade and talk the soul out of doing this or that penance or mortification, whispering in his or her ear that it is all in vain, that we have no strength to carry it out, and that no amount of penance or mortification will effect our spiritual welfare in the end. But if we wish to be perfect, we must realize that: “Temperance requires that people should only eat at regular hours, if it be at all possible.” (Blessed Peter Julian Eymard, 1811-1868 A.D.)

The second reason why we should always eat food as though it is medicine, is because one does not eat medicine because of its taste, but only because of its effects in sustaining the health of the body. In the same way, we should never eat food for the purpose of satisfying our palate, but should view every portion of food we partake of as medicine, while ignoring the promptings of the flesh and of the devil who tempts us to indulge ourselves, sharply rebuking our flesh when it tries to allure and tempt us with all the different delicacies that one has now left behind for the perfect and pure love of God.

St. Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719): “If it be the duty of a Christian to pray to God before meals, he is not less bound to thank him after having made use of the gifts which came from his bountiful hand. It is, therefore, necessary to make, after every meal, a short but fervent act of thanksgiving.” (*Duty of a Christian towards God*, Chapter 7)

Question: Are vanity and sexual desire connected to each other in any way?

Answer: Yes, vanity and sexual desire are two disorders that are directly and heavily connected to one another. This is because vain practices such as the use of makeup and immodest clothing inflame the flesh to sexual desire. Not only the user will be inflamed to sensuality by these vain practices, but also those people who observe them, will be inflamed to sensuality through their immoral and disgusting behavior.

Our Lady of Fatima: “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! **Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same.** Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not

of God.”

According to modern-day “Catholics” who know nothing about the Catholic faith and the teachings of the saints, current modern-day fashion in which women dress like men or with revealing and tight clothing showing off their womanly form (even if modestly) is not offensive to God. Well, they are completely wrong.

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Clothes (c. 198 A.D.):

“Luxurious clothing that cannot conceal the shape of the body is no more a covering. For such clothing, falling close to the body, takes its form more easily, and adhering as it were to the flesh, receives its shape, and marks out the woman’s figure. As a result, the whole make of the body is visible to spectators, although they cannot see the body itself.” (*The Instructor* or *The Paedagogus*, Book II, Chapter XI)

How did most Catholic women, and even pagans and infidels, dress before our time? The answer is that they all dressed more like how nuns are dressed, that is, they were using a long dress **totally** covering their behind, front and legs down to the ankle and up to the waist with no tight fitting, visible parts shown **whatsoever** below the waist. And above the waist were usually worn – not some insignificant, small, thin shirt or “covering” as most women use today, showing of their whole womanly form, even if not revealing any flesh – but rather a significant, thick, long shirt that covers the womanly figure, the arms down to the wrist, shoulders and neck. Neither did these dresses or shirts end visibly at the waist, thus inviting curious, immodest thoughts or revealing any flesh or worse as modern day shirts, dresses, skirts and pants do, but these skirts or dresses were usually one part of the whole dress, or worn in such a way as to invite no thoughts. Such dresses are totally without guilt. Everything else will at least have some fault. In general, the more the clothing reveals flesh and the bodily form, the more sinful it becomes. Not only did most women dress in such a good way before our modern time, but all women also wore a head covering in the Church, and a large portion of the women also wore it in everyday occasions.

Considering how most western woman dress today, it’s safe to say that many of them in fact dress in a mortally sinful fashion. A woman that does not desire to be lusted after by others and who do not want to give others an occasion of falling into sin, will of course never dress in a sensual or immodest way. Indeed, very few people today dress without any guilt at all. But amongst the few who do, most of them are definitely found amongst the pagans, infidels and idolaters, and especially in the poorer countries.

In St. Bridget’s Revelations, Jesus Christ gives us a perfect description of how sensual and

vain people are handed over to the devil for their sins. The following revelation is very revealing. In it one will see Jesus complaining about the bad will and sinful lifestyle of obstinate, evil sinners that are lustful and vain; and how He threatens them with eternal punishments; and how he lovingly encourages them to repentance. One will notice from the introduction of this Revelation that these things mentioned by Jesus Christ are serious matters and not just some trifling scruples as most people indeed look upon these sins today. That is also why Our Lord appears in the revelation as if revealing a “hidden” truth lost to mankind—a truth that was fervently prayed for by God’s servants to be shown to the sinful people for their amendment.

To a person who was wide awake at prayer and absorbed in contemplation – and while she was in a rapture of mental elevation – Jesus Christ appeared; and He said to her this: “Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and be diligently attentive; and in your mind beware in regard to those things that you now will hear and that in my behalf you will announce to the nations... for these things that you are now going to hear are being shown to you not only for your own sake, but also because of the prayers of my friends.

“For some of my chosen friends in the Neapolitan citizenry have for many years asked me with their whole heart – in their prayers and in their labors on behalf of my enemies living in the same city – to show them some grace through which they could be withdrawn and savingly recalled from their sins and abuses. Swayed by their prayers, I give to you now these words of mine; and therefore diligently hear the things that I speak.

“I am the Creator of all and Lord over the devils as well as over the angels, and no one will escape my judgment. ... But what are those human beings who are my enemies doing to me now? In truth, they have contempt for my precepts; they cast me out of their hearts like a loathsome poison; indeed, they spit me out of their mouths like something rotten; and they abhor the sight of me as if I were a leper with the worst of stenches. But the devil and his works they embrace in their every affection and deed. For they bring him into their hearts, doing his will with delight and gladness and following his evil suggestions. Therefore, by my just judgment they shall have their reward in hell with the devil eternally without end. And for the lust with which they burn like senseless animals, they will never be admitted to the sight of my face but will be separated from me and deprived of their inordinate will.

“Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering. Wherefore, know that two sins, which I now name to you, are being practiced and that they draw after them other sins that all seem as if venial. **But because the people delight in them with the intention of persevering, they are**

therefore made mortal.

“... The first of the two sins is that the faces of rational human creatures are being painted with the various colors with which insensible images and statues of idols are colored so that to others, these faces may seem more beautiful than I made them. The second sin is that the bodies of men and women are being deformed from their natural state by the unseemly forms of clothing that the people are using. And the people are doing this because of pride and so that in their bodies they may seem more beautiful and more lascivious than I, God, created them. And indeed they do this so that those who thus see them may be more quickly provoked and inflamed toward carnal desire.

“Therefore, know for very certain that as often as they daub their faces with antimony and other extraneous coloring [makeup], some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them. In fact, as often as they adorn themselves in disorderly and indecent clothing and so deform their bodies, the adornment of their souls is diminished and the devil’s power is increased.

“O my enemies, who do such things and with effrontery commit other sins contrary to my will, why have you neglected my passion; and why do you not attend in your hearts to how I stood naked at the pillar, bound and cruelly scourged with hard whips, and to how I stood naked on the cross and cried out, full of wounds and clothed in blood? And when you paint and anoint your faces, why do you not look at my face and see how it was full of blood? You are not even attentive to my eyes and how they grew dark and were covered with blood and tears, and how my eyelids turned blue.

“Why too do you, not look at my mouth or gaze at my ears and my beard and see how they were aggrieved and were stained with blood? You do not look at the rest of my limbs, monstrously wounded by various punishments, and see how I hung black and blue on the cross and dead for your sake. And there, derided and rejected, I was despised by all in order that, by recalling these things and attentively remembering them, you might love me, your God, and thus escape the devil’s snares, in which you have been horribly bound.

“However, in your eyes and hearts, all these things have been forgotten and neglected. And so you behave like prostitutes, who love the pleasure and delight of the flesh, but not its offspring... so that without losing their fleshly pleasure and further wicked delight [by bearing children and living chastely], they may thus be always absorbed in their lust and their foul carnal intercourse. This is how you behave.

“... But when you feel, in your hearts, any knock of an inpouring – namely of

my Spirit – or any compunction; or when, through hearing my words, you conceive any good intention, at once you procure spiritually, as it were, an abortion, namely, by excusing your sins and by delighting in them and even by damnably willing to persevere in them. For that reason, you do the devil’s will, enclosing him in your hearts and expelling me in this contemptible way. Therefore, you are without me, and I am not with you. And you are not in me but in the devil, for it is his will and his suggestions that you obey.

“And so, because I have just spoken my judgment, I shall also now speak my mercy. My mercy, however, is this: namely, that none of my very enemies is so thorough or so great a sinner that my mercy would be denied him if he were to ask for it humbly and wholeheartedly. Wherefore, my enemies must do three things if they wish reconcile themselves to my grace and friendship. The first is that with all their heart they repent and have contrition because they have offended me, their Creator and Redeemer. The second thing is confession – clean, frequent, and humble – which they must make before their confessor.

“And thus let them amend all their sins by doing penance and making satisfaction in accord with that same confessor’s council and discretion. For then I shall draw close to them, and the devil will be kept far away from them. The third thing is that after they have thus performed these things with devotion and perfect charity, they are to go to communion and receive and consume my Body with the intention of never falling back into former sins but of persevering in good even to the end.

“If anyone, therefore, amends his life in this manner, at once I will run out to meet him as a loving father runs to meet his wayward son; and I will receive him into my grace more gladly than he himself could have asked or thought. And then I will be in him, and he in me; and he shall live with me and rejoice forever. But upon him who perseveres in his sins and malice my justice shall indubitably come. For when the fisherman sees the fish in the water playing in their delight and merriment, even then he drops his hook into the sea and draws it out, catching the fish in turn and then putting them to death – not all at once, but a few at a time – until he has taken them all.

“This is indeed what I shall do to my enemies who persevere in sin. For I shall bring them a few at a time to the consummation of the worldly life of this age in which they take temporal and carnal delight. And at an hour that they do not believe and are living in even greater delight, I shall then snatch them away from earthly life and put them to eternal death in a place where they will nevermore see my face because they loved to do and accomplish their inordinate and corrupted will rather than perform my will and my commandments.” (St. Bridget’s Revelations, Book 7, Chapter 27)

The Holy Bible, of course, confirms that all vanity such as the use of makeup and extravagant adornment must be avoided.

1 Peter 3:1-5 “In like manner also let wives be subject to their husbands: that if any believe not the word, they may be won without the word, by the conversation of the wives. Considering your chaste conversation with fear. **Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel:** But the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God. For after this manner heretofore the holy women also, who trusted in God, adorned themselves, being in subjection to their own husbands.”

1 Timothy 2:9-10 “In like manner women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety, not with plaited hair, or gold, or pearls, or costly attire, But as it becometh women professing godliness, with good works.”

Haydock Commentary explains 1 Peter 3:1-5: “Ver. 1. *Let wives, &c.* In the first six verses he gives instructions to married women. 1. By their modest and submissive dispositions to endeavour to gain and convert their husbands, shewing them such a respect as Sara did, (whose daughters they ought to esteem themselves) who called Abraham her lord, or master; (Gen. xviii. 12.) 2. To be modest in their dress, without vanity; 3. That women take the greatest care of the *hidden man*, i.e. of the interior disposition of their heart, which he calls *the incorruptibility of a quiet and a meek spirit*; 4. *Not fearing any trouble*, when God’s service or the duty to their husbands require it (Witham).”

Haydock Commentary explains 1 Timothy 2:8-10: “How beautifully does St. Paul teach that modesty and chastity are the greatest ornaments of the female sex, not only in the sight of God and of Angels, but also of men, who although by their own neglect they have not always grace and courage sufficient to be virtuous themselves, cannot help admiring virtue wherever they see it in others. Even the pagan fully acknowledges the native attractions of virtue. *Virtus per se placet: Virtue pleases with unborrowed charms.*”

Most couples who sin in the marital act undoubtedly also fall for the sins of vanity, immodest clothing and use of makeup condemned by Jesus Christ, the Saints and the Holy Bible shown above because these people are really lovers of the flesh, and not of God. Furthermore, we could also clearly see in the above Revelation how those people who commit sins of vanity in fact are diminishing in their love of God, and beauty of soul, and that they in fact are handed over to the devil for their sins: “*some of the infusion of the*

Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them.” This is important to consider, for as often as people commit any sin, such as when married spouses go further than what is permitted (non-sinful) in the procreative act, they always commit sin, and will thus, as a consequence, always be drawing closer to the Devil.

Our Lord Jesus Christ further teaches us that all people who vainly use makeup or immodest, vain and tight clothing will be especially tormented for every single person that have seen them or followed their example in their entire life, unless they amend before the moment of their death, which is, sad to say, impossible to know when it will be. That can be thousands and thousands of people executing vengeance on you in Hell for all eternity!

St. Bridget of Sweden (1303-1373), **on a revelation of a soul suffering in purgatory**: “Happily, before death I confessed my sins in such dispositions as to escape Hell, but now I suffer here [in purgatory] to expiate the worldly life that my mother did not prevent me from leading! ...this head, which loved to be adorned, and which sought to draw the attention of others, is now devoured with flames within and without, and these flames are so violent that every moment it seems to me that I must die. These shoulders, these arms, which I loved to see admired, are cruelly bound in chains of red-hot iron. These feet, formerly trained for the dance, are now surrounded with vipers that tear them with their fangs and soil them with their filthy slime; **all these members which I have adorned with jewels, flowers, and diverse of other ornaments, are now a prey to the most terrible torture.**” (*Immodesty Satan’s Virtue*, p.78 quoting Purgatory, Thomas W. Petrisko)

And in another frightful revelation of a vain soul in *St. Bridget’s Revelations*, we read that Lady Bridget:

“... saw a soul being led to the Judge [Jesus Christ]... and she [the soul] said: ‘I had almost no love for God: That is why I did so little good.’ An immediate reply was made to her from the book: ‘That is why it is just for you to approach closer to the devil than to God, because the devil lured and enticed you to himself with his temptations.’

“The soul replied: ‘I understand now that everything I did was done on the promptings of the devil.’ A reply was made from the book: ‘Justice dictates that it is the devil’s right to repay your accomplishments with pain and punishment.’ The soul said: ‘From head to heel there was nothing I did not dress with pride. Some of my vain and proud manners I invented myself, others I just followed according to the custom of my native land. I washed my hands and face not only in order to be

clean but also to be called beautiful by men.’ A reply was made from the book: ‘Justice says that it is the devil’s right to repay you for what you have earned, since you dressed and adorned yourself as he inspired and told you to do.’

“... The soul said: ‘I enjoyed it immensely when many people took after my example and noticed what I did and copied my manners.’ A reply was made from the book: ‘Hence, it is just that everyone caught in the sin for which you are about to be punished should also suffer the same punishment and be brought to you. Then your pain will be increased each time someone comes who copied your fashions.’

“After these words, it seemed to me as though a chain was wound about her head like a crown and then tightened so hard that the front and back of her head were joined together. Her eyes fell out of their sockets and dangled by their roots at her cheeks. Her hair looked like it had been scorched by flames, and her brains were shattered and flowed out through her nostrils and ears.

“Her tongue was stretched out and her teeth pressed in. Her arms were twisted like ropes and their bones broke. Her hands, with their skin peeled off, were fastened to her throat. Her breast and belly were bound so hard with her back that her ribs were broken and her heart spilled out together with all her entrails; her thighs dangled at her flanks, and their broken bones were being pulled out just like a thin thread is used to thread a needle.” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 4, Chapter 51)

What a horror! People need to let this fact sink through their heads before they put on makeup and lascivious clothing the next time, for it might in fact be the last time they are allowed to deceive and tempt others through their vanity before their vain and ungodly life ends in an accident or some other horrible event. It is imperative for all to understand and recognize that vanity is a sin and that God will judge all who are vain—like people who use makeup or revealing or tight clothing. “Either we must speak as we dress, or dress as we speak. Why do we profess one thing and display another? The tongue talks of chastity, but the whole body reveals impurity.” (St. Jerome, *Father and Doctor of the Church*)

St. Cyprian, Bishop of Carthage, *Father of the Church* (De Habit. Virg.): “I hold that not only virgins and widows, but also wives and all women without exception, should be admonished that nowise should they deface God’s work and fabric, the clay that He has fashioned, with the aid of yellow pigments, black powders or rouge, or by applying any dye that alters the natural features. . . They lay hands on God, when they strive to reform what He has formed. This is an assault on the Divine handiwork, a distortion of the truth. Thou shalt not be able to see God, having no longer the eyes that God made, but those the devil has unmade; with him shalt thou

burn on whose account thou art bedecked.” (Quoted by St. Thomas Aquinas, *Doctor of the Church*, in the *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 169, Art. 2)

St. Ambrose, Archbishop of Milan, *Father and Doctor of the Church*: “Is anything so conducive to lust as with unseemly movements thus to expose in nakedness those parts of the body which either nature has hidden or custom has veiled, to sport with the looks, to turn the neck, to loosen the hair? Fitly was the next step an offense against God. For what modesty can there be?” (*Concerning Virgins*, Book III, CHAPTER VI.)

Other people being consumed by and spurred to vanity by the Devil also color their hair or their nails, but this is a lying counterfeit and is always unlawful to do. “*Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel...*” (1 Peter 3:3)

St. Anthony Mary Claret, Archbishop of Santiago and Missionary: “Now, observe, my daughter, the contrast between the luxurious dress of many women, and the raiment and adornments of Jesus... Tell me: what relation do their fine shoes bear to the spikes in Jesus’ Feet? The rings on their hands to the nails which perforated His? The fashionable coiffure to the Crown of Thorns? The painted face to That covered with bruises? Shoulders exposed by the low-cut gown to His, all striped with Blood? Ah, but there is a marked likeness between these worldly women and the Jews who, incited by the Devil, scourged Our Lord! At the hour of such a woman’s death, I think Jesus will be heard saying: ‘*Cujus est imago haec...* of whom is she the image?’ And the reply will be: ‘*Demonii...* of the Devil!’ Then He will say: ‘Let her who has followed the Devil’s fashions be handed over to him; and to God, those who have imitated the modesty of Jesus and Mary.’”

St. Anthony Mary Claret relates in his own autobiography that Our Lord told him he is the Eagle of Apocalypse 8:13, flying in mid-heaven, crying in a loud voice of the chastisements to come; he mentioned the scourge and spread of three things 1.) Protestantism and Communism, 2.) the four archdemons that will make fearful inroads – love of pleasure, love of money, independence of mind, independence of the will, 3.) the great wars and their consequences. He died at the First Vatican Council of a heart attack because of the heresies people tried to introduce.

The divine authority of God’s word demands that you always dress humbly by not wearing tight clothes that show your breasts or your behind or by showing too much skin that leads

to temptation; and that you also abstain from using any kind of makeup, jewelry, and accessories (except for Rosaries or Brown Scapulars and the like which is a very great way to protect oneself against the Devil) in order not to give a bad example or tempt your neighbor into carnal lust and sin: “If you desire to be one of the faithful and to please the Lord, O wife, do not add adornments to your beauty, in order to please other men. Do not wear fine embroidery, garments, or shoes, to entice those who are allured by such things. It may be that you do not do these wicked things for the purpose of sinning yourself — but only for the sake of adornment and beauty. Nevertheless, you still will not escape future punishment for having compelled another to look so close at you as to lust after you.” (*Apostolic Constitutions of the Holy Apostles*, 375 A.D.)

Again, as we saw above, every single person you have ever deceived and tempted with your immodest appearance, will demand that God executes his righteous vengeance on you, since you tempted them into vanity and lustful thoughts.

That of course means you cannot go and bathe in public since that would be even more immodest and immoral! The world has indeed changed very much the last 100-200 years; yet, no one should think that he could do these things just because they are universally accepted. Do you want to go with the majority? Then, sadly, Hell awaits you for all eternity!

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Public Modesty: “But by no manner of means are women to be allotted to uncover and exhibit any part of their person, lest both fall -- the men by being excited to look, the women by drawing on themselves the eyes of the men. But always must we conduct ourselves as in the Lord’s presence... [Again] On no account must a woman be permitted to show a man **any** portion of her body naked, for fear lest both fall: the one by gazing eagerly, the other by delighting to attract those eager glances.” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter II)

St. Cyprian of Carthage, *Father of the Church*, On Public Bathing: “But what of those who frequent promiscuous baths; who prostitute to eyes that are curious to lust, bodies that are dedicated to chastity and modesty? They who disgracefully behold naked men, and are seen naked by men, do they not themselves afford enticement to vice, do they not solicit and invite the desires of those present to their own corruption and wrong? “Let every one,” say you, “look to the disposition with which he comes thither: my care is only that of refreshing and washing my poor body.” That is the kind of defense that does not clear you, nor does it excuse the crime of lasciviousness and wantonness.

“Such a washing defiles; it does not purify nor cleanse the limbs, but stains

them. You behold no one immodestly, but you yourself are gazed upon immodestly. You do not pollute your eyes with disgraceful delight, but in delighting others you yourself are polluted. You make a show of the bathing-place; the places where you assemble are fouler than a theater. There all modesty is put off together with the clothing of garments, the honor and modesty of the body is laid aside; virginity is exposed, to be pointed at and to be handled. And now then consider whether when you are clothed you are modest among men, when the boldness of nakedness has conduced to immodesty.

“... Be such as God the Creator made you; be such as the hand of your Father ordained you. Let your countenance remain in you incorrupt, your neck unadorned, your figure simple; let not wounds be made in your ears, nor let the precious chain of bracelets and necklaces circle your arms or your neck; let your feet be free from golden bands, your hair stained with no dye, your eyes worthy of beholding God.

“Let your baths be performed with women, among whom your bathing is modest.” (*Treatise II, On the Dress of Virgins, Section 19, 21*)

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Bathhouse Manners: “Women will scarce strip naked before their own husbands, affecting a plausible pretense of modesty but any others who wish may see them at home, shut up in their own baths, for they are not ashamed to strip before spectators, as if exposing their persons for sale. The baths are opened promiscuously to men and women; and there they strip for licentious indulgence (for from looking, men get to loving), as if their modesty had been washed away in the bath. Those who have not become utterly destitute of modesty shut out strangers, but bathe with their own servants, and strip naked before their slaves... but these women, divesting themselves of their modesty along with their chemise, wish to appear beautiful, but, contrary to their wish, are simply proved to be wicked...

“Men, therefore, affording to women a noble example of truth, ought to be ashamed at their stripping before them, and guard against these dangerous sights; “for he who has looked curiously,” it is said, “hath sinned already.” [Matt. 5:28] At home, therefore, they ought to regard with modesty parents and domestics; in the ways, those they meet; in the baths, women; in solitude, themselves; and everywhere the Word, who is everywhere, “and without Him was not anything.” [John 1:3] For so only shall one remain without falling, if he regard God as ever present with him.” (*The Paedagogus or The Instructor, Book III, Chapter V*)

The immodest have in truth a special place in Hell waiting for them since they are the source of the most abominable sins of the flesh, as St. Paul teaches us in First Corinthians: “*Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth*

fornication, sinneth against his own body!” (1 Corinthians 6:18)

This should of course be understood in the sense of literal fornication as well as fornication in the mind which also is a mortal and damnable sin! You will be held accountable for every eye that have seen you if you use makeup or immodest clothing. That can account for thousands and thousands of people executing vengeance on you in Hell for all eternity! Even if you don't use any makeup or dress vainly, God will still judge you to Hell if you encourage others to become vain or take delight in vain thoughts or have vain opinions of yourself. If a single thought can damn a person, how much more should tempters with immodest clothing and makeup be damned! How abominable to want to be accepted for your appearance rather than for your opinions! Oh vanity, you shall soon wither away and die like grass in the fall season and be forgotten. *“In the morning man shall grow up like grass; in the morning he shall flourish and pass away: in the evening he shall fall, grow dry, and wither.”* (Psalms 89:6) In truth, o vain one, you shall soon rot in the grave, but your soul shall burn for ever more in Hell since you thought to make your exterior beautiful, and, in so doing, perverted your interior:

“But there is perhaps nothing more striking than what is reported by St. Jerome, one of the four great Doctors of Holy Church, and which took place during his lifetime, in a house which he knew perfectly and in regard to a Roman lady of high condition, named Praetextate. She was sister-in-law of St. Paula, the spiritual daughter of this great Saint. St. Paula wishing to quit the city of Rome, to visit the holy places in Judea which the Savior had hallowed by His presence, left her daughter Eustochium, who also wished to consecrate herself to God, in the care of her aunt, Praetextate. This latter wished to frustrate the designs of the pious Paula upon her daughter, and by the advice of her husband, obliged the young girl to lay aside her simple, modest dress and assume a more sumptuous one, at the same time compelling her to wear her hair according to the latest fashion and to paint her cheeks. A fearful chastisement overtook the worldly woman; for, on the night following, an Angel sent by God spoke to her thus: "Thou hast dared to prefer the command of thy husband to that of Jesus Christ, and with sacrilegious hands to adorn after a worldly fashion the head of this virgin of God. Behold the punishment of thy crime! Thy hands which have done this deed shall become withered, so that they will never more serve thee, and in five months from now thou shalt be cast into hell. And if thou shalt continue in thy wickedness, thy husband and all thy children shall likewise die." All of which, says St. Jerome, was accomplished to the letter, and, at the end of five months, the unhappy woman died suddenly, without giving any sign of repentance.” (Related by St. Jean Eudes, Priest and Missionary and Founder of the Congregation of Jesus and Mary)

“One day Don Bosco noticed that two ladies were dressed immodestly but he did not wish to insult them, so he began to speak to the young girl that was with them. “I should like you to explain something to me” he began. He asked her why she had so much contempt for her arms. She answered to him that she did not and when he insisted the mother said, “On the contrary, often I must scold her for her vanity. Besides washing them she even perfumes them with eau de Cologne.” He continued to talk to the girl saying this is exactly why he said that she had contempt for her arms. “Because when you die, your arms shall be burned in the fires of Hell.” She became alarmed and he went on to say that she would probably end up in purgatory and only the Lord knew for what length of time. He told her the flames would creep up her arms and burn her neck. After this the mother understood her duty to instruct her daughter better and when Don Bosco saw them on other visits they were always modestly dressed.” (Quoted in "Smiling Don Bosco. Anecdotes and Episodes of St John Bosco", Publisher: Society Of St Paul (1946))

“We read also in Father Nieremberg that a noble lady, who was exceedingly pious, asked God to make known to her what displeased His Divine Majesty most in persons of her sex. The Lord vouchsafed in a miraculous manner to hear her. He opened under her eyes the Eternal Abyss. There she saw a woman a prey to cruel torments and in her recognized one of her friends, a short time before deceased. This sight caused her as much astonishment as grief: the person whom she saw damned did not seem to her to have lived badly. Then that unhappy soul said to her: “**It is true that I practiced religion, but I was a slave of vanity. Ruled by the passion to please, I was *not* afraid to adopt indecent fashions to attract attention, and I kindled the fire of impurity in more than one heart. Ah! If Christian women knew how much immodesty in dress displeases God!**” At the same moment, this unhappy soul was pierced by two fiery lances, and plunged into a caldron of liquid lead.” (Rev. F.X. Schouppe, S.J., *The Dogma of Hell*, Chapter VIII)

“Now look at those little doors all round the walls of hell. They are little rooms or dungeons where sinners are shut up. We will go and look at some of them. The First Dungeon - A Dress of Fire. Job xxxvii. Are not thy garments hot? Come into this room. You see it is very small. But see, in the midst of it there is a girl, perhaps about eighteen years old. What a terrible dress she has on -- her dress is made of fire. On her head she wears a bonnet of fire. It is pressed down close all over her head; it burns her head; it burns into the skin; it scorches the bone of the skull and makes it smoke. The red hot fiery heat goes into the brain and melts it. Ezech. xxii. I will burn you in the fire of my wrath; you shall be melted in the midst thereof as silver is melted in the fire. You do not, perhaps, like a headache. Think what a headache that girl must have. But see more. She is wrapped up in flames, for

her frock is fire. If she were on earth she would be burnt to a cinder in a moment. But she is in hell, where fire burns everything, but burns nothing away. There she stands burning and scorched; there she will stand for ever burning and scorched! She counts with her fingers the moments as they pass away slowly, for each moment seems to her like a hundred years. As she counts the moments she remembers that she will have to count them for ever and ever.” (*The Sight of Hell* by Rev. John Furniss, C.S.S.R., Chapter XXIV)

St. John Chrysostom, Archbishop, Father and Doctor of the Church instructed women of all times about dress when in the fourth century he declared: “You carry your snare everywhere and spread your nets in all places. You allege that you never invited others to sin. You did not, indeed, by your words, but you have done so by your dress and your deportment. ... When you have made another sin in his heart, how can you be innocent? **Tell me, whom does this world condemn? Whom do judges punish? Those who drink poison or those who prepare it and administer the fatal potion? You have prepared the abominable cup, you have given the death dealing drink, and you are more criminal than are those who poison the body; you murder not the body but the soul. And it is not to enemies you do this, nor are you urged on by any imaginary necessity, nor provoked by injury, but out of foolish vanity and pride.**” (Quoted in *Immodesty: Satan’s Virtue*, by Rita Davidson, p.12)

Most people in the world do not understand or know about the fact that their vanity actually murders people’s souls in this world, but there is also another little known evil – that is an even greater evil than this – and that is the fact that vain people also are guilty of the murder and crucifixion of Our Lord Jesus Christ by their acts of vanity and lasciviousness. Blessed Angela of Foligno (1248-1309) was revealed this sad and horrifying truth in a spiritual revelation which is documented in her work “*The Book of Divine Consolations*”, and Our Lord showed her how all her acts of vanity and lasciviousness were instrumental in tormenting him in his suffering for our sins an especial manner:

“Then were all my sins shown unto my soul, and I perceived that each member had its special spiritual infirmity. Wherefore, hearing what had been said, the soul did instantly endeavour to show forth all the sins which it had committed with the different members of the body and with all its own strength and powers, saying: "Oh Lord, Master and Physician of eternal health! Oh my God, forasmuch as by only showing forth unto Thee my infirmities and diseases Thou hast consented to heal me, and because, oh Lord, I am very sick and have no part in me that is not corrupt and defiled, I, wretched that I am, will show Thee, oh Lord, all mine infirmities and all the sins of all my members and of all the parts of my soul and body!"

“Then did I begin and point them all out, saying, "Oh Lord, most merciful Physician, **look upon mine head and see how oftentimes I have adorned it with the emblems of pride, how I have many times deformed it by curling and braiding my hair, and have committed numerous other sins. Look, Oh Lord, upon my wretched eyes, full of uncleanness and envy!" In like manner I strove to number and show forth all the sins of mine other members.**

“And when He had hearkened thereunto with great patience, the Lord Jesus Christ did gladly and joyfully make answer that He had healed these things one after another and then, taking pity upon my soul, He said: "Fear not, My daughter, neither do thou despair; for even wert thou tainted with a thousand deadly diseases, wert thou dead a thousand times, yet could I give thee a medicine whereby thou mightest be healed of everything if thou wouldst only apply it unto thy heart and soul. For the infirmities of thine head which thou hast told and shown unto Me, and for which thou art displeasing unto God and grievous unto thyself, **which infirmities thou hast incurred by washing, combing, anointing, colouring, adorning, and braiding thy hair, by setting thyself up in pride and seeking vainglory, for which things thou dost deserve to be cast into the uttermost parts of hell,** to be humbled in all eternity and reputed as one most vile, for these infirmities have I given satisfaction [through the crucifixion] and done penance. I suffered the most grievous pain [for your sins] inasmuch as My hair was plucked out and my head pierced by sharp thorns; with a rod was it smitten and covered with blood, it endured all manner of mockery and scorn, and with the vilest of crowns was it crowned.

“**For the infirmity of thy face, which thou hast contracted likewise by washing and anointing it, by showing it unto miserable men and seeking their favour,** I have made and ordained a medicine. For these sins have I also given satisfaction, for wicked men did spit in My Face, making it all filthy and stained; it was swollen and deformed by rude and heavy blows and a vile cloth was hung before it.

“**Moreover, for thine eyes, with which thou hast looked at vain and hurtful things and hast delighted in gazing at many things which were opposed unto God,** have I given satisfaction, shedding copious and bitter tears from My eyes which were veiled and filled with blood.

“**For the ears wherewith thou hast offended God by hearkening unto vain and hurtful things and taking delight therein,** I have done great penance, hearkening unto many grievous things, such as false accusations, slanders, insults, curses, mockings, lies and blasphemies, and finally the wicked judgment spoken against Myself but above all I did penance in hearkening unto the weeping of My most loving and lowly mother, who grieved for Me with exceeding great grief.

“Because of the sins of thy mouth and throat, where with thou didst take delight in feasting and drunkenness and in the sweetness of delicate meats, My mouth hath been dry and empty, hungry and thirsty, it hath fasted and been made bitter with vinegar mingled with gall.

“For the sins of thy tongue, which thou hast let loose in slanders, calumnies, derisions, blasphemies, lies, perjuries, and other sins, I did shut My mouth in the presence of judges and false witnesses, no excuses issued from My mouth, and with all Mine heart did I pray unto God for those who did Me evil, and I always preached the truth.

“Because of the sins of thy power of smell, whereby thou didst delight in flowers, I did smell the abominable spittle which I endured upon My face and eyes and nostrils.

“For the sins committed with thy neck, by shaking it in anger, pride, and lasciviousness, and against the Supreme God, I suffered many and divers blows upon My neck.

“For the sins of thy shoulders and back, whereby thou hast offended in bearing many things which were opposed unto God, I did penance by bearing upon My shoulders the Cross whereon I was to hang.

“For the sins of thy hands and arms, with which thou hast done much wickedness, in embraces, touches, and other evil deeds, My hands were driven into the wood of the Cross by large nails and torn through bearing the weight of My body in Mine agony.

“For the sins of thy heart, with which thou hast sinned through anger, envy, sadness, evil love, and base covetousness, My side and heart were pierced with a sharp spear, and from the wound issued there forth a most potent medicine, sufficient to heal all the passions and sins of the heart that is to say, water to cool evil desires and loves, and blood for the remission of anger, sadness, and enmity.

“For the sins of thy feet, wherewith thou hast sinned through vain running and dancing and loose walking about for thy pleasure, My feet were not only twisted and bound, but were nailed upon the wood of the Cross; in place of shoes laced and adorned with cut leather, I had feet all bleeding and covered with the blood which flowed from My whole body.

“For the sins of thy whole body, wherewith thou hast sinned by giving it up to delights, repose, and dreams, taking pleasure therein in divers ways, My body was fastened upon the Cross, terribly scourged, and stretched out thereon after the manner of a skin; I was closely fastened upon the hard wood until I was bathed in a bloody sweat which ran down even upon the ground; and finally I suffered here the most dreadful torments, crying aloud,

sighing, weeping and lamenting **until I died, slain by cruel men for the sins of thine ornaments and thy needless, vain, and curious raiment.** I was hung naked upon the Cross, and vile men stripped off My tunic and My vest and cast dice for them before Mine eyes. And, naked as when I was born of the Virgin, in the cold, the wind, and the air, I was exposed and stretched out on high in the sight of all men and women, in order that I might be the more easily seen and mocked at and might suffer the greater shame.” (*The book of divine consolation of the Blessed Angela of Foligno, Sixth Consolation Of The Passion Of Our Lord Jesus Christ, pp. 214-218*)

“O goodness of God, how great art thou! O justice of God, how terrible art thou! O cursed sin, how cruel art thou! Raise your eyes, my Brethren; see the image of the man hanging on the cross, after having been scourged, crowned with thorns, and all covered with wounds from head to foot. Could you tell me who is this man, and what he has done? It is the august Son of God, innocent and holy. Why did his eternal Father condemn him to so painful a death? Hear what his Father answers: “For the wickedness of My people have I struck him.” (Isaiah 53:8) It was for the crimes of my people that I have struck him.

Consider then the humiliation and the pain inflicted by your sins upon this innocent Lamb: it was because of your impurities that his flesh was torn; it was because of your bad thoughts that he was crowned with thorns; his feet and his hands were nailed to the cross because of your sinful steps and impure touches; his heart was pierced on account of your obstinacy. But, O my Jesus! be consoled; for these poor sinners are no longer obstinate; Thou already knowest that during these days of the mission they have tried to repair the evil that they have done: Thy painful wounds they have tried to heal by the scourges that they inflicted upon themselves; the spittle that covered Thy eyes they have tried to wipe off by tears; the pain of Thy feet pierced with nails they have tried to alleviate by coming to the church; the wounds made by the thorns they have tried to lessen by holy resolutions. Yes my Brethren, all this is true; but this divine mouth of Jesus Christ I see still tormented by the gall of your blasphemies, of your lies, of your immodest language. Well, this evening you should sweeten all the bitterness that you have caused our Lord in the past. And what must you do to accomplish this? At first, you should weep over the displeasure that you have given to so good a God, who died for you; and then you should chastise yourselves by trailing a little on the ground that tongue that has put so much gall into the mouth of Jesus Christ. Come, then, let us this evening offer him this consolation. My Fathers, be ye the first to give the example; and you, my Brethren, follow the priests. Weep, then, etc.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus, vol 15, p. 122*)

In truth, the prideful sin of vanity is the cause of so much sin in this world that it is almost impossible to recount it all. Sadly, as we have seen, all those women and men who seek to

please the world and its lust and vanity, will be damned. In regard to the sin of vanity, women are much more vain than men, and that is why more women will also be damned for this sin, while on the other hand, more men are damned for the sin of lust. In truth, and strangely enough, these two sins of vanity and lust are working together as if in a relationship from hell, both being the cause of the other person's damnation—vanity being the cause of the lust, and the lust of the man being the cause and reason why the woman is vain and want to please the man.

Tertullian, *To His Wife*, Book II, Chapter 3 (c. 207 A.D.): “Let us now recount the other dangers or wounds (as I have said) to faith, foreseen by the apostle; most grievous not to the flesh merely, but likewise to the spirit too. For who would doubt that faith undergoes a daily process of obliteration by unbelieving intercourse? "Evil confabulations corrupt good morals;" how much more fellowship of life, and indivisible intimacy! **Any and every believing woman must of necessity obey God. And how can she serve two lords—the Lord, and her husband—a Gentile to boot? For in obeying a Gentile she will carry out Gentile practices—personal attractiveness, dressing of the head, worldly elegancies, baser blandishments, the very secrets even of matrimony tainted:** not, as among the saints, where the duties of the sex are discharged with honour (shown) to the very necessity (which makes them incumbent), with modesty and temperance, as beneath the eyes of God.”

Thus, St. Cyprian of Carthage, (c. 200-258) in his book *“Of the Discipline and Advantage of Chastity”* rightly condemns those “who strives to stir up the fancy of another, [through vanity] even though her bodily chastity be preserved. Away with such as do not adorn, but prostitute their beauty.” This shows us that we commit sin if we are vain even though we do not sin sexually ourselves:

“For what is chastity but a virtuous mind added to watchfulness over the body; so that modesty observed in respect of the sexual relations, attested by strictness (of demeanour), should maintain honourable faith by an uncorrupted offspring? Moreover, to chastity, brethren, are suited and are known first of all divine modesty, and the sacred meditation of the divine precepts, and a soul inclined to faith, and a mind attuned to the sacredness of religion: then carefulness that nothing in itself should be elaborated beyond measure, or extended beyond propriety; that nothing should be made a show of, nothing artfully coloured; that there should be nothing to pander to the excitement or the renewal of wiles. She is not a modest woman who strives to stir up the fancy of another, even though her bodily chastity be preserved. Away with such as do not adorn, but prostitute their beauty. For anxiety about

beauty is not only the wisdom of an evil mind, but belongs to deformity. Let the bodily nature be free, nor let any sort of force be intruded upon God's works. She is always wretched who is not satisfied to be such as she is. Wherefore is the colour of hair changed? Why are the edges of the eyes darkened? Why is the face moulded by art into a different form? Finally, why is the looking-glass [mirror] consulted, unless from fear lest a woman should be herself? Moreover, the dress of a modest woman should be modest; a believer should not be conscious of adultery even in the mixture of colours. To wear gold in one's garments is as if it were desirable to corrupt one's garments. What do rigid metals do among the delicate threads of the woven textures, except to press upon the enervated shoulders, and unhappily to show the extravagance of a boastful soul? Why are the necks oppressed and hidden by outlandish stones, the prices of which, without workmanship, exceed the entire fortune of many a one? It is not the woman that is adorned, but the woman's vices that are manifested. What, when the fingers laden with so much gold can neither close nor open, is there any advantage sought for, or is it merely to show the empty parade of one's estate? It is a marvellous thing that women, tender in all things else, in bearing the burden of their vices are stronger than men." (St. Cyprian of Carthage, *Of the Discipline and Advantage of Chastity*, Section 12)

The Apostolic Constitutions (Didascalia Apostolorum) echoes the teaching of the Holy Bible and the Saints in the chapter "*Concerning the adornment of ourselves, and the sin which arises from thence*" and explains very clearly that we will be guilty of sin if we tempt other people by using makeup, or lascivious and revealing clothing that very easily tempt people:

"Let the husband not be insolent nor arrogant towards his wife; but compassionate, bountiful, willing to please his own wife alone, and treat her honourably and obligingly, endeavouring to be agreeable to her; **not adorning thyself in such a manner as may entice another woman to thee**. For if thou art overcome by her, and sinnest with her, eternal death will overtake thee from God; and thou wilt be punished with sensible and bitter torments. Or if thou dost not perpetrate such a wicked act, but shakest her off, and refuseth her, in this case thou art not wholly innocent, even though thou art not guilty of the crime itself, but only in so far as **through thy adorning thou didst entice the woman to desire thee**. For thou art the cause that the woman was so affected, and by her lusting after thee was guilty of adultery with thee: yet art thou not so guilty, because thou didst not send to her, who was ensnared by thee; nor didst thou desire her. Since, therefore, thou didst not deliver up thyself to her, thou shalt find mercy with the Lord thy God, who hath said, "Thou shalt not commit adultery," and, "Thou shalt not covet." (Ex. 22:14, 17) For if such a woman, upon sight of thee, or unseasonable meeting with thee, was

smitten in her mind, and sent to thee, but thou as a religious person didst refuse her, if she was wounded in her heart by thy beauty, and youth, and adorning, and fell in love with thee, thou wilt be found guilty of her transgressions, as having been the occasion of scandal to her, (Matt. 18:7) and shalt inherit a woe. Wherefore pray thou to the Lord God that no mischief may befall thee upon this account: for thou art not to please men, so as to commit sin; but God, so as to attain holiness of life, and be partaker of everlasting rest. **That beauty which God and nature has bestowed on thee, do not further beautify; but modestly diminish it before men.**”

The Apostolic Constitutions also explains in the next chapter, “Concerning the subjection of a wife to her husband, and that she must be loving and modest” that all women need to adopt a modest and humble way of dressing in order to not tempt others into sinful thoughts: **“And when thou art in the streets, cover thy head; for by such a covering thou wilt avoid being viewed of idle persons. Do not paint thy face, which is God’s workmanship; for there is no part of thee which wants ornament, inasmuch as all things which God has made are very good. But the lascivious additional adorning of what is already good is an affront to the bounty of the Creator. Look downward when thou walkest abroad, veiling thyself as becomes women.”**

In truth, it is a fact of common sense that vain people “**prostitute their modesty in nakedness, as if they were ready to sacrifice that modesty... so wanton eyes are excited, and lust after those naked limbs, which were they not made bare they would not desire. ... Lasciviousness of mind is often hidden under sad clothing, and the unseemly rudeness of dress is used as a covering to hide the secrets of wanton spirits.**” (St. Ambrose of Milan, *On Immodest Clothing, On the Death of His Brother Satyrus*, Book 2, Section 12, A.D. 379)

So important is the Church’s view on how a person must be modest in public, that even the icons – who are far less able to incite lascivious thoughts than real and physical human beings – are required to also be modest, pure and chaste.

The Council of Trent, *On Immodest Images*: “Moreover, in the invocation of saints, the veneration of relics, and the sacred use of images, every superstition shall be removed, all filthy lucre be abolished; **finally, all lasciviousness be avoided; in such wise that figures shall not be painted or adorned with a beauty exciting to lust**; nor the celebration of the saints, and the visitation of relics be by any perverted into revellings and drunkenness; as if festivals are celebrated to the

honour of the saints by luxury and wantonness.” (Session XXV, December 3rd and 4th, 1563)

Since the Church infallibly teaches that modesty must be upheld, it is a mortal sin to dress in an immodest fashion.

In another revelation of Christ to St. Bridget, Our Lord gives her instructions on how the queen of Cyprus must ban and “**put down the shameful custom of women involving tight clothing, display of the breasts, unguents, and many other vanities; for these are things entirely hateful to God.**” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 7, Chapter 16) This shows us that immodest clothing must be punished and repressed by the state, and that those who act against the law of modesty must be punished in order to hinder them from deceiving, hurting and killing souls by their lasciviousness and vanity.

While the world and her citizens love the emptiness and so called beauty of the world, God Himself revealed to St. Bridget that a human need to despise the pleasures and so called beauty of the world, and “pursue the ugliness of the world rather than its beauty” in order to be saved.

The Revelations of Saint Bridget, Book 5, Interrogation 7: “First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “O Judge, I ask you: Why are the words ugly and beautiful used in the world?” Answer to the first question. The Judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Friend, ugly and beautiful in the world are like bitter and sweet. Ugliness of the world, which is adversity and contempt of the world, is like a kind of bitterness conducive to the health of the righteous. Beautiful to the world is its prosperity, which is like a kind of ingratiating sweetness, false and seductive. **Whoever, therefore, flees the beauty of the world and spits out its sweetness will not come to the ugliness of hell or taste its bitterness but will instead ascend to my joy. Thus, in order to escape the ugliness of hell and attain the sweetness of heaven, it is necessary to pursue the ugliness of the world rather than its beauty.** Although I made all things well, and all created things are very good, great caution should be used toward the things that could present an occasion of damage to the soul for those who make irrational use of my gifts.”

PADRE PIO ON MODERN-DAY FASHIONS

1 Timothy 2:9: “In like manner I wish women also in decent apparel: adorning

themselves with modesty and sobriety...”

Galatians 5:19: “Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty...”

Padre Pio had strong views on female fashions in dress. When the mini-skirt craze started, no one dared to come to Padre Pio’s monastery dressed in such an inappropriate fashion. Other women came not in mini skirts, but in skirts that were shortish. Padre Pio got very upset about this as well.

Padre Pio tolerated neither tight skirts nor short or low-necked dresses. He also forbade his spiritual daughters to wear transparent stockings. He would dismiss women from the confessional, even before they got inside, if he discerned their dress to be inappropriate. Many mornings he drove one out after another – ending up hearing only very few confessions. He also had a sign fastened to the church door, declaring: “By Padre Pio’s explicit wish, women must enter his confessional wearing skirts at least eight inches (20 cm) below the knees. It is forbidden to borrow longer dresses in church and to wear them for the confessional.”

Padre Pio would rebuke some women with the words, “Go and get dressed.” He would at times add: “Clowns!” He wouldn’t give anyone a pass, whether they were people he met or saw the first time, or long-time spiritual daughters. In many cases, the skirts were many inches below the knees, but still weren’t long enough for Padre Pio! Boys and men also had to wear long trousers, if they didn’t want to be kicked out of the church.

Padre Pio also confirms the point the Bible makes concerning idolatry and its many facets: **“A woman who is frivolous as regards dress can never be clothed in the life of Jesus Christ and she loses adornment of soul once this idol enters into her heart.** Let these women adorn themselves, as St. Paul would have it (1 Tim. 2:9), modestly and sensibly in seemly apparel...” (*Letter to Padre Agostino, 8/2/1913*)

Padre Pio used to refuse to hear the confession of women who were wearing pants or an immodest dress because women should not dress or act like men, for this is an abomination in God’s eyes according to God’s Holy Word.

“A woman shall not wear anything that pertains to a man, nor shall a man put on a woman’s garment; for whoever does these things is an abomination to the LORD your God.” (Deuteronomy 22:5)

God created the human race with two genders, intending each to have his and her proper place in Creation. Men and women are not meant to behave or dress in the same manner. Part of the beauty of the human race is found in the differences between men and women. We each live within a larger society. We are each influenced by the culture around us. Yet society and culture often teach us false things, which lead us away from God. Most women (at least in Western society and culture) dress and act very much like men. They seek the same roles in society, the family, and the church. They are following a popular teaching of our culture today, that women and men are meant to have the same roles, and especially that women are meant to take up roles formerly held only or mainly by men. They are displaying their adherence to this teaching by dressing like men. This teaching of our culture is contrary to the teaching of Christ.

1 Timothy 2:11-15 “Let the woman learn in silence, with all subjection. But I suffer not a woman to teach, nor to use authority over the man: but to be in silence. For Adam was first formed; then Eve. And Adam was not seduced; but the woman being seduced, was in the transgression. Yet she shall be saved through childbearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.”

God wants men and women to act and dress according to their gender and the place God has given each one in Creation. Clothing and hairstyles are expressions of one's thoughts, behavior, and attitude. Women are not meant to behave like men, nor to have the same roles as men, therefore they should not dress or groom themselves like men. And vice versa. “Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have not come to abolish them but to fulfil them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven.” (Matthew 5:17-19)

A clear sign that most women today are rebelling against God's commandment that women must be subject to men is that almost all women who claim to be Christians refuse to follow Our Lord's commandment in the Holy Bible which teaches that all women must cover their hair when they worship or pray to Our Lord in the Church.

1 Corinthians 11:1-16 “Be ye followers of me, as I also am of Christ. Now I praise you, brethren, that in all things you are mindful of me: and keep my ordinances as I have delivered them to you. But I would have you know, that the head of every man is Christ; and the head of the woman is the man; and the head of Christ is God. Every man praying or prophesying with his head covered, disgraceth his head. **But every**

woman praying or prophesying with her head not covered, disgraceth her head: for it is all one as if she were shaven. For if a woman be not covered, let her be shorn. But if it be a shame to a woman to be shorn or made bald, let her cover her head. The man indeed ought not to cover his head, because he is the image and glory of God; but the woman is the glory of the man. For the man is not of the woman, but the woman of the man. For the man was not created for the woman, but the woman for the man. Therefore ought the woman to have a power over her head, because of the angels. But yet neither is the man without the woman, nor the woman without the man, in the Lord. For as the woman is of the man, so also is the man by the woman: but all things of God. **You yourselves judge: doth it become a woman, to pray unto God uncovered?** Doth not even nature itself teach you, that a man indeed, if he nourish his hair, it is a shame unto him? But if a woman nourish her hair, it is a glory to her; for her hair is given to her for a covering. **But if any man seem to be contentious, we have no such custom, nor the church of God.**”

Douay Rheims Bible Commentary on 1 Corinthians 11:10 explains the words “A power: that is, a veil or covering, as a sign that she is under the power of her husband: and this, the apostle adds, because of the angels, who are present in the assemblies of the faithful.” *Haydock Bible Commentary* on 1 Corinthians 11:16 adds: “*If any man seem to be contentious about this matter, or any other, we have no such custom, nor hath the Church; that is... we have no such custom for women to be in the Church uncovered. (Witham)*”

The Magisterium of the Church – and thus Church teaching about the role of women in society that all must accept and adhere to – includes the teaching of Pope Leo XIII in his 1880 encyclical *Arcanum*, which teaches that: “The husband is the chief of the family and the head of the wife. The woman, because she is flesh of his flesh, and bone of his bone, must be subject to her husband and obey him; not, indeed, as a servant, but as a companion, so that her obedience shall be wanting in neither honor nor dignity. Since the husband represents Christ, and since the wife represents the Church, let there always be, both in him who commands and in her who obeys, a heaven-born love guiding both in their respective duties.” (*Arcanum*, #11) This truth of the Natural Order of the Hierarchy established by God was also affirmed by Pope Pius XI in his encyclical *Casti Connubii*, which invokes Ephesians 5:22, saying: “Let women be subject to their husbands as to the Lord, because the husband is the head of the wife, and Christ is the head of the Church.” (*Casti Connubii*, #26)

The Constitutions of the Holy Apostles: “How wives ought to be subject to their own

husbands, and husbands ought to love their own wives. Ye wives, be subject to your own husbands, and have them in esteem, and serve them with fear and love, as holy Sarah honoured Abraham. For she could not endure to call him by his name, but called him lord, when she said, "My lord is old." (1 Pet. 3:6) In like manner, ye husbands, love your own wives as your own members, as partners in life, and fellow-helpers for the procreation of children. For says He, "Rejoice with the wife of thy youth. Let her conversation be to thee as a loving hind, and a pleasant foal; let her alone guide thee, and be with thee at all times: for if thou beest every way encompassed with her friendship, thou wilt be happy in her society." (Prov. 5:18 etc) Love them therefore as your own members, as your very bodies; for so it is written, "The Lord has testified between thee and between the wife of thy youth; and she is thy partner, and another has not made her: and she is the remains of thy spirit;" and, "Take heed to your spirit, and do not forsake the wife of thy youth." (Mal. 2:14, 15, 16)"

The duty of the man is to love the woman, and the duty of the woman is to love and obey the man: "For nothing is more bitter than the battle that occurs between people that love one another, and this shows that when one is estranged from his own member, as it is said, this must be caused by a severe bitterness. The role of the husband is to love and the role of the wife is to give way. If each one plays their part, everything will be firm. And the wife will become amicable and loving." (St. Chrysostom, *On the Letter to the Colossians*, Homily 10, PG 62, 365-366)

Few people understand that the devil through his evil servants has tried to directly change and corrupt this divine commandment for all women to be subject to men. In December 1917, Pope Benedict XV exposed the fact that: "*since the French Revolution* men have worked hard to confine within ever narrower limits the Church's influence for good, in the hope that finally this influence would no longer make itself felt in society. And from the very first, everything possible was done [by these revolutionaries] to snatch the woman from the maternal solicitude and vigilance of the Church. It is in fact amazing what the woman can do for the *good* of the human race, or for its *ruin*; if she should leave the common [that is, the traditional Catholic] road, both the civil and domestic orders are *easily* upset. With the decline in religion, cultured women have lost their piety, also their sense of shame; many, in order to take up occupations ill-befitting their sex, took to imitating men; others *abandoned the duties* of the house-wife, for which they were fashioned, to cast themselves recklessly into the current of life. And this is the source of that deplorable perversion of morals, which the disorder *bred of the war* [World War I] has multiplied and propagated beyond all belief." (Pope Benedict XV, Letter *Natalis trecentesimi*, 27 December 1917, *Woman in the Modern World*) Pope Pius XII similarly indicted the Second World War. In 1947 he referred to "the devastating work done during

the war, and after the war, toward the ruin of woman and of the family.” (*Allocution*, 11 September 1947)

The so-called “women’s liberation movement” is an abomination in the eyes of God. Rather than liberate, it is a debasing of the womanly character and the dignity of motherhood, and indeed of the whole family. This false liberty and unnatural equality with the husband is to the detriment of the woman herself, for if the woman descends from her truly regal throne to which she has been raised by means of the Gospel, she will soon be reduced to the old state of slavery and become as she was among the pagans, the mere instrument of man.

Now, for feminists, the bottom line is **power**. Jobs, careers or even “ordination” are not satisfactory enough. They want to *control the world*, making it the sinful matriarchal utopia that allegedly once existed. Recall that the *Communist Manifesto* called for the proletariat to become the ruling class. Ironically, seeking power has made feminists the useful idiots of Communist *men*!

Communism is particularly characterized by the rejection of any link that binds the woman to the family and the home, and her emancipation, her “liberation,” is proclaimed as a basic principle. She is withdrawn from the family and the care of her children, to be thrust, instead, into public life and collective production under the same conditions as man. The care of home and children is relegated to the collectivity. The right of education is denied to the parents, for it is conceived as the exclusive prerogative of the community.

It is easy to see the disastrous results the feminist movement has caused in society very thoroughly. Frederic Engels, who was Karl Marx’ partner in crime, is considered by many to be the founder of feminism. Feminism is not only a major cause of the breakdown of the traditional family, but it is a burden on the nation’s economy as well. Women who work unnecessarily take jobs away from men who would otherwise have them. Many of them have husbands who make enough money to support the family. But in spite of this they continue to work because they have been brainwashed by the lie that being a housewife is slavery and women have been oppressed by a male-dominated society for thousands of years. In many cases it does not even make sense for them to work and put their children in daycare centers. They spend hundreds of dollars per week in child care. With this huge expense they might as well quit working and care for their children themselves because the cost of daycare nearly equals their salary.

Feminism is also the reason why women don’t wear dresses or skirts anymore. It was Engels’ idea to do away with any differences between the sexes. One way was to have women dress like men and to hold jobs that are traditionally held by men.

Feminism is also the cause of the dying populations of Western nations. The birth rate is lower than the death rate which is why the native population is slowly diminishing.

Feminism plays a major role in abortion. Feminist ideas causes women to have an abortion (and use contraception) because their minds are conditioned to be in the workforce with men. So when a pregnancy occurs they opt to abort because they don't want to care for a baby and work at the same time.

The mass murder of millions and millions of unborn infants in the womb, in the name of "women's liberation" or "choice" is an unspeakable crime crying out to Heaven for divine vengeance! It is a sorrow and a tragedy and a shame that is inexpressible in words. Let it suffice to say that there is only one true liberation and that is the liberation from sin brought about through the Blood of Our Lord Jesus Christ (see Rom. VI, 18).

All people that dress immodestly or tempt others into lasciviousness, whether by their dress, paintings, or by providing or recommending to others bad movies with unacceptable, bad scenes in them, or by linking to websites (such as news articles) that contains immoral and lascivious images, or worse, by posting such images on their own website or forum posts, even if they are posted for a so-called "religious motive", are guilty of the mortal sin of scandal

The Catholic Church based on Sacred Scripture and the Natural Law infallibly condemns all immorality and the exposing of it to both young and old alike.

Matthew 18:6 "But he that shall scandalize one of these little ones that believe in me, it were better for him that a millstone should be hanged about his neck, and that he should be drowned in the depth of the sea."

Luke 17:1-2 "And he said to his disciples: It is impossible that scandals [that is, temptations or encouragements to sin] should not come: **but woe to him through whom they come. It were better for him, that a millstone were hanged about his neck, and he cast into the sea, than that he should scandalize one of these little ones.**"

As we can see here, Jesus says that it's better to be drowned in the depths of the sea than to give "scandal" to anyone. Yet many people do the exact opposite to this infallible precept of the Gospel and gives to all people visiting their website or forum post a direct cause for

“scandal” and an occasion of falling into sin through the immoral, evil and sensual images or videos that they promote or link too (such as those frequently contained in news articles).

St. Alphonsus, On the Sin of Scandal: “A mortal sin of scandal is committed by women who go about with their bosom immodestly exposed, or who expose their limbs improperly. Also by actors in immodest comedies, and still more by the persons who compose such comedies; also by painters who paint obscene pictures [or who posts such pictures on the internet for others to behold], and by the heads of families who keep such pictures in their houses. The father who speaks obscenely, or blasphemes the saints, in presence of his children, and the mother who brings into her house to live among her daughters young men who are in love with them, or betrothed to them, or other suspected persons, are guilty of a still more grievous sin of scandal. Some mothers say: “I do not suspect any evil.” I answer, that it is their duty to suspect; otherwise they will have to render to God an account of all the sins which may follow.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 399-400)

Therefore, it is clearly a mortal sin and against God’s law to knowingly post and lead others to lascivious images; and this is true even if these images are posted for a so-called “religious motive” or for exposing “corruption”. For who in his right mind would knowingly put himself or others into possible mortal sin (or even venial sin) of impurity and adultery against their own soul and the all good God for any reason?

The Council of Trent, On Immodest Images: “**Moreover, in the... use of images... all lasciviousness be avoided; in such wise that figures shall not be painted or adorned with a beauty exciting to lust...**” (Session XXV, December 3rd and 4th, 1563)

St. Alphonsus, On the Sin of Scandal: “When speaking of the sixth commandment [against sexual immorality], we should avoid scandalizing the innocent by awakening their curiosity [such as by exposing them to lascivious or immoral images]... it is sufficient, on this point, to condemn in general what offends chastity, without explaining the species or the circumstances [or by posting the immoral image itself]...” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 176)

A person who *obstinately* posts such images, links to them or search for them definitely commits a mortal sin, **not only for putting himself in totally unnecessary**

temptations *and for beholding what is not lawful for him to behold*, but also for tempting his neighbor and for exposing him *to behold what is not lawful for him to behold*. “It is not lawful,’ says [Pope] St. Gregory, ‘to behold what it is not lawful to covet.’ The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

St. Alphonsus: **“With regard to removing evil.** 1. A father must prevent his children from associating with bad company, or with ill-conducted servants, or with a master who does not give a good example. 2. He must remove from his house any male or female servant that may be a source of temptation to his daughters or sons. Virtuous parents do not admit into their house young female servants when their sons are grown up. 3. He should banish from his house all books that treat on obscene subjects, or on profane love, romances, and all similar works; such books are the ruin of innocent young persons. Videumaun tells us of a young man who was an example to all his fellow-citizens. He accidentally read an obscene book, and fell into such horrid crimes that he became the scandal of the entire people. His conduct was so scandalous that the magistrates were obliged to banish him from the city. Another young man, who had failed in his efforts to seduce a woman, put a book in her way that treated on love, and thus he made her lose her honor and her soul. A parent is still more strictly bound to remove the class of books that has now become so common, which, besides the other poison, contains also errors against faith or against the Church. **4. He is bound to remove from his house immodest pictures, particularly if they are obscene. Father Rho tells us that Cardinal Bellarmine went into a private gentleman’s house, where he happened to see some immodest pictures; so he said to him: “My friend, I am come to entreat you for God’s sake to do a work of charity in clothing the naked.” The gentleman promised to do so; so the Cardinal pointed to the picture, saying: “There are the naked people I mean.” Oh, how delighted is the devil when he sees in any house an immodest picture! It is related in the life of Father John Baptist Vitelli that a troop of devils was once seen in the hall of a certain nobleman offering incense to an immodest picture that hung there, in return for the souls which they gained by it.** 5. A parent should forbid his children to frequent masquerades or public dancing-houses, or to act a part in comedies. He should not allow his daughters to be taught by any strange man. Oh, how dangerous is it for young women to receive instructions from men! Instead of learning to read, they learn to commit mortal sins. A parent should get his daughters instructed by a woman, or by a little brother; I say *little*, for even in a brother, when he is grown up, there is some danger. Parents must be very particular never to allow their sons and

daughters to sleep in the same bed [or in the same room], and much less in the same bed with their father and mother. They should also take care not to permit their daughters to converse alone and familiarly with any man, though he be the first saint in the world. The saints in heaven only are incapable of falling; but the saints on earth are flesh like others, and if they do not avoid the occasions of sin, may become devils. Hence, a father will do well to recommend the most virtuous and steady of his daughters to let him know secretly whenever she sees any of her sisters keep up such familiarity, or when she sees any other disorder in the family. ”
(*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 451-453)

While many people would never post the more outrageous images or videos on their own website or forum posts themselves, they nevertheless would have no scruple about linking to those images or videos if they are contained on other peoples websites (such as news websites or youtube), just as if they thought that they will be without guilt in leading people to behold those images or videos because someone else has posted them. Well, they will not!

Many of them would also have no problem or scruple about posting “less” immodest forms of pictures or videos of both women and men immodestly dressed after the world’s fashion on their own website or forum posts, or even link to such articles where such images or videos are contained. This is not acceptable behavior.

Pope Leo XIII, *Exeunte iam anno* (# 10), Dec. 25, 1888: “**Now the whole essence of a Christian life is to reject the corruption of the world and to oppose constantly any indulgence in it...**”

In truth, if anyone obstinately posts any kind of immodesty at their website or forum posts or links to them – such as by posting or linking to pictures or videos that shows the so-called modern day women’s fashion that reveals the womanly figure by the wearing of pants and tight clothing in a revealing, sensual or immodest way – this would not only be immodest and immoral, but also completely evil and a mortal sin since such clothing has the direct and potential cause to incite a man’s lust and hence cause him, and all the visitors or viewers of that page, to commit the mortal sin of lust and adultery in their hearts (Matthew 5:28).

This means that it is absolutely forbidden to post links to many news website/articles by default since they contain totally immoral and immodest pictures all over the place. Yet many evil people—and not infrequently so—even traditional so-called “Catholics”, on various forums and websites links to

such websites containing such immodesty all the time, *even though they are perfectly aware of that they contain such immodesty*, to the destruction of their own soul (since they must not put themselves in temptations or enter such websites with images on, if they have images on) and the souls of others (whom gets scandalized and led into sin by their example) and the offense of God (whom they grieve by their bad life and example)—whom they claim to worship.

St. Alphonsus: **“4. But let us return to the necessity of avoiding the occasions of sin. It is necessary, also, to abstain from looking at immodest pictures. St. Charles Borromeo forbids all fathers of families to keep such pictures in their houses.** It is necessary, also, to abstain from reading bad books, and not only from those that are positively obscene, but also from those that treat of profane love, such as Ariosto’s poems, the "Pastor Fido," and all such works. Fathers should not allow their children to read romances. These sometimes do more harm than even obscene books; they put fantastical notions and affections into young persons heads, which destroy all devotion, and afterwards impel them to give themselves up to sin. "Vain reading," says St. Bonaventure, "begets vain thoughts and extinguishes devotion." Make your children read spiritual books, ecclesiastical histories, and the lives of the saints. And here I repeat: Do not allow your daughters to be taught their lessons by a man, though he be a St. Paul or a St. Francis of Assisi. The saints are in heaven.

“5. Be careful, also, not to permit your sons to act plays, nor even to be present at an immodest comedy. St. Cyprian says: "Who went chaste to the play, returned unchaste." A young man or woman goes to the play full of modesty and in the grace of God, and returns home without modesty and at enmity with God. Do not allow your children to go to those feasts of the devil where there is dancing, courting, immodest singing, and sinful amusements. "Where there is dancing," says St. Ephrem, "there a feast of the devil is celebrated." But you will say: "What harm is there in a little relaxation and amusement?" St. Peter Chrysologus says: "They are not amusements, but grievous offences against God." A certain companion of the servant of God, Father John Baptist Vitelli, wished, against the will of the father, to go to a festivity of this kind which was celebrated at Norcia; the consequence was, first, he lost the grace of God, then he abandoned himself to a wicked life, and in the end was killed by the hand of his own brother.

“6. Finally, some one may ask whether it is a mortal sin to make love [he is referring to courtship]. What can I say? Ordinarily speaking, I say that persons who give themselves up to lovemaking [or courtship] are scarcely free from the proximate occasion of sinning mortally. Experience shows that few of them are exempt from grievous sins. If they do not commit mortal sin in the beginning of

their courtship, they will in the course of time very easily fall into it: for at first they speak together through a predilection for each other's conversation; this predilection afterwards grows into a passion; when the passion has taken root, it blinds the mind, and precipitates the soul into a thousand sins of bad thoughts, of immodest words, and, in the end of sinful acts. Cardinal Pico de la Mirandola, bishop of Albano, forbade the confessors of his diocese to absolve those lovers who, after being duly admonished, continued to hold long conversations together, particularly if they should be alone, or if the conversations should be of great length, or clandestine, or by night. "But, Father," some of them will say, "I have no bad intention. I have not even bad thoughts." Young men and young girls, avoid these amatory conversations with persons of a different sex. In the beginning the devil does not suggest bad thoughts, but when the affection has taken root it will not allow you to see the evil you do; and almost without knowing how, you will find that you have lost your soul, your God, and your honor. Oh! how many innocent young persons does the devil gain in this way!" (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 480-482)

Also, since immodest website or forum posts frequently appears on the internet and search engines and any one at any site can link to these articles, pictures or videos that a website owner or forum user were responsible for uploading: this means that many people unknowingly can be exposed to these pictures or articles without knowing their graphic content. And that is another reason why it is forbidden to post immodest images or videos for any reason.

Rev. F.X. Schouppe, S.J., *The Dogma of Purgatory*, Chapter XXXI: "A painter of great skill and otherwise exemplary life had once made a painting not at all conformable to the strict rules of Christian modesty. It was one of those paintings which, under the pretext of being works of art, are found in the best families, and the sight of which causes the loss of so many souls. True art is an inspiration from Heaven, which elevates the soul to God; profane art, which appeals to the senses only, which presents to the eye nothing but the beauties of flesh and blood, is but an inspiration of the evil spirit; his works, brilliant though they may be, are not works of art, and the name is falsely attributed to them. They are the infamous productions of a corrupt imagination. The artist of whom we speak had allowed himself to be misled in this point by bad example. Soon, however, renouncing this pernicious style, he confined himself to the production of religious pictures, or at least of those which were perfectly irreproachable. Finally, he was painting a large picture in the convent of the discalced Carmelites, when he was attacked by a mortal malady, Feeling that he was about to die, he asked the Prior to allow him to be interred in the church of the monastery, and bequeathed to the community his

earnings, which amounted to a considerable sum of money, charging them to have Masses said for the repose of his soul. He died in pious sentiments, and a few days passed, when a Religious who had stayed in the choir after Matins **saw him appear in the midst of flames and sighing piteously. "What!" said the Religious, "have you to endure such pain, after leading so good a life and dying so holy a death?" "Alas!" replied he, "it is on account of the immodest picture that I painted some years ago. When I appeared before the tribunal of the Sovereign Judge, a crowd of accusers came to give evidence against me. They declared that they had been excited to improper thoughts and evil desires by a picture, the work of my hand. In consequence of those bad thoughts some were in Purgatory, others in Hell. The latter cried for vengeance, saying that, having been the cause of their eternal perdition, I deserved, at least, the same punishment. Then the Blessed Virgin and the saints whom I had glorified by my pictures took up my defence. They represented to the Judge that that unfortunate painting had been the work of youth, and of which I had repented; that I had repaired it afterwards by religious objects which had been a source of edification to souls."** In consideration of these and other reasons, **the Sovereign Judge declared that, on account of my repentance and my good works, I should be exempt from damnation; but at the same time, He condemned me to these flames until that picture should be burned, so that it could no longer scandalise any one."** Then the poor sufferer implored the Religious to take measures to have the painting destroyed. "I beg of you," he added, "go in my name to such a person, proprietor of the picture; tell him in what a condition I am for having yielded to his entreaties to paint it, and conjure him to make a sacrifice of it. If he refuses, woe to him! To prove that this is not an illusion, and to punish him for his own fault, tell him that before long he will lose his two children. Should he refuse to obey Him who has created us both, he will pay for it by a premature death." The Religious delayed not to do what the poor soul asked of him, and went to the owner of the picture. The latter, on hearing these things, seized the painting and cast it into the fire. Nevertheless, according to the words of the deceased, he lost his two children in less than a month. The remainder of his days he passed in penance, for having ordered and kept that immodest picture in his house. **If such are the consequences of an immodest picture, what, then, will be the punishment of the still more disastrous scandals resulting from bad books, bad papers, bad schools, and bad conversations?"**

This shows us, once again, that if we allow a single picture, video, article, book or song to tempt either ourselves or others, we will be damned not only on account of the sins in

others we are responsible for, but also on account of our own sins – unless we repent. Concerning the great evil of giving to others a cause of “scandal”, St. Alphonsus Liguori preached the following terrifying words in a sermon to his congregation:

St. Alphonsus Liguori, **On the Sin of Scandal**: “The wolf catches and scatters the sheep.” (John 10.12) The wolves that catch and scatter the sheep of Jesus Christ are the authors of scandal, who, not content with their own destruction, labor to destroy others. But the Lord says: “Woe to that man by whom the scandal comes.” (Matt. 18.7) Woe to him who gives scandal, and causes others to lose the grace of God. Origen says that **“a person who impels another to sin, sins more grievously than the other.”** If, brethren, there be any among you who has given scandal, I will endeavor this day to convince him of the evil he has done, that he may bewail it and guard against it for the future. **I will show, in the first point, the great displeasure which the sin of scandal gives to God; and, in the second, the great punishment which God threatens to inflict on the authors of scandal.**

“First Point. On the great displeasure which the sin of scandal gives to God.

“1. It is, in the first place, necessary to explain what is meant by scandal. Behold how St. Thomas defines it: “Scandal is a word or act which gives occasion to the ruin of one’s neighbor.” (S. Theol. 2-2, q. 45, art. 1) **Scandal, then, is a word or act by which you are to your neighbor the cause or occasion of losing his soul [such as by posting or linking to soul slaying material that will induce others to sin]. It may be direct or indirect. It is direct when you directly tempt or induce another to commit sin. It is indirect when, although you foresee that sinful words or actions will be the cause of sin to another, you do not abstain from them. But scandal, whether it be direct or indirect, if it be in a matter of great importance, is always a mortal sin.**

“2. Let us now see the great displeasure which the destruction of a neighbor’s soul gives to God. To understand it, we must consider how dear every soul is to God. He has created the souls of all men in his own image. “Let us make man in our image and likeness.” (Gen. 1.26) Other creatures God has made by a fiat -- by an act of his will; but the soul of man he has created by his own breath. “And the Lord breathed into his face the breath of life.” (Gen. 2.7) The soul of your neighbor God has loved for eternity. “I have loved you with an everlasting love.” (Jer. 31.3) He has, moreover, created every soul to be crowned in Paradise, and to be a partner in his glory. “That by these you may be made partakers of the divine nature.” (2 Peter 2.4) In heaven he will make the souls of the saints partakers of his own joy. “Enter into the joy of your Lord.” (Matt. 25.21) To them he shall give himself as their reward. “I

am your reward exceedingly great." (Gen. 15.1)

"3. But nothing can show the value which God sets on the souls of men more clearly than what the Incarnate Word has done for their redemption from sin and hell. "If," says St. Eucharis, "you do not believe your Creator, ask your Redeemer, how precious you are." Speaking of the care which we ought to have of our brethren, St. Ambrose says: "The great value of the salvation of a brother is known from the death of Christ." We judge of the value of everything by the price paid for it by an intelligent purchaser. Now, Jesus Christ has, according to the Apostle, purchased the souls of men with his own blood. "You are bought with a great price." (1 Cor. 6.20). . . **Hence, the Savior tells us that whatever good or evil we do to the least of his brethren, we do to himself. "So long as you did it to one of these my least brethren, you did it to me." (Matt. 25.40)**

"4. **From all this we may infer how great is the displeasure given to God by scandalizing a brother, and destroying his soul. It is enough to say that they who give scandal rob God of a child, and murder a soul, for whose salvation he has spent his blood and his life. Hence, St. Leo calls the authors of scandals murderers.** "Quisquis scandalizat, mortem infert animae proximi." They are the most impious of murderers; because they kill not the body, but the soul of a brother, and rob Jesus Christ of all his tears, of his sorrows, and of all that he has done and suffered to gain that soul. Hence the Apostle says: "Now, when you sin thus against the brethren, and wound their weak conscience, you sin against Christ." (1 Cor. 8.12) **They who scandalize a brother, sin against Christ; because, as St. Ambrose says, they deprive him of a soul for which he has spent so many years, and submitted to so many toils and labors.** It is related that St. Albert the Great spent thirty years in making a head, which resembled the human head, and uttered words: and that St. Thomas, fearing that it was done by the agency of the devil, took the head and broke it. St. Albert complained of the act of St. Thomas, saying: "You have broken of mine the work of thirty years." I do not assert that this is true; but it is certain that, when Jesus Christ sees a soul destroyed by scandal, he can reprove the author of it, and say to him: Wicked wretch, what have you done? You have deprived me of this soul, for which I have labored thirty-three years.

"5. We read in the Scriptures that the sons of Jacob, after having sold their brother Joseph to certain merchants, told his father that wild beasts had devoured him. "Fera pessima devoravit eum." (Gen. 37.20) To convince their father of the truth of what they said, they dipped the coat of Joseph in the blood of a goat, and presented it to him, saying: "See whether this be your son's coat or not" (v. 32). In reply, the afflicted father said with tears: "It is my son's coat: an evil wild beast has eaten him" (v. 33). Thus, we may imagine that, when a soul is brought into sin by scandal, the devils present to God the garment of that soul dipped in the blood of

the Immaculate Lamb, Jesus Christ -- that is, the grace lost by that scandalized soul, which Jesus Christ had purchased with his blood and that they say to the Lord: "See whether this be your son's coat or not." If God were capable of shedding tears, he would weep more bitterly than Jacob did, at the sight of that lost soul -- his murdered child -- and would say: "It is my son's coat: an evil wild beast has eaten him." **The Lord will go in search of this wild beast, saying: "Where is the beast? where is the beast that has devoured my child?" When he finds the wild beast, what shall he do with him?**

"6. "I will," says the Lord by his prophet Hosea, "meet them as a bear that is robbed of her whelps." (Hosea 13.8) When the bear comes to her den, and finds not her whelps, she goes about the wood in search of the person who took them away. When she discovers the person, oh! with what fury does she rush upon him! It is thus the Lord shall rush upon the authors of scandal, who have robbed him of his children. Those who have given scandal will say: My neighbor is already damned; how can I repair the evil that has been done? **The Lord shall answer: Since you have been the cause of his perdition, you must pay me for the loss of his soul. "I will require his blood at your hands." (Ezek. 3.20)** It is written in Deuteronomy, "You shall not pity him, but shall require life for life" (19.21). You have destroyed a soul; you must suffer the loss of your own. Let us pass to the second point.

"Second Point. The great punishment which God threatens to those who give scandal.

"7. "Woe to that man by whom the scandal comes." (Matt. 18.7) **If the displeasure given to God by scandal be great, the chastisement which awaits the authors of it must be frightful.** Behold how Jesus Christ speaks of this chastisement: "But he that shall scandalize one of these little ones that believe in me, it were better for him that a millstone should be hanged about his neck, and that he should be drowned in the depth of the sea." (Matt. 18.6) If a malefactor dies on the scaffold, he excites the compassion of the spectators, who at least pray for him, if they cannot deliver him from death. But, were he cast into the depths of the sea, there would be no one present to pity his fate. **A certain author says that Jesus Christ threatens the person who scandalizes a brother with this sort of punishment, to signify that he is so hateful to the angels and saints, that they do not wish to recommend to God the man who has brought a soul to perdition. "He is declared unworthy not only to be assisted, but even to be seen." (Mansi. ch. 3, no. 4)**

"8. **St. John Chrysostom says that scandal is so abominable in the eyes of God, that though he overlooks very grievous sins, he cannot allow the sin of scandal to pass without adequate punishment.** "Tam Deo horribile est scandalum, ut peccata graviora dissimulet non autem peccata ubi frater

scandalizatur." God himself says the same by the prophet Ezekiel: "Every man of the house of Israel, if he... set up the stumbling block of his iniquity... I will make him an example and a proverb, and will cut him off from the midst of my people." (Ezek. 14.7, 8) And, in reality, **scandal is one of the sins which we find in the sacred Scriptures punished by God with the greatest rigor.** Of Eli, because he did not correct his sons, who gave scandal by stealing the flesh offered in sacrifice (for parents give scandal, not only by giving bad example, but also by not correcting their children as they ought), the Lord said: "Behold, I do a thing in Israel: and whosoever shall hear it, both his ears shall tingle." (1 Sam. 3.11) And speaking of the scandal given by the sons of Eli, the inspired writer says: "Wherefore the sin of the young men was exceedingly great before the Lord." (Ibid. 2.17) **What was this exceedingly great sin? It was, says St. Gregory, in explaining this passage, drawing others to sin.** "Quia ad peccandum alios pertrahebant." Why was Jeroboam chastised? Because he scandalized the people: he "has sinned, and made Israel sin." (1 Kings 14.16) In the family of Ahab, all the members of which were the enemies of God, Jezebel was the most severely chastised. She was thrown down from a window, and devoured by dogs, so that nothing remained but her "skull, and the feet, and the extremities of her hands." And why was she so severely punished? Because "she set Ahab on to every evil."

"9. For the sin of scandal hell was created. "In the beginning God created heaven and earth." (Gen. 1.1) But, when did he create hell? It was when Lucifer began to seduce the angels into rebellion against God. Lest he should continue to pervert those who remained faithful to God, he was banished from heaven immediately after his sin. Hence Jesus Christ said to the Pharisees, **who by their bad example scandalized the people, that they were children of the devil, who was from the beginning a murderer of souls.** "You are of your father, the devil: he was a murderer from the beginning." (John 8.44) And when St. Peter gave scandal to Jesus Christ, by suggesting to him not to allow his life to be taken away by the Jews, and thus endeavoring to prevent the accomplishment of redemption, the Redeemer called him a devil. "Go behind me, Satan; you are a scandal to me." (Matt. 16.23) **And, in reality, what other office do the authors of scandal perform, than that of a minister of the devil? If he were not assisted by such impious ministers, he certainly would not succeed in gaining so many souls. A scandalous companion does more injury than a hundred devils.**

"10. On the words of Hezekiah, "Behold, in peace is my bitterness most bitter" (Isa. 38.17), St. Bernard, in the name of the Church, says: "Peace from pagans, peace from heretics, but no peace from children." At present the Church is not persecuted by idolaters, or by heretics, **but she is persecuted by scandalous Christians,** who are her own children. In catching birds, we employ decoys, that is, certain birds

that are blinded, and tied in such manner that they cannot fly away. It is thus the devil acts. "When," says St. Ephrem, "a soul has been taken, it becomes a snare to deceive others." **After having made a young man fall into sin, the enemy first blinds him as his own slave, and then makes him his decoy to deceive others; and to draw them into the net of sin, he not only impels, but even forces him to deceive others.** "The enemy," says St. Leo, "has many whom he compels to deceive others." (Serm. de Nativ.)

"11. Miserable wretches! **the authors of scandal must suffer in hell the punishment of all the sins they have made others commit.** Cesarius relates (Bk. 2, ch. 6) that, after the death of a certain person who had given scandal, a holy man witnessed his judgment and condemnation, and saw that, at his arrival at the gate of hell, **all the souls whom he had scandalized came to meet him, and said to him: Come, accursed wretch, and atone for all the sins which you have made us commit [by your deeds and actions, such as by immodest forum posts, images and links that contains such images etc]. They then rushed in upon him, and like so many wild beasts, began to tear him in pieces.** St. Bernard says that, in speaking of other sinners, the Scriptures hold out hopes of amendment and pardon; **but they speak of those who give scandal as persons separated from God, of whose salvation there is very little hope.** "Loquitur tanquam a Deo separati, unde hisce nulla spes vitae esse poterit."

"12. **Behold, then, the miserable state of those who give scandal by their bad example, who utter immodest words before their companions [or post immodest images or videos, or promotes them, or links to them], in the presence of young females, and even of innocent children, who, in consequence of hearing those words [or seeing those images in the news article or video clip], commit a thousand sins.** Considering how the angel-guardians of those little ones weep at seeing them in the state of sin, **and how they call for vengeance from God against the sacrilegious tongues [and actions] that have scandalized them.** A great chastisement awaits all who ridicule those who practice virtue. **For many, through fear of the contempt and ridicule of others, abandon virtue, and give themselves up to a wicked life. What shall be the punishment of those who send messages to induce others to sin? or of those who boast of their own wicked actions? God! instead of weeping and repenting for having offended the Lord, they rejoice and glory in their iniquities! Some advise others to commit sin; others induce them to it; and some, worse than the devils, teach others how to sin. What shall we say of fathers and mothers, who, though it is in their power to prevent the sins of their children, allow them to associate with bad companions, or to frequent certain dangerous houses [or internet sites, or allow them watching the**

television or listening to secular sinful music], and permit their daughters to hold conversations with young men? Oh! with what scourges shall we see such persons chastised on the day of judgment!

“13. Perhaps some father of a family among you will say: Then, I am lost because I have given scandal? Is there no hope of salvation for me? No: I will not say that you are past hope -- the mercy of God is great. **He has promised pardon to all who repent. But, if you wish to save your soul, you must repair the scandal you have given.** "Let him," says Eusebius Emmissenus, "who has destroyed himself by the destruction of many, redeem himself by the edification of many." (Hom. 10 ad Mon.) You have lost your soul, and have destroyed the souls of many by your scandals. You are now bound to repair the evil. **As you have until now drawn others to sin, so you are bound to draw them to virtue by words of edification, by good example, by avoiding sinful occasions, by frequenting the sacraments, by going often to the church to pray, and by attending sermons. And from this day forward avoid, as you would death, every act and word which could scandalize others.** "Let their own ruin," says St. Cyprian, "suffice for those who have fallen." (Bk. 1, L. 3) And St. Thomas of Villanova says: "Let your own sins be sufficient for you." **What evil has Jesus Christ done to you that it is not enough for you to have offended him yourselves, but you wish to make others offend him? This is an excess of cruelty.**

“14. **Be careful, then, never again to give the smallest scandal. And if you wish to save your soul, avoid as much as possible those who give scandal. These incarnate devils shall be damned; but, if you do not avoid them, you will bring yourself to perdition.** "Woe to the world because of scandals," says the Lord (Matt. 18.7), that is, many are lost because they do not fly from occasions of scandal. But you may say: Such a person is my friend; I am under obligations to him; I expect many favors from him. But Jesus Christ says: "If your right eye causes you to sin, pluck it out and cast it from you. It is better for you, having one eye, to enter into life, than, having two eyes, to be cast into hell fire." (Matt. 18.9) **Although a certain person was your right eye, you must withdraw for ever from her; it is better for you to lose an eye and save your soul, than to preserve it and be cast into hell.**" (St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

Question: Is it a sin to willfully look at persons or things that one are sexually attracted to and that arouse one's sexual desire? Is it permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor?

Answer: Yes, it is a sin to willfully look at, and to continue to look at, things that arouse one's sexual desire. In addition, the Church also condemns even putting oneself in "the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" (Pope Innocent XI) which shows us that one is not even allowed to watch or listen to things like dangerous and worldly media or remain in situations where one can become tempted to commit a sin. This, of course, proves that the Church abhors every act of the will where we unnecessarily allow ourselves to be tempted, or to be in a place or situation where we know that there is a great chance that something will tempt us, or be against God.

Custody of the eyes is always necessary for obtaining salvation, and so it is clearly sinful to fix one's eyes on a person or an object that one knows will arouse sinful thoughts and desires. "Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord**, and easily fall into some grievous transgressions." (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

Our enemy, the Devil, first and foremost comes to us and enter our hearts through our eyes. No other sense is more potent in tempting man. Learning to control what you look at is absolutely crucial in order to be saved, for every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, or any object at all for that matter, even if modest, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful with your eyes (or even something licit but which is very beautiful) you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying 1 or 3 Hail Mary's, which is highly recommended since it helps against impurities.

Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to control their eyes. St. Ignatius of Loyola for example rebuked a brother for looking at his face for more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, but the world and current custom and habit tells you to always watch the person you are with, or looking at, in the face, **even if they are on the Television!** This is a bad custom or habit to say the least. This will many times lead to sins and impure thoughts and temptations of the Devil. Modesty and purity requires us to not stare people in the face, and especially the eyes, even at all, or only for a very short moment, even when we talk to them directly. In former times, this was common knowledge.

St. Alphonsus Liguori writes the following concerning this: **“But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says [Pope] St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.”** (*The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

This virtue may indeed be hard to put into practice for many in the beginning, but overtime and with practice, it will become easier.

The above quote from St. Alphonsus also shows why most of the things broadcasted on the media are totally unsuitable to watch or read. News in itself isn't evil or contrary to God or morals but most newspapers or news-channels today have totally unacceptable pictures or immodestly dressed or very beautiful tv-hosts, which make them extremely unsuitable to read or watch, or at least to fix one's eye on. Remember, "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. Therefore, if you care for your salvation, you must not read any newspaper or magazine or watch any show or film that contains immodesty of people tempting you.

St. Alphonsus, On Avoiding the Occasion of Sin: **“Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.”** (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 543)

For example, in the past I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked (on my web-browser). In fact, I have even made a habit of surfing the web without any images or JavaScript enabled at all, or at least without images on depending on the browser and the work I do. Almost all sites works perfectly fine without images and JavaScript enabled anyway. And on the few sites that don't work without JavaScript or

images enabled, one can always allow an exception for that site.

It is highly important for one's salvation to block and not allow images to be shown when surfing the internet because without a doubt, almost all sites without exception will have some form or another of immodestly dressed women displayed; and, in the cases they are not immodest, they are still very beautiful or sensual looking. It's unavoidable, even if the article may seem sound. In truth, I have seen and learned that from personal experience too many times.

Adblock or Adblock Plus extension for Firefox or Google Chrome web-browsers are also good tools to **get rid of all internet ads, immoral or otherwise**. And so if people don't use a web-browser that can use extensions (or if they don't have an Adblock installed) they must change internet browser and install an Adblock by virtue of obedience to God's law that demands modesty and the avoidance of occasions of falling into sin when it is possible to do so.

That one must avoid the proximate occasion of sin in order to be *Saved* and receive *Forgiveness of one's sins* from God is a certain fact of the Natural and Divine law that has always been taught by the Church and Her Saints. For instance, Blessed Pope Innocent XI during his papacy, condemned three propositions that denied this truth:

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: "**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: "The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Here we see that the Church confirms that the opinion that "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" **is directly condemned**. And this condemnation is about those who "seek

directly the proximate occasion for sinning” for a good cause, rather than for a selfish cause. But most people in this world do not even watch or listen to evil and ungodly media for a good cause but rather for the sake of pleasure or for other unnecessary reasons, and it is certainly *not* necessary “for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” This shows us that the Church and the Natural Law absolutely abhors and condemns the opinion that one can watch or listen to media that can tempt a person to sin. Indeed, not only the occasions of sin, like evil, worldly and ungodly media, but also the “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” must be totally rejected and shunned if one wants to attain salvation.

People who reject this advice and continue to put themselves in a proximate or near occasion of sin will undoubtedly lose their souls, since God will allow the devil to fool them in some way since they rejected the Word of God, and chose to put themselves in the way of temptation. Many there are, indeed, who presumptuously claim that they won’t get tempted by watching or listening to worldly media, or that they will be able to control it, but here we see in the condemnations of Blessed Pope Innocent XI that one may not even put oneself in “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor”. God will undoubtedly leave a person who is presumptuous and prideful, and the Church and Her Saints have always condemned such individuals that trusts in their own strength. As a matter of fact, one can even understand from the light of natural reason that one is not allowed to put oneself in the occasion of sin, so those who do this act will have no excuse whatsoever on the day of judgment. In addition, a person who watches bad, worldly or ungodly media, tempts his fellow man to watch these evil things also, and thus, by his bad example, puts both himself and others in the way of damnation by his selfishness and presumption. So in addition to damning himself *if he obstinately continues in such a course of life*, such a person also actually tries to damn others by his bad example, trying to drag others with him into the eternal darkness and fire of hell. This is a kind of evil that is breathtaking to behold! It is thus a fact “**that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

The pitiful and unreasonable addiction to media by so many “Catholics” or “Christians” today is something new, and almost no one before the 20th century was so miserably addicted to it as the weak and bad willed population of our own times! The amount of pitiful and pathetic excuses that we have had to hear from bad willed people who try to excuse their act of putting themselves in the proximate or near occasion of sin is, simply said, almost endless. Even though they understand that they are not allowed to endanger their souls, they just couldn’t care since they are hooked on the media, just like a drug

addict, who need his daily “fix” to endure the day. For about a hundred years ago, almost no media existed as compared to today, and people thrived and the crime rates was as nothing when compared to today. So the unreasonable addiction to media cannot be excused, for man does not need media at all to survive, and putting oneself in the near or “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” is directly condemned by the Church.

Concerning music, it is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn't praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and it's even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can, for example, listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc.

The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally

acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance... if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse... Never was there such an art form directed so exclusively to children... [Every Catholic must of course understand that masturbation is a clear mortal sin!] The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in

Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of evil or ungodly music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so. In short, just like with all bad or worldly media, God will abandon a person who listens to such worldly music since they chose to put themselves in the proximate occasion for sinning.

In conclusion: We advice all people to use the internet in this safe way as described above, and always have images blocked. And we want to warn people not be deceived by the Devil or their **evil attachment to images on this point.** Again, remember what St.

Alphonsus says: "when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions."

Attachment to images made me delay using the internet in this safe way for way too long. If there are images you want to view, then you can always open another web-browser (with an ad-block installed!) where images are enabled, or enable them quickly on the web-browser you're currently on. (Or you can just right click on the image and press "view image" on Firefox so that the image can be seen.) Most of the time there are no **real reason or necessity to see any images anyway.** Only curiosity makes us want to see them. Of course, when images are necessary or needed, then it is lawful to surf with them on for as long as it is necessary, provided it is not a danger to one's soul and the site is not bad. But how often do we need to see images at all times? Never. Only at a particular time or occasion, such as for a work, or for curiosity when reading some article, but other than that we have no reason or necessity to have them on, and therefore, they must be off.

The best and easiest user experience in using the internet in this safe way is using Google Chrome or Firefox web-browser with an add-on or extension installed that manually blocks and unblocks all images easily with just one click of a button, which means that you will not have to enter settings all the time to do this. By using extension to block images, you can just click on the icon visible on the top-right side of the web-browser, thus manually blocking and unblocking all images.

For an ad-block for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock/gighmmpiobklfepjocnamgkkbiglidom?hl=en>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock-plus/cfhdojbkjhnklbpkdaibdccddilifddb>

For an ad-block for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-plus/>

(The above adblock is the most popular for Firefox. However, this adblock allows non-intrusive ads (usually text ads only) by default but this option can be disabled in settings.)

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-edge/>

(Adblock Edge is a fork of the Adblock Plus extension for blocking advertisements on the web, without sponsored ads whitelist or showing non-intrusive ads.)

For an image blocker for Google Chrome web-browser, visit this link:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/block-image/pehaalcefcjfccdpbckoablngfkfgfj>

For an image blocker for Firefox web-browser, visit this link:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-block/>

For a flash block (it blocks videos and other flash related objects from automatically playing or showing themselves without your authorization) for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashblock/gofhjkmkpinhpoiabjplobcainabnl>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashcontrol/mfidmkgfnfgnkihnejklbekckimkipmoe>

For a flash block (java block; image block etc.) for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/flashblock/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/noscript/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-and-flash-blocker/>

If you don't use an add-on (which you should be doing) the best browser to use is the Google Chrome web-browser since it allows you the option to disable both images and JavaScript on all specific internet sites (Firefox doesn't allow this option with Java or Images at all unless one first download extensions); and it is best since it allows you (after you have disabled images and Java in settings) an option to enable the images or java on the site you're currently on—without having to enter settings all the time to do this. The bad thing with this option, however, is that it perpetually enables and allows all images to be shown on that domain and not just temporarily. So do not allow images to be shown in this way on all sites or bad sites but only on trustworthy sites you go to often. **It is idiocy to perpetually allow images on various websites just because you are curious of the pictures in one article.** (You can also remove sites manually from “allow images” exceptions in settings afterwards if you made a mistake.)

Also, on Firefox, the images displayed by Google is not blocked by image blockers. I don't know why this is. On Chrome however all images get's blocked. (That is why we recommend users to use Google chrome instead of Firefox.) So when you search for something on this browser, you will not risk seeing something bad being displayed by Google against your will. The only option for Firefox is to block these images manually through adblock filters. If anyone want help with this, just contact us and we can give you the information and code needed.

Always surf without images on. Don't be a fool by rejecting this advice of the Popes and Saints of the Church concerning the unlawfulness of putting oneself in the proximate occasion for sinning and of looking on things that are unlawful to covet or behold and that are a danger to one's salvation. If you want to see images on some site, then allow the images only temporarily and afterwards block it again so that you do not continue surfing the internet with images on.

And yes, it is a sin to refuse to follow this advice since it's virtually impossible to escape bad and immodest images and commercials of men or women

tempting you every day when surfing the internet (and the same of course applies to watching most media too, which is why we recommend people never to watch movable images and that they only listen to the audio). Only a *condemned person* not fearing God or sin at all would refuse to follow this good advice that helps him avoid falling into sexual temptations and sins everyday.

St. Alphonus, **On Avoiding the Occasions of Sin:** "We find in this day's gospel that after his resurrection Jesus Christ entered, though the doors were closed, into the house in which the apostles were assembled, and stood in the midst of them. St. Thomas says that the mystical meaning of this miracle is that the Lord does not enter into our souls unless we keep the door of the senses shut. (On John, 20, 4) If, then, we wish Jesus Christ to dwell within us, we must keep the doors of our senses closed against dangerous occasions, otherwise the devil will make us his slaves. I will show today the great danger of perdition to which they who do not avoid the occasions of sin expose themselves.

"1. We read in the Scriptures that Christ and Lazarus arose from the dead. Christ rose to die no more: "Christ rising from the dead, dies no more." (Rom. 6. 9); but Lazarus arose and died again. The Abbot Gueric remarks that Christ arose free and unbound; "but Lazarus came forth bound feet and hands." (John 11.44) Miserable the man, adds this author, who rises from sin bound by any dangerous occasion: he will die again by losing the divine grace. He, then, who wishes to save his soul, must not only abandon sin, but also the occasions of sin: that is, he must renounce such an intimacy, such a house; he must renounce those wicked companions, and all similar occasions that incite him to sin.

"2. In consequence of original sin, we all have an inclination to do what is forbidden. Hence St. Paul complained that he experienced in himself a law opposed to reason: "But I see another law in my members, fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin." (Rom. 7.23) Now, when a dangerous occasion is present, it violently excites our corrupt desires, **so that it is then very difficult to resist them: because God withholds efficacious helps from those who voluntarily expose themselves to the occasion of sin.** "He that loves danger shall perish in it." (Ecclus. 3.27) "When," says St. Thomas, in his comment on this passage, "we expose ourselves to danger, God abandons us in it." St. Bernardine of Siena teaches that the counsel of avoiding the occasions of sin is the best of all counsel, and as it were the foundation of religion.

"3. St. Peter says that "the devil goes about seeking whom he may devour." (1 Pet. 5.8) He is constantly going about our souls, endeavoring to enter and take possession of them. Hence, he seeks to place before us the occasions of sin, by which

he enters the soul. "Explorat," says St. Cyprian, "an sit pars cujus aditu penetret." When the soul yields to the suggestions of the devil, and exposes itself to the occasions of sin, he easily enters and devours it. The ruin of our first parents arose from their not flying from the occasions of sin. God had prohibited them not only to eat, but even to touch the forbidden apple. In answer to the serpent tempting her, Eve said: "God has commanded us that we should not eat, and that we should not touch it." (Gen. 3.3) But "she saw, took, and ate" the forbidden fruit: she first looked at it, she then took it into her hands, and afterwards ate it. This is what ordinarily happens to all who expose themselves to the occasions of sin. **Hence, being once compelled by exorcisms to tell the sermon which displeased him most, the devil confessed that it was the sermon on avoiding the occasions of sin.** As long as we expose ourselves to the occasions of sin, the devil laughs at all our good purposes and promises made to God. **The greatest care of the enemy is to induce us not to avoid evil occasions; for these occasions, like a veil placed before the eyes, prevent us from seeing either the lights received from God, or the eternal truths, or the resolutions we have made: in a word, they make us forget all, and as it were force us into sin.**

"4. "Know it to be a communication with death; for you are going in the midst of snares." (Ecclus. 9.20) Everyone born in this world enters into the midst of snares. Hence, the Wise Man advises those who wish to be secure to guard themselves against the snares of the world, and to withdraw from them. "He that is aware of the snares shall be secure." (Prov. 11.15) But if, instead of withdrawing from them, a Christian approaches them, how can he avoid being caught by them? Hence, after having with so much loss learned the danger of exposing himself to the danger of sin, David said that, to continue faithful to God, he kept at a distance from every occasion which could lead him to relapse. "I have restrained my feet from every evil way, that I may keep your words." (Ps. 118.101) He does not say from every sin, but from every evil way which conducts to sin. The devil is careful to find pretexts to make us believe that certain occasions to which we expose ourselves are not voluntary, but necessary. When the occasion in which we are placed is really necessary, the Lord always helps us to avoid sin; but we sometimes imagine certain necessities which are not sufficient to excuse us. "A treasure is never safe," says St. Cyprian, "as long as a robber is harbored within; nor is a lamb secure while it dwells in the same den with a wolf." (Lib. de Sing. Cler.) The saint speaks against those who do not wish to remove the occasions of sin, and still say: "I am not afraid that I shall fall." As no one can be secure of his treasure if he keeps a thief in his house, and as a lamb cannot be sure of its life if it remain in the den of a wolf, so likewise no one can be secure of the treasure of divine grace if he is resolved to continue in the occasion of sin. St. James teaches that every man has within himself a powerful enemy, that is, his own evil inclinations, which tempt him to sin. "Every man is tempted by his

own concupiscence, drawn away, and allured." (James 1.14) **If, then, we do not fly from the external occasions, how can we resist temptation and avoid sin?** Let us, therefore, place before our eyes the general remedy which Jesus has prescribed for conquering temptations and saving our souls. "If your right eye scandalize you, pluck it out and cast it from you." (Matt. 5.29) If you find that your right eye is to you a cause of damnation, you must pull it out and cast it far from you; that is, when there is danger of losing your soul, you must fly from all evil occasions. St. Francis of Assisi used to say, as I have stated in another sermon, that the devil does not seek, in the beginning, to bind timorous souls with the chain of mortal sin; because they would be alarmed at the thought of committing mortal sin, and would fly from it with horror: **he endeavors to bind them by a single hair, which does not excite much fear; because by this means he will succeed more easily in strengthening their bonds, till he makes them his slaves. Hence he who wishes to be free from the danger of being the slave of hell must break all the hairs by which the enemy attempts to bind him; that is, he must avoid all occasions of sin,** such as certain manners of speech, places, little presents, and words of affection. With regard to those who have had a habit of impurity, it will not be sufficient to avoid proximate (near) occasions; if they do not fly from remote occasions, they will very easily relapse into their former sins.

"5. Impurity, says St. Augustine, is a vice which makes war on all, and which few conquer. "The fight is common, but the victory rare." How many miserable souls have entered the contest with this vice, and have been defeated! But to induce you to expose yourselves to occasions of this sin, the devil will tell you not to be afraid of being overcome by the temptation. "I do not wish," says St. Jerome, "to fight with the hope of victory, lest I should sometimes lose the victory." I will not expose myself to the combat with the hope of conquering; because, by voluntarily engaging in the fight, I shall lose my soul and my God. **To escape defeat in this struggle, a great grace of God is necessary; and to render ourselves worthy of this grace, we must, on our part, avoid the occasions of sin.** To practice the virtue of chastity, it is necessary to recommend ourselves continually to God: we have not strength to preserve it; that strength must be the gift of God. "And as I knew," says the Wise Man, "that I could not otherwise be continent, except God gave it, ... I went to the Lord, and besought him." (Wis. 8.21) But if we expose ourselves to the occasions of sin, we ourselves shall provide our rebellious flesh with arms to make war against the soul. "Neither," says the Apostle, "yield your members as instruments of sin unto iniquity." (Rom. 6.13) In explaining this passage, St. Cyril of Alexandria says: "You stimulate the flesh; you arm it, and make it powerful against the spirit." St. Philip Neri used to say that in the war against the vice of impurity, the victory is gained by cowards -- that is, by those who fly from the occasions of this sin. But the man who exposes himself to it, arms his flesh, and renders it so

powerful, that it will be morally impossible for him to resist its attacks.

“6. "Cry out," says the Lord to Isaiah, "all flesh is grass." (Isa. 40.6) Now, says St. John Chrysostom, **if all flesh is grass, it is as foolish for a man who exposes himself to the occasion of sin to hope to preserve the virtue of purity, as to expect that hay, into which a torch has been thrown, will not catch fire.** "Put a torch into hay, and then dare to deny that the hay will burn." No, says St. Cyprian; it is impossible to stand in the midst of flames, and not to burn. "Impossibile est flammis circumdari et non ardere." (De Sing. Cler.) "Can a man," says the Holy Spirit, "hide fire in his bosom, and his garments not burn? or can he walk upon hot coals, and his feet not be burnt?" (Prov. 6.27, 28) Not to be burnt in such circumstances would be a miracle. St. Bernard teaches that **to preserve chastity, and, at the same time, to expose oneself to the proximate occasion of sin, "is a greater miracle than to raise a dead man to life."**

“7. In explaining the fifth Psalm, **St. Augustine says that "he who is unwilling to fly from danger, wishes to perish in it."** Hence, in another place, he exhorts those who wish to conquer, and not to perish, to avoid dangerous occasions. "In the occasion of falling into sin, take flight, if you desire to gain the victory." (Serm. 250 de temp.) Some foolishly trust in their own strength, and do not see that their strength is like that of flax placed in the fire. "And your strength shall be as the ashes of tow." (Isa. 1.31) Others, trusting in the change which has taken place in their life, in their confessions, and in the promises they have made to God, say: Through the grace of the Lord, I have now no bad motive in seeking the company of such a person; her presence is not even an occasion of temptations: Listen, all you who speak in this manner. In Mauritania there are bears that go in quest of the apes, to feed upon them: as soon as a bear appears, the apes run up the trees, and thus save themselves. But what does the bear do? He stretches himself on the ground as if dead, and waits till the apes descend from the trees. The moment he sees that they have descended, he springs up, seizes on them, and devours them. **It is thus the devil acts: he makes the temptation appear to be dead; but when a soul descends, and exposes itself to the occasion of sin, he stirs up temptation, and devours it. Oh! how many miserable souls, devoted to spiritual things, to mental prayer, to frequent communion, and to a life of holiness have, by exposing themselves to the occasion of sin, become the slaves of the devil!** We find in ecclesiastical history that a holy woman, who employed herself in the pious office of burying the martyrs, once found among them one who was not as yet dead. She brought him into her own house, and procured a physician and medicine for him, till he recovered. But, what happened? These two saints (as they might be called -- one of them on the point of being a martyr, the other devoting her time to works of mercy with so much risk of being

persecuted by the tyrants) first fell into sin and lost the grace of God, and, becoming weaker by sin, afterwards denied the faith. St. Macarius relates a similar fact regarding an old man who suffered to be half-burned in defense of the faith; but, being brought back into prison he, unfortunately for himself, formed an intimacy with a devout woman who served the martyrs, and fell into sin.

“8. The Holy Spirit tells us that we must fly from sin as from a serpent. "Flee from sin as from the face of a serpent." (Ecclus. 21.2) Hence, as we not only avoid the bite of a serpent, but are careful neither to touch nor approach it, **so we must fly not only from sin, but also from the occasion of sin -- that is, from the house, the conversation, the person that would lead us to sin.** St. Isidore says that he who wishes to remain near a serpent, will not remain long unhurt. "Juxta serpentem positus non erit sin illaesus." (Solit., Bk. 2) Hence, if any person is likely to prove an occasion of your ruin, the admonition of the Wise Man is, "Remove your way far from her, and come not near the doors of her house." (Prov. 5.8) He not only tells you not to enter the house which has been to you a road to hell ("Her house is the way to hell." Prov. 7.27); but he also cautions you not to approach it, and even to keep at a distance from it. "Remove your way far from her." But, you will say, if I abandon that house, my temporal affairs shall suffer. It is better that you should suffer a temporal loss, than that you should lose your soul and your God. **You must be persuaded that, in whatever regards chastity, there cannot be too great caution. If we wish to save our souls from sin and hell, we must always fear and tremble. "With fear and trembling work out your salvation." (Phil. 2.12) He who is not fearful, but exposes himself to occasions of sin, shall scarcely be saved.** Hence, in our prayers we ought to say every day, and several times in the day, that petition of the Our Father, "and lead us not into temptation." Lord, do not permit me to be attacked by those temptations which would deprive me of your grace. We cannot merit the grace of perseverance; but, according to St. Augustine, God grants it to every one that asks it, because he has promised to hear all who pray to him. Hence, the holy doctor says that the Lord, "by his promises has made himself a debtor" (cf. Romans 4:25)." (*Hell's Widest Gate: Impurity*, by St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

We also advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it's almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, sensuality, blasphemy, gloating, useless and unnecessary stories, lust, adultery, fornication... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

We ourselves do not watch any videos anymore except exclusively when for the sake of making videos. Now we only listen to audio, having all the movable images blocked. On YouTube, when we still watched YouTube (we now have it blocked), we did not watch the videos but only listened to them by downloading them as audio (or video) and listened to them only in audio, or at least, by avoiding watching at the screen if we were watching it on youtube, or on other video sites. Anyone who cares about virtue and about their eternal salvation and for those who fear not to offend God by viewing or seeing bad scenes or images, will of course do the same thing, since it's almost impossible to watch anything today that does not contain immodesty or that will harm one's virtue. Even purely Christian films, whether on tv or youtube, have many bad and unacceptable scenes, statues or images in them. What then could be said about more secular media, documentaries, or series?

That so much naked religious images have been made, spread and depicted even in churches! during the last 700 years or so is undoubtedly a sign of the gradual falling away from God and the corruption of morals within and without the Church by the people, and indicates why God ultimately abandoned the Church to what it is has become today.

Also consider that it is very easy to sin in one's thought. In fact, **one consent to an evil thought is enough to damn a person to burn in Hell for all eternity!** and all the bad scenes one sees in all the films, television, movies, series etc. tempts one to commit exactly this sin against God.

St. Alphonsus: "**Listen to this example:** A boy used often to go to confession; and every one took him to be a saint. One night he had a hemorrhage, and he was found dead. His parents went at once to his confessor, and crying begged him to recommend him to God; and he said to them: "Rejoice; your son, I know, was a little angel; God wished to take him from this world, and he must now be in heaven; should he, however, be still in purgatory, I will go to say Mass for him." He put on his vestments to go to the altar; but before leaving the sacristy, he saw himself in the presence of a frightful spectre, whom he asked in the name of God who he was. The phantom answered that he was the soul of him that had just died. Oh! is it you? exclaimed the priest; if you are in need of prayers, I am just going to say Mass for you. Alas! Mass! I am damned, I am in hell! And why? "Hear," said the soul: "**I had never yet committed a mortal sin; but last night a bad thought came to my mind; I gave consent to it, and God made me die at once, and condemned me to hell as I have deserved to be. Do not say Mass for me; it would only increase my sufferings.**" Having spoken thus, the phantom disappeared." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 167)

“O eternity, eternity! The saints tremble at the mere thought of eternity; and ye sinners, who are in disgrace with God, you do not fear? You do not tremble? It is of faith that he who dies in the state of sin goes to burn in the fire of hell for all eternity!” (Ibid, p. 108)

Scripture teaches that few are saved (Mt. 7:13) and that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness.” (1 John 5:19)

Why are most people damned? Most people are damned because they don’t care enough about God nor fear Him enough **to avoid all sin and the occasions of falling into obvious sin**, nor do they love Him more than they love their own perverse will or self-love —*which is the direct reason for their indifferent lifestyle*; neither do they care enough about God so as to avoid even what they obviously know will lead them into possible sin. The great St. Ambrose said concerning this: “**True repentance [and thus love of God] is to cease to sin [all sin, however small].**”

That of course means that one must do all in one’s power to avoid not only mortal sin, but also venial sin. It also means to in fact never even have a will to commit even the slightest sin that one knows to be a sin culpably or with full consent against the all good God — **and now we may deduce already why most people in fact are damned.**

Hence that most people are damned and always have been. So the only reason it would be hard for someone to be forgiven his sins and be saved is if he don’t love God enough, fear God enough, nor trust God enough with his whole heart—trust and love, such as believing in Him and that He will forgive you if you do what you must—and that He hears all your prayers and grants all your prayers that are good for you, such as all prayers for the grace of attaining forgiveness and salvation. Therefore, it is only hard to be saved for the bad — and not for the good souls.

Also see: [About the sacrament of penance and contrition and about receiving forgiveness without an absolution](#)

Generally, one of course cannot know whether a film, documentary or show that one watches or desires to watch will have any bad images or scenes in them—*before having already watched it*. (There are some sites that offers warnings of immodesty, bad language, nudity etc., but their warnings probably are not enough, nor will they, in all likelihood, include a warning against the so-called modern day women’s fashion in which

women show of their womanly figure by pants or revealing and tight clothing since this is how every one dress today (which in itself would be bad enough to forbid watching these shows entirely), and of course, the modern day “Catholic” or “Christian” standard of modesty is not enough and is even evil in many cases.) Therefore, it is playing with fire to watch movable images and risk one’s soul; and as we have seen, God will ultimately abandon a person that willfully put himself in danger of falling. Again, remember what St. Alphonsus said: “WHEN MEN AVOID THE OCCASIONS OF SIN, GOD PRESERVES THEM; BUT WHEN THEY EXPOSE THEMSELVES TO DANGER, THEY ARE JUSTLY ABANDONED BY THE LORD, AND EASILY FALL INTO SOME GRIEVOUS TRANSGRESSIONS.”

We recommend that no one watch videos or even audios at all (unless perhaps strictly religious things), but if you want to watch more secular things (such as news clips, documentaries or whatever else, even religious films) then listen to audio only. This means that you should turn the television around or put something over the screen. If on the internet, it means that you should avoid watching the video that is playing; or download vlc player and disable video in preferences, and download the videos instead of watching them on the internet, and listen to them only as audio through vlc player or some other video player. You can also download videos and convert them to mp3 or download an extension or program that does it automatically for you. This is a good youtube video downloader that we recommend:

<http://www.imtoo.com/download-youtube-video.html>

You can set settings 360P and mp4 for easiest configuration that takes not too much space and yet is good quality, and just download the video you want to hear instead of watching it on youtube. If you enter youtube videos, you should disable auto play so that videos do not play automatically for the same reason (the flashblock addons linked to above does the trick). You can also disable youtube comments in channel settings. Many of them are pure evil, filthy and spiritually distracting anyway. But the comments vary in badness depending on the video you are watching or entering. But just so you know, it is possible to disable seeing them.

Images must also be blocked when surfing on youtube! The number of bad, immodest and mortally sinful inducing images I myself have seen on youtube, and especially in the related videos while watching a video, or after it ended, is almost innumerable! (and no, I don’t watch sensual material and anyone who has spent any time on youtube will know from experience that related thumbnails can be pure evil and filthy regardless of what videos you are watching, be it a news clip or a religious video, and the

latter example is especially true if it concerns a moral subject). Having images blocked goes for all websites that have any bad images in them, even wikipedia, unless the article is deemed safe. (For the same reason, it is evil and a sin to link to articles that one knows contains any bad images. Yet many people, even traditional so-called Catholics, frequently, and without any scruple, link to such articles all the time just as if they thought they will not receive a judgment for every person that has becomes affected or aroused sensually by what they posted, linked to or were personally responsible for.) Also, on Firefox, **never watch a youtube video to the end**, or, if you do, scroll down before the film ends, **since the related video images on Firefox—that are shown in the video screen—sadly doesn't get blocked by having images disabled**. I have seen not a few evil images because of that, sadly. Now I know better, and that one must avoid seeing this and falling into this devilish trap (but happily, we don't even watch videos anymore and we encourage all to follow this same advice).

St. Alphonsus, **On avoiding the occasions of sin**: “Some also believe that it is only a venial sin to expose themselves to the proximate occasion of sin. **The catechist must explain that those who do not abstain from voluntary proximate occasions of grievous sin are guilty of a mortal sin**, even though they have the intention of not committing the bad act, to the danger of which they expose themselves. ... It is necessary to inculcate frequently the necessity of avoiding dangerous occasions; for, if proximate occasions, especially of carnal sins, are not avoided, all other means will be useless for our salvation.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 351-355)

Considering the quotes of St. Alphonsus on avoiding occasions of sin and about how God demands more of certain souls that He has given more graces: it is highly important for one's salvation to not watch media or expose oneself to dangerous occasions (such as by surfing the internet with images on).

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI**.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI**.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Maria de Liguori describes in his masterpiece book "*The True Spouse of Jesus Christ*" how *Modesty of the Eyes* is absolutely crucial for all people to have in order to save their souls:

St. Alphonsus: "**On the mortification of the eyes, and on modesty in general.** Almost all our rebellious passions spring from unguarded looks; for, generally speaking, it is by the sight that all inordinate affections and desires are excited. Hence, holy Job "made a covenant with his eyes, that he would not so much as think upon a virgin." (Job xxxi. 1) Why did he say that he would not so much as think upon a virgin? Should he not have said that he made a covenant with his eyes not to look at a virgin? **No; he very properly said that he would not think upon a virgin; because thoughts are so connected with looks, that the former cannot be separated from the latter, and therefore, to escape the molestation of evil imaginations, he resolved never to fix his eyes on a woman.**

"St. Augustine says: "The thought follows the look; delight comes after the thought; and consent after delight." From the look proceeds the thought; from the thought the desire; for, as St. Francis de Sales says, what is not seen is not desired, and to the desire succeeds the consent.

"If Eve had not looked at the forbidden apple, she should not have fallen; but because "she saw that it was good to eat, and fair to the eyes, and beautiful to behold, she took of the fruit thereof, and did eat." (Gen. iii. 6) The devil first tempts us to look, then to desire, and afterwards to consent.

"St. Jerome says that Satan requires "only a beginning on our part." If we begin, he will complete our destruction. **A deliberate glance at a person of a different sex often enkindles an infernal spark, which consumes the soul.** "Through the eyes," says St. Bernard, "the deadly arrows of love enters." The first dart that wounds and frequently robs chaste souls of life finds admission through the eyes. By them David, the beloved of God, fell. By them was Solomon, once the inspired of the Holy Ghost, drawn into the greatest abominations. Oh! how many are lost by indulging their sight!

"The eyes must be carefully guarded by all who expect not to be obliged to join in the lamentation of Jeremiah: "My eye hath wasted my soul." (Jer. iii. 51) By the introduction of sinful affections my eyes have destroyed my soul. Hence St. Gregory

says, that **"the eyes, because they draw us to sin, must be depressed." If not restrained, they will become instruments of hell, to force the soul to sin almost against its will. "He that looks at a dangerous object," continues the saint, "begins to will what he wills not."** It was this the inspired writer intended to express when he said of Holofernes, that "the beauty of Judith made his soul captive." (Jud. xvi 11)

"Seneca says that "blindness is a part of innocence;" and Tertullian relates that a certain pagan philosopher, to free himself from impurity, plucked out his eyes. Such an act would be unlawful in us: but he that desires to preserve chastity must avoid the sight of objects that are apt to excite unchaste thoughts. "Gaze not about," says the Holy Ghost, "upon another's beauty; . . . hereby lust is enkindled as a fire." (Ecc. ix. 8, 9) Gaze not upon another's beauty; for from looks arise evil imaginations, by which an impure fire is lighted up. Hence St. Francis de Sales used to say, that "they who wish to exclude an enemy from the city must keep the gates locked."

"Hence, to avoid the sight of dangerous objects, the saints were accustomed to keep their eyes almost continually fixed on the earth, and to abstain even from looking at innocent objects. After being a novice for a year, St. Bernard could not tell whether his cell was vaulted. In consequence of never raising his eyes from the ground, he never knew that there were but three windows to the church of the monastery, in which he spent his novitiate. He once, without perceiving a lake, walked along its banks for nearly an entire day; and hearing his companions speak about it, he asked when they had seen it. St. Peter of Alcantara kept his eyes constantly cast down, so that he did not know the brothers with whom he conversed. It was by the voice, and not by the countenance, that he was able to recognize them.

"The saints were particularly cautious not to look at persons of a different sex. St. Hugh, bishop, when compelled to speak with women, never looked at them in the face. St. Clare would never fix her eyes on the face of a man. She was greatly afflicted because, when raising her eyes at the elevation to see the consecrated host, she once involuntarily saw the countenance of the priest. St. Aloysius never looked at his own mother in the face. It is related of St. Arsenius, that a noble lady went to visit him in the desert, to beg of him to recommend her to God. When the saint perceived that his visitor was a woman, he turned away from her. She then said to him: "Arsenius, since you will neither see nor hear me, at least remember me in your prayers." "No," replied the saint, "but I will beg of God to make me forget you, and never more to think of you."

"From these examples may be seen the folly and temerity of some religious who, though they have not the sanctity of a St. Clare, still gaze

around from the terrace, in the parlour, and in the church, upon every object that presents itself, even on persons of a different sex. And notwithstanding their unguarded looks, they expect to be free from temptations and from the danger of sin. For having once looked deliberately at a woman who was gathering ears of corn, the Abbot Pastor was tormented for forty years by temptations against chastity. St. Gregory states that the temptation, to conquer which St. Benedict rolled himself in thorns, arose from one incautious glance at a woman. St. Jerome, though living in a cave at Bethlehem, in continual prayer and macerations of the flesh, was terribly molested by the remembrance of ladies whom he had long before seen in Rome. Why should not similar molestations be the lot of the religious who willfully and without reserve fixes her eyes on persons of a different sex? "It is not," says St. Francis de Sales, "the seeing of objects so much as the fixing of our eyes upon them that proves most pernicious."

"If," says St. Augustine, "our eyes should by chance fall upon others, let us take care never to fix them upon any one." Father Manareo, when taking leave of St. Ignatius for a distant place, looked steadfastly in his face: for this look he was corrected by the saint. **From the conduct of St. Ignatius on this occasion, we learn that it was not becoming in religious to fix their eyes on the countenance of a person even of the same sex, particularly if the person is young. But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought that proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul. Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**

"The indulgence of the eyes, if not productive of any other evil, at least destroys recollection during the time of prayer. For, the images and impressions caused by the objects seen before, or by the wandering of the eyes, during prayer, will occasion a thousand distractions, and banish all recollection from the soul. It is certain that without recollection a religious can pay but little attention to the practice of humility, patience, mortification, or of the other virtues. Hence it is her duty to abstain from all looks of curiosity, which distract her mind from holy thoughts. Let her eyes be directed only to objects which raise the soul to God.

"St. Bernard used to say, that to fix the eyes upon the earth contributes to keep

the heart in heaven. "Where," says St. Gregory, "Christ is, there modesty is found." Wherever Jesus Christ dwells by love, there modesty is practiced. However, I do not mean to say that the eyes should never be raised or never fixed on any object. No; but they ought to be directed only to what inspires devotion, to sacred images, and to the beauty of creation, which elevate the soul to the contemplation of the divinity. Except in looking at such objects, a religious should in general keep the eyes cast down, and particularly in places where they may fall upon dangerous objects. In conversing with men, she should never roll the eyes about to look at them, and much less to look at them a second time.

"To practice modesty of the eyes is the duty of a religious, not only because it is necessary for her own improvement in virtue, but also because it is necessary for the edification of others. God only knows the human heart: man sees only the exterior actions, and by them he is edified or scandalized. "A man," says the Holy Ghost, "is known by his look." (Ecc. xix. 26) By the countenance the interior is known. Hence, like St. John the Baptist, a religious should be "a burning and shining light." (John, v. 35) She ought to be a torch burning with charity, and shining resplendent by her modesty, to all who behold her. To religious the following words of the Apostle are particularly applicable: "We are made a spectacle to the world, and to angels, and to men." (1 Cor. iv. 9) And again: "Let your modesty be known to all men: the Lord is nigh." (Phil. iv. 5)

"Religious are attentively observed by the angels and by men; and therefore their modesty should be made manifest before all; **if they do not practice modesty, terrible shall be the account which they must render to God on the day of judgment. Oh! what devotion does a modest religious inspire, what edification does she give, by keeping her eyes always cast down!** St. Francis of Assisi once said to his companion, that he was going out to preach. After walking through the town, with his eyes fixed on the ground, he returned to the convent. His companion asked him when he would preach the sermon. We have, replied the saint, by the modesty of our looks, given an excellent instruction to all who saw us. It is related of St. Aloysius, that when he walked through Rome the students would stand in the streets to observe and admire his great modesty.

"St. Ambrose says, that to men of the world the modesty of the saints is a powerful exhortation to amendment of life. "The look of a just man is an admonition to many." The saint adds: "How delightful it is to do good to others by your appearance!" It is related of St. Bernardine of Sienna, that even when a secular, his presence was sufficient to restrain the licentiousness of his young companions, who, as soon as they saw him, were accustomed to give to one another notice that he was coming. On his arrival they became silent or changed the subject of their conversation. It is also related of St. Gregory of Nyssa, and of St. Ephrem, that their very appearance inspired piety, and that the sanctity and modesty of their exterior

edified and improved all that beheld them. When Innocent II visited St. Bernard at Clairvaux, such was the exterior modesty of the saint and of his monks, that the Pope and his cardinals were moved to tears of devotion. Surius relates a very extraordinary fact of St. Lucian, a monk and martyr. By his modesty he induced so many pagans to embrace the faith, that the Emperor Maximian, fearing that he should be converted to Christianity by the appearance of the saint, would not allow the holy man to be brought within his view, but spoke to him from behind a screen.

“That our Redeemer was the first who taught, by his example, modesty of the eyes, may, as a learned author remarks, be inferred from the holy evangelists, who say that on some occasion he raised his eyes. "And he, lifting up his eyes on his disciples." (Luke, vi. 20) "When Jesus therefore had lifted up his eyes." (John, vi. 5.) From these passages we may conclude that the Redeemer ordinarily kept his eyes cast down. Hence the Apostle, praising the modesty of the Saviour, says: "I beseech you, by the mildness and modesty of Christ." (2 Cor. x. 1)

“I shall conclude this subject with what St. Basil said to his monks: "If, my children, we desire to raise the soul towards heaven, let us direct the eyes towards the earth." From the moment we awake in the morning, let us pray continually in the words of holy David: "Turn away my eyes, that they may not behold vanity" (Ps. cxviii. 37).” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Modesty of the Eyes, pp. 252-261)

St. Francis of Assisi used to exhort his brethren frequently to guard and mortify their senses with the utmost care. He especially insisted on the custody of the eyes, and he used this parable of a King’s two messengers to demonstrate how the purity of the eyes reveals the chastity of the soul:

“A certain pious King sent two messengers successively to the Queen with a communication from himself. The first messenger returned and brought an answer from the Queen, which he delivered exactly. But of the Queen herself he said nothing because he had always kept his eyes modestly cast down and had not raised them to look at her.

The second messenger also returned. But after delivering in a few words the answer of the Queen, he began to speak warmly of her beauty. “Truly, my lord,” he said, “the Queen is the most fair and lovely woman I have ever seen, and thou art indeed happy and blessed to have her for thy spouse.”

At this the King was angry and said: “Wicked servant, how did you dare to cast your eyes upon my royal spouse? I believe that you may covet what you have so curiously gazed

upon.”

Then he commanded the other messenger to be recalled, and said to him: “What do you think of the Queen?”

He replied, “She listened very willingly and humbly to the message of the King and replied most prudently.”

But the Monarch again asked him, “But what do you think of her countenance? Did she not seem to you very fair and beautiful, more so than any other woman?”

The servant replied, “My lord, I know nothing of the Queen’s beauty. Whether she be fair or not, it is for thee alone to know and judge. My duty was only to convey thy message to her.”

The King rejoined, “You have answered well and wisely. You who have such chaste and modest eyes shall be my chamberlain. From the purity of your eyes I see the chastity of your soul. You are worthy to have the care of the royal apartments confided to you.”

Then, turning to the other messenger, he said: “But you, who have such unmortified eyes, depart from the palace. You shall not remain in my house, for I have no confidence in your virtue.” (*The Works of the Seraphic Father St. Francis of Assisi*, London: R. Washbourne, 1882, pp. 254-255)

Concerning modesty of the eyes and related virtues, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

“[Proverbs 4:25 “Let thy eyes look straight on, and let thy eyelids go before thy steps.”] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances.

....

“[Proverbs 6:27 “Can a man hide fire in his bosom, and his garments not burn?”] That thou mayest not say, What harm is there in the eyes, when there is no necessity that he should be perverted who looks? he shows thee that desire is a fire, and the flesh is like a garment. The latter is an easy prey, and the former is a tyrant. And when anything harmful is not only taken within, but also held fast, it will not go forth again until it has made an exit for itself. For he who looks upon a woman, even though he escape the temptation, does not come away pure of all lust. And why should one have trouble, if he can be chaste and free of

trouble? ... And, figuratively speaking, he keeps a fire in his breast who permits an impure thought to dwell in his heart. And he walks upon coals who, by sinning in act, destroys his own soul.

“[Proverbs 7:21-25 “[21] She entangled him with many words, and drew him away with the flattery of her lips. [22] Immediately he followeth her as an ox led to be a victim, and as a lamb playing the wanton, and not knowing that he is drawn like a fool to bonds, [23] Till the arrow pierce his liver: as if a bird should make haste to the snare, and knoweth not that his life is in danger. [24] Now therefore, my son, hear me, and attend to the words of my mouth. [25] Let not thy mind be drawn away in her ways: neither be thou deceived with her paths.”] The “cemphus” [the fool] is a kind of wild sea-bird, which has so immoderate an impulse to sexual enjoyment, that its eyes seem to fill with blood in coition; and it often blindly falls into snares, or into the hands of men [Footnote: “The cemphus is said to be a sea-bird “driven about by every wind,” so that it is equal to a fool.” [Proverbs 7:22]]. To this, therefore, he [Solomon] compares the man who gives himself up to the harlot on account of his immoderate lust; or else on account of the insensate folly of the creature, for he, too, pursues his object like one senseless. And they say that this bird is so much pleased with foam, that if one should hold foam in his hand as he sails, it will sit upon his hand. And it also brings forth with pain.

“[Proverbs 7:26 “For she hath cast down many wounded, and the strongest have been slain by her.”] You have seen her mischief. Wait not to admit the rising of lust; for her death is everlasting. And for the rest, by her words, her arguments in sooth, she wounds, and by her sins she kills those who yield to her. For many are the forms of wickedness that lead the foolish down to hell. And the chambers of death mean either its depths or its treasure. How, then, is escape possible?” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

Question: Is masturbation a sin?

Answer: There are four reasons why everyone automatically knows by instinct and by nature that masturbation is a mortal sin against both nature and God. The first reason is that all people know in their conscience that masturbation is **a kind of rape of another person**. The second reason is that it is **a kind of drug abuse**, since the **sexual pleasure is an intoxicating pleasure** that affects the person in a way similar to a strong drug. People who masturbate “look on a woman to lust after her” in order to become sensually aroused and thus, they commit “adultery with her” in their hearts (Matthew 5:28) and a kind of drug abuse that makes them guilty of a mortal sin

against nature and God that will cause them to be damned forever in Hell by having their “whole body be cast into hell” and eternal torments, according to Our Lord Jesus Christ’s words in The Holy Bible (cf. Matthew 5:29). The third reason is that all people know that the **sexual pleasure is a shameful pleasure**, which is why all people who masturbate hide in shame when they are committing this vile and shameful deed. And the fourth reason is that **masturbation is non-procreative and unnatural**, and the Church’s teaching is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI) and that is why the procreation of children is the only primary end or purpose that God allows the sexual act to be used for, which makes all other sexual acts (like masturbation) unnatural and mortally sinful.

Thus, these four reasons absolutely prove why masturbation is always inherently evil and mortally sinful since this vile act is totally unreasonable, unnatural and selfish; **and that is why everyone without exception who commit this act can never be excused from sin through claiming ignorance of the fact that masturbation is a sin, and why they will be damned to burn forever in Hell** since they all know by instinct and by nature that it is a sin just like they know that getting drunk or intoxicated is a sin against the Natural Law, God and reason.

First, masturbation is rape. Women are not toys, playthings, or “bunnies” from which to derive sexual stimulation. When women are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. Many men rape many women each day and commit adultery and fornication without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery and fornication in this way. These rapes, fornications and adulteries are not marked by physical violence but by psychological warfare. Because a person is often unaware of being used and abused, and because the abuser often does not fathom the real extent of the severity of his crime, this makes these mental and visual rapes/abuses seem less devastating. Nevertheless, grave sin with all its degradation and death is being committed.

Second, masturbation is a kind of drug abuse. The vehemence of the sexual pleasure is extremely strong and similar to a strong drug. All people of course knows that getting intoxicated or drunk for pleasure only is against the Natural Law. When a person uses a drug to get intoxicated, he or she knows that they commit a sin. Similarly, when a person is abusing sexual pleasure, and since his intention for the sexual act is purely selfish, he knows that he is committing a kind of drug abuse. In fact, the pleasure that is derived from the sexual pleasure is many times stronger than many drugs, and as such, are of course more sinful to abuse than these drugs. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust**

there signifies any kind of excess.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 154, Art. 1)

This can be proven by an example. Consider how a man that is sick and who suffers much pain is allowed by divine permission and justice to take morphine or other strong painkillers since he is in need of them. His reason when taking these drugs is not self-gratification but the alleviation of the pain that he experiences. This example could be likened with normal, natural, lawful and procreative marital relations between two married spouses, which is permitted and non-sinful as long as the spouses have “intercourse so that it [the seed] might germinate at the right place and in the right way and bear fruit [that is, bear children] for a just and rational cause.” (Jesus Christ speaking to St. Bridget, in *St. Bridget’s Revelations*, Book 5, Interrogation 5)

However, whenever the sick person mentioned above would become well and yet continued to use morphine or other painkillers without any need to do so – and for the mere sake of getting high and for pleasure – **he would have committed the sin of drug abuse**. His just reason for using the painkiller became unjust the very moment he became well and did not need to use it anymore.

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and this pleasure is evil to experience also for married couples, even though married spouses do not sin during their lawful and normal procreative marital acts. St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence* explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27.--Through Lust Original Sin is Transmitted; Concupiscence of the Flesh, the Daughter and Mother of [Original] Sin)

Third, masturbation is shameful. Consider the fact that a person would be very ashamed if their parent, child or friend walked in on them when they were committing this shameful, selfish and evil act of masturbation. **It is thus clear that their conscience tells them that it is an inherently shameful and evil act.** Everyone (but complete perverts who have willfully destroyed their conscience over a period of time) knows that masturbation is a selfish, shameful, intoxicating and evil pleasure and that is why they are ashamed of it and why they hide themselves when committing this shameful deed.

For instance, consider how utterly stupid and unreasonable it is for a person

to be ashamed of committing acts of sensuality and masturbation in front of other people while at the same time he refuses to feel this very same shame when masturbating in the presence of God and Mary and all the trillions of angels in Heaven... all the while hoping to not get noticed by anyone! The whole spiritual world sees his disgusting behavior – yet he doesn't care. This person knows in his conscience that he justly deserves to be punished by God who sees him commit this evil and shameful act, and he also knows that he is committing an inherently evil, shameful and selfish act since he would be ashamed to commit it before other people. Yet his perverse lust quenches his perverse conscience in this case in order to satisfy his unnatural lusts.

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: **“What a young boy [or anyone who have sinned through sensual touches or masturbation] should tell in confession:** “I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there.” Sometimes the priest cannot absolve such fondling. If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.”

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people against one's own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between people committing acts of lust and events which are shameful but that are not desired or longed for by a person in a sensual way. Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are therefore performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their own will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others, and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex or masturbate in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This

proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful and evil, and not only the exhibition of the sexual organ. For “man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 151, Art. 4) and this proves to us that not only the sensual desire is a shameful desire, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof.”

Who would like to have their children or parents be a part of a porn movie? No one but a complete and satanic pervert. Who would want their child to be lusted at by other people? Only a son of Satan. This shows us that people know instinctively and by nature that the sexual pleasure is a shameful, evil and inherently disordered pleasure, since it plucks the innocence of people.

All people thus know in their hearts that masturbation is inherently evil and shameful. But since they have allowed their lust to reach such a level in their hearts that they do not want to resist it, they try to forget the obvious fact that this act is against their conscience and nature. They can only try to forget it, however, for they all know that it is an evil act since they are ashamed to do it in front of other people. Thus, their conscience convicts them and testifies against them on this point.

Matthew 5:27-30, *Our Lord Jesus Christ spoke, saying*: “You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. **But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.** And if thy right eye scandalize thee, pluck it out and cast it from thee. For it is expedient for thee that one of thy members should perish, rather than that thy whole body be cast into hell. And if thy right hand scandalize thee, cut it off, and cast it from thee: for it is expedient for thee that one of thy members should perish, rather than that thy whole body be cast into hell.”

Mark 9:42-47 “And if thy hand scandalize thee, cut it off: it is better for thee to enter into life, maimed, than having two hands to go into hell, into unquenchable fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished. And if thy foot scandalize thee, cut it off. It is better for thee to enter lame into life everlasting, than having two feet, to be cast into the hell of unquenchable fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished. And if thy eye scandalize thee, pluck it out. It is better for thee with one eye to enter into the kingdom of God, than having two eyes to be cast into the hell of fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished.”

People who masturbate “look on a woman to lust after her” in order to become sensually aroused, and thus, they commit “adultery with her” in their hearts and a mortal sin against nature and God. **But masturbation is also a mortal sin and against the Natural Law even without thinking about women, which means that no one can be excused who commits this sin.**

These verses from Our Lord Jesus Christ above also proves to us that the mere consent to lustful thoughts (without any physical activity) is enough to damn a person for ever in Hell — and that is why we must always control our eyes and keep them away from persons or objects that may arouse sensual or sinful thoughts.

Fourth, masturbation is non-procreative. The Church and the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Subjects Condemned in Decree* (# 9), March 4, 1679).

The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children. Thus, the Church’s teaching is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Any action of the sexual organisms (the private parts) or other acts that are intended to arouse sensuality that is lacking the procreative function, is thus always mortally sinful and against the Natural Law. An action of the sexual faculties outside of the normal and natural marital act are lacking the procreative dimension and consequently, it would be sexual pleasure sought for itself, isolated from its procreative function – and that is an unreasonable, unlawful and unnatural lust.

What does the Bible Say about Masturbation?

“Is masturbation a sin?” Many have found it difficult to answer this question according to the Bible because the Bible never mentions the word “masturbation” specifically. To understand how God feels about this topic, we only need to examine other verses that deal

with issues such as lust, self-control, and purity.

It has been the constant and clear teaching of the Church from principles found in Holy Scripture that masturbation is a serious mortal sin that will keep one from Heaven (e.g., 1 Cor. 6:10). This is also clear from the teaching of the Church as well as from natural reason. In assigning a reason for such a serious prohibition, the Church teaches that the sexual function is meant by God to serve primarily for the begetting of children. Therefore, any deliberate activation of it is seriously inordinate and sinful.

The Lord has said: “Look not round about thee in the ways of the city, nor wander up and down in the streets thereof. Turn away thy face from a woman dressed up, and gaze not about upon another’s beauty. For many have perished by the beauty of a woman, and hereby lust is enkindled as a fire.” (Ecclesiasticus or Sirach 9:7-9) “Young men, in like manner, exhort that they be sober.” (Titus 2:6) “You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. But I say to you, that **whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.**” (Matthew 5:27-28)

Jesus feels the best thing to do about sexual sins is to gouge out our eyes (Matthew 5:29) and cut off our hands (Matthew 5:30). This is a very serious and extreme remedy. He does not literally mean for us to mutilate ourselves, but that we must cut off all occasions of sin. However, it is clear that sexual sins, and also the sexual fantasies that are so easily overlooked and neglected by so many people, are serious enough to be a part of the highway to Hell. If we let ourselves commit sin with the hand or be hit in the eye by the Devil, we are sure to lose our souls. Let us therefore guard our eyes, the lamps of our bodies, the way to our hearts and mind, and protect our other members from committing or falling into sin.

So we are to control our actions with others and also our actions when alone. We are not to let sin take root in our hearts. Romans 6:12-14 tells us, “Let not sin therefore reign in your mortal body, that ye should obey the lusts thereof. **Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin; but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of righteousness unto God.** For sin shall not have dominion over you; for ye are not under the law, but under grace.” Your “members” in this verse is referring to the different parts of your body: your hands, feet, fingers, etc. Are you using your body in masturbation in a way that you think would make God proud?

Many times we have the attitude of “If God gave me this body, shouldn’t I be able to enjoy

it?” First of all, we have to remember that sex is God’s invention. He is the mastermind behind it. God Himself has declared that it is only in marriage that any form of sexual stimulation, that is, natural sexual intercourse open to procreation of children, is lawful.

Masturbation is a selfish act where we take advantage of and abuse our procreative power. God cares about what we do with our bodies, in public or in private, and He doesn’t want us to abuse ourselves in any way. Did you know that in older dictionaries the definition of the word masturbation is “self-abuse”? And if you were to look in a current dictionary under the word self-abuse, the word “masturbation” would be the second definition given. To this day, the two words of “masturbation” and “self-abuse” are linked together, masturbation/self-abuse.

You might be thinking, “How am I abusing myself by doing this?” You are abusing yourself by masturbating because you are improperly handling something that God entrusted to your care. You are taking something that God gave us (our bodies and minds) and using it in a perverse manner. When masturbating, you are defiling your mind with obscene thoughts and then defiling your body by using it to act out those thoughts. To “defile” something means “to make unclean, to make impure.” Matthew 15:19-20 reads, “For out of the heart proceed **evil thoughts**, murders, **adulteries**, **fornications**... these are the things which defile a man.”

And it is of faith that we all already know in our hearts that masturbating is wrong. When you engage in this activity, you know that you are committing a shameful and evil act.

This activity does not lift you up spiritually. It brings you down. God did not create our sexual organs so that we could fantasize and have sex by ourselves. Now, you might be thinking, “Well, isn’t it still better to masturbate than to commit fornication?” The only answer to this question is no, for you are still committing a mortal sin and it doesn’t really matter what form of mortal sin you are committing. You will still be sent Hell for it, whether it be by fornication or self-abuse. Maybe in your mind you feel that it is better to masturbate because at least you are the only one involved. Maybe you believe that it is the “lesser” of two evils.

In reality, masturbation is a mortal sin just like fornication **and is considered as even a worse sin than fornication according to St. Thomas Aquinas.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12: “**Whether the unnatural vice is the greatest sin among the species of lust?** I answer that, In every genus, worst of all is the corruption of the principle

on which the rest depend. Now the principles of reason are those things that are according to nature, because reason presupposes things as determined by nature, before disposing of other things according as it is fitting. ... Therefore, since by the unnatural vices [masturbation, homosexuality, sodomy, bestiality, etc.] man transgresses that [purpose] which has been determined by nature [procreation] with regard to the use of venereal actions, it follows that in this matter [species of lust] this sin [the unnatural vice] is gravest of all.”

First of all, and we mentioned this before, when women are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. **So many men rape many women each day and commit adultery and fornication without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery and fornication in this way.** Second, masturbation will not truly relieve the sexual pressure that you may feel. It may for a short moment, but in the long run it only creates a deeper desire and capacity for sex, which will lead to more masturbation and, ultimately, the desire for sexual intercourse and pornography. Third, everyone must also be absolutely aware of that even if a person doesn't think of women or men while masturbating, this sin is still one of those unnatural vices **that are amongst the worst sins that one can commit against God and nature.**

St. Alphonsus de Liguori, *The Four Principal Gates of Hell*, On Impurity: “Some will say that it is a trifling sin. Is it a trifling sin? **It is a mortal sin.** St. Antoninus writes that such is the nauseousness of this sin that the devils themselves cannot endure it. Moreover, the Doctors of the Church say that certain demons, who have been superior to the rest, remembering their ancient dignity, disdain tempting to so loathsome a sin. Consider then how disgusting he must be to God, who, like a dog, is ever returning to his vomit, or wallowing like a pig in the stinking mire of this accursed vice (2 Pet. 2:22). The impure say, moreover, “God has compassion on us who are subject to this vice, because He knows that we are flesh.” What do you say? God has compassion on this vice? But you must know that the most horrible chastisements with which God has ever visited the earth have been drawn down by this vice. St. Jerome says that this is the only sin of which we read that it caused God to repent of having made man, for all flesh had become corrupted (Gen. 6:6-12). And so it is, St. Jerome says, that there is no sin which God punishes so rigorously, even upon earth, as this. ... Principally on account of this sin did God destroy mankind, with the exception of eight persons, by the flood. It is a sin which God punishes, not only in the other life, but in this also. “Because,” says God, “you have forgotten Me and turned your back upon Me, for a miserable pleasure of the flesh, I am resolved that even in this life you shall pay the price of your wickedness” (Ezek. 23:35).”

St. Alphonsus de Liguori, *The Four Principal Gates of Hell*, On Impurity: “You say, “God has compassion upon men subject to this sin.” But it is this sin that sends most men to Hell. St. Remigius says that the greater number of the damned are in Hell through this vice [of impurity]. Father Segneri writes that as this vice fills the world with sinners, so it fills Hell with damned souls; and before him St. Bernardine of Siena wrote: “This sin draws the whole world, as it were, into sin.” And before him St. Bernard and St. Isidore said that “the human race is brought under the power of the devil more by lust than by all the other vices.” The reason is because this vice proceeds from the natural inclination of the flesh. Hence St. Thomas Aquinas says that the devil does not take such complacency in securing the commission of any other sin as of this, because the person who is plunged in this infernal mire remains lodged therein, and almost wholly unable to free himself again.”

James 1:14-15 tells us that “every man is tempted, when he is drawn away of his own lust, and enticed. Then when lust hath conceived, it bringeth forth sin; and sin, when it is finished, bringeth forth death.” This verse is telling us that all sin begins with a thought, but that when we give in to the thought and act out the sin in deed or thought, we will sink deeper and deeper into sin. Sin always takes you farther than you wanted to go and keeps you longer than you wanted to stay. And with masturbation, there is a vicious circle. You are only temporarily satisfied. And the more you indulge in this activity, the more addicted you become to it. Then if you let yourself become enslaved to a sexual high, you will find that you need to go to increasingly extreme acts to maintain the same degree of excitement. I think the many daily perversions committed by sex and masturbation addicts proves this case quite clearly. In John 8:34, Jesus warns us, “Verily, verily I say unto you, Whosoever committeth sin is the servant of sin.”

So, again, masturbation is a dangerous activity to engage in for this reason: All sexual immorality, including masturbation, begins with a thought. Then a lustful thought not taken captive will eventually lead to other perversions, including deviant sexual practices, demonic obsession or possession and homosexuality, and other perversions like pedophilia, because sin reproduces itself if left unchecked. All sexual perverts proves that this is the case. For they all started out as masturbators just like ordinary people at some point in time. When we fantasize and masturbate, we open our hearts and minds up to demonic forces and strange and perverse thoughts and possibilities. We are giving the Devil an open invitation to take residence in our beings. If we do not deal with our evil thoughts, they will take root in our heart. It is for this reason that God is so concerned with our thought life. Jesus came not only to deliver us from our “outward” sins, but also from wickedness that begins in the heart.

Now, you may be thinking “It is unfair for God to demand sexual purity from us after giving us sexual drives that seem to overwhelm us.” First of all, and this is important to remember, Adam and Eve was not created by God with sexual temptations or desires. In other words, God did not create the human race with any of the sexual temptations or desires that we are now plagued with. These temptations are only the tragic and evil effect of the Fall and Original sin of Adam and Eve, and is something which God permits us to be tempted with as a punishment for the original sin.

Had Adam and Eve chosen not to sin, we would not now have had any sexual temptations tempting us. St. Augustine explains it thus: “...lust, which only afterwards sprung up as the penal consequence of [original] sin, the iniquity of violating it was all the greater in proportion to the ease with which it might have been kept.” (*City of God*, Book XIV, Chapter 12; also see [The Origin of Fleshly Lust.](#))

Second, God never demands from us something that would be impossible for us to do. And even if it’s hard for us, “nothing is impossible with God” (Luke 1:37). True, you may feel weak within yourself, but He will equip you with His holy power to overcome any sin if only you ask in faith.

Hence St. Augustine wisely observes, “The presumption of stability renders many unstable; no one will be so strong as he who feels his own weakness.” St. Alphonsus commenting on these words wisely adds, “Whosoever says that he entertains no fear of being lost, betrays a pernicious self-confidence and security by which he deceives himself. For, confiding in his own strength, he ceases to tremble, and being free from fear [of falling into sin], he neglects to recommend himself to God, and left to his own weakness, he infallibly falls.” (*Treatise on Prayer*, Chapter IV)

Some of you are probably saying, “Well, I agree with all of this in my head, but living it out on a day-to-day basis is another story.” Perhaps you sometimes feel overwhelmed by the temptations that you face. But never underestimate the power that you have over sin. On your own you are not that strong, but with God’s power, you can overcome. Second Corinthians 10:3-5 reads, “For though we walk in the flesh, we do not war after the flesh: For the weapons of our warfare are not carnal, but mighty through God to the pulling down of strongholds, casting down imaginations, and every high thing that exalteth itself against the knowledge of God, and bringing into captivity every thought to the obedience of Christ.”

These verses are telling us that we are not helpless. We can fight and be victorious against

our sexual thoughts and desires—with the help of God. If you want to stop masturbating and you realize that this is what your Heavenly Father desires of you, you can. Confess this sin to a Catholic priest and to God and ask the Holy Spirit to strengthen you so that you can have control over your lustful thoughts and actions, and remember always to recommend yourself to Jesus and Mary in time of temptations, and you will never fall. And if you have a Catholic friend whom you trust, ask that person to pray for you in this area, also. And if you slip occasionally or even a lot, don't give up. Self-control takes effort. If you truly want to stop masturbating, one thing that you must consider doing is to flee from and reject those things that will cause you to stumble, whether it be the internet or sexually-themed movies, music, books, videos, in other words, anything that fills your mind with images and words that will make you weak and vulnerable.

What you need to do, first of all, is avoid the occasions of sin that are causing you to fall into mortal sin. Take drastic action in that regard, if it is necessary. For example, if someone commits mortal sins on a computer, he or she should get rid of the computer. If people are stuck in such a state, Jesus says they must “cut off” the occasion lest they perish forever (Matthew 5:30).

Second, you need to pray the Rosary each day, and pray it well. Cultivate the habit of praying the Hail Mary as much as you can. There are many ways one can go about doing so. For example, each time you leave your room, you could go to your knees and pray one to three Hail Mary's. Praying the Rosary and the Hail Mary is actually the most important point, for without those graces you will not come out of mortal sin or begin to avoid the occasions that are causing you to fall into sin. (See [How to Pray the Rosary](#); See also [The Revelations of St. Bridget](#) which is a MUST READ book that is especially effective in helping a person to conquer his or her sensual temptations and faults.)

Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. **There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.**”

Third, we would recommend these videos on Hell: <http://www.doomsdaytube.com/scary-hell.php>

Finally, the first degree of humility is to fear God enough to avoid clear mortal sins. Mortal sinners don't respect that God will cast them into Hell for their actions. If they did, they would alter their conduct. Thus, people who commit mortal sins lack humility. In their pride, they don't fear or respect God; and the fear of the Lord is the beginning of wisdom (Psalm 110:10). A person who commits mortal sins needs to begin to respect and fear God for who He is and what He will do to them.

As far as confession goes, you may make it to a non-heretical and fully Catholic priest ordained in the traditional Catholic rite, as described in this article: "[About Sacraments From Heretics and Prayer in Communion with Heretics](#)". You should focus on ceasing to commit the mortal sins that you are doing, acquiring a firm resolve not to commit them anymore, and making a proper confession. (See [this file for help with ceasing to commit mortal and venial sins](#)). (Also see [The Steps to convert to the traditional Catholic faith and for those leaving the New Mass - Baptism and Conditional Baptism - the Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)).

St. Augustine of Hippo in his "*Confessions*" (written 397-398 A.D.) relates to us his own struggle with the evil of lust and how he was bound down by his own perverse iron will.

St. Augustine, *The Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter V, Of the Causes Which Alienate Us from God: "... thus [I was] bound, not with the irons of another, but my own iron will [chaining me in lust]. My will was the enemy master of, and thence had made a chain for me and bound me. Because of a perverse will was lust made; and lust indulged in became custom; and custom not resisted became necessity. By which links, as it were, joined together (whence I term it a chain), did a hard bondage hold me enthralled. But that new will which had begun to develop in me, freely to worship You, and to wish to enjoy You, O God, the only sure enjoyment, was not able as yet to overcome my former wilfulness, made strong by long indulgence. Thus did my two wills, one old and the other new, one carnal, the other spiritual, contend within me; and by their discord they unstrung my soul. Thus came I to understand, from my own experience, what I had read, how that the flesh lusts against the Spirit, and the Spirit against the flesh. (Galatians 5:17) I verily lusted both ways; yet more in that which I approved in myself, than in that which I disapproved in myself. For in this last it was now rather not I, (Romans 7:20) because in much I rather suffered against my will than did it willingly. And yet it was through me that custom became more combative against me, because I had

come willingly whither I willed not. And who, then, can with any justice speak against it, when just punishment follows the sinner? Nor had I now any longer my wonted excuse, that as yet I hesitated to be above the world and serve You, because my perception of the truth was uncertain; for now it was certain. But I, still bound to the earth, refused to be Your soldier; and was as much afraid of being freed from all embarrassments, as we ought to fear to be embarrassed.”

“I’ve broken every commandment. I’m trying to stay away from sin but I still find myself suffering with the same sins”

Tragically, many persons deluded by the Devil falsely claim that sexual sins and masturbation is no sin at all, while some try to minimize the wickedness of their actions; others still try to blame God for their failings. Here follows an email exchange with a certain person that probably many people can associate directly with.

“I watched [the] video on "[death and the journey into hell](#)". Based on the video it almost seems like one little false move by whomever and you will be damned. We’ll never be perfect. We are all sinners until death. Based on how this world is now, I can see the thought of more going to hell than heaven. I’ve broken every commandment. I’m trying to stay away from sin but I still find myself suffering with the same sins. I pray to Jesus and Mary all the time. I pray the rosary and many other prayers. I try to make a point of doing good acts in the name of Jesus whether great or small. This video made me feel as though no matter what I do I will be damned. Jesus be with you and your family.

Ace...”

Answer: You say that it’s as if one little false move will send you to Hell. A mortal sin is not a false move, neither is it “little”; it’s a willful commission of an act that’s gravely offensive to God. It is a huge thing, **a mortal sin**. You clearly have a desire to downplay mortally sinful activity, and your problem is that you won’t exercise your will and resist sin, by doing the necessary sacrifices that is required of you in order to be saved and avoid sin. You claim that you pray; yet you persist in grave sins.

There are seven main reasons for why you persist in grave sin: First, you don’t pray with true faith and sincerity, or you pray too little of the Rosary and other mental and vocal prayers. Second, you spend too little time on reading God’s Word and other good, spiritual Catholic writings. Third, you don’t recommend yourself to God nor seek after God’s protection in time of temptation, for if you did recommend yourself to God and if you did

ask for His help when assailed by the enemy, you would infallibly not have fallen into sin. Fourth, you have not cut off all the occasions of sin like evil and worldly friends, media, music, magazines, video games and the like that are opposed to Our Lord Jesus Christ's words and a holy life. Fifth, you have not made enough penance for your sins by fasting, mortification and self-denial of your own will.

The Canons of John the Faster teaches that "Anyone having committed masturbation is penanced forty days, during which he must keep himself alive by xerophagy and must do one hundred metanies every day." (Canon 8) The Interpretation of this canon explains that: "The present Canon decrees that anyone who is guilty of masturbating at any time is obliged to refrain from communing for forty days straight, passing these with xerophagy, [the practice of eating dry food, especially food cooked without oil] or, more explicitly speaking, with only bread and water, and doing every day metanies to the number of one hundred each time. As concerning masturbators and fornicators, St. Meletius the Confessor asserts that they are making a sacrifice of their semen to the Devil, which semen is the most precious part of their body."

The word *Metanie* means "A reverent physical movement indicating repentance (Greek: metanoia), made by making the sign of the cross with the right hand and either bowing at the waist and knees until the hand on its downward final stroke touches the ground (small metanie), or lowering the whole body onto the knees and bowing down fully until the forehead touches the ground (great metanie). Metanies are prescribed at specific liturgical times, particularly during the Lenten prayer of Ephrem the Syrian, but are proscribed from Pascha through Pentecost. They are a part of personal prayer and are an integral element of monastic training. Metanies are distinct from the still kneeling position, and also from the bowing of clergy to one another known as the schema."

Sixth, (as to the question why one falls back into sin), you do not use your time, money and effort to save other people from the eternal fire of hell or care enough for their spiritual welfare to lead them to a better lifestyle, and because of this, you are lacking in or are devoid of charity and love for your fellow human beings. You refuse to speak about God with your family and friends, refusing to help or convert them from sin and infidelity and you refuse to take an active part in trying to help souls in general by whatever means are necessary to you, and in so doing, choose to become God's enemy according to Our Lord Jesus Christ's words in the Holy Bible, which states that: "He that is not with me, is against me: and he that gathereth not with me, scattereth" (Matthew 12:30). All who can help their family or friends or themselves but refuse to do so will be damned for their lack of charity. Thus, "Those words of our Lord, *He that is not with Me is against Me*, will make you understand how destitute we here are of any friends to aid us in bringing this people to

Jesus Christ. But we must not despond, for God at the end will render unto each one according to his deserts... **And how severe are the punishments which God at last inflicts on His enemies, we see well enough, as often as we turn our mind's eye to the inextinguishable furnace of hell, whose fires are to rage throughout all eternity for so many miserable sinners.**" (St. Francis Xavier, A.D. 1544, In *The Life and Letters of St. Francis Xavier*, p. 223)

Our Lord Jesus Christ in *The Revelations of St. Bridget* shows us that a person who does not use his possessions for His sake "*will incur a judgment*" and "*that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard*", which means that he who does not have charity with others, using his time, money and effort to help and save them from hell "*will himself cry out [to God] and not be heard*" both in this life when he seeks to be relieved from his sins and sinful desires, and in the eternal fire of hell, which is the eternal abode of all who lack charity and love for their fellow human beings. Our Lord said to St. Bridget: "Reply firmly to him with the four things I tell you now. The first is that many people lay up treasure but do not know for whom. The second is that every person entrusted with the Lord's talent who does not spend it cheerfully will incur a judgment. The third is that a person who loves land and flesh more than God will not join the company of those who hunger and thirst for justice. The fourth is that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 81)

In truth, Catholic teaching teaches that a person is bound to give a tenth of his earnings to God, (usually to one's local priest) and this teaching comes directly from the Old Testament which commands all God's servants to give a tenth of their profits as a sacrifice to God. Today, however, there are no Catholic priests available to give one's money to, and so, one must instead find a completely Catholic cause to give a tenth of one's earnings to. When one understands that this is a law of charity that God requires all to follow, one can understand why so many are allowed to fall into sin and be unable to extricate themselves out of their sins. Their own greed and lack of charity for other souls who labor in darkness and infidelity directly causes them to be unable to defend themselves against the attacks of the devil. Thus, **Our Lord Jesus Christ spoke rightly saying "that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard."** In truth, those who wish to please God in all but who have not fulfilled this Law of God of tithing, should find a good and perfectly Catholic cause and then donate a tenth of all they own to it, asking God to forgive them for their many years of forgetfulness and disobedience. However, donating to heretics, schismatics or other non-Catholic religious organizations is condemned by the Church as a mortal sin, and so, this makes it necessary to find out thoroughly whether a person or an organization that one wants to donate to is affiliated in anyway with the propagation of a false, non-Catholic belief. If a person is unsure about

whether a person or an organization is acceptable or not to donate to, you can always send us an email and ask us for help.

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, 1215: **“Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend, or support heretics.”**

The Catholic Encyclopedia states concerning tithing that: “The payment of tithes was adopted from the Old Law, and early writers speak of it as a divine ordinance and an obligation of conscience. The earliest positive legislation on the subject seems to be contained in the letter of the bishops assembled at Tours in 567 and the canons of the Council of Maçon in 585. In course of time, we find the payment of tithes made obligatory by ecclesiastical enactments in all the countries of christendom. The Church looked on this payment as “*of divine law, since tithes were instituted not by man but by the Lord Himself*” (C. 14, X de decim. III, 30).”

The following example on the importance of charity can be seen clearer from St. Bridget’s revelations, in the book rightly entitled the “Book of Questions.” It is composed of questions which Our Lord and Judge gives wonderful answers to:

“Third question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?”

“Answer to the third question. The Judge answered: “As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this: that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

“You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the judgment not to have administered in reasonable

fashion even licitly held goods.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 5, Interrogation 7)

Seventh (as to the question why one falls back into sin), you don’t have the first degree of humility: a fear of God that compels one to avoid mortal sin. Hence, your problem is pride. You think God’s law is a joke – not serious enough to warrant a change in your lifestyle – and you are mistaken.

St. Benedict (c. 520): “The first degree of humility, then, is that a man always have the fear of God before his eyes, shunning all forgetfulness and that he be ever mindful of all that God hath commanded, that he always considereth in his mind how those who despise God will burn in hell for their sins, and that life everlasting is prepared for those who fear God.” (*The Holy Rule of St. Benedict*, Chapter VII, Of Humility)

St. Alphonsus: “Hear, my Brethren: the Lord pardons the sins of him who repents of them; but he does not pardon him who has the will to commit sin. See for how many years God has borne with you, and is saying to your heart: Cease, my child; amend your life; offend me no more! And what have you done? Always the same thing: you have confessed, you have promised; yet you have always begun again to sin, you always continue to offend God! For what are you waiting? That God may take you from this world and cast you into hell? Do you not see that God cannot bear with you any longer?” (Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 101)

Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, Chapter VI, On Temptation (1899): “When we are tempted we ought to betake ourselves immediately to prayer, or think of our last end, or of the evil consequences of sin. If the enemy dares to attack the fortress in spite of the ramparts raised about it, it behooves us to defend it manfully. When assailed we must instantly assume the defensive; for of all things it is most important to repulse the first onslaught. The greater our determination, the sooner will our adversary be discouraged. If we falter, he will force an entrance, and gain the mastery over our imagination. He acts like soldiers, who when they have taken the enemy’s guns, instantly turn them upon him. St. Jerome says that he who does not resist immediately is already half conquered. A conflagration can be extinguished at the outset, but not later on. A young tree is easily bent, not an old one. But since we can do nothing in our own strength, we must strive to obtain divine grace. Wherefore let him who is tempted have recourse to prayer; let him imitate the apostles when a storm arose on the sea of Genesareth; or the child who, when he sees a large dog coming, runs to his mother. He who neglects prayer in the

time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help. We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. "These holy names," St. John Chrysostom declares, "have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell." At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire. Prayer is the weapon wherewith to ward off the assaults of our spiritual foe; it is more potent than all the efforts of the demons because by prayer we procure the assistance of God, and nothing can withstand His might. Prayer is exactly opposed to temptation for it enlightens the understanding and fortifies the will. The sign of the cross and holy water have also great efficacy against the spirit of evil. He flies from the cross as a dog flies at the sight of the whip. Holy water derives its efficacy from the prayers of the Church. St. Thomas Aquinas and many other saints frequently made use of the sign of the cross with excellent results. St. Teresa on the other hand constantly employed holy water. It is well to sprinkle the sick and dying with holy water, and we should never omit to take it on entering a church."

St. Alphonsus, *Prayer: The Great Means of Salvation and of Perfection*, Chapter 1, The Necessity Of Prayer: "Without prayer it is impossible to resist temptations and to keep the commandments. Moreover, prayer is the most necessary weapon of defense against our enemies; he who does not avail himself of it, says St. Thomas, is lost. He does not doubt that Adam fell because he did not recommend himself to God when he was tempted: 'He sinned because he had not recourse to the divine assistance.' St. Gelasius says the same of the rebel angels: 'Receiving the grace of God in vain, they could not persevere, because they did not pray.' St. Charles Borromeo, in a pastoral letter, observes, that among all the means of salvation recommended by Jesus Christ in the Gospel, the first place is given to prayer; and he has determined that this should distinguish his Church from all false religions, when he calls her 'the house of prayer.' *My house is a house of prayer* (Mt. 21,13). St. Charles concludes that prayer is 'the beginning and progress and the completion of all virtues.' So that in darkness, distress, and danger; we have no other hope than to raise our eyes to God, and with fervent prayers to beseech his mercy to save us: 'As we know not,' said king Josaphat, 'what to do, we can only turn our eyes to you' (2 Par. 20,12). This also was David's practice, who could find no other means of safety from his enemies, than continual prayer to God to deliver him from their snares: 'My eyes are ever towards the Lord; for he shall pluck my feet out of the snare' (Ps. 24,15). So he did nothing but pray: 'Look upon me, and have mercy on me; for I am alone and poor' (Ibid. 16). 'I cried to you, O Lord; save me that I may keep your commandments' (Ps. 118,146). Lord, turn your eyes to me, have pity on me, and

save me; for I can do nothing, and beside you there is none that can help me.

“... St. Bernard’s teaching is the same: ‘What are we, or what is our strength, that we should be able to resist so many temptations? This certainly it was that God intended; that we, seeing our deficiencies, and that we have no other help, should with all humility have recourse to his mercy.’ God knows how useful it is to us to be obliged to pray, in order to keep us humble, and to exercise our confidence; and he therefore permits us to be assaulted by enemies too mighty to be overcome by our own strength, that by prayer we may obtain from his mercy aid to resist them; **and it is especially to be remarked that no one can resist the impure temptations of the flesh without recommending himself to God when he is tempted.** This foe is so terrible that, when he fights with us, he, as it were, takes away all light; he makes us forget all our meditations, all our good resolutions; he makes us also disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments. For he conspires with our natural inclinations, which drive us with the greatest violence to the indulgence of sensual pleasures. He who in such a moment does not have recourse to God is lost. The only defense against this temptation is prayer, as St. Gregory of Nyssa says: ‘Prayer is the bulwark of chastity’; and before him Solomon: ‘And as I knew that I could not otherwise be continent except God gave it, I went to the Lord and besought him’ (Wis. 8,21). **Chastity is a virtue which we have no strength to practice, unless God gives us; and God does not give this strength except to him who asks for it. But whoever prays for it will certainly obtain it.**

“... Wrongly, therefore, do those sinners excuse themselves who say that they have no strength to resist temptation. But if you have not this strength, why do you not ask for it? is the reproof which St. James gives them: ‘You have it not, because you ask it not’ (James 4:2). There is no doubt that we are too weak to resist the attacks of our enemies. But, on the other hand, it is certain that God is faithful, as the Apostle says, and will not permit us to be tempted beyond our strength: ‘God is faithful, who will not suffer you to be tempted above that which you are able; but will make also with the temptation issue, that you may be able to bear it’ (1 Cor. 10,13). ‘He will provide an issue for it,’ says Primasius, ‘by the protection of his grace, that you may be able to withstand the temptation.’ We are weak, but God is strong; when we ask him for aid, he communicates his strength to us, and we shall be able to do all things, as the Apostle reasonably assured himself: ‘I can do all things in him who strengthens me’ (Phil. 4, 13). He, therefore, who falls has no excuse (says St. Chrysostom), because he has neglected to pray; for if he had prayed, he would not have been overcome by his enemies: ‘Nor can anyone be excused who, by ceasing to pray, has shown that he did not wish to overcome his enemy.’”

Masturbation is definitely a mortal sin

Since so many are coming out of mortal sin and are convincing themselves that certain things are not sins, **we must preach against those sins with some specificity lest people perish in their ignorance.**

Masturbation is definitely a mortal sin. There are about three places where St. Paul gives a list of some of the main mortal sins which exclude people from Heaven. These lists do not comprise every mortal sin, of course, but some of the main ones. Well, it always puzzled many people exactly what is being referred to in the following passages by the sin of “uncleanness” and “effeminacy.” St. Paul says that these sins exclude people from Heaven. Does “effeminacy” refer to acting like and being a homosexual? What does “uncleanness” refer to?

Galatians 5:19-21 “Now the works of the flesh are manifest, which are these; adultery, fornication, **uncleanness**, lasciviousness, idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like: of the which I tell you before, as I have also told you in time past, that **they which do such things shall not inherit the kingdom of God.**”

1 Corinthians 6:9-11 “Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Be not deceived: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, **nor effeminate**, nor abusers of themselves with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, **shall inherit the kingdom of God.** And such were some of you: but ye are washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God.”

Ephesians 5:5-8 “For this ye know, that no fornicator, **nor unclean person**, nor covetous man, who is an idolater, **hath any inheritance in the kingdom of Christ and of God.** Let no man deceive you with vain words: for because of these things cometh the wrath of God upon the children of unbelief. Be not ye therefore partakers with them. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord: walk as children of light:”

St. Thomas Aquinas identifies masturbation as the biblical “uncleanness” and “effeminacy.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154,

Art. 11: "I answer that, As stated above (A6,9) wherever there occurs a special kind of deformity whereby the venereal act is rendered unbecoming, there is a determinate species of lust. This may occur in two ways: First, through being contrary to right reason, and this is common to all lustful vices; secondly, because, in addition, it is contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race: and this is called "the unnatural vice." This may happen in several ways. **First, by procuring pollution, without any copulation, for the sake of venereal pleasure: this pertains to the sin of "uncleanness" which some call "effeminacy."** Secondly, by copulation with a thing of undue species, and this is called "bestiality." Thirdly, by copulation with an undue sex, male with male, or female with female, as the Apostle states (Romans 1:27): and this is called the "vice of sodomy." Fourthly, by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation."

Thus, not only is masturbation a mortal sin, but it's a mortal sin which is identified in three different places in Holy Scripture as one which excludes people from the Kingdom of God. It's also classified by St. Thomas as one of the sins against nature, for it corrupts the order intended by God. That's probably why it's called "effeminacy." Though it's not the same as the abomination of Sodomy (Homosexuality), it's still inherently disordered and unnatural. We believe that this sin – since it's contrary to nature and is classified as "effeminacy" and "the unnatural vice" – is the cause of some people being given over to unnatural lusts such as homosexuality, as well as acts of pedophilia and bestiality and other perverse and evil lusts.

The truth of the fact that all homosexuals are spiritually possessed by a demonic spirit is also corroborated by the fact that society has recently seen an incredible increase in the number of people who consider themselves homosexuals. This is easily explained by the fact that, with the advent and explosion of the internet and other technological means which make access to pornography and impurity easy, millions more people are committing sins of impurity, millions more people are becoming possessed, and countless more are becoming homosexuals. (And, of course, not all who commit mortal sins of impurity become homosexuals, so those who somehow think they are okay because they are not homosexuals, even though they are committing sins of impurity, are sorely deceived and are also on the road to Hell and in bondage to the Devil.)

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 43:6 (c. 470-543 A.D.): "If they had faith and believed in God they would dread the coming judgment with fear and trembling. It is evident that they trust men but not God, for publicly where men see them they

shun adultery, but in secret where God sees they are entirely without fear. If they had just a spark of faith they would not dare to commit adultery in the sight of their Lord, just as they do not allow their servants to offend in their presence. Of such men the Holy Spirit exclaims through the Prophet: ‘The fool hath said in his heart: There is no God.’ [Ps. 13.1] **It is certain that a man does not believe in God if he fears to do publicly in the presence of men what he does secretly in darkness before the face of God.**”

Therefore, people who are committing this sin need to cease the evil immediately and, when prepared, make a good confession. If people are really struggling in this area, then they are not near the spiritual level where they need to be. God’s grace is there for them; but they need to pray more, pray better, avoid the occasions of sin ([bad media](#) being one of them) and exercise their wills. They need to consistently pray the 15-decade [Rosary](#) (i.e. daily). They need to put out more effort spiritually and then it shouldn’t be a problem.

“What do you say? What do you resolve to do? Yes or no; do you desire no more to offend God? Who knows whether it is not the last appeal that the Lord addresses to you? Hasten to take a resolution. Do you wish to wait until God puts an end to your disorders by casting you into hell without the least hope of ever remedying your misfortune? Go, my dear Brethren, enter your homes, and reflect on what you have heard this evening; recommend yourselves to the Blessed Virgin, and ask her to enlighten you.

“Sinner, thou art foe of heaven, And thou tremblest not with fear? Cease those sins, my child, ah! leave them, Death advances, hell is near. ... Listen to me this evening: you are now the enemies of God, it is true, since you have offended him much; but he is ready to pardon you if you wish to amend your life. Courage, then, my dear Christians come to the mission, go to confession, and renounce sin; hasten to give yourselves to God, who is still waiting for you, who is still calling for you; do not anger him any more.

“... O sinners! what more do you wish God to do? Do not, therefore, lose confidence, hope; but hope and tremble: if you wish to amend your life, hope; if you wish to continue to have God as your enemy, tremble yes, tremble that the present appeal may not be the last one for you; if you do not resolve to give yourselves to God, perhaps this very evening God will abandon you, and you will be damned!

“... The Lord could make you die and send you to hell the moment that you offend him; yet, see the great mercy which he now shows you: instead of punishing you, you see him coming to you with this holy mission, in order to pardon you; he comes himself to seek you, to make peace with you; it will suffice if you repent of having offended him, and if you promise not to offend him any more.

“He saith: “Poor child, from sin depart; Rest thee within thy Father’s heart; Turn to thy Shepherd, wandering sheep.” Now what do you say? how do you respond to the appeal that the Lord addresses to you? Ah! do not delay any longer, cast yourselves at his feet; come to the church, and make a good confession.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 102-105)

Masturbation is not made moral or lawful within marriage or the marriage act

Masturbation, in fact, has always been considered as a grave mortal sin in the Catholic Church and even by most protestant so-called churches until very recently, and this sin, obviously, doesn’t cease to be a mortal sin just because the spouses are married! Yet, many married “Catholic” and other so-called “Christian” couples actually believe that this sin is right to do within a marriage and the marriage act; and although most of them know or even admit that it’s wrong or a mortal sin to masturbate outside of marriage or the marriage act, they nevertheless believe that it’s right to do it within a marriage or marriage act; and that it is an exception. But what **Church teaching, Bible passage or Saint** can they cite to support this demonic teaching? None! Only evil, perverted, ignorant and heretical modern “theologians” or other heretical modern-day “Catholic” or “Christian” laymen’s private opinions during the last 100 years or so, can they cite to support this teaching! This fact, then, is quite telling, for it proves that this teaching was totally unheard of in the Christian world before the beginning stages of the Great Apostasy and the modern world. Their heretical and modernistic opinions or teachings are utterly worthless! All masturbatory touching of the genitals of oneself or one’s spouse in the same or similar manner as would be done in masturbation (i.e. manipulative sexual acts), is immoral and a mortal sin. Any type of masturbatory touching is immoral (regardless of whether or when climax occurs) because it is an act that is non-procreative, unnatural and shameful.

Also see Foreplay is intrinsically evil and a mortal sin against the natural law

Additional quotes on the vice of impurity; and how to overcome it

St. Alphonsus Liguori, *Sermons for all the Sundays in the Year*, Sermon 45, On Impurity: ““And behold, there was a certain man before him, who had the dropsy.” (Luke 14:2) The man who indulges in impurity is like a person laboring under the dropsy. The latter is so much tormented by thirst, that the more he drinks the more thirsty he becomes. Such, too, is the nature of the accursed vice of impurity; it is never satiated. “As,” says St. Thomas of Villanova, “the more the dropsical man

abounds in moisture, the more he thirsts; so, too, is it with the waves of carnal pleasures.”

“I will speak today of the vice of impurity, and will show, in the first point, the delusion of those who say that this vice is but a small evil: and, in the second, the delusion of those who say that God takes pity on this sin, and that he does not punish it.

“1. Delusion of those who say that sins against purity are not a great evil.

“The unchaste, then, say that sins contrary to purity are but a small evil. “Like the sow wallowing in the mire,” (2 Peter 2:22) they are immersed in their own filth, so that they do not see the malice of their actions; and therefore they neither feel nor abhor the stench of their impurities, which excite disgust and horror in all others. Can you, who say that the vice of impurity is but a small evil—can you, I ask, deny that it is a mortal sin? If you deny it, you are a heretic; for as St. Paul says: “Do not err. Neither fornicators, nor adulterers, nor the effeminate, etc., shall possess the kingdom of God.” (1 Corinthians 6:9) It is a mortal sin; it cannot be a small evil. It is more sinful than theft, or detraction, or the violation of the fast. How then can you say that it is not a great evil? Perhaps mortal sin appears to you to be a small evil? Is it a small evil to despise the grace of God, to turn your back upon Him, and to lose His friendship, for a transitory, beastly pleasure?

“St. Thomas teaches, that mortal sin, because it is an insult offered to an infinite God, contains a certain infinitude of malice. “A sin committed against God has a certain infinitude, on account of the infinitude of the Divine Majesty.” Is mortal sin a small evil? It is so great an evil, that if all the angels and all the saints, the apostles, martyrs, and even the Mother of God, offered all their merits to atone for a single mortal sin, the oblation would not be sufficient. No; for that atonement or satisfaction would be finite; but the debt contracted by mortal sin is infinite, on account of the infinite Majesty of God which has been offended. The hatred which God bears to sins against purity is great beyond measure. If a lady find her plate soiled she is disgusted, and cannot eat. Now, with what disgust and indignation must God, who is purity itself, behold the filthy impurities by which his law is violated? He loves purity with an infinite love; and consequently he has an infinite hatred for the sensuality which the lewd, voluptuous man calls a small evil. Even the devils who held a high rank in heaven before their fall disdain to tempt men to sins of the flesh.

“St. Thomas says that Lucifer, who is supposed to have been the devil that tempted Jesus Christ in the desert, tempted him to commit other sins, but scorned to tempt Him to offend against chastity. Is this sin a small evil? Is it, then, a small evil to see a man endowed with a rational soul, and enriched with so many divine graces, bring himself by the sin of impurity to the level of a brute? “Fornication and

pleasure,” says St. Jerome, “pervert the understanding, and change men into beasts.” In the voluptuous and unchaste are literally verified the words of David: “And man, when he was in honor, did not understand: he is compared to senseless beasts, and is become like to them.” (Psalm 48:13) St. Jerome says, that there is nothing more vile or degrading than to allow one’s self to be conquered by the flesh. Is it a small evil to forget God, and to banish him from the soul, for the sake of giving the body a vile satisfaction, of which, when it is over, you feel ashamed? Of this the Lord complains by the Prophet Ezechiel: “Thus saith the Lord God: Because thou hast forgotten Me, and hast cast Me off behind thy back.” (Ezechiel 23:35) St. Thomas says, that by every vice, but particularly by the vice of impurity, men are removed far from God.

“Moreover, sins of impurity on account of their great number, are an immense evil. A blasphemer does not always blaspheme, but only when he is drunk or provoked to anger. The assassin, whose trade is to murder others, does not, at the most, commit more than eight or ten homicides. But the unchaste are guilty of an unceasing torrent of sins, by thoughts, by words, by looks, by complacencies, and by touches; so that when they go to confession they find it impossible to tell the number of the sins they have committed against purity. Even in their sleep the devil represents to them obscene objects, that, on awakening, they may take delight in them; and because they are made the slaves of the enemy, they obey and consent to his suggestions; for it is easy to contract a habit of this sin. To other sins, such as blasphemy, detraction, and murder, men are not prone; but to this vice nature inclines them. Hence St. Thomas says, that there is no sinner so ready to offend God as the votary of lust is, on every occasion that occurs to him. The sin of impurity brings in its train the sins of defamation, of theft, hatred, and of boasting of its own filthy abominations. Besides, it ordinarily involves the malice of scandal. Other sins, such as blasphemy, perjury, and murder, excite horror in those who witness them; but this sin excites and draws others, who are flesh, to commit it, or, at least, to commit it with less horror.

“St. Cyprian says that the devil through impurity triumphs over the whole of man. By lust the evil triumphs over the entire man, over his body and over his soul; over his memory, filling it with the remembrance of unchaste delights, in order to make him take complacency in them; over his intellect, to make him desire occasions of committing sin; over the will, by making it love its impurities as his last end, and as if there were no God. “I made,” said Job, “a covenant with my eyes, that I would not so much as think upon a virgin. For what part should God from above have in me?” (Job 31:1-2) Job was afraid to look at a virgin, because he knew that if he consented to a bad thought God should have no part in him. According to St. Gregory, from impurity arises blindness of understanding, destruction, hatred of God, and despair of eternal life. St. Augustine says, though the unchaste may grow

old, the vice of impurity does not grow old in them. Hence St. Thomas says, that there is no sin in which the devil delights so much as in this sin; because there is no other sin to which nature clings with so much tenacity. To the vice of impurity it adheres so firmly, that the appetite for carnal pleasures becomes insatiable. Go now, and say that the sin of impurity is but a small evil. At the hour of death you shall not say so; every sin of that kind shall then appear to you a monster of hell. Much less shall you say so before the judgment-seat of Jesus Christ, who will tell you what the Apostle has already told you: "No fornicator, or unclean, hath inheritance in the kingdom of Christ, and God." (Ephesians 5:5) The man who has lived like a brute does not deserve to sit with the angels.

"Most beloved brethren, let us continue to pray to God to deliver us from this vice; if we do not, we shall lose our souls. The sin of impurity brings with it blindness and obstinacy. Every vice produces darkness of understanding; but impurity produces it in a greater decree than all other sins. "Fornication, and wine, and drunkenness take away the understanding." (Osee 4:2) Wine deprives us of understanding and reason; so does impurity. Hence St. Thomas says, that the man who indulges in unchaste pleasures, does not live according to reason. Now, if the unchaste are deprived of light, and no longer see the evil which they do, how can they abhor it and amend their lives? The Prophet Osee says, that blinded by their own mire, they do not even think of returning to God; because their impurities take away from them all knowledge of God. "They will not set their thought to return to their God: for the spirit of fornication is in the midst of them, and they have not known the Lord." (Osee 5:4) Hence St. Laurence Justinian writes, that this sin makes men forget God. "Delights of the flesh induced forgetfulness of God." And St. John Damascene teaches that "the carnal man cannot look at the light of truth." Thus, the lewd and voluptuous no longer understand what is meant by the grace of God, by judgment, hell, and eternity. "Fire hath fallen upon them, and they shall not see the sun." (Psalm 57:9) Some of these blind miscreants go so far as to say, that fornication is not in itself sinful. They say, that it was not forbidden in the Old Law; and in support of this execrable doctrine they adduce the words of the Lord to Osee: "Go, take thee a wife of fornication, and have of her children of fornication." (Osee 1:2) In answer I say, that God did not permit Osee to commit fornication; but wished him to take for his wife a woman who had been guilty of fornication: and the children of this marriage were called children of fornication, because the mother had been guilty of that crime. This is, according to St. Jerome, the meaning of the words of the Lord to Osee. "Therefore," says the holy Doctor, "they are to be called children of fornication, because born of a harlot." But fornication was always forbidden, under pain of mortal sin, in the Old, as well as in the New Law. St. Paul says: "No fornicator or unclean hath inheritance in the kingdom of Christ and of God." (Ephesians 5:5) Behold the impiety to which the blindness of such sinners

carry them! From this blindness it arises, that though they go to the sacraments, their confessions are null for want of true contrition; for how is it possible for them to have true sorrow, when they neither know nor abhor their sins?

“The vice of impurity also brings with it obstinacy. To conquer temptations, particularly against chastity, continual prayer is necessary. “Watch ye, and pray, that ye enter not into temptation.” (Mark 14:38) But how will the unchaste, who are always seeking to be tempted, pray to God to deliver them from temptation? They sometimes, as St. Augustine confessed of himself, even abstain from prayer, through fear of being heard and cured of the disease, which they wish to continue. “I feared,” said the saint, “that Thou wouldst soon hear and heal the disease of concupiscence, which I wished to be satiated, rather than extinguished.” St. Peter calls this vice an unceasing sin. “Having eyes full of adultery and sin that ceasest not.” (2 Peter 2:14) Impurity is called an unceasing sin on account of the obstinacy which it induces.

“Some person addicted to this vice says: “I always confess the sin.” So much the worse; for since you always relapse into sin, these confessions serve to make you persevere in the sin. The fear of punishment is diminished by saying: “I always confess the sin.” If you felt that this sin certainly merits hell, you would scarcely say: “I will not give it up; I do not care if I am damned.” But the devil deceives you. “Commit this sin,” he says, “for you afterwards confess it.” But, to make a good confession of your sins, you must have true sorrow of the heart, and a firm purpose to sin no more. Where are this sorrow and this firm purpose of amendment, when you always return to the vomit? If you had had these dispositions, and had received sanctifying grace at your confessions, you should not have relapsed, or at least you should have abstained for a considerable time from relapsing. You have always fallen back into sin in eight or ten days, and perhaps in a shorter time, after confession. What sign is this? It is a sign that you were always at enmity with God. If a sick man instantly vomits the medicine which he takes, it is a sign that his disease is incurable.

“St. Jerome says that the vice of impurity, when habitual, will cease when the unhappy man who indulges in it is cast into the fire of hell. “O infernal fire, lust, whose fuel is gluttony, whose sparks are brief conversations, whose end is hell.” The unchaste become like the vulture that waits to be killed by the fowler, rather than abandon the rottenness of the dead bodies on which it feeds. This is what happened to a young woman, who, after having lived in the habit of sin with a young man, fell sick, and appeared to be converted. At the hour of death she asked leave of her confessor to send for the young man, in order to exhort him to change his life at the sight of her death. The confessor very imprudently gave the permission, and taught her what she should say to her accomplice in sin. But listen to what happened. As soon as she saw him, she forgot her promise to the confessor and the exhortation she was to give to the young man. And what did she do? She raised herself up, sat in

bed, stretched her arms to him, and said: "Friend, I have always loved you, and even now, at the end of my life, I love you: I see that, on your account, I shall go to hell: but I do not care: I am willing, for the love of you, to be damned." After these words she fell back on the bed and expired. These facts are related by Father Segneri. Oh! how difficult is it for a person who has contracted a habit of this vice, to amend his life and return sincerely to God! how difficult is it for him not to terminate this habit in hell, like the unfortunate young woman of whom I have just spoken.

"2. Illusion of those who say that God takes pity on this sin.

"The votaries of lust say that God takes pity on this sin; but such is not the language of St. Thomas of Villanova. He says, that in the sacred Scriptures we do not read of any sin so severely chastised as the sin of impurity. We find in the Scriptures, that in punishment of this sin a deluge of fire descended from heaven on four cities, and in an instant, consumed not only the inhabitants, but even the very stones. "And the Lord rained upon Sodom and Gomorrah brimstone and fire from the Lord out of heaven. And He destroyed these cities, and all things that spring from the earth." (Genesis 19:24) St. Peter Damian relates, that a man and a woman who had sinned against purity were found burnt and black as a cinder.

"Salvian writes that it was in punishment of the sin of impurity that God sent on the earth the universal deluge, which was caused by continued rain for forty days and forty nights. In this deluge the waters rose fifteen cubits above the tops of the highest mountains; and only eight persons along with Noah were saved in the ark. The rest of the inhabitants of the earth, who were more numerous then that at present, were punished with death in chastisement of the vice of impurity. Mark the words of the Lord in speaking of this chastisement which he inflicted on that sin: "My spirit shall not remain in man forever: because he is flesh." (Genesis 6:3) "That is," says Liranus, "too deeply involved in carnal sins." The Lord added: "For it repenteth Me that I made man." (Genesis 6:7) The indignation of God is not like ours, which clouds the mind, and drives us into excesses: his wrath is a judgment perfectly just and tranquil, by which God punishes and repairs the disorder of sin. But to make us understand the intensity of his hatred for the sin of impurity, he represents himself as if sorry for having created man, who offended him so grievously by this vice. We, at the present day, see more severe temporal punishment inflicted on this than on any other sin.

"Go into the hospitals, and listen to the shrieks of so many young men, who, in punishment of their impurities, are obliged to submit to the severest treatment and to the most painful operations, and who, if they escape death, are, according to the divine threat, feeble, and subject to the most excruciating pain for the remainder of their lives. "Thou hast cast Me off behind thy back; bear thou also thy wickedness and thy fornications." (Ezechiel 23:35)

“St. Remigius writes that, if children be excepted, the number of adults that are saved is few on account of the sins of the flesh. In conformity with this doctrine, it was revealed to a holy soul that as pride has filled hell with devils, so impurity fills it with men. St. Isidore assigns the reason. He says that there is no vice which so much enslaves men to the devil as impurity. Hence St. Augustine says that with regard to this sin, “the combat is common and the victory rare.” Hence it is that on account of this sin hell is filled with souls.

“All that I have said on this subject has been said, not that any one present, who has been addicted to the vice of impurity, may be driven to despair, but that such persons may be cured. Let us, then, come to the remedies. These are two great remedies—prayer, and the flight of dangerous occasions.

“1. Prayer, says St. Gregory of Nyssa, is the safeguard of chastity. And before him, Solomon, speaking of himself, said the same. “And as I knew that I could not otherwise be continent, except God gave, it . . . I went to the Lord, and besought Him.” (Wisdom 8:21) Thus it is impossible for us to conquer this vice without God’s assistance. Hence as soon as temptation against chastity presents itself, the remedy is to turn instantly to God for help, and to repeat several times the most holy names of Jesus and Mary, which have a special virtue to banish bad thoughts of that kind. **I have said *immediately* [to turn instantly to God for help, and to repeat several times the most holy names of Jesus and Mary], without listening to, or beginning to argue with, the temptation. When a bad thought occurs to the mind, it is necessary to shake it off *instantly*, as you would a spark that flies from the fire, and *instantly* to invoke aid from Jesus and Mary.**

“2. As to the flight of dangerous occasions, St. Philip Neri used to say that cowards that is, they who fly from the occasions gain the victory. **Hence you must, in the first place, keep a restraint on the eyes, and must abstain from looking at young women. Otherwise, says St. Thomas, you can scarcely avoid the sin.** Hence Job said: “I made a covenant with my eyes that I would not so much as think upon a virgin.” (Job 31:1) He was afraid to look at a virgin; because from looks it is easy to pass to desires, and from desires to acts. St. Francis de Sales used to say that to look at a woman does not do so much evil as to repeatedly look at her a second time. If the devil has not gained a victory the first, he will gain the second time. **And if it be necessary to abstain from looking at women, it is much more necessary to avoid conversation with them.** “Tarry not among women.” (Ecclesiasticus 42:12) we should be persuaded that, in avoiding occasions of this sin, no caution can be too great. Hence we must be always fearful, and fly from them. A wise man feareth and declineth from evil; a fool is confident.” (Proverbs 14:16) A wise man is timid, and flies away: a fool is confident, and falls.”

Question: Why are sexual sins harder to confess and less likely to be repented of than many other sins?

Answer: There are three reasons for this. First, because the sense of injustice committed, which is the primary stimulus to repent of one's sins, is not strongly felt by many when they engage in such unlawful sexual acts. Second, there is a greater sense of shame when committing certain impure acts and hence greater difficulty confessing them in the sacrament of confession, or even repenting of them in one's heart. Our Lady of Fatima revealed to us that "*More souls go to Hell because of sins of the flesh than for any other reason.*" Sr. Lucia of Fatima said this refers primarily to sins against chastity, also called sins of impurity. The reason for this statement is not because sins against chastity are the most grievous sins, but the most common and because of conscience. Why? "Because of conscience," sins of impurity are less likely to be repented of than other sins.

St. Alphonsus: "He who has offended God by mortal sin has no other remedy to prevent his damnation but the confession of his sin. "But, if I am sorry for sin from my heart? If I do penance for it during my whole life? If I go into the desert and live on wild herbs, and sleep on the ground?" You may do as much as you please; **but if you do not confess every mortal sin that you remember, you cannot obtain pardon.** ... Accursed shame: how many poor souls does it send to hell! St, Teresa used to say over and over again to preachers: "Preach, O my priests, preach against bad confessions; for it is on account of bad confessions that the greater part of Christians are damned." (The complete ascetical works of St. Alphonsus, vol 15, p. 546)

Third, sexual activity of all kinds is presented by our post-Christian or even anti-Christian popular culture as natural and good, and sexual abstinence is even taught to be unhealthy.

The sixth commandment, relating to chastity and purity, has always been referred to as "the difficult commandment" by many people. Today, with pornography everywhere and women and girls dressing more immodestly than ever before, for many it may indeed seem as "the impossible commandment." However, Jesus assures us: "What is impossible with men is possible with God." (Luke 18:27) We may add that all who invoke the Blessed Virgin Mary for help in overcoming sins of impurity will receive the grace to do so, as she herself has revealed to St. Bridget of Sweden and various other saints. But those who strive to live chaste lives know from experience, when sins of impurity are humbly repented of and confessed, that a great burden is removed from our consciences, and we experience that peace of soul that the world and carnal indulgence cannot give.

All who through shame hide or omit their sins in confession are damned

St. Alphonsus speaks in great detail concerning the shame that is inherent in confessing and how this shame makes many people commit sacrilegious confessions, and he shows quite clearly how all those who fall for this sin of omission are damned.

St. Alphonsus, **On the Ruin of Souls who through Shame omit to Confess their Sins**: "In the missions we should moreover strongly and often inculcate the necessity of overcoming the shame that one feels in confessing one's sins. Those who are experienced missionaries know that this cursed shame has been the cause of the loss of many souls. It follows that as the principal fruit of the missions consists in the remedy that they apply to this evil, they are not only useful but even necessary for country places; for as there is only a small number of confessors, who are very often the relatives or friends of their penitents, false shame has more force in making the people conceal sins in confession.

"V. False Shame in Confession.

"It is a pity to see how many souls the devil gains by this means, especially in matters concerning impure sins; for he makes them lose shame at the moment of committing them, and gives this shame back to them when there is question of mentioning them in confession. St. Antonine, speaking of this matter, relates that a holy hermit, seeing one day the devil in the church going among those that wished to confess, asked him what he was doing there; the evil spirit answered: "To induce these people to commit sin. I have taken shame from them; now I return it to them in order that they may not confess it." St. John Chrysostom also says: "God has given shame to the commission of sin, and confidence to the confession of it. The devil inverts this: he inspires him who sins with confidence, and him who confesses with shame."

"Alas! Christian soul, you have sinned; if you do not confess your sins you will certainly be damned. Why then do you not confess your sin? You answer: I am ashamed. Hence rather than overcome this shame you wish to be condemned for all eternity to the fire of hell? It is a shame to offend so good a God who has created us; it is not a shame to confess to have offended him. But since you do not wish to manifest your sin, refrain at least from going to confession. To the sin that you have committed do you wish to add the sacrilege of a bad confession? Do you know what you are doing when you commit a sacrilege? For the sins on account of which you have deserved hell there is no other remedy than the blood of Jesus Christ, who will purify you if you confess it well; but by concealing your sin, you even tread under foot the blood of Jesus Christ.

"The present mission is for you a good occasion for making your confession to

a priest who does not know you, whom afterwards you will see no more, and who will no more see you; if you do not wish to profit by this occasion, God will perhaps not grant it to you again, and you will be damned. Remember that if you do not confess now, the devil will gain absolute sway over you, and then perhaps God will abandon you, and there will be no more hope for you. Courage, then! go to confession immediately.

“What do you fear? Ah! here are no doubt the pretexts that the devil will suggest to you:

“1. What will my confessor say when he hears that I have fallen in such a way? Well! he will say that you have been weak, as happens to so many others who live in this world; he will say that you did wrong to sin, but that you afterwards performed a noble deed in overcoming shame to confess your sins.

“2. At least he will not fail to give me a scolding. Oh no, why should he scold you? Know that confessors cannot have greater consolation than when they hear a person accusing himself of a sin that he has committed; for then he can securely absolve him and thus deliver him from hell.

“3. I have not enough confidence to manifest this sin to my spiritual Father. Well! go to confession to an other priest of the place or to a stranger. But if my confessor hears that I have gone to confession to an other, he will be offended, and will no more hear my confession. And you, in order not to displease your confessor wish to commit a sacrilege and to damn your soul? If you go to hell, will your confessor be able to talk you out of it?

“4. Who knows whether the confessor will not make known my sin to others? What folly to think that a confessor could wish to commit so great a crime as to break the seal of confession by manifesting your sin to others! To how many confessors are you to declare your sin? It suffices that you tell it once to one priest only, who hears your sin as he hears a thousand others in other confessions. But why have you so many unreasonable fears, and have not the fear of damning yourself by not confessing your sin? This should deprive you of all consolation and all peace; for, if you do not confess your sin, there will remain in your conscience a viper that will gnaw your heart during your whole life in this world, and after death, during all eternity in hell.

“Well now, let us take courage, and make known to the confessor the recesses of your conscience; immediately after confession you will find the peace that you have lost, and you will ever thank God for having given you the strength to overcome the devil. Hasten, therefore, to be delivered from this viper that causes you so much pain, and become reconciled with God. ... Speak thus [asking the confessor for help in confessing your sins that you are ashamed of mentioning], and then it will be the confessor’s duty to deliver you from the serpent that torments you

as if you were one of the damned, although you are not yet in hell.

“I have wished to mention here in a practical manner those pretexts which induce so many poor souls to conceal their sins and are the cause of their damnation. As this cursed shame is everywhere prevalent, especially among women, we must make them understand the answers given above to the false pretexts which the devil puts before them in order to make them conceal their sins.

“It is true, I am well aware that, in the missions, usually a special sermon is preached to move the hearers not to hide any sin through shame; but I say that this point is so important that even an entire sermon is not sufficient: first, because it may happen that souls needing it most are not present; secondly, because for persons who have concealed their sins for a long time, it is not enough to hear the remedy spoken of but once; the preacher should often insist upon this matter, which I regard as the most important that one has to treat in the missions; for even in the missions many persons, although they have been present at the sermons, have continued to hide their sins. This is particularly necessary when one preaches in conservatories in which many girls and women are living together. As the occasions of sin are more frequent there, sins are also more frequent; and for persons that live in these establishments it is more difficult to have a confessor to whom they would confess with less repugnance; hence we should oftener speak to them about false shame, which causes them to conceal sins in confession, and it is very useful to make a deep impression upon their minds by relating to them melancholy examples.

“In all the missions given by our Congregation it is customary for him who explains the catechism to relate every day one of the terrible examples of persons damned for having concealed sins in confession. Many of these examples are found in good authors, and I have given some of them in my treatise INSTRUCTIONS TO THE PEOPLE ON THE COMMANDMENTS. I think the preacher would do well to put to a profitable use similar examples. They may be of benefit not only to him who preaches the sermon, but also to him who gives the instruction or meditation, and even to him who gives the exercises to priests; for among them are often found parish priests, preachers of Lenten sermons, and other ecclesiastics who are anxious to preach in a profitable manner.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 316-320)

Sacrilegious confessions leads to Hell

In another part of the same work, St. Alphonsus gives us some very horrifying examples of the death and damnation of those people who hide or omit their sins from the priest and God in the sacrament of confession.

St. Alphonsus, **Of Persons Who Have Made Sacrilegious Confessions:** "I. IN the chronicles of St. Benedict it is related that a solitary named Pelagius, who kept sheep for his poor parents, led a life so exemplary that all called him a saint. He lived in this manner many years. After the death of his parents he sold the little property that they had left him and retired into a hermitage. He, unfortunately, consented once to an unchaste thought. After this sin he fell into a state of great melancholy because he would not confess it, lest he should lose the good opinion of his confessor. While he was in this state of melancholy a pilgrim who passed by said to him: "Pelagius, confess your sin: God will pardon you, and your peace shall be restored." The pilgrim then disappeared. After this Pelagius resolved to do penance for his sin, but not to confess it, flattering himself that God would perhaps pardon him without confession. He entered into a monastery, in which he was immediately received on account of his reputation for sanctity, and there led an austere life, crucifying himself with fasts and penances. At last the hour of death came: he made his last confession; as he had always through shame concealed the sin during life, so he also concealed it at death; he received the viaticum, died, and was buried, with the reputation of a saint. On the following night the sacristan found the body of Pelagius out of its grave. He buried it again; but on the second and third nights he found the body out of the grave. He called the abbot, who, in the presence of the other monks, said: "Pelagius, you were always obedient during life; be obedient now also in death. Tell me, on the part of God, if it be the divine will that your body be kept in a particular place?" The deceased, howling, said: "Alas! I am damned for having concealed one sin in confession. O Abbot, look at my body!" And behold! his body appeared like red-hot iron sending forth sparks of fire. All fled away; but Pelagius called back the abbot, that he might remove the consecrated particle that still remained in his mouth. The abbot removed the sacred host. Pelagius then told them to take his body out of the church and to throw it on a dunghill like a dog. It was done as he desired.

"II. In the annals of the Capuchins we read of one who was esteemed a saint, but made bad confessions. Being seized with a grievous illness, he was told to go to confession. He sent for a certain Father, to whom he said, "My Father, you tell me to go to confession; but I will not make any confession." "And why?" said the Father. "Because," replied the sick man, "I am damned; for I have never confessed all my sins; and now God deprives me of the power of making a good confession." After this he began to howl, and to tear his tongue, saying, "Accursed tongue, that would not confess sins when you were able." And thus, gnawing his tongue to pieces, and howling, he breathed forth his soul into the hands of the devil. After death he became black as a cinder, a terrible noise was heard, and the room filled with an intolerable stench.

“III. Father Seraphine Razzi relates that in a city in Italy there was a married lady of noble rank who was reputed a saint. On her deathbed she received all the sacraments, and died with a high reputation for sanctity. After death her daughter, who always recommended to God the soul of her mother, heard one day, while she was at prayer, a great noise at the door. She turned round, and saw a horrible figure all on fire, and exhaling a great stench. At this sight she was so much terrified, that she was on the point of throwing herself out of the window; but she heard a voice saying: "Stop, stop, my daughter: I am your unhappy mother, who was considered a saint; but for some sins committed with your father, which I was ashamed ever to confess, God has condemned me to hell. Do not pray to God for me any more; for you only increase my pains." She then began to howl, and disappeared.

“IV. The celebrated Doctor John Ragusino relates that a certain very spiritual woman practised meditation and frequented the sacraments, so that she was considered by her Bishop to be a saint. The unhappy woman looked one day at a servant, and consented to an unchaste thought; but because the sin was only one of thought, she flattered herself that she was not bound to confess it. However, she was always tortured with remorse of conscience, and particularly in her last illness. But even at death she concealed the sin through shame, and died without confessing it. The bishop who was her confessor, and believed her to be a saint, caused her body to be carried in procession through the whole city, and through devotion got her buried in his own chapel. But on the following morning on entering the chapel he saw a body above the grave, laid on a great fire. He commanded it in the name of God to tell what it was. A voice answered that it was his penitent, and that she was damned for a bad thought. She then began to howl and to curse her shame, which had been the cause of her eternal ruin.

“V. Father Martin del Rio relates that in the province of Peru there was a young Indian called Catharine, who was a servant to a respectable lady. Her mistress induced her to receive baptism, and to frequent the sacraments. She often went to confession, but concealed some of her sins. Just before her death she made nine confessions; but they were all sacrilegious. After her confession she said to her fellow-servants that she concealed her sins. They told her mistress, who, on questioning her, found out that these sins were certain acts of impurity. She therefore told the confessor, who returned, and exhorted his penitent to confess all her sins. But Catharine obstinately refused, and got into such a state of desperation, that she turned and said to her confessor, "Father, leave me; take no more trouble: you are only losing your time;" and then she turned her face to him and began to sing some profane songs. When she was near her end her companions exhorted her to take the crucifix. She answered: "What crucifix? I know not Christ crucified, and I do not wish to know him." And thus she died. So great were the noise and stench during the night, that the mistress was obliged to leave the house. The deceased

afterwards appeared to one of her companions, and said that she was damned on account of her bad confessions.

“VI. Father Francis Rodriguez relates that in England, when the Catholic religion flourished in that country, King Augubert had a daughter, who, on account of her rare beauty, was sought by many princes. Being asked by her father whether she wished to marry, she answered that she had made a vow of perpetual chastity. The father obtained a dispensation from the Holy See, but she resolutely refused to accept it, saying that she wished for no other spouse than Jesus Christ. She only asked of her father permission to live a solitary life in his house. The father, because he loved her, complied with her request, and assigned to her a suitable maintenance. In her retirement she began to lead a saintly life in meditation, fasting, and works of penance, frequenting the sacraments, and frequently going to the hospitals to attend the sick. While she lived in this manner she fell sick in her youth and died. A certain lady who had been in her governess, while at prayer one night, heard a great noise, and saw a soul in the form of a woman in a strong fire, and bound in chains, in the midst of a multitude of devils. The soul said, "Know that I am the unhappy daughter of Augubert." "What!" replied the governess; "are you damned after a life so holy?" "Yes," replied the soul; "I am justly damned through my own fault. "And why?" "You must know that in my youth I took pleasure in listening to one of my pages, for whom I had an affection, reading a certain book. Once, after reading the book for me, the page kissed me; the devil began to tempt me, till in the end I committed sin with the page. I went to confession, and began to tell my sin; my indiscreet confessor instantly reproved me, saying, "What! has a queen been guilty of such a sin?" I then, through shame, said it was a dream. I afterwards began to perform penitential works and give alms, that God might pardon me without confessing the sin. At death I said to the confessor that I was a great sinner; he told me to banish the thought as a temptation. After this I expired, and am now damned for all eternity." She then disappeared amid such noise, that the whole world appeared to be falling in pieces, and left in the chamber an intolerable stench, which lasted for many days.

“VII. Father John Baptist Manni, of the Society of Jesus relates that a certain lady had for several years concealed in confession a sin of impurity. Two religious of the Order of St. Dominic passed by the place. The lady, who was always waiting for a strange confessor, entreated one of them to hear her confession. When the Fathers departed, his companion said to the confessor of the lady that while she was confessing her sins he saw many serpents coming from her mouth, but that there was a large, horrible-looking serpent, whose head only came out, but afterwards went back entirely into the lady's mouth. He then saw all the serpents that came out return again. The confessor went back to the house of the lady, and on entering heard that she had died suddenly. Afterwards, when he was at prayer, the unhappy

woman appeared and said to him, "I am the unfortunate person that made my confession to you; I committed one sin, which I voluntarily concealed from the confessors of the place. God sent you to me; but even then I could not conquer the shame of telling it. He therefore struck me suddenly dead when you entered the house, and has justly condemned me to hell." After these words the earth opened, and she fell into the chasm and instantly disappeared.

“VIII. Saint Antony relates that there was a widow who began to lead a holy life, but afterwards, by familiarity with a young man, was led into sin with him. After her fall she performed penitential works, gave alms, and even entered into a monastery, but never confessed her sin. She became abbess. She died, and died with the reputation of a saint. But one night a nun who was in the choir heard a great noise, and saw a spectre encompassed with flames. She asked what it was. The spectre answered, "I am the soul of the abbess, and am in hell." "And why?" "Because in this world I committed a sin, and have never confessed it. Go, and tell this to the other nuns, and pray no more for me." She then disappeared amid great noise.

“IX. In the annals of the Capuchins it is related that a certain mother, on account of having made sacrilegious confessions, began at death to cry out that she was damned for her grievous sins and for her bad confessions. Among other things, she said that she was bound to make restitution to certain persons, and that she had always neglected to do so. Her daughter then said to her, "My mother, let what you owe be restored;

I am satisfied to sell all, provided your soul be saved." The mother answered: "Ah, accursed child! I am damned also on your account; for I have scandalized you by my bad example." Thus she continued to howl like one in despair. They sent for one of the Capuchin Fathers. When he arrived he exhorted her to trust in the mercy of God; but the unhappy woman said: "What mercy! I am damned: sentence is already passed upon me, and I have already begun to feel the pains of hell." While she spoke thus, her body was raised to the ceiling of the chamber, and dashed with violence against the floor, and she instantly expired.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 571-578)

“A similar misfortune befell a sinner who was damned on account of having deferred his confession. Venerable Bede relates that this man, who had been fervent, fell into tepidity and mortal sin, and deferred confession from day to day. He was seized with a dangerous illness; and even then put off his confession saying that he would afterwards go to confession with better dispositions. But the hour of vengeance had arrived: he fell into a deadly swoon in which he thought that he saw hell open under his feet. After he had come to his senses again, the persons who stood round his bed begged him to make his

confession, but he answered: "There is no more time; I am damned." They continued to encourage him. "You are losing time," said he; "I am damned, I see hell opened; I there see Judas, Caiphas, and the murderers of Jesus Christ; and near them I see my place, because, like them, I have despised the blood of Jesus Christ by deferring confession for so long a time." Thus the unhappy man died in despair without confession, and was buried like a dog outside the church without having a prayer offered for his soul." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 528)

"In the life of Father John Ramirez, of the Society of Jesus, it is related that, while preaching in a certain city, he was called to hear the confession of a girl who was dying. She was of noble birth, and had apparently led a holy life; she went frequently to Communion, fasted, and performed other mortifications. At death she confessed her sins to Father Ramirez with many tears, so that he was greatly consoled. But, after returning to the college, his companion said that while the young lady was making her confession he saw a black hand squeezing her throat. The Father immediately returned to the house of the sick lady, but before entering he heard that she was dead. He then returned to his college, and while he was at prayer the deceased appeared to him in a horrible form, surrounded by flames, and bound in chains, and said that she was damned on account of a sin committed with a young man, which she voluntarily concealed in confession through shame, and that at death she wished to confess it, but the devil induced her, through the same shame, to conceal it. After these words she disappeared, amid the most frightful howling and terrific clanking of chains." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 548)

"Tell me, my sister, if, in punishment of not confessing a certain sin, you were to be burnt alive in a caldron of boiling pitch, and if, after that, your sin were to be revealed to all your relatives and neighbors, would you conceal it? No, indeed, if you knew that by confessing it your sin would remain secret, and that you would escape being burnt alive. Now, it is more than certain that, unless you confess that sin, you will have to burn in hell for all eternity, and that on the day of judgment it will be made known to the whole human race. **"We must all," says the Apostle, "be manifested before the judgment-seat of Christ" (i. Cor. v. 10). "If," says the Lord, "you do not confess the evil you have done, I will proclaim your ignominy to all nations; I will discover thy shame to thy face, and will show. . . thy shame to kingdoms"** (Nah. iii. 5)." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 549-550)

"The following fact is related by Father Martin del Rio, from the Annals of the Company of Jesus. It is an apparition that occurred in 1590 and was vouched for by trustworthy witnesses: Not far from Lima, dwelt a Christian lady who had three maid-servants, one of whom, called Martha, was a young Indian of about sixteen years. Martha was a Christian,

but little by little she grew cool in the devotion she had at first displayed, became negligent in her prayers, and light, coquettish, and wanton in her conversations. Having fallen dangerously ill, she received the Last Sacraments. After this serious ceremony, during which she had evinced very little piety, she said, smiling to her two fellow servants, that in the confession she had just made she had taken good care not to tell all her sins to the priest. Frightened by this language, the girls reported it to their mistress, who by dint of exhortations and threats, obtained from the sick girl a sign of repentance and the promise to make a sincere and Christian confession. Martha confessed then, over again, and died shortly afterward.

“Scarcely had she breathed her last, when her corpse emitted an extraordinary and intolerable stench. They were obliged to remove it from the house to a shed. The dog in the courtyard, usually a quiet animal, howled piteously, as if he were undergoing torture. After the interment, the lady, according to custom, was dining in the garden in the open air, when a heavy stone fell suddenly onto the centre of the table with a horrible crash and caused all the table settings to bounce, but without breaking any article. One of the servants, having occupied the room in which Martha had died, was awakened by frightful noises; all the furniture seemed to be moved by an invisible force and thrown to the floor.

“We understand how the servant did not continue to occupy that room; her companion ventured to take her place, but the same scenes were renewed. Then they agreed to spend the night together there. This time they distinctly heard Martha’s voice, and soon that wretched girl appeared before them in the most horrible state, and all on fire. She said that by God’s command she had come to reveal her condition to them, that she was damned for her sins of impurity and for the sacrilegious confessions she had continued to make until death. She added, “Tell what I have just revealed to you, that others may profit by my misfortune.” At these words she uttered a despairing cry and disappeared.

The fire of Hell is a real fire, a fire that burns like this world’s fire, although it is infinitely more active. Must not there be a real fire in Hell, seeing that there is a real fire in Purgatory? “It is the same fire,” says St. Augustine, “that tortures the damned and purifies the elect.”” (Rev. F.X. Schouppe, S.J. *The Dogma of Hell*, Chapter VII, The Pains of Hell)

Question: In what detail must one confess to a priest the sins of impurity or other sins that one have committed? When you quote Jean Gerson, you say that one must confess every single detail, but I don’t agree with this.

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “**What a young boy should tell in confession:** I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there. Sometimes the priest cannot absolve such fondling. **If they are not**

confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.

This is not justice and the Church does not teach this, and God does not require such details to be given, since the one confessing could think that his confession will tempt the priest, or that this priest is a pedophile, or that the priest will tell the sin to others, or he could forget his sins, or many other reasons, and so, one is not obligated under pain of sin to confess all the details.

Answer: Apart from the legitimate excuse of a person honestly forgetting some of his sins, excuses when confessing one's sins will never be lawful or permitted, and all those who tries to excuse themselves from providing the necessary details, will be damned. Here are some condemnations that shows that details in confession must be given.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* (# 24), Sept. 24, 1665: "Voluptuousness, sodomy, and bestiality are sins of the same ultimate species, and so it is enough to say in confession that one has procured a pollution." –

Condemned statement by Pope Alexander VII. (Denz. 1124)

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* (# 25), Sept. 24, 1665: "He who has had intercourse with an unmarried woman satisfies the precept of confession by saying: "I committed a grievous sin against chastity with an unmarried woman," without mentioning the intercourse." – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1125)

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* (# 50), Mar. 4, 1679: "Intercourse with a married woman, with the consent of her husband, is not adultery, and so it is enough to say in confession that one had committed fornication." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1200)

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* (# 58), Mar. 4, 1679: "We are not bound to confess to a confessor who asks us about the habit of some sin." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1208)

And the Council of Trent teaches the following concerning confession and the details which must be given in confession:

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: "But, whereas all

mortal sins, even those of thought, render men children of wrath, and enemies of God, it is necessary to seek also for the pardon of them all from God, with an open and modest confession. Wherefore, while the faithful of Christ are careful to confess all the sins which occur to their memory, they without doubt lay them all bare before the mercy of God to be pardoned: whereas they who act otherwise, and knowingly keep back certain sins, such set nothing before the divine bounty to be forgiven through the priest: for if the sick be ashamed to show his wound to the physician, his medical art cures not that which it knows not of. **We gather furthermore, that those circumstances which change the species of the sin are also to be explained in confession, because that, without them, the sins themselves are neither entirely set forth by the penitents, nor are they known clearly to the judges; and it cannot be that they can estimate rightly the grievousness of the crimes, and impose on the penitents, the punishment which ought to be inflicted, on account of them.**”

Concerning the confession, one must confess every single sin one remembers as well as in what way they were done, and one should have thought on the shame of confessing it when one committed the act. The church teaches that all must be confessed, and thus, no detail can be left out. It is the priest’s job to hear it, so it is mortally sinful to leave it out or minimize the severity of the sin. The Church has taught that all sins must be confessed, and in the priest’s job, he must hear in what sinful and shameful way the sin has been performed in order to judge the severity of the crime. The priest is a judge according to the Church’s teaching, and hiding a mortal sin will always end in damnation and eternal fire.

The Catholic Church teaches that Our Lord Jesus Christ through the apostles established a human priesthood with divine authority to forgive sins and to absolve men from guilt and bring them into a state of forgiveness and reconciliation with God. The Catholic Church teaches that this is no mere formality, but that the priest stands in the place of God as judge and performs a judicial act.

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “From the institution of the sacrament of Penance as already explained, the universal Church has always understood, that the entire confession of sins was also instituted by the Lord, and is of divine right necessary for all who have fallen after baptism; because that **our Lord Jesus Christ, when about to ascend from earth to heaven, left priests His own vicars, as presidents and judges, unto whom all the mortal crimes, into which the faithful of Christ may have fallen, should be carried, in order that, in accordance with the power of the keys, they**

may pronounce the sentence of forgiveness or retention of sins. For it is manifest, that priests could not have exercised this judgment without knowledge of the cause; neither indeed could they have observed equity in enjoining punishments, if the said faithful should have declared their sins in general only, and not rather specifically, and one by one.”

The Council of Trent, Session 14, Chapter VI, On the ministry of this Sacrament, and on Absolution: “But although the absolution of the priest is the dispensation of another’s bounty, yet is it not a bare ministry only, whether of announcing the Gospel, or of declaring that sins are forgiven, **but is after the manner of a judicial act, whereby sentence is pronounced by the priest as by a judge:** and therefore the penitent ought not so to confide in his own personal faith, as to think that,--even though there be no contrition on his part, or no intention on the part of the priest of acting seriously and absolving truly,--he is nevertheless truly and in God’s sight absolved, on account of his faith alone. For neither would faith without penance bestow any remission of sins; nor would he be otherwise than most careless of his own salvation, who, knowing that a priest but absolved him in jest, should not carefully seek for another who would act in earnest.”

The Church further teaches that, apart from confessing sins to an authorized Catholic priest (when one is available) and doing the penance required, there can be no forgiveness of sins. When a Catholic priest is not available, however, a person can be restored to grace by an act of perfect contrition according to the Council of Trent, but this person must also desire to go to Confession when the opportunity arrives. Confession and penance are therefore seen as necessary for salvation. The Catholic Church further teaches that by good works, prayers, fastings, participation in the sacraments, indulgences, the enduring of suffering and by acts of charity, an individual can atone for his guilt, merit God’s grace, and remove the temporal punishment his sin deserves. In other words, an individual can make satisfaction for his own sins through his own works.

Excuses can be thought on in hell for all eternity when one wakes up and starts to realize that one must have humility in order to be saved. The people who sinned should have thought about the shame of confessing before they sinned in a shameful way before God and all the Angels and Saints in Heaven. All the excuses mentioned above can never be used except for one, but the other excuses will never be allowed. The excuse of forgetfulness is valid, but one must confess it in the next confession when one remembers it. One cannot have perfect contrition when one deliberately hides the truth and its severity, for this is a sin of omission and disobedience. There’s nothing that can be cited in the Church’s teaching that justifies a person hiding the severity and details of his sins. One

must realize that hiding or minimizing one's sin is a sin first and foremost of disobedience, but secondly, a sin of pride, since one cares more about what a puny and insignificant human creature will think about you and your sins, rather than what God will think of you. Thus, such a person who hides or minimizes his sins is sinning because of vanity and vainglory, and by wanting others to have a better opinion of himself than what he knows he deserves because of his sins. A person who hides the details of his sins is thus sinning by wanting others to think better of him than he deserves, and this, of course, is not just or right.

In truth, if a person easily want to find God in confession, he must first and foremost consider in his mind how it is true justice that all men on earth should despise him for his sins, and that all should condemn him and reject him; and then confessing to a single priest will be much easier. Either one confesses one's sins now, or the Justice of God requires that all one's unconfessed sins will be displayed before every single person that has ever lived as well as the gaze of God, Our Lady and all the Angels, Saints and devils in the Day of Judgment; so one can either choose to confess one's sins in this life to a single priest, or choose to have the whole world see one's sins for all eternity, enduring a greater shame for one's sins forever in the torment of the sulfurous fire of Hell than what a human can ever experience in this life however long he or she lives.

Fr. Martin von Cochem, O.S.F.C., *The Four Last Things: Death, Judgment, Hell and Heaven*, On the Last Judgment: "**On that day all His enemies will be beneath His feet; on that day all His foes will be forced to confess their offences against Him, the Divine Arbiter.** They will then and there be compelled to own His divinity, His infinite charity, the countless benefits He has bestowed on them, in return for which they persecuted Him, blasphemed Him, put Him to a cruel death. ... **on that day the reprobate will be put to the greatest ignominy and anguish. For the Judge will reveal all the shameful, the abominable character of their misdeeds: He will reveal in the sight of Angels and Saints, of the devils and the damned, the infamous deeds they performed under cover of darkness.** Yes, He will pour out the full chalice of His indignation upon those wretched beings, who under the mask of their hypocrisy dared to desecrate His very sanctuary. He will cause those who have been corrupters of innocence to be seized and placed among the evil spirits, whose diabolical, thrice accursed work they carried on earth.

"On that day the Divine Judge will give all the impenitent sinners to drink deeply of the cup of shame and ignominy, as St. Basil tells us, when he says: "The confusion that will overtake the godless sinner in the Day of Judgment will be more cruel torture to him than if he were cast into a flaming fire." **This is in fact the**

reason why God has appointed the final judgment, that sinners may not only be punished by the pain which will be their portion, but that they may also be put to public shame. St. Thomas Aquinas says: "The sinner does not only deserve pain, he deserves disgrace and ignominy, for this is a punishment to which human beings only can be subjected. The lower animals can be chastised and put to death, but they cannot know what it is to suffer shame and contempt." This accounts for the fact that any one who has a single spark of self-respect would rather suffer the heaviest punishment in secret, than be exposed to public disgrace.

“On all these grounds it will be surmised that the final judgment will stretch over a considerable period of time, and hence we have all the more reason to tremble at the prospect of it, and earnestly pray God that on that great day He will not overwhelm us with shame and confusion, but will grant us a share in His joy and glory.” (*The Four Last Things: Death, Judgment, Hell and Heaven*, Part II, The Last Judgment, Chapter X, On the Length of Time that the Final Judgment will Last)

As long as one meditates on how it is justice that others despise us because of our sins—since a single mortal sin deserves an infinite punishment in hell—confessing to a priest or even to more people, will go as a dance!

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 8, Art. 5: “If, however, he were bound to confess again, **his first confession would not be useless, because the more priests one confesses to, the more is the punishment remitted, both by reason of the shame in confessing, which is reckoned as a satisfactory punishment**, and by reason of the power of the keys: so that one might confess so often as to be delivered from all punishment.”

Indeed, so beneficial is speaking about one’s sins to a person that is not a priest that St. Thomas says that confessing one’s sins even to a layman will benefit one’s soul and gain God’s friendship; but that one must also confess it to a Catholic priest when one is able to do so.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 8, Art. 6, Reply to Objection 3: “... the sacramental power of Penance consists in a sanctification pronounced by the minister, so that if a man confess to a layman, although he fulfills his own part of the sacramental confession, he does not receive sacramental absolution. Wherefore his confession avails him somewhat, as to the lessening of his punishment, owing to the merit derived from his

confession and to his repentance, but he does not receive that diminution of his punishment which results from the power of the keys; and consequently he must confess again to a priest [whenever he can do so].”

Confessing one’s sins to anyone will always be a good act of humility, and those who do this, whether much or little, will always gain some amount of grace. In addition, confessing one’s sins and humiliating oneself will also give the humble penitent “so many and so great advantages and consolations, which are most assuredly bestowed by absolution upon all who worthily approach to this sacrament.”

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “Now, the very difficulty of a confession like this, and the shame of making known one’s sins, might indeed seem a grievous thing, were it not alleviated by the so many and so great advantages and consolations, which are most assuredly bestowed by absolution upon all who worthily approach to this sacrament.”

A great example which shows us that unconfessed sins will be punished eternally in hell is found in *The Revelations of St. Bridget*, which speaks about a certain woman who performed unlawful and impure sexual acts but abhorred to confess her sins. The Revelation confirms the truth about that a person who do not confess their sins in this life (to a valid Catholic priest if one is available) will have their sins displayed before the whole world. The foreword for this Chapter explains its contents, saying that: “A saint tells the bride that even if a person were to die once each day for God’s sake, it would not be enough to give thanks to God for his eternal glory. He also describes the terrible punishments endured by a deceased woman in her every limb because of the carnal pleasure in which she spent her life.”

The Revelations of St. Bridget, Book 6, Chapter 16: “One of the saints spoke to the bride [St. Bridget], saying: “If, for God’s sake, I endured death for every hour I spent in the world and were to keep coming back to life, still with all that I would never be able to thank God fully for his love. Indeed, his praise is ever on my lips and joy is ever in my soul, glory and honor are never withheld from my sight nor the sounds of exultation taken from my hearing.”

“Then the Lord said to the same saint: “Tell my bride here what those persons deserve who care more about the world than about God, who love the creature more than the Creator. Tell her what kind of punishment that woman is now undergoing who spent her entire lifetime in the world in sinful pleasure.” The saint replied: “Her punishment is most severe. For the pride she had in her every limb, [through vanity] her head and hands, arms and legs burn horribly in a blazing fire. Her

bosom is being pricked as though by the hide of a hedgehog whose quills fasten to her flesh and mercilessly press into her. **The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest.** Her belly is terribly twisted, as though a sharp pole were being driven into her private parts and thrust violently inward so as to penetrate ever more deeply. Her thighs and knees are like ice, hard and stiff, with no warmth nor rest. The feet that used to carry her to her pleasures and lead others along with her now stand atop sharp razors slicing them incessantly.”

The Explanation in *St. Bridget's Revelations* of this hair raising example of the miserable end of all who perform unlawful, non-procreative and lascivious sexual acts and touches, like this woman did, tells us that “This woman pursued her selfish will and completely abhorred going to confession. A tumor developed in her throat, and she died unconfessed. She was shown standing before God’s judgment with the devils accusing her and shouting: “Here is the woman who tried to hide herself from you, Lord! But we know her well enough!” The judge answered: “Confession is like an excellent washing-woman. Therefore, because she did not want to wash when she had the opportunity, she is now soiled with your impurities. Because she was unwilling to expose her shame to the few, it is only right that she should be shamed by everyone before the many.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 16) Thus, it is clear that if a person refuses to confess his sins in this life, “it is only right that she should be shamed by everyone before the many.”

Question: How great must one’s purpose of amendment in confession be in order for a person to be forgiven his sins? Many times, I confess thinking that it is certain that I will fall again.

Answer: St. Alphonsus, answers this question in a section “**On the Purpose of Sinning no More**” in great detail: “Sorrow and a purpose of amendment necessarily go together. “A sorrow of the soul and a detestation of sin,” says the Council of Trent, “along with the purpose of sinning no more.” The soul cannot have a true sorrow for sin without a sincere purpose never more to offend God. Now, in order to be a true purpose, it must have three conditions: it must be firm, universal, and efficacious.

“I. It must be firm, so that the penitent resolutely purposes to suffer every evil rather than offend God.

“Some say: “Father, I do not wish ever more to offend God; but the occasions of sin and my own weakness will make me relapse: I wish, but shall scarcely be able, to persevere.” My son, you have not a true purpose, and therefore you say: I wish, I wish.

Know that hell is full of such wishes. It is a mere empty wish, not a true resolute will or purpose; a true purpose is a firm and resolute will to suffer every evil rather than to relapse into sin. It is true that there are occasions of sin; that we are weak, particularly if we have contracted a habit of any sin; and that the devil is strong; but God is stronger than the devil, and with his aid we can conquer all the temptations of hell. *I can do all things*, says St. Paul, *in Him who strengtheneth me*. It is true that we ought to tremble at our weakness, and distrust our own strength; but we ought to have confidence in God that by his grace we shall overcome all the assaults of our tempters. *Praising, I will call upon the Lord*, said David, *and I shall be saved from my enemies*. I will invoke the Lord, and he will save me from my enemies. He who recommends himself to God in temptations shall never fall.

“But, Father, I have recommended myself to God, and the temptation continues.” Do you, then, also continue to ask help from God as long as the temptation lasts, and you will never fall. God is faithful; he will not permit us to be tempted above our strength. *God*, says the Apostle, *is faithful, who will not suffer you to be tempted above that which you are able*. He has promised to give aid to all who pray for it. For every one that asketh receiveth. And this promise is made to all to sinners, as well as to the just: “For every one that asketh receiveth.” So there is no excuse for those who consent to sin; for if they recommend themselves to God, he will stretch out his hand, and support them, and they will not fall. He, then, who falls into sin falls through his own fault, either because he will not ask aid from God, or because he will not avail himself of the aid which the Lord offers to him.

“II. The purpose must be universal; that is, it must be a purpose of avoiding every mortal sin. Saul was commanded by God to put to death all the Amalecites, and all their cattle, and to burn all their goods. What did he do? He slew a great multitude of men and of cattle, and burnt a large quantity of their goods; but he saved the life of the king, and preserved what was most valuable of the property; and on account of this contempt of God’s commandment he merited his malediction. Many penitents imitate Saul; they purpose to avoid some sins, but they cannot give up some dangerous familiarity, or some goods that they have a scruple about retaining, or some cherished feelings of anger and ill-will against a neighbor, or some hankering after revenge. Such persons wish to divide their heart, giving one half to God, and the other to the devil. The devil is content with his portion, but God is not satisfied with a part of their heart. Every one knows the history of Solomon how two women came to him, each claiming to be the mother of the child who was still left alive. He ordered the infant to be divided, and one half to be given to each of them. *Divide the living child in two*. The woman who was not the mother of the child remained silent and was satisfied with the order of the king; but the true mother said: *I beseech thee, my lord, give her the child alive, and do not kill it*. “No, my lord, if my child must die, I prefer that she should have it entire.” Solomon concluded that she was the true mother of the child, and gave it to her. Thus, the devil because he is our enemy, and not our father, is content to have a part of our heart; but God, who is our true Father, is not

satisfied unless he has the whole of it. *No man, says Jesus Christ, can serve two masters.* God does not accept for his servants those who wish to serve two masters; he wishes to be our only Lord, and he justly refuses to be the companion of the devil in the possession of our hearts. Our purpose, then, must be universal: it must be a purpose of avoiding all mortal sins. ...

“III. The purpose must be efficacious that is, it must make us practise all the means necessary to avoid sin; and one of the most necessary of these means, is to avoid the occasions of relapsing into sin. This is a most important point; for were men careful to fly from evil occasions, from how many sins would they abstain, and thus how many souls would escape damnation! The devil does not gain much without an occasion. But when a person voluntarily exposes himself to the occasion of sin, particularly of sins against chastity, it is morally impossible for him not to fall.

“It is necessary to distinguish proximate from remote occasions. The remote occasion is that to which all are exposed, or in which men seldom fall into sin. The proximate occasion is that which by itself ordinarily induces to sin, such as unnecessary familiarity of young men with women of bad reputation. An occasion in which a person has frequently fallen is also called a proximate occasion. But occasions which are not proximate for others may be proximate for a particular person, who on account of his bad disposition or on account of a bad habit has frequently fallen into sin. They are in the proximate occasion of sin: 1. Who keep in their house a woman with whom they have committed sin. 2. They who go to taverns, or to any particular house in which they have frequently fallen into sin by quarrelling, or drunkenness, or immodest words or actions. 3. They who in gaming have been frequently guilty of fraud, or quarrels, or of blasphemies. Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.

“Much less is he fit for absolution who refuses to remove the occasions, and only promises that in them he will not commit sin for the future. Tell me, my brother, do you expect that tow thrown into the fire will not burn? And how ran you expecting that if you expose yourself to the occasion of sin you will not fall? *And your strength, says the prophet, shall be as the ashes of tow, . . . and both shall burn together, and there shall be none to quench it.* Our strength is like the strength of tow to resist fire. A devil was once compelled to tell what sermon was most annoying to him. He answered: "The sermon on the occasions of sin." As long as we do not remove the occasions of sin, the devil is satisfied: he cares not about our purposes, promises, or oaths; for as long as the occasion is not removed the sin will not cease. The occasion (particularly of sins against chastity) is like a veil placed before the eyes, and does not allow us to see God, or hell, or heaven. In a

word, the occasion blinds the sinner; and how can the blind keep himself in the straight way to heaven? He will wander into the road to hell without knowing where he is going; and why? Because he does not see. For all, then, who are in the occasion of sin, it is necessary to do violence to themselves in order to remove the occasion; otherwise they will remain always in sin.

“Here it is necessary to remark that for some who are more strongly inclined to evil, and who have contracted a habit of any vice, particularly the vice of impurity, certain occasions are proximate or nearly proximate which for others would be remote. Hence, if they do not avoid them they will be always relapsing into the same crimes like a dog returning to his vomit. ...

“What are these means [of making the occasions of sin remote]? There are three means: the frequentation of the sacraments, prayer, and avoiding familiarity with the person with whom you have sinned.

“The frequentation of the sacraments of penance and Eucharist would be in one respect the best means; but it ought to be known that in necessary proximate occasions of incontinence it is a great remedy to withhold absolution in order to make the penitent more diligent in adopting the other two means, namely, to recommend himself frequently to God, and to avoid familiarity. When you rise in the morning, you must renew the resolution of not yielding to sin all that day; and you must pray for help, not only in the morning, but also several times during the day before the Most Holy Sacrament, or before the Crucifix; and must beg of the Most Holy Mary to obtain for you grace not to relapse. The other means to which it is absolutely necessary to attend is to avoid all familiarity with the accomplice by not remaining with her alone, by not looking at her face, not conversing with her, and by speaking to her (when strictly necessary) in such a manner as to show a dislike for her society. This is the most important means of making proximate occasions become remote, but he who has already received absolution will scarcely practise this means; and, therefore, in such cases, it is expedient to defer absolution until the proximate occasion becomes remote. But to render such occasions remote, eight or ten days are not sufficient; a long time is necessary.

“But should the penitent after adopting all these means always relapse, what is the last remedy? It is that which the Gospel recommends: *If thy right eye scandalize thee, pluck it out, and cast it from thee.* Although it were your right eye, you must pull it out, and cast it to a distance from you. “It is better,” says our Lord, “to lose thy eye than having it to be cast into hell.” In such a case, then, you must remove the occasion, or you must certainly go to hell.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 539-546)

St. Alphonsus, On Confession: “Confession, in order to be good, must be entire, humble, and sincere.

“I. THE CONFESSION MUST BE ENTIRE.

“He who has offended God by mortal sin has no other remedy to prevent his damnation but the confession of his sin. ...

“Have you committed sin? If you do not confess it you shall be damned. Therefore, if you wish to be saved, you must confess it some time or other. And if at some time or other, why not now? as St. Augustine says. What do you wait for? Is it for death, after which you will not be able to make a confession? And know that the longer you conceal your sin and multiply sacrileges, the greater your shame and obstinacy in concealing it will become. "Obstinacy proceeds from the keeping back of sin," says St. Peter de Blois. How many miserable souls, who have formed a habit of concealing their sins, saying, "When death is near, then I will confess it," have not confessed it even at the hour of death! ...

“II. THE CONFESSION MUST BE HUMBLE.

“A penitent at confession should imagine himself to be a criminal condemned to death, bound by as many chains as he has sins to confess; he presents himself before the confessor, who holds the place of God and who alone can loose his bonds and deliver him from hell. Therefore he must speak to the confessor with great humility. The Emperor Ferdinand, wishing to go to confession in his chamber, handed a chair to the confessor. When those who were in the room appeared surprised at so great an act of humility, the emperor said: "Father, I am now a subject, and you are my Superior."

“Some argue with the confessor, and speak to him with as much haughtiness as if they were his Superiors; what fruit can they derive from such confessions? It is necessary then, to treat your confessor with respect. Speak to him always with humility, and with humility obey all his commands. When he reproves you, be silent, and receive his admonitions with humility; accept with humility the remedy that he prescribes for your amendment.

“Do not get into a passion with him nor think him unjust and uncharitable. What would you say if you saw a sick man, who, while the surgeon opens the imposthume, treats him as a cruel and uncharitable man? Would you not say that he was mad? "But he tortures me." Yes; but it is by this torture that you are cured: without it you would die.

“If the confessor tells you that he cannot absolve you until you have restored certain goods belonging to an other, obey him, and do not be importunate for absolution: do you not know that he who has received absolution does not afterwards make restitution?

“Does the confessor order you to return for absolution in a week or a fortnight, and in the mean time to remove the occasion of sin, to pray to God, to be firm in resisting all temptations to relapse into sin, and to practise all the other means that he recommends to you? Obey, and you shall thus free yourself from sin; do you not see that hitherto, when you were absolved immediately, you have, after the lapse of a few days, fallen again into the same crimes? "But if in the mean time death comes upon me?" But God has not hitherto taken away your life, when you continued so long a time in sin, and never thought of returning to him; will he, now that you desire to amend your life, send you a sudden

death? "But it may be that death will come upon me during the time for which absolution is deferred." And if this may happen during that time, make acts of contrition continually. I have already said that he who has the intention of going to confession and makes an act of contrition instantly receives pardon from God.

"Of what use is it to receive absolution as often as you go to confession when you do not renounce sin? All these absolutions shall add to the fire that will torment you in hell. Listen to this fact. A gentleman contracted a habit of sin; he found a confessor who always absolved him, though he always relapsed. He died, and was seen in hell carried on the shoulders of an other person who was also damned. Being asked who it was that carried him, he answered: "He is my confessor, who, by absolving me as often as I went to confession, has brought me to hell. I am damned, and he who brought me to hell is also damned."

"Do not then, O my brother, be angry when the confessor defers absolution, and wishes to see how you conduct yourself in the mean time. If you always relapse into the same sin, although you have confessed it, the confessor cannot absolve you unless you give some extraordinary and manifest sign that you have the necessary dispositions. And, if he gives you absolution, you and he are condemned to hell. Be obedient, then; do what he bids you; for, when you return, after having done what he prescribed, he will certainly absolve you, and thus you shall be delivered from the sin that you have been in the habit of committing.

"III. THE CONFESSION MUST BE SINCERE.

"The confession must be sincere, that is, without lies or excuses.

"1. Without lies... For example, it would be a mortal sin for a penitent to accuse himself of a mortal sin that he has not committed or to deny a mortal sin that he has committed and has never confessed, or to deny that he had a habit of a certain sin; for in all these he would be guilty of grievously deceiving the minister of God.

"2. Without lies, and without excuses. In the tribunal of penance the criminal must be his own accuser; he must be an accuser, not an advocate to excuse his guilt. The more sincerely a man accuses himself, without extenuating his fault, the more readily shall he obtain absolution and mercy from God. It is related that the Duke of Ossuna, being one day in a galley, went about among the slaves, asking for what crime they had been condemned. All answered that they were innocent; only one acknowledged that he deserved severer punishment. The viceroy said: "Then it is not right to have you here among so many innocents;" and therefore ordered him to be released. Now, how much more will God pardon him who confesses his sins, without excuses, in the tribunal of penance.

"How many are there who make their confession badly! Some tell their confessor the few good actions that they perform, but do not speak of their sins. "Father," they say, "I hear Mass every day; I say the beads; I do not blaspheme; I do not swear; I do not take my neighbor's property." Well, what then? Do you want to be praised by the confessor?

Confess your sins; examine your conscience, and you will find a thousand things to be corrected: detractions, unclean expressions, lies, imprecations, unclean thoughts, hatred.

“Others, instead of accusing themselves, begin to defend their sins, and to dispute with the confessor. "Father," they say, "I blaspheme because I have a master that cannot be borne; I have indulged myself in hatred to a neighbor, because she has spoken ill of me; I have committed sin with men, because I had nothing to eat." What benefit do you expect from such confessions? What is your object? Is it that the confessor may approve of your sins? Listen to what St. Gregory says: "If you excuse yourself, God will accuse you; if you accuse yourself, God will excuse you." Our Lord complained bitterly to St. Mary Magdalene de Pazzi of those who excuse their sins in confession, and throw the blame of their own faults upon others, saying: "Such a person has been the occasion of my sin: such another has tempted me." Thus they come to confession to commit new sins; for, in order to excuse their own sins, they injure a neighbor's reputation without necessity. Such persons should be treated as a confessor treated a woman who, in order to excuse her own sins, told all the bad actions of her husband. "For your own sins," said the confessor, "you will say the 'Hail Holy Queen!' once; and for the sins of your husband, you will fast every day for an entire month." But must I do penance for the sins of my husband? Yes, if you confess all the sins of your husband in order to excuse your own sins. Thus, my sisters, confess henceforth your own sins, and not the sins of others, and say: "Father, it was not my companion, nor the occasion of sin, nor the devil, but my own malice, that made me voluntarily offend God."

“It is, indeed true, that you must sometimes make known to the confessor the sin of another, either in order to explain the species of some sin, or to make the confessor understand the danger to which you were exposed, that he may be able to give you useful advice for the regulation of your conduct. But when you can go to another confessor, to whom the person is unknown, go to him. If, in changing your confessor, you should suffer a notable inconvenience; or if you think that your ordinary confessor, because he is better acquainted with the state of your conscience, can give you more useful counsel, you are not obliged to go to another confessor. However, you should endeavor to conceal the accomplice as well as you can; for example, it is sufficient to tell the state of the person, if she is a young girl, if she is married, or if she has made a vow of chastity, without mentioning her name.

“St. Francis de Sales warns penitents not to make useless accusations in confession, nor to mention circumstances through habit. "I have not loved God with all my strength; I have not received the sacraments as I ought; I have had but little sorrow for my sins." All these are useless words; they are a loss of time. "I accuse myself of the seven deadly sins, of the five senses of the body, and of the ten commandments of God." Give up these useless accusations; it is better to tell the confessor some defect into which you are for a long time accustomed to fall, without any amendment. Confess, then, the faults that you wish to correct. Of what use is it to say: "I accuse myself of all the lies I have told, of all my

detractions, of all the imprecations I have uttered? When you do not give up these vices, and when you say that you cannot avoid them, of what use is it to confess them? It is only a mockery of Jesus Christ, and of the confessor. When, then, my children, you accuse yourselves of such faults, even though they should be only venial sins, confess them with a purpose of not relapsing into them.

“V. The Penance Imposed by the Confessor.

“Satisfaction, which we call the penance, is a necessary part of the sacrament of penance. It is not precisely essential, because without it the confession may be valid, as would be the case if a penitent were dying and unable to perform suitable penance. But it is an integral part; so that, should a person at confession not have the intention of performing the penance enjoined the confession is null; for the penitent is obliged, in confessing his sins, to have the intention of complying with the penance imposed by the confessor. But if he has the intention of performing the penance, and afterwards neglects to fulfil it, the confession is valid; but he is guilty of a mortal sin...

“It is necessary to know that, when a person commits a sin, he contracts the guilt, and renders himself liable to the punishment due to the guilt of sin. By the absolution of the confessor the guilt and the eternal punishment are remitted, and when the penitent has intense contrition, all the temporal punishment is also remitted. But when the contrition is not so great the temporal penalties remain to be suffered either in this life or in purgatory, as the Council of Trent teaches where it says, that the sacramental penance is not only a payment of the penalty that we have deserved, but also a means of cure for the base affections left in us by sin, our passions, bad habits, and hardness of heart; and that, moreover, it strengthens us against a relapse into the same sin. Therefore, my children, go to confession every week, or at least every fortnight, but never allow a month to pass without approaching the tribunal of penance. ...

“How soon after confession must the penance be performed? It must be performed within the time fixed by the confessor; and should he not fix a time, it ought to be performed within a short time; for when the penance is great, and particularly when it is medicinal, to defer the performance of it for a long time would be a mortal sin.

“Should a penitent have the misfortune of falling into mortal sin after confession, is he still bound to fulfill the penance? Yes; he is obliged to fulfill it. And does he satisfy his obligation by performing the penance in the state of sin? Yes: he also complies with his obligation.

“But, alas! many go to confession, accept the penance enjoined, but afterwards do not comply with it. "But, Father, I am not able to do all that my confessor has imposed upon me." And why did you accept a penance that you knew you could not perform? I recommend you to speak plainly, and to say to the confessor: "Father, I am afraid that I shall not do all that you have imposed on me; give me a lighter penance." Of what use is it to say: Father, I will do it; Father, I will do it; and afterwards to do nothing?

“But know that, if you omit your penance in this life, you will have to perform far greater penance in purgatory. Turlot relates that a sick man, who was confined to bed, and afflicted with many pains for a year, prayed to God to release him from life. God sent an angel to tell him to choose either to go to purgatory for three days, or to submit to his pains for another year. The sick man chose the three days in purgatory, where after his death, he was visited by the angel. He complained that the angel had deceived him, and that he was suffering there, not for three days, but for several years. The angel said to him, "What! a day has scarcely passed; your body is not yet buried; and you say that you are suffering here for several years!" The deceased then besought the angel to bring him back again to life, that he might suffer his former infirmities for another year. His prayer was heard; and after having returned to life, he encouraged all that came to visit him, to suffer with cheerfulness all the pains of the present rather than wait for the pains of the next life.

“Would to God the penitents performed all the penance due to their sins! Ordinarily speaking, almost all have to suffer some of the temporal punishment that awaits them. Of several persons who led a holy life, we read that they have been for some time in purgatory. Let us, then, endeavor, in addition to our sacramental penance, to perform other good works, alms, deeds, prayers, fasts, and mortifications. Let us also endeavor to gain as many indulgences as we can. Holy indulgences diminish the pains that we must suffer in purgatory.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 546-560)

Question: What is the best prayer to use in order to be able to conquer temptations, and especially sexual temptations?

Answer: The Holy Rosary is undoubtedly the most powerful prayer of all the prayers against the temptations of the flesh as well as any other temptation that may befall a person. The reason behind the fact that the Holy Rosary is especially powerful in conquering sexual temptations of the flesh is that Our Lord and Our Lady – the Blessed Virgin Mary – loves the virtue of chastity with such a great love that they especially honor and help all those who honestly salute Our Blessed Mother in the Angelic salutation with the intention of gaining Her help to conquer their sensual or sinful temptations.

Even though the Holy Rosary is the best weapon against temptations of the flesh, it is also necessary that it be joined with mental prayers and prayers from the heart as well as fasting and other penances with a complete avoidance of all occasions of sin in order to smother the might of the Devil and his temptations. Countless of people have reported that their fleshly temptations diminished or vanished the moment that they started to pray the Rosary. The authors of this text can also testify that this have happened for themselves and for people close to them. Simply said, there’s no prayer that is more powerful than the Rosary.

St. Louis De Montfort: “Our Lady revealed to Blessed Alan De la Roche that no sooner had St. Dominic begun preaching the Rosary than hardened sinners were touched and wept bitterly over their grievous sins... everywhere that he preached the Holy Rosary such fervor arose that sinners changed their lives and edified everyone by their penances and change of heart.” (*The Secret of the Rosary*, p. 66.)

And Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.”

Pope Pius XI truly loved the Rosary, as did many other Popes before him, and he published an Encyclical called *Ingravescentibus Malis* that explained the Rosary’s special and miraculous power to help us achieve victory in our life.

Pope Pius XI, *Ingravescentibus Malis* (# 3), On the Rosary, 1937: “Thus the Faithful of every age, both in public misfortune and in private need, turn in supplication to Mary, the benignant, so that she may come to their aid and grant help and remedy against sorrows of body and soul. And never was her most powerful aid hoped for in vain by those who besought it with pious and trustful prayer... We beseech God through the mediation of the Blessed Virgin, so acceptable to Him, since, to use the words of St. Bernard: “Such is the will of God, who has wished that we should have all things through Mary.” (Sermon on the Nativity of the Blessed Virgin Mary)... From it, the young will draw fresh energy with which to control the rebellious tendencies to evil and to preserve intact the stainless purity of the soul; also in it, the old will again find repose, relief and peace from their anxious cares. To those who devote themselves to Catholic Action may it be a spur to impel them to a more fervent and active work of apostolate; and to all those who suffer in any way, especially the dying, may it bring comfort and increase the hope of eternal happiness. The fathers and mothers of families particularly must give an example to their children, especially when, at sunset, they gather together after the day’s work, within the domestic walls, and recite the Holy Rosary on bended knees before the

image of the Virgin, together fusing voice, faith and sentiment. This is a beautiful and salutary custom, from which certainly there cannot but be derived tranquility and abundance of heavenly gifts for the household. When very frequently We receive newly married couples in audience and address paternal words to them, We give them rosaries, We recommend these to them earnestly, and We exhort them, citing Our own example, not to let even one day pass without saying the Rosary, no matter how burdened they may be with many cares and labors.”

Confession and Prayer

If no non-heretical priest is available for confession, then one must confess one’s sins directly to God. It’s also important to pray to the Holy Ghost for forgiveness, contrition and guidance in this regard. This short prayer – or a variation of it – is recommended:

“O, Holy Ghost, source of all light, come to my assistance and enable me to make a good confession. Bring to my mind the evil which I have done and the good which I have neglected. Grant me, moreover, heartfelt sorrow for my sins and the grace of a sincere confession. Mary, my Mother, help me to make a good confession.”

It is very good to pray three Our Father and three Hail Mary prayers before confession, asking the Blessed Mother specifically for the assistance to make a good confession. The Act of Contrition prayer should of course be prayed as well daily and often. This short prayer – or a variation of it – is highly recommended:

“O my God, I am heartily sorry for having offended Thee, and I detest all my sins, because I dread the loss of Heaven, and the pains of Hell; but most of all because they offend Thee, my God, Who are all good and deserving of all my love. I firmly resolve, with the help of Thy grace, to confess my sins, to do penance, and to amend my life. Amen.”

PART 3. CHASTITY: THE ANGELIC VIRTUE

In this day and age, there are very few who speak or write about chastity since the world have become so lustful and sensual, but chastity is in fact one of the virtues that is most taught in the Holy Scripture. While most of the verses about chastity are found in the New Testament (which we will examine after the Old Testament passages on chastity), there are also some very noteworthy ones in the Old Testament Scripture which shows us that both the married and the unmarried Jews of the Old Law also were commanded by God to practice the virtue of chastity.

CHASTITY IN THE OLD TESTAMENT AND THE OLD LAW

Chastity is a virtue above other virtues according to the biblical Book of Exodus and Jewish traditional teaching and history

It is described in *The Book of Exodus* how God, when He spoke to Moses and told him to tell the Jewish people that He wanted them to “be to Me a priestly kingdom, and a holy nation”, that God wanted all of the Jews (married as well as unmarried) to practice one specific virtue for three days before they were able to meet Him and enter into a covenant and union with Him and receive the Ten Commandments, and that virtue was chastity: “*He [Moses] said to them: Be ready against the third day, and come not near your wives.*” (Exodus 19:15)

Exodus 19:9-11,14-15 “The Lord said to him [Moses]: Lo, now will I come to thee in the darkness of a cloud, that the people may hear me speaking to thee, and may believe thee for ever. And Moses told the words of the people to the Lord. And he [God] said to him [Moses]: Go to the people, and sanctify them today, and tomorrow, and let them wash their garments. And let them be ready against the third day: for on the third day the Lord will come down in the sight of all the people upon mount Sinai. ... **And Moses came down from the mount to the people, and sanctified them. And when they had washed their garments, He said to them: Be ready against the third day, and come not near your wives.**”

Unless the people had practiced chastity for three days, they would not have received the grace to appear before God and receive His Laws. The remarkable thing about this is that God first chose to tell the people to practice chastity before He told them about the Ten Commandments. The reason why Our Lord did this was to show us how much He values and wants us to practice the angelic virtue of chastity, thus showing us all that we must be very pure and holy when serving God.

The Haydock Bible Commentary explains the verses of Exodus 19 in the following way: “**Ver. 10.** [*and let them wash their garments*], with their bodies, as the Jews understand by this expression. They were also to abstain from their wives, &c. By which exterior practices, they were admonished of the interior purity which God required. All nations seem to have adopted similar observances of continence, washing themselves, and putting on their best attire, when they appeared before God. See Herodotus, &c. (Calmet) --- **Ver. 15.** [*come not near your wives*]. St. Paul recommends continence when people have to pray, 1 Corinthians 7. [Even] On the pagan temple of Epidaurus, this inscription was placed, “Let those be chaste who enter here” (St. Clement of Alexandria, Strom. 5)”, and so, it is not strange that, if even pagans who do not know God observe the virtue of chastity at some times for the sake of serving their false god or gods, that Christians who are reborn through Christ’s Blood should adopt an even greater and more virtuous and chaste lifestyle than the pagans did, adding many more periods of chastity since this is only right, even by those who are married, as St. Paul suggests.

It is of course not a coincidence that the virtue that God commanded the Jewish people to practice in order to become sanctified and be worthy to appear before Him and enter into a covenant with Him, was chastity. This moment when the Jewish people were to first meet Our Lord and enter into a Covenant with Him and receive the Ten Commandments was one of the greatest moments in the history of the Salvation of mankind and a once in a lifetime event. God solemnly bound Himself to the Jewish people through this spectacular event, and yet, God only asked that one specific virtue was to be practiced before meeting with Him, and that was chastity.

From this biblical example alone it is easy to see for an honest person who does not love his flesh and the sensuality of the world just how much God loves and appreciates that men and women practice the virtue of chastity. This example from Holy Scripture also shows us that God wants even married people to practice chastity. In truth, we see that God Himself classifies the act of observing chastity for a while for even the married as a part of becoming “*sanctified*” and worthy to appear before Him according to the words in the Holy Bible, contrary to what many lustful people now teach. Chastity is simply in a class of its own when compared to most of the other virtues, but too few people in the world care for or appreciate the inestimable graces that are received by people who practice chastity. It is undoubtedly so that a refusal to practice chastity, whether inside or outside of marriage, is one of the greatest causes of why most people are damned to burn in Hell for all eternity. This truth was also revealed to us by Our Lady of Fatima, who said: “*The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God!*”

One of the major problems that plagues Protestants and other heretics of today is that they have little or no understanding of the ancient custom of taking a permanent or temporal vow of chastity, even in marriage. This has occurred since in their short 475 year history, they have no examples of good and virtuous people doing such things in their inherently fleshly, impure and lustful religion. When a Protestant thinks of marriage, he automatically thinks that sex must occur and that he is allowed to perform all kinds of lascivious, perverse, unnatural or lustful sexual deeds while married, but that is obviously not the way Jewish or even early Christian people thought of or viewed marriage.

Living a celibate life within marriage was not unknown in Jewish tradition. It was told that Moses, who was married, remained continent the rest of his life after the command to abstain from sexual intercourse (Exodus 19:15) given in preparation for receiving the Ten Commandments, and that the seventy elders also abstained thereafter from their wives after their call, and so did Eldad and Medad when the spirit of prophecy came upon them. Indeed it was said that the prophets became celibate after the Word of the Lord communicated with them (*Midrash Exodus Rabbah* 19; 46.3; *Sifre to Numbers* 99 sect. 11; *Sifre Zutta* 81-82, 203-204; *Aboth Rabbi Nathan* 9, 39; *Tanchuman* 111, 46; *Tanchumah Zaw* 13; 3 *Petirot Moshe* 72; *Shabbath* 87a; *Pesachim* 87b, Babylonian Talmud).

Jewish tradition mentions that, although the people had to abstain from sexual relations with their wives for only three days prior to the revelation at Mount Sinai (Ex. 19:15), Moses chose to remain continent the rest of his life with the full approval of God. The rabbis explained that this was so because Moses knew that he was appointed to personally commune with God, not only at Mount Sinai but in general throughout the forty years of sojourning in the wilderness. For this reason Moses kept himself “apart from woman”, remaining in the sanctity of separation to be at the beck and call of God at all times; they cited God’s command to Moses in Deuteronomy 5:28 (*Midrash Exodus Rabbah* 19:3 and 46.3).

Moses understood how he was called by God to a more perfect and pure service than the rest of the Jewish people, and thus spoke accordingly, saying:

“If the Israelites, with whom the Shechinah spoke only on one occasion and He appointed them a time [thereof], yet the Torah said, Be ready against the third day, come not near a woman: I, with whom the Shechinah speaks at all times and does not appoint me a [definite] time, how much more so!’ And how do we know that the Holy One, blessed be He, gave His approval? Because it is written, Go say to them, Return to your tents, which is followed by, But as for thee, stand thou here by me.

(*The Babylonian Talmud Seder Mo'ed, Shabbath*, Vol. II, tr. Rabbi Dr. H. Freedman, Rebecca Bennet Publications, 1959, p. 411-412)

“Thus, Moses said: ‘If in connection with Mount Sinai, which was hallowed only for the occasion [of Revelation], we were told: *Come not near a woman* (ib. XIX, 15), then how much more must I, to whom He [God] speaks at all times, separate myself from my wife?’”

We also have information from the Jewish traditional teachings on Moses and his chaste and pure marriage after Sinai. In truth,

“it was God Himself who told him [to separate himself from his wife], for it says, "With him do I speak mouth to mouth" (Num. XII, 8). R. Judah also said that it was told him directly by God. For Moses too was included in the injunction, "Come not near a woman", thus all were forbidden; and when He afterwards said: "Return ye to your tents" (Deut. 5:30) He permitted them [to their husbands]. Moses then asked: "Am I included in them?" and God replied: "No; but As for thee, stand thou here by Me" (Deut. 5:31).” (*Midrash Rabbah Exodus*, XLVI. 3, tr. Rabbi Dr. S.M. Lehrman, Soncino Press, NY, 1983, p. 529)

The Holy Prophets Elijah and Elisha were also celibate all their lives (*Zohar Hadash* 2:1; *Midrash Mishlei* 30, 105, *Pirke Rabbi Eliezer* 33). Carmelite tradition teaches that a community of Jewish hermits had lived at the Mount of Carmel from the time of Elijah until the Catholic *Order of the Carmelites* were founded there. The Carmelite Constitution of 1281 teaches that from the time when Elijah and Elisha had dwelt devoutly on Mount Carmel, Priests and Prophets, Jewish and Christian, had lived praiseworthy lives in holy penitence and purity adjacent to the site of the fountain of Elisha, in an uninterrupted succession.

There is quite much about chastity in the Jewish tradition and writings, but the Jews of today, however, speak nothing or near to nothing about this. When for the sake of the Torah (i.e., intense study in it), a rabbi would abstain from relations with his wife, it was deemed permissible, for he was then cohabiting with the Shekinah (the Divine Presence) in the Torah (*Zohar re Gn* 1:27; 13:3 and Psalm 85:14 in the *Discourse of Rabbi Phineas to Rabbis Jose, Judah, and Hiya*).

Jewish tradition also mentions the celibate Zenu'im (Chaste ones) to whom the secret of the Name of God was entrusted, for they were able to preserve the Holy Name in “perfect purity” (*Kiddushin* 71a; *Midash Ecclesiastes Rabbah* 3:11; *Yer. yoma* 39a, 40a). Those in hope of a divine revelation consequently refrained from sexual intercourse and were strict

in matters of purity (Enoch 83:2; Revelation 14:2-5). Indeed, Philo (*Apol. pro Judaeis* 1X, 14-17), Josephus, (*Antiq.* XVIII. 21) and St. Hippolytus (*Philosophumena* IX, IV, 28a) wrote on the celibacy of the Jewish Essenes hundreds of years before the discovery of their settlements in Qumran by the Dead Sea.

Philo Judaeus (c. 20 B.C.-50 A.D.), a Jewish philosopher, described Jewish women who were virgins who have kept their chastity not under compulsion, like some Greek priestesses, but of their own free will in their ardent yearning for Wisdom: “Eager to have Wisdom for their life-mate, they have spurned the pleasures of the body and desire no mortal offspring but those immortal children which only the soul that is dear to God can bring forth to birth” (Philo, *Cont.* 68; see also Philo, *Abr.* 100). For “the chaste are rewarded by receiving illumination from the concealed heavenly light” (*Zohar* 11. 229b-230a). Because “if the understanding is safe and unimpaired, free from the oppression of the iniquities or passions... it will gaze clearly on all that is worthy of contemplation” (Philo, *Sob.* 1.5). Conversely, “the understanding of the pleasure-loving man is blind and unable to see those things that are worth seeing... the sight of which is wonderful to behold and desirable” (Philo, *Q. Gen.* IV.245)

St. John Damascene (c. 676-749 A.D.), a Christian theologian, describes of Moses and the Israelites concerning purity, “Did not God, when He wished the Israelites to see Him, bid them purify the body? [Ex. 19:15; Num. 6:2] Did not the priests purify themselves and so approach the temple’s shrine and offer victims? And did not the law call chastity the great vow?” (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV.--Concerning Virginity). Why so few people today speak or write about chastity and purity is not hard to guess since almost all men and women, whether married or not, are filled with impurity, lust-fulness and sensuality. This is also the reason why God performs less miracles and why He reveals Himself to less people nowadays. Indeed, since almost all are entrenched in the flesh, this greatly hinders their spirituality and conversation with God. God, however, is never far away from those who seek and love purity and chastity. Thus, “If you long for God to manifest Himself to you, why do you not hear Moses, when he commands the people to be pure from the stains of marriage, that they may take in the vision of God [Ex. 19:15].” (St. Gregory of Nyssa, *On Virginity*, Chapter XXIV, ca. 335-395 A.D.)

There is “a time to be far from embraces” for those who are married according to God’s Holy Word in the Book of Ecclesiastes

In truth, contrary to what many lustful people nowadays teach, Our Lord and God teaches us in *The Book of Ecclesiastes* that there is “***A time to embrace, and a time to be far from embraces***” (Ecclesiastes 3:5) and this teaching of Our Lord in Holy Scripture

directly applies to the married since He wishes them to practice chastity from time to time in order to grow in holiness and purity. The phrase “*A time to embrace, and a time to be far from embraces*” refers to the marital act. Haydock Catholic Bible Commentary explains this verse: “*Verse 5. **Embraces**. Continence was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians 7. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This clearly shows us not only that Our Lord *wants* all the married to sometimes abstain from the marital act, but also that the marital act sometimes *must* be abstained from altogether instead of being performed every day as the world and human sensuality predicates.

There are two main reasons for why the Holy Bible instructs married spouses to abstain from the marital act, teaching them that there is “***a time to be far from embraces***”. The first reason is that spouses who perform the marital act often will more easily fall into sexual sins either with his own spouse or with himself or with some other person, since he who indulges his flesh often is much more apt to fall into sexual sins of various sorts just like a person who drinks wine often is much more apt to fall into the sin of drunkenness than a person who rarely or never drinks wine at all. The second reason is that chastity helps a person’s prayer to become better and stronger and “*give[s] you power to attend upon the Lord, without impediment*” (1 Cor. 7:35) according to God’s Holy Word in the Bible.

The majority of the Jews in the Old Testament Religion awaited the coming and birth of the Messiah, and because of this, they also extolled the procreation of the Jewish race since they understood that the Messiah would be born from their race. The majority of them did not understand, however, that God would bring forth the Messiah from a pure virgin and without any sexual intercourse. The reason God chose to become man through a virgin, and without any human sexual relations is because Our Lord values chastity and purity above the marital life. It was not fitting that God who is purity Himself, should become man through an act that had become wounded and lustful through concupiscence after the fall and original sin of Adam and Eve. Thus, Our Lord decreed that He would become Man both since His dignity required this, but also because He wanted His people to understand that the meritorious action of observing chastity is a great virtue that showers humanity with blessings of different kinds.

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): “For consider, O virgins, how he [St. Paul, in Holy Scripture], desiring with all his might that believers in Christ should be chaste, endeavors by many arguments to show them the dignity of chastity, as when he says, “Now, concerning the things whereof ye wrote unto me: It is good for a man not to touch a woman,” thence showing already very clearly that it

is good not to touch a woman, laying it down, and setting it forth unconditionally. But afterwards, being aware of the weakness of the less continent, and their passion for intercourse, he permitted those who are unable to govern the flesh to use their own wives, rather than, shamefully transgressing, to give themselves up to fornication. Then, after having given this permission, he immediately added these words, "that Satan tempt you not for your incontinency;" which means, "if you, such as you are, cannot, on account of the incontinence and softness of your bodies, be perfectly continent, I will rather permit you to have intercourse with your own wives, lest, professing perfect continence, ye be constantly tempted by the evil one, and be inflamed with lust after other men's wives." (Discourse III, Chapter XI)

Speaking about the greatness and practice of purity and chastity of the men and women of the Old Law, St. Jerome (347-420) confirms the historical truth that chastity was practiced even then, as well as that Moses laid off the earthly garments of marriage in order to arraign himself in the pure and spotless garment of heaven and eternity, since he knew very well that "The truth is that, in view of the purity of the body of Christ, all sexual intercourse is unclean" and that sex is only tolerated and excused for the procreation of children: "Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children?"

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 20, A.D. 393: "But I wonder why he [Jovinianus] set Judah and Tamar before us for an example [Gen. xxxviii], unless perchance even harlots give him pleasure; or Onan who was slain because he grudged his brother seed [Gen. xxxviii. 9]. Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children? As regards Moses, it is clear that he would have been in peril at the inn, if Sephora which is by interpretation a bird, had not circumcised her son, and cut off the foreskin of marriage with the knife which prefigured the Gospel [Ex. iv. 24-26]. This is that Moses who when he saw a great vision and heard an angel, or the Lord speaking in the bush [Ex. iii. 5], could not by any means approach to him without first loosing the latchet of his shoe, that is, putting off the bonds of marriage. And we need not be surprised at this in the case of one who was a prophet, lawgiver, and the friend of God, seeing that all the people when about to draw nigh to Mount Sinai, and to hear the voice speaking to them, were commanded to sanctify themselves in three days, and keep themselves from their wives. I am out of order in violating historical sequence, but I may point out that the same thing was said by Ahimelech [1 Sam. xxi. 4] the priest to David when he fled to Nob: "If only the young men have kept themselves from women." And David answered, "of a truth about these three days." For the shew-bread, like the body of Christ, might not be eaten by those who rose from the marriage bed. And in passing we ought to consider the words "if only the

young men have kept themselves from women.” The truth is that, in view of the purity of the body of Christ, all sexual intercourse is unclean. In the law also it is enjoined that the high priest must not marry any but a virgin, nor must he take to wife a widow [Levit. xxi. 13, 14]. If a virgin and a widow are on the same level, how is it that one is taken, the other rejected? And the widow of a priest is bidden abide in the house of her father, and not to contract a second marriage [Levit. xxi. 3]. If the sister of a priest dies in virginity, just as the priest is commanded to go to the funeral of his father and mother, so must he go to hers. But if she be married, she is despised as though she belonged not to him. He who has married a wife, and he who has planted a vineyard, an image of the propagation of children, is forbidden to go to the battle. For he who is the slave of his wife cannot be the Lord’s soldier. And the laver in the tabernacle was cast from the mirrors of the women who fasted, signifying the bodies of pure virgins: And within, in the sanctuary, both cherubim, and mercy-seat, and the ark of the covenant, and the table of shew-bread, and the candle-stick, and the censer, were made of the purest gold. For silver might not be brought into the holy of holies [Ex. xxxvii].”

The figure of the Eucharist in the Holy Bible requires people to be chaste in order to receive it, teaching us to be chaste for three days before receiving the Eucharist

Another example of chastity in the Old Testament is found in *The First Book of Kings* (also called *First Samuel*) where the future King David, being on the run from King Saul, asks the priest Achimelech for some food to alleviate his and his friends’ hunger.

1 Kings 21:2-5: “And David said to Achimelech the priest: ‘...Now therefore if thou have any thing at hand, though it were but five loaves, give me, or whatsoever thou canst find.’ And the priest answered David, saying: ‘I have no common bread at hand, but only holy bread, *if the young men be clean*, especially from women?’ And David answered the priest, and said to him: “Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and *the vessels* of the young men were *holy*. Now this way *is defiled*, but it shall also *be sanctified* this day in the vessels.”

Haydock Commentary explains some very noteworthy and interesting things about these remarkable verses: “**Verse 4.** *If the young men be clean*, &c. If this cleanness was required of them that were to eat that bread, which was but a figure of the bread of life which we receive in the blessed sacrament [the Eucharist]; how clean ought Christians be when they approach to our tremendous mysteries? And what reason hath the Church of God to admit

none to be her ministers, to consecrate and daily receive this most pure sacrament, but such as devote themselves to a life of perpetual purity. (Challoner) --- **Verse 5. *Vessels***, i.e., the bodies, have been *holy*; that is, have been kept from impurity (Challoner)... Septuagint, "my men are all purified." (Calmet) --- *Defiled*. Is liable to expose us to dangers of uncleanness, (Challoner) as we shall perhaps have to fight. (Haydock) --- *Sanctified*. That is, we shall take care, notwithstanding these dangerous circumstances, to keep our *vessels holy*; that is, keep our bodies from every thing that may defile us. (Challoner)"

Just like in the case of *The Book of Exodus* where God demanded the people to be chaste for three days before receiving His Holy Word, so the figure and sign of the most Holy Eucharist in the Old Testament time also refers to the three days of chastity before receiving it. We see the three day standard of practicing chastity before receiving the Holy Eucharist in these words: "Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and the vessels of the young men were holy." (1 Kings 21:5)

Likewise, the reception of the Word of God by the people of Israel in *The Book of Exodus* after three days of chastity signifies that there is a necessity for all to be chaste for three days in order to receive the Word of God (Our Lord Jesus Christ) made flesh in the Sacrament of the Eucharist. The Old Testament could not be more clear on the beneficial nature of chastity, and that it is necessary for a person to practice it for three days before receiving the Most Holy Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ.

In the Old Law and the Old Testament, every time God commanded the people to "sanctify" themselves this meant that they were to be chaste for a period of time as evidenced from *The Book of Exodus*, as we saw above. The commandment to the people to "sanctify" themselves that were given by God and His Prophets and Priests in the Old Testament are quite often used in the Old Testament, but most people who read the Old Testament do not understand that the Jewish sanctification actually meant to practice the virtue of chastity for a certain amount of time. Thus, the Church of the Old Testament just like the Church of the New Covenant practiced chastity, and drew down a shower of grace and mercy from the Lord: "*The Lord knoweth the days of undefiled; and their inheritance shall be for ever.*" (Psalms 36:18)

The Jews of the Old Testament time also understood how the practice of chastity would benefit them both spiritually and physically and that is also why the common practice of many of the Jews who entered into military life (as we saw in the case of King David and his men) were to remain chaste and sanctify their life in order to receive the grace of God to become victorious in battle. Indeed, God Himself directly commanded the Jews to

always be pure and chaste when they were to engage in a war or a battle: “*When thou goest out to war against thy enemies, thou shalt keep thyself from every evil thing. If there be among you any man, that is defiled in a dream by night, he shall go forth out of the camp. And shall not return, before he be washed with water in the evening: and after sunset he shall return into the camp.*” (Deuteronomy 23:9-11)

When one remembers that God commanded the Jews to always practice chastity in both war and peace time, it is not hard to understand why in the cases when they lost their wars, their lack of chastity was a main reason (if not the greatest reason) why they lost their battles and their independence.

The Christian Crusaders also practiced chastity like the Jews and did penance in order to become victorious in battles against the heathen. Many times God also revealed through supernatural revelations to the Christian combatants just like He did to the Jews that unless they were virtuous and pure, they would lose future battles. The order of the Knights Templar was one of these virtuous orders who solemnly took vows of chastity and perfect purity, constantly warring against the Devil, the flesh and the world on one side, and the Heretic, Saracen, Muslim or Infidel on the other. They were a kind of warrior monk; a new breed indeed in the Christian world; and because of their spectacular purity, a few numbers of the Crusaders could miraculously defeat a multitude of infidels, who were much more numerous and stronger than they were themselves. These pure servants of Christ also wore a white dress which signified their inner purity. In *The History of the Knights Templar*, by Charles G. Addison, we read the following words concerning this: “To all the professed **knights**, both in winter and summer, we give, if they can be procured, white garments, that those who have cast behind them a dark life may know that they are to commend themselves to their Creator by a pure and white life. For what is whiteness but perfect chastity, and chastity is the security of the soul and the health of the body. And unless every knight shall continue chaste, he shall not come to perpetual rest, nor see God, as the apostle Paul witnesseth: Follow after peace with all men, and chastity, *without which no man shall see God...*”

Indeed, the necessity for us all to “sanctify” ourselves is crucially important, and especially so when we are to receive Our Lord’s Holy Body and Blood. Speaking about the reception of the Holy Eucharist, St. Jerome expresses himself in the following terms in his *Commentary on The Gospel of Matthew*: “If the loaves of Proposition might not be eaten by them who had known their wives carnally, how much less may this Bread [the Eucharist] which has come down from heaven be defiled and touched by them who shortly before have been in conjugal embraces? It is not that we condemn marriages, but that at the time when we are going to eat the flesh of the Lamb, we ought not to indulge in carnal

acts.” (Epist. xxviii, among St. Jerome’s works)

For the same reason, in the year 1679 A.D., Pope Innocent XI addressed all priests in an encyclical, teaching them how married people are to be instructed and disposed in order to be able to receive the Most Holy Body, Blood and Divinity of Jesus Christ in the Eucharist: “In the case of married persons, however, let them seriously consider this, since the blessed Apostle does not wish them to "defraud one another, except perhaps by consent for a time, that they may give themselves to prayer" [cf. 1 Cor. 7:5], let them advise these seriously that they should give themselves more to continence because of reverence for the most holy Eucharist, and that they should come together for Communion in the heavenly banquet with a purer mind.” (Pope Innocent XI (1676-1689), *From the Decree C. S. Conc.*, Feb. 12. 1679, Denzinger #1147)

Pope Innocent XI also added additional instructions on how both the married as well as all others are to be instructed and disposed for the reception of Our Lord’s Body and Blood in the following words: “It will be of benefit, too, besides the diligence of priests and confessors, to make use also of the services of preachers and to have an agreement with them, that, when the faithful have become used to frequenting the most holy Sacrament (which they should do), they preach a sermon on the great preparation for undertaking that, and show in general that those who by devout zeal are stirred to a more frequent or daily partaking of the health bringing Food, whether lay tradesmen, or married people, or any others, ought to understand their own weakness, so that because of the dignity of the Sacrament and the fear of the divine judgment they may learn to revere the celestial table on which is Christ; and if at any time they should feel themselves not prepared, to abstain from it and to gird themselves for a greater preparation. ... Furthermore, let bishops and priests or confessors refute those who hold that daily communion is of divine right...” (Pope Innocent XI (1676-1689), *From the Decree C. S. Conc.*, Feb. 12. 1679, Denzinger #1149-1150)

So a good advice to pious persons is that they remain chaste for three days before receiving the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ in the Eucharist in the same way as the Jewish people were commanded by God to practice chastity for three days before they received the Word of God in the Old Covenant; and just like David and his men had to be chaste and pure for three days before they received the figure and sign of the Body of Christ in the Old Law. The honor that a chaste and virtuous person gives to Christ and the Holy Eucharist by practicing the virtue of chastity for three days before receiving the Most Holy Sacrament of the Eucharist is, simply said, inestimable. The biblical Commentary of First Kings also teaches us this fact, mentioning that “If this cleanness was required of them that were to eat that bread, which was but a figure of the bread of life

which we receive in the blessed sacrament [the Eucharist]; how clean ought Christians be when they approach to our tremendous mysteries?”

In fact, the Catholic Church has always admonished and taught spouses that there is a necessity to abstain from the marriage debt for at least three days before receiving the Most Holy Eucharist of the Mass in order to obtain blessings from God, while also recognizing and admonishing spouses that **“The dignity of so great a Sacrament [of the Eucharist] also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion”.**

The Catechism of the Council of Trent speaks much of the necessity of purity and preparation before receiving the Holy Eucharist. In the section ***“On the Sacrament of Matrimony”*** it teaches that the three days standard of observing chastity before receiving Communion was taught by their predecessors, thus indicating that the Tradition of the Church always taught this truth: “But as every blessing is to be obtained from God by holy prayer, the faithful are also to be taught sometimes to abstain from the marriage debt, in order to devote themselves to prayer. **Let the faithful understand that (this religious continence), according to the proper and holy injunction of our predecessors, is particularly to be observed for at least three days before Communion, and oftener during the solemn fast of Lent.** Thus will they find the blessings of marriage to be daily increased by an abundance of divine grace; and living in the pursuit of piety, they will not only spend this life in peace and tranquility, but will also repose in the true and firm hope, which confoundeth not, of arriving, through the divine goodness, at the possession of that life which is eternal.”

In the section ***“On the sacrament of the Eucharist, Preparation Of Body”*** *The Catechism of Trent* corroborates the fact that the story of David in the Bible shows us that we must both fast and be chaste before receiving the Holy Eucharist: “Our preparation should not, however, be confined [only] to the soul; it should also extend to the body. We are to approach the Holy Table fasting, having neither eaten nor drunk anything at least from the preceding midnight until the moment of Communion. **The dignity of so great a Sacrament also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion.** This observance is recommended by the example of David, who, when about to receive the showbread from the hands of the priest, declared that he and his servants had been clean from women for three days. The above are the principal things to be done by the faithful preparatory to receiving the sacred mysteries with profit; and to these heads may be reduced whatever other things may seem desirable by way of preparation.”

Indeed, there is a “*great necessity of this previous preparation*” for all who presume to receive the Most Holy Body of Our Lord: “We now come to point out the manner in which the faithful should be previously prepared for sacramental Communion. To demonstrate the great necessity of this previous preparation, the example of the Savior should be adduced. Before He gave to His Apostles the Sacrament of His precious Body and Blood, although they were already clean, He washed their feet to show that we must use extreme diligence before Holy Communion in order to approach it with the greatest purity and innocence of soul.” (*The Catechism of Trent, On the sacrament of the Eucharist, Necessity Of Previous Preparation For Communion*)

Considering all of the above, it is clear why The Catechism of Trent, in the Chapter about the Sacrament of the Eucharist, and the *Necessity Of Previous Preparation For Communion*, rightly declared that he who dares to approach the Holy Eucharist “**without this preparation [of purity] not only derives from it no advantage, but even incurs the greatest misfortune and loss,**” which directly contradicts the lustful and depraved world who teaches that God does not require any kind of special purity in order to receive Him: “In the next place, the faithful are to understand that as he who approaches thus prepared and disposed is adorned with the most ample gifts of heavenly grace; so, on the contrary, he who approaches without this preparation not only derives from it no advantage, but even incurs the greatest misfortune and loss. It is characteristic of the best and most salutary things that, if seasonably made use of, they are productive of the greatest benefit; but if employed out of time, they prove most pernicious and destructive. It cannot, therefore, excite out surprise that the great and exalted gifts of God; when received into a soul properly disposed, are of the greatest assistance towards the attainment of salvation; while to those who receive them unworthily, they bring with them eternal death. Of this the Ark of the Lord affords a convincing illustration. The people of Israel possessed nothing more precious and it was to them the source of innumerable blessings from God; but when the Philistines carried it away, it brought on them a most destructive plague and the heaviest calamities, together with eternal disgrace. Thus also food when received from the mouth into a healthy stomach nourishes and supports the body; but when received into an indisposed stomach, causes grave disorders.” (*The Catechism of Trent, On the Sacrament of the Eucharist; and the Necessity Of Previous Preparation For Communion*)

Indeed, in *The Revelations of St. Bridget*, Jesus also tells us that we will be punished if we receive Him in the Eucharist with a wicked or impure heart. *Our Lord Jesus Christ spoke to St. Bridget, saying, “When the words ‘This is my body’ are spoken, the bread becomes the Body of Christ that people receive, both the good and the wicked, one person as much as one thousand, according to the same truth but not with the same effect, for the good receive it unto life, while the wicked receive it unto judgment.”* (*The Revelations of St. Bridget, Book 4, Chapter 61*) And so, “**as the sacred feasts approach, observe**

chastity with your wives for several days preceding, so that you may approach the Lord's altar with a peaceful conscience.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 19:3)

Before the apostasy of the 20th and the 21st century, it was commonly known by the faithful of the Church that the Church taught married spouses to abstain for at least three days from marital relations as well as that all people (except the sick or weak) were to fast from the preceding midnight until the moment of Communion in order for the servants of Christ to be pure and better disposed to receive the Holy Eucharist. Nowadays, however, since people are worldly and lustful, they either reject or ignore this ancient Church teaching. It is indeed obvious that Christians who receive the true Body of Our Lord in the Holy Eucharist rather than just a figure or shell of it as the Jews did in the Old Law, should minimally practice as much chastity or even more purity than those in the Old Law did, since this is only reasonable and just. The true Body of Christ is of infinitely more value and deserving of honor than the figure of it, and yet most so-called Christians of today do not even practice as much virtue as the Jews in the Old Law did.

Already in the 6th century, Pope St. Gregory the Great, in his *Epistle to Augustine, Bishop of the English*, rightly declared that God demands from us purity and chastity when we are to receive Him in the Most Holy Eucharist of the Mass, since this was even required in the Old Law which was only a sign of the Eucharist. He said,

“Furthermore it is to be attentively considered that the Lord in mount Sinai, when about to speak to the people, first charged the same people to abstain from women. And if there, where the Lord spoke to men through a subject creature, purity of body was required with such careful provision that they who were to hear the words of God might not have intercourse with women, how much more ought those who receive the Body of the Almighty Lord to keep purity of the flesh in themselves, lest they be weighed down by the greatness of the inestimable mystery! Hence also it is said through the priest to David concerning his servants, that if they were pure from women they might eat the shew bread; which they might not receive at all unless David first declared them to be pure from women.” (Selected Epistles of St. Gregory, in "Nicene and Post-Nicene Fathers", Volume XIII, Book XII, Epistle LXIV)

It is a sad fact to have to relate, but carnal Christians who reject purity and holiness before receiving the Most Holy Eucharist of the Mass show a lack of estimation and appreciation for the Body of Christ by their worldly and pleasure seeking lifestyle, showing themselves to be lovers of the flesh and of the world rather than of Our Lord. It is an utter disgrace and blemish on every Christian (who have received countless of more graces than the Jews of the Old Law) to practice less virtue than the Jews in the Old Law did. This lack of virtue is

undoubtedly also one of the main reasons of why the Church's members have been decreased drastically during the 20th century and why so many of them were allowed to fall into immorality and apostasy from God. The Holy Bible is crystal clear when it says that: "*whosoever shall eat this bread, or drink the chalice of the Lord unworthily, shall be guilty of the Body and of the Blood of the Lord. But let a man prove himself: and so let him eat of that Bread, and drink of the chalice. For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drinketh judgment to himself, not discerning the Body of the Lord. Therefore are there many infirm and weak among you, and many sleep.*" (1 Corinthians 11:27-30)

Our Lord Himself tells us in *The Revelations of St. Bridget* that there is an absolute necessity for all to receive Him in purity and chastity. *Our Lord spoke to St. Bridget in a revelation, saying:* "I am like a ruler who fought faithfully in the land of his pilgrimage, and returned with joy to the land of his birth. This ruler had a very precious treasure [the most Holy Eucharist]. At its sight, the bleary-eyed became clear-sighted, the sad were consoled, the sick regained their strength, the dead were raised. For the purpose of the safe and honest protection of this treasure, a splendid and magnificent house of suitable height was built and finished with seven steps leading up to it and the treasure. The ruler entrusted the treasure to his servants for them to watch over, manage, and protect faithfully and purely. This was in order that the ruler's love for his servants might be shown and that the servants' faithfulness toward the ruler might be seen.

"As time went on, the treasure began to be despised and its house rarely visited, while the guardians grew lukewarm, and the love of the ruler was neglected. Then the ruler consulted his intimate advisers concerning what was to be done about such ingratitude, and one of them said in answer: 'It is written that the neglectful judges and guardians of the people were ordered to be hanged in the sun. However, mercy and judgment are your nature; you are lenient toward all, for all things are yours and you are merciful toward all.'

"I am the ruler in the parable. I appeared like a pilgrim on earth by virtue of my humanity, although I was mighty in heaven and on earth by virtue of my divinity. I fought so hard on earth that all the muscles of my hands and feet were ruptured out of zeal for the salvation of souls. As I was about to leave the world and ascend into heaven, I left it a most worthy memorial, my most Holy Body, in order that, in the same way that the Old Law could glory in the ark, the manna, and the tablets of the covenant, and in other ceremonies, so the new man could rejoice in the New Law—not, as before, in a shadow but in the truth, indeed, in my crucified body that had been foreshadowed in the law. In order that my body might be given honor and glory, I established the house of the Holy Church, where it was to be kept and preserved, as well as priests to be its special guardians, who in a certain way are above the angels by reason of their ministry. The one whom angels fear to touch due to a reverent fear, priests handle with their hands and mouth.

“I honored the priests with a sevenfold honor, as it were, on seven steps. On the first step, they should be my standard-bearers and special friends by reason of the purity of their mind and body, for purity is the first position near to God, whom nothing foul can touch nor adorn. It was not strange that marital relation was permitted to the priests of the law during the time in which they were not offering sacrifice, for they were carrying the shell, not the nut itself. Now, however, with the coming of the truth and the disappearance of the figure, one must strive all the more fully for purity by as much as the nut is sweeter than the shell. As a sign of this kind of continence, first the hair is tonsured, so that desire for pleasure does not rule over spirit or flesh.

“... My grievance now, however, is that these steps have fallen apart. Pride is loved more than humility, impurity is practiced instead of purity, the divine lessons are not read but the book of the world, negligence is to be seen at the altars, God’s wisdom is regarded as foolishness, the salvation of souls is not a concern. As if this were not enough, they even throw away my vestments and scorn my weapons. On the mountain, I showed Moses the vestments that the priests of the law were to use. It is not as though there were anything material in God’s heavenly dwelling, but it is because spiritual things cannot be understood except by means of physical symbols. Thus, I revealed a spiritual truth by means of something physical in order that people might realize how much reverence and purity are needful for those who have the truth itself—my Body—given that those who were wearing but a shadow and a figure had so much purity and reverence.

“Why did I reveal such magnificence in material vestments to Moses? It was, of course, in order to use them to teach and symbolize the magnificence and beauty of the soul. **As the vestments of the priests were seven in number, so too the soul that approaches the Body of God shall have seven virtues without which there is no salvation. The first vestment of the soul, then, is contrition and confession. These cover the head. The second is desire for God and desire for chastity. The third is work in honor of God as well as patience in adversity. The fourth is caring neither for human praise nor reproach but for the honor of God alone. The fifth is abstinence of the flesh along with true humility. The sixth is consideration of the favors of God as well as fear of his judgments. The seventh is love of God above all things and perseverance in good undertakings.**

“These vestments, however, have been changed and are now despised. People love to make excuses and smooth over their guilt instead of going to confession. **They love constant lasciviousness instead of chastity.** They love work for the benefit of the body instead of work for the salvation of the soul. They love worldly ambition and pride instead of the honor and love of God. They love all kinds of redundancy instead of praiseworthy thrift, presumption and criticizing God’s judgments instead of the fear of God, and the clergy’s thanklessness toward everyone instead of God’s love toward all. Therefore, as I said through the prophet, I shall come in indignation, and tribulation shall

give them understanding... My mercy shows pardon to them all and endures them all. However, my justice calls for retribution, for I cry out each day and you see well enough how many answer me. Nevertheless, I will still send out the words of my mouth. Those who listen will complete the days of their lives in that joy that can neither be expressed nor imagined because of its sweetness. To those, however, who do not listen, there will come, as it is written, seven plagues in the soul and seven plagues in the body. They will find this out, if they think and read about what has been done. Otherwise, they will quake and quail when they do experience it.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 58)

Again, God’s holy word is clear that there is “***A time to embrace, and a time to be far from embraces.***” (Ecclesiastes 3:5) But most people, however, refuse to obey these words of Our Lord which says that one must practice chastity from time to time. Instead, they choose to act in a gluttonous way in the marital act by overindulging in it even though it is contrary to reason to have more marital relations than what is necessary.

The infinite value of the many and great graces and special friendship of God that lustful people lose because of their inordinate love of this fleshly act is, simply said, impossible to estimate, since a single Grace is truly of more worth than the whole of the universe combined. “*He that loveth cleanness of heart, for the grace of his lips shall have the King [of Heaven] for his friend.*” (Proverbs 22:11)

Many Popes and Saints, as we have seen, tried to get all Christians to practice chastity before they received the Eucharist. It is clear that this is an Apostolic Tradition, since the Church, from the beginning, tried to admonish and teach Her children to always abstain from the sexual act before receiving the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ. For example, in the year 866, Pope St. Nicholas the Great wrote a letter to Boris, prince of Bulgaria, and explained the reason for abstaining from marital relations on Sundays and holy days, saying that: “If we must abstain from worldly labor on Sundays, how much the more must we be on our guard against fleshly lust and every bodily defilement.” And so, it is certain that the Church always have taught that Christians are to remain chaste before receiving the Eucharist. St. Caesarius of Arles (c. 470-543 A.D.), who was a fierce promoter of chastity before receiving the Most Holy Eucharist, wrote concerning “a good Christian” in the following way: “That man is a good Christian who, as often as the sacred feasts come around, in order that he may receive Holy Communion more serenely, observes chastity with his wife during the few preceding days, that he may presume to approach the Lord’s altar with a free and serene conscience because of his chaste body and pure heart.” (*Sermon 16:2*)

Jonas, Bishop of Orleans from 818 to 843, scolded married folk for “irreverently coming”

to church after engaging in marital relations. Not only were these married folk “so indiscreet as to come up as far as the altar,” lamented Jonas, but they also received “the Body and Blood of Christ.” Jonas warned those soiled with the “uncleanness” of their marital activity: “Let them understand that they should only enter Christ’s Church and receive His Body and Blood with a clean body and a pure heart.” (Jonas of Orleans, *De Institutione Laicorum*) St. Caesarius of Arles adds: “Who is unable to advise that, as often as the sacred solemnities approach, chastity with one’s own wife should be observed several days preceding, so that the altar of the Lord may be approached with an upright and pure conscience. Indeed, if a man communicated without chastity, he will receive judgment where he might have had a remedy.” (*Sermon 1:12*)

Origen (c. 182-254 A.D.) in his *Treatise on the Passover*, Exegesis of Exodus 12, explains that the Holy Bible teaches us that we must receive the Holy Eucharist with: “Your loins girded.” He then goes on to explain what this means: “We are ordered, when we eat the Passover [the Eucharist], to be pure of bodily sexual union, for this is what the girding of the loins means [in the Holy Scripture]. Thus Scripture teaches us to bind up the bodily source of seed and to repress inclinations to sexual relations when we partake of the flesh of Christ.”

The amount of Popes, Fathers and Saints that could be quoted concerning the absolute necessity to be chaste before the reception of the Holy Eucharist and the Body and Blood of Christ is almost endless. Gratian, in his *Marriage Canons From “The Decretum”*, which is based largely on the authority of the Church Fathers (written in the 12th century), clearly shows us how this Apostolic Tradition of observing a period of chastity before receiving the Holy Eucharist was firmly established and believed by the faithful in the Early Church. **However, these quotations and Early Church Canons also clearly shows us the necessity of abstaining from marital relations *not only* before Receiving the Sacraments of the Holy Mass, but also on all Holy Days. Gratian writes concerning this,**

“That spouses may not lawfully render each other the debt during times of prayer, St. Jerome writes in a certain sermon, saying: “A man should abstain from the Flesh of the Lamb when he renders the debt to his wife. You know, most dear brothers, that one who renders the debt to his wife cannot devote himself to prayer, nor can he eat the Flesh of the Lamb.” Also: “If those who touched women could not eat the Showbread [that was the mere sign of the future Eucharist described in the biblical book of 1st Sam. 21:4], how much more should those who have not refrained from matrimonial embrace refrain from touching and violating the Bread Come Down from Heaven? Now, we do not condemn marriage, but when we are to eat the Flesh

of the Lamb, we ought to forego carnal works."

"Also, [Saint] Augustine, [in Sermon ii of the Temporal Cycle, that is, for the Second Sunday of Advent]: "One should abstain from conjugal union on the solemnities of the saints. On Christmas and other festivals we ought to abstain, not only from the company of unbelieving concubines, but also from our own wives." Also, [Saint] Ambrose, in his sermon on the Lord's Coming: "On fast days one ought also to abstain from one's wife. Brethren, you should abstain, not only from every impurity, but you should also carefully hold yourself back from your own wives. Let no one have relations with his wife. The same, on the First Letter to the Corinthians [Chapter 7]: If a wife is taken for procreating children, not much attention needs to be dedicated to that. What is necessary for conception and childbirth shows that one can abstain from works of the flesh on feast days and rogation days, as the law demands at those times."

"Also, Augustine, in his book Questions on the Old and New Testaments, [Question cxxvii], says: "One must refrain from one's wife on certain days. Sometimes a Christian may lawfully approach his wife, at other times he may not. On the rogation days and fast days, one may not lawfully approach her, because one should then abstain even from lawful things, in order to entreat and pray more easily. Hence the Apostle [1 Cor. 7:5] says that spouses should abstain for a time by mutual consent, to devote time to prayer. For according to the law [cf. Is. 58:4], one may not sue and fight during fasts, although one might afterwards." Also, [Saint] John Chrysostom: "Without continence, one does not truly do penance. One who claims to do penance and master himself by self-denial speaks in vain if he does not abandon the bed-chamber [cf. Joel 2:16] and add continence to his fasting."

"Also, [Pope Saint] Gregory, [to the Questions of Augustine, Bishop of the English, Reply 10]: "A man should refrain from entering a church after sleeping with his wife... We do not suggest that marriage is wrong, but because lawful conjugal relations cannot occur without lust, one should abstain from entering a sacred place... Lawful union of the flesh must be for the sake of offspring, not for lust, and fleshly intercourse for having children, not for satisfying vice... But since, in the act of union, men are dominated, not by desire to procreate offspring, but by lust, spouses do have something to regret in their union."

"Gratian: The following forbid the celebration of marriage on days of abstinence. Hence in the Council of Laodicea, [A.D. 363-364, canon 52]: "Marriages or feasts may not be celebrated during lent." Also, from the Council [Lateran Council of 649] of Pope [Saint] Martin, [canon 48]: "The feasts of the martyrs may not be celebrated during Lent, but the offering may be made in their memory on Saturdays and Sundays. Neither feasts nor weddings may be celebrated during Lent." Also, from the Council of Lerida [A.D. 546]: "Weddings may not be celebrated from Septuagesima until the Octave of Easter, during the three weeks

before the feast of St. John, and from Advent until Epiphany. If any do so, let them be separated [excommunicated]." Also, [Pope Saint] Nicholas, to the questions of the Bulgarians, [A.D. 866, Letter 99]: "I think it no way possible to take a wife or have any celebrations during the season of Lent." (Gratian, Marriage Canons From *The Decretum* (Vulgate Edition), Case Thirty-Three, Question IV, Part 1 and 2)

Thus, "As often as you come to church and wish to receive the sacraments of Christ on a feast, observe chastity several days before it, so that you may be able to approach the Lord's altar with a peaceful conscience. Devoutly practice this also throughout Lent, even to the end of the Pasch, so that the Easter solemnity may find you pure and chaste. In fact, a good Christian should not only observe chastity for a few days before he communicates, [that is, before he receives the Holy Eucharist] but he should never know his wife except from the desire for children. A man takes a wife for the procreation of children, not for the sake of lust. Even the marriage rite mentions this: 'For the procreation of children,' it says. Notice that it does not say for the sake of lust, but 'for the procreation of children.'

"... So, too, we read in the Old Testament that, when the Jewish people were about to approach Mount Sinai, it was said to them in the Lord's teaching: 'Be sanctified, and be ready against the third day, and come not near your wives,' [Exodus 19:15] and: 'if any man be defiled in a dream by night, let him not eat of the flesh of the sacrifice of salvation, lest his soul be cut off from his people.' [Deut. 23:10; Lev. 7:20] If after defilement which happens to us even unwillingly we may not communicate [receive the Eucharist] unless compunction and almsgiving come first, and fasting, too, if infirmity does not prevent it, who can say that there is no sin if we do such things intentionally when we are wide awake?

"... Since no man wants to come to church with his tunic covered with dirt, I do not know with what kind of a conscience he dares to approach the altar with his soul defiled by dissipation. Evidently, he does not fear what the Apostle said: 'Whoever partakes of the Body and Blood of the Lord unworthily will be guilty of the Body and the Blood of the Lord.' [1 Cor. 11:27] If we blush and fear to touch the Eucharist with dirty hands, we should fear much more to receive the same Eucharist within a polluted soul. As I mentioned, we have been created in our soul according to God's image. Now, if you put your image on a tablet of wood or stone, and someone impudently wanted to shatter that image with stones or to stain it with dirt, I wonder whether you would not take up arms against him, I ask you, if you are so jealous of your image that was painted on a lifeless tablet, what kind of an injury do you suppose God suffers when His living image in us is defiled by dissipation? Therefore, if we do not restrain ourselves for our own sake, let us do so for the sake of God's image according to which we have been made.

"Above all, no one should know his wife when Sunday or other feasts come around. Similar precautions should be taken as often as women menstruate, for the Prophet says: 'Do not come near to a menstruous woman.' [Ezech. 18:6] If a man is aware that his wife is

in this condition but refuses to control himself on a Sunday or feast, the children who are then conceived will be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs. Lepers are commonly born, not of wise men who observe chastity on feasts and other days, but especially of farmers who do not know how to control themselves. Truly, brethren, if animals without intellect do not touch each other except at a fixed and proper time, how much more should men who have been created according to God's image observe this? What is worse, there are some dissolute or drunken men who sometimes do not even spare their wives when they are pregnant. Therefore, if they do not amend their lives, we are to consider them worse than animals. Such men the Apostle addresses when he says: 'Every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.' [1 Thess. 4:4,5] Because what is worse, many do not observe proper chastity with their own wives, they should give abundant alms, as I said above, and forgive all their enemies. Thus, as we mentioned, what has become defiled by dissipation may be cleansed by constant alms giving." (St. Caesarius of Arles, *Sermon 44*)

Now, then, when exactly must one start to observe chastity and purity if one wants to receive the Eucharist in accordance to the ordinances of the Church? The Bible is clear on this point in *The First Book of Kings*: "**And the priest answered David, saying: 'I have no common bread at hand, but only holy bread, if the young men be clean, especially from women?' And David answered the priest, and said to him: 'Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before [that is, three days in total when adding the same day he received the bread], when we came out, and the vessels of the young men were holy. Now this way is defiled, but it shall also be sanctified this [third] day in the vessels.'"** (1 Kings 21:3-5) This biblical text shows us that spouses must be chaste on Fridays, Saturdays, and Sundays, if they are to receive the Most Holy Eucharist on a Sunday. This means that they must be chaste for two whole days before the reception of the Eucharist, as well as completely chaste on the whole day they also received the Holy Eucharist.

These three days also correspond perfectly to Our Lord's suffering, death and resurrection, which is the mold that all Christians must conform to and form themselves after if they want to be saved. "Know you not that all we, who are baptized in Christ Jesus, are baptized in his death? For we are buried together with him by baptism into death; that as Christ is risen from the dead by the glory of the Father, so we also may walk in newness of life. For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection. Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin may be destroyed, to the end that we may serve sin no longer. For he that is dead is justified from sin. Now if we be dead with Christ, we believe that we shall live also together with Christ: Knowing that Christ rising again from the dead, dieth now no more, death

shall no more have dominion over him. For in that he died to sin, he died once; but in that he liveth, he liveth unto God: So do you also reckon, that you are dead to sin, but alive unto God, in Christ Jesus our Lord. **Let no sin therefore reign in your mortal body, so as to obey the lusts thereof. Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin; but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of justice unto God.** For sin shall not have dominion over you; for you are not under the law, but under grace. What then? Shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know you not, that to whom you yield yourselves servants to obey, his servants you are whom you obey, whether it be of sin unto death, or of obedience unto justice. But thanks be to God, that you were the servants of sin, but have obeyed from the heart, unto that form of doctrine, into which you have been delivered.” (Romans 6:3-17) Douay Rheims Bible Commentary explains the verses in Romans 6:6 in this way: “*Our old man: Our corrupt state, subject to sin and concupiscence, coming to us from Adam, is called our old man, as our state, reformed in and by Christ, is called the new man. --- Body of sin: The vices and sins, which then ruled in us, are named the body of sin.*”

In truth, if we are dead to the world, we shall live forever with Christ. Therefore, every time we will receive the Holy Eucharist, we must be chaste for two days before we receive it, as well as on the day we receive it. For example, if we want to also receive it on a Friday apart from the normal time on the Sunday, we must be chaste on the days of Wednesday, Thursday and Friday. Then, if we also decide to receive it on the Sunday, we must continue to be chaste on Saturday and Sunday. Those, however, who choose to perform the marital act on a Friday, Saturday or Sunday, are obliged to abstain from the Eucharist that Sunday so that the next week, they may receive it in a state of perfect purity.

It must be said, however, that no one that is married should perform the marital act on a Friday, Saturday or Sunday, since these days signify Our Lord’s suffering, death, and resurrection which is what we all must conform to if we wish to be saved, by putting to death our old sinful, fleshly and sensual nature and man, and by being resurrected in Christ, rising to heaven in purity and chastity as a new spiritual man that has been freed from our former Body of sin: “**Therefore, if you be risen with Christ, seek the things that are above; where Christ is sitting at the right hand of God: Mind the things that are above, not the things that are upon the earth.** For you are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ shall appear, who is your life, then you also shall appear with him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, lust, evil concupiscence, and covetousness, **which is the service of idols.**” (Colossians 3:1-5)

The virtue of Chastity helps people become victorious in battles or war according to the Book of Judith

As we have already seen from the example of the Holy Scripture, God commanded those who are engaged in war to always remain chaste during their war in order to become victorious. *The Book of Judith* in the Holy Bible is another great example of how the Jewish people was saved from death and triumphed over their enemies through the holy fear, virtue and chastity of a holy woman named Judith.

The book describes how Judith and the Jewish people was being occupied by a heathen army and that all seemed as though they were going to either starve to death or be butchered by the enemy army. God, however, had other plans and choose a virtuous and chaste woman to single-handedly save the Jewish people from certain death.

Judith 15:11 “For thou [Judith] hast done manfully, and thy heart has been strengthened, **because thou hast loved chastity**, and after thy husband hast not known any other: therefore also the hand of the Lord hath strengthened thee, and therefore thou shalt be blessed for ever.”

Judith 16:26 “And chastity was joined to her virtue, so that she knew no man all the days of her life, after the death of Manasses her husband.”

As we can see from these verses, the love and practice of the virtue of chastity is not a vain or useless practice, but it is in fact a virtue so dearly loved by God that He showers humanity with countless of graces and helps of different sorts because of it.

Our Lord also teaches us in the New Testament Holy Scripture that a widow will become more blessed if she do not remarry, just like in the case of the holy widow Judith who stayed unmarried after the death of her husband. “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Cor. 7:40) This passage clearly shows us that God desires both men and women to stay chaste and unmarried after their spouse have died, and that the virtuous and chaste life of all who stay chaste are “more blessed” and beloved by God when compared to those who remarry and have children for the love of God. In truth, God is infinitely more honored by those souls who, for His sake, offers up their purity and chastity as a holocaust to Him, since the marital life is more sensual with many cares and worries that draws us away from God and perfection.

The Life of the Blessed Virgin Mary and her Chastity and Purity is undoubtedly a direct

proof that God loves the chaste and pure with a special love, since God has never loved nor will ever love anyone (whether angel or saint) more than Her. In *The Revelations of St. Bridget*, Our Lord explicitly revealed this truth about Our Lady in the following words, **“The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than that of any other, and that it was more pleasing to me than all else. Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility.** You are rightly called the crowned queen over all creation - “queen” for the sake of your purity, “crowned” for your excellent worth.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Revelation 4)

In truth, the love and practice of the virtue of chastity draws down many great blessings on mankind, and victory in war is just one of them, as we have just seen. Too few today, however, are able to see or appreciate the great worth of this angelic virtue.

The Book of Wisdom teaches that chastity is very beneficial for salvation

The Book of Wisdom clearly describes the difference that the Holy Scripture makes between virtuous and chaste people on the one hand, and carnal, sensual and worldly people on the other. The memory of the chaste generation is indeed immortal and “it triumpheth crowned for ever, winning the reward of undefiled conflicts.”

Wisdom 4:1-5 “O how beautiful is the chaste generation with *glory*: for the memory thereof is immortal: because it is known both with God and with men. When it is present, they imitate it: and they desire it when it hath withdrawn itself, and it triumpheth crowned for ever, winning the reward of undefiled conflicts [in the cause of continence]. But the multiplied brood of the wicked shall not thrive, and bastard slips shall not take deep root, nor any fast foundation. And if they flourish in branches for a time, yet standing not fast, they shall be shaken with the wind, and through the force of winds they shall be rooted out. For the branches not being perfect, shall be broken, and their fruits shall be unprofitable, and sour to eat, and fit for nothing.”

Haydock Commentary adds the following words about verse 1: “*Glory*. The offspring of the chaste is happy, (Calmet) and honorable: (Haydock) very different from that of adulterers. (Calmet) --- Bodily chastity is a great virtue. (Worthington)”

The Book of Tobias teaches spouses to practice chastity

Another great story of virtue and chastity found in the Old Testament Scripture is the story of the holy youth Tobias in *The Book of Tobias* or *Tobit*. Not surprisingly, this book is sadly missing from most protestant “bible” versions. Sad to say, being controlled by the devil and impurity, it is not hard to understand why the devil was allowed to fool the protestants to reject this biblical book since they are such fierce enemies of all sexual purity and morality.

The Book of Tobias describes how the holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be “*moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham*” he “*mayest obtain a blessing in children*”. Tobias, who was a holy, chaste and virtuous person of course consented to this admonishment by the Holy Angel Raphael and answered God in his prayer, saying to Him that: “*not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity [children], in which thy name may be blessed for ever and ever*”, thus showing us a great and edifying example of marital purity, and the necessity for all to perform the marital act for the sole purpose of procreation of children and the love of God, if they want to perfectly please Our Lord rather than their own fleshly lusts and desires.

Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, [after praying to God for three days in chastity] thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children...** [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer and chastity, **not for fleshly lust but only for the love of posterity**, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust” so “that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children”. Our Lord’s words about “the seed of Abraham” refers to those who are going to be saved from Hell by Christ’s redemptive blood since God solemnly revealed in the New Testament Scripture that “if you be Christ’s, then are you the seed of Abraham, heirs

according to the promise.” (Galatians 3:29) The “blessing in children” obviously refers to an abundant blessing of offspring blessed by God for those who perform the marital act for the sole motive of procreation rather than the satisfaction of their sexual lust.

The practice of observing chastity for three days after one gets married as the Holy Bible and the Church have always told us to follow, is something that God’s Holy Word considers to be vitally important, and that is why every couple should follow this biblical advice of praying together or individually in chastity, purity and holiness for three days before consummating their marriage. In truth, after they have consummated their marriage, they should also continue this practice of prayer for three days before they perform every marital act since Our Lord Jesus Christ Himself commanded “that we ought always to pray, and not to faint” (Luke 18:1). Our Lord’s words in the Bible are not to be followed only once, but should be practiced every day even until death in order to increase grace and virtuous living.

*Our Lord spoke to Tobias through the Archangel Raphael, saying: “But thou [Tobias] when thou shalt take her, go into the chamber, **and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.** ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. **And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.**” (Tobias 6:18, 20-22)*

Notice how Our Lord and God in the biblical *Book of Tobias* clearly promises that all those who pray and abstain from the marital act for three days before having marital relations shall receive the inestimable graces of receiving “*sound children*” on the third night and that they shall be admitted “*into the society of the holy Patriarchs*” on the second. The honor of being “*admitted into the society of the holy Patriarchs*” is of course too great to even describe in human terms since the Holy Patriarchs were the most beloved friends of God because of their purity. The blessing on the third night of “*sound children may be born of you*” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will give birth to a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

This is not to say, however, that personal sins of the parents are the only reasons for why

children are born with defects or deformities. There are also other causes for a child's defects described in *The Gospel of John*, where the apostles asks Our Lord the reason for why a man was born blind: "And Jesus passing by, saw a man, who was blind from his birth: And his disciples asked him: Rabbi, who hath sinned, this man, or his parents, that he should be born blind? Jesus answered: Neither hath this man sinned, nor his parents; but that the works of God should be made manifest in him." (John 9:1-3)

Our Lord also tells us in *The Revelations of St. Bridget* that sin and the disorder of nature produce the defects that we all have to endure: "I am the Creator of all things, and all things are foreknown to me. I know and see all that has been and all that will be. But, although I know and can do all things, still, for reasons of justice, I no more interfere with the natural constitution of the body than I do with the inclination of the soul. Each human being continues in existence according to the natural constitution of the body such as it is and was from all eternity in my foreknowledge. The fact that one person has a longer life and another a shorter has to do with natural strength or weakness and is related to a person's physical constitution. It is not due to my foreknowledge that one person loses his sight or another becomes lame or something like that, since my foreknowledge of all things is such that no one is the worse for it, nor is it harmful to anyone. Moreover, these things do not occur because of the course and position of the heavenly elements, but due to some hidden principle of justice in the constitution and conservation of nature. For sin and natural disorder bring about the deformity of the body in many ways. This does not happen because I will it directly, but because I permit it to happen for the sake of justice. Even though I can do all things, still I do not obstruct justice. Accordingly, the length or brevity of a person's life is related to the weakness or strength of his physical constitution such as it was in my foreknowledge that no one can contravene." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 2, Chapter 1)

It is indeed very sad to see that no one today, whether married or unmarried seem to care anything about these promises and wonderful, virtuous deeds of chastity and purity in Holy Scripture and that so few people actually try to practice any of these virtuous deeds we have just seen and read about, that will produce these remarkable and wondrous graces from Our Lord and which He promised He would bless a virtuous couple and their offspring with. One would think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of receiving a child that is sound and without deformity and that they—if they believed in God or were aware of these promises—would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither "Catholics" or so-called Christians nor any else of the world seem to care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace and blessing of receiving a sound child free from all birth deformities or defects, and the honor of being admitted "into the society of the holy Patriarchs".

The words in the Book of Tobit also shows us that spouses must remember their bond with the Lord first and foremost and that the fleshly or physical part of the marriage must always come secondhand. In truth, “married women who have observed mutual fidelity and have neither known anything outside of themselves not even themselves except the desire for children, if they continually give alms and observe God’s precepts as well as they can, will merit happily to be associated with holy Job, Sara, and Susanna, along with the Patriarchs and Prophets.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 6:7*, 6th century)

By practicing this highly and virtuous act of abstaining from marital relations for three days, the devil’s might and power over married couples is undoubtedly thwarted and diminished. Holy Scripture thus advice spouses to be “joined to God” for three days in prayer before performing the marital act. Not only that, but spouses should always fervently pray to God before every marital act in the future and ask Him to protect them from falling into sin, and also after the marital act in order to ask Our Lord to forgive them if they committed any sin during the act of marriage. This is the safe road of the fear of God that every righteous man or woman should follow if they wish to enter Heaven.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “Whosoever possesses his vessel (that is, his wife) with this intention of heart, [that is, for the procreation of children] certainly does not possess her in the "disease of desire," as the Gentiles which know not God, but in sanctification and honor, as believers who hope in God. A man turns to use the evil of concupiscence, and is not overcome by it, when he bridles and restrains its rage, as it works in inordinate and indecorous motions; and never relaxes his hold upon it except when intent on offspring, and then controls and applies it to the carnal generation of children to be spiritually regenerated, not to the subjection of the spirit to the flesh in a sordid servitude. That the holy fathers of olden times after Abraham, and before him, to whom God gave His testimony that "they pleased Him," thus used their wives, no one who is a Christian ought to doubt, since it was permitted to certain individuals among them to have a plurality of wives, where the reason was for the multiplication of their offspring, not the desire of varying gratification.” (Book 1, Chapter 9 - This Disease of Concupiscence in Marriage is Not to Be a Matter of Will, But of Necessity [for the Procreation of Children])

God’s Holy Word is clear. Spouses are to engage in the marital act moved rather for love of children than for lust. They are also to practice chastity from time to time (Ecclesiastes 3:5; 1 Corinthians 7:5).

By the grace of God, let us not live like pagans or heathens anymore who only searches for ways to please their flesh and the world and others, but let us rather strive to please God our heavenly Father and our spiritual nature; and that is also why we all, (whether married or unmarried) who have resurrected with Christ from the dead, and from our old sinful nature, must leave every form of carnality and impurity behind, instead looking up and embrace Our Lord in the purity of the heart and of the body, longing for what is above, and for high and spiritual things. “This then I say and testify in the Lord: That henceforward you walk not as also the Gentiles walk in the vanity of their mind, **having their understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their hearts. Who despairing, have given themselves up to lasciviousness, unto the working of all uncleanness, unto covetousness. But you have not so learned Christ.**” (Ephesians 4:17-20)

Contrary to the world today, Saint Augustine, writing *On the Good of Widowhood* in about A.D. 414, describes the pure mindset of the Holy Jews and Patriarchs during the Old Testament era, telling us how they would willingly have chosen a life of perpetual chastity rather than the marital life had it been known to them that children could be had in another way than through sexual intercourse: “Forsooth different in the times of the Prophets was the dispensation of holy females, whom obedience, not lust, forced to marry, for the propagation of the people of God, that in them Prophets of Christ might be sent beforehand; whereas the People itself also, by those things which in figure happened among them, whether in the case of those who knew, or in the case of those who knew not those things, was nothing else than a Prophet of Christ, of whom should be born the Flesh also of Christ... Whence also holy women were kindled, not by lust of sensual intercourse, but by piety of bearing; so that we most rightly believe of them that they would not have sought sensual intercourse, in case a family could have come by any other means. And to the husbands was allowed the use of several wives living; and that the cause of this was not lust of the flesh, but forethought of begetting, is shown by the fact, that, as it was lawful for holy men to have several wives living, it was not likewise lawful for holy women to have intercourse with several husbands living; in that they would be by so much the baser, by how much the more they sought what would not add to their fruitfulness.” (St. Augustine, *On the Good of Widowhood*, Section 10)

The Book of Leviticus commands spouses to practice chastity during the woman’s menstruation and infertile period under pain of death, thus showing us that God wants married persons to practice chastity during this time period

The way to perfection regarding the marital act is that spouses only perform the act with the sole intention and hope of conceiving children. That means spouses are to be chaste during the monthly infertile period of the woman and when she is pregnant.

We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act during the infertile monthly cycle of the woman: *“The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.”* (Leviticus 15:19) Haydock Commentary explains: *“Days, not only out of the camp, but from the company of men.”* As soon as a woman showed signs of infertility (menstruation), intercourse would cease until the cessation of the flow of blood and she became fertile again: *“Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness.”* (Leviticus 18:19) Haydock Commentary adds: *“Saint Augustine believes that this law is still in force. [On Lev. 20:18] This intemperance was by a positive law declared a mortal offense of the Jews.”* This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

To abstain from sexual intercourse during a woman’s menstrual period or pregnancy and subsequent restricted days has all but been ignored by most of today’s people. Observing the period of restriction for sexual activity not only diminishes sexual sins and temptations, but it also places a woman into her fertile period when it is most beneficial for conception to occur. This helps to fulfill the initial command of God to “be fruitful and multiply,” a command that is clearly not being observed by many people today.

A woman’s menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God’s word in the Bible would mean that men and women should remain chaste for at least 12 days out of every 28 days during the woman’s natural menstrual cycle.

Good husbands and wives do not have sexual relations whenever their unbridled lust desires it, but only at times prescribed for this purpose and when it is necessary. The guide of good and pious husbands and wives are thus their conscience and reason instead of their selfish, unbridled lust. “All things have their season, and in their times all things pass under heaven. A time to be born and a time to die. A time to plant, and a time to pluck up that which is planted. A time to kill, and a time to heal. A time to destroy, and a time to build. A time to weep, and a time to laugh. A time to mourn, and a time to dance. A time to scatter stones, and a time to gather. **A time to embrace, and a time to be far from embraces.**” (Ecclesiastes 3:1-5)

The phrase “A time to embrace, and a time to be far from embraces” refers to the marital

act. Haydock Commentary explains: “Ver. 5. *Embraces. Contenance was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians vii. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This shows us that the marital act must sometimes be abstained from altogether and not engaged in everyday as the evil and immoral world teaches. As said already, one of the reasons for abstaining from the marital act is in order to cultivate virtue and chastity. This is important to do from time to time, for people who have sex often are more likely to become enslaved by this pleasure and fall into sexual sin. “The task of the law is to deliver us from a dissolute life and all disorderly ways. Its purpose is to lead us from unrighteousness to righteousness, so that it would have us self-controlled in marriage, in begetting children, and in general behavior.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 46, written about 198-203 A.D.)

People who never try to control their lust and that let their temptations roam freely—indulging in it whenever it pleases them—have allowed their lust to become their “fix” or “high”. People who act in this way have become worshipers of this fleeting fleshly pleasure and have grown attached to it. Such people must be very careful about themselves, for whenever they die and are called before the throne of Our Lord Jesus Christ, their eternal destiny will be decided based on what they loved more in this life: Our Lord and His Love, or themselves and their unbridled, selfish lust. If they loved themselves and their lust more than they loved the Lord, they will not be saved. Only in Hell will many spouses regret that they never thought of controlling their lust or that they never had relations at proper times or at proper seasons. In truth, “there are others who have become absorbed by marriage and fulfill their desires... and, as the prophet says, “have become like beasts” [Ps. 48:13].” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Section 67)

If we claim that we are not pagans anymore, but yet act in the same way as them, satisfying our flesh and the world at every turn, how shall we not stand condemned before Our Lord in the frightful day of Judgment? “And you, when you were dead in your offenses, and sins, Wherein in time past you walked according to the course of this world, according to the prince of the power of this air, of the spirit that now worketh on the children of unbelief: In which also we all conversed in time past, in the desires of our flesh, fulfilling the will of the flesh and of our thoughts, and were by nature children of wrath, even as the rest: But God, (who is rich in mercy,) for his exceeding charity wherewith he loved us, Even when we were dead in sins, hath quickened us together in Christ, (by whose grace you are saved,) And hath raised us up together, and hath made us sit together in the heavenly places, through Christ Jesus. That he might shew in the ages to come the abundant riches of his grace, in his bounty towards us in Christ Jesus.” (Ephesians 2:1-7)

CHASTITY IN THE NEW TESTAMENT AND THE NEW LAW

The Holy Bible is clear that “It is good for a man not to touch a woman”, and that married people should abstain from the sexual act from time to time “that you may give yourselves to prayer”

St. Paul’s First Letter to the Corinthians is one of the most clear examples in Scripture of how God places the virtue of virginity, chastity and purity above the marital state. Our Lord Jesus Christ, speaking through the mouth of St. Paul in First Corinthians, is crystal clear that: *“It is good for a man not to touch a woman”* and that *“he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.”*

St. Paul is also clear that every married couple should practice chastity from time to time, in order to give time to prayer: *“But for fear of fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband. Let the husband render the debt to his wife, and the wife also in like manner to the husband... Defraud not one another, [of the marital debt] except, perhaps, by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer; and return together again, lest Satan tempt you for your incontinency.”* (1 Cor. 7:2,5)

Haydock Commentary explains *First Corinthians 7:2,5*: **“Verse 2. &c.** *But because of fornication, let every man have, and live with his own wife, and not leave her, nor dismiss her. Take notice, that St. Paul speaks these words to those that are already married, and speaks not of the unmarried till the 8th verse. He does not then here exhort every one to marry, but admonishes married persons to live together, and not to refuse the marriage duty, which neither the husband nor the wife can do without mutual consent, because of the marriage engagement. Yet he advises them to abstain sometimes from what they may lawfully do, that they may give themselves to prayer, and as it is added in the common Greek copies, to fasting. St. Chrysostom observes, that the words of St. Paul, are not only, that they may pray, (which no day must be omitted) but that they may give themselves to prayer, that is, may be better disposed and prepared for prayer, contemplation, and for receiving the holy Sacrament, as we find the priests even of the ancient law, were to abstain from their wives, when they were employed in the functions of their ministry. But such kind of advice is not relished by all that pretend to be reformers. And return together again....yet I speak this by way of indulgence, of what is allowed to married persons, and not commanded them, unless when one of the married couple is not willing to abstain.*

(Witham)”

St. Paul could not be more clear in *First Corinthians*, 7:1, 7-10, of the perfection of chastity and how this pure life is preferable and better than a marital life. He says, “Now concerning the thing whereof you wrote to me: **It is good for a man not to touch a woman... For I would that all men were even as myself [that is, chaste]**: but every one hath his proper gift from God; one after this manner, and another after that. **But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, even as I.** But if they do not contain themselves, let them marry. For it is better to marry than to be burnt. But to them that are married, not I but the Lord commandeth, that the wife depart not from her husband.”

Haydock Commentary on the same verses of *First Corinthians* 7:7-10 quoted above says: “**Verse 7-9.** *I would*, or I could wish you *all were even as myself*, and as it is said in the next verse, to *continue* unmarried *as I do*. From hence it is evident, that St. Paul was not then married, who according to the opinion of the ancient fathers, was never married. --- *But every one hath his proper gift from God*, so that some prudently embrace a single life, and also make a religious vow of always living so, as it has been practiced by a great number both of men and women in all ages, ever since Christ’s time. Others have not this more perfect gift: they find themselves not disposed to lead, or vow a single life, they marry lawfully: *it is better to marry than to burn*, or be burnt by violent temptations of concupiscence [or to be burnt in Hell], by which they *do not contain themselves* from disorders of that kind. It is against both the Latin and Greek text to translate, *they cannot contain themselves*, as in the Protestant [translation]... But let it be observed, that when St. Paul allows of marriage, he speaks not of those who have already made a vow of living always a single life. Vows made to God must be kept. (Psalm lxxv. 12.; Ecclesiastes v. 3.) And St. Paul expressly says of such persons, who have made a vow of perpetual continency, and afterwards marry, *that they incur damnation, because they violate their first faith*, or vow made to God. See 1 Timothy v. 12. This saying, therefore, *it is better to marry than to burn*, cannot justify the sacrilegious marriages of priests, or of any others who were under such vows. **There are other remedies which they are bound to make use of, and by which they may obtain the gift of continency and chastity. They must ask this gift by fervent prayers to God, who gives a good spirit to them that ask it.** (Luke xi. [13.]) They must join fasting, alms, and the practice of self-denials, so often recommended in the gospel. See the annotations on Matthew xix. The like remedies, and no others, must they use, who being already in wedlock, are under such violent temptations, that they are continually in danger of violating, or do violate the chastity of the marriage-bed. For example, when married persons are divorced from bed and board, when long absent from one another, when sick and disabled, when one has an inveterate aversion to the other: they cannot marry another, but they can, and must use other

remedies. (Witham) --- *If they do not contain [let them marry]. . . God will never refuse the gift of continency. Some translators have corrupted this text, by rendering it, if they cannot contain. (Challoner)*”

St. Paul continues in his discourse on *First Corinthians 7:25-35*, saying: “... Now concerning virgins, I have no commandment of the Lord; but I give counsel, as having obtained mercy of the Lord, to be faithful. **I think therefore that this is good for the present necessity, that it is good for a man so to be [that is, to be chaste].** Art thou bound to a wife? seek not to be loosed. Art thou loosed from a wife? seek not a wife. But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, *such shall have tribulation of the flesh*. But I spare you. This therefore I say, brethren; the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude. **He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.** And this I speak for your profit: not to cast a snare upon you; but for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord, without impediment.”

Haydock Commentary explains *First Corinthians 7:25-35*: “**Verses 25-28.** *Now concerning virgins, &c.* He turns his discourse again to the unmarried, who (if they have made no vow) may lawfully marry, though he is far from commanding every one to marry, as when he says, *seek not a wife*. And *such shall have tribulation of the flesh*, cares, troubles, vexations [and sexual temptations] in the state of marriage, *but I spare you*, I leave you to your liberty of marrying, or not marrying, and will not discourage you by setting forth the crosses of a married life. (Witham) --- **Ver. 30.** *And they who weep*. In this passage the apostle teaches us, in the midst of our greatest afflictions not to suffer ourselves to be overwhelmed with grief, but to recollect that the time of this life is short, and that temporary pains will be recompensed with the never-fading joys of eternity. (Estius) --- **Ver. 33.** [*But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided*]. It is far easier to give our whole heart and application without any the least reserve to *God*, than to divide them without injustice.”

In *First Corinthians 7:38-40*, Our Lord through St. Paul continues to admonish his chaste

servants to adopt the angelic life of chastity and purity, teaching us that the chaste life is better than the marital life: “Therefore, both he that giveth his virgin in marriage, doth well; and he that giveth her not, doth better. A woman is bound by the law as long as her husband liveth; but if her husband die, she is at liberty: let her marry to whom she will; only in the Lord. **But more blessed shall she be, if she so remain [in chastity], according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.**”

Haydock Commentary explains *First Corinthians* 7:38-40: “**Verse 38. &c.** He that giveth her not, doth better. And *more blessed shall she be, if she so remains, according to my counsel*. It is very strange if any one, who reads this chapter without prejudices, does not clearly see, that St. Paul advises, and prefers the state of virginity to that of a married life. --- *I think that I also have the spirit of God*. He puts them in mind, by this modest way of speaking, of what they cannot doubt of, as to so great an apostle. (Witham)”

In truth, the level of dishonesty that a Protestant or a heretic must sink to in order to deny that Holy Scripture places chastity or virginity above the marital life is simply said satanic and inexcusable. It cannot be doubted that they must have had their conscience thoroughly seared by a hot iron of Satan in order to be able to pervert such clear and unambiguous words of Our Lord Jesus Christ.

God could not be clearer than when He said that “*It is good for a man not to touch a woman*” (1 Corinthians 7:1), thus directly contradicting the heretical viewpoint that marriage is the same as the chaste life; showing us very clearly that the marital life is below the chaste and pure life of the angels and saints in Heaven that those virtuous men and women imitates. And if still someone could misunderstand Our Lord’s words, St. Paul adds that he wishes “*that all men were even as myself*” that is, chaste (1 Corinthians 7:7) and He further teaches both the unmarried and widowed to continue to live a single and chaste life, saying: “*But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, [that is, it is good for them to continue to live a single and chaste life] even as I.*” (1 Corinthians 7:8) And if that was not clear enough, Our Lord Jesus Christ through St. Paul continues to urge all unmarried to stay chaste and pure as they are, saying that, “*I think therefore that this is good for the present necessity, that it is good for a man so to be [that is, chaste]. Art thou bound to a wife? seek not to be loosed. Art thou loosed from a wife? seek not a wife.*” (1 Corinthians 7:26-27)

In addition, St. Paul also teaches in Holy Scripture that a widow will become “more blessed” if she do not remarry and stay continent: “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Corinthians 7:40) If one becomes “more blessed” by not marrying, then it

obviously means that one becomes less blessed by embracing the marital life. St. Ephrem the Syrian writes, “Chastity’s wings are greater and lighter than the wings of marriage. Intercourse... is lower. Its house of refuge is modest darkness. Confidence belongs entirely to chastity, which light enfolds.” (Hymn 28, On the Nativity)

St. Paul also warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28). It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with their spouse, with himself or with someone other than his spouse.

The reason why St. Paul specifically warns those who choose to get married of the dangers inherent in the marital life is because those people who choose *not* to get married, by choosing to remain in the angelic state of chastity, will not get sexually tempted to commit sin in the same way or in the same measure as the married man or woman will, either with their spouse, their self, or some other person, since the sexual pleasure that has never been indulged in, will always remain more of an abstract or theoretical pleasure for those who remain chaste and unmarried, and thus, will always be easier to control for them. Indeed, since the temptation to indulge the flesh and the sensuality is not physically present tempting them all the time, as in the case of those who are married and who can perform the marital act every day with their spouse, their sensual temptations are also much smaller than the others who indulge their flesh more often.

When St. Paul mentions “that they also who have wives, be as if they had none” (1 Corinthians 7:29), he is speaking about how spouses must not place the carnal love they have for each other above their love for Our Lord. St. Paul’s words are clear: The spouses must act as though they were not married (within due limits of course) since the married man “is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided.” (1 Corinthians 7:33). This division of the married man and woman makes it a great necessity that even married people consider themselves in their own thought processes as though they are unmarried and chaste, although their external and physical marital duties hinders them from pursuing this endeavor to the fullest. As St. Paul says: “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”.

St. Paul also explains how married men and women thinks more on the world and of

carnal things, while the chaste and pure people thinks more on the things of the Lord, of Heaven, and of spiritual things. Again, the Holy Bible is clear that: *“He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.”* (1 Corinthians 7:32-34)

And so, it is perfectly clear that the Holy Scripture infallibly and unambiguously teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while the life of chastity and purity “give you power to attend upon the Lord, without impediment” (1 Cor. 7:35). Thus, “if a man wishes to be uninstructed, and prefers to avoid begetting children because of the business it involves, “let him remain unmarried,” says the apostle, “even as I am.” [1 Cor. 7:8]” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter X, Section 68)

It is also remarkable and noteworthy that St. Paul calls those who are married “bondmen”, which means “slaves” or “serfs”, thus indicating the inherent spiritual danger and enslavement of worldly, fleshly and sensual cares, troubles and worries that constantly will plague all those who choose to enter into the married state. *“Wast thou called, being a bondman? care not for it; but if thou mayest be made free, use it rather. For he that is called in the Lord, being a bondman, is the freeman of the Lord. Likewise he that is called, being free, is the bondman of Christ. You are bought with a price; be not made the bondslaves of men.”* (1 Cor. 7:21-23) In truth, those who are called to a higher and more pure life and who wish to save their souls should meditate often on these words of St. Paul in order to discern the height and greater security from sin that the chaste and unmarried life offers when compared to the marital life.

All those who choose to get married are in truth slaves and enchained by the marriage bond, and what is worse—if they have a weak will—enslaved and bound with the cruel fetters of an addiction to the sexual pleasure that is very hard to get free from! Indeed, married people do not even have the power to command over their own body and remain in chastity against the other spouse’s will, but must give the marital debt to the other spouse whenever he or she asks for it (the only exception being in the case of sickness or other lawful necessities) while also having to fulfill all other duties of the marital life that constantly disturbs and distracts us from our spiritual life, and the thought of God. This is the exact reason why “The same Paul also in the same chapter, when discussing the subjects of virginity and marriage, calls those who are married slaves of the flesh, but those not under the yoke of wedlock freemen who serve the Lord in all freedom [1 Cor. 7:21-23].”

(St. Jerome, *Letter CXXVIII, To Gaudentius*, Section 3, written in A.D. 413)

One must obviously love all of one's family, friends as well as all others in the world as much as one can, but one must also remember that most people, whether wife, family or friends, however dear or near, often reject God and hinder one's own spiritual advancement. The only one who will always remain true to us and that we know with a certainty will never become evil is God, and with God, His Angels and Saints in Heaven. But humans, however dear or near, often fall away or makes us fall away from the truth, or tries to tempt us to commit sins of various kinds, and this rejection of God by our family, wife, children or friends requires us to exclude them from our communion and familiarity in order for us to save our souls. Our Lord Jesus Christ explicitly mentions that such acts are necessary sometimes: "*If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.*" (Luke 14:26)

Douay Rheims Commentary explains Luke 14:26: "*Hate not*: The law of Christ does not allow us to hate even our enemies, much less our parents: but the meaning of the text is, that **we must be in that disposition of soul, as to be willing to renounce, and part with every thing, how near or dear soever it may be to us, that would keep us from following Christ.**"

If there ever arises a time that we become aware of the fact that our family or friends are trying to tempt or lead us into sin, we are obliged by the direct command of Our Lord to abstain from their company and unnecessary familiarity in order to save our eternal souls—lest we fall and tumble into sin and lose our souls. For "you are bought with a price; be not made the bondslaves of men." (1 Cor. 7:23) In truth, "To be subjected, then, to the passions, and to yield to them, is the extremest slavery; as to keep them in subjection is the only liberty. The divine Scripture accordingly says, that those who have transgressed the commandments are sold to strangers, that is, to sins alien to nature, till they return and repent. Marriage, then, as a sacred image, must be kept pure from those things which defile it." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata*, Book II, Chapter XXIII, On Marriage)

Can a married Christian be saved? Yes, says St. Chrysostom, "But they must expend greater effort if they wished to be saved, because of the constraint imposed on them. For the person who is free of bonds will run more easily than the one who is enchained [by marriage]. Will the latter [the married] then receive a greater reward and more glorious crown [for his struggle than the unmarried and chaste]? Not at all! For he placed this constraint upon himself when he was free not to." (*Oppugn.*, III; PG 47.376.) Again St.

John asks, "Cannot the person who lives in the city and has a house and wife be saved?" He answers that certainly there are many ways to salvation. This is evident from our Savior saying that in Heaven there are many mansions (John 14:2). St. Paul affirms the same when he suggests that in the Resurrection there will be many types and degrees of glory, one of the sun, another of the moon, and another of the stars (1 Cor. 15:41). Certainly the monk and the married Christian can both be saved, but they will not possess the same eternal glory. As the sun is brighter than the moon, and as one star is brighter than another, so shall it be at the general resurrection. But all the bodies of the elect shall be happily changed to a state of incorruption (*Oppugn., III*; PG 47.356). "There are choirs of virgins, there are assemblies of widows, there are fraternities of those who shine in chaste wedlock; in short, many are the degrees of virtue." (*Hom. XXX in 1 Cor.*; PG 61.254; NPNF, p. 178-179.)

In truth, "Marriage is honorable; but I cannot say that it is more lofty than virginity; for virginity were no great thing if it were not better than a good thing. Do not however be angry, ye women that are subject to the yoke. We must obey God rather than man. But be ye bound together, both virgins and wives, and be one in the Lord, and each others adornment. There would be no celibate if there were no marriage. For whence would the virgin have passed into this life? Marriage would not have been venerable unless it had borne virgin fruit to God and to life. ... Hast thou chosen the life of Angels? Art thou ranked among the unyoked? Sink not down to the flesh; sink not down to matter; be not wedded to matter, while otherwise thou remainest unwedded." (St. Gregory Nazianzen, *Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section X)

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): "Come, now, and let us examine more carefully the very words which are before us, [1 Cor. 7] and observe that the apostle did not grant these things unconditionally to all, but first laid down the reason on account of which he was led to this. For, having set forth that "it is good for a man not to touch a woman," he added immediately, "Nevertheless, to avoid fornication, let every man have his own wife", that is, "on account of the fornication which would arise from your being unable to restrain your voluptuousness" -- "and let every woman have her own husband. Let the husband render unto the wife due benevolence: and likewise also the wife unto the husband. The wife hath not power of her own body, but the husband: and likewise also the husband hath not power of his own body, but the wife. Defraud ye not one the other, except it be with consent for a time, that ye may give yourselves to prayer; and come together again, that Satan tempt you not for your incontinency. But I speak this by permission, and not of commandment." And this is very carefully considered. "By permission" he says, showing that he was giving counsel, "not of command;" for he receives command respecting chastity and the not touching of a woman, but

permission respecting those who are unable, as I said, to chasten their appetites. These things, then, he lays down concerning men and women who are married to one spouse, or who shall hereafter be so..." (Discourse III, Chapter XII.--Paul an Example to Widows, and to Those Who Do Not Live with Their Wives)

St. Francis de Sales classic *"Introduction to the Devout Life"*, confirms this teaching of St. Paul in the Holy Bible: "Married people ought not to keep their affections fixed on the sensual pleasures of their vocation, but ought afterwards to wash their hearts to purify them as soon as possible, so that they may then with a calm mind devote themselves to other purer and higher activities. In this way they will perfectly carry out St. Paul's excellent teaching that they who have wives should be as though they had none [1 Cor. 7:29]. St. Gregory the Great says that a husband or wife carries out this instruction by taking bodily consolation with the spouse in such a way as not to be turned aside from spiritual demands. St. Paul also says, "Let those who use the world be as though they used it not" [1 Cor. 7:31]. Everyone should use the things of this world according to his calling, but in such manner that he does not engage his affection in it, but rather remains as free and ready to serve God as if he did not use it. We should place our joy in spiritual things, but only *use* corporal ones. When we make bodily pleasures our joy, our rational soul becomes debased and brutish." (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, pg. 266)

Indeed, contrary to what many lustful people nowadays impiously claim, St. Augustine's Commentary on Matthew 22:30 explains that a good Christian spouse ought to *hate* conjugal connection and carnal intercourse with his wife: "And the Lord Himself says: "For in the resurrection they neither marry, nor are given in marriage, but are as the angels of God in heaven." Hence it is necessary that whoever wishes here and now to aim after the life of that kingdom, should hate not the persons themselves, but those temporal relationships by which this life of ours, which is transitory and is comprised in being born and dying, is upheld; because he who does not hate them, does not yet love that life where there is no condition of being born and dying, which unites parties in earthly wedlock. Therefore, if I were to ask any good Christian who has a wife, and even though he may still be having children by her, whether he would like to have his wife in that kingdom; mindful in any case of the promises of God, and of that life where this incorruptible shall put on incorruption, and this mortal shall put on immortality; though at present hesitating from the greatness, or at least from a certain degree of love, he would reply with execration that he is strongly averse to it. Were I to ask him again, whether he would like his wife to live with him there, after the resurrection, when she had undergone that angelic change which is promised to the saints, he would reply that he desired this as strongly as he reprobated the other. Thus a good Christian is found to love in one and the same woman the creature of God, whom he desires to be transformed and renewed; but to hate the corruptible and

mortal conjugal connection and carnal intercourse: i.e. to love in her what is characteristic of a human being, to hate what belongs to her as a wife. ... It is necessary, therefore, that the disciple of Christ should hate these things which pass away, in those whom he desires along with himself to reach those things which shall for ever remain; and that he should the more hate these things in them, the more he loves themselves.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 40-41, c. 394 A.D.)

What is the life of the perfect Christian couple? St. Augustine answers that their life consists in living together as a brother and sister, having his wife as though he had her not, except for when they come together for the procreation of children: “A Christian may therefore live in concord with his wife... providing for the procreation of children, which may be at present in some degree praiseworthy; or providing for a brotherly and sisterly fellowship, without any corporeal connection, having his wife as though he had her not, as is most excellent and sublime in the marriage of Christians: yet so that in her he hates the name of temporal relationship, and loves the hope of everlasting blessedness.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 42, c. 394 A.D.)

Chastity is above other virtues according to God’s Holy Word in the Book of James

The Book of James in the Holy Bible tells us that “*the wisdom, that is from above, first indeed is chaste,*” again showing us how the Holy Bible sets the virtue of chastity above other virtues.

James 3:17-18 “But the wisdom, that is from above [Heaven], ***first indeed is chaste,*** then peaceable, modest, easy to be persuaded, consenting to the good, full of mercy and good fruits, without judging, without dissimulation. And the fruit of justice is sown in peace, to them that make peace.”

The fact that chastity is especially valued among the different virtues in the Bible, as well as that it is described as a more perfect and blessed life is completely rejected or ignored by almost all Protestants and other heretics. Since their life is sensual and directed to pleasing their own flesh, sensuality and selfishness, they reject the inherent value and goodness of practicing chastity inside or outside of marriage and refuse to speak about its value since they themselves have decided to live a life for their flesh, rather than for the spirit. Not only that, but a lot of these heretics actually tries to get people to have as much sex and sexual pleasure as they can, thus directly contradicting the chaste words of the Holy Bible with their foul and unchaste teachings.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 6:7*: “Now, there are three professions in the holy Catholic Church: there are virgins, widows, and the married. Virgins produce the hundred-fold, widows the sixty-fold, and the married thirty-fold. One bears more, another less, but they are all kept in the heavenly barn and happily enjoy eternal bliss. Therefore, while the virgins think of Mary, the widows consider Anne, and married women reflect upon Susanna, they should imitate the chastity of those women in this life so that they may merit to be united and associated with them in eternity. Good virgins, who want to be such not only in body but also in heart and tongue, are united to holy Mary with the rest of the army of Virgins. Good widows, not voluptuous, loquacious, inquisitive, envious, haughty ones, serve God as blessed Anne did by fasting, almsgiving, and prayers, and together with St. Anne are united with the many thousands of widows. Moreover, married women who have observed mutual fidelity and have neither known anything outside of themselves nor even themselves except with the desire for children, if they continually give alms and observe God’s precepts as well as they can, will merit happily to be associated with holy Job, Sara, and Susanna, along with the patriarchs and prophets.”

Marriage hinders many from being saved according to the Gospel of Luke

Indeed, it is a little known truth today, but marriage and the marital life can be so dangerous to our own spiritual welfare that Our Lord in *The Gospel of Luke* even warned about that some people who enter marriages are hindered from being Saved and enter Heaven due to their marital life, thus showing to us that virginity and chastity is very necessary and beneficial for salvation.

Our Lord Jesus Christ spoke in a parable, saying: “A certain man made a great supper, and invited many. And he sent his servant at the hour of supper to say to them that were invited, that they should come, for now all things are ready. And they began all at once to make excuse. The first said to him: ‘I have bought a farm, and I must needs go out and see it: I pray thee, hold me excused.’ And another said: ‘I have bought five yoke of oxen, and I go to try them: I pray thee, hold me excused.’ And another said: ‘**I have married a wife, and therefore I cannot come.**’ And the servant returning, told these things to his lord. Then the master of the house, being angry, said to his servant: ‘Go out quickly into the streets and lanes of the city, and bring in hither the poor, and the feeble, and the blind, and the lame.’ And the servant said: ‘Lord, it is done as thou hast commanded, and yet there is room.’ And the Lord said to the servant: ‘Go out into the highways and hedges, and compel them to come in, that my house may be filled. **But I say unto you, that none of those men that were invited, shall taste of my supper.**’ And there went great

multitudes with him. And turning, he said to them: ‘If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.’” (Luke 14:16-27)

Haydock Bible Commentary explains Luke 14:16, saying: “By this man [who was inviting the people to the supper in Heaven] we are to understand Christ Jesus, the great mediator between God and man. He sent his servants, at supper-time, to say to them that were invited, that they should come... We may remark, that the three different excuses exactly agree with what St. John says: *All that is in the world is the concupiscence of the flesh, and concupiscence of the eyes, and the pride of life* [1 John 2:16]. The one says, ***I have married a wife, by which may be understood the concupiscence of the flesh;*** another says, *I have bought five yoke of oxen*, by which is denoted the concupiscence of the eyes; and the pride of life is signified by the purchase of the *farm*, which the third alleges in his justification. (St. Augustine, de verb. Dei.)”

Those people who thus will be hindered from entering the Great Supper (Heaven) and be cast into Hell for all eternity, are all those people who put something or someone before God, or who loved God less than He was worthy to be loved. The things that this parable enumerated as hindrances to salvation, that is, earthly pleasures and possessions and earthly wives or acquaintances, are the most common causes of why people are damned in this life. Thus, “he who said, “I have married a wife and therefore I cannot come” [Luke 14:20] to the divine supper was **an example to convict those who for pleasure’s sake were abandoning the divine command [of loving God and that which is above above everything else]**; for if this saying is taken otherwise, neither the righteous before the coming of Christ nor those who have married since his coming, even if they be apostles, will be saved.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XII, Section 90)

Our Lady of Fatima (1917): “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. **Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God....** Oh! Men must do penance! If they amend their lives Our Lord will still pardon the world; but if they do not, the chastisement will come! Priests should occupy themselves only with the affairs of the Church! They must be pure, very pure.” Mother Godinho asked her (Jacinta): “Do you know what it means to be pure?” “Yes, Yes. I know to be pure in body means to be chaste, to be pure in mind

means not to commit sins; not to look at what one should not see, not to steal or lie, and always to speak the truth, even if it is hard.”

In the case of the wife or a spouse, many couples perversely love the sexual pleasure they derive from the marital act, and this happens since the vehemence and force of the sexual pleasure is so strong and acts just like a drug which places the person into a state of bliss of pleasure, thus making it very hard to control without actually starting to love the physical fleshly pleasure, just like drug addicts love their pleasure, which is a kind of idolatry of the flesh. All acts which hold great pleasure is extremely easy to become addicted to, and sexual pleasure of course works in the exact same way too. That is why we see so many use pornography or commit adultery, masturbation or fornication. When one has chosen to become addicted to the sexual pleasure or high, whether it be by masturbation, pornography, or by indulging in the marital act with one's spouse too often or in an inordinate or unlawful way, it will always become extremely difficult to get free from. The sexual pleasure is so addictive that sexual addicts who are also drug abusers have testified that while their drug abuse was comparatively easy to quit, their sexual thoughts and desires remains and tempts them every day. Thus, it is obvious that it would have been much better for these people if they had remained chaste and thus viewed the sexual pleasure as more of an abstract pleasure rather than to be guilty of, and commit sexual idolatry. St. Paul's Letter to the Ephesians correctly explains that those who become subject and controlled by their covetousness (as in the case of those who are lustful) are serving idols, their idol being the sensual pleasure: *“But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. **For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is a serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.**”* (Ephesians 5:3-5)

Haydock Commentary wisely explains Ephesians 5:3-5 thus: **“Verse 3. *Covetousness*.** The Latin word is generally taken for a coveting or immoderate desire of money and riches. St. Jerome and others observe, that the Greek word in this and divers other places in the New Testament may signify **any unsatiable desire, or the lusts of sensual pleasures; and on this account, St. Jerome thinks that it is here joined with fornication and uncleanness** [i.e., sexual sins]. --- **Verse 5. *Nor covetous person, which is a serving of idols*.** **It is clear enough by the Greek that the covetous man is called an idolater**, whose idol is mammon; though it may be also said of other sinners, **that the vices they are addicted to are their idols**. (Witham)”

If these people would have only subdued their flesh a little through small penances, their

sins, bad marriages and eternal damnation could have easily been corrected or averted. “Know you not that they that run in the race, all run indeed, but one receiveth the prize? So run that you may obtain. **And every one that striveth for the mastery, refraineth himself from all things**: and they indeed that they may receive a corruptible crown; but we an incorruptible one. I therefore so run, not as at an uncertainty: I so fight, not as one beating the air: But I chastise my body, and bring it into subjection: lest perhaps, when I have preached to others, I myself should become a castaway.” (1 Corinthians 9:24-27)

Haydock Commentary explains First Corinthians 9:24-27: “**Verse 25.** He refraineth himself [from all things], &c. [If the athlete] Curbs his inclinations, abstains from debauchery, or any thing that may weaken him, or hinder him from gaining this corruptible crown [of human glory], how much more ought we to practice self-denials for an eternal crown? --- **Verse 27.** I chastise [my body], &c. Here St. Paul shews the necessity of self-denial and mortification to subdue the flesh, and its inordinate desires. (Challoner) --- Not even the labors of an apostle are exemptions from voluntary mortification and penance.”

Indeed, Our Lord Himself in the Holy Gospel shows us the necessity to never place our love for family or friends above our love for God since they are many times opposed to virtue or the faith: “Do not think that I came to send peace upon earth: I came not to send peace, but the sword. For I came to set a man at variance against his father, and the daughter against her mother, and the daughter in law against her mother in law. **And a man’s enemies shall be they of his own household.** He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me. And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me. He that findeth his life, shall lose it: and he that shall lose his life for me, shall find it. He that receiveth you, receiveth me: and he that receiveth me, receiveth him that sent me.” (Matthew 10:34-40)

Haydock Commentary explains Matthew 10:32-40: “**Verse 34.** I came not to send [peace, but the sword], &c. That is, dissension and war, in order that the false peace of sinners may be destroyed, and that those who follow me, may differ in morals and affections from the followers of this world. The sword, therefore, is the gospel, which separates those parents who remain in infidelity. (Menochius) It must be observed, that the gospel does not necessarily of itself produce dissensions amongst men, but that Christ foresaw, from the depravity of man’s heart, that dissensions would follow the propagation of the gospel. (Haydock) --- Indeed before Christ became man, there was no sword upon the earth; that is, the spirit had not to fight with so much violence against the flesh; but when he became

man, he shewed us what things were of the flesh, and what of the spirit, and taught us to set these two at variance, by renouncing always those of the flesh, which constantly endeavor to get master over us, and follow the dictates of the spirit. (Origen)”

“**Verse 35.** *I am come to set a man at variance [with his family], &c.* Not that this was the end or design of the coming of our Savior; but that his coming, and his doctrine would have this effect, by reason of the obstinate resistance that many would make, and of their persecuting all such as should adhere to him. (Challoner) No one can be connected with the earth and joined to heaven. Those who wish to enjoy the peace of heaven, must not be united to the lovers of this world by any connection. (Baradius)”

“**Verse 37.** *[He that loveth father or mother more than me] Is not worthy of me, &c.* That is, is not worthy to be my disciple, and to enjoy my kingdom. (Menochius)”

“**Verse 38.** *[And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me], &c.* There are two kinds of crosses which our Savior here commands us to take up: one corporal, and the other spiritual. By the former, he commands us to restrain the unruly appetites of the touch, taste, sight, &c. By the other, which is far more worthy our notice, he teaches us to govern the affections of the mind, and restrain all its irregular motions, by humility, tranquility, modesty, peace, &c. Precious indeed in the sight of God, and glorious is that cross, which governs and brings under proper rule the lawless passions of the mind. (St. Augustine)”

“**Verse 39.** *He that findeth [his life, shall lose it], &c.* That is, he that findeth in this life pleasures and comforts, and places his affections upon them, will certainly soon lose them. For Isaiah says, (Chap. xl, ver. 6) *All flesh is grass, and all the glory thereof as the flower of the field. The grass is withered, and the flower is fallen....* (St. Ambrose) But if he continues moderately happy as to temporal concerns till death, and places his affections on them, he hath found life here, but shall lose it in the next world. But he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive the reward of a hundred fold in the next. (Haydock)”

“It is not expedient to marry” for many people in this world according to the Gospel of Matthew

The Gospel of Matthew gives us a good account of the superiority of chastity over marriage, and explains how many men refuse to accept to see the biblical truth that “*it is not expedient to marry*” for many in this world.

Our Lord Jesus Christ spoke to the Apostles, saying: “And I say to you, that whosoever shall put away his wife, except it be for fornication [or adultery], and shall marry another, committeth adultery: and he that shall marry her that is put away, committeth adultery.’ His disciples say unto him: ‘If the case of a man with his

wife be so, it is not expedient to marry.’ [And Jesus] said to them: ‘All men take not this word, but they to whom it is given. For there are eunuchs, who were born so from their mother’s womb: and there are eunuchs, who were made so by men: and there are eunuchs, who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven. He that can take, let him take it.’ Then were little children presented to him, that he should impose hands upon them and pray. And the disciples rebuked them. But Jesus said to them: ‘Suffer the little children, and forbid them not to come to me: for the kingdom of heaven is for such.’ And when he had imposed hands upon them, he departed from thence.” (Matthew 19:9-15)

Douay Rheims Bible Commentary explains Matthew 19: “**Verse 9.** [*whosoever shall put away his wife, except it be for fornication*]. In the case of fornication, that is, of adultery, the wife may be put away: but even then the husband cannot marry another as long as the wife is living. --- **Verse 11.** *All men take not this word*. That is, all receive or accept not the gift of living singly and chastely, unless they pray for the grace of God to enable them to live so, and for many it may be necessary to that end to fast as well as pray: and to those it is given from above.”

Haydock Bible Commentary goes on to explain Our Lord’s words about chastity in Matthew, Chapter 19 thus: “**Verse 11.** *All receive not this word*, To translate all cannot take, or cannot receive this word, is neither conformable to the Latin nor Greek text. To be able to live singly, and chastely, is given to every one that asketh, and prayeth for the grace of God to enable him to live so. (Witham) *All cannot receive it*, because *all do not wish it*. The reward is held out to all. Let him who seeks for glory, not think of the labor. None would overcome, if all were afraid of engaging in the conflict. If some fail, are we to be less careful in our pursuit of virtue? Is the soldier terrified, because his comrade fights and falls by his side? (St. Chrysostom) *He that can receive it, let him receive it. He that can fight, let him fight, overcome and triumph*. It is the voice of the Lord animating his soldiers to victory. (St. Jerome) --- **Verse 12.** *There are eunuchs, who have made themselves eunuchs, for the kingdom of heaven*. This text is not to be taken in the literal sense; but means, that there are such, who have taken a firm and commendable resolution of leading a single and chaste life, in order to serve God in a more perfect state than those who marry: as St. Paul clearly shews. 1 Cor. 7. 37, 38. (Challoner) Thus St. Jerome on this place, and St. Chrysostom where they both expressly take notice, that this grace is granted to every one that asketh and beggeth for it by prayer. (Witham) To the crown and glory of which state, let those aspire who feel themselves called by heaven.”

The infallible word of God is clear that “*it is not expedient to marry*” for many people in this world and that “*all men take not this word*”. Our Lord then goes on to inspire and urge

all to try to become chaste by teaching us that: **“there are eunuchs, who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven. He that can take, let him take it.”** The reason why Our Lord teaches that “it is not expedient to marry” for many people in this world is that most people who marry in this life fall into grievous habitual sins of the flesh with their spouse by performing mortally sinful, non-procreative or unnecessary sexual acts (such as masturbation of self or of spouse, foreplay, oral and anal sex, and sensual touches and kisses) which they would not have done if they would have remained single.

Sexual pleasure works very much the same as any pleasure in this world, but some good examples of pleasures that can be compared to it is the pleasure that people get from alcohol or drugs. Now, if a man has never taken drugs or alcohol he cannot know anything about their effects, and thus, he cannot desire these pleasures at all. The consequence of this lack of desire is that there is no desire to abuse either alcohol or drugs at all. Sexual pleasure affects a man in a similar way. If a man have not had a venue to act on his sexual desire, nor looked longingly and with desire on a woman, always choosing to turn his eyes down in humility every time a woman came near him, his sexual desire will remain more of an abstract or theoretical pleasure. But a man who marries a woman and starts having sexual relations with her (allowing his eyes to fixate on a woman with sensual desire) does not have this advantage of having sexual pleasure remain an abstract or theoretical pleasure, and consequently, the possibility of him getting tempted to commit sins of impurity with either his own wife or with some other woman, is immediately increased. And as always, the sensual fire almost always begins through the eyes when a person is not careful enough to control or consider where he or she is looking.

A person who drinks wine will always be more tempted to drink more than what is lawful than a person who does not drink at all. This example absolutely proves that it is not good for all men and women to marry, for most people in this world abuse the God given power of procreation in their genital parts by committing unlawful sexual acts with their spouse or with another person than their spouse. If they would have remained unschooled in the ways of sexual pleasure, or chosen to remain in the angelic state of chastity, their way to Heaven would have been infinitely more easy, but since their desire was to please their own flesh: the door to Heaven was closed and the door to Hell and eternal torment and suffering was opened. **“For where thy treasure is, there is thy heart also.... No man can serve two masters. For either he will hate the one, and love the other: or he will sustain the one, and despise the other.” (Matthew 6:21, 24)**

Indeed, today there is a virtual blackout of Our Lord’s teaching in the Holy Bible about the inherent dangers of marriage and the potential that the sexual act has to damn a person,

and almost no one seem to even know or acknowledge this fact about the marital life even though it is clearly taught in the same Bible that millions or billions of people read during their life.

But this is not something new, since lustful and blind people have always existed. The main difference from before, however, is that today, this ignorance seem to rule almost the whole society, whereas before, a considerable part of the world cherished and extolled chastity, purity and virginity as a more blessed and pure lifestyle, which is also why many married spouses vowed chastity with each other in order to prepare to meet the Lord in chastity and purity. This is also proven by the fact that sins of impurity, such as masturbation, was generally considered bad, filthy or evil by almost all people before in time, and not like today, as something good or normal.

In this context, St. Jerome explains the holy Bible's words about the inherent danger of marriage and the marital sexual act, showing quite clearly from the Holy Scripture that the marital act can endanger the salvation of our souls, unless we are really careful.

"I have said in my book, [Ag. Jov. 1:7] "If it is good for a man not to touch a woman, then it is bad for him to touch one, for bad, and bad only, is the opposite of good. But, if though bad it is made venial, then it is allowed to prevent something which would be worse than bad," and so on down to the commencement of the next chapter. The above is my comment upon the apostle's words: "It is good for a man not to touch a woman. Nevertheless, to avoid fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband." [1 Cor. 7:1-2]... "Notice the apostle's carefulness. He does not say: 'It is good for a man not to have a wife,' but, 'It is good for a man not to touch a woman'; as if there is danger in the very touching of one – danger which he who touches cannot escape." You see, therefore, that I am not expounding the law as to husbands and wives, but simply discussing the general question of sexual intercourse – how in comparison with chastity and virginity, the life of angels, "It is good for a man not to touch a woman" [1 Cor. 7:1]." (St. Jerome, *Letter XLVIII, To Pammachius*, c. 394 A.D.)

When one actually sees how many of the books of the Bible and the Saints there are that actually teaches about the inherent dangers of marriage and the marriage act, as well as the doctrine of the necessity of chastity and sexual purity for both the married and the unmarried, and that even the married must practice chastity from time to time, one can understand that it is a spiritual problem behind the reason for why so many people can read the same biblical books and texts as others without actually understanding a whiff of the words they read. It is sad, but their filthy and sensual life blinds them from seeing and

understanding what the words they read actually mean. In truth, it is a biblical fact, "...as Paul also says of those who are absorbed in marriage that they aim to "please the world." [1 Cor. 7:33] Again the Lord says, "Let not the married person seek a divorce, nor the unmarried person marriage," [1 Cor. 7:27, 32-36] that is, he who has confessed his intention of being celibate, let him remain unmarried." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XV, Section 97)

In contrast to virginity or chastity, "Conjugalinity, on the other hand, runs completely away from Christ by reason of the surging of corruptible flesh and worldly cares of every kind; or it only slightly approaches God." (St. Gregory of Nazianzen, *In Praise of Virginity*, PG 37, 563A) St. John Chrysostom, the inspired interpreter of the Apostle Paul, writes in the same spirit concerning the admission of marriage: "So, do not prefer over virginity that which was admitted because of your weakness. Rather, do not even put them on the same level." (St. John Chrysostom, "On Virginity" 15, PG 48, 545)

St. John Chrysostom comments on this passage (in Matthew 19) from the Bible and explains Our Lord's words about the greatness and perfection of a life of total and perpetual chastity:

"But what is, "If such be the case of a man with his wife?" That is, if to this end he is joined with her, that they should be one, or, on the other hand, if the man shall get to himself blame for these things, and always transgresses by putting away, it were easier to fight against natural desire and against one's self, than against a wicked woman.

"What then saith Christ? He said not, "yea, it is easier, and so do," lest they should suppose that the thing is a law; but He subjoined, "Not all men receive it, but they to whom it is given," [Matt. 19:11] raising the thing, and showing that it is great, and in this way drawing them on, and urging them.

"But see herein a contradiction. For He indeed saith this is a great thing; but they, that it is easier. For it was meet that both these things should be done, and that it should be at once acknowledged a great thing by Him, that it might render them more forward, and by the things said by themselves it should be shown to be easier, that on this ground too they might the rather choose virginity and continence. For since to speak of virginity seemed to be grievous, by the constraint of this law He drove them to this desire. Then to show the possibility of it, He saith, "There are some eunuchs, who were so born from their mother's womb, there are some eunuchs which were made eunuchs of men, and there be eunuchs which have made themselves eunuchs for the kingdom of Heaven's sake," [Matt. 19:12] by these words secretly leading them to choose the thing, and establishing the possibility of this

virtue, and all but saying, Consider if thou wert in such case by nature, or hadst endured this selfsame thing at the hands of those who inflict such wanton injuries, what wouldest thou have done, being deprived indeed of the enjoyment, yet not having a reward? Thank God therefore now, for that with rewards and crowns thou undergoest this, which those men endure without crowns; or rather not even this, but what is much lighter, being supported both by hope, and by the consciousness of the good work, and not having the desire so raging like waves within thee.

“For the excision of a member is not able to quell such waves, and to make a calm, like the curb of reason; or rather, reason only can do this.

“For this intent therefore He brought in those others, even that He might encourage these, since if this was not what He was establishing, what means His saying concerning the other eunuchs? But when He saith, that they made themselves eunuchs, He means not the excision of the members, far from it, but the putting away of wicked thoughts. Since the man who hath mutilated himself, in fact, is subject even to a curse, as Paul saith, “I would they were even cut off which trouble you.” [Gal. 5:12] And very reasonably. For such a one is venturing on the deeds of murderers, and giving occasion to them that slander God’s creation, and opens the mouths of the Manichæans, and is guilty of the same unlawful acts as they that mutilate themselves amongst the Greeks. For to cut off our members hath been from the beginning a work of demoniacal agency, and satanic device, that they may bring up a bad report upon the work of God, that they may mar this living creature, that imputing all not to the choice, but to the nature of our members, the more part of them may sin in security, as being irresponsible; and doubly harm this living creature, both by mutilating the members, and by impeding the forwardness of the free choice in behalf of good deeds.

“These are the ordinances of the devil, bringing in, besides the things which we have mentioned, another wicked doctrine also, and making way beforehand for the arguments concerning destiny and necessity even from hence, and everywhere marring the freedom given to us of God, and persuading us that evil deeds are of nature, and hence secretly implanting many other wicked doctrines, although not openly. For such are the devil’s poisons.

“Therefore I beseech you to flee from such lawlessness. For together with the things I have mentioned, neither doth the force of lust become milder hereby, but even more fierce. For from another origin hath the seed that is in us its sources, and from another cause do its waves swell. And some say from the brain, some from the loins, this violent impulse hath its birth; but I should say from nothing else than from an ungoverned will and a neglected mind: if this be temperate, there is no evil result from the motions of nature.

“Having spoken then of the eunuchs that are eunuchs for nought and

fruitlessly, unless with the mind they too practise temperance, and of those that are virgins for Heaven's sake, He proceeds again to say, "He that is able to receive it, let him receive it," at once making them more earnest by showing that the good work is exceeding in greatness, and not suffering the thing to be shut up in the compulsion of a law, because of His unspeakable gentleness. And this He said, when He showed it to be most possible, in order that the emulation of the free choice might be greater.

"And if it is of free choice, one may say, how doth He say, at the beginning, "All men do not receive it, but they to whom it is given?" That thou mightest learn that the conflict is great, not that thou shouldst suspect any compulsory allotments. For it is given to those, even to the willing.

"But He spake thus to show that much influence from above is needed by him who entereth these lists, whereof He that is willing shall surely partake. For it is customary for Him to use this form of speech when the good work done is great, as when He saith, "To you it is given to know the mysteries."

"And that this is true, is manifest even from the present instance. For if it be of the gift from above only, and they that live as virgins contribute nothing themselves, for nought did He promise them the kingdom of Heaven, and distinguish them from the other eunuchs.

"But mark thou, I pray, how from some men's wicked doings, other men gain. I mean, that the Jews went away having learnt nothing, for neither did they ask with the intent of learning, but the disciples gained even from hence." (St. John Chrysostom, *Homily 62 on Matthew, Chapter 19, Section 3*)

Just like in the days of St. Jerome, Noah or Lot, people talk about the joys of marriage and the world, but totally ignore its dangers, since their sensuality controls their life: "You set before me the joys of wedlock. I for my part will remind you of Dido's sword and pyre and funeral flames. In marriage there is not so much good to be hoped for as there is evil which may happen and must be feared. Passion when indulged always brings repentance with it; it is never satisfied, and once quenched it is soon kindled anew. Its growth or decay is a matter of habit; led like a captive by impulse it refuses to obey reason." (St. Jerome, *Letter CXXIII, To Ageruchia, Section 14, A.D. 409*)

Our Lord's and Lady's warning in the Bible and to the children at Fatima in 1917 confirms this point in great detail, clearly placing emphasis on the fact that marriages in the final days of the earth will be oriented towards pleasing sensuality and selfishness: "**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh!...Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.**" Indeed, almost no one today seem to care that this is a fact and that this is

happening even though it is clearly warned about in the Bible that “***IN THE LAST DAYS, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves... incontinent... lovers of pleasure more than of God: Having an appearance indeed of godliness but denying the power thereof. Now these avoid.***” (2 Timothy 3:1-5)

Consider this fact: Did Jesus say that few are saved? Yes He did (Luke 13:23-24, 28). In today’s world, what sin does most, if not all people fall into? **It is sexual sins!** Just look at the perverted protestants, the evil Vatican II “Catholics”, or even the deceived traditionalists, who all of them practice some form or another of sexual foreplay or unlawful inflaming of lust, as well as all kinds of other perversions too disgusting even to mention. It is thus clear why Our Lady of Fatima revealed to us that “*More souls go to Hell because of sins of the flesh than for any other reason*” and why this message was especially emphasized in Her revelations; for Our Lady, the Queen of Prophets, knew what the second part of the 20th century had in store for humanity after the introduction of the TV and other evil media, which in a large part is responsible for all of this impurity.

It is almost impossible to watch media or live in the modern society today and not be perverted by their evil influence that teaches us perverse sexual heresies. That is why the world has become so evil and why the apostasy is so universal. In truth, Our Lord Jesus Christ warned about the world’s delusion of our time when He said: “And as it came to pass in the days of Noe, so shall it be also in the days of the Son of man. They did eat and drink, they married wives, and were given in marriage, until the day that Noe entered into the ark: and the flood came and destroyed them all. Likewise as it came to pass, in the days of Lot: they did eat and drink, they bought and sold, they planted and built. And in the day that Lot went out of Sodom, it rained fire and brimstone from heaven, and destroyed them all. Even thus shall it be in the day when the Son of man shall be revealed.” (Luke 17:26-30)

Haydock Bible Commentary explains Luke 17: “**Ver. 27.** After having compared his second coming to lightning, in order to shew how sudden it will be, he next compares it to the days of Noe [Noah] and Lot, to shew that it will come when men least expect it; **when, entirely forgetting his coming, they are solely occupied in the affairs of this world,** in buying and selling, &c. He only mentions those faults which appear trivial, or rather none at all, (passing over the crimes of murder, theft, &c.) purposely to shew, that if God thus punishes merely the immoderate use of what is lawful, **how will his vengeance fall upon what is in itself unlawful.** (Ven. Bede) --- **Ver. 32.** As Lot only escaped destruction by leaving all things, and flying immediately to the mountain, whereas his wife, by shewing an affection for the things she had left, and looking back, perished; **so those**

who, in the time of tribulation, forgetting the reward that awaits them in heaven, look back to the pleasures of this world, which the wicked enjoy, are sure to perish. (St. Ambrose)”

The amount of fools in this world who commit sexual sins inside and outside of marriage are innumerable. Sad to say, they could all have increased their chances of reaching Heaven by refusing to marry and indulging in their sinful sexual pleasure. But since their heart was set on earthly and perishable things, and they did not marry for an honorable and pure cause, God’s justice also demands that they shall perish with the dead and rotting bodies that they loved more than they loved Him; which was the filth and stinking treasure of their vile hearts. “Moreover, the Paedagogue [Instructor] warns us most distinctly: "Go not after thy lusts, and abstain from thine appetites [Sir. 18:30]; for wine and women will remove the wise; and he that cleaves to harlots will become more daring. Corruption and the worm shall inherit him [Sir. 19:2-3], and he shall be held up as public example to greater shame." And again—for he wearies not of doing good—"He who averts his eyes from pleasure crowns his life."” (St. Clement of Alexandria, *The Instructor*, Book II, Chapter X)

Thus, Our Lord Jesus Christ’s teaching in *The Gospel of Matthew* shows us all that it’s impossible to love Him at the same time as a physical and temporal thing or pleasure without actually hating or despising Him in the process. (Matthew 6:21,24)

St. Alphonsus, **on the damnation of the impure:** “Continue, O fool, says St. Peter Damian (speaking to the unchaste), continue to gratify the flesh; **for the day will come in which thy impurities will become as pitch in thy entrails, to increase and aggravate the torments of the flame which will burn thee in hell: ‘The day will come, yea rather the night, when thy lust shall be turned into pitch, to feed in thy bowels the everlasting fire.’**” (*Preparation for Death*, p. 117)

Our Lord Jesus Christ is perfectly right when He said in Matthew 19:14 that “*the kingdom of heaven is for such [children],*” and one of the most distinguishing traits of children is that they are chaste and pure and free from all sexual temptations, until they reach the age of puberty. Whether married or unmarried, if one wants to enter “the Kingdom of Heaven,” one must do all in one’s power to try to imitate the virtue and chastity that is inherent in children. Not only children can reach this stage of chastity or purity (where one is not bothered by the stings and temptations of the flesh), but also those who manfully labor in fasts and prayers, taking care to avoid mortal and venial sins and to not commit any act that will tempt or incite their sexual desire, always refusing to see or look at anything that

might disturb their chastity. “Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

In truth, “the kingdom of heaven suffereth violence, and the violent bear it away.” (Matthew 11:12) The words *suffereth violence* means that it is not to be obtained but by main force by using violence upon oneself by mortifications and penances, and by resisting our perverse inclinations. Too few, however, care anything about mortifications and penances, and that is also why the world and most of the members of the Church have been allowed to fall into such great immorality, apostasy and heresy that was unheard of before the twentieth century.

St. Alphonsus de Liguori, in his masterpiece “*The Glories Of Mary*” describes how we are to achieve Purity Of Heart, and how The Blessed Virgin Mary is a powerful helper for those who are struggling with sexual sin, and also On How to Avoid Sexual Sins: “St. Ambrose says, that “whoever has preserved chastity is an angel, and that he who has lost it is a devil.” Our Lord assures us that those who are chaste become angels, “*They shall be as the angels of God in heaven*” (Matthew 22:30). But the impure, becomes as devils, hateful in the sight of God. St. Remigius used to say that the greater part of adults are lost by this vice. Seldom, as we have already said with St. Augustine, is a victory gained over this vice. But why? It is because **the means by which it may be gained are seldom made use of.**

“**These means are** three, according to Bellarmine and the masters of a spiritual life: **fasting, the avoidance of dangerous occasions, and prayer.**

“1. By fasting, is to be understood especially mortification of the eyes and of the appetite. Although our Blessed Lady was full of divine grace, yet she was so mortified in her eyes, that, according to St. Epiphanius and St. John Damascene, she always kept them cast down, and never fixed them on any one; and they say that from her very childhood her modesty was such, that it filled every one who saw her with astonishment. Hence St. Luke remarks, that, in going to visit St. Elizabeth, “*she went with haste,*” (Luke 1:39) that she might be less seen in public. Philibert relates, that, as to her food, it was revealed to a hermit named Felix, that when a baby she only took milk once a day. St. Gregory of Tours affirms that throughout her life she fasted; and St. Bonaventure adds, “that Mary would never have found so much grace, had she not been most moderate in her food; for grace and gluttony cannot subsist together.” In fine, Mary was mortified in all, so that of her it was said “*my hands dropped with myrrh*” (Canticle 5:5).

“2. The second means is to fly the occasions of sin: *“He that is aware of the snares shall be secure”* (Proverbs 11:15). Hence St. Philip Neri says, that, “in the war of the senses, cowards conquer:” that is to say those who fly from dangerous occasions. Mary fled as much as possible from the sight of men and therefore St. Luke remarks, that in going to visit St. Elizabeth, she went with haste into the hill country. An author observes that the Blessed Virgin left St. Elizabeth before St. John was born, as we learn from the same Gospel where it is said, *“that Mary abode with her about three months, and she returned to her own house. Now Elizabeth’s full time of being delivered was come, and she brought forth a son”* (Luke 1:56). And why did she not wait for this event? It was that she might avoid the conversations and visits which would accompany it.

“3. The third means is prayer. *“And as I knew,”* said the wise man, *“that I could not otherwise be continent except God gave it . . . I went to the Lord and besought Him”* (Wisdom 8:21). The Blessed Virgin revealed to St. Elizabeth of Hungary, that she acquired no virtue without effort and continual prayer. St. John Damascene says, that Mary “is pure, a lover of purity.” Hence she cannot endure those who are unchaste. But whoever has recourse to Her will certainly be delivered from this vice, if he only pronounces her name with confidence. The Venerable [Saint] John of Avila used to say, “that many have conquered more temptations by only having devotion to her Immaculate Conception.”

“O Mary, O most pure dove, how many are now in hell on account of this vice! Sovereign Lady, obtain us the grace always to have recourse to thee in our temptations, and always to invoke thee, saying, “Mary, Mary, help us.” Amen.” (From *The Glories Of Mary*, by St. Alphonsus de Liguori)

There is no marriage in Heaven according to the Gospel of Matthew

In the Gospel of Matthew Chapter 22, Jesus explains *“that in the resurrection they shall neither marry nor be married; but shall be as the angels of God in heaven”*. Through these words, He is telling us that perpetual chastity is an inherent part in the Angelic and Heavenly Life, thus showing us once again that chastity is morally superior to marriage and the marital life.

And Jesus answering, said to them: “You err, not knowing the Scriptures, nor the power of God. For in the resurrection they shall neither marry nor be married; but shall be as the angels of God in heaven. And concerning the resurrection of the dead, have you not read that which was spoken by God, saying to you: ‘I am the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob?’ He is not the God of the dead, but of the living. And the multitudes hearing it, were in admiration at his doctrine.” (Matthew 22:29-33)

Marriage and those acts which specifically pertain to it only endure for a short moment in this temporal life, while the virtue of chastity begins in this life, to continue through all eternity in Heaven in indescribable bliss and happiness. Haydock Commentary, “**Ver. 30.** If *not to marry, nor to be married*, be like unto angels, the state of religious persons, and of priests, is justly styled by the Fathers an angelic life. (St. Cyprian, lib. ii. de discip. et hab. Virg. sub finem.) (Bristow)”

Marriage did not even exist until after the fall and original sin of Adam and Eve, but chastity always existed and will always exist – whether in Heaven or on Earth – as long as the latter continues to exist. Marriage was instituted by God for procreation of children, but He also allows it to be used as a relief from concupiscence and the sin of uncleanness, adultery and fornication by giving the marital act an indulgence so long as the marital act is always subordinated to the primary end or purpose of the marital act—the procreation of children (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54). But this state of alleviation from temptation to sin that married people enter into when getting married is a defective state not originally intended by the Creator from the beginning—before the fall and original sin of Adam and Eve. Chastity and purity however is not a defective state, but the original and desired state that God wanted all humans to live in from the beginning. “Thus,” says St. Jerome, “it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

Before the fall, people would have been able to procreate children without the evil of lust. “*In Eden, it would have been possible to beget offspring without foul lust. The sexual organs would have been stimulated into necessary activity by will-power alone, just as the will controls other organs.*” (St. Augustine, *City of God*, Book 14, Chapter 26.) Our Lord Jesus Christ never intended for us to be plagued by sexual desire. And because this defective desire brings with it so many sins and temptations of the flesh, it is perfectly true to say that marriage is a defective state compared to what the Creator had in mind from the beginning. If Adam and Eve had never sinned, all humans had now been chaste and pure just as God intended it to be from the beginning.

The church historian, Venerable Bede (673-735 A.D.), stated that in the first age of the world humankind was propagated by the union of men and women. However, in “the last age of history” God has “taken manhood from the flesh of the Virgin.... to prove that He loves the glory of virginity more than marriage.” (Venerable Bede, *Hexaemeron*, Book I, *PL 91:31*) Just like all the other Fathers and Saints of the Church, Venerable Bede saw First Corinthians, Chapter 7, as a reminder “that prayer is hindered by the marital duty, because as often as one renders the debt to his wife he is unable to pray” which in turn teaches us

that marriage became “wounded and sick” after the fall and original sin of Adam and Eve. (Venerable Bede, *Super Epistolas Catholicas Exposito: In Primam Epistolam Petri*)

St. John Chrysostom, *On Virginity*, Chapter 14: “Someone would object perhaps: if it is better to have no relations with a woman, why has marriage been introduced into life? What use, then, will woman be to us, if she is of help neither in marriage nor in the procreation of children? What will prevent the complete disappearance of the human race since each day death encroaches upon it and strikes man down, and if one follows this programme, there is no reproduction of others to replace the stricken? If all of us should strive after this virtue and have no relations with a woman, everything -- cities, households, cultivated fields, crafts, animals, plants -- everything would vanish. For just as when a general dies, the discipline of the army inevitably is thrown entirely into confusion, so if the ruler of all the earth, if mankind disappears because of not marrying (carnal coupling), nothing left behind will preserve the security and good order of the world, and this fine precept will fill the world with a thousand woes.

“If these words had been merely those of our enemies and of the unbelievers, I would have hardly considered them. However, many of those who appear to belong to the Church say this. They fail to make an effort on behalf of virginity because of their weakness of purpose. By denigrating it and representing it as superfluous, they want to conceal their own apathy, so that they seem to fail in these contests not through their own neglect of duty but rather through their correct estimation of the matter [he means that they delude themselves by their false view of thinking that they are correct]. Come then, having dismissed our enemies -- for "The natural man does not accept what is taught by the spirit of God. For him that is absurdity." [1 Cor 2:14] -- let us teach two lessons to those who claim to be with us: that virginity is not superfluous but extremely useful and necessary; and that such a charge is not made with impunity but will endanger the detractors in the same way that right actions will earn wages and praise for the virtuous.

“When the whole world had been completed and all had been readied for our repose and use, God fashioned man for whom he made the world. After being fashioned, man remained in paradise and there was no reason for marriage. Man did need a helper, and she came into being; not even then did marriage seem necessary. It did not yet appear anywhere but they remained as they were without it. They lived in paradise as in heaven and they enjoyed God’s company. Desire for carnal intercourse, conception, labor, childbirth and every form of corruption had been banished from their souls. As a clear river shooting forth from a pure source, so were they in that place adorned by virginity.

“And all the earth was without humanity. This is what is now feared by those

who are anxious about the world. They are very anxious about the affairs of others but they cannot tolerate considering their own. They fear the eclipse of mankind but individually neglect their own souls as though they were another's. They do this when they will have demanded of them an exact accounting for this and the smallest of sins, yet for the scarcity of mankind they will not have to furnish even the slightest excuse.

“At that time there were no cities, crafts, or houses -- since you care so very much for these things -- they did not exist. Nevertheless, nothing either thwarted or hindered that happy life, which was far better than this. But when they did not obey God and became earth and dust, they destroyed along with that blessed way of life the beauty of virginity, which together with God abandoned them and withdrew. As long as they were uncorrupted by the devil and stood in awe of their master, virginity abided with them. It adorned them more than the diadem and golden raiments do kings. However, when they shed the princely raiment of virginity and laid aside their heavenly attire, they accepted the decay of death, ruin, pain and a toilsome life. In their wake came marriage: marriage, a garment befitting mortals and slaves.

“But the married man is busy with the world's demands” [1 Cor 7:33]. Do you perceive the origin of marriage? It springs from disobedience, from a curse, from death. For where death is, there is marriage. When one does not exist, the other is not about. But virginity does not have this companion. It is always useful, always beautiful and blessed, both before and after death, before and after marriage. Tell me, what sort of marriage produced Adam? What kind of birth pains produced Eve? You could not say. Therefore why have groundless fears? Why tremble at the thought of the end of marriage, and thus the end of the human race? An infinite number of angels are at the service of God, thousands upon thousands of archangels are beside him, and none of them have come into being from the succession of generations, none from childbirth, labor pains and conception. Could he not, then, have created many more men without marriage? Just as he created the first two from whom all men descended.”

In this context, St. Jerome adds, “Marriage replenishes the earth, virginity fills Paradise.” (*Ag. Jovinianus* 1:16) After all, humans can be married only during this life. They will be virgins, however, for eternity. He summarized, “For marriage ends at death; virginity thereafter begins to wear the crown.” (*Ibid.*, 1:22) Thus, after the fall, marriage and especially the marital act became wounded and highly potent to damn and bring a person under its control, similarly how a drug acts against a drug addict: “Now, [after the fall] Adam had intercourse with his wife Eve.’ Consider when this happened. After their disobedience, after their loss of the Garden, then it was that the practice of intercourse had its beginning. You see, before their disobedience they followed a life like that of the angels,

and there was no mention of intercourse. ... How could there be, when they were not subject to the needs of the body?" (*Homilies on Genesis*, Homily XVIII; PG 53.153)

According to St. Chrysostom, marriage was allowed in case one should exceed proper limits in admiring the bloom of youth and thus exciting passion (*Exp. in Ps. XLIII*; PG 55.181). Thus marriage was established following the Fall of man. It possessed a certain honor for what it was, but it in no way actually produced sanctity. This it was not able to do. Marriage was a solemn thing, that through which God "recruits our race" and which is the source of numberless blessings, not the least of which is its serving as a "barrier against uncleanness." St. John Chrysostom states, "Marriage is not holiness, but marriage preserves the holiness which proceeds from Faith... marriage is honorable, not holy. Marriage is pure: it does not however give holiness, except by forbidding the defilement of that, holiness which has been given by our Faith." (*Hom. XXX in Heb.*; PG 63.210; NPNF, p. 504). This is an important text in discerning Chrysostom's teaching about marriage since it was preached at the end of his life and only published posthumously. It is popular in modern Chrysostom scholarship to suggest that Chrysostom experienced a radical change in his thinking on marriage, and came to embrace a more modern notion of marriage as holiness and sex as love. This text, among others, refutes this position. Note also here that Chrysostom roots the holiness of the individual believer in the faith itself. In Homily 10 he is more explicit saying, "Every believer is a saint in that he is a believer. Though he live in the world he is a saint... the faith makes the holiness" (*Ibid.*, Hom. X; PG 63.87).

Sexual intercourse is not necessarily or directly sinful. However, Chrysostom nowhere suggests that intercourse is "holy", "sacred", or even primarily "an expression of love". These romantic notions are really quite modern, and lack any substantive Patristic source. At the same time Chrysostom is prepared to emphasize the mysterious nature of human sexuality and to associate it very closely with love in his *Homilies on Colossians*. For Chrysostom, however, the mystery of love is that between the spouses and the child which results from their union, not primarily between the spouses themselves.

St. John Damascene, speaking on virginity, says: "Virginity is the rule of life among the angels, the property of all incorporeal nature. ... Virginity is better than marriage, however good. ... But celibacy is, as we said, an imitation of the angels. Wherefore, virginity is as much more honorable than marriage, as the angel is higher than man. But why do I say angel? Christ, Himself, is the glory of virginity." (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV) And so, "**flee thou youthful desires, and pursue justice, faith, charity, and peace, with them that call on the Lord out of a pure heart.**" (2 Timothy 2:22)

Now, “Tell me, will someone still dare to compare marriage with virginity? Or look marriage in the face at all? Saint Paul does not permit it. He puts much distance between each of these states. “The virgin is concerned with things of the Lord,” he says, but “the married woman has the cares of this world to absorb her.” [1 Cor 7:34] Moreover, after gathering married people together and having done this favor for them, hear how he reproaches them again for he says: “Return to one another, that Satan may not tempt you.” [1 Cor 7:5] And since he wishes to indicate that not all sins stem from the devil’s temptations but from our own idleness, he has added the more valid reason: because of “your lack of self-control.” [1 Cor 7:5]

“Who would not blush hearing this? Who would not earnestly try to escape blame for incontinence? For this exhortation is not for everyone but for those extremely prone to vice. If you are enslaved by pleasures, he says, if you are so weak as to have always given way to coitus and to gape in eager expectation at it, he joined to a woman. The consent therefore comes not from one approving or praising this action but from one scoffing at it with derision. If it had not been his desire to assail the souls of pleasure-seekers, he would not have set down this term, “incontinence,” which quite emphatically conveys the idea of censure. Why did he not say “because of your weakness”? Because that phrase is one of indulgence but to say incontinence denotes excessive moral laxity. Thus, the inability to refrain from fornication unless you always have a wife and enjoy sexual relations is an indication of incontinence.

What would those people who consider virginity superfluous say at this point? For the more virginity is practiced the more praise it receives, whereas marriage is deprived of all praise especially when someone has used it immoderately. “I say this,” Paul declares, “by way of concession, not as a command.” [1 Cor 7:6] But where there is a concession there is no place for praise.” (St. John Chrysostom, *On Virginity*, Chapter XXXIV)

In this dogmatic light, it is evident that none of the holy Fathers speaks of marriage (much less of “sexual relations” themselves) as the way to spiritual enlightenment and knowledge of God, as do some “theologians” of more recent times. St. Gregory the Theologian lists in great detail the achievements of marriage, all mostly relating to culture and civilization, that is, the earthly goods. (St. Gregory the Theologian, “Parthenias epenos” (“In Praise of Virginity”), PG. 37, 563A). Such praises of marriage are woven by “those who are of one mind with their ribs,” that is, happily married. But nowhere among these “achievements” do they mention the matters of spiritual ascent, that is, knowledge of God and theosis. On the contrary, the Fathers say that, on the one hand, marriage and the things belonging to it constitute an obstacle to ascent; while on the other hand, the road upward is the road of purity, of self-control or, in a word, virginity.

And even this simple drawing near to God within marriage is possible only through exercising self-restraint. Whereas, “to be sure, marriage is deprived of all praise whatsoever, when one indulges in it to the point of satiety.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 48, PG 48, 557.) Then the words of St. Gregory of Nyssa hold true: “. . . lest through such passionate attachments (as in I Cor. 7:5) he become wholly flesh and blood, in whom the Spirit of God does not remain.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 8, PG 46, 356D). Elsewhere the same Father says: “So, it seems that these examples are instructing us, through the remembrance of those great Prophets [that is, Elias and John], to become entangled in none of those things that are pursued in the world. Marriage is one of these things pursued; rather it is the beginning and root of the pursuit of things vain.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 7, PG 46, 352D).

Whereas the Holy Father views marriage (and honorable marriage at that) in this way, he praises virginitv, writing: “If one wishes carefully to examine the difference between this way of life (that is, marriage) and virginitv, he will find it almost as great as the difference between earth and heaven.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 3, PG 46, 355).

St. Gregory the Theologian is more specific in comparing the two life-styles. On virginitv since the time of Christ, he writes: “Precisely then [that is, with Christ’s birth from the Virgin] did virginitv shine brightly to mortals; free of the world, and freeing the feeble world. It so surpasses marriage and the fetters of the world even as the soul is apt to be more excellent than the flesh and the wide heaven than the earth; as the stable life of the blessed is more excellent than transitory life; as God is superior to man.” (St. Gregory the Theologian, “In Praise of Virginitv”, PG 37, 538A)

This is precisely why virginitv, and not marriage, has such power: “through itself it brought God down for participation in human life, while in itself it enables man to soar to the longing for the things of heaven.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 2, PG 46, 324B)

Marriage does not attain such heights, for “even though marriage be honorable (Heb. 13:4), yet it can only go so far as not to defile those who engage in it. But to produce Saints is not within the power of marriage but of virginitv.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 30, PG 48, 554). In response to those who ask how Abraham, being married, attained perfection, while so many virgins lost the kingdom of God (cf. Matt. 25:1-13), Saint John Chrysostom answers: “It was not marriage that made Abraham a Saint, nor virginitv that destroyed those miserable maidens. But rather, what made the

Patriarch illustrious was his soul's other virtues, and likewise what handed the maidens over to the fire was their life's other vices." (St. John Chrysostom, "Peri Parthenias" ("On Virginity"), 382, PG 48, 593)

The correctness of this Patristic view on marriage and virginity, and the unfoundedness of the views of the new so called theologians, is confirmed by the Church's life itself. The greatest Saints and servants of the divine mysteries were not the greatest lovers (and I am referring to human sexual love, about which the new "theologians" speak about), but the greatest practitioners of self-control.

The Church Fathers, well aware of the physical sexuality present in the Song of Songs, generally cautioned against reading it until a 'mature spirituality' had been obtained, lest the Song be misunderstood and lead the reader into temptation. Origen says, "I advise and counsel everyone who is not yet rid of the vexations of flesh and blood and has not ceased to feel the passion of his bodily nature, to refrain completely from reading this little book." (Origen, *Commentary on the Song of Songs*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 117)

When asked for advice about what scriptural books a young girl should read, Jerome recommended the Psalms, Proverbs, Gospels, Acts and the Epistles, followed by the rest of the Old Testament. Of the *Song* however, Jerome counsels caution, saying "... she would fail to perceive that, though it is written in fleshly words, **it is a marriage song of a spiritual bridal**. And not understanding this, she would suffer from it." (St. Jerome, *Letter cvii, To Laeta*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 119)

Indeed, "Do not think... that the body is made for intercourse. If you wish to understand... for what reason the body was made, then listen: it was made that it should be a temple to the Lord; that the soul, being holy and blessed, should act in it as if it were a priest serving before the Holy Spirit that dwells in you." (Origen, *Exegesis on 1 Corinthians 7:29*)

It is not coincidental that in this day and age when almost all are heretics, many people are falsely interpreting King Solomon's *Song of Songs* in a literal way instead of a figurative way that signify the spiritual relationship between God and the soul, and Christ and Our Lady, that the Holy Fathers did. The Fathers never interpreted the *Song of Songs* as a glorification of sex, and they unanimously rejected those impious and lustful people who tried to excuse their sensuality by perverting the Bible for the sake of their own lustful selfishness.

Bad parents will be tormented in a far greater fire for their bad example than

those who remained chaste

Most people who beget children in this world do not carefully consider the ramifications of raising children. Their only concern is to please their selfish interests and unlawful sensual desires. But the moment after they have died and entered into the eternal spiritual reality, they shall all see the evil fruit of their ways. “*For behold, the days shall come, wherein they will say: Blessed are the barren, and the wombs that have not borne, and the paps that have not given suck.*”

Luke 23:27-31 “And there followed him a great multitude of people, and of women, who bewailed and lamented him. But Jesus turning to them, said: Daughters of Jerusalem, **weep not over me; but weep for yourselves, and for your children. For behold, the days shall come, wherein they will say: ‘Blessed are the barren, and the wombs that have not borne, and the paps that have not given suck.’ Then shall they begin to say to the mountains: ‘Fall upon us’; and to the hills: ‘Cover us.’** For *if in the green wood they do these things, what shall be done in the dry?*”

Haydock Bible Commentary adds, “**Verse 31.** *In the green wood:* by which are signified persons of virtue and sanctity; as by the *dry wood*, the wicked, who bring forth no fruit, and who, like dry wood, are fit to be cast into the fire. (Witham) --- If they be thus cruel with me [Jesus], how will they treat you!”

Simply said, those parents who beget and raise worldly and ungodly children for the sake of worldly and ungodly purposes will be tormented for an eternity in a far greater and more excruciating fire than a person who did not have children and remained chaste. Since they took upon themselves the great and heavy burden of raising children, they shall also have to answer to Our Lord for every moment of their life that they raised their children. By living a worldly, selfish and sensual lifestyle, most parents give the most abominable and sad example to their children, and this results in the child taking after the sins of the parents in almost every way. That is why an evil parent and child who will both be damned will torment each other for an eternity in Hell, since they were one of the greatest causes of their own damnation.

The Son of God spoke, saying: “Sometimes I let evil parents give birth to good children, **but more often, evil children are born of evil parents, since these children imitate the evil and unrighteous deeds of their parents as much as they are able** and would imitate it even more if my patience allowed them. **Such a married couple will never see my face unless they repent.**

For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

It is hard to imagine the rage and hatred that children will have against their parents, but if we consider that their hatred will be eternal and with a perfect knowledge of the fact that their parents greatly influenced them to be eternally damned, one can understand how great this hate will be. That is why every person should carefully consider the cost and labor of marrying and becoming a parent. Unless a person is ready to take responsibility for their children, they must remain chaste and pure, and as we have seen, this chastity will also greatly increase their chances of reaching Heaven.

And concerning the education and upbringing of one’s children, The Blessed Virgin Mary revealed the following words to Sister Mary of Agreda: “It is an act of justice due to the eternal God that the creature coming to the use of reason, direct its very first movement toward God. By knowing, it should begin to love Him, reverence Him and adore Him as its Creator and only true Lord. The parents are naturally bound to instruct their children from their infancy in this knowledge of God and to direct them with solicitous care, so that they may at once see their ultimate end and seek it in their first acts of the intellect and will. They should with great watchfulness withdraw them from the childishness and puerile trickishness to which depraved nature will incline them if left without direction. If the fathers and mothers would be solicitous to prevent these vanities and perverted habits of their children and would instruct them from their infancy in the knowledge of their God and Creator, then they would afterwards easily accustom them to know and adore Him. My holy mother [St. Anne], who knew not of my wisdom and real condition, was most solicitously beforehand in this matter, for when she bore me in her womb, she adored in my name the Creator and offered worship and thanks for his having created me, beseeching Him to defend me and bring me forth to the light of day from the condition in which I then was. So also parents should pray with fervor to God, that the souls of their children, through his Providence, may obtain Baptism and be freed from the servitude of original sin. And if the rational creature has not known and adored the Creator from the first dawn of reason, it should do this as soon as it obtains knowledge of the essential God by the light of faith. From that very moment the soul must exert itself never to lose Him from her sight, always fearing Him, loving Him, and reverencing Him.” (From *The Mystical City of God*, The Divine History and Life of The Virgin Mother of God, Book 1, Chapter 6)

Pope Pius XI, in *Casti Connubii*, adds that: “If a true Christian mother weigh well these things, she will indeed understand with a sense of deep consolation that of her the words of Our Savior were spoken: “A woman . . . when she hath brought forth the child

remembereth no more the anguish, for joy that a man is born into the world"; [John 16:21] and proving herself superior to all the pains and cares and solitudes of her maternal office with a more just and holy joy than that of the Roman matron, the mother of the Gracchi, she will rejoice in the Lord crowned as it were with the glory of her offspring. Both husband and wife, however, receiving these children with joy and gratitude from the hand of God, will regard them as a talent committed to their charge by God, not only to be employed for their own advantage or for that of an earthly commonwealth, but to be restored to God with interest on the day of reckoning.

“The blessing of offspring, however, is not completed by the mere begetting of them, but something else must be added, namely the proper education of the offspring. For the most wise God would have failed to make sufficient provision for children that had been born, and so for the whole human race, if He had not given to those to whom He had entrusted the power and right to beget them, the power also and the right to educate them. For no one can fail to see that children are incapable of providing wholly for themselves, even in matters pertaining to their natural life, and much less in those pertaining to the supernatural, but require for many years to be helped, instructed, and educated by others. Now it is certain that both by the law of nature and of God this right and duty of educating their offspring belongs in the first place to those who began the work of nature by giving them birth, and they are indeed forbidden to leave unfinished this work and so expose it to certain ruin. But in matrimony provision has been made in the best possible way for this education of children that is so necessary, for, since the parents are bound together by an indissoluble bond, the care and mutual help of each is always at hand.

“Since, however, We have spoken fully elsewhere on the Christian education of youth, [in the encyclical *Divini illius Magistri*, 31 Dec. 1929] let Us sum it all up by quoting once more the words of St. Augustine: "As regards the offspring it is provided that they should be begotten lovingly and educated religiously," [St. Augustine, *De Gen. ad litt., lib. IX*] -- and this is also expressed succinctly in the [1917] *Code of Canon Law*: "The primary end of marriage is the procreation and the education of children." [*Cod. iur. can., c. 1013 & 7*]" (Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 15-17), Dec. 31, 1930)

Our Lord Jesus Christ must come before our family and friends according the Gospel of Mark

Our Lord Jesus Christ tells us in *The Gospel of Mark* that we must be able to leave behind even our own family members for the sake of God and the Kingdom of Heaven when necessity requires it.

“And Peter began to say unto him [Jesus]: ‘Behold, we have left all things, and have followed thee.’ Jesus answering, said: ‘Amen I say to you, there is no man who hath

left house or brethren, or sisters, or father, or mother, or children, or lands, for my sake and for the gospel, Who shall not receive an hundred times as much, now in this time; houses, and brethren, and sisters, and mothers, and children, and lands, with persecutions: and in the world to come life everlasting. But many that are first, shall be last: and the last, first.” (Mark 10:28-31)

Most people do not realize that in most cases, the very ones we hold the most dear and near are in fact also those who are the most dangerous to our eternal salvation. St. Alphonsus, speaking on detachment from relatives, says: “If attachment to relatives were not productive of great mischief Jesus Christ would not have so strenuously exhorted us to estrangement from them... a man’s enemies shall be they of his own household (Mt. 10:36) ... Relatives are the worst enemies of the sanctification of Christians...” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 96) That is why a person who intends to marry must be extremely careful to choose a pious and virtuous husband or wife. Only choosing a spouse based on physical beauty or money or any other worldly motive is completely insane since this person (for better or for worse) will greatly influence not only the souls of the children, but also that of the spouse.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 115), December 31, 1930: “To the proximate preparation of a good married life belongs very specially the care in choosing a partner; on that depends a great deal whether the forthcoming marriage will be happy or not, since one may be to the other either a great help in leading a Christian life, or, a great danger and hindrance. And so that they may not deplore for the rest of their lives the sorrows arising from an indiscreet marriage, those about to enter into wedlock should carefully deliberate in choosing the person with whom henceforward they must live continually: they should, in so deliberating, keep before their minds the thought first of God and of the true religion of Christ, then of themselves, of their partner, of the children to come, as also of human and civil society, for which wedlock is a fountain head. Let them diligently pray for divine help, so that they make their choice in accordance with Christian prudence, not indeed led by the blind and unrestrained impulse of lust, nor by any desire of riches or other base influence, but by a true and noble love and by a sincere affection for the future partner; and then let them strive in their married life for those ends for which the State [of Matrimony] was constituted by God. Lastly, let them not omit to ask the prudent advice of their parents with regard to the partner, and let them regard this advice in no light manner, in order that by their mature knowledge and experience of human affairs, they may guard against a disastrous choice, and, on the threshold of matrimony, may receive more abundantly the divine blessing of the fourth commandment: ‘Honor thy father and thy mother (which is the first commandment with a promise) that it may be well with thee and thou mayest be

long-lived upon the earth.' (*Eph.*, VI, 2-3; *Exod.*, XX, 12)."

A person who intends to marry must first ask themselves the question whether they would stay with the person they intend to marry if that person became poor or invalid or suffered some serious illness or accident that made him or her grotesque and ugly. Unless a person stays with their spouse in such a situation, they have committed a mortal sin and have broken the sacramental bond of Holy Matrimony which they promised to each other until death. "The happiness of marriage ought never to be estimated either by wealth or beauty, but by virtue. "Beauty," says the tragedy, "helps no wife with her husband; But virtue has helped many; for every good wife who is attached to her husband knows how to practice sobriety." Then, as giving admonitions, he says: "First, then, this is incumbent on her who is endowed with mind, That even if her husband be ugly, he must appear good looking; For it is for the mind, not the eye, to judge." And so forth." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata* or *Miscellanies*, Book IV, Chapter XX.--Of A Good Wife.)

St. John Chrysostom, in addressing the daily family problems of his age, argues that they are due to the absence of correct criteria in the choice of one's spouse. He addresses himself to the parents who in that period played an important role in the choice, and he says to the father: "When you consider and look for a possible groom, pray and tell God, please send whomever you'd like, leave the situation up to Him, and since you have honored Him in this way, He will reward you. Always ask God to be a mediator in all of your works. For, if we dealt with all of our affairs in this way, there would never be a divorce, nor suspicion of adultery, nor cause for envy, nor battles and disputes, but we would enjoy great peace and harmony, and when there is harmony, other virtues will follow." (*To Maximus*, EPIE, vol. 27, p. 208) This humble prayer and supplication to God for help in finding a suitable and pure spouse that will benefit ourselves and our children can of course be made by every person who desires to marry.

A successful marriage is one that regards success in terms of virtue rather than wealth. The husband must have a virtuous soul, goodness, prudence, and fear of God. Chrysostom says, "A young woman who is prudent, independent, and cultivates piety, is as valuable as the whole world." (*On the Letter to the Hebrews*, Homily 20, EPIE, vol. 21, p. 236) "Many people who had amassed a great fortune lost it all, for they didn't have a sensible wife capable of preserving it." (*On the Second Letter to the Thessalonians*, Homily 5, EPIE, vol. 23, p. 112)

God wants us to enter marriage for pious and pure motives and not for selfish and impure motives. Concerning this, St. John Chrysostom explains that one should marry a woman for the sake of having a helpmate and a partner in our life, instead of for money or other

evil and selfish reasons. “The very benefit God has given thee by nature, do not thou mar the help it was meant to be. So that it is not for her wealth that we ought to seek a wife: it is that we may receive a partner of our life, for the appointed order of the procreation of children. It was not that she should bring money, that God gave the woman; it was that she might be an helpmate.” (*Homilies on the Acts of the Apostles*, Homily XLIX, Acts XXIII. 6-30, Ver. 17)

Many men seek after a beautiful wife. Is this enough for a marriage to succeed? St. Chrysostom emphasizes that “the beauty of the body, when it is not accompanied by virtue of the soul, can imprison the husband for twenty or thirty days, it won’t last longer though, for when she shows her bad side, the love will be destroyed. When, however, women shine from the beauty of their souls, as time passes and increasingly reveals the nobility of their souls, their husbands are drawn ever closer to them.” (*Sermon in Kalendais*, EITE, vol. 31, p. 490)

The Catholic Church from the very beginning of its foundation by Our Lord Jesus Christ has always taught and admonished future spouses that they should not enter marriages for lustful or worldly motives, and that is also why, in about the year 110, the Holy Bishop Saint Ignatius of Antioch (who were taught by the Apostles) taught that “those who are married should be united with the consent of their bishop, to be sure that they are marrying according to the Lord and not to satisfy their lust.” (*Ignatius To Polycarp* 5)

The love of good spouses are thus concentrated on the things that are eternal and heavenly, rather than the things that are perishable, fleshly and of a sensual nature. Indeed, this truth of loving one’s spouse with a heavenly love was so perfectly mirrored in the life of St. Peter that “They say that the blessed Peter, on seeing his wife led to death, rejoiced on account of her call and conveyance home [to Heaven], and called very encouragingly and comfortingly, addressing her by name, "Remember thou the Lord." Such was the marriage of the blessed, and their perfect disposition towards those dearest to them. Thus also the apostle says, "that he who marries should be as though he married not," and deem his marriage free of inordinate affection, and inseparable from love to the Lord; to which the true husband exhorted his wife to cling on her departure out of this life to the Lord.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book VII, Chapter XI)

St. Gregory Nazianzen says that marriage indeed is good, as long as those who enter it have motives that are honorable and pure: “It is good to marry; I too admit it, for marriage is honorable in all, and the bed undefiled. [Heb. 13:4] It is good for the temperate, not for those who are insatiable, and who desire to give more than due honor to the flesh. When marriage is only marriage and conjunction and the desire for a succession of children,

marriage is honorable, for it brings into the world more to please God. But when it kindles matter, and surrounds us with thorns, and as it were discovers the way of vice, then I too say, It is not good to marry.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen, Oration XXXVII, Section IX*)

Thus, it is evident that one should not concentrate on physical characteristics or riches and similar things if one intends to enter marriage. Rather, if one wants to please Our Lord and really desires what’s best for oneself and one’s children, bodily and spiritually, one must concentrate first-and-foremost on how the other spouse one intends to marry is spiritually disposed. For troubles, contradictions, accidents and illnesses will always be a normal part in marriage and every day life for all people, and there is no real way to protect oneself from such things.

The chaste and mortified servants of Christ saves more souls

Today, the fact that the two virtues of chastity and mortification of the senses are special in helping to save one’s own and other peoples souls, has been almost completely forgotten. Our Lady of Fatima testified to this truth, when, after appearing to the Children of Fatima, She said, “*Sacrifice yourselves for sinners and say often, especially when you make some sacrifice, ‘O my Jesus, this is for love of You, for the conversion of sinners, and in reparation for the offenses committed against the Immaculate Heart of Mary.’*” Our Lady further said, “*Pray, pray a great deal and make many sacrifices, for many souls go to Hell because they have no one to make sacrifices and to pray for them.*”

In truth, because the sensual attraction and desire in human beings is so strong and hard to resist, all those people who manfully labor in interior mortifications and sacrifices, rejecting their carnal nature for the Love of God and of Souls, shall also be rewarded for their sacrifices by God in the same measure as they were able to resist their sensuality: “Amen, I [Jesus] say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, ***or wife***, or children, for the kingdom of God’s sake, who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.” (Luke 18:29) Not only will the chaste be rewarded with a greater reward in Heaven but they will also help to draw down abundant blessings from Heaven by their prayers which has a greater power to shower humanity with the dew of grace, helping and spurring on carnal people to admire and respect the wonderful, pure and simple lifestyle of those who actually decide to live in the angelic life of chastity and self-denial for the love of Our Lord Jesus Christ.

For most people it is very hard to remain chaste or deny themselves their sensual appetites since they are worldly and the fallen nature of the flesh draws them to a fleshly and sensual

lifestyle. And that is precisely the reason for why a person who renounces the world and its fleeting pleasures is more effective in attracting and saving souls, and in drawing down abundant blessings from God. St. Paul, in fact, seems to allude to this in his letter to the Galatians, when he says: *“But that Jerusalem, which is above, is free: which is our mother. For it is written: Rejoice, thou barren, that bearest not: break forth and cry, thou that travailest not: **for many are the children of the desolate, more than of her that hath a husband.**”* (Galatians 4:26-27)

St. Paul here tells us that those who are barren and have not given birth to children beget many children and even “more than of her that hath a husband.” But how can a barren person have more children than those who are married? In truth, many times spiritual children are brought into Heaven and the arms of Our Heavenly Lord by those chosen vessels of Our Lord who have renounced the small and fleeting pleasures of the world by practicing mortifications and penances and the virtue of chastity. Simply said, a person who renounces the world and its pleasures sets a great example to others, encouraging them to not live for their own selfish fleshly pleasures. One can accurately say that a person’s reward in Heaven will correspond perfectly to the amount of virtue that he practiced during this short life. The more one practices virtue, the greater one will be rewarded in Heaven, and conversely, the less one practices virtue, the less will also one’s reward in Heaven be. Many men can indeed preach about holiness and good deeds, but there are few who actually put their words into practice. Mere words are as nothing compared to a person that actually lives a life of holiness and virtue. For instance, one single person like St. Francis of Assisi would do much more good by his mere example to others than what 100 other men would do by simply preaching about it.

Indeed, since the common knowledge of the labor and hardship of living in chastity and self-denial makes both God and men value and appreciate those who take upon themselves a pure, mortified and chaste lifestyle for the love of God, the direct effect on the sinner of the example of a virtuous and chaste man is that the sinner reflects on his own life and considers the fact that he is living a very degrading and sensual life filled with a selfish agenda. This shame for his sensual life then makes him try to amend in order to become more like a true servant of Christ. When holy and pure servants of Christ shows a good example to others, like the great St. Francis of Assisi, sinners feel ashamed over their sensual, worldly lifestyle, thinking that since this holy and pure person can reach such a level of purity and simplicity, they at least should be able to reach a level of virtue that it is in accordance to the law of Christ. But this is not all that the holy and chaste servants of Christ does, for they also inspire people who are already good to become even better, and to increase their virtue, spurring them on to adopt a life of chastity and self-sacrifice for the love of Our Lord Jesus Christ. In truth, chaste and holy servants of Our Lord draws down abundant blessings from God, and gives birth to many spiritual children by their holy and

good example and life and, in fact, “*more than of her that hath a husband.*”

If all of these blessings that we have now seen that the chaste life provides was all this life could provide, it would undoubtedly be enough and more than enough, but chastity or virginity not only helps oneself and others become saved, but it also helps a person stay away from mortal or venial sins in this life, which in truth is one of the most important things we all must strive for if we want to be saved: “This doctrine of the excellence of virginity and of celibacy and of their superiority over the married state was, as we have already said, revealed by our Divine Redeemer [Our Lord Jesus Christ] and by the Apostle of the Gentiles [St. Paul]; so too, it was solemnly defined as a dogma of divine faith by the Holy Council of Trent [in Session 24, Canon 10], and explained in the same way by all the Holy Fathers and Doctors of the Church.” (Pope Pius XII, *Sacra Virginitas* (# 32), March 25th, 1954)

The devil and his servants on this earth as well as a person’s sensual desires hinder weak-willed souls from adopting a more virtuous and chaste life

St. Augustine, in his famous work “*The Confessions of Saint Augustine*,” explains to us how the Devil and our own fleshly lusts and desires many times deceives us, and tries to get us to refuse or delay a good, chaste and holy life: “Why, therefore, do we delay to abandon our hopes of this world, and give ourselves wholly to seek after God and the blessed life? But stay! Even those things are enjoyable; and they possess some and no little sweetness. We must not abandon them lightly, for it would be a shame to return to them again. Behold, now is it a great matter to obtain some post of honor! And what more could we desire? We have crowds of influential friends, though we have nothing else, and if we make haste a presidentship may be offered us; and a wife with some money, that she increase not our expenses; and this shall be the height of desire. Many men, who are great and worthy of imitation, have applied themselves to the study of wisdom in the marriage state. Whilst I talked of these things, and these winds veered about and tossed my heart hither and there, the time passed on; but I was slow to turn to the Lord, and from day to day deferred to live in You, and deferred not daily to die in myself. Being enamored of a happy life, I yet feared it in its own abode, and, fleeing from it, sought after it. I conceived that I should be too unhappy were I deprived of the embracements of a woman; and of Your merciful medicine to cure that infirmity I thought not, not having tried it. As regards continency, I imagined it to be under the control of our own strength (though in myself I found it not), being so foolish as not to know what is written, that none can be continent unless Thou give it; and that You would give it, if with heartfelt groaning I should knock at Your ears, and should with firm faith cast my care upon You.” (St. Augustine, *The Confessions of Augustine*, Book VI, Chapter XI, A.D. 398)

Indeed, one will often see when reading the lives of the saints how their worldly family and friends (inspired by the devil or the world) tried in every way possible to dissuade them from adopting the heavenly and angelic lifestyle of chastity, and in some cases, their family or friends even tried to physically hinder them from dedicating their lives to the perpetual service of Our Lord Jesus Christ. For instance, when St. Thomas Aquinas chose to become a Dominican friar (c. 1245) he met with: “severe opposition from his family... St. Thomas was literally captured by his brothers and imprisoned in the family castle... The most dramatic episode of his imprisonment, came when his brothers sent a temptress to his quarters. As soon as St. Thomas saw that the girl’s intention was to seduce him, he ran to the fireplace, seized a burning stick and, brandishing it, chased her from the room with it. Then he traced a cross on the wall with the charred wood. When he fell asleep soon afterward, he dreamed that two Angels came and girded him about the waist with a cord, saying: ‘On God’s behalf we gird you with the girdle of chastity, a girdle which no attack will ever destroy.’” (*33 Doctors of the Church*, p. 367)

St. John the Apostle was loved by Our Lord with a special love because of his great love for chastity and purity

It is related by the Holy Abbot Joseph, in *The Conferences of John Cassian* (c. 420) how Our Lord Jesus Christ loved the Blessed Apostle St. John with a special love above the other Apostles because of his virginity and great purity: “This also, we read, was very clearly shown in the case of John the Evangelist, where these words are used of him: “that disciple whom Jesus loved,” [John 13:23] though certainly He embraced all the other eleven, whom He had chosen in the same way, with His special love, as this He shows also by the witness of the gospel, where He says: “As I have loved you, so do ye also love one another;” of whom elsewhere also it is said: “Loving His own who were in the world, He loved them even to the end.” [John 13:34,1] But this love of one in particular did not indicate any coldness in love for the rest of the disciples, but only a fuller and more abundant love towards the one, **which his prerogative of virginity and the purity of his flesh bestowed upon him.**” (Conference 16, Chapter XIV, On Friendship)

Referring to one of the legends associated with the wedding feast at Cana, Alcuin, an eminent educator, scholar, and theologian born about 735; died 19 May, 804, reported that the bridegroom at that wedding feast was none other than St. John the beloved apostle. Having seen the miraculous power of Jesus in his changing water into wine, John left his bride in order to follow Jesus. Of course, St. John did so before consummating his marriage, thus preserving his virginity. (Alcuin, *Commentarium in Joannem*, Book 1, chapter 2, verse 8, PL 100:771-772)

Indeed, as we can see, the purity of the most beloved Apostle of Our Lord and his renunciation of this world is clearly put forth in his writings: "Love not the world, nor the things which are in the world. If any man love the world, the charity of the Father is not in him. For all that is in the world, is the concupiscence of the flesh, and the concupiscence of the eyes, and the pride of life, which is not of the Father, but is of the world. And the world passeth away, and the concupiscence thereof: but he that doth the will of God, abideth for ever." (1 John 2:15-17) Thus, from the beginning, Our Lord Jesus Christ taught St. John and the Holy Apostles those wondrous words of chastity and purity that are found in Holy Scripture, inspiring them to not love the world or its empty and fleeting pleasures, telling them to leave the marital life and sexual relations behind in order to be able to perfectly embrace Our Lord and their priestly duty.

"The Life and Revelations of St. Gertrude the Great" (1256-1302) reveals the following interesting and marvelous information about chastity and the virginity of St. John the Apostle, and how all those who faithfully persevere in chastity until their death are especially loved and honored by Our Lord in Heaven: "On another occasion during the same feast [of St. John], as the Saint took great satisfaction in the frequent praises which were given to the [same] Apostle for his perfect virginity, she asked this special friend of God to obtain by his prayers that we might preserve our chastity with such care as to merit a share in his praises. St John replied: "He who would participate in the beatitude which my victories have won, must run as I ran when on earth." Then he added: "I frequently reflected on the sweet familiarity and friendship with which I was favored by Jesus, my most Loving Lord and Master, in reward for my chastity, and for having watched so carefully over my words and actions that I never tarnished this virtue in the slightest degree. The Apostles separated themselves from such company as they considered doubtful, but mixed freely with what was not (as it is remembered in the Acts, that they were with the women, and Mary the Mother of Jesus); I never avoided women when there was an opportunity of rendering them any service, either of body or soul; but I still watched over myself with extreme vigilance, and always implored the assistance of God when charity obliged me to assist them in any way. Therefore these words are chanted of me: *In tribulatione invocasti me et exaudivi te [Thou calledst upon me in affliction, and I delivered thee]*(Psalm 80:8).

"For God never permitted my affection to render anyone less pure; wherefore I received this recompense from My beloved Master, that my chastity is more praised than any other Saint [after Our Lord and Our Lady]; and I have obtained a more eminent rank in Heaven, where, by a special privilege, I receive with extreme pleasure the rays of this love, which is as a mirror without spot and the brightness of eternal light. So that, being placed before this Divine love, whose brightness I receive each time that my chastity is commemorated in the Church, my loving Master salutes me in a most sweet and affable

manner, filling my inmost soul with such joy, that it penetrates into all its powers and sentiments like a delicious beverage. And thus the words, *Ponan te sicut signaculum in conspectu meo [I will make thee as a signet in my sight, for I have chosen thee]* (Haggai 2:24), are sung of me; that is, I am placed as a receptacle for the effusions of the sweetest and most ardent charity."

"Then St. Gertrude, being raised to a higher degree of knowledge, understood by these words of Our Lord in the Gospel, "In My Father's house there are many mansions" (John 14:2); that there are three mansions in the heavenly kingdom, which correspond with three classes of persons who have preserved their virginity.

"... At Communion, as she [St. Gertrude] prayed for the Church, but felt a want of fervor, she prayed to Our Lord to give her fervor, if her petitions were agreeable to Him; and immediately she beheld a variety of colors: white, which indicated the purity of the virgins; violet, which symbolized confessors and religious; red, which typified the martyrs; and other colors, according to the merits of the Saints. Then, as she feared to approach Our Lord because she was not adorned with any of these colors, she was inspired by the Holy Ghost, "who teaches man wisdom," **to return thanks to God for all those who had been elevated to the grace and state of virginity; beseeching Him, by the love which made Him be born of a Virgin for us, to preserve all in the Church to whom He had vouchsafed this favor in most perfect purity of body and soul, for His own honor and glory;** and immediately she beheld her soul adorned with the same shining whiteness as the souls of the virgins." (*The Life and Revelations of Saint Gertrude*, Book 4, Chapter 4 & 56)

St. Chrysostom explains that the only profitable thing for us to do while on this earth is to shun the perishable and carnal, instead searching for the heavenly and eternal, and this glorious path of shunning the earthly and carnal that reaches all the way into Heaven is most perfectly walked on by all those who have adopted the pure life of chastity like the Apostles and the other chaste servants of Christ, thus freeing themselves from many earthly and carnal troubles: "Is it a fine thing to build one's self splendid houses, to have servants, to lie and gaze at a gilded roof? Why then, assuredly, it is superfluous and unprofitable. For other buildings there are, far brighter and more majestic than these: on such we must gladden our eyes, for there is none to hinder us. Wilt thou see the fairest of roofs? At eventide look upon the starred heaven. 'But,' saith some one, 'this roof is not mine.' Yet in truth this is more thine than that other. For thee it was made, and is common to thee and to thy brethren: the other is not thine, but theirs who after thy death inherit it. The one may do thee the greatest service, guiding thee by its beauty to its Creator; the other the greatest harm, becoming thy greatest accuser on the Day of Judgment, inasmuch as it is covered with gold, while Christ hath not even needful raiment. Let us not, I entreat you, be subject to such folly, let us not pursue things which flee away, and flee those which endure: let us not betray our own salvation, but hold fast to our hope of what

shall be hereafter: the aged, as certainly knowing that but a little space of life is left us; the young, as well persuaded that what is left is not much. For that day cometh so as a thief in the night. Knowing this, let wives exhort their husbands, and husbands admonish their wives; let us teach youths and maidens, and all instruct one another, to care not for present things, but to desire those which are to come.” (St. Chrysostom, *Hom. XLVII in Jn.*; PG 59.268-270)

The Holy Bible teaches that those who do not remarry after their spouse have died become “more blessed” through their chastity, and that the ministers of the Lord cannot remarry after their wife have died as well as that all of them must be totally “chaste”

The Holy Ghost and the Church from its foundation insisted on the inherent goodness and virtue of chastity, and of abstaining from remarriage after the death of one’s spouse by requiring that the men who wanted to become ministers of the Lord had been married only once in order for them even to be able to become bishops, priests or deacons: “*A faithful saying: if a man desire the office of a bishop, he desireth a good work. It behoveth therefore a bishop to be blameless, **the husband of one wife**, sober, prudent, of good behavior, **chaste**, given to hospitality, a teacher... Let deacons be the husbands of **one wife**... ordain priests in every city, as I also appointed thee: If any be without crime, **the husband of one wife**...*” (1 Timothy 3:1-2,12; Titus 1:5-6)

Douay Rheims Bible Commentary explains that the meaning of the words of *one wife* “**is not that every bishop should have a wife (for St. Paul himself had none), but that no one should be admitted to the holy orders of bishop, priest, or deacon, who had been married more than once.**” Indeed, Holy Scripture itself teaches that a widow will become more blessed if she do not remarry, which confirms this teaching of God and His Church: “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Cor. 7:40) This proves to us, once and for all, that God wants both men and women to stay unmarried after their spouse have died and that their virtuous life is “more blessed” when compared to those who get married again.

While there is no sin in remarrying after the death of one’s spouse for those who are not ministers of the Lord, the Church’s insistence on the inherent spiritual goodness for both men and women to turn to chastity and purity after one’s spouse has died is quite obvious, and only the most desperate liars and deceivers (like protestants and other heretics who wants to flout this infallible biblical rule in order to remarry while calling themselves priests or ministers of God) can even dare to deny this obvious biblical truth.

Tertullian (160-220 A.D.), although married, perceived marriage as a state in which carnal desire could easily lead people away from God. His teaching about sexuality can be read in his work called "*Exhortation to Chastity*." There he lists three forms of virginity. The ideal form was "virginity from one's birth." Next there was "renunciation of sexual connection," a form of virginity undertaken after a man and a woman contracted marriage which the Church extols as the highest form of heroic virtue married couples can practice. The third form of virginity consisted in "marrying no more after the disjunction of matrimony by death." (Tertullian, *Exhortation to Chastity*, in Ante Nicene Fathers, Vol. IV)

This final form of virginity was to be accomplished in two stages. In the first stage the husband would try to cut down marital activity to a minimum. Then, when his wife died, he would refrain from remarriage. Tertullian's work called "*To His Wife*" advised widows "to love the opportunity of continence" and he viewed a second marriage as "repeating the servitude of matrimony," a rejection of "the liberty offered by the death of one's spouse." Married couples had to live in a state of life where marital relations were expected. After the death of a spouse the survivor was spiritually better off because he or she was no longer subject to the Pauline requirement of rendering the "marriage debt." Since second marriages were "detrimental to faith" and "obstructive to holiness," it is safe to say that Tertullian saw scant spiritual goodness in remarriage when he compared this state of life with the angelic life of chastity.

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): "But we must now examine carefully the apostle's language respecting men who have lost their wives, and women who have lost their husbands, and what he declares on this subject. "I say therefore," he goes on, "to the unmarried and widows, It is good for them if they abide even as I. But if they cannot contain, let them marry: for it is better to marry than to burn." Here also he persisted in giving the preference to continence. For, taking himself as a notable example, in order to stir them up to emulation, he challenged his hearers to this state of life, teaching that it was better that a man who had been bound to one wife should henceforth remain single, as he also did. But if, on the other hand, this should be a matter of difficulty to any one, on account of the strength of animal passion, he allows that one who is in such a condition may, "by permission," contract a second marriage; not as though he expressed the opinion that a second marriage was in itself good, but judging it better than burning. ... Thus also the apostle speaks here, first saying that he wished all were healthy and continent, as he also was, but afterwards allowing a second marriage to those who are burdened with the disease of the passions, lest they should be wholly defiled by fornication, goaded on by the itchings of the organs of generation to promiscuous

intercourse, considering such a second marriage far preferable to burning and indecency.”

People living in chastity are “the firstfruits to God and to the Lamb” according to the Book of Revelation or the Apocalypse

The Book of Revelation or The Apocalypse is remarkable in its description of future tribulations that await humanity. It does, however, also describe how a select few who are “*the firstfruits to God and to the Lamb... [who] were purchased from the earth. These are they who were not defiled with women: for they are virgins. These follow the Lamb whithersoever he goeth.*”

Apocalypse 14:1-5 “And I beheld, and lo a lamb stood upon mount Sion, and with him an hundred forty-four thousand, having his name, and the name of his Father, written on their foreheads. And I heard a voice from heaven, as the noise of many waters, and as the voice of great thunder; and the voice which I heard, was as the voice of harpers, harping on their harps. And they sung as it were a new canticle, before the throne, and before the four living creatures, and the ancients; and no man could say the canticle, but those hundred forty-four thousand, who were purchased from the earth. **These are they who were not defiled with women: for they are virgins.** These follow the Lamb whithersoever he goeth. These were purchased from among men, the firstfruits to God and to the Lamb: And in their mouth there was found no lie; for they are without spot before the throne of God.”

These words are remarkable and an outstanding and irrefutable proof of the greatness of the virtue of chastity. The honor God gives to those who practice chastity or virginity is especially described in these words: “*And they sung as it were a new canticle, before the throne, and before the four living creatures, and the ancients; **and no man could say the canticle, but those hundred forty-four thousand, who were purchased from the earth.***” Notice how no one “could say the canticle” but those who practiced the virtue of chastity or virginity. This, of course, totally rejects and demolishes the heretical position that living in chastity is nothing special compared with marriage, thus showing us once again that chastity is an especially holy and good deed.

St. Jerome writes, “These are they who sing a new song [Rev. 14:3] which no man can sing except he be a virgin. These are the first fruits unto God and unto the Lamb,’ [Rev. 14:4] and they are without spot. If virgins are the first fruits unto God, then widows and wives who live in continence must come after the first fruits—that is to say, in the second place and in the third. ... It is in your power, if you will, to mount the second step of chastity. [2

Tim. 2:20, 21] Why are you angry if, standing on the third and lowest step, you will not make haste to go up higher?" (*The Letters of St. Jerome*, Letter XLVIII, To Pammachius, Section 10, 11, A.D. 394)

Following Our Lord in perfection, purity and holiness, "Out of each tribe, except the tribe of Dan, the place of which is taken by the tribe of Levi, twelve thousand virgins who have been sealed are spoken of as future believers, who have not defiled themselves with women. And that we may not suppose the reference to be to those who have not had relations with harlots, he immediately added, "for they continued virgins." Whereby he shows that all who have not preserved their virginity, **in comparison with the pure and angelic chastity and of our Lord Jesus Christ himself**, are defiled." (St. Jerome, *Against Jovinian* 1:40, A.D. 420) Simply said, those who choose to live in chastity greatly increases their chance of reaching Heaven, which is also why the Holy Scripture teaches us not indulge our sensual appetites: "Go not after thy lusts, but turn away from thy own will." (Ecclesiasticus 18:30) And so, "Dearly beloved, I beseech you as strangers and pilgrims, to refrain yourselves from carnal desires which war against the soul." (1 Peter 2:11)

Widows and all those who have vowed their chastity to Our Lord must remain pure and chaste until their death, or else they will have "damnation" according to the Holy Bible

In *St. Paul's First Letter to Timothy*, St. Paul gives Timothy great and edifying lessons concerning widows, and also explains to him that those who have vowed their chastity and whole self to Christ as his or her eternal Spouse must continue in this state until their death, or else they will have "damnation".

1 Timothy 5:1-3, 5-6, 9-13, 15: "[Entreat] Old women, as mothers: young women, as sisters, in all chastity. Honor widows, that are widows indeed... But she that is a widow indeed, and desolate, let her trust in God, and continue in supplications and prayers night and day. For she that liveth in pleasures, is dead while she is living... Let a widow be chosen of no less than threescore years of age, who hath been the wife of one husband. Having testimony for her good works, if she have brought up children, if she have received to harbor, if she have washed the saints' feet, if she have ministered to them that suffer tribulation, if she have diligently followed every good work. But the younger widows avoid. For when they have grown wanton in Christ, they will marry: **Having damnation**, because they have made void their first faith. And withal being idle they learn to go about from house to house: and are not only idle, but tattlers also, and busybodies, speaking things which they ought

not. *I will therefore that the younger should marry*, bear children, be mistresses of families, give no occasion to the adversary to speak evil. *For some are already turned aside after Satan.*”

Haydock Commentary explains these verses: “**Ver. 2.** *All chastity* refers to the heart, eyes, ears, words, looks, with the precautions of times and places. --- **Ver. 5.** *She that is a widow indeed, and desolate*, (destitute of help, as the Greek word implieth) may be maintained; and then let her be constant in prayers and devotions night and day. (Witham) --- Every Christian soul is a widow of Jesus Christ, who has been forcibly torn from her: and in her communications with heaven she ought to offer up an afflicted and humbled heart—the heart of a widow. It is thus she will avoid the dangers of the world, and secure true life in unchangeable felicity. (Haydock) --- **Ver. 6.** *For she that liveth in pleasure*, (i.e. that seeks to live in ease and plenty) *is dead while she is living*, by the spiritual death of her soul in sin. (Witham) --- **Ver. 11.** As for the *younger widows*, admit them not into that number; *for when they have grown wanton in Christ*, which may signify in the Church of Christ, or as others translate, *against Christ*; when they have been nourished in plenty, indulging their appetite in eating and drinking, in company and conversation, in private familiarities, and even sometimes in sacrilegious fornications against Christ and their vows, they are for marrying again. See St. Jerome. (Witham)”

“**Ver. 12.** *Having*, or incurring and making themselves liable to *damnation*, by a breach of their *first faith*, their vow or promise, (Witham) by which they had engaged themselves to Christ. (Challoner) --- **Ver. 13.** *Idle*, &c. He shews by what steps they fall. Neglecting their prayers, they give themselves to idleness; they go about visiting from house to house; they are carried away with curiosity to hear what passes, and speak what they ought not of their neighbor’s faults. (Witham) --- **Ver. 14.** *The younger (widows) should marry*. They who understand this of a command or exhortation to all widows to marry, make St. Paul contradict himself, and the advice he gave to widows [in] 1 Corinthians vii. where he says, (ver. 40.) *She (the widow) will be more happy if she so remain according to my counsel*; [i.e., in chastity] and when it is there said, *I would have all to be as myself* [that is, in a chaste and unmarried state]. He can therefore only mean such young widows, of whom he is speaking, that are like to do worse. Thus it is expounded by St. Jerome to Sabina: "Let her rather take a husband than the devil." And in another epistle, to Ageruchia: "It is better to take a second husband than many adulterers." St. Chrysostom on this verse: "I will, or would have such to marry, because they themselves will do it." See also St. Augustine, de Bono viduitatis, chap. viii. (Witham)”

“**Ver. 15.** *For some are already turned aside after Satan*, by breaking the vows they had made. "Yet it does not follow, (says St. Augustine in the same place [de Bono viduitatis,

chap. viii.]) that they who abstain not from such sins may marry after their vows. They might indeed marry before they vowed; but this being done, unless they keep them they justly incur damnation." "Why is it, (says he again, on Psalm lxxv.) they made void their first faith? but that they made vows, and kept them not. **But let not this (says he) make you abstain from such vows [of virginity or chastity], for you are not to comply with them by your own strength; you will fall, if you presume on yourselves; but if you confide in him to whom you made these vows, you will securely comply with them.**" How different was the doctrine and practice of the first and chief of the late pretended reformers, who were many of them apostates after such vows? (Witham)"

Those blessed men and women of Our Lord who enter into a Heavenly Marriage with Our Bridegroom, Our Lord Jesus Christ, commit literal adultery if they at some point in time should change their mind and "marry" another person, or have sexual relations with anyone. In former times, adultery was heavily punished, and even today, most people recognize that adultery is an especially evil deed. But if committing adultery against a human and mortal person is so shameful and evil, how much more evil must it not to be unfaithful, to reject or defile one's eternal marriage to Our Lord Jesus Christ, Our Heavenly Spouse, and commit adultery with a mortal man or woman like a filthy adulterer? That is why all those who have vowed their chastity to Christ, and then breaks it, are damned.

St. Philip the Apostle had four daughters, virgins, whom Eusebius, a roman historian, testifies to have always remained such. St. Paul kept virginity or celibacy all his life; so did St. John and St. James; and when St. Paul (1 Timothy 5:12) reproves, as having damnation, certain young widows who, *after they have grown wanton in Christ will marry, having damnation because they have left their first faith*, – the fourth Council of Carthage (at which St. Augustine assisted) St. Epiphanius, St. Jerome, with all the rest of antiquity, understand it of widows who, being vowed to God and to the observance of chastity, broke their vows, entering into the ties of "marriage" against the first faith which previously they had given to Christ, their Spouse.

Gratian, *Medieval Marriage Law*: "But a more excellent reward is proposed for virgins and widows who practice continence. When this course is considered, elected, and promised by the required vow, not only marrying, but even wishing to marry, is damnable. The Apostle proves then when he says, not of those marrying for sensuality, but of those marrying in Christ [1 Tim. 5:11-12], "they will wish to marry, and are to be condemned because they have broken their first promise." They are here condemned not for marrying, but for wishing to marry. It is not

marriage in general, or even these marriages in particular, that are condemned. He condemns the denial of their dedication, and condemns the broken faith of their vow. It is not choosing a lower good that is condemned, but falling from a higher good. They are condemned, not because they later embrace conjugal fidelity, but because they brake their earlier pledge of continence... So, when he said, "they will wish to marry," and adds immediately "and are to be condemned," he then explains why, "because they have broken their first promise." This shows that their desire to abandon their dedication is condemned, whether they later marry or not."

(Marriage Canons From *The Decretum*, Case Twenty-Seven, Question I, Part 2., C. 41. §1)

These verses from the Bible also proves that Martin Luther committed a most grievous sacrilege and unfaithfulness against Our Lord when he rejected his vow of chastity and spiritual marriage to Jesus Christ. **Martin Luther professed himself to be a Catholic monk once in his life before he apostatized and rejected the one and only biblical faith—Catholicism.** The Devil indeed needed a servant who would publicly reject purity and indulge in the marital life against his vow of chastity, and he found a perfect candidate in the apostate and heretic Martin Luther.

In light of his mortal sin of adultery, it is not hard to understand why Martin Luther dared to teach, amongst his other countless heresies, that Christ Our Lord sinned mortally by committing adultery with three women. Luther said:

“Christ committed adultery first of all with the women at the well about whom St. John tells us. Was not everybody about Him saying: ‘Whatever has He been doing with her?’ Secondly, with Mary Magdalene, and thirdly with the woman taken in adultery whom He dismissed so lightly. **Thus even, Christ who was so righteous, must have been guilty of fornication before He died.**”

(Trishreden, Weimer Edition, Vol. 2, Pg. 107)

What an accursed and intolerable blasphemy from a man who is regarded as a “great reformer” by his duped followers! Luther also said that **“No sin can separate us from Him [God], even if we were to kill or commit adultery thousands of times each day.”** (‘Let Your Sins Be Strong,’ from ‘The Wittenberg Project,’ ‘The Wartburg Segment’, translated by Erika Flores, from Dr. Martin Luther’s Saemmtliche Schriften, Letter No. 99, 1 Aug. 1521)

One can understand why Luther also took the position that God was the author of evil and that man has no free will, for Luther’s sins needed to be excused: “... **with regard to God,**

and in all that bears on salvation or damnation, (man) has no ‘free-will’, but is a captive, prisoner and bond slave, either to the will of God, or to the will of Satan.” (From the essay, ‘Bondage of the Will,’ ‘Martin Luther: Selections From His Writings,’ ed. by Dillenberger, Anchor Books, 1962 p. 190) **“God,” Luther says, “excites us to sin, and produces sin in us.”** (De Servo Arbitrio, Opp. Jenae, tom. iii., p. 170.) **“God damns some,” he adds, “who have not merited this lot, and others, before they were born.”** (Opp. Jena;, iii., 199; and Wittemb., torn, vi., fol. 522-23)

Luther also told his dupes to **“be a sinner and sin boldly, but believe and rejoice in Christ even more boldly... No sin will separate us from the Lamb, even though we commit fornication and murder a thousand times a day.”** (Martin Luther, *Letter to Melanchthon*, August 1, 1521)

It is indeed true that those who impiously claim (like Luther, Calvin and other protestants) that we humans have no free will, also agree that God is the cause of our sins, for if we have no free will, God created those who are damned only in order to be damned without any chance for them of repenting or being saved. According to this satanic view, God created those who are going to be damned with the explicit intention that they were going to be damned. It is safe to say that this false conception of God is pure evil, conceived by the devil himself. According to this evil and perverse worldview, we could not even do good with the grace of God if we wanted to since we have no free will! ([Please read this article about Martin Luther which reveals over 100 quotations of Martin Luther’s words and teachings which are so horrifying and disgusting that it’s almost beyond words to describe](#))

Only the most desperate liars, fools and dupes (that is, protestants) could delude themselves into believing that the impure and demonic spawn from hell, Martin Luther, was anything but a deceiver and apostate. Martin Luther rejected the Bible, the Church, and his marriage and vow of Chastity to Jesus Christ and “married” a woman and had children before he died, and as a consequence, was cast into the Eternal Fire of Hell for his heresies, apostasies, infidelities, adulteries, and other mortal sins.

Romans 13:12-14 “Let us therefore cast off the works of darkness, and put on the armor of light. Let us walk honestly, as in the day: not in rioting and drunkenness, not in chambering and impurities, not in contention and envy: But put ye on the Lord Jesus Christ, and make not provision for the flesh in its concupiscences.”

The Bible and the Fathers, Popes, Saints and Doctors of the Church unanimously teach that chastity and virginity is above the marital life

It is the unanimous opinion of the Fathers and Saints of the Church that no one, without exception, can reach the highest kind of union with God without the wonderful virtue of chastity; and that “virgins consecrated to God are most pleasing and dear to Him”. In addition to this, the Catholic Church and *The Council of Trent* also teaches infallibly that it is “**better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony**” which, as we have seen, is a restatement of Our Lord Jesus Christ’s words in the Holy Bible – 1 Corinthians 7.

This, of course, means both inner and outer chastity; for there is no point in being chaste outwardly if the will or intent is unchaste and consents to impure thoughts. Chastity is first-and-foremost found in the heart of man, and that is why even a married man who performs his marital duty can be said to be chaste in a way, that is, in his thoughts, as long as his intention is not to live a lustful life. Thus, “The incorrupt soul is a virgin, even if having a husband.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.201.) But chastity in deeds as well as in thoughts and at all times is of course always superior to this state of marital relations. “**Virginity is better than marriage, however good.**” (St. John Damascene, *Expo. IV.24.*) “**That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.**” (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

Indeed, “As firstfruits are the most delicious, so virgins consecrated to God are most pleasing and dear to him. The spouse in the canticles feedeth among the lilies? One of the sacred interpreters, explaining these words, says, that ‘as the devil revels in the uncleanness of lust, so Christ feeds on the lilies of chastity.’ Venerable Bede asserts that the hymn of the virgins is more agreeable to the Lamb than that of all the other saints.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 7)

Since the countless protestant sects (from the very beginning of their creation in the 16th century by the devil) were especially hostile to the infallible biblical doctrine which teaches that chastity or virginity is much better and a more meritorious and blessed life than the marital life, *The Council of Trent* also had to specifically condemn and anathematize all who dared to oppose this biblical doctrine. Thus, the Church made clear to all this biblical teaching, which means that all who obstinately assert that marriage is above or equal to the state of chastity or virginity are damned and in a state of mortal sin, awaiting the moment of their death when they will enter the eternal Hell where they will be tormented and burn for their wicked, obstinate, impure heresy and false opinion.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, *ex cathedra*: “If any one saith, that the marriage state is to be placed above the state of virginity, or of celibacy, and that it is not

better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony, **(Matt. 19:11; 1 Cor. 7:25) let him be anathema.**” (Session 14, Canon X, Nov. 11, 1563, on Matrimony; Denzinger #980)

The wicked heresy which states that, “there is no spiritual superiority in celibacy vs. conjugal chastity (sex within marriage)” is utterly false and refuted by the Holy Bible itself as well as the infallible teachings of the Popes. This is what the Church teaches infallibly as it’s dogma.

Pope Pius XII, *Sacra Virginitas* (# 32), March 25, 1954: **“This doctrine of the excellence of virginity and of celibacy and of their superiority over the married state** was, as We have already said, revealed by our Divine Redeemer and by the Apostle of the Gentiles; so too, **it was solemnly defined as a dogma of divine faith by the holy council of Trent**, and explained in the same way by all the holy Fathers and Doctors of the Church. Finally, We and Our Predecessors have often expounded it and earnestly advocated it whenever occasion offered. **But recent attacks on this traditional doctrine of the Church, the danger they constitute, and the harm they do to the souls of the faithful** lead Us, in fulfillment of the duties of Our charge, to take up the matter once again in this Encyclical Letter, and to reprove these errors which are so often propounded under a specious appearance of truth.”

St. Jerome writes concerning the greatness of chastity and virginity: “I praise wedlock, I praise marriage, but it is because they give me virgins. I gather the rose from the thorns, the gold from the earth, the pearl from the shell. “Doth the plowman plow all day to sow?” Shall he not also enjoy the fruit of his labor? Wedlock is the more honored, the more what is born of it is loved. Why, mother, do you grudge your daughter her virginity? She has been reared on your milk, she has come from your womb, she has grown up in your bosom. Your watchful affection has kept her a virgin. Are you angry with her because she chooses to be a king’s wife and not a soldier’s? She has conferred on you a high privilege; you are now the mother-in-law of God. “Concerning virgins,” says the apostle, “I have no commandment of the Lord.” Why was this? Because his own virginity was due, not to a command, but to his free choice. For they are not to be heard who feign him to have had a wife; for, when he is discussing continence and commending perpetual chastity, he uses the words, “I would that all men were even as I myself.” And farther on, “I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them if they abide even as I.” And in another place, “have we not power to lead about wives even as the rest of the apostles?” Why then has he no commandment from the Lord concerning virginity? Because what is freely offered is worth more than what is extorted by force, and to command virginity would have

been to abrogate wedlock. It would have been a hard enactment to compel opposition to nature and to extort from men the angelic life; and not only so, it would have been to condemn what is a divine ordinance.” (St. Jerome, *Letters of St. Jerome*, Letter 22:20, To Eustochium, A.D. 420) Thus, “... the virtue of chastity... St. Ambrose says that ‘whoever preserves this virtue is an angel, and that whoever violates it is a demon.’” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 17, A.D. 1755) Therefore, “in comparison with chastity and virginity, the life of angels, "It is good for a man not to touch a woman" [1 Cor. 7:1].” (St. Jerome, *Letter XLVIII, To Pammachius*, c. 393 or 394 A.D.)

St. Gregory Nazianzen (c. 329-390): “Hast thou chosen the life of Angels? Art thou ranked among the unyoked? Sink not down to the flesh; sink not down to matter; be not wedded to matter, while otherwise thou remainest unwedded.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section X)

In the immoral ambiance of our days, it is important for Catholics to read the praises St. John Chrysostom makes in his work “*On Virginity*” of those who choose virginity as a state of life. **He compares virginity with the state of matrimony, to conclude that the former is higher.**

“As you do, I also think that virginity is a good thing, better than the nuptial life. I add that it is as superior to the nuptial life as Heaven is superior to earth, or as Angels to men. Since the Angels are not made of flesh and blood, for them there is no conjugal life. Since they do not live on earth, they are not subject to the disorders of passions and pleasures; they do not need to eat or drink; they are not attracted by a melodious music, a captivating song or a remarkable beauty, finally, they cannot be conquered by any type of softness.

“Man, however, even though he is inferior to the angelic spirits, zealously and carefully seeks to be as much like them as he can. How does he do so? Angels do not marry, neither does the virgin man. Angels live before God always at His service; so does the virgin man. Human nature, which bears the weight of the body, cannot ascend to Heaven as the Angels do; however, to compensate such deficiency, man has the greatest possible consolation, that is, by living pure of body and soul, he can receive and possess in the Eucharist the King of Heaven.

“Can’t you see all the excellence of virginity? Can’t you see how it transforms those who still live clothed in this flesh and makes them equal to Angels? Tell me in what point are those great lovers of virginity, Elias, Eliseus and St. John, different from Angels? In almost nothing. Only in this, that they are Angels in a mortal nature. Regarding the rest, anyone who analyzes them carefully sees that they deserve the same esteem as the angelic spirits. Further, because their condition is far inferior to the Angels, their merit is the greater. For because of their mortal nature, only with much violence and great effort could

they attain such an eminent degree of virtue. See how much courage they had and the type of life they lived.” (St. John Chrysostom, Book of Virginité, In the Writings of the Roman Breviary, Lesson 3 of the feast of St. Aloysius Gonzaga)

The Bible and the Saints teach that most people will be damned to burn for all eternity in Hell, but chastity greatly increases a person’s chance to reach Heaven

Today, one almost never hears anyone speaking about the biblical truth that very few people actually escape eternal damnation in Hell. All virtues that we humans practice increases the chance for us to reach Heaven, but the virtue of chastity is special in helping to save a person’s immortal soul since it is very hard to gain for most people; since they are weak, worldly and lustful; and because of this, very few people in this world try to gain it because of their sloth, weakness or bad will. Chastity undoubtedly greatly increases one’s chances of reaching Heaven, and it is undoubtedly more effective in helping people escape eternal hell than almost any virtue in the world, but too few in this world seem to care about this fact which, in truth, is one of the most important truths that ever have been revealed to mankind.

Our Lady of Fatima, Portugal, 1917: **“The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! ... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God... [since these spouses marry for carnal and lustful motives or perform unlawful, non-procreative or unnecessary sexual acts with each other.]”**

Catholics must understand that **few are saved**. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13 **“Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!”**

Luke 13:24 **“Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.”**

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that

we are of God, **and the whole world is seated in wickedness.**” (1 John 5:19)

When one reads these infallible and true words of Our Lord that explains to us how few people there are that actually escape the eternal torments in Hell, one can only marvel at the fact that so few people in this world actually desires to become chaste or embrace the monastic life. Chastity greatly increases a person’s chance of reaching Heaven, yet almost everyone, and especially the protestants, resists or denies this saving truth with every fiber of their sensual beings. In the former times, the Catholic Church and its members upheld the greatness of the virtue of chastity, and people of every class in society resolved to practice chastity and purity for the sake of saving their immortal souls from the fires of hell. Thus, there was always a considerable portion of humanity that lived as an example of evangelical perfection and virtue to everyone else, and this in turn helped even more people to adopt a more virtuous and chaste lifestyle.

Nowadays, however, the fear of Hell has vanished completely, and that is why no one cares anything for the great virtue of chastity. But the time will come when both married and unmarried shall lift up their voices in lamentation and weeping and curse themselves for refusing to practice the virtue of chastity and purity, but then, it is sadly too late for them. *“And the smoke of their torments shall ascend up for ever and ever: neither have they rest day nor night...”* (Apocalypse 14:11)

St. Leonard of Port Maurice (A.D. 1676-1751), when speaking **on the fewness of the saved, shows us how the Church and Her Fathers and Saints is unanimous in teaching this biblical doctrine:** “After consulting all the theologians and making a diligent study of the matter, he [Suarez] wrote, **‘The most common sentiment which is held is that, among Christians [Catholics], there are more damned souls than predestined souls.’** Add the authority of the Greek and Latin Fathers to that of the theologians, and you will find that almost all of them say the same thing. This is the sentiment of Saint Theodore, Saint Basil, Saint Ephrem, Saint John Chrysostom. What is more, according to Baronius it was a common opinion among the Greek Fathers that this truth was expressly revealed to Saint Simeon Stylites and that after this revelation, it was to secure his salvation that he decided to live standing on top of a pillar for forty years, exposed to the weather, a model of penance and holiness for everyone. Now let us consult the Latin Fathers. You will hear Saint Gregory saying clearly, *‘Many attain to faith, but few to the heavenly kingdom.’* Saint Anselm declares, *‘There are few who are saved.’* Saint Augustine states even more clearly, *‘Therefore, few are saved in comparison to those who are damned.’* The most terrifying, however, is Saint Jerome. At the end of his life, in the presence of his disciples, he spoke these dreadful words: *‘Out of one hundred thousand people whose lives have always been bad, you will find barely one who is worthy of*

indulgence.' (On *The Little Number of Those Who Are Saved*, by St. Leonard of Port Maurice)

What would not the billions of suffering souls in Hell do, who fell into the most horrifying torments imaginable for the sake of carnal impurities and temptations of the flesh, if they had a second chance to escape their eternal torment? In truth, they would gladly walk on the surface of the Sun, which is millions of degrees hot for a billion times billion years if God enabled them to do so. To choose a single second of sinful pleasure (which is how short this life is compared to eternity) for an **infinite time of excruciating torments and tortures in hell** is unfathomable, and yet, literally the whole world consents to this devilish trap!

Take heed that you, the reader, do not reject this admonishment, for it might be the last time you will hear such words before death suddenly strikes you and the Devil takes you and devours you for all eternity to come! "... Take all states, both sexes, every condition: husbands, wives, widows, young women, young men, soldiers, merchants, craftsmen, rich and poor, noble and plebian. What are we to say about all these people who are living so badly? The following narrative from Saint Vincent Ferrer will show you what you may think about it. He relates that an archdeacon in Lyons gave up his charge and retreated into a desert place to do penance, and that he died the same day and hour as Saint Bernard. After his death, he appeared to his bishop and said to him, '*Know, Monsignor, that at the very hour I passed away, **thirty-three thousand** people also died. Out of this number, **Bernard and myself** went up to Heaven without delay, **three** went to purgatory, and **all the others fell into Hell.***' Our chronicles relate an even more dreadful happening. One of our brothers, well-known for his doctrine and holiness, was preaching in Germany. He represented the ugliness of the sin of impurity so forceful that a woman fell dead of sorrow in front of everyone. Then, coming back to life, she said, '*When I was presented before the Tribunal of God, **sixty thousand** people arrived at the same time from all parts of the world; out of that number, **three** were saved by going to Purgatory, and **all the rest were damned.***' O abyss of the judgments of God! Out of thirty thousand, only five were saved! And out of sixty thousand, only three went to Heaven! **You sinners who are listening to me, in what category will you be numbered?... What do you say?... What do you think?...**' (On *The Little Number of Those Who Are Saved*, by St. Leonard of Port Maurice)

Fr. Martin Von Cochem's masterpiece book "*The Four Last Things*" (that deals specifically with the topics of Hell, the fear of God, death and judgment), explains the frightful truth of Our Lord's words in the Gospel **of how few people there actually are on this earth that even find the path to Heaven even once while living on this earth**, and

much less persevere on it until their death:

“Let me ask thee, O reader, what proportion thinkest thou of all who live upon this earth will be saved? Half? or a third part? or perhaps a quarter? Alas, I fear, and not without good reason, that the number will not be nearly so large. Jesus Christ, who is eternal Truth, His holy apostles, and the Fathers of the Church, all tell us that so it will be.

“What does Christ say about the number of the elect? His words are these: "Many are called, but few are chosen." He repeats these words when He speaks of the guest who had not on a wedding garment: "Bind his hands and his feet, and cast him into the exterior darkness. For many are called, but few chosen." Were nothing more to be found to this intent in the whole of the Scriptures, this passage could not fail to alarm us. But there are many other similar ones, of which I will quote one or two. In the Gospel of St. Matthew we read that Our Lord said: "Enter ye in at the narrow gate, for wide is the gate and broad is the way that leadeth unto destruction, and many there are that go in thereat. How narrow is the gate and strait is the way that leadeth unto life, and few there are that find it." (Matt. 7:13) Are not these words calculated to inspire us with anxiety and apprehension? May not we be amongst those who go in at the wide gate, who walk on the broad road that ends in everlasting perdition? In order that thou mayst better appreciate the meaning of Our Lord's words, and perceive more clearly how few are the elect, observe that Christ did not say that those were few in number who walked in the path to heaven, but that there were but few who found that narrow way. "How strait is the gate that leadeth unto life, and few there are that find it." It is as if the Savior intended to say: The path leading to heaven is so narrow and so rough, it is so overgrown, so dark and difficult to discern, that there are many who, their whole life long, never find it. And those who do find it are exposed constantly to the danger of deviating from it, of mistaking their way and unwittingly wandering away from it, because it is so irregular and overgrown. This St. Jerome says, in his commentary on the passage in question. Again, there are some who when they are on the right road, hasten to leave it, because it is so steep and toilsome. There are also many who are enticed to leave the narrow way by the wiles and deceits of the devil, and thus, almost imperceptibly to themselves, are led downwards to hell.” (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, pp. 212-213)

If people could only open their fleshly eyes and start seeing with their spiritual eyes how short this life and the lust of the flesh is, everyone would immediately become chaste and pure, but no one today wants to contemplate or meditate on the end of all flesh, which is death and decay in the grave. They behave as mentally ill people who willfully forgets that

they must die and be judged by our Lord Jesus Christ. The thought of death is indeed powerful to conquer every sin and sinful occasion, but while people know that they must die, they willfully choose to forget this fact, since the very thought of death and change is repugnant to their fleshly beings, and directly associated with the thought of being judged by God for their sins. And so, they choose to forget that they must die and be judged by God in order to not have to feel any distress, fear or remorse from their evil conscience every time they sin.

But the time will come when they – standing in shame and ignominy in front of the whole world at the day of judgment – will be forced against their will to remember and confess every single sinful and lustful act that they have ever committed from the moment they reached the age of reason to their very last breath, and then, after their just condemnation, their eternal punishment will begin. Their soul shall be separated from their sinful and fleshly rotting body for the sake of their vile and shameful affections and lusts and be cast into the eternal fire “*in the pool burning with fire and brimstone, which is the second death.*” (Apocalypse 21:8)

Indeed, Our Lord Jesus Christ, speaking through an angel, teaches that: “Hell is so hot inside that if the whole world and everything in it were on fire, it could not compare to that vast furnace. The various voices heard in the furnace all speak against God. They begin and end their speech with laments. The souls look like people whose limbs are forever being stretched without relief or pause.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 7) Hence, “Nicholas of Nice, speaking of the fire of Hell, says that nothing on earth could give an idea of it. He adds that if all the trees of the forests were cut down, piled into a vast heap and set on fire, this terrible pile would not be a spark of Hell.” (“The Dogma of Hell, Illustrated by Facts Taken from Profane and Sacred History” by Rev. Father Francois Xavier Schouppe, S.J.)

And so, “When you see anything good and great in the present life, think of the kingdom [of Heaven], and you will consider it as nothing. When you see anything terrible, think of hell, and you will deride it. When you are possessed by carnal desire, think of the fire, think also of the pleasure of sin itself, that it is nothing worth, that it has not even pleasure in it. For if the fear of the laws that are enacted here has so great power as to withdraw us from wicked actions, how much more should the remembrance of things future, the vengeance that is immortal, the punishment that is everlasting? If the fear of an earthly king withdraws us from so many evils, how much more the fear of the King Eternal? Whence then can we constantly have this fear? If we continually hearken to the Scriptures. For if the sight only of a dead body so depresses the mind, how much more must hell and the fire unquenchable, how much more the worm that never dies. If we always think of hell, we

shall not soon fall into it. ... Let it be continually spoken of, that you may never fall into it. It is not possible that a soul anxious about hell should readily sin. For hear the most excellent advice, "Remember," it says, "your latter end" [Sirach 28:6], and you will not sin for ever. A soul that is fearful of giving account cannot but be slow to transgression. For fear being vigorous in the soul does not permit anything worldly to exist in it. For if discourse raised concerning hell so humbles and brings it low, does not the reflection constantly dwelling upon the soul purify it more than any fire? Let us not remember the kingdom so much as hell. For fear has more power than the promise. And I know that many would despise ten thousand blessings, if they were rid of the punishment, inasmuch as it is even now sufficient for me to escape vengeance, and not to be punished. No one of those who have hell before their eyes will fall into hell. No one of those who despise hell will escape hell. For as among us those who fear the judgment-seats will not be apprehended by them, but those who despise them are chiefly those who fall under them, so it is also in this case. ... Nothing is so profitable as to converse concerning hell. It renders our souls purer than any silver. For hear the prophet saying, "Your judgments are always before me." [From Psalm 17:22, Septuagint] For although it pains the hearer, it benefits him very much." (St. John Chrysostom, *Homily 2 on Second Thessalonians*, On the Fear of Hell)

There is no better way to crush the power of the serpent and his wretched lusts and desires than to constantly, day and night, meditate on Hell and its frightful, eternal, indescribable darkness and torments that will befall all those miserable wretches who refuse to live a virtuous, pure and non-lustful life: "How shall we tie down this wild beast? What shall we contrive? How shall we place a bridle on it? I know none, save only the restraint of hell-fire." (St. John Chrysostom, *De Inani Gloria* or *On Vainglory*, Section 76)

Sad to say, "Unto many this seemeth an hard saying, Deny thyself, take up thy cross, and follow Jesus" (Matt. 16:24). But much harder will it be to hear that last word, "Depart from Me, ye cursed, into everlasting fire" (Matt. 25:41). For they who now willingly hear and follow the word of the Cross, shall not then fear (Psalm 112:7) to hear the sentence of everlasting damnation. This sign of the Cross shall be in the heaven, when the Lord shall come to judgment (Matt. 24:30). Then all the servants of the Cross, who in their lifetime conformed themselves unto Christ crucified, shall draw near unto Christ the Judge with great confidence. Why therefore fearest thou to take up the Cross, which leadeth thee to a kingdom? In the Cross is salvation, in the Cross is life, in the Cross is protection against our enemies, in the Cross is infusion of heavenly sweetness, in the Cross is strength of mind, in the Cross joy of spirit, in the Cross the height of virtue, in the Cross the perfection of holiness. Take up therefore thy Cross and follow Jesus (Luke 14:27), and thou shalt go into life everlasting." (Thomas à Kempis, *The Imitation of Christ*, Book 2, Chapter 12 - Of the King's High Way of the Holy Cross)

St. Teresa of Avila, *The Life of the Holy Mother Teresa of Jesus*, (Written by Herself): “I came to understand the truth I had heard in my childhood, that all things are as nothing, the world vanity, and passing rapidly away. I also began to be afraid that, if I were then to die, I should go down to hell. Though I could not bend my will to be a nun, I saw that the religious state was the best and the safest. And thus, by little and little, I resolved to force myself into it. The struggle lasted three months. I used to press this reason against myself: The trials and sufferings of living as a nun cannot be greater than those of purgatory, and I have well deserved to be in hell. It is not much to spend the rest of my life as if I were in purgatory, and then go straight to Heaven--which was what I desired. I was more influenced by servile fear, I think, than by love, to enter religion.

“The devil put before me that I could not endure the trials of the religious life, because of my delicate nurture. I defended myself against him by alleging the trials which Christ endured, and that it was not much for me to suffer something for His sake; besides, He would help me to bear it. I must have thought so, but I do not remember this consideration. I endured many temptations during these days. I was subject to fainting-fits, attended with fever,--for my health was always weak. I had become by this time fond of good books, and that gave me life. I read the Epistles of St. Jerome, which filled me with so much courage, that I resolved to tell my father of my purpose,--which was almost like taking the habit; for I was so jealous of my word, that I would never, for any consideration, recede from a promise when once my word had been given.”

In truth, when one compare an eternity in Hell with the small act of giving up sexual intercourse and marriage, the sacrifice seems infinitely small and almost as though it was nothing. If we consider that chastity not only will increase our chances of reaching Heaven and that our eternal glory in Heaven will be greater because of it, but that it also will increase our effectiveness in helping other souls to be saved, this sacrifice seems to be no sacrifice at all. Thus, rising with Christ in perfection, “I have decided that there is nothing I should avoid so much as marriage. I know nothing which brings the manly mind down from the height [of spiritual things] more than a woman’s caresses and that joining of bodies without which one cannot have a wife.” (St. Augustine, *Soliloquia* I, x, 17)

Holy Monasteries of chaste servants of Christ are especially effective in helping humanity, according to Our Lady and the Fathers

Of all the prayers offered up to God, the prayers of His holy and chaste servants in holy monasteries and convents are the most effective of all the prayers in the world in drawing

down blessings from Heaven – but not too many people actually understand this saving fact. Heretics, especially, scoff at the notion that those who marry Our Lord and renounce the world are actually doing anything good at all. Some of these heretics even say that it is evil or contrary to the missionary spirit of the gospel to live secluded in a monastery and avoid the world. They also frequently claim it's against the scripture to require perpetual chastity for priests and religious. The fact of the matter, however, is that the Holy Bible condemns their worldly and sensual worldview and lifestyle, as we have seen.

The Catholic Church always (and especially now during this time of apostasy) needs holy religious who will continue in the virtuous example set by the Holy Saints of the former times. This fact was confirmed when in A.D. 1634 The Blessed Virgin under the title of *Our Lady of Good Success* appeared to the Franciscan Nun, Venerable Mother Mariana de Jesus Torres, in Quito, Ecuador. (This event is approved by Holy Mother Church).

Our Lady solemnly spoke these words regarding the importance of holy monasteries and convents: **“Woe to the world should it lack monasteries and convents! Men do not comprehend their importance, for, if they understood, they would do all in their power to multiply them, because in them can be found the remedy for all physical and moral evils...** No one on the face of the earth is aware whence comes the salvation of souls, the conversion of great sinners, the end of great scourges, the fertility of the land, the end of pestilence and wars, and the harmony between nations. **All this is due to the prayers that rise up from monasteries and convents.”** (Words of *Our Lady of Good Success* to Venerable Mother Mariana de Jesus Torres)

In truth, not only are all monasteries vitally important for the spiritual and physical well-being of all Christians, but “In every house of Christians, it is needful that there be a virgin, for the salvation of the whole house is that one virgin. When wrath comes upon the whole city, it shall not come upon the house wherein a virgin is.” (St. Athanasius, Canons, *On Virginity*, Canon 98)

St. John Chrysostom posits, “What else is commanded of us but that we live like those intellectual and incorporeal powers [in Heaven]?” (Cf. *Virg.*, XXVII. 2; SC 125,180.) Christ has led New Covenant man to the angelic life (*Hom. XI in Rom.*; PG 60.489). The monastic way of life is the angelic way of life. St. Ephrem calls virginity the “dear friend” of the “Watchers.” “Watchers” is St. Ephrem’s word for the angels (*Hymn I On Virginity*). St. Athanasius the Great says the virgins presented on the earth a “picture of the holiness of the angels.” (*Apol. Const. 33*, PG 25.640; NPNF, p. 252.) Monasticism is essentially pure Christianity, and as such serves as a constant example to married Christians. To St. Chrysostom there is only one purpose for the present life. The present life is designed

simply as a groundwork and “starting point” for the life to come. The one who is a foreigner here will be a citizen up there. The one who considers himself a citizen here will be a stranger in heaven, and the one who considers himself a citizen in heaven will be a stranger here (*Exp. in Ps. CXIX*; PG 55.341). If Christians do not learn this lesson this life becomes “worse than a thousand deaths!” (*Stat. Hom. VI*; PG 49.86; NPNF, p. 384.) As such we ought groan for this life as creation does, and not for death (*Stat. Hom. V*; PG 49.71). The present life is a type of school in which men are “under instruction by means of disease, tribulation, temptations, and poverty, and the other apparent evils, with a view to our becoming fit for the reception of the blessings of the world to come.” (*Hom. X in Rom.*; PG 60.473; NPNF, p. 404.) Monastics are the world’s chief instructors concerning this all important lesson. Chrysostom in very many places emphasizes that the monastic way of life is simply the authentic Christian life.

The monastic way is the way of the Cross. The crucified virgin lives free from troubles of this present life and reveling in happiness (*Exp. in Ps. XLIV*; PG 55.202). The crucified life is best modeled by the monk (*Philogn., VI*; PG 48.752). There are not two standards of Christian conduct, one for the monk and one for the married man (*Hom. VII in Heb.*; PG 63.67; NPNF, p. 402). St. John Chrysostom writes, “You certainly deceive yourself and are greatly mistaken if you think that there is one set of requirements for the person in the world and another for the monk. The difference between them is that one is married and the other is not: in all other respects they will have to render the same account.” (*Oppugn., III*; PG 47.372.) The Holy Scriptures do not know two standards, but one single Christian ethic. Chrysostom writes, “Therefore, when Paul orders us to imitate not only the monks, not only the disciples of Christ, but Christ Himself, when he decrees the greatest punishment for those who do not imitate them, how can you say that this way of life is a greater height? For all people must reach the same point! And this is what overturns the whole world, the idea that only the monk is required to show a greater perfection, while the rest are allowed to live in laxity. But this is not true! It is not! ... the same philosophy is demanded of all.” (*Oppugn., III*; PG 47.374.) The laws governing monks and married Christians are common to both groups, except for those dealing with marriage, and even here St. Paul calls upon the married to imitate the monks (*Hom. VII in Mt.*; PG 57.81-82). All humanity is called upon to return to the original state of purity of Adam and Eve in the garden of Eden and to go beyond it. The Holy Scriptures want all to live the life of the monks, even if they should happen to have wives (*Oppugn., III*; PG 47.373). Christ asks (not commands) men to lay aside the childish garments of earthly marriage and to put on more fitting and perfect clothes, the clothes of virginity (*Virg., XV. 1.5-7*; SC 125, p. 146). Parents should do everything they can to raise monastic children. This doesn’t mean that all children must become monks, but they must be trained as “athletes of Christ,” and if they become monks that is a blessing, but it is not insisted upon (*Educ. Lib., 19.282-287*; SC 188, pp. 102, 104). To oppose monasticism is ignorance so great, that a greater

ignorance could not be (*Oppugn., III*; PG 47.366).

St. Gregory of Nyssa says, "It has been shown that it is not possible for the soul to be united with the incorruptible God in any other way except that it become nearly pure through incorruptness, so that it may attain like by like, setting itself as a mirror looking up at the purity of God, so that the beauty in the soul be formed by participation in and reflection of the original beauty." (*On Virginité*, Chapter XI) In contrast to the pure and angelic sons and daughters of Our Lord Jesus Christ, "the grosser mind looks down; it bends its energies to bodily pleasures as surely as the sheep stoop to their pasture; it lives for gorging and still lower pleasures; it is alienated from the life of God, and a stranger to the promise of the Covenants; it recognizes no good but the gratification of the body. It is a mind such as this that "walks in darkness," (1 John 1:6) and invents all the evil in this life of ours; avarice, passions unchecked, unbounded luxury, lust of power, vain-glory, the whole mob of moral diseases that invade men's homes." (St. Gregory of Nyssa, *On Virginité*, Chapter IV)

The Blessed Virgin Mary Herself reveals to us in "*The Mystical City of God*," the many benefits that adopting a life of obedience, celibacy and chastity will produce in our souls. *Our Lady spoke to by Sister Mary of Agreda, saying*: "My dear daughter, I will not deny thee the instruction thou askest of me with the desire of putting it into practice; but do thou receive it with an appreciative and devout mind, ready to follow it in deed. The wise man says "My son, if thou be surety for thy friend, thou hast engaged fast thy hand to a stranger, thou art ensnared with the words of thy mouth, and caught with thy own words" (Prov. 6, 12). Accordingly he who has made vows to God has bound his own will; so that he has no freedom of acting except according to the will and direction of Him to whom he has bound himself; for he is chained down by the words of his own mouth uttered in the profession of his vows. Before taking his vows, the choice of his ways was in his own hands; but having once bound and obliged himself, let him know that he has entirely lost his liberty and had delivered himself up to God in his superiors. The whole ruin or salvation of souls depends upon the use of their free will; but since most men use it ill and damn themselves, the Most High has established religious life under the sacred vows. Thus the creature, by once using its liberty to make a perfect and prudent choice, can deliver up to his Majesty that very liberty, which so many pervert, if it remains free and unhampered in its choice.

"By these vows the liberty to do evil is happily lost, and the liberty for doing good is assured. It is like a bridle, which leads away from danger and directs into the smooth and sure road. The soul is freed from the slavery and subjection of the passions, and acquires a new power over them, resuming her place as mistress and queen in the government of her kingdom and remaining subject only to the law of grace and the inspirations of the Holy

Ghost. If she thus applies her whole will solely to the fulfillment of all that she has promised to God, the Holy Spirit will govern and direct all her operations. The creature thereby passes from the condition and state of a slave to that of a child of the Most High, from an earthly to an angelic life, while the corruption and evil effects of sin cannot exert their full power. It is impossible that thou ever be able in this earthly life to calculate or comprehend, what and how many are the blessings and treasures those souls gather for themselves, who with all their powers and affection strive to fulfill perfectly the vows or their profession. For I assure thee, my dearest, that those who are perfect and punctual in their religious obligations can equal and even surpass the martyrs in merit.

“The order which religious souls should maintain in their desires should be: that they strive to be punctual in fulfilling the obligations of their vows and all the virtues, which are connected with them. Afterwards and secondarily they may engage in voluntary practices, such as are called supererogatory. This order some of the souls, who are misled by the devil to entertain an indiscreet zeal for perfection are wont to invert; thus, while they fail seriously in the obligations of their state, they are eager to add other voluntary exercises and practices, which are usually of small use or benefit, or arise from a spirit of presumption and singularity. They secretly desire to be looked upon as distinguished in zeal and perfection, while in truth they are very far even from the beginning of perfection. I do not wish to see in thee a fault so reprehensible: but first fulfill all the duties of thy vows and of community life, and then thou mayest add what thou canst, according to thy ability and the inspiration of divine grace. This together will beautify thy soul and will make it perfect and agreeable in the eyes of God.” (*The Mystical City of God*, Book 2, Chapter 2)

For many people, the obedience of monastic life seems utterly detestable, but after death, in truth, there will not be a single soul who will regret having adopted the higher and more blessed life of chastity. In contrast, there are undoubtedly billions of souls burning right now in hell who wishes that they had lived a celibate and chaste life.

Blessed Edmund Campion who was a martyr for the faith speaks about this topic in a letter of his: “For I know what liberty there is in obedience, what pleasure in labour, what sweetness in prayer, what dignity in humility, what peace in conflicts, what nobleness in patience, what perfection in infirmity. But the difficulty is to reduce these virtues to practice. And this is your work, to run over a portion of your earthly course in the chariot of Paradise. I, as the poet says, will follow as I can, *non passibus equis*. My dearest brethren, our life is not long enough to thank Christ for revealing these mysteries to us. Which of us would have believed, unless He had called him and instructed him in this school, that such thorns, such filth, such misery, such tragedies, were concealed in the world under the feigned names of goods and pleasures? Which of us would have thought your kitchen better than a royal palace? your crusts better than any banquet? your troubles

than others' contentment? your conflicts than their quiet? your crumbs than their abundance? your vileness than their triumphs and victories? For I ask you whether, if you could all your lives, as they would like, feed your eyes on spectacles, and changes of scene and of company, your eyes would be the stronger? If you fed your ears with news, would they be the fuller? If you gave your mind its lusts, would it be richer? If you fed your body with dainties, could you make it immortal? This is their blunder who are deceived by vanities, and know not what a happy life means. For while they hope and expect great things, they fancy they are making vast progress, and not one in a hundred obtains what he dreamed; and if perchance one obtains it, yet after making allowance for his pains, and his loads of care, the slipperiness of fortune, his disgraceful servility, his fears, plots, troubles, annoyances, quarrels, crimes, which must always accompany and vex the lovers of the world, he will doubtless find himself to be a very base and needy slave. One sigh of yours for heaven is better than all their clamours for this dirt; one colloquy of yours, where the angels are present, is better than all their parties and debauched drinking-bouts, where the devils fill the bowls. One day of yours consecrated to God is worth more than all their life, which they spend in luxury. My brethren, run as you have begun; acknowledge God's goodness to you, and the dignity of your state. Can any pomp of kings or emperors, any grandeur, any pleasure, I will not say equal, but even shadow forth your honour and consolation? They (I speak of the good among them) fight under Christ their king, with their baggage on their back; you are eased of your burdens, and are called with the beloved disciple to be familiar followers of your Lord. They are admitted to the palace, you to the presence chamber; they to the common pasture, you to the choicest banquets; they to friendship, you to love; they to the treasury, you to the special rewards.

“Think what difficulties they have who even live as they ought in this naughty world; then you will more easily see what you owe to His mercy in calling you out of infinite dangers into His society. How hard it is for them to follow Christ when He marches forth in haste against His enemies, who have wives in their bosoms, children on their shoulders, lands on their backs, cares on their heads, whose feet are bound with cords, whose spirits are well-nigh smothered. Is not your happiness great, whom the King marshals by His side, covers with His cloak, clothes and honours with His own livery? What great thing is it for me to have left friends for Him who left heaven for me? What great thing for me to be a servant to my brethren, when He washed the feet of the traitor Judas? What wonder if I obey my fathers, when He honoured Pilate? What mighty thing for me to bear labours for Him who bore His cross for me? What disgrace if I a sinner bear to be rebuked, when He an Innocent was curst, spit upon, scourged, wounded, and put to death?” (Edmund Campion, *Letters to the Novices*, Prague, Feb. 19th 1577)

In this context of despising the world and its pleasures, Thomas á Kempis, in one of the greatest books ever written called *The Imitation of Christ*, explains to us “Of the Love of Jesus above All Things”: “Blessed is he that understandeth (Psalm 119:1,2) what it is to love

Jesus, and to despise himself for Jesus' sake. Thou oughtest to leave thy beloved, for thy beloved (Deut. 6:5; Matt. 22:37; Cant. 2:16); for that Jesus will be loved alone above all things. The love of things created is deceitful and inconstant; the love of Jesus is faithful and persevering. He that cleaveth unto a creature, shall fall with that which is subject to fall; he that embraceth Jesus shall be made strong for ever. Love Him, and keep Him for thy friend, who, when all go away, will not forsake thee, nor suffer thee to perish in the end. Some time or other thou must be separated from all, whether thou wilt or no. Keep close to Jesus both in life and in death, and commit thyself unto His faithfulness, who, when all fail, can alone help thee. Thy Beloved is of that nature, that He will admit of no rival; but will have thy heart alone, and sit on His throne as King. If thou couldest empty thyself perfectly from all creatures, Jesus would willingly dwell with thee." (Readings and Prayers for St. Louis-Marie de Montfort's *Total Consecration to Jesus through Mary*, Day 32 of 33 from *Imitation of Christ*, by Thomas á Kempis, Book 2, Chapter 7, Of the Love of Jesus above All Things)

The Son of God speaks on how a man should reason: "Pride is meaningless, since it is not the recipient who should be praised for goods given him, but the giver. Greed is meaningless, since all the things of earth will be left behind. **Lust is nothing but filth.** Therefore I do not desire these things but want to follow the will of my God whose reward will never come to an end, whose good gifts never grow old..." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 2, Chapter 25)

Holy communities of men and women that was both married and unmarried practiced the evangelical, monastic lifestyle of chastity and purity both before and after the promulgation of the Gospel

Many holy communities, both before and after the promulgation of the Gospel, followed God's wondrous and splendid instruction on virtue and purity by choosing to live lives of piety, virtue, mortification and chastity, limiting their marital relations to a bare minimum or necessity in order to nurture and increase graces for themselves, their children and the whole world. The men and the women lived separated in holy communities, but met when the time of conception was most advantageous. They did not, however, have marital relations every time conception was most advantageous, but generally tried to have as little marital relations as possible, while also producing holy offspring for Our Lord. Thus, most of their life was spent in chastity, holiness and purity, and they also produced offspring for the love of our Lord and Creator while living such a good life. By the grace of God, many spouses also resolved to practice complete abstinence and chastity and thus acquired a greater crown in Heaven for their wonderful purity: "More blessed indeed are those marriages to be reckoned, where the parties concerned, whether after the procreation of

children, or even through contempt of such an earthly progeny, have been able with common consent to practice self-restraint toward each other: both because nothing is done contrary to that precept whereby the Lord forbids a spouse to be put away (for he does not put her away who lives with her not carnally, but spiritually), and because that principle is observed to which the apostle gives expression, "It remaineth, that they that have wives be as though they had none" [1 Cor. 7:29]." (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 14, Section 39, c. 394 A.D.)

Anne Catherine Emmerich wrote the following interesting information when explaining how some of these virtuous people lived before the promulgation of the Gospel. She said, speaking concerning "The Ancestors Of St. Anne – The Essenes":

"Until Isaiah assembled these people together and gave them a more regular organization, they were scattered about the land of Israel, leading lives of piety and intent on mortification. They wore their clothes without mending them till they fell off their bodies. They fought particularly against sexual immorality, and often by mutual consent lived in continence for long periods, living in huts far removed from their wives. When they lived together as husband and wife, it was only with the intention of producing a holy offspring which might bring nearer the coming of the Savior. I saw them eating apart from their wives; the wife came to take her meal after the husband had left the table. There were ancestors of St. Anne and of other holy people among these early Essenes." (*The Life of the Blessed Virgin Mary* by Anne Catherine Emmerich)

According to Wikipedia: "The Essenes were a sect of Second Temple Judaism that flourished from the 2nd century BC to the 1st century AD which some scholars claim seceded from the Zadokite priests. Being much fewer in number than the Pharisees and the Sadducees (the other two major sects at the time), the Essenes lived in various cities but congregated in communal life dedicated to asceticism, voluntary poverty, daily immersion, and abstinence from worldly pleasures, including (for some groups) celibacy. Many separate but related religious groups of that era shared similar mystic, eschatological, messianic, and ascetic beliefs. These groups are collectively referred to by various scholars as the "Essenes." Josephus records that Essenes existed in large numbers, and thousands lived throughout Roman Judæa."

Josephus describes this pious collection of pure and chaste men and women that lived in a similar way that monks and nuns now live in his work *The Jewish War*.

Flavius Josephus, *The Jewish War*, Book II, Chapter 8: "For three forms of philosophy are

pursued among the Judeans: the members of one are Pharisees, of another Sadducees, and the third [school], who certainly are reputed to cultivate seriousness, are called Essenes; although Judeans by ancestry, they are even more mutually affectionate than the others. Whereas these men shun the pleasures as vice, they consider self-control and not succumbing to the passions virtue. And although there is among them a disdain for marriage, adopting the children of outsiders while they are still malleable enough for the lessons they regard them as family and instill in them their principles of character: without doing away with marriage or the succession resulting from it, they nevertheless protect themselves from the wanton ways of women, having been persuaded that none of them preserves her faithfulness to one man.

“Since [they are] despisers of wealth—their communal stock is astonishing—, one cannot find a person among them who has more in terms of possessions. For by a law, those coming into the school must yield up their funds to the order, with the result that in all [their ranks] neither the humiliation of poverty nor the superiority of wealth is detectable, but the assets of each one have been mixed in together, as if they were brothers, to create one fund for all. They consider olive oil a stain, and should anyone be accidentally smeared with it he scrubs his body, for they make it a point of honor to remain hard and dry, and to wear white always. Hand-elected are the curators of the communal affairs, and indivisible are they, each and every one, [in pursuing] their functions to the advantage of all.

“No one city is theirs, but they settle amply in each. And for those school-members who arrive from elsewhere, all that the community has is laid out for them in the same way as if they were their own things, and they go in and stay with those they have never even seen before as if they were the most intimate friends. For this reason they make trips without carrying any baggage at all—though armed on account of the bandits. In each city a steward of the order appointed specially for the visitors is designated quartermaster for clothing and the other amenities. Dress and also deportment of body: like children being educated with fear. They replace neither clothes nor footwear until the old set is ripped all over or worn through with age. Among themselves, they neither shop for nor sell anything; but each one, after giving the things that he has to the one in need, takes in exchange anything useful that the other has. And even without this reciprocal giving, the transfer to them [of goods] from whomever they wish is unimpeded.

“Toward the Deity, at least: pious observances uniquely [expressed]. Before the sun rises, they utter nothing of the mundane things, but only certain ancestral prayers to him, as if begging him to come up. After these things, they are dismissed by the curators to the various crafts that they have each come to know, and after they have worked strenuously until the fifth hour they are again assembled in one area, where they belt on linen covers and wash their bodies in frigid water. After this purification they gather in a private hall, into which none of those who hold different views may enter: now pure themselves, they approach the dining room as if it were some [kind of] sanctuary. After they have seated

themselves in silence, the baker serves the loaves in order, whereas the cook serves each person one dish of one food. The priest offers a prayer before the food, and it is forbidden to taste anything before the prayer; when he has had his breakfast he offers another concluding prayer. While starting and also while finishing, then, they honor God as the sponsor of life. At that, laying aside their clothes as if they were holy, they apply themselves to their labors again until evening. They dine in a similar way: when they have returned, they sit down with the visitors, if any happen to be present with them, and neither yelling nor disorder pollutes the house at any time, but they yield conversation to one another in order. And to those from outside, the silence of those inside appears as a kind of shiver-inducing mystery. The reason for this is their continuous sobriety and the rationing of food and drink among them—to the point of fullness.

“As for other areas: although there is nothing that they do without the curators’ having ordered it, these two things are matters of personal prerogative among them: [rendering] assistance and mercy. For helping those who are worthy, whenever they might need it, and also extending food to those who are in want are indeed left up to the individual; but in the case of the relatives, such distribution is not allowed to be done without [permission from] the managers. Of anger, just controllers; as for temper, able to contain it; of fidelity, masters; of peace, servants. And whereas everything spoken by them is more forceful than an oath, swearing itself they avoid, considering it worse than the false oath; for they declare to be already degraded one who is unworthy of belief without God. They are extraordinarily keen about the compositions of the ancients, selecting especially those [oriented] toward the benefit of soul and body. On the basis of these and for the treatment of diseases, roots, apotropaic materials, and the special properties of stones are investigated.

“To those who are eager for their school, the entry-way is not a direct one, but they prescribe a regimen for the person who remains outside for a year, giving him a little hatchet as well as the aforementioned waist-covering and white clothing. Whenever he should give proof of his self-control during this period, he approaches nearer to the regimen and indeed shares in the purer waters for purification, though he is not yet received into the functions of communal life. For after this demonstration of endurance, the character is tested for two further years, and after he has thus been shown worthy he is reckoned into the group. Before he may touch the communal food, however, he swears dreadful oaths to them: first, that he will observe piety toward the deity; then, that he will maintain just actions toward humanity; that he will harm no one, whether by his own deliberation or under order; that he will hate the unjust and contend together with the just; that he will always maintain faithfulness to all, especially to those in control, for without God it does not fall to anyone to hold office, and that, should he hold office, he will never abuse his authority—outshining his subordinates, whether by dress or by some form of extravagant appearance; always to love the truth and expose the liars; that he will keep his hands pure from theft and his soul from unholy gain; that he will neither conceal anything

from the school-members nor disclose anything of theirs to others, even if one should apply force to the point of death. In addition to these, he swears that he will impart the precepts to no one otherwise than as he received them, that he will keep away from banditry, and that he will preserve intact their school's books and the names of the angels. With such oaths as these they completely secure those who join them.

“Those they have convicted of sufficiently serious errors they expel from the order. ... Now with respect to trials, [they are] just and extremely precise: they render judgment after having assembled no fewer than a hundred, and something that has been determined by them is non-negotiable. There is a great reverence among them for—next to God—the name of the lawgiver, and if anyone insults him he is punished by death. They make it point of honor to submit to the elders and to a majority. So if ten were seated together, one person would not speak if the nine were unwilling. They guard against spitting into [their] middles or to the right side and against applying themselves to labors on the seventh days, even more than all other Judeans: for not only do they prepare their own food one day before, so that they might not kindle a fire on that day, but they do not even dare to transport a container...

“They are divided into four classes, according to their duration in the training, and the later-joiners are so inferior to the earlier-joiners that if they should touch them, the latter wash themselves off as if they have mingled with a foreigner. [They are] long-lived, most of them passing 100 years—as a result, it seems to me at least, of the simplicity of their regimen and their orderliness. Despisers of terrors, triumphing over agonies by their wills, considering death—if it arrives with glory—better than deathlessness. The war against the Romans proved their souls in every way: during it, while being twisted and also bent, burned and also broken, and passing through all the torture-chamber instruments, with the aim that they might insult the lawgiver or eat something not customary, they did not put up with suffering either one: not once gratifying those who were tormenting [them], or crying. But smiling in their agonies and making fun of those who were inflicting the tortures, they would cheerfully dismiss their souls, [knowing] that they would get them back again.

“For the view has become tenaciously held among them that whereas our bodies are perishable and their matter impermanent, our souls endure forever, deathless: they get entangled, having emanated from the most refined ether, as if drawn down by a certain charm into the prisons that are bodies. But when they are released from the restraints of the flesh, as if freed from a long period of slavery, then they rejoice and are carried upwards in suspension. ... For the base, on the other hand, they separate off a murky, stormy recess filled with unending retributions. ... For the good become even better in the hope of a reward also after death, whereas the impulses of the bad are impeded by anxiety, as they expect that even if they escape detection while living, after their demise they will be subject to deathless retribution. These matters, then, the Essenes theologize with respect to the soul, laying down an irresistible bait for those who have once tasted of their wisdom.

“There are also among them those who profess to foretell what is to come, being thoroughly trained in holy books, various purifications, and concise sayings of prophets. Rarely if ever do they fail in their predictions.

“There is also a different order of Essenes. Though agreeing with the others about regimen and customs and legal matters, it has separated in its opinion about marriage. For they hold that those who do not marry cut off the greatest part of life, the succession, and more: if all were to think the same way, the line would very quickly die out. To be sure, testing the brides in a three-year interval, once they have been purified three times as a test of their being able to bear children, they take them in this manner; but they do not continue having intercourse with those who are pregnant, demonstrating that the need for marrying is not because of pleasure, but for children. Baths [are taken] by the women wrapping clothes around themselves, just as by the men in a waist-covering. Such are the customs of this order.” (This deliberately literal translation of the Greek is from Steve Mason, *Flavius Josephus: translation and commentary*, vol. 1b: *Judean War*)

We are not, however, still living in the Old Covenant. Today, after the coming of Our Lord Jesus Christ, the standard of “perfection” and spiritual maturation is much higher (St. John Chrysostom, *Virg.*, *XLIV*. 1.12-13; SC 125. p. 252). Thus, “Since we have been vouchsafed a larger and more perfect teaching, God having no longer spoken by the prophets, but ‘having in these last days spoken to us by His Son,’ let us show forth a conversation far higher than theirs, and suitable to the honor bestowed on us. Strange would it be that He should have so far lowered Himself, as to choose to speak to us no longer by His servants, but by His own mouth, and yet we should show forth nothing more than those of old. They had Moses for their teacher, we, Moses’ Lord. Let us then exhibit a heavenly wisdom worthy of this honor, and let us have nothing to do with the earth” (St. John Chrysostom, *Hom. XV in Jn.*; PG 59.100-101).

God, who knows us better than ourselves, knows that man is weak and that man will fall into temptation when the chance to gratify the temptation is present. Thus, He ordained through the Holy Spirit that holy communities of men and women should be formed that lived a most exemplary and pure life. Sadly, these kinds of communities of true Catholics does not exist anymore, but by the grace of God and in accordance to prophecies that prophesy a renewal of things and of the Church, people will resolve to imitate these holy people. These people are, as it were, the life-blood of the whole human civilization and their prayers rise up to God as a perfect offering, and thus, the effect of such communities are always spiritually fruitful and advantageous for the world. Spouses should seriously consider practicing chastity unto the end of their lives for the sake of begetting spiritual children instead of fleshly or carnal children; because the spiritual is so much higher than the carnal as much as Heaven is above the Earth or the angels above men. **“That virginity**

is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.

And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116, 392 A.D.)

Thus, the spouses who promise to be chaste until death beget eternal and spiritual children instead of fleshly and perishable children. St. Caesarius of Arles says, “You do not want to have a [fleshly] child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.” (*Sermon 52:4*)

The Church from the very beginning has always taught and encouraged married and unmarried people to adopt a life of perfect chastity and virginity, and this teaching, as we have seen, is based on the teaching of the Apostles and the Holy Scripture. It is for this reason that *The Catechism of the Council of Trent* and the bishops and theologians of the Council who were instrumental in writing the Catechism recommended virginity and chastity to all in human society, whether old or young, teaching that: “For, now that the human race is increased, not only is there no law rendering marriage obligatory on any one, but, on the contrary, virginity is highly extolled and strongly recommended in the Sacred Scriptures to every one, as superior to the marriage state.”

Tertullian (c. 160-225), and early Christian author and Church Father, exhorted all churchmen in A.D. 204 to embrace chastity and virginity when he wrote: “How many men, therefore, and how many women, in Ecclesiastical Orders, owe their position to continence, who have preferred to be wedded to God; who have restored the honor of their flesh, and who have already dedicated themselves as sons of that future age, by slaying in themselves the concupiscence of lust, and that whole propensity which could not be admitted within Paradise!” (*On Exhortation to Chastity*, Chapter 13)

It must be said, however, that everyone who chooses the admirable and superior state of chastity or virginity must not and cannot call himself better or more holy than a person who lives in the state of marriage. It is for God to reward a person for their deeds, and he who exalts himself on this earth shall surely be thrust into hell for his pride and presumption. Our Lord Jesus Christ is clear that “whosoever shall exalt himself shall be humbled: and he that shall humble himself shall be exalted.” (Matt. 23:12) If the chaste as well as the married have done their duty well, let them say in all humility, “*We are unprofitable servants; we have done that which we ought to do.*” (Luke 17:10) Whether chaste or married, we must all account ourselves sinners worthy of nothing but eternal hellfire and suffering, for without God’s grace and the merit of Christ’s suffering and blood

shed for our sins, we would all have ended up in hell in the eternal fire “*where their worm dieth not, and the fire is not extinguished.*” (Mark 9:43)

St. Cyril of Jerusalem, *Catechetical Lectures*, On Chastity: “Nor again, on the other hand, in maintaining thy chastity be thou puffed up against those who walk in the humbler path of matrimony. For as the Apostle saith, “Let marriage be had in honor among all, and let the bed be undefiled.” Thou too who retainest thy chastity, wast thou not begotten of those who had married? Because thou hast a possession of gold, do not on that account reprobate the silver. But let those also be of good cheer, who being married use marriage lawfully; who make a marriage according to God’s ordinance, **and not of wantonness for the sake of unbounded license; who recognize seasons of abstinence, that they may give themselves unto prayer; who in our assemblies bring clean bodies as well as clean garments into the Church; who have entered upon matrimony for the procreation of children, but not for indulgence.**” (On the Ten Points of Doctrine, *Lecture IV*, Section 25.--Of the Body)

While monasticism is to be preferred to marriage, it is to be preferred as a “better” above a “good”, and not as a “good” above an “evil.” Hence St. Gregory of Nazianzus writes, “It is good for one to be tied in marriage, temperately though, rendering more to God than to sexual relations. It is better to be free of these bonds, rendering everything to God and to the things above... Marriage is concerned about spouse and loved ones. Whereas for virginity, it is Christ.” (*On Self-Restraint*, PG 37, 643A-644A)

Marriage not only remains good and honorable after the promulgation of the Gospel and the New Law, but itself has experienced a radical transformation. In fact, the essence of earthly marriage deepens in the New Covenant and more graphically shows forth its prototype. Marriage is a “mystery and a type of a mighty thing” according to the great St. Chrysostom (*Hom. XII in Col.*; PG 62.387; NPNF, p. 317). Earthly marriage in the New Covenant is designed to show forth the true “spiritual marriage” (Chrysostom, *Catech.*, 1.1.3; SC 50, p. 10) between Christ and the Church, and between Christ and the individual believing soul. This is the true glory of Christian marriage between God and man. Earthly marriage robs a virgin of her virginity. Spiritual marriage with Christ takes many, including those who have already lost their virginity, and re-creates them as virgins. Spiritual marriage restores virginity, making non-virgins virgins. “In the world virgins remain such before marriage, but not so after marriage. Here it is not like that. But even if they are not virgins before marriage, after the marriage they become virgins. Thus the whole Church is a virgin.” (Chrysostom, *Hom. XXIII in 2 Cor.*; PG 61.553-554.) St. Ephrem writes, “O you, Virginity, your destruction is simple for all, but your restoration is easy only

for the Lord of all.” (*Hymn 2 On Virginity*, and, *Hymn 8 On Epiphany*)

The glory of this spiritual marriage is also witnessed by the fact that, unlike earthly suitors who are looking for beauty and wealth, Christ took to Himself the most uncomely and impoverished of brides and made her comely and wealthy (Chrysostom, *Hom. XX in Eph.*; PG 62.137ff). The earthly dowry contract is a type of the covenant between God and man effected in the promises of obedience to the Bridegroom in Holy Baptism. Through a spiritual birth one enters into a spiritual marriage, not of passion or the flesh, but “wholly spiritual, the soul being united to God by a union unspeakable, and which he alone knoweth.” (*Ibid.*, PG 62.141; NPNF. p. 148.) The ultimate nuptial chamber is in heaven, where there is a beauty preserved for eternity not subject to aging, disease, or anxiety, but is “ever-blooming.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.202)

In the same vein St. Ephrem the Syrian writes concerning the “bridal couch of delights”, “You have exchanged the transitory bridal couch for the bridal couch whose blessings are unceasing.” (*Hymn 24 On Virginity*) If the bridal chamber be so beautiful, asks St. John Chrysostom, what will the Bridegroom be like? (*Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.202.) Chrysostom graphically describes the union of Christ and the believer in the reception of the Holy Eucharist in the imagery of the consummation of earthly marriage via intercourse, “But what shall I say? It is not in this way only that I have shown My love to thee, but by what I have suffered. For thee I was spit upon, I was scourged. I emptied myself of glory, I left My Father and came to thee, who dost hate Me, and turn from Me, and art loath to hear My Name. I pursued thee, I ran after thee, that I might overtake thee. I united and joined thee to myself, ‘eat Me, drink Me,’ I said. Above I hold thee, and below I embrace thee. Is it not enough for thee that I have thy First-fruits above? Doth not this satisfy thy affection? I descended below: I not only am mingled with thee, I am entwined in thee. I am masticated, broken into minute particles, that the interspersion, and commixture, and union may be more complete. Things united remain yet in their own limits, but I am interwoven with thee. I would have no more any division between us. I will that we both be one.” (Chrysostom, *Hom. XV in 1 Tim.*; PG 62.586; NPNF, pp. 463-464.) “Let this be blended into that flesh. This is effected by the food which He hath freely given us, desiring to show the love which He hath for us; He hath kneaded up His body with ours, that we might be a certain One thing, like a body joined to a head. ... He hath given to those who desire Him not only to see Him, but even to touch, and eat Him, and fix their teeth In His flesh, and to embrace Him, and satisfy all their love.” (Chrysostom, *Hom. XLVI in Jn.*; PG 59.260: NPNF. p. 166)

The reception of the Holy Gifts of God is the ultimate blending of flesh for Christians to embrace Christ and to satisfy all their love in the spiritual union. “This body that He given

to us both to hold and to eat; a thing appropriate to intense love.” (Chrysostom, *Homily XXIV in 1 Cor.*; PG 61.204; NPNF. p. 143.) As earthly lovers are joined in a week long marriage feast, so the lover of Mankind weds Himself in Holy Baptism to the neophytes (newcomers), and the Bright Week festivities serve as a type of heavenly wedding feast. St. Ephrem the Syrian writes, “The soul is Your bride, the body Your bridal chamber, Your guests are the senses and thoughts. And if a single body is a wedding feast for You, how great is Your banquet for the whole Church?” (*Hymns on Paradise*) As in all typology the reality exceeds the type, for “no lover, even if he be violently mad, is so inflamed with his loved one as is God in His desire for the salvation of our souls.” (*Trois Catéchèses Baptismales*, 2.3-6) God wishes to unite with us more than any lover with his beloved (*Exp. in Ps. CXIV*; PG 55.316). Tertullian used similar graphic language to describe how Christ loves pious Christian women martyrs who refused to wear cosmetics and completely rejected the vanity it entails. “Go forth now to martyrdom already arrayed in the cosmetics and ornaments of prophets and apostles; drawing your whiteness from simplicity, your ruddy hue from modesty; painting your eyes with bashfulness, and your mouth with silence; implanting in your ears the words of God; fitting on your necks the yoke of Christ... Thus painted, you will have God as your Lover!” (*De Cultu Feminarum*, II.XIII.7.35-45; CCSL I, p. 370; ANF, p. 25)

St. Augustine, *On Christian Doctrine*, A.D. 397: “For, if it was possible for one man to use many wives with chastity, it is possible for another to use one wife with lust. And I look with greater approval on the man who uses the fruitfulness of many wives for the sake of an ulterior object, than on the man who enjoys the body of one wife for its own sake. For in the former case the man aims at a useful object suited to the circumstances of the times; in the latter case he gratifies a lust which is engrossed in temporal enjoyments. And those men to whom the apostle permitted as a matter of indulgence to have one wife because of their incontinence, [1 Cor. 7] were less near to God than those who, though they had each of them numerous wives, yet just as a wise man uses food and drink only for the sake of bodily health, used marriage only for the sake of offspring. And, accordingly, if these last had been still alive at the advent of our Lord, when the time not of casting stones away but of gathering them together had come, [Eccles. 3:5] they would have immediately made themselves eunuchs for the kingdom of heaven’s sake. For there is no difficulty in abstaining unless when there is lust in enjoying. And assuredly those men of whom I speak knew that wantonness even in regard to wives is abuse and intemperance, as is proved by Tobit’s prayer when he was married to his wife. For he says: “Blessed art Thou, O God of our fathers, and blessed is Thy holy and glorious name for ever; let the heavens bless Thee, and all Thy creatures. Thou madest Adam, and gavest him Eve his wife for an helper and stay. . . . And now, O Lord, Thou knowest that I take not this my sister for lust, but uprightly: therefore have pity on us, O Lord”

[Tobit 7:5-7].” (Book III, Chapter 18, Section 27.--We Must Take into Consideration the Time at Which Anything Was Enjoyed or Allowed.)

God might want a more virtuous, holy and pure way of life for a couple

The path to purity and perfection if one of the spouses is barren, is to perform the sexual act with the hope that God will grant a miracle of conception. This has happened numerous times throughout history and still happens even today. *The Golden Legend* tells us how the Blessed Virgin Mary’s parents was granted this miracle of conception:

“I have seen thy shame [St. Joachim] and heard the reproach. That thou art barren is to thee no reproach by right, and God is avenger of sin and not of nature. And when he closeth the belly or womb, he worketh so that he openeth it after, more marvelously. And the fruit that shall be born shall not be seen to come forth by lechery, but that it be known that it is of the gift of God. The first mother of your people was Sara, and she was barren unto the ninetieth year, and had only Isaac, to whom the benediction of all people was promised. And was not Rachel long barren? And yet had she not after Joseph, that held all the lordship of Egypt? Which was more strong than Samson, and more holy than Samuel? And yet were their mothers barren. Thus mayst thou believe by reason and by example that the children long awaited be wont to be more marvelous. And therefore Anne thy wife shall have a daughter, and thou shalt call her Mary [The Blessed Virgin Mary], and she, as ye have avowed, shall be from her infancy sacred unto our Lord, and shall be full of the Holy Ghost...” (*The Golden Legend or The Lives of The Saints*, Vol 5, p. 59: The Nativity of Our Blessed Lady)

There is no guarantee, however, that God will grant barren couples children. In truth, God may want you to remain childless and then you have to accept this fact. There are many reasons why God would want this. One of the most common reasons for this is because God knows you will serve Him more devotedly because of it and that you will be of greater use in saving your own soul and the souls of other people, since, if you have no children, you will have more time to help and convert others and save yourself; instead of caring for your family or children. Thus, “now that the resurrection is at our gates, and we do not speak of death, but advance toward another life better than the present, the desire for posterity is superfluous [since the world is filled with people]. If you desire children, you can get much better children now, a nobler childbirth and better help in your old age, if you give birth by spiritual labor.” (St. John Chrysostom, *On the Sacred Institution of Marriage*, Homily One)

In truth, “now [in the New Law] no one who is made perfect in piety seeks to have sons, save after a spiritual sense; but then [in the Old Law] it was the work of piety itself to beget sons even after a carnal sense: in that the begetting of that people was fraught with tidings of things to come [of the birth of the Savior], and pertained unto the prophetic dispensation.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 19, A.D. 401)

There are also many examples in the Bible of God granting barren couples holy children first after they made a vow of raising the child in holiness and in the service of God. St. John the Baptist and Samson are just two examples of many. *The Golden Legend* tells us how St. John the Baptist’s parents was granted this miracle of conception:

“These two, Zachariah and his wife Elizabeth [the parents of John the Baptist], were just before our Lord, living in all the justifications, and holding all the commandments of the law without murmur or complaint, praising and thanking our Lord God. They had no children, for the holy woman was barren. They had great desire to have a son that might be bishop of the law by succession of lineage after Zachariah, and hereof had they in their youth prayed much to our Lord, but when it pleased not unto our Lord, they took it a worth and thanked God of all. They served the more devoutly our Lord God, for they had no charge but only to serve and attend unto him. Many there be that withdraw them from the service and love of our Lord for the love of their children.” (*The Golden Legend or The Lives of The Saints*, Vol 3: The Nativity of St. John Baptist)

However, God may also want you to use your time and effort in giving birth to spiritual children, which is far greater than giving birth to fleshly children. Thus, a couple should not mourn the lack of a child, but instead thank God for showing them that He wishes them to do something else with their time. St. John Chrysostom writes concerning infertility, “Let women not be distressed when they have no children: instead, let them give evidence of a thankful disposition and have recourse to the Creator and direct their request to him, the Lord of nature, not attributing childbirth to the intercourse of the partners nor to any other source than the Creator of everything.” (*Homilies on Genesis*, Homily XXI; PG 53.178)

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 51:4: “Therefore, those to whom God is unwilling to give children should not try to have them by means of magical herbs or signs or evil charms. It is becoming proper for Christians especially not to seem to fight against the dispensation of Christ by cruel, wicked boldness. Just as women whom God wants to bear more children must not take medicines to prevent their conception, so those whom God wished to remain sterile should desire and seek this gift from God

alone. They should always leave it to divine Providence, asking in their prayers that God in His goodness may deign to grant what is best for them. Those women whom God wants to bear children should take care of all that are conceived, or give them to someone else to rear. As many as they kill after they are already conceived or born, before the tribunal of the eternal Judge they will be held guilty of so many murders. If women attempt to kill the children within them by evil medicines, and themselves die in the act, they become guilty of three crimes on their own: suicide, spiritual adultery, and murder of the unborn child. Therefore, women do wrong when they seek to have children by means of evil drugs. They sin still more grievously when they kill the children who are already conceived or born, and when by taking impious drugs to prevent conception they condemn in themselves the nature which God wanted to be fruitful. Let them not doubt that they have committed as many murders as the number of the children they might have begotten.”

God also sometimes wants a couple to take in orphans and love them as if they were their own children; and barrenness can certainly be a result of this will of the Lord. A good couple should not be saddened if they are not given children through the natural way, but rejoice in the Lord and pray to Him fervently to be told what He wants them to do instead of raising their own fleshly children. They must love their adopted children as much as if they were their own, and not place the evil and worldly custom of loving humans just because they are of the same blood above the spiritual law that says that we must love all in the same way, whether they are of the same fleshly and temporal family as our own or not. St. John Chrysostom writes, “For that it is the business of widows—I speak of the bringing up of children—hear Paul saying, “If she hath brought up children” (1 Tim. 5:10); and again, “She shall be saved through the child-bearing,” (he has not said through her husband,) if they continue in faith and love and sanctification with sobriety” (1 Tim. 2:15).” (*Homilies on the First Epistle of St. Paul to the Thessalonians*, Homily VI, 1 Thess. iv. 9-13, Ver. 13)

The Blessed Virgin Mary’s Life is the foundation of all chaste servants of Christ

Our Beloved Mother, Lady and Queen, The Blessed Virgin Mary, spoke to Sister Mary of Agreda (1602-1665), Spain, in a spiritual revelation recorded in the book “*The Mystical City of God*,” and explained the great necessity for all people to control their eyes, and to not set their eyes on things that might disturb their souls. She also told Sr. Mary of Agreda that Her own life was the foundation of the pure and chaste life of all religious and chaste servants of Our Lord, which is a fact that was not known publicly to many people at that time. In fact, Our Lady’s “*four vows of poverty, obedience, chastity and enclosure pleased*

the Lord very much, and I [The Blessed Virgin Mary] merited thereby that the Godfearing in the Church and in the law of grace are drawn to live under these vows, as is the custom in the present time.”

*The Virgin Mary spoke to Sister Mary of Agreda, saying: “My daughter, among the great and ineffable favors of the Omnipotent in the course of my life, was the one which thou has just learned and described; for by this clear vision of the Divinity and of the incomprehensible essence I acquired knowledge of the most hidden sacraments and mysteries, and in this adornment and espousal I received incomparable blessings and felt the sweetest workings of the Divinity in my spirit. My desire to take the four vows of poverty, obedience, chastity and enclosure pleased the Lord very much, and I merited thereby that the Godfearing in the Church and in the law of grace are drawn to live under these vows, as is the custom in the present time. This was the beginning of that which you religious practice now, fulfilling the words of David in the forty-fourth psalm: "After Her shall virgins be brought to the King;" for the Lord ordained that my aspirations be the foundation of religious life and of the evangelical law. I fulfilled entirely and perfectly all that I proposed to the Lord, as far as was possible in my state of life; **never did I look upon the face of a man, not even on that of my husband Joseph, nor on that of the angels, when they appeared to me in human form, though I saw and knew them all in God. Never did I incline toward any creature, rational or irrational, nor toward any human operation or tendency.** But in all things I was governed by the Most High, either directly by Himself or indirectly through the obedience, to which I freely subjected myself.*

“Be careful therefore, my daughter, and fear so dreadful a danger; by divine assistance of grace raise thyself above thyself, never permitting thy will to consent to any disorderly affection or movement. I wish thee to consume thyself in dying to thy passions and in becoming entirely spiritualized, so that having extinguished within thee all that is of earth, thou mayest come to lead an angelic life and conversation. In order to deserve the name of spouse of Christ, thou must pass beyond the limits and the sphere of a human being and ascend to another state and divine existence. Although thou art earth, thou must be a blessed earth, without the thorns of passion, one whose fruit is all for the Lord, its Master. If thou hast for thy Spouse that supreme and mighty Lord, who is the King of kings and the Lord of lords, consider it beneath thy dignity to turn thy eyes, and much more thy heart, toward such vile slaves, as are the human creatures, for even the angels love and respect thee for thy dignity as spouse of the Most High. If even among men it is held to be a daring and boundless insolence in a plebeian to cast longing eyes upon the spouse of a prince, what a crime would it be to cast them on the spouse of the heavenly and omnipotent King? And it would not be a smaller crime if she herself would receive

and consent to such familiarity. Consider and assure thyself that the punishment reserved for this sin is inconceivably terrible and I do not show it to thee visibly, lest thou perish in thy weakness. I wish that for thee my instructions suffice to urge thee to the fulfillment of all I admonish and to imitate me as my disciple, as far as thy powers go. Be also solicitous in recalling this instruction to the mind of thy nuns and in seeing that they live up to it.

“My daughter, the greatest happiness, which can befall any soul in this mortal life, is that the Almighty call her to his house consecrated to his service. For by this benefit He rescues the soul from a dangerous slavery and relieves her of the vile servitude of the world, where, deprived of true liberty, she eats her bread in the sweat of her brow. Who is so dull and insipid as not to know the dangers of the worldly life, which is hampered by all the abominable and most wicked laws and customs introduced by the astuteness of the devil and the perversity of men? The better part is religious life and retirement; in it is found security, outside is a torment and a stormy sea, full of sorrow and unhappiness. Through the hardness of their heart and the total forgetfulness of themselves men do not know this truth and are not attracted by its blessings. But thou, O soul, be not deaf to the voice of the Most High, attend and correspond to it in thy actions: I wish to remind thee, that one of the greatest snares of the demon is to counteract the call of the Lord, whenever he seeks to attract and incline the soul to a life of perfection in his service.

“Even by itself, the public and sacred act of receiving the habit and entering religion, although it is not always performed with proper fervor and purity of intention, is enough to rouse the wrath and fury of the infernal dragon and his demons; for they know that this act tends not only to the glory of the Lord and the joy of the holy angels, but that religious life will bring the soul to holiness and perfection. It very often happens, that they who have received the habit with earthly and human motives, are afterwards visited by divine grace, which perfects them and sets all things aright. If this is possible even when the beginning was without a good intention, how much more powerful and efficacious will be the light and influence of grace and the discipline of religious life, when the soul enters under the influence of divine love and with a sincere and earnest desire of finding God, and of serving and loving Him?” (*The Mystical City of God*, “The Divine History and Life of The Virgin Mother of God”, Book 2, Chapter 1)

Also, not many people are aware of this truth, but all “our good works pass through the hands of Mary” and are increased by Her, and this makes it very important for everyone to pray the Rosary and direct our supplications and prayers directly to Our Lady for the great grace to remain chaste and pure until death. St. Louis De Montfort (1710) explains that: “... **inasmuch as our good works pass through the hands of Mary, they receive an augmentation [increase] of purity, and consequently of merit, and of**

satisfactory and impetratory value. On this account they become more capable of solacing the souls in purgatory and of converting sinners than if they did not pass through the virginal and liberal hands of Mary. It may be little that we give by our Lady; but, in truth, if it is given without self-will and with a disinterested charity, that little becomes very mighty to turn away the wrath of God and to draw down His mercy.” (*True Devotion to Mary* #172)

Thus, **“in the heavens Mary commands the angels and the blessed. As a recompense, God has empowered her and commissioned her to fill with saints the empty thrones from which the apostate angels fell by pride.”** (*True Devotion to Mary* #28) And so **“the greatest saints, the souls richest in graces and virtues, shall be the most assiduous in praying to our Blessed Lady,** and in having her always present as their perfect model for imitation and their powerful aid for help.” (*True Devotion to Mary* #46) Those who fervently pray to Our Lady will always experience an alleviation in their temptations because, **“when the Holy Ghost, her Spouse, has found Mary in a soul, He flies there. He enters there in His fullness; He communicates Himself to that soul abundantly, and to the full extent to which it makes room for His Spouse.** Nay, one of the great reasons why the Holy Ghost does not now do startling wonders in our souls is because He does not find there a sufficiently great union with His faithful and inseparable Spouse.” (*True Devotion to Mary* # 36) Indeed, “... many others have proved invincibly, from the sentiments of the Fathers (among others, St. Augustine, St. Ephrem, St. Cyril of Jerusalem, St. Germanus, St. John Damascene, St. Anselm, St. Bernard, St. Bernardine, St. Thomas and St. Bonaventure), **that devotion to Mary is necessary to salvation, and that... it is an infallible mark of reprobation to have no esteem and love for the holy Virgin.”** (*True Devotion to Mary* #40)

In contrast to the true children of God who love and honor Mary, and who salutes Her through the daily prayer of the Most Holy Rosary, heretics and especially the Protestants regard Our Lady with contempt or disregard and often speak lowly of her as if she was a woman like everyone else and who just “happened” to be chosen by God, and nothing more. And what’s worse, they even get angry at people and accuse those who honor and pray to Our Lady for idolatry and heresy. Sadly, all heretics by their manifest contempt of Our Lady whom Our Lord loves and honors so much (and who is the most virtuous person that have ever lived or will ever live outside of Jesus Christ) reveal their impending and eternal damnation. **“All the true children of God, the predestinate, have God for their Father and Mary for their Mother. He who has not Mary for his Mother has not God for his Father. This is the reason why the reprobate, such as heretics, schismatics and others, who hate our Blessed Lady or regard her with contempt and indifference, have not God for their Father, however much they**

boast of it, simply because they have not Mary for their Mother.” (St. Louis De Montfort, *True Devotion to Mary* #30)

Protestants especially reject the intercession of the Saints, but all that can read the Bible of course know that this is a complete rejection of the Bible. We see an example in Revelation chapter 5 of saintly intercession in Heaven. “... *elders fell down before the Lamb, having every one of them harps, **and golden vials full of odours, which are the prayers of the saints.***” (Revelation 5:8) In the Book of Revelation or Apocalypse chapter 6, we also see dead saints who were martyred for the true faith of Jesus Christ, asking God to act on earth, and pleading to God to revenge their blood: “***And when he had opened the fifth seal, I saw under the altar the souls of them that were slain for the word of God, and for the testimony which they held: And they cried with a loud voice, saying, how long, O Lord, holy and true, dost thou not judge and avenge our blood on them that dwell on the earth?***” (Revelation 6:9-10) Notice that the souls of these dead martyrs cry out from underneath the altar. Since ancient times, the Catholic Church has placed the relics of martyrs underneath the altar. The fact that the voices of the martyrs come from under the altar – exactly where their relics are located in Catholic churches – is an interesting biblical confirmation of the Catholic and Biblical practice of relics. (Also see 2 Kings 2:8; 2 Kings 13:21; and Acts 19:12 for more biblical proof and passages of God’s power manifested through the relics of His holy departed or living servants.)

The next example we will look at comes from 1st Machabees chapter 5. This was a book which the Protestants removed from the Bible when they split from the Catholic Church. The comments given in the section on Purgatory in the book “**The Bible Proves the Teachings of the Catholic Church**” demonstrates that the Books of the Machabees are part of the true Old Testament. This is proven by the fact that the New Testament quotes from the Septuagint, which contains the Books of the Machabees and the 5 others which the Protestants reject. This passage concerns a vision of Onias, a high-priest who had died, “*Now the vision was in this manner: Onias who had been high priest, a good and virtuous man, modest in his looks, gentle in his manners, and graceful in his speech, and who from a child was exercised in virtues, holding up his hands, prayed for all the people of the Jews: After this there appeared also another man... Then Onias answering... this is he that prayeth much for the people, and for all the holy city, Jeremias the prophet of God. Whereupon Jeremias stretched forth his right hand, and gave to Judas a sword of gold...*” (2 Machabees 15:12) This fascinating passage (which was removed from the Protestant bible) relates the vision of the deceased high-priest Onias. After his death, he was seen holding out his hands and interceding for the Jews by his prayers. Onias also presents the deceased prophet Jeremias, who gives a sword of gold to Judas Machabeus. Judas Machabeus is not to be confused with the traitor of the New Testament, Judas

Iscariot. This passage is, therefore, another clear proof of the intercession of deceased saints, and the effectiveness of their prayers.

And so, it is an established fact of Holy Scripture that the Saints help us through their prayers. However, in comparison to all the Angels and Saints in Heaven, The Blessed Virgin Mary is greater than all Angels and men combined, according to the testimony and the Word of Our Lord Himself, and that is why her intercessory power with God is so much more effective than prayers to other Saints or Angels. (Please also see the section, [The Biblical Basis For Praying To Mary And For Catholic Teachings On Mary](#))

Indeed, *The Revelations of St. Bridget* reveals that Our Lord “preferred” his “Mother Mary above all others and loved her above every creature”, which shows us that after God, the most blessed and highly exalted creature of all in creation, is the Blessed Virgin Mary:

“[I saw a throne in Heaven on which sat the Lord Jesus Christ as Judge. At his feet sat the Virgin Mary. Surrounding the throne was a host of angels and a countless multitude of saints. A certain monk, a great scholar of theology, stood high up on a rung of a ladder that was fixed in the earth and whose top reached up to Heaven. With an impatient and agitated bearing, as though full of wickedness and guile, he put questions to the Judge:] First question. After this was said, the monk appeared on his rung as before saying: “O Judge, I ask you: Why do you seem unfair in your gifts and graces in that you gave preference to Mary your Mother before every creature and exalted her above the angels?”

Answer to the first question. The Judge answered: “Friend, in my deity are contained all future things and everything that will be done as well as everything that has been done, all of them being foreseen and foreknown from the start. Just as the fall of humankind was something foreknown and permitted by God’s justice but not accomplished through God nor something that had to happen due to God’s foreknowledge, so too it was foreknown from eternity that the liberation of humankind would be accomplished through God’s mercy.

“You ask why I preferred my mother Mary above all others and loved her above every creature. This is because a special mark of virtue was found in her. As when several logs are piled up and a fire is kindled, that log which is most capable and fit for burning is more quickly set aflame and starts burning. It was the same with Mary. When the fire of divine love, which in itself is immutable and eternal, began to kindle and be seen, and the deity wished to become incarnate, there was no creature more capable and fitter to receive this fire of love than the Virgin Mary, for no creature burned with such divine charity as she. And although her love has been shown and revealed in the last age, yet it was foreseen before the beginning of the world. Thus it was predetermined in the deity from all eternity

that just as no one was found like her in charity, so too no one would be equal to her in grace and blessing.” (Book 5, Interrogation 9)

In another revelation the Son of God spoke to her Mother and said:

“My most dear Mother, your words are sweet to me, for they come from your soul. You are like the dawn that breaks forth with clarity. You outshine all the heavens and your light and your clarity surpass all the angels. By your clarity, you drew to yourself the true sun, that is, my Divinity, so much so that the sun of my Divinity came to you and settled on you. By his warmth you are warmed in my love over all others and by his splendor you are enlightened in my wisdom more than all others. The darkness of the earth was chased away and all the heavens were enlightened through you. I say in my truth that your purity pleased me more than all the angels, and it drew my Divinity to you so that you were enkindled by the warmth of my Spirit; and through it you enclosed the true God and Man in your womb whereby mankind has been enlightened and the angels made joyful. Therefore, may you be blessed by your blessed Son! And for this reason, no prayer of yours will ever come to me without being heard, and through you, anyone who prays for mercy with the intention of mending their sinful ways will receive grace for your sake. For just as heat comes from the sun, so too all mercy is given through you. You are like a filled and flowing spring from which mercy flows to the help of the wretched.”

“The Mother answered the Son: “All virtue and glory be yours, my Son! You are my God and my mercy; all good that I have comes from you. You are like the seed that was never sown but still grew and gave fruit a hundredfold and a thousandfold. For all mercy comes from you and since it is innumerable and ineffable, it can indeed be signified by the number one hundred, which signifies perfection, for all perfection comes from you and everyone is perfected in virtue by you.”

“The Son answered the Mother: “Indeed, my Mother, you likened me rightly to the seed that was never sown but still grew, since I came with my Divinity to you, and my Manhood was not sown by intercourse but still grew in you, and from it mercy flowed out from you to all. Therefore, you have spoken rightly. Since you now draw mercy out of me with the most sweet words of your mouth, ask me what you want, and it shall be given to you.”

“The Mother answered: “My Son, since I have won mercy from you, I beg for mercy and help for the wretched. For there are namely four places: The first is Heaven, where the angels and the souls of the saints need nothing but you whom they have – for in you they have every good. The second place is hell, and those who stay there are filled with malice and excluded from all mercy. Therefore, nothing good can enter into them any more. The third is the place of those being purged in purgatory, and those who stay there need a threefold mercy since they are tormented in a threefold way. They suffer through their

hearing, for they hear nothing but pain, sorrow, and misery. They suffer through their sight, for they see nothing but their own misery. They are tormented through their touch, for they feel the heat of the unbearable fire and of the harsh torment. My Lord and my Son, give them your mercy for the sake of my prayers!”

“The Son answered: “I will gladly give them a threefold mercy for your sake. First, their hearing shall be relieved, their sight will be eased, and their torment will be reduced and relieved. And all those who are in the greatest and most severe torment of the fires of purgatory shall from this moment come to the middle torment; those who are in the middle torment shall come to the lightest; and those who are in the lightest torment shall come home to rest.”

“The Mother answered: “Praise and honor to you, my Lord!” And she immediately said to her Son: “My beloved Son, the fourth place is the world, and its inhabitants are in need of three things: First, repentance for their sins. Second, penance and atonement. Third, the strength to do good deeds.”

“The Son answered: “Everyone who calls on your name and has hope in you along with a purpose of amendment for his sins shall be given these three things as well as the kingdom of Heaven. Your words are so sweet to me that I cannot deny you anything you plead for, for you want nothing other than what I want. You are indeed like a shining and burning flame by which the extinguished lights are enkindled and the burning lights are strengthened, for by your love which arose in my heart and drew me to you, those who are dead in sin will come to life again and those who are tepid and black like smoke will become strong in my love.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 50)

In an additional revelation the Mother of God spoke to her Son and said:

“Blessed be your name, my Son Jesus Christ, and all honor to your Manhood above all that is created! Glory to your Divinity above all good things, which are one God with your Manhood!”

“The Son answered: “My Mother, you are like a flower that grew in a valley. Around the valley there were five high mountains, and the flower grew out of three roots with a straight stem without any knots. This flower had five leaves that were filled with all sweetness. The valley with its flower grew above these five mountains, and the leaves of the flower spread themselves above every height of heaven and above all the choirs of angels. My beloved Mother, you are this valley for the sake of the great humility you had in comparison with all others. Your humility grew higher than five mountains.

“The first mountain was Moses because of his power. For he had power over my people through the Law, as if it were enclosed in his hand. But you enclosed the Lord of all law in your womb and, therefore, you are higher than this mountain. The second mountain was Elijah, who was so holy that he with soul and body was assumed into my holy place.

But your soul, my most dear Mother, was assumed above all the choirs of angels to the throne of God along with your most pure body. You are therefore higher than Elijah. The third mountain was the strength of Samson that surpassed all other men. Yet the devil defeated him with his treachery. But you defeated the devil with your strength and power. You are therefore stronger than Samson. The fourth mountain was David, who was a man according to my heart and will, but yet fell into sin. But you, my beloved Mother, followed my will in all and never sinned. The fifth mountain was Solomon, who was full of wisdom but nevertheless was fooled. But you, my Mother, were full of all wisdom and were never fooled or deceived. You are therefore higher than Solomon.

“The flower grew from three roots, because of the three things you had from your youth: obedience, charity, and divine understanding. Out of these three roots grew the most straight stem without any knots, which means that your will was never bent to anything but my will. This flower also had five leaves that grew above all the choirs of angels. My dear Mother, you are indeed the flower with these five leaves.

“The first leaf is your nobleness, which is so great that my angels, who are noble before me, when seeing and considering your nobleness, saw that it was above them and more eminent than their holiness and nobleness. You are therefore higher than the angels. The second leaf is your mercy, which was so great that you, when you saw the misery of all the souls, had compassion over them and suffered the greatest torment at my death. The angels are full of mercy, and yet they never endure sorrow or pain, but you, my loving Mother, were merciful to the wretched when you felt all the sorrow and torment of my death, and you wanted to suffer torment for the sake of mercy rather than being separated from it. Therefore, your mercy surpassed the mercy of all the angels. The third leaf is your loving kindness. The angels are loving and kind and want good for everyone, but you, my dearest Mother, had before your death a will like an angel in your soul and body and did good to everyone. And still you do not refuse anyone who reasonably prays for his own good. Therefore, your kindness is higher and greater than the angels. The fourth leaf is your beauty. The angels behold the beauty of each other and wonder over the beauty of all souls and all bodies, but they see that the beauty of your soul is above all that is created and that the nobleness of your body surpasses all created beings. And so, your beauty surpassed all the angels and everything created. The fifth leaf was your divine joy, for nothing pleased you but God, just as nothing but God delights the angels. Each and every one of them knows and knew his own joy in himself, but when they saw the joy in you to God, they beheld in their conscience how their joy flamed up in them like a light in the love of God. They saw that your joy was like a flaming bonfire, burning with the hottest fire, with flames so high that it came near to my Divinity. And for this reason, my most sweet Mother, your divine joy burned well above all the choirs of angels. Since this flower had these five leaves, namely, nobleness, mercy, loving kindness, beauty, and the highest joy in God, it was full of all sweetness.

“But the one who wants to taste of its sweetness should approach the sweetness and

assume it into himself. This is also what you did, my most sweet Mother. You were so sweet to my Father that he assumed all of you into his Spirit, and your sweetness delighted him above all other things. The flower also bears a seed by the heat and power of the sun and from it grows a fruit. In this way the blessed sun, my Divinity, assumed Manhood from your virginal womb. For just as the seed makes and grows flowers of the same kind as the seed wherever it is sown, so my limbs were like yours in shape and appearance, even though I was a man and you a woman and a virgin. This valley was uplifted with its flower above all mountains when your body together with your most holy soul was lifted up above all the choirs of angels.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 51)

It should thus be clear to all of good will that “The Blessed Virgin Mary is the Mother of God; therefore she is far more excellent than all the Angels, even the Seraphim and Cherubim. She is the Mother of God; therefore she is most pure and most holy, so that under God no greater purity can be imagined.” (Pope Pius XI, *Lux Veritatis* #42, A.D. 1931)

“Let us contemplate the sentiments of profound respect and maternal tenderness, which fill the soul of our blessed Lady, now that she has conceived Jesus in her chaste womb: He is her God, and yet He is her Son. Let us think upon this wonderful dignity bestowed upon a creature; and let us honour the Mother of our God. It is by this mystery that the prophecy of Isaias was fulfilled: “Behold, a Virgin shall conceive and bear a Son;” and that of Jeremias: “The Lord hath created a new thing upon the earth; a woman shall compass a Man.”

“... But what human language could express the dignity of our Lady, who carries within her chaste womb Him that is the world’s salvation! If Moses, after a mere colloquy with God, returned to the Israelites with the rays of the majesty of Jehovah circling his head, what an aureola of glory is due to Mary, who has within her, as in a living heaven, that very God Himself! The divine Wisdom tempers the effulgence of her glory that it be not visible to men; and this in order that the state of humility, which the Son of God has chosen as the one in which He would manifest Himself to the world, should not be removed at the very outset by the dazzling glory which would, otherwise, have been seen gleaming from His Mother.

“... What so lovely in creation as this Virgin, who loves the Lord with such matchless love and is so exceedingly loved by this her Lord? It is she of whom the Scripture speaks, when it calls the bride the dearest hind. What, too, so lovely as that well-beloved Son of God, born of His beloved Father from all eternity, and now, at the end of time, as the apostle speaks, formed in the womb of His dearest Mother, and become to her, in the words of the same divine proverb, the sweetest fawn? Let us, therefore, cull our flowers, and offer them to both Child and Mother. But let me briefly tell you what are the flowers

you must offer to our Lady. Christ says, speaking of His Humanity, 'I am the flower of the field, and the lily of the valleys.' By Him, therefore, let us purify our souls and bodies, and so be able to approach our God in chastity. Next, preserve this flower of purity from all that would injure it; for flowers are tender things, and soon droop and fade. Let us wash our hands among the innocent, and, with a pure heart, and pure body, and cleansed lips, and chaste soul, let us gather in the paradise of our heavenly Father our fresh flowers for the new Nativity of our new King. With these flowers let us stay up this most saintly Mother, this Virgin of virgins, this Queen of queens, this Lady of ladies; that so we may deserve to receive the blessing of the Mother and of the divine Babe." (*The Liturgical Year* by Dom Guéranger, O.S.B.)

The best way to honor Our Lady and ask Her for spiritual graces is undoubtedly to pray the Rosary daily, which countless of Popes and Saints have revealed is especially effective in helping to conquer our sins and everyday failings. St. Louis De Montfort writes: "I could tell you at great length of the grace God gave me to know by experience the effectiveness of the preaching of the Holy Rosary and of how I have seen, with my own eyes, the most wonderful conversions it has brought about." (*The Secret of the Rosary*, p. 10) St. Louis De Montfort: "Our Lady revealed to Blessed Alan De la Roche that no sooner had St. Dominic begun preaching the Rosary than hardened sinners were touched and wept bitterly over their grievous sins... everywhere that he preached the Holy Rosary such fervor arose that sinners changed their lives and edified everyone by their penances and change of heart." (*The Secret of the Rosary*, p. 66)

In truth, Our Lord Himself directs us and tells us to take Our Lady as our Mother at the foot of the cross in the Holy Gospel when He gives Her over to John the Apostle (St. John being a type of the whole of humanity in the same way that many things in the Old Law prefigured things of the New Law). "*Now there stood by the cross of Jesus, his mother, and his mother's sister, Mary of Cleophas, and Mary Magdalen. When Jesus therefore had seen his mother and the disciple standing whom he loved, he saith to his mother: Woman, behold thy son. After that, he saith to the disciple: Behold thy mother. And from that hour, the disciple took her to his own.*" (John 19:25-27) Though other women were at the foot of the cross, Jesus singles out His mother. Jesus calls her "woman" because she is the woman of Genesis 3:15 – the one in complete opposition to the serpent. To see the overwhelming biblical evidence that Mary is the new Eve and the true Arc of the Covenant, as well as proof for other Catholic doctrines concerning Mary, please read the section about Her in the book "[The Bible Proves the Teachings of the Catholic Church](#)", which proves without a doubt that Our Lady have been given an amazing and special intercessory power by Our Lord to help mankind gain victory over sin and the Devil.

The Life of St. Gemma Gelgani (1878-1903): “The reader already knows something of the way in which she strove all her life to keep this beautiful virtue [of chastity] unsullied in her heart. She cultivated a special devotion to St. Agnes, and to the other saints who were particularly remarkable for their purity. But it was above all to the Blessed Virgin that she entrusted the protection of her treasure, and for this purpose all her life long she never omitted to say three Hail Mary’s every day with her hands under her knees. She was once surprised in this position by her Aunt Elisa and upon her asking for an explanation she replied: ‘Grandmother taught me to do it. She said that if I said three Hail Mary’s in that way, the Blessed Virgin would never allow me to commit a sin against purity.’”

The Gospel of Luke tells us about Our Lady’s love of purity and chastity

The Gospel of Luke describes the angelic salutation that the Angel Gabriel gave to the Blessed Virgin Mary.

Luke 1:26-35 “And in the sixth month, the angel Gabriel was sent from God into a city of Galilee, called Nazareth, to a virgin espoused to a man whose name was Joseph, of the house of David; and the virgin’s name was Mary. And the angel being come in, said unto her: **Hail, full of grace, the Lord is with thee: blessed art thou among women. Who having heard, was troubled at his saying, and thought with herself what manner of salutation this should be. And the angel said to her: Fear not, Mary, for thou hast found grace with God. Behold thou shalt conceive in thy womb, and shalt bring forth a son; and thou shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the most High; and the Lord God shall give unto him the throne of David his father; and he shall reign in the house of Jacob for ever. And of his kingdom there shall be no end. And Mary said to the angel: How shall this be done, because I know not man? And the angel answering, said to her: The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the most High shall overshadow thee. And therefore also the Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God.”**

Haydock Commentary explains Luke 1:26-35: “**Ver. 34.** How shall this be done? She only asks about the manner. --- Because I know not man. This answer, as St. Augustine takes notice, would have been to no purpose, had she not made a vow to God to live always a virgin. (Witham) --- Listen to the words of this pure Virgin. The angel tells her she shall conceive; but she insists upon her virginity, holding her purity in higher estimation than the promised dignity. (St. Gregory of Nyssa.) --- She did not doubt the truth of what the

angel said, (as Calvin impiously maintained) but she wished it might not happen to the prejudice of her vowed virginity. (St. Ambrose, St. Augustine, Ven. Bede, Theophylactus, &c. &c.) --- You ask, *how shall this be done, since you know not man?* This, your ignorance of man, is the very reason why this will take place within you. For had you not been pure, you never would have been deemed worthy of so great a mystery. Not because marriage is bad, but because virginity is far more excellent. The common Lord of all ought in his birth to have something common with all mankind, and still something different. He was conceived and born in the womb like the rest of mankind, but he differed from them in being born of a virgin. (St. Chrysostom, xlix. in Genes.)”

It is of course not a coincidence that God chose a Virgin to bear and give birth to Himself. Mary’s love of chastity and purity was so pleasing to Our Lord that He was drawn to her womb and consented to become man. It was not suitable for God to become a man through the normal way of sexual copulation since, after the fall of Adam and Eve, the sexual act had become intoxicating, shameful and defective in its essence. Our Lord, being the source of all purity and virtue, chose a most holy vessel of chastity and purity ever created – The Blessed Virgin Mary – since the justice and greatness of His Majesty required this.

In *St. Bridget’s Revelations*, Our Lord Jesus Christ Himself revealed that “**I preferred to be born of a virgin rather than of a woman who was not a virgin, because that which is purest befits me who am God most pure.** While it remained in the order of its creation, human nature had no deformity. But once the commandment was transgressed, there immediately arose a sense of shame, just as happens to people who sin against their temporal lord, who are even ashamed of the very limbs with which they have sinned. Along with shame over the transgression, there also sprang up a disordered impulse, especially in the reproductive organs. Yet, in order that this impulse might not be unproductive, it was by God’s goodness turned to good, and the act of carnal union was established by divine commandment in order that nature might bear its fruits. However, since it brings greater glory to act above and beyond the commandment, adding whatever good one is led by love to make, it pleased God to choose for his work the institution tending to **greater purity and love, and that is virginity.** For it is more virtuous and generous to be in the fire of tribulation and not to burn than to be without fire and still want to be crowned. **Now, since virginity is like the fairest path to heaven while marriage is more like a road, it befitted me, God most pure, to rest in a virgin most pure.** Just as the first man was created from the virgin earth, not yet polluted by blood, and because Adam and Eve committed their sin while they were still in a sound state of nature, so too I, God, wished to be received in the purest vessel so as to transform everything by my goodness.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 12)

In the same *Revelations of St. Bridget*, The Blessed Virgin Mary also describes how she had promised chastity to Our Lord long before she was told that she was going to conceive and give birth to God Himself: “I am the Queen of Heaven, the Mother of God... I will now show you more fully how, from the beginning, when I first heard and understood that God existed, I always, and with fear, was concerned about my salvation and my observance of His Commandments. But when I learned more about God—that he was my Creator and the judge of all my actions—I loved him more dearly, and I was constantly fearful and watchful so as to not offend him by word or deed.

“Later, when I heard that he had given the Law and the Commandments to the people and worked such great miracles through them, I made a firm decision in my soul to never love anything but him, and all worldly things became most bitter to me. When still later I heard that God himself would redeem the world and be born of a Virgin, I was seized by such great love for him that I thought of nothing but God and desired nothing but him. I withdrew myself, as much as I was able, from the conversation and presence of parents and friends, and I gave away all my possessions to the poor, and kept nothing for myself but meager food and clothing.

“Nothing was pleasing to me but God! I always wished in my heart to live until the time of his birth, and perhaps, deserve to become the unworthy handmaid of the Mother of God. **I also promised in my heart to keep my virginity, if this was acceptable to him, and to have no possessions in the world.** However, if God wanted otherwise, my will was that his will, not mine, be done; for I believed that he could do all things and wanted nothing but what was beneficial and best for me. Therefore, I entrusted all my will to him.

“When the time approached for the virgins to be presented in the temple of the Lord, I was also among them due to the devout compliance of my parents to the Law. **I thought to myself that nothing was impossible for God, and since he knew that I wanted and desired nothing but him, I knew that he could protect my virginity, if it pleased him.** However, if not, I wanted his will to be done. After I had heard all the commandments in the temple, I returned home, burning even more now than ever before with the love of God, being inflamed daily with new fires and desires of love.”
(*The Revelations of St. Bridget*, Book 1 Chapter 10)

In another revelation, Jesus Christ praises His mother’s most pure Virginity and other virtues and explains why He loves Her so much:

“The Son speaks: ‘I am crowned king in my divinity without beginning and without end. A crown has neither beginning nor end; thus it is a symbol of my power, which had no beginning and will have no end. I had another crown, too, in my keeping: I myself, God, am that crown. It was prepared for the person who had the greatest

love for me. And you, my most sweet Mother, won this crown and drew it to yourself through righteousness and love. **The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than that of any other, and that it was more pleasing to me than all else. Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility.** You are rightly called the crowned queen over all creation - “queen” for the sake of your purity, “crowned” for your excellent worth.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Revelation 4)

Venerable Maria de Agreda in her marvelous work “*The Mystical City of God: The Divine History and Life of The Virgin Mother of God*,” also explains that Our Lady and Queen was totally different than all of the other humans:

“The Blessed Birth Of Mary Immaculate. She was born pure and stainless, beautiful and full of grace, thereby demonstrating, that She was free from the law and the tribute of sin. Although She was born substantially like other daughters of Adam, yet her birth was accompanied by such circumstances and conditions of grace, that it was the most wonderful and miraculous birth in all creation [at that time since Our Lord had not been born yet] and will eternally redound to the praise of her Maker. At twelve o’clock in the night this divine Luminary issued forth, dividing the night of the ancient Law and its pristine darknesses from the new day of grace, which now was about to break into dawn. She was clothed, handled and dressed like other infants, though her soul dwelt in the Divinity; and She was treated as an infant, though She excelled all mortals and even all the angels in wisdom. Her mother did not allow Her to be touched by other hands than her own, but she herself wrapped Her in swaddling clothes: and in this Saint Anne was not hindered by her present state of childbirth; for she was free from the toils and labors, which other mothers usually endure in such circumstances.” (*The Mystical City of God*, Book 1, Chapter 7)

“Her Childhood Years. [Words of the Queen – The Virgin Mary speaks to Sister Mary of Agreda, Spain:] My dearest daughter, keep in mind, that all the living are born destined for death, but ignorant of the time allowed them; this they know for certain however, that the term of life is short, that eternity is without end, and that in this life only they can harvest what will yield life or death eternal. In this dangerous pilgrimage of life God has ordained, that no one shall know for certain, whether he is worthy (Eccles. 9, 1) of his love or hate; for if he uses his reason

rightly, this uncertainty will urge him to seek with all his powers the friendship of that same Lord. God justifies his cause as soon as the soul acquires the use of reason; for from that time onward He enlightens and urges and guides man toward virtue and draws him away from sin, teaching him to distinguish between water and fire, to approve of the good and reject evil, to choose virtue and repel vice. Moreover, God calls and rouses the soul by his holy inspirations and continual promptings, provides the help of the sacraments, doctrines and commandments, urges man onward through his angels, preachers, confessors, ministers and teachers, by special tribulations and favors, by the example of strangers, by trials, death and other happenings and dispositions of his Providence; He disposes the things of life so as to draw toward Him all men, for He wishes all to be saved. Thus he places at the disposal of the creature a vast field of benevolent help and assistance, which it can and should use for its own advancement. Opposing all this are the tendencies of the inferior and sensitive nature, infected with the *fomes peccati*, the foment of sin, tending toward sensible objects and by the lower appetites and repugnances, disturbing the reason and entralling the will in the false liberty of ungoverned desires. The demon also, by his fascinations and his deceitful and iniquitous suggestions obscures the interior light, and hides the deadly poison beneath the pleasant exterior. But the Most High does not immediately forsake his creatures; He renews his mercy and his assistance, recalling them again and again, and if they respond to his first call, He adds others according to his equity, increasing and multiplying them in proportion as the soul corresponds. As a reward of the victory, which the soul wins over itself, the force of his passions and concupiscences is diminished, the spirit is made free to soar higher and rise above its own inclinations and above the demons.

“But if man neglects to rise above his low desires and his forgetfulness, he yields to the enemy of God and man. The more he alienates himself from the goodness of God, so much the more unworthy does he become of the secret callings of the Most High, and so much less does he appreciate his assistance, though it be great. For the demon and the passions have obtained a greater dominion and power over his intellect and have made him more unfit and more incapable of the grace of the Almighty. Thereon, my dear daughter, rests the whole salvation or condemnation of souls, that is, in commencing to admit or resist the advances of the Lord. I desire thee not to forget this doctrine, so that thou mayest respond to the many calls which thou receivest of the Most High. See thou be strong in resisting his enemies and punctually solicitous in fulfilling the pleasure of thy Lord, for thereby thou wilt gratify Him and attend to the commands made known to thee by divine light. I loved my parents dearly, and the tender words of my mother wounded my heart; but as I knew it to be the will of the Lord to leave them, I forgot her house and my people in order to follow my Spouse. The proper education and instruction of

children will do much toward making them more free and habituated to the practice of virtue, since thus they will be accustomed to follow the sure and safe guiding star of reason from its first dawn.” (*The Mystical City of God*, Book 1, Chapter 8)

Bad Company is the root of many evils

It is a little discussed topic nowadays, but the Holy Scripture and the Saints teach that there is a great necessity to have a detachment from all relatives and friends in order to be saved. St. Alphonsus, (c. 1755) when speaking **on the necessity to be detached from relatives, explains, saying:** “How many monks, says St. Jerome, ‘by compassion towards their father and mother have lost their own souls?’ How many religious by compassion for their relatives have been lost? In another place the saint says, that the more tender the affection of a religious for her kindred, the greater her impiety towards God... **St. Ignatius of Loyola refused to interfere in the marriage of one of his nieces, though she was heiress of the family. St. Francis Borgia would not ask the Pope for a dispensation (which he would have easily obtained) to have his son married to a relative, although the acquisition of a large estate depended upon the marriage...** When, then, relatives seek to implicate you in worldly affairs, withdraw at once from them.” In truth, **“If attachment to relatives were not productive of great mischief Jesus Christ would not have so strenuously exhorted us to estrangement from them... a man’s enemies shall be they of his own household (Mt. 10:36)... Relatives are the worst enemies of the sanctification of Christians...”**

An example in the lives of the seers of Fatima illustrates how there is also a necessity for all to be detached from friends, and especially those who are worldly or ungodly. It is related that “One afternoon Lucia brought some other girls, schoolmates. When they had gone, Francisco looked seriously at her and said: ‘Don’t walk with them, because you can learn to commit sins.’ ‘But they leave school when I do’ (Lucia replied). ‘When you leave, spend a little while at the feet of the hidden Jesus, and then come home alone.’” (William Thomas Walsh, *Our Lady of Fatima*, p. 164)

Our speech effects our purity

In *The First Letter of Saint Peter*, St. Peter tells us that we need to carefully consider how we speak and act. Sins against chastity are almost always begun by a lustful look or move, and shameful talk. That is why modesty in dress, speech and behavior is very important in the Christian life.

1 Peter 3:1-6 “In like manner also let wives be subject to their husbands: that if any believe not the word, they may be won without the word, by the conversation of the wives. **Considering your chaste conversation with fear. Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel: But the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God.** For after this manner heretofore the holy women also, who trusted in God, adorned themselves, being in subjection to their own husbands: As Sara obeyed Abraham, calling him lord: whose daughters you are, doing well, and not fearing any disturbance.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 1.** *Let wives, &c.* In the first six verses he gives instructions to married women. 1. By their modest and submissive dispositions to endeavor to gain and convert their husbands, shewing them such a respect as Sara did, (whose daughters they ought to esteem themselves) who called Abraham her lord, or master; (Genesis xviii. 12.) 2. To be modest in their dress, without vanity; 3. That women take the greatest care of the *hidden man*, i.e. of the interior disposition of their heart, which he calls *the incorruptibility of a quiet and a meek spirit*; 4. *Not fearing any trouble*, when God’s service or the duty to their husbands require it. (Witham)”

The sinful and fleshly man and woman know not the humility of “*the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God.*” (1 Peter 3:4) All their actions are rather based on vanity and a most disgusting desire to get others or their spouse to sensually desire them, and that is also why (being spurred by the devil) they dress sensually, use makeup and unbecoming and disgraceful language. But those who have left the empty life of vanity and sensuality behind, and who refuses to dress like whores, using makeup and walk in “lusts, excess of wine, revellings, banquetings” – have risen with Christ.

1 Peter 4:1-5 “Christ therefore having suffered in the flesh, be you also armed with the same thought: **for he that hath suffered in the flesh, hath ceased from sins: That now he may live the rest of his time in the flesh, not after the desires of men, but according to the will of God.** *For the time past is sufficient* to have fulfilled the will of the Gentiles, for them who have walked in riotousness, lusts, excess of wine, revellings, banquetings, and unlawful worshipping of idols. Wherein they think it strange, that you run not with them into the same confusion of riotousness, speaking evil of you. Who shall render account to him, who is ready to judge the living and the dead.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 1.** *He that hath suffered in the flesh, hath ceased from sins.* Some expound these words of Christ; but he never had committed the least sin. The true sense is, that every one who suffers by Christ’s example, leaves off a sinful life, so as not to fall into great sins. (Witham) --- **Ver. 3.** *For the time past is sufficient, &c.* As if he said, you who were Gentiles, have already lived too long in vices before your conversion; so that they who are not yet converted, *admire* at the change they see in you, make a jest of you, talk against you for your not running on with them in the same wicked and shameful disorders: but they shall render an exact account of all to the just Judge of the living and the dead... who judgeth and condemneth those who had lived according to the flesh, but gave life to those who had lived well, or done penance according to the spirit of God. (Witham)”

The evil of lust makes man blind to spiritual things “while dulness of sense arises from gluttony”

Most men and women of the world do not recognize or know about the fact that sensual lusts (both for the married and the unmarried) actually blinds people from understanding or perceiving spiritual things/truths. This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a “**blindness of mind**” of spiritual things. Indeed, St. Thomas Aquinas, in his *Summa Theologica* explains that:

“Different causes produce different effects. **Now Gregory says (Moral. xxxi, 45) that dulness of sense arises from gluttony, and that blindness of mind arises from lust...** The perfect intellectual operation in man consists in an abstraction from sensible phantasms, wherefore the more a man’s intellect is freed from those phantasms, the more thoroughly will it be able to consider things intelligible, and to set in order all things sensible. Thus Anaxagoras stated that the intellect requires to be “detached” in order to command, and that the agent must have power over matter, in order to be able to move it. Now it is evident that pleasure fixes a man’s attention on that which he takes pleasure in: wherefore the Philosopher says (Ethic. x, 4,5) that we all do best that which we take pleasure in doing, while as to other things, we do them either not at all, or in a faint-hearted fashion. Now carnal vices, namely gluttony and lust, are concerned with pleasures of touch in matters of food and sex; and these are the most impetuous of all pleasures of the body. For this reason these vices cause man’s attention to be very firmly fixed on corporeal things, **so that in consequence man’s operation in regard to intelligible things is weakened**, more, however, by lust than by gluttony, forasmuch as sexual pleasures are more vehement than those of the table.

Wherefore lust gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.” (Second Part of the Second Part, Q. 15, Art. 3, Second and Third Articles)

St. Alphonsus Ligouri, in *The Great Means of Salvation and of Perfection*, **On The Necessity and Power of Prayer**, talks about how the impure temptations of the flesh affects us and that through them (if we yield to them) the Devil takes away all spiritual lights and makes us forget all our meditations and good resolutions, and even makes us disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments. He writes that “it is especially to be remarked that no one can resist the impure temptations of the flesh without recommending himself to God when he is tempted. **This foe is so terrible that, when he fights with us, he, as it were, takes away all light; he makes us forget all our meditations, all our good resolutions; he makes us also disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments...** He who in such a moment does not have recourse to God is lost... Chastity is a virtue which we have no strength to practice, unless God gives us; and God does not give this strength except to him who asks for it. But whoever prays for it will certainly obtain it.”

How to conquer temptations

There are many things that are necessary for us to do if we want to be able to conquer our temptations and sensual-fleshly desires. Sloth in performing acts of virtue is a sin, and therefore, it is necessary to know about and perform those acts which God requires from us. “If you desire to possess the purity which becomes the Spouse of Jesus, **you must cut off all dangerous occasions: you must cherish a holy ignorance of all that is opposed to chastity, and abstain from reading whatever has the slightest tendency to sully the soul.**” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 32) In truth, “**The principal means of acquiring an ardent love of Christ are mental prayer, Communion, mortification, retirement.**” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 28) And so, “**If thou wouldst be certain of being in the number of the elect, strive to be one of the few, not of the many. And if thou wouldst be quite sure of thy salvation, strive to be among the fewest of the few;** that is to say: Do not follow the great majority of mankind, **but follow those who enter upon the narrow way, who renounce the world, who give themselves to prayer, and who never relax their efforts by day or by night, that they may attain everlasting blessedness.**” (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, p. 221, quoting from St. Anselm, *Archbishop and Doctor of the Church*)

The consent to bad thoughts is the beginning of all evil

St. Alphonsus Liguori (1696-1787), *Bishop and Doctor of the Church*, writes concerning the absolute necessity of always resisting bad thoughts and temptations and that we must never in the least degree yield to them, as is shown by the following tragic example of a damned, christian soul:

“My dear Christians, be careful to banish these bad thoughts, by instantly turning for help to Jesus and Mary. He who contracts the habit of consenting to bad thoughts exposes himself to great danger of dying in sin, for the reason that it is very easy to commit sins of thought. In a quarter of an hour a person may entertain a thousand wicked desires, and for every evil desire to which he consents he deserves hell. At the hour of death the dying cannot commit sins of action, because they are unable to move; but they can easily indulge sins of thought, and the devil suggests every kind of wicked thought and desire to them when they are in that state. St. Eleazar, as Surius relates, was so violently and frequently tempted by bad thoughts at the hour of death, that he exclaimed: "Oh, how great is the power of the devils at the hour of death!" The saint, however, conquered his enemies, because he was in the habit of rejecting bad thoughts; but woe to those who have acquired a habit of consenting to them! Father Segneri tells us of a man who during his life had often consented to bad thoughts. At the hour of death he confessed his sins with great compunction, so that every one regarded him as a saint; but after death he appeared and said that he was damned; he stated that he made a good confession, and that God had pardoned all his sins; but before death the devil represented to him that, should he recover, it would be ingratitude to forsake the woman who loved him so much. He banished the first temptation: a second came; he then delayed for a little, but in the end he rejected it: he was assailed by a third temptation, and consented to it. Thus, he said, he had died in sin, and was damned. My brother, do not say, as many do, that sins against chastity are light sins, and that God bears with them.” (St. Alphonsus Maria de Liguori, *THE ASCETICAL WORKS VOLUME XV, Preaching: Letter to a Religious, Letter to a Bishop, the Exercises of the Missions, Instructions on the Commandments and the Sacraments*, pp. 469-470)

The above shows that we must hate sinful desires with a passion and fervor in order to overcome them, rather than fall into evil lusts, gloomy enjoyment, or the sin itself. Indeed, “To abstain from sinful actions is not sufficient for the fulfillment of God’s law. The very desire of what is forbidden is evil.” (St. John Baptist de la Salle, A.D. 1651-1719)

Exhortations to chastity

St. Alphonsus, Discourse to Maidens: “St. Ignatius, Martyr, writing to his disciples, exhorted them carefully to watch over the virgins, so that they might be constant in the promise that they had made to Jesus Christ of their virginity, which is so precious a gift before God. Virgins consecrated to the love of the divine Spouse are called by St. Cyprian the most noble part of the Church. Therefore, besides St. Cyprian, several among the holy Fathers, as St. Ephrem, St. Ambrose, St. John Chrysostom, and others, have composed works that treat entirely of the praises of virginity.

The glorious Apostle St. Matthew, as Denis the Carthusian relates, did not wish to allow the virgin St. Iphigenia, who was consecrated to Jesus Christ, to marry a monarch, although he promised to embrace the faith with all his people. Thomas Cantipratensis relates that at Rome the sister of the Count of Puglia, promised in marriage by his brother to a lord, fled in the disguise of a man so as not to be forced to marry; but she was pursued by her brother, and overtaken near a rock that projected into the sea. Putting her confidence in God, she threw herself into the abyss, and afterwards walked upon the water as far as a desert in Greece, where she remained safe. I wished to quote these examples to show that it is not a useless work, but a work that is very agreeable to God, when priests take care to exhort young persons to consecrate to Jesus Christ the lily of their virginity. This is the reason why in our missions it is customary, on the morning of one of the last days, that a missionary, assisted by another priest advanced in years, addresses in a retired place an instruction on this point to all the young women.

“Example of a Discourse to Young Women.

“My dear sisters, I do not pretend to explain to you in this discourse all the merits and all the advantages obtained by young maidens in consecrating their virginity to Jesus Christ. I will confine myself to pointing them out briefly.

“First, they become in the eyes of God beautiful as the angels of heaven: *They shall be as the angels of God in heaven* (Matt. xxii. 30). Baronius relates that at the death of a pious virgin, named Georgia, a great number of doves were seen flying about her; and when her body was carried to the church, these doves placed themselves on the part of the roof which corresponded to the place where the coffin was put, and flew away only after the burial of the deceased. Every one believed that these doves were angels, who thus honored her virginal body.

“Moreover, when a young person renounces the world and devotes herself to the love of Jesus Christ, she becomes the spouse of the Son of God. In the Gospel our Saviour is called now Father, now Mother, now Shepherd of Souls; but in regard to virgins he calls himself their Bridegroom or Spouse: *They went out to meet their bridegroom* (Matt. xxv. 1).

“A young person who wishes to establish herself in the world, if she is prudent, makes careful inquiries about those that aspire to her hand, and tries to know which among them is the noblest and richest. Let us, then, address ourselves to the Spouse of the Canticles, who knows very well the prerogatives of the divine Spouse, and let us ask him what he is. Tell me, O divine Spouse! what is he who loves thee and renders thee the most happy among all women? *My beloved is white and ruddy, chosen out of thousands* (Cant. v. 10). My beloved, she says, is all white by his purity, and is ruddy by the love with which he is inflamed; he is, in a word, so beautiful, so noble, so affable, that one finds him to be the most amiable among all spouses.

“When St. Agnes was offered as her spouse the son of the Prefect of Rome, this glorious virgin was right when she answered, as St. Ambrose tells us, that she had found a far better match.

“Such was also the answer of St. Domitilla, niece of the Emperor Domitian, which she gave to persons who tried to persuade her that she could be married to Count Aurelian, since he consented that she should remain a Christian: "But, tell me," she answered them, "if to a young woman there was presented, on the one hand, a great monarch, and on the other, a poor plebeian, which of the two would she choose for a husband? To accept Aurelian, I should have to renounce the King of heaven; this would be folly, and I do not wish to be guilty of it." Hence in order to remain faithful to Jesus Christ, to whom she had consecrated her virginity, she gave herself up to be burnt alive a punishment to which her barbarous lover had condemned her.

“Generous souls who renounce the world for the love of Jesus Christ, become the cherished spouses of the Son of God. They are called First-fruits of the Lamb: *First-fruits to God and to the Lamb* (Apoc. xiv. 4). Why the First-fruits? Because, says Cardinal Hugo, as the first-fruits are more agreeable than others, so virgins are objects of the Lord’s predilection. The divine Spouse is nourished among the lilies: *Who feedeth among the lilies*. And what are these lilies, if not fervent souls who consecrate their virginity to Jesus Christ? Venerable Bede assures us that the chant of the virgins, that is, the honor which the virgins render to God by preserving to him intact the lily of their purity, is more agreeable to the Lord than the chant of all the other saints. In fact, the Holy Ghost declares that no good can compensate for the merit of virginity. No price is worthy of a continent soul. For this reason, according to Cardinal Hugo, one can obtain a dispensation from all other vows, but not from the vow of virginity. It is also on this account that theologians believe that the Blessed Virgin would have been disposed to renounce the sublime dignity of the Mother of God rather than lose the treasure of her virginity.

“Who then here below can ever comprehend the glory that God reserves in paradise for his chaste spouses? Doctors teach that in heaven virgins have their own

glory, which is a certain crown or a special joy, of which other holy souls are deprived.

“But let us pass to what directly refers to the subject that we actually have in view.

“A young person will say: "If I marry can I not also sanctify myself?" I wish you to hear the answer to this, not from my mouth, but from that of St. Paul; you will also see at the same time the difference between virgins and married persons. The following are the words of the Apostle: *The unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord: that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband* (I Cor. vii. 34). Then he adds: *This I speak for your profit: . . . for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord without impediment* (I Cor. Vii. 35).

“Let us ponder well this advice of the Apostle. In the first place, I must remark that married women can, it is true, be holy in spirit but not in body, while a virgin that sanctifies herself is holy in spirit and in body, having consecrated to Jesus Christ her virginity: *Holy both in body and in spirit*. Note, moreover, these words: *Which may give you power to attend upon the Lord without impediment*.—Ah! how many obstacles have not married women in order to sanctify themselves! the higher their rank the greater obstacles do they encounter. In order to sanctify oneself one must use the means, especially apply oneself much to mental prayer, frequent often the sacraments, and think without ceasing of God. But how can a married woman find time to occupy herself with the things of God? *She that is married thinks on the things of the world, how she may please her husband*. She must, says St. Paul, occupy herself with the things of the world; she has to provide for the wants of her family, for food, for clothing; she has to watch over the education of her children, to please her husband and the relatives of her husband; and this will be the cause, adds the Apostle, why her heart will be divided, as she is obliged to divide her affections between her husband, her children, and God. How can a married woman devote herself much to mental prayer and go frequently to Holy Communion if she does not find enough at home to provide for the wants of her family? The husband-wishes to be served; the children cry, scream, or ask for a thousand things; how can she go to make meditation amidst so many occupations and embarrassments? It will hardly be permitted her to go to church to recollect herself and to receive Communion on Sundays. She will still have a good will; but it will be very difficult for her to attend to the things of God as she should. It is true that by this very privation she may gain merit by resigning herself to the will of God, who in this state requires of her only a continual sacrifice of resignation and of patience. ...

“Ah, would to God that married women would have nothing else to deplore

than to be deprived of the time necessary to attend to their devotions! The greatest evil is the danger in which these unfortunate persons continually find themselves of losing the grace of God, being obliged to see frequently their brothers-in-law or other relatives, or friends of their husband, either at home or elsewhere. Of this young persons are ignorant; but this is well known by married women, who are every day exposed to all these dangers, and is also well known by the confessors who hear them. We do not speak of the sad days which all married women must spend. The bad conduct of the husband, the disagreeable things caused by the children, the necessities of housekeeping, dependence on a mother-in-law or sisters-in-law, the pains of child-birth that is always accompanied by danger of death, suspicions, troubles of conscience in regard to the education of the children—all this forms a chain of tribulations in which married women can only lament, happy indeed if they do not lose their soul, and if God gives them the grace not to pass from the hell of this life to an eternal hell in the next. Such is the lot that awaits young women who give themselves up to the world.

“But you will say, Among all the married women are there none that have sanctified themselves? I beg your pardon, there are some; but who are they? Those that sanctify themselves by martyrdom, those that know how to suffer everything for God, with a patience that nothing can overcome. How many are there that rise to such perfection? They are as rare as white flies. And if you meet with any one of these, you will learn that she is always weeping for regret of having entered the world, while she could have consecrated herself to Jesus Christ. For myself, I do not remember to have ever found among married women a single pious person who was content with her state of life.

“True happiness is therefore the inheritance of virgins consecrated to Jesus Christ. They are free from the dangers to which married persons are necessarily exposed. Their affections are not fixed on children, nor on men of the world, nor on perishable goods, nor on vain ornaments, nor on any kind of dependence. While married women are obliged to adorn themselves with care, and at great expense, to appear in the world according to their rank and to please their husbands, a virgin consecrated to Jesus Christ needs to cover herself only with a garment, however common it may be; she would even create scandal if she dressed herself with elegance. Moreover, virgins are not troubled with the care of a house, a family, a husband; their sole concern, the only desire of their hearts, is to please Jesus Christ, to whom they have dedicated their souls, their bodies, and all their affections. Thus they have more liberty of spirit to think of God, and more time to give themselves up to prayer and the frequentation of the sacraments. ...

“I shall put this question to you: Do you wish to leave the world to lead a comfortable life or to sanctify yourself; to do your will or that of Jesus Christ? And if you wish to leave the world, to sanctify yourself, and to please Jesus Christ, I ask

you a second question: Tell me: in what does sanctity consist? Sanctity does not consist in remaining in the convent, nor in spending the entire day in the church, but it consists, on the one hand, in practising mental prayer and going to communion when one can, and on the other, in obeying, in rendering one's self useful to the house, in living in retirement, and in suffering pain and contempt for God. ...

At least, when you have given yourselves to God, if you have to suffer at home, you bear all for the love of Jesus Christ, and the Lord well knows how to make your cross light and sweet; but what a pain to have to suffer, and to suffer for the world, without consolation and without merit! Believe me, if Jesus calls you to his love, if he wishes you for his spouses, listen without fear to his voice; you will not fail to be consoled and even to rejoice in the midst of sufferings. This will, however, only be the case as long as you love him and conduct yourselves as his true spouses.

“Learn, then, what are the means that you should use so as to live as true spouses of Jesus Christ, and to attain sanctity.

“In order that a virgin may be holy, it is not sufficient that she should preserve her virginity and that she be called a spouse of Jesus Christ: it will be necessary that she should practise the virtues that are proper to a spouse of Jesus Christ. We read in the Gospel that heaven is like virgins; but what virgins?—no doubt wise, but not foolish, virgins. Wise virgins were led to the nuptials; but the foolish found the doors shut, and the Bridegroom said to them: I know you not: You are virgins, but I do not recognize you as my spouses. The true spouses of Jesus Christ follow their divine Spouse wherever he goes: *These follow the Lamb whithersoever he goeth* (Apoc. xiv. 4). What is it to follow the spouse? St. Augustine explains this to us: It is to imitate him by walking in his footsteps in body and in soul. After having consecrated to him your body, you must give him your whole heart, so that your heart may be entirely occupied in loving him.

“1. The first means is mental prayer, to which you should particularly apply yourselves. But do not believe that in order to make mental prayer it is necessary to be in the convent or to spend the entire day in the church. It is true that at home there is often noise, and there is much disturbance caused by persons who come and go; however, if one wishes one can always find a place and a time for devoting oneself to prayer, as when the house is more quiet, either in the morning before others rise, or in the evening after they have retired. Nor is it necessary, in order to pray, that one should always be on one's knees: one may meditate even while working or while walking, when there is no other more suitable time; it is sufficient if one occupies one's self with God, as when one reflects on the Passion of Jesus Christ or on some other pious subject.

“2. The second means is the frequentation of the sacraments of confession and

Communion. For confession we should choose a Director to whom we should be entirely submissive; without doing so we should not walk on the right road. As for Communion, it must depend entirely on obedience; but we must desire it and ask for it. This divine bread needs a soul that hungers after it; Jesus Christ wishes us to have a longing for him. It is frequent Communion that makes the spouses of Jesus Christ faithful to this heavenly Spouse, particularly in keeping them in holy purity. The Blessed Sacrament preserves in the soul all the virtues; but it is especially effective in preserving intact the lily of virginity, according to the words of the Prophet, who calls it: *The corn of the chosen ones, and wine which maketh virgins to spring forth* (Zach. ix. 17).

“3. The third means is retirement and vigilance. The divine Spouse compares his well-beloved to a lily surrounded by thorns: *As the lily among thorns, so is My love among daughters* (Cant. ii. 2). If a virgin wishes to live in the midst of society, of amusements, and other worldly frivolities, it will be impossible for her to remain faithful to Jesus Christ; she must, therefore, keep herself constantly among the thorns of obedience and of mortification, and should behave, especially towards men, not only with the greatest reserve and the greatest modesty in her looks and her words, but also when necessary with a rigid austerity, and even with rudeness. Such are the thorns that preserve lilies, that is, virgins; without these precautions they would soon go astray. The Lord also compares the beauty of his spouse to that of the turtle dove: *Thy cheeks are beautiful as the turtle-dove's* (Cant. i. 9). Why? Because the turtle-dove is naturally inclined to flee the company of other birds, and loves to be always alone. A virgin, therefore, appears beautiful in the eyes of Jesus Christ when she leads a retired life, and does all she can to keep herself retired and hidden from the eyes of others. St. Jerome says that this Spouse of souls is jealous. Hence it is very displeasing to him to see a virgin, after having consecrated herself to his love, seeking to appear in the world and to please men. Those persons that are truly virtuous prefer to disfigure themselves rather than be the object of a bad desire. The venerable Sister Catharine of Jesus, before becoming a religious of St. Teresa, washed herself with dirty water, and then exposed herself to the sun so as to spoil her complexion. Bollandus relates that St. Andregesina, having been promised in marriage, begged the Lord to make her quite deformed, and her prayer was immediately heard. She at once appeared covered with leprosy so that every one fled from her; but after the espousals had been dissolved, she recovered her former beauty. We read in the *Mirror of Examples*, that there was in a convent a young virgin who had consecrated herself to God, and whose eyes had charmed a prince. The latter having threatened to set fire to the convent if she did not yield to his desires, what did she do? She tore out her eyes, and sent them to him in a basin with this message: "Here are the darts that have wounded your heart; take them, and leave me untouched." The same author also quotes the example of St. Euphemia,

whom her father had promised in marriage to a count. Seeing that this suitor neglected no means to make her his wife, she one day took a knife and cut off her nose and her lips, saying: "Vain beauty, thou shalt not be to me any longer an occasion of sin!" Baronius also relates that St. Ebba, abbess of the monastery of Coldingham, fearing an invasion of the barbarians, cut off her nose and her upper lip as far as the teeth, and that after her example all the other religious, to the number of thirty, did the same thing. The barbarians actually came, and seeing them thus disfigured, they became furious, set fire to the monastery, and made all perish in the flames. The Church honors them as martyrs. They were incited to this heroic act by an impulse of the Holy Ghost; it is not permitted to others to act in this way. You see, moreover, in these examples what virgins who love Jesus Christ have done in order to escape the lust of men. Every fervent young maiden should at least endeavor to conduct herself with modesty, and expose herself as little as possible to the gaze of the world. If it should unfortunately happen that a virgin should be the victim of any violence, without her fault, let her be assured that her purity has not been tarnished. Hence St. Lucia answered the tyrant, who threatened to have her dishonored: "If I am outraged against my will, I shall obtain a double crown." We know the adage: "Not the feeling, but the consent, wounds the soul." Besides, you must be convinced that a young maiden who conducts herself with modesty and reserve will not fail to make herself respected.

"4. The fourth means in order to preserve purity is the mortification of the senses. St. Basil says: "It is altogether improper for a virgin to violate chastity, with the tongue, with the ears, with the touch, much less with the heart." A virgin, in order to remain pure, should be chaste with her *tongue*, by always speaking modestly, and only through necessity with men, and in this case in a few words; chaste with her *ears*, by avoiding to listen to discourses about the things of the world; chaste with her *eyes*, by keeping them shut or lowered to the ground in the presence of men; chaste with regard to the *touch*, by using the greatest precaution both in regard to others and in regard to herself; but she should be especially chaste in her *heart* by trying to resist every immodest thought by promptly having recourse to Jesus and Mary. For this purpose it will also be necessary for her to mortify her body by fasts, by abstinence, by disciplines, by *ciliciums*; but in order to practise these mortifications permission from the confessor must be asked: without this they would be rather hurtful to the soul, as they might inspire one with pride. No one should therefore practise such penances without having obtained permission from one's Director; but one should desire the permission and ask it, for Directors do not grant it as long as we do not show them a desire to obtain it. Jesus is a Spouse of blood; he has espoused our souls on the cross, on which he has shed the last drop of his blood: *A bloody spouse thou art to me* (Exod. iv. 25). This is the reason why spouses that love him love to suffer tribulations, diseases, pains, ill-treatment,

injuries, and they receive them not only with patience, but with joy. In this sense the passage of Scripture is understood, namely: *These follow the Lamb whithersoever He goeth* (Apoc. xiv. 4). They follow Jesus their divine Spouse by singing his praises with joy, even in the midst of reproaches and pains, after the example of so many holy martyrs who expressed their happiness amid tortures, or while they were on their way to the place of execution.

“5. Finally, in order to obtain the grace of perseverance in a holy life, you should take care often to recommend yourselves to the Queen of heaven, the most pure Mother of God. She is the mediatrix who prepares and who concludes the union of souls with her divine Son; it is she that introduces and presents them to him as his spouses: *After her shall virgins be brought to the King* (Ps. xlv. 15). It is she, finally, that obtains for these chosen spouses the virtue of perseverance; without the help of Mary they would become so many faithless spouses.

“Prayer to Jesus Christ.

“(The preacher, after having made all his hearers go down on their knees at the foot of the crucifix, or a statue of the Infant Jesus, which would suit better under the circumstances, thus continues:)

“You, then, who are listening to me I am addressing myself to young maidens who feel themselves called by the divine Spouse to renounce the world for the love of him—you who have conceived the pious design of not belonging to the world, but to Jesus Christ... I wish only that by a simple act, without contracting any obligation, you should render thanks to Jesus Christ for the favor that he has done you of having called you to his love, and that you should offer yourselves to belong entirely to him during your whole life. Speak to him in the following manner:

“Ah! my Jesus, my God and my Redeemer, who didst die for me; pardon me if I also call Thee my Spouse: I am bold enough to do so, because I see that Thou deignest to invite me to this honor; it is a favor for which I know not how to thank Thee. At present I deserve to be in hell, and instead of punishing me Thou wishest me to become Thy spouse. Yes, my divine Spouse, I renounce the world, I renounce everything for love of Thee, and I give myself entirely to Thee. What is the world to me? My Jesus, Thou shalt hence forth be my only good, my only love. I see that Thou wishest to possess my whole heart; I wish to give it to Thee entirely: please accept my offering; do not repel me as I deserve to be repelled. Forget all the displeasure that I have given Thee in the past; I repent of it with my whole soul; ah! would that I had died before offending Thee! Pardon me, inflame me with Thy holy love, and grant me the grace to be faithful to Thee, and never more to turn my back on Thee. Thou, my Spouse, hast given Thyself entirely to me; here I am, I give myself entirely to Thee.

“O Mary, my Queen and my Mother! bind, chain my heart to Jesus Christ, and

attach it in such a manner that it may never be separated from him.

“(At the end, the preacher gives them the blessing with the crucifix, saying:)

“Now I am going to bless you, and by this blessing I wish to unite you to Jesus Christ in order that you may never more leave him; and while I am blessing you, you should give him your heart, saying:

“My Jesus, my divine Spouse, in future I will love Thee, Thee alone, and nothing more.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 261-276)

COMMON OBJECTIONS

Objection: You are not right in teaching that Mary was completely chaste during her whole life since the Bible teaches that Jesus had brothers during his life.

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? **And his brethren, James, and Joses**, and Simon, and Judas?”

Answer: Most Protestants of our day reject the perpetual virginity of Mary; they think it contradicts the Bible. **Many of them will be shocked to find out that the first Protestants, including Martin Luther, John Calvin, Huldrych Zwingli and others all believed in the perpetual virginity of Mary.** The idea that Mary ceased to be a virgin and had other children besides Jesus was invented many generations after the original Protestant “reformation.” Thus, the Protestant position on this matter not only contradicts ancient Catholic tradition and the Bible (as we will see), but their own Protestant “tradition.”

MATTHEW 1:25 DOES NOT DISPROVE MARY’S PERPETUAL VIRGINITY

The first thing that Protestants usually quote against Mary’s perpetual virginity is Matthew 1:25.

Matthew 1:24-25 “Then Joseph being raised from sleep did as the angel of the Lord had bidden him, and took unto him his wife: **And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.**”

According to Protestants, this proves that Mary ceased to be a virgin after the birth of Jesus. This is quite wrong. The Greek word for “until” or “till” (*heos*) does not imply that Joseph had marital relations with Mary after the birth of Jesus Christ. It simply means that they had no relations up to that point, without saying anything about what happened after that point. This is proven below by many passages. We should also bear in mind that the

Bible was written several thousand years ago. It was written at a time and in languages which don't express and imply things the same way that they would be expressed and implied in modern English.

For instance, in 2 Samuel 6:23 (2 Kings 6:23 in the Douay-Rheims Catholic Bible), we read that God cursed Michal, David's wife. He cursed her because she mocked David for the manner in which he rejoiced before the Ark of the Covenant. As a result, Michal had no children "until" the day of her death.

2 Samuel 6:23 "Therefore **Michal** the daughter of Saul **had no child until the day of her death.**"

Does this mean that Michal started having children after her death? Obviously it does not. This verse demonstrates **that when Scripture describes something as being true "until" or "before" a certain point, it doesn't necessarily mean that it ceased to be true after that point.** Here are numerous other examples of this:

Hebrews 1:13 "But to which of the angels said he at any time, **Sit on my right hand, until** I make thine enemies thy footstool?"

This refers to the Son of God. Does this mean that He will cease to sit at the right hand of the Father after God's enemies are made His footstool? Obviously it does not. He will remain at the right hand of God the Father.

1 Timothy 4:13 "**Till I come**, give attendance to reading, to exhortation, to doctrine."

Does this mean that they should abandon reading and doctrine after he comes? Obviously it does not.

Acts 23:1 "And Paul, earnestly beholding the council, said, Men and brethren, **I have lived in all good conscience before God until this day.**"

Does this mean that Paul necessarily ceased to have a good conscience after that day? Obviously it does not.

The preposition "before" can be used the same way.

John 4:49 "Come down before my child dies."

Here we see that the word “before” can be used in a similar manner to the word “until.” This child did not die; Jesus healed him (John 4:50). Thus, the statement in Matthew 1:18, which is quoted below, that Mary was with child “before” she and Joseph came together, doesn’t mean that they came together after she was with child. It simply means that she was pregnant without any sexual contact.

Matthew 1:18 “Now the generation of Christ was in this wise. When as his mother Mary was espoused to Joseph, before they came together, she was found with child, of the Holy Ghost.”

It’s quite certain, therefore, that Matthew 1:25 and Matthew 1:18 do not contradict Mary’s perpetual virginity in any way. Protestants cannot legitimately claim that these passages constitute proof that Mary ceased to be a virgin. These passages do not prove her perpetual virginity, either. Her perpetual virginity is proven by other things in the Bible.

WHAT ABOUT THE “FIRSTBORN” SON – DOESN’T THAT IMPLY OTHER CHILDREN?

Luke 2:7 “And she brought forth her **firstborn** son; and she wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger, because there was no room for them in the inn.”

Matthew 1:25 “And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.”

“Firstborn son” is a legal title given to a first-born male child in a Jewish family: in other words, it is given to a male child who is also the first child.

God specifically commanded the Israelites to sanctify (i.e., set apart) their first-born sons for a special consecration and service to God. The title “first-born son” held additional importance because it entitled that child to a double portion of the inheritance (Deut. 21:17). **This title of “first-born son” was given to the child regardless of whether the woman had any other children after him.** As an example: “we can see this from a Greek tomb inscription at Tel el Yaoudieh (cf. “Biblica” 11, 1930 369-90) for a mother who died in childbirth: ‘In the pain of delivering my firstborn child, destiny brought me to the end of life.’” (Quoted in “Brothers and Sisters of Jesus,” by William Most)

In Exodus 13 and 34, we read about God’s prescription that the first-born be consecrated to Him. There was a ceremony for the “sanctification of the firstborn” (Exodus 13 and 34:20). It’s not as if they postponed the ceremony for the “first-born son” until after the

woman had a second child.

Exodus 13:2,12 “Sanctify unto me all the firstborn, whatsoever openeth the womb among the children of Israel, both of man and of beast: it is mine... Thou shalt set apart all that openeth the womb for the Lord, and all that is first brought forth of thy cattle: whatsoever thou shalt have of the male sex, thou shalt consecrate to the Lord.”

Thus, the statement that Jesus was the “first-born son” of Mary (Luke 2:7) does not in any way contradict Mary’s perpetual virginity. It simply means that He was her first and male child. It says nothing about whether any came later.

WHAT ABOUT THE “BROTHERS” OF JESUS?

Non-Catholics often bring up the passages which mention the “brothers and sisters” of Jesus. First of all, it must be mentioned that never once are these “brothers” described as the children of Mary, Jesus’ mother.

Mark 6:3 “Is not this the carpenter, the son of Mary, the brother of James, and Joses, and of Juda, and Simon? And are not his sisters here with us? And they were offended at him.”

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? And his brethren, James, and Joses, and Simon, and Judas?”

In the original Greek the words used are *adelphoi* (“brethren”) and *adelphe* (“sisters”). The words *adelphoi* and *adelphe* can refer to actual siblings. However, **the Bible also uses these words to describe people who are not brothers, but cousins or relatives or step brothers or close neighbors.**

THE BIBLE SAYS THAT ABRAHAM WAS LOT’S BROTHER, BUT HE WASN’T LITERALLY

Lot was Abraham’s nephew. Abraham was his uncle (see Genesis 11:31; 14:12). Yet, the Bible twice describes Lot as Abraham’s “brother.” That’s because the word “brother” doesn’t necessarily mean a sibling. As stated above, it can mean a cousin or a relative or a step-brother or a close family friend.

Genesis 14:14 “Which when Abram had heard, to wit, **that his brother Lot** was

taken...”

Lot was Abraham’s nephew	The Bible also calls him his “brother”
<p>Gen. 11:27 “Now these are the generations of Terah: Terah begat Abram, Nahor, and Haran; and Haran begat Lot.”</p> <p>Gen. 12:5 “And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother’s son...”</p> <p>Gen. 14:12 “And they took Lot, Abram’s brother’s son, who dwelt in Sodom, and his goods, and departed.”</p>	<p>Gen. 14:14 “And when Abram heard that his brother [Lot] was taken captive...”</p> <p>Gen. 14:16 “And also brought again his brother Lot...”</p>

Some Protestants attempt to respond to this by arguing that the Old Testament was not written in Greek, but Hebrew. Therefore, they say, the case of Lot doesn’t prove that *adelphos* can refer to a person who is not literally a brother. This is refuted by pointing out that while the Old Testament was originally written in Hebrew, it was famously translated into Greek by seventy scholars a few centuries before the coming of Christ. This famous translation is called the Septuagint.

This Greek translation of the Old Testament, the Septuagint, is quoted about 300 times by the inspired writers of the New Testament. That means that the New Testament writers accepted the Septuagint. **In the Septuagint, the same Greek word *adelphos* is used to describe Lot as Abraham’s brother.** *Adelphos* is the singular form of *adelphoi*, the word used in the New Testament for the “brothers” of Jesus. Therefore, the Old Testament does use *adelphos* to describe someone who is not literally a brother.

But the point can also be proven from the New Testament. **In Acts 3:17 and Romans 9:3, we see that *adelphoi* (brothers) is used to describe people of the same nationality who are not siblings.** Consider these verses to be the death-blow to the Protestant argument in this regard.

Moreover, in Luke 10:29, Matthew 5:22 and Matthew 7:3, we see that *adelphos* (“brother”) is used for neighbor, not necessarily sibling.

BUT THERE IS A GREEK WORD FOR COUSIN, *ANEPSIOS*; IF THE BRETHREN OF JESUS WERE COUSINS, RATHER THAN BROTHERS, WHY WASN’T *ANEPSIOS* USED?

The Catholic Church teaches that Mary is ever-virgin and had no other children. The Catholic Church does not teach that all the “brethren” of Jesus were necessarily His cousins. They may have been extended relatives or close friends or people considered part of the family by marriage or law or homeland. For instance, in 2 Samuel 1:26, King David calls Jonathan his “brother.” Jonathan and David were not brothers or cousins. David had married Jonathan’s sister, Michal, the daughter of King Saul. So David married into the family.

The number of Jesus’ “brothers” (*adelphoi*) mentioned in the Bible seems to suggest that some of them were not even extended relatives, but considered part of the family in other ways. If even one or a few of them were not cousins, but more extended relatives or neighbors or close family friends, then the word *adelphoi* would have been used.

Therefore, the fact that the word for cousin was not used does not in any way prove that Mary had other children.

EVIDENCE FROM MATTHEW 27:56 SHOWS THAT THE “BROTHERS” OF JESUS WERE NOT HIS SIBLINGS

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? **And his brethren, James, and Joses,** and Simon, and Judas?”

James and Joses are two of the names given as “brothers” of Jesus. It can be shown, by the following points, that these were children of another woman and not siblings of Jesus. Please follow this carefully.

There were three women at the foot of the Cross: 1) the Blessed Virgin Mary (the mother of Jesus); 2) Mary the wife of Cleophas (who is said to be the Blessed Virgin Mary’s sister); and 3) Mary Magdalene.

John 19:25 “Now there stood by the cross of Jesus [1] his mother, and [2] his mother’s sister, Mary the wife of Cleophas, and [3] Mary Magdalene.”

Mary, the wife of Cleophas, is also described as “the other Mary” in Matthew 28:1. The Bible tells us that James and Joses are the children of this Mary:

Matthew 27:56 “Among which was Mary Magdalene, **and Mary the mother of James and Joses,** and the mother of Zebedees children.”

Thus, James and Joses (who are called the “brothers” of Jesus) are not His siblings, but at least His cousins. However, they are probably not even first cousins. This is because Mary of Cleophas (the mother of James and Joses), who is said to be the “sister” of Jesus’ mother (John 19:25), is also named Mary. It’s extremely unlikely that two siblings in a Hebrew family would be given the same name. Most likely they were not sisters, but members of the same clan who were called “sisters” in the same way that James, Joses, Simon and Judas were called “brothers” of Jesus.

When the Holy Bible refers to James as the Lord’s brother, we also have direct evidence that James was many years older than Jesus as well as even older than Mary, which would prove that it is impossible that the Blessed Virgin Mary is James’ biological Mother, since he was even older than her, and this in turn would prove that the word for “brother” in the Bible referred to a family member or relative rather than a blood brother.

Here is what Josephus says in *Antiquities of the Jews*, 20:9:1:

“And now Caesar [Nero], upon hearing of the death of Festus, sent Albinus into Judea as procurator; but the king [Agrippa II] deprived Joseph of the high priesthood, and bestowed the succession to that dignity on the son of Ananus, who was also himself called Ananus... this younger Ananus, who, as we have told you already, took the high priesthood, was a bold man in his temper, and very insolent; he was also of the sect of the Sadducees, who were very rigid in judging offenders, above all the rest of the Jews, as we have already observed; when, therefore, Ananus was of this disposition, he thought he had now a proper opportunity [to exercise his authority.] Festus was now dead, and Albinus was but upon the road; so he assembled the sanhedrim of the judges, and brought before them the brother of Jesus, who was called Christ, whose name was James, and some others, and when he had formed an accusation against them as breakers of the law, he delivered them to be stoned; but as for those who seemed the most equitable of the citizens... they also sent to the king, desiring him to send to Ananus that he should act so no more, for that what he had already done was not to be justified: nay, some of them went also to meet Albinus... whereupon Albinus complied with what they had said, and wrote in anger to Ananus, and threatened that he would bring him to punishment for what he had done.”

Please note that although Josephus doesn’t give the numerical date of 62 AD for the death of James the Lord’s brother, he gives us the historical markers that allow us to know precisely what years to which he is referring. He tells us that Festus had just died, and we know he reigned from 59-62 AD. He tells us that the priest who was deprived of his office

was Joseph Kabi, and we know he was high priest from between 61-62 AD.

Now to Epiphanius. He writes in *Panarion*, 78:14:5-6: "But James brother of the Lord and son of Joseph, died in Jerusalem, having lived twenty-four years, more or less, after the Savior's Ascension. He was ninety-six years old when he was struck on the head by a fuller with his club, flung from the pinnacle of the temple and cast down, he who had done no wrong knelt and prayed for those who had thrown him down, saying: Forgive them, for they do not know what they are doing. Thus even Simeon, his cousin, the son Clopas, who was standing at a distance, said, "Stop, why are you stoning the just one? Behold, he is uttering the most wonderful prayers for you." And thus he was martyred."

Epiphanius says James (the Lord's brother) died "twenty-four years, more or less, after the Savior's Ascension," which, if Jesus ascended in 33 AD, this is "more or less" 24 years prior to 62 AD. (It is actually 29 years to 62 AD). He also says James was 96 when he died. If he was 96 when he died in 62 AD, then that means he was born about 33 BC (subtracting one year for no year "0"). If he was born in 33 BC, then obviously he couldn't be the son of Joseph and Mary, since they didn't even meet each other until about 30 years later. If anything, James (the "Lord's brother") would be a son of Joseph from a previous marriage, or adopted by Joseph. Joseph, as tradition holds, was much older than Mary, and thus he could easily have been married previously, and, after his wife died, he found Mary.

In fact, the stepchildren hypothesis was introduced by the apocryphal gospel of James, otherwise known as the Protoevangelium Jacobi, which says it is written by "James the brother of the Lord" (cf., Galatians 1:19), and is extant in ancient Greek and Syriac recensions. Origen refers to it as The Book of James, and it is also cited by Justin Martyr. The author claims that when Joseph was forty years of age, he married a woman named Melcha (some render it Escha or Salome). They lived together for forty-nine years and had six children, four sons and two daughters. The youngest son was James (i.e., "the Lord's brother"). At ninety-nine years of age, a year after his wife's death, Joseph received word that the priests were looking for a man of Judah to espouse Mary. Mary was only twelve to fourteen years old at the time. Joseph is said to be chosen by a high priest as her spouse in obedience to a miraculous sign (i.e., a dove coming out of his rod and resting on his head). This account was popular among many Christians in the second and third century. Its depiction survives in Raphael's (d. 1520) painting *Espousals of the Virgin*. Other apocryphal works that contain purported details of Joseph's life are Pseudo-Matthew, The Gospel of the Nativity of the Virgin Mary, The Story of Joseph the Carpenter, and The Life of the Virgin and Death of Joseph.

The question on why James is called the brother (Greek: adelphos) of the Lord, while

Simeon son of Clopas is called the anepsios (cousin) can be simply answered by assuming that Simeon was the actual cousin of Jesus, while James was merely a member of Jesus' clan (that is, connected with James per Joseph).

All of this shows that none of the statements in the Bible about the brothers and sisters of Jesus disproves, in any way, the perpetual virginity of the Blessed Virgin Mary. Now we must look at the proof that Mary had no other children and that she was perpetually a virgin.

JOHN 19:26 PROVES THAT MARY HAD NO CHILDREN BESIDES JESUS

While dying on the Cross, Jesus entrusts His mother to the care of St. John the Apostle.

John 19:26-27 “When Jesus therefore had seen his mother and the disciple standing whom he loved, he saith to his mother: **Woman, behold thy son.** After that, **he saith to the disciple: Behold thy mother. And from that hour, the disciple [John] took her to his own.”**

Scholars point out that this was a formal act of entrustment. Jesus entrusted His mother to St. John so that he would take care of her. If Mary had other children, as Protestants contend, Jesus would not have told St. John to take Mary for his mother. She would have been put into the care of one of his many “brothers.” The fact that Jesus entrusted Mary to St. John proves that she had no other children.

Protestants try to respond to this by arguing that Jesus’ “brothers” were not believers and that’s why Jesus entrusted her to St. John. However, that’s refuted by Acts 1:14. It indicates that Jesus’ “brothers” were believers. Jesus certainly knew that they were or would become believers and hence He would not have entrusted her to St. John if they were His siblings.

It’s also quite significant that when Jesus was found in the temple at 12 years old, there is no indication whatsoever that Mary and Joseph had other children (Luke 2:41-51). The indication is that He is an only child. He is also referred to as “the son of Mary” (Mark 6:3), not as a son of Mary. Never once is Mary said to have had other children.

MARY’S RESPONSE TO THE ANGEL IN LUKE 1 INDICATES THAT SHE HAD TAKEN A VOW OF PERPETUAL VIRGINITY

Luke 1:30-34 “And the angel said unto her, Fear not, Mary: for thou hast found

favor with God. And, **behold, thou shalt conceive in thy womb, and bring forth a son**, and shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the Highest: and the Lord God shall give unto him the throne of his father David: And he shall reign over the house of Jacob for ever; and of his kingdom there shall be no end. **Then said Mary unto the angel, How shall this be, seeing I know not man?**”

The angel appears to Mary and tells her that she will conceive and bring forth a son. Mary responds by saying: “How shall this be, seeing I know not man?”

The actual meaning is: *how shall this be since I am a virgin*. How shall this be? Mary understood how children were conceived. Her response only makes sense if she had taken a lifelong vow of virginity. She was asking how she could conceive while a virgin.

It should also be pointed out that Mary’s engagement to Joseph doesn’t contradict the notion that she had taken such a vow. Moral behavior at the time dictated that women committed to virginity have a male protector who would guard and respect the vow. That was Joseph’s role.

IT’S UNIMAGINABLE THAT THE ARK OF THE NEW COVENANT WOULD HAVE SEXUAL CONTACT

We’ve already seen that the Bible clearly teaches that Mary is the Ark of the New Covenant. As the holiest creature on Earth and the vessel of the Most High, it’s totally incongruous – completely out of keeping with the Ark’s dignity and role – to think that she would have any sexual contact. To prepare the people for God’s coming on Mt. Sinai, Moses said:

Exodus 19:14-15 “And Moses came down from the mount to the people, and sanctified them. And when they had washed their garments, he said to them: **be ready against the third day, and come not near your wives.**”

When David was on the run and needed bread from the priest, we read:

1 Samuel 21:4 “And the priest answered David, saying: I have no common bread at hand, but only holy bread, **if the young men be clean, especially from women.**”

The Ark was created for a more sublime and sacred reason, and never would have sexual contact. Oza was struck dead for merely touching the Ark when he shouldn’t have done so (2 Samuel 6:6-8).

EZECHIEL 44 AND THE PROPHECY ABOUT THE CLOSED GATE IS A PROPHECY OF MARY'S PERPETUAL VIRGINITY

Ezechiel 44:2 “And the Lord said to me: **This gate shall be shut, it shall not be opened, and no man shall pass through it: because the Lord the God of Israel hath entered in by it**, and it shall be shut.”

Here we see that the Lord shall pass through this gate, and no other man shall pass through it. This is a prophecy about the perpetual virginity of Mary. She is the closed gate, through whom the Lord comes. That's one reason why Mary has been called “the Gate of Heaven” in traditional Catholic writings.

THE PERPETUAL VIRGINITY OF MARY WAS FIRMLY BELIEVED IN THE ANCIENT CHRISTIAN CHURCH

Second Council of Constantinople, 553 A.D., Can. 6 “If anyone says that the holy, glorious, **and ever-virgin** is called God-bearer by misuse of language and not truly... let him be anathema.”

Some Protestants and most members of the “Orthodox” Church claim to honor the Second Council of Constantinople. It was the fifth ecumenical council. As we see here, it clearly taught Mary's perpetual virginity.

Pope St. Martin I, *Lateran Council, 649 A.D., Can. 3* “If anyone does not properly and truly confess in accord with the holy Fathers, that the holy Mother of God **and ever Virgin** and immaculate Mary in the earliest of the ages conceived of the Holy Spirit without seed, namely, God the Word Himself specifically and truly, who was born of God the Father before all ages, and that she incorruptibly bore [Him], **her virginity remaining indestructible even after His birth**, let him be condemned.” (Denzinger 256)

The ancient Christian Church believed that Mary was perpetually a virgin. In the fourth century, St. Jerome, the father of biblical scholarship and the one who translated the Bible into Latin, defended this truth against Helveticus, a heretic who denied it. As mentioned already, even the first Protestants, including Luther, Calvin and Zwingli, accepted the perpetual virginity of Mary.

The perpetual virginity of Mary can be proven from the Bible. From the earliest biblical

days adultery carried with it a sense of defilement, so that a woman who had performed the sexual act with another man, even if by force, was considered no longer fit to be visited by her husband (Genesis 49:4; 2 Samuel 20:3, re *ibid.* 16:21-22; Book of Jubilees 33:6-9; Epstein, *Marriage Laws in the Biblical Talmud*, p.51).

The deuteronomic code teaches that a woman who is divorced by her husband and thereafter marries another man likewise cannot return to her former husband (Deuteronomy 24:1-4). As the Lord said through the prophet Jeremiah: "If a man put away his wife and she goes from him and becomes another man's wife, shall he return to her again, shall not the land (his wife's body) be greatly polluted?" (Jr 3:1; see Targum to Dt 24:1-4).

In rabbinic law a woman who has committed adultery is "defiled" and cannot remain the wife of her husband, but must be divorced (Sifre on Dt, edit. M. Friedman (1864) 270 p. 122b; Sifre on Numbers, edit. M. Friedman (1915) 7 p. 4a and 19 p. 66). Furthermore any intimate male contact by the wife with Jew or gentile, potent or impotent, natural or unnatural makes divorce compulsory (Sotha 26b; Yebamoth 55a, b, 87b; Kethuboth 9a, Babylonian Talmud; Kethuboth 25a; Sotah 27a, Yad, Sotah 2,2, Jerusalem Talmud).

Betrothed

In Jewish Law a man betrothed to a woman was considered legally married to her. The word for betrothed in Hebrew is Kiddush, a word that is derived from the Hebrew word Kadash which means "holy" "consecrated," "set apart." Because by betrothal (as in Matthew 1:18; Luke 1:27), or marriage, a woman became the peculiar property of her husband, forbidden to others.

The Oral Law of Kiddushin (Marriages and Engagements) states; "The husband prohibits his wife to the whole world like an object which is dedicated to the Sanctuary" (Kiddushin 2b, Babylonian Talmud).

We know from the Gospel of Matthew 1:14 that Joseph the husband of Mary was a righteous man, a devout law-abiding Jew. Having noticed that Mary was pregnant and that he, her betrothed, had nothing to do with the pregnancy, Joseph had considered putting her away privately since he thought that he was not worthy enough to live with the Mother of God.

His decision to stay with her was made when an angel appeared to him in a dream, saying: "Joseph, son of David, do not fear to take Mary as your wife; for that which is conceived in

her is of the Holy Spirit; she will bear a son, and you shall call His name Jesus, for He will save His people from their sins" (Matthew 1:20-21). The angel does not use the phrase for marital union: "go in unto" (as in Genesis 30:3, 4, 16) or "come together" (Matthew 1:18) but merely a word meaning leading her into the house as a wife (paralambano gunaika) but not cohabiting with her.

For when the angel revealed to him that Mary was truly the spouse of the Holy Spirit, Joseph could take Mary, his betrothed, into his house as a wife, but he could never have intercourse with her because according to the Law she was forbidden to him for all time.

Marriage to the Holy Spirit

We also have to take into consideration that when Mary was told by the archangel Gabriel "Behold, you shall conceive in your womb, and bring forth a Son, and you shall call His name Jesus" (Luke 1:31), he also added that this was to come about because "The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Most High will overshadow you; therefore the Holy one to be born shall be called the Son of God" (Luke 1:35).

By stating it in those terms the archangel declared to Mary that God would enter into a marital relationship with her, causing her to conceive His Son in her womb, For "to lay one's power (reshuth) over a woman" (Targum to Dt 21:4) was a euphemism for "to have a marital relationship with her."

Likewise "to overshadow" (Luke 1:35) by spreading the "wing" or "cloak" over a woman was another euphemism for marital relations. Thus, the rabbis commented (Midrash Genesis Rabbah 39.7; Midrash Ruth Rabbah 3.9) that Ruth was chaste in her wording when she asked Boaz to have marital relations with her by saying to him "I am Ruth your handmaid, spread therefore your cloak (literally, "wing": kanaph) over your handmaid for you are my next-of-kin" (Ruth 3:9).

Tallith, another Aramaic-Hebrew word for cloak, is derived from tellal = shadow. Thus, "to spread one's cloak (tallith) over a woman" means to cohabit with her (Kiddushin 18b, see also Mekhilta on Exodus 21:8). Did not the Lord say to His bride Israel: "I am married to you" (Jr 3:14) and "your Maker is your husband"? (Is 54-5:5; Jr 31:32)? And what is more intimate than what the Lord said to His bride: "You developed, you grew, you came to full womanhood; your breasts became firm and your hair grew... you were naked... and I saw that you were now old enough for love so I spread my cloak over you... I gave you My oath, I entered into a covenant with you and you became Mine, says the Lord God." (Ezekiel 16:7, 8)

Mary prohibited to Joseph

Having been enlightened by an angel in a dream regarding her pregnancy, and perhaps further by Mary concerning the words of the archangel Gabriel to her at the Annunciation, Joseph knew that God had conducted himself as a husband in regard to Mary. She was now prohibited to him for all time, and for the sake of the Child and Mary he could only live with her in an absolutely chaste relationship.

Joseph as celibate caretaker

As the recipient of the great revelation that what was conceived in the womb of Mary, his betrothed, was of the Holy Spirit and that the Child to be born was destined to save His people from their sins, surely Joseph knew that he was called to take care of Mary and her Child, the Messiah, for the rest of his life, which is why the angel told him to take Mary as his wife.

We may reasonable assume that Mary herself now shared with him all that the archangel Gabriel said to her. No less a Person than "the Son of God" (Luke 1:35) was to be entrusted to his care under the shelter of his humble home, now become the Holy of Holies.

Jewish tradition mentions that, although the people had to abstain from sexual relations with their wives for only three days prior to the revelation at Mount Sinai (Exodus 19:15), Moses chose to remain continent the rest of his life with the full approval of God. The rabbis explained that this was so because Moses knew that he was appointed to personally commune with God, not only at Mount Sinai but in general throughout the forty years of sojourning in the wilderness. For this reason Moses kept himself "apart from woman," remaining in the sanctity of separation to be at the beck and call of God at all times; they cited God's command to Moses in Deuteronomy 5:28 (Midrash Exodus Rabbah 19:3 and 46.3).

Again, we may be sure that Saint Joseph remained celibate all his life because throughout his married years he was in daily attendance and communication with Jesus, the incarnate Word of God.

Objection: You are not right in teaching that specific acts of virtue increases our own or other people's chances of reaching heaven. There's nothing in the Bible that teaches this. My Bible does not even have the verse that teaches this: "*But this kind is not cast out but by prayer and fasting.*" (Matthew 17:21)

Answer: Not surprisingly, the word “fasting”, or worse, **the whole verse itself!** has been completely removed from many modern protestant translations. For instance, the following whole verse have been completely removed in the New International Version: *“But this kind is not cast out but by prayer and fasting.”* (Matthew 17:21) **You will not find it at all in their translation. All in all, over 40 complete deletions of whole sentences is found in the New International Version (NIV)**, in addition to over 64,000 deletions of words such as: Godhead, regeneration, Calvary, remission, immutable, omnipotent, Comforter, Holy Ghost, Messiah, quickened, infallible, etc. It’s interesting to note that the same verse of Matthew 17:21 is also deleted from the Jehovah’s Witness “Bible”. In fact, many of the things missing in the Jehovah’s Witness “Bible”, such as references to the Godhead and The Trinity, have been completely omitted in the New International Version as well, such as 1 John 5:7, which reads: *“And there are three who give testimony in heaven, **the Father, the Word, and the Holy Ghost. And these three are one.**”* The bolded vitally important phrase is completely removed from both the New International Version and the Jehovah’s Witness “Bible”. This is one of the greatest verses testifying of the Godhead or Trinity. That is why the Jehovah’s Witnesses leave it out. They do not believe in the Godhead and they do not believe that Jesus is God. Why does the NIV leave it out...? It’s because the translation is satanically inspired by the same Antichrist spirit behind the Jehovah’s Witness cult. Reader, do you believe in the Godhead? Do you read the NIV translation? (or other protestant translations)? If so, then this deletion should offend you. That is why one must read the [Catholic bible](#). For in addition to all of the above, all protestant versions are corrupted and mistranslated on many important passages, in addition to **missing seven entire books (the deuterocanonical books) from the biblical canon**. Even the King James version is not to be compared with the Douay-Rheims Catholic bible and are many times excluding the deuterocanonical books. **So if you are reading a protestant bible and love the bible you are missing seven entire books of the bible.**

DEUTEROCANONICAL BOOKS IN THE NEW TESTAMENT SCRIPTURE DISPROVING THE PROTESTANT BIBLE!

When we consider the fact that the early Christian Church unanimously accepted the Catholic canon of Holy Scripture up to the time of the Protestant revolt, only a heretic, fool or liar would ever dare to claim that the Christian Church accepted false biblical books for over 1500 years and that the Christian Church erred for 1500 years in this regard, or that God would allow non-Canonical books to be considered as canonical for over 1500 years throughout the universal Christian Church. Here is some irrefutable evidence that the Catholic canon is the only true canon of scripture:

Matt. 2:16 – Herod’s decree of slaying innocent children was prophesied in Wis. 11:7 – slaying the holy innocents.

Matt. 6:19-20 – Jesus’ statement about laying up for yourselves treasure in heaven follows Sirach 29:11 – lay up your treasure.

Matt. 7:12 – Jesus’ golden rule “do unto others” is the converse of Tobit 4:15 – what you hate, do not do to others.

Matt. 7:16,20 – Jesus’ statement “you will know them by their fruits” follows Sirach 27:6 – the fruit discloses the cultivation.

Matt. 9:36 – the people were “like sheep without a shepherd” is same as Judith 11:19 – sheep without a shepherd.

Matt. 11:25 – Jesus’ description “Lord of heaven and earth” is the same as Tobit 7:18 – Lord of heaven and earth.

Matt. 12:42 – Jesus refers to the wisdom of Solomon which was recorded and made part of the deuterocanonical books.

Matt. 16:18 – Jesus’ reference to the “power of death” and “gates of Hades” references Wisdom 16:13.

Matt. 22:25; Mark 12:20; Luke 20:29 – Gospel writers refer to the canonicity of Tobit 3:8 and 7:11 regarding the seven brothers.

Matt. 24:15 – the “desolating sacrilege” Jesus refers to is also taken from 1 Macc. 1:54 and 2 Macc. 8:17.

Matt. 24:16 – let those “flee to the mountains” is taken from 1 Macc. 2:28.

Matt. 27:43 – if He is God’s Son, let God deliver him from His adversaries follows Wisdom 2:18.

Mark 4:5,16-17 – Jesus’ description of seeds falling on rocky ground and having no root follows Sirach 40:15.

Mark 9:48 – description of hell where their worm does not die and the fire is not quenched references Judith 16:17.

Luke 1:42 – Elizabeth’s declaration of Mary’s blessedness above all women follows Uzziah’s declaration in Judith 13:18.

Luke 1:52 – Mary’s magnificat addressing the mighty falling from their thrones and replaced by lowly follows Sirach 10:14.

Luke 2:29 – Simeon’s declaration that he is ready to die after seeing the Child Jesus follows Tobit 11:9.

Luke 13:29 – the Lord’s description of men coming from east and west to rejoice in God follows Baruch 4:37.

Luke 21:24 – Jesus’ usage of “fall by the edge of the sword” follows Sirach 28:18.

Luke 24:4 and Acts 1:10 – Luke’s description of the two men in dazzling apparel reminds us of 2 Macc. 3:26.

John 1:3 – all things were made through Him, the Word, follows Wisdom 9:1.

John 3:13 – who has ascended into heaven but He who descended from heaven references Baruch 3:29.

John 4:48; Acts 5:12; 15:12; 2 Cor. 12:12 – Jesus’, Luke’s and Paul’s usage of “signs and wonders” follows Wisdom 8:8.

John 5:18 – Jesus claiming that God is His Father follows Wisdom 2:16.

John 6:35-59 – Jesus’ Eucharistic discourse is foreshadowed in Sirach 24:21.

John 10:22 – the identification of the feast of the dedication is taken from 1 Macc. 4:59.

John 10:36 – Jesus accepts the inspiration of Maccabees as He analogizes the Hanukkah consecration to His own consecration to the Father in 1 Macc. 4:36.

John 15:6 – branches that don’t bear fruit and are cut down follows Wis. 4:5 where branches are broken off.

And many more!

2 Tim. 3:16 – the inspired Scripture that Paul was referring to included the deuterocanonical texts that the Protestants removed. The books Baruch, Tobit, Maccabees, Judith, Sirach, Wisdom and parts of Daniel and Esther were all included in the Septuagint that Jesus and the apostles used.

Sirach and 2 Maccabees – some Protestants argue these books are not inspired because the writers express uncertainty about their abilities. But sacred writers are often humble about their divinely inspired writings. See, for example, 1 Cor. 7:40 – Paul says he “thinks” that he has the Spirit of God.

The Protestants attempt to defend their rejection of the deuterocanonals on the ground that the early Jews rejected them. However, the Jewish councils that rejected them (e.g., School of Javneh (also called “Jamnia” in 90 – 100 A.D.) were the same councils that rejected the entire New Testament canon. Thus, Protestants who reject the Catholic Bible are following a Jewish council that rejected Christ and the Revelation of the New Testament.

We will now consider what the Bible teaches about how holy men intercede with God.

THE BIBLE TEACHES THAT MEN INTERCEDE WITH GOD –
MOSES HAD AN EXTRAORDINARY POWER OF INTERCESSION WITH GOD

Exodus 32:9-14 “**And the Lord said unto Moses**, I have seen this people, and, behold, it is a stiff-necked people: **Now therefore let me alone, that my wrath may wax hot against them, and that I may consume them: and I will make of thee a great nation.** And Moses besought the Lord his God, and said, Lord, why doth thy wrath wax hot against thy people, which thou hast brought forth out of the land of Egypt with great power... Turn from thy fierce wrath, and repent of this evil against thy people. Remember Abraham, Isaac, and Israel, thy servants... **And the Lord repented of the evil which he thought to do unto his people.”**

Moses’ intercession with God was so great that God even asked Moses to allow Him to destroy the Israelites. This must not be understood in the sense that the Almighty God can be or was constrained by any man, but rather that He was powerfully swayed and influenced by this man’s close relationship with Him. Moses pleaded with Him not to

destroy them, and God relented because of Moses. As we can see, not all men are equal before God. Not all men have the same intercessory power with Him. The intercession of extraordinary and saintly men is powerful and effective.

ABRAHAM HAD AN EXTRAORDINARY POWER OF INTERCESSION WITH GOD

We see another example of this in the case of Abraham:

Genesis 18:26-33 “**And the Lord said to him: If I find in Sodom fifty just within the city, I will spare the whole place for their sake.** And Abraham answered, and said: Seeing I have once begun, I will speak to my Lord, whereas I am dust and ashes. What if there be five less than fifty just persons? wilt thou for five and forty destroy the whole city? And he said: I will not destroy it, if I find five and forty. And again he said to him: But if forty be found there, what wilt thou do? He said: I will not destroy it for the sake of forty. [**And Abraham, because he had powerful intercession with God, bargained Him all the way to ten**] **What if ten should be found there? And he said: I will not destroy it for the sake of ten.** And the Lord departed, after he had left speaking to Abraham: and Abraham returned to his place.”

THE BIBLE SAYS THAT THE PRAYERS OF A MAN WOULD CAUSE GOD TO ACCEPT PEOPLE HE OTHERWISE WOULD NOT

The next example we will consider is one where the Bible says that the prayers of a man would cause God to accept people He otherwise wouldn't.

Job 42:7-10 “... the Lord said to Eliphaz... My wrath is kindled against thee, and against thy two friends: for ye have not spoken of me the thing that is right, as my servant Job hath. Therefore take unto you now seven bullocks and seven rams, and go to my servant Job, and offer up for yourselves a burnt offering: **and my servant Job shall pray for you: for him will I accept: lest I deal with you after your folly**... So [they] went, and did according as the Lord commanded them... **And the Lord also was turned at the penance of Job, when he prayed for his friends...**”

The Lord was turned at the prayers and penance of Job. The intercession and prayers of saintly men obtain graces and favors that the Lord will not always otherwise give. God said that He would only give this grace to Eliphaz if Job would pray for him.

GOD WOULD ONLY GIVE ISRAEL THE VICTORY IF MOSES (A MAN) HELD UP HIS HANDS

Another example of the intercession of holy men is found in Exodus 17. We read that Israel went out to fight against Amalec. God enabled Israel to have the victory as long as Moses held up his hands. However, if Moses let his hands down, Amalec would overcome the Israelites.

Exodus 17:11-13 **“And when Moses lifted up his hands, Israel overcame: but if he let them down a little, Amalec overcame.** And Moses’ hands were heavy: so they took a stone, and put under him, and he sat on it: and Aaron and Hur stayed up his hands on both sides. And it came to pass that his hands were not weary until sunset. And Josue put Amalec and his people to flight, by the edge of the sword.”

This is another prime example of how sometimes God only grants certain things through the intercession of holy men.

THE LORD’S STATEMENT ABOUT THE INTERCESSION OF MOSES AND SAMUEL

Jeremias 15:1 “And the Lord said to me: If Moses and Samuel shall stand before me, my soul is not towards this people: cast them out from my sight...”

God says that even if Moses and Samuel stood before Him, He would still reject this people. This is quite revealing. The people described in this passage were so bad that not even the powerful intercession of the great servants of God, Moses and Samuel, could relax God’s anger against them. However, these words show us that the intercession of extraordinary servants of God, such as Moses and Samuel – who have built up a special credit or influence with Him – impacts how God deals with and looks at people, even if it didn’t make the difference in this particular case because of how bad the people were. The intercession of saintly men helps determine what God does for people and what He does to them, as we saw with the examples above.

WHAT ABOUT 1 TIMOTHY 2:5 JESUS IS THE ONLY MEDIATOR?

Before we cover more biblical evidence for the veneration and intercession of saints, we must consider an objection. One of the main objections that non-Catholics raise against praying to saints comes from 1 Timothy 2:5.

1 Timothy 2:5 “For there is one God, and one mediator between God and men, the man Christ Jesus.”

Jesus is the only mediator between God and men, they say, so you can't include saints or prayers to them. This objection is false for many reasons. Just because Jesus is the only mediator does not mean that others do not mediate as part of the one mediation of Christ. For example, in John 10:16 Jesus says that He is the one and only shepherd; but He appoints Peter to shepherd His sheep in John 21:15-17. Ephesians 4:11 also teaches that there are many pastors or shepherds. The point is that these other sub-shepherds all work under and by the institution of the one shepherd, Jesus.

Another example is that Jesus says He is the supreme judge. We read this in John 9:39 and in many other passages. Certain men of God, however, will also act on His behalf as judges in Heaven, even of angels. We read this in 1 Corinthians 6:2, Matthew 19:28, and elsewhere. Yes, Jesus is the unique mediator, because the mediator is the one who unites man to God. Jesus alone did this by His passion and death. We read this in 2 Corinthians 5:18. But that does not mean that within the one mediation of Christ there are not others who participate in His mediation. In fact, the Bible clearly teaches it.

IF YOU CANNOT PRAY TO SAINTS, THEN YOU CANNOT ASK OTHERS TO PRAY FOR YOU – PERIOD

If Jesus' unique mediation excluded prayers to saints, then it would also exclude asking a fellow man to pray for you. There is no way around the logic of this argument. **For when you ask a fellow man to pray for you, instead of going to Jesus directly, you are asking another person to act as a mediator with Jesus for you. That's what Catholics do when they pray to saints.** Therefore, if prayers to saints are excluded by the unique mediation of Jesus, then asking others for prayers is definitely excluded as well.

Not only do most Protestants accept the concept of asking others to pray for them – thus contradicting their rejection of prayers to saints – but, in the New Testament, St. Paul himself repeatedly asks others for prayers.

Romans 15:30 “Now I beseech you, brethren, for the Lord Jesus Christ's sake, and for the love of the Spirit, that ye **strive together with me in your prayers to God for me.**”

Paul also tells others that he is praying for them.

Colossians 1:3 "... praying always for you..."

Paul even says that the prayers of others bestow gifts upon him.

2 Corinthians 1:11 "Ye also helping together by prayer for us, that for the gift bestowed upon us by the means of many persons thanks may be given by many on our behalf."

THE BIBLE TEACHES THAT PAUL'S SUFFERING INTERCEDES TO WIN GRACES FOR PEOPLE

The Bible also says this about Paul's suffering:

Colossians 1:24 "[I] now rejoice in my sufferings for you, and fill up those things that are wanting of the sufferings of Christ, in my flesh, for his body, which is the church."

This verse might be a shock to some non-Catholics who are not familiar with it. Paul says that he fills up, for the Church, those things that are wanting or lacking in the sufferings of Christ. Now Christ's suffering was perfect and of infinite value; so what does this mean? What St. Paul means is that many sufferings are still wanting and needed for the members of the Church to work out their salvation, which was all made possible by Christ's sacrifice.

He is teaching that his sacrifices and his sufferings, in addition to his prayers, can intercede with God so that God gives others graces to convert or to remain faithful. Those people must still cooperate with the graces, but the efforts, prayers and sacrifices of members of the Church can help grant them. All of this confirms Catholic teaching on the communion of saints, and it refutes the Protestant misunderstanding of 1 Timothy 2:5.

THIS TRUTH IS ROOTED IN THE UNITY OF THE BODY OF CHRIST, WHICH EXISTS AFTER DEATH

The fact that men can go to other men for prayers, and that the saints in Heaven can answer prayers and intercede, is rooted in the biblical teaching on the unity of the Body of Christ. There is a union among the members of the Church of Jesus. This union does not cease when true members die.

St. Paul says in Romans 8:38 and following that neither death nor life separates one from the love of Christ. Nor does it separate the true faithful who abide together in the Body of

Christ, whether on Earth or in Heaven.

1 Cor. 12:12,21 "... all the members of that one body, being many, are one body... And the eye cannot say unto the hand, I have no need of thee: nor again the head to the feet, I have no need of you."

THE BIBLE SAYS THAT THE PRAYER OF A JUST MAN AVAILS MUCH

While the true members of the Church can assist each other by prayers, the prayers and intercession of saintly men is particularly powerful. That's exactly what we saw in the cases of Moses and Abraham. That's why we read:

James 5:16 "Confess your faults one to another, and pray one for another, that ye may be healed. **The effectual fervent prayer of a righteous man availeth much.**"

This is why prayers to saints – which have the purpose of calling for them to pray to God on our behalf – are so effective.

THE BIBLE ALSO TEACHES THAT DECEASED SAINTLY MEN INTERCEDE

In Matthew 17, we see that Jesus, when He was transfigured before three of His apostles, appeared with Moses and Elias.

Matthew 17:2-3 "And [He] was transfigured before them: and his face did shine as the sun... And, behold, there appeared unto them Moses and Elias talking with him."

This shows us that saints, even after death, are interested in Earthly affairs and are ready to intercede for us. For the spirits of the just men made perfect, as Hebrews 12 calls the saints, are among the cloud of witnesses with the angels in Heaven who help us.

Hebrews 1:14 "Are they not all ministering spirits, sent forth to minister for them who shall be heirs of salvation?"

Psalms 91:11 "For he shall give his angels charge over thee, to keep thee in all thy ways."

AFTER DEATH, THE PROPHET SAMUEL APPEARED TO KING SAUL

In 1 Samuel 28 (1 Kings 28 in the Douay-Rheims Catholic Bible), we see a clear example of a dead saint appearing to a man. This was the prophet Samuel, who had been dead for some time. He appeared to King Saul, and rebuked him for his disobedience to God.

1 Samuel 28:12-20 “And when the woman saw Samuel, she cried with a loud voice... And Samuel said to Saul... Because thou obeyed not the voice of the Lord, nor executed his fierce wrath upon Amalek, therefore hath the Lord done this thing unto thee this day... Then Saul fell straightway all along on the earth, and was sore afraid, because of the words of Samuel.”

Remember, Samuel had been dead for some time.

THE BOOK OF REVELATION (OR APOCALYPSE) SHOWS US HOW THE PRAYERS OF SAINTS INTERCEDE IN HEAVEN BEFORE THE ALTAR OF GOD

The Book of Revelation or the Apocalypse also gives us a glimpse of how the saints and their prayers intercede for men.

Revelation 8:3-4 “And another angel came and stood at the altar, having a golden censer; and there was given unto him much incense, **that he should offer it with the prayers of all saints** upon the golden altar which was before the throne. **And the smoke of the incense, which came with the prayers of the saints,** ascended up before God out of the angel’s hand.”

We see another example in Revelation chapter 5.

Revelation 5:8 “... elders fell down before the Lamb, having every one of them harps, **and golden vials full of odours, which are the prayers of the saints.**”

PART 4. THE BIBLICAL AND APOSTOLIC FOUNDATION FOR PRIESTLY CHASTITY

The Holy Bible and the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church unanimously teach that all Bishops, Priests and Deacons of the Lord must be totally “chaste” and abstain from all sexual intercourse with their wives during all times

From the very beginning of the Christian Church, it was taught by the Bible and the Holy Apostles that all ministers of God had to remain in chastity even though they were married when they entered the clerical state. We see this both in the earliest Church councils, Apostolic Tradition as well as the teachings of the Popes, Saints and Fathers of the Church. It is also clear from the Bible that the Catholic teaching on priestly celibacy and that a minister of the Lord must live totally “**chaste**” (1 Tim 3:2) after becoming a minister and holy servant of Our Lord, is the only true teaching. This teaching, of course, refutes and destroys the protestant and eastern “orthodox” schismatic position on this matter.

Indeed, the fact that Holy Scripture teaches that all Bishops, Priests and Deacons are forbidden to get married again after their spouse have died, (1 Tim 3:12; Tit 1:5-6) shows us that Our Lord taught the Apostles that all priests must be completely chaste in order to become and work as a priest, for if this were not so, God would certainly have allowed a man who was a priest to marry a second time after his spouse died, but since we see that God directly forbids this, it is clear that God from the very beginning of the Church commanded all priests – married as well as unmarried – to live in perfect chastity, holiness and purity after their ordination. This is also exactly how the Apostles themselves lived according to the teachings, history and tradition of the Church. In truth, “*Let deacons be the husbands of **one wife**... ordain priests in every city, as I also appointed thee: If any be without crime, **the husband of one wife**...*” (1 Tim 3:12; Tit 1:5-6) Note, however, that the Church does not teach that only unmarried men can be accepted to the priesthood, but that both the married and unmarried are accepted as long as they vow to never have sex again. In the case of a married man, however, the man can only enter the priesthood if his wife agrees to it.

In the beginning, the Church allowed men to enter the priesthood who were already married since the very concept of chastity were practiced by so few at that time because the world had fallen into such a degraded state when Our Lord entered the world, but there was never any Church teaching that taught that it is allowed to perform the sexual act after one becomes a priest. In truth, we see that St. Peter himself declares in *The Gospel of Luke* that he and all the Apostles “have left all things [which includes marital life], and have

followed thee [Jesus],” and Jesus answering him: “*Amen, I say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, **or wife**, or children, for the kingdom of God’s sake, Who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.*” (Luke 18:28-30) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained. Thus Our Lord Himself in the context of St. Peter’s confession that he and the other Apostles had left everything for His sake, showed them that “*all*” really meant that they “*left house, or parents, or brethren, **or wife**, or children, for the kingdom of God’s sake*”. In truth, “*If any man come to me [Jesus], and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, **yea and his own life also**, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.*” (Luke 14:26-27) And so, “*The disciple is not above the master, nor the servant above his lord. It is enough for the disciple that he be as his master, and the servant as his lord.*” (Mark 10:24-25)

Jesus was celibate, and the priest stands in his place (“in persona Christi” as we call it). The Twelve Apostles left their spouses, if they were married, as well as all their property and possessions (cf. Matthew 19:27; Mark 10:28 and especially Luke 18:28–30), with Christ’s explicit approval. The apostle Paul set a personal example in this matter when he exhorted all to “be as I am,” that is, celibate. Indeed, contrary to many of our times who imagine or claim that the Apostles were married, the only one of the Apostles that is recorded to have been married at one time in his life, according to Holy Scripture, is Saint Peter, since his mother in law is mentioned in the holy text, but even in his case, there is no evidence that he lived as a married man during his ministry.

The Book of Exodus also shows us that God directly commanded the priests of the Old Law (which was the prophetic sign of the priesthood of the New Law) to “sanctify” themselves when they served the Lord, which, as we have seen in *The Book of Exodus*, meant that they had to be chaste (Exodus 19:10-22). And so important is this matter of priestly chastity to God, that Our Lord directly threatens to strike priests who refuse to follow His commandment concerning this matter: “He [God] said unto him [Moses]: Go down, and charge the people: lest they should have a mind to pass the limits to see the Lord, and a very great multitude of them should perish. The priests also that come to the Lord, let them be sanctified, [that is, chaste] lest he strike them.” (Exodus 19:21-22)

The sacrificial aspect of the Eucharistic liturgy and the real presence of Our Lord’s Body is directly taught by Our Lord Jesus Christ and the Holy Apostles as we can read in Holy Scripture and Sacred Tradition, and this is also one of the main reasons why the Church was united against all those who dared to contradict God’s commandment for all clerics to

be chaste. In truth, the dignity of the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord in the most Holy Eucharist demands that the priest is pure and chaste when he consecrates and partakes of the Sacrament. God also commanded the Jews in the Old Testament and the Old Law to perform a kind of rite similar to the Eucharistic liturgy in order for it to be a sign of the future Eucharist. For as we have already seen, all priests of the Old Law had to be totally chaste in order to be able to perform the rite of the Old Law and eat of the bread that signified the future Eucharist, *“If any one that is defiled shall eat of the flesh of the sacrifice of peace offerings, which is offered to the Lord, he shall be cut off from his people.”* (Leviticus 7:20) The words “the flesh of the sacrifice” signifies Our Lord Jesus Christ’s Holy Body, Blood, Soul and Divinity that is offered up for our sins as a “peace offering” in the Eucharist in order to appease the just wrath of God. This very flesh is also offered up by the priests of the Church every time they perform the Eucharistic liturgy of the Church.

Since the Old Law teaches that both the priests as well as the laymen must be completely clean from all sexual activity for three days in order to be able to receive the prophetic sign of the Eucharist, it is obvious that it is also the Lord’s will for all to be completely chaste for a minimum of three days in the New Law (if not more by the grace of God) when they receive the real and actual Body of Our Lord. David said, “Now therefore if thou have any thing at hand, though it were but five loaves, give me, or whatsoever thou canst find. And the priest answered David, saying: I have no common bread at hand, but only holy bread, *if the young men be clean*, especially from women? And David answered the priest, and said to him: Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and *the vessels* of the young men were *holy*. Now this way *is defiled*, but it shall also *be sanctified* this day in the vessels.” (1 Kings 21:3-5)

A key biblical passage that proves that all who have sex are defiled comes from the book of Leviticus: “And the Lord spoke to Moses and Aaron, saying: Speak to the children of Israel, and say to them: The man that hath an issue of seed, shall be unclean.... The man from whom the seed of copulation goeth out, shall wash all his body with water: and he shall be unclean until the evening. The garment or skin that he weareth, he shall wash with water, and it shall be unclean until the evening. The woman, with whom he copulateth, shall be washed with water, and shall be unclean until the evening.” (Verses 15:1-2,16-18). In truth, the Old Law does not only forbid the reception of the figure and sign of the future Eucharist for three days for those who have had sexual relations, but it also teaches that even those who have had a sensual or sinful dream during their sleep are banned from taking the Eucharist since they became defiled by the dream, thus showing us the height of purity and virtue that Our Lord and God expects when we are dealing with the most Holy Eucharist. *“... thou shalt keep thyself from every evil thing. If there be among you any*

man, that is defiled in a dream by night, he shall go forth out of the camp. And shall not return, before he be washed with water in the evening: and after sunset he shall return into the camp.” (Deuteronomy 23:9-11)

In comparison to the Christian priests of the New Law, however, Jewish priests in the Old Law rarely served at the altar of sacrifice. But Christian priests are different since they must offer up the “peace offering” every day. In the Old Law – which was only a shadow of the New Law to come (Hebrews 10:1) – sexual relations rendered a man ritually unclean and that meant he could not participate in Israel’s cultic life for a prescribed period of time. The Old Law clearly teaches that a person could not receive the shadow or sign of the future Eucharist unless one abstains from the sexual act for three days, and so, in the New Law it is obvious that the Bible teaches that all priests must be completely chaste since they are to perform the Eucharistic sacrifice every day.

The other sacraments of the Church, however, also implies transmitting Christ’s Blood to other people, such as in the Sacraments of Baptism and Penance, which washes away the sins of the penitent by the help of the Blood of Our Lord. And so, since the priest must always supply the sacraments for the benefit of himself and his Church in order to alleviate the wrath of God, it is a biblical fact that a priest can never be allowed to exercise the sexual act after he becomes a priest.

Our Lord Himself stands as the primary sign and example for the necessity of a chaste priesthood. In truth, He is the High Priest and Example that we all must live and die with if we want to be saved. Our Lord lived and died completely chaste, and from beginning to end, tried to help and inspire his followers as well as everyone else to adopt the more meritorious life of chastity and virginity: “Having therefore a great high priest that hath passed into the heavens, Jesus the Son of God: let us hold fast our confession... Wherefore, holy brethren, partakers of the heavenly vocation, consider the apostle and high priest of our confession, Jesus: Who is faithful to him that made him, as was also Moses in all his house. For this man was counted worthy of greater glory than Moses, by so much as he that hath built the house, hath greater honor than the house. For every house is built by some man: but he that created all things, is God.” (Hebrews 3:1-4, 4:14)

Christ Our Lord, the High Priest, made the way clear for all priests of the Church by the example of his own life and suffering. The servant of Christ should not expect less than some suffering if he perfectly wants to follow Our Lord in this life. Just as Christ was glorified in eternity for his suffering, so also his sons, the priests, must follow him in suffering in order to be glorified in eternity. There is no other way but the cross of Our Lord: “*And whosoever doth not carry his cross and come after me, **cannot be my***

disciple.” (Luke 14:27) If Christ who suffered the most horrible torture imaginable is our example, is it strange that his special sons, the priests, should follow him in small penances and chastity that are as nothing compared to His suffering on the Cross? Not at all! In truth, anything else would have been completely unacceptable and directly inspired by the devil of voluptuousness and sensuality. For *“The disciple is not above his master: but every one shall be perfect, if he be as his master [Our Lord Jesus Christ].”* (Luke 6:40) Thus, *“Where the **forerunner** Jesus is entered for us, made a high priest for ever according to the order of Melchisedech,”* (Hebrews 6:20) it obviously follows that his beloved sons, the priests, must follow Him in the way of penance and chastity in order to perfectly resemble the one and only High Priest – Our Lord Jesus Christ. In truth, *“So Christ also did not glorify himself, that he might be made a high priest”* (Hebrews 5:5).

Hebrews 7:11-28 “If then perfection was by the Levitical priesthood, (for under it the people received the law,) what further need was there that another priest should rise according to the order of Melchisedech, and not be called according to the order of Aaron? For the priesthood being translated [to the New Law], it is necessary that a translation also be made of the law. For he, of whom these things are spoken, is of another tribe, of which no one attended on the altar. For it is evident that our Lord sprung out of Juda: in which tribe Moses spoke nothing concerning priests. And it is yet far more evident: if according to the similitude of Melchisedech there ariseth another priest, Who is made not according to the law of a carnal commandment, but according to the power of an indissoluble life: For he testifieth: Thou art a priest for ever, according to the order of Melchisedech.

“There is indeed a setting aside of the former commandment, because of the weakness and unprofitableness thereof: (For the law brought nothing to perfection,) but a bringing in of a better hope, by which we draw nigh to God. And inasmuch as it is not without an oath, (for the others indeed were made priests without an oath; But this with an oath, by him that said unto him: The Lord hath sworn, and he will not repent, Thou art a priest for ever.) By so much is Jesus made a surety of a better testament. And the others indeed were made **many priests**, because by reason of death they were not suffered to continue: But this, for that he continueth for ever, hath an everlasting priesthood, Whereby he is able also to save for ever them that come to God by him; always living to **make intercession** for us.

“For it was fitting that we should have such a high priest, holy, innocent, undefiled, separated from sinners, and made higher than the heavens; Who needeth not daily (as the other priests) to offer sacrifices first for his own sins, and then for the people’s: for this he did once, in offering himself. For the law maketh men priests, who have infirmity: but the word of the oath, which was since the law, the Son who is perfected for evermore.”

Douay Rheims Bible Commentary explains the words “*many priests*” in Hebrews 7:23, saying that: “The apostle notes this difference between the high priests of the law, and our high priest Jesus Christ; that they being removed by death, made way for their successors; whereas our Lord Jesus is a priest for ever, and hath no successor; but liveth and concurreth for ever with his ministers, the priests of the new testament, in all their functions. Also, that no one priest of the law, nor all of them together, could offer that absolute sacrifice of everlasting redemption, which our one high priest Jesus Christ has offered once, and for ever.” (Challoner) --- The words “*make intercession*” in verse 25 means that “Christ, as man, continually maketh intercession for us, by representing his passion to his Father” (Challoner) whose merit is applied to humanity by the priesthood and its distribution of the sacraments of the Church to the faithful. In truth, it is fitting that the priests of the New Law should not daily “*offer sacrifices first for his own sins, and then for the people’s... For the [Old] law maketh men priests, who have infirmity: but the word of the oath, which was since the law, the Son who is perfected for evermore.*” (Hebrews 7:27-28)

From the very beginning, all the Councils, Popes, Saints and Fathers of the Church rejected the heretical and unbiblical teaching of those impure and selfish heretics and schismatics who reject the biblical Church teaching that all ministers must be totally chaste and that the high and pure office of being a minister of the Lord obligates a man to abstain from all sexual relations, even with a wife. There are many reasons why the Church teaches this doctrine. St. Augustine, for example, explains that “in intercourse man becomes all flesh” (St. Augustine, *Sermons 62.2*) and that the sexual act degrades the masculine soul. “For I know that nothing so debases a man’s soul as the charms of a woman and that bodily contact which is so much a part of having a wife.” (St. Augustine of Hippo, *Soliloquies 1.10*) Thus, it is not hard to understand based on just these two arguments of St. Augustine why the Church directly condemns the heretical teaching that ministers of God are allowed to have marital relations. Since the act of abstaining from the sexual act is highly extolled in Holy Scripture by the Holy Ghost and praised as a more meritorious and virtuous life, it is obvious why the Catholic Church teaches that all Her priests must abstain from all kinds of sexual acts.

Simply said, the pure Catholic priest who is wholly dedicated to serving God in mind and body – and that is not disturbed by the marital life nor by raising fleshly children – will always be more effective in saving and bringing sinners back from the clutches of the devil than those people who choose to live in a more sensual lifestyle. Since their life is exclusively dedicated to God and His Holy Church, they will be more closer to God than those who are married and have children. That is also exactly why almost exclusively all

canonized saints in the Catholic Church have been either ecclesiastics, monks, nuns, virgins or ascetics. And the Holy Bible is clear on why this happens, since “He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.” (1 Cor. 7:32-34)

Thus, we see that Holy Scripture itself teaches that the chaste servants of Christ are more “holy both in body and in spirit” and more “solicitous” for the things of the Lord than those who marry. As a result of this holiness, the pure servants of Christ will always be more effective in their prayers and intercessions for sinful souls, "snatching them out of the fire" (Jude 1:23) and in bringing the lost sheep back into the fold of Our Lord Jesus Christ. Not only will a man become more blessed in the afterlife if he chooses the angelic life of chastity, but he will also receive more spiritual gifts from Our Lord to the benefit of himself and others in this life since he has chosen to welcome Our Lord into his heart with a more perfect and pure love.

From *The Life of Fr. De Smet, Apostle of the Rockies*:

“[Pg 176] How is the phenomenal success of these missions to be explained? Many of the Indians possessed admirable natural virtues; they but needed to know Christianity to embrace it. Even the most degraded had preserved a high ideal of the greatness of the power of God. Blasphemy was unknown among them: not presuming to address the “Great Spirit,” they entreated their manitous to intercede for them. Superstition if you will, but beneath it was a religious sentiment which the missionary had only to enlighten and direct. None held back through false pride or prejudice. Even the Sioux, the proudest of the Western tribes, compared themselves to children bereft of a father’s guiding hand, and to the ignorant animals of the prairie, and with touching humility begged the missionary to “take pity on them.”

“Such elevated, upright souls could, moreover, appreciate the chastity of the Catholic priesthood. With rare discernment, the Indian understood that, belonging as he does to all men, a priest cannot give himself to one person, and not for an instant did they hesitate to choose the Black Robe, who had consecrated his life to them, rather than the minister in lay dress, installed in a comfortable home with wife and children, devoted to the interests of his family, giving only the time that remained to distributing Bibles”.

“[Pg 52] The Indians, meanwhile, were not overlooked. Dispossessed of their

lands and driven west by the whites, they now found refuge and support in the Catholic Church. A considerable number of them, whose fathers had been instructed and baptized by the Jesuits, were well disposed toward Catholicity. **Protestant ministers made repeated attempts to gain their confidence, but were always coldly received.** “What had they to do,” asked the Indians, “with married preachers, men who wore no crucifix, and said no rosary? They wanted only the Black Robes to teach them how to serve God. They even went so far as to appeal to the President of the United States, asking that the married ministers might be recalled and Catholic priests sent in their place.”

“[Pg 117] I was given the place of honor in the chief’s tent, who, surrounded by forty of his braves, addressed me in the following words: ‘Black Robe, this is the happiest day of our lives, for to-day, for the first time, we see in our midst a man who is near to the Great Spirit. These are the principal warriors of my tribe. I have invited them to the feast I have prepared for you, that they may never forget the great day.’”

“It seems strange that with the savages the fact of being a Catholic priest merited a triumphal reception for the lowly missionary, while in other times, and to men proud of their civilization, he would have been the object of suspicion. During the repast the great chief showered attentions on his guest, even to giving him a mouthful of his own food to chew, a refined usage among his tribe.

“At night, after the missionary had retired and was about to fall asleep, he saw the chief who had received him with so much honor, enter his tent. Brandishing a knife that gleamed in the light of the torch, he said: “Black Robe, are you afraid?” The missionary, taking the chief’s hand, placed it on his breast and replied: “See if my heart beats more rapidly than usual! Why should I be afraid? You have fed me with your own hands, and I am as safe in your tent as I would be in my father’s house.” Flattered by this reply, the Blackfoot renewed his professions of friendship; he had wished only to test the confidence of his guest.

“[Pg 86] **Protestant ministers tried to compete with the Catholic priests; but between a salaried official who distributed tracts to inquisitive members of the tribe, and the missionary, devoted body and soul to their interests, the Indians did not hesitate to make a choice.**” They refused the most alluring offers from Protestants and came from all directions to ask for a Black Robe to show them the way to heaven.

“After five years’ residence with the Otoes, the Protestant minister has not yet baptized one person, and the greater part of the Protestant missionaries who overrun the Indian Territory make no better showing.” (Letter of Father De Smet to Father Verhaegen, June, 1838)

In truth, one can accurately say that only the Catholic priest is entirely “solicitous” for the Lord’s Church when he is compared to the other servants of all the other “Churches” and that he is the father to all in his congregation, his family being spiritual rather than fleshly and temporal. And because good, virtuous and pious priests, religious, monks and nuns of the Church are so effective in saving souls from hell and the devil’s grip, the devil labors mightily to get them under his control. The Holy Fathers of the Church, as we have seen, also agree with the teaching of the Bible and the Apostles that the chaste are more spiritually advanced and wise, teaching that people who are pure and chaste are more apt to receive and understand the spiritual truths of God since they are not busy or distracted with the temporal concerns of this world.

We also see that the Holy Bible directly teaches that the meritorious penance and abstinence of a virtuous person directly effects and draws down graces to the benefit of other souls, contrary to what many protestants nowadays teach who claim that nothing we say or do can effect our own or other people’s spiritual welfare. However, *The Gospel of Matthew* clearly shows us that a certain kind of demon can only be exorcised “by prayer and fasting” (Matthew 17:21).

Matthew 17:14-20 “And when he [Jesus] was come to the multitude, there came to him a man falling down on his knees before him, saying: Lord, have pity on my son, for he is a lunatic, and suffereth much: for he falleth often into the fire, and often into the water. And I brought him to thy disciples, and they could not cure him. Then Jesus answered and said: O unbelieving and perverse generation, how long shall I be with you? How long shall I suffer you? bring him hither to me. And Jesus rebuked him, and the devil went out of him, and the child was cured from that hour. Then came the disciples to Jesus secretly, and said: Why could not we cast him out? Jesus said to them: Because of your unbelief. For, amen I say to you, if you have faith as a grain of mustard seed, you shall say to this mountain, Remove from hence hither, and it shall remove; and nothing shall be impossible to you. **But this kind is not cast out but by prayer and fasting.**”

Now, it is obvious that if a demon is successfully exorcised by the virtue and power of a good deed (in this case, by the mortification of the flesh for a charitable cause), it is also exorcised by a virtue of a higher and greater degree of merit, such as holy chastity. And so, it is a biblical fact that chastity and virginity in this life not only affects our own eternal blessedness and spiritual well-being in this life and in the next to come, but that it also affects and helps the spiritual well-being of our beloved brothers and sisters. “For there are two ways in life, as touching these matters. The one the more moderate and ordinary, I

mean marriage; the other angelic and unsurpassed, namely virginity. Now if a man choose the way of the world, namely marriage, he is not indeed to blame; yet he will not receive such great gifts as the other. For he will receive, since he too brings forth fruit, namely thirtyfold [Mark 4:20]. But if a man embrace the holy and unearthly way, even though, as compared with the former, it be rugged and hard to accomplish, yet it has the more wonderful gifts: for it grows the perfect fruit, namely an hundredfold.” (St. Athanasius, *The Letters of St. Athanasius*, Letter XLVIII, To Amun, c. 353 A.D.)

“How many men, therefore, and how many women, in Ecclesiastical Orders, owe their position to continence, who have preferred to be wedded to God; who have restored the honor of their flesh, and who have already dedicated themselves as sons of that future age, by slaying in themselves the concupiscence of lust, and that whole propensity which could not be admitted within Paradise! Whence it is presumable that such as shall wish to be received within Paradise, ought at last to begin to cease from that thing from which Paradise is intact [i.e., sexual intercourse].” (Tertullian, *On Exhortation to Chastity*, Chapter 13, c. 204 A.D.)

The chaste servant of Christ stands as a spiritual warrior against the temptations and deception of the world and the devil. His sword is his chastity and purity by which he slays the devil and acquires spiritual knowledge and grace for himself and his friends. “But so far is this true and spiritual knowledge removed from that worldly erudition, which is defiled by the stains of carnal sins... And therefore if you are anxious to attain to that never-failing fragrance, you must first strive with all your might to obtain from the Lord the purity of chastity. **For no one, in whom the love of carnal passions and especially of fornication still holds sway, can acquire spiritual knowledge.** For “in a good heart wisdom will rest;” and: “He that feareth the Lord shall find knowledge with righteousness.” [Prov. 24:33; Eccus. 32:20].” (Holy Abbot and Ascetic Nesteros (c. 420), From *The Conferences of John Cassian*, Conference 14, Chapter XVI)

Pope St. Damasus I (366-384) confirmed the teaching of the Holy Bible and the Holy Apostles on the necessity of a chaste priesthood, and declared that marital intercourse was incompatible with presiding at the Eucharistic sacrifice. Pope St. Siricius (384-399) who taught that “those who are in the flesh cannot see God” stated in A.D. 392 that “Jesus would not have chosen birth from a virgin, had he been forced to look upon her as so unrestrained as to let that womb... be stained by the presence of male seed.” Pope St. Siricius also declared that the only persons worthy of serving at the altar were those who were forever free of “the stain” of intercourse. Pope St. Leo the Great (440-461) carried on this uninterrupted Apostolic Tradition. Thus deacons were to remain married, but they were instructed to avoid marital intercourse in order to grow in holiness. Referring to First

Corinthians 7:29, Pope Leo declared: “Therefore, so that a spiritual bond may grow from the physical marriage, [deacons] may not send their spouses away and must live as though they had none, whereby the love of the married couple remains intact and the conjugal acts cease.” (Pope Saint Leo the Great, *Epistles*)

Pope St. Leo the Great, *To Rusticus* (c. 442-459 A.D.): “Concerning those who minister at the altar and have wives, whether they may lawfully cohabit with them? Reply. The law of continence is the same for the ministers of the altar as for bishops and priests, who when they were laymen or readers, could lawfully marry and have offspring. But when they reached to the said ranks, what was before lawful ceased to be so. And hence, in order that their wedlock may become spiritual instead of carnal, it behoves them not to put away their wives but to "have them as though they had them not," whereby both the affection of their wives may be retained and the marriage functions cease.” (*The Letters of St. Leo the Great*, Letter 167, Question III)

The Early Councils of the Church unanimously forbids Bishops, Priests and Deacons from having marital sexual relations with their wife

From the very earliest times, lustful and impure men have tried to reject or ignore the biblical, Apostolic and patristic teaching that all priests must be perpetually chaste. Because of this, many councils of the Church through the ages have also been forced to reaffirm this dogmatic and infallible teaching of the Church. The first recorded council that confirmed this requirement of celibacy upon all clerics is *The Council of Elvira* that took place in c. 306-311 A.D. Canon 33 declared that married priests and bishops were obligated to permanently refrain from all marital sexual relations. It stated that “Bishops, presbyters, and deacons and all other clerics having a position in the ministry are ordered to abstain completely from their wives and not to have children. Whoever, in fact, does this, shall be expelled from the dignity of the clerical state.” This canon clearly ordered higher clerics to observe perfect continence with their wives under the pain of deposition from their ministry. Canon 27 of the same Council prohibited women living with ecclesiastics, except for a sister or a daughter who was a consecrated virgin: “A bishop or other cleric may have only a sister or a daughter who is a virgin consecrated to God living with him. No other woman who is unrelated to him may remain.”

From these primitive and important legal texts, it can be deduced that many of the ecclesiastics in the Spanish church were *viri probati*, that is, men who were married before becoming ordained deacons, priests or bishops. All, however, were obliged, after receiving Holy Orders, to renounce completely the use of marriage, that is to live in total continence.

Although some erroneously claim that Elvira was a departure from an earlier tradition which did not require married clerics to remain continent, the fact of the matter is that the council codified an already existing but unwritten rule of continence for all clerics. Indeed, in no way can one see in canon 33 a statement of a new law. *The Council of Elvira* was, on the contrary, a reaction to the extended lack of observance of a traditional and well-known obligation, to which at this time the Council confirmed and imposed a sanction to the biblical law concerning priestly chastity: either the delinquent ecclesiastics accepted the obligation of the law of continence (*lex continentiae*) by living their lives in perfect conformity to it or they became “expelled from the dignity of the clerical state.” The fact that the legislation of Elvira was pacifically accepted confirms that no juridical novelty was being introduced, but that it was concerned primarily with maintaining an already existing teaching of the Church. This is what Pius XI taught when, in his encyclical on the priesthood, he affirms that this written law implied a previous law and practice that “made obligatory what the gospels and the apostolic preaching had already shown to be something like a natural requirement”, thus showing us that this law of clerical celibacy came directly from Our Lord and the teaching of the Apostles as well as that it was taught by the many generations of Christians before the 4th century.

Pope Pius XI, *Ad Catholici Sacerdotii* (# 43), Dec. 20, 1935: “The earliest trace of a law of ecclesiastical celibacy – based, however, on long established custom – is found in the 33rd canon of the Council of Elvira, held at the beginning of the fourth century when Christians were still being actively persecuted. This law only made obligatory what the gospels and the apostolic preaching had already shown to be something like a natural requirement.” (*Acta Apostolicae Sedis* 28 [1936] 25)

To suggest, therefore, that Elvira is the origin of the law of celibacy in the Church, and that there is, consequently, a discontinuity in the Church’s moral teaching concerning this matter between its introduction and what was the practice beforehand, is, for the reasons already given, a fundamentally erroneous conclusion. The persecution suffered by the early Church during the first three centuries made it difficult for it to write down most of its laws by convoking councils of Bishops and Priests, and just like in the case of many of the Church’s dogmas and doctrines, such as the Trinity, the Church only defined them when a greater necessity arose that needed it. Yet it is very unlikely that when the Church did begin to write down its laws in the fourth century, that it would have ignored its earlier, unwritten rules and composed brand new ones, especially one such as the Elvira canon, since, if such was the case, such laws would have deprived clerics of a long-established so-called “right” and if so, it is highly unlikely, as even reason itself dictates, *that no one would have objected to this if a new teaching concerning clerical celibacy would have*

sprung up without any earlier foundation; and this fact is much more obvious since we are dealing with an issue that regards sensual pleasure, and most men in this world are directly intent on satisfying their sexual desire. Thus, even though this teaching denied priestly men their sensual appetites, there was no objections, which in a striking manner confirms the fact that all priests of the Church must be perpetually chaste and that this fact was well known and understood by the Church's members of this time. It is therefore very clear that the tradition of clerical continence dates back to apostolic times.

The Council of Arles (314) also required clerics to observe perfect continence, citing ritual purity as the reason. Canon 29 reads, "Furthermore, with a care for what is worthy, pure and honest, we exhort our brothers [in the episcopate] to act in such a way that priests and deacons have no [sexual] relations with their spouses, given that they are engaged each day in the ministry. Whoever acts contrariwise to this decision will be deposed from the honor of the clerical state." (*Corpus Christianorum*, 148.25)

The Synod of Neocaesarea (314-325) confirmed this ancient teaching of the Church that priests were obligated to remain free from the stain of marital sexual intercourse. "If a priest marry, he shall be removed from the ranks of the clergy; if he commit fornication or adultery, he shall be excommunicated, and shall submit to penance." (Canon 1)

The wording of these canons does not immediately suggest that an innovation is being introduced, and it would be an error in historical procedure to maintain beforehand that such was the case. The seriousness of the implications for the life of the clergy, the absence of justification for the strictness of the discipline and the canonical penalty attached, would suggest, on the contrary, that the Church authorities were concerned with the *maintenance* and not the introduction of this rule. The important papal decretals of the fourth century, which show the rule for the Universal Church — *Directa* (385) and *Cum in unum* (385-86) of Pope St. Siricius; *Dominus inter* of Pope St. Innocent I, and the Synod of Carthage (390) — were in fact emphatic that clerical continence belonged to immemorial, even apostolic, tradition (as we shall also see further down).

Pope St. Siricius, *Cum in unum*, A.D. 385: "**The question is not one of ordering new precepts**, but we wish through this letter to have people observe those that either through apathy or laziness on the part of some have been neglected. They are, however, matters that have been established by apostolic constitution, and, by a constitution of the Fathers." (*Cum in unum* (Ad episcopos Africae); PL 13, 11 56a. P. Coustant, *Epistolae Romanorum Pontificum*, Paris, 1721, p. 562)

The writings of the Church Fathers are often explicit in considering the apostles as models

of the priesthood. Yet those who might have been married were thought not to have lived other than in continence. (Cf. St. Clement of Alexandria, *Stromata. III*, 6; Tertullian, *De Monogamia*, 8, 4; St. Jerome, *Apologeticum ad Pammachium*, Ep. 49(48), 2, 21; Eusebius of Caesarea, *Demonstratio evangelica*, 111, 4, 37; St. Isidore of Pelusium, Ep. 111, 176.)

In 325 A.D., *The First Council of Nicaea*, which was the first of the infallible and Ecumenical Councils in Church history, decreed in Canon 3 that a cleric is absolutely forbidden to keep a woman to live with him: “This great synod absolutely forbids a bishop, presbyter, deacon or any of the clergy to keep a woman who has been brought in to live with him, with the exception of course of his mother or sister or aunt, or of any person who is above suspicion.”

Another perhaps more accurate translation of Canon 3 reads:

“The great Synod has stringently forbidden any bishop, presbyter, deacon, or any one of the clergy whatever, to have a subintroducta dwelling with him, except only a mother, or sister, or aunt, or such persons only as are beyond all suspicion.”

The term "subintroducta" refers to an unmarried woman living in association with a man in a merely spiritual marriage, a practice that we see indicated already in the 1st century biblical teaching of St. Paul, where he teaches that “the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”; in the 4th century such a woman was also referred to as an "agapeta". The pre-Nicaean acceptance of that arrangement for clerics was a clear indication that the clergy were expected to live in continence even with their wives. For instance, a leading participant in the Council of Nicaea, Bishop Eusebius of Caesarea (c. 260-340), wrote: “It is fitting, according to Scripture, ‘that a bishop be the husband of an only wife.’ But this being understood, it behoves consecrated men [those in the priesthood], and those who are at the service of God’s cult, to abstain thereafter from conjugal intercourse with their wives.” (*Demonstratio Evangelica*, Book 1, Chapter 9)

Commentators on this passage confirms that it really is a law concerning clerical celibacy. *The Ancient Epitome of Canon III* explains that Nicea teaches that “No one shall have a woman in his house except his mother, and sister, and persons altogether beyond suspicion.” Fuchs in his *Bibliothek der kirchenver sammlungen* confesses that this canon shews that the practice of clerical celibacy had already spread widely. And finally, Hefele explains that “It is very certain that the canon of Nicea forbids such spiritual unions, [of certain women living in the same house as a priest] but the context shows moreover that the Fathers had not these particular cases in view alone; and the expression $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\omicron\sigma\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ should be understood of every woman who is *introduced* ($\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\omicron\sigma\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$) into the house of

a clergyman for the purpose of living there. If by the word $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\omicron\sigma\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ was only intended the wife in this spiritual marriage, the Council would not have said, any $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\omicron\sigma\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, except his mother, etc.; for neither his mother nor his sister could have formed this spiritual union with the cleric. The injunction, then, does not merely forbid the $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\omicron\sigma\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ in the specific sense, but orders that “no woman must live in the house of a cleric, unless she be his mother,” etc. This canon is found in the *Corpus Juris Canonici*, Gratian’s *Decretum*, Pars I., Distinc. XXXII., C. xvj.

Similarly, *The Council of Carthage* (in 390) confirmed the same teaching concerning clerical chastity and decreed that higher clerics observe perfect continence because they act as mediators between God and man. They stressed particularly in Canon 3 the antiquity and apostolic origin of this law: “It is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e. those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep. The bishops declared unanimously: It pleases us all that bishop, priest and deacon, guardians of purity, abstain from conjugal intercourse with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.” Subsequent councils at Hippo (393) and Carthage (401 and 419) repeated these requirements.

At that time most, though not all, of the clergy were married men. They are directed by the African Synod to give up all conjugal intercourse, because of the fact that this would prevent them from properly carrying out their mediatory function. The import of the canon is that those who by consecration have now become sacred persons must in the future manifest by their lives this new reality by adopting the more perfect and blessed life of perfect chastity. The specific reasons for the continence they are asked to observe, is in order that they may be effective mediators between God and man, and because of the commitment to service at the altar.

The ancient summary of Canon 3 above emphatically declared: “Let a bishop, a presbyter, and a deacon be chaste and continent.” As can be seen, *The Council of Carthage* declared obligatory continence to be “...what the apostles taught and what antiquity itself observed...”, thus showing us that the practice of clerical chastity is an ancient and apostolic teaching. In this context of historical study, the important study by author Christian Cochini should be noted: “*The Apostolic origins of priestly celibacy*” (original French version: *Origines apostoliques du célibat sacerdotale*, Lethielleux/Paris 1981).

St. Aurelius, Bishop of Carthage and patron to St. Augustine, was head of *The Council of Carthage* in A.D. 419 in union with “217 Blessed Fathers who assembled at Carthage”.

They reaffirmed the previous Canon 3 in their own Canon 3, stating that: “When at the past council [of 390] the matter on continency and chastity was considered, those three grades, which by a sort of bond are joined to chastity by their consecration, to wit bishops, presbyters, and deacons, so it seemed that it was becoming that the sacred rulers and priests of God as well as the Levites, or those who served at the divine sacraments, should be continent altogether, by which they would be able with singleness of heart to ask what they sought from the Lord: **so that what the apostles taught and antiquity kept**, that we might also keep.” Canon 4 of the same Council also spoke of the different orders that should abstain from their wives: “It seems good that a bishop, a presbyter, and a deacon, or whoever perform the sacraments, should be keepers of modesty and should abstain from their wives. By all the bishops it was said: It is right that all who serve the altar should keep pudicity from all women.”

The ancient summary of Canon 3 of The Council of Carthage in 419 declared: “Let a bishop, a presbyter, and a deacon be chaste and continent. This canon is taken from Canon ii., of Carthage 387 or 390.” More specifically, the canon was probably referring to Canon 3 from the council held in Carthage in 390.

As we have seen, the law that was promulgated during the synod of 390 would remain valid and be officially inserted in the great legislative record of the African Church, the *Codex Canonum Ecclesiae Africanae*, compiled and promulgated in the Council of Carthage in 419 (in the time of St. Augustine). We also see in this law the biblical fact that we have already discussed, that is, that the prayer and spiritual intercession of a pure and chaste priest or ecclesiastic is better and more effective to help save souls than a priest or ecclesiastic who performs the marital act and is distracted by worldly cares, the keeping of a house, and wife, and children, etc. Thus, “those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God...”

Codex Canonum Ecclesiae Africanae, A.D. 419: “Epigonius, Bishop of the Royal Region of Bulla, says: ‘The rule of continence and chastity had been discussed in a previous council. Let it [now] be taught with more emphasis what are the three ranks that, by virtue of their consecration, are under the same obligation of chastity, i.e., the bishop, the priest, and the deacon, and let them be instructed to keep their purity.’”

“Bishop Genethlius says: ‘As was previously said, it is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e., those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all

simplicity what they are asking from God; what the apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep.”

“The bishops declared unanimously: ‘It pleases us all that bishop, priest, and deacon, guardians of purity, abstain from [conjugal intercourse] with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.’” (*The Apostolic Origins of Priestly Celibacy* by Christian Cochini, pages 4-5)

In saying that “in certain provinces it is permitted to the readers and singers to marry”, Canon 14 of the *Council of Chalcedon* (451) suggests that, in other provinces, not only bishops, priests, deacons and subdeacons, but even those in the lower or minor orders of readers and singers were at that time not permitted to marry.

In Gaul in the middle of the 5th century, a synod of sixteen bishops held a council at Orange in 441 under the presidency of St. Hilary of Arles, that made an explicit public declaration of the commitment to continence, emphasizing the duty of celibacy for those belonging to the clerical state, especially deacons and widows, forbidding married men to be ordained as deacons, and digamists, that is, those who contract a second marriage after the death of their spouse, to be advanced beyond the sub-diaconate. (cf. *First Council of Orange* (441), c. 8, 21. CC 148,84). This was to prevent excuses of ignorance of the obligation which previously had been implicit in the reception of orders. The wife (who in the Gallic Church was termed a *presbytera*, *diaconissa*, *subdiaconissa* or even *episcopia* according to the status of her husband) was to live as a ‘sister’ in a brother-sister relationship. (cf. Girona (517), c. 6. H.T. Bruns, *Canones Apostolorum et Conciliorum saeculorum IV-VII*, Berlin, 1839,11, 19. Clermont (535), c. 13. CC 148 A, 108. Tours (567), c. 13. *Ibid.*, 180-1). Her rights were protected as ordination could not go ahead without her agreement. Her promise to live in continence was also an impediment to future marriage.

Continent cohabitation expressed trust in the nobility of human love to combine marital affection with the values of the consecrated clerical state. St. Paulinus of Nola (d. 431) and St. Jerome (ca. 417) indicate a warm spirituality for those embracing this new life. (cf. *Ep. 44*. CSEL 29,372-7. *De Septem Ordinibus Ecclesiae*. PL 30,1 59c-d.) However, because of the real possibilities of incontinence, total physical separation would be recommended (*Arles* IV A.D. 524) or even sometimes required (*Toledo* III A.D. 589). A return to conjugal relations, after all, was considered to be as serious a sin as adultery (cf. Jerome, *Adversus Jovinianum*, I, 34), the cleric being punished by reduction to the lay state.

In Gaul in the early sixth century, councils held under the reforming and energetic St. Caesarius of Arles (c. 468-542) reaffirmed legislation for the restoration of priestly

celibacy, a discipline which had suffered as a result of the Visigoth invasions during the previous century. *The Council of Agde* held in 506, in Gaul, in the South of France under the presidency of St. Caesarius of Arles, had 47 genuine canons that dealt with such subjects as clerical celibacy, the canonical age for ordination, the relations of a bishop and his diocesan synod, church property, public peace, and the religious obligations of the faithful. The same council also forbade subdeacons to marry, and such synods as those of Orléans in 538 and Tours in 567 prohibited even those already married from continuing to live with their wives.

In 541 *The Fourth Synod of Orleans* ordered that “the bishop must treat his wife as his sister” and added that “the people must not respect but scorn the priest who cohabits with his wife, for in the place of being a doctor of penitence he is a doctor of libertinage.” Again, we see that the priest’s job in the eyes of the Church is to practice penitence, and to thus draw down a shower of grace for himself as well as for his flock, and that all priests who perform the marital act “in the place of being a doctor of penitence he is a doctor of libertinage.” Meeting in 583, *The Synod of Lyon’s* first canon decreed that married priests could not live together with their spouses. In 589 *The Synod of Toledo* issued canon 5, that also was a declaration that married clerics may not live with their wives.

Indeed, so fervent were the early church to hinder Her clerics from performing the marital act, that in 530 the Emperor Justinian declared null and void all marriages contracted by clerics in Holy Orders, and the children of such marriages to be spurious by ordering that the children of priests, deacons and subdeacons who, “in disregard of the sacred canons [of clerical continency], have children by women with whom, according to sacerdotal regulation, they may not cohabit”, or according to another translation: “they are not permitted to have relations” be considered illegitimate on the same level as those “procreated in incest and in nefarious nuptials” (*Code of Justinian*, 1.3.44). As for bishops, he forbade “any one to be ordained bishop who has children or grandchildren” (*Code of Justinian*, 1.3.41).

The *Breviatio Ferrandi* was a digest of Church legislation in Africa assembled about 550 which reaffirms earlier norms of priestly celibacy. In summary the main points were as follows:

- bishops, priests and deacons were to abstain from relations with their wives;
- any priest who got married was to be deposed; if he commits the sin of fornication he is to do penance;

- in order to safeguard the reputation of ministers of the Church and to help them observe chastity, clerics were not to live with women other than close family relations.

It is worth noting that this was a period of merciless persecution for the Church in North Africa when the Vandals invaded and eliminated the leaders of many of these Christian communities (cf. Cochini, *Apostolic Origins of Priestly Celibacy*, pp. 324-26).

The *Third Council of Toledo* (589) was convoked to remedy abuses that had penetrated the clergy arising from the Arian heresy. Bishops, priests and deacons, returning to the Catholic faith after abandoning Arianism, no longer considered continence an obligation of the priestly state. So called matrimonial “rights” had reasserted themselves and, therefore, although Arianism had been officially defeated at the *Council of Constantinople* in 381, the negative effects of this heresy, as far as priestly chastity was concerned, were still being felt two centuries later. Canon 5 of Toledo III renewed the traditional discipline, indicating the sanctions which attended its infraction.

Third Council of Toledo, Canon 5, A.D. 589: “It has come to the knowledge of the Holy Council that bishops, priests, and deacons, who were once heretics but returned to Catholicism, still gave in to carnal desire and united with their wives; so that it does not happen again in the future, we have ordered as follows, which had already been decreed by previous canons: that it not be permitted to these [clerics and their wives] to lead a common life favouring incontinence, but that while keeping conjugal fidelity toward each other, they watch to what is mutually beneficial to them both and not share the same room. With the help of virtue, it would be even better that the cleric find for his wife a new home, so that their chastity enjoy a good witnessing before both God and men. But if, after this warning, someone prefers to live in incontinence with his wife, let him be considered a lector; as to those who are still subject to the ecclesiastical canon, if they live in their cells, contrary to the elders’ orders, in the company of women apt to raise suspicions harmful to their reputation, let those be struck with severe canonical penalties.” (Cochini, *Apostolic Origins of Priestly Celibacy*, p. 331)

The reader will be interested in reading the answer on this point made by King Henry VIII (1491-1547), to the letter sent him by the German ambassadors. For those who don’t know, King Henry VIII was the apostate King of England who created his own sect (the Anglican sect) after the Catholic Church and the Pope would not grant him a divorce with a right to remarry. (This letter is found in full in the Addenda to the Appendix at the end of the seventh volume of Burnet’s *History of the Reformation* (London. Orr & Co., 1850, p. 148).

Note that even the apostate king himself upheld the ancient church tradition of clerical celibacy; although his own sect later came to contradict it: “Although the Church from the beginning admitted married men, as priests and bishops, who were without crime, the husband of one wife, (out of the necessity of the times, as sufficient other suitable men could not be found as would suffice for the teaching of the world) yet Paul himself chose the celibate Timothy; but if anyone came unmarried to the priesthood and afterwards took a wife, he was always deposed from the priesthood, according to the canon of the Council of Neocaesarea (315) which was before that of Nice (325). So, too, in the Council of Chalcedon (451), in the first canon of which all former canons are confirmed, it is established that a deaconess, if she give herself over to marriage, shall remain under anathema, and a virgin who had dedicated herself to God and a monk who join themselves in marriage, shall remain excommunicated. ... No Apostolic canon nor the Council of Nice contain anything similar to what you assert, viz.: that priests once ordained can marry afterwards. And with this statement agrees the Sixth Synod (Third Council of Constantinople in 649), in which it was decreed that if any of the clergy should wish to lead a wife, he should do so before receiving the Subdiaconate, since afterwards it was by no means lawful; nor was there given in the Sixth Synod any liberty to priests of leading wives after their priesting, as you assert. Therefore from the beginning of the newborn Church it is clearly seen that at no time it was permitted to a priest to lead a wife after his priesting, and nowhere, where this was attempted, was it done with impunity, but the culprit was deposed from his priesthood.”

Hence if a priest were at any time to attempt to marry, he would be attempting to do that which from the earliest times of which we have no record, and which no priest has ever been allowed to do, but which always has been punished as a grave sin of immorality.

The *Directa* and *Cum in unum* decretals of Pope St. Siricius

Among the many statements of the early Church on the topic of sexual continence and celibacy, the *Directa* and *Cum in unum* decretals of Pope St. Siricius (c. 385) stands out among them all, since it directly confirmed that clerical sexual abstinence was an apostolic practice that must be followed by the ministers of the universal church.

In the *Directa*, the Pope dealt with clerics (deacons, priests, and bishops) that were still living with their wives and having children. Priests were justifying this by referring to the traditions of the Levitical priesthood of the Old Testament. Pope St. Siricius was emphatic that clerical continence belonged to immemorial, even apostolic, tradition. He declared that the priests of the Old Law had been under a duty to observe temporary continence

when serving in the Temple, but that the coming of Christ had brought the old priesthood to completion, and by this fact the duty of temporary continence had become an obligation to *perpetual* continence.

Pope St. Siricius (384-398) epistle "*Directa ad Decessorem*" was promulgated in the year 385 A.D. This epistle dealt with the Celibacy of the Clergy, and it **excommunicated all priests who dared to defile themselves with sexual acts with their wives, and prescribed that they all were banned from celebrating the heavenly mysteries of Our Lord:**

Pope St. Siricius, *Directa* (# 7), February, A.D. 385: "Let us talk now about the very holy clerical Orders. As your Charity advises us, we see that in your provinces they are trampled underfoot and confused, with great prejudice to the honor due to religion. It has come to the point where we must say with Jeremiah: "*Who will turn my head into a fountain, and my eyes into a spring for tears, so that I may weep all day, all night for all the dead out of the daughter of my people?*" (Jer 8:23) ... We have indeed discovered that many priests and deacons of Christ brought children into the world, either through union with their wives or through shameful intercourse. And they used as an excuse the fact that in the Old Testament—as we can read—priests and ministers were permitted to beget children.

"Whatever the case may be, if one of these disciples of the passions and tutors of vices thinks that the Lord—in the law of Moses—gives an indistinct license to those in sacred Orders so that they may satisfy their passions, let him tell me now: why does [the Lord] warn those who had the custody of the most holy things in the following way: "*You must make yourselves holy, for I am Yahweh your God*" (Lev 20:7). Likewise, why were the priests ordered, during the year of their tour of duty, to live in the temple, away from their homes? Quite obviously so that they would not be able to have carnal knowledge of any woman, even their wives, and, thus, having a conscience radiating integrity, they could offer to God offerings worthy of his acceptance. Those men, once they had fulfilled their time of service, were permitted to have marital intercourse for the sole purpose of ensuring their descent, because no one except [the members] of the tribe of Levi could be admitted to the divine ministry.

"This is why, after having enlightened us by his coming, the Lord Jesus formally stipulated in the Gospel that he had not come to abolish the law, but to bring it to perfection; this is also why he wanted the beauty of the Church whose Bridegroom he is to shine with the splendor of chastity, so that when he returns, on the Day of Judgment, he will find her without stain or wrinkle (Eph 5:27), as his Apostle taught [Apostolic Tradition]. It is through the indissoluble law of these

decisions that all of us, priests and deacons, are bound together from the day of our ordination, and put our hearts and our bodies to the service of sobriety and purity; may we be pleasing to our God in all things, in the sacrifices we offer daily. "People who are interested only in unspiritual things can never be pleasing to God", says the Chosen Vessel. "Your interests, however, are not in the unspiritual, but in the spiritual, since the Spirit of God has made his home in you" (Rom 8:8-9).

"But those, who contend with an excuse for the forbidden privilege, so as to assert that this has been granted to them by the Old Law, should know that by the authority of the Apostolic See they have been cast out of every ecclesiastical office, which they have used unworthily, nor can they ever touch the sacred mysteries, of which they themselves have deprived themselves so long as they give heed to impure desires. **And because existing examples warn us to be on our guard for the future should any bishop, priest, or deacon be found such,** which henceforth we do not want let him now understand that every approach to indulgence is barred through us, because it is necessary that the wounds which are not susceptible to the healing of warm lotions be cut out with a knife." (St. Siricius 384-398, The Primacy of the Roman Pontiff, From the epistle "*Directa ad decessorem*" Feb. 10, 385, On The Celibacy of the Clergy; Denzinger 89)

The circumstance leading the Roman Pontiff to write about clerical continence, as this document shows, was the news coming from Spain: many clerics belonging to major Orders in those provinces went on living with their wives and having children. He was distraught by such news because they were grave violations of what was the indisputable teaching of the Church. Hence his intervention, the purpose of which was not to promulgate new regulations, but to reinstate those that should never have been broken. Siricius also learned from Himerius that those clerics were attempting to justify their behavior through Scripture, which is why he also uses Scripture. Some people are saying that the Old Testament, in particular the rules of Leviticus, authorized marriage for the Levites. Yes, indeed, he retorts, but married priests were under the obligation of temporary continence when serving in the temple. Now the priesthood of Christ brought the old priesthood to perfection. And by this very fact the obligation of continence became an obligation to perpetual continence. If the priests of the Old Law had to abstain periodically from intercourse with their wives "so that, with a conscience radiating integrity, they could present to God offerings worthy of his acceptance", as Pope St. Siricius affirms, the ministers and priests of Jesus Christ in the New Law who offer sacrifice daily, a sacrifice far superior to that of Jerusalem, can only be pleasing to God through perfect and perpetual chastity.

According to Wikipedia: "The *Directa*... became the first of a series of documents

published by the Magisterium that claimed apostolic origin for clerical celibacy and reminded ministers of the altar of the perpetual continence required of them. It is known that the First Ecumenical Council which took place at Nicaea included in its legislation a discipline of the priesthood known as clerical ‘continence’ or celibacy. This was the requirement of all priests and bishops to refrain from sexual contact with their wives or with any other woman. Thus, for a married man to become a priest, his wife had to agree to abstain from all sexual relations. This discipline added to the legislation of various councils, particularly the Council of Elvira, the date of which cannot be determined with precision, but believed to have been in the first quarter of the fourth century, in Spain.”

In the *Cum in unum* decretal, sent to the different ecclesiastical provinces in 386, Pope St. Siricius refers to the various Pauline texts (cf. Tit 1:15; 1 Tim 3:2; 1 Cor 7:7; Rom 8:8-9) as the scriptural foundation for the Church’s teaching on ecclesiastical celibacy, and in doing so gives an authoritative interpretation of the Pauline phrase, *unius uxoris vir*, or *unius uxoris virum* “a husband of one wife” found in 1 Timothy 3:2. Besides, Pope St. Siricius himself later presented the norms of this text at the Council of Rome of A.D. 386. If Timothy and Titus are to choose bishops, priests or deacons among “men married once only”, this does not mean that after ordination they can continue with their conjugal life.

Here the Pope first formulated an objection that the expression *unius uxoris vir* of 1 Timothy 3:2, some said, specifically guaranteed the bishop the right to use marriage after sacred ordination. Pope St. Siricius answered by giving the stipulation’s correct interpretation: “He (Paul) was not speaking of a man who might persist in the desire to beget children (*non permanentem in desiderio generandi dixit*); he was speaking about continence which they had to observe in future (*propter continentiam futuram*).” It is thus interpreted as a requirement to guarantee the future continence that the candidate for orders will be asked to practice. In other words, a man who had remarried after his first wife died could not be considered as a candidate for ordination, since the fact of his remarriage would indicate an inability to live the life of perpetual continence required of clerics in major orders. This fundamental text was repeated a number of times subsequently. For the decretal *Cum in unum* of Pope Siricius, cf. Ep. V. c. 9 (PL 13, 1161 A); it is also found in the African Council of Theleptis (A.D. 418): Conc. Thelense (CCL 149, 62): French trans.: Cochini, op. cit., p. 32; see also the two letters of Pope St. Innocent I (A.D. 404-405) to the bishops Victricius of Rouen and Exuperius of Toulouse: Ep. II, (PL 20, 476 A. 497 B; Cochini, op. cit., pp. 284-286). Africa, Spain and the Gauls thus take direction as indicated by the Popes.

The legislation of Pope St. Siricius in 385 and 386, and the canons of the Council of Carthage (390), claim apostolic origin for the *lex continentiae* (law of continence). It is

worth noting that these are not the claims of mere individuals but are the view of those who carried hierarchical responsibility in the Church. In Carthage it was the unanimous view of the whole African episcopate which declared “*ut quod apostoli docuerunt, et ipsa servavit antiquitas nos quoque custodiamus*” (what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavour to keep). In Rome Pope St. Siricius was conscious of placing himself in the line of the same living tradition with his predecessors as bishops of the See of St. Peter.

The Fathers and Early Writers of the Church confirms that priests must be completely chaste

The Fathers of the Church also insisted that clerics remain chaste. Theologically, in the first four centuries of the Church’s history, the validation of clerical continence is grounded on the Pauline teaching, linking it to the perpetual availability for service at the altar and a greater freedom for prayer. Being permanently in God’s presence, and because of the importance given to prayer, praise and adoration, the minister of the New Covenant ought not to care for the things of the world nor have the leisure needed to fulfill the responsibilities of married life.

In his treatise, *On the Duties of the Clergy* (c. 391), St. Ambrose of Milan (340-397) vehemently rejected the idea that married clerics should be allowed to have conjugal relations just because the priests of the Old Testament did. To the married clergy who, “in some out-of-the-way places”, claimed, on the model of the Old Testament priesthood, the right to father children, he recalled that in Old Testament times even lay people were obliged to observe continence on the days leading to a sacrifice, and commented: “If such regard was paid in what was only the figure, how much ought it to be shown in the reality!” (*De officiis ministrorum* or *On the Duties of the Clergy*, I, 258). Yet more sternly he wrote: “He [Saint Paul] spoke of one who has children, not of one who begets children.” “*habentem filios dixit, non facientem*” (St. Ambrose, *Epistle LXIII*, 62; *Ep. extra coll.*)

One can clearly see in the writings of St. Ambrose that the requirement that priests, whether married or celibate, should be continent was the established law of the Church. Priests “should live in a state of perpetual continence” since they served at the altar all their lives. Ambrose admonished his priests to “continue in a ministry which is unhampered and spotless, one which should not be profaned by conjugal intercourse.” (*On the Duties of the Clergy*, I, 50)

The *Didascalia Apostolorum*, written in Greek in the first half of the 3rd century, mentions the requirements of chastity on the part of both the bishop and his wife, as well as the

requirement that he brings up his children in the fear of God, when it quotes 1 Timothy 3:2-4 as requiring that, before someone is ordained a bishop, enquiry be made “whether he be chaste, and whether his wife also be a believer and chaste; and whether he has brought up his children in the fear of God”.

The specific tradition of the Church also confirms that the Apostles lived in this way. St. Clement of Alexandria (150-215) who thus lived very near in time to the Apostles, taught that the Apostles, after their calling by Our Lord to the ministry, took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters in purity and honesty: “But the latter [the Apostles], in accordance with their particular ministry, devoted themselves to preaching without any distraction, and took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters, that they might be their fellow-ministers in dealing with housewives. It was through them that the Lord’s teaching penetrated also the women’s quarters without any scandal being aroused.” (*The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 71)

When we come to the question of what was the practice of Our Lord Jesus Christ’s first followers in this matter of clerical chastity, there would likewise be but little if any reasonable doubt. For while of the Apostles we have it recorded only of Peter that he was a married man, we have it also expressly recorded that in his case, as in that of all the rest who had “forsaken all” to follow Our Lord, the Lord himself said, “Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, *or wife*, or children, or lands, for my name’s sake shall receive an hundred fold and shall inherit eternal life.” (Matt. 19:29; Lk. 18:29) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained.

St. Jerome, referred in *Against Jovinianus* to marriage prohibition for priests when he argued that Peter and the other apostles had been married, but had married before they were called and subsequently gave up their marital relations (*Aduersus Jovinianum* I, 7. 26 (PL 23, 230C; 256C).

There can be no doubt that St. Paul in his epistles allows and even contemplates the probability that those admitted to the ranks of the clergy will have been already married, but distinctly says that they must have been the “husband of one wife,” (1 Tim. 3:2 and 12; Titus i., 6) by which all antiquity and every commentator of gravity recognizes that digamists (more than once married) are cut off from the possibility of ordination, but there is nothing to imply that the marital connexion was to be continued after ordination. For a thorough treatment of this whole subject from the ancient and Patristic point of view, the reader is referred to St. Jerome. (Cf. *Hieron, Adv. Jovin. Lib. I. Confer also the In Apolog.*

pro libris Adv. Jovin.) We will be quoting only a few passages from St. Jerome further down.

Commenting on the “husband of one wife” clause, Bishop Eusebius of Caesarea (c. 260-340) writes: “It is fitting, according to Scripture, ‘that a bishop be the husband of an only wife.’ But this being understood, it behooves consecrated men, and those who are at the service of God’s cult, to abstain thereafter from conjugal relations with their wives.” (*Demonstratio Evangelica*, I, 9)

St. Cyril of Jerusalem (c. 313-386), in his *Catechetical Lectures* XII:25, writes: “For it became Him who is most pure, and a teacher of purity, to have come forth from a pure bride-chamber. For if he who well fulfils the office of a priest of Jesus abstains from a wife, how should Jesus Himself be born of man and woman? “For thou,” says He in the Psalms, “art He that took Me out of the womb” (Psalm 22:9; 21:10). Mark that carefully, He that took Me out of the womb, signifying that He was begotten without man, being taken from a virgin’s womb and flesh. For the manner is different with those who are begotten according to the course of marriage.”

Several popes of the patristic era also issued decrees upholding clerical continence. Pope St. Siricius (384-99), who wrote the earliest extant papal legislation on this matter, insisted that bishops, priests, and deacons must practice perpetual rather than periodic continence since they must be ready to say the liturgy or perform the sacraments at any time. He affirmed that continence had an eschatological dimension, “pointing to the completion of the kingdom, to a time when marriage will be no more.” Similarly, Pope Leo I (440-61) upheld the rule that married clerics observe continence after ordination while Pope St. Gregory I (590-604) prohibited bishops from ordaining subdeacons who would not vow to live in perpetual chastity. The decrees of these popes show two things. The first is that clerical continence, or celibacy defined in its broad sense, was the law and practice of the universal Church and was not just a law of some of the local churches. The second is that some clerics were not obeying the law. Even at this early time in the Church’s history, it was becoming apparent that clerical continency was of apostolic origin.

St. Epiphanius of Salamis (c. 315-403), born in Palestine and consecrated bishop of Constantia in Cyprus, condemns all forms of encratism (the “Encratites”, which means the “self-controlled”, were an ascetic 2nd century sect who forbade marriage and counseled abstinence from meat) but the Saint nonetheless insists that priests themselves are required to live continently, as regulated by the apostles. Priestly continence is observed, he maintains, wherever the ecclesiastical canons are adhered to, human weakness and the shortage of vocations being inadequate reasons for clergy to contravene the law of the

Church.

St. Epiphanius, the monk-bishop well known for his “zeal for the monastic life” and who had close ties with the Church of Rome, was thus in agreement with the other Fathers who promoted priestly continency for clerics, including subdeacons: “Holy Church respects the dignity of the priesthood to such a point that she does not admit to the diaconate, the priesthood or the episcopate, nor even to the subdiaconate, anyone still living in marriage and begetting children. She accepts only him who if married gives up his wife or has lost her by death, especially in those places where the ecclesiastical canons are strictly attended to.” (*Panarion*, 59, 4; cf. *The Catholic Encyclopedia*, “Celibacy of the Clergy”, Vol. 3, 1908). St. Epiphanius, Father of the Church, further wrote: “It is the Apostles themselves who decreed this law [of celibacy].” (*Panarion*, 48, 9; cf. *The Catholic Encyclopedia*, “Celibacy of the Clergy”, Vol. 3, 1908)

Similar evidence of the existence in the 4th-century East, as in the West, of a law of clerical continence that was considered to be canonical is found in Epiphanius’ *Expositio Fidei*, 21.

In *Against Vigilantius* (406), St. Jerome condemned bishops who refused to ordain unmarried men as deacons, pointing out that this contradicted the practice of the churches of Egypt and Rome, which ordained only unmarried men or married men who had taken a vow of continence:

“What would the Eastern Churches do? What would (those of) Egypt and the Apostolic See do, they who never accept clerics unless they are virgins or continent men, or if they had had a wife, (accept them only) if they give up matrimonial life...” (*Adversus Vigilantium*, 2)

He also said:

“What do the churches of Egypt and the Orient do? They choose clerics who are virgins or continent; and if they have a wife, they cease to be husbands.” (*Adversus Vigilantium*, 2)

St. Jerome states a well-known fact: a married man was not ordained unless the two spouses had mutually consented to a life of perpetual continence.

Similarly, in *Against Jovianius* (393) he upheld the superior dignity of celibacy and virginity. Here he argued that allowing clerics to have conjugal relations would mean that marriage was on par with virginity, but since the latter was clearly superior, it could not be

lawful for priests to touch their wives:

“Nor did they lay down rules for continence, nor hint at virginity, nor urge to fasting, nor repeat the directions given in the Gospel to the Apostles, not to have two tunics, nor scrip, nor money in their girdles, nor staff in their hand, nor shoes on their feet. And they certainly did not bid them, [Matthew 19:21] if they wished to be perfect, go and sell all that they had and give to the poor, and "come follow me." For if the young man who boasted of having done all that the law enjoins, when he heard this went away sorrowful, because he had great possessions, and the Pharisees derided an utterance such as this from our Lord's lips: how much more would the vast multitude of Gentiles, whose highest virtue consisted in not plundering another's goods, have repudiated the obligation of perpetual chastity and continence, when they were told in the letter to keep themselves from idols, and from fornication, seeing that fornication was heard of among them, and such fornication as was not "even among the Gentiles." But the very choice of a bishop makes for me. For he does not say: *Let a bishop be chosen who marries one wife and begets children; but who marries one wife, and has his children in subjection and well disciplined.* **You surely admit that he is no bishop who during his episcopate begets children. The reverse is the case— if he be discovered, he will not be bound by the ordinary obligations of a husband, but will be condemned as an adulterer.** Either permit priests to perform the work of marriage with the result that virginity and marriage are on a par: or if it is unlawful for priests to touch their wives, they are so far holy in that they imitate virgin chastity. But something more follows. A layman, or any believer, cannot pray unless he abstain from sexual intercourse. Now a priest must always offer sacrifices for the people: he must therefore always pray. And if he must always pray, he must always be released from the duties of marriage. For even under the old law they who used to offer sacrifices for the people not only remained in their houses, but purified themselves for the occasion by separating from their wives, nor would they drink wine or strong drink which are wont to stimulate lust. That married men are elected to the priesthood, I do not deny: the number of virgins is not so great as that of the priests required. Does it follow that because all the strongest men are chosen for the army, weaker men should not be taken as well? All cannot be strong.” (St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book I, Section 34, A.D. 393)

In his *Letter to Pammachius*, Ep. 48.10 (c. 393), St. Jerome further wrote: “A mother before she was wedded, she remained a virgin after bearing her son. Therefore, as I was going to say, the virgin Christ and the virgin Mary have dedicated in themselves the first fruits of virginity for both sexes. The apostles have either been virgins or, though married,

have lived celibate lives. Those persons who are chosen to be bishops, priests, and deacons are either virgins or widowers; or at least when once they have received the priesthood, are vowed to perpetual chastity. Why do we delude ourselves and feel vexed if while we are continually straining after sexual indulgence, we find the palm of chastity denied to us? We wish to fare sumptuously, and to enjoy the embraces of our wives, yet at the same time we desire to reign with Christ among virgins and widows. Shall there be but one reward, then, for hunger and for excess, for filth and for finery, for sackcloth and for silk? Lazarus (Luke 16:19-25), in his lifetime, received evil things, and the rich man, clothed in purple, fat and sleek, while he lived enjoyed the good things of the flesh but, now that they are dead, they occupy different positions. Misery has given place to satisfaction, and satisfaction to misery. And it rests with us whether we will follow Lazarus or the rich man.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 21)

St. Jerome, one of the Four Great Western Doctors of the Church, also testified: “Priests and deacons must be either virgins or widowers before being ordained, or at least observe perpetual continence after their ordination... If married men find this difficult to endure, they should not turn against me, but rather against Holy Writ and the entire ecclesiastical order.”

St. Jerome, *To Pammachius* (c. 393 A.D.): “See my express declaration that marriage is allowed in the Gospel, yet that those who are married cannot receive the rewards of chastity so long as they render their due one to another. If married men feel indignant at this statement, let them vent their anger not on me but on the Holy Scriptures; nay, more, upon all bishops, presbyters, and deacons, and the whole company of priests and levites, who know that they cannot offer sacrifices if they fulfill the obligations of marriage.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 10)

So, while some priests did break their vow of celibacy the Church never approved of that. It was considered a disgrace for a man that was married before he became a priest to beget children with his wife after ordination.

Also consider that all of the most important figures in the church were celibate, Jesus, Mary, Joseph, John the Baptist, (Peter after his ordination) Paul, and the rest of the Apostles in accordance to the Tradition of the Church, etc.

Pope St. Innocent I (401-417 A.D.) wrote in the same vein: “This is not a matter of imposing upon the clergy new and arbitrary obligations, but rather of reminding them of those which the tradition of the Apostles and the Fathers has transmitted to us.”

St. John Chrysostom (c. 347-407), adds: "If then "he who is married cares for the things of the world" [1 Corinthians 7:33], and a Bishop ought not to care for the things of the world, why does he say the husband of one wife? Some indeed think that he says this with reference to one who remains free from a wife. But if otherwise, he that has a wife may be as though he had none [1 Corinthians 7:29]. For that liberty was then properly granted, as suited to the nature of the circumstances then existing. ... "Having his children in subjection with all gravity" [1 Timothy 3:4]. This is necessary, that an example might be exhibited in his own house. For who would believe that he who had not his own son in subjection, would keep a stranger under command? "One that rules well his own house" [Ibid]. Even those who are without say this, that he who is a good manager of a house will be a good statesman. For the Church is, as it were, a small household, and as in a house there are children and wife and domestics, and the man has rule over them all; just so in the Church there are women, children, servants. And if he that presides in the Church has partners in his power, so has the man a partner, that is, his wife. Ought the Church to provide for her widows and virgins? So there are in a family servants, and daughters, to be provided for. And, in fact, it is easier to rule the house; therefore he asks, "if a man know not how to rule his own house, how shall he take care of the Church of God?" [1 Timothy 3:5]" (*Homily X on First Timothy*, 1 Timothy 3:1-7)

St. Augustine participated in the Council of Carthage (419) where the general obligation to continence for major clerics had been repeatedly affirmed and traced back to the apostles and to a constant tradition. In his treatise *De conjugii adulterinis* (396) he asserted that even married men who were unexpectedly called to enter the ranks of the major clergy, and were ordained, were obliged to continence. In this they became an example to those laymen who had to live separated from their wives and who therefore were more liable to be tempted to commit adultery (no. 2, 22: PL, 40, 486).

Synesius, Bishop of Ptolemais (died c. 414), of the Libyan Church, knew that he is expected to live in continence with his wife if made a priest-bishop (*Epistle* 105 ca. 410) (he was still a layman at the time of his ordination), and Palladius the historian reports that a synod presided over by St. John Chrysostom, Bishop of Constantinople in the year 400, condemned Antoninus, Bishop of Ephesus, for doing what was forbidden by the 'holy laws' including resuming common life with his wife: "after separating from his married wife, he had taken her again" (*The Dialogue of Palladius concerning the Life of St. John Chrysostom*, chapter XIII). In his note on this phrase, the translator Herbert Moore says: "According to the 'Apostolic Canons', only the lower orders of clergy were allowed to marry after their appointment to office; the Council in Trullo ordered that a bishop's wife should retire to a convent, or become a deaconess; that of Caesarea, that if a priest marries after

ordination he must be degraded. For Antoninus to resume relations with his wife was equivalent to marriage after ordination. It was proposed at the Council of Nicaea that married clergy should be compelled to separate from their wives... though it was generally held that the relations of bishops with their wives should be those of brother and sister.”

Church laws and writings of this era not only affirm the requirement of clerical continence, even if it was not always followed in practice, they also reflect a sophisticated theology of the priesthood. Ritual purity requires only periodic abstinence, which was sufficient for the priests of the Old Testament, who offered animals in sacrifice to God. However, since the priests of the New Testament offer the Holy Victim, Jesus Christ, in sacrifice to the Father, they are, as St. Ambrose pointed out, called to a more radical and perfect purity than that of their Hebrew predecessors. Furthermore, the holiness of the clerical office demanded absolute purity. Their daily ministry included not only the Mass, which was offered every day in many places, but also the administration of the sacraments and the practice of praying constantly on behalf of the Church. Finally, celibacy gave an eschatological dimension to the priesthood, pointing to the coming of the Kingdom of God.

Tertullian at the beginning of the third century, reminds the clergy that monogamy (marriage with only one person at a time) is not only the teaching of the Church but also a precept of the Apostle (*Ad uxorem*, 1, 7, 4 (CCL 1, 381)). It thus dates back to apostolic times. Furthermore, he insists on the fact that, in the Church, not a few believers are not married, that they live in continence and that some of them belong to ‘ecclesiastical orders’ (*De exhort. cast.*, 13, 4 (CCL 2, 1035)). Now, the men and women who live like this, Tertullian goes on, “have preferred to marry God” (*Deo nubere maluerunt*); (*Ibid.*, *cf Ad uxorem*, 1, 4, 4).

While Tertullian commented with admiration upon the number of those in sacred orders who have embraced continence, Origen seems to contrast the spiritual offspring of the priests of the New Law with the natural offspring begotten in wedlock by the priests of the Old (*In Levit. Hom.* vi, no. 6).

Other testimonies to be taken into special account include Origen (d. ca. 253) (*23rd homily on Numbers*, *6th homily on Leviticus*), Ephraem Syrus (*Carmina Nisibena*, 18 and 19 (ca. 363)), and the Syriac *Doctrina Addei* (ca. 400).

Origen (c. 185-254), *Homily 23 on Numbers 28:1-29:39*, 3:1-2: “Since therefore we have the laws for feasts in hand and the present words concerns this subject, let us diligently investigate the order of the feasts in order to be able to conclude from these orders and from the rite of sacrifices how each one can prepare a feast for God

by his own actions and by his holy manner of life. Well, the first feast of God is the one called "perpetual." (cf. Num 28:6) For a command is given concerning these morning and evening sacrifices, which are offered perpetually and without any interruption whatsoever. Thus, when he commands the rites of the feasts, he does not come first of all and immediately to the Passover feast, nor to the feast of Unleavened Bread, nor to that of Tabernacles, nor to the others about which commandments are given; but he has recorded this one first, in which he commands a perpetual sacrifice to be offered. The reason for this is so that each one who wants to be perfect and holy may know that it is not merely now and then that one must celebrate a feast for God, but at other times, there is no need to celebrate a feast. On the contrary, always and perpetually the just person should celebrate the feast day. For the sacrifice that is commanded to be offered perpetually, both in the morning and in the evening, indicates this, that in the law and the prophets, which point to the morning time, and in the teaching of the gospel, which points to the evening time, that is, to the evening of the world, it points to the coming of the Savior, it persists with a perpetual intention. So it is of these kinds of feasts that the Lord says: "And you will observe my feast days." Thus it is a feast day of the Lord, if we offer him a sacrifice perpetually, if "we pray without intermission," (1 Thess 5:17) so that "our prayer may ascend like incense in his sight in the morning, and the lifting up of our hands may become an evening sacrifice to him." (Ps 141:2) So this is the first celebration of a perpetual sacrifice, which must be fulfilled by worshipers of the gospel in this manner that we have explained above.

"... I fear to say something that is given to be understood based on the apostolic sayings, least I seem to cause grief in some people. For if "the prayer of the just is offered like incense in the sight of God, and the lifting up of hands is his evening sacrifice," (cf. Ps 141:1-2) but the apostle says to those who are married: "Do not deprive one another, except by consent for a time, that you may be free for prayer, and again be unto this very thing," (1 Cor 7:5) it is certain that the perpetual sacrifice is impeded in those who serve conjugal needs. This is why it seems to me that the offering of a perpetual sacrifice [such as in the priesthood and the religious life] belongs to that one alone who has pledged himself to perpetual and continual chastity."

Origin, *Homily 6 on Leviticus*, 2-3: "But let us see, perhaps, since we said in the preceding this kind of clothing (Lev 6:10-11; 16:4) was seen as a sign of chastity, where they seem either to cover the tights or to restrain the kidneys and loins (Eph 6:14), I say, perhaps, not always in those, who then [in the Old Law] were priests, does it say these parts are restrained. For sometimes concessions were granted concerning the posterity of the race and the succession of offspring. But I would not introduce such an understanding for the priests of the Church [in the New Law], for

I see something else suggested in the mystery.

“For in the Church, the priests and teachers can beget sons [in a spiritual sense], just as that one [St. Paul] who said, "My little children, for whom I am again in travail until Christ is formed in you." (Gal 4:19) And again in another place he says, "Although you have myriad teachers in Christ, but not many fathers. For I begat you in Christ Jesus for the gospel." (1 Cor 4:15) Therefore, these teachers of the Church, in procreating such generations, sometimes use the binding of the thighs and abstain from begetting [spiritual] generations, since they find such hearers in whom they know they could not have fruit [by their preaching]. Finally, also in the Acts of the Apostles, it is related concerning some of these that "we could not speak the word of God in Asia." (cf. Acts 16:6) That is, they had put on the tight covering and preserved themselves that they not beget sons, for certainly these were such hearers in whom both the seed would die and could not have offspring. Thus therefore, the priests of the Church, when they see incapable ears or when they encounter counterfeit hypocritical hearers, let them put on "the apron," let them use "the thigh covering," (cf. Exod 28:42)..."

St. Ephrem the Syrian (c. 306-373), *The Nisibene Hymns*, Hymn XVIII: “1. O thou who art made priest after thy master, the illustrious after the excellent, the chaste after the grave, the watchful after the abstinent, thy master from thee has not departed; in the living we see the deceased: for lo! in thee is his likeness painted; and impressed upon thee are his footprints, and all of him shines from all of thee. *R., Blessed be He Who in His stead has given us thee!*

“2. The fruit wherein its tree is painted, bears witness concerning the root. Hitherto there has not failed us, the savour of his sweetness. His words thou showest forth in bodily act, for thou hast fulfilled them in deed. In thy conversation is painted his doctrine, in thy conduct his exposition, in thy fulfilment his interpretation. *R., Blessed be He Who has made thy lustre to excel!*

“... 12. That he should purge his mind, and cleanse also his tongue; that he should purify his hands, and make his whole body to shine; this is too little for the priest and his title, who offers the Living Body. Let him cleanse all himself at all hours; for he stands as mediator, between God and mankind. *R., Blessed be He Who has cleansed His ministers!*”

St. Ephrem the Syrian, *The Nisibene Hymns*, Hymn XIX: “1. Thou who answerest to the name of Abraham, in that Thou art made father of many; but because to Thee none is spouse, as Sarah was to Abraham,—lo! Thy flock is Thy spouse; bring up her sons in Thy truth; spiritual children may they be to Thee, and the sons be sons of promise, that they may become heirs in Eden. *R., Blessed be He Who foreshowed*

Thee in Abraham!

“2. Fair fruit of chastity, in whom the priesthood was well pleased, youngest among Thy brethren as was the son of Jesse; the horn overflowed and anointed Thee, the hand alighted and chose Thee, the Church desired and loved Thee; the pure altar is for Thy ministry, the great throne for Thy honour, and all as one for Thy crown. *R., Blessed be He Who multiplied Thy crowning!*

“3. Lo! thy flock, O blessed one, arise and visit it, O diligent one! Jacob ranged the flocks in order; range Thou the sheep that have speech, and enlighten the virgin-youths in purity, and the virgin-maids in chastity; raise up priests in honour, rulers in meekness, and a people in righteousness. *R. Blessed be He Who filled Thee with understanding!*

“... 13. Harken to the Apostle when he saith, to that virgin whom he had espoused; I am jealous over you with jealousy, with a jealousy verily of God, not of the flesh but of the spirit. Be jealous therewith thou also in pureness, that He may know what she is and whose she is. In thee may she cherish, and in thee may she love, Jesus the Bridegroom in truth. *R., Blessed is he whose zeal is holy!*

“14. As are her masters, so are her manners: for with the teacher that lags a laggard is she, and with him that is noble, excellent is she. The Church is like unto a mirror, for according to the face that gazes into it, thus does it put on the likeness thereof. For as is the king so also his host, and as is the priest so also his flock; according as these are it is stamped on them. *R., Blessed be He Who stamped her in His likeness!*

“15. Without a testament they departed, those three illustrious priests; who in Testaments used to meditate, those two Testaments of God. Great gain have they bequeathed to us, even this example of poverty. They who possessed nothing the blessed ones, made us their possessions; the Church was their treasure. *R., Blessed is he who possessed in them his possessions!*”

In the East, this tradition of exalting virginity over marriage was exemplified by St. John Chrysostom: “Marriage was not instituted for wantonness or fornication, but for chastity.” He also said: “**That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (*The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

In this context of exalting chastity, St. Athanasius the Great in his *Apologia ad Constantium* 33 (c. 357) writes: “The Son of God, our Lord and Saviour Jesus Christ, having become man for our sakes, and having destroyed death, and delivered our race from the bondage of corruption, in addition to all His other benefits bestowed this also

upon us, that we should possess upon earth, in the state of virginity, a picture of the holiness of Angels. Accordingly such as have attained this virtue, the Catholic Church has been accustomed to call the brides of Christ. And the heathen who see them express their admiration of them as the temples of the Word. For indeed this holy and heavenly profession is nowhere established, but only among us Christians, and it is a very strong argument that with us is to be found the genuine and true religion.”

Tertullian, speaking of women who, instead of choosing a husband, have preferred a virginal life: “They prefer to be wedded to God. To God their beauty, to God their youth (is dedicated). With Him they live; with Him they converse; Him they "handle" by day and by night; to the Lord they assign their prayers as dowries; from Him, as oft as they desire it, they receive His approbation as dotal gifts. Thus they have laid hold for themselves of an eternal gift of the Lord; and while on earth, by abstaining from marriage, are already counted as belonging to the angelic family.” (CCL 1, 377; *Ad uxorem*, 1, 4); and speaking about virgins, he says that they are “brides of Christ” (*De virg. vel.*, 16, 4: “Nupsisti enim Christo, illi tradidisti carnem tuam, illi sponsasti maturitatem tuam,” (CCL 2, 1225); *De res.*, 61, 6: “virgines Christi maritae” (CCL 2, 1010).

The reforms of the Middle Ages

Although it has already been proven that absolute and perpetual priestly chastity is a biblical, apostolic and patristic teaching that cannot be denied by any Christian, the Catholic Church from the time of Christ had to confirm this teaching from time to time since impure factions of heretics or fallen away Catholics tried to reject or neglect this teaching in order to live out their unlawful lusts.

From the fifth century through the eleventh century, the Catholic Church firmly held to its law that all clerics in major orders were to observe perfect continence after ordination. In fact, over the course of these centuries, the Church actually increased its restrictions on married clerics. In 567, the *Second Council of Tours* ruled that any priest found in bed with his wife would be excommunicated for a year, and reduced to the lay state. In 653 the *Council of Toledo* prohibited clerics from having any type of public relationship with their wives or concubines. When the Frankish Church held its first reform synod in 743, it forbade any priest or deacon to live in the same house with any woman, including his wife. The Irish Penitentials of the sixth century, which were one of the earliest collections of disciplinary norms on clerical life of the middle ages or the medieval period, imposed strict penalties upon clerics who committed fornication or who engaged in conjugal activity after ordination. Similar ordinances for Anglo-Saxon lands could be found in penitential books of the eighth century. Bishop Chrodegang of Metz (d. 766) issued the *Regula canonicorum*,

which required that his cathedral clergy, or canons, live in a community governed by a rule similar to those of religious orders. This practice, which was eventually adopted by many other dioceses, provided a practical alternative to the existing custom of allowing married clerics to live with their wives, making it easier for priests to live celibately.

It is therefore true to say that, during those centuries of crisis for clerical morals, the Church never lost sight of the ancient tradition concerning the law of celibacy. From her memory she constantly affirmed the prohibition of marriage for clerics in major orders and the duty of a vow of perpetual continence for those married before ordination, even at times when these laws were being flagrantly violated. Apart from evidence in the collections of disciplinary norms, this commitment is also attested to by the efforts of regional councils and diocesan synods. In France, for example, the Council of Metz (888) forbade priests to keep a woman in their homes; the Council of Rheims (909), noting the decadence in clerical conduct as regards continence, urged that association with women should be forbidden, and also cohabitation with them, both norms being related to the precept of continence. In Germany, the Council of Mainz (888) recalled that the prohibition on cohabitation with women prohibited cohabitation even with a wife living in continence whom the cleric had previously married, that is, it confirmed the prohibition of canon 3 of the Council of Nicea (325); the Council of Rheims (909), noting the decadence in clerical conduct as regards continence, urged that association with women should be forbidden, and also cohabitation with them, both norms being related to the precept of continence. This tendency was taken up by the 11th-century Gregorian Reform, which aimed at eliminating what it called “Nicolaitism” (the widespread violation of clerical celibacy and the practice of priests being married or having a mistress or concubine). It was one of the twin evils to be overthrown in the eyes of the reform movement of 11th century Rome, inspired by Pope St. Gregory VII. (The second evil practice was simony.)

In 893, the ‘Statutes of Riculph, Archbishop of Soissons and his bishops’ state: “Neither bishop, priest, deacon, nor any cleric shall have a woman in his house...” Indeed, during the following centuries, the decrees of the Catholic Church on this matter maintained the biblical and apostolic teaching of clerical celibacy when compared to other “Churches” who tried to reject or ignore this teaching of the Church. In some dioceses, men could not receive Orders unless they made a formal vow of perfect chastity first. In the late ninth and early tenth centuries, several councils prohibited clerics from living with any women, including their wives.

Sadly, in the Middle Ages, abuses of clerical celibacy arose, which incited a strong reaction from the Church. *The Synod of Augsburg* (952), and the local *Councils of Anse* (994) and *Poitiers* (1000) all affirmed the rule of celibacy. In 1009, the Church *Council of Egham* in

England cautioned: “We beg and admonish all ministers of God, especially priests, to cultivate chastity... They must surely know that a priest must not have a wife...”

The Council of Pavia (1022), which was convened by Pope Benedict VIII and St. Henry II, Holy Roman Emperor, mandated strict celibacy, banning clerical marriage and forbidding clergy to live with any women, including their wives. Clerics refusing to separate from their wives, including bishops, were to be laicized (to be deprived of their clerical ministry, although they remain ordained priests forever). *The Council of Burgess* (1031) ordered the wives of clerics to leave the towns where their clerichusbands lived. They also struck a blow against the hereditary priesthood by declaring that any children fathered after ordination were illegitimate and, therefore, ineligible to receive Orders. During the pontificate of Pope St. Leo IX (1049-54), synods in Rome and Mainz banned clerical marriage. Pope Victor II (1055-1057) continued Leo’s policy and on 4 June 1055 anathematized clerical marriage and unchastity. Pope Nicholas II (1059-61) convened a synod at the Lateran, which ordered the laity not to attend Masses said by priests who were living with their wives or concubines and which ordered the excommunication of clerics who had not yet complied with Leo IX’s directives. More importantly, the synod established the College of Cardinals and vested it with the authority to elect popes. By stripping the Holy Roman Emperor and his nobles of their power to appoint popes, this synod ended the most egregious example of lay investiture and greatly increased the power and authority of the papacy.

Nicholas II also made effective use of his legates, Cardinal Humbert of Silva, Archdeacon St. Hildebrand of Rome, and the indomitable monk, St. Peter Damian, in enforcing the decrees of his councils. Humbert crusaded tirelessly against clerical incontinence or “nicolaitism,” which had been condemned as a heresy in 1059. At the pope’s behest, Damian, who was also the Cardinal of Ostia, wrote several works that praised celibacy and that condemned unchaste clerics and their consorts. St. Hildebrand used his authority as the Archdeacon to reform the clergy of Rome and he also made trips abroad on behalf of the pope. Nicholas held other councils that repeated the decrees of the synod of 1059 and he wrote an encyclical on celibacy.

Nicholas II was succeeded by Alexander II (1061-73), who had to contend with the claims of the anti-pope Honorius II, and who did little to advance his predecessor’s agenda on clerical chastity. When Alexander died, Archdeacon St. Hildebrand was elected pope and took the name Gregory VII (1073-1085). The new bishop of Rome wasted no time in restarting the engine of reform. Although his bitter struggle over lay investiture with Emperor Henry IV took up much of his energy and ultimately resulted in his exile from Rome in 1080, Pope St. Gregory VII effectively combated clerical marriage up until then. He held several synods at the Lateran, including one in 1074, which required all clerics to

make a vow of celibacy upon ordination and which prohibited lay people from attending Masses or receiving the sacraments from unchaste clerics. The synod of 1078 put the burden of enforcing clerical chastity upon the bishops, who would be suspended if they tolerated the behavior of unchaste clerics. The pope even enlisted the aid of abbots and nobles in bringing reluctant bishops to heel.

Gregory VII's motives were threefold. First and foremost, they were moral, since he rightly considered that clerical marriage was adultery. Secondly, they were material – a celibate clergy would not have possessions to pass on to their children and thus property would be inherited by the Church. Thirdly, they were political: a celibate clergy would be subject only to the Pope and would therefore not have dealings with the world.

During the struggle to gain control over the priesthood, Pope St. Gregory VII finally gave his ultimatum in 1074 by declaring that no man could be ordained without first pledging himself to celibacy: “The Church cannot escape from the clutches of the laity unless priests first escape from the clutches of their wives.” (Citing the authority of St. Paul in 1 Corinthians 7:33-34). Thus, if a married clergyman did not separate from his wife, he was to be deposed. After this ultimatum other synods and local councils passed similar legislation. By the year 1080, when St. Gregory VII was forced into exile, strict clerical celibacy was becoming the accepted practice throughout the Catholic Church. In 1089 Pope Urban II (1088-1099) ordered that married priests who ignored the celibacy laws was to be imprisoned for the good of their souls and that all clerics who continued to live with their wives were to be removed from office. If, after being warned by a bishop, clerics did not comply, the pope gave secular rulers permission to make slaves of clerical wives. In 1095, the *Council of Piacenza* passed a resolution outlawing the marriage of priests. Pope Callistus II (1119-1124) presided over the First Lateran Council which decreed that clerical marriages were invalid, fought simony and concubinage of the clergy, ended the lay investiture crisis, and decreed that it was adultery for bishops to forsake their see for marriage.

These decrees culminated in the reforms of the eleventh and twelfth centuries, which reaffirmed the holy law of clerical celibacy as the undisputed law and practice of the Catholic Church. Although Pope St. Gregory VII (1073-85) is credited with carrying out the reforms that effected this change, the popes and councils who preceded him laid the groundwork of his program, which also included ending the abuses of simony and lay investiture.

Still, the Gregorian programme for reform was not without opposition. The opponents of reform presented their own arguments, not only at the practical but also at the theoretical

level. Their main argument was a scriptural one drawn from the Old Testament, which not only allowed priests to marry but mandated marriage to perpetuate the priestly caste. They also drew on the episode of Paphnutius whom, they claimed, opposed the idea of requiring absolute continence from married clerics at the Council of Nicea (325). As for the East, the Greek ecclesiastical historians Socrates (c. 380-439) and Sozomen (c. 400-450), who wrote a century after the event, reported that the First Council of Nicaea considered ordering all married clergy to refrain from conjugal relations, but the Council was dissuaded by Paphnutius of Thebes. As the story goes, he is alleged to have risen during the Council to protest any plan to impose a discipline of total continence on married clerics, suggesting that it be left to the decision of the particular Churches. The argument runs that his advice is supposed to have been accepted by the assembly. The well-known Church historian, Eusebius of Caesarea (c. 260-340), who was present at the Council and sympathetic to the Arians, does not make any reference to this episode. It is first recorded by the 5th century Greek historian Sozomen. There are several arguments against the authenticity of this episode, but the most telling one is that the Eastern Church itself, which should have had a great interest in it, either did not know of it or, because the Eastern Church leaders were convinced that it was false, did not have a record of it in any official document it used. None of the polemical writers on clerical celibacy made use of it, nor did the Council of Trullo (691) refer to it. And given the polemical tone of Trullo it would have served its purpose well to have referred to it if it was true. The story of Paphnutius was used against the Gregorian reform, and this was why Pope St. Gregory VII, at the Synod of Rome in 1077, condemned the episode as one of the two most important falsifications used by the opponents of the reform (cf. Cholij, *Clerical Celibacy in East and West*, pp. 78-92, and Stickler, *The Case for Clerical Celibacy*, pp 62-65). This means that the historical value of the Paphnutius incident at Nicea is rejected by Rome.

Subsequent Later Reforms and the History and Reason Behind the Great Western Schism

St. Peter Damian (1007-1072), Doctor of the Church and cardinal-bishop of the diocese of Ostia, Italy, said that, since the Virgin Mary delivered the infant Jesus, only virgin priests ought to bring Him forth on the Eucharistic altar (Peter Damian, *On the Dignity of the Priest*). Damian taught that any married priest who had marital intercourse with his wife “became impure and his impurity contaminated every liturgical action he performed, sullied the sacred vessels that he touched, and defiled the sacred words that he spoke.” (Peter Damian, *Against the Intemperate Clerics*, Chapter 4). While some who refuse to accept the Church’s teaching in this regard might object that St. Peter the Apostle himself was married, (although there is nothing in the Bible or Tradition that says that he performed the marital act after his ordination) Peter Damian affirms St. Jerome’s condemnation of forbidden sexual activity of the clergy, declaring that, “Peter washed away

the filth of marriage with the blood of his martyrdom.” (St. Peter Damian, *On the Perfection of Bishops*)

In truth, Our Lord Jesus Christ Himself tells us in *The Revelations of St. Bridget* that St. Peter Damian’s teaching is perfectly right in this regard and that the martyrdom of St. Peter and St. Paul was conformed to how they lived and how much they loved their flesh in this life: “Peter and Paul died for the sake of righteousness, although Peter died a more painful death than Paul, for he loved the flesh more than Paul; he also had to be more conformed to me through his painful death since he held the primacy of my church. Paul, however, inasmuch as he had a greater love of continence and because he had worked harder, died by the sword like a noble knight, for I arrange all things according to merit and measure. So, in God’s judgment it is not how people end their lives or their horrible death that leads to their reward or condemnation, but their intention and will.” (Our Lord speaking to St. Bridget, *The Revelations of St. Bridget*, Book 3, Chapter 19)

Peter Damian showed that married priests betrayed their high calling because “they lived as married men, amid the reek and screams of sniveling brats, side by side with a smirking, randy wife, [and] bedeviled by daily temptations to unclean thoughts, words, and deeds.” (St. Peter Damian, *Against the Intemperate Clerics*, Chapter 7)

Cardinal Humbert, one of St. Peter Damian’s contemporaries, was Pope St. Leo IX’s apostolic delegate to the Eastern Church in Byzantium (present-day Istanbul). Condemning the Eastern Church for allowing the impurity of a married priesthood, Humbert depicted the Eastern Rite priests in these words: “Young husbands, just now exhausted from carnal lust, serve the altar. And immediately afterward they again embrace their wives with hands that have been hallowed by the immaculate Body of Christ. That is not the mark of true faith, but an invention of Satan.” Because of various reasons (in addition to the impious practice mentioned above by Cardinal Humbert), on 16 July 1054, during the celebration of the liturgy, Humbert excommunicated his host, Eastern Patriarch Michael, by placing a Papal Bull of excommunication of the Patriarch on the high altar of the Cathedral of Hagia Sophia. Michael reciprocated by “excommunicating” Latin Church leaders for permitting “irregularities” such as prohibiting the marriage of priests. The tragic split between the Eastern “Orthodox” Church – which is a sensual, condemned and heretical sect as we have seen from the Bible and Apostolic Tradition – and the Western (and Eastern) Catholic Church, which is the one and only true Christian Faith, dates from that year, and it has never been healed since that time. So because of the Eastern Schismatics’ obstinacy and inordinate love of this fleeting fleshly pleasure, in addition to their other obstinate rejections of various other doctrines of the Catholic Church, they have sadly denied and rejected Christ and the faith in the process.

The reforms of the eleventh century were finalized in the twelfth century by the Ecumenical and infallible *First Lateran Council* (1123), which proclaimed that after a cleric was ordained a subdeacon, deacon, or priest, he could not validly marry or live with his wife, and that the marriages of all higher clerics were invalid. The First Lateran Council was held during the pontificate of Pope Callistus II, and was “for various important matters of the church”, as Callistus himself says in the letter of convocation. Canon 7 declared: “We absolutely forbid priests, deacons or subdeacons to live with concubines and wives, and to cohabit with other women, except those whom the Council of Nicaea permitted to dwell with them solely on account of necessity, namely a mother, sister, paternal or maternal aunt, or other such persons, about whom no suspicion could justly arise.” Canon 21 declared that any marriages contracted of clerics and the chaste servants of Christ were void: “We absolutely forbid priests, deacons, subdeacons and monks to have *concubines* or to contract *marriages*. We adjudge, as the sacred canons have laid down, that marriage contracts between such persons should be made void and the persons ought to undergo penance.”

At the *Synod of Clermont* in 1130 Pope Innocent II decreed that marital intercourse was incompatible with holy men and their holy actions. The pope said that: “since priests are supposed to be God’s temples, vessels of the Lord and sanctuaries of the Holy Spirit... it offends their dignity to lie in the conjugal bed and live in impurity.”

Repeating the decrees of the First Lateran Council, the Ecumenical *Second Lateran Council* (1139) decreed in Canon 6: “We also decree that those who in the subdiaconate and higher orders have contracted marriage or have concubines, be deprived of their office and ecclesiastical benefice. For since they should be and be called the temple of God, the vessel of the Lord, the abode of the Holy Spirit, it is unbecoming that they indulge in marriage and in impurities.” Canon 7: “Following in the footsteps of our predecessors, the Roman pontiffs Gregory VII, Urban, and Paschal, we command that no one attend the masses of those who are known to have wives or concubines. But that the law of continence and purity, so pleasing to God, may become more general among persons constituted in sacred orders, we decree that bishops, priests, deacons, subdeacons, canons regular, monks, and professed clerics (*conversi*) who, transgressing the holy precept, have dared to contract marriage, shall be separated. For a union of this kind which has been contracted in violation of the ecclesiastical law, we do not regard as matrimony. Those who have been separated from each other, shall do penance commensurate with such excesses.”

Thus the infallible decrees of the *First* and *Second Lateran Councils* made it clear once and for all—and especially to those contraveners in the Christian world that opposed and still

oppose the Apostolic and Biblical teaching of clerical celibacy in the New Testament and in the New Law—that this teaching indeed was true and biblical and that henceforth, all clerics had to remain perfectly chaste if they wished to be spotless and lawful and pure ministers of Our Lord Jesus Christ. While it has already been proved that all deacons, priests and bishops of the Church must live totally and perpetually chaste from the time of their ordination and that this is indeed the teachings of the Bible and the Apostles, from that time onward, the law and practice of the Church concerning strict celibacy was made more firm.

And later legislation, found especially in the *Quinque Compilationes Antiquae* and the Decretals of Gregory IX, continued to deal with questions concerning married men who were ordained legally. In 1322 Pope John XXII insisted that no one bound in marriage—even if unconsummated—could be ordained unless there was full knowledge of the requirements of Church law. If the free consent of the wife had not been obtained, the husband, even if already ordained, was to be reunited with his wife, exercise of his ministry being barred. Accordingly, the assumption that a wife might not want to give up her marital rights may have been one of the factors contributing to the eventual universal practice in the Latin Church of ordaining only unmarried men.

One further word on the canonical legislation of the Middle Ages. On various occasions, in penitential books, it is said that for a married priest to go on having sexual relations with his wife after ordination would be an act of unfaithfulness to the promise made to God. It would be an *adulterium* since, the minister now being married to the Church, his relationship with his own wife “is like a violation of the marriage bond” (Stickler, *L'évolution... (ut supra)*, p. 381). This weighty accusation against a lawfully wedded man only makes sense if something is left unexpressed because it is well-known, i.e., that the sacred minister, from the moment of his ordination, now lives in another relationship, also of a matrimonial type — that which unites Christ and the Church in which he, the minister, the man (*vir*), represents Christ the bridegroom; with his own wife (*uxor*) therefore “the carnal union should from now on be a spiritual one”, as St. Leo the Great said. (*Ep. ad Rusticum Narbonensem episc. Inquis. III: Resp.* (PL 54, 1204 A): «*ut de carnali fiat spirituale coniugium*».)

Conclusion

The universal law of clerical celibacy confirmed by the Council of Nicaea applied, and still applies, to the Eastern Church as well as the Western. It is noteworthy that at that Council, the Easterners (Greeks) made up the overwhelming majority. Previously, the *Council of Neo-Caesarea* (c. 314) had reminded all Eastern clerics in major orders of the inviolability

of this law under pain of deposition: “If a presbyter marry, let him be removed from his order.” (Canon 1) And of course, we must not forget to cite earliest canon law on the subject: “None of the clergy, except readers and singers may marry after ordination.” (*The Apostolic Canons*, Canon 26)

We may then take it for a general principle that in no part of the ancient Church was a priest allowed to contract holy matrimony; and in no place was he allowed to exercise his priesthood afterwards, if he should dare to enter into such a relation with a woman.

The Eastern Church began at a late date to violate its own law of celibacy. *The Quinisext Council* of 692, also called *Council in Trullo*, which St. Bede the Venerable (673-735) called “a reprobate synod,” breached the Apostolic Tradition concerning the celibacy of clerics by declaring that “all clerics except bishops may continue in wedlock” (*The Catholic Encyclopedia*, Council in Trullo, vol. 4, 1908). This reprobate synod taught: “Nor shall it be demanded of him at the time of his ordination that he promise to abstain from lawful intercourse with his wife...” (Canon 13) The popes refused to endorse the conclusions of the Council in the matter of celibacy, and the Eastern Church planted the seeds of its schism.

It is abundantly clear that the fathers in *The Quinisext Council* thought the discipline they were setting forth to be the original discipline of the Church in the matter, and the discipline of the West an innovation, but that such was really the case is an innovation itself. Thomassinus (1619-1695), French theologian and Oratorian, treats this point with much learning, and I shall cite some of the authorities he brings forward. Of these the most important is St. Epiphanius (c. 310-403), bishop of Salamis in Cyprus, of whom we have already cited some verses before, who as a Greek would be certain to give the tradition of the East, had there been any such tradition known in his time. I give the three great passages:

“It is evident that those from the priesthood are chiefly taken from the order of virgins, or if not from virgins, at least from monks; or if not from the order of monks, then they are wont to be made priests who keep themselves from their wives, or who are widows after a single marriage. But he that has been entangled by a second marriage is not admitted to priesthood in the Church, even if he be continent from his wife, or be a widower. Anyone of this sort is rejected from the grade of bishop, presbyter, deacon, or subdeacon. The order of reader, however, can be chosen from all the orders these grades can be chosen from, that is to say from virgins, monks, the continent, widowers, and they who are bound by honest marriage. Moreover, if necessity so compel, even digamists may be lectors, for such is not a priest, etc., etc.” (Epiph. *Exposit. Fid. Cath.*, c. xxi)

“Christ taught us by an example that the priestly work and ornaments should be communicated to those who shall have preserved their continency after a single marriage, or shall have persevered in virginity. And this the Apostles thereafter honestly and piously decreed, through the ecclesiastical canon of the priesthood.” (Epiph. *Hæresi*. 48, n. 7)

“Nay, moreover, he that still uses marriage, and begets children, even though the husband of but one wife, is by no means admitted by the Church to the order of deacon, presbyter, bishop, or subdeacon. But for all this, he who shall have kept himself from the commerce of his one wife, or has been deprived of her, may be ordained, and this is most usually the case in those places where the ecclesiastical canons are most accurately observed.” (Epiph. *Hæresi*, 59, n. 4)

Nor is the weight of this evidence lessened, but much increased, by the acknowledgment of the same father that in some places in his days the celibate life was not observed by such priests as had wives, for he explains that such a state of things had come about “not from following the authority of the canons, but through the neglect of men, which is wont at certain periods to be the case.” (*Ibid.* ut supra.)

The witness of the Western Fathers, although so absolutely and indisputably clear on this subject already, yet one more passage from St. Jerome should be quoted: “The Virgin Christ and the Virgin Mary dedicated the virginity of both sexes. The Apostles were chosen when either virgins or continent after marriage, and bishops, presbyters, and deacons are chosen either when virgins, or widowers, or at least continent forever after the priesthood.” (*Hieron. Apolog. pro. lib. adv. Jovin.*)

It cannot be more clearly stated. And there is a reason for the tradition. The main reason why clerical celibacy is doctrinal and not disciplinary, is because the cleric in major orders, by virtue of his ordination, contracts a marriage with the Church, and he cannot be a bigamist (the crime of marrying a person while one is still legally married to someone else). As our fathers in the Faith still explain it, these clerics are virgins in order to be true disciples and ministers of Christ, a virgin consecrated to His Spouse. St. Jerome, in his treatise, *Adversus Jovinianum*, bases clerical celibacy on the virginity of Christ. Thus as early as 306 the Council of Elvira in Spain imposed sanctions on virgins who had been unfaithful to their consecration to God and their vow of virginity. At the same time the Council of Ancyra (314) declared that consecrated virgins who marry were guilty of bigamy, since they were espoused to Christ. In 364 the civil law, under Valens, declared that anyone who married a consecrated virgin was subject to the death penalty. Canon 16

of the Fourth Ecumenical Council of Chalcedon (451) states that: “It is not lawful for a virgin who has dedicated herself to the Lord God, nor for monks, to marry; and if they are found to have done this, let them be excommunicated.” St. Peter Damian adds: “No one can be ignorant of the fact that all the Fathers of the Catholic Church unanimously imposed the inviolable rule of continence on clerics in major orders. The Body of the Lord in the sacrament of the altar is the same as the one carried by the immaculate hands of the Virgin at Bethlehem. To be able to touch It, it is necessary to have pure hands, sanctified by perfect continence.”

This is also why there is a connection between *monogamous* marriage (the state or practice of having only one husband or wife over a period of time) on the one hand and *continence* on the other. Tertullian speaking clearly about this invokes the example set by Christ who, according to the flesh, was not married and lived in celibacy (he was not, therefore, “a husband of one wife”); yet, in the spirit, “he had one bride the Church” (*De monog.*, 5,7 (CCL 2, 1235)). This doctrine of Christ’s spiritual marriage to the Church, here inspired by the Pauline text of Ephesians 5:25-32, was common in early Christianity; Tertullian saw this spiritual marriage as one of the main theological bases for the law of monogamous marriage: “because Christ is *one* and his Church is *one*” (*De exhort. cast.*, 5, 3 (CCL 2, 1023)); hence, Tertullian goes on, the law of single marriage is also founded on ‘*Christi sacramentum*’). But it does not follow from this that Tertullian had already made the connection between this doctrine and the formulae *unius uxoris vir* or *unius yin uxor* of the Pastoral Letters (*1 Timothy*; *2 Timothy*; *Epistle to Titus*), where monogamous marriage is explicitly referred to.

Besides, Ephesians 5:25-32 dealt not precisely with monogamous marriage but, in principle, the relationship of every Christian marriage with the *covenant*. Here Paul is speaking of *all* married members of the Church. When, referring to Genesis 2:24, the Apostle says that husband and wife “will be one flesh” (v. 31), he is justifying the use of marriage for them. The formula *unius uxoris vir* of the Pastoral Letters, however, is not used for all married men but only for *ministers* of the Church (this fact has been too little noted); yet subsequently it came to be regarded as the biblical basis of the law of continence for clerics. This is the point that still needs to be cleared up.

With St. Augustine we take a step forward. He, having taken part in the deliberations of the African synods, was certainly aware of the ecclesiastic law (based on divine law) governing the ‘continence of clerics’ (St. Augustine speaks of this in the *De coniugiis adulterinis*, II, 20, 22: «*solemnus eis proponere continentiam clenicorum*» (PL 40, 486)). But how does Augustine then explain the stipulation *unius uxoris vir* which is used by Paul for married clerics? In *De bono conjugali* (written in about A.D. 420), he advances a theological

explanation for it, and asks himself why polygamy was accepted in the Old Testament, whereas “in our own age, the sacrament has been restricted to the union between *one man* and *one woman*; and consequently it is only lawful to ordain as a minister of the Church (*ecclesiae dispensatorem*) a man who has had one wife (*unius uxoris virum*).” And here is Augustine’s answer: “As the many wives (*plures uxores*) of the ancient Fathers symbolized our future churches of all nations, subject to the one man, Christ (*uni viro subditas Christo*), so the guide of the faithful (*noster antistes*, our bishop), who is the husband of one wife (*unius uxoris vir*) signifies the union of all nations, subject to the one man, Christ (*uni viro subditam Christo*).” (*De bono coniugali*, 18, 21 (PL 40, 3 87-388))

In this text, where we find the formula *unius uxoris vir* being applied to the *bishop*, the whole accent falls on the fact that he, ‘the man’, in his relations with his ‘wife’, symbolizes the relationship between Christ and the Church. An analogous use of the phrase ‘man and wife’ occurs in a passage of *De continentia* (c. 418-420): “The Apostle invites us to observe so to speak three pairs (*copulas*): Christ and the Church, husband and wife, the spirit and the flesh” (*De continentia*, 9, 23 (PL 40, 364)). The suggestion these texts offer us for interpreting the stipulation *unius uxoris vir* applied to the (married) minister of the sacrament is that he, as minister, not only represents the second pair (husband and wife) but also the first: henceforth he personifies *Christ* in his married relationship with the *Church*. Here we have the basis for the doctrine which was later to become a classic one: *Sacerdos alter Christus*. Like Christ, the priest is the Church’s bridegroom. From this, it has become abundantly clear that, for married ministers, their ordination implied an invitation to live in continence thereafter.

At the *Council of Trent*, the discussions of the theological commission led to the approval of the following canon by the Fathers of Trent on November 11, 1563. *The Council of Trent* (1545-1563) considered the matter and at its twenty-fourth session decreed that marriage after ordination was invalid: “If any one saith, that clerics constituted in sacred orders, or Regulars, who have solemnly professed chastity, are able to contract marriage, and that being contracted it is valid, notwithstanding the ecclesiastical law, or vow; and that the contrary is no thing else than to condemn marriage; and, that all who do not feel that they have the gift of chastity, even though they have made a vow thereof, may contract marriage; let him be anathema: seeing that God refuses not that gift to those who ask for it rightly, neither does He suffer us to be tempted above that which we are able.” (Session 24, Canon 9, A.D. 1563)

It also decreed, concerning the relative dignity of marriage and celibacy: “If any one saith, that the marriage state is to be placed above the state of virginity, or of celibacy, and that it is not better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in

matrimony; let him be anathema.” (Canon 10)

In relation to the Apostles who were married before being called by Christ, all the theologians affirmed unhesitatingly that afterwards they gave up conjugal life with their wives in line with their own declaration: “We have left everything and followed you...” (Matthew 19:27).

So not only would it be a violation of Sacred Tradition to blot out a constant teaching decreed for 2,000 years to be absolutely obligatory, but also one must recognize that clerical celibacy is to be seen not merely as of ecclesiastical institution, but part of what is more broadly known in Catholic moral theology as “divine positive law,” initiated by Christ and His Apostles. That is, it is not merely disciplinary in nature, as many assert.

Against the long-standing tradition of the Church in the East as well as in the West, which excluded marriage after ordination, the “reformer” Zwingli married in 1522, Luther in 1525, and Calvin in 1539. And against what had also become, though seemingly at a later date, a tradition in both East and West, the married Thomas Cranmer was made Archbishop of Canterbury in 1533 (Cranmer was not yet a priest when he entered into marriage; he was also a widower before his ordination). Once his appointment was approved by the pope, Cranmer declared Henry’s marriage to Catherine “void”, and four months later “married” him to Anne Boleyn; thus was the seeds of the Anglican schism sown.

Barely nine months after the king’s death Convocation voted in December 1547 to abolish the laws which made the marriages of clerks in Holy Orders null and void *ab initio*, and a Bill to this effect was passed in the House of Commons in the 1548-49 session. All such marriages hitherto contracted, involving as many as eight or nine thousand clerics, were rendered good and lawful by the same Bill. Three years later a second Act was passed which legitimated the children born of such unions. In 1553 the new code of Canon Law for the Church of England condemned as heresy the belief that Holy Orders were an invalidating impediment to marriage.

Following the elimination of celibacy in different countries, it is not surprising that many priests, diocesan as well as religious, abandoned their obligations. Sadly this was often the prelude to the abandonment of the faith as well.

As Stickler incisively comments in *The Case for Clerical Celibacy*, pp. 50-51: “This demanding commitment, which involves a life of constant sacrifice, can only be lived out if it is nourished by a living faith, since human weakness is a constant reminder of its

practical implications. It is only through a faith that is constantly and consciously sustained that the supernatural reasons underlying the commitment can be truly understood. When this faith grows weak, the determination to persevere fades; when faith dies, so does continence.” He goes on to point out that “a constant proof of this truth is to be found in the various heretical and schismatic movements that have arisen in the Church. One of the first institutions to be attacked is clerical continence. Therefore we should not be surprised that one of the first things that was rejected by the heretical movements that broke away from the unity of the Catholic Church in the sixteenth century – Lutherans, Calvinists, Zwinglians, Anglicans – was in fact clerical celibacy.” (*ibid.*, p. 51) It is also significant that the Old Catholics, when they seceded after Vatican I, abolished celibacy and reverted to a married clergy.

The revolutionary dimension of the opposition to celibacy at first evinced a political response from many civil authorities. The emperors Charles V (1519-56), Ferdinand I (1558-64) and Maximilian II (1564-76) all counselled a mitigation of the law at different stages during the Council of Trent. Humanists like Erasmus advised the same course. A change was admissible, even desirable they said, if it did not touch on the substance of the faith.

Some theologians and bishops rowed in with the humanists and were prepared for any accommodation which did not undermine their flawed and false understanding of what “the essentials of the faith” is. Still, the majority of bishops, convinced of the doctrinal and ascetical arguments for celibacy, refused to be railroaded into change. Since many of the priests who were living in compromised situations were already committed to heterodox theological positions, the bishops judged that a change in the law of celibacy would do little to win back these men to orthodoxy. They were also convinced that tolerating marriage for priests would completely undermine the radical reform of the clergy which was necessary if they were to become exemplary ministers of Christ.

Despite powerful political pressures Rome refused to legislate for a compromise solution. Priests who desired to be readmitted to the ministry could do so only on condition that they separated from their concubines and showed an authentic spirit of repentance. These were the dispositions which were offered to Germany. Through Cardinal Pole, Rome made a similar arrangement with England during the period of the Catholic restoration under Mary (1553-58) to facilitate those married priests who wanted to return to orthodoxy. From 1917, all cases of dispensation from the impediment of marriage were reserved to the Holy See. But those receiving dispensation were not authorized by that fact to continue with marital relations. (cf. B. Ojetti, *Commentarium in Codicem Iuris Canonici*, Rome/P.U.G., 1930), 11, pp. 103-109; M.C. a Coronata, *Compendium Iuris Canonici*

(Turin/Rome, Marietti, 1949 III, pp. 327-8; F. Capello, *Summa Iuris Canonici* Rome/P.U.G. 1951.), II, pp. 277-8.)

The decrees and reforms of the Council of Trent were not immediately followed in all Catholic nations but with time they did bring about a general observance of the law of celibacy, thanks in no small measure to their provisions for the better training of the clergy. The “Enlightenment” brought fresh assaults against clerical celibacy and after the First Vatican Council, the Old Catholics, as already noted, separating themselves from Rome, abolished the rule. Despite the pressures on the Catholic Church to relax the law of celibacy, it has always resisted. Pope Benedict XV declared, in his Consistorial Allocution of 16 December 1920, that the Church considered celibacy to be of such importance that it could never abolish it: “We once more affirm, solemnly and formally, that this Apostolic See will never in any way lighten or mitigate the obligation of this holy and salutary law of clerical celibacy, not to speak of abolishing it.” (*Acta Apostolicae Sedis* 12 (1920), p. 585)

In the early nineteenth century an association was formed in Germany to advocate a change in the law, but Gregory XIV rejected this move in his encyclical *Mirari Vos* (1834). Fourteen years later Pius IX defended the discipline in his *Qui Pluribus*. At the beginning of the twentieth century, Modernism provoked a new attack on the law of celibacy, but its effects were limited, due largely to the decisive measures taken by St. Pius X. In his Apostolic Exhortation on the Priesthood, *Haerent animo*, published on August 4, 1908 to mark the Golden Jubilee of his ordination, the pope refers to celibacy as “the fairest jewel of our priesthood.” Pope Pius XI, in his detailed encyclical on the priesthood, *Ad Catholici Sacerdotii*, reaffirmed St. Pius X’s appropriateness of the Church’s teaching on clerical celibacy, where he refers to celibacy as “the most precious treasure of the Catholic priesthood.”

As always, since lustful men tried to deny and reject the biblical and apostolic teaching on clerical chastity, Pope Pius XI, in *Ad Catholici Sacerdotii* (#’s 40-43), of Dec. 20, 1935, had to reaffirm the Church’s position once again concerning this matter: “It is impossible to treat of the piety of a Catholic priest without being drawn on to speak, too, of another most precious treasure of the Catholic priesthood, that is, of chastity; for from piety springs the meaning and the beauty of chastity. Clerics of the Latin Church in higher Orders are bound by a grave obligation of chastity; so grave is the obligation in them of its perfect and total observance that a transgression involves the added guilt of sacrilege. ... In the Old Law, Moses in the name of God commanded Aaron and his sons to remain within the Tabernacle, and so to keep continent, during the seven days in which they were exercising their sacred functions. But the Christian priesthood, being much superior to that of the Old Law, demanded a still greater purity. The law of ecclesiastical celibacy, whose first written

traces pre-suppose a still earlier unwritten practice, dates back to a canon of the Council of Elvira, at the beginning of the fourth century, when persecution still raged. This law only makes obligatory what might in any case almost be termed a moral exigency that springs from the Gospel and the Apostolic preaching. For the Divine Master showed such high esteem for chastity, and exalted it as something beyond the common power; He Himself was the Son of a Virgin Mother, *Florem Matris Virginis*, and was brought up in the virgin family of Joseph and Mary; He showed special love for pure souls such as the two Johns – the Baptist and the Evangelist. The great Apostle Paul, faithful interpreter of the New Law and of the mind of Christ, preached the inestimable value of virginity, in view of a more fervent service of God, and gave the reason when he said: "He that is without a wife is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God." All this had almost inevitable consequences: the priests of the New Law felt the heavenly attraction of this chosen virtue; they sought to be of the number of those "to whom it is given to take this word," and they spontaneously bound themselves to its observance. Soon it came about that the practice, in the Latin Church, received the sanction of ecclesiastical law. The Second Council of Carthage at the end of the fourth century declared: "What the Apostles taught, and the early Church preserved, let us too, observe." [Council of Carthage, Canon 3 A.D. 390]"

Indeed, the Son of God Himself in *The Revelations of Saint Bridget* also reveals to us that the Apostles "had every intention of remaining chaste, and living continently in every way" at the time of Pentecost, which was in the very start of the Church, which shows us that the necessity of priestly chastity was well known to the Apostles at the very start of the Church at the time of Pentecost, when the Holy Spirit descended on the Apostles and their few followers in the shape of tongues of fire.

Our Lord Jesus Christ spoke to Saint Bridget, saying: "I who am speaking with you am he who on a day like today sent my Holy Spirit to my apostles and disciples. He came to them in three ways: first, as a forceful wind; second, as fire; third, in the shape of tongues. He came to them through closed doors, for they were alone, and they had three good qualities. First, they had every intention of remaining chaste, and living continently in every way; second, they possessed outstanding humility; third, all their desire was for God, for they desired nothing but him. They were like three clean but empty vessels—therefore the Holy Spirit came and filled them. He came like a forceful wind, for he filled their every joint and limb with divine delight and solace. He came like fire, for he so set their hearts aflame with the fire of divine love that they loved none but God, feared none but God. Third, he came in the shape of tongues, for, just as a tongue is inside the mouth without harming it but, rather, helping it to speak, so too the Holy Spirit was inside their souls, making them desire nothing but me and making them eloquent with divine wisdom. By his power, as if it

were functioning as a tongue, they spoke the whole truth.

“Thus, because these vessels were empty of desire, it was fitting that the Holy Spirit should come to them. Indeed, he cannot enter those people who are already filled and full. Who are ‘filled’ if not those who are full of all sin and filth? Such people are like three foul vessels. The first is full of stinking human excrement with a stench so foul that no one can bear to smell it. The second is full of the most disgusting semen with so bitter a taste that no one can bear to sip it. The third is full of diseased blood and pus so repulsive that no one can bear to see it. Likewise the wicked are full of worldly ambition and greed that stinks to me and my saints worse than human excrement. What are all temporal things if not excrement? The wretches find pleasure in this foul excrement that will soon disappear. The second vessel contains ***excessive lust*** and ***unchastity*** in every deed. This is as bitter to my taste as semen. I cannot endure such people; still less can I enter into them with my grace. How can I, true purity, enter into such impure beings? How can I, the fire of true love, inflame those whom the base fire of lust inflames? The third is their pride and arrogance. This is like diseased blood and pus. It corrupts people both within and without in their pursuit of the good, removes God’s given grace and renders them repulsive to God and neighbor. Someone filled with that cannot be filled with the grace of the Holy Spirit.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 6, Chapter 36)

The conspiracy against the perpetual chastity of the Bishops, Priests and Clerics of the Church by the enemies of the Church and purity is revealed by the Popes of the Catholic Church

Since most people on this earth are impure, selfish and lustful, there currently exists a conspiracy against clerical chastity. Indeed, there have always been lustful men, and thus, there have always been heretics who have tried to pervert or reject this biblical teaching of clerical celibacy, but today this conspiracy is much more powerful and influential since almost all in the world are controlled by their sensuality. The Eastern “Orthodox” and the Protestants are prime examples of this, for both of these sects allow their believers to divorce and remarry even during the lifetime of their spouse, which is a mortal sin of adultery according to Our Lord in the Holy Scripture who says that “*he that shall marry her that is put away, committeth adultery*” (Matthew 19:9). Both the Eastern “Orthodox” and the Protestants also allow their “ministers” to perform sexual relations, which is directly condemned by the Holy Bible and Apostolic Tradition, as we have seen. It is a fact of history that the impure and lustful protestants “carried away by the enticements of pleasure” are especially guilty of this conspiracy against clerical chastity since (as we have seen) they reject both the Holy Bible as well as the Church’s teaching on this matter in

order to satisfy their abominable and unlawful sexual desires.

Pope Gregory XVI condemned this “conspiracy against clerical celibacy” that were made by the lustful through the direct inspiration of their father, the Devil, in his encyclical *Mirari Vos*, which also firmly condemned modernism and exposed the insidious plans of the heretics to pervert the Church and society: “Now, however, We want you to rally to combat the abominable conspiracy against **clerical celibacy**. This conspiracy spreads daily and is promoted by profligate philosophers, some even from the clerical order. They have forgotten their person and office, and have been carried away by the enticements of pleasure. They have even dared to make repeated public demands to the princes for the abolition of that *most holy discipline*. But it is disgusting to dwell on these evil attempts at length. Rather, We ask that you strive with all your might to justify and to defend the law of clerical celibacy as prescribed by the sacred canons, against which the arrows of the lascivious are directed from every side.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (#11), August 15, 1832)

Pope Pius IX carried on this papal tradition of confirming the reality of this conspiracy against clerical celibacy in his encyclical *Qui Pluribus*, where he showed very clearly that the evil people behind this conspiracy “make men fly in terror from all practice of religion, and they cut down and dismember the sheep of the Lord” (#17) and that as “a result of this filthy medley of errors which creeps in from every side, and as the result of the unbridled license to think, speak and write, We see the following: morals deteriorated,” (#18) and once morals is lost, faith is lost, and sin abounds and spirals out-of-control producing the resultant evil fruits. In truth, as “Augustine was wont to say ‘When all restraints are removed by which men are kept on the narrow path of truth, their nature, which is already inclined to evil, propels them to ruin.’” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #14)

Pope Pius IX, *Qui Pluribus* (#’s 16-18), November 9, 1846: “**The sacred celibacy of clerics** has also been the victim of conspiracy. Indeed, some churchmen have wretchedly forgotten their own rank and let themselves be converted by the charms and snares of pleasure. This is the aim too of the prevalent but wrong method of teaching, especially in the philosophical disciplines, a method which deceives and corrupts incautious youth in a wretched manner and gives it as drink the poison of the serpent in the goblet of Babylon. To this goal also tends the unspeakable doctrine of Communism, as it is called, a doctrine most opposed to the very natural law. For if this doctrine were accepted, the complete destruction of everyone’s laws, government, property, and even of human society itself would follow.

“To this end also tend the most dark designs of men in the clothing of sheep, while inwardly ravening wolves. They humbly recommend themselves by means of a

feigned and deceitful appearance of a purer piety, a stricter virtue and discipline; after taking their captives gently, they mildly bind them, and then kill them in secret. They make men fly in terror from all practice of religion, and they cut down and dismember the sheep of the Lord. To this end, finally—to omit other dangers which are too well known to you—tends the widespread disgusting infection from books and pamphlets which teach the lessons of sinning. These works, well-written and filled with deceit and cunning, are scattered at immense cost through every region for the destruction of the Christian people. They spread pestilential doctrines everywhere and deprave the minds especially of the imprudent, occasioning great losses for religion.

“As a result of this filthy medley of errors which creeps in from every side, and as the result of the unbridled license to think, speak and write, We see the following: morals deteriorated, Christ’s most holy religion despised, the majesty of divine worship rejected, the power of this Apostolic See plundered, the authority of the Church attacked and reduced to base slavery, the rights of bishops trampled on, the sanctity of marriage infringed, the rule of every government violently shaken and many other losses for both the Christian and the civil commonwealth. Venerable brothers, We are compelled to weep and share in your lament that this is the case.”

Indeed, since the devil knows that all the chaste, pure and humble servants of the Lord are more spiritually wise as well as more effective and powerful in helping to save souls, (as we have seen from the Holy Bible and Tradition), the Devil also labors mightily to get them under his control in order to make them fall away from religion and purity since he knows that much more people will be damned if he can remove the holy and good examples of virtuous priests and churchmen. Pope Pius IX and Gregory XVI expressly warned about this in their encyclicals, and now, today, we have all sorrowfully seen this, in fact, become prophetically fulfilled to the letter, especially when one considers the great evils of the Vatican II hierarchy, its sexual perversions, pedophilia and innumerable other sexual abuse scandals. Indeed, when even those people who should represent holiness and stand as the highest moral example to the world refuse to adopt a good and virtuous lifestyle and are unimaginably impure, then one can know with a certainty that the whole world and its “morals” has fallen into the complete control of the Devil. Indeed, the Vatican II sect’s sex abuse scandals and their handling of it is just another proof that shows why they are not the Catholic Church but the end times “Whore of Babylon” prophesied in the Bible that would lead souls astray by her filth and impurities.

In an interview with Sr. Lucia of Fatima, (the visionary who foretold that the Miracle of the Sun would occur on the 13th of October in the year 1917 – and that was witnessed by approximately 70,000 people – is undoubtedly one of the greatest miracles ever given

from Heaven in Catholic history outside of the Resurrection) Father Agustin Fuentes who, at the time, was the postulator of the Cause of Beatification of the two little Seers, Francisco and Jacinta, revealed Our Lady's words that was given in a revelation to Sr. Lucia, which prophesied that the widespread apostasy and sensuality that now fills the world would soon occur in even more widespread terms (than what was already happening in their time), even among those people who dare to call themselves chaste servants of Our Lord or by the name of Catholic:

"I bring you a message of extreme urgency: the Holy Father has permitted me to visit Lucia. She received me sadly. She was very thin and quite afflicted. Upon seeing me she said: "Father, our Lady is very unhappy because they have not taken her message of 1917 seriously. Neither the good nor the bad have paid any attention to it. The good continue their way without preoccupying themselves with it, they do not heed Her celestial requests. The bad walk through life swollen with perdition, not taking into account the punishment that threatens them. Believe me, Father, God will chastise the world very soon. Think, Father, about all the souls who will fall into Hell. This will happen because no one prays, because they do not do penance.

"All this is the reason why the Blessed Virgin is sad. Father, tell everyone that our Lady has, frequently, announced to me that many nations will disappear off the face of the earth. Russia is the scourge chosen by God to punish mankind [with war and communism], if we, through prayer and the sacraments, do not obtain the grace of their conversion. **Tell them, Father, tell them that the devil has begun a decisive battle against our Lady, because what most afflicts the Immaculate heart of Mary and the Sacred heart of Jesus is the fall of the souls of religious and priests. The devil knows that when religious and priests fail in their beautiful vocations they carry along with them many souls into hell.**

"And now, precisely, is the moment to stop the chastisement of Heaven. We have at our disposition two very efficacious means of doing this: prayer and sacrifice. The devil does everything he can to distract us and take away our liking for prayer; we shall save ourselves or condemn ourselves together. Furthermore, Father, it is now necessary to tell the people that they should not wait for a call to penitence and to prayer from the Holy Father, nor from the Bishops, nor the pastors, nor the Superiors. It is the right moment for them to use their own initiative in fulfilling good and holy works and reform their lives as the Holy Virgin desires.

"The devil desires to strengthen himself through consecrated souls; he tries to corrupt them so he can deceive others into a final impenitence. He uses many tricks even the ruse of suggesting tardiness in entering a religious life. The results are a sterility of interior life and a

coldness among the laity keeping them from renouncing pleasures and from offering a total immolation of themselves to God.

“Tell them, Father, that two things are the basis of the sanctification of Jacinta and Francisco, the sorrow of our Lady and the vision of Hell. It is as if our Lady were between two swords: On one side She sees humanity obstinate and indifferent facing the announced chastisements and on the other side She sees how we profane the Sacraments and ignore the punishment which is coming ever nearer and nearer, remaining incredulous, sensuous and materialistic. Our Lady has said: "We are on the border of the last times."

“Our Lady has told me three times: First: She has affirmed that the devil has begun a decisive battle, that is to say, from which one or the other will win or lose. We are with God or we are with the devil. Second: She repeated to me that the last remedies given to the world are the Holy Rosary and the devotion to the Immaculate Heart of Mary. Third: She told me that other means of salvation have been despised by men many times. In Her anguish She offers us the last anchor of salvation which is Herself (perhaps the other means were Her numerous apparitions, signs of tears, messages of various seers scattered throughout the world).

“Our Lady has also said that if we will not listen and continue to offend God, we will not be pardoned. Father, it is urgent to understand this terrible reality, we do not wish to frighten souls, but it is an urgent call to humanity.

“Since the Blessed Virgin has given such a great remedy as the Rosary, there does not exist a single material, spiritual, national or international problem that cannot be solved through the Holy Rosary and our sacrifices. To pray the Rosary with love and piety will console Mary and erase the numerous tears of Her Immaculate Heart." (Taken from the "Messaggero del Cuore di Maria" No. 8-9 August–September, 1961, Rome, Italy)

The Life of St. Teresa of Jesus, by Teresa of Avila herself confirms the fact that the chaste servants of God will not only strengthen their own chances of reaching heaven but that they will help “many others also” into heaven, which says a lot about why the devil concentrates so much to bring down consecrated and chaste souls from the height of purity and blessedness that they inhabit: “He [God] showeth great mercy unto him to whom He gives the grace and resolution to strive for this blessing [the religious life] with all his might; for God withholdeth Himself from no one who perseveres. He will by little and little strengthen that soul, so that it may come forth victorious. I say resolution, because of the multitude of those things which Satan puts before it at first, to keep it back from beginning to travel on this road; for he knoweth what harm will befall him thereby—he will lose not only that soul, but many others also. If he who enters on this road does violence to himself, with the help of God, so as to reach the summit of perfection, such a one, I believe, will

never go alone to Heaven; he will always take many with him: God gives to him, as to a good captain, those who shall be of his company.”

Galatians 5:16-25 **“I say then, walk in the spirit, and you shall not fulfill the lusts of the flesh. For the flesh lusteth against the spirit: and the spirit against the flesh; for these are contrary one to another: so that you do not the things that you would.** But if you are led by the spirit, you are not under the law. Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, **uncleanness, immodesty, luxury [lust]**, idolatry, witchcrafts, enmities, contentions, emulations, wraths, quarrels, dissensions, sects, envies, murders, drunkenness, revellings, and such like. **Of the which I foretell you, as I have foretold to you, that they who do such things shall not obtain the Kingdom of God.** But the fruit of the Spirit is, charity, joy, peace, patience, benignity, goodness, longanimity, mildness, faith, **modesty, continency, chastity.** Against such there is no law. **And they that are Christ’s, have crucified their flesh, with the vices and concupiscences.** If we live in the Spirit, let us also walk in the Spirit.”

The presence of the Kingdom of Christ on the earth and in the heart of men can in no more drastic way be proved to the world than by observing the establishment of perpetual virginity and monastic life. St. John Chrysostom describes this redemptive-historical movement, and its expression in human sexuality, with the beautiful illustration of a mother bird and her nestlings (*Hom. XIII in Jn.*; PG 59.88; *Hom. XXI in Jn.*; PG 59.128). Initially, the mother rears her young. Then, she nudges them into the air, escorting them from the nest. If they are too weak, they are permitted to remain in the nest until they are able to gather sufficient strength to fly off with security. Christ, the mother bird, has come to escort us all from the nest of the world. Those who remain in the nest do so because of their “plodding nature,” and “deep sleep,” and because they are “attached to worldly things” (*Virg., XVII. 2.18-20*; SC 125, p. 150). Those who are truly noble “quit the nest with great ease and fly high in the air and skim the heavens” (*Virg., XVII. 2.20-22*; SC 125, p. 150).

Our Lord Jesus Christ and the Blessed Virgin Mary revealed in *The Revelations of St. Bridget* the truth that clerical celibacy has always been the will of God since the beginning of the New Law

Contrary to the many lustful heretics of today’s world, Our Lord and Our Lady revealed to St. Bridget in her Revelations that it “seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me [the Blessed Virgin Mary]” that the priests of the New Law who

touched the Holy Eucharist should have wives or be contaminated by the sexual act, adding that the Popes are banned from allowing priests to marry, and that if any Pope at any time would dare to change this eternal law, “God will condemn him to a sentence as great” that literally defies human understanding.

Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “I honored the priests [in the New Law] with a sevenfold honor, as it were, on seven steps. On the first step, they should be my standard-bearers and special friends by reason of the purity of their mind and body, for purity is the first position near to God, whom nothing foul can touch nor adorn. **It was not strange that marital relation was permitted to the priests of the [old] law during the time in which they were not offering sacrifice, for they were carrying the shell, not the nut itself. Now, however, with the coming of the truth and the disappearance of the figure, one must strive all the more fully for purity by as much as the nut is sweeter than the shell.** As a sign of this kind of continence, first the hair is tonsured, so that desire for pleasure does not rule over spirit or flesh.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 58)

Comparing the priests of the Old and New Law, Our Lady also revealed that although many of the priests in the New Law for a long time observed matrimony according to the Old Law through their misunderstanding of God’s will in the New Law, this practice of theirs was in fact hated and abominable before all the heavenly court and to God: namely, that Christian priests with their defiled hands touched and handled the New and Immaculate Sacrament of the Most Holy Body of Jesus Christ in the Eucharist.

The Revelations of St. Bridget, Book 7, Chapter 10: “It happened that a person who was absorbed in prayer heard then a voice saying to her: “O you to whom it has been given to hear and see spiritually, hear now the things that I [the Mother of God] want to reveal to you: namely, concerning that archbishop who said that if he were pope, he would give leave for all clerics and priests to contract marriages in the flesh. He thought and believed that this would be more acceptable to God than that clerics should live dissolutely, as they now do. For he believed that through such marriage the greater carnal sins might be avoided; and even though he did not rightly understand God’s will in this matter, nonetheless that same archbishop was still a friend of God.

“But now I shall tell you God’s will in this matter; for I gave birth to God himself. You will make these things known to my bishop and say to him that circumcision was given to Abraham long before the law was given to Moses and that, in that time of Abraham, all human beings whatsoever were guided according

to their own intellect [according to natural reason] and according to the choice of their own will and that, nevertheless, many of them were then friends of God. But after the law was given to Moses, it then pleased God more that human beings should live under the law and according to the law rather than follow their own human understanding and choice. It was the same with my Son's blessed Body.

“For after he instituted in the world this new sacrament of the Eucharist and ascended into Heaven, the ancient law [the Old Law that had just been abrogated] was then still kept [and observed by them]: namely, that Christian priests lived in carnal matrimony [according to the Old Law]. And, nonetheless, many of them were still friends of God because they believed with simple purity that this was pleasing to God [in the New Law]: namely, that Christian priests should have wives and live in wedlock just as, in the ancient times of the Jews, this had pleased him in the case of Jewish priests. And so, this was the observance of Christian priests for many years.

“But that observance and ancient custom seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me, who gave birth to his body: namely, because it was being thus observed by Christian priests who, with their hands, touch and handle this new and immaculate Sacrament of the most holy Body of my Son. For the Jews had, in the ancient law of the Old Testament, a shadow, i.e., a figure, of this Sacrament; but Christians now have the truth itself – namely, him who is true God and man – in that blessed and consecrated bread.

“After those earlier Christian priests had observed these practices for a time, God himself, through the infusion of his Holy Spirit, put into the heart of the pope then guiding the Church another law more acceptable and pleasing to him in this matter: namely, by pouring this infusion into the heart of the pope so that he established a statute in the universal Church that Christian priests, who have so holy and so worthy an office, namely, of consecrating this precious Sacrament, should by no means live in the easily contaminated, carnal delight of marriage.

“And therefore, through God's preordination and his judgment, it has been justly ordained that priests who do not live in chastity and continence of the flesh are cursed and excommunicated before God and deserve to be deprived of their priestly office. But still, if they truthfully amend their lives with the true purpose of not sinning further, they will obtain mercy from God.

“Know this too: that if some pope concedes to priests a license to contract carnal marriage, God will condemn him to a sentence as great, in a spiritual way, as that which the law justly inflicts in a corporeal way on a man who has transgressed so gravely that he must have his eyes gouged out, his tongue and lips, nose and ears cut off, his hands and feet amputated, all his body's blood spilled out to grow completely cold, and finally, his whole bloodless corpse cast out to be devoured by dogs and other wild beasts. Similar things would truly happen in a spiritual way to

that pope who were to go against the aforementioned preordination and will of God and concede to priests such a license to contract marriage.

“For that same pope would be totally deprived by God of his spiritual sight and hearing, and of his spiritual words and deeds. All his spiritual wisdom would grow completely cold; and finally, after his death, his soul would be cast out to be tortured eternally in hell so that there it might become the food of demons everlastingly and without end. Yes, even if Saint Gregory the Pope had made this statute, in the aforesaid sentence he would never have obtained mercy from God if he had not humbly revoked his statute before his death.”

COMMON OBJECTIONS

Objection: The Church does not teach that a priest or a deacon must remain chaste after their ordination since the *Quinisext Council* in A.D. 692 declared that they were allowed to continue in the normal marital state.

Answer: The erroneous and fallible *Quinisext Council* (A.D. 692), also called *Council in Trullo*, which was mainly an eastern council presided over by eastern authorities, is the council the Eastern “Orthodox” Churches mainly bases their authority and false conclusion on regarding conjugal relations by priests and deacons married before ordination. Indeed, even though this fallible council clearly contradicted the ancient, unanimous, constant, teaching tradition of the Church and the Bible on the necessity of priestly celibacy before or after ordination in the New Law and the New Testament (as has been clearly documented above), this council nevertheless also claimed apostolic credentials for its repudiation of this ancient teaching of the Universal Church:

*The Quinisext Council, Canon 13, A.D. 692: “Since we know it to be handed down as a rule of the Roman Church that those who are deemed worthy to be advanced to the diaconate or presbyterate should promise no longer to cohabit with their wives, we, preserving the ancient rule and apostolic perfection and order, will that the lawful marriages of men who are in holy orders be from this time forward firm, by no means dissolving their union with their wives nor depriving them of their mutual intercourse at a convenient time. Wherefore, if anyone shall have been found worthy to be ordained subdeacon, or deacon, or presbyter, he is by no means to be prohibited from admittance to such a rank, even if he shall live with a lawful wife. Nor shall it be demanded of him at the time of his ordination that he promise to abstain from lawful intercourse with his wife... But we know, as they who assembled at Carthage [in 390] (with a care for the honest life of the clergy) said, *that subdeacons, who handle the Holy Mysteries, and deacons, and presbyters should**

abstain from their consorts according to their own course [of ministration]. So that what has been handed down through the Apostles and preserved by ancient custom, we too likewise maintain, knowing that there is a time for all things and especially for fasting and prayer. For it is meet that they who assist at the divine altar should be absolutely continent when they are handling holy things, in order that they may be able to obtain from God what they ask in sincerity. If therefore anyone shall have dared, contrary to the apostolic Canons, to deprive any of those who are in holy orders, presbyter, or deacon, or subdeacon of cohabitation and intercourse with his lawful wife, let him be deposed. In like manner also if any presbyter or deacon on pretence of piety has dismissed his wife, let him be excluded from communion; and if he persevere in this let him be deposed.”

This canon shows that by that time there was a direct contradiction between the teaching of the East and West about the legitimacy of conjugal relations on the part of clergy lower than the rank of bishop who had married before being ordained.

The canon also mistakenly claims that the canon of the late-4th-century Council of Carthage excluded conjugal intercourse by clergy lower than bishops *only in connection with their liturgical service or in times of fasting.* The Council of Carthage (390), however, made no such distinctions and excluded such intercourse perpetually and made no distinction between bishops, priests and deacons. In fact, the canon decreed that higher clerics observe *perfect continence* because they act as mediators between God and man. They stressed particularly the antiquity and apostolic origin of this law:

The Council of Carthage (390): “It is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e. those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep. The bishops declared unanimously: It pleases us all that bishop, priest and deacon, guardians of purity, abstain from conjugal intercourse with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.”
(Canon 3)

There have been no changes since the Quinisext Council in the teaching of the Eastern “Orthodox” Church, which for bishops, priests, deacons, and subdeacons excludes marriage after ordination, but allows, except for periods before celebrating the Divine Liturgy, conjugal relations by priests and deacons married before ordination, and requires celibacy and perpetual continence only of bishops. This Council, of course, was never

approved by the Catholic Church.

Pope Sergius I, who was of Syrian origin, rejected the council, preferring, he said, “to die rather than consent to erroneous novelties”. Meanwhile, in Visigothic Spain, the council was ratified by the Eighteenth Council of Toledo at the urging of the king, Wittiza, who was, of course, condemned by later chroniclers for his decision. It is also interesting to note that this false council was the last of the councils of Toledo held in Visigothic Spain before the Moorish invasion in 711. The council was held probably around 703. Fruela I of Asturias reversed the decision of Toledo sometime during his reign (757-768). The Eastern “Orthodox” churches hold this council to be part of the Fifth and Sixth Ecumenical Councils, adding its canons thereto. In the West, Bede calls it (in *De sexta mundi aetate*) a “reprobate” synod, and Paul the Deacon calls it an “erratic” one. The Catholic Church has never accepted the council as authoritative or ecumenical.

The Holy Bible teaches that only St. Peter (among all the other apostles) was given the keys to the kingdom of heaven, which thus means that him and his valid successors are the only ones who can make infallible proclamations in the Church, and this of course excludes the *Quinisext Council* from being an ecumenical and authoritative council since the Pope never approved it.

Matthew 16:18-19 “And I [Jesus] say also unto thee, That thou art Peter, and upon this rock I will build my church; and the gates of hell shall not prevail against it. **And I will give unto thee the keys of the kingdom of heaven: and whatsoever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven: and whatsoever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven.”**

WHY THE EASTERN ORTHODOX POSITION, WHICH IS SCHISMATIC AND HERETICAL ACCORDING TO CATHOLIC TEACHING, IS COMPLETELY ILLOGICAL AND FALSE

Jesus Christ gave the keys to the Kingdom to St. Peter (Mt. 16), and gave him jurisdiction over his flock (John 21:15-17). St. Peter was the Bishop of Rome, and his followers (i.e., the members of the Church in Rome) elected his successor, or he appointed his own successor as the Bishop of Rome and head of the universal Church. This process continued through the ages, with the pope being able to change the process of election (such as by instituting a college of cardinals) if he so decided, since the pope has supreme authority in the Church from Christ (Mt. 16). All individuals not elected in this fashion (e.g., one who was elected after the Bishop of Rome had already been chosen in the tradition thus described, or one who was appointed by an outside source, such as an emperor, after the pope had already

been chosen, or one who was elected as a non-member of the community, such as a manifest heretic) wouldn't be true popes, but (logically) antipopes. This logical framework holds true for all of history, and has allowed one to see which are the true popes and which are not – even if at some of the most difficult periods of Church history, such as the Great Western Schism, ascertaining the facts to correctly apply these principles was difficult enough that some mistakes were made by certain individuals.

I have thus described the consistent, logical framework of the succession of the authority given to St. Peter by Jesus Christ to the popes down through the ages. This shows that the Catholic Faith is consistent. (The authority given to St. Peter and his successors is the backing of the dogmatic councils; this is the authority which anathematizes those who deny the dogmatic councils' teaching.)

ILLOGIC AT THE HEART OF EASTERN "ORTHODOXY"

On the other hand, **Eastern “Orthodoxy,” since it rejects the supreme authority of the Bishop of Rome and considers all bishops equal, cannot even put forward a framework or criteria by which one could logically distinguish those councils which it says are dogmatic and binding, from those which it says are false and heretical. Ephesus II (the heretical monophysite council in 449) had almost exactly the same number of bishops as Constantinople I (150 bishops).** “Eastern Orthodoxy” would say one must accept Constantinople I under pain of heresy, while one must reject Ephesus II! But if we apply the principles of Eastern “Orthodoxy,” the two councils are on the same level, both being backed by the authority of equal bishops. Unless there is a supreme bishop to make one council binding, it's a farce to say that one council is definitely dogmatic while the other *with the same number of bishops* is definitely heretical! Equal vs. Equal results in a draw....

Furthermore, if Christ said He would be with His Church all days until the end of the world (Mt. 28), why did the Church suddenly stop having councils in 787? Doesn't it strike as a bit ridiculous that many other councils were held after 787, which the Eastern “Orthodox” arbitrarily reject as “not accepted by the Church,” even though these councils which they reject had more bishops than those which they accept? What about the Council of Florence (1438-1442), which saw reunion of the East with the Catholic Church when **Patriarch Joseph of Constantinople accepted Florence, the primacy of the Bishop of Rome, and Florence's teaching against all who would deny it**? How on Earth could one *logically* say that Florence was not accepted “by the Church,” while other councils were? What are the criteria? I've asked many Eastern “Orthodox” this very question and received no answer simply because they have none. Whatever criteria they

pick to use as the justification for accepting a particular council as dogmatic, and rejecting another council as non-dogmatic, can be used against them to prove that, on that very basis, they would have to accept later Roman Catholic councils.

Yes, Eastern “Orthodoxy” cannot logically hold any council to be dogmatic and binding, as one will see if one honestly and deeply think about it. **In Eastern “Orthodoxy” there is nothing which backs the anathemas of Ephesus or another council other than the word of bishops, who are equal to other bishops who many times taught the opposite.** If the “Church” spoke at Constantinople I because 150 bishops came to it and pronounced authoritatively on faith, then the “Church” spoke at many other false councils in the early Church which had similar numbers of bishops! It is inescapable, therefore, that according to the Eastern “Orthodox” position the Church of Christ has defected (i.e., officially fallen into error) many times at the various false councils. This contradicts the promises of Christ that the gates of Hell cannot prevail and that God would be with His Church always (Mt. 16). Eastern “Orthodoxy” is an illogical farce, which rejects the clear teaching of Scripture and the fathers on the Papal Primacy, and which causes those who accept it to truly wind up believing in no dogma at all. That’s why Pope Leo XIII says those who reject one dogma reject all Faith. Because of the fact that Eastern “Orthodoxy” does not – and cannot – *really* believe in any dogmatic councils (as shown above) is why it’s so appealing to so many: *it provides the comfort of Protestantism, yet the appearance of ancient tradition, at the same time the feel of liturgical piety, with the illusion of hierarchical authority.*

Matthew 16:17-18 “And I say to thee: **That thou are Peter: and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven.** And whatsoever thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven.”

Our Lord made St. Peter the first Pope, entrusted to him His entire flock, and gave him supreme authority in the Universal Church of Christ.

John 21:15-17 “**Jesus saith to Simon Peter:** Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs.** He saith to him again: Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs.** He saith to him a third time: Simon, son of John, lovest thou me? Peter was grieved, because he had said to him the third time: Lovest thou me? And he said to him: Lord, thou knowest all things: thou knowest that I love thee. **He said to him:**

Feed my sheep.

Regarding the objection that papal infallibility wasn't established until the Council of Trent, that's not correct. It was defined as a dogma at Vatican I in 1870, but the truth of it was believed since the beginning. We find the promise of the unfailing faith for St. Peter and his successors referred to by Christ in Luke 22.

Luke 22:31-32 "And the Lord said: Simon, Simon, behold Satan hath desired to have all of you, that he may sift you as wheat: **But I have prayed for thee, that thy faith fail not**: and thou, being once converted, confirm thy brethren."

Satan desired to sift all the Apostles (plural) like wheat, but Jesus prayed for Simon Peter (singular), that his faith fail not. Jesus is saying that St. Peter and his successors (the popes of the Catholic Church) have an unfailing faith when authoritatively teaching a point of faith or morals to be held by the entire Church of Christ.

Pope Pius IX, Vatican Council I, 1870, *ex cathedra*: "**SO, THIS GIFT OF TRUTH AND A NEVER FAILING FAITH WAS DIVINELY CONFERRED UPON PETER AND HIS SUCCESSORS IN THIS CHAIR...**"

Pope Pius IX, Vatican Council I, 1870, *ex cathedra*: "... **the See of St. Peter always remains unimpaired by any error**, according to the divine promise of our Lord the Savior made to the chief of His disciples: '**I have prayed for thee [Peter], that thy faith fail not...**'"

And this truth has been held since the earliest times in the Catholic Church.

Pope St. Gelasius I, epistle 42, or Decretal de recipiendis et non recipiendis libris, 495: "Accordingly, **the see of Peter the Apostle of the Church of Rome** is first, **having neither spot, nor wrinkle, nor anything of this kind** (Eph. 5:27)."

The word "infallible" actually means "cannot fail" or "unfailing." Therefore, the very term Papal Infallibility comes directly from Christ's promise to St. Peter (and his successors) in Luke 22, that Peter has an unfailing Faith. And it was also believed in the early Church, as we see here. Though this truth was believed since the beginning of the Church, it was specifically defined as a dogma at the First Vatican Council in 1870.

To read more about how the Bible condemns and destroys the teachings of the Eastern

“Orthodox” church, please read this article: [Eastern “Orthodoxy” Destroyed](#)

Also see:

- [The Early Church Fathers on the Primacy of the Roman Catholic Church](#)
  - [MORE QUOTES ON THE SAME SUBJECT](#)
- [The Bible Teaches That Jesus Made St. Peter the First Pope](#)
- [Specific Catholic teaching against Protestant and Schismatic Sects](#)

Interestingly enough, it is also very important to notice that it was almost exactly during the time of the erroneous and fallible *Quinisext Council* that the Muslims started to gain a real foothold in their wars against the Eastern Byzantine Empire as well as in their attempts to occupy Spain. As we already have seen in the *The Book of Judith*, (*Judith 15:11*) *The First Book of Kings*, (*1 Kings 21:2-5*) and *the Book of Deuteronomy* (*Deuteronomy 23:9-11*) from the Holy Bible, military success is directly and intimately connected to the virtue of chastity; and it is highly probable that this teaching of the Eastern “Orthodox” Church that rejected the necessity of priestly celibacy and purity was the very teaching that angered God and left them to the wrath and control of the Muslim infidels. This is not to say that there were not other problems with the eastern church during this time as well as after it, but this teaching of a chaste priesthood is, as we have seen, is very dear to God, and it is thus obvious that their rejection of the Church’s teaching concerning this matter played a great role in why God allowed the infidel Muslims to gain a victory over them. Over and over in the Old Testament, we see that God punished a rebellious nation, and God likewise punishes such nations in the New Testament time when justice requires it. But not only the eastern Byzantine Empire was attacked by the Muslims at this time, but also Spain who had chosen to allow the novelty of an impure priesthood. As a perfect fulfillment and sign of God’s vengeance over those nations who try to defile the holy priesthood of Our Lord and God with impure sexual relations, Our Lord also allowed Spain to be struck with the scourge of the Saracen or Muslim, since in Visigothic Spain, the *Quinisext Council* was ratified by the Eighteenth Council of Toledo at the urging of the king, Wittiza.

Even in the time of St. Ambrose in the 4th century, lustful priests had begun to disobey the clear teaching of the Bible and Apostolic Tradition concerning the necessity for a completely chaste priesthood. St. Ambrose, in his work *On the Duties of the Clergy* tells us that “in some out-of-the-way places” some priests had begun to defile themselves with

sexual intercourse already in the 4th century: **“But ye know that the ministerial office must be kept pure and unspotted, and must not be defiled by conjugal intercourse; ye know this, I say, who have received the gifts of the sacred ministry, with pure bodies, and unspoiled modesty, and without ever having enjoyed conjugal intercourse.** I am mentioning this, because in some out-of-the-way places, when they enter on the ministry, or even when they become priests, they have begotten children. They defend this on the ground of old custom [of the Old Testament Law], when, as it happened, the sacrifice was offered up at long intervals. However, even the people had to be purified two or three days beforehand, so as to come clean to the sacrifice. As we read in the Old Testament, [Exodus 19:10] they even used to wash their clothes. If such regard was paid in what was only the figure, how much ought it to be shown in the reality! Learn then, Priest and Levite, what it means to wash your clothes. You must have a pure body wherewith to offer up the sacraments.” (*On the Duties of the Clergy*, Book 1, Chapter 50, Section 258, A.D. 391)

Objection: Saints Peter, Paul and Barnabas is confirmed by Paul himself to have had women with them during their travels. This proves that God does not approve of priestly or clerical chastity since the Apostles was not living in complete chastity.

1st Corinthians 9:3-7 “This is my defense to those who would examine me. Do we not have the right to our food and drink? Do we not have the right to be accompanied by a wife, as the other apostles and the brethren of the Lord and Cephas? Or is it only Barnabas and I who have no right to refrain from working for a living? Who serves as a soldier at his own expense? Who plants a vineyard without eating any of its fruit? Who tends a flock without getting some of the milk?”

Answer: The word “*Wife*” in the English translation is more rightly translated in the Greek as, “*a woman, a sister.*” It cannot be deduced from this text that the Apostles were married, nor is there a single text in the whole New Testament that affirms that any of the Apostles were married during their ministry, or that anyone of them performed the marital sexual act during this time, although we do know that St. Peter, for one, was married at one time during his life since the Gospels mentions his mother in law (cf. Mk 1:29-31; Mt 8: 14-15; Lk 4:38-39). There is no evidence in the New Testament, however, that indicates that St. Peter’s wife was living during the time of Jesus’ ministry as well as after it when the Apostles started to minister to the nations, spreading the Christian Faith. Concerning the more right translation of the Greek as “*a woman, a sister*” the Gospels mention certain women as accompanying our Lord and his disciples, providing for them out of their resources and ministering to them (cf. Lk 8:1-3; 23:55). To meet their material needs some Apostles counted on the help of women, but Saints Paul and Barnabas did not avail of this

right. A more correct translation shows us the correct meaning of this passage.

1st Corinthians 9:5-6 “Have we not power to carry about a woman, a sister, as well as the rest of the apostles, and the brethren of the Lord, and Cephas? Or I only and Barnabas, have not we power to do this? (*Douay Rheims Bible*)

Douay Rheims Bible Commentary explains verse 5 in further detail: “A woman, a sister: Some erroneous translators have corrupted this text by rendering it, a sister, a wife: whereas, it is certain, St. Paul had no wife (chap. 7 ver. 7, 8) and that he only speaks of such devout women, as, according to the custom of the Jewish nation, waited upon the preachers of the gospel, and supplied them with necessaries.”

According to a prominent tradition among the Church Fathers, Paul speaks, not of marriage, but of his right to be helped by a traveling female assistant (the word translated “wife” can also be translated “woman”). Precedent for such an arrangement can be traced back to the ministry of Jesus (Lk. 8:1-3).

Haydock Commentary: “Ver. 5. It appears certain, from the testimony of the fathers, that St. Paul was not in the state of wedlock. St. Jerome informs us that the apostle is here speaking of such holy women who, according to the Jewish custom, supplied their teachers with the necessaries of life, as we see was done to Christ himself. It is evident from ancient records that this was a very prevalent custom in Judea, and therefore a cause of no scandal; but to the Gentiles this custom was unknown, and therefore lest it might prove a cause of scandal to any, St. Paul did not allow any woman to follow him as a companion. Tertullian denies, with St. Augustine and St. Jerome, that St. Paul is here speaking of his wife.”

Finally, note the context: Paul is not talking about marriage, but about receiving monetary compensation and help with daily chores and needs in return for his evangelizing work. As a note says in the Knox version, “‘Sister’ does not imply any relationship, physical or spiritual; it only means that the woman was a Christian. St. Paul is not claiming credit here for avoiding the society of women; he only claims credit for living at his own expense, when other apostles supported not only themselves, but the women who waited on their needs, out of offerings made by the faithful.” See also Luke 18:25-30 and Matthew 19:12 for further background. Thus, this biblical passage (1st Cor. 9:5-6) does not show that the Apostles or their successors were allowed to perform the marital act during their life as priests. The teaching of clerical celibacy, as we have seen, was taught from the very start of the Church by Our Savior Himself as well as the Bible, the Holy Apostles and the Fathers of the Church.

The specific tradition of the Church also confirms that the Apostles lived in chastity. St. Clement of Alexandria (150-215) who lived very near in time to the Apostles, taught that the Apostles, after their calling by Our Lord to the ministry, took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters in purity and honesty: “But the latter [the Apostles], in accordance with their particular ministry, devoted themselves to preaching without any distraction, and took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters, that they might be their fellow-ministers in dealing with housewives. It was through them that the Lord’s teaching penetrated also the women’s quarters without any scandal being aroused.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 71)

When we come to the question of what was the practice of Our Lord Jesus Christ’s first followers in this matter of clerical chastity, there would likewise be but little if any reasonable doubt. For while of the Apostles we have it recorded only of Peter that he was a married man, we have it also expressly recorded that in his case, as in that of all the rest who had “forsaken all” to follow Our Lord, the Lord himself said, “Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name’s sake shall receive an hundred fold and shall inherit eternal life.” (Matt. xix. 29; Lk. xviii. 29) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained.

St. Jerome, referred in *Against Jovinianus* to marriage prohibition for priests when he argued that Peter and the other apostles had been married, but had married before they were called and subsequently gave up their marital relations (*Aduersus Jovinianum* I, 7. 26 (PL 23, 230C; 256C).

In his *Letter to Pammachius*, Ep. 48.10 (c. 393), St. Jerome further wrote: “The apostles have either been virgins or, though married, have lived celibate lives. Those persons who are chosen to be bishops, priests, and deacons are either virgins or widowers; or at least when once they have received the priesthood, are vowed to perpetual chastity.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 21)

And in his *Letter XXII, To Eustochium* (A.D. 384), St. Jerome says the following concerning virginity,

“... I will say it boldly, though God can do all things He cannot raise up a virgin when once she has fallen. He may indeed relieve one who is defiled from the penalty of her sin, but He will not give her a crown. Let us fear lest in us also the prophecy be fulfilled, "Good

virgins shall faint." Notice that it is good virgins who are spoken of, for there are bad ones as well. "Whosoever looketh on a woman," the Lord says, "to lust after her hath committed adultery with her already in his heart." So that virginity may be lost even by a thought. Such are evil virgins, virgins in the flesh, not in the spirit; foolish virgins, who, having no oil, are shut out by the Bridegroom.

"... Do you wish for proof of my assertions? Take examples. Sampson was braver than a lion and tougher than a rock; alone and unprotected he pursued a thousand armed men; and yet, in Delilah's embrace, his resolution melted away. David was a man after God's own heart, and his lips had often sung of the Holy One, the future Christ; and yet as he walked upon his housetop he was fascinated by Bathsheba's nudity, and added murder to adultery. Notice here how, even in his own house, a man cannot use his eyes without danger. Then repenting, he says to the Lord: "Against thee, thee only, have I sinned and done this evil in Thy sight." Being a king he feared no one else.

"... It is hard for the human soul to avoid loving something, and our mind must of necessity give way to affection of one kind or another. The love of the flesh is overcome by the love of the spirit. Desire is quenched by desire. What is taken from the one increases the other. Therefore, as you lie on your couch, say again and again: "By night have I sought Him whom my soul loveth." "Mortify, therefore," says the apostle, "your members which are upon the earth." Because he himself did so, he could afterwards say with confidence: "I live, yet not I, but Christ, liveth in me." He who mortifies his members, and feels that he is walking in a vain show, is not afraid to say: "I am become like a bottle in the frost. Whatever there was in me of the moisture of lust has been dried out of me." And again: "My knees are weak through fasting; I forget to eat my bread. By reason of the voice of my groaning my bones cleave to my skin."

"... Some one may say, "Do you dare detract from wedlock, which is a state blessed by God?" I do not detract from wedlock when I set virginity before it. No one compares a bad thing with a good. Wedded women may congratulate themselves that they come next to virgins. "Be fruitful," God says, "and multiply, and replenish the earth." He who desires to replenish the earth may increase and multiply if he will. But the train to which you belong is not on earth, but in heaven. The command to increase and multiply first finds fulfillment after the expulsion from paradise, after the nakedness and the fig-leaves which speak of sexual passion. Let them marry and be given in marriage who eat their bread in the sweat of their brow; whose land brings forth to them thorns and thistles, and whose crops are choked with briars. My seed produces fruit a hundredfold. "All men cannot receive God's saying, but they to whom it is given." Some people may be eunuchs from necessity; I am one of free will.

"... In paradise Eve was a virgin, and it was only after the coats of skins that she began her married life. Now paradise is your home too. Keep therefore your birthright and say: "Return unto thy rest, O my soul." To show that virginity is natural while wedlock only follows guilt, what is born of wedlock is virgin flesh, and it gives back in fruit what in root it

has lost. "There shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a flower shall grow out of his roots." The rod is the mother of the Lord--simple, pure, unsullied; drawing no germ of life from without but fruitful in singleness like God Himself. The flower of the rod is Christ, who says of Himself: "I am the rose of Sharon and the lily of the valleys." In another place He is foretold to be "a stone cut out of the mountain without hands," a figure by which the prophet signifies that He is to be born a virgin of a virgin. For the hands are here a figure of wedlock as in the passage: "His left hand is under my head and his right hand doth embrace me.

"... I praise wedlock, I praise marriage, but it is because they give me virgins. I gather the rose from the thorns, the gold from the earth, the pearl from the shell. "Doth the plowman plow all day to sow?" Shall he not also enjoy the fruit of his labor? Wedlock is the more honored, the more what is born of it is loved. Why, mother, do you grudge your daughter her virginity? She has been reared on your milk, she has come from your womb, she has grown up in your bosom. Your watchful affection has kept her a virgin. Are you angry with her because she chooses to be a king's wife and not a soldier's? She has conferred on you a high privilege; you are now the mother-in-law of God. "Concerning virgins," says the apostle, "I have no commandment of the Lord." Why was this? Because his own virginity was due, not to a command, but to his free choice. For they are not to be heard who feign him to have had a wife; for, when he is discussing continence and commending perpetual chastity, he uses the words, "I would that all men were even as I myself." And farther on, "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them if they abide even as I." And in another place, "have we not power to lead about wives even as the rest of the apostles?" Why then has he no commandment from the Lord concerning virginity? Because what is freely offered is worth more than what is extorted by force, and to command virginity would have been to abrogate wedlock. It would have been a hard enactment to compel opposition to nature and to extort from men the angelic life; and not only so, it would have been to condemn what is a divine ordinance.

"... In those days, as I have said, the virtue of continence was found only in men: Eve still continued to travail with children. But now that a virgin has conceived in the womb and has borne to us a child of which the prophet says that "Government shall be upon his shoulder, and his name shall be called the mighty God, the everlasting Father," now the chain of the curse is broken. Death came through Eve, but life has come through Mary. And thus the gift of virginity has been bestowed most richly upon women, seeing that it has had its beginning from a woman. As soon as the Son of God set foot upon the earth, He formed for Himself a new household there; that, as He was adored by angels in heaven, angels might serve Him also on earth. Then chaste Judith once more cut off the head of Holofernes. Then Haman - whose name means iniquity - was once more burned in fire of his own kindling. Then James and John forsook father and net and ship and followed the Savior: neither kinship nor the world's ties, nor the care of their home could hold them back. Then were the words heard: "Whosoever will come after me, let him deny himself

and take up his cross and follow me." For no soldier goes with a wife to battle.

"... In the same strain, the apostle writes: "He that is unmarried careth for the things that belong to the Lord, how he may please the Lord but he that is married careth for the things that are of the world how he may please his wife. There is difference also between a wife and a virgin. The unmarried woman careth for the things of the Lord that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married careth for the things of the world how she may please her husband." (Letters of St. Jerome, *Letter XXII, To Eustochium*)

St. Jerome in his "Against Jovinianus" continues to explain the perfection of chastity. He writes,

"Among other things the Corinthians asked in their letter whether after embracing the faith of Christ they ought to be unmarried, and for the sake of continence put away their wives, and whether believing virgins were at liberty to marry. And again, supposing that one of two Gentiles believed on Christ, whether the one that believed should leave the one that believed not? And in case it were allowable to take wives, would the Apostle direct that only Christian wives, or Gentiles also, should be taken? Let us then consider Paul's replies to these inquiries.

"Let us turn back to the chief point of the evidence: "It is good," he says, "for a man not to touch a woman." If it is good not to touch a woman, it is bad to touch one: for there is no opposite to goodness but badness. But if it be bad and the evil is pardoned, the reason for the concession is to prevent worse evil. But surely a thing which is only allowed because there may be something worse has only a slight degree of goodness. He would never have added "let each man have his own wife," unless he had previously used the words "but, because of fornications." Do away with fornication, and he will not say "let each man have his own wife." Just as though one were to lay it down: "It is good to feed on wheaten bread, and to eat the finest wheat flour," and yet to prevent a person pressed by hunger from devouring cow-dung, I may allow him to eat barley.

"Does it follow that the wheat will not have its peculiar purity, because such an one prefers barley to excrement? That is naturally good which does not admit of comparison with what is bad, and is not eclipsed because something else is preferred. At the same time we must notice the Apostle's prudence. He did not say, it is good not to have a wife: but, it is good not to touch a woman: as though there were danger even in the touch: as though he who touched her, would not escape from her who "hunteth for the precious life," who causeth the young man's understanding to fly away. "Can a man take fire in his bosom, and his clothes not be burned? Or can one walk upon hot coals and his feet not be scorched?" As then he who touches fire is instantly burned, so by the mere touch the peculiar nature of man and woman is perceived, and the difference of sex is understood, Heathen fables relate how Mithras and Erichonius were begotten of the soil, in stone or earth, by raging

lust.

“Hence it was that our Joseph, because the Egyptian woman wished to touch him, fled from her hands, and, as if he had been bitten by a mad dog and feared the spreading poison, threw away the cloak which she had touched. "But, because of fornications let each man have his own wife, and let each woman have her own husband." He did not say, because of fornication let each man marry a wife: otherwise by this excuse he would have thrown the reins to lust, and whenever a man's wife died, he would have to marry another to prevent fornication, but "have his own wife." Let him he says have and use his own wife, whom he had before he became a believer, and whom it would have been good not to touch, and, when once he became a follower of Christ, to know only as a sister, not as a wife unless fornication should make it excusable to touch her. "The wife hath not power over her own body, but the husband: and likewise also the husband hath not power over his own body, but the wife."

“The whole question here concerns those who are married men. Is it lawful for them to do what our Lord forbade in the Gospel, and to put away their wives? Whence it is that the Apostle says, "It is good for a man not to touch a woman." But inasmuch as he who is once married has no power to abstain except by mutual consent, and may not reject an unoffending partner, let the husband render unto the wife her due. He bound himself voluntarily that he might be under compulsion to render it. "Defraud ye not one the other, except it be by consent for a season, that ye may give yourselves unto prayer." What, I pray you, is the quality of that good thing which hinders prayer? which does not allow the body of Christ to be received? [Here St. Jerome refers to the biblical teaching from the Book of 1st Kings 21:4 which teaches that one are to remain chaste for three days before receiving the Eucharist.] So long as I do the husband's part, I fail in continency. The same Apostle in another place commands us to pray always. If we are to pray always, it follows that we must never be in the bondage of wedlock, for as often as I render my wife her due, I cannot pray.

“The Apostle Peter had experience of the bonds of marriage. See how he fashions the Church, and what lesson he teaches Christians: "Ye husbands in like manner dwell with your wives according to knowledge, giving honor unto the woman, as unto the weaker vessel, as being also joint-heirs of the grace of life; to the end that your prayers be not hindered." Observe that, as St. Paul before, because in both cases the spirit is the same, so St. Peter now, says that prayers are hindered by the performance of marriage duty. When he says "likewise," he challenges the husbands to imitate their wives, because he has already given them commandment: "beholding your chaste conversation coupled with fear. Whose adorning let it not be the outward adorning of plaiting the hair, and of wearing jewels of gold, or of putting on apparel: but let it be the hidden man of the heart, in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit, which is in the sight of God of great price."

“You see what kind of wedlock he enjoins. Husbands and wives are to dwell together according to knowledge, so that they may know what God wishes and desires, and give

honor to the weak vessel, woman. If we abstain from intercourse, we give honor to our wives: if we do not abstain, it is clear that insult is the opposite of honor. He also tells the wives to let their husbands "see their chaste behavior, and the hidden man of the heart, in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit." Words truly worthy of an apostle, and of Christ's rock! He lays down the law for husbands and wives, condemns outward ornament, while he praises continence, which is the ornament of the inner man, as seen in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit. In effect he says this: Since your outer man is corrupt, and you have ceased to possess the blessing of incorruption characteristic of virgins, at least imitate the incorruption of the spirit by subsequent abstinence, and what you cannot show in the body exhibit in the mind. For these are the riches, and these the ornaments of your union, which Christ seeks.

"But you will say: "If everybody were a virgin, what would become of the human race"? Like shall here beget like. If everyone were a widow, or continent in marriage, how will mortal men be propagated? Upon this principle there will be nothing at all for fear that something else may cease to exist. To put a case: if all men were philosophers, there would be no husbandmen. Why speak of husbandmen? There would be no orators, no lawyers, no teachers of the other professions. If all men were leaders, what would become of the soldiers? If all were the head, whose head would they be called, when there were no other members? You are afraid that if the desire for virginity were general there would be no prostitutes, no adulteresses, no wailing infants in town or country. Every day the blood of adulterers is shed, adulterers are condemned, and lust is raging and rampant in the very presence of the laws and the symbols of authority and the courts of justice. Be not afraid that all will become virgins: virginity is a hard matter, and therefore rare, because it is hard: "Many are called, few chosen." Many begin, few persevere. And so the reward is great for those who have persevered." (*Against Jovinianus*, Book 1, Section 7, A.D. 393)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

INFALLIBLE CATHOLIC DOGMA AND DOCTRINE YOU MUST KNOW ABOUT

INTRODUCTION

The unchanging dogma Outside the Catholic Church There is No Salvation and the necessity of the Sacrament of Baptism for Salvation, was defined as a truth by our first pope St. Peter himself:

*“... the name of Our Lord Jesus Christ... **Nor is there salvation in any other.** For there is no other name, under heaven, given to men, whereby we must be saved.” (Acts 4:12).*

There is no salvation outside of Jesus Christ, and the Catholic Church is His Mystical Body. Since there is no entering into the Catholic Church of Christ without the Sacrament of Baptism, this means that only baptized Catholics who die in the state of grace (and those who become baptized Catholics and die in the state of grace) can hope to be saved.

“If anyone abideth not in me, he shall be cast forth as a branch, and shall wither, and they shall gather him up, and cast him into the fire, and he burneth.” (John 15:6)

*Pope Pius XII, *Mystici Corporis* (# 22), June 29, 1943: “**Actually only those are to be numbered among the members of the Church who have received the laver of regeneration [water baptism] and profess the true faith.**”*

*Pope Pius XII, *Mystici Corporis* (# 27), June 29, 1943: “He (Christ) also determined that **through Baptism (cf. Jn. 3:5) those who should believe would be incorporated in the Body of the Church.**”*

THE KEYS OF ST. PETER AND HIS UNFAILING FAITH

It is a fact of history, scripture and tradition that Our Lord Jesus Christ founded His universal Church (the Catholic Church) upon St. Peter.

Matthew 16:18-19-“And I say to thee: **That thou art Peter: and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven.** And whatsoever thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou

shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven.”

Our Lord made St. Peter the first pope, entrusted to him His entire flock, and gave him supreme authority in the universal Church of Christ.

John 21:15-17-“**Jesus saith to Simon Peter:** Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs**. He saith to him again: Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs**. He saith to him a third time: Simon, son of John, lovest thou me? Peter was grieved, because he had said to him the third time: Lovest thou me? And he said to him: Lord, thou knowest all things: thou knowest that I love thee. **He said to him: Feed my sheep**.”

And with the supreme authority that Our Lord Jesus Christ conferred upon St. Peter (and his successors, the popes) comes what is called Papal Infallibility. Papal Infallibility is inseparable from Papal Supremacy – there was no point for Christ to make St. Peter the head of His Church (as Christ clearly did) if St. Peter or his successors, the popes, could err when exercising that supreme authority to teach on a point of Faith. The supreme authority must be unfailing on binding matters of Faith and morals or else it is no true authority from Christ at all.

Papal Infallibility does not mean that a pope cannot err at all and it does not mean that a pope cannot lose his soul and be damned in Hell for grave sin. It means that the successors of St. Peter (the popes of the Catholic Church) cannot err when authoritatively teaching on a point of Faith or morals to be held by the entire Church of Christ. We find the promise of the unfailing faith for St. Peter and his successors referred to by Christ in Luke 22.

Luke 22:31-32- “And the Lord said: Simon, Simon, behold Satan hath desired to have all of you, that he may sift you as wheat: **But I have prayed for thee, that thy faith fail not**: and thou, being once converted, confirm thy brethren.”

Satan desired to sift all the Apostles (plural) like wheat, but Jesus prayed for Simon Peter (singular), that his faith fail not. Jesus is saying that St. Peter and his successors (the popes of the Catholic Church) have an unfailing faith when authoritatively teaching a point of faith or morals to be held by the entire Church of Christ.

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, *ex cathedra*:

“SO, THIS GIFT OF TRUTH AND A NEVER FAILING FAITH WAS DIVINELY CONFERRED UPON PETER AND HIS SUCCESSORS IN THIS

CHAIR...

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, *ex cathedra*:

“... the See of St. Peter always remains unimpaired by any error, according to the divine promise of our Lord the Savior made to the chief of His disciples: ‘**I have prayed for thee [Peter], that thy faith fail not ...**’”

And this truth has been held since the earliest times in the Catholic Church.

Pope St. Gelasius I, epistle 42, or Decretal *de recipiendis et non recipiendis libris*, 495: “Accordingly, **the see of Peter** the Apostle of the Church of Rome is first, **having neither spot, nor wrinkle, nor anything of this kind** (Eph. 5:27).”

The word “infallible” actually means “cannot fail” or “unfailing.” Therefore, the very term *Papal Infallibility* comes directly from Christ’s promise to St. Peter (and his successors) in Luke 22, that Peter has an unfailing Faith. Though this truth was believed since the beginning of the Church, it was specifically defined as a dogma at the First Vatican Council in 1870.

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Session 4, Chap. 4:

“...the Roman Pontiff, when he speaks *ex cathedra* [from the Chair of Peter], that is, when carrying out the duty of the pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority he explains a doctrine of faith or morals to be held by the universal Church... **operates with that infallibility** with which the divine Redeemer wished that His Church be instructed in defining doctrine on faith and morals; **and so such definitions of the Roman Pontiff from himself, but not from the consensus of the Church, are unalterable.**”

But how does one know when a pope is exercising his unfailing Faith to infallibly teach from the Chair of St. Peter? The answer is that we know from the language that the pope uses or the manner in which the pope teaches. Vatican I defined two requirements which must be fulfilled: 1) when the pope is carrying out his duty as pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority; 2) when he explains a doctrine on faith or morals to be held by the entire Church of Christ. A pope can fulfill both of these requirements in just one line, by anathematizing a false opinion (such as many dogmatic councils) or by saying “By our apostolic authority we declare...” or by saying “We believe, profess, and teach” or by using words of similar importance and meaning, which indicate that the pope is teaching the whole Church on Faith in a definitive and binding fashion.

So, when a pope teaches from the Chair of Peter in the manner stipulated above he cannot

be wrong. If he could be wrong, then the Church of Christ could be officially led into error, and Christ's promise to St. Peter and His Church would fail (which is impossible). That which is taught from the Chair of Peter by the popes of the Catholic Church is the teaching of Jesus Christ Himself. To reject that which is taught by the popes from the Chair of Peter is simply to despise Jesus Christ Himself.

Luke 10:16- "He that heareth you, heareth me: and he that despiseth you despiseth me..."

Matthew 18:17 -"And if he will not hear the church, let him be to thee as the heathen and publican."

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum*, 1896:

"... Christ instituted a living, authoritative and permanent Magisterium... If it could in any way be false, an evident contradiction follows; for then God Himself would be the author of error in man."

NO SALVATION OUTSIDE OF THE CATHOLIC CHURCH

The following statements on Outside the Catholic Church There is No Salvation are from the highest teaching authority of the Catholic Church. They are *ex cathedra* Papal decrees (decrees from the Chair of St. Peter). Therefore, they constitute the teaching given to the Catholic Church by Jesus Christ and the Apostles. Such teachings are unchangeable and are classified as part of the solemn magisterium (the extraordinary teaching authority of the Catholic Church).

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra (infallible statement from the chair of Peter)*: **"The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches that all those who are outside the Catholic Church, not only pagans but also Jews or heretics and schismatics, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives; that the unity of this ecclesiastical body is of such importance that only for those who abide in it do the Church's sacraments contribute to salvation and do fasts, almsgiving and other works of piety and practices of the Christian militia produce eternal rewards; and that nobody can be saved, no matter how much he has given away in alms and even if he has shed blood in the name of Christ, unless he has persevered in the bosom and unity of the Catholic Church."**

As we can see from this infallible statement from the chair of Peter, no one at all can be saved **unless they are joined to the Church before the end of their lives..** Yet, many people today who call themselves Catholic or Christian, boldly and obstinately assert the direct opposite of this statement and claim that protestants, heretics, Jews, schismatics and even Pagans can attain eternal life.

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio* (# 2), May 27, 1832: “**Finally some of these misguided people attempt to persuade themselves and others that men are not saved only in the Catholic religion,** but that even heretics may attain eternal life.”

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, The Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “**Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.**” (*Decrees of the Ecumenical Councils*, Vol. 1, pp. 550-553; Denzinger 39-40.)

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “**There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved,** in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctam*, Nov. 18, 1302, *ex cathedra*: “With Faith urging us we are forced to believe and to hold the one, holy, Catholic Church and that, apostolic, and we firmly believe and simply confess **this Church outside of which there is no salvation nor remission of sin... Furthermore, we declare, say, define, and proclaim to every human creature that they by absolute necessity for salvation are entirely subject to the Roman Pontiff.**”

Those who refuse to believe in the dogma Outside the Church There is No Salvation until *they* understand how there is justice in it are simply withholding their Faith in Christ's revelation. Those with the true Faith in Christ (and His Church) accept His teaching first and understand the truth in it (i.e., *why* it is true) second. A Catholic does not withhold his belief in Christ's revelation until he can understand it. That is the mentality of a faithless heretic who possesses insufferable pride. St. Anselm sums up the true Catholic outlook on this point.

St. Anselm, Doctor of the Church, *Prosologion*, Chap. 1: “**For I do not seek to understand that I may believe, but I believe in order to understand.** For

this also I believe, that **unless I believed, I should not understand.**”

CONCERNING THOSE BAPTIZED VALIDLY AS INFANTS BY MEMBERS OF NON-CATHOLIC SECTS

The Catholic Church has always taught that anyone (including a layman or a non-Catholic) can validly baptize if he adheres to proper matter and form and if he has the intention of doing what the Church does.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “Exultate Deo,” 1439: “In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denzinger 696)

The Church has always taught that infants baptized in heretical and schismatic churches are made Catholics, members of the Church and subjects of the Roman Pontiff, even if the people who baptized them are heretics who are outside the Catholic Church. This is because the infant, being below the age of reason, cannot be a heretic or schismatic. He cannot have an impediment which would prevent Baptism from making him a member of the Church.

Pope Paul III, Council of Trent, Sess. 7, Can. 13 on the Sacrament of Baptism: “**If anyone shall say that infants**, because they have not actual faith, **after having received baptism are not to be numbered among the faithful...** let him be anathema.”

This means that all baptized infants wherever they are, even those baptized in heretical non-Catholic churches by heretical ministers, are made members of the Catholic Church. They are also made subject to the Roman Pontiff (if there is one). So, at what one point does this baptized Catholic infant become a non-Catholic – severing his membership in the Church and subjection to the Roman Pontiff? After the baptized infant reaches the age of reason, he or she becomes a heretic or a schismatic and severs his membership in the Church and severs subjection to the Roman Pontiff *when he or she obstinately rejects any teaching of the Catholic Church or loses Faith in the essential mysteries of the Trinity and Incarnation.*

Pope Clement VI, *Super quibusdam*, Sept. 20, 1351: “...We ask: **In the first place whether you and the Church of the Armenians which is obedient to you, believe that all those who in baptism have received the same Catholic**

faith, and afterwards have withdrawn and will withdraw in the future from the communion of this same Roman Church, which one alone is Catholic, are schismatic and heretical, if they remain obstinately separated from the faith of this Roman Church. In the second place, we ask whether you and the Armenians obedient to you believe that no man of the wayfarers outside the faith of this Church, and outside the obedience of the Pope of Rome, can finally be saved.”

So, one must be clear on these points: 1) The unbaptized (Jews, Muslims, pagans, etc.) must all join the Catholic Church by receiving Baptism and the Catholic Faith or they will *all* be lost. 2) Among those who are baptized as infants, they are made Catholics, members of the Church and subjects of the Roman Pontiff by Baptism. They only sever that membership (*which they already possess*) when they obstinately reject any Catholic dogma or believe something contrary to the essential mysteries of the Trinity and Incarnation. In the teaching of Pope Clement VI above, we see this second point clearly taught: all who receive the Catholic Faith in Baptism lose that Faith and become schismatic and heretical if they become “obstinately separated from the faith of this Roman Church.”

The fact is that all Protestants who reject the Catholic Church or its dogmas on the sacraments, the Papacy, etc. have obstinately separated from the Faith of the Roman Church and have therefore severed their membership in the Church of Christ. The same is true with the “Eastern Orthodox” who obstinately reject dogmas on the Papacy and Papal Infallibility. They need to be converted to the Catholic Faith for salvation.

MATERIAL HERESY

The children or people that are baptized in heretical communities cannot become heretics until they reach the age of reason or until they adopt any heretical views that are opposed to the Catholic Church. This means that some of those baptized persons who are now going to a heretical or schismatic “Church” might not yet be heretics even if everyone else in the same Church are heretics. However, when these children reach the age of reason, many of them might fall into an error called “material heresy.”

The term “material heresy” is used to describe persons who believe in a heresy without knowing that they are contradicting the Catholic Church’s official and infallible teaching. There’s no such thing as a material heretic in the dogmatic teaching of the Church. There are heretics; there are schismatics; and there are Catholics. *Material heretic* is simply a name for a Catholic who is erring in good faith about a dogma. In other words, it’s another name for a mistaken Catholic. It’s a person who is holding a false position – one that is

strictly incompatible with Catholic dogma. However, that person is not obstinate against that dogma. He would change his position immediately upon being informed of the true position. The “material heretic” is a Catholic. This is very important to understand. Many Catholic saints have been material heretics. **St. Thomas, for example, did not believe that Mary was conceived immaculately** (*Summa Theologica*, Part. III, Q. 14, Art. 3, Reply to Obj. 1) even though it is now a defined dogma that Mary was conceived immaculately, and no wonder that even Saints have erred in their teaching, for it is very hard to imagine that a human can know every Church teaching that exists.

THE NATURAL LAW

The natural law is written on the heart of all men, so that all men know that certain things are against God’s law and that certain things are in accordance with the natural law of charity, etc.

As the *Haydock Bible and Commentary* correctly explains about Romans 2:14-16,

*“these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful: they may also do some actions that are morally good, as by giving alms to relieve the poor, honoring their parents, etc. **not that these actions, morally good, will suffice for their justification of themselves, or make them deserve a supernatural reward in the kingdom of heaven; but God, out of His infinite mercy, will give them some supernatural graces**”* which if they continue to cooperate with they will get more graces and eventually be exposed to the Catholic Faith, which they must have to be saved.”

All baptized *infants* are Catholics, **even if they are baptized in a Methodist church-building**, etc. This is *de fide*. These baptized Catholics, when they reach the age of reason in a Protestant building, if they hold the Trinity and the Incarnation (which are the two essential mysteries of the Catholic Faith) hold the absolutely essential mysteries of the Catholic Faith.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.– But **the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity.**..

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... **This is the Catholic faith**; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved.”

If they don't know about any *other* Catholic dogmas (other than the Trinity and Incarnation) then they are not heretics but Catholics [Christians], unless they hold a position that is incompatible with Faith in the Trinity and Incarnation or deny a truth that all know about God and the natural law or deny something that they know to be clearly taught in Scripture. For instance, if the baptized person described above claims to believe in the Trinity and Incarnation but holds that all religions are more or less good, then he is a heretic and does not have the Catholic Faith (*even before he knows that such a position is condemned by the Church*) **because his belief is incompatible with true Faith in the Trinity as the one true God, which belief he must have to be said to have the Catholic Faith in its simplest components.**

Pope Pius XI, *Mortalium Animos* (# 2), Jan. 6, 1928:

“...that false opinion which considers all religions to be more or less good and praiseworthy... **Not only are those who hold this opinion in error and deceived, but also in distorting the idea of true religion they reject it...**”

Another example would be if the baptized person who believes in the Trinity and the Incarnation (**which are the simplest components of the Catholic Faith**) and has never heard of *other* Catholic dogmas holds that man does not have free will (which some Protestants teach). This person would also become a heretic even before he has seen his position condemned by the Church and before he has heard of *other* Catholic dogmas (other than the Trinity and Incarnation) **because he is rejecting a truth which all know to be true from the natural law, namely, that man has a free will**. Thus, he is denying a truth all know about man from the natural law and he is a heretic.

Another example would be if the baptized person who believes in the Trinity and Incarnation (the Catholic Faith in its simplest components) and has never heard of *other* Catholic dogmas refuses to believe that God is a rewarder and a punisher. This person is a heretic, even though he has never seen that his position is condemned by the Church and has never heard of *other* Catholic dogmas, because he rejects a truth he knows to be true from the natural law, that God is a rewarder and a punisher of our actions (see Heb. 11:6).

A large majority of Protestants today believe in the doctrines of “faith alone” and “eternal security.” These doctrines contradict both the natural law and reason which says that every man shall be rewarded or punished for his deeds. It also contradicts, word for word, the

teaching of James 2 in scripture, which teach that faith without works is dead, and that man is not saved by faith alone. This person who believes in faith alone or eternal security is a heretic, even though he has never seen that his position is condemned by the Church and has never heard of *other* Catholic dogmas, because he rejects a truth he knows to be true from the natural law, that God is a rewarder and a punisher of our actions, and that faith alone does not justify a man only, but our deeds also.

Other common heresies against the natural law is to hold that birth control or natural family planning, also called nfp, which many “Catholics” practise to avoid conception, (which makes them guilty of the mortal sin of contraception) is acceptable, or if a person is to hold that abortion is acceptable, or if a person is to hold that the consuming of mind altering drugs to the point where the conscience is impeded is acceptable. These examples would all fall under the category of deadly sin, because he is rejecting a truth which all know to be true from the natural law, namely, 1) that abortion is murder, 2) that contraception or nfp deliberately frustrates the natural power to generate life, 3) and that mind altering drugs such as smoking marijuana is a mortal sin, just like getting drunk is.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943:

“For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man** from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.”

We can see that it’s the teaching of the Catholic Church that a man is severed from the Church and Salvation by heresy, schism or apostasy.

The baptized children who reach the age of reason in Protestant, Eastern Schismatic, etc. church buildings and believe in the Trinity and the Incarnation (the essential components of the Catholic Faith) and who don’t reject any Catholic dogma because they don’t know of any other than the Trinity and Incarnation, and who don’t embrace any of the positions like those described above, which are directly incompatible with Faith in God, Jesus Christ, the Trinity, the Natural Law or what they know to be clearly taught in Scripture, would be Catholics in a heretical church building.

THERE IS NO SALVATION FOR MEMBERS OF ISLAM, JUDAISM OR OTHER HERETICAL OR SCHISMATIC NON-CATHOLIC SECTS

So far we’ve seen that it’s an infallibly defined dogma that all who die as non-Catholics, including all Jews, pagans, heretics, schismatics, etc. cannot be saved. They need to be converted to have salvation. Now we must take a brief look at more of what the Church

specifically says about some of the prominent non-Catholic religions, such as Judaism, Islam, and the Protestant and Eastern schismatic sects. This will illustrate, once again, that those who hold that members of non-Catholic religions can be saved are not only going against the solemn declarations that have already been quoted, but also the specific teachings quoted below.

SPECIFIC CATHOLIC TEACHING AGAINST JUDAISM

Jews practice the Old Law and reject the Divinity of Christ and the Trinity. The Jews reject Our Lord Jesus Christ and call him a deceiver, yet many “Christians” say that they are good? This is mind-blowing! The Church teaches the following about the cessation of the Old Law and about all who continue to observe it:

Pope Eugene IV, Council of Florence, 1441, *ex cathedra*: **“The Holy Roman Church firmly believes, professes and teaches that the matter pertaining to the law of the Old Testament, the Mosaic law, which are divided into ceremonies, sacred rites, sacrifices, and sacraments... after our Lord’s coming... ceased,** and the sacraments of the New Testament began, and that whoever, even after the passion, placed hope in these matters of the law and submitted himself to them as necessary for salvation, as if faith in Christ could not save without them, **sinned mortally.** All, therefore, who after that time (the promulgation of the Gospel) observe circumcision and the Sabbath (not to be mistaken with the Christian Sabbath) and the other requirements of the law, the holy Roman Church declares alien to the Christian faith and not in the least fit to participate in eternal salvation.”

Many people, who call themselves Catholic, do also boldly assert in contradiction of this infallible statement by Pope Eugene IV in the Council of Florence, that Jews who either reject Christ or who have not found or accepted Christ as their Messiah, can be saved. They also contradict our Lord’s words in the gospel.

John 3:36 “He that believeth in the Son, hath life everlasting; but he that believeth not the Son, shall not see life; but the wrath of God abideth on him.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Pt. I-II, Q. 103, A. 4: “In like manner the ceremonies of the Old Law betokened Christ as having yet to be born and to suffer: whereas our sacraments signify Him as already born and having suffered.

Consequently, just as it would be a mortal sin now for anyone, in making a profession of faith, to say that Christ is yet to be born, which the fathers of old said devoutly and truthfully; so too it would be a mortal sin now to observe those

ceremonies which the fathers of old fulfilled with devotion and fidelity.”

Pope Benedict XIV, *Ex Quo Primum* (# 61), March 1, 1756:

“The first consideration is that the ceremonies of the Mosaic Law were abrogated by the coming of Christ and that they can no longer be observed without sin after the promulgation of the Gospel.”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (#’s 29-30), June 29, 1943: “And first of all, by the death of our Redeemer, **the New Testament took the place of the Old Law which had been abolished...** on the gibbet of His death **Jesus made void the Law with its decrees** [Eph. 2:15]... establishing the New Testament in His blood shed for the whole human race. **‘To such an extent, then,’ says St. Leo the Great, speaking of the Cross of our Lord, ‘was there effected a transfer from the Law to the Gospel, from the Synagogue to the Church, from many sacrifices to one Victim, that, as our Lord expired, that mystical veil which shut off the innermost part of the temple and its sacred secret was rent violently from top to bottom.’ On the Cross then the Old Law died, soon to be buried and to be a bearer of death...**”

Thus, those who obstinately defends that faithless Jews who reject Christ can be saved and willfully contradict these infallible teachings of the Church, is a heretic, and will receive the full force of the automatic condemnation.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, “Cantate Domino,” 1441, *ex cathedra*: “The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also **Jews** or heretics and schismatics, **cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire** which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives...”

SPECIFIC TEACHING AGAINST ISLAM

Pope Eugene IV, *Council of Basel*, Session 19, Sept. 7, 1434: “... there is hope that very many from **the abominable sect of Mahomet** will be converted to the Catholic faith.”

Pope Callixtus III, 1455: “I vow to... exalt the true Faith, and to extirpate **the diabolical sect of the reprobate and faithless Mahomet** [Islam] in the East.”

The Catholic Church considers Islam an “abominable” and “diabolical” sect. [Note: the

Council of Basel is only considered ecumenical/approved in the first 25 sessions, as *The Catholic Encyclopedia* points out in Vol. 4, “Councils,” pp. 425-426.] An “abomination” is something that is abhorrent in God’s sight; it’s something that He has no esteem for and no respect for. Something “diabolical” is something of the Devil. Islam rejects, among many other dogmas, the Divinity of Jesus Christ and the Trinity. Its followers are outside the pale of salvation so long as they remain Muslims.

Pope Clement V, *Council of Vienne*, 1311-1312: “**It is an insult to the holy name and a disgrace to the Christian faith** that in certain parts of the world subject to Christian princes where Saracens [i.e., the followers of Islam, also called Muslims] live, sometimes apart, sometimes intermingled with Christians, the Saracen priests, commonly called Zabazala, in their temples or mosques, in which the Saracens meet to adore **the infidel Mahomet**, loudly invoke and extol his name each day at certain hours from a high place... There is a place, moreover, where once was buried a certain Saracen whom other Saracens venerate as a saint. **This brings disrepute on our faith and gives great scandal to the faithful. These practices cannot be tolerated without displeasing the divine majesty.** We therefore, with the sacred council’s approval, strictly forbid such practices henceforth in Christian lands. **We enjoin on Catholic princes, one and all...** They are to remove this offense together from their territories and take care that their subjects remove it, so that they may thereby attain the reward of eternal happiness. **They are to forbid expressly the public invocation of the sacrilegious name of Mahomet...** Those who presume to act otherwise are to be so chastised by the princes for their irreverence, that others may be deterred from such boldness.”

While the Church teaches that all who die as non-Catholics are lost, it also teaches that no one should be forced to embrace baptism, since belief is a free act of the will.

Pope Leo XIII, *Immortale Dei* (#36), Nov. 1, 1885: “And, in fact, the Church is wont to take earnest heed that no one shall be forced to embrace the Catholic faith against his will, for, as St. Augustine wisely reminds us, ‘Man cannot believe otherwise than of his own will.’”

The teaching of the *Council of Vienne* that Christian princes should enforce their civil authority to forbid the public expression of the false religion of Islam shows again that Islam is a false religion which leads souls to Hell (not Heaven) and displeases God.

SPECIFIC CATHOLIC TEACHING AGAINST PROTESTANT AND SCHISMATIC SECTS

The Catholic Church also teaches that those baptized persons who embrace heretical or schismatic sects will lose their souls. Jesus founded His Church upon St. Peter, as we saw already, and declared that whoever does not hear the Church be considered as the heathen and publican (Matthew 18:17). He also commanded His followers to observe “all things whatsoever” He has commanded (Matthew 28:20). The Eastern schismatic sects (such as the “Orthodox”) and the Protestant sects are breakoff movements that have separated from the Catholic Church. By separating themselves from the one Church of Christ, they leave the path of salvation and enter the path of perdition.

These sects obstinately and pertinaciously reject one or more of the truths that Christ clearly instituted, such as the Papacy (Matthew 16; John 21; etc.), Confession (John 20:23), the Eucharist (John 6:54), and other dogmas of the Catholic Faith. In order to be saved one must assent to all the things which the Catholic Church, based on Scripture and Tradition, has infallibly defined as dogmas of the Faith.

Below are *just a few* of the infallible dogmas of the Catholic Faith which are rejected by Protestants and (in the case of the Papacy) by the Eastern “Orthodox.” The Church “anathematizes” (a severe form of excommunication) all who obstinately assert the contrary to its dogmatic definitions.

“To understand the word anathema...we should first go back to the real meaning of *herem* of which it is the equivalent. *Herem* comes from the word *haram*, to cut off, to separate, to curse, and indicates that which is cursed and condemned to be cut off or exterminated, whether a person or a thing, and in consequence, that which man is forbidden to make use of. This is the sense of anathema in the following passage from Deut., vii, 26: ‘Neither shalt thou bring anything of the idol into thy house, lest thou become an anathema like it. Thou shalt detest it as dung, and shalt utterly abhor it as uncleanness and filth, because it is an anathema.’”

Thus, a Protestant or an “Eastern Orthodox” who obstinately rejects these dogmatic teachings is anathematized and severed from the Church, outside of which there is no salvation. It’s quite interesting that, in issuing these dogmatic canons, the Church says: “If anyone shall say.... let him be anathema [*anathema sit*]” as opposed to “If anyone shall say... *he is* anathema [*anathema est*].” This qualification of “let him be” allows room for those Catholics who may be unaware of a particular dogma and would conform to the teaching of the canon as soon as it were presented to him. The person who is obstinate, however, and willfully contradicts the dogmatic teaching of the Church receives the full force of the automatic condemnation.

The point here is that if one is able to reject these dogmas and still be saved, *then these infallible definitions and their accompanying anathemas have no meaning, value or force*. But they do have meaning, value and force – they are infallible teachings protected by Jesus Christ. Thus, all who reject these dogmas are anathematized and on the road to damnation.

Pope Pius XI, *Rerum omnium perturbationem* (#4), Jan. 26, 1923: “The saint was no less a person than Francis de Sales... **he seemed to have been sent especially by God to contend against the heresies begotten by the [Protestant] Reformation. It is in these heresies that we discover the beginnings of that apostasy of mankind from the Church**, the sad and disastrous effects of which are deplored, even to the present hour, by every fair mind.”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 13, Can. 1 on the Eucharist, *ex cathedra*: “**If anyone denies that in the sacrament of the most holy Eucharist there are truly, really, and substantially contained the Body and Blood** together with the soul and divinity of our Lord Jesus Christ, and therefore the whole Christ, but shall say that He is in it as by sign or figure, or force, **let him be anathema.**”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 14, Canon 3 on the Sacrament of Penance: “If anyone says that the words of the Lord Savior: ‘Receive ye the Holy Ghost; whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins ye shall retain, they are retained’ [John 20:22 f.], **are not to be understood of the power remitting and retaining sins in the sacrament of penance... let him be anathema.**”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 14, on Extreme Unction and Penance: “These are the things which this sacred ecumenical synod professes and teaches concerning **the sacraments of penance and extreme unction**, and it sets them forth to be believed and held by all the faithful of Christ. Moreover, the following canons, it says, must be inviolately observed, and **it condemns and anathematizes forever those who assert the contrary.**”

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 6, Chap. 16, *ex cathedra*: “**After this Catholic doctrine of justification - which, unless he faithfully and firmly accepts, no one can be justified** - it seemed good to the holy Synod to add these canons, so that all may know, not only what they must hold and follow, but also what they ought to shun and avoid.”

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Sess. 4, Chap. 3, ex cathedra: "... **all the faithful of Christ must believe that the Apostolic See and the Roman Pontiff hold primacy over the whole world, and the Pontiff of Rome himself is the successor of the blessed Peter, the chief of the apostles, and is the true vicar of Christ and head of the whole Church...**

Furthermore We teach and declare that the Roman Church, by the disposition of the Lord, holds the sovereignty of ordinary power over all others... **This is the doctrine of Catholic truth from which no one can deviate and keep his faith and salvation."**

THE SACRAMENT OF BAPTISM IS NECESSARY FOR SALVATION

To further show that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation, I will quote numerous infallible statements from the Chair of St. Peter.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Sess. 7, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, **ex cathedra**: **"If anyone says that baptism [the Sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema."**

This infallible dogmatic definition from the Chair of St. Peter condemns anyone who says that the Sacrament of Baptism is not necessary for salvation. The Sacrament of Baptism is necessary for all for salvation, first of all, because, as the Council of Trent defines, all men (except the Blessed Virgin Mary) were conceived in a state of original sin as a result of the sin of Adam, the first man. The Sacrament of Baptism is also necessary for all for salvation because it is the means by which one is marked as a member of Jesus Christ and incorporated into His Mystical Body. And in defining the truth that all men were conceived in the state of Original Sin, the Council of Trent specifically declared that the Blessed Virgin Mary was an exception to its decree on Original Sin. But in defining the truth that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation, the Council of Trent made no exceptions at all.

Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, "Exultate Deo," Nov. 22, 1439: "Holy baptism, which is the gateway to the spiritual life, holds the first place among all the sacraments; through it we are made members of Christ and of the body of the Church. **And since death entered the universe through the first man, 'unless we are born again of water and the Spirit, we cannot,' as the Truth says, 'enter into the kingdom of heaven' [John 3:5].** The matter of this sacrament is real and natural water."

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “**But the sacrament of baptism is consecrated in water at the invocation of the undivided Trinity – namely, Father, Son and Holy Ghost – and brings salvation to both children and adults** when it is correctly carried out by anyone in the form laid down by the Church.”

Pope Pius XI, *Quas Primas* (# 15), Dec. 11, 1925 : “Indeed this kingdom is presented in the Gospels as such, into which men prepare to enter by doing penance; **moreover, they cannot enter it except through faith and baptism**, which, although **an external rite**, yet signifies and effects an interior regeneration.”

We see here that one cannot enter the kingdom of Heaven without faith and the external rite of baptism (i.e., the Sacrament of Baptism). Ignorant people nowadays contradict this fact and claim that people can reach heaven without a real and actual water baptism. One could easily understand if a person were ignorant of these facts and believed that a person or infant could be Saved without the sacrament of baptism since many have been wrong on this issue, even Saints. But when one has seen these infallible dogmatic declarations from the Popes, and still obstinately hold to the position that people or infants can be saved without real and actual water baptism, he is a heretic. A heretic is a person who obstinately, willfully and knowingly hold an opinion which he knows to be in opposition with what the Church teach.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, *ex cathedra*: “**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit’ [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema.**”

Pope Benedict XIV, *Nuper ad nos*, March 16, 1743, Profession of Faith: “**Likewise (I profess) that baptism is necessary for salvation, and hence, if there is imminent danger of death, it should be conferred at once and without delay**, and that it is valid if conferred with the right matter and form and intention by anyone, and at any time.”

Catechism of the Council of Trent, *Baptism made obligatory after Christ’s Resurrection*, p. 171: “Holy writers are unanimous in saying that after the Resurrection of our Lord, when He gave His Apostles the command to go and teach all nations: *baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost*, **the law of Baptism became obligatory on all who were to be saved.**”

For a person to assert that salvation can be attained invincibly or ignorantly by Jews, pagans, heretics or schismatics without baptism or the Catholic Faith, is truly the most evil of doctrine since it renders Faith in Jesus Christ and the true Catholic Faith meaningless. According to this erroneous world view, anyone who is “good” can attain eternal life.

Many people like to object against these truths as “bitter” or “uncharitable.” But this is not true. The “foundation of charity is faith pure and undefiled” (Pope Pius XI, *Mortalium Animos*, #9). Some will also say that they cannot understand the justice behind these infallible declarations by God through the Popes. But it is not our job to question God’s laws and decrees. Our job is to believe first and understand second. Yet, if one looks at this situation clearly, one can understand the justice behind it. Adam and Eve brought death and original sin on every human being through their sin of eating the forbidden fruit. Did they fall for just desiring the fruit? NO! They fell after eating a real physical fruit. If you cannot accept that all of humanity must be baptized in the name of the Father, and the Son, and the Holy Spirit, how can you accept that all of humanity fell into sin because of Adam and Eve ate a physical fruit?

Here are some very relevant quotes from the Revelations of St. Bridget that describes the power of a real baptism and how real water must be joined to the sacrament of baptism for baptism to be efficacious:

“The Mother appeared again and said: “My son, you still have need of a horse and saddle. The spiritual signification of the horse is baptism. Just as a horse has its four legs and carries a man on the journey he must accomplish, so too baptism, as signified by the horse, carries a man in the sight of God and has four spiritual effects. The first effect is that the baptized are liberated from the devil and bound to the commandments and service of God. The second effect is that they are cleansed from original sin. The third is that they are made God's children and coheirs. The fourth is that heaven is opened to them.

Yet how many there are today who, having reached the age of reason, pull the reins on the horse of baptism and ride it off on a false path! The baptismal path is true and rightly followed when people are instructed and upheld in good moral habits before reaching the age of reason and when, upon reaching the age of reason and carefully considering what was promised at the baptismal font, they keep their faith and love of God intact. However, they ride away from the right path and rein the horse in when they prefer the world and the flesh to God.

The saddle of the horse or of baptism is the effect of the bitter passion and death of

Jesus Christ, which gave baptism its efficacy. What is water if not an element? As soon as God's blood was poured out, God's word and the power of God's outpoured blood entered into the element. Thus, by the word of God, the water of baptism became the means of reconciliation between humankind and God, the gate of mercy, the expulsion of demons, the way to heaven, and the forgiveness of sins. So those who would boast of the power of baptism should first consider how the effect of baptism was instituted through bitter pain. When their mind swells up with pride against God, let them consider how bitter their redemption was, how many times they have broken their baptismal vows, and what they deserve for their relapses into sin." *The Revelations of St. Bridget, Book 4, Chapter 74*

As we can read from this splendid teaching by our Holy Mother, the water received the blood of our Lord when he died for our sins, and that is why the water can have such a great efficacy that it can even wash away original sin when it is used with the invocation of the name of the Holy Trinity. Here comes another good example from St. Bridget's revelations about the efficacy of baptism:

Christ describes why a three year old boy is tormented by a demon: "And even though the boy is born by the seed of the father and mother, the devil still has the greatest power over him, for he is not reborn through the true baptism, but is only baptized in the way that women are accustomed to baptize, who do not know about the words of the Holy Trinity. That is why the boy may be baptized in the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit; then he will be cured."

BELIEVE DOGMA AS IT WAS ONCE DECLARED

There is only one way to believe dogma: as holy mother Church has once declared.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Sess. 3, Chap. 2 on Revelation, 1870, *ex cathedra*: "**Hence, also, that understanding of its sacred dogmas must be perpetually retained, which Holy Mother Church has once declared; and there must never be a recession from that meaning under the specious name of a deeper understanding.**"

One of the main problems with most traditional "Catholic" groups and the heretical Second Vatican Council - the Vatican II "Church" - is the constant and obstinate deviation from the true literal meaning as the dogmas once was infallibly declared. As we learn above, there can never be a recession from the true meaning of the dogmas as they were once declared *under the specious name of deeper understanding*. Thus we are forced to accept the

dogmas as they are written under pain of mortal sin.

This definition of the First Vatican Council is critically important for dogmatic purity, because the primary way the Devil attempts to corrupt Christ's doctrines is by getting men to recede (move away) from the Church's dogmas *as they were once declared*. There is no meaning of a dogma other than what the **words themselves state and declare**, so the Devil tries to get men to "understand" and "interpret" these words in a way that is different from how holy mother Church has declared them.

Many of us have dealt with people who have attempted to explain away the clear meaning of the definitions on Outside the Church There is No Salvation by saying, "you must understand them." What they really mean is that you must understand them in a way *different from what the words themselves state and declare*. And this is precisely what the First Vatican Council condemns. It condemns their moving away from the understanding of a dogma which holy mother Church has once declared to a different meaning, under the specious (false) name of a "deeper understanding."

Besides those who argue that we must "understand" dogmas in a different way than what the words themselves state and declare, there are those who, when presented with the dogmatic definitions on Outside the Church There is No Salvation, say, "that is your interpretation." They belittle the words of a dogmatic formula to nothing other than one's private interpretation. And this also is heresy. For it's not our own interpretation which defines the dogmas, the dogmas define themselves, as have been shown. A person claiming otherwise will make himself guilty of bearing false witness. And this also is mortal sin.

THOSE WHO DIE IN ORIGINAL SIN OR MORTAL SIN DESCEND INTO HELL

As I have proven above, there is no possible way for children to be freed from original sin other than through the Sacrament of Baptism. This, of course, proves that there is no way for infants to be saved other than through the Sacrament of Baptism. So the following definitions merely affirm what has already been established: no child can possibly enter the kingdom of Heaven without receiving water baptism, but will rather descend into Hell.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Letentur coeli," Sess. 6, July 6, 1439, *ex cathedra*: "We define also that... **the souls of those who depart this life in actual mortal sin, or in original sin alone, go straightaway to hell**, but to undergo punishments of different kinds."

Pope Pius VI, *Auctorem fidei*, Aug. 28, 1794: "26. **The doctrine which rejects as**

a Pelagian fable, that place of the lower regions (which the faithful generally designate by the name of the limbo of the children) in which the souls of those departing with the sole guilt of original sin are punished with the punishment of the condemned, exclusive of the punishment of fire, just as if, by this very fact, that these who remove the punishment of fire introduced that middle place and state free of guilt and of punishment between the kingdom of God and eternal damnation, such as that about which the Pelagians idly talk” – **Condemned** as false, rash, injurious to Catholic schools.

Here Pope Pius VI condemns the idea of some theologians that infants who die in original sin suffer the fires of Hell. At the same time, he confirms that these infants do go to a part of the lower regions (i.e., Hell) called the limbo of the children. They do not go to Heaven, but to a place in Hell where there is no fire. This is perfectly in accord with all of the other solemn definitions of the Church, which teach that infants who die without water baptism descend into Hell, but suffer a punishment different from those who die in mortal sin. Their punishment is eternal separation from God.

Pope Pius XI, *Mit brennender Sorge* (# 25), March 14, 1937: “**Original sin**’ is the hereditary but impersonal fault of Adam’s descendants, who have sinned in him (Rom. v. 12). **It is the loss of grace, and therefore eternal life,** together with a propensity to evil, which everybody must, with the assistance of grace, penance, resistance and moral effort, repress and conquer.”

THE UNBAPTIZED CHILDREN AND THE LIMBO OF THE CHILDREN

The Catholic Church teaches that aborted children and infants who die without baptism descend immediately into Hell, but that they do not suffer the fires of Hell. They go to a place in Hell called the limbo of the children. The most specific definition of the Church proving that there is no possible way for an infant to be saved without the Sacrament of Baptism is the following one from Pope Eugene IV.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Session 11, Feb. 4, 1442, *ex cathedra*:
“**Regarding children**, indeed, because of danger of death, which can often take place, **when no help can be brought to them by another remedy than through the sacrament of baptism, through which they are snatched from the domination of the Devil [original sin] and adopted among the sons of God,** it advises that holy baptism ought not be deferred for forty or eighty days, or any time according to the observance of certain people...” (Denz. 712)

Pope Eugene IV here defined *from the Chair of Peter* that there is no other remedy for infants to be snatched away from the dominion of the devil (i.e., original sin) other than the Sacrament of Baptism. This means that anyone who obstinately teaches that infants can be saved without receiving the Sacrament of Baptism is a heretic, for he is teaching that there is **another remedy** for original sin in children other than the Sacrament of Baptism.

Pope Martin V, *Council of Constance*, Session 15, July 6, 1415 - Condemning the articles of John Wyclif - Proposition 6: **“Those who claim that the children of the faithful dying without sacramental baptism will not be saved, are stupid and presumptuous in saying this.”** - **Condemned**

The arch-heretic John Wyclif was proposing that those (such as ourselves) are stupid for teaching that infants who die without water (i.e., sacramental) baptism cannot possibly be saved. He was anathematized for this assertion, among many others. And here is what the Council of Constance had to say about John Wyclif's anathematized propositions, such as #6 above.

Pope Martin V, *Council of Constance*, Session 15, July 6, 1415: “The books and pamphlets of John Wyclif, of cursed memory, were carefully examined by the doctors and masters of Oxford University... **This holy synod, therefore, in the name of our Lord Jesus Christ, repudiates and condemns, by this perpetual decree, the aforesaid articles and each of them in particular; and it forbids each and every Catholic henceforth, under pain of anathema, to preach, teach, or hold the said articles or any one of them.**”

So those who criticize Catholics for affirming the dogma that no infant can be saved without the Sacrament of Baptism are actually proposing the anathematized heresy of John Wyclif. Here are some other dogmatic definitions on the topic:

Pope St. Zosimus, *The Council of Carthage*, Canon on Sin and Grace, 417 A.D.- **“It has been decided likewise that if anyone says that for this reason the Lord said: ‘In my Father’s house there are many mansions’ [John 14:2]: that it might be understood that in the kingdom of heaven there will be some middle place or some place anywhere where the blessed infants live who departed from this life without baptism, without which they cannot enter into the kingdom of heaven, which is life eternal, let him be anathema.”** (Denz. 102, authentic addition to canon 2.)

Pope Paul III, *The Council of Trent*, On Original Sin, Session V, *ex cathedra*: “If anyone says that recently born babies should not be baptized even if they have been born to baptized parents; **or says that they are indeed baptized for the remission of sins, but incur no trace of the original sin of Adam needing to be cleansed by the laver of rebirth for them to obtain eternal life**, with the necessary consequence that in their case there is being understood a form of baptism for the remission of sins which is not true, but false: **let him be anathema.**” (Denz. 791)

This means that anyone who asserts that infants don't need the “laver of rebirth” (water baptism) to attain eternal life is teaching heresy. St. Augustine was perhaps the most outspoken proponent of the apostolic truth that infants who die without Baptism are excluded from the Kingdom of Heaven (since they have original sin).

St. Augustine, A.D. 415: “**Anyone who would say that infants who pass from this life without participation in the Sacrament [of Baptism] shall be made alive in Christ truly goes counter to the preaching of the Apostle and condemns the whole Church**, where there is great haste in baptizing infants because it is believed without doubt that there is no other way at all in which they can be made alive in Christ.” (Jurgens, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 3: 2016.)

The Revelations of St. Bridget also corroborates this infallible dogmatic truth revealed by God in Book 5, Interrogation 6:

First question. Again he appeared on his ladder as before, saying: "O Judge, I ask you: Why does one infant emerge alive from the mother's womb and obtain baptism, while another, having received a soul, dies in the mother's belly?"

Answer to the first question. The Judge answered: "You ask why one infant dies in the mother's belly while another emerges alive. There is a reason. All the strength of the child's body comes, of course, from the seed of its father and mother; however, if it is conceived without due strength, because of some weakness of its father or mother, it dies quickly. As a result of the negligence or carelessness of the parents as well as of my divine justice, many times it happens that what was joined together comes apart quickly.

Yet a soul is not brought to the harshest punishment for this reason, however little time it had for giving life to the body, but, rather, it comes to the mercy that is

known to me. Just as the sun shining into a house is not seen as it is in its beauty - only those who look into the sky see its rays - so too the souls of such children, though they do not see my face for lack of baptism, are nevertheless closer to my mercy than to punishment, but not in the same way as my elect." - *The Revelations of St. Bridget, Book 5, Interrogation 6, Question 1*

More proof:

“But consider my goodness and mercy! For, as the teacher says, I give virtue to those who do not have any virtue. By reason of my great love I give the kingdom of heaven to all of the baptized who die before reaching the age of discretion. As it is written: It has pleased my Father to give the kingdom of heaven to such as these. By reason of my tender love, I even show mercy to the infants of pagans. If any of them die before reaching the age of discretion, given that they cannot come to know me face to face, they go instead to a place that it is not permitted for you to know but where they will live without suffering.” - *The Revelations of St. Bridget, Book 2, Chapter 1*

These fascinating sentences clearly affirm infallible Catholic dogma by teaching that no one can see God's face without water baptism. Yet, they also give us explicit confirmation that these children are in a state of light and mercy, though not in the same way as those in Heaven.

BAPTISM OF BLOOD AND BAPTISM OF DESIRE – ERRONEOUS TRADITIONS OF MAN

In this document, I have shown that the Catholic Church infallibly teaches that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation. I have also shown that it is only through receiving the Sacrament of Baptism that one is incorporated into the Catholic Church, outside of which there is no salvation. I have also shown that the Catholic Church infallibly teaches that the words of Jesus Christ in John 3:5 – *Amen, amen I say unto thee, unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the kingdom of God* – are to be understood literally: as they are written. **This is the infallible teaching of the Church and it excludes any possibility of salvation without being born again of water and the Holy Ghost.** However, throughout the history of the Church, many have believed in the theories called baptism of desire and baptism of blood: that one's desire for the Sacrament of Baptism or one's martyrdom for the faith supplies for the lack of being born again of water and the Holy Ghost. Those who believe in baptism of blood and baptism of desire raise certain objections to the absolute necessity of receiving

the Sacrament of Baptism for salvation. I will respond to some of the major objections made by baptism of desire and blood advocates; and in the process, I will give an overview of the history of the errors of baptism of desire and baptism of blood. In doing this I will demonstrate that neither baptism of blood nor baptism of desire is a teaching of the Catholic Church.

THE FATHERS ARE UNANIMOUS FROM THE BEGINNING

The Fathers (or prominent early Christian Catholic writers) are unanimous from the beginning that no one enters heaven or is freed from original sin without water baptism.

In 140 A.D., the early Church Father Hermas quotes Jesus in John 3:5, and writes:

“They had need to come up through the water, so that they might be made alive; **for they could not otherwise enter into the kingdom of God.**”

This statement is obviously a paraphrase of John 3:5, and thus it demonstrates that from the very beginning of the apostolic age it was held and taught by the fathers that no one enters heaven without being *born again of water and the Spirit* based specifically on Our Lord Jesus Christ’s declaration in John 3:5.

In 155 A.D., St. Justin the Martyr writes:

“... they are led by us to a place where there is water; and there they are reborn in the same kind of rebirth in which we ourselves were reborn... in the name of God... they receive the washing of water. For Christ said, ‘***Unless you be reborn, you shall not enter into the kingdom of heaven.***’ **The reason for doing this we have learned from the apostles.**”

Notice that St. Justin Martyr, like Hermas, also quotes the words of Jesus in John 3:5, and based on Christ’s words he teaches that it is from apostolic tradition that no one at all can enter Heaven without being born again of water and the Spirit in the Sacrament of Baptism.

In his dialogue with Trypho the Jew, also dated 155 A.D., St. Justin Martyr further writes:

“... hasten to learn in what way forgiveness of sins and a hope of the inheritance... may be yours. **There is no other way than this: acknowledge Christ, be washed in the washing announced by Isaias [Baptism]...**”

St. Cyril of Jerusalem, 350 A.D.:

“He says, ‘*Unless a man be born again*’ – and He adds the words ‘*of water and the Spirit*’ – *he cannot enter into the Kingdom of God*....if a man be virtuous in his deeds, but does not receive the seal by means of the water, shall he enter into the kingdom of heaven. **A bold saying, but not mine; for it is Jesus who has declared it.**”

We see that St. Cyril continues the apostolic Tradition that no one enters heaven without being born again of water and the Spirit, based again on an absolute understanding Our Lord’s own words in John 3:5.

Pope St. Damasus, 382 A.D.:

“**This, then, is the salvation of Christians:** that believing in the Trinity, that is, in the Father, and in the Son and in the Holy Spirit, **and baptized in it...**”

St. Ambrose, 387 A.D.:

“... **no one ascends into the kingdom of heaven except through the Sacrament of Baptism.**”

St. Ambrose, 387 A.D.:

“**‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit, he cannot enter the kingdom of God.’** No one is excepted: not the infant, not the one prevented by some necessity.”

St. Ambrose, *De mysteriis*, 390-391 A.D.:

“You have read, therefore, that the three witnesses in Baptism are one: water, blood, and the spirit; and if you withdraw any one of these, the Sacrament of Baptism is not valid. For what is water without the cross of Christ? A common element without any sacramental effect. **Nor on the other hand is there any mystery of regeneration without water: for ‘unless a man be born again of water and the Spirit, he cannot enter the kingdom of God.’ [John 3:5] Even a catechumen** believes in the cross of the Lord Jesus, by which also he is signed; but, unless he be baptized in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, *he cannot receive the remission of sins* nor be recipient of the gift of spiritual

grace.”

St. John Chrysostom, 392 A.D.:

“Weep for the unbelievers; weep for those who differ not a whit from them, those **who go hence without illumination, without the seal!** ... They are outside the royal city.... with the condemned. **‘Amen, I tell you, if anyone is not born of water and the Spirit, he shall not enter into the kingdom of heaven.’**”

St Augustine, 395 A.D.:

“... **God does not forgive sins except to the baptized.**”

Pope St. Innocent, 414 A.D.:

“But that which Your Fraternity asserts the Pelagians preach, **that even without the grace of Baptism infants are able to be endowed with the rewards of eternal life, is quite idiotic.**”

Pope St. Gregory the Great, c. 590 A.D.:

“**Forgiveness of sin is bestowed on us only by the baptism of Christ.**”

Theophylactus, Patriarch of Bulgaria, c. 800 A.D.:

“*He that believeth and is baptized, shall be saved. It does not suffice to believe; he who believes, and is not yet baptized, but is only a catechumen, has not yet fully acquired salvation.*”

Many other passages could be quoted from the fathers, but it is a fact that the fathers of the Church are unanimous from the beginning of the apostolic age that no one at all can be saved without receiving the Sacrament of Baptism, based on the words of Jesus Christ in John 3:5. The eminent Patristic Scholar Fr. William Jurgens, who has literally read thousands of texts from the fathers, was *forced* to admit the following (even though he believes in baptism of desire) in his three volume set on the fathers of the Church.

Fr. William Jurgens: “**If there were not a constant tradition in the Fathers that the Gospel message of ‘Unless a man be born again of water and the Holy Ghost he cannot enter into the kingdom of God’ is to be taken absolutely**, it would be easy to say that Our Savior simply did not see fit to mention

the obvious exceptions of invincible ignorance and physical impossibility. **But the tradition in fact is there; and it is likely enough to be found so constant as to constitute revelation.**”

The eminent scholar Fr. Jurgens is admitting here three important things:

- 1) The fathers are constant in their teaching that John 3:5 is absolute with no exceptions; that is, no one at all enters heaven without being born again of water and the Spirit;
- 2) The fathers are so constant on this point that it likely constitutes divine revelation, without even considering the infallible teaching of the popes;
- 3) The constant teaching of the fathers that all must receive water baptism for salvation in light of John 3:5 excludes exceptions for the “invincibly ignorant” or “physically impossible” cases.

And based on this truth, declared by Jesus in the Gospel (John 3:5), handed down by the Apostles and taught by the fathers, the Catholic Church has infallibly defined as a dogma (as we have seen already) that no one at all enters heaven without the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Canon 5 on the Sacrament of Baptism, ***ex cathedra***: “**If anyone says that baptism is optional, that is, not necessary for salvation (John. 3:5): let him be anathema.**”

NOT ALL OF THE FATHERS REMAINED CONSISTENT WITH THEIR OWN AFFIRMATION

Despite the fact that there is a constant tradition from the beginning that no one at all is saved without water baptism, not all of the fathers always remained consistent with their own affirmation on this point. **And that is where we come across the theories of “baptism of blood” and “baptism of desire.”** It must be understood that the fathers of the Church were mistaken and inconsistent with their own teaching and the apostolic Tradition on many points – since they were fallible men who made many errors.

The fathers of the Church are only a definite witness to Tradition when expressing a point held universally and constantly or when expressing something that is in line with defined dogma. Taken individually or even in multiplicity, they can be dead wrong and even dangerous. St. Basil the Great said that the Holy Ghost is second to the Son of God in order and dignity, in a horrible and even heretical attempt to explain the Holy Trinity.

St. Basil (363): “The Son is not, however, second to the Father in nature, because the Godhead is one in each of them, and plainly, too, in the Holy Spirit, even in order and dignity He is second to the Son (yes, this we do concede!), though not in such a way, it is clear, that He were of another nature.”

When St. Basil says above that the Godhead is one in Father, Son and Holy Spirit, he is correctly affirming the universal, apostolic Tradition. But when he says that the Holy Spirit is second in *dignity* to the Son he ceases to remain consistent with this Tradition and falls into error (material heresy, in fact). And the fathers made countless errors in attempting to defend or articulate the Faith.

St. Augustine wrote an entire book of corrections. St. Fulgentius and a host of others, including St. Augustine, held that it was certain that infants who die without *baptism descend into the fires of Hell*, a position that was later condemned by Pope Pius VI. As Pope Pius VI confirmed, unbaptized infants go to Hell, but to a place in Hell where there is no fire.

But St. Augustine was so outspoken in favor of this error that it became the common and basically unchallenged teaching for more than 500 years, according to *The Catholic Encyclopedia*.

The Catholic Encyclopedia, Vol. 9, “Limbo,” p. 257: “**On the special question, however, of the punishment of original sin after death, St. Anselm was at one with St. Augustine in holding that unbaptized infants share in the positive sufferings of the damned; and Abelard was the first to rebel against the severity of the Augustinian tradition on this point.**”

This is why Catholics don’t form definite doctrinal conclusions from the teaching of a father of the Church or a handful of fathers; a Catholic goes by the infallible teaching of the Church proclaimed by the popes; and a Catholic assents to the teaching of the fathers of the Church when they are in universal and constant agreement from the beginning and in line with Catholic dogmatic teaching.

Pope Benedict XIV, *Apostolica* (# 6), June 26, 1749: “**The Church’s judgment is preferable to that of a Doctor** renowned for his holiness and teaching.”

Errors of the Jansenists, #30: “**When anyone finds a doctrine clearly established in Augustine, he can absolutely hold it and teach it, disregarding any bull of the pope.**” - Condemned by Pope Alexander VIII

Pope Pius XII, *Humani generis* (# 21), Aug. 12, 1950: **“This deposit of faith our Divine Redeemer has given for authentic interpretation not to each of the faithful, not even to theologians, but only to the Teaching Authority of the Church.”**

The Catholic Church recognizes infallibility in no saint, theologian or early Church father. It is only a pope operating with the authority of the Magisterium who is protected by the Holy Ghost from teaching error on faith or morals. So, when we examine and show how Churchmen have erred on the topics of baptism of desire and blood this is 100% consistent with the teaching of the Church, which has always acknowledged that any Churchman, no matter how great, can make errors, even significant ones.

THE THEORY OF BAPTISM OF BLOOD – A TRADITION OF MAN

A small number of the fathers – **approximately 8 out of a total of hundreds** – are quoted in favor of what is called “baptism of blood,” the idea that a catechumen (that is, one preparing to receive Catholic Baptism) who shed his blood for Christ could be saved without having received Baptism. It is crucial to note at the beginning that **none of the fathers considered anyone but a catechumen as a possible exception to receiving the Sacrament of Baptism; they would all condemn and reject as heretical and foreign to the teaching of Christ the modern heresy of “invincible ignorance”** saving those who die as non-Catholics. So, out of the fathers, approximately 8 are quoted in favor of baptism of blood for catechumens. And, **only 1 father out of hundreds, St. Augustine, can be quoted as clearly teaching what is today called “baptism of desire”**: the idea that a catechumen could be saved by his explicit desire for water baptism. This means that with the exception of St. Augustine, all of the few fathers who believed in baptism of blood actually rejected the concept of baptism of desire. Take St. Cyril of Jerusalem, for example.

St. Cyril of Jerusalem, 350 A.D.: **“If any man does not receive baptism, he does not receive salvation. The only exception is the martyrs...”**

Here we see that St. Cyril of Jerusalem believed in baptism of blood, but rejected baptism of desire. St. Fulgence expressed the same.

St. Fulgence, 523: “From that time at which Our Savior said: *“If anyone is not reborn of water and the Spirit, he cannot enter into the kingdom of heaven,”* no one can, without the sacrament of baptism, except those who, in the Catholic Church, without Baptism pour out their blood for Christ...”

Here we see that St. Fulgence believed in baptism of blood but rejected the idea of baptism of desire. And what's ironic and particularly dishonest is that the baptism of desire apologists (such as the priests of the Society of St. Pius X) will quote these patristic texts (such as the two above) in books written to prove *baptism of desire*, without pointing out to their readers that these passages actually deny baptism of desire; for we can see that St. Fulgence, while expressing belief in baptism of blood, rejects baptism of desire, only allowing martyrs as a possible exception to receiving baptism. (What would St. Fulgence say about the modern version of the heresy of baptism of desire, also taught by such priests of the SSPX, SSPV, CMRI, etc. whereby Jews, Muslims, Hindus and pagans can be saved without Baptism?)

It is also important to point out that some of the fathers use the term "baptism of blood" to describe the Catholic martyrdom of one already baptized, **not as a possible replacement for water baptism**. This is the only legitimate use of the term.

St. John Chrysostom, *Panegyric on St. Lucian*, 4th Century AD:

"Do not be surprised that I call martyrdom a Baptism; for here too the Spirit comes in great haste and there is a taking away of sins and a wonderful and marvelous cleansing of the soul; and just as those being baptized are washed in water, so too those being martyred are washed in their own blood."

St. John is here describing the martyrdom of a priest St. Lucian, a person already baptized. He is not saying that martyrdom replaces baptism. St. John Damascene describes it the same way:

St. John Damascene: "These things were well understood by our holy and inspired fathers --- thus they strove, **after Holy Baptism**, to keep... spotless and undefiled. Whence some of them also thought fit to receive **another** Baptism: I mean that which is by blood and martyrdom."

This is important because many dishonest scholars today (such as the priests of the Society of St. Pius X) will distort the teaching on this point; they will quote a passage on baptism of blood where St. John is simply speaking of baptism of blood as a Catholic martyrdom for one already baptized, and they will present it as if the person were teaching that martyrdom can replace baptism – when such is not stated anywhere.

Some may wonder why the term *baptism of blood* was used at all. I believe that the reason the term "baptism of blood" was used by some of the fathers was because Our Lord described His coming passion as a baptism in Mark 10:38-39.

Mark 10:38-39: “And Jesus said to them: You know not what you ask. Can you drink the chalice that I drink of: or be baptized with the baptism wherewith I am baptized? But they said to him: We can. And Jesus saith to them: You shall indeed drink of the chalice that I drink of: and with the baptism wherewith I am baptized, you shall be baptized.”

We see in the aforementioned passage that Our Lord, although already baptized by St. John in the Jordan, refers to another baptism which He must receive. This is His martyrdom on the cross, not a substitute for baptism of water. It is His “second baptism,” if you will, not his first. Thus, baptism of blood is described by Our Lord in the same way as St. John Damascene, not to mean a substitute baptism for an unbaptized person, but rather a Catholic martyrdom which remits all the fault and punishment due to sin.

The term *baptism* is used in a variety of ways in the scriptures and by the Church fathers. The baptisms: of water, of blood, of the spirit, of Moses, and of fire are all terms that have been implemented by Church Fathers to characterize certain things, but not necessarily to describe that an unbaptized martyr can attain salvation. Read the verse of scripture in which the term *baptism* is used for the Old Testament forefathers:

1Cor. 10:2-4: “And all in Moses were BAPTIZED, in the cloud, and in the sea: And did all eat the same spiritual food, And all drank the same spiritual drink: (and they drank of the spiritual rock that followed them, and the rock was Christ.)”

I believe this explains why a number of fathers **erred** in believing that baptism of blood supplies the place of baptism of water. They recognized that Our Lord referred to His own martyrdom as a baptism, and they erroneously concluded that martyrdom for the true faith can serve as a substitute for being born again of water and the Holy Ghost. But the reality is that there are no exceptions to Our Lord’s words in John 3:5, as the infallible teaching of the Catholic Church confirms. **Anyone of good will who is willing to shed his blood for the true faith will not be left without these saving waters. It is not our blood, but Christ’s blood on the Cross, communicated to us in the Sacrament of Baptism, which frees us from the state of sin and allows us entrance into the kingdom of Heaven.**

Pope Eugene IV, “Cantate Domino,” *Council of Florence, ex cathedra*: “**No one, whatever almsgiving he has practiced, even if he has shed blood for the name of Christ, can be saved, unless he has persevered within the bosom and unity of the Catholic Church.**”

SUMMARIZING THE FACTS ON BAPTISM OF BLOOD

As stated already, the theory of baptism of blood has never been taught by one pope, one council or in any Papal Encyclical. At least 5 dogmatic councils of the Catholic Church issued detailed definitions on Baptism, and not one ever mentioned the concept or the term baptism of blood. The Council of Trent had 14 canons on Baptism, and baptism of blood is mentioned nowhere. And, in fact, various infallible statements from the popes and councils exclude the idea.

Pope Eugene IV, “Cantate Domino,” *Council of Florence, ex cathedra*: **“No one, whatever almsgiving he has practiced, even if he has shed blood for the name of Christ, can be saved, unless he has persevered within the bosom and unity of the Catholic Church.”**

Pope Eugene IV explicitly excludes from salvation even those who “shed blood for the name of Christ” unless they are living within the bosom and unity of the Church! And, as proven already, the unbaptized are not living within the bosom and unity of the Church (*de fide*)! The unbaptized are not subjects of the Catholic Church (*de fide, Council of Trent, Sess. 14, Chap. 2*); the unbaptized are not members of the Catholic Church (*de fide, Pius XII, Mystici Corporis # 22*); and the unbaptized do not have the mark of Christians (*de fide, Pius XII, Mediator Dei # 43*).

If “baptism of blood” truly served as a substitute for the Sacrament of Baptism, God would never have allowed the Catholic Church to understand John 3:5 *as it is written* in its infallible decrees, as He has (Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, “Exultate Deo,” Nov. 22, 1439, etc.). This is certain, because the Church’s official understanding of the scriptures cannot err.

Furthermore, God would never have allowed the infallible Council of Trent to completely pass over any mention of this “exception” in its canons on baptism and its chapters on justification as an alternative way of achieving the state of grace. He would never have allowed all of the infallible definitions from popes on *only one baptism* to avoid any mention of “the baptism of blood.”

And God would not have allowed Pope Eugene IV to define that nobody, even *if he has shed blood in the name of Christ*, can be saved unless he is in the bosom and unity of the Catholic Church, without mentioning the exception of “baptism of blood.” **God has never allowed the theory of baptism of blood to be taught in one council, by one pope, or in one infallible decree, but only by fallible theologians and fallible**

early Church fathers. All of this is because baptism of blood is not a teaching of the Catholic Church, but the erroneous speculation of certain fathers who also erred frequently in the same documents. Besides, there would be no need for God to save anyone by baptism of blood (or “baptism of desire”), since He can keep any sincere souls alive until they are baptized.

THE THEORY OF BAPTISM OF DESIRE – A TRADITION OF MAN

Those who have been brainwashed by apologists for the theory of baptism of desire may be surprised to learn that of all the fathers of the Church, **only 1 can even be brought forward by baptism of desire advocates as having taught the concept.** That’s correct, only one, St. Augustine. The baptism of desire advocates will make a feeble attempt to bring forward a second father, St. Ambrose, as we will see; but even if that were true, that would make only two fathers out of hundreds who can be quoted as ever having speculated on the concept of baptism of desire. So then, what is one to say about the following statements of the priests of the Society of St. Pius X (SSPX), who have written three separate books on “baptism of desire”?

Fr. Jean-Marc Rulleau (SSPX), *Baptism of Desire*, p. 63: “This baptism of desire makes up for the want of sacramental baptism... The existence of this mode of salvation is a truth taught by the Magisterium of the Church and held from the first centuries **by all the Fathers.** **No Catholic theologian has contested it.**”

Fr. Francois Laisney (SSPX), *Is Feeneyism Catholic?*, p. 79, on Baptism of desire: “**It is not only the common teaching, but unanimous teaching;** it is not only since the early part of this millennium, but rather from the beginning of the Church...”

These statements are totally false and grievous lies which completely misrepresent the teaching of Tradition and corrupt people’s faith, as we already have seen. **The fathers are unanimously against** the concept that anyone (including a catechumen) could be saved without water baptism. But let us examine the teaching of the one father, St. Augustine, who did express belief (at least at times) in the idea that a catechumen could be saved without the Sacrament of Baptism by his desire for it.

ST. AUGUSTINE (354-430)

St. Augustine is quoted in favor of the concept of baptism of desire, but he admittedly

struggled with the issue, sometimes clearly opposing the idea that unbaptized **catechumens** could achieve salvation, and other times supporting it.

St. Augustine, 400: “That the place of Baptism is sometimes supplied by suffering is supported by a substantial argument which the same Blessed Cyprian draws...

Considering this over and over again, I find that not only suffering for the name of Christ can supply for that which is lacking by way of Baptism, but even faith and conversion of heart, if... recourse cannot be had to the celebration of the Mystery of Baptism.”

There are two interesting points about this passage. The first relates to baptism of blood: notice that Augustine says that his belief in baptism of blood is supported by an inference or an argument that St. Cyprian made, not anything rooted in the Tradition of the Apostles or the Roman Pontiffs.

St. Cyprian, *To Jubaianus* (254): “... *in regard to what I might think in the matter of the baptism of heretics... This baptism we cannot reckon as valid...*”

As we saw already, many of the inferences of St. Cyprian showed themselves to be quite wrong, to put it nicely, such as his “inference” that it was from “apostolic Tradition” that heretics cannot confer baptism, which is wrong, since even heretics can baptize validly. Thus, St. Augustine is revealing by this statement a very important point: **that his belief even in baptism of blood is rooted in fallible human speculation, not in divine revelation or infallible Tradition. He is admitting that he could be wrong and, in fact, he is wrong.**

Secondly, when Augustine concludes that he also believes that faith (that is, faith in Catholicism) and a desire for baptism could have the same effect as martyrdom, he says: “*Considering this over and over again...*” By saying that he considered this over and over again, St. Augustine is admitting that his opinion on *baptism of desire* is also something that he has come to from his own consideration, not through infallible Tradition or teaching. It is something that he admittedly struggled with and contradicted himself on. All of this serves to prove again that baptism of desire, like baptism of blood, is a tradition of man, born in erroneous and fallible human speculation (albeit from some great men), and not rooted in or derived from any Tradition of the Apostles or of the popes.

Out of the hundreds of fathers of the Church, the only other one that the baptism of desire advocates *even try* to quote is St. Ambrose. They think that in his funeral speech for his friend (the Emperor Valentinian) he taught that the emperor (who was only a catechumen) was saved by his desire for baptism. But St. Ambrose’s funeral speech for Valentinian is

extremely ambiguous and could be interpreted in a variety of ways. It is thus gratuitous for them to assert that it clearly teaches the idea of “baptism of desire.”

LITURGICAL TRADITION AND APOSTOLIC BURIAL TRADITION

Besides these clear testimonies of the fathers against the theory of baptism of desire, perhaps most striking is the fact that in the history of the Catholic Church **there is not a single tradition that can be cited for praying for – or giving ecclesiastical burial to – catechumens who died without baptism.** *The Catholic Encyclopedia* (1907) had the following to say about the actual Tradition of the Church in this regard:

“A certain statement in the funeral oration of St. Ambrose over the Emperor Valentinian II has been brought forward as a proof that the Church offered sacrifices and prayers for catechumens who died before baptism. **There is not a vestige of such a custom to be found anywhere...** The practice of the Church is more correctly shown in the canon (xvii) of the Second Council of Braga (572 AD): **‘Neither the commemoration of Sacrifice [oblationis] nor the service of chanting [psallendi] is to be employed for catechumens who have died without baptism.’**”

There you have the teaching of Catholic Tradition! No catechumen who died without the Sacrament of Baptism received prayer, sacrifice or Christian burial! The Council of Braga, in 572 A.D., forbade prayer for catechumens who died without Baptism. Pope St. Leo the Great and Pope St. Gelasius had earlier confirmed the same Church discipline – which was the universal practice – forbidding Catholics to pray for unbaptized catechumens who had died. **This means that the belief in the early Church was that there was no such thing as baptism of desire.** The theory of baptism of desire didn’t become a widespread belief until the middle ages, when St. Thomas Aquinas and some other eminent theologians made it their own, which caused many theologians to subsequently adopt that position out of deference to them, a position on the possible salvation of catechumens who died without baptism which was contrary to the overwhelming belief and liturgical tradition of the early Church, not to mention the Church’s later infallible teaching on the scripture John 3:5.

The true teaching of apostolic and Catholic tradition on this topic is also seen from the teaching of the Catholic Liturgy, which all worshipping Catholics in the early Church acknowledged and believed: namely, that no unbaptized catechumen or unbaptized person was considered part of *the faithful*. That unbaptized catechumens are not part of the faithful was held by all of the fathers because it was taught to all Catholics in the liturgy.

Dr. Ludwig Ott, *Fundamentals of Catholic Dogma*, Membership in the Church, p. 309: “3. The Fathers draw a sharp line of separation between Catechumens and ‘the faithful.’”

This means that no unbaptized person can be saved, because Catholic dogma has defined that no one is saved outside the one Church of the faithful.

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio*, May 27, 1832, on no salvation outside the Church: “Official acts of the Church proclaim the same dogma. Thus, in the decree on faith which Innocent III published with the synod of Lateran IV, these things are written: ***‘There is one universal Church of all the faithful outside of which no one is saved.*’**”

POPE ST. SIRICIUS (384-398)

In his letter to the Bishop of Tarragona in the year 385, Pope St. Siricius also shows how the belief in the early Church rejected any concept of baptism of desire.

Pope St. Siricius, 385, [Concerning the necessity of baptism] “Therefore just as we declare that respect for the Easter sacrifice [Paschal time] should not be lessened in the case of any person, in like manner **we wish help to be brought with all speed to children who because of their age cannot yet speak, and to those who in any emergency are in need of the water of holy baptism, lest it should lead to the destruction of our souls if, by refusing the water of salvation to those who desire it, each of them, when taking leave of this world, should lose both the kingdom and life.** Indeed whoever suffers the peril of shipwreck, an enemy attack, the danger of siege or desperation resulting from some bodily infirmity, and so **asks for what in their faith is their only help, let them receive at the moment of their request the reward of regeneration that they beg for.** This much should suffice for my digression on this subject; now let all priests who do not wish to be wrenched from the firmly-fixed rock of the apostles, on which Christ built his universal church, hold fast to the aforesaid rule.” (Latin found in Denzinger-Schonmetzer, Latin Edition, 1962, no. 184; an English Translation found in *The Christian Faith*, Sixth Revised and Enlarged Edition, Staten Island, NY: Alba House, 1996, p. 540.)

I hope that the baptism of desire advocates read this one very carefully. The Pope declares that the man who begs for regeneration and desires water baptism is still denied heaven if

he dies without it! This quotation from Pope St. Siricius is striking in that it again clearly shows how the early Church rejected belief in the concept of baptism of desire. The Pope begins by affirming that the observance of Paschal time should not be relaxed. (He is referring to the fact that Baptisms were historically performed during Paschal time.) **After affirming that this tradition should be maintained, the Pope warns that infants and those in any necessity or danger should be baptized immediately, lest those who desire baptism die and are “deprived of the Kingdom and life” for not having received water baptism which they desired.** This is a clear rejection of the idea of baptism of desire.

This point is made again by the Pope in the second half of the quotation, where he says that when those unbaptized persons “**ask for what in their faith is their only help, let them receive at the very moment of their request the reward of regeneration they beg for.**” This means that receiving water Baptism is the *only help to salvation* for such persons who earnestly desire to receive Baptism. There is no help to salvation for such persons in their desire or martyrdom, but only in receiving the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, *ex cathedra*: “**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit’ [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema.**”

As you can see, you are anathematized if you assert that baptism of desire is a Catholic doctrine!

MAJOR OBJECTIONS

SESS. 6, CHAP. 4 OF THE COUNCIL OF TRENT

OBJECTION- In Session 6, Chapter 4 of its decree on Justification, the Council of Trent teaches that justification can take place by the water of baptism or the desire for it! So there!

ANSWER- [**Preliminary Note:** If Sess. 6, Chap. 4 of Trent were teaching what the baptism of desire advocates claim (which it isn't), then it would mean that every man must receive baptism or at least have the actual desire/vow for baptism to be saved. It would mean that it would be **heresy** to say that any unbaptized person could be saved if he doesn't have at least the desire/vow for water baptism. But 99% of the people who quote

this passage in favor of baptism of desire don't even believe that one must desire baptism to be saved! They believe that Jews, Buddhists, Hindus, Muslims, etc. can be saved who don't desire water baptism. Thus, 99% of those who quote this passage **reject even what they claim it is teaching**. Frankly, this fact just shows the dishonesty and the bad will of most baptism of desire advocates in attempting to quote this passage as if they were devoted to its teaching when, in fact, they don't believe in it at all and are in heresy for teaching that non-Catholics can be saved who don't even desire water baptism.]

That being noted, this passage of the Council of Trent does not teach that Justification can take place by the water of baptism or the desire for it. It says that justification in the impious **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** the water of baptism or the desire for it. This is totally different from the idea that justification can take place by the water of baptism or the desire for it.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Sess. 6, Chap. 4: "In these words there is suggested a description of the justification of the impious, how there is a transition from that state in which a person is born as a child of the first Adam to the state of grace and of adoption as sons of God through the second Adam, Jesus Christ our savior; indeed, this transition, once the gospel has been promulgated, **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** the laver of regeneration or a desire for it, **AS IT IS WRITTEN: Unless a man is born again of water and the Holy Spirit, he cannot enter the kingdom of God (John 3:5).**"

First off, the reader should note that this crucial passage from Trent has been horribly mistranslated in the popular English version of Denzinger, the Sources of Catholic Dogma, which is cited above.

The critical phrase, "*this transition, once the gospel has been promulgated, cannot take place without the laver of regeneration or a desire for it*" has been mistranslated to read: "*this transition, once the gospel has been promulgated, cannot take place except through the laver of regeneration or a desire for it...*" This mistranslation of the Latin word "*sine*" (without) – which is found in the original Latin – to "except through" completely alters the meaning of the passage to favor the error of baptism of desire. This is important to keep in mind because this mistranslation is still being used all the time by baptism of desire apologists (often deliberately), including in recent publications of the SSPX and CMRI. That being mentioned, I will proceed to discuss what the council actually says here.

Looking at a correct translation, which is found in many books, the reader also should notice that, in this passage, the Council of Trent teaches that John

3:5 is to be taken as it is written (Latin: *sicut scriptum est*), which excludes any possibility of salvation without being born again of water in the **Sacrament of Baptism. There is no way that baptism of desire can be true if John 3:5 is to be taken as it is written, because John 3:5 says that every man must be born again of water and the Spirit to be saved, which is what the theory of baptism of desire denies. The theory of baptism of desire and an interpretation of John 3:5 as it is written are mutually exclusive (they cannot both be true at the same time) – and every baptism of desire proponent will admit this. That is why all of them must – and do – opt for a non-literal interpretation of John 3:5.**

But what does the passage in Trent that we just discussed say: It says infallibly, “**AS IT IS WRITTEN**, *UNLESS A MAN IS BORN AGAIN OF WATER AND THE HOLY GHOST, HE CANNOT ENTER INTO THE KINGDOM OF GOD.*”

But what about the claim of the baptism of desire people: that the use of the word “or” (Latin: *aut*) in the above passage means that justification **can** take place by the water of baptism or the desire for it. A careful look at the correct translation of this passage shows this claim to be false. Suppose I said, “*This shower cannot take place without water or the desire to take one.*” Does this mean that a shower can take place by the desire to take a shower? No it doesn’t. It means that both (water and desire) are necessary.

Or suppose I said, “*There cannot be a wedding without a bride or a groom.*” Does this mean that you can have a wedding with a groom and not a bride? Of course not. It means that both are necessary for the wedding. One could give hundreds of other examples. Likewise, the passage above in Trent says that Justification **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** water or desire; in other words, both are necessary. It does not say that Justification *does take place* by either water or desire!

THE CATECHISM OF THE COUNCIL OF TRENT

OBJECTION- The Catechism of the Council of Trent taught that one’s determination to receive baptism could avail him to grace and righteousness if it is impossible for him to receive baptism.

Catechism of the Council of Trent, *Ordinarily They Are Not Baptized At Once*, p. 179: “On adults, however, the Church has not been accustomed to confer the Sacrament of Baptism at once, but has ordained that it be deferred for a certain time. The delay is not attended with the same danger as in the case of infants, which we have already mentioned; should any unforeseen accident make it impossible for

adults to be washed in the salutary waters, their intention and determination to receive Baptism and their repentance for past sins, will avail them to grace and righteousness.”

ANSWER- The Catechism of the Council of Trent is not infallible. Fathers John A. McHugh, O.P. and Charles J. Callan, O.P. wrote the introduction for a common English translation of the Catechism of the Council of Trent. Their introduction contains the following interesting quote from Dr. John Hagan, Rector of the Irish College in Rome, about the Catechism’s authority.

*Catechism of the Council of Trent- Fifteenth printing, TAN Books, Introduction XXXVI: “Official documents have occasionally been issued by Popes to explain certain points of Catholic teaching to individuals, or to local Christian communities; whereas the Roman Catechism comprises practically the whole body of Christian doctrine, and is addressed to the whole Church. **Its teaching is not infallible**; but it holds a place between approved catechisms and what is *de fide*.”*

THE CATECHISM ATTRIBUTED TO ST. PIUS X

The Catechism attributed to Pope St. Pius X repeats for us the same *de fide* teaching of the Catholic Church on the absolute necessity of water baptism for salvation.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Sacraments*, “Baptism,” Q. 16: “Q. Is Baptism necessary to salvation? A. **Baptism is absolutely necessary to salvation, for Our Lord has expressly said: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the Kingdom of God.’**”

So, contrary to popular belief, those who reject “baptism of desire” actually follow the teaching of the Catechism attributed to Pope St. Pius X on the absolute necessity of water baptism. They don’t follow, however, the teaching of this *fallible* Catechism when it proceeds to contradict this truth on the absolute necessity of water baptism for salvation.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Sacraments*, “Baptism,” Q. 17: “Q. Can the absence of Baptism be supplied in any other way? A. **The absence of Baptism can be supplied** by martyrdom, which is called Baptism of Blood, or by an act of perfect love of God, or of contrition, along with the desire, at least implicit, of Baptism, and this is called Baptism of Desire.”

This again is a total contradiction to what is stated in Question 16. It should be noted that

this catechism, while attributed to Pope St. Pius X, did not come from his pen and was not solemnly promulgated by him. There is no Papal Bull from him promulgating the catechism, so it is just a fallible catechism that went out during his reign and was given his name. But, even if St. Pius X had himself authored the above words (which he didn't), it wouldn't make a bit of difference to the points I've made. This is because a pope is only infallible when speaking magisterially. This catechism is not infallible because it wasn't promulgated solemnly from the Chair of Peter or even specifically by the pope. Further, this catechism is proven not to be infallible by the fact that it teaches the abominable heresy that there is salvation "outside" the Church (as I will show)!

But I will first quote where the catechism affirms the dogma.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Apostles' Creed*, "The Church in Particular," Q. 27: "Q. Can one be saved outside the Catholic, Apostolic and Roman Church? A. **No, no one can be saved outside the Catholic, Apostolic Roman Church, just as no one could be saved from the flood outside the Ark of Noah, which was a figure of the Church.**"

Here the Catechism attributed to Pope St. Pius X reaffirms the defined dogma. But it proceeds to deny this dogma just two questions later!

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Apostles' Creed*, "The Church in Particular," Q. 29: "Q. But if a man through no fault of his own is **outside** the Church, can he be saved? A. **If he is outside the Church through no fault of his, that is, if he is in good faith**, and if he has received Baptism, or at least has the implicit desire of Baptism; and if, moreover, he sincerely seeks the truth and does God's will as best as he can, such a man is indeed separated from the body of the Church, but is united to the soul of the Church and consequently is on the way of salvation."

Here we see this fallible Catechism word for word denying the dogma Outside the Church There is No Salvation! It teaches that there can be salvation "outside" the Church, which directly denies the truth it taught to the people in Question 27. This statement is so heretical, in fact, **that it would be repudiated even by most of the crafty heretics of our day, who know that they cannot say that people are saved "outside," so they argue that non-Catholics are not "outside" but are "inside" somehow**. So even those crafty heretics who reject the true meaning of Outside the Church There is No Salvation would have to admit that the above statement is heretical!

Further, notice that the catechism attributed to St. Pius X teaches the heresy that persons can be united to the "Soul" of the Church, but not the Body. As proven already, the Catholic

Church is a Mystical Body. Those who are not part of the Body are no part at all.

Pope Pius XI, *Mortalium Animos* (# 10), Jan. 6, 1928: “For since the mystical body of Christ, in the same manner as His physical body, is one, compacted and fitly joined together, it were foolish and out of place to say that the mystical body is made up of members which are disunited and scattered abroad: **whosoever therefore is not united with the body is no member of it, neither is he in communion with Christ its head.**”

This discussion on the catechisms should demonstrate to the reader how the rampant denial of Outside the Church There is No Salvation and the necessity of Water Baptism has been perpetuated through fallible texts with imprimaturs and why it has been imbibed today by almost all who profess to be Catholic. It has been perpetuated by fallible documents and texts which contradict themselves, which contradict defined dogma, and which teach heresy, and which – all the while – elsewhere affirm the immutable truths of the absolute necessity of the Catholic Church and water baptism for salvation. And this is why Catholics are bound to adhere to infallibly defined dogma, not fallible catechisms or theologians.

Pope Pius IX, *Singulari Quadem*: “For, in truth, when released from these corporeal chains, ‘we shall see God as He is’ (1 John 3:2), we shall understand perfectly by how close and beautiful a bond divine mercy and justice are united; but, as long as we are on earth, weighed down by this mortal mass which blunts the soul, **let us hold most firmly that, in accordance with Catholic teaching, there is ‘one God, one faith, one baptism’ [Eph. 4:5]; it is unlawful to proceed further in inquiry.**”

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: “**If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.**”

How many infallible statements from Popes have we not seen, which absolutely proves that a real psychical water-baptism is necessary for salvation? Anyone denying this fact is simply a liar and a heretic who obstinately adhere to fallible sources instead of infallible ones, and imagines himself (or some other man, or some other fallible source) to be the source of truth, thus putting man in the place of God (the infallible Popes, through whom God's truth is revealed). When such a person above described prays the "Our Father" he is a hypocrite, because he himself has no intention of doing the will of God!

THE ABSOLUTE NECESSITY FOR EVERYONE ABOVE THE AGE OF REASON TO KNOW ABOUT THE TRINITY AND THE INCARNATION TO BE SAVED

John 3:36- “He that believeth in the Son, hath life everlasting; but he that believeth not the Son, shall not see life; but the wrath of God abideth on him.”

The Catholic Church also teaches that it is absolutely necessary for everyone above reason to positively know about the most holy mysteries of our great religion in order to be saved. These mysteries are the Trinity and the Incarnation. Those who speak about invincible ignorance and that ignorance about the Catholic faith can somehow save a person are thoroughly refuted by these words below. They are also refuted by Our Lord’s words in the Gospel!

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*:

“Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.– But the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity; neither confounding the persons, nor dividing the substance; for there is one person of the Father, another of the Son, another of the Holy Spirit, their glory is equal, their majesty coeternal...and in this Trinity there is nothing first or later, nothing greater or less, but all three persons are coeternal and coequal with one another, so that in every respect, as has already been said above, both unity in Trinity, and Trinity in unity must be worshipped. **Therefore let him who wishes to be saved, think thus concerning the Trinity.**

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved.”

Some will state that dogmas of the Catholic Church that true non heretical Popes have pronounced are somehow their own interpretation of how things work and that the Popes are not inspired by God when they speak infallibly from the chair of Peter. Such nonsense would mean that no foundation of truth could ever exist since there would be no infallible declarations by the Popes to rely on to explain Scripture to us. These woeful wretches are also condemned by our saintly Pope St. Pius X!

Pope St. Pius X, *Lamentabile*, The Errors of the Modernists, July 3, 1907, #22: **“The dogmas which the Church professes as revealed are not truths fallen from heaven, but they are a kind of interpretation** of religious facts, which

the human mind by a laborious effort prepared for itself.”- **Condemned**

Dogmas are truths fallen from heaven which cannot possibly contain error.

They are not merely human statements, written to warn non-Catholics, which are subject to correction and qualification. Dogmas are infallible definitions of the truth which can never be changed or corrected, and have no need to be changed or corrected since they cannot possibly contain error. Dogmas are defined so that Catholics must know what they must believe as true from divine revelation without any possibility of error.

Pope Leo XII, *Ubi Primum* (# 14), May 5, 1824: “**It is impossible for the most true God**, who is Truth itself, the best, the wisest Provider, and the Rewarder of good men, **to approve all sects who profess false teachings** which are often inconsistent with one another and contradictory, **and to confer eternal rewards on their members... by divine faith we hold one Lord, one faith, one baptism... This is why we profess that there is no salvation outside the Church.**”

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved, in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctam*, Nov. 18, 1302: “With Faith urging us we are forced to believe and to hold the one, holy, Catholic Church and that, apostolic, and we firmly believe and simply confess **this Church outside of which there is no salvation nor remission of sin.**”

INVINCIBLE IGNORANCE

2 Corinthians 4:3: “**And if our gospel be hid, it is hid to them that are lost, in whom the god of this world [Satan] hath blinded the minds of unbelievers, that the light of the gospel of the glory of Christ, who is the image of God, should not shine unto them.**”

Pope Paul III, *Council of Trent*, Sess. 6 on Justification, Chap. 15: “...it must be maintained that the grace of justification, although received, is lost not only by infidelity, whereby even faith itself is lost, but also by any other mortal sin, although faith be not lost, **thereby defending the doctrine of the divine law which excludes from the kingdom of God not only the unbelievers**, but also the faithful who are ‘fornicators, adulterers, effeminate, liars with mankind, thieves,

covetous, drunkards, railers, extortioners' [1 Cor. 6:9], and all others who commit deadly sins..."

The dogma Outside the Catholic Church There is No Salvation has been solemnly defined at least seven times by popes speaking from the Chair of St. Peter. Never once were any exceptions mentioned about "invincible ignorance." In fact, it is just the opposite: all exceptions were always excluded.

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*:

"There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved, in which Jesus Christ is both priest and sacrifice."

Thus, the idea that a non-Catholic who is ignorant of the Faith can be saved is heretical; it is contrary to the dogma that "**no one**," (Pope Pius IV; Benedict XIV; Pius IX) "**nobody at all**," (Innocent III) "**nobody**, even if he shed his blood in the name of Christ" (Eugene IV) can be saved as a non-Catholic. It is a denial of the dogma that "**every human creature**" (Boniface VIII) must be a Catholic, and that "**only those**" (Eugene IV) inside the bosom and unity of the Church can achieve salvation.

Those who insist that "invincible ignorance" can possibly save a person who dies as a non-Catholic simply depart from and deny the dogmatic teaching of the Catholic Church.

Fr. Francisco de Vitoria, O.P., a famous 16th century Dominican theologian, summed up the traditional teaching of the Catholic Church on this topic very well. Here is how he put it: "**When we postulate invincible ignorance on the subject of baptism or of the Christian faith, it does not follow that a person can be saved without baptism or the Christian faith.** For the aborigines to whom no preaching of the faith or Christian religion has come will be damned for mortal sins or for idolatry, but not for the sin of unbelief. As St. Thomas says, however, if they do what in them lies [in their power], accompanied by a good life according to the law of nature, it is consistent with God's providence that he will illuminate them regarding the name of Christ."

Fr. Michael Muller, C.S.S.R., *The Catholic Dogma*, pp. 217-218, 1888: "**Inculpable or invincible ignorance has never been and will never be a means of salvation.** To be saved, it is necessary to be justified, or to be in the state of grace. In order to obtain sanctifying grace, it is necessary to have the proper dispositions for justification; that is, true divine faith **in at least the necessary truths of salvation**, confident hope in the divine Savior, sincere sorrow for sin, together with the firm purpose of doing all that God has commanded, etc. **Now, these**

supernatural acts of faith, hope, charity, contrition, etc., which prepare the soul for receiving sanctifying grace, can never be supplied by invincible ignorance; and if invincible ignorance cannot supply the preparation for receiving sanctifying grace, much less can it bestow sanctifying grace itself. ‘Invincible ignorance,’ says St. Thomas, ‘is a punishment for sin.’ (De, Infid. Q. x., art. 1).

All the people who die in cultures which have never been penetrated by the Gospel go to Hell for sins against the natural law and the other grave sins which they commit – which bad will and failure to cooperate with God’s grace is the reason He does not reveal the Gospel to them. The First Vatican Council defined infallibly, based on Romans 1, that the one true God can be known with certitude by the things which have been made, and by the natural light of human reason.

St. Paul, *Romans 1:18-20*: “For the wrath of God is revealed from Heaven against all ungodliness and injustice of those men that detain the truth of God in injustice: Because that which is known of God is manifest in them. For God hath manifested it to them. **For the invisible things of him, from the creation of the world, are clearly seen, being understood by the things that are made; his eternal power also, and divinity: so that they are inexcusable.**”

Everyone can know with certainty that there is a supreme spiritual being, Who is the One True God and the Creator of the world and all that it contains. Everyone knows that God is not something that they have carved out of wood or jade or stone. They know that God is not the tree that they worship or the river they worship or the rock or the snake or the sacred tree frog. They know that these things aren’t the Creator of the universe. Every such person knows that he is worshipping a creature rather than the Creator. They are, as St. Paul says in verse 20, without excuse. St. Augustine explains this well in reference to persons who died ignorant of the Faith and without baptism.

St. Augustine (+428): “... **God foreknew that if they had lived and the gospel had been preached to them, they would have heard it without belief.**”

St. Thomas Aquinas, *De Veritate*, 14, A. 11, ad 1: Objection- “**It is possible that someone may be brought up in the forest, or among wolves; such a man cannot explicitly know anything about the faith.** St. Thomas replies- It is the characteristic of Divine Providence to provide every man with what is necessary for salvation... provided on his part there is no hindrance. In the case of a man who seeks good and shuns evil, by the leading of natural reason, **God would either reveal to him through internal inspiration what had to be believed, or**

would send some preacher of the faith to him..."

St. Thomas Aquinas, *Sent. II, 28, Q. 1, A. 4, ad 4*: "If a man born among barbarian nations, does what he can, God Himself will show him what is necessary for salvation, either by inspiration or sending a teacher to him."

St. Thomas Aquinas, *Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2*: "**If a man should have no one to instruct him, God will show him**, unless he culpably wishes to remain where he is."

In his Encyclical Letters, dated Dec. 8, 1849; Dec.. 8, 1864; and Aug. 10, 1863, and in his Allocution on Dec. 9, 1854: Pope Pius IX. says:

"It is not without sorrow that we have learned another not less pernicious error, which has been spread in several parts of Catholic countries, and has been imbibed by many Catholics, who are of opinion that all those who are not at all members of the true Church of Christ, can be saved: Hence they often discuss the question concerning the future fate and condition of those who die without having professed the Catholic faith, and give the most frivolous reasons in support of their wicked opinion . . . ."

"We must mention and condemn again that most pernicious error, which has been imbibed by certain Catholics, who are of the opinion that those people who live in error and have not the true faith, and are separated from Catholic unity, may obtain life everlasting. Now this opinion is most contrary to Catholic faith, as is evident from the plain words of our Lord, (Matt. xviii. 17 ; Mark xvi. 16; Luke x. 16; John iii. 18) as also from the words of St. Paul, (II. Tim. Iii. 11) and of St. Peter (II. Peter. ii. 1). To entertain opinions contrary to this Catholic faith is to be an impious wretch."

"We therefore again reprobate, proscribe, and condemn all and every one of these perverse opinions and doctrines, and it is our absolute will and command that all sons of the Catholic Church shall hold them as reprobated, proscribed, and condemned. It belongs to our Apostolic office to rouse your Episcopal zeal and watchfulness to do all in your power to banish from the minds of the people such impious and pernicious opinions, which lead to indifference of religion, which we behold spreading more and more, to the ruin of souls. Oppose all your energy and zeal to these errors and employ zealous priests to impugn and annihilate them, and to impress very deeply upon the minds and hearts of the faithful the great dogma of our most holy religion, that salvation can be had only in the Catholic faith. Often exhort the clergy and the faithful to give thanks to God for the great gift of the Catholic faith."

St. Augustine, *Tractate 89*, on John 15:22-23- “**What, then, does He [Jesus] mean by the words, *If I had not come and spoken unto them, they had not had sin?* [John 15:22] Was it that the Jews were without sin before Christ came to them in the flesh? Who, though he were the greatest fool, would say so?...** But when He went on to say, *But now they have no excuse for their sin*, some may be moved to inquire whether those to whom Christ neither came nor spoke, have an excuse for their sin. For if they have not, why is it said here that these had none, on the very ground that He did come and speak to them? And if they have, have they it to the extent of thereby being barred from punishment, or of receiving it in a milder degree? To these inquiries, with the Lord's help and to the best of my capacity, I reply, that such have an excuse, ***not for every one of their sins, but for this sin of not believing on Christ***, inasmuch as He came not and spoke not to them.”

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio*, May 27, 1832, on no salvation outside the Church: “**Finally some of these misguided people attempt to persuade themselves and others that men are not saved only in the Catholic religion, but that even heretics may attain eternal life...** You know how zealously Our predecessors taught that article of faith which these dare to deny, namely the necessity of the Catholic faith and of unity for salvation... Omitting other appropriate passages *which are almost numberless in the writings of the Fathers*, We shall praise St. Gregory the Great who expressly testifies that THIS IS INDEED THE TEACHING OF THE CATHOLIC CHURCH. He says: ‘*The holy universal Church teaches that it is not possible to worship God truly except in her and asserts that all who are outside of her will not be saved.*’

THE DOGMA, POPE PIUS IX AND INVINCIBLE IGNORANCE

OBJECTION- What about Pope Pius IX? Isn't it true that he taught that the invincibly ignorant could be saved in two documents? What about *Singulari Quaedam* and *Quanto Conficiamur Moerore*?

ANSWER- Confusion on this topic has increased as a result of a few misunderstood statements from Pope Pius IX. As we analyze these statements, **it is imperative to keep in mind that, even if Pope Pius IX had taught that the invincibly ignorant could be saved on these two occasions, it wouldn't mean that such a position is true, because they were fallible documents which could have contained error.** No pope can change or contradict dogma. Pope Honorius, who reigned in the 7th century,

was, in fact, later condemned for propagating heresy, though not in his solemn capacity teaching to the universal Church, further proving how even a pope can err or teach heresy in his fallible capacity. Thus, no one, not even a pope, can change the dogma that no one who dies outside the Catholic Church, ignorant or not, can be saved. Here are some more quotes on ignorance.

Pope Benedict XV, *Humani Generis Redemptionem* (# 14), June 15, 1917:

“...‘Ignorance is the mother of all errors,’ as the Fourth Lateran Council so truthfully observes.”

The Errors of Peter Abelard, Condemned by Innocent II, July 16, 1140, #10: “That they have not sinned who being ignorant have crucified Christ, **and that whatever is done through ignorance must not be considered sin.**” - **Condemned**

The first of the documents from Pope Pius IX, frequently quoted by those who believe in salvation outside the Church, is *Singulari Quadem*, an allocution (a speech to the cardinals) given December 9, 1854:

“...those who are affected by ignorance of the true religion, if it is invincible ignorance, are not subject to any guilt in this matter before the eyes of the Lord.”

First of all, this is a speech of Pope Pius IX to the cardinals. It is not a dogmatic pronouncement, not even an encyclical, nor even an encyclical addressed to the entire Church.

But is Pope Pius IX saying that the invincibly ignorant can be justified and saved in their condition? No. Rather, he is stating that the “invincibly ignorant” will not be held accountable for the sin of infidelity, but they will still go to Hell. Read carefully the last part of the sentence, “are not subject to any guilt IN THIS MATTER,” that is, in the matter of infidelity. St. Thomas Aquinas explains that **unbelievers who have never heard of the Gospel are damned for their other sins**, which cannot be remitted without Faith, not because of the sin of infidelity (or disbelief in the Gospel). These other sins of the unbelievers serve as the reason why God does not reveal the Gospel to them and which ultimately excludes them from salvation. If one among them, however, were truly sincere and of good will, and cooperating with the natural law, then God would send a preacher (even miraculously, if necessary) to bring the Catholic Faith and baptism to him. Pope Pius IX goes on to say in the same allocution concerning a person of good will who is invincibly ignorant:

“the gifts of heavenly grace will assuredly not be denied to those who sincerely

want and pray for refreshment by the divine light...”

St. Thomas Aquinas, Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2: **“If a man should have no one to instruct him, God will show him,** unless he culpably wishes to remain where he is.”

St. Augustine, *Tractate 89*, on John 15:22-23- **“What, then, does He [Jesus] mean by the words, *If I had not come and spoken unto them, they had not had sin?* [John 15:22] Was it that the Jews were without sin before Christ came to them in the flesh? Who, though he were the greatest fool, would say so?...To these inquiries, with the Lord's help and to the best of my capacity, I reply, that such have an excuse, *not for every one of their sins, but for this sin of not believing on Christ,* inasmuch as He came not and spoke not to them.”**

Thus, Pope Pius IX was not teaching that people who are ignorant of the Catholic Faith can be saved; he was, rather, stating that such unbelievers are not damned for the matter of infidelity. The fact that all who die as ignorant non-Catholics are not saved is the affirmation of all of Catholic Tradition and all the saints, besides being the dogmatic teaching of the Catholic Church.

Pope Pius IX proceeded to speak about the invincibly ignorant again seven years later in his encyclical *Quanto Conficiamur Moerore*, August 10, 1863. *Quanto Conficiamur Moerore* does not meet the requirements for infallibility; it is addressed only to the cardinals and bishops of Italy.

Pope Pius IX, *Quanto Conficiamur Moerore*: *“And here, beloved Sons and Venerable Brothers, **We should mention again and censure a very grave error in which some Catholics are unhappily engaged, who believe that men living in error, and separated from the true faith and from Catholic unity, can attain eternal life.** Indeed, this is certainly quite contrary to Catholic teaching. It is known to us and to you that they who labor in invincible ignorance of our most holy religion AND WHO ZEALOUSLY KEEPING THE NATURAL LAW AND ITS PRECEPTS ENGRAVED IN THE HEARTS OF ALL BY GOD, AND BEING READY TO OBEY GOD, LIVE AN HONEST AND UPRIGHT LIFE, can, by the OPERATING POWER OF DIVINE LIGHT AND GRACE, attain eternal life since God...will by no means suffer anyone to be punished with eternal torment who has not the guilt of deliberate sin.”*

First, notice that Pope Pius IX specifically condemns the idea that a man “living in error

and separated from the true Faith” can be saved. What, may I ask, is the idea of salvation for the “invincibly ignorant”? Why, of course, it is the idea that a man living in error and separated from the true Faith can be saved. So, the very concept of salvation for the “invincibly ignorant” is condemned as QUITE CONTRARY TO CATHOLIC TEACHING in this very document of Pope Pius IX.

Second, notice again that Pope Pius IX does not say anywhere that the invincibly ignorant can be saved where they are. Rather, he is reiterating that the ignorant, if they cooperate with God’s grace, keep the natural law and respond to God’s call, they can by God’s “operating power of divine light and grace” [being enlightened by the truth of the Gospel] attain eternal life, since God will certainly bring all of his elect to the knowledge of the truth and into the Church by baptism. **According to the specific definition of Sacred Scripture, “divine light” is the Gospel truth of Jesus Christ** (the Catholic Faith) which removes the ignorant from darkness.

Ephesians 5:8 “For **you were heretofore darkness, but now light in the Lord**. Walk then as children of the light.”

1 Thess. 5:4-5 “But you, **brethren [believers]**, are not in darkness... For all **you are the children of the light**.”

So, we must not interpret Pius IX’s words in *Quanto Conficiamur Moerore* about the good-willed ignorant being saved by receiving “divine light and grace” contrary to their clear scriptural and Traditional meaning, which is that divine light and grace is received by hearing of the Gospel, believing it and being baptized. Thus, in *Quanto Conficiamur Moerore*, Pius IX is saying that the good-willed, sincere person who is ignorant of the Faith will be “illuminated” by receiving the “divine light” (hearing the Gospel) and will enter the Catholic Church so that he can be saved.

I realize that Pope Pius IX was not nearly as clear as he could have been in the second half of *Quanto Conficiamur Moerore*. The heretics have had a field day with it, because they think that they can exploit its wording to favor their heresy that there is salvation outside the Church. If Pope Pius IX had repeated in a strong way the previous definitions of the popes, without any ambiguous language, he would have avoided the danger of modernists *misinterpreting* his words. This is a shame because almost all of his statements on this topic do very clearly affirm Church dogma without any ambiguity that heretics can jump on.

Pope Pius IX, *Nostis et Nobiscum* (# 10), Dec. 8, 1849: “In particular, **ensure that the faithful are deeply and thoroughly convinced of the truth of the**

doctrine that the Catholic faith is necessary for attaining salvation. (This doctrine, received from Christ and emphasized by the Fathers and Councils, is also contained in the formulae of the profession of faith used by Latin, Greek and Oriental Catholics).”

Pope Pius IX, *Ubi primum* (# 10), June 17, 1847: “**For ‘there is one universal Church outside of which no one at all is saved; it contains regular and secular prelates along with those under their jurisdiction, who all profess one Lord, one faith and one baptism.”**

Pope Pius IX- *Syllabus of Modern Errors*- Proposition 16, Dec. 8, 1854: “Man may, in the observance of any religion whatever, find the way of eternal salvation, and arrive at eternal salvation.” – **Condemned**

Notice again that the concept of salvation for the “invincibly ignorant” is condemned here. The concept of salvation for the “invincibly ignorant,” as it is held by almost everyone who holds it today, is that some men – including those who observe non-Catholic religions – can find and arrive at salvation in these religions because they are “without fault of their own.” But this is heretical and condemned by Pius IX’s own Syllabus of Errors above.

SALVATION FOR THE “INVINCIBLY IGNORANT” REDUCED TO ITS ABSURD PRINCIPLE

Invincible ignorance becomes a destructive heresy, obliterating the necessity of the catholic faith all over the world. The theory that “invincible ignorance” saves can also be refuted by reducing it to its absurd principle, which is this: If being ignorant of the Savior could render one worthy of salvation, then Catholics are actually doing non-Christians a disservice in preaching Jesus Christ to them. St. Paul, St. Vincent Ferrer, St. Francis Xavier, Fr. Pierre De Smet, the North American Martyrs and the other countless heroic missionaries in Church history, who suffered mind-boggling hardships to preach the Gospel to the ignorant pagans, *were simply making these people more culpable and more guilty before God*, according to the modern heresy of salvation for the “invincibly ignorant.” If the missionaries had just stayed home, according to the invincible ignorance heresy, the sincere pagans could have been saved for never having heard of Christ through *no fault of their own*. But by making the effort to preach Christ to them, as the missionaries did, they were – according to the invincible ignorance heresy – rendering these persons *without excuse* if they failed to live up to the obligations of the Gospel or rejected it altogether. Thus, preaching the Gospel to the non-Christians, according to the

heretical “invincible ignorance” theory, puts the pagans in a situation in which it is more likely that they are going to be damned. Thus, the modern heresy of salvation by being “invincibly ignorant” actually makes preaching to the pagans *counterproductive* for the salvation of souls. But such a notion is absurd, of course, and proves the illogical and false nature of the invincible ignorance heresy.

But, in fact, the heresy has gotten so bad today in the time of the Great Apostasy in which we live that most “Catholics” today readily profess that pagans, Jews, Buddhists, etc. who know of the Gospel *and reject it* can also be saved by “invincible ignorance.” But this is only the necessary result of the invincible ignorance heresy; for if pagans who’ve never heard of Christ can be saved “in good faith,” then pagans who reject Christ could also be in good faith too, for how much does one have to hear to lose his “invincible ignorance”? Once one strays from the principle – that is to say, once one rejects the divinely revealed truth – that *all who die as pagans are definitely lost without exception* (Pope Eugene IV, *de fide*), the clear cut lines of demarcation are rejected, and a gray area necessarily takes over, a gray area according to which *one cannot possibly know or set limits on who is possibly in good faith and who is not*.

Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (# 13), Aug. 15, 1832: “With the admonition of the apostle that ‘there is one God, one faith, one baptism’ (Eph. 4:5) **may those fear who contrive the notion that the safe harbor of salvation is open to persons of any religion whatever.** They should consider the testimony of Christ Himself that ‘those who are not with Christ are against Him,’ (Lk. 11:23) and that they disperse unhappily who do not gather with Him. **Therefore, ‘without a doubt, they will perish forever, unless they hold the Catholic faith whole and inviolate’ (Athanasian Creed).**

GIFTS, DONATIONS AND WILLS

Catholics should neither will things nor give gifts/donations to those who are heretics or non-Catholics. This would include those who profess to be traditional Catholics, but don’t hold the correct positions. Well, here are some interesting canons we’ve recently come across in study. They come from the regional councils in Africa around the year 419 A.D. They inculcate the same ancient Christian concept:

Canons of the African Code, 419 A.D., Canon 22: “And that to those who are not Catholic Christians, even if they be blood relations, **neither bishops nor clergymen shall give anything at all by way of donation of their possessions.**”

Canons of the African Code, 419 A.D., Canon 81: “It was ordained that **if any bishop should prefer to his Church strangers to blood relationship with him, or his heretical relatives, or pagans as his heirs**, he shall be anathematized even after his death...”

ABOUT RECEIVING THE SACRAMENTS FROM HERETICS AND PRAYER IN COMMUNION WITH HERETICS

(For our most recent article refuting Peter and Michael Dimond's lies and dishonesties on receiving sacraments from heretics in the debate with us, and on their website, "Sacraments from Undeclared Heretics Debate" – The Important Quotes, [CLICK HERE.](#))

(Also see [the unanimous consent of the Fathers condemns being in religious communion with heretics and forbids receiving the sacraments from them.](#))

PREFACE

This article will not refute the concept of whether validly ordained (but heretical or schismatical priests) consecrate the sacraments validly – for they do – but will rather deal with whether one may approach such priests for the sacraments. Some people claim that one may approach heretical (but validly ordained) priests for the sacraments of the Eucharist and Confession licitly and without sin. This concept however is totally false and will be thoroughly refuted in this article. (It must also be pointed out that while the validly ordained but heretical priests can consecrate most of the sacraments validly, they nevertheless cannot validly administer the sacraments of confession (Penance, Extreme Unction etc.) since they cannot give an absolution in these sacraments since they are lacking jurisdiction, which is required for the validity of these sacraments, and which they have not since they are heretics and outside the Church. See [COUNCIL OF TRENT TEACHES THAT HERETICS CANNOT GIVE AN ABSOLUTION IN CONFESSION](#); and [ST. THOMAS TEACHES THAT HERETICS CANNOT GIVE AN ABSOLUTION IN CONFESSION.](#))

Important to understand here is **that a heretical or schismatical priest** consecrate these *other* sacraments validly – **but illicitly** – and sins mortally every time he confect these sacraments. Also everyone that knowingly approach a heretical or schismatical priest for the sacraments, receives them illicitly and sins mortally every time he approach these sacraments (unless ignorance excuse him).

The Catholic Encyclopedia, Vol. 13; "Sacraments" (1912): "The care of all those sacred rites has been given to the Church of Christ. Heretical or schismatical ministers can administer the sacraments validly if they have valid Orders, but their ministrations are sinful (see Billot, op. cit., thesis 16). Good faith would excuse the recipients from sin [that is, only if they didn't know it was heretics they approached or that it was wrong to approach them.]"

The priest consecrates validly because of his valid ordination to the priesthood; he consecrates illicitly because of his heresy or schism.

The Catholic Encyclopedia, Vol. 13; "Sacraments" (1912): "For administering Baptism validly no special ordination is required. Any one, even a pagan, can baptize, provided that he use the proper matter and pronounce the words of the essential form, with the intention of doing what the Church does (Decr. pro Armen., Denzinger-Bannwart, 696). Only bishops, priests, and in some cases, deacons may confer Baptism solemnly. It is now held as certain that in Matrimony the contracting parties are the ministers of the sacrament, because they make the contract and the sacrament is a contract raised by Christ to the dignity of a sacrament (cf. Leo XIII, Encyclical "Arcanum", 10 Febr., 1880). For the validity of the other five sacraments the minister must be duly ordained. The Council of Trent anathematized those who said that all Christians could administer all the sacraments (Sess. VII, can.10). Only bishops can confer Sacred Orders (Council of Trent, sess. XXIII, can.7). Ordinarily only a bishop can give Confirmation. The priestly Order is required for the valid administration of Penance and Extreme Unction (Conc. Trid., sess. XIV, can.10, can.4). As to the Eucharist, those only who have priestly Orders can consecrate, i.e. change bread and wine into the Body and Blood of Christ."

It should be stressed, of course, that all ordinations which has taken place in antipope Paul VI's new rite of "Holy Orders" of bishops, priests and deacons are invalid, since they have deviated from the traditional formula of consecration. This means that all ordinations which have occurred after 1968 in Paul VI's new rite of "Holy" Orders are invalid. This means that almost all the priests in the new Vatican II religion are invalidly ordained and never consecrate the sacraments either validly or licitly. Priests in the New Vatican II religion, however, who was ordained before 1968 and Paul VI's new rite of ordination, are still valid priests and consecrates these sacraments validly (but illicitly) if they use the traditional formula (correct wording) of confecting these Sacraments. Some argue that even these heretical or apostate priests may be approached for the sacraments licitly. This, however, is completely false and will be thoroughly refuted in this article.

[If you want to learn more about the invalidity of Vatican II, the New Mass, and Paul VI's new rite of ordination, consult this page:

<http://www.catholic-saints.net/new-mass-vs-traditional-mass/>

THE BIBLICAL BASIS FOR AVOIDING HERETICS

Now, the doctrine that people can never pray in communion with heretics, receive the sacraments from heretics or enter their churches, are taught from the beginning of the Church, and its foundation is of course from the Bible.

Titus 3:10:- “A man that is a heretic, after the first and second admonition, avoid.”

The infallible word of God commands us to avoid a heretic after the first and second admonition.

2 John 1:9-10:- “Whosoever revolteth, and continueth not in the doctrine of Christ, hath not God. He that continueth in the doctrine, the same hath both the Father and the Son. If any man come to you, and bring not this doctrine, receive him not into the house nor say to him, God speed you. For he that saith unto him, God speed you, **communicateth** with his wicked works.”

This bible verse makes it crystal clear that those who have dealings with heretics or schismatics, “**communicateth with his wicked works.**” This means that those who have dealings with heretics have a part of and share in their sins.

However, there is **one** exception to this doctrine of receiving the Sacraments from heretics. This specific canon from the *Council of Florence* deals with the sacrament of baptism. The Catholic Church will always make it clear when there is an exception to a doctrine.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “Exultate Deo,” 1439: “In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a **heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denz. 696)**

This exception on baptism is really necessary since no man can ever be saved or by any other means enter into the bosom and unity of the Church without the sacrament of baptism. This, of course, is another proof of the explicit necessity for all to be baptized in order to be saved.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: “If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.”

Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, “Exultate Deo,” Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “Holy baptism, which is the gateway to the spiritual life,

holds the first place among all the sacraments; through it we are made members of Christ and of the body of the Church. And since death entered the universe through the first man, 'unless we are born again of water and the Spirit, we cannot,' as the Truth says, 'enter into the kingdom of heaven' [John 3:5]. The matter of this sacrament is real and natural water."

The Church made this specific exception in regard to heretics since everyone - young as well as old - must receive the water of regeneration to be saved. However, the words of Pope Eugene IV, in the Council of Florence, do not allow a person to receive the sacrament of Baptism from heretics in all cases, but only in an extreme necessity. One example would be when the danger of death is imminent, and the person in question might risk dying without the sacrament of baptism. (This exception would also of course be valid if you don't know any Catholics in your area and need baptism. If you have no Catholic friends or family members and need baptism you may be baptized by a heretic as fast as possible. See [Baptism; the Steps to Convert to the Traditional Catholic Faith; the Steps for Those Leaving the New Mass; and Conditional Baptism](#)). In such a situation, as described above, however, **"not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does."** And so, it is clear why God made this exception through the Pope. Again, when there are exceptions, it will always be mentioned and made clear.

The point being made, one will not, however, find any exceptions regarding any other of the sacraments in regard to heretics or schismatics. According to the teachings of the Church, heretics and schismatics must be avoided under pain of mortal sin. You may thus not have friendly relations with them, e.g., playing sports together, or doing other activities like this, or even meet with them as one would meet with a real Catholic friend. The only exception to this would be if you're trying to convert a heretic or an unbeliever. In such a case you can meet with him, play sports with him and talk with him. However, if your intention is wrong and you know that you keep contact with atheists or heretics for the wrong reasons, and not for the purpose of really converting them (or even if your intention is right but the sinner, heretic or schismatic is obstinate and non-convertible and refuses to listen), as all too often happens with heretical family members, then you must cease all contact with them. For doing otherwise might be the cause of your eternal destruction. How many people have not forfeited God to please other men more? How many have not lost God because they spent too much time trying to help others whilst overlooking themselves? "Beware of men", Jesus Christ warns (Matthew 10:17). Catholics must realize that few are Saved; most adult Catholics are damned. Not even Jesus Christ, who is God, could convert all the hardened Jews.

AGAINST HERETICS AND PRAYING IN COMMUNION WITH HERETICS

Catholics are explicitly forbidden to knowingly pray in communion with heretics or receive the sacraments from them as Pope Leo X and the following dogmatic Councils makes clear. These quotations, of course, also condemn the Vatican II sect's false ecumenism, as well as their false prayer meetings or gatherings with the false religions of the world.

Pope Leo X, *Fifth Lateran Council, Session 8 and 9, ex cathedra*: “And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith.

“...**All false Christians** and those with evil sentiments towards the faith, of whatever race or nation they may be, **as well as heretics and those stained with some taint of heresy**, or Judaizers, **are to be totally excluded from the company of Christ's faithful** and expelled from any position, especially from the Roman curia, and punished with an appropriate penalty...”

The Pope just said infallibly that **all heretics should be avoided in every way**. Note that you can only know that someone is a heretic if *you yourself have obtained this knowledge of the person in question*. Thus, if you ***know*** your priest to be a heretic, you are obliged to **avoid him in every way**, and may not approach him for the sacraments. The same authoritative language can be seen in Pope Vigilius ex cathedra decree from the Second Council of Constantinople.

Pope Vigilius, *Second Council of Constantinople, 553, ex cathedra*: “**The heretic, even though he has not been condemned formally by any individual, in reality brings anathema on himself, having cut himself off from the way of truth by his heresy**. What reply can such people make to the Apostle when he writes: ***As for someone who is factious, after admonishing him once or twice, have nothing more to do with him, knowing that such a person is perverted and sinful; he is self-condemned (Titus 3:10).***”

Question: Does this mean that I cannot live with my heretical parents, even though I've

tried to convert them?

Answer: Of course not. All it means is that you cannot unite yourself with heretics purposely (outside of what the Church approves of), or be friends with them, or be in religious communion with them. That's what's condemned here. The Pope is *not* condemning those who, in a necessity, live with a heretic, who are married with a heretic (so long as the Church has approved of it), who buys food or do business with heretics, or who work under a heretic or take orders from him, etc.

Moving on:

III Council of Constantinople, 680-681: “If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion [excommunicated]. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion [excommunicated].”

The Third Council of Constantinople just defined infallibly that any person who prays in communion with heretics are to be excommunicated and refused communion for praying with other heretics. Now let's look at some other quotes:

Council of Laodicea, 4th century, (#Canon 6): “No one shall pray in common with heretics and schismatics... It is not permitted to heretics to enter the house of God while they continue in heresy.”

Council of Carthage: “One must neither pray nor sing psalms with heretics, and whoever shall communicate with those who are cut off from the communion of the Church, whether clergy or layman: let him be excommunicated.”

Pope Pius IX, Sept. 16, 1864, *letter to the English Episcopate* (CH 254): “That Christians and ecclesiastics should pray for Christian unity under the direction of heretics and, what is worse, according to an intention which is radically impregnated and vitiated with heresy, is absolutely impossible to tolerate!”

1917 Code of Canon Law, Canon 823: “Mass may not be said in churches of heretics or schismatics, even though they were in the past properly consecrated or blessed.”

1917 Code of Canon Law, Canon 1258.1: “It is unlawful for the faithful to

assist in any active manner, or to take part in the sacred services of non-Catholics.”

Pope Pius XI, *Mortalium animos* (# 10): “So, Venerable Brethren, it is clear why this Apostolic See has never allowed its subjects to take part in the assemblies of non-Catholics: for the union of Christians can only be promoted by promoting the return to the one true Church of Christ of those who are separated from it, for in the past they have unhappily left it. To the one true Church of Christ, we say, which is visible to all, and which is to remain, according to the will of its Author, exactly the same as He instituted it.”

Pope Pius VI, *Charitas Quae*, April 13, 1791: “31... Keep away from all intruders, whether called archbishops, bishops, or parish priests; do not hold communion with them especially in divine worship.”

For people then to claim (in spite of all the quotations above saying otherwise) that one may pray at heretical churches or receive the sacraments from them or that an assembly presided over by heretics or an assembly that prays in communion with other heretics, *to somehow be the Church of God or the Church of Catholics*, is simply to deny God’s revealed infallible truth.

ST. THOMAS AGAINST COMMUNION WITH HERETICS

Now, let’s look at what St. Thomas has to say about heretics.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Tertia Pars, Question 82, Art. 9*: "I answer that, As was said above, heretical, schismatical, excommunicate, or even sinful priests, although they have the power to consecrate the Eucharist, yet they do not make a proper use of it; on the contrary, they sin by using it. But whoever communicates with another who is in sin, becomes a sharer in his sin."

First, I want to make clear that the second part of this quotation from St. Thomas (which is taken out of context by certain individuals) will be dealt with shortly in the *major objections section*. However, St. Thomas is clearly teaching (in agreement with the Popes) that the people who knowingly attend the churches of heretics, schismatics, or even sinful (excommunicated) priests, become a sharer in their sin. And although one may approach a sinful priest licitly until the Church has made Her sentence on him, one may nevertheless not approach a priest who is a notorious or known heretic or schismatic, even if he’s

undeclared, since he is not a Catholic.

One example of a known, notorious priest that must be avoided is the following: even if a priest's heresy or schism was concealed to most people and you perhaps was the only one who knew about it after talking to him and ***you thus knew him to be a heretic***, then you must avoid him as a heretic and may not approach him for the sacraments. If, however, you would culpably or knowingly choose to go to such a heretical priest, then you are actually helping in this priest's wicked and sinful deeds since you, by receiving the sacraments from him, are helping him to commit mortal sins and sacrileges against our Lord; and since you, by showing external communion with him, profess to everyone present that you have the same faith as he do. (And by the way, most if not all heretical priests today are not merely occult heretics but are in fact known as heretics to the people who uphold all (or most) dogmas, i.e., no baptism of desire, no salvation outside the Church at all). A priest who is a heretic or schismatic sins mortally when using the sacraments, and thus draws down on his own head and those he deceive an eternal flame of fire that will never be extinguished. So then, by entering the "Churches" of heretics you are clearly showing to everyone present that you are in communion with this person and that you agree with his heresies. That should be absolutely clear to any honest person.

IMPOSING OR NOT

Some will object to this by saying: "I can go to a heretical (but validly ordained) priest licitly for the mass and the sacraments as long as he isn't imposing about his heresy or preach heresy from the pulpit."

Answer: It does not matter whether the priest is imposing about his heresy or whether he preaches it from the pulpit, as some deceived people believe. For tell me, dear reader. Is someone who is a heretic a member of the Church even if he does not preach his heresy from the pulpit or are imposing about it? What about a "Pope" who was to become a heretic, but wasn't imposing about his heresies; would you consider him as the Pope or go to him for the sacraments? According to these people, this heretical "pope" must be a valid pope, or at least a person that one can approach licitly for the sacraments, as long as he isn't imposing about his heresies... But is this really so? Who would ever claim such nonsense? No, in truth, you would answer that he would not be a member of the Church, since all heretics are separated from the Church, and that he thus would consecrate the sacraments illicitly. Thus, the same logic then follows here with heretical priests, whether they are imposing or not, or whether they preach heresy from the pulpit or not. **They are all to be avoided as odious heretics that undermine the Catholic Faith.** (Pope

Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*)

And if you don't agree with this, then why don't you go to the apostate Benedict XVI and receive the sacraments from him? He's not any better than any of the other heretical priests you approach for the sacraments! In fact, they are just as bad as he is, they even hold to the same heresies as he do, and most of them even accept him as the pope and as head of the Catholic Church! We are not allowed to choose which heretics we can approach, as if some heretics should be tolerated. This is totally unscriptural, and contradicts numerous Catholic teachings.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "... can it be lawful for anyone to reject any one of those truths without by the very fact falling into heresy? – without separating himself from the Church? – without repudiating in one sweeping act the whole of Christian teaching? For such is the nature of faith that nothing can be more absurd than to accept some things and reject others... **But he who dissents even in one point from divinely revealed truth absolutely rejects all faith**, since he thereby refuses to honor God as the supreme truth and the *formal motive of faith*."

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

IMPOSING – A TERM INVENTED BY HERETICS

Imposing is a term some people have invented for themselves to justify their going to different priests (that they know are heretics) for the sacraments and to hear mass from them. Well, the problem with this thinking isn't that they are unaware of the fact that the priest is a heretic... but that they in fact are fully aware of this, yet make up excuses to go to him. But has there ever been a dogma that declares anything even close to this? Can anything even be cited to give such an indication? Of course not! You will not find any Church teaching that says so! To invent one's own doctrines to justify one's own mortal sin in receiving the sacraments illicitly, and then to teach others to do the same, is really outrageous and scandalous to say the least! These people have no shame! Whether a priest is imposing his heresies on other people or not has nothing to do with whether the priest becomes a notorious heretic, as St. Robert Bellarmine clearly shows:

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple, and condemn him as a heretic.**”

The point is: what Catholic dogma says that one may knowingly approach a heretical priest for the sacraments (except for the sacrament of baptism in case of necessity)? Not a single dogma have been given thus far that have indicated this; (the *Fourth Lateran Council*, taken out of context, will be dealt with shortly). We would gladly change our position if someone proved to us with Catholic dogma that their position was true. However, this is not the case and no such dogmatic proof has ever been presented. Only **fallible** saints (*taken out of context*) and **fallible** theologians can be quoted, which then reveals that their position is weak and wavering and that it is lacking a good Catholic foundation. Is this what we are to build our Faith on; namely, saints and theologians, and in view of all the dogmas and reasoning, deny what has been put before our eyes? Isn't this exactly what the believers in baptism of blood/desire do as well? Do they not obstinately cling to fallible saints and theologians instead of the infallible dogmas? And are they not condemned for this exact behavior, maybe even from you? Why then do you act precisely in the same way here? If you can't prove your case with Catholic dogma, then you should not obstinately defend it or hold to it as true!

Besides, how can a person claim to believe in the Lord Jesus when he without compromise - even knowingly and willfully - approach a priest whom he knows reject the necessity of believing in Him, or any of His words? Do you really love Jesus and believe in Him, or do you just say you do? Are mass attendance and illicit sacraments more important to you than Jesus Christ and the Faith itself? For by the external deed you show to other people and to Our Lord that you have no problem to approach a priest who rejects Him! Apostates, heretics, and schismatics, crucify Our Lord a second time when they presume to consecrate these sacraments, and you are helping in this deed by going to them!

Neither can you preserve your faith or please God if you approach heretical priests, as Pope Pius IX makes clear: “**For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God.**”

And you become a sharer in the heretical priest's sin as St Thomas says: “As was said above, **heretical, schismatical, excommunicate**, or even sinful priests, although they have the power to consecrate the Eucharist, yet they do not make a proper use of it; on the contrary, they sin by using it. But whoever communicates with another who is in sin, becomes a sharer in his sin.”

NOTORIOUS OR NOT

Some people also falsely claim that one factor which determines if a priest is to become a heretic that must be *avoided* for communion, is determined by the fact of his notoriety, or how many other people actually are aware of the priest's heretical position, or if his heresies or sins (of which they are not always so clear to define what constitutes notorious heresy, and which they determine for themselves when it suits their purpose) are notorious. They claim this by asserting that only certain heresies can be classified as notorious (of which denying the necessity of believing in Jesus Christ for salvation [or obstinate denial of almost any other dogma] is not included in this category, according to them! which essentially means that no priest can ever be considered as notorious (isn't that an amazingly convenient position that they have come up with?) and that notoriety is determined by the fact if it is well known, and that if only a *few* people are aware of the priest's heretical position, then the priest must not be a notoriously heretical priest that thus one may approach for the Sacraments.

Thus they reason, for according to them, only a notorious heretic must be avoided; and if the priest isn't obviously known to 'everyone' (or most people)—or if his heresy doesn't fit their virtually non-existent category of notoriety—***he must therefore not be a notorious heretic and can thus be approached for the sacraments.*** However, they fail to realize that the priest in question may already have revealed his heresy and obstinacy and bad will to anyone who have made the true position known to him.

What determines if a priest must be avoided for communion is *not* decided by the fact how many others are actually aware of him being a heretic or if he is only guilty of certain specific heresies. This is so since the priest by being a heretic, whatever heresy he may hold, have already severed himself from the Church and communion, and because the whole of Heaven (The Holy Trinity, The Blessed Virgin and all the Angels and the Saints) also have pronounced judgment on him. Are we then (in spite of these facts), to profess external communion with him who have severed himself from the Church, and whom God already have condemned? (If the priest converts, of course, the condemnation turns into mercy.)

Obviously then, the factor which determines if someone is to be avoided for communion is what ***you*** can know about the said person in question. It is *not* determined by what others decide or understand about him or by the fact of how many others actually are aware of him being a heretic. ***You*** will *not* be judged to hell for what others knew or didn't know about. ***You*** will, however, be judged to hell for what ***you knew about; what you did***

not care to know about, and what you failed to do when you had obtained this knowledge!

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple, and condemn him as a heretic.**"

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441: "**Therefore the Holy Roman Church condemns, reprovcs, anathematizes and declares to be outside the Body of Christ, which is the Church, whoever holds opposing or contrary views.**"

And if you don't agree with this, then you must hold to the opinion that one could have approached the ultra-heretical antipope from hell, *Paul VI, for the sacraments*, even if we knew him to be a heretical antipope and even if we had obtained knowledge beforehand on what he would (try) do to the Church (*according to the logic of the heretics*) if only a few people were aware of him being a heretic and if only a few people knew about his evil intentions, or if his heresies would not be considered as *notorious*. Yes, according to this false position, (the illogical position of the heretics), one could even have approached him for the sacraments when he had started to put all these heresies into practice.

So when Paul VI was undermining and trying to destroy the faith in the hearts of the people as much as a heretic could possibly have done in a lifetime, i.e., by approving and putting into practice all the heresies of the Second Vatican Council; by changing the Traditional Mass into a New invalid Mass; by changing the Rites of Holy Orders (thus making all Vatican II priests and bishops invalidly ordained); by abolishing the index of forbidden books (which reveals his true intention, to spread heresy and lies); and by allowing contraception or NFP, etc, etc... then, in spite of all these facts, if only few people knew him to be a heretic or if he was not considered notorious, one could have approached him for the Sacraments... This is the inescapable and illogical conclusion of the heretics' reasoning, but none, however, would ever dare admit to it!

But if your position is the true Catholic position: namely, that one couldn't have approached Paul VI or any other heretic like him for the Sacraments, then you must also hold the position that one cannot approach other heretical priests for the sacraments of Confession and the Eucharist, that one personally knows are heretical. You cannot pick and choose what heretics to go to. All heretics are outside the Church. Therefore, all heretics must be avoided.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

POPE PIUS IX AGAINST HERETICS

Pope Pius IX, "*Graves Ac Diuturnae*," 1875, (# 4): "You should remind them to beware of these treacherous enemies of the flock of Christ and their poisoned foods. **THEY SHOULD TOTALLY SHUN THEIR RELIGIOUS CELEBRATIONS, THEIR BUILDINGS, AND THEIR CHAIRS OF PESTILENCE WHICH THEY HAVE WITH IMPUNITY ESTABLISHED TO TRANSMIT THE SACRED TEACHINGS. THEY SHOULD SHUN THEIR WRITINGS AND ALL CONTACT WITH THEM. THEY SHOULD NOT HAVE ANY DEALINGS OR MEETINGS WITH USURPING PRIESTS AND APOSTATES FROM THE FAITH** who dare to exercise the duties of an ecclesiastical minister without possessing a legitimate mission or any jurisdiction. They should **avoid them as strangers and thieves who come only to steal, slay, and destroy.** For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God, as well as action calculated to achieve the goal of faith, that is the salvation of their souls, by following the straight road of justice."

Can it be any clearer than that? We "**SHOULD NOT HAVE ANY DEALINGS OR MEETINGS WITH USURPING PRIESTS AND APOSTATES FROM THE FAITH** who dare to exercise the duties of an ecclesiastical minister without possessing a legitimate mission or any jurisdiction..." we "**should avoid them as strangers and thieves who come only to steal, slay, and destroy.**" and "**THEY SHOULD TOTALLY SHUN THEIR RELIGIOUS CELEBRATIONS, THEIR BUILDINGS, AND THEIR CHAIRS OF PESTILENCE WHICH THEY HAVE WITH IMPUNITY ESTABLISHED TO TRANSMIT THE SACRED TEACHINGS. THEY SHOULD SHUN THEIR WRITINGS AND ALL CONTACT WITH THEM**"

Further commenting on the absolute, undeniable words of Pope Pius IX above isn't really necessary for an honest soul.

But why must heretics be totally avoided, you may ask? Pope Pius IX answers this too: "**For the Church's children should consider the proper action to preserve the**

most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God..." Pope Pius IX says that your faith will be destroyed by going to heretics and that you cannot please God by doing this. How clear does it have to get? Thus, you may never approach your apostate or heretical Novus Ordo priest or your heretical and schismatical traditional "Catholic" priest, or any other heretical or schismatical priest of that sort for Confession or the Eucharist. For almost all of them, without exception, deny the necessity of believing in our Lord Jesus Christ by granting salvation to people who do not even believe in Him. Most of them also obstinately deny various dogmas of the Church when it is presented to them!

FALLIBLE VS INFALLIBLE

Heretics simply refuse to follow the teachings of the Church on these matters, but rather follow wrong and fallible statements of certain theologians or saints. Many of these saints and theologians do not even agree with their position. Yet, these heretics twist their words to fit their own heretical belief system (more on this later).

The point is: If we were to decide what constitutes the Catholic faith based on fallible saints or theologians, then we could as well deny the immaculate conception of Mary, we could believe that all unbaptized Children who die before the age of reason burns in the fires of hell, we could believe in the theory of baptism of desire and blood, etc. All these opinions, in fact, seems convincing and true in view of the respected saints and theologians, who have held these positions and taught it (which is the cause of so many believing in it), in spite of Catholic dogma saying otherwise.

However, be it the opinion of a *theologian* or a *saint* (or even both), it really holds no weight at all in comparison with infallible Catholic dogma. Real Catholics (not fake Catholics) base their Faith on infallible Catholic dogma, and not on the opinions of saints or theologians. That should be clear to anyone. When people stop believing in the infallible Magisterium of the Church and instead choose to base their faith solely on the theories of saints and theologians (or even on themselves and what they deem to be of the faith), then one knows that their case is doomed, and that their position is not the Catholic one.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra*: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also Jews or **heretics and schismatics**, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, **unless they are joined to the**

Church before the end of their lives."

As we see above, it's an infallible dogma (that one are bound to believe under pain of mortal sin) that all heretics are outside the Church and thus outside the bounds of licitly administering the sacraments. Therefore, you can never knowingly receive the sacraments from a heretical priest (licitly) without sinning mortally [unless ignorance excuse, such as if you didn't know it was heretics you approached or that it was wrong to approach them]. You could, however, receive them licitly from a heretic, if you were unaware of him being a heretic. This is the only exception, but this exception doesn't work if you know the priest to be a heretic or if you know the Church forbids religious communion with them.

However, if we were to say, (for the sake of argument) that it were true that one could approach a heretical priest for the sacraments without sin (which it isn't); but let's theorize that it is so that we can refute this position further. If there were any such teaching by a saint or theologian that allowed such a thing, namely, that one could approach a heretical priest for the sacraments; and even if they held such a position, (which they don't) they were still not talking about approaching the kind of heretical priests that exists in our day, in the Great Apostasy. Examples of this would be a priest who rejects the necessity of believing in Jesus Christ or who believes in salvation for people who even reject Christ, such as pagans, Jews and Muslims. Would anyone dare to say that this is what the theologians and saints actually believed if they had theorized that one could go to a heretical priest for the mass and the sacraments? Absolutely not! Then don't try to make it look as if they do!

Nevertheless, this is the *exact* same straw man argument the baptism of desire/blood advocates use. Don't these people just love to stress (lying through their teeth) that "*all the saints and theologians believed in baptism of desire and blood; so it must be true*", and by it trying to imply that they (the saints and theologians) also believed in salvation for pagans, Muslims and Jews; (even though, in truth, their version of baptism of desire/blood only applied to people who already believed in Jesus Christ and who were catechumens, and not pagans, Muslims and Jews). See the difference?

Why then do some people try to make it look like as though the theologians had as opinion that one could go to the worst kind of abominable, apostate or heretical priests that may ever have existed, for the sacraments? They who hold this position even make it appear as though one are perfectly free to go to a heretic even *after* one have found out about his Christ rejecting heresy. It must also be pointed out that the only saints and theologians these people even try to quote to defend their position (of receiving the sacraments from heretics), do not even agree with their heretical position (except for *one* theologian); however, except for this one theologian (*John de Lugo*), the rest actually refutes their

sacrilegious position (as we will show).

But according to these sad heretics, one can freely go to a priest who believes in universal salvation for everyone, and to a priest who obstinately defends, supports and accepts as "Pope" the most vile and abominable heretics to have ever lived in the history of the world! Yes, according to their view, one could even go to that priest after one have presented him with the proof about the *Novus Ordo Church, Benedict XVI* and *Vatican II*, that proves them to be heretical. Yes, one could go to him even after that priest obstinately rejected that undeniable proof you presented to him (according to their heretical logic), just as long as he isn't preaching his heresies from the pulpit or are imposing about them! Such are their words, then you can go to him. Anything goes it seems for these people, anything but Catholic sense and Catholic dogma! The bad will of these people are truly remarkable and sad.

So then, what are we to do when we have presented our priest with the information about *Benedict XVI* and *Vatican II*, and he yet obstinately adheres to *Benedict XVI* as the pope and the *Novus Ordo church* as the true Church? Are we then to avoid him as the heretic he has manifestly shown himself to be? The answer to this question is of course yes!

Titus 3:10: "A man that is a heretic, after the first and second admonition, avoid."

2 John 1:9-10: "Whosoever revolteth, and continueth not in the doctrine of Christ, hath not God. He that continueth in the doctrine, the same hath both the Father and the Son. If any man come to you, and bring not this doctrine, receive him not into the house nor say to him, God speed you. For he that saith unto him, God speed you, **communicateth** with his wicked works."

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple**, and condemn him as a heretic."

Therefore, it's both a dogmatic and biblical fact that you cannot approach any heretical priests for the mass or the sacraments.

GOD WANTS OBEDIENCE RATHER THAN SACRIFICE

God wants obedience, rather than sacrifice. In other words, if you accept heretics or reject His dogmas, all your spiritual works will be worthless in His sight.

1 Kings 15:22-23: “And Samuel said: **Doth the Lord desire holocausts and victims, and not rather that the voice of the Lord should be obeyed? For obedience is better than sacrifices**; and to hearken rather than to offer the fat of rams. **Because it is like the sin of witchcraft to rebel: and like the crime of idolatry, to refuse to obey. Forasmuch as thou hast rejected the word of the Lord, the Lord hath also rejected thee from being king.**”

If a person rejects God’s truth, he cannot please Him. To hold that one may licitly receive the sacraments from heretics, in light of all the facts, is simply to deny God.

Pope Pius VIII, *Traditi Humilitati* (#4), May 24, 1829: “Indeed this deadly idea concerning the lack of difference among religions is refuted even by the light of natural reason. We are assured of this because the various religions do not often agree among themselves. **If one is true, the other must be false; there can be no society of darkness with light**. Against these experienced sophists **the people must be taught that the profession of the Catholic faith is uniquely true**, as the apostle proclaims: **one Lord, one faith, one baptism.**”

NO COMMUNION WITH HERETICS

It is also of divine law and not only a disciplinary law that Catholics can only be in communion with other Catholics and that they may never worship with people who are heretics, schismatics, or infidels. To knowingly enter into a religious house that is heretical or schismatic is of course to profess religious unity outwardly in a way that is completely unacceptable. The scandal this provokes in the eyes of true Catholics is easy to understand. For every person that sees you entering a “church” where the priest is a heretic or schismatic, will assume that you agree with his heresy or schism. The unity of faith that must exist between people who call themselves Catholic and who worship God is one constant that can never be changed according to Catholic teaching. This is called divine law. Without the unity of faith, there is only darkness and eternal fire, as Pope Leo XIII and the following quotes makes clear:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 10), June 29, 1896: “For this reason, **as the unity of the faith is of necessity required for the unity of the Church**, inasmuch as it is the body of the faithful, so also for this same unity, inasmuch as the Church is a divinely constituted society, unity of government, which effects and involves **unity of communion, is necessary jure divino (by divine law).**”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22): “As therefore **in the true**

Christian community there is only one Body, one Spirit, one Lord, and one Baptism, so **there can be only one faith**. And therefore if a man refuse to hear the Church let him be considered – so the Lord commands – as a heathen and a publican. It follows that **those who are divided in faith or government cannot be living in the unity of such a Body**, nor can they be living the life of its one Divine Spirit.”

Pope St. Clement I, 1st Century: "**If any man shall be friendly to those with whom the Roman Pontiff is not in communion, he is in complicity with those who want to destroy the Church of God**; and, although he may seem to be with us in body, he is against us in mind and spirit, and is a much more dangerous enemy than those who are outside and are our avowed foes."

*III Council of Constantinople, 680-681: “**If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion.**”*

Pope Pius IX, *Etsi Multa*, #26, Nov. 21, 1873: "**Therefore, by the authority of Almighty God, We excommunicate and hold as anathema Joseph Humbert himself and all those who attempted to choose him, and who aided in his sacrilegious consecration. We additionally excommunicate whoever has adhered to them and belonging to their party has furnished help, favor, aid, or consent. We declare, proclaim, and command that they are separated from the communion of the Church. They are to be considered among those with whom all faithful Christians are forbidden by the Apostle [2 John 10-11] to associate and have social exchange to such an extent that, as he plainly states, they may not even be greeted.**"

The above quote is very relevant to our situation today in that many priests and adherents of those priests would fall under this very same condemnation.

First let's learn a little history about the above condemnation of Joseph Humbert and all his adherents: "A surprisingly large number of German priests and laymen rejected the First Vatican Council's solemn teaching on the papacy. In September 1870, nearly 1,400 Germans who called themselves 'Old Catholics' signed a declaration that renounced the conciliar teaching. In September 1871, 300 delegates met in Munich to organize a new church. Unable to find a Catholic bishop who would renounce Catholic dogma and join them, the Old Catholics turned to the Jansenist Bishop Heykamp of Devetner in the Netherlands of the schismatic Little Church of Utrecht. He ordained **Father Joseph**

Humbert Reinkens a bishop in August 1873."

Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875: "... **the new heretics who call themselves 'Old Catholics'... these schismatics and heretics... their wicked sect... these sons of darkness... their wicked faction... this deplorable sect... This sect overthrows the foundations of the Catholic religion, shamelessly rejects the dogmatic definitions of the Ecumenical Vatican Council, and devotes itself to the ruin of souls in so many ways. We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.**"

Here, Pope Pius IX gives an explicit confirmation that people **must** consider heretics or schismatics to be outside the Church and that there is no need for a further declaration to decide this. But who can deny the fact that Vatican II also is a "new church", and that all the validly ordained bishops and priests left in this "new church" also would fall under the same condemnation as **Joseph Humbert**? Therefore, without a doubt, you may not approach any of the validly ordained *Novus Ordo* priests for the sacraments of Confession or the Eucharist at all, as the heretics and schismatics teach.

Another striking fact is that almost all of the validly ordained priests left in the entire world (both *traditional* "Catholic" priests and *Novus Ordo* priests alike), also reject Vatican I and papal infallibility, by obstinately denying infallible Catholic dogma. The old "Catholics" was excommunicated for this very reason, and one were not even allowed to greet them, and anyone who would adhere to them (for example, receive the sacraments from them) was to be excommunicated just like them.

"We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church." (Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875)

Therefore, without a doubt, neither may you approach any of the validly ordained traditional "Catholic" priests left in the world for the sacraments, if they obstinately deny or reject even a single Catholic dogma or hold to even a single heresy, as Pope Leo XIII makes clear:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or

arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

CAN HERETICS HAVE AUTHORITY IN THE CHURCH?

What are the requirements for a licit reception of the sacraments? This is a very important question to understand since many claim one can receive them licitly not only from heretics, but from apostate priests as well.

The Catholic Encyclopedia. Vol. 13. "Sacraments." (1912) *Conditions for the licit reception*: (b) "For the licit reception it is also necessary to observe all that is prescribed by Divine or ecclesiastical law, e.g. as to time, place, the minister, etc. As the **Church alone has the care of the sacraments and generally her duly appointed agents alone** have the right to administer them, *except Baptism in some cases*, it is a general law that application for the sacraments should be made to worthy and duly appointed ministers."

Sadly, we have come to a point in the history of the Church where even heretics are considered by some to consecrate the Eucharist licitly **in the Church**; which means, *somehow*, that heretics are given authority in the Church. But this is of course impossible. For to give or receive the sacraments licitly, means to give or receive them by the authority and permission of the Church. Do heretics have this authority in the Catholic Church (except for the sacrament of baptism)? Do heretics confect the sacrament of Confession and the Eucharist validly or licitly with the permission and the authority of the Catholic Church? Of course not! They do not have this authority either to consecrate the Eucharist licitly, or to absolve from sins validly or licitly, as we have proved! Please look at the following dogmas of the Church carefully, and see how heretics are outside the Church of Christ.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, ex cathedra: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also Jews or **heretics and schismatics**, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives"

Here we can see that all Catholics are bound under pain of mortal sin to believe that a heretic is outside the Catholic Church. Here are some other testimonies from the Magisterium which affirm this fact.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441: "Therefore the Holy Roman Church condemns, reproves, anathematizes and **declares to be outside the Body of Christ**, which is the Church, whoever holds opposing or contrary views."

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to **sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium.**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

Pope Innocent III, *Eius exemplo*, Dec. 18, 1208: "By the heart we believe and by the mouth we confess the one Church, **not of heretics**, but the Holy Roman, Catholic, and Apostolic Church outside of which we believe that no one is saved."

This last solemn profession of faith by Pope Innocent III in *Eius exemplo*, demonstrates how foreign to Catholic belief - that is to say, how heretical - is the idea that a heretic can be inside the Church. Nevertheless, this is exactly the idea proposed by individuals who assert that heretics – *somehow* – have authority to licitly administer the sacraments. And since it is a dogma that a heretic cannot be inside the Church, it is a dogmatic fact (*a fact which if it were not true would render a dogma false*) that a heretic cannot have any authority in the Church.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: "it is absurd to imagine that he who is **outside can command in the Church.**"

Therefore, it is most certain that a heretic cannot consecrate the Eucharist licitly or administer the sacrament of Confession validly or licitly, because it is absurd to imagine that one who is outside can command in the Church.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22), June 29, 1943: "**Actually only those are to be included as members of the Church who have been**

baptized and profess the true faith, and who have not been so unfortunate as to separate themselves from the unity of the Body, or been excluded by legitimate authority for grave faults committed."

MAJOR HERETICAL OBJECTIONS

FOURTH LATERAN COUNCIL

FIRST OBJECTION: "Pope Innocent III, in the *Fourth Lateran Council*, teaches that heretics must first be pointed out before one is bound to stop going to them for religious purposes. So there."

ANSWER TO THE FIRST OBJECTION: The perverted, out of context quote with perverted out of context commentary, as presented by the deceiving heretics:

"Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 3, On Heretics, 1215: "Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend or support heretics [...] If however, he is a cleric, let him be deposed from every office and benefice, so that the greater the fault the greater the punishment. **If any refuse to avoid such persons AFTER THEY HAVE BEEN POINTED OUT BY THE CHURCH** [*postquam ab ecclesia denotati fuerint*], let them be punished with the sentence of excommunication until they make suitable satisfaction. Clerics should not, of course, give the sacraments of the Church to such pestilent persons nor give them a Christian burial..."

Notice the smoke and mirrors [...] where they whip out the Latin and say: "Look at this part here! Focus in on this only because if you read the whole thing you'll see we are perverting what the pope decreed when we claimed this was referring to heretics!" But now let us see the whole paragraph and let us examine what it REALLY says:

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council (Tanner Edition): "Catholics who take the cross and gird themselves up for the expulsion of heretics shall enjoy the same indulgence, and be strengthened by the same holy privilege, as is granted to those who go to the aid of the holy Land. Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend or support heretics."

Alright, the pope just said that those **believers** (not heretics) who receive defend or support heretics are to be excommunicated...

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council, continued: "We strictly ordain that if any such person, after he has been designated as excommunicated,"

Keep in mind that we are still talking about non-heretical **believers** who have been excommunicated for in some way helping a heretic.

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council, continued: "We strictly ordain that if any such person, after he has been designated as excommunicated, refuses to render satisfaction within a year, then by the law itself he shall be branded as infamous and not be admitted to public offices or councils or to elect others to the same or to give testimony. He shall be intestable, that is he shall not have the freedom to make a will nor shall succeed to an inheritance. Moreover nobody shall be compelled to answer to him on any business whatever, but he may be compelled to answer to them. If he is a judge sentences pronounced by him shall have no force and cases may not be brought before him; if an advocate, he may not be allowed to defend anyone; if a notary, documents drawn up by him shall be worthless and condemned along with their condemned author; and in similar matters we order the same to be observed. If however he is a cleric, let him be deposed from every office and benefice, so that the greater the fault the greater be the punishment. **If any refuse to avoid such persons AFTER THEY HAVE BEEN POINTED OUT BY THE CHURCH** [*postquam ab ecclesia denotati fuerint*], let them be punished with the sentence of excommunication until they make suitable satisfaction. Clerics should not, of course, give the sacraments of the Church to such pestilent persons nor give them a Christian burial..."

"*If he be a cleric,*" **a cleric who is NON-heretical and has been excommunicated for in some way helping a heretic.** Do you see how clearly they have perverted the meaning of this council? The heretics want it to speak about heretics, since it suits their purpose of going to other heretics for the sacraments, but anyone but a liar can see that it is not speaking about a heretic, but a **believer** "*who receive, defend or support heretics.*"

There are two points to look at here. The first point is that these actions of *supporting, defending or receiving heretics* aren't evil in themselves, but rather charitable if done rightly. The second point is that a believer can be in good faith regarding heretics. Helping a heretic doesn't necessarily mean that the person agreed with the heretic or that he himself was a heretic or that he even knew he was helping a heretic. That's why the council declares these people as "*believers,*" who "*receive, defend or support heretics...*" And since there are many ways of defending, supporting and receiving heretics that doesn't necessarily involve heresy or schism, one cannot conclude (as heretics do), that one can go to undeclared (excommunicated) heretical or schismatical priests for the sacraments, that

one know are heretics or schismatics, until the *Church has made Her sentence on them*, as their excuse is.

There are many examples one could give to show that a believer who receives, defends or even supports heretics isn't heretical himself:

- For can a believer *receive* a heretic into his home for the purpose of converting him? Of course he can!
- Can the same believer in good faith and charity have compassion on a heretic who doesn't have the means to financially *support* himself or his family? Absolutely! (The believer should of course, if he is aware of this person's heresy, wish to use this charity or support as a carrot or incentive in order to bring the heretic, schismatic or apostate into the Church again.)
- And can a believer be in material heresy regarding a doctrine of the Church and unknowingly, *defend* the heretical position of a heretic? Absolutely!

As we have seen, these actions by the believer were neither heretical nor schismatic but charitable (if done in good faith). A believer can thus do well towards others without understanding that he actually might do harm or give greater scandal. That is why, according to the said council, they (the supporters) are to be avoided only after they have been *pointed out by the Church*, and their true intention have been revealed. For just as a person can do these things unknowingly and in good faith, so too can a person do these things out of compassion - not only for the heretic - but for the heresy held by him as well. A person who thus have compassion with a heresy held by a heretic - rather than compassion for the heretical person - is himself also a heretic, since he agrees with his heretical position and supports it. And if a believer was to become aware that a supporter of a heretic was agreeing with his heresy or *supporting* it, then he are to avoid him as a heretic since there is no need then to await the Church's declaration to reveal the 'supporters' inner intentions. This is the reason why the Church doesn't automatically declare these people who "*receive, defend or support heretics*" - as heretics - that absolutely must be avoided "*until they have been pointed out by the Church.*"

That's why it's extremely dishonest for people to use the **Fourth Lateran Council or St. Thomas Aquinas** (next objection) as an argument for receiving communion or confession from an obstinately heretical priest (whom you know to be a heretic) for the Council clearly doesn't teach that. In fact, it is a mortally sinful distortion of the truth taught in it!

Furthermore, it's very dishonest to pronounce *the sentence of the Church* as a basis of avoiding heretics in these times, when the Church and Her hierarchy no longer is visible or

accessible for Catholics. Even those instances (like with sinful priests) where the Church would have judged normally, are today abrogated by the law or principle of *epikeia*, since there are no valid or non-heretical hierarchy in existence in the Church today. ***Epieikeia* or *Epikeia*, meaning “equity,” is the name for the canonical principle that merely Church laws, a.k.a. ecclesiastical laws or disciplinary laws, can cease to bind in particular cases which were not envisioned by the lawgiver.** This term can be found in any book dealing with these subjects. This principle does not apply to dogmatic teachings of faith or morals, but laws instituted by the Church for the governance of its members. That is why we today are even forced to make these judgments about sinful priests by our own judgment and by our own authority since there are no valid Church hierarchy. Thus, when **WE** see someone hold a heretical belief, we must by our own judgment and reason, judge him to be a heretic, and avoid him as such. Again, if we have the knowledge and reason to know or spot heresy, then we are to use that knowledge; for doing otherwise would be a sin against the Faith.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to **sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

It's perfectly understandable if a person lacks knowledge to detect finer or more specific heresies that people can be material "heretics" about and which doesn't entail rejecting the natural law or the essential mysteries that all must know about. However, if **you know your priest to be a heretic**, then you must avoid him as such. If you don't know that your priest is a heretic and you haven't put much effort in finding out if he is, then find out if he is; and if he isn't a heretic, then you can go to him (as long as he isn't professing external communion with other heretics, as most priests do, who holds the notorious arch heretic Benedict XVI as the "Pope"). Such a priest is to be assumed to be a heretic (even though he doesn't seem to hold to any other heresy), for the fact of him professing external communion with a notorious heretic. We assume that priest to be a heretic in the very same way we would assume as a heretic a person who enters a protestant church (who then is to be assumed to be a protestant heretic) for being in communion with other protestant heretics (even if there is a slight possibility of him being only a material heretic). Yes, there is a possibility that your priest is unaware of all the heresies that are promoted by Benedict XVI and Vatican II. In fact, there is a slight possibility that anyone who has been baptized - whatever "Christian" church building he may enter – may be a material heretic (as long as he doesn't contradict the natural law or the essential mysteries), although this scenario is very unlikely.

However, if you would have pointed out the true position regarding Vatican II and Benedict XVI to (for example) an independent priest who seem to hold to no heresy (at

least outwardly), and who are not in communion with any other heretical society, and the priest, after having been presented with the evidence, yet obstinately continued to accept Benedict XVI as the "Pope" or Vatican II and the Novus Ordo "Church" as the true Catholic Church, then his heresy would have become manifested and you would be forced to avoid him. Thus, we must both avoid the priest whom we find out to be a heretic, and the priest whom we see profess external communion with other manifest heretics. This is a truth of faith that is further taught by St. Robert Bellarmine:

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple**, and condemn him as a heretic."

We do not sin by assuming someone to be a heretic (even if absolute proof is absent) if he by his external works reveals this possibility to be true. For when we make an assumption, we do not judge anything in a conclusive way. This method of thinking is not to be applied with other happenings that may occur to man through life (or even with material heresy in regards to faithful Catholics who can and may be erring on certain finer points of Faith). We are not to assume or judge on those things without clear irrefutable evidence, since most happenings in life are neither heretical nor sinful. But notorious or external signs of heresy or schism on graver points on the other hand, are mortally sinful and separates a soul from God. Heresy kills souls!

However, to judge someone as a definitive heretic for believing in baptism of desire (for example) - would be to go too far and to judge falsely, if you first failed to ask him what he thought or knew about it. For it could very well be that he is a material heretic (*if his version of baptism of desire only concerns people or catechumens who already believe in Christ*) and not as the heretics believe, who applies it to everyone, including pagans and people who reject Christ. A person becomes a heretic or schismatic by obstinately refusing to accept a position he knows the Church teaches. Thus, if he has been presented false or non-infallible evidence against baptism of desire, and he still is uncertain, it is possible that he is a material "heretic" (as long as he does not deny the necessity of belief in Jesus Christ for salvation.) He may not have fully understood what the Church teaches on this matter, and if he is uncertain and not obstinate, he may still be a material heretic.

A priest, however, who rejects Christ, by believing in universal salvation for everyone, including pagans and people that hate or even reject Christ such as the Jews or the Muslims - such a case would of course be an obvious one - for it is of divine law that every Christian must hold the belief in Jesus Christ as essential for Salvation. The same goes for the doctrine concerning the Trinity and the Incarnation. The number of these so called

priests of Satan, who holds the belief in Jesus Christ and his Church as meaningless, are almost innumerable these days. All these so called priests must of course be totally avoided and condemned, even if, perhaps, your very good "friend" tells you otherwise. For you know very well in your heart that this is true.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: "**Whoever wishes to be saved**, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity. – But **the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity...**

"But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved."

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

And really, do the heretics think that the Catholic Church can contradict itself? They must hold to this, or be totally illogical.

WHY PEOPLE OF BAD WILL AND PRIDE ARE LEFT IN DARKNESS

Many people also don't understand why so many "good" people are left in heresy or schism, faithlessness and darkness, or why so many "good" people have never even heard of Jesus Christ - and why these "good" people would be condemned and go to Hell if they died in that state, when they are not yet heretics or schismatics (for they cannot reject what they do not yet know about)?

The answer to these questions is that God beforehand knew of these peoples rejection of the true faith even though it was never presented to them. For even though a person has never heard of the Catholic Church or Her teachings on the Eucharist, Confession, Baptism, Faith and Works unto Salvation etc, during his whole life, but that person - while reading his Bible - rejects words which clearly indicates these teachings, i.e. "*unless you eat the flesh of the Son of Man and drink His blood, you have, you have no life in you*", or

"receive ye the Holy Ghost: Whose soever sins ye remit, they are remitted unto them; and whose soever sins ye retain, they are retained;" then, if he read such and like words, but simply refused to believe that Jesus really could mean what he was saying, and that it was impossible that his personal interpretation was wrong, and if he was obstinate about his position, then he would be a mortal sinner and prideful, for he have already made up his mind that his personal interpretation is *right*. Thus, if ever the true position would have been presented to him, he would simply have refused to believe in it, and would then have become a heretic. I think many people who have talked with protestant heretics are aware of these facts. These protestant heretics often express opinions such as: "I simply refuse to believe such a teaching to be true", or "I simply refuse to believe the Catholic teaching on the Eucharist, etc..."

A humble soul will always think that it is possible that he or she has understood some things wrong, and thus will always conform herself immediately to the true faith when it is presented to her. A person who always thinks he's right or who cannot accept advice from other people or who always have a high esteem of his own mind, he cannot, in truth, be in good disposition of ever receiving the true Catholic Faith. He would just simply refuse to believe if the true faith ever was presented to him. It's truly a most sad and abominable pride and presumption to believe that it is not possible that one has understood some things wrong, and that one could not be corrected by other people. All heretics, without exception, have fallen in this trap of pride and presumption. The same must be said about all people who die as heretics, schismatics, pagans, infidels, Jews or Muslims, etc. A humble soul will not reject God's words because he can't understand it, but will rather seek to understand it, in that he prays to God for help and guidance (in knowing the truth). The mere thought or reflection of a humble soul that he or she might be in error, and her humble prayers to God coupled with abstinence from mortal sins, fervently pleading for His enlightenment concerning a specific issue, is often enough for a soul to come out of a heresy. For humility is the perfect way to Heaven, and none but the humble will enter therein.

"Heresies are only embraced by those who had they persevered in the faith, would be lost by the irregularity of their lives."

-St. Augustine

The first sin that every single heretic falls for before falling into heresy is always one or many of the seven mortal sins; namely, pride, lust, gluttony, envy, greed, sloth, and wrath. By reason of their mortal sins, the devil gains the possession of their conscience by justice, and is able to influence them into believing heresies. This is the sad truth behind heresy. A person who avoids mortal sins and follows the natural law, and also tries as much as he is able to avoid venial sins, will never fall into heresy, since holy angels guard him when he is

in the state of grace.

We can never accept even the smallest venial sin. St. Teresa of Avila said, “For the love of God, take care never to grow careless about venial sin, however small ... There is nothing small if it goes against so great a sovereign.” Deliberate venial sin weakens the spiritual powers, reduces our resistance to evil, and causes us to wander in our journey to the Cross. It is an illness of the soul, but not its supernatural death.

1 John 5:16 **“There is sin which is mortal ... All wrongdoing is sin, but there is sin which is not mortal.”**

When a venial sin is enacted with full consent, the devil gets a hold over the person’s soul, where he is able to influence the soul more, and in a little while, he leads the soul into countless of mortal sins from this seemingly small venial sin, unless penance and amendment is made in reparation to God’s justice. A soul that continues in venial sin without quitting his sinful occasions deserve to fall into mortal sin since he rejected God’s commandments. If the soul continues committing venial sin, it will always end in mortal sin, so it’s very important to guard against mortal and venial sins at all times. Billions of poor souls are now suffering in the fires of hell, cursing their habitual venial sins that led them into committing mortal sins. If you wish to avoid joining them in the fires of hell, avoid every occasion of sin as if it were true poison.

Can you imagine the horror of standing before the Judge and hearing the sentence of death and eternal condemnation pronounced against you? Probably not. But you have felt the driving guilt and fear when God’s Word stabs you with this sentence: “*The wages of sin is death.*” (Romans 6:23). Why do we fear and feel guilt? Because “*all have sinned, and come short of the glory of God.*” (Romans 3:23).

All heretics, and all the other people who die outside the Church and Salvation, does not sincerely seek after the truth nor prays to God with sincerity to enlighten them about the truth. These people rather refuse to believe, or only believe in what they think is of the true Faith, rejecting everything else. This is the heresy or mortal sin all the Protestants or Eastern “Orthodox,” etc, fall under, who in truth (many of them) do not fully understand what the Church teaches (yet obstinately refuses to believe in it whenever it is presented to them) or would refuse to believe in it if it ever were presented to them.

This is the exact reason why many people are left in darkness and faithlessness, since God beforehand knew of their bad will and their refusal to accept the true Catholic Faith. This is a truth of Faith that is taught by many of the Popes, Saints and Fathers of the Church.

St. Augustine (+428): “... **God foreknew that if they had lived and the gospel**

had been preached to them, they would have heard it without belief.”

St. Thomas Aquinas, Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2: **“If a man should have no one to instruct him, God will show him, unless he culpably wishes to remain where he is.”**

Pope St. Pius X, *Acerbo Nimis* (# 2), April 15, 1905: “And so Our Predecessor, Benedict XIV, had just cause to write: **‘We declare that a great number of those who are condemned to eternal punishment suffer that everlasting calamity because of ignorance of those mysteries of faith which must be known and believed in order to be numbered among the elect.’**”

Pope Benedict XIV, *Cum Religiosi* (# 4), June 26, 1754: “See to it that every minister performs carefully the measures laid down by the holy Council of Trent... that confessors should perform this part of their duty whenever anyone stands at their tribunal who does not know **what he must by necessity of means know to be saved...**”

2 Corinthians 4:3: **“And if our gospel be hid, it is hid to them that are lost, in whom the god of this world [Satan] hath blinded the minds of unbelievers, that the light of the gospel of the glory of Christ, who is the image of God, should not shine unto them.”**

This is why every Doctor of the Church held that no adult could be saved without knowledge of the Trinity and the Incarnation. It is why the Doctors of the Church who believed in baptism of desire (although they were wrong about this) only extended it to unbaptized catechumens who believed in the Trinity and Incarnation.

However, we should not think we are good in any way for having the Faith or think that we are special in anyway for being brought into the Faith. This is a trap which one easily could fall for. And it is a very dangerous trap, for if a person thinks himself to be special in anyway, then he is probably already lost. Pride (in my opinion) leads most souls to Hell. It is the beginning and end of damnation. (You may of course think or consider yourself to be *specially* evil or sinful, such as: “*that you are the worst person on earth*” or “*the greatest sinner on earth*” etc, which is good to think about oneself. This is the way one should consider oneself: as the greatest sinner in the world and totally unworthy to receive any grace from God.) In truth, personally, I do not understand why I have been brought to the Faith, and why so many pagans, Jews or Muslims, who are better than me, have not. What did I do to deserve this grace of Faith, and what did they fail to do? Why are they in darkness, while I have found the true light of the Gospel? Why, I often ask myself, without

understanding why.

St. Alphonsus, Preparation For Death, (c. +1760): "How thankful we ought to be to Jesus Christ for the gift of faith! What would have become of us if we had been born in Asia, Africa, America, or in the midst of heretics and schismatics? He who does not believe is lost. This, then, was the first and greatest grace bestowed on us: our calling to the true faith. O Savior of the world, **what would become of us if Thou hadst not enlightened us? We would have been like our fathers of old, who adored animals and blocks of stone and wood: and thus we would have all perished.**"

St. Alphonsus Liguori, Sermons (c. +1760): "**How many are born among the pagans, among the Jews, among the Mohometans and heretics, and all are lost.**"

ST. THOMAS AQUINAS

SECOND OBJECTION: "St. Thomas Aquinas teaches that one may go to a heretic for the sacraments until the Church have pointed him out."

ANSWER TO THE SECOND OBJECTION: Sadly, the heretics have perverted St. Thomas' teaching here too, by saying that he was talking about heretical priests when he was actually talking about sinful priests. It must be understood that it would not matter if St. Thomas had said what the heretics want him to say, since St. Thomas would then be in contradiction with the infallible dogmatic teachings of the Catholic Church. That's why Catholics (real Catholics) don't go by the definitions of Saints or theologians when deciding what constitutes the Catholic Faith, but by infallible Catholic dogma proclaimed by the Popes from the chair of Peter (ex cathedra). Here is the full quote from St. Thomas as it is presented by the heretics:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp. Part, Q. 82, A. 9: "Still there is a difference among the above, because heretics, schismatics, and excommunicates, have been forbidden, by the Church's sentence, to perform the Eucharistic rite. And therefore whoever hears their mass or receives the sacraments from them, commits sin. **But not all who are sinners** are debarred by the Church's sentence from using this power: and so, although suspended by the Divine sentence, yet they are not suspended in regard to others by any ecclesiastical sentence: **consequently, until the Church's sentence is pronounced, it is lawful to receive Communion at their hands, and to hear their mass.** Hence on 1 Corinthians

5:11, "with such a one not so much as to eat," Augustine's gloss runs thus: "In saying this he was unwilling for a man to be judged by his fellow man on arbitrary suspicion, or even by usurped extraordinary judgment, but rather by God's law, according to the Church's ordering, whether he confess of his own accord, or whether he be accused and convicted."

Let's examine this teaching of St. Thomas closely. When he says "*But not all who are **SINNERS**,*" it is clear that he excludes some of the people from being "*debarred by the Church's sentence from using this power*" that he speaks about above, that is, "*heretics, schismatics, and excommunicates.*" When he mentions "*sinners,*" one can only assume that he is not speaking about heretics or schismatics since he would have stated this if this were so. Also notice how St. Thomas said that those who receive the sacraments from a heretic commits sin: "Still there is a difference among the above, because **heretics, schismatics, and excommunicates**, have been forbidden, by the Church's sentence, to perform the Eucharistic rite. And therefore whoever hears their mass or receives the sacraments from them, **commits sin.**" He then goes on to speak about the last category of priests, that is, sinful priests: "But not all who are **sinners...**" and says that some of the sinners (not heretics) must first be formally excommunicated before one must avoid them for the sacraments.

As people should know already, heretics and schismatics have no need for a declaration since they are already **automatically excommunicated** (from simply falling into heresy) and put outside the Catholic Church and Her Communion by the Divine law (*de fide*). SINNERS, on the other hand, are not generally excommunicated automatically, unless through notoriety by committing grave crimes like concubinage.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Third Part, Q. 82, Art. 9: "On the contrary, The Canon says (Dist. 32): **LET NO ONE HEAR THE MASS OF A PRIEST WHOM HE KNOWS WITHOUT DOUBT TO HAVE A CONCUBINE.**"

So St. Thomas is clearly dividing the priests into four different categories when he mentions "**heretical, schismatical, excommunicate**, or even **sinful priests**" and then concludes that "not all who are **sinners** are debarred by the Church's sentence from using this power". It's clear that he's here trying to distinguish between sins that debars people automatically from using this power to perform the Eucharistic rite, such as concubinage, with the other sins that do not, referring to the lesser crimes Catholic priests can commit without being automatically *suspended* or *excommunicated* as a consequence of their *sin*.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Third Part, Q. 64, Art. 6, Reply to

Objection 2: “He who approaches a sacrament, receives it from a minister of the Church [a Catholic priest], not because he is such and such a man, but because he is a minister of the Church [remember, heretics are not ministers of the Church]. Consequently, as long as the latter is **tolerated** in the ministry, he that receives a sacrament from him [Catholic sinful priest], **does not communicate in his sin, but communicates with the Church from whom he has his ministry. But if the Church, by degrading, excommunicating, or suspending him, does not tolerate him in the ministry, HE THAT RECEIVES A SACRAMENT FROM HIM SINS, BECAUSE HE COMMUNICATES IN HIS SIN.**”

Notice that this quotation is essentially identical to the other we saw above. But the difference in this quote from the former is that he here did not mention anything about heretical or schismatical priests, thus helping people to avoid any possible confusion and what St. Thomas could have meant.

In the above quotation it is self evident that St. Thomas did not intend to include heretics in his other statement or that it is lawful to receive the sacraments from them because St. Thomas said that we “**receives it [the sacrament] from a *minister of the Church...* as long as the latter is tolerated in the ministry” . However heretics are not tolerated by the Church nor ministers of Her, hence that St. Thomas couldn’t have referred to heretics as the heretics claim.**

Therefore, when St. Thomas mentioned that it was “lawful to receive Communion at their hands, and to hear their mass” until the Church’s sentence has been pronounced, he was not referring to heretics or schismatics, but specifically to **tolerated sinful, undeclared Catholic** priests. That should be absolutely obvious to any honest person of good will reading this document.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: “it is absurd to imagine that he who is **outside [he who is a heretic] can command in the Church [have jurisdiction].**”

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: “The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **OUTSIDE CATHOLIC COMMUNION, AND ALIEN TO THE CHURCH**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium.**”

It is obvious that St. Thomas was in agreement with the constant and infallible tradition of the Church which explicitly orders people to stay away from the churches of heretics,

(Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8.) But it would not matter anyway since Catholics decide these things by infallible Catholic dogma, and not on fallible Saints. But just to prove the point further we will look at what St. Robert Bellarmine has to say:

St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, II, 30: "For, in the first place, **it is proven with arguments from authority and from reason that the manifest heretic is 'ipso facto' [by that very fact] deposed.** The argument from authority is based on St. Paul (Titus 3:10), who orders that the heretic be avoided after two warnings, that is, after showing himself to be manifestly obstinate - **which means before any excommunication or judicial sentence.** And this is what St. Jerome writes, adding that the other **sinners are excluded from the Church by sentence of excommunication, but the heretics exile themselves and separate themselves** by their own act from the body of Christ."

Let's look again at what St. Bellarmine just said: "**sinners** are excluded from the Church **by sentence of excommunication**"..."but the **heretics exile themselves.**"

So it's absolutely clear, as just proved by St. Robert Bellarmine, who quoted from St. Jerome, that St. Thomas was actually talking about how sinful priests are not "*debarred by the Church's sentence from using this power to perform the Eucharistic rite*". Unless, of course, one would like to be a total liar. And so, St. Thomas is clearly speaking about how a priest with private or public mortal sins is not suspended by the Church's sentence (not formally) from performing the Eucharistic rite, even if he sins every time he confects the sacraments on account of the Divine suspension. We may thus approach sinful priests (and not heretical priests, as liars try to make it say) for the sacraments, *until the Church's sentence is pronounced.*

Catholics, however have no obligation to approach notoriously sinful priests for the sacraments and can stay home, but neither are they forbidden to go if they desire these sacraments. This is so because heresy automatically excommunicates every person guilty of it and puts him outside the Church; a person's own mortal sins, however, does not.

The Church further teaches that one may approach such a priest for the sacraments (who have been excommunicated for other reasons than heresy, schism or apostasy), only in grave circumstances, *if no other reasonable option is available* (more on this in the Fourth objection). For sin and heresy is not the same, and to be excommunicated for sin or to be excommunicated for heresy is not the same (although both cases lead the excommunicated soul to Hell). The Pope, even if he is a public mortal sinner, still remains Pope and has the same authority as any other Pope however sinful he may be. If, however, he was to become a heretic, schismatic or apostate, he would automatically cease to be the Pope and head of

the Church, and would lose all his authority and ecclesiastical power.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: “For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**”

And really, when people use fallible quotes from fallible Saints and theologians to try to prove their position, you can know that they have lost track of the distinction between fallible and infallible words.

For other St. Thomas Aquinas objections usually presented by the heretics to support their heresies, please consult the following section on our website: [DOES ST. THOMAS REALLY TEACH THAT WE MAY RECEIVE THE SACRAMENTS FROM EXCOMMUNICATED “UNDECLARED” HERETICAL PRIESTS?](#)

CARDINAL JOHN DE LUGO

THIRD OBJECTION: "Cardinal John de Lugo, who was a respected theologian, and who was counted by St. Alphonsus himself as second only after St. Thomas Aquinas, and who was called "a light of the Church" by Pope Benedict XIV, said that one could go to a heretical priest whom you know to be a heretic for the mass and the sacraments."

ANSWER TO THE THIRD OBJECTION: Cardinal John de Lugo was simply wrong. He was also confused about certain points on which he taught (as we will show). This made him come up with a belief system of his own. This fact was even admitted by the Catholic Encyclopedia:

The Catholic Encyclopedia, "Cardinal John de Lugo," Vol. 9, (1910): “All his writings (Lugo), whether on dogmatic or moral theology, exhibit two main qualities: A penetrating, critical mind, sometimes **indulging a little too much in subtleties, and a sound judgment...In several problems he formed a system of his own, as for instance about faith, the Eucharist, the hypostatic union, etc.**”

John de Lugo even argued that the words, "This is My Blood", (or a similar short form), to be a complete sacramental form for the wine-consecration. De Lugo argued that the very existence of such (erroneous) liturgies in ancient times (based on non-approved and spurious documents) proved that those few words are enough for validity, and that ipso facto the additional words of the form, although used universally in the Church, are not

essential. He thus argued (at his own time) as the Vatican II “Church” does today. This proposition by John de Lugo was of course condemned (the theory) as false (Salmanticenses 30-32, Disp. IX, dub. 3). The heretics however, would have us believe that a short form consecration would be a true and valid one, for why else would he (Lugo) have said so? But who amongst these heretics would ever admit to such a thing? Our guess is that none or very few ever would. This striking fact then reveals these people to in fact be bad willed heretics, since heretics only reject those articles of faith that do not fit them, or only believe in those they deem to be from the deposit of faith. Both of these terms is what makes up a heretic! This then should further prove these peoples absolute hypocrisy and bad will.

Now, Cardinal de Lugo was certainly not infallible, and he was even wrong on major theological subjects (such as regarding the mass and the form of consecration). In fact, the changes proposed by Cardinal de Lugo would have rendered the act of consecration (transubstantiation) invalid, as Pope St. Pius V makes clear:

Pope St. Pius V, *De Defectibus*, chapter 5, Part 1: "The words of Consecration, which are the FORM of this Sacrament, are these: *FOR THIS IS MY BODY*. And: *FOR THIS IS THE CHALICE OF MY BLOOD, OF THE NEW AND ETERNAL TESTAMENT: THE MYSTERY OF FAITH, WHICH SHALL BE SHED FOR YOU AND FOR MANY UNTO THE REMISSION OF SINS*. Now if one were to remove, or change anything in the FORM of the consecration of the Body and Blood, and in that very change of words the [new] wording would fail to mean the same thing, he would not consecrate the sacrament."

This, yet again, shows us why real Catholics build their Faith, (not on saints or theologians) but on the infallible magisterium of the Church. This quote by Pope St. Pius V also proves the invalidity of the *Novus Ordo mass* (Vatican II mass) where the words of consecration have been changed.

FORM OF CONSECRATION IN THE NEW MASS

“For this is my body. For this is the chalice of my blood, of the new and eternal testament. It shall be shed for you and FOR ALL SO THAT SINS MAY BE FORGIVEN.”

First, the words *THE MYSTERY OF FAITH* have been abolished in the form of consecration in the new mass which in itself renders it highly doubtful. However, what absolutely renders the new mass invalid without a doubt are the following: The original form of consecration does not use the words “for all so that sins may be forgiven” but uses

the words “for many so that sins may be forgiven”. The Vatican II sect uses the words for all, since they publicly and notoriously hold and teach and believe in the heresy of universal salvation or salvation for people in false religions. Thus, they have changed the wording from many (which indicates that not all are saved) to for all, which then fits their heretical belief system. The words for MANY, was used by Jesus Christ himself, and not even a Pope can change the words instituted by our Lord, as Pope Pius XII makes clear:

Pope Pius XII, *Sacramentum Ordinis* (# 1), Nov. 30, 1947: “...**the Church has no power over the 'substance of the sacraments,' that is, over those things which, with the sources of divine revelation as witnesses, Christ the Lord Himself decreed to be preserved in a sacramental sign...**”

It would neither make much a difference if they ever changed back to the traditional formula, since almost all of the Vatican II priests left in the world are invalidly ordained anyway and never consecrates the Eucharist. The hosts in the Vatican II churches are thus just a piece of bread. [*If you want to learn more about the invalidity of the new mass, please read this [article](#) or watch this [video](#)*]

Therefore, in view of all these theological errors by Cardinal John de Lugo - especially concerning the mass - one can only conclude (when he was talking about approaching a heretical priest for the mass and the sacraments) that he also here, “**in several problems... formed a system of his own, as for instance about faith, the Eucharist, the hypostatic union, etc.**” (*The Catholic Encyclopedia*) and not that of the Church... Not that his opinion has any significance anyway, since real Catholics first and foremost follow the infallible magisterial teaching of the Church (and not first or foremost the fallible opinions of theologians).

We will now look at the following quotes by Cardinal de Lugo regarding the reception of the Church’s sacraments from heretics:

Cardinal John de Lugo: “The second chief doubt is whether we may communicate with an undeclared heretic only in civil and human affairs or even in sacred and spiritual things. It is certain that we cannot communicate with heretics in the rites proper to a heretical sect, because this would be contrary to the precept of confessing the faith and would contain an implicit profession of error. But the question relates to sacred matters containing no error, e.g. whether it is lawful to hear Mass with a heretic, or to celebrate in his presence, or to be present while he celebrates in the Catholic rite, etc.”

Notice that Cardinal de Lugo distinguishes between attending a heretical rite (which is

never permitted) and attending a Catholic Mass or rite celebrated by an “undeclared heretic,” which is also never permitted, if one is aware of the priest being a heretic (e.g. a priest of the SSPX who celebrates the Catholic rite and *claims* to be Catholic but is actually a heretic who professes external communion with other heretics, e.g. Vatican II.)

Cardinal de Lugo: “But the opposite view is general and true, unless it should be illicit for some other reason on account of scandal or implicit denial of the faith, or because charity obliges one to impede the sin of the heretical minister administering unworthily where necessity does not urge. **This is the teaching of Navarro and Sanchez, Suarez, Hurtado and** is what I have said in speaking of the sacrament of penance and of matrimony and the other sacraments. It is also certain by virtue of the said *litterae extravagantes* in which communication with *excommunicati tolerati* is conceded to the faithful in the reception and administration of the sacraments.”

Notice that Cardinal de Lugo bases much of his conclusion on other theologians instead of on papal authority. This is the way error or heresy is begun. He also seems to have confused people who are guilty of an automatic excommunication (heretics, schismatics and apostates) with ***sinners*** (*excommunicati tolerate*) who are specifically excommunicated by the Church.

John de Lugo: “So as these heretics are not declared [formal?] excommunicates or notoriously guilty of striking a cleric, there is no reason why we should be prevented from receiving the sacraments from them because of their [automatic?] excommunication, although on other grounds this may often be illicit unless necessity excuse as I have explained in the said places.” (Cardinal John de Lugo S.J. (1583-1660), Tractatus de Virtute Fidei Divinae: Disputatio XXII, Sectio.)

First, what he says here is simply wrong and one cannot follow his fallible opinion here since it is contradicted by many Popes. Thus, one cannot use the fallible and erroneous opinions of Cardinal John de Lugo, or any other theologian or saint for that matter *as some kind of proof for receiving the sacraments from heretics* when the Church teaching on this matter clearly speaks against it. This should be clear to any honest person, but the heretics simply can’t get this fact through their obstinate heads.

Second, it is also clear from the the words: “*So as these heretics are not declared excommunicates or notoriously guilty of **striking a cleric***” that he was here referring to Pope Martin V’s bull *Ad Evitanda Scandala*, as his source, and which he, by the way, also interpreted wrongly! *Ad Evitanda Scandala* (which you can read about [here](#)) never refers to excommunicated heretics in Catholic communion, but refers specifically to

excommunicated tolerated sinners (Catholics) or people otherwise notoriously guilty of striking a cleric!

So with these facts in mind, and considering the fact that John de Lugo didn't even understand the very bull that he was citing when he came up with his position of receiving sacraments from heretics, should one even consider his opinion as having any worth whatsoever? No, I think not! To even consider his opinion in light of these facts would be ridiculous.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

All apostates, heretics, or schismatics are outside Catholic communion and must be shunned, as the following dogmatic Council makes perfectly clear:

*III Council of Constantinople, 680-681: "**If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion.**"*

It's a dogma that all heretics are outside the Church (*de fide*). Thus, no *heretical* priest can ever licitly administer the sacraments (unless we are speaking about baptism) and people who knowingly approach illicit sacraments, sins mortally. Thus, Cardinal John de Lugo's private opinions are not something to even be considered in light of all these dogmatic facts.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl. Part, Q. 23, Art. 3, Reply to Objection 2: "The commandment of the Church regards spiritual matters directly, and legitimate actions as a consequence: **hence by holding communion in Divine worship [with one who is excommunicated,] one acts against the commandment, and commits a mortal sin;**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: "it is absurd to imagine that he who is **outside can command in the Church**."

Heretics or schismatics are true spiritual murderers (which is far worse than physical murderers), and to give other people the impression that they (heretics and schismatics)

are true Catholics, is truly abominable and shameful. However, the heretics, who brings forth every excuse possible that they can find, would love to stress just that (that heretics and schismatics are Catholics). And so, the only reason these heretics spend so much time and effort in proclaiming the fallible opinions of saints and theologians (as though it were the true and Catholic one) is because they know they have nothing else to back up their sacrilegious position with. These people's conscience must be weighing down hard on them since all know one should not profess or show a friendship or communion with people who are spiritual murderers and enemies of Jesus Christ. That's why these people must choose to overlook the dogmas which condemn their heresy of praying in communion with heretics and receiving the sacraments from them.

What you **must** do (instead of looking for excuses to go to them) is to denounce these murderers of souls (heretics and schismatics) before other people. And what you **mustn't** do, is to profess communion with them. It's really easy if you are honest with yourself. Unless you oppose heretics and schismatics, you will be condemned to an eternal hellfire, as the following quotes makes perfectly clear:

Pope St. Felix III (5th Century): "Not to oppose error is to approve it; and not to defend truth is to suppress it, and, indeed, to neglect to confound evil men - when we can do it - is no less a sin than to encourage them."

James 4:17 "To him therefore who knoweth to do good, and doth it not, to him it is sin."

Pope Leo XIII, *Inimica Vis*, 1892: "An error which is not resisted is approved; a truth which is not defended is suppressed... He who does not oppose an evident crime is open to the suspicion of secret complicity."

All non-Catholic religious services are crimes against the true God, the Catholic God, in the highest degree possible!

THE 1917 CODE OF CANON LAW

FOURTH OBJECTION: "The 1917 Code of Canon law teaches that one may attend the religious services of heretics or schismatics and receive the sacraments from them. Canon 2261.2-3, of the *1917 Code of Canon Law* states: "... **the faithful may for any just cause ask the sacraments or sacramentals of one who is excommunicated,**

especially if there is no one else to give them (c. 2261.2)... But from an excommunicated vitandus [to be shunned] or one against whom there is a declaratory or condemnatory sentence, the faithful may only in danger of death ask for sacramental absolution according to canons 882, 2252, and also for other sacraments and sacramentals in case there is no one else to administer them (c. 2261.3).”

ANSWER TO THE FOURTH OBJECTION: First, let's note that the 1917 Code of Canon law does not speak about heretics or schismatics. It explicitly speaks about excommunicated people. This canon is obviously excluding heretics, schismatics and apostates since it's the **Divine Law** that forbids them from receiving or consecrating a sacrament. But even if this canon were speaking about heretics and schismatics (which it isn't), it would still hold no weight against the infallible declarations made by the Catholic Church. The 1917 Code of Canon Law is also not infallible, as will be proved further down.

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

Second, also notice how (as usual) the very quotation that the heretics use to prove their position, refutes them:

Canon 2261.2-3, *1917 Code of Canon Law*: “But from an excommunicated vitandus or one against whom there is a declaratory or condemnatory sentence, the faithful may **ONLY IN DANGER OF DEATH** ask for sacramental absolution according to canons 882, 2252, **and also for other sacraments and sacramentals** in case there is no one else to administer them (c. 2261.3).”

So even if this canon was referring to heretical priests (the vitandus or shunned), which it is not, it would still mean that they could only be approached **in danger of death!** But the heretics doesn't teach that heretics may *only* be approached for the Eucharist or Confession *in danger of death*, for they teach that they may be approached **every time as long as they are *not* notorious**.

Third, one needs to understand that excommunication can be incurred for many things. **Historically, excommunications were distinguished by the terms *major* and *minor***. Major excommunications were incurred for heresy and schism (sins against the

faith) and certain other major sins. Those who received major excommunication for heresy were not members of the Church (as we have just proven at length). Minor excommunication, however, *did not remove one from the Church*, but forbade one to participate in the Church's sacramental life. Pope Benedict XIV made note of the distinction.

Pope Benedict XIV, *Ex Quo Primum* (# 23), March 1, 1756: "**Moreover heretics and schismatics are subject to the censure of major excommunication by the law of *Can. de Ligu. 23, quest. 5, and Can. Nulli, 5, dist. 19.***"

Minor excommunication, on the other hand, was incurred for things such as violating a secret of the Holy Office, falsifying relics (c. 2326), violating a cloister (c. 2342), etc. These are all ecclesiastical or Church penalties. Such actions, though gravely sinful, *did not separate a person from the Church*. And though the terms major and minor excommunication are no longer used, it remains a fact that **a person could incur an excommunication (for something other than heresy) which would not separate him from the Church**, and he could incur an excommunication for heresy which would separate him from the Church. **Therefore, a Catholic who receives an excommunication for heresy is no longer a Catholic** because heretics are outside the Catholic Church (*de fide*, Pope Eugene IV). But a **Catholic** who receives an excommunication for something else is still a **Catholic**, though in a state of grave sin. Thus, it is clear that the 1917 Code of Canon Law is speaking about sinners and disobedient Catholics of different kinds, and not about heretics.

MORE ON THE 1917 CODE OF CANON LAW

The 1917 Code was definitely not an *ex cathedra* (from the Chair of Peter) pronouncement because it does not bind the whole Church, but only the Latin Church (not the Eastern Rites), as stipulated in Canon 1 of the 1917 Code.

Canon 1, 1917 Code of Canon Law: "Although in the Code of canon law the discipline of the Oriental Church is frequently referenced, nevertheless, **this [Code] applies only to the Latin Church and does not bind the Oriental**, unless it treats of things that, by their nature, apply to the Oriental."

A pope speaks infallibly from the Chair of Peter when his teaching on faith or morals binds *the entire Church*, which the 1917 Code doesn't:

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Session 4, Chap. 4: "...the Roman Pontiff, when he speaks *ex cathedra* [from the Chair of Peter], that is, when carrying out the duty of the pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic

authority he explains a doctrine of faith or morals **to be held by the universal Church... operates with that infallibility...**”

The 1917 Code is not infallible Church discipline either, as proven by the fact that it contains a law which directly contradicts the infallible discipline of the Church since the beginning on a point tied to the Faith. The actual Bull promulgating the 1917 Code, *Providentissima Mater Ecclesia*, was not signed by Benedict XV, but by Cardinal Gasparri and Cardinal De Azevedo. Cardinal Gasparri, the Secretary of State, was the main author and compiler of the canons. Some theologians would argue that only disciplines which bind the whole Church – unlike the 1917 Code – are protected by the infallibility of the governing authority of the Church, an argument which seems to be supported in the following teaching of Pope Pius XII.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 66), June 29, 1943: “**Certainly the loving Mother is spotless** in the Sacraments, by which she gives birth to and nourishes her children; in the faith which she has always preserved inviolate; **in her sacred laws imposed upon all**; in the evangelical counsels which she recommends; in those heavenly gifts and extraordinary graces through which, with inexhaustible fecundity, she generates hosts of martyrs, virgins, and confessors.”

This would mean that a disciplinary law is not a law of the "Catholic" (i.e. universal) Church unless it binds the universal Church. It should also be remembered that it is of divine law that only the Popes are infallible when speaking *ex cathedra* (from the chair of Peter.) Thus, this proves that Pius XII was speaking about the infallible statements from the chair of Peter. Regardless, the 1917 Code doesn't enjoy infallibility. This is further proven by the following canons.

1) THE 1917 CODE OF CANON LAW TEACHES THAT CHRISTIAN BURIAL CAN BE GIVEN TO UNBAPTIZED CATECHUMENS

The 1917 Code teaches in canon 1239, that unbaptized catechumens can be given Christian burial. This contradicts the entire Tradition of the Catholic Church for 1900 years on whether unbaptized persons can be given Christian burial.

Canon 1239, 1917 Code: “1. Those who die without baptism are not to be accorded ecclesiastical burial. 2. **Catechumens who through no fault of their own die without baptism are to be reckoned as baptized.**”

Since the time of Jesus Christ and throughout all of history, the Catholic Church

universally refused ecclesiastical burial to catechumens who died without the Sacrament of Baptism, as *The Catholic Encyclopedia* admits:

The Catholic Encyclopedia, “Baptism,” Volume 2, 1907: “A certain statement in the funeral oration of St. Ambrose over the Emperor Valentinian II has been brought forward as a proof that the Church offered sacrifices and prayers for catechumens who died before baptism. **There is not a vestige of such a custom to be found anywhere...** The practice of the Church is more correctly shown in the canon (xvii) of the Second Council of Braga (572 AD): ‘Neither the commemoration of Sacrifice [oblationis] nor the service of chanting [psallendi] is to be employed for catechumens who have died without baptism.’”

This is the law of the Catholic Church since the beginning and throughout all of history. So, since this issue is tied to the Faith and not merely disciplinary, either the Catholic Church was wrong since the time of Christ for *refusing ecclesiastical burial for catechumens who died without baptism* or the 1917 Code is wrong for granting it to them. It is either one or the other, because the 1917 Code **directly contradicts** the Traditional and constant law of the Catholic Church for nineteen centuries on this point which is tied to the Faith. The answer is, obviously, that the 1917 Code is wrong and not infallible, and the Catholic Church’s law for all of history refusing ecclesiastical burial to catechumens is right. In fact, it is interesting to note that the Latin version of the 1917 Code contains many footnotes to traditional popes, councils, etc. to show from where certain canons were derived. **Canon 1239.2 on giving ecclesiastical burial to unbaptized catechumens has no footnote, not to any pope, previous law or council, simply because there is nothing in Tradition which supports it!**

The Catholic Encyclopedia (1907) quotes an interesting decree from Pope Innocent III wherein he commented on *the traditional, universal and constant law of the Catholic Church from the beginning* which refused ecclesiastical burial to all who died without the Sacrament of Baptism.

The Catholic Encyclopedia, “Baptism,” Volume 2, 1907: “The reason of this regulation [forbidding ecclesiastical burial to all unbaptized persons] is given by **Pope Innocent III (Decr., III, XXVIII, xii): ‘It has been decreed by the sacred canons that we are to have no communion with those who are dead, if we have not communicated with them while alive.’**”

2) THE 1917 CODE TEACHES THAT HERETICS CAN BE IN GOOD FAITH

Canon 731.2, 1917 Code: "It is forbidden that the Sacraments of the Church be ministered to **heretics and schismatics, even if they ask for them and are in good faith**, unless beforehand, rejecting their errors, they are reconciled with the Church."

A heretic, **by infallible definition, is of bad faith** and brings down upon his head eternal punishment.

Pope St. Celestine I, *Council of Ephesus*, 431: "... **all heretics** corrupt the true expressions of the Holy Spirit **with their own evil minds** and they **draw down on their own heads an inextinguishable flame.**"

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra*: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches that **all those** who are outside the Catholic Church, not only pagans but also Jews or **heretics** and schismatics, cannot share in eternal life and **will go into the everlasting fire** which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives..."

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio* (# 2), May 27, 1832: "Finally some of these **misguided people attempt to persuade themselves** and others that men are not saved only in the Catholic religion, but **that even heretics may attain eternal life.**"

A person in *good faith* who is erring innocently about a dogma (loosely and improperly called a material heretic in theological discussions) is not a heretic, but a Catholic erring in good faith. So the statement in the 1917 Code about heretics and schismatics in good faith is definitely theologically erroneous and it proves that it was not protected by infallibility.

Objection: "A heretic can be in good faith about certain theological issues. A heretic may also be in good faith in some ways since, how else could a heretic turn from his errors and become a Catholic!"

Answer to the objection: No, a heretic cannot be of good Faith as long as he remains a heretic, and as long as he obstinately rejects God's grace of conversion to the true Catholic Faith. The moment a heretic ceases to be heretical, he is of good faith. Important to understand (for otherwise this might cause confusion) is that a heretic or a schismatic is a baptized person above the age of reason who has knowledge of and affirms a belief in the Trinity and the Incarnation, (the essential mysteries) but who rejects the full teaching of

Christ and of His Church. A heretic is thus not a *material heretic* (a term used to describe a Catholic erring in good Faith), for a heretic is by definition a person who knowingly and obstinately rejects parts of the true Faith. A person can only reject what he have read, or heard about, and understood (unless we are speaking about the Trinity and the Incarnation and the natural law which all are bound to know explicitly without exception to be saved.) Thus, a heretic is by definition always of bad faith and will continue to be this as long as he remains in his heresy. That a heretic may desire the true faith is true, but that does not mean that he holds the true faith (until he actually has been converted).

This is further proven by an example. For if you were to say to an obstinate murderer and rapist: "You should cease to murder and rape people (remember that heresy murder souls)!" And the murderer would answer: "I am considering it since I see that it is wrong. I desire to change. Yet, I will continue to murder and rape for a bit more (he will continue to spread heresies and lies a bit more)." Would anyone be so mad as to say that he is in good faith even though he desires to cease doing evil? Of course not. Likewise, heretics are like murderers since they murder their own and other people's souls eternally. In fact, they are worse than murderers and rapists. And as long as they are obstinate in their heresy, they are of bad faith and continue to murder souls.

The heretics are also not able to be in good faith about some parts of the faith, since the faith must be taken as a whole, or rejected as a whole, as Pope Leo XIII teaches:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "... can it be lawful for anyone to reject any one of those truths without by the very fact falling into heresy? – without separating himself from the Church? – without repudiating in one sweeping act the whole of Christian teaching? For such is the nature of faith that nothing can be more absurd than to accept some things and reject others... But he who dissents even in one point from divinely revealed truth absolutely rejects all faith, since he thereby refuses to honor God as the supreme truth and the *formal motive of faith*.

The Catholic Encyclopedia has the following points to say about heresy:

The Catholic Encyclopedia. Vol. 7. "Heresy", *the gravity of the sin* (1910): "Heresy is a sin because of its nature it is destructive of the virtue of Christian faith. Its malice is to be measured therefore by the excellence of the good gift of which it deprives the soul. Now faith is the most precious possession of man, the root of his supernatural life, the pledge of his eternal salvation. Privation of faith is therefore the greatest evil, and deliberate rejection of faith is the greatest sin. St. Thomas (II-II, Q. x, a. 3) arrives at the same conclusion thus: "All sin is an aversion from God. A sin, therefore, is the greater the more it separates man from God. But infidelity does this

more than any other sin, for the infidel (unbeliever) is without the true knowledge of God: his false knowledge does not bring him help, for what he opines is not God: manifestly, then, the sin of unbelief (infidelitas) is the greatest sin in the whole range of perversity." And he adds: "Although the Gentiles err in more things than the Jews, and although the Jews are farther removed from true faith than heretics, yet the unbelief of the Jews is a more grievous sin than that of the Gentiles, because they corrupt the Gospel itself after having adopted and professed the same. . . . It is a more serious sin not to perform what one has promised than not to perform what one has not promised." It cannot be pleaded in attenuation of the guilt of heresy that heretics do not deny the faith which to them appears necessary to salvation, but only such articles as they consider not to belong to the original deposit. In answer it suffices to remark that two of the most evident truths of the depositum fidei [deposit of faith] are the unity of the Church and the institution of a teaching authority [The Popes] to maintain that unity. That unity exists in the Catholic Church, and is preserved by the function of her teaching body: these are two facts which anyone can verify for himself. In the constitution of the Church there is no room for private judgment sorting essentials from non-essentials: any such selection disturbs the unity, and challenges the Divine authority, of the Church; it strikes at the very source of faith. The guilt of heresy is measured not so much by its subject-matter as by its formal principle, which is the same in all heresies: revolt against a Divinely constituted authority."

3) THE 1917 CODE TEACHES THAT CATHOLICS MAY BE PRESENT AT NON-CATHOLIC FORMS OF WORSHIP, INCLUDING NON-CATHOLIC WEDDINGS AND NON-CATHOLIC FUNERALS!

Canon 1258, 1917 Code: "1. It is not licit for the faithful by any manner to assist actively or to have a part in **the sacred [rites] of non-Catholics**. 2. **Passive or merely material presence can be tolerated for the sake of honor or civil office, for grave reason approved by the Bishop in case of doubt, at the funerals, weddings, and similar solemnities of non-Catholics**, provided danger of scandal is absent."

Note: this canon is talking about *non-Catholic or non-Christian (false) worship and rites*. This is outrageous! This canon allows one to travel to and attend a Jewish Synagogue or a Hindu Temple or a Lutheran Service, etc., etc., etc. for the wedding or funeral of infidels or heretics – *just as long as one doesn't actively participate!* This is ridiculous, for to go out of his way to be present at such non-Catholic services where false worship is conducted (for

the sake of honoring or pleasing the person involved in it) is a scandal in itself. It is to honor a person who is sinning against the First Commandment. To go to the funeral of a non-Catholic is to imply that there was some hope for him for salvation outside the Church; and to attend the wedding of a non-Catholic is to imply that God condones his or her marriage outside the Church. A Catholic can neither take part *actively* in false worship nor go out of one's way to travel to the false worship or the non-Catholic ceremony to honor it with his "passive" presence. To have a passive presence at non-Catholic services, is actually to honor the devil and the demons, since Psalms 95:5 says that "all the gods of the Gentiles are devils." To show to others that you are attending their religious houses, is to show formal consent to their religion and it is mortally sinful, and completely inexcusable. And as always, heretics must either state that the Church can contradict itself on a matter that is tied to the faith or be totally illogical. Here is the true infallible faith again:

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

"Should be avoided in every way," is just not "clear" enough for the heretics. Hence, this canon also proves that this code is not infallible.

4) THE 1917 CODE OF CANON LAW TEACHES BAPTISM OF DESIRE

Again, a pope speaks infallibly from the Chair of Peter when his teaching on faith or morals binds the entire Church, which the 1917 Code doesn't; thus, the 1917 Code's proposition in canon 737 that Baptism is necessary "at least in desire" for salvation is not binding on the universal Church or protected by infallibility. The 1917 Code contradicts the immemorial Tradition of the Church on ecclesiastical burial for catechumens (unbaptized persons) and it holds no weight for a moment against the infallible declaration of the Chair of St. Peter (binding the entire Church) that no one can enter heaven without the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, ***ex cathedra***: "If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, **not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.**"

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, ***ex cathedra***: "**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: "Unless a man be born again of water and the Holy Spirit" [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema.**"

For numerous other objections and arguments (not covered in this article) commonly used by the heretics in favour of receiving sacraments from heretical ministers, please see our latest article: [THE AMAZING LIES, HERESIES AND CONTRADICTIONS OF PETER DIMOND CAUGHT ON TAPE EXPOSED](#)

AUTOMATIC EXCOMMUNICATION FOR ALL HERETICS, SCHISMATICS AND APOSTATES WITHOUT EXCEPTION

The declaratory sentence which follows an automatic excommunication is merely a legal recognition of something which already exists. If this were not true, the automatic excommunication would be meaningless. Canon 2314, of the 1917 Code of Canon Law, although not infallible, is perfectly in line with Catholic teaching: "All apostates from the Christian faith and each and every heretic or schismatic: 1) Incur *ipso facto* [by that very fact] excommunication..."

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

Pope Leo XIII, Satis Cognitum (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as outside Catholic communion, AND ALIEN TO THE CHURCH, WHOEVER WOULD RECEDE IN THE LEAST DEGREE FROM ANY POINT OF DOCTRINE PROPOSED BY HER AUTHORITATIVE MAGISTERIUM."

Pope Pius VI, *Auctorem fidei*, Aug. 28, 1794: "**47. Likewise, the proposition which teaches that it is necessary, according to the natural and divine laws, for either excommunication or for suspension, that a personal examination should precede, and that, therefore, sentences called 'ipso facto' have no other force than that of a serious threat without any actual effect**" – false, rash, pernicious, injurious to the power of the

Church, erroneous.”

The heretical person is already severed from the Church. Most heretics are known to be heretics without a trial or declaratory sentence, and must be denounced as such. As we see here, the Catholic Church teaches that formal processes and judgments are not **necessary for ipso facto (by that very fact) excommunications to take effect**. They are very often, as in the case of the heretic Martin Luther, formal recognitions of the *ipso facto excommunication that has already occurred. This should be obvious to a Catholic*.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22): “As therefore **in the true Christian community** there is only one Body, one Spirit, one Lord, and one Baptism, so **there can be only one faith**. And therefore if a man refuse to hear the Church let him be considered – so the Lord commands – as a heathen and a publican. It follows that **those who are divided in faith or government cannot be living in the unity of such a Body**, nor can they be living the life of its one Divine Spirit.”

St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, II, 30: “... for men are not bound, or able to read hearts; BUT WHEN THEY SEE THAT SOMEONE IS A HERETIC BY HIS EXTERNAL WORKS, THEY JUDGE HIM TO BE A HERETIC PURE AND SIMPLE, AND CONDEMN HIM AS A HERETIC. For, in the first place, **it is proven with arguments from authority and from reason that the manifest heretic is ipso facto deposed**. The argument from authority is based on St. Paul (Titus 3:10), who orders that the heretic be avoided after two warnings, that is, after showing himself to be manifestly obstinate **which means before any excommunication or judicial sentence**. And this is what St. Jerome writes, adding that the other sinners are excluded from the Church by sentence of excommunication, but the heretics exile themselves and separate themselves by their own act from the body of Christ.”

As we’ve already shown, it’s a dogma that 1) heretics are not members of the Church; and 2) that a heretic is automatically excommunicated (ipso facto) without any further declaration. It is a dogmatic fact, therefore, that a heretic cannot be a part of or govern the Church, since he is not a member of it. To state that Catholics should hold communion with a manifest heretic because no process against him had been completed, is contrary to Catholic teaching, Catholic Tradition and Catholic sense.

THE NECESSITY AND OBLIGATION FOR ALL TO JUDGE AND CONDEMN HERESY OR SCHISM

“We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.” (Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875)

Here we clearly see that Pope Pius IX gives every man and woman the authority to condemn and judge people who have separated themselves from the bosom and unity of the Catholic Church. This is a command, and not something which people can choose to do. You must defend the true faith whenever your behavior, silence or omission would imply that you deny the faith or agree with heresy. Every evasion you'll make from denouncing heresy or heretics will torment you for all eternity in the fires of hell, as the Catholic Church have always taught.

Pope St. Felix III (5th Century): "Not to oppose error is to approve it; and not to defend truth is to suppress it, and, indeed, to neglect to confound evil men - when we can do it - is no less a sin than to encourage them."

Here is another quote from the Council of Trent which proves that one can and must decide what is and what is not of the Catholic Faith, by one's own judgment.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, Sess. 13, Chap. 4: “These are the matters which in general it seemed well to the sacred Council to teach to the faithful of Christ regarding the sacrament of order. **It has, however, resolved to condemn the contrary in definite and appropriate canons in the following manner, so that all, making use of the rule of faith, with the assistance of Christ, may be able to recognize more easily the Catholic truth in the midst of the darkness of so many errors.**”

This proves that everyone are allowed to decide when someone have fallen in heresy or not, since the canon would never have said: **“so that all, making use of the rule of faith, with the assistance of Christ, may be able to recognize more easily the Catholic truth in the midst of the darkness of so many errors,”** without actually permitting people to judge what is a heresy, or who is a heretic. Without this truth, people are forced to profess communion with everyone: Protestants, Muslims, Devil-worshippers and so on. If you claim that you can judge a devil-worshiper to be outside the Church, then you can also judge someone who professes to be a Catholic, yet who holds to one or more

heresies. But this is common sense, unless one is a liar.

THE NECESSITY TO STUDY AND KNOW THE CATHOLIC FAITH

St. Thomas Aquinas, *Summa, Prima Secunda Pars, Q. 76, Art. 2*: "Now it is evident that whoever neglects to have or do what he ought to have or do, commits a sin of omission. Wherefore **through negligence, ignorance of what one is bound to know, is a sin; whereas it is not imputed as a sin to man, if he fails to know what he is unable to know. Consequently ignorance of such like things **is called "invincible," because it cannot be overcome by study.** For this reason such like ignorance, not being voluntary, since it is not in our power to be rid of it, is not a sin: Wherefore it is evident that no invincible ignorance is a sin. On the other hand, **vincible ignorance is a sin, if it be about matters one is bound to know; but not, if it be about things one is not bound to know.**"**

Truly, one is bound to know the Catholic Faith well enough to be able to spot heresy when it is presented. So then - in accordance with the Angelic Doctor - if we know that our priest, bishop, etc. is heretical or schismatical, but we adhere to him anyway, then we indeed share in his sin of heresy or schism, whereby we would then be labouring **OUTSIDE** the true religion. Invincible ignorance on the other hand - ignorance that is not able to be overcome by any well ordered human effort - is a different matter, and is totally excusable, unless we are speaking about the essential mysteries (the Trinity and the Incarnation), and the natural law, which must be known explicitly by everyone above the age of reason for salvation. When people break the natural law it's always a sin, and cannot be excused, since this law is written by God on every man's heart. Ignorance of the Trinity and the Incarnation, however, is not a sin in itself, but God withholds this knowledge of the essential mysteries from many people since He foreknew that they would reject His offer of salvation.

Pope St. Pius X, *Acerbo Nimis* (# 2), April 15, 1905: "And so Our Predecessor, Benedict XIV, had just cause to write: '**We declare that a great number of those who are condemned to eternal punishment suffer that everlasting calamity because of ignorance of those mysteries of faith which must be known and believed in order to be numbered among the elect.**'"

BAPTISM; THE STEPS TO CONVERT TO THE TRADITIONAL CATHOLIC FAITH; THE STEPS FOR THOSE LEAVING THE NEW MASS; AND CONDITIONAL BAPTISM

CONTAINED IN THESE PAGES BELOW: *-THE STEPS TO CONVERT TO THE TRADITIONAL CATHOLIC FAITH - THE COUNCIL OF TRENT'S PROFESSION OF FAITH FOR CONVERTS - THE STEPS TO BE TAKEN BY THOSE COMING OUT OF THE NEW MASS - THE FORM OF BAPTISM AND CONDITIONAL BAPTISM WITH EXPLANATION*

The steps one must take to convert to the traditional Catholic Faith are actually simple. They are slightly different, however, depending upon whether one has or has not received baptism. Please consult this file carefully.

If you haven't received baptism, the steps to convert to the Traditional Catholic Faith are as follows:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day (15 decades preferably). If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc.

3) After you know the basic catechism (which shouldn't take very long), and are confident that you assent to all the traditional teachings of the Catholic Church, and that you are not living in mortal sin, nor have a will to continue living in mortal or venial sin, receive baptism. There is no reason to delay this (see Acts 8:36-37) if you have completed steps 1 and 2. Normally this would be done by a Catholic priest at your local Catholic Church. Since we are in the Great Apostasy, and there are almost zero fully [Traditional Catholic priests](#) around, a layperson is probably the one who should do it for you. The Council of Florence (see below) declared that anyone can validly administer baptism. Thus, if you have a strong Catholic friend or, in case you don't, if you have a non-Catholic family member or friend who could perform the baptism

reliably with the proper intention, then that person can administer baptism for you using the form given below. Confession is not necessary for a person who has never received baptism, since baptism removes original sin and all actual sins. After baptism, however, one should get into the habit of going to confession to a traditional priest ordained in the traditional rite of ordination at least once a month if that is possible. Sadly, however, today there are virtually not a single non-heretical priest left in the world. One must go to confession if a non-heretical priest is available if he or she commits a mortal sin after baptism, which hopefully will not occur. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

4) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\);](#)

For those who have received baptism, it is slightly different:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day (15 decades preferably). If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our

material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc..

3) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

4) If a non-heretical priest is available to you, you must make a general confession to a priest ordained in the traditional rite of ordination after taking the previous 3 steps. This is a confession in which one mentions all mortal and venial sins committed after baptism that one can remember, including adherence to any sects or false religions or having spread a false sect or false religion. Beware to check carefully beforehand that the priest you approach for the sacraments is not heretical nor in communion with other heretics. Today, in the Great Apostasy, there is almost not a single non-heretical priest left in the world. The only alternative that is left for almost everyone today is to confess their sins to God directly and ask Him with tears or sorrow and true repentance to forgive them their sins. This will forgive your sins if you are sincere, if no other option is available. If you find a non-heretical priest, then as long as the priest says “I absolve you from your sins in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost” the confession is valid. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advice you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\);](#)

For those who aren't sure whether they are baptized, the order is:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day. If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc.

3) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

4) Have someone perform a conditional baptism using the conditional form of baptism given below. If there is any doubt about your baptism, this should be done.

5) After your conditional baptism, make a general confession to a non-heretical priest if one is available, mentioning all mortal and venial sins committed after your first possibly valid baptism that you can remember. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

People leaving the New Mass or adherence to the Vatican II Counter Church also need to make a confession (to a validly ordained and non-heretical priest, if one is available) that they attended a non-Catholic service and for however

long they attended. If they participated in other things at the New Mass (e.g. were a lay-minister, dressed immodestly, etc.) or accepted false ecumenism or denied some other dogma or if they practiced NFP, these things should also be mentioned in confession. This must be done before receiving Communion at the Traditional Mass (if there is an acceptable one for you to attend in your area). Those leaving the New Mass and adherence to the Vatican II false Church should also make that same profession of faith from the Council of Trent. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\):](#)

BAPTISM AND CONDITIONAL BAPTISM

The form of baptism is: "***I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost.***" or "***I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit.***"

If there is some doubt about the validity of your baptism, the conditional form of baptism is: "*If you are baptized, I do not baptize you again, but if you are not yet baptized [pour water on the head, making sure it touches the skin] I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost.*" Since there are barely any true Catholic priests in the whole country, you can have a Catholic friend perform a conditional baptism, and you can administer baptism to your own children.

Pope Eugene IV, Council of Florence, "*Exultate Deo*," 1439: "**In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.**" (Denz. 696)

BAPTISMAL VOWS

According to the Roman Ritual, at present in use, three questions are to be addressed to the person to be baptized, as follows: "Dost thou renounce Satan? and all his works? and all his pomps?" To each of these questions the person, or the sponsor in his name, replies: "I do renounce". The practice of demanding and making this formal renunciation seems to go back to the very beginnings of organized Christian worship. Tertullian among the Latins

and St. Basil among the Greeks are at one in reckoning it as a usage which, although not explicitly warranted in the Scriptures, is nevertheless consecrated by a venerable tradition. St. Basil says this tradition ascends from the Apostles. Tertullian, in his "De Coronâ", appears to hint at a twofold renunciation as common in his time, one which was made at the moment of baptism and another made sometime before, and publicly in the church, in the presence of the bishop. The form of this renunciation as found in the Apostolic Constitutions (VIII, 4) reads as follows: "Let therefore the candidate for baptism declare thus in his renunciation: 'I renounce Satan and his works and his pomps and his worship and his angels and his inventions and all things that are under him'. And after his renunciation let him in his consociation say: 'And I associate myself to Christ and believe and am baptized into one unbegotten Being, the only true God Almighty, the Father of Christ, the Creator and Maker of all things, from whom are all things; and into the Lord Jesus Christ, His only begotten Son, the Firstborn of the whole creation, who before the ages was begotten by the good pleasure of the Father, by whom all things were made... I believe in God, the Father Almighty, Creator of Heaven and earth; and in Jesus Christ, His only Son, Our Lord; who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary, suffered under Pontius Pilate, was crucified, died, and was buried. He descended into Hell; the third day He rose again from the dead; He ascended into Heaven, and sitteth at the right hand of God, the Father Almighty; from thence He shall come to judge the living and the dead. I believe in the Holy Ghost, the Holy Catholic Church, the communion of saints, the forgiveness of sins, the resurrection of the body, and the life everlasting. Amen.

St. Justin Martyr testifies that baptism was only administered by those who, together with their profession of faith, made a promise or vow that they would live in conformity with the Christian code. Hence the generally employed formula: *syntassomai soi, Christe*, "I surrender myself to thee, O Christ, to be ruled by thy precepts". This took place directly over the apotaxis or renunciation of the devil, and was variously described by the Latins as *promissum*, *pactum*, and *votum*. During this declaration of attachment to Jesus Christ the person to be baptized turned towards the East as towards the region of light.

The practice of renewing the baptismal promises is more or less widespread. This is done under circumstances of special solemnity such as at the closing exercises of a mission, after the administration of First Communion to children, or the conferring of the Sacrament of Confirmation. It is thus intended as a way of reaffirming one's loyalty to the obligations taken over by membership in the Christian Church.

PROFESSION OF CATHOLIC FAITH

Promulgated solemnly by Pope Pius IV and the Council of Trent

● I, N., with firm faith believe and profess each and every article contained in the symbol of faith which the holy Roman Church uses; namely:

● I believe in one God, the Father almighty, maker of heaven and earth, and of all things visible and invisible; and in

● one Lord Jesus Christ, the only-begotten Son of God, born of the Father before all ages; God from God, light from light, true God from true God; begotten not made, of one substance (consubstantial) with the Father, through whom all things were made;

● who for us men and for our salvation came down from heaven, and was made incarnate by the Holy Spirit of the Virgin Mary, and was made man.

● He was crucified also for us under Pontius Pilate, died, and was buried; and

● He rose again the third day according to the Scriptures, and ascended into heaven;

● He sits at the right hand of the Father, and He shall come again in glory to judge the living and the dead, and of His kingdom there will be no end.

● And I believe in the Holy Ghost, the Lord, and giver of Life, who proceeds from the Father and the Son; who equally with the Father and the Son is adored and glorified; who spoke through the prophets.

● And I believe that there is one, holy, Catholic, and apostolic Church.

● I confess one baptism for the remission of sins; and I hope for the resurrection of the dead, and the life of the world to come. Amen.

● I resolutely accept and embrace the apostolic and ecclesiastical traditions and the other practices and regulations of that same Church.

● In like manner I accept Sacred Scripture according to the meaning which has been held by holy Mother Church and which she now holds. It is Her prerogative to pass judgment on the true meaning and interpretation of Sacred Scripture. And I will never accept or interpret it in a manner different from the unanimous agreement of the Fathers.

● I also acknowledge that there are truly and properly seven sacraments of the New Law,

instituted by Jesus Christ our Lord, and that they are necessary for the salvation of the human race, although it is not necessary for each individual to receive them all.

- I acknowledge that the seven sacraments are: Baptism, Confirmation, Eucharist, Penance, Extreme Unction, Holy Orders, and Matrimony; and that they confer grace; and that of the seven, Baptism, Confirmation, and Holy Orders cannot be repeated without committing a sacrilege.
- I also accept and acknowledge the customary and approved rites of the Catholic Church in the solemn administration of these sacraments.
- I embrace and accept each and every article on Original Sin and Justification declared and defined in the most holy Council of Trent.
- I likewise profess that in Mass a true, proper, and propitiatory sacrifice is offered to God on behalf of the living and the dead, and that the Body and Blood together with the Soul and Divinity of our Lord Jesus Christ is truly, really, and substantially present in the most holy Sacrament of the Eucharist, and that there is a change of the whole substance of the bread into the Body, and of the whole substance of the wine into the Blood; and this change the Catholic Church calls transubstantiation.
- I also profess that the whole and entire Christ and a true Sacrament is received under each separate species.
- I firmly hold that there is a purgatory, and that the souls detained there are helped by the prayers of the faithful.
- I likewise hold that the saints reigning together with Christ should be honored and invoked, that they offer prayers to God on our behalf, and that their relics should be venerated.
- I firmly assert that images of Christ, of the Mother of God ever Virgin, and of the other saints should be owned and kept, and that due honor and veneration should be given to them.
- I affirm that the power of indulgences was left in the keeping of the Church by Christ, and that the use of indulgences is very beneficial to Christians.
- I acknowledge the holy, Catholic, and apostolic Roman Church as the mother and teacher of all churches; and...

- I unhesitatingly accept and profess all the doctrines (especially those concerning the primacy of the Roman Pontiff and his infallible teaching authority) handed down, defined, and explained by the sacred canons and ecumenical councils and especially those of this most holy Council of Trent (and by the ecumenical Vatican Council I). And at the same time:

- **I condemn, reject, and anathematize everything that is contrary to those propositions, and all heresies without exception that have been condemned, rejected, and anathematized by the Church.**

- I, N., promise, vow, and swear that, with God's help, I shall most constantly hold and profess this true Catholic faith, outside which no one can be saved and which I now freely profess and truly hold. With the help of God, I shall profess it whole and unblemished to my dying breath; and, to the best of my ability, I shall see to it that my subjects or those entrusted to me by virtue of my office hold it, teach it, and preach it. So help me God and His holy Gospel.

We are looking for translators. Please contact us at:

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books